

URANTIJS KNYGA

I DALIS

Centrinė Visata ir Supervisatos

II DALIS

Vietinė Visata

III DALIS

Urantijos Istorija

IV DALIS

Jėzaus Gyvenimas ir Mokymai

(UF-LIT-001-2004-1.4)

Urantijos knyga

<< [Dangtis](#) | [Knygos dalys](#) >>

URANTIA®

© Urantia ir yra užregistruoti URANTIJOŠ Fondo prekybiniai ženklai, paslaugų ženklai ir kolektyvinės narystės ženklai

URANTIA FOUNDATION
CHICAGO, ILLINOIS

2004 Lithuanian Translation
Pimasis leidimas 2004

Teksto identifikacijos numeris: UF-LIT-001-2004-1.4

Versijos antspaudas: UF-202104121022

ISBN: 978-1883395-445

© 2004 Urantijos Fondas

Urantijos Fondo

533 West Diversey Parkway

Chicago, IL 60614, USA

Telefonas: +1 773 525 3319

El: urantia@urantia.org

Interneto svetainė: www.urantia.org

URANTIJOS KNYGA

Įvadas

0:0.1 (1.1) URANTIJOS—toks yra jūsų pasaulio pavadinimas—mirtingųjų prote egzistuoja didžiulis susipainiojimas dėl tokių terminų, kaip Dievas, dieviškumas, ir dievybė, prasmės. Žmogiškosios būtybės dar daugiau yra susipainiojusios ir nėra tikros dėl dieviškųjų asmenybių, įvardintų šituo didžiuliu skaičiumi pavadinimų, ryšių. Dėl šito koncepcinio skurdumo, susijusio su tokiu dideliu idėjų supainiojimu, man buvo nurodyta suformuluoti šitą įvadinį pareiškimą, paaiškinant tas prasmes, kurios turėtų būti suteiktos tam tikriems žodiniams simboliams, kaip jie gali būti vėliau vartojami tuose dokumentuose, kuriuos Orvontono tiesos apreiškėjų korpusas buvo įgaliotas išversti į Urantijos anglų kalbą.

0:0.2 (1.2) Nepaprastai sunku pateikti išplėstas sąvokas ir išvystytą tiesą, mums stengiantis išplėsti kosminę sąmonę ir padidinti dvasinį suvokimą, kada mus varžo šios sferos ribotas kalbos vartojimas. Bet mūsų mandatas perspėja mus, jog dėtume visas pastangas tam, kad perteiktume savo prasmes, vartodami anglų kalbos žodinius simbolius. Mums buvo nurodyta, jog naujus terminus įvestume tikrai tada, kada ta sąvoka, kurią reikia pavaizduoti, anglų kalboje neturi jokio termino, kurį galima būtų pavartoti tam, kad tokia nauja sąvoka būtų perteikta iš dalies ar net su didesniu ar mažesniu prasmės iškraipymu.

0:0.3 (1.3) Vildamiesi, kad palengvinsime kiekvieno mirtingojo, kuris gali atidžiai analizuoti šiuos dokumentus, suvokimą ir užkirsime kelią kiekvieno mirtingojo susipainiojimui, manome, jog šitame įvadiniam pareiškime išmintinga pateikti

apžvalgą tų prasmių, kurios yra priskiriamos dideliui skaičiui angliškų žodžių, kurie turi būti pavartoti, įvardijant Dievybę ir tam tikras sąvokas, susijusias su visuotinės tikrovės dalykais, prasmėmis, ir vertybėmis.

0:0.4 (1.4) Bet tam, kad būtų suformuluotas šitas terminijos apibrėžimų ir apribojimų Įvadas, būtina tikėtis, jog šitie terminai bus vartojami vėlesniuose perteikimuose. Dėl to šitas Įvadas pats nėra užbaigtas pareiškimas; jis tikrai yra patikimas vadovas, numatytas tam, jog padėtų tiems, kurie iš tiesų skaitys pridėtus dokumentus, aptariančius Dievybę ir visatų visatą, kuriuos suformulavo Orvontono komisija, tuo tikslu pasiūsta į Urantiją.

0:0.5 (1.5) Jūsų pasaulis, Urantija, yra vienas iš daugelio panašių apgyvendintų planetų, kurios sudaro *Nebadono* vietinę visatą. Šita visata, kartu su panašiais kūrinių, sudaro *Orvontono* supervisatą, iš kurios sostinės, Uversos, atvyko mūsų komisija. Orvontonas yra viena iš septynių laiko ir erdvės evoliucinių supervisatų, kurios juosia niekada neprasidedantį, niekada nesibaigiantį dieviškojo tobulo kūrinių—*Havonos* centrinę visatą. Šitos amžinosios ir centrinės visatos šerdyje yra statiška Rojaus Sala, begalybės geografinis centras ir amžinojo Dievo gyvenamoji vieta.

0:0.6 (1.6) Šias septynias besivystančias supervisatas, susietas su centrine ir dieviškąja visata, mes paprastai laikome *didžiąja visata*; jos yra dabar organizuoti ir apgyvendinti kūriniai. Jos visos yra *pagrindinės visatos*, kuri taip pat apima neapgyvendintas, bet mobilizuojamas išorinės erdvės visatas, dalis.

I. Dievybė ir Dieviškumas

0:1.1 (2.1) Visatų visata dievybės veiklos reiškinius pateikia kosminių realybių, intelektualių prasmių, ir dvasinių vertybių skirtingais lygiais, bet visa šitoji veikla—asmeninė ir kitokia—yra dieviškai koordinuota.

0:1.2 (2.2) DIEVYBĖ gali būti įasmeninta kaip Dievas, ir yra ikiasmenė ir viršasmenė žmogui nevisiškai suprantamais būdais. Dievybė yra apibūdinama vienybės savybe—realia ir potencialia—visuose viršmaterialiuose tikrovės lygiuose; ir tvariniai šitą vienijančią savybę geriausiai suvokia kaip dieviškumą.

0:1.3 (2.3) Dievybė veikia asmeniam, ikiasmeniam, ir viršasmeniam lygiuose. Visuminė Dievybė veikia tokiuose septyniuose lygiuose:

0:1.4 (2.4) 1. *Statiniame* — esanti savyje ir egzistuojanti savyje Dievybė.

0:1.5 (2.5) 2. *Potencialiame* — veikianti savo valia ir turinti savo tikslą Dievybė.

0:1.6 (2.6) 3. *Asociatyviame* — save įasmeninanti ir dieviškai broliška Dievybė.

0:1.7 (2.7) 4. *Kuriančiame* — save dalinanti ir dieviškai apreiškiama Dievybė.

0:1.8 (2.8) 5. *Evoliuciniame* — save išplečianti ir tvarinio identifikuojama Dievybė.

0:1.9 (2.9) 6. *Aukščiausiąjame* — savąjį aš patirianti ir tvarinį-Kūrėją vienijanti Dievybė. Dievybė pirmajame tvarinio identifikuojamame lygyje veikianti kaip didžiosios visatos laiko-erdvės kontrolieriai iš viršaus kartais yra įvardijama kaip Dievybės Aukštybė.

0:1.10 (2.10) 7. *Galutiniame*— savąjį aš projektuojanti ir laiką-erdvę pranokstanti Dievybė. Visagalė, visažinė, visur esanti Dievybė. Dievybė, veikianti suvienijančios dieviškumo išraiškos antrajame lygyje kaip pagrindinės visatos veiksmingi kontrolieriai iš viršaus ir absonitiniai rėmėjai. Palyginus su Dievybių tarnavimu didžiajai visatai, šita absonitinė funkcija pagrindinėje visatoje yra tolygi visuotinei kontrolei iš viršaus ir superparėmimui, kartais yra vadinama Dievybės Galutinybe.

0:1.11 (2.11) Tikrovės *ribinį lygį* apibūdina tvarinio gyvybės ir laiko-erdvės apribojimai. Ribinės realybės gali neturėti pabaigos, bet jos visada turi pradžią—jos yra sukurtos. Dievybės Aukštybės lygį galima suvokti kaip funkciją ribinių egzistencijų atžvilgiu.

0:1.12 (2.12) Tikrovės *absonitinį lygį* apibūdina daiktai ir būtybės be pradžios ir pabaigos ir laiko ir erdvės pranokimas. Absonitai nėra sukuriami; jie atsiranda—jie tiesiog yra. Galutinybės Dievybės lygis pažymi funkciją, sąsajoje su absonitinėmis realybėmis. Nesvarbu, kokia būtų pagrindinės visatos vieta, kada tik yra pranokstamas laikas ir erdvė, tada toks absonitinis reiškinys yra Dievybės Galutinybės veiksmas.

0:1.13 (2.13) *Absoliutus lygis* neturi pradžios, pabaigos, laiko, ir erdvės. Pavyzdžiui, Rojuje laikas ir erdvė neegzistuoja; Rojaus laiko-erdvės statusas yra absoliutus. Rojaus Dievybės šitą lygį

pasiekia Trejybėje, egzistencialiai, bet šitas Dievybės išraišką suvienijantis trečiasis lygis nėra iki galo suvienytas empiriškai. Kada tik, kur tik, ir kaip tik veikia absoliutus Dievybės lygis, tada, ten, ir taip pasireiškia Rojaus-absoliuto vertybės ir prasmės.

0:1.14 (3.1) Dievybė gali būti egzistenciali, kaip Amžinajame Sūnuje; patirtinė, kaip Aukščiausiojoje Būtybėje; asociatyvi, kaip Dieve Septinkarčiame; nedaloma, kaip Rojaus Trejybėje.

0:1.15 (3.2) Dievybė yra šaltinis viso to, kas yra dieviška. Dievybė savo požymiais ir pastoviai yra dieviška, bet visa tai, kas yra dieviška, nebūtinai yra Dievybė, nors tai bus koordinuota su Dievybe ir turės polinkį į tam tikrą vienybės su Dievybe aspektą—dvasinį, intelektualų, ar asmeninį.

0:1.16 (3.3) DIEVIŠKUMAS yra charakteringa, suvienijanti, ir koordinuojanti Dievybės savybė.

0:1.17 (3.4) Dieviškumas tvariniams yra suprantamas kaip tiesa, grožis, ir gėris; asmenybėje abipusiškai yra suderintas kaip meilė, gailestingumas, ir tarnystė; neasmeniais lygiais yra atskleidžiamas kaip teisingumas, galia, ir suverenumas.

0:1.18 (3.5) Dieviškumas gali būti tobulas—užbaigtas—kaip Rojaus tobulumo egzistencialiame ir kūrėjų lygiuose; jis gali būti netobulas, kaip laiko-erdvės evoliucijos patirtiniame ir tvarinio lygiuose; arba jis gali būti santykinis: nei tobulas, nei netobulas, kaip tam tikruose Havonos egzistencialių-patirtinių ryšių lygiuose.

0:1.19 (3.6) Kada mes mėginame tobulumą suvokti visose santykinumo fazėse ir formose, tada susiduriame su septyniais suvokiamais tipais:

0:1.20 (3.7) 1. Absoliutus tobulumas yra visais aspektais.

0:1.21 (3.8) 2. Absoliutus tobulumas yra kai kuriose fazėse, o santykinis tobulumas yra visais kitais aspektais.

0:1.22 (3.9) 3. Absoliutus, santykinis, ir netobulas aspektai yra skirtingai apjungti.

0:1.23 (3.10) 4. Absoliutus tobulumas yra kai kuriais atžvilgiais, netobulumas yra visais likusiais atžvilgiais.

0:1.24 (3.11) 5. Absoliutaus tobulumo neturi nė viena kryptis, santykinį tobulumą turi visi pasireiškimai.

0:1.25 (3.12) 6. Absoliutaus tobulumo neturi nė viena fazė, santykinį tobulumą turi kai kurios fazės, netobulumą turi visos kitos.

0:1.26 (3.13) 7. Absoliutaus tobulumo neturi nė viena savybė, netobulumą turi visos savybės.

II. Dievas

0:2.1 (3.14) Besivystantys mirtingieji tvariniai patiria nenumaldomą akstiną simbolizuoti savo ribotas sampratas apie Dievą. Žmogaus moralinės pareigos sąmonė ir jo dvasinis idealizmas išreiškia vertybės lygį—patirtinę tikrovę—kurią sunku simbolizuoti.

0:2.2 (3.15) Kosminė sąmonė pažymi Pirmosios Priežasties, vienintelės nepriežastinės tikrovės, pripažinimą. Dievas,

Visuotinis Tėvas, veikia ikibegalinės vertybės ir santykinio dieviškumo išraiškos trijuose Dievybės-asmenybės lygiuose:

0:2.3 (3.16) 1. *Ikiasmeniname* — kaip yra Tėvo fragmentų, tokių, kaip Minties Derintojų, veikime.

0:2.4 (3.17) 2. *Asmeniname* — kaip yra sukurtų būtybių ir jų palikuonių evoliuciniame patyrimė.

0:2.5 (3.18) 3. *Viršasmeniname* — kaip tam tikrų absonitinių ir asocijuotų būtybių atsiradusiose egzistencijose.

0:2.6 (3.19) DIEVAS yra žodinis simbolis, pavadinantis visus Dievybės įasmeninimus. Terminui būtinas skirtingas apibrėžimas kiekviename asmeniname Dievybės veikimo lygyje, ir jį dar toliau reikia apibrėžti kiekvieno iš šitų lygių viduje, nes šitą terminą galima vartoti, pavadinant skirtingus lygiaverčius ir subordinuotus Dievybės įasmeninimus; pavyzdžiui: Rojaus Sūnūs Kūrėjai—vietinių visatų tėvai.

0:2.7 (4.1) Dievo terminas, kaip jį vartojame mes, galėtų būti suprantamas:

0:2.8 (4.2) *Pagal pavadinimą* — kaip Dievas Tėvas.

0:2.9 (4.3) *Pagal kontekstą* — kada pavartojamas aptariant kažkurį dievybės lygį ar susivienijimą. Kada kyla abejonių dėl žodžio Dievas tikslaus interpretavimo, tada patartina nurodyti Visuotinio Tėvo asmenį.

0:2.10 (4.4) Terminas Dievas visada pažymi *asmenybę*. Dievybė gali būti siejama, arba gali būti ir nesiejama, su dieviškosiomis asmenybėmis.

0:2.11 (4.5) Žodis DIEVAS, šituose dokumentuose, yra vartojamas tokiomis prasmėmis:

0:2.12 (4.6) 1. *Dievas Tėvas* — Kūrėjas, Kontrolierius, ir Rėmėjas. Visuotinis Tėvas, Dievybės Pirmasis Asmuo.

0:2.13 (4.7) 2. *Dievas Sūnus* — Lygiavertis Kūrėjas, Dvasios Kontrolierius, ir Dvasinis Administratorius. Amžinasis Sūnus, Dievybės Antrasis Asmuo.

0:2.14 (4.8) 3. *Dievas Dvasia* — Bendrai Veikiantysis, Visuotinis Suvienytojas, ir Proto Padovanotojas. Begalinė Dvasia, Trečiasis Dievybės Asmuo.

0:2.15 (4.9) 4. *Dievas Aukščiausiasis* — besirealizuojantis arba besivystantis laiko ir erdvės Dievas. Asmenė Dievybė asociatyviai įgyvendinanti tvarinio-Kūrėjo tapatybės laiko-erdvės patirtinį pasiekimą. Aukščiausioji Būtybė asmeniškai patiria Dievybės vienybės pasiekimą kaip laiko ir erdvės evoliucinių tvarinių besivystantis ir patirtinis Dievas.

0:2.16 (4.10) 5. *Dievas Septinkartis* — Dievybės asmenybė realiai veikianti bet kur laike ir erdvėje. Rojaus Asmenės Dievybės ir jų kūrybiniai pagalbininkai, veikiantys centrinės visatos ribose ir už jos ribų, ir energijos dėka įsiasmeninantys kaip Aukščiausioji Būtybė pirmajame tvarinio lygyje, suvienijant Dievybės apreiškimą laike ir erdvėje. Šitas lygis, didžioji visata, yra Rojaus asmenybių laikinė-erdvinė leidimosi sfera, esanti abipusio poveikio susivienijime su evoliucinių tvarinių kilimu laike-erdvėje.

0:2.17 (4.11) **6. Dievas Galutinysis** — viršlaikis ir pranoktos erdvės atsirandantis Dievas. Suvienijančios Dievybės pasireiškimo antrasis patirtinis lygis. Dievas Galutinysis pažymi tai, jog yra pasiektas sintezuotų absonitinių-viršasmenių, laiką-erdvę-pranoktų, ir atsiradusių-patirtinių vertybių, suderintų Dievybės tikrovės galutiniuose kuriančiuose lygiuose, įgyvendinimas.

0:2.18 (4.12) **7. Dievas Absoliutas** — empiriškai besiformuojantis pranoktų viršasmenių vertybių ir dieviškumo reikšmių Dievas, dabar yra egzistencialus kaip *Dievybės Absoliutas*. Tai yra trečiasis lygis, vienijantis Dievybės išraišką ir išplėtimą. Šitame virškūrybiniame lygyje, Dievybė patiria potencialo, kurį galima įasmeninti, išaikvojimą, susiduria su dieviškumo užbaigimu, ir išsemia sugebėjimą save apreikšti kitokio įasmeninimo vienas po kito einantiems progresiniams lygiams. Dabar Dievybė susiduria, susisieja, ir susitapatina su *Beribiu Absoliutu*.

III. Pirmasis Šaltinis ir Centras

0:3.1 (4.13) Visuminė, begalinė tikrovė egzistuoja septyniose fazėse ir kaip septyni lygiaverčiai Absoliutai:

0:3.2 (5.1) **1. Pirmasis Šaltinis ir Centras.**

0:3.3 (5.2) **2. Antrasis Šaltinis ir Centras.**

0:3.4 (5.3) **3. Trečiasis Šaltinis ir Centras.**

0:3.5 (5.4) **4. Rojaus Sala.**

0:3.6 (5.5) **5. Dievybės Absoliutas.**

0:3.7 (5.6) **6. Visuotinis Absoliutas.**

0:3.8 (5.7) 7. Beribis Absoliutas.

0:3.9 (5.8) Dievas, kaip Pirmasis Šaltinis ir Centras, yra pirminis visuminės tikrovės atžvilgiu—be apribojimo. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra begalinis, o taip pat ir amžinas ir dėl to yra ribojamas arba sąlygojamas tikrai valios.

0:3.10 (5.9) Dievas—Visuotinis Tėvas—yra Pirmojo Šaltinio ir Centro asmenybė ir kaip tokia palaiko beribės kontrolės asmeninius ryšius su visais lygiaverčiais ir subordinuotais šaltiniais ir centrais. Tokia kontrolė yra *potencialiai* asmeninė ir begalinė, nors realiai ji gali ir niekada neveikti dėl tokių lygiaverčių ir subordinuotų šaltinių ir centrų ir asmenybių tobulo veikimo.

0:3.11 (5.10) Dėl to, Pirmasis Šaltinis ir Centras yra pirminis visose sferose: sudieviniose ar nesudieviniose, asmenėse ar neasmenėse, aktualiose ar potencialiose, ribinėse ar beribėse. Joks daiktas ar būtybė, joks santykinumas ar užbaigtumas neegzistuoja kaip nors kitaip, bet tik palaikydamas tiesioginį arba netiesioginį ryšį su Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumu, ir priklausydamas nuo Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo.

0:3.12 (5.11) *Pirmasis Šaltinis ir Centras* su visata yra susijęs taip:

0:3.13 (5.12) 1. Materialių visatų gravitacijos jėgos sueina į žemutinio Rojaus gravitacijos centrą. Kaip tik dėl to jo asmens geografinė buvimo vieta yra amžinai nustatyta absoliučiaame ryšyje su Rojaus apatinės arba materialios plokštumos jėgos-energijos centru. Bet absoliuti Dievybės asmenybė egzistuoja Rojaus viršutinėje arba dvasinėje plokštumoje.

0:3.14 (5.13) 2. Proto jėgos sueina į Begalinę Dvasią; skirtingas ir įvairus kosminis protas sueina į Septynias Pagrindines Dvasias; besirealizuojantis Aukščiausiojo protas kaip laiko-erdvės patyrimas sueina į Madžestoną.

0:3.15 (5.14) 3. Visatos dvasinės jėgos sueina į Amžinąjį Sūnų.

0:3.16 (5.15) 4. Neribotas potencialas dievybės veikimui yra Dievybės Absoliute.

0:3.17 (5.16) 5. Beribis sugebėjimas reaguoti į begalybę egzistuoja Beribiam Absoliute.

0:3.18 (5.17) 6. Šie du Absoliutai—Ribotas ir Beribis—yra suderinami ir suvienijami Visuotiniame Absoliute ir Visuotinio Absoliuto.

0:3.19 (5.18) 7. Evoliucinės moralios būtybės ar bet kokios kitos moralios būtybės potenciali asmenybė yra koncentruojama Visuotinio Tėvo asmenybėje.

0:3.20 (5.19) TIKROVĖ, kaip ją suvokia ribinės būtybės, yra dalinė, santykinė, ir iliuzinė. Maksimali Dievybės tikrovė, kurią iki galo gali suvokti evoliuciniai ribiniai tvariniai, yra Aukščiausiojoje Būtybėje. Nežiūrint šito, yra apriorinės ir amžinosios realybės, viršribinės realybės, kurios yra protėvinės šitai evoliucinių laiko-erdvės tvarinių Aukščiausiajai Dievybei. Mėgindami pavaizduoti visuotinės tikrovės kilmę ir savybes, mes esame priversti pasinaudoti laiko-erdvės samprotavimo metodu tam, kad pasiektume ribinio proto lygį. Dėl to daugelis amžinybės įvykių, vykstančių tuo pačiu metu, turi būti pateikiami kaip įvykių seka.

0:3.21 (6.1) Taip, kaip į Tikrovės kilmę ir diferencijavimą žvelgtų laiko-erdvės tvarinys, tai amžinasis ir begalinis AŠ ESU pasiekė Dievybės išlaisvinimą iš beribės begalybės pančių, panaudodamas neatskiriamą ir amžinai laisvą valią, ir šitas atsiskyrimas nuo beribės begalybės sukūrė pirmąją *absoliutaus dieviškumo įtampą*. Šią begalybės diferencialo įtampą pašalina Visuotinis Absoliutas, kuris veikia tam, kad suvienytų ir suderintų Visuminės Dievybės dinamišką begalybę ir Beribio Absoliuto statinę begalybę.

0:3.22 (6.2) Šitame pirminiame veiksmė šis teorinis AŠ ESU pasiekė asmenybės įgyvendinimą, tapdamas Pirminio Sūnaus Amžinuoju Tėvu, tuo pačiu metu tapdamas Rojaus Salos Amžinuoju Šaltiniu. Vienu metu su Sūnaus atsiskyrimu nuo Tėvo ir, Rojaus akivaizdoje, atsirado Begalinė Dvasia ir centrinė Havonos visata. Atsiradus drauge egzistuojančiai asmeniui Dievybei, Amžinajam Sūnui ir Begalinei Dvasiai, Tėvas, kaip asmenybė, išvengė priešingu atveju neišvengiamo išsiskaidymo visame Visuminės Dievybės potenciale. Nuo to laiko būtent tikrai Trejybės susivienijime su kitomis dviem lygiavertėmis Dievybėmis Tėvas užpildo visą Dievybės potencialą, tuo tarpu patirtinė Dievybė vis daugiau aktualizuojama dieviškuosiuose Aukštybės, Galutinybės, ir Absoliutumo lygiuose.

0:3.23 (6.3) *Samprata apie šį AŠ ESU* yra filosofinė nuolaida, kurią mes darome laiko apribotam, erdvės supančiotam, ribiniam žmogaus protui, tvarinio nesugebėjimui suvokti amžinybės egzistencijų—neprasidedančių, nesibaigiančių realybių ir ryšių. Laiko-erdvės tvariniui, visi dalykai turi turėti pradžią, išskyrus tą VIENINTELĮ NEPRIEŽASTINĮ—pirminę

priežasčių priežastį. Dėl to mes iš tikrųjų šitą filosofinės vertybės lygį išreiškiame sąvoka AŠ ESU, tuo pačiu metu visus tvarinius mokome, jog Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia yra drauge amžini su šiuo AŠ ESU, kitais žodžiais tariant, niekada nebuvo tokio laiko, kada AŠ ESU nebuvo Sūnaus, o kartu su juo, ir Dvasios *Tėvas*.

0:3.24 (6.4) *Begalinysis* yra vartojamas pažymėti tą pilnatvę—užbaigtumą—reiškiančią Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmenybę. *Teorinis* AŠ ESU yra “valios begalybės” tvarinio filosofinis pratęsimas, bet Begalinysis yra *aktualus* vertybės lygis, pažymintis Visuotinio Tėvo absoliučios ir nesuvaržytos laisvos valios tikrosios begalybės amžinybės įtampą. Šita sąvoka kartais yra įvardijamas Tėvas-Begalinysis.

0:3.25 (6.5) Visų kategorijų būtybėms, aukštoms ir žemoms, stengiantis atrasti Tėvą-Begalinį, didelė dalis neaiškumų kyla dėl savo įgimtų suvokimo apribojimų. Visuotinio Tėvo absoliutus pirmumas nėra akivaizdus ikibegaliniuose lygiuose, dėl to galbūt tikrai Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia iš tikrųjų pažįsta Tėvą kaip begalybę; visoms kitoms asmenybėms tokia sąvoka reiškia įtikėjimo panaudojimą.

IV. Visatos tikrovė

0:4.1 (6.6) Tikrovė skirtingai aktualizuojasi įvairiuose visatos lygiuose; tikrovė atsiranda Visuotinio Tėvo begalinėje valioje ir jo valia ir gali būti įgyvendinta trimis pagrindiniais aspektais daugelyje skirtingų visatos aktualizavimosi lygių:

0:4.2 (6.7) 1. *Nesudievinta tikrovė* apima diapazoną nuo neasmenių energijos sferų iki visuotinės egzistencijos neįsmeninamų vertybių tikrovės valdų, net iki Beribio Absoliuto buvimo.

0:4.3 (7.1) 2. *Sudievinta tikrovė* apima visus begalinius Dievybės potencialus, kylančius į viršų per visas asmenybės valdas nuo žemiausiojo ribinio iki aukščiausiojo begalinio, šitokiu būdu aprėpdama sferą viso to, kas gali būti įsmeninama ir daugiau—net iki Dievybės Absoliuto buvimo.

0:4.4 (7.2) 3. *Tarpusavyje asocijuota tikrovė*. Visatos tikrovė, kaip yra manoma, yra arba sudievinta arba nesudievinta, bet žemesnėms už sudievinas būtybėms egzistuoja tarpusavyje asocijuotos tikrovės milžiniška sfera, potenciali ir besiaktualizuojanti, kurią sunku identifikuoti. Didelė dalis šitos koordinuotos tikrovės yra Visuotinio Absoliuto valdose.

0:4.5 (7.3) Tokia yra originalios tikrovės pirminė samprata: Tėvas inicijuoja ir palaiko Tikrovę. Tikrovės pirminiai *diferencialai* yra tai, kas yra sudievinta ir kas yra nesudievinta— Dievybės Absoliutas ir Beribis Absoliutas. Pirminis *ryšys* yra įtampa tarp jų. Šitą Tėvo inicijuotą įtampą tobulai sumažina Visuotinis Absoliutas, ir ji įsiamžina kaip Visuotinis Absoliutas.

0:4.6 (7.4) Laiko ir erdvės požiūriu, tikrovę galima toliau skirstyti kaip:

0:4.7 (7.5) 1. *Aktualių ir potencialių*. Realybės, egzistuojančias išraiškos pilnatvėje, priešingai toms, kurios turi neatskleistą potencialą augti. Amžinasis Sūnus yra absoliuti dvasinė aktualybė; mirtingasis žmogus labai didele dalimi yra neįgyvendinta dvasinė potencialybė.

0:4.8 (7.6) *2. Absoliučią ir ikiabsoliučią.* Absoliučios realybės yra amžinybės egzistencijos. Ikiabsoliučios realybės yra projektuotos dviem lygiais: Absonitų—realybių, kurios yra santykinės tiek laiko, tiek amžinybės požiūriu. Ribinių—realybių, kurios yra projektuotos erdvėje ir aktualizuotos laike.

0:4.9 (7.7) *3. Egzistencialią ir patirtinę.* Rojaus Dievybė yra egzistenciali, bet Aukščiausiasis ir Galutinysis, kurie formuojasi, yra patirtiniai.

0:4.10 (7.8) *4. Asmenę ir neasmenę.* Dievybės plėtimasis, asmenybės išraiška, ir visatos evoliucija amžiams yra sąlygota Tėvo laisvos valios veiksmu, kuris aktualybės ir potencialybės intelektualias-dvasines-asmenes prasmes ir vertybes, besikoncentruojančias Amžinajame Sūnuje, amžiams atskyrė nuo tų dalykų, kurie koncentruojasi amžinojoje Rojaus Saloje ir kurie yra nuo jos neatskiriami.

0:4.11 (7.9) ROJUS yra terminas, apimantis visatos tikrovės visų fazių asmenius ir neasmenius pagrindinius Absoliusus. Rojus, tinkamai apibrėžtas, gali pažymėti bet kokią tikrovės formą ir visas tikrovės formas, Dievybę, dieviškumą, asmenybę, ir energiją—dvasinę, intelektualią, ar materialią. Rojus visiems yra bendras kaip kilmės, funkcijos ir lemties vieta, kas susiję su vertybėmis, prasmėmis, ir realia egzistencija.

0:4.12 (7.10) *Rojaus Sala*—Rojus, neapibrėžtas kitaip—yra Pirmojo Šaltinio ir Centro materialią gravitaciją valdantis Absoliusas. Rojus yra nejudantis; jis yra vienintelis stacionarus objektas visatų visatoje. Rojaus Sala turi vietą visatoje, bet neturi jokios padėties erdvėje. Šita amžinoji Sala yra fizinių visatų—praeities, dabarties, ir ateities—realusis šaltinis. Branduolinė

Šviesos Sala yra vienas iš Dievybės vedinių, bet vargu ar jis yra Dievybė; taip pat ir materialūs kūriniai iš tiesų nėra Dievybės dalis; jie yra pasekmė.

0:4.13 (7.11) Rojus nėra kūrėjas; jis yra unikalūs daugelio visatos veiklų kontrolierius, nepalyginamai daug didesnis kontrolierius negu reaguotojas. Per materialias visatas Rojus įtakoja visų būtybių, susijusių su jėga, energija, ir įtampa, reakcijas ir elgesį, bet pats Rojus šiose visatose yra unikalūs, išimtinis, ir izoliuotas. Rojus yra nepanašus į nieką ir niekas nėra panašus į Rojų. Jis nėra nei jėga, nei kažkoks buvimas; jis tiesiog yra *Rojus*.

V. Asmenybės realybės

0:5.1 (8.1) Asmenybė yra sudievinčios tikrovės lygis, ir apima diapazoną nuo mirtingojo ir tarpinės būtybės garbinimo ir išminties aukštesniojo proto sužadavimo lygio, einant aukštyn per morontinį ir dvasinį lygius iki asmenybės statuso užbaigtumo pasiekimo. Tai yra mirtingojo ir giminingo tvarinio asmenybės evoliucinis kilimas, bet yra daugybė ir kitų visatos asmenybių kategorijų.

0:5.2 (8.2) Tikrovė turi polinkį visuotinai plėstis, asmenybė turi polinkį iki begalybės įvairuoti, ir abi gali beveik be apribojimų derintis su Dievybe ir amžinai stabilizuotis. Nors neasmenės tikrovės metamorfozinis diapazonas yra aiškiai apribotas, bet mes nieko nežinome apie kokius nors apribojimus asmenybės realybių progresinei evoliucijai.

0:5.3 (8.3) Pasiektuose patirtiniuose lygiuose visos asmenybės kategorijos arba vertybės gali būti suvienytos ir net drauge

kuriančios. Net Dievas ir žmogus gali bendrai egzistuoti suvienytoje asmenybėje, kaip tą puikiai demonstruoja Kristaus Mykolo—Žmogaus Sūnaus ir Dievo Sūnaus—dabartinis statusas.

0:5.4 (8.4) Asmenybės visas ikibegalines kategorijas ir fazes galima asociatyviai pasiekti ir potencialiai bendrai sukurti. Visą tą, kas yra ikiasmenis, asmenis, ir viršasmenis, draugėn sujungia koordinuoto pasiekimo, progresinio laimėjimo, ir bendro kūrybinio pajėgumo abipusis potencialas. Bet iš tikrųjų tas, kas yra neasmenis, niekada tiesiogiai netransmutuoja į tą, kas yra asmenis. Asmenybė niekada nebūna spontaniška; ji yra Rojaus Tėvo dovana. Asmenybė valdo energiją, ir ji yra susieta tikrai su gyvomis energijų sistemomis; tapatybė gali būti susieta su negyvų energijų modeliais.

0:5.5 (8.5) Visuotinis Tėvas yra asmenybės tikrovės paslaptis, asmenybės padovanojimas, ir asmenybės likimas. Amžinasis Sūnus yra absoliuti asmenybė, dvasinės energijos, morontijos dvasių, ir išstobulintų dvasių paslaptis. Bendrai Veikiantysis yra dvasios-proto asmenybė, intelekto, mąslumo, ir visuotinio proto šaltinis. Bet Rojaus Sala yra neasmenė ir uždvasinė; ji yra visuotinio kūno esmė, fizinės materijos šaltinis ir centras, ir visuotinės materialios tikrovės absoliutus pirminis modelis.

0:5.6 (8.6) Šitos visuotinės tikrovės savybės Urantijos žmogiškajame patyrimo pasireiškia tokiuose lygiuose, kaip:

0:5.7 (8.7) 1. *Kūnas*. Žmogaus materialus arba fizinis organizmas. Gyvulinės prigimtės ir kilmės gyvas elektrocheminis mechanizmas.

0:5.8 (8.8) 2. *Protas*. Žmogiškojo organizmo mąstymo, suvokimo, ir jutimo mechanizmas. Visuminis sąmoningas ir nesąmoningas patyrimas. Intelektas, susietas su emociniu gyvenimu, per garbinimą ir išmintį krypstantis aukštyn į dvasinį lygį.

0:5.9 (8.9) 3. *Dvasia*. Dieviškoji dvasia, kuri gyvena žmogaus proto viduje—Minties Derintojas. Šita nemirtinga dvasia yra ikiasmenė—ne asmenybė, nors turinti likimą tapti išliekančio mirtingojo tvarinio asmenybės dalimi.

0:5.10 (8.10) 4. *Siela*. Žmogaus siela yra patirtinis įsigijimas. Kada mirtingasis tvarinys pasirenka “vykdyti Tėvo danguje valią,” tada ši viduje gyvenanti dvasia tampa *naujos realybės* žmogiškajame patyrimo tėvu. Mirtingas ir materialus protas yra šitos pačios atsirandančios realybės motina. Šitos naujosios realybės substancija nėra nei materialinė, nei dvasinė—ji yra *morontinė*. Tai yra atsirandanti ir nemirtinga siela, kuri turi lemtį išlikti po mirtingojo mirties ir pradėti kilimą į Rojų.

0:5.11 (9.1) *Asmenybė*. Mirtingojo žmogaus asmenybė nėra nei kūnas, nei protas, nei dvasia; nėra ji ir siela. Asmenybė yra ta vienintelė nesikeičianti tikrovė šiaip jau visą laiką besikeičiančiame tvarinio patyrimo; ir ji suvienija visus kitus individualybės suvienytus faktorius. Asmenybė yra unikali dovana, kurią Visuotinis Tėvas suteikia materijos, proto, ir dvasios gyvoms ir suvienytoms energijoms, ir kuri išlieka su morontinės sielos išlikimu.

0:5.12 (9.2) *Morontija* yra terminas, įvardijantis milžinišką lygį, įsiterpiančią tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis. Jis gali įvardinti asmenes ir neasmenes realybes, gyvas ar negyvas

energijas. Morontijos audinio apmatai yra dvasiniai; jos ataudai yra fiziniai.

VI. Energija ir modelis

0:6.1 (9.3) Bet kokį dalyką ir visus dalykus, reaguojančius į Tėvo asmenybės grandinę, mes vadiname asmeniais. Bet kokį dalyką ir visus dalykus, reaguojančius į Sūnaus dvasinę grandinę, mes vadiname dvasia. Bet ką ir viską, kas reaguoja į Bendrai Veikiančiojo proto grandinę, mes vadiname protu, protu kaip Begalinės Dvasios savybe—protu visose jo fazėse. Bet ką ir viską, kas reaguoja į materialios gravitacijos grandinę, besikoncentruojančią apatiniame Rojuje, mes vadiname materija—energija-materija visose jos metamorfozinėse būsenose.

0:6.2 (9.4) ENERGIJĄ mes vartojame kaip visaapimantį terminą, taikomą dvasinėms, intelektualioms, ir materialioms sferoms. *Jėga* taip pat šitokiu būdu yra plačiai vartojama. *Galia* paprastai yra apribojama materialios arba reaguojančios į linijinę gravitaciją materijos elektroninio lygio įvardijimu didžiojoje visatoje. Galia taip pat yra vartojama pažymėti suverenumą. Mes negalime laikyti jūsų apskritai priimtų jėgos, energijos, ir galios apibrėžimų. Yra toks kalbos skurdumas, kad šitiems terminams mes turime priskirti daugialypes prasmes.

0:6.3 (9.5) *Fizinė energija* yra terminas, pažymintis reiškinių judėjimo, veiksmo, ir potencialo visas fazes ir formas.

0:6.4 (9.6) Aptardami fizinės energijos pasireiškimus, mes apskritai vartojame kosminės jėgos, atsirandančios energijos, ir visatos galios terminus. Dažnai jie yra vartojami šitaip:

0:6.5 (9.7) 1. *Kosminė jėga* apima visas energijas, kylančias iš Beribio Absoliuto, tačiau kurios dar nereaguoja į Rojaus gravitaciją.

0:6.6 (9.8) 2. *Atsirandanti energija* apima tas energijas, kurios reaguoja į Rojaus gravitaciją, tačiau vis dar nereaguoja į vietinę arba linijinę trauką. Tai yra energijos-materijos ikielektroninis lygis.

0:6.7 (9.9) 3. *Visatos galia* apima energijos visas formas, kurios vis dar reaguodamos į Rojaus trauką, tiesiogiai reaguoja į linijinę trauką. Tai energijos-materijos ir jos visų vėlesniųjų evoliucijų elektroninis lygis.

0:6.8 (9.10) *Protas* yra toks reiškinys, kuris pažymi gyvo veikimo buvimą-veiklą papildomai prie įvairių energijų sistemų; ir taip yra visuose intelekto lygiuose. Asmenybėje, protas visada įsiterpia tarp dvasios ir materijos; dėl to iš tikrųjų visatą apšviečia trys šviesos rūšys: materialinė šviesa, intelektualinė įžvalga, ir dvasinis švytėjimas.

0:6.9 (10.1) *Šviesa*— dvasinis švytėjimas—yra žodinis simbolis, vaizdinė kalbos dalis, kuri pažymi asmenybės pasireiškimą, būdingą įvairių kategorijų dvasinėms būtybėms. Šitas švytintis sklaidymas nėra vienu požiūriu nėra susietas nei su intelektualia įžvalga, nei su fizinės šviesos pasireiškimais.

0:6.10 (10.2) MODELIS gali būti projektuotas kaip materialus, dvasinis, arba protinis, arba kaip šitų energijų bet kokia kombinacija. Jis gali persmelkti asmenybės, tapatybes, esybes, ar negyvą materiją. Bet modelis yra modelis ir lieka modeliu; padauginamos yra tiktai *kopijos*.

0:6.11 (10.3) Modelis gali konfigūruoti energiją, bet jis jos nevaldo. Trauka yra pagrindinė energijos-materijos kontrolė. Nei erdvė, nei modelis nereaguoja į trauką, bet tarp erdvės ir modelio nėra jokio ryšio; erdvė nėra nei modelis, nei potencialus modelis. Modelis yra konfigūracija tos tikrovės, kuri jau sumokėjo visą traukos skolą; bet kokio modelio *tikrovę* sudaro jo energijos, jo protas, dvasia, ar materialūs komponentai.

0:6.12 (10.4) Priešingai *visumos* aspektui, modelis atskleidžia energijos *individualų* aspektą ir asmenybės *individualų* aspektą. Asmenybės arba tapatybės formos yra modeliai, atsirandantys iš energijos (fizinės, dvasinės, ar protinės), bet nėra nuo jos neatskiriami. Toji energijos savybė arba asmenybės savybė, kurios dėka modelis yra sužadinamas tam, jog atsirastų, gali būti priskiriama Dievui—Dievybei—Rojaus jėgos padovanojimui, asmenybės ir energijos sambūviui.

0:6.13 (10.5) Modelis yra pirminis projektas, iš kurio yra daromos kopijos. Amžinasis Rojus yra modelių absoliutas; Amžinasis Sūnus yra asmenybės modelis; Visuotinis Tėvas yra jų abiejų tiesioginis protėvis-šaltinis. Bet Rojus nedovanoja modelio, o Sūnus negali padovanoti asmenybės.

VII. Aukščiausioji Būtybė

0:7.1 (10.6) Pagrindinės visatos Dievybės mechanizmas yra dvigubas, kas susiję su amžinybės ryšiais. Dievas Tėvas, Dievas Sūnus, ir Dievas Dvasia yra amžini—yra egzistencialios būtybės—tuo tarpu Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinysis, ir Dievas Absoliutas yra post-Havonos epochų *besiaktualizuojančiosios* Dievybės asmenybės pagrindinės visatos evoliucinio plėtimosi laiko-erdvės sferose ir laiką-erdvę pranokstančiose sferose. Šitos besirealizuojančiosios Dievybės asmenybės yra amžinos ateityje nuo to laiko, kada, ir kaip, jos energijos dėka įsiasmenina augančiose visatose amžinųjų Rojaus Dievybių suvienijančiųjų-kuriančiųjų potencialų patirtinio aktualizavimosi metodu.

0:7.2 (10.7) Dėl to, Dievybės buvimas yra dualus:

0:7.3 (10.8) 1. *Egzistencialus* — būtybės, egzistuojančios amžinai, praeityje, dabartyje, ir ateityje.

0:7.4 (10.9) 2. *Patirtinis* — būtybės, besiaktualizuojančios post-Havonos dabartyje, bet turinčios nesibaigiančią egzistenciją visoje ateities amžinybėje.

0:7.5 (10.10) Tėvas, Sūnus, ir Dvasia yra egzistencialūs—egzistencialūs aktualybėje (nors visi potencialai yra manoma, jog yra patirtiniai). Aukščiausiasis ir Galutinysis yra visiškai patirtiniai. Dievybės Absoliutas yra patirtinis aktualizavimesi, bet yra egzistencialus savo potencialu. Dievybės esmė yra amžina, bet tikrai šie trys pirmieji Dievybės asmenys yra besąlygiškai amžini. Visos kitos Dievybės asmenybės turi kilmę, bet jos yra amžinos lemyje.

0:7.6 (10.11) Pasiekęs egzistencialios Dievybės saviraišką Sūnuje ir Dvasioje, dabar Tėvas pasiekia patirtinę išraišką iki tol buvusiuose neasmeniuose ir neapreikštuose Dievybės lygiuose kaip Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinysis, ir Dievas Absoliutas; bet šitos patirtinės Dievybės šiuo metu nėra iki galo susiformavusios; jos yra aktualizavimosi procese.

0:7.7 (11.1) *Dievas Aukščiausiasis* Havonoje yra trivienės Rojaus Dievybės asmeninis dvasinis atspindys. Šitas suvienijantis Dievybės ryšys dabar kūrybiškai plečiasi į išorę Dieve Septinkarčiame ir sintezuojasi Visagalio Aukščiausiojo patirtinėje galioje didžiojoje visatoje. Rojaus Dievybė, egzistenciali kaip trys asmenys, šitokiu būdu patirtiškai vystosi Aukštybės dviem aspektais, tuo tarpu šituos dualius aspektus energija-asmenybė suvienija kaip vieną Viešpatį, Aukščiausiąją Būtybę.

0:7.8 (11.2) Visuotinis Tėvas pasiekia laisvos valios išlaisvinimą iš begalybės varžtų ir amžinybės pančių sutrejybinimo būdu, trikarčiu Dievybės įsmeninimu. Aukščiausioji Būtybė net ir dabar vystosi kaip Dievybės septinkarčio pasireiškimo ikiamžinas asmenybės suvienijimas didžiosios visatos laiko-erdvės segmentuose.

0:7.9 (11.3) *Aukščiausioji Būtybė* nėra tiesioginis kūrėjas, išskyrus tai, kad ji yra Madžestono tėvas, bet ji yra tvarinio-Kūrėjo visos veiklos visatoje sintetinis koordinatorius. Aukščiausioji Būtybė, dabar besiaktualizuojanti evoliucinėse visatose, yra laiko-erdvės dieviškumo, trisąjungės Rojaus Dievybės patirtiniame susivienijime su laiko ir erdvės Aukščiausiais Kūrėjais, abipusio ryšio Dievybė sujungėjas ir sintezatorius. Kada pagaliau ji bus aktualizauta, tada šitoji evoliucinė

Dievybė sudarys ribinio ir begalinio amžinąjį susiliejamą—patirtinės galios ir dvasinės asmenybės tvirtą ir nesugriaunamą sąjungą.

0:7.10 (11.4) Visa laiko-erdvės ribinė tikrovė, besivystančios Aukščiausiosios Būtybės nukreipiančiu postūmiu, yra įsitraukusi į ribinės tikrovės visų fazių ir vertybių visą laiką augantį mobilizavimą ir tobulėjantį suvienijimą (energijos-asmenybės sintezę), palaikydama ryšį su Rojaus tikrovės įvairiomis fazėmis, turi tikslą vėliau pradėti mėginimą pasiekti supertvarinio pasiekimo absonitinius lygius.

VIII. Dievas Septinkartis

0:8.1 (11.5) Kaip atlygį už statuso ribiškumą ir tam, kad būtų kompensuota dėl tvarinio sampratos apribojimų, Visuotinis Tėvas sukūrė evoliucinio tvarinio septinkartį priartėjimą prie Dievybės:

0:8.2 (11.6) 1. Rojaus Sūnūs Kūrėjai.

0:8.3 (11.7) 2. Dienų Senieji.

0:8.4 (11.8) 3. Septynios Pagrindinės Dvasios.

0:8.5 (11.9) 4. Aukščiausioji Būtybė.

0:8.6 (11.10) 5. Dievas Dvasia.

0:8.7 (11.11) 6. Dievas Sūnus.

0:8.8 (11.12) 7. Dievas Tėvas.

0:8.9 (11.13) Šitas septinkartis Dievybės įsmeninimas laike ir erdvėje ir septynioms supervisatoms įgalina mirtingąjį žmogų pasiekti Dievo, kuris yra dvasia, buvimą. Šitoji septinkartė Dievybė, ribiniams laiko-erdvės tvariniams kada nors energija įsiasmeninsianti Aukščiausiąja Būtybe, yra į Rojų kilimo karjeros mirtingųjų evoliucinių tvarinių funkcinė Dievybė. Tokia Dievo suvokimą atrandanti patirtinė karjera prasideda nuo vietinės visatos Sūnaus Kūrėjo dieviškumo pripažinimo ir kyla per supervisatos Dienų Senuosius ir per vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių asmenį iki Visuotinio Tėvo Rojuje dieviškosios asmenybės atradimo ir suvokimo pasiekimo.

0:8.10 (12.1) Didžioji visata yra Aukštybės Trejybės, Dievo Septinkarčio, ir Aukščiausiosios Būtybės trigubos Dievybės sfera. Dievas Aukščiausiasis yra potencialus Rojaus Trejybėje, iš kurios jis gauna savo asmenybės ir dvasios požymius; bet dabar jis aktualizuojasi Sūnuose Kūrėjuose, Dienų Senuosiuose, ir Pagrindinėse Dvasiose, iš kurių jis gauna savo galią kaip Visagalis laiko ir erdvės supervisatoms. Šitas evoliucinių tvarinių betarpiško Dievo galios pasireiškimas iš tikrųjų laiką-erdvę vysto kartu su jais. Visagalis Aukščiausiasis, atsirandantis neasmenų veiklų vertybės lygyje, ir Dievo Aukščiausiojo dvasinis asmuo yra *viena tikrovė* — Aukščiausioji Būtybė.

0:8.11 (12.2) Sūnūs Kūrėjai Dievo Septinkarčio Dievybės susivienijime parūpina tą mechanizmą, kurio dėka mirtingasis tampa nemirtingu, o ribinis pasiekia apkabinimą to, kas yra begalinis. Aukščiausioji Būtybė parūpina metodą *visų* šitų daugialypių transakcijų energijos-asmenybės mobilizavimui, dieviškajai sintezei, šitokiu būdu įgalindama ribinį pasiekti tai,

kas yra absonitas, ir per kitus įmanomus aktualizavimus ateityje, pamėginti pasiekti Galutinįjį. Sūnūs Kūrėjai ir su jais susieti Dieviškieji Tarnai yra šitos aukščiausios mobilizacijos dalyviai, bet Dienų Senieji ir Septynios Pagrindinės Dvasios galbūt yra amžinai paskirti nuolatiniai administratoriai didžiojoje visatoje.

0:8.12 (12.3) Dievo Septinkarčio funkcija prasideda nuo septynių supervisatų organizavimo, ir galbūt ji išsiplės, sąsajoje su išorinės erdvės kūrinų būsima evoliucija. Progresinės evoliucijos pirmojo, antrojo, trečiojo, ir ketvirtojo erdvės lygių šitų ateities visatų organizavimas be jokios abejonės paliudys transcendentinio ir absonitinio priartėjimo prie Dievybės pradžia.

IX. Dievas Galutinysis

0:9.1 (12.4) Lygiai taip, kaip Aukščiausioji Būtybė palaipsniui atsiranda iš energijos ir asmenybės apglėbto didžiosios visatos potencialo antecedentinės dieviškumo dovanos, taip iš tiesų ir Dievas Galutinysis atsiranda iš dieviškumo potencialų, esančių pagrindinės visatos transcendentinėse laiko-erdvės sferose. Galutinės Dievybės aktualizavimasis signalizuoja apie pirmosios patirtinės Trejybės absonitinį suvienijimą ir pažymi susivienijančios Dievybės išsiplėtimą kuriančios saviraiškos antrajame lygyje. Atsirandančiuose lygiuose, kurie pranoksta laiko-erdvės vertybes, asmenybės-energijos aspektu tai prilygsta Rojaus absonitinių realybių aktualizavimuisi visatos patirtinėje Dievybėje. Tokio patirtinio atsiskleidimo užbaigimas yra numatytas tam, kad būtų suteikta galutinė tarnystė-lemtis visiems laiko-erdvės tvariniams, kurie yra

pasiekę absonitinius lygius per užbaigtą Aukščiausiosios Būtybės realizavimąsi ir Dievo Septinkarčio tarnystės dėka.

0:9.2 (12.5) *Dievas Galutinysis* reiškia asmenę Dievybę, veikiančią dieviškuosiuose absonito lygiuose ir tose visatos sferose, kurios yra virš laiko ir pranoksta erdvę. Galutinysis yra Dievybės viršaukščiausiasis atsiradimas. Aukščiausiasis yra Trejybės suvienijimas, suvokiamas ribinių būtybių; Galutinysis yra Rojaus Trejybės suvienijimas, suvokiamas absonitinių būtybių.

0:9.3 (13.1) Visuotinis Tėvas, evoliucinės Dievybės mechanizmo dėka, iš tikrųjų yra įsitraukęs į stebinančiai didingą ir pritrenkiantį *veiksmą*, koncentruodamas asmenybę ir mobilizuodamas energiją, atitinkamuose jų visatos prasmių lygiuose, apimdamas to, kas yra ribinis, absonitinis, ir net absoliutus, dieviškąsias tikrovės vertybes.

0:9.4 (13.2) Pirmąsias tris ir amžinosios praeities Rojaus Dievybes—Visuotinį Tėvą, Amžinąjį Sūnų, ir Begalinę Dvasią—turi, amžinojoje ateityje, papildyti asmenybės, patirtiškai besiaktualizuojančios asocijuotos evoliucinės Dievybės—Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinysis, ir galbūt Dievas Absoliutas.

0:9.5 (13.3) Dievas Aukščiausiasis ir Dievas Galutinysis, dabar besivystantys patirtinėse visatose, nėra egzistencialūs—nėra praeities amžinieji, tikrai ateities amžinieji, laiko-erdvės sąlygojami ir transcendentistiškai sąlygojami amžinieji. Jie yra aukščiausiųjų, galutiniųjų, ir tikriausiai aukščiausiųjų-galutiniųjų apdovanojimų Dievybės, bet jie patyrė istorinę kilmę visatoje. Jie niekada neturės pabaigos, bet jie iš tikrųjų

turi asmenybės pradžia. Jie iš tiesų yra amžinųjų ir begalinių Dievybės potencialų aktualizavimai, bet jie patys nėra nei besąlygiškai amžini, nei begaliniai.

X. Dievas Absoliutas

0:10.1 (13.4) *Dievybės Absoliuto* amžinoji tikrovė turi daug bruožų, kurių negalima iki galo išaiškinti laiko-erdvės ribiniam protui, bet *Dievo Absoliuto* aktualizavimas būtų antrosios patirtinės Trejybės, Absoliuto Trejybės, suvienijimo rezultatas. Tai sudarytų absoliutaus dieviškumo patirtinį realizavimą, absoliučių prasmių suvienijimą absoliučiuose lygiuose; bet mes nesame tikri, jog bus apimtos visos absoliučios vertybės, kadangi mūsų niekada neinformavo, jog Ribotas Absoliutas yra Begaliniojo ekvivalentas. Viršgalutinės lemtys yra įtrauktos į absoliučias prasmes ir begalinį dvasingumą, ir be šitų abiejų nepasiektų realybių mes negalime nustatyti absoliučių vertybių.

0:10.2 (13.5) Dievas Absoliutas yra visų viršabsonitinių būtybių suvokimo-pasiekimo tikslas, bet Dievybės Absoliuto galios ir asmenybės potencialas pranoksta mūsų sampratą ir mes nesiryžtame aptarti šitų realybių, kurios yra taip toli atitolintos nuo patirtinio aktualizavimo.

XI. Trys Absoliutai

0:11.1 (13.6) Kada Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus sujungta mintis, veikianti Veiksmo Dieve, įsikūnijo dieviškosios ir centrinės visatos sukūrimu, tada Tėvas, po savo minties išraiškos savo Sūnaus žodyje ir jų Bendrojo Vykdytojo veiksmo, savo buvimą Havonoje atskyrė nuo begalybės potencialų. Ir šituos neatskleistus begalybės potencialus erdvė

toliau slepia Beribiame Absoliute ir dieviškai apgaubia Dievybės Absoliute, tuo tarpu šitie abu tampa vienu Visuotinio Absoliuto veikime, Rojaus Tėvo neatskleistoje begalybėje-vienybėje.

0:11.2 (13.7) Tiek kosminės jėgos potencija, tiek dvasinės jėgos potencija yra palaipsnio atskleidimo-realizavimo procese, nes visos tikrovės praturtinimas yra įgyvendinamas patirtiniu augimu ir Visuotinio Absoliuto abipusiškai veikiamu ryšiu to, kas yra patirtinis, su tuo, kas yra egzistencialus. Visuotinio Absoliuto vienodo buvimo dėka Pirmasis Šaltinis ir Centras pratęsia patirtinę galią, patiria tapatumą su savo evoliuciniais tvariniais, ir pasiekia patirtinės Dievybės pratęsimą Aukštybės, Galutinumo, ir Absoliutumo lygiuose.

0:11.3 (14.1) Kada iki galo neįmanoma atskirti Dievybės Absoliuto nuo Beribio Absoliuto, tada jų menamai sujungta funkcija arba koordinuotas buvimas yra įvardijamas kaip Visuotinio Absoliuto veiksmas.

0:11.4 (14.2) 1. *Dievybės Absoliutas* atrodo, jog yra visagalis sužadintojas, tuo tarpu Beribis Absoliutas pasirodo, kad yra visatų visatos, net visatų visatų, sukurtų, kuriamų, ir dar būsimų, aukščiausiu lygiu suvienytų ir galutinai koordinuotų, visagalis mechanizuotojas.

0:11.5 (14.3) Dievybės Absoliutas negali reaguoti, arba bent jau nereaguoja, į bet kokią visatos situaciją tokiu būdu, kuris būtų mažesnis už absoliutų būdą. Šitas Absoliutas pasirodo, kad kiekvieną kartą reaguoja į bet kokią konkrečią situaciją visos daiktų ir būtybių kūrinijos gerovės požiūriu ne tik tai jos

dabartinėje egzistavimo būsenoje, bet taip pat ir visos ateities amžinybės begalinių galimybių požiūriu.

0:11.6 (14.4) Dievybės Absoliutas yra tas potencialas, kurį Visuotinis Tėvas laisvos valios pasirinkimu atskyrė nuo visuminės, begalinės tikrovės, ir kuriame vyksta visos dieviškumo veiklos—egzistencialios ir patirtinės. Tai yra *Ribotas* Absoliutas, kaip priešingybė *Beribiam* Absoliutui; bet Visuotinis Absoliutas yra superpapildinys abiem, apimdamas visą absoliutų potencialą.

0:11.7 (14.5) 2. *Beribis Absoliutas* yra neasmenis, nedieviškas, ir nesudievinas. Dėl to *Beribis Absoliutas* neturi asmenybės, dieviškumo, ir jokių kūrėjo išimtinių teisių. Nei faktas, nei tiesa, nei patyrimas, nei apreiškimas, nei filosofija, nei absonitiškumas negali įsiskverbti į šito neturinčio visatos apribojimo Absoliuto prigimtį ir charakterį.

0:11.8 (14.6) Tebus aišku, jog *Beribis Absoliutas* yra *akivaizdi tikrovė*, persmelkianti didžiąją visatą ir, matomai, su vienu erdvės buvimu nusitęsianti tolyn į stulbinančių nusidriekimų jėgos veiklas ir ikimaterijos evoliucijas erdvės regionuose už septynių supervisatų ribų. *Beribis Absoliutas* nėra tiesiog filosofinės sampratos negatyvizmas, grindžiamas metafizinių išvedžiojimų tvirtinimais apie to, kas nesąlygojama, ir to, kas neribojama, visuotinumą, viešpatavimą, ir pirmumą. *Beribis Absoliutas* yra akivaizdi visatos virškontrolė begalybėje; šitos virškontrolės neapriboja erdvė-jėga, bet ją aiškiai sąlygoja gyvybės, proto, dvasios, ir asmenybės buvimas, o toliau sąlygoja Rojaus Trejybės valios reakcijos ir tiksliniai mandatai.

0:11.9 (14.7) Mes esame įsitikinę, jog Beribis Absoliutas nėra neišskaidyta ir viską persmelkianti įtaka, palyginama arba su metafizikos panteistinėmis sampratomis, arba su mokslo kažkada buvusia eterio hipoteze. Beribio Absoliuto neapriboja jėga ir ji sąlygoja Dievybę, bet mes ne iki galo suvokiame šito Absoliuto ryšį su visatų dvasinėmis realybėmis.

0:11.10 (14.8) 3. *Visuotinis Absoliutas*, mes logiškai išmąstome, buvo neišvengiamas Visuotinio Tėvo absoliučiam laisvos valios veiksmui, išskiriant visatos realybes į sudievinas ir nesudievinas—įsmeninamas ir neįsmeninamas—vertybes. Visuotinis Absoliutas yra Dievybės reiškinys, pažymintis įsitempimo, sukurto tuo laisvos valios veiksmu, šitaip diferencijuojant visatos tikrovę, atomazgą, ir veikia kaip šitos egzistencialių potencialų visumos asocijuojantis koordinatorius.

0:11.11 (15.1) Visuotinio Absoliuto įtampos buvimas pažymi skirtumą tarp dievybės tikrovės ir nesudievinos tikrovės išlyginimą, kuris yra būdingas atskiriant laisvos valios dieviškumo dinamiką nuo beribės begalybės statikos.

0:11.12 (15.2) Visada prisiminkite: Potenciali begalybė yra absoliuti ir neatskiriama nuo amžinybės. Reali begalybė laike niekada negali būti jokia kitokia, kaip tik dalinė, ir dėl to turi būti neabsoliuti; taip pat ir realios asmenybės begalybė negali būti absoliuti, išskyrus tik beribę Dievybę. Ir būtent begalybės potencialo skirtumas Beribiam Absoliute ir Dievybės Absoliute įamžina Visuotinį Absoliutą, šituo padarydamas kosmiškai įmanomu turėti materialias visatas erdvėje ir dvasiškai įmanomu turėti ribines asmenybes laike.

0:11.13 (15.3) Ribinis gali sambūviauti kosmose kartu su Begaliniu ju tikrai dėl to, kad Visuotinio Absoliuto asocijuojantis buvimas taip tobulai išlygina įsitempimus tarp laiko ir amžinybės, ribiškumo ir begalybės, tikrovės potencialo ir tikrovės aktualybės, Rojaus ir erdvės, žmogaus ir Dievo. Asociatyviai Visuotinis Absoliutas sudaro besivystančios į priekį evoliucinės tikrovės, egzistuojančios ikibegalinės Dievybės pasireiškimo laiko-erdvės ir laiką-erdvę pranokusiose visatose, zonos identifikavimą.

0:11.14 (15.4) Visuotinis Absoliutas yra statiškos-dinamiškos Dievybės potencialas funkciškai įgyvendinamas laiko-amžinybės lygiuose kaip ribinės-absoliučios vertybės ir kaip toks, prie kurio įmanoma prisitarti patirtiškai-egzistencialiai. Šitas nesuvokiamas Dievybės aspektas gali būti statiškas, potencialus, ir asociatyvus, bet nėra patirtiškai kuriantis arba evoliucinis, kiek tai yra susiję su pagrindinėje visatoje dabar veikiančiomis protingomis asmenybėmis.

0:11.15 (15.5) *Absoliutas*. Šie du Absoliutai—ribotas ir beribis—nors taip akivaizdžiai skirtingi funkcija, kaip juos gali stebėti proto tvariniai, bet tobulai ir dieviškai yra suvienyti Visuotiniame Absoliute ir Visuotinio Absoliuto. Iš esmės ir kaip galų gale yra suvokiami visi trys yra vienas Absoliutas. Ikibegaliniuose lygiuose jie yra funkciškai išskirti, bet begalybėje jie yra VIENAS.

0:11.16 (15.6) Mes niekada nevartojame Absoliuto termino, ką nors neigdami arba ką nors atmesdami. Taip pat mes Visuotinio Absoliuto nelaikome tokiu, kuris save nulemia, tam tikros rūšies panteistine ir neasmene Dievybe. Absoliutą, visur, kas

susiję su visatos asmenybe, griežtai apriboja Trejybę ir valdo Dievybę.

XII. Trejybės

0:12.1 (15.7) Pirminė ir amžinoji Rojaus Trejybė yra egzistenciali ir buvo neišvengiama. Šita niekada neprasidedanti Trejybė buvo neatskiriamai susieta su tuo faktu, jog Tėvas nesuvaržyta valia atskyrė tai, kas yra asmenis, nuo to, kas yra neasmenis, ir buvo realizuota, kada jo asmeninė valia protu suderino šitas dualias realybes. Post-Havonos Trejybės yra patirtinės—neatsiejamai yra susietos su energijos-asmenybės pasireiškimo pagrindinėje visatoje ikiabsoliutaus ir evoliucinio dviejų lygių sukūrimu.

0:12.2 (15.8) *Rojaus Trejybė*— Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios amžinoji Dievybės sąjunga—aktualybėje yra egzistenciali, bet visi potencialai yra patirtiniai. Dėl to iš tikrųjų šitoji Trejybė sudaro vienintelę Dievybės tikrovę, apimančią begalybę, ir dėl to iš tikrųjų vyksta Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir Dievo Absoliuto aktualizavimosi visatos reiškiniai.

0:12.3 (15.9) Pirmoji ir antroji patirtinės Trejybės, post Havonos Trejybės, negali būti begalinės, nes jos apima *kilusias Dievybes*, Dievybes, kurios išsivystė patirtiškai aktualizuojantis realybėms, sukurtoms ar atsiradusioms egzistencialios Rojaus Trejybės dėka. Dieviškumo begalybę visą laiką turtina, jeigu neplečia, tvarinio ir Kūrėjo patyrimo ribiškumas ir absonitumas.

0:12.4 (16.1) Trejybės yra lygiavertės Dievybės pasireiškimo ryšių ir faktų tiesos. Trejybės funkcijos apima Dievybės realybes, o

Dievybės realybės visada siekia realizavimosi ir pasireiškimo įsameninime. Dėl to Dievas Aukščiausiasis, Dievas Galutinysis, ir net Dievas Absoliutas yra dieviškosios neišvengiamybės. Šitos trys patirtinės Dievybės buvo potencialios egzistencialiojoje Trejybėje, Rojaus Trejybėje, bet jų kaip galios asmenybių iškilimas visatoje iš dalies priklauso nuo jų pačių patirtinio veikimo galios ir asmenybės visatose ir iš dalies priklauso nuo post-Havonos Kūrėjų ir Trejybių patirtinių pasiekimų.

0:12.5 (16.2) Tos dvi post-Havonos Trejybės, Galutiniojo ir Absoliuto patirtinės Trejybės, nėra dabar iki galo pasireiškusios; jos yra realizavimosi procese visatoje. Šitie Dievybės susivienijimai gali būti pavaizduoti šitaip:

0:12.6 (16.3) 1. *Galutinė Trejybė*, dabar besivystanti, galiausiai susidės iš Aukščiausiosios Būtybės, Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybių, ir absonitinių Pagrindinės Visatos Architektų, tų unikalių visatos planuotojų, kurie nėra nei kūrėjai, nei tvariniai. Dievas Galutinysis galiausiai ir neišvengiamai įgaus galią ir asmenybę kaip Dievybę, kylanti dėl šitos patirtinės Galutinės Trejybės suvienijimo beveik beribės pagrindinės visatos besiplečiančioje arenoje.

0:12.7 (16.4) 2. *Absoliuti Trejybė* — antroji patirtinė Trejybė—dabar esanti aktualizavimosi procese, susidės iš Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir neapreikšto Visatos Lemties Užbaigėjo. Šita Trejybė veikia tiek asmeniam, tiek viršasmeniam lygiuose, net iki to, kas yra beasmenis, ribų, o jos suvienijimas visuotinybėje Absoliučią Dievybę paverstų patirtine.

0:12.8 (16.5) Galutinė Trejybė patirtiškai yra besivienijanti iki galo, bet mes tikrai abejojame dėl šios galimybės, kad Absoliuti Trejybė šitaip visiškai susivienytų. Tačiau mūsų samprata apie amžinąją Rojaus Trejybę mums visą laiką primena, jog Dievybės sutrejybinimas gali pasiekti tai, kas kitoku atveju yra nepasiekiamą; dėl to mes iš tiesų postuluojuame *Aukščiausiojo-Galutiniojo* kada nors pasirodymą ir galimą Dievo Absoliuto sutrejybinimą-realizavimą.

0:12.9 (16.6) Visatų filosofai postuluoja *Trejybių Trejybę*, egzistencialią-patirtinę Begalinę Trejybę, bet jie nesugeba įsivaizduoti jos įsmeninimo; matomai ji prilygtų Visuotinio Tėvo asmeniui to AŠ ESU konceptualiam lygyje. Bet nepriklausomai nuo viso šito, originalioji Rojaus Trejybė yra potencialiai begalinė, kadangi Visuotinis Tėvas iš tiesų yra begalinis.

0:12.10 (16.7) *Pareiškimas*

0:12.11 (16.8) Formuluojuant vėlesnius pateikimus, susijusius su Visuotinio Tėvo charakterio ir jo Rojaus partnerių prigimties pavaizdavimu, kartu mėginant apibūdinti tobulą centrinę visatą ir tas apjuosiančias septynias supervisatas, mes turime vadovautis supervisatos valdovų mandatu, kuris nurodo, jog mes, visose savo pastangose tam, kad būtų atskleista tiesa ir lygiavertės esminės žinios, pirmenybę suteiktume aukščiausioms egzistuojančioms žmogiškosioms sampratoms, susijusioms su tais dalykais, kurie turi būti pateikti. Grynuoju apreiškimu mes galime pasinaudoti tikrai tada, kada pateikiama sąvoka neturi anksčiau žmogiškuoju protu suteiktos adekvačios išraiškos.

0:12.12 (17.1) Dieviškosios tiesos vienas po kito einantys planetiniai apreiškimai būtinai apima aukščiausias egzistuojančias dvasinių vertybių sampratas kaip naujo ir išplėsto planetinių žinių suderinimo dalį. Todėl, rengiant šiuos pateikimus apie Dievą ir jo visatos pagalbininkus, mes atrinkome šitų dokumentų pagrindui daugiau negu vieną tūkstantį žmoniškųjų sąvokų, išreiškiančių aukščiausias ir labiausiai išvystytas planetines žinias apie dvasines vertybes ir visatos prasmes. Ten, kur šitos žmogiškosios sąvokos, surinktos iš praeities ir dabarties Dievą pažįstančiųjų mirtingųjų, nėra adekvačios tam, kad pavaizduotų tiesą taip, kaip mums yra nurodyta ją apreikšti, mes tikrai nedvejodami jas papildysime, šitam tikslui pasitelkdami savo aukštesnes žinias apie tikrovę ir Rojaus Dievybes ir jų transcendentinę gyvenamąją visatą.

0:12.13 (17.2) Mes visiškai suvokiame savo užduoties sunkumus; mes pripažįstame, jog dieviškumo ir amžinybės sąvokų kalbos neįmanoma iki galo išversti į mirtingojo proto ribinių sąvokų kalbos simbolius. Bet mes žinome, jog žmogiškojo proto viduje gyvena Dievo fragmentas, ir jog su žmogiškąja siela gyvena Tiesos Dvasia; ir dar daugiau mes žinome, jog šitos dvasinės jėgos nematomi veikia, kad įgalintų materialų žmogų suvokti dvasinių vertybių tikrovę ir suprasti visatos prasmę filosofiją. Bet net dar tikriau mes žinome, jog šitos Dieviškojo Buvimo dvasios gali padėti žmogui dvasiškai įgyti visą tiesą, kuri prisideda prie visą laiką besivystančio pirmyn asmeninio religinio patyrimo Dievo-sąmonės—tikrovės padidinimo.

0:12.14 (17.3) [Sudaryta Orvontono Dieviškojo Patarėjo, kuris vadovauja Supervisatos Asmenybių Korpusui, paskirtam

Urantijoje pavaizduoti tiesą, susijusią su Rojaus Dievybėmis ir su visatų visata.]

URANTIJOS KNYGA

I DALIS. Centrinė visata ir supervisatos

1 Dokumentas. Visuotinis Tėvas

1:0.1 (21.1) VISUOTINIS Tėvas yra visos kūrinijos Dievas, visų daiktų ir būtybių Pirmasis Šaltinis ir Centras. Pirmiausia galvokite apie Dievą kaip apie kūrėją, tada kaip apie kontrolierių, ir galiausiai kaip apie rėmėją. Tiesa apie Visuotinį Tėvą buvo pradėjusi aušti tada, kada pranašas sakė: “Tu, Dieve, esi vienas; nėra nieko kito be tavęs. Tu sutvėrei dangų ir dangų dangų, su visomis jų gausybėmis; tu išsaugai ir valdai juos. Dievo Sūnūs sutvėrė visatas. Kūrėjas apsirengia šviesa kaip drabužiu ir nutiesia dangus tolyn kaip uždangą.” Tiksliai samprata apie Visuotinį Tėvą—vieną Dievą vietoje daugelio dievų—įgalino mirtingąjį žmogų suvokti Tėvą kaip dieviškąjį kūrėją ir begalinį kontrolierių.

1:0.2 (21.2) Miriadais planetinių sistemų buvo visos sutvertos tam, kad galiausiai jas apgyvendintų daugelio skirtingų rūšių protingi tvariniai, būtybės, kurios gali pažinti Dievą, priimti dieviškąją meilę, ir atsakydamos mylėti jį. Visatų visata yra Dievo kūrinys ir jo įvairių tvarinių gyvenamoji vieta. “Dievas sutvėrė dangus ir suformavo žemę; jis įkūrė visatą ir sutvėrė šitą pasaulį ne bergždžiai; jis suformavo jį, kad jis būtų apgyvendintas.”

1:0.3 (21.3) Apšviestieji pasauliai visi pripažįsta ir garbina Visuotinį Tėvą, visos kūrinijos amžinąjį sutvėrėją ir begalinį rėmėją. Milžiniškos gausybės visatų valiniai tvariniai pradėjo ilgą, ilgą kelionę į Rojų, kerinčią kovą amžinai jaudinančiame patyrimo siekiant Dievo Tėvo. Laiko vaikų transcendentinis tikslas yra surasti amžinąjį Dievą, suvokti jo dieviškąją prigimtį, atpažinti Visuotinį Tėvą. Dievą pažįstantys tvariniai turi tikrai vieną aukščiausiąjį siekį, tiesiog vieną viską sugeriantį troškimą, o būtent, tapti, kokie jie yra savosiose sferose, panašiu į jį, koks jis yra savosios asmenybės Rojaus tobulybėje ir savosios teisios aukštybės visuotinėje sferoje. Iš Visuotinio Tėvo, kuris apgyvendina amžinybę, pasklido tolyn šis aukščiausias nurodymas: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš.” Su meile ir gailestingumu Rojaus pasiuntiniai nunešė šitą atkaklų dieviškąjį raginimą per amžius ir išorėn per visatas, net iki tokių žemos gyvulinės prigimties tvarinių, kaip Urantijos žmogiškosios rasės.

1:0.4 (22.1) Šitas nuostabus ir visuotinis nurodymas stengtis pasiekti dieviškumo tobulumą yra tobulo Dievo visos kovojančios tvarinių kūrinijos pirmoji pareiga, ir turėtų būti aukščiausiasis troškimas. Šita dieviškojo tobulo pasiekimo galimybė yra žmogaus visos amžinosios dvasinės pažangos galutinis ir užtikrintas likimas.

1:0.5 (21.2) Urantijos mirtingieji vargu ar gali tikėtis būti tobuli begaline prasme, bet žmogiškosioms būtybėms, pradedančioms savo kelionę, kaip tą jos daro šitoje planetoje, yra visiškai įmanoma pasiekti dangiškąją ir dieviškąją tikslą, kurį begalinis Dievas numatė mirtingajam žmogui; ir kada jos iš tikrųjų pasieks šitą likimą, tada jos bus, kas susiję su

saviraiška ir proto pasiekimu, tiesiog tokios pat pripildytos dieviškojo tobulumo savojoje sferoje, koks pats Dievas yra savojoje begalybės ir amžinybės sferoje. Toks tobulumas gali nebūti visuotinis materialia prasme, beribis intelektualiu suvokimu, arba galutinis dvasiniu patyrimu, bet jis yra galutinis ir užbaigtas valios dieviškumo, asmenybės motyvavimo tobulumo, ir sąmoningo Dievo suvokimo visais ribiniais aspektais.

1:0.6 (22.3) Tai yra tikroji prasmė to dieviškojo įsakymo “Būk toks tobulas, net koks tobulas esu aš,” kuris visą laiką ragina mirtingąjį žmogų į priekį ir kviečia jį į vidų toje ilgoje ir kerinčioje kovoje dėl dvasinių vertybių ir tikrųjų visatos prasmių vis aukštesnių ir aukštesnių lygių pasiekimo. Šitas drąsus visatų Dievo ieškojimas yra visų laiko ir erdvės pasaulių gyventojų aukščiausias jaudinantis patyrimas.

1. Tėvo vardas

1:1.1 (22.4) Iš visų vardų, kuriais Dievas Tėvas yra žinomas per visatas, tie, kurie įvardija jį kaip Pirmąjį Šaltinį ir Visatos Centrą, yra sutinkami dažniausia. Pirmasis Tėvas yra žinomas įvairiais vardais skirtingose visatose ir tos pačios visatos skirtinguose sektoriuose. Tie vardai, kuriuos tvarinys priskiria Kūrėjui, labai priklauso nuo to tvarinio sampratos apie Kūrėją. Pirmasis Šaltinis ir Visatos Centras niekada neapreiškė savęs vardu, tikrai prigimtimi. Jeigu mes tikime, jog esame šito Kūrėjo vaikai, tai tiesiog natūralu, jog galų gale mes turėtume jį vadinti Tėvu. Bet tai yra tas vardas, kurį mes pasirenkame patys, ir jis kyla iš mūsų asmeninio ryšio su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru suvokimo.

1:1.2 (22.5) Išmintingiems visatų valiniams tvariniams Visuotinis Tėvas niekada neprimeta ne viena forma savavališko pripažinimo, formalaus garbinimo, arba vergiškos tarnystės. Laiko ir erdvės pasaulių evoliuciniai gyventojai turi patys—savo pačių širdyje—pripažinti, mylėti, ir savu noru garbinti jį. Kūrėjas savo materialių tvarinių neverčia prievarta ar įsakymu atsisakyti dvasinės laisvos valios. Žmogiškosios valios meilės kupinas atsidavimas vykdyti Tėvo valią yra žmogaus pati nuostabiausia dovana Dievui; iš tikrųjų, toks tvarinio valios pašventimas sudaro žmogaus vienintelę tikrosios vertės dovana Rojaus Tėvui. Dieve žmogus gyvena, juda, ir turi savo būtį; nėra nieko, ką žmogus galėtų duoti Dievui, išskyrus šitą pasirinkimą paklusti Tėvo valiai, ir tokie sprendimai, kuriuos įgyvendina visatų išmintingi valiniai tvariniai, sudaro tikrovę to tikrojo garbinimo, kuris taip patenkina Kūrėjo Tėvo meile valdomą prigimtį.

1:1.3 (22.6) Kada jūs kartą tikrai imate sąmoningai suvokti Dievą, po to, kada jūs iš tiesų atrandate didingą Kūrėją ir pradodate suvokti to dieviškojo kontrolieriaus gyvenantį viduje buvimą, tada, sutinkamai su savo apsišvietimu ir sutinkamai su tuo būdu ir metodu, kuriuo šie dieviškieji Sūnūs apreiškia Dievą, jūs Visuotiniam Tėvui surasite tokį vardą, kuris tinkamai išreiškia jūsų sampratą apie Pirmąjį Didįjį Šaltinį ir Centrą. Ir tokiu būdu, skirtinguose pasauliuose ir įvairiose visatose, Kūrėjas tampa žinomas daugeliu vardų, dvasiniame ryšyje visi reiškia tą patį, bet žodžiais ir simboliais, kiekvienas vardas atitinka tą laipsnį ir gylį, koku jis yra įsiviešpatavęs bet kokios konkrečios sferos jo tvarinių širdyse.

1:1.4 (23.1) Netoli visatų visatos centro, Visuotinis Tėvas paprastai yra žinomas tokiais vardais, kurie gali būti laikomi reiškiančiais Pirmąjį Šaltinį. Einant tolyn į erdvės visas, šie terminai, vartojami, kad būtų įvardintas Visuotinis Tėvas, dažniau reiškia Visuotinį Centrą. Dar toliau į žvaigždėtos kūrinijos išorę, jis yra žinomas, kaip ir jūsų vietinės visatos būstinės pasaulyje, kaip Pirmasis Kuriantysis Šaltinis ir Dieviškasis Centras. Viename netolimame žvaigždyne Dievas yra vadinamas Visatų Tėvu. Kitame, Begaliniu Rėmėju, o į rytus, Dieviškuoju Kontrolieriumi. Jis taip pat yra vadinamas Šviesų Tėvu, Gyvybės Dovana, ir Visagaliu.

1:1.5 (23.2) Tuose pasauliuose, kuriuose vienas iš Rojaus Sūnų gyveno savęs padovanojimo gyvenimą, Dievas paprastai yra žinomas koku nors vardu, kuris pažymi asmeninį ryšį, švelnią meilę, ir tėvišką atsidavimą. Jūsų žvaigždyno būstinėje Dievą vadina Visuotiniu Tėvu, o jūsų vietinės apgyvendintų pasaulių sistemos skirtingose planetose jis yra žinomas įvairiais vardais, tokiais, kaip Tėvų Tėvas, Rojaus Tėvas, Havonos Tėvas, ir Dvasinis Tėvas. Tie, kurie pažįsta Dievą per Rojaus Sūnų įsikūnijimų apreiškimus, galiausiai pasiduoda tvarinio-Kūrėjo asociacijos jaudinančiam sentimentaliam apeliavimui ir Dievą vadina “mūsų Tėvu.”

1:1.6 (23.3) Lyties tvarinių planetoje, tokiam pasaulyje, kur tėviškojo jausmo impulsai yra įgimti šio pasaulio protingų būtybių širdyje, Tėvo terminas tampa labai išraiškingu ir tinkamu vardu amžinajam Dievui. Jis geriausiai yra žinomas, kuo visuotiniausiai pripažįstamas, jūsų planetoje, Urantijoje, *Dievo* vardu. Tas vardas, kuris yra jam suteikiamas, turi mažai reikšmės; svarbu yra tai, kad jūs turėtumėte pažinti jį ir trokšti

būti panašus į jį. Jūsų senieji pranašai teisingai jį vadino “amžinai esantis Dievas” ir kalbėdavo apie jį kaip apie tą, kuris “gyvena amžinybėje.”

2. Dievo tikrovė

1:2.1 (23.4) Dievas yra pirminė tikrovė dvasios pasaulyje; Dievas yra tiesos šaltinis proto sferose; Dievas apgaubia viską per visas materialias valdas. Visoms sutvertoms protingoms būtybėms Dievas yra asmenybė, o visatų visatai jis yra amžinosios tikrovės Pirmasis Šaltinis ir Centras. Dievas nėra panašus nei į žmogų, nei į mašiną. Pirmasis Tėvas yra visuotinė dvasia, amžinoji tiesa, begalinė tikrovė, ir tėviška asmenybė.

1:2.2 (23.5) Amžinasis Dievas yra be galo daug daugiau negu idealizuojama tikrovė arba įsmeninama visata. Dievas nėra tiesiog aukščiausiojo laipsnio žmogaus troškimas, suobjektintas mirtingojo ieškojimas. Taip pat Dievas nėra vien tik sąvoka, teisumo galios potencialas. Visuotinis Tėvas nėra sinonimas gamtai, taip pat jis nėra ir įsmenintas gamtos dėsnių. Dievas yra transcendentinė tikrovė, ne vien tik žmogaus tradicinė samprata apie aukščiausiasias vertybes. Dievas nėra dvasinių prasmų psichologinis sukoncentravimas, nėra jis ir “kilniausias žmogaus kūrinys.” Dievas gali būti bet kuria iš šitų sąvokų arba visomis šitomis sąvokomis žmonių prote, bet jis yra daugiau negu tai. Jis yra išgelbstintis asmuo ir mylintis Tėvas visiems, kurie džiaugiasi dvasine ramybe žemėje ir kurie trokšta patirti asmenybės išlikimą mirtyje.

1:2.3 (24.1) Dievo egzistavimo aktualybę žmogiškajame patyrimo demonstruoja viduje gyvenantis dieviškasis buvimas, dvasinis Pagalbininkas, atsiųstas iš Rojaus tam, kad gyventų žmogaus

mirtingame prote ir kad ten padėtų išvystyti amžinojo išlikimo nemirtingą sielą. Šito dieviškojo Derintojo buvimą žmogiškajame prote atskleidžia trys patirtiniai reiškiniai:

1:2.4 (24.2) 1. Intelektualus sugebėjimas pažinti Dievą—Dievo-sąmonė.

1:2.5 (24.3) 2. Dvasinis akstinas surasti Dievą—Dievo ieškojimas.

1:2.6 (24.4) 3. Asmenybės troškimas būti panašiu į Dievą—iš visos širdies troškimas vykdyti Dievo valią.

1:2.7 (24.5) Dievo egzistavimo niekada negalima įrodyti moksliniu eksperimentu arba grynai logiškos dedukcijos samprotavimu. Dievą galima suvokti tiktai žmogiškojo patyrimo sferose; nežiūrint šito, teisinga Dievo tikrovės samprata yra protinga logikai, patikima filosofijai, esminė religijai, ir be kurios negali apsieiti jokia asmenybės išlikimo viltis.

1:2.8 (24.6) Tie, kurie pažįsta Dievą, yra patyrę jo buvimo faktą; tokie Dievą pažįstantieji mirtingieji savo asmeniniame patyrimo turi vienintelį aiškų gyvojo Dievo egzistencijos įrodymą, kurį viena žmogiškoji būtybė gali pateikti kitai. Dievo egzistavimas visiškai pranoksta bet kokią pademonstravimo galimybę, išskyrus tą ryšį tarp žmogiškojo proto Dievo-sąmonės ir Minties Derintojo Dievo-buvimo, kuris gyvena mirtingojo intelekto ir yra padovanotas žmogui kaip Visuotinio Tėvo nemokama dovana.

1:2.9 (24.7) Teoriškai jūs galite galvoti apie Dievą kaip apie Kūrėją, ir jis yra asmeninis Rojaus ir tobulo centro visatos kūrėjas, bet visos laiko ir erdvės visatos yra sukūręs ir

organizavęs Sūnų Kūrėjų Rojaus korpusas. Visuotinis Tėvas nėra asmeninis Nebadono vietinės visatos kūrėjas; visata, kurioje jūs gyvenate, yra jo Sūnaus Mykolo kūrinys. Nors Tėvas asmeniškai evoliucinių visatų nekuria, bet jis tikrai kontroliuoja didelę dalį jų visatos ryšių ir kai kuriuos jų fizinės, protinės, ir dvasinės energijos pasireiškimus. Dievas Tėvas yra Rojaus visatos asmeninis kūrėjas ir, susivienijime su Amžinuoju Sūnumi, visų kitų visatų asmenių Kūrėjų sutvėrėjas.

1:2.10 (24.8) Kaip fizinis kontrolierius materialioje visatų visatoje, Pirmasis Šaltinis ir Centras veikia amžinosios Rojaus Salos modeliuose, ir per šią absoliučios gravitacijos centrą Dievas vykdo fizinio lygio kosminę kontrolę iš viršaus vienodai centrinėje visatoje ir per visą visatų visatą. Kaip protas, Dievas veikia Begalinės Dvasios Dievybėje; kaip dvasia, Dievas pasireiškia Amžinojo Sūnaus asmenyje ir Amžinojo Sūnaus dieviškųjų vaikų asmenyse. Šitas Pirmojo Šaltinio ir Centro tarpusavio ryšys su lygiaverčiais Asmenimis ir Rojaus Absoliutais nėra mažiausiu laipsniu neužkerta kelio Visuotinio Tėvo *tiesioginiam* asmeniniam veiksmui per visą kūriniją ir visuose jos lygiuose. Savo fragmentuotos dvasios buvimu Tėvas Kūrėjas palaiko betarpišką ryšį su savo vaikais tvariniais ir su savo sukurtomis visatomis.

3. Dievas yra Visuotinė Dvasia

1:3.1 (25.1) “Dievas yra dvasia.” Jis yra visuotinis dvasinis buvimas. Visuotinis Tėvas yra begalinė dvasinė tikrovė; jis yra “suverenus, amžinas, nemirtingas, nematomas, ir vienintelis teisingas Dievas.” Nors jūs ir esate “Dievo palikuonys,” bet jūs neturite galvoti, jog savo forma ir fizine išvaizda Tėvas yra toks

pat, kaip jūs, kadangi apie jus yra sakoma, jog esate sukurti “pagal jo atvaizdą”—jūsų viduje gyvena Paslaptieji Pagalbininkai, atsiunčiami iš jo amžinojo buvimo centrinės gyvenamosios vietos. Dvasinės būtybės yra realios, nežiūrint to, kad jos yra nematomos žmogiškosioms akims; nors jos neturi materialaus kūno ir kraujo.

1:3.2 (25.2) Sakė senovės išminčius: “Žiūrėkit, jis eina šalia manęs, o aš jo nematau; jis taip pat praeina, bet aš jo nejaučiu.” Mes galime nuolat matyti Dievo darbus, mes galime labai gerai sąmoningai suvokti jo didingo elgesio materialius įrodymus, bet mes tikrai retai kada iš tikrųjų galime pažvelgti į jo dieviškumo matomą pasireiškimą, net negalime pastebėti žmoguje gyvenančio jo atsiųstos dvasios buvimo.

1:3.3 (25.3) Visuotinis Tėvas yra ne dėl to nematomas, kad jis slepiasi nuo žemų tvarinių, kurie turi materialius apribojimus ir ribotus dvasinius sugebėjimus. Šita padėtis yra daugiau tokia: “Jūs negalite matyti mano veido, nes nė vienas mirtingasis negali matyti manęs ir gyventi.” Nė vienas materialus žmogus negalėtų matyti dvasinio Dievo ir išsaugoti savo mirtingą egzistenciją. Prie dieviškosios asmenybės buvimo šlovės ir dvasinio nuostabumo neįmanoma priartėti dvasinių būtybių žemesniosioms grupėms arba materialių asmenybių bet kokiai kategorijai. Tėvo asmeninio buvimo dvasinis spindėjimas yra tokia “šviesa, prie kurios negali priartėti nė vienas mirtingasis žmogus; kurios nematė arba negali matyti nė vienas materialus tvarinys.” Bet nebūtina matyti Dievą materialaus kūno akimis tam, kad pamatytum jį sudvasinto proto įtikėjimo matymu.

1:3.4 (25.4) Visuotinis Tėvas savojo aš dvasine prigimtimi iki galo dalinasi su savo kartu egzistuojančiu Rojaus Amžinuoju

Sūnumi. Tiek Tėvas, tiek Sūnus tokiu pačiu būdu visuotine ir amžinąja dvasia visiškai ir be apribojimų dalinasi su bendrai su jais veikiančia lygiaverte asmenybe, Begaline Dvasia. Dievo dvasia yra, jame ir iš jo paties, absoliuti; Sūnuje ji yra beribė, Dvasioje, visuotinė, ir juose visuose ir iš jų visų, begalinė.

1:3.5 (25.5) Dievas yra visuotinė dvasia; Dievas yra visuotinis asmuo. Ribinio kūrinio aukščiausioji asmenė tikrovė yra dvasia; asmenio kosmoso galutinė tikrovė yra absonitinė dvasia. Tikrai begalybės lygiai yra absoliutūs, ir tikrai tokiuose lygiuose iš tiesų tarp materijos, proto, ir dvasios yra vienumo baigiamybė.

1:3.6 (25.6) Visatose Dievas Tėvas yra, potencialiai, materijos, proto, ir dvasios kontrolierius iš viršaus. Tikrai savo toli nusidriekiančios asmenybės grandinės dėka iš tikrųjų Dievas tiesiogiai turi reikalo su savo milžiniškos kūrinijos valinių tvarinių asmenybėmis, bet su juo galima užmegzti ryšį (už Rojaus ribų) tikrai jo fragmentuotų esybių, Dievo valios toli visatose, buvimo dėka. Šita Rojaus dvasia, kuri gyvena laiko mirtingųjų protuose ir padeda išliekančiojo tvarinio nemirtingos sielos evoliucijai, turi Visuotinio Tėvo prigimtį ir dieviškumą. Bet tokių evoliucinių tvarinių protas atsiranda vietinėse visatose ir dieviškąjį tobulumą turi įgyti pasiekdamas tas dvasinio laimėjimo patirtines transformacijas, kurios yra neišvengiama pasekmė, kada tvarinys pasirenka vykdyti Tėvo danguje valią.

1:3.7 (26.1) Vidiniame žmogaus patyrimo, protas yra sujungtas su materija. Toks su materija sujungtas protas negali išlikti po mirtingojo mirties. Išlikimo metodą sudaro tie žmogiškosios valios suderinimai ir tos mirtingojo proto transformacijos,

kurių dėka toks Dievo-sąmonės intelektas palaipsniui tampa dvasios mokomu ir galiausiai dvasios vedamu. Šita žmogiškojo proto evoliucija nuo asociacijos su materija iki dvasinės sąjungos sukuria mirtingojo proto potencialiai dvasinių fazių transmutavimą į nemirtingos sielos morontines realybes. Mirtingas protas, paklusdamas materijai, turi lemtį tapti materialesniu ir dėl to galiausiai patirtų asmenybės išnykimą; protas, atsidavęs dvasiai, turi lemtį tapti dvasingesniu ir galiausiai pasiekti vienumą su išliekančia ir vadovaujančia dieviškąja dvasia ir šitokiu būdu pasiekti asmenybės egzistencijos išlikimą ir amžinybę.

1:3.8 (26.2) Aš ateinu nuo Amžinojo ir aš daug kartų sugrįždavau į Visuotinio Tėvo akivaizdą. Aš pažįstu Pirmojo Šaltinio ir Centro, Amžinojo ir Visuotinio Tėvo, aktualybę ir asmenybę. Aš žinau, jog, nors didis Dievas yra absoliutus, amžinas, ir begalinis, bet taip pat jis yra geras, dieviškas, ir gailestingas. Aš žinau didžiųjų pareiškimų tiesą: “Dievas yra dvasia” ir “Dievas yra meilė,” ir šitie du požymiai yra kuo visapusiškiausiai apreiškiami šiai visatai Amžinuoju Sūnumi.

4. Dievo paslaptis

1:4.1 (26.3) Dievo tobulumo begalybė yra tokia, kad amžinai sudaro jo paslaptį. Ir iš visų nesuvokiamų Dievo paslapčių didžiausia yra mirtingųjų protuose dieviškojo apsigyvenimo reiškiny. Tas būdas, kurio dėka Visuotinis Tėvas gyvena su laiko tvariniais, yra pati giliausia iš visų visatos paslapčių; šis dieviškasis buvimas žmogaus prote yra paslapčių paslaptis.

1:4.2 (26.4) Mirtingųjų fiziniai kūnai yra “Dievo šventovės.” Nepaisant to, jog Suverenūs Sūnūs Kūrėjai priartėja prie savo

apgyvendintų pasaulių tvarinių ir “patraukia visus žmones prie savęs”; nors jie “stovi prie” sąmonės “durų” ir “beldžiasi” ir jaučia palaimą įeiti pas visus tuos, kurie “atvers savo širdies duris”; nors iš tikrųjų egzistuoja šita artima asmeninė komunija tarp Sūnų Kūrėjų ir jų mirtingųjų tvarinių, nepaisant šito, mirtingieji žmonės turi iš paties Dievo kažką, kas realiai gyvena juose pačiuose; jų kūnai yra šito kažko šventovės.

1:4.3 (26.5) Kada jūs viską užbaigiate žemai čia, kada jūsų kelias yra nueitas laikinojoje formoje žemėje, kada jūsų išmėginimų kelionė materialiam kūne yra užbaigta, kada ta dulkė, kuri sudaro mirtingojo tabernakulį, “sugrįžta į žemę, iš kurios atėjo”; tada, taip yra apreiškiama, ta viduje gyvenanti “Dvasia tikrai sugrįš pas Dievą, kuris ją suteikė.” Šitos planetos kiekvienoje mirtingoje būtybėje gyvena Dievo fragmentas, dieviškumo neatskiriama dalis. Ji dar nėra jūsų pagal nuosavybės teisę, bet suplanuotai numatyta, kad ji būtų viena su jumis, jeigu jūs išliksite po mirtingosios egzistencijos.

1:4.4 (26.6) Mes nuolat susiduriame su šita Dievo paslaptimi; mus visiškai trikdo jo begalinio gėrio, bekraščio gailestingumo, neprilygstamos išminties, ir nuostabaus charakterio vis didėjantis tiesos bekraštės panoramos atsiskleidimas.

1:4.5 (26.7) Šią dieviškąją paslaptį sudaro tas neatsiejamas skirtumas, kuris egzistuoja tarp ribinio ir begalinio, laikinojo ir amžinojo, laiko-erdvės tvarinio ir Visuotinio Kūrėjo, materialaus ir dvasinio, žmogaus netobulumo ir Rojaus Dievybės tobulumo. Visuotinės meilės Dievas nuolat pasireiškia kiekvienam iš savo tvarinių iki pat to tvarinio sugebėjimo pilnatvės dvasiškai suvokti dieviškosios tiesos, grožio, ir gėrio savybes.

1:4.6 (27.1) Kiekvienai dvasinei būtybei ir kiekvienam mirtingajam tvariniui kiekvienoje sferoje ir visatų visatos kiekviename pasaulyje, Visuotinis Tėvas atskleidžia visą savo gailestingąją ir dieviškąją aš, kokį tik gali pamatyti ir suvokti tokios dvasinės būtybės ir tokie mirtingieji tvariniai. Dievas nėra asmenų gerbėjas, nei dvasinių, nei materialių. Tą dieviškąją buvimą, kurį turi bet kuris šios visatos vaikas bet kuriuo konkrečiu momentu, apriboja tikrai tokio tvarinio sugebėjimas priimti ir pamatyti viršmaterialaus pasaulio dvasinės realybės.

1:4.7 (27.2) Kaip tikrovė žmogiškajame dvasiniame patyrimo Dievas nėra paslaptis. Tačiau kada yra mėginama išaiškinti dvasinio pasaulio realybės materialios kategorijos fiziniam protui, tada atsiranda paslaptis: tokios subtilios ir tokios giluminės paslaptys, kad tikrai Dievą pažįstančių mirtingųjų įtikėjimas-suvokimas gali pasiekti tą filosofinį stebuklą, kada ribinis atpažįsta Begalinį, kada laiko ir erdvės materialių pasaulių besivystantieji mirtingieji pažįsta amžinąjį Dievą.

5. Visuotinio Tėvo asmenybė

1:5.1 (27.3) Neleiskite, kad Dievo didingumas, jo begalumas užgožtų ar užtemdytų jo asmenybę. “Tas, kuris sumanė ausį, argi iš tikrųjų negirdės? Tas, kuris suformavo akį, argi iš tikrųjų nematys?” Visuotinis Tėvas yra dieviškosios asmenybės aukščiausioji viršūnė; jis yra asmenybės kilmė ir likimas per visą kūriniją. Dievas yra tiek begalinis, tiek asmenis; jis yra begalinė asmenybė. Tėvas yra tikrai asmenybė, nežiūrint to, kad dėl savo asmens begalumo jis amžiams yra už materialijų ir ribinių tvarinių visiško suvokimo ribų.

1:5.2 (27.4) Dievas yra daug daugiau negu asmenybė, kaip asmenybę supranta žmogiškasis protas; jis yra net daug daugiau negu bet kokia įmanoma viršasmenybės samprata. Bet tai yra visiškai bergždžia tokias nesuvokiamas dieviškosios asmenybės sampratas aptarinėti su materialių tvarinių protu, kurio maksimalią sampratą apie būties tikrovę sudaro asmenybės idėja ir idealas. Materialaus tvarinio pati aukščiausia kokia tik įmanoma samprata apie Visuotinį Kūrėją yra tarp dieviškosios asmenybės išaukštintos idėjos dvasinių idealų ribų. Dėl to, nors jūs galbūt žinote, jog Dievas turi būti daug daugiau negu žmogiškoji asmenybės koncepcija, bet jūs lygiai taip pat gerai žinote, jog Visuotinis Tėvas tikriausiai negali būti kuo nors mažesniu negu amžina, begalinė, tikra, gera, ir graži asmenybė.

1:5.3 (27.5) Dievas nesislepia nė nuo vieno iš savo tvarinių. Prie jo negali priartėti tiek daug būtybių kategorijų tikrai dėl to, kad jis “gyvena tokioje šviesoje, prie kurios negali prisiartinti joks materialus tvarinys.” Šios dieviškosios asmenybės didingumas ir grožis pranoksta evoliucinių mirtingųjų neištobulinto proto suvokimo ribas. Jis “matuoja vandenį savo rankos saujomis, visatą matuoja savo rankos ilgiu. Būtent jis sėdi ant žemės apskritimo, būtent jis paskleidžia kaip užuolaidą dangus ir patiesia juos kaip visatą, kad būtų gyvenama joje.” “Pakelkite akis į dangų ir žiūrėkite, kas sutvėrė visus šituos dalykus, kas atskleidžia jų pasaulius pagal numerį ir vadina juos vardais”; ir šitokiu būdu tai yra tiesa, kad “Dievo nematomi dalykai iš dalies yra suprantami pagal tuos dalykus, kurie yra sutverti.” Šiandien ir tokie, kokie esate, jūs turite pamatyti nematomąjį Sutvėrėją per jo daugialypę ir įvairią kūriniją, o taip pat per jo Sūnų ir jų daugelio pavaldinių apreiškimą ir veikimą.

1:5.4 (28.1) Nors materialūs mirtingieji negali matyti Dievo asmens, bet jie tikrai turėtų džiaugtis tuo užtikrinimu, kad jis yra asmuo; įtikėjimu priimti tą tiesą, kuri vaizduoja, jog Visuotinis Tėvas taip mylėjo pasaulį, kad pasirūpino šio pasaulio žemų gyventojų amžinuoju dvasiniu žengimu į priekį; kad jis “jaučia palaimą dėl savo vaikų.” Dievui nieko netrūksta nė viename iš šitų viršžmogiškųjų ir dieviškųjų požymių, kurie sudaro tobulą, amžiną, mylinčią, ir begalinę Kūrėjo asmenybę.

1:5.5 (28.2) Vietiniuose kūrinuose (išskyrus supervisatų personalą) Dievas be Rojaus Sūnų Kūrėjų, kurie yra apgyvendintų pasaulių tėvai ir vietinių visatų aukščiausieji valdovai, neturi jokio asmeninio ar gyvenančio pasireiškimo. Jeigu tvarinio įtikėjimas būtų tobulas, tai jis tvirtai žinotų, jog, kada jis matė Sūnų Kūrėją, tada jis matė Visuotinį Tėvą; ieškodamas Tėvo, jis neprašytų ir nesitikėtų pamatyti, ką nors kitą, kaip tik šį Sūnų. Mirtingasis žmogus tiesiog negali matyti Dievo tol, kol jis pasiekia visišką dvasios transformavimą ir iš tikrųjų pasiekia Rojų.

1:5.6 (28.3) Rojaus Sūnų Kūrėjų prigimtis neapima Pirmojo Šaltinio ir Centro begalinės prigimties visuotinio absoliutumo visų beribių potencialų, bet Visuotinis Tėvas kiekvienu atveju *dieviškai* būna Sūnuose Kūrėjuose. Tėvas ir jo Sūnūs yra vienas. Šitie Mykolų kategorijos Rojaus Sūnūs yra tobulos asmenybės, net modelis visoms vietinės visatos asmenybėms, pradedant Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės asmenybe, einant žemyn iki žengiančios į priekį gyvulinės evoliucijos žemiausio žmogiškojo tvarinio.

1:5.7 (28.4) Be Dievo, be jo didingo ir centrinio asmens, nebūtų jokios kitos asmenybės per visą milžinišką visatų visatą. *Dievas yra asmenybė.*

1:5.8 (28.5) Nepaisant to, kad Dievas yra amžinoji galia, didingas buvimas, transcendentinis idealas, ir šlovingoji dvasia, nors jis yra visa tai ir be galo daug daugiau, ir vis tik, jis yra tikrai ir amžinai tobulo Kūrėjo asmenybė, asmuo, kuris gali “pažinti ir būti pažinus,” kuris gali “mylėti ir būti mylimas,” ir kuris gali su mumis susidraugauti; tuo tarpu jūs galite būti žinomas, kaip buvo žinomi ir kiti žmonės, kaip Dievo draugas. Jis yra reali dvasia ir dvasinė tikrovė.

1:5.9 (28.6) Kada mes matome Visuotinį Tėvą, apreikštą per visą savo visatą; kada mes pastebime jį, gyvenantį miriaduose savo tvarinių; kai mes stebime jį savo Sūnų Valdovų asmenyse; kada mes toliau jaučiame jo buvimą čia ir ten, arti ir toli, neabejokime ir nedvejokime dėl jo asmenybės pirmumo. Nepaisant visų šitų toli nusidriekiančių pasklidimų, jis tebėra tikras asmuo, ir amžinai palaiko asmeninį ryšį su nesuskaičiuojamomis savo tvarinių gausybėmis, pasklidusiomis po visą visatų visatą.

1:5.10 (28.7) Visuotinio Tėvo asmenybės idėja yra išplėsta ir teisingesnė Dievo samprata, kuri žmoniją pasiekė iš esmės per apreiškimą. Protingumas, išmintis, ir religinis patyrimas, visi pateikia išvadą ir pažymi Dievo asmenybę, bet jie visiškai jos nepatvirtina. Net viduje gyvenantis Minties Derintojas yra ikiasmenis. Bet kokios religijos tiesa ir branda yra tiesiog proporcinga jos sampratai apie Dievo begalinę asmenybę ir jos suvokimui apie Dievybės absoliučią vienybę. Tada idėja apie

asmenę Dievybę tampa religinės brandos matu, iš pradžių religijai suformulavus sampratą apie Dievo vienybę.

1:5.11 (29.1) Primityvioji religija turėjo daug asmeninių dievų, ir jie buvo sukurti pagal žmogaus atvaizdą. Apreiškimas patvirtina Dievo asmenybės sampratos pagrįstumą, kuri tiesiog yra įmanoma moksliskai postuluoiant Pirmąją Priežastį, ir tiktai sąlyginai ją pateikia filosofinė Visuotinės Vienybės idėja. Bet koks asmuo gali pradėti suvokti Dievo vienybę tiktai asmenybės požiūriu. Kas paneigia Pirmojo Šaltinio ir Centro asmenybę, tam paliekamas pasirinkimas tarp dviejų filosofinių dilemų: materializmo ir panteizmo.

1:5.12 (29.2) Apmąstant Dievybę, asmenybės samprata neturi turėti kūniškumo idėjos. Materialus kūnas nėra tai, be ko negali apsieiti tiek žmogaus, tiek Dievo asmenybė. Kūniškumo klaida matoma abiejuose žmogiškosios filosofijos kraštutiniuose. Materializme, kadangi žmogus praranda savo kūną mirus, tai jis nustoja egzistuoti kaip asmenybė; panteizme, kadangi Dievas neturi jokio kūno, jis, dėl to, nėra asmuo. Besivystančios asmenybės viršžmogiškasis tipas veikia proto ir dvasios sąjungoje.

1:5.13 (29.3) Asmenybė nėra tiesiog Dievo požymis; vietoje šito ji išreiškia begalinės prigimties ir suvienytos dieviškosios valios suderintą visumą, kuri demonstruoja tobulą išraišką amžinybėje ir visuotinybėje. Asmenybė, aukščiausiąją prasme, yra Dievo atskleidimas visatų visatai.

1:5.14 (29.4) Dievas, būdamas amžinas, visuotinis, absoliutus, ir begalinis, savųjų žinių nepelčia ir savosios išminties negilina. Dievas neįgyja patyrimo taip, kaip galėtų tą manyti arba

suvokti ribinis žmogus, bet jis iš tiesų, tarp savo paties amžinosios asmenybės ribų, patiria šituos saviraiškos nuolatinis išplėtimus, kurie tam tikrais atvejais yra palygintini su naujo patyrimo įgijimu, ir yra analogiški tokio patyrimo įgijimui, kurį įgauna evoliucinių pasaulių ribiniai tvariniai.

1:5.15 (29.5) Begalinio Dievo absoliutus tobulumas jam sukeltų kančią dėl tobulo užbaigtumo siaubingų apribojimų, jeigu ne tas faktas, kad Visuotinis Tėvas milžiniškoje visatoje tiesiogiai dalyvauja kiekvienos netobulos sielos asmenybės kovoje, siekiančioje, su dieviškąja pagalba, pakilti į dvasiškai tobulus pasaulius danguje. Per visą visatų visatą kiekvienos dvasinės būtybės ir kiekvieno mirtingojo tvarinio šitas augantis patyrimas yra nenutrūkstančios saviraiškos niekada nesibaigiančio dieviškojo rato visą laiką besiplečiančios Tėvo Dievybės-sąmonės dalis.

1:5.16 (29.6) Tiesiogine prasme tai yra tiesa: “Visose jūsų kančiose kenčia jis.” “Kada tik triumfuojate jūs, tada triumfuoja ir jis jūsų viduje ir su jumis.” Jo ikiasmenė dieviškoji dvasia yra reali jūsų dalis. Rojaus Sala reaguoja į visatų visatos visas fizines metamorfozes; Amžinasis Sūnus apima visos kūrinijos visus dvasinius impulsus; Bendrai Veikiantysis apima besiplečiančio kosmoso visą proto išraišką. Visuotinis Tėvas visa dieviškosios sąmonės pilnatve įkūnija laiko ir erdvės visos evoliucinės kūrinijos kiekvienos esybės, būtybės, ir asmenybės besiplečiančio proto ir kylančiųjų dvasių progresinių pastangų visą individualų patyrimą. Ir visa tai tiesiogine prasme yra teisinga, nes “Jame mes visi gyvename ir judame ir turime savo būtį.”

6. Asmenybė visatoje

1:6.1 (29.7) Žmogiškoji asmenybė yra laiko-erdvės atvaizdo šešėlis, kurį meta dieviškojo Kūrėjo asmenybė. Ir niekada negalima deramai suvokti jokios tikrovės tyrinėjant jos šešėlį. Šešėliai turėtų būti aiškinami kaip tikrosios substancijos funkcija.

1:6.2 (30.1) Dievas yra mokslui priežastis, filosofijai idėja, religijai asmuo, net mylintis dangiškasis Tėvas. Dievas yra mokslininkui pirminė jėga, filosofui vienybės hipotezė, religininkui gyvasis dvasinis patyrimas. Žmogaus neadekvačią Visuotinio Tėvo asmenybės sampratą gali pagerinti tikrai žmogaus dvasinis žengimas į priekį visatoje ir ji taps tikrai adekvačia tikrai tada, kada laiko ir erdvės piligrimai pagaliau pasieks gyvojo Dievo dieviškąjį apkabinimą Rojuje.

1:6.3 (30.2) Niekada iš akiračio nepraraskite antipodinių požiūrių į asmenybę, kaip ją suvokia Dievas ir žmogus. Žmogus į asmenybę žvelgia ir ją suvokia, žiūrėdamas ribinio požiūriu į tai, kas yra begalinis; Dievas žiūri begalinio požiūriu į tai, kas yra ribinis. Žmogus turi žemiausią asmenybės tipą; Dievas turi aukščiausią, net svarbiausią, galutinį, ir absoliutų asmenybės tipą. Dėl to iš tiesų geresnės sampratos apie dieviškąją asmenybę turėjo kantriai laukti, kol atsiras geresnės idėjos apie žmogiškąją asmenybę, ypač išaukštinto apreiškimo tiek apie žmogiškąją, tiek apie dieviškąją asmenybę Mykolo, Sūnaus Kūrėjo savęs padovanojimo Urantijoje gyvenimo dėka.

1:6.4 (30.3) Ta ikiasmenė dieviškoji dvasia, kuri gyvena mirtingojo proto viduje, savo pačios buvimu, pateikia savo realaus egzistavimo tvirtą įrodymą, bet dieviškosios asmenybės sąvoką galima suvokti tikrai tikro asmeninio religinio patyrimo dvasinės įžvalgos dėka. Bet kokį asmenį, žmogiškąjį ar

dievišką, galima pažinti ir suvokti visiškai nepriklausomai nuo to asmens išorinių reakcijų ar materialaus buvimo.

1:6.5 (30.4) Tam tikras moralinio potraukio ir dvasinės harmonijos laipsnis yra esminis draugystei tarp dviejų asmenų; mylinti asmenybė vargu ar gali atsiskleisti tokiam asmeniui, kuris nemyli. Net ir dėl to, kad būtų priartėta prie dieviškosios asmenybės pažinimo, turi būti pašvęstas visas žmogaus asmenybės talentas; neryžtingas, dalinis atsidavimas bus bergždžias.

1:6.6 (30.5) Kuo geriau žmogus supras save ir įvertins savo bičiulių asmenybės vertybes, tuo daugiau jis trokš pažinti Pirminę Asmenybę, ir tuo nuoširdžiau toks Dievą pažįstantis žmogus stengsis būti toks, kaip Pirminė Asmenybė. Jūs galite ginčytis dėl nuomonių apie Dievą, bet patyrimas su juo ir jame egzistuoja aukščiau už ir pranoksta bet kokius žmogiškuosius ginčus ir paprasčiausią intelektualią logiką. Dievą pažįstantis žmogus savo dvasinį patyrimą pavaizduoja ne tam, kad įtikintų netikinčiuosius, bet tikinčiųjų mokymui ir abipusiam pasitenkinimui.

1:6.7 (30.6) Tvirtinti, kad visatą galima pažinti, kad ji yra suvokiama, reiškia tvirtinti, kad šią visatą sutvėrė protas ir valdo asmenybė. Žmogaus protas gali suvokti tikrai kito proto, nesvarbu, ar jis būtų žmogiškas ar viršžmogiškas, protinius reiškinius. Jeigu žmogaus asmenybė gali patirti visatą, tai reiškia, jog kažkur toje visatoje yra paslėpta kažkoks dieviškasis protas ir reali asmenybė.

1:6.8 (30.7) Dievas yra dvasia—dvasinė asmenybė; žmogus taip pat yra dvasia—potenciali dvasinė asmenybė. Jėzus iš Nazareto

pasiekė šito dvasinės asmenybės potencialo visišką įgyvendinimą žmogiškajame patyrimė; dėl to jo gyvenimas, pašvęstas Tėvo valios vykdymui, tampa žmogui realiausiu ir idealiausiu Dievo asmenybės apreiškimu. Nors Visuotinio Tėvo asmenybę galima suvokti tikrai realiu religiniu patyrimu, bet Jėzaus žemiškajame gyvenime mus įkvėpia Dievo asmenybės tokio įkūnijimo ir atskleidimo tobulas pademonstravimas tikrame žmogiškajame patyrimė.

7. Asmenybės sampratos dvasinė vertė

^{1:7.1 (31.1)} Kada Jėzus kalbėjo apie “gyvajį Dievą,” tada jis užsiminė apie asmenę Dievybę—Tėvą danguje. Samprata apie Dievybės asmenybę palengvina bičiulystę; ji pritaria protingam garbinimui; ji skatina gaivinantį pasitikėjimą. Tarp neasmenių daiktų gali būti tarpusavio veiksmai, bet ne bičiulystė. Tėvo ir sūnaus bičiulystės ryšio, kaip tarp Dievo ir žmogaus, būtų negalima patirti, jeigu abu nebūtų asmenys. Tikrai asmenybės gali bendrauti viena su kita, nors šitą asmeninę komuniją gali labai smarkiai palengvinti kaip tik tokios neasmenės esybės, kaip Minties Derintojo, buvimas.

^{1:7.2 (31.2)} Žmogus nepasiekia tokios vienybės su Dievu, kokią pasiekia lašas, kada susilieja su vandenynu. Žmogus pasiekia dieviškąją vienybę abipusiškai veikiančios augančios dvasinės komunijos dėka, asmenybės ryšio su asmeniu Dievu dėka, vis didesniu laipsniu įgaudamas dieviškosios prigimties nuoširdžiai ir išmintingai paklusdamas dieviškajai valiai. Toks išaukštintas ryšys gali egzistuoti tikrai tarp asmenybių.

^{1:7.3 (31.3)} Tiesos sampratą matomai galima būtų nagrinėti atskirai nuo asmenybės, grožio samprata gali egzistuoti be asmenybės,

bet dieviškojo gėrio samprata yra suprantama tikrai ryšyje su asmenybe. Tikrai *asmuo* gali mylėti ir būti mylimas. Net grožis ir tiesa netektų vilties išlikti, jeigu jie nebūtų asmenio Dievo, mylinčio Tėvo, požymiai.

1:7.4 (31.4) Mes negalime iki galo suprasti, kaip Dievas gali būti pirminis, nesikeičiantis, visagalis, ir tobulas, ir tuo pačiu metu būti apsuptas visą laiką besikeičiančios ir akivaizdžiai dėsnių ribojamos visatos, besivystančios santykinų netobulumų visatos. Bet tokią tiesą mes galime *pažinti* savo pačių asmeniniu patyrimu, kadangi mes visi išsaugome valinės asmenybės ir vienybės tapatybę nepaisant to, jog nuolat keičiamės tiek mes patys, tiek mūsų aplinka.

1:7.5 (31.5) Galutinės visatos tikrovės negalima suvokti matematika, logika, ar filosofija, ją galima suvokti tikrai asmeniniu patyrimu, kuris vis daugiau paklūsta asmenio Dievo dieviškajai valiai. Nei mokslas, nei filosofija, nei teologija negali patvirtinti Dievo asmenybės. Tikrai dangiškojo Tėvo įtikėjimo sūnų asmeninis patyrimas gali įgyvendinti tikrąjį Dievo asmenybės dvasinį suvokimą.

1:7.6 (31.6) Aukščiausiosios sampratos apie visatos asmenybę reiškia: tapatybę, savimone, savojo aš valią, ir galimybę savojo aš atskleidimui. Ir šitokie bruožai taip pat reiškia bičiulystę su kitomis ir lygiomis asmenybėmis, kaip tai egzistuoja Rojaus Dievybių asmenybių susivienijimuose. Ir šitų susivienijimų absoliuti vienybė yra tokia tobula, jog dieviškumas tampa pažįstamas iš nedalomumo, vienovės. “Viešpats Dievas yra *vienas*.” Asmenybės nedalomumas netrukdo Dievui padovanoti savo dvasią, kad gyventų mirtingųjų žmonių

širdyse. Žmogiškojo tėvo asmenybės nedalomumas neužkerta kelio mirtingųjų sūnų ir dukrų reproduktivumui.

1:7.7 (31.7) Šitoji nedalomumo samprata kartu su vienybės samprata reiškia, kad Dievybės Galutinybė pranoksta tiek laiką, tiek erdvę; dėl to nei erdvė, nei laikas negali būti absoliutus arba begalinis. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra ta begalybė, kuri neribotai pranoksta visą protą, visą materiją, ir visą dvasią.

1:7.8 (31.8) Rojaus Trejybės faktas jokių būdu nepažeidžia dieviškosios vienybės tiesos. Rojaus Dievybės šios trys asmenybės visose visatos tikrovės reakcijose ir visuose tvarinio ryšiuose yra kaip viena. Taip pat ir šių trijų amžinųjų asmenų egzistavimas iš tiesų nepažeidžia Dievybės nedalomumo tiesos. Aš visiškai gerai žinau, jog savo žinioje neturiu nė vienos tinkamos kalbos tam, jog mirtingajam protui išaiškinčiau, kaip šitos visatos problemos atrodo mums. Bet jūs neturėtumėte nusiminti; nevieni šitie dalykai yra visiškai aiškūs net aukštomis asmenybėms, priklausančioms Rojaus būtybių mano grupei. Visą laiką turėkite mintyje, kad šitos giluminės tiesos, susijusios su Dievybe, iš tiesų vis labiau aiškės, kada jūsų protas bus vis daugiau sudvasinamas per šio ilgo kilimo į Rojų vieną po kitos einančias epochas.

1:7.9 (32.1) [Pateikė Dieviškasis Patarėjas, dangiškųjų asmenybių grupės, paskirtos Dienų Senujų Uversoje, septintosios supervisatos būstinėje tam, kad stebėtų šito būsimą apreiškimo dalis, kurios aptaria tuos dalykus, kurie yra už Nebadono vietinės visatos ribų, narys. Aš esu įgaliotas parengti tuos dokumentus, kurie vaizduoja Dievo prigimtį ir savybes, nes aš atstovauju informacijos aukščiausiam šaltiniui, kuris tuo

tikslu yra prieinamas bet kokiame apgyvendintame pasaulyje. Aš tarnavau Dieviškuoju Patarėju visose septyniose supervisatose ir ilgą laiką gyvenau visų daiktų Rojaus centre. Daug kartų aš patyriau buvimo betarpiškoje Visuotinio Tėvo akivaizdoje aukščiausią malonumą. Aš vaizduoju Tėvo prigimtį ir savybių tikrovę ir tiesą su neabejotinu autoritetu; aš žinau tai, ką kalbu.]

2 Dokumentas. Dievo prigimtis

2:0.1 (33.1) TIEK, kiek žmogaus aukščiausiai įmanoma samprata apie Dievą apima žmogiškąją idėją ir žmogiškąjį idealą apie pirminę ir begalinę asmenybę, tiek yra leistina, ir gali pasirodyti naudinga, studijuoti dieviškosios prigimtį tam tikrus bruožus, kurie sudaro Dievybės charakterį. Dievo prigimtį galima geriausiai suprasti per Tėvo apreiškimą, kurį Nebadono Mykolas pateikė savo daugiapusiais mokymais ir savo nuostabiu mirtingojo gyvenimu materialiam kūne. Tą dieviškąją prigimtį žmogus taip pat gali suprasti geriau, jeigu jis save laiko Dievo vaiku ir į Rojaus Kūrėją žvelgia kaip į tikrą dvasinį Tėvą.

2:0.2 (33.2) Dievo prigimtį galima studijuoti aukščiausiųjų idėjų apreiškimo dėka, dieviškąjį charakterį galima įsivaizduoti kaip dieviškųjų idealų pavaizdavimą, bet iš visų dieviškosios prigimtį apreiškimų labiausiai apšviečiančiu ir dvasiškai sustiprinančiu turi būti Jėzaus iš Nazareto religinio gyvenimo suvokimas, tiek iki to meto, tiek ir po to, kada jis pasiekė visišką dieviškumo sąmonę. Jeigu Mykolo įsikūnijimo gyvenimas yra imamas Dievo apreiškimo žmogui fonu, tada mes galime pamėginti išreikšti žmogiškųjų žodžių simboliais kai kurias idėjas ir idealus, susijusius su dieviškąja prigimtimi,

kurie gali tikriausiai prisidėti prie žmogiškosios sampratos apie Visuotinio Tėvo asmenybės prigimtį ir charakterį tolimesnio apšvietimo ir suvienijimo.

2:0.3 (33.3) Visose mūsų pastangose praplėsti ir sudvasinti žmogiškąją sampratą apie Dievą, mus nepaprastai varžo mirtingojo proto riboti sugebėjimai. Mus, vykdant savo užduotį, taip pat labai rimtai suvaržo kalbos ribotumas ir skurdumas tos medžiagos, kurią būtų galima panaudoti iliustravimui arba palyginimui tam, jog galėtume pavaizduoti dieviškasias vertybes ir pateikti dvasines prasmes žmogaus ribiniam, mirtingam protui. Visos mūsų pastangos išplėsti žmogiškąją sampratą apie Dievą būtų beveik bergždžios, jeigu ne tas faktas, kad žmogiškojo proto viduje gyvena padovanotas Visuotinio Tėvo Derintojas ir kad mirtingojo protą persmelkia Sūnaus Kūrėjo Tiesos Dvasia. Todėl, pasitikėdamas šitų dieviškųjų dvasių buvimu žmogaus širdyje tam, kad padėtų išplėsti sampratą apie Dievą, aš su džiaugsmu imuosi vykdyti savo mandatą, kad pamėginčiau toliau pavaizduoti Dievo prigimtį žmogaus protui.

1. Dievo begalybė

2:1.1 (33.4) “Prisiliesdami prie Begaliniojo, mes negalime jo suprasti. Dieviški pėdsakai nežinomi.” “Jo supratimas yra begalinis, o jo didingumas nesurandamas.” Tėvo buvimo akinanti šviesa yra tokia, kad savo žemiesiems tvariniams jis akivaizdžiai “gyvena tirštoje tamsoje.” Ne tik jo mintys ir planai yra nesurandami, bet ir “jis iš tikrųjų daro didžius ir nuostabius dalykus be skaičiaus.” “Dievas yra didis; mes jo nesuvokiame, taip pat negalima išsiaiškinti ir jo metų skaičiaus.” “Ar Dievas iš tikrųjų gyvens žemėje? Žiūrėkite,

dangus (visata) ir dangų dangūs (visatų visata) negali jo sutalpinti.” “Kokie nesuvokiami jo sprendimai ir neišsiaiškinami jo poelgiai!”

2:1.2 (34.1) “Nėra jokio kito, išskyrus vieną Dievą, begalinį Tėvą, kuris taip pat yra ištikimas Kūrėjas.” “Dieviškasis Kūrėjas taip pat yra Visuotinis Sprendėjas, sielų šaltinis ir likimas. Jis yra visos kūrinijos Aukščiausioji Siela, Pirminis Protas, ir Neribota Dvasia.” “Didysis Kontrolierius nedaro jokių klaidų. Jis yra spindintis didingumu ir šlove.” “Kūrėjas Dievas visiškai neturi baimės ir priešiško. Jis yra nemirtingas, amžinas, savaime egzistuojantis, dieviškas, ir kilnus.” “Koks tyras ir gražus, koks gilus ir nesuvokiamas yra visų daiktų dieviškasis Protėvis!” “Begalinysis yra pats nuostabiausias tuo, kad jis save perteikia žmonėms. Jis yra pradžia ir pabaiga, kiekvieno gero ir tobulo tikslo Tėvas.” “Su Dievu visi dalykai yra įmanomi; amžinasis Kūrėjas yra priežasčių priežastis.”

2:1.3 (34.2) Nepaisant Tėvo amžinosios ir visuotinės asmenybės stebinančiai didingų pasireiškimų begalybės, jis be apribojimų sąmoningai suvokia tiek savo begalybę, tiek savo amžinybę; lygiai taip pat jis visiškai žino apie savo tobulumą ir galią. Jis yra vienintelė būtybė visatoje, be savo dieviškųjų partnerių, kuri tobulai, deramai, ir iki galo įvertina pati save.

2:1.4 (34.3) Tėvas nuolat ir būtinai patenkina poreikį skirtingam jo paties pareikalavimui, kada šis pareikalavimas kartas nuo karto keičiasi jo pagrindinės visatos įvairiose sekcijose. Didis Dievas pažįsta ir supranta save; jis be apribojimų sąmoningai suvokia visus pirminius savo tobulumo požymius. Dievas nėra kosminis atsitiktinumas; taip pat jis nėra ir visatos eksperimentuotojas. Visatų Aukščiausieji Valdovai gali

įsitraukti į rizikingą užduotį; Žvaigždynų Tėvai gali eksperimentuoti; sistemų vadovai gali praktikuoti; bet Visuotinis Tėvas mato pabaigą nuo pradžios, ir jo dieviškasis planas ir amžinasis tikslas realiai apima ir numato visų savo pavaldinių visus eksperimentus ir visas rizikingas užduotis savo milžiniškų sferų kiekvienos visatos kiekviename pasaulyje, kiekvienoje sistemoje, ir kiekviename žvaigždyne.

2:1.5 (34.4) Nė vienas daiktas nėra naujas Dievui, ir nė vienas kosminis įvykis niekada nebūna netikėtumu; jis gyvena amžinybės apskritimuose. Jis be dienų pradžios ar pabaigos. Dievui nėra jokios praeities, dabarties, ar ateities; visas laikas yra dabartis bet kuriuo konkrečiu momentu. Jis yra didysis ir vienintelis AŠ ESU.

2:1.6 (34.5) Visuotinis Tėvas yra absoliučiai ir be apribojimų begalinis visomis savo savybėmis; ir šis faktas savaime automatiškai jį atskiria nuo bet kokio tiesioginio asmeninio bendravimo su ribinėmis materialiomis būtybėmis ir kitais žemais sukurtais protingais tvariniais.

2:1.7 (34.6) Ir visa tai sukuria būtinybę, jog ryšiui ir bendravimui su jo tvarinių įvairove būtų nustatyta tokia tvarka, pirma, Dievo Rojaus Sūnų asmenybės, kurios, nors yra tobulos dieviškumu, bet dažnai taip pat patiria planetinių rasių pačią tą materialaus kūno ir kraujo prigimtį, tapdamos vienu iš jūsų ir susijungdamos su jumis; tokiu būdu, iš tikrųjų, Dievas tampa žmogumi, kaip tai įvyko Mykolo savęs padovanojimo metu, kuris pakaitomis buvo vadinamas Dievo Sūnumi ir Žmogaus Sūnumi. Ir antra, yra Begalinės Dvasios asmenybės, įvairios serafinių gausybių ir kitų dangiškųjų protingų tvarinių kategorijos, kurios priartėja prie žemos kilmės materialių

būtybių ir šitokia būdų gausa dirba joms ir tarnauja joms. Ir trečia, yra neasmeniai Paslaptieji Pagalbininkai, Minties Derintojai, paties didžiojo Dievo reali dovana, pasiūsta tam, kad gyventų tokių, kaip Urantijos žmonių, viduje, pasiūsta be paskelbimo ir be paaiškinimo. Nesibaigiančia gausybe jie nusileidžia iš šlovės aukštybių į gailestingumą ir apsigyvena nuolankiame prote tų mirtingųjų, kurie turi pajėgumą Dievo-sąmonei arba potencialą jai.

2:1.8 (35.1) Šitais būdais ir daugeliu kitų būdų, kurie jums yra nežinomi ir kurie visiškai pranoksta ribinį pažinimą, iš tiesų Rojaus Tėvas su meile ir noriai nužengia žemyn ir kitaip modifikuoja, sumažina, ir susilpnina savo begalybę tam, kad galėtų priartėti prie savo vaikų tvarinių ribinio proto. Ir šitokiu būdu per asmenybių paskleidimo serijas, kurios yra vis mažesniu laipsniu absoliučios, begalinis Tėvas yra įgalintas patirti artimą ryšį su savo toli nusidriekiančios visatos daugybės sferų įvairiomis protingomis būtybėmis.

2:1.9 (35.2) Visa tai jis darė ir dabar daro, ir visą laiką toliau darys, nė mažiausiu laipsniu nesumenkindamas savo begalybės, amžinybės, ir pirmumo fakto ir tikrovės. Ir šitie dalykai yra absoliučiai teisingi, nepaisant to, jog sunku juos suvokti, nepaisant tos paslapties, kuri juos apgaubia, ar nepaisant to, jog neįmanoma jų iki galo suvokti tokiems tvariniams, kokie gyvena Urantijoje.

2:1.10 (35.3) Kadangi Pirmasis Tėvas yra begalinis savo planais ir amžinas savo tikslais, dėl to bet kokiam ribiniam tvariniui yra įgimta tai, kad niekada jam nebus įmanoma iki galo suprasti ar suvokti šitų dieviškųjų planų ir tikslų. Mirtingasis žmogus gali tikrai kartas nuo karto, tai čia, tai ten, žvilgtelėti į Tėvo tikslus,

kada jie yra apreiškiami tvarinio kilimo plano veikimo atžvilgiu, kai visatoje yra žengiama į priekį vienas po kito einančiuose lygiuose. Nors žmogus negali suvokti begalybės reikšmės, bet begalinis Tėvas iš tikrųjų kuo tikriausiai iki galo suvokia ir su meile apkabina visų savo vaikų visą ribiškumą visose visatose.

2:1.11 (35.4) Dieviškumu ir amžinybe Tėvas dalinasi su dideliu skaičiumi aukščiausių Rojaus būtybių, bet mes abejojame, ar begalybe ir dėl to esančiu visuotiniu pirmumu iki galo dalinasi su kuo nors kitu, išskyrus Rojaus Trejybės lygiaverčius partnerius. Asmenybės begalybė turi, būtinai, aprėpti visą asmenybės ribiškumą; taigi čia yra mokymo, kuris pareiškia, kad “Jame mes gyvename ir judame ir turime savo būtį,” tiesa—tiesiogine prasme tiesa. Visuotinio Tėvo grynosios dievybės tas fragmentas, kuris gyvena mirtingojo žmogaus viduje yra Pirmojo Didžiojo Šaltinio ir Centro, Tėvų Tėvo, begalybės dalis.

2. Tėvo amžinasis tobulumas

2:2.1 (35.5) Net jūsų senovės pranašai suprato amžiną, niekada neprasidedančią, niekada nesibaigiančią, apskritiminę Visuotinio Tėvo prigimtį. Dievas tiesiogine prasme ir amžinai būna savo visatų visatoje. Jis apgyvendina dabartinę akimirką visu savo absoliučiu didingumu ir amžinuoju didumu. «Tėvas gyvybę turi savyje, ir šitoji gyvybė yra amžinoji gyvybė.” Per visus amžinus amžius būtent Tėvas, “suteikia gyvybę visiems.” Dieviškajame vientisume yra begalinis tobulumas. “Aš esu Viešpats; aš nesikeičiu.” Mūsų žinios apie visatų visatą atskleidžia ne tik tai, kad jis yra Šviesų Tėvas, bet ir tai, kad tvarkydamas tarpplanetinius reikalus jis “neįvairuoja, ir neturi

jokio keitimosi šešėlio.” Jis “skelbia pabaigą nuo pradžios.” Jis sako: “Manasis nuosprendis tikrai galios; ir viską, kas man patinka, aš tikrai padarysiu” “sutinkamai su amžinuoju tikslu, kurį aš sumaniau savo Sūnuje.” Šitokiu būdu Pirmojo Šaltinio ir Centro planai ir tikslai, kaip ir jis pats: amžini, tobuli, ir niekada nesikeičia.

2:2.2 (35.6) Tėvo mandatuose yra pilnatvės užbaigtumas ir prisotinimo tobulumas: “Ką Dievas bedaro, tas tikrai bus amžiams; nieko nebegalima nei prie to pridėti, nei iš to atimti.” Visuotinis Tėvas neatgailauja dėl savo išminties ir tobulumo pirminių planų. Jo planai nesikeičia, jo sprendimai yra pastovūs, tuo tarpu jo veiksmai yra dieviški ir neklystantys. “Jo akimis tūkstantis metų yra ne kas kita, kaip tik praėjusi vakar diena ir nepaliekanti pėdsako.” Dieviškumo tobulumas ir amžinybės didingumas amžiams pranoksta mirtingojo žmogaus apriboto proto suvokimo ribas.

2:2.3 (36.1) Nesikeičiančio Dievo reakcijos, įgyvendinant savo amžinąjį tikslą, gali atrodyti, jog keičiasi sutinkamai su tuo, kaip mainosi jo sutvertų protingų tvarinių požiūris ir kaip keičiasi jų protas; tai yra, jie gali akivaizdžiai ir paviršutiniškai keistis; bet po šiuo paviršiumi ir už visų išorinių pasireiškimų, vis tiek tebėra amžinojo Dievo nesikeičiantis tikslas, amžinai trunkantis planas.

2:2.4 (36.2) Išorėje visatose tobulumas būtinai turi būti santykinis terminas, bet centrinėje visatoje, ir ypač Rojuje, tobulumas yra nesumažintas; kai kuriais aspektais jis yra net absoliutus. Trejybės pasireiškimai keičia dieviškojo tobulumo pademonstravimą, bet jo nesumažina.

2:2.5 (36.3) Dievo pirminį tobulumą sudaro ne tariamas teisumas, bet vietoje šito jį sudaro tobulumas, kuris yra neatskiriamas nuo jo dieviškosios prigimties gėrio. Jis yra galutinis, užbaigtas, ir tobulas. Nėra nieko tokio, ko trūktų jo teisingo charakterio grožiui ir tobulumui. Ir visas gyvųjų egzistencijų planas erdvės pasaulyuose yra sukoncentruotas ties dieviškuoju tikslu visus valinius tvarinius iškelti į tokia aukštą lemtį, kad jie patys patirtų Tėvo Rojaus tobulumą. Dievas nėra nei savanaudiškas, nei užsidaręs; jis nesustodamas save dovanoja savo milžiniškos visatų visatos visiems savimoningiems tvariniams.

2:2.6 (36.4) Dievas yra amžinai ir be galo tobulas, jis negali asmeniškai savo paties patyrimu pažinti netobulumo, bet jis iš tikrųjų turi visų Rojaus Sūnų Kūrėjų evoliucinių visatų visų kovojančių tvarinių netobulumo viso patyrimo sąmonę. Tobulumo Dievo asmeninis ir išlaisvinantis prisilietimas nustelbia širdis ir įjungia į grandines prigimtį visų tų mirtingųjų tvarinių, kurie yra pakilę į visatos moralaus matymo lygį. Šitokiu būdu, o taip pat ir dieviškojo buvimo ryšių dėka, Visuotinis Tėvas iš tikrųjų dalyvauja patyrimo *su* išties visatos kiekvienos moralios būtybės besivystančios karjeros nesubrendimu ir netobulumu.

2:2.7 (36.5) Žmogiškieji apribojimai, potencialus blogis, nėra dieviškosios prigimties dalis, bet mirtingojo patyrimas *su* blogiu ir visi žmogaus ryšiai su juo yra kuo tikriausiai Dievo visą laiką besiplečiančios saviraiškos laiko vaikuose—moralinės atsakomybės tvariniuose, kuriuos sukūrė ar išvystė kiekvienas Sūnus Kūrėjas išvykdamas iš Rojaus—dalys.

3. Teisingumas ir teisumas

2:3.1 (36.6) Dievas yra teisus; dėl to jis yra teisingas. “Viešpats yra teisus visuose savo keliuose.” “‘Aš nieko nepadariau be priežasties, ką aš padariau,’ sako Viešpats.” “Viešpaties sprendimai yra visiškai teisingi ir teisūs.” Visuotinio Tėvo teisingumo negali paveikti jo tvarinių veiksmų ir veikla, “nes Viešpats mūsų Dievas neturi neteisingumo, negerbia jokių asmenų, nepriima jokių dovanų.”

2:3.2 (36.7) Kaip bergždžia kvailai apeliuoti į tokį Dievą dėl to, kad savo nekeičiamus dekretus pakeistų tam, kad mes galėtume išvengti jo išmintingų natūralių dėsnių ir teisių dvasinių mandatų veikimo teisingų pasekmių! “Neapsigaukite; iš Dievo nesijuokiamas, nes, ką žmogus bepasėtų, tą jis tikrai ir pjaus.” Tas tiesa, net šitame teisingume, kada nuimamas blogo darbo derlius, tada šitą dieviškąjį teisingumą visada sušvelnina gailestingumas. Begalinė išmintis yra tas amžinasis arbitras, kuris nulemia teisingumo ir gailestingumo proporcijas, kurios bus iš tikrųjų paskirstytos bet kokiomis konkrečiomis aplinkybėmis. Už nuodėmę ir tyčinį maištą prieš Dievo valdžią didžiausia bausmė (tikrovėje neišvengiama pasekmė) yra egzistencijos, kaip tos valdžios individualaus subjekto, praradimas. Piktybinės nuodėmės galutinė pasekmė yra sunaikinimas. Galiausiai, tokie su nuodėme susitapatinę individai save sunaikina, tapdami visiškai nerealūs dėl to, jog piktybiškai apkabina blogį. Tačiau, tokio tvarinio faktiškas išnykimas yra visada uždeliamas tol, kol pagal nustatytą teisingumo tvarką, tuo metu galiojančią toje visatoje, ji yra panaudojama iki galo.

2:3.3 (37.1) Dekretas dėl egzistencijos nutraukimo paprastai yra priimamas pateikiant naujos dieviškosios tvarkos arba epochinį

nuosprendį valdai ar valdoms. Tokiame pasaulyje, kaip Urantija, jis būna planetinės dieviškosios tvarkos pabaigoje. Dekretą dėl egzistencijos nutraukimo tokiais momentais gali suderintu veiksmu paskelbti tos sferos visi tribunolai, pradedant planetine taryba, einant aukštyn per Sūnaus Kūrėjo teismus iki Dienų Senujų nuosprendžio tribunolų. Mandatą dėl sunaikinimo priima supervisatos aukščiausieji teismai po to, kada nusižengusiojo gyvenamojoje sferoje būna patvirtinamas nepaneigiamas kaltinimas; ir kada nuosprendį dėl sunaikinimo patvirtina aukščiau, tada sunaikinimas įvykdomas tiesioginiu veiksmu tų teisėjų, kurie gyvena supervisatos būstinėje ir veikia iš supervisatos būstinės.

^{2:3.4 (37.2)} Kada šitas nuosprendis yra pagaliau patvirtinamas, tada su nuodėme susitapatinusi būtybė tą patį akimirksnį nustoja egzistavusi tarsi jos niekada ir nebūtų buvusios. Nėra jokio prisikėlimo iš tokios lemties; tai trunka visą laiką ir amžinai. Laiko transformacijos ir erdvės metamorfozės gyvosios energijos tapatybės faktorius suskaido į kosminius potencialus, iš kurių jie kažkada ir atsirado. Kai dėl piktadario asmenybės, tai iš jos yra atimama besitęsiančios gyvybės priemonė dėl to, jog tvarinys nesugebėjo pasirinkti tokios krypties ir priimti tokio galutinio sprendimo, kas būtų užtikrinę amžinąjį gyvenimą. Kada asocijuoto proto pagalba tebesitęsiantis nuodėmės apkabinimas aukščiausią tašką pasiekia visišku savojo aš susitapatinimu su piktybiniu blogiu, tada po gyvybės nutraukimo, po kosminio išskaidymo, tokią izoliuotą asmenybę absorbuoja kūrinijos viršsiela, ji tampa Aukščiausiosios Būtybės besivystančio patyrimo dalimi. Niekada daugiau ji tikrai nebepasirodo kaip asmenybė; jos tapatybė išnyksta tarsi jos niekada ir nebuvo. Asmenybės, kurioje gyveno Derintojas,

atveju, patirtinės dvasinės vertybės išlieka toliau gyvenančio Derintojo tikrovėje.

2:3.5 (37.3) Bet kuriose visatos varžybose tarp tikrovės aktualių lygių, aukštesnio lygio asmenybė galiausiai triumfuos žemesnio lygio asmenybės atžvilgiu. Šito visatos nesutarimo neišvengiama pasekmė yra neatskiriama nuo to fakto, jog kokybės dieviškumas prilygsta bet kokio valinio tvarinio tikrovės arba aktualybės laipsniui. Nesumažintas blogis, visiškas suklydimas, sąmoninga nuodėmė, ir nežabotas piktybinis blogis natūraliai ir automatiškai žudo. Tokie kosminės nerealybės požiūriai gali išlikti visatoje tikrai dėl laikino gailestingumo-pakantumo, laukiant, kol ims veikti teisingumą nulemiantys ir dorumą nustatantys visatos tribunolų teisingo nuteisimo mechanizmai.

2:3.6 (37.4) Sūnų Kūrėjų valdymas vietinėse visatose yra kūrimo ir sudvasinimo valdymas. Šitie Sūnūs pasišvenčia tam, kad veiksmingai įgyvendintų progresinio mirtingųjų kilimo Rojaus planą, kad perauklėtų maištininkus ir blogai mąstančius, tačiau, kada visos tokios pastangos yra galutinai ir amžiams atstumiamos, tada galutinį dekretą dėl išskaidymo įvykdo jėgos, veikiančios Dienų Senųjų jurisdikcijoje.

4. Dieviškasis gailestingumas

2:4.1 (38.1) Gailestingumas yra tiesiog teisingumas, sušvelnintas tos išminties, kuri kyla iš žinių tobulumo ir iš to, jog yra visiškai suprantamos ribinių tvarinių silpnybės ir aplinkos kliūtys. “Mūsų Dievas yra kupinas užuojautos, kilnus, galintis ilgai kentėti, ir dosnus gailestingumu.” Dėl to “kas tik besikreipia į Viešpatį, tas tikrai bus išgelbėtas,” “nes jis tikrai atleis su

kaupu.” “Viešpaties gailestingumas yra iš amžinai besitęsiančio iki amžinai truncančio”; taip, “jo gailestingumas trunka amžinai,” “Aš esu Viešpats, kuris įgyvendina meilės kupiną nuoširdumą, nuosprendį, ir teisumą žemėje, nes dėl šitų dalykų aš jaučiu pasitenkinimą.” “Aš nesuteikiu skausmo su noru ir nenuliūdinu žmonių vaikų,” nes aš esu “Gailestingumo Tėvas ir visos paguodos Dievas.”

2:4.2 (38.2) Dievas yra savaimė malonus, natūraliai užjaučiantis, ir visą laiką gailestingas. Ir niekada iš tiesų Tėvo nereikia niekaip įtakoti tam, kad būtų sukeltas jo meilės kupinas gerumas. Tvarinio poreikio visiškai pakanka tam, kad būtų užtikrintas Tėvo švelnaus gailestingumo ir išgelbstinčio maloningumo pilnas tekėjimas. Kadangi Dievas apie savo vaikus žino viską, tai jam yra lengva atleisti. Kuo geriau žmogus supras savo artimą, tuo lengviau jam bus atleisti, net jį mylėti.

2:4.3 (38.3) Tikrai begalinės išminties įžvalga įgalina teisų Dievą suteikti teisingumą ir gailestingumą tuo pačiu metu ir bet kokioje konkrečioje visatos situacijoje. Dangiškojo Tėvo niekada nedrasko prieštaringi požūriai į savo visatos vaikus; Dievas niekada nebūna požiūrinių antagonizmų auka. Dievo visažinumas jo laisvą valią nuolat nukreipia į tai, kad pasirinktų tokį visatos elgesį, kuris tobulai, tuo pačiu metu, ir vienodai patenkina visų savo dieviškųjų požymių reikalavimus ir savo amžinosios prigimties begalines savybes.

2:4.4 (38.4) Gailestingumas yra natūrali ir neišvengiama gėrio ir meilės atžala. Mylinčio Tėvo gera prigimtis galbūt negalėtų sulaikyti išmintingo gailestingumo tarnystės savo visatos vaikų kiekvienos grupės kiekvienam nariui. Amžinasis teisingumas ir

dieviškasis gailestingumas kartu sudaro tai, kas žmogiškajame patyrimo būtų vadinama *sąžiningumu*.

2:4.5 (38.5) Dieviškasis gailestingumas išreiškia sąžiningumo metodą, prisiderinant tarp visatos tobulumo ir netobulumo lygių. Gailestingumas yra Aukštybės teisingumas, adaptuotas besivystančio ribinio situacijoms, amžinybės teisumas, modifikuotas tam, kad patenkintų laiko vaikų aukščiausius interesus ir visatos gerovę. Gailestingumas nėra teisingumo pažeidimas, bet vietoje šito jis yra aukščiausiojo teisingumo reikalavimų supratingas aiškinimas, kada jis yra dorai taikomas pavaldžioms dvasinėms būtybėms ir besivystančių visatų materialiams tvariniams. Gailestingumas yra Rojaus Trejybės teisingumas išmintingai ir su meile suteiktas laiko ir erdvės kūrinių daugialypėms protingoms būtybėms, kaip jį suformuluoja dieviškoji išmintis ir nulemia Visuotinio Tėvo visažinantis protas ir suvereni laisva valia ir visi jo asocijuoti Kūrėjai.

5. Dievo meilė

2:5.1 (38.6) “Dievas yra meilė”; dėl to jo vienintelis asmeninis požiūris į visatos reikalus visada yra dieviškosios meilės reakcija. Tėvas mus myli pakankamai, kad savo gyvybę padovanotų mums. “Jis priverčia saulę patekti virš blogio ir virš gėrio ir pasiunčia lietų ant teisingųjų ir ant neteisingųjų.”

2:5.2 (39.1) Klaidinga apie Dievą galvoti taip, kad jo Sūnų aukos arba jam pavaldžių tvarinių užtarimai jį įtikina mylėti savo vaikus, “nes Tėvas myli jus pats.” Būtent reaguodamas į šią tėviškąją meilę, Dievas pasiunčia nuostabiuosius Derintojus, kad apsigyventų žmonių prote. Dievo meilė yra visuotinė; “kas

tiktai nori, tas gali ateiti.” Jis nori, “kad visi žmonės būtų išgelbėti pažindami tiesą.” Jis “nenori, jog kas nors žūtų.”

2:5.3 (39.2) Kūrėjai yra patys pirmieji, kurie mėgina išgelbėti žmogų nuo pragaištingų pasekmių, kada jis kvailai pažeidžia dieviškuosius įstatymus. Dievo meilė prigimtimi yra tėviška meilė; dėl to jis kartais iš tikrųjų “mus baudžia mūsų pačių labui, kad mes paragautume jo šventumo.” Net per savo nuožmius išmėginimus prisiminkite, jog “visose mūsų kančiose jis kenčia su mumis.”

2:5.4 (39.3) Dievas yra dieviškai geras nusidėjėliams. Kada maištininkai sugrįžta į teisumą, tada jie yra gailestingai priimami, “nes mūsų Dievas atleis su kaupu.” “Aš esu tas, kuris jūsų nusižengimus ištrina savo paties labui, ir aš tikrai neprisiminsiu jūsų nuodėmių.” “Žiūrėkite, kokio pobūdžio meilę Tėvas padovanojo mums tam, kad mes tikrai turėtume būti vadinami Dievo sūnumis.”

2:5.5 (39.4) Pagaliau Dievo gerumo didžiausias įrodymas ir aukščiausia priežastis, dėl ko jį reikėtų mylėti, yra viduje gyvenanti Tėvo dovana—Derintojas, kuris taip kantriai laukia tos valandos, kada jūs abu iš tiesų būsite amžinai paversti vienu. Nors jūs negalite surasti Dievo ieškodami, bet jeigu jūs tikrai atsiduosite viduje gyvenančios dvasios vadovavimui, tai būsite neklystamai vedami žingsnis po žingsnio, gyvenimas po gyvenimo, per visatas, einančias viena po kitos, ir iš amžiaus į amžių tol, kol galiausiai stovėsite Visuotinio Tėvo Rojaus asmenybės akivaizdoje.

2:5.6 (39.5) Kaip neprotinga negarbinti Dievo dėl to, jog žmogiškosios prigimties apribojimai ir jūsų materialios

kūrinių kliūtys padaro taip, kad jums neįmanoma jo pamatyti. Tarp jūsų ir Dievo yra milžiniškas atstumas (fizinė erdvė), kurį reikia nukeliauti. Lygiai taip pat egzistuoja didžiulė dvasinio skirtumo bedugnė, kurios krantus privalu sujungti; bet nepaisant viso to, kas fiziškai ir dvasiškai jus skiria nuo Dievo asmeninio buvimo Rojuje, stabtelkite ir apmąstykite šį rimtą faktą, kad Dievas gyvena jūsų viduje; jis savo paties metodu jau nutiesė tiltą per šią bedugnę. Jis iš savęs pasiuntė savąją dvasią, kad gyventų jūsų viduje, ir kad sunkiai dirbtų su jumis, kada jūs siekiate savo amžinosios karjeros visatoje.

2:5.7 (39.6) Man lengva ir malonu garbinti tą, kuris yra toks didis ir tuo pačiu metu šitaip su meile atsidavęs tam, kad dirbtų, keldamas savo žemus tvarinius. Aš natūraliai myliu tą, kuris yra toks galingas kurdamas ir valdydamas tai, ką sukūrė, ir kuris vis vien yra toks tobulas gėriu ir toks ištikimas mylinčiu nuoširdumu, kurie nuolat apgaubia mus. Aš manau, jog aš mylėčiau Dievą lygiai tiek pat stipriai, jeigu jis nebūtų toks didis ir galingas tol, kol jis yra toks geras ir gailestingas. Mes visi mylime Tėvą labiau dėl jo charakterio, o ne dėl to, jog pripažįstame jo stebinančias savybes.

2:5.8 (39.7) Kada aš stebiu Sūnus Kūrėjus ir jiems pavaldžius administratorius taip drąsiai kovojančius su laiko daugialypiais sunkumais, kurie yra neatskiriami nuo erdvės visatų evoliucijos, tada pastebiu, jog šitiems visatų mažesniems valdovams aš jaučiu didžiulę ir gilią meilę. Pagaliau, aš manau, mes visi, įskaitant ir valdų mirtinguosius, mylime Visuotinį Tėvą ir visas kitas būtybes, dieviškąsias ir žmogiškąsias, nes pastebime, jog šitos asmenybės iš tiesų myli ir mus. Mylėjimo patirtis labai didele dalimi yra tiesioginis atsiliepimas į

patyrimą būti mylimu. Žinodamas, kad Dievas myli mane, aš turėčiau toliau mylėti jį aukščiausiu laipsniu, net jeigu jis ir nebeturėtų jokių savo aukštybės, galutinumo, ir absoliutumo požymių.

2:5.9 (40.1) Tėvo meilė seka mus dabar ir per amžinųjų amžių nesibaigiantį apskritimą. Kada jūs apmąstote Dievo mylintį charakterį, tada asmenybė turi tikrai vieną protingą ir natūralią reakciją į tai. Jūs vis labiau mylėsite savo Sutvėrėją; jūs suteiksite Dievui tokią meilę, kuri yra analogiška tai meilei, kurią vaikas jaučia savo žemiškiesiems tėvams; nes kaip tėvas, realus tėvas, tikras tėvas, myli savo vaikus, taip Visuotinis Tėvas myli savo sutvertus sūnus ir dukras ir amžinai rūpinasi jų gerove.

2:5.10 (40.2) Bet Dievo meilė yra išmintinga ir įžvalgi tėviška meilė. Dieviškoji meilė veikia suvienytoje asociacijoje su dieviškąja išmintimi ir visomis kitomis Visuotinio Tėvo tobulos prigimties begalinėmis savybėmis. Dievas yra meilė, bet meilė nėra Dievas. Mirtingosioms būtybėms didžiausias dieviškosios meilės pasireiškimas yra Minties Derintojų padovanojimas, bet jūsų didingiausias Tėvo meilės atskleidimas yra matomas jo Sūnaus Mykolo savęs padovanojimo gyvenime, kada jis gyveno žemėje idealų dvasinį gyvenimą. Būtent viduje gyvenantis Derintojas Dievo meilę individualizuoja kiekvienai žmogiškajai sielai.

2:5.11 (40.3) Kartais būna beveik skaudu, jog esu priverstas pavaizduoti dangiškojo Tėvo dieviškąją meilę jo visatos vaikams, vartodamas žmogiškąjį žodinį simbolį *meilė*. Šitas terminas, nors jis tikrai pažymi žmogaus aukščiausią sampratą apie mirtingųjų pagarbos ir atsidavimo ryšius, bet taip dažnai

įvardija tokią didelę žmogiškųjų ryšių dalį, kuri iš viso yra žema ir visiškai netinkama, kad būtų žinoma koku nors žodžiu, kuris taip pat būtų vartojamas tam, jog pavadintų gyvojo Dievo neprilygstamą meilę savo visatos tvariniams! Kaip gaila, jog aš negaliu pasinaudoti koku nors dievišku ir išimtinu terminu, kuris perteiktų žmogaus protui Rojaus Tėvo dieviškosios meilės tikrąjį pobūdį ir nuostabiai gražų prasmingumą.

2:5.12 (40.4) Kada žmogus praranda iš akiračio asmenio Dievo meilę, tada Dievo karalystė tampa tiesiog gėrio karalyste. Nepaisant dieviškojo charakterio begalinės vienybės, meilė yra visų Dievo asmeninių reikalų su savo tvariniais dominuojantis bruožas.

6. Dievo gerumas

2:6.1 (40.5) Fizinėje visatoje mes galime matyti dieviškąją grožį, intelektualiam pasaulyje mes galime pastebėti amžinąją tiesą, bet Dievo gerumas yra surandamas tikrai asmeninio religinio patyrimo dvasiniame pasaulyje. Savo tikrąja esme, religija yra įtikėjimas į Dievo gerumą ir pasitikėjimas Dievo gerumu. Dievas galėtų būti didis ir absoliutus, kažkuria prasme net protingas ir asmenis, filosofijoje, bet religijoje Dievas turi taip pat būti moralus; jis turi būti geras. Žmogus galėtų bijoti tokio didingo Dievo, bet jis pasitiki tikrai geru Dievu ir myli tikrai gerą Dievą. Šitas Dievo gėris yra Dievo asmenybės dalis, ir visiškai jo atskleidimas pasirodo tikrai tikinčių Dievo sūnų asmeniniame religiniame patyrimo.

2:6.2 (40.6) Religija pažymi, jog dvasinės prigimties viršpasaulis žino ir reaguoja į žmogiškojo pasaulio fundamentalius poreikius. Evoliucinė religija gali tapti etine, bet tikrai

apreikštoji religija tampa iš tikrųjų ir dvasiškai morali. Senovės sampratą, jog Dievas yra tokia Dievybė, kurioje viešpatauja karališkoji moralė, Jėzus pakėlė į tėvo-vaiko ryšio intymios šeimos moralės jaudinantį, kupiną meilės lygį, už kurį mirtingojo patyrimo nėra nieko švelnesnio ir gražesnio.

2:6.3 (41.1) Šis “Dievo gerumo turtingumas veda klystantį žmogų į atgailą.” “Kiekviena gera dovana ir kiekviena tobula dovana nužengia žemyn iš šviesų Tėvo.” “Dievas yra geras; jis yra žmonių sielų amžinasis prieglobstis.” “Viešpats Dievas yra gailestingas ir kilnus. Jis gali daug ištvirti ir yra kupinas gėrio ir tiesos.” “Paragaukite ir pamatykite, jog Viešpats yra geras! Palaimintas yra tas žmogus, kuris juo pasitiki.” “Viešpats yra gailestingas ir kupinas užuojautos. Jis yra išgelbėjimo Dievas.” “Jis išgydo palūžusiuosius ir apriša sielos žaizdas. Jis yra visagalis žmogaus geradarys.”

2:6.4 (41.2) Samprata apie Dievą kaip apie karalių-teisėją, nors puoselėjo aukštą moralinį standartą ir sukūrė įstatymą gerbiančią tautą kaip grupę, bet atskirą tikintįjį, kas susiję su jo statusu laike ir amžinybėje, paliko liūdnoje nesaugumo padėtyje. Vėlesnieji hebrajų pranašai paskelbė Dievą esantį Tėvu Izraeliui; Jėzus apreiškė Dievą kaip kiekvienos žmogiškosios būtybės Tėvą. Visą mirtingojo sampratą apie Dievą transcendentiskai apšviečia Jėzaus gyvenimas. Nesavanaudiškumas yra neatskiriamas nuo tėviškosios meilės. Dievas myli ne *panašiai* kaip tėvas, bet *kaip* tėvas. Jis yra kiekvienos visatos asmenybės Rojaus Tėvas.

2:6.5 (41.3) Teisumas reiškia, jog Dievas yra visatos moralinio įstatymo šaltinis. Tiesa Dievą parodo kaip apreiškėją, kaip mokytoją. Bet meilė suteikia meilę ir trokšta meilės, siekia

supratingos bičiulystės, tokios, kokia egzistuoja tarp vieno iš tėvų ir vaiko. Teisumas gali būti dieviškoji mintis, bet meilė yra tėvo požiūris. Klaidingas manymas, jog Dievo teisumas yra nesuderinamas su dangiškojo Tėvo nesavanaudiška meile, sukūrė be pagrindo prielaidą, jog Dievybės prigimtyje nėra vienybės, ir tiesiai vedė į tai, kad būtų išplėtota atpirkimo doktrina, kuri yra filosofinis puolimas tiek prieš Dievo vienybę, tiek prieš jo laisvą valią.

2:6.6 (41.4) Mylintis dangiškasis Tėvas, kurio dvasia gyvena jo vaikuose žemėje, nėra suskaidyta asmenybė—teisingumo viena, gailestingumo kita—taip pat jai iš tikrųjų nereikia ir tarpininko tam, kad užtikrintų Tėvo palankumą ar atleidimą. Dieviškojo teisumo nevaldo griežtas baudžiantis teisingumas; Dievas tėvas, pranoksta Dievą teisėją.

2:6.7 (41.5) Dievas niekada nebūna įtūžęs, kerštingas, ar piktas. Tas tiesa, jog išmintis iš tikrųjų dažnai suvaržo jo meilę, tuo tarpu teisingumas sąlygoja tai, kad jis atmeta gailestingumą. Jo meilė teisumui negali būti neparodyta kaip tolygi neapykanta nuodėmei. Tėvas nėra nenuosekli asmenybė; dieviškoji vienybė yra tobula. Rojaus Trejybėje yra absoliuti vienybė, nepaisant Dievo lygiaverčių partnerių amžinųjų tapatybių.

2:6.8 (41.6) Dievas myli nuodėmingąjį ir *neapkenčia* nuodėmės: toks teiginys yra teisingas filosofškai, bet Dievas yra transcendentinė asmenybė, o asmenys gali mylėti tikrai kitus asmenis ir nekęsti tikrai kitų asmenų. Nuodėmė nėra asmuo. Dievas myli nuodėmingąjį, nes jis yra asmenybės tikrovė (potencialiai amžina), tuo tarpu nuodėmės atžvilgiu Dievas neišreiškia jokio asmeninio požiūrio, kadangi nuodėmė nėra dvasinė realybė; ji nėra asmenė; dėl to iš tiesų tikrai Dievo

teisingumas žino apie jos egzistavimą. Dievo meilė išgelbsti nuodėmingąjį; Dievo įstatymas sunaikina nuodėmę. Šitas dieviškosios prigimties požiūris akivaizdžiai pasikeistų, jeigu nuodėmingasis galiausiai visiškai susitapatintų su nuodėme lygiai taip, kaip tas pats mirtingojo protas gali visiškai susitapatinti su viduje gyvenančiu dvasiniu Derintoju. Toks su nuodėme susitapatinęs mirtingasis tada taptų visiškai nedvasingu prigimtimi (ir dėl to asmeniškai nerealiu) ir galiausiai patirtų būties sunaikinimą. Nerealybė, net tvarinio prigimties neužbaigtumas, negali egzistuoti amžinai progresiškai realioje ir vis labiau dvasingėjančioje visatoje.

^{2:6.9 (42.1)} Žvelgiant į asmenybės pasaulį, nustatoma, jog Dievas turi būti mylintis asmuo; žvelgiant į dvasinį pasaulį, jis yra asmeninė meilė; religiniame patyrimo jis yra ir viena, ir kita. Meilė identifikuoja Dievo valinį norą. Dievo gerumas sudaro dieviškosios laisvos valios pagrindą—visuotinį polinkį mylėti, rodyti gailestingumą, demonstruoti kantrybę, ir suteikti atleidimą.

7. Dieviškoji tiesa ir grožis

^{2:7.1 (42.2)} Visos ribinės žinios ir tvarinio supratimas yra *santykiniai*. Informacija ir duomenys, gauti net iš aukščiausiųjų šaltinių, yra užbaigti tiktai santykinai, tikslūs tiktai vietiniu atžvilgiu, ir teisingi tiktai asmeniniu požiūriu.

^{2:7.2 (42.3)} Fiziniai faktai yra gana vienodi, bet tiesa visatos filosofijoje yra gyvas ir lankstus faktorius. Besivystančios asmenybės bendraudamos vienos su kitomis yra tiktai iš dalies išmintingos ir santykinai teisingos. Jos gali būti tikros tiktai tiek, kiek nusidriekia jų asmeninis patyrimas. Tai, kas

akivaizdžiai gali būti visiškai teisinga vienoje vietoje, gali būti tikrai santykinai teisinga kitame kūrinijos segmente.

2:7.3 (42.4) Dieviškoji tiesa, galutinė tiesa, yra vienoda ir visuotinė, bet dvasinių dalykų istorija, kaip ją pateikia didelis skaičius individų, kilusių skirtingose sferose, gali kartais skirtis smulkmenomis dėl to, kad yra šitas santykinumas žinių užbaigtume ir asmeninio patyrimo pilnatvėje, o taip pat šitas santykinumas yra to patyrimo ilgume ir laipsnyje. Tuo tarpu Pirmojo Šaltinio ir Centro įstatymai ir dekretai, mintys ir požiūriai, yra amžinai, be galo, ir visuotinai teisingi; tuo pačiu metu jų pritaikymas kiekvienai visatai, sistemai, pasauliui, ir sukurtai protingai būtybei, ir suderinimas su kiekviena visata, sistema, pasauliu, ir sukurta protinga būtybe, vyksta sutinkamai su Sūnų Kūrėjų planais ir metodu, kai jie veikia savo atitinkamose visatose, o taip pat atitinka Begalinės Dvasios ir kitų asocijuotų dangiškųjų asmenybių vietinius planus ir metodus.

2:7.4 (42.5) Netikras materializmo mokslas mirtingąjį žmogų nuteistų taip, kad jis visatoje taptų atstumtuuju. Tokios dalinės žinios yra potencialus blogis; tai žinios, sudarytos tiek iš gėrio, tiek iš blogio. Tiesa yra graži, nes ji yra tiek pilna, tiek simetriška. Kada žmogus ieško tiesos, tada jis siekia to, kas yra dieviškai realu.

2:7.5 (42.6) Filosofai daro savo rimčiausią klaidą, kada jie yra klaidingai nuvedami į abstrakčius sofizmus, į tokią praktiką, kada dėmesį sutelkia į vieną tikrovės aspektą, ir tada tokį izoliuotą aspektą paskelbia visa tiesa. Išmintingas filosofas visada ieškos kūrybinio sumanymo, kuris slepiasi už visų

visatos reiškinių ir egzistuoja iki visų visatos reiškinių. Kūrėjo mintis būtinai eina anksčiau už kūrybinį veiksmą.

2:7.6 (42.7) Intelektuali savimonė tiesos grožį, jos dvasinę kokybę, gali atrasti ne tik tai savo sampratų filosofinio nuoseklumo dėka, bet daug tvirčiau ir užtikrinčiau visą laiką esančios Tiesos Dvasios neklystančio reagavimo dėka. Laimė kyla iš tiesos suvokimo, nes tiesą galima *įkūnyti*; ja galima gyventi. Nusivylimas ir liūdesys lydi suklydimą, nes nebūdamas tikrove, jis negali būti įgyvendintas patyrimo. Dieviškąją tiesą galima geriausiai pažinti iš jos *dvasinio aromato*.

2:7.7 (42.8) Amžinai yra ieškoma susivienijimo, dieviškojo susijungimo. Toli nusidriekianti fizinė visata susivienija Rojaus Saloje; intelektualinė visata susivienija proto Dieve, Bendrai Veikiančiajame; dvasinė visata susivienija Amžinojo Sūnaus asmenybėje. Bet izoliuotas laiko ir erdvės mirtingasis susivienija Dieve Tėve dėka tiesioginio ryšio tarp viduje gyvenančio Minties Derintojo ir Visuotinio Tėvo. Žmogaus Derintojas yra Dievo fragmentas ir visą laiką siekia dieviškojo susijungimo; jis susivienija su Pirmojo Šaltinio ir Centro Rojaus Dievybe ir šioje Dievybėje.

2:7.8 (43.1) Aukščiausiojo grožio suvokimas yra tikrovės atradimas ir integravimas: Dieviškojo gėrio atradimas amžinojoje tiesoje, tai yra galutinis grožis. Net žmogiškojo meno žavesį sudaro jo vienybės harmonija.

2:7.9 (43.2) Hebrajų religijos didžioji klaida buvo jos nesugebėjimas Dievo gerumo susieti su faktinėmis mokslo tiesomis ir patraukiančiu meno grožiu. Civilizacijai vystantis toliau, ir, kadangi religija toliau tebesilaikė šito neišmintingo

kurso, per daug pabrėždama Dievo gerumą ir santykinai pašalindama tiesą ir ignoruodama grožį, tai tam tikro tipo žmonės vis labiau linko į tai, jog nusisuktų nuo izoliuoto gėrio abstrakčios ir nesusietos sampratos. Šiuolaikinės religijos per daug pabrėžta ir izoliuota moralė, kuriai nesiseka išlaikyti daugelio dvidešimtojo amžiaus žmonių atsidavimo ir ištikimybės, reabilituotusi, jeigu, papildomai prie savo moralinių mandatų, vienodu laipsniu susimąstytų apie mokslo, filosofijos, ir dvasinio patyrimo tiesas ir apie fizinio kūrinio grožį, intelektualaus meno žavesį, ir tikrojo charakterio pasiekimo grožį.

2:7.10 (43.3) Šito amžiaus religinis iššūkis yra tiems toli numatantiems ir į priekį žvelgiantiems dvasinės įžvalgos vyrams ir moterims, kurie išdrįs konstruoti naują ir patrauklią filosofiją, kaip gyventi išplėstomis ir nuostabiai suvienytomis kosminės tiesos, visatos grožio, ir dieviškojo gėrio šiuolaikinėmis sampratomis. Toks naujas ir teisingas moralės matymas patrauks viską, kas yra gera žmogaus prote, ir stimuliuos tai, kas yra geriausia žmogiškojoje sieloje. Tiesa, grožis, ir gėris yra dieviškosios realybės, ir kada žmogus kyla dvasinio gyvenimo skalėje, tada šios aukščiausiosios Amžinojo savybės yra vis labiau koordinuojamos ir suvienijamos Dieve, kuris yra meilė.

2:7.11 (43.4) Visa tiesa—materiali, filosofinė, ar dvasinė—yra tiek graži, tiek gera. Visas tikras grožis—materialus menas ar dvasinė simetrija—yra tiek teisingas, tiek geras. Visas tikras gėris—ar tai būtų asmeninė moralė, visuomeninis teisingumas, ar dieviškasis tarnavimas -- yra vienodai teisingas ir gražus. Sveikata, blaivus mąstymas, ir laimė yra tiesos, grožio, ir gėrio

sujungimas į visumą, kada jie susilieja žmogiškajame patyrimė. Tokie efektyvaus gyvenimo lygiai atsiranda tada, kada yra suvienijamos energetinės sistemos, idėjinės sistemos, ir dvasinės sistemos.

2:7.12 (43.5) Tiesa sujungia, grožis patraukia, gėris stabilizuoja. Ir kada šitos vertybės to, kas yra realu, yra suderinamos asmenybės patyrimė, tada rezultatas yra aukšta meilės kategorija, kurią sąlygoja išmintis ir riboja ištikimybė. Tikrasis viso visatos švietimo tikslas yra įgyvendinti izoliuoto pasaulių vaiko geresnį suderinimą su jo besiplečiančio patyrimo didesnėmis realybėmis. Realybė yra ribinė žmogiškajame lygyje, begalinė ir amžina, aukščiausiuose ir dieviškuosiuose lygiuose.

2:7.13 (43.5) [Pateikta Dieviškojo Patarėjo, veikiančio Dienų Senujų Uversoje įgaliojimu.]

3 Dokumentas. Dievo požymiai

3:0.1 (44.1) DIEVAS yra visur; Visuotinis Tėvas valdo amžinybės apskritimą. Bet vietinėse visatose jis valdo savo Rojaus Sūnų Kūrėjų asmenyse, net tada, kada jis padovanoja gyvybę per šituos Sūnus. “Dievas mums suteikė amžinąją gyvybę, ir šitoji gyvybė yra jo Sūnuose.” Šitie Dievo Sūnūs Kūrėjai yra jo paties asmeninė išraiška laiko sektoriuose ir erdvės besivystančių visatų skriejančių planetų vaikams.

3:0.2 (44.2) Šie aukšti įasmeninti Dievo Sūnūs yra aiškiai matomi sukurtų protingų būtybių žemesnėms kategorijoms, ir šitaip iš tikrųjų joms yra kompensuojama dėl to, kad jos nemato begalinio, ir dėl to mažiau pastebimo Tėvo. Visuotinio Tėvo

Rojaus Sūnūs Kūrėjai yra atskleidimas šiaip jau nematomos būtybės, nematomos dėl absoliutumo ir begalybės, kas yra neatskirama nuo amžinybės apskritimo ir nuo Rojaus Dievybių asmenybių.

3:0.3 (44.3) Kūrimas vargu ar yra Dievo požymis; jis yra daugiau jo visuminės esmės pasireiškimas. Ir šita kūrimo visuotinė funkcija amžinai pasireiškia, kada ją sąlygoja ir valdo Pirmojo Šaltinio ir Centro begalinės ir dieviškosios tikrovės visi koordinuoti požymiai. Mes nuoširdžiai abejojame, ar koks nors dieviškosios prigimties bruožas gali būti laikomas ankstesniu už kitus, bet jeigu toks atvejis būtų, tuomet Dievybės kūrimo bruožas eitų anksčiau už visus kitus bruožus, veikimus, ir požymius. Ir Dievybės kūrimo požymio aukščiausiasis taškas yra Dievo Tėvystės visuotinė tiesa.

1. Dievo esamumas visur

3:1.1 (44.4) Visuotinio Tėvo sugebėjimas būti visur ir tuo pačiu metu sudaro jo esamumą visur. Tiktai Dievas gali būti dviejose vietose, neapribotame skaičiuje vietų, tuo pačiu metu. Dievas vienu ir tuo pačiu metu yra “danguje viršuje ir žemėje apačioje”; kaip Psalmininkas sušuko: “Kur aš iš tikrųjų eisiu iš tavosios dvasios? arba kur aš tikrai pabėgsiu iš tavosios akivaizdos?”

3:1.2 (44.5) “Aš esu toks Dievas, kuris yra šalia, o taip pat ir toli nuo čia,” sako Viešpats. ‘Argi aš neužpildau dangaus ir žemės?’” Visuotinis Tėvas visą laiką yra savo toli nusidriekiančios visatos visose dalyse ir visose širdyse. Jis yra “pilnatvė to, kuris užpildo viską ir viskuo,” ir “kuris padaro viską ir visur,” ir dar daugiau, samprata apie jo asmenybę yra

tokia, kad “dangus (visata) ir dangų dangus (visatų visata) jo sutalpinti negali.” Tiesiogine prasme tai yra tiesa, jog Dievas yra viskas ir visur. Bet net ir tai nėra *visas* Dievas. Begalinysis galiausiai gali būti apreikštas tikrai begalybėje; niekada negalima iki galo suprasti priežasties, analizuojant pasekmes; gyvasis Dievas yra neišmatuojamai didesnis negu kūrinijos, kuri ėmė egzistuoti kaip nevaržomos laisvos valios kūrybinių veiksmų pasekmė, bendra suma. Dievas yra atskleidžiamas per kosmosą, bet kosmosas niekada negali sutalpinti arba aprėpti Dievo begalybės visumos.

3:1.3 (45.1) Tėvo buvimas be pertrūkio patruliuoja pagrindinėje visatoje. “Jis pasklinda iš dangaus galo, o jo grandinė nusidriekia iki pat dangaus pakraščių; ir nieko nėra paslėpta nuo jo šviesos.”

3:1.4 (45.1) Tvarinys ne tik egzistuoja Dieve, bet Dievas taip pat gyvena tvarinyje. “Mes žinome, jog gyvename jame, nes jis gyvena mumyse; jis davė mums savo dvasią. Šitoji dovana iš Rojaus Tėvo yra neatskiriamas žmogaus palydovas.” “Jis yra visą laiką esantis ir viską persmelkiantis Dievas.” “Amžinojo Tėvo dvasia yra paslėpta kiekvieno mirtingojo vaiko prote.” “Žmogus ieško draugo, tuo tarpu būtent pats tas draugas gyvena jo paties širdyje.” “Tikrasis Dievas nėra toli nutolęs; jis yra mūsų dalis; jo dvasia kalba iš mūsų vidaus.” “Tėvas gyvena vaike. Dievas visuomet yra su mumis. Jis yra amžinojo likimo vadovaujanti dvasia.”

3:1.5 (45.1) Teisingai iš tikrųjų buvo pasakyta apie žmogiškąją rasę: “Jūs esate iš Dievo,” nes “tas, kuris gyvena meilėje, tas gyvena Dieve, o Dievas gyvena jame.” Net nusidėdami jūs skaudinate viduje gyvenančią Dievo dovana, nes blogo mąstymo

pasekmes Minties Derintojas būtinai turi patirti su žmogiškuoju protu, kuriame jis yra įkalintas.

3:1.6 (45.1) Tikrovėje Dievo esamumas visur yra jo begalinės prigimties dalis; Dievybei erdvė nesudaro jokių kliūčių. Dievas yra, tobulai ir be apribojimų, pastebimas tiktai Rojuje ir centrinėje visatoje. Jo buvimo negalima šitaip matyti tuose kūrinuose, kurie skrieja aplink Havoną, nes Dievas apribojo savo paties tiesioginį ir realų buvimą, pripažindamas laiko ir erdvės visatų lygiaverčių kūrėjų ir valdovų suverenumą ir dieviškąsias išimties teises. Dėl to samprata apie dieviškąjį buvimą apima platų būdų ir galimybių pasireiškimo spektrą, apimančią Amžinojo Sūnaus, Begalinės Dvasios, ir Rojaus Salos buvimo grandines. Taip pat iš tikrųjų nevisada įmanoma atskirti Visuotinio Tėvo buvimą nuo jo amžinųjų lygiaverčių partnerių ir agentūrų veiksmų, taip tobulai jie iš tikrųjų įgyvendina jo nesikeičiančio tikslo visus begalinius reikalavimus. Bet ne taip yra su asmenybės grandine ir Derintojais; čia Dievas veikia unikaliai, tiesiogiai, ir išimtinai.

3:1.7 (45.1) Visuotinis Kontrolierius Rojaus Salos gravitacijos grandinėse potencialiai yra visatos visose dalyse visais laikais ir tuo pačiu laipsniu, atitikdamas masę, reaguodamas į fizinius poreikius šitam buvimui, ir dėl neatskiriama nuo visos kūrinijos pobūdžio, kuris priverčia visus daiktus jungtis su juo ir būti jame. Lygiai taip Pirmasis Šaltinis ir Centras iš tikrųjų potencialiai yra Beribiame Absoliute, nesukurtą amžinosios ateities visatų saugykloje. Šitokiu būdu Dievas potencialiai persmelkia praeities, dabarties, ir ateities fizines visas. Jis yra vadinamosios materialios kūrinijos suvienijimo pirminis pamatas. Šitas nedvasinis Dievybės potencialas visos fizinės

egzistencijos lygyje tai vienur, tai kitur tampa aktualu kokios nors vienos iš jo išimtinių agentūrų nepaaiškinamu įsiveržimu į visatos veikimo areną.

3:1.8 (45.1) Dievo proto buvimas yra abipusiškai susietas su Bendrai Veikiančiojo, Begalinės Dvasios, absoliučiu protu, bet ribiniuose kūriniuose jis yra geriau pastebimas Rojaus Pagrindinių Dvasių kosminio proto visur esančiame veikime. Lygiai taip, kaip Pirmasis Šaltinis ir Centras potencialiai yra Bendrai Veikiančiojo proto grandinėse, taip potencialiai jis iš tiesų yra Visuotinio Absoliuto įsitempimuose. Bet žmogiškosios kategorijos protas yra Bendrai Veikiančiojo Dukrų, besivystančių visatų Dieviškųjų Tarnų, dovana.

3:1.9 (46.1) Visuotinio Tėvo visur esanti dvasia yra koordinuota su Amžinojo Sūnaus visuotinio dvasinio buvimo funkcija ir Dievybės Absoliuto amžinai trunkančiu dieviškuoju potencialu. Bet nei Amžinojo Sūnaus ir jo Rojaus Sūnų dvasinė veikla, nei Begalinės Dvasios proto padovanojimai neatrodo, kad panaikintų Minties Derintojų, viduje gyvenančių Dievo fragmentų, tiesioginį veikimą savo tvarinių vaikų širdyse.

3:1.10 (46.2) Kas susiję su Dievo buvimu planetoje, sistemoje, žvaigždyne, ar visatoje, tai tokio buvimo laipsnis bet kokiame sukurtame vienetė yra Aukščiausiosios Būtybės besivystančio buvimo laipsnio matas: Jį nulemia tai, jog Dievą masiškai pripažįsta ir jam rodo ištikimybę milžiniška visatos organizacija, einant žemyn iki sistemų ir iki pačių planetų. Būtent dėl to kartais turint viltį apsaugoti ir apginti šituos Dievo brangius buvimo aspektus, kuomet kai kurios planetos (arba net ir sistemos) būna giliai nugrimzdusios į dvasinę tamsybę, tam tikra prasme jos būna karantinuotos ar iš dalies izoliuotos nuo

ryšių su kūrinijos didesniais vienetais. Ir visa tai, kaip tas pasireiškia ir Urantijoje, yra pasaulių daugumos dvasiškai gynybinė reakcija apsisaugoti, kiek tik įmanoma, nuo to, kad nereikėtų kentėti izoliacijos pasekmių dėl savavalės, nuodėmingos, ir maištingos mažumos atstumiančių veiksmų.

3:1.11 (46.3) Nors Tėvas į grandinę tėviškai įtraukia visus savo sūnus—visas asmenybes—bet jo įtaką jiems apriboja tai, kad jų kilmė yra nutolusi nuo Antrojo ir Trečiojo Dievybės Asmenų, ir ją padidina, kai jų likimo pasiekimas prie tokių lygių priartėja. Dievo buvimo *faktą* tvarinio prote nulemia tai, gyvena ar negyvena juose Tėvo fragmentai, tokie, kaip Paslaptieji Pagalbininkai, bet jo *efektyvų* buvimą nulemia tas bendradarbiavimo laipsnis, kokį šitiems viduje gyvenantiems Derintojams suteikia tas protas, kurio viduje jie ir gyvena.

3:1.12 (46.4) Tėvo buvimo svyravimai nėra dėl Dievo keitimosi. Tėvas nepasitraukia į vienatvę dėl to, kad su juo buvo nepagarbiai elgiamasi; jo meilė nesusvetimėja dėl tvarinio blogo poelgio. Vietoje šito, būdami apdovanoti pasirinkimo galia (savo paties atžvilgiu), jo vaikai, pasinaudodami šituo pasirinkimu, tiesiogiai nulemia Tėvo dieviškosios įtakos laipsnį ir apribojimus savo pačių širdyse ir sielose. Tėvas laisvai padovanojo save patį mums be apribojimų ir be palankumo. Jis nėra asmenų, planetų, sistemų, ar visatų gerbėjas. Laiko sektoriuose skirtingą garbę jis suteikia tikrai Dievo Septinkarčio Rojaus asmenybėms, lygiaverčiams ribinių visatų kūrėjams.

2. Dievo begalinė galia

3:2.1 (46.5) Visos visatos žino, jog “Viešpats Dievas valdo visagališkai.” Šito pasaulio ir kitų pasaulių reikalai yra dieviškai prižiūrimi. “Jis veikia sutinkamai su savo valia dangaus armijoje ir tarp žemės gyventojų.” Tai yra amžinai teisinga, “nėra jokios kitos galios, išskyrus Dievo.”

3:2.2 (46.6) Tose sferose, kurios yra harmonizuotos su dieviškąja prigimtimi, tiesiogine prasme teisinga teigti, jog “su Dievu viskas yra įmanoma.” Tautų, planetų ir visatų ilgalaikius suplanuotus evoliucinius procesus tobulai kontroliuoja visatų kūrėjai ir administratoriai, ir jie atsiskleidžia sutinkamai su Visuotinio Tėvo amžinuoju tikslu, vystydamiesi harmoningai ir tvarkingai ir sutinkamai su Dievo visaišminčiu planu. Tėra tiktai vienintelis tas, kuris suteikia įstatymą. Jis paremia pasaulius erdvėje ir skraidina visatas aplink amžinosios grandinės begalinį apskritimą.

3:2.3 (47.1) Iš visų dieviškųjų požymių, jo visagališkumas, ypač kai jis vyrauja materialioje visatoje, yra geriausiai suprantamas. Žvelgiant į jį kaip į nedvasinį reiškinių, Dievas yra energija. Šitas fizinio fakto pareiškimas yra grindžiamas nesuvokiama tiesa, jog Pirmasis Šaltinis ir Centras yra visos erdvės visuotinių fizinių reiškinių pirminė priežastis. Iš šitos dieviškosios veiklos kyla visa fizinė energija ir kiti materialūs pasireiškimai. Šviesa, tai yra, šviesa be karščio, yra kitas iš nedvasinių Dievybių pasireiškimų. Ir yra dar kita nedvasinės energijos forma, kuri yra visiškai nežinoma Urantijoje; ji dar neatpažinta.

3:2.4 (47.2) Dievas kontroliuoja visą energiją; jis nutiesė “kelią žaibui”; jis nustatė visos energijos grandines. Jis nurodė visų energijos-materijos formų pasireišimo laiką ir būdą. Ir visi

šitie dalykai yra amžinai laikomi jo visą laiką truncančiame grybšnyje—gravitacinėje kontrolėje, kuri yra sutelkta apatiniame Rojuje. Amžinojo Dievo šviesa ir energija šitaip amžinai skrieja aplink jo didingą grandinę, begalinę bet tvarkingą žvaigždėtų gausybių, sudarančių visatų visatą, procesiją. Visa kūrinija amžinai skrieja aplink visų daiktų ir būtybių Rojaus-Asmenybės centrą.

3:2.5 (47.3) Tėvo visagališkumas yra susijęs su visur esančiu absoliutaus lygio viešpatavimu, kuriame trys energijos, materiali, protinė, ir dvasinė, yra neatskiriamos, kada yra arti jo—visų daiktų Centro. Tvarinio protas, nebūdamas nei Rojaus monota, nei Rojaus dvasia, tiesiogiai nereaguoja į Visuotinį Tėvą. Dievas *prisiderina* prie netobulumo proto—prie Urantijos mirtingųjų per Minties Derintojus.

3:2.6 (47.4) Visuotinis Tėvas nėra laikina jėga, besikeičianti galia, ar pulsuojanti energija. Tėvo galia ir išmintis yra visiškai tinkamos tam, kad susidorotų su bet kokia nepaprasta padėtimi ir su visomis nepaprastomis padėtimis visatoje. Kada kyla žmogiškojo patyrimo nepaprastos situacijos, tada jis iš anksto būna jas visas numatęs, ir dėl to nereaguoja į visatos reikalus pavieniu būdu, bet vietoje šito jis reaguoja sutinkamai su amžinosios išminties diktavimais ir harmonijoje su begalinio nuovokumo mandatais. Nepriklausomai nuo to, kaip tai atrodo, visatoje Dievo galia veikia ne kaip akla jėga.

3:2.7 (47.5) Iš tikrųjų kyla situacijos, kuriose atrodo, jog imamasi nepaprastos padėties priemonių, jog natūralūs dėsniai sustabdomi, jog pripažįstami klaidingi prisitaikymai, ir stengiamasi ištaisyti tą padėtį; bet yra ne taip. Tokios Dievo sampratos kilo dėl riboto jūsų požiūrio spektro, dėl jūsų

suvokimo ribiškumo, ir dėl jūsų akiračio apibrėžto diapazono; toks klaidingas Dievo supratimas yra dėl jūsų visiško neišmanymo apie valdų aukščiausiųjų įstatymų egzistavimą, Tėvo charakterio didingumą, jo požymių begalybę, ir jo laisvos valios faktą.

3:2.8 (47.6) Planetiniai tvariniai, kuriuose gyvena Dievo dvasia, pasklidę į įvairias puses per visas erdvės visatas, savo skaičiumi ir kategorijomis yra taip arti begalybės, jų intelektas yra toks įvairus, jų protai yra tokie riboti, o kartais tokie prasti, jų matymas yra taip sumažintas ir lokalizuotas, jog beveik neįmanoma suformuluoti dėsnių apibendrinimų, adekvačiai išreiškiančių Tėvo begalinius požymius ir tuo pačiu metu, kad juos koku nors laipsniu suvoktų šitos sukurtos protingos būtybės. Dėl to jums, tvariniams, daugelis visagalio Kūrėjo veiksmų atrodo, jog yra savavališki, nesusieti, ir neretai beširdžiai ir žiaurūs. Bet vėl aš jus užtikrinu, kad tai nėra tiesa. Dievo visi veiksmai yra tikslingi, protingi, išmintingi, kilnūs, ir amžinai atsižvelgia į geriausią gerį, nevisada į atskiros būtybės, atskiros rasės, atskiros planetos, ar net atskiros visatos gerį; bet jie yra visų, su tuo susijusių, nuo žemiausiųjų iki aukščiausiųjų, gerovei ir geriausiam geriui. Laiko epochose dalies gerovė gali kartais atrodyti, jog skiriasi nuo visumos gerovės; amžinybės rate tokie akivaizdūs skirtumai neegzistuoja.

3:2.9 (48.1) Mes visi esame Dievo šeimos dalis, ir dėl to kartais turime laikytis šeimos drausmės. Daugelis Dievo veiksmų, kurie neramina ir glumina mus, yra dėl sprendimų ir galutinių nurodymų iš visuminės išminties, įgaliojančios Bendrai Veikiantįjį įvykdyti begalinio proto neklystančios valios pasirinkimą, įgyvendinti sprendimus tobulumo asmenybės,

kurios akiratis, matymas, ir rūpinimasis aprėpia savo visos milžiniškos ir toli nusidriekiančios kūrinijos aukščiausią ir amžinąją gerovę.

3:2.10 (48.2) Šitokiu būdu būtent jūsų atitrauktas, segmentinis, ribinis, primityvus, ir visiškai materialistinis požiūris ir tie apribojimai, kurie neatskiriami nuo jūsų būties prigimties, sudaro tokią kliūtį, kad jūs nesugebate pamatyti, suvokti, ar pažinti išminties ir gerovės daugelio iš tų dieviškųjų veiksmų, kurie jums atrodo pilni tokio gniuždančio žiaurumo ir kurie atrodo yra apibūdinami tokiu visišku abejingumu jūsų bičiulių tvarinių paguodai ir gerovei, planetos laimei, ir asmeniniam klestėjimui. Būtent dėl žmogiškojo matymo ribų, dėl jūsų apibrėžto supratimo, ir ribinio suvokimo jūs klaidingai suprantate Dievo motyvus ir iškreipiate jo tikslus. Bet evoliuciniuose pasauliuose vyksta daug dalykų, kurie nėra asmeninis Visuotinio Tėvo darbas.

3:2.11 (48.3) Dieviškoji visagalybė yra tobulai suderinta su Dievo asmenybės kitais požymiais. Savo dvasiniame pasireiškingame visatoje Dievo galią, paprastai, apriboja tik trys sąlygos arba situacijos:

3:2.12 (48.4) 1. Dievo prigimtis, ypač jo begalinė meilė, tiesa, grožis, ir gėris.

3:2.13 (48.5) 2. Dievo valia, jo gailestingas veikimas ir tėviškas ryšys su visatos asmenybėmis.

3:2.14 (48.6) 3. Dievo įstatymas, amžinosios Rojaus Trejybės teisumas ir teisingumas.

3:2.15 (48.6) Dievas yra beribis galia, dieviškas prigimtimi, galutinis valia, begalinis požymiais, amžinas išmintimi, ir absoliutus tikrovėje. Bet visi šitie Visuotinio Tėvo apibūdinimai yra suvienyti Dievybėje ir visuotinai išreikšti Rojaus Trejybėje ir Trejybės dieviškuosiuose Sūnuose. Kitaip sakant, už Rojaus ir Havonos centrinės visatos ribų viskas, kas yra susiję su Dievu, yra ribojama Aukščiausiosios Būtybės evoliucinio buvimo, sąlygojama atsirandančio Galutiniojo buvimo, ir koordinuojama trijų egzistencialių—Dievybės, Visuotinio, ir Beribio—Absoliutų. Ir šitokiu būdu Dievo buvimas yra apribotas, nes tokia yra Dievo valia.

3. Dievo visuotinės žinios

3:3.1 (48.8) “Dievas žino viską.” Dieviškasis protas suvokia sąmoningai visos kūrinijos mintį ir su ja yra susipažinęs. Jo žinios apie įvykius yra visuotinės ir tobulos. Dieviškosios esybės, atsirandančios iš jo, yra jo dalis; tas, kuris “išbalansuoja debesis” taip pat “turi tobulas žinias.” “Viešpaties akys yra kiekvienoje vietoje.” Kalbėjo iš tiesų jūsų didis mokytojas apie nereikšmingą žvirblį, “Nė vienas iš jų iš tiesų nenukris ant žemės be mano Tėvo žinios,” o taip pat “Ant jūsų galvos visi plaukai yra suskaičiuoti.” “Jis pasako žvaigždžių skaičių; jis visas jas vadina vardais.”

3:3.2 (49.1) Visuotinis Tėvas visoje visatoje yra vienintelė asmenybė, kuri iš tikrųjų žino žvaigždžių ir erdvės planetų skaičių. Kiekvienos visatos visi pasauliai yra nuolat Dievo sąmonėje. Jis taip pat sako: “Aš tikrai mačiau savo žmonių kančias; aš girdėjau jų verksmą, ir aš pažįstu jų sielvartą.” Nes “Viešpats žvelgia žemyn iš dangaus; jis stebi visus žmonių sūnus; iš savo gyvenamosios vietos jis žiūri į visus žemės

gyventojus.” Kiekvienas tvarinys vaikas gali teisingai pasakyti; “Jis žino tą kelią, kurį aš pasirenku, ir, kai jis mane bus išmėginęs, aš iš tikrųjų būsiu kaip auksas.” “Dievas žino apie mūsų nuopolių ir pakilimų; jis supranta mūsų mintis iš toli ir yra susipažinęs su mūsų visais keliais.” “Viskas, su kuo mes turime reikalo, yra apnuoginta ir atvira jo akims.” Ir tai turėtų būti tikra paguoda kiekvienai žmogiškajai būtybei suprasti tai, kad “jis žino jūsų apribojimus; jis prisimena, kad jūs esate dulkė.” Jėzus, kalbėdamas apie gyvąjį Dievą, sakė, “Jūsų Tėvas žino, ko jums trūksta, net prieš tai, kai jūs paprašot jo.”

3:3.3 (49.2) Dievas turi neribotą galią pažinti viską; jo sąmonė yra visuotinė. Jo asmeninė grandinė apima visas asmenybes, ir jo žinios net ir apie žemuosius tvarinius yra netiesiogiai papildomos per dieviškųjų Sūnų besileidžiančias kategorijas ir tiesiogiai per viduje gyvenančius Minties Derintojus. Ir dar daugiau, visą laiką visur būna Begalinė Dvasia.

3:3.4 (49.3) Mes nesame visiškai tikri dėl to, pasirenka Dievas ar ne, tai, kad iš anksto sužinotų nuodėmės įvykius. Bet net jeigu Dievas tikrai iš anksto ir žino savo vaikų laisvos valios veiksmus, tai tokios išankstinės žinios nė mažiausiu laipsniu nesuvaržo jų laisvės. Vienas dalykas yra aiškus: Dievo niekada niekas nenustebina.

3:3.5 (49.4) Visagališkumas nereiškia galios padaryti tai, ko padaryti neįmanoma, padaryti nedievišką veiksmą. Taip pat ir visažinytė nereiškia žinojimo to, kas nepažinu. Bet tokius teiginius vargu ar galima pateikti taip, kad juos suvoktų ribinis protas. Tvarinys vargu ar gali suprasti Kūrėjo valios spektrą ir apribojimus.

4. Dievo beribiškumas

^{3:4.1 (49.5)} Vienas po kito einantys savęs padovanojimai visatoms, kada jos yra sukuriamos, jokių būdų nesumažina galios potencialo arba išminties atsargų, ir toliau esančių ir besiilsinčių Dievybės centrinėje asmenybėje. Tėvas niekada niekuo nėra sumažinęs jėgos, išminties, ir meilės potencialo, kurį turėjo, ir taip pat neprarado nė vieno iš savo šlovingosios asmenybės požymių dėl neriboto savęs padovanojimo Rojaus Sūnums, savo pavaldiems kūriniams, ir daugybei jų tvarinių.

^{3:4.2 (49.6)} Kiekvienos naujos visatos sukūrimas reikalauja naujo gravitacijos suderinimo; bet net jeigu kūrimas tęstųsi be ribų, amžinai, net iki begalybės, taip, kad galiausiai materiali kūrinija egzistų be apribojimų, tai vis tiek kontrolės ir koordinavimo galia, besiilsinti Rojaus Saloje, būtų lygi ir adekvati tokios begalinės visatos įvaldymui, kontrolei, ir koordinavimui. Ir po šito begalinės jėgos ir galios padovanojimo bekraštei visatai, Begalinysis vis tiek būtų pasikrovęs tokiu pačiu jėgos ir energijos laipsniu; Beribis Absolutas vis tiek būtų nesumažintas; Dievas vis tiek turėtų tą patį begalinį potencialą, lygiai taip, tarsi jėga, energija, ir galia niekada nebūtų buvusios išlietos, apdovanojant visatų visas.

^{3:4.3 (50.1)} Ir šitaip yra su išmintimi: Tas faktas, jog protas yra taip laisvai paskleidžiamas valdų mąstymui, nė mažiausiu laipsniu nenuskurdina centrinio dieviškosios išminties šaltinio. Kada visatų skaičius daugėja, tada auga ir sferų būtybių skaičius iki tokių ribų, kurios pranoksta suvokimą, bet jeigu protas ir toliau be galo bus padovanojamas šitoms aukšto ir žemo statuso būtybėms, tai vis tiek Dievo centrinė asmenybė iš tiesų ir toliau turės tą patį amžinąjį, begalinį, ir visaišmintį protą.

3:4.4 (50.2) Tas faktas, kad jis pasiunčia dvasios pasiuntinius iš savęs tam, kad jie apsigyventų jūsų pasaulio ir kitų pasaulių vyrų ir moterų viduje, jokia būdu nesumažina jo sugebėjimo tam, kad jis veiktų kaip dieviškoji ir visagalė dvasinė asmenybė; ir nėra absoliučiai jokio apribojimo dėl tokių dvasinių Pagalbininkų laipsnio ar skaičiaus, kokį jis sugeba ir kokį jam leidžiama išsiųsti. Šitaip dalį savęs atiduodamas savo tvariniams jis sukuria šitiems dieviškai apdovanotiems mirtingiesiems progresinių ir viena po kitos einančių egzistencijų beribę, beveik nesuvokiamą galimybę ateityje. Ir šitas dosnus savęs platinimas šitų nuostabių tarnaujančiųjų dvasinių esybių pavidalu jokia būdu nesumažina tiesos ir žinių išminties ir tobulumo, besiilsinčių visaišminčio, visažinio, ir visagalio Tėvo asmenyje.

3:4.5 (50.3) Laiko mirtingiesiems yra ateitis, bet Dievas gyvena amžinybėje. Nors aš esu kilęs iš tos vietos, kuri yra netoli nuo Dievybės gyvenamosios buveinės, bet aš negaliu leisti sau teigti, jog kalbu tobulai suprasdamas daugelio dieviškųjų požymių begalybę. Tikrai proto begalybė gali iki galo suvokti egzistencijos begalybę ir veiksmo amžinybę.

3:4.6 (50.4) Mirtingajam žmogui matomai negalima pažinti dangiškojo Tėvo begalumo. Ribinis protas negali suprasti tokios absoliučios tiesos ar fakto. Bet šita pati ribinė žmogiškoji būtybė gali iš tikrųjų *jausti* — tiesiogine prasme patirti—tokios begalinės Tėvo MEILĖS visą ir nesumažintą poveikį. Tokią meilę galima tikrai patirti, ir nors patyrimo kokybė nėra ribojama, bet tokio patyrimo kiekybę griežtai riboja žmogaus pajėgumas dvasiniam imlumui ir su juo susietas sugebėjimas mylėti Tėvą, reaguojant į jo meilę.

3:4.7 (50.5) Begalinių savybių ribinis suvokimas toli pranoksta logiškai apribotus tvarinio sugebėjimus dėl to, jog mirtingasis žmogus yra sutvertas pagal Dievo atvaizdą—jo viduje gyvena begalybės fragmentas. Dėl to žmogaus arčiausias ir brangiausias priartėjimas prie Dievo yra meilės dėka ir per meilę, nes Dievas yra meilė. Ir viskas, kas yra tokiame unikaliame ryšyje, yra aktualus patyrimas kosminėje sociologijoje, Kūrėjo-tvarinio ryšyje—Tėvo-vaiko prisirišime.

5. Tėvo aukščiausiasis valdymas

3:5.1 (50.6) Savo ryšyje su post-Havonos kūriniais Visuotinis Tėvas nedemonstruoja savo begalinės galios ir galutinės valdžios tiesiogiai, bet vietoje šito jis tą daro per savo Sūnus ir jiems pavaldžias asmenybes. Ir Dievas visa tai daro savo paties laisva valia. Bet kuri deleguota valdymo funkcija ir visos deleguotos valdymo funkcijos, jeigu kartais tikrai iškiltų reikalas, jeigu tikrai taip nuspręstų dieviškasis protas, gali būti vykdomos tiesiogiai; bet, kaip taisyklė, toks veiksmas įvykdomas tikrai tuomet, kai įgaliotai asmenybei nepavyksta pateisinti dieviškojo pasitikėjimo. Tokiais atvejais ir tokios pražangos akivaizdoje ir tarp iš anksto rezervuotos dieviškosios galios ir potencialo ribų, Tėvas tikrai veikia savarankiškai ir sutinkamai su savo paties mandatais; ir tas sprendimas visada būna neklįstančio tobulumo ir begalinės išminties.

3:5.2 (51.1) Tėvas valdo per savo Sūnus; žemyn per visatų organizaciją yra nenutrūkstama valdovų grandinė, kuri baigiasi Planetų Princais, vadovaujančiais Tėvo milžiniškų valdų evoliucinių sferų likimams. Daugiau tai nebėra vien tik poetinis išsireiškimas, kuris tvirtina: “Žemė ir viskas, kas yra joje,

priklauso Viešpačiui.” “Jis pašalina karalius ir pastato karalius.” “Patys Aukštieji valdo žmonių karalystėse.”

3:5.3 (51.2) Tai, kas vyksta žmonių širdyje, nevisada būna taip, kaip nori Visuotinis Tėvas; bet planetos valdyme ir likime vyrauja dieviškasis planas; triumfuoja amžinasis išminties ir meilės tikslas.

3:5.4 (51.3) Tarė Jėzus: “Manasis Tėvas, kuris davė juos man, yra didingesnis už visus; ir niekas negali atimti jų iš manojo Tėvo rankų.” Kada jūs žvelgiate į darbų gausybę ir stebite beveik beribės Dievo kūrinijos pritrenkiantį didumą, tada jūs galite susvyruoti savo sampratoje dėl jo pirmumo, bet jums nereikėtų abejoti dėl to, kad jis yra tvirtai ir amžinai įsitvirtinęs visos kūrinijos Rojaus centre ir kad jis yra visų protingų būtybių geranoriškas Tėvas. Nėra jokio kito, išskyrus “vieną Dievą ir visų Tėvą, kuris yra virš visų ir visuose,” “ir jis yra anksčiau už viską ir iš jo susideda viskas.”

3:5.5 (51.4) Gyvenimo netikrumai ir egzistencijos vingiai nė trupučio neprieštarauja sampratai apie Dievo visuotinę aukščiausiąją valdžią. Visas evoliucinio tvarinio gyvenimas yra apsuptas tam tikrų *neišvengiamybių*. Apmąstykite štai šitą:

3:5.6 (51.5) 1. Ar *drąsa* — charakterio stiprybė—pageidautina? Tuomet žmogus iš tiesų turi būti auklėjamas tokioje aplinkoje, kuri priverčia kovoti su sunkumais ir reaguoti į nusivylimus.

3:5.7 (51.6) 2. Ar *altruizmas* — tarnystė savo bičiuliams—pageidautinas? Tuomet iš tikrųjų gyvenimo patyrimas turi pasirūpinti tuo, kad būtų susiduriama su visuomeninės nelygybės situacijomis.

3:5.8 (51.7) 3. Ar *viltis* — pasitikėjimo grožis—pageidautina? Tuomet žmogaus egzistencija turi nuolat susidurti su nesaugumu ir pasikartojančiais neužtikrintumais.

3:5.9 (51.8) 4. Ar *įtikėjimas* — žmogiškosios minties aukščiausias tvirtinimas—pageidautinas? Tuomet žmogaus protas turi iš tiesų atsidurti toje nerimą sukeliančioje sunkioje padėtyje, kur jis visą laiką žino mažiau negu gali tikėti.

3:5.10 (51.9) 5. Ar *meilė tiesai* ir noras eiti ten, kur ji bevestų, pageidautina? Tuomet žmogus iš tiesų turi užaugti tokiam pasaulyje, kuriame yra paklydimas ir kuriame visada yra įmanomas melas.

3:5.11 (51.10) 6. Ar *idealizmas* — suvokimas, priartėjantis prie to, kas yra dieviška—yra pageidautinas? Tuomet žmogus tikrai turi kovoti santykinio gėrio ir grožio aplinkoje, tokiomis aplinkybėmis, kurios stimuliuoja nenuslopinamą geresnių dalykų siekį.

3:5.12 (51.11) 7. Ar *ištikimybė* — atsidavimas aukščiausiajai pareigai—yra pageidautina? Tuomet iš tikrųjų mirtingasis žmogus turi gyventi tarp išdavystės ir pareigos nevykdymo galimybių. Atsidavimo pareigai drąsą sudaro numanomas pražangos pavojus.

3:5.13 (51.12) 8. Ar *nesavanaudiškumas* — savojo aš užmiršimo dvasia—yra pageidautinas? Tuomet iš tikrųjų mirtingasis žmogus turi gyventi betarpiškai su tuo, jog savasis aš, nuo kurio neįmanoma pabėgti, nenutrūkstamai reikalauja pripažinimo ir garbės. Žmogus negalėtų dinamiškai pasirinkti dieviškojo gyvenimo, jeigu nebūtų tokio savojo aš gyvenimo, kurio

reikėtų atsisakyti. Žmogus niekada negalėtų užsikabinti už išgelbstinčio teismo, jeigu nebūtų jokio potencialaus blogio, kuris kaip kontrastas išaukštintų ir atskirtų gėrį.

3:5.14 (51.13) 9. Ar *malonumas* — laimės patenkinimas— pageidautinas? Tuomet iš tikrųjų žmogus turi gyventi tokiame pasaulyje, kur skausmo ir panašios kančios alternatyva visą laiką būna patirtinėmis galimybėmis.

3:5.15 (52.1) Per visą visatą į kiekvieną vienetą žiūrima kaip į visumos dalį. Dalies išlikimas priklauso nuo bendradarbiavimo su visumos planu ir tikslu, nuo nuoširdaus troškimo ir tobulo noro vykdyti Tėvo dieviškąją valią. Vienintelis evoliucinis pasaulis be suklydimo (galimybės neišmintingam sprendimui) būtų toks pasaulis, kuriame nebūtų *laisvos* protingos būtybės. Havonos visatoje yra milijardas tobulų pasaulių su savo tobulais gyventojais, bet besivystantis žmogus turi teisę klysti, jeigu jis turi būti laisvas. Laisva ir nepatyrusi protinga būtybė galbūt negali būti iš pradžių visuotinai išmintinga. Klaidingo sprendimo (blogio) galimybė tampa nuodėme tikrai tada, kada žmogiškoji valia sąmoningai nusprendžia ir tą suvokdama laikosi apgalvoto amoralaus apsisprendimo.

3:5.16 (52.2) Visiškas tiesos, grožio, ir gėrio suvokimas yra būdingas dieviškosios visatos tobulumui. Havonos pasaulių gyventojams nereikia santykinų vertybės lygių potencialo tam, kad būtų skatinamas pasirinkimas; tokios tobulos būtybės sugeba identifikuoti ir pasirinkti gėrį, kada nėra jokių kontrastuojančių ir mintį skatinančių moralinių situacijų. Bet visos tokios tobulos būtybės yra, moraline prigimtimi ir dvasiniu statusu, tokios, kokios yra, savo egzistavimo fakto dėka. Savo vystymąsi jos yra patirtiškai užsitarnavusios tikrai

savo įgimto statuso viduje. Mirtingasis žmogus užsitarnauja net ir savo kaip kandidato į kilimą statusą savo paties įtikėjimu ir viltimi. Viskas, kas yra dieviška, ką suvokia žmogiškasis protas, ir ką įgauna žmogiškoji siela, yra patirtinis pasiekimas; tai yra asmeninio patyrimo *tikrovė* ir dėl to yra unikali nuosavybė kaip kontrastas gėriui ir teisumui, kurie yra neatskiriami nuo Havonos neklystančių asmenybių.

3:5.17 (52.3) Havonos tvariniai yra natūraliai bebaimiai, bet jie nėra drąsūs žmogiškąja prasme. Jie iš prigimties yra švelnūs ir dėmesingi, bet vargu ar yra altruistiški žmogiškąja prasme. Jie tikisi malonios ateities, bet jų viltis nėra išreikšta tokiu kerinčiu būdu, koku ją puoselėja neužtikrintų evoliucinių sferų patiklūs mirtingieji. Jie turi įtikėjimą į visatos stabilumą, bet jiems visiškai nepažįstamas tas gelbstintis įtikėjimas, kurio dėka mirtingasis žmogus lipa iš gyvulinio statuso į viršų iki Rojaus vartų. Jie myli tiesą, bet jie nieko nežino apie jos savybes, kurios išgelbsti sielą. Jie yra idealistai, bet jie gimė tokie; jie visiškai nieko nežino apie tą ekstazę, kada tokiais tampama džiugesį keliančiu pasirinkimu. Jie yra ištikimi, bet jie niekada nepatyrė to jaudulio, kada susidūrus su pagunda nusižengti iš visos širdies ir protingai yra atsiduodama pareigai. Jie yra nesavanaudiški, bet tokių patyrimo lygių jie niekada nepasiekė nuostabiai nugalėdami karingą savąjį aš. Jie patiria malonumą, bet nesuvokia to malonumo saldumo, kada pabėgama nuo skausmo potencialo.

6. Tėvo primatas

3:6.1 (52.4) Su dieviškuoju nesavanaudiškumu, tobulu kilnumu, Visuotinis Tėvas atsisako kompetencijos sferos ir perduoda valdžią, bet jis vis tiek yra svarbiausias; jo ranka yra uždėta ant

galingos svirties, valdančios visuotines aplinkybes; jis sau pasiliko visus galutinius sprendimus ir neklystamai panaudoja savo amžinojo tikslo visagalį veto skeptrą su neužginčijama valdžia pasklidusios, skriejančios, ir visą laiką besisukančios kūrinijos gerovei ir likimui.

3:6.2 (52.5) Dievo aukščiausioji valdžia yra beribė; tai yra visos kūrinijos pagrindinis faktas. Visata nebuvo neišvengiama. Visata nėra atsitiktinumas, taip pat ji neegzistuoja savaime. Visata yra kūrybos rezultatas ir dėl to yra visiškai pavaldi Kūrėjo valiai. Dievo valia yra dieviškoji tiesa, gyvoji meilė; dėl to iš tikrųjų evoliucinių visatų tobulėjančius kūrinius apibūdina gėris—artumas dieviškumui; potencialus blogis—nutolimas nuo dieviškumo.

3:6.3 (53.1) Visa religinė filosofija, anksčiau ar vėliau, prieina prie sampratos apie suvienytą visatos valdymą, apie vieną Dievą. Visatos priežastys negali būti žemesnės už visatos pasekmes. Visatos gyvybės ir kosminio proto srovių šaltinis turi būti aukščiau už jų pasireiškimo lygius. Žmogiškojo proto negalima nuosekliai paaiškinti egzistencijos žemesniųjų kategorijų požiūriu. Žmogaus protą galima teisingai suvokti tiktai suvokiant minties ir tikslinės valios aukščiausiųjų kategorijų tikrovę. Žmogaus kaip moralios būtybės neįmanoma paaiškinti, jeigu nepripažįstama Visuotinio Tėvo tikrovė.

3:6.4 (53.2) Mechanistinis filosofas pareiškia, jog atmeta idėją apie kažkokią visuotinę ir aukščiausiąją valią, tą pačią aukščiausiąją valią, kurios veiklą, vystant visatos dėsnius, jis taip giliai gerbia. Kokią nesąmoningą pagarbą šis mechanistas suteikia dėsnių Kūrėjui tada, kada jis suvokia tokius dėsnius kaip savaime veikiančius ir save paaiškinančius!

3:6.5 (53.3) Didžiulė klaida yra sužmoginti Dievą, išskyrus sampratoje apie viduje gyvenantį Minties Derintoją, bet net ir tai nėra taip kvaila, kaip visiškai *sumechaninti* Pirmojo Šaltinio ir Centro idėją.

3:6.6 (53.4) Ar Rojaus Tėvas kenčia? Aš nežinau. Sūnūs Kūrėjai, kuo tikriausiai gali kentėti ir kartais tikrai kenčia, net ir taip, kaip kenčia mirtingieji. Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia kenčia modifikuota prasme. Aš manau, kad Visuotinis Tėvas kenčia, bet negaliu suprasti, *kaip*; galbūt per asmenybės grandinę arba per Minties Derintojų individualybę ir savo amžinosios prigimties kitus padovanojimus. Jis sakė apie mirtingąsias rases, “Visuose jūsų skausmuose aš kenčiu.” Jis be jokios abejonės patiria tėvišką ir užjaučiantį supratimą; jis gali tikrai kentėti, bet aš nesuvokiu šio kentėjimo pobūdžio.

3:6.7 (53.5) Visatų visatos begalinis ir amžinasis Valdovas yra galia, forma, energija, procesas, modelis, principas, buvimas, ir idealizuota tikrovė. Bet jis yra daugiau; jis yra asmenis; jis panaudoja suverenią valią, patiria dieviškumo savimonę, įgyvendina kūrybinio proto mandatus, siekia pasitenkinimo įgyvendindamas amžinąjį tikslą, ir rodo Tėvo meilę ir švelnumą savo visatos vaikams. Ir visus šituos labiau asmeninius Tėvo bruožus galima geriau suprasti, juos stebint, kaip juos apreiškė Mykolas, jūsų Sūnus Kūrėjas, savęs padovanojimo gyvenimu, kada jis buvo įsikūnijęs Urantijoje.

3:6.8 (53.6) Dievas Tėvas myli žmones; Dievas Sūnus tarnauja žmonėms; Dievas Dvasia įkvepia visatos vaikus amžinojo kilimo jaudinančiam patyrimui, kad surastų Dievą Tėvą, tais būdais, kuriuos nustatė Dievas Sūnus per Dievo Dvasios gailestingumo tarnystę.

3:6.9 (53.7) [Būdamas Dieviškuoju Patarėju, paskirtu pateikti Visuotinio Tėvo apreiškimą, aš tęsiau savo darbą šituo pareiškimu apie Dievybės požymius.]

4 Dokumentas. Dievo ryšys su visata

4:0.1 (54.1) VISUOTINIS Tėvas turi tikslą, susijusį su visatų visatos materialiais, intelektualiais, ir dvasiniais reiškiniiais, kurį jis įgyvendina visą laiką. Dievas sutvėrė visas savo paties laisva ir suverenija valia, ir jis sutvėrė jas sutinkamai su savo visaišminčiu ir amžinuoju tikslu. Abejotina, ar kas nors, išskyrus Rojaus Dievybes ir jų aukščiausiuosius pagalbininkus, iš tiesų labai daug ką žino apie Dievo amžinąjį tikslą. Net Rojaus išaukštinti gyventojai laikosi labai skirtingų nuomonių dėl Dievybių amžinojo tikslo pobūdžio.

4:0.2 (54.2) Lengva logiškai išmąstyti, jog sukuriant tobulą Havonos centrinę visatą buvo tikslas grynai patenkinti dieviškąją prigimtį. Havona gali tarnauti kūrinio modeliu visoms kitoms visatoms ir mokykla, kurioje lavinimą užbaigia laiko piligrimai pakeliui į Rojų; tačiau, toks dieviškasis kūrinys turi egzistuoti pirmiausia tobulų ir begalinių Kūrėjų malonumui ir pasitenkinimui.

4:0.3 (54.3) Stebinantis planas tobulinant evoliucinius mirtinguosius, ir po to, kada jie pasiekia Rojų ir Užbaigtųjų Korpusą, toliau juos ruošiant kažkokiam neatskleistam darbui ateityje, iš tikrųjų atrodo, jog šiuo metu yra septynių supervisatų ir daugelio jų padalinių vienas iš pagrindinių rūpesčių; bet šitas kilimo planas dvasinant ir mokant laiko ir erdvės mirtinguosius jokių būdu nėra visatos protingų būtybių vienintelis užsiėmimas. Iš tikrųjų yra daug kitų nuostabių

siekių, kuriems dangiškosios būtybės skiria savo laiką ir nukreipia savo energiją.

1. Visatos požiūris į Tėvą

4:1.1 (54.4) Per amžius Urantijos gyventojai klaidingai suprato Dievo apvaizdą. Dieviškojo pasireiškimo darbų apvaizda jūsų pasaulyje yra, bet ji nėra tokia vaikiška, savavališka, ir materiali tarnystė, kokia esant ją suvokė daug mirtingųjų. Dievo apvaizdą sudaro suvienyta veikla dangiškųjų ir dieviškųjų dvasių, kurios, sutinkamai su kosminiu įstatymu, be perstojo dirba Dievo garbei ir jo visatos vaikų dvasinio vystymosi labui.

4:1.2 (54.5) Argi savo sampratos apie Dievo bendravimą su žmogumi jūs negalite išvystyti iki tokio lygio, kad suvoktumėte, jog visatos šūkis yra *pažanga*? Per ilgus amžius žmogiškoji rasė kovojo, kad pasiektų savo dabartinę padėtį. Per visus šituos tūkstantmečius Apvaizda rengė pažangios evoliucijos planą. Tikrovėje šios abi mintys neprieštarauja viena kitai, jos priešpastatomos tikrai žmogaus klaidingose sampratos. Dieviškoji apvaizda niekada netampa opozicija tikrai žmogiškajai pažangai, tiek žemiškai, tiek dvasinei. Apvaizda visada yra suderinta su nesikeičiančia ir tobula aukščiausiojo Įstatymų Tvėrėjo prigimtimi.

4:1.3 (55.1) “Dievas yra ištikimas” ir “visi jo įsakymai yra teisingi.” “Jo ištikimybė yra nustatyta pačiuose danguose.” “Per amžius, O Viešpatie, tavo žodis yra įtvirtintas danguje. Tavo ištikimybė yra visoms kartoms; tu sukūrei žemę ir ji egzistuoja.” “Jis yra ištikimas Kūrėjas.”

4:1.4 (55.2) Nėra jokio jėgų ir asmenybių apribojimo, kurio Tėvas negalėtų panaudoti tam, kad paremtų savo tikslą ir palaikytų savo tvarinius. “Amžinasis Dievas yra mūsų prieglobstis, ir po apačia yra amžinai esančios rankos.” “Tas, kuris gyvena Paties Aukštojo slaptoje vietoje, tas tikrai gyvens Visagalio šešėlyje.” “Žiūrėkit, tas, kuris saugo mus, tikrai nei užsnūs, nei užmigs.” “Mes žinome, kad viskas vyksta gerovei tų, kurie myli Dievą,” “nes Viešpaties akys yra nukreiptos į teisiuosius, o jo ausys klausosi jų maldų.”

4:1.5 (55.3) Dievas paremia “viską savo galios žodžiu.” Ir kada atsiranda nauji pasauliai, tada jis “pasiunčia savo Sūnus, ir jie būna sukuriami.” Dievas ne tiktai kuria, bet jis “juos visus išsaugo.” Dievas nuolat teikia paramą visiems materialiams tvariniams ir visoms dvasinėms būtybėms. Visatos yra amžinai patvarios. Stabilumas yra tarp akivaizdaus nestabilumo. Tarp žvaigždėtų sferų energijos poslinkių ir fizinių kataklizmų yra pamatinė tvarka ir saugumas.

4:1.6 (55.4) Visuotinis Tėvas nepasitraukė iš visatų valdymo; jis nėra neaktyvi Dievybė. Jeigu kartais Dievas pasitrauktų kaip dabartinis visos kūrinijos parėmėjas, tuomet patį tą akimirksnį visuotinai žlugtų viskas. Jeigu ne Dievas, tai tuomet nebūtų tokio dalyko, kaip *tikrovė*. Šitą pačią akimirką, kaip ir praeities ir ateities tolimaisiais amžiais, Dievas ir toliau paremia. Šis dieviškasis grybšnis nusitęsia aplinkui amžinybės apskritimą. Visata nėra prisukta kaip laikrodys, kad eitų šitiek ilgai, o po to nustotų veikusi; viskas yra nuolat atnaujinama. Tėvas nenutrūksta spinduliuoja energiją, šviesą, ir gyvybę. Dievo darbas yra materialus, o taip pat ir dvasinis. “Jis patiesia šiaurę per tuščią erdvę ir žemę pakabina ant nieko.”

4:1.7 (55.5) Manosios kategorijos būtybė sugeba atrasti galutinę harmoniją ir nustatyti toli siekiantį ir giluminį koordinavimą visatos administravimo įprastuose reikaluose. Didelė dalis to, kas mirtingojo protui atrodo nesujungtas ir atsitiktinis dalykas, man atrodo tvarkingas ir konstruktyvus dalykas. Bet visatose vyksta labai daug to, ko ir aš iki galo nesuvokiu. Aš ilgą laiką studijavau pripažintas vietinių visatų ir supervisatų jėgas, energijas, protus, morontijas, dvasias, ir asmenybes, ir daugiau ar mažiau esu su visu tuo susipažinęs. Aš turiu bendrą supratimą, kaip šitos agentūros ir asmenybės veikia, ir esu išsamiai susipažinęs su didžiosios visatos suvoktomis dvasinėmis protingomis būtybėmis. Nepaisant mano žinių apie visatų reiškinius, aš nuolat susiduriu su tokiais kosminėmis reakcijomis, kurių negaliu iki galo suvokti. Aš nuolat susiduriu su jėgų, energijų, intelektų, ir dvasių akivaizdžia gausybe užmačių, kurių aš negaliu patenkinamai paaiškinti.

4:1.8 (55.6) Aš esu visiškai kompetentingas nustatyti ir analizuoti visų reiškinių pasireiškimą, kuris tiesiogiai kyla dėl Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios, ir, dideliu laipsniu, Rojaus Salos, veikimo. Mano suglumimas kyla tada, kada susiduriu su tuo, kas atrodo yra jų paslaptinių partnerių, potencialumo trijų Absoliutų, veikimas. Šitie Absoliutai atrodo, jog anuliuoja materiją, pranoksta protą, ir išstumia dvasią. Mane nuolat supainioja ir dažnai suglumina mano nesugebėjimas suvokti šitų sudėtingų transakcijų, kurias aš priskiriu Beribio Absoliuto, Dievybės Absoliuto, ir Visuotinio Absoliuto buvimui ir veikimui.

4:1.9 (56.1) Šitie Absoliutai visatoje turi būti ne iki galo atskleisti buvimai, kurie, erdvės potencialo reiškiniuose ir kitų

viršgalutinių veikime, padaro taip, jog fizikams, filosofams, ar net religininkams neįmanoma tvirtai numatyti to, tiesiog, kaip jėgos, koncepcijos, ar dvasios pirmienos reaguos į poreikius, kurie atsiranda sudėtingoje tikrovės situacijoje, apimančioje aukščiausiuosius prisiderinimus ir galutines vertybes.

4:1.10 (56.2) Laiko ir erdvės visatose taip pat yra organiška vienybė, kuri atrodo sudaro visų kosminių įvykių audinio pagrindą. Besivystančios Aukščiausiosios Būtybės šitas gyvasis buvimas, šitas Projektuoto Neužbaigtumo Imanentiškumas, kartas nuo karto nepaaiškinamai pasireiškia tuo, kas atrodo yra akivaizdžiai nesusietų visatos įvykių stebinančiai atsitiktinis suderinimas. Tai turėtų būti Apvaizdos funkcija—Aukščiausiosios Būtybės ir Bendrai Veikiančiojo sfera.

4:1.11 (56.3) Aš esu linkęs manyti, jog būtent šita toli nusidriekianti ir apskritai neatpažįstama visatos veiklos visų fazių ir formų koordinavimo ir tarpusavio ryšių kontrolė sukelia tokį skirtingą ir akivaizdžiai beviltiškai supainiotą fizinių, protinių, moralinių, ir dvasinių reiškinių kratinį, kuris turi taip neklystančiai dirbti Dievo šlovei ir žmonių ir angelų gerovei.

4:1.12 (56.4) Bet platesne prasme kosmoso akivaizdūs “atsitiktinumai” yra neabejotinai Begaliniojo laiko-erdvės jaudinančio patyrimo ribinės dramos dalis jam amžinai manipuliuojant Absoliutus.

2. Dievas ir gamta

4:2.1 (56.5) Ribota prasme gamta yra Dievo fizinis įprotis. Dievo elgesį, arba veiksmą, riboja ir laikinai modifikuoja vietinės

visatos, žvaigždyno, sistemos, ar planetos eksperimentiniai planai ir evoliuciniai modeliai. Dievas veikia sutinkamai su gerai apibrėžtu, nesikeičiančiu, ir nekintamu dėsniu per visą plačiai plintančią pagrindinę visatą; bet jis modifikuoja savo veiksmo modelius taip, kad prisidėtų prie kiekvienos visatos, žvaigždyno, sistemos, planetos, ir asmenybės suderinto ir subalansuoto elgesio sutinkamai su evoliucinio išsiskleidimo ribinių projektų vietiniais tikslais, siekiais, ir planais.

4:2.2 (56.6) Dėl to, gamta, kaip ją supranta mirtingasis žmogus, yra nesikeičiančios Dievybės ir jos nekintamų įstatymų bazinis pagrindas ir fundamentalus fonas, kuriuos modifikuoja, kurie svyruoja dėl to, kad juos veikia, ir kurie patiria perversmus dėl to, kad pasireiškia vietiniai planai, tikslai, modeliai, ir sąlygos, kurias sudarė ir įgyvendina vietinės visatos, žvaigždyno, sistemos, ir planetos jėgos ir asmenybės. Pavyzdžiui: Taip, kaip Dievo įstatymai buvo nustatyti Nebadonui, taip juos modifikuoja šitos vietinės visatos Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios sukurti planai; ir papildomai prie viso šito šitų įstatymų veikimą toliau paveikė tam tikrų būtybių, gyvenančių jūsų planetoje ir priklausančių betarpiškai Satanijos planetinei sistemai, klaidos, pražangos, ir sukilimai.

4:2.3 (56.7) Gamta yra laiko-erdvės rezultatas, kylantis dėl dviejų kosminių faktorių: pirma, dėl Rojaus Dievybės nekintamumo, tobulumo, ir teisingumo, ir antra, dėl tų tvarinių, kurie yra už Rojaus ribų, nuo aukščiausiųjų iki žemiausiųjų, eksperimentinių planų, įgyvendinimo suklydimų, maištavimo klaidų, vystymosi neužbaigtumo, ir išminties netobulumo. Todėl gamta turi vienodą, nesikeičiančią, didingą, ir nuostabią tobulumo giją iš amžinybės apskritimo; bet kiekvienoje

visatoje, kiekvienoje planetoje, ir kiekvienoje atskiroje gyvybėje, šitą gamtą modifikuoja, riboja, ir galbūt suteršia evoliucionių sistemų ir visatų tvarinių veiksmi, klaidos, ir neištikimybė, ir dėl to gamta visada turi būti besikeičiančios nuotaikos, su kaprizais, nors stabili iš pagrindų, ir įvairuojanti sutinkamai su vietinės visatos veikiančiomis normomis.

4:2.4 (57.1) Gamta yra Rojaus tobulumas, padalintas iš neužbaigtų visatų netobulumo, blogio, ir nuodėmės. Šitas dalmuo šitokiu būdu išreiškia tiek tai, kas yra tobulas ir kas yra dalinis, tiek tai, kas yra amžinas ir kas yra laikinas. Besitęsianti evoliucija modifikuoja gamtą, padidindama Rojaus tobulumo turinį ir sumažindama santykinės tikrovės blogio, klaidos, ir disharmonijos turinį.

4:2.5 (57.2) Dievo nėra asmeniškai gamtoje ar bet kokioje kitoje iš gamtos jėgų, nes gamtos reiškinys yra progresinės evoliucijos netobulumų ir, kartais, kylančio maišto pasekmių perkėlimas ant Dievo visuotinio įstatymo Rojaus pamatų. Kaip pasirodo tokiam pasaulyje, kaip Urantija, gamta niekada negali būti visaišminčio ir begalinio Dievo adekvati išraiška, teisingas atstovavimas, patikimas pavaizdavimas.

4:2.6 (57.3) Gamta, jūsų pasaulyje, yra tobulumo įstatymų apribojimas vietinės visatos evoliuciniais planais. Koks tai yra absurdas garbinti gamtą dėl to, kad ją ribota, siaura prasme persmelkia Dievas; nes ji yra visuotinės ir, dėl to, dieviškosios galios aspektas! Gamta taip pat yra visatos eksperimento kosminėje evoliucijoje vystymosi, augimo, ir pažangos neužbaigtų, nepilnų, ir netobulų veiksmų pasireiškimas.

4:2.7 (57.4) Natūralaus pasaulio akivaizdūs trūkumai nerodo, jog bent vieną atitinkamą tokį trūkumą turi Dievo charakteris. Greičiau tokie pastebimi netobulumai iš tikrųjų yra tiesiog neišvengiamos stabtelėjimo akimirkos demonstruojant visą laiką judančią begalybės ekranizavimo juostą. Būtent šitie patys trūkumų intarpai į tobulumo nenutrūkstamumą įgalina materialaus žmogaus ribinį protą sugauti dieviškosios tikrovės greitai pranykstantį žvilgsnį laike ir erdvėje. Dieviškumo materialūs pasireiškimai žmogaus evoliuciniam protui atrodo defektiniai tikrai dėl to, kad mirtingasis žmogus į gamtos reiškinius ir toliau atkakliai žvelgia įprastinėmis akimis, žmogiškąją viziją, neparemta morontijos mota arba apreiškimu, jos kompensuojančiu pakaitalu laiko pasaulyuose.

4:2.8 (57.5) Ir gamtą suteršė, jos gražų veidą išvagojo randai, jos bruožus išdegino miriadų tvarinių, kurie yra gamtos dalis, bet kurie prisidėjo prie jos iškrypimo laike, maištas, blogas elgesys, ir klaidingas mąstymas. Ne, gamta nėra Dievas. Gamta nėra garbinimo objektas.

3. Dievo nesikeičiantis charakteris

4:3.1 (57.6) Perdaug ilgai žmogus galvojo apie Dievą kaip apie panašų į save. Dievas nepavydi, niekada nepavydėjo, ir niekada nepavydės žmogui ar kokiai nors kitai būtybei visatų visatoje. Žinant, jog šis Sūnus Kūrėjas norėjo, kad žmogus būtų planetinio kūrimo šedevras, kad būtų visos žemės valdovas, tai tas vaizdas, kad jį valdo jo paties žemos aistros, tas reginys, kaip jis lankstosi prieš medžio, akmens, aukso, ir savanaudiškų ambicijų stabus —šitos niekingos scenos sukelia Dievo ir jo Sūnų rūpestį *dėl* žmogaus, bet ne pavydą žmogui.

4:3.2 (57.7) Amžinasis Dievas negali įniršti ir supykti šitų žmogiškųjų emocijų prasme ir taip, kaip žmogus supranta šitas reakcijas. Šitie jausmai yra menki ir niekingi; vargu ar jie yra verti to, kad būtų vadinami žmogiškais, tuo labiau, dieviškais; ir tokie požiūriai yra visiškai svetimi Visuotinio Tėvo tobulai prigimčiai ir gailestingam charakteriui.

4:3.3 (58.1) Didelė, labai didelė, dalis to sunkumo, kurį patiria Urantijos mirtingieji, kad suprastų Dievą, yra dėl Liuciferio maišto ir Kaligastijos išdavystės toli siekiančių pasekmių. Pasauliuose, kurių nėra atskyrusi nuodėmė, evoliucinės rasės sugeba suformuluoti nepalyginamai geresnes Visuotinio Tėvo idėjas; jie kenčia mažiau nuo sampratos supainiojimo, išvedžiojimų, ir iškraipymo.

4:3.4 (58.2) Dievas neatgailauja dėl to, ką yra kada nors padaręs, dabar padaro, ar kada nors padarys. Jis yra visaišmintis, o taip pat ir visagalis. Žmogaus išmintis išsivysto iš žmogiškojo patyrimo išmėginimų ir klaidų; Dievo išmintį sudaro jo begalinės visatos įžvalgos beribis tobulumas, ir šitas išankstinis numatymas efektyviai reguliuoja kūrybinę laisvą valią.

4:3.5 (58.3) Visuotinis Tėvas niekada nepadaro nieko tokio, dėl ko vėliau reikėtų liūdėti ar gailėtis, bet jo Kūrėjų asmenybių sumanyti ir sutverti valiniai tvariniai nusidriekiančiose visatose, savo nenusisėkusių sprendimų kartais sukelia dieviškojo liūdesio emocijas savo tėvų Kūrėjų asmenybėms. Bet nors Tėvas nepadaro nei klaidų, nei gailisi, nei patiria liūdesio, vis tiek jis yra tokia būtybė, kuri turi tėviškąją meilę, ir jo širdis neabejotinai sielvartauja, kada jo vaikai nepasiekia tokių dvasinių lygių, kuriuos jie gali pasiekti su ta pagalba,

kurią taip dosniai suteikė visatų dvasinio pasiekimo planai ir mirtingųjų kilimo strategija.

4:3.6 (58.4) Tėvo begalinis gerumas pranoksta laiko ribinio proto suvokimo galimybes; dėl to visada turi būti pateikiamas kontrastas su palyginamuoju blogiu (ne nuodėme) tam, kad būtų pademonstruoti santykinio gėrio visi aspektai. Dieviškojo gėrio tobulumą mirtingojo netobulumo įžvalga gali suvokti tiksliai dėl to, kad jis yra kontrastingai susivienijęs su santykinio netobulumu laiko ir materijos ryšiuose, kurie yra erdvės judėjimuose.

4:3.7 (58.5) Dievo charakteris yra be ribų viršžmogiškas; dėl to iš tiesų tokia dieviškumo prigimtis turi būti įsmeiginta, kaip yra įsmeiginta dieviškuosiuose Sūnuose, iki to laiko, kada ją gali net įtikėjimu suvokti žmogaus ribinis protas.

4. Dievo suvokimas

4:4.1 (58.6) Dievas yra vienintelė stacionari, savaiminė, ir nesikeičianti būtybė visoje visatoje, ji neturi nieko išorėje, neturi nieko anapus, neturi praeities, ir neturi ateities. Dievas yra tikslinė energija (kūrybinė dvasia) ir absoliuti valia, ir jos savaime egzistuoja ir yra visuotinos.

4:4.2 (58.7) Kadangi Dievas savaime egzistuoja, tai jis yra absoliučiai nepriklausomas. Dievo pats tas tapatumas yra priešiškas keitimuisi. “Aš, Viešpats, nesikeičiu.” Dievas yra nesikeičiantis; bet tol, kol nepasieksite Rojaus statuso, tol jūs negalėsite net pradėti suprasti, kaip Dievas gali pereiti nuo paprastumo prie sudėtingumo, nuo tapatumo prie variacijos, nuo ramybės prie judėjimo, nuo begalybės prie užbaigtumo,

nuo dieviško prie žmogiško, nuo vienybės prie dualumo ir trivienybės. Ir Dievas šitokiu būdu gali modifikuoti savo absoliutumo pasireiškimus, nes dieviškasis nekintamumas nereiskia nejudėjimo; Dievas turi valią—jis *yra* valia.

4:4.3 (58.8) Dievas yra absoliutaus apsisprendimo būtybė; nėra jokių apribojimų jo visatos reakcijoms, išskyrus tuos, kuriuos yra nustatęs jis pats, o jo laisvos valios veiksmus sąlygoja tik tai tos dieviškosios savybės ir tobuli požymiai, kurie neatskiriamai apibūdina jo amžinąją prigimtį. Dėl to Dievas iš tikrųjų yra susietas su visata kaip galutiniojo gėrio būtybė plus kūrybinės begalybės laisva valia.

4:4.4 (58.9) Tėvas-Absoliutas yra centrinės ir tobulos visatos kūrėjas ir visų kitų Kūrėjų Tėvas. Asmenybe, gėriu, ir daugeliu kitų bruožų Dievas dalinasi su žmogumi ir kitomis būtybėmis, bet valios begalybė yra vien tik tai jo. Dievas savo kūrybinius veiksmus apriboja tik tai savo amžinosios prigimties sentimentais ir savo begalinės išminties padiktavimais. Dievas asmeniškai pasirenka tik tai, kas yra beribiškai tobula, dėl to centrinė visata yra dieviškai tobula; ir nors Sūnūs Kūrėjai turi visišką dieviškumą, net jo absoliutumo aspektų, bet jų visiškai neriboja tas išminties užbaigtumas, kuris reguliuoja Tėvo valios begalybę. Dėl to, Mykolų sūnystės kategorijoje, kūrybinė laisva valia tampa net aktyvesnė, visiškai dieviška ir beveik galutinė, jeigu ne absoliuti. Tėvas yra begalinis ir amžinas, bet paneigti tokią galimybę, kad jis pats apriboja savąją valią, reiskia paneigti šitą pačią sampratą, kad jo valia yra absoliuti.

4:4.5 (59.1) Dievo absoliutumas persmelkia visus septynis visatos tikrovės lygius. Ir šitos absoliučios prigimties visumą veikia

Kūrėjo ryšys su savo visatos tvarinių šeima. Tikslumas gali apibūdinti trejbinį teisingumą visatų visatoje, bet savo milžiniškos šeimos visuose ryšiuose su laiko tvariniais visatų Dievą valdo *dieviškasis jausmas*. Apskritai—amžinai—begalinis Dievas yra *Tėvas*. Iš visų įmanomų vardų, kuriais jis galėtų būti tinkamai žinomas, man buvo nurodyta pavaizduoti visos kūrinijos Dievą kaip Visuotinį Tėvą.

4:4.6 (59.2) Tėvo laisvos valios veiksmų Dieve nevaldo jėga, taip pat jų nereguliuoja ir vien tik intelektas; dieviškoji asmenybė yra apibrėžiama kaip susidedanti iš dvasios ir visatoms pasireiškianti kaip meilė. Dėl to, visuose savo asmeniniuose ryšiuose su visatų tvarinių asmenybėmis, Pirmasis Šaltinis ir Centras visada ir nuolat yra mylintis Tėvas. Dievas yra toks Tėvas aukščiausia šio žodžio prasme. Jį amžinai motyvuoja dieviškosios meilės tobulas idealizmas, ir toji švelni prigimtis stipriausią ir didžiausią pasitenkinimą gauna tada, kada myli ir kada yra mylima.

4:4.7 (59.3) Moksle, Dievas yra Pirmoji Priežastis; religijoje, visuotinis ir mylintis Tėvas; filosofijoje, toji vienintelė būtybė, kuri egzistuoja savaime, nepriklausanti nuo jokios kitos būtybės dėl savo egzistavimo, bet egzistencijos tikrovę geranoriškai suteikianti visiems daiktams ir visoms kitoms būtybėms. Bet tam, kad būtų parodyta, jog mokslo Pirmoji Priežastis ir filosofijos savaime egzistuojanti Vienybė yra religijos Dievas, kupinas gailestingumo ir gėrio ir yra įsipareigojęs įgyvendinti savo vaikų žemėje amžinąjį išlikimą, reikalingas apreiškinimas.

4:4.8 (59.4) Mes trokštame Begaliniojo sampratos, bet garbiname patyrimą-idėją apie Dievą, savo sugebėjimą bet kur ir bet

kuriuo metu suvokti savo aukščiausiosios sampratos apie Dievybę asmenybės ir dieviškumo faktorius.

4:4.9 (59.5) Pergalingo žmogiškojo gyvenimo žemėje sąmonė gimsta iš to tvarinio įtikėjimo, kuris išdrįsta mesti iššūkį kiekvienam iškylančiam egzistencijos epizodui, kada susiduria su žmogiškųjų apribojimų siaubingu reginiu, neklystamai deklaruodamas: Nors aš ir negaliu šito padaryti, bet manyje gyvena tas, kuris tą padaryti gali ir kuris tą padarys, visatų visatos Tėvo-Absoliuto dalis. Ir tai yra “toji pergalė, kuri apima šį pasaulį, net jūsų įtikėjimą.”

5. Klaidingos idejos apie Dievą

4:5.1 (59.6) Religinė tradicija yra netobulai išsaugotas dokumentas apie praeities amžių Dievą pažinusių žmonių patyrimus, bet tokie dokumentai nėra patikimi religinio gyvenimo vadovai ar teisingos informacijos apie Visuotinį Tėvą šaltinis. Tokie senovės tikėjimai buvo nuolat keičiami dėl to fakto, jog primityvus žmogus buvo mitų kūrėjas.

4:5.2 (60.1) Urantijoje vienas didžiausių susipainiojimo šaltinių, aiškinančių Dievo prigimtį, išsivysto iš to, kad jūsų šventoms knygoms nepasisekė aiškiai nustatyti skirtumo tarp Rojaus Trejybės asmenybių ir tarp Rojaus Dievybės ir vietinės visatos kūrėjų ir administratorių. Per praėjusius dieviškosios tvarkos dalinio supratimo laikotarpius jūsų šventikams ir pranašams nepasisekė aiškiai skirti vieną nuo kito Planetų Princus, Sistemų Valdovus, Žvaigždynų Tėvus, Sūnus Kūrėjus, Supervisatų Valdovus, Aukščiausiąją Būtybę, ir Visuotinį Tėvą. Didelė dalis pranešimų iš pavaldžių asmenybių, tokių, kaip Gyvybės Nešėjai ir įvairios angelų kategorijos, jūsų

įrašuose, būdavo pateikiami kaip atkeliaujantys iš paties Dievo. Urantijos religinė mintis vis dar painioja su Dievybe asocijuotas asmenybes su pačiu Visuotiniu Tėvu taip, kad jas visas pavadina vienu vardu.

4:5.3 (60.2) Urantijos žmonės toliau kenčia nuo primitivių sampratų apie Dievą. Tie dievai, kurie putoja įniršiu audroje; kurie sudrebina žemę savo įtūžyje, ir kerta žmonėms apimti pykčio; kurie pateikia savo nepasitenkinimo nuosprendžius bado ir potvynio laikotarpiais—tai yra primityviosios religijos dievai; jie nėra tie Dievai, kurie gyvena ir valdo visatose. Tokios sampratos yra likučiai iš tų laikų, kada žmonės manė, jog šitą visatą valdo ir reguliuoja įsivaizduojamų dievų užgaidos. Bet mirtingasis žmogus pradeda suvokti, kad jis gyvena santykinio įstatymo ir tvarkos valdoje, kiek tai yra susiję su Aukščiausiųjų Kūrėjų ir Aukščiausiųjų Kontrolierių administraciniais metodais ir elgesiu.

4:5.4 (60.3) Barbariška idėja nuraminti supykusį Dievą, palenkti į savo pusę įsižeidusį Viešpatį, laimėti Dievybės palankumą aukomis, atgailavimu, ir net kraujo praliejimu, reiškia tokią religiją, kuri yra visiškai naivi ir primitivi, tokią filosofiją, kuri nėra verta mokslo ir tiesos apšviesto amžiaus. Tokie tikėjimai yra iš viso bjaurūs toms dangiškosioms būtybėms ir tiems dieviškiesiems valdovams, kurie tarnauja ir valdo visatose. Dievui tai yra įžeidimas tikėti, manyti, ir mokyti, jog turi būti pralietas nekaltas kraujas tam, kad būtų laimėtas jo palankumas arba kad būtų į šalį nukreiptas išgalvotas dieviškasis įniršis.

4:5.5 (60.4) Hebrajai tikėjo, jog “be kraujo praliejimo negali būti nuodėmės atleidimo.” Jie neišsivadavo iš senos ir pagoniškos minties, jog Dievų negalima nuraminti kaip nors kitaip, tiktai

kraujo vaizdiniu, nors Mozė iš tikrųjų žengė didžiulį žingsnį į priekį, uždraudęs aukoti žmogų, ir, savo pasekėjų vaikiškai naivių beduinų primityviame prote, žmogiškąją auką pakeitė ritualiniu gyvulių aukojimu.

4:5.6 (60.5) Rojaus Sūnaus savęs padovanojimas jūsų pasaulyje buvo neatskiriamas nuo tos padėties, kada užbaigiamas planetinis amžius; šis savęs padovanojimas buvo neišvengiamas, ir jis nebuvo reikalingas tam, jog būtų laimėtas Dievo palankumas. Šitas savęs padovanojimas taip pat pasirodo, jog buvo Sūnaus Kūrėjo paskutinis asmeninis veiksmas per ilgą jaudinantį patyrimą, kurio metu užsitarnaujama patirtinė aukščiausioji valdžia savojoje visatoje. Kokia Dievo begalinio charakterio parodija! šitas mokymas, kad jo tėviškos širdies, nepaprastai atšiauriai šaltos ir kietos, nesujaudino jo tvarinių nelaimės ir skausmai, kad savo švelnaus gailestingumo jis nepaskleidė tol, kol nepamatė savo nekalto Sūnaus kraujuojančio ir mirstančio ant Kalvarijos kryžiaus!

4:5.7 (60.6) Bet Urantijos gyventojai turi surasti išsilaisvinimą iš šitų senovės klaidų ir pagoniškų prietarų, susijusių su Visuotinio Tėvo prigimtimi. Tiesos apreiškimas apie Dievą ateina, ir žmogiškoji rasė turi lemtį pažinti Visuotinį Tėvą visu tuo charakterio grožiu ir požymių nuostabumu, kuriuos perteikė Sūnus Kūrėjas, kuris gyveno Urantijoje kaip Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus.

4:5.8 (61.1) [Pateikė Uversos Dieviškasis Patarėjas.]

5 Dokumentas. Dievo ryšys su individu

5:0.1 (62.1) JEIGU žmogaus ribinis protas nesugeba suvokti, kaip toks didis ir toks didingas Dievas, kaip Visuotinis Tėvas, gali nusileisti iš savo amžinosios buveinės su begaliniu tobulumu tam, kad broliautųsi su atskiru žmogiškuoju tvariniu, tuomet iš tikrųjų toks ribinis intelektas dieviškosios bičiulystės užtikrinimą turi grįsti to fakto tiesa, jog gyvojo Dievo realus fragmentas gyvena kiekvieno normaliai protaujančio ir moraliai sąmoningo Urantijos mirtingojo intelekto. Viduje gyvenantys Minties Derintojai yra Rojaus Tėvo amžinosios Dievybės dalis. Žmogui nebūtina žengti toliau už savo paties vidinį patyrimą, sielai apmąstant apie šitą dvasinės tikrovės buvimą, tam, jog surastų Dievą ir mėgintų artimai bendrauti su juo.

5:0.2 (62.2) Dievas savo amžinosios prigimties begalybę paskleidė per savo šešių absoliučiai lygiaverčių partnerių egzistencialias realybes, bet jis gali, bet kuriuo metu, užmegzti tiesioginį asmeninį ryšį su bet kuria kūrinijos dalimi ar faze, ar rūšimi per savo ikiasmenių fragmentų agentūrą. Ir amžinasis Dievas taip pat pasiliko sau teisę padovanoti asmenybę dieviškiesiems Kūrėjams ir visatų visatos gyviesiems tvariniams, tuo tarpu jis taip pat sau pasiliko teisę palaikyti tiesioginį ir tėvišką ryšį su visomis šitomis asmenėmis būtybėmis per asmenybės grandinę.

1. Prisiartinimas prie Dievo

5:1.1 (62.3) Ribinio tvarinio nesugebėjimas priartėti prie begalinio Tėvo yra ne dėl to, jog Tėvas laikosi nuošaliai, bet dėl sutvertų būtybių ribiškumo ir materialių apribojimų. Dvasinio skirtumo tarp visatos egzistencijos aukščiausiosios asmenybės ir sutvertų protingų būtybių žemesniųjų kategorijų bedugnė yra

nesuvokiama. Jeigu būtų įmanoma žemesniųjų kategorijų protingas būtybes akimirksniu nugabenti betarpiškai prieš patį Tėvą, tai jos nesuprastų, jog yra tenai. Jos lygiai taip pat ten nieko nesuvoktų apie Visuotinio Tėvo buvimą, kaip nesuvokia ir dabar. Prieš mirtingąjį žmogų yra ilgas ilgas kelias iki to meto, kada jis gali nuosekliai ir tarp galimybės ribų prašyti saugaus palydėjimo pas Visuotinį Tėvą Rojuje. Dvasiškai, žmogus turi patirti daug transformavimų iki to laiko, kada jis galės pasiekti tokį lygį, kuris suteiks dvasinį matymą, kuris jį įgalins pamatyti bent kurią nors vieną iš Septynių Pagrindinių Dvasių.

5:1.2 (62.4) Mūsų Tėvas nesislepia; jis nėra savavališkai atsiskyręs. Jis mobilizavo dieviškosios išminties resursus be perstojo stengdamasis save apreikšti savo visuotinių sferų vaikams. Begalinis grožis ir neišreiškiamas kilnumas yra susietas su jo meilės didybe, kuri jam sukelia troškimą susivienyti su kiekviena sukurta būtybe, kuri gali suvokti jį, mylėti jį, ar prisiartinti prie jo; ir būtent, dėl to, tie apribojimai, kurie yra jums įgimti, neatskiriami nuo jūsų ribinės asmenybės ir materialios egzistencijos, nulemia tą laiką ir vietą ir aplinkybes, kada jūs galite pasiekti mirtingojo kilimo kelionės tikslą ir stovėti Tėvo akivaizdoje visų daiktų centre.

5:1.3 (63.1) Nors prisiartinimas prie Tėvo buvimo Rojuje turi laukti, kol jūsų dvasinis išsivystymas pasieks aukščiausiuosius ribinius lygius, bet jūs turėtumėte džiaugtis, suvokdami visą laiką esančią galimybę betarpiškai bendrauti su Tėvo padovanota dvasia, kuri taip artimai susieta su jūsų vidine siela ir su jūsų dvasingėjančiu savuoju aš.

5:1.4 (63.2) Laiko ir erdvės valdų mirtingieji gali smarkiai skirtis įgimtais sugebėjimais ir intelektualiu apdovanojimu, jie gali būti aplinkoje, kuri yra ypatingai palanki visuomeniniam vystymuisi ir moralei pažangai arba jie gali kentėti nuo to, kad nėra beveik jokios žmogiškosios pagalbos kultūrai ir tariai civilizacijos pažangai; bet kilimo karjeroje dvasinio žengimo į priekį galimybės yra lygios visiems; dvasinės įžvalgos ir kosminių prasmų augantys lygiai yra pasiekiami visiškai nepriklausomai nuo visų tokių skirtingos materialios aplinkos evoliuciniuose pasauliuose sociomoralinių skirtumų.

5:1.5 (63.3) Kad ir kaip Urantijos mirtingieji gali skirtis savo intelektualiomis, visuomeninėmis, ekonominėmis, ir net moralinėmis galimybėmis ir gabumais, neužmirškite, kad jų dvasinis apdovanojimas yra vienodas ir unikalus. Jie visi turi tą patį Tėvo dovanos dieviškąjį buvimą, ir jie visi vienodai privilegijuoti siekti artimos asmeninės komunikacijos su šita dieviškosios kilmės viduje gyvenančia dvasia, tuo tarpu jie visi gali vienodai pasirinkti tai, kad priimtų šitų Paslaptinių Pagalbininkų vienodą dvasinį vadovavimą.

5:1.6 (63.4) Jeigu mirtingasis žmogus yra iš visos širdies dvasiškai motyvuotas, be galo pasišventęs vykdyti Tėvo valią, tuomet, kadangi jis taip tikrai ir taip efektyviai yra apdovanotas viduje gyvenančiu ir dieviškuoju Derintoju, tai negali būti taip, kad to individo patyrimas nebūtų materializuota Dievo pažinimo aukščiausiojo laipsnio sąmonė ir dieviškasis išlikimo užtikrinimas, turint tikslą surasti Dievą progresiniu patyrimu vis labiau ir labiau tampant panašiu į jį.

5:1.7 (63.5) Žmogaus viduje dvasiškai gyvena išliekantis Minties Derintojas. Jeigu toks žmogiškasis protas yra nuoširdžiai ir

dvasiškai motyvuotas, jeigu tokia žmogiškoji siela trokšta pažinti Dievą ir tapti panašus į jį, nori nuoširdžiai vykdyti Tėvo valią, tai neegzistuoja joks mirtingojo trūkumo neigiamas poveikis, taip pat neegzistuoja ir galimas teigiamos galios įsikišimas, kuris galėtų užkirsti kelią tokiai dieviškai motyvuotai sielai saugiai pakilti iki Rojaus vartų.

5:1.8 (63.6) Tėvas nori, kad jo visi tvariniai asmeniškai bendrautų su juo. Jis Rojuje turi tokią vietą, kur priimami visi tie, kurių išlikimo statusas ir dvasinė prigimtis padaro įmanomu tokį pasiekimą. Dėl to apsistokite savo filosofijoje dabar ir amžiams ties šituo: Kiekvienam iš jūsų ir visiems mums, Dievas yra prieinamas, Tėvas yra pasiekiamas, tas kelias yra atviras; dieviškosios meilės jėgos ir dieviškojo administravimo metodai ir priemonės yra visos suvienytos tam, kad būtų palengvintas kiekvienos visatos kiekvienos vertos protingos būtybės žengimas į priekį į Visuotinio Tėvo akivaizdą Rojuje.

5:1.9 (63.7) Tas faktas, jog į Dievo pasiekimą yra įtrauktas milžiniškai ilgas laikas, nėra niek nesumažina Begaliniojo buvimo ir asmenybės realumo. Jūsų kilimas yra septynių supervisatų grandinės dalis, ir nors jūs skriejate aplink ją nesuskaičiuojamą daugybę kartų, bet galite tikėtis, dvasia ir statusu, kad visą laiką skriejate į vidų. Jūs galite pasitikėti tuo, kad būsite pervedami iš sferos į sferą, iš išorinių grandinių visą laiką arčiau vidinio centro, ir kurią nors dieną, neabejokite, jūs tikrai stovėsite dieviškojo ir centrinio buvimo akivaizdoje ir matysite jį, vaizdžiai kalbant, akis į akį. Tai realių ir tiesioginę prasmę dvasinių lygių pasiekimo klausimas: ir šituos dvasinius lygius gali pasiekti bet kuri būtybė, kurios viduje yra

apsigyvenęs Paslaptینگasis Pagalbininkas, ir kuri vėliau amžinai susilieja su tuo Minties Derintoju.

5:1.10 (64.1) Tėvas dvasiškai nesislapsto, bet tiek daug jo tvarinių patys pasislėpė tarp savo pačių valinių sprendimų ir kuriam laikui atsiskyrė nuo komunijos su jo dvasia ir su jo Sūnaus dvasia, patys pasirinkdami iškreiptus kelius ir atsiduodami tam, kad savo netolerantišku protu ir nedvasine prigimtimi per daug sureikšmintų save.

5:1.11 (64.2) Mirtingasis žmogus gali priartėti prie Dievo ir gali pakartotinai apleisti dieviškąją valią tol, kol yra pasirinkimo galia. Žmogaus galutinė lemtis nėra užantspauduota tol, kol jis neprarado tos galios pasirinkti Tėvo valią. Tėvo širdis niekada nebūna abejinga savo vaikų reikmėms ir prašymui. Tik tai jo palikuonys amžiams iš tikrųjų nusuka savo širdis nuo Tėvo traukiamosios galios, kada jie galutinai ir visam laikui praranda troškimą vykdyti jo dieviškąją valią—pažinti jį ir būti tokie, kaip jis. Lygiai taip iš tikrųjų žmogaus amžinasis likimas yra užtikrinamas, kada susiliejimas su Derintoju paskelbia visatai, jog toks kylantysis priėmė galutinį ir nepakeičiamą sprendimą gyventi Tėvo valia.

5:1.12 (64.3) Didis Dievas užmezga tiesioginį ryšį su mirtinguoju žmogumi ir suteikia begalinio ir amžinojo ir nesuvokiamo savojo aš dalį, kad gyventų ir būtų jo viduje. Dievas yra pradėjęs amžiną jaudinantį patyrimą su žmogumi. Jeigu jūs pasiduodate dvasinių jėgų, esančių jūsų viduje ir aplink jus, vadovavimui, tuomet jūs negalite nepasiekti to aukštojo likimo, kurį mylintis Dievas nustatė kaip savo kylančiųjų tvarinių iš erdvės evoliucinių pasaulių tikslą visatoje.

2. Dievo buvimas

5:2.1 (64.4) Begaliniojo fizinis buvimas yra materialios visatos tikrovė. Dievybės proto buvimą turi nulemti individualaus intelektualaus patyrimo gilumas ir evoliucinės asmenybės lygis. Visatoje Dieviškumo dvasinis buvimas turi būtinai būti skirtingas. Jį nulemia tvarinio dvasinis imlumo pajėgumas ir tvarinio valios vykdyti dieviškąją valią pasišventimo laipsnis.

5:2.2 (64.5) Dievas gyvena kiekviename iš savo sūnų, gimusių iš dvasios. Rojaus Sūnūs visada gali patekti į Dievo akivaizdą, “Tėvui iš dešinės,” ir visos jo tvarinių asmenybės gali patekti į “Tėvo krūtinę.” Tai pasakytina apie asmenybės grandinę, kada tik, kur tik, ir kaip tik palaikomas ryšys ar kitokiu būdu užmezgamas asmeninis, savimoningas ryšys ir bendravimas su Visuotiniu Tėvu, nesvarbu, ar tai būtų centrinėje buveinėje ar kokioje nors kitoje nustatytoje vietoje, tokioje, kaip viena iš septynių šventųjų Rojaus sferų.

5:2.3 (64.6) Tačiau, dieviškojo buvimo negalima atrasti, kur nors gamtoje ar net Dievą pažįstančių mirtingųjų gyvenime taip iki galo ir taip užtikrintai, kaip jums mėginant bendrauti su viduje gyvenančiu Paslaptinguoju Pagalbininku, Rojaus Minties Derintoju. Kokia tai yra klaida svajoti apie Dievą, esantį toli danguje, kada Visuotinio Tėvo dvasia gyvena jūsų pačių prote!

5:2.4 (64.7) Būtent dėl šito Dievo fragmento, kuris gyvena jūsų viduje, jūs galite tikėtis, kada vis labiau susiderinate su Derintojo dvasiniais vedimais, daug pilniau pamatyti buvimą ir transformuojančią galią tų kitų dvasinių poveikių, kurie supa jus ir veikia jus, bet nėra neatskiriama jūsų dalis. Tas faktas, kad jūs intelektualiai nesuvokiate artimo ir intymaus ryšio su

viduje gyvenančiu Derintoju, nè mažiausiu laipsniu nepaneigia tokio išaukštinto patyrimo. Artimumo su dieviškuoju Derintoju įrodymą sudaro vien tik dvasinių vaisių, duodamų individualaus tikinčiojo gyvenimo patyrimo, pobūdis ir kiekis. “Iš jų vaisių tikrai pažinsite juos.”

5:2.5 (65.1) Nepaprastai sunku menkai sudvasintam, materialiam mirtingojo žmogaus protui aiškiai suvokti dvasinę veiklą tokių dieviškųjų esybių, kaip Rojaus Derintojai. Kada bendras proto ir Derintojo kūrinys siela ima vis labiau egzistuoti, tada taip pat išsivysto sielos sąmonės naujas aspektas, kuris sugeba pajusti Paslaptinių Pagalbininkų buvimą ir pripažinti jų dvasinę vadovavimą ir kitokią viršmaterialią jų veiklą.

5:2.6 (65.2) Komunijos su Derintoju visas patyrimas yra toks, kuris aprėpia moralinį statusą, protinį motyvavimą, ir dvasinį patyrimą. Tokio pasiekimo savo sugebėjimų įgyvendinimas iš esmės ribojasi sielos sąmonės sfera, nors ne vien tik tai, bet tokie įrodymai yra atviri ir gausūs ir pasireiškia dvasios vaisiais visų tokių palaikančiųjų ryši su viduje esančia dvasia gyvenime.

3. Tikrasis garbinimas

5:3.1 (65.3) Nors Rojaus Dievybės, visatos požiūriu, yra kaip viena, bet savo dvasiniuose ryšiuose su tokiomis būtybėmis, kokios gyvena Urantijoje, jos taip pat yra ir trys skirtingi ir atskiri asmenys. Asmeninio apeliavimo, komunijos, ir kitų intymių ryšių reikaluose yra skirtumas tarp Dievybės asmenų. Aukščiausiąja prasme, mes garbiname Visuotinį Tėvą ir tik tai jį. Tas tiesa, mes galime garbinti ir iš tiesų garbiname Tėvą taip,

kaip jis pasireiškia savo Sūnuose Kūrėjuose, tačiau, tiesiogiai ar netiesiogiai, yra garbinamas ir dievinamas būtent Tėvas.

5:3.2 (65.4) Visokių rūšių maldos prašymai priklauso Amžinojo Sūnaus ir šio Sūnaus dvasinės organizacijos sferai. Malda, visi formalūs pranešimai, viskas, išskyrus Visuotinio Tėvo dievinimą ir garbinimą, yra dalykai, susiję su vietine visata; paprastai jie neišeina už Sūnaus Kūrėjo jurisdikcijos ribų. Bet garbinimas be abejonės yra įtraukiamas į grandinę ir pasiunčiamas Kūrėjo asmeniui Tėvo asmenybės veikiančia grandine. Mes taip pat manome, jog tvarinio, kurio viduje gyvena Derintojas, tokį pagarbos registravimą palengvina Tėvo dvasios buvimas. Egzistuoja milžiniškas įrodymų kiekis, galintis pagrįsti tokį tikėjimą, ir aš žinau, jog visos Tėvo fragmentų kategorijos yra įgaliotos deramai užregistruoti Visuotinio Tėvo akivaizdoje savo subjektų bona fide dievinimą. Derintojai neabejotinai taip pat naudoja tiesioginius ikiasmenius komunikavimo su Dievu kanalus, ir jie lygiai taip sugeba panaudoti Amžinojo Sūnaus dvasinės traukos grandines.

5:3.3 (65.5) Garbinimas yra paties garbinimo labui; malda įkūnija savojo aš ar tvarinio intereso elementą; tai yra tas didysis skirtumas tarp garbinimo ir maldos. Tikrajame garbinime nėra absoliučiai jokio savojo aš prašymo ar kitokio asmeninio intereso elemento; mes tiesiog garbiname Dievą dėl to, kad suvokiame jį esant. Garbinimas neprašo nieko ir nesitiki nieko garbinančiajam. Mes negarbiname Tėvo dėl to, kad galėtume ką nors gauti už tokį gilų gerbimą; mes rodome tokį atsidavimą ir įsitraukiame į tokį garbinimą kaip į natūralią ir spontanišką

reakciją, pripažindami Tėvo neprilygstamą asmenybę ir dėl jo mylėtinos prigimties ir dievintinų požymių.

5:3.4 (65.6) Tą pačią akimirką, kada į garbinimą įsibrauna savanaudiškumas, atsidavimas iš garbinimo pavirsta į maldą, ir tinkamiau iš tiesų turėtų būti nukreiptas Amžinojo Sūnaus asmeniui ar Sūnui Kūrėjui. Bet praktiniame religiniame patyrimo nėra jokios priežasties, dėl kurios malda tikrai neturėtų būti adresuojama Dievui Tėvui kaip tikrojo garbinimo dalis.

5:3.5 (66.1) Savo kasdienio gyvenimo praktiniuose reikaluose, jūs esate tų dvasinių asmenybių rankose, kurios yra kilusios iš Trečiojo Šaltinio ir Centro; jūs bendradarbiaujate su Bendrai Veikiančiojo agentūromis. Ir tokiu būdu: Jūs garbinate Dievą; meldžiatės Sūnui ir palaikote komuniką su juo; ir sprendžiate savo žemiškojo gyvenimo konkrečius reikalus kartu su Begalinės Dvasios protingomis būtybėmis, veikiančiomis jūsų pasaulyje ir per visą jūsų visatą.

5:3.6 (66.2) Sūnūs Kūrėjai arba Aukščiausieji Valdovai, kurie vadovauja vietinių visatų likimams, atstovauja tiek Visuotiniam Tėvui, tiek Rojaus Amžinajam Sūnui. Šitie Visatos Sūnūs, Tėvo vardu, savo atitinkamuose kūrinuose priima garbinimo dievinimą ir išklauso prašančiųjų subjektų maldavimus. Kiekvienos vietinės visatos vaikams Sūnus Mykolas, iš esmės, yra Dievas. Jis yra Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus įsmeninimas vietinėje visatoje. Begalinė Dvasia asmeninį ryšį palaiko su šitų sferų vaikais per Visatos Dvasias, Rojaus Sūnų Kūrėjų administracinius ir kuriančiuosius partnerius.

5:3.7 (66.3) Nuoširdus garbinimas reiškia žmogiškosios asmenybės visų galių sutelkimą, viešpataujant besivystančiai sielai ir paklūstant su ja susieto Minties Derintojo dieviškajam reguliavimui. Materialių apribojimų protas niekada negali tapti tokiu, kad labai gerai sąmoningai suvoktų tikrojo garbinimo realią reikšmę. Žmogaus suvokimą apie garbinimo patyrimo tikrovę daugiausia nulemia atsirandančios jo nemirtingos sielos besivystantis statusas. Šios sielos dvasinis augimas vyksta visiškai nepriklausomai nuo intelektualios savimonės.

5:3.8 (66.4) Garbinimo patyrimą sudaro susižadėjusio Derintojo dieviškasis mėginimas perduoti dieviškajam Tėvui žmogiškosios sielos—Dievo ieškančio mirtingo proto ir Dievą apreiškiančio nemirtingo Derintojo bendro kūrinio—neišreiškiamus siekius ir neišsakomus troškimus. Dėl to, garbinimas yra materialaus proto veiksmas, sutinkantis su savo dvasingėjančio aš mėginimu, vadovaujant su juo susietai dvasiai, bendrauti su Dievu kaip Visuotinio Tėvo įtikėjimo sūnui. Mirtingas protas sutinka garbinti; nemirtinga siela trokšta garbinti ir pradeda garbinti; dieviškojo Derintojo buvimas vadovauja tokiam garbinimui mirtingo proto ir besivystančios sielos vardu. Tikrasis garbinimas, iš esmės, tampa tokiu patyrimu, kuris yra įgyvendinamas keturiuose kosminiuose lygiuose: intelektualiam, morontiniam, dvasiniam, ir asmeniniam—proto sąmonėje, sieloje, ir dvasioje, ir jų susivienijime asmenybėje.

4. Dievas religijoje

5:4.1 (66.5) Evoliucinių religijų moralė baimės galios motyvu žmones *traukia* į priekį ieškoti Dievo. Apreiškimo religijos *vilioja* žmones ieškoti meilės Dievo, nes jie trokšta tapti tokie,

kaip jis. Bet religija nėra vien tik pasyvus “absoliučios priklausomybės” ir “išlikimo tikrumo” jausmas; ji yra gyvas ir dinamiškas dieviškumo pasiekimo patyrimas, grindžiamas tarnyste žmonijai.

5:4.2 (66.6) Tikrosios religijos didi ir betarpiška tarnystė yra ilgalaikės vienybės žmogiškajame patyrime, tvirtos ramybės, ir gilaus užtikrinimo sukūrimas. Primityviajam žmogui net ir politeizmas yra Dievybės besivystančios sampratos santykinis suvienijimas; politeizmas yra beatsirandantis monoteizmas. Anksčiau ar vėliau yra nulemta tai, kad Dievas turi būti suvoktas kaip vertybių tikrovė, prasmių esmė, ir tiesos gyvenimas.

5:4.3 (67.1) Dievas yra ne tiktai likimo nulėmėjas; jis yra žmogaus amžinasis galutinis tikslas. Visa nereligingą žmogiškoji veikla stengiasi visatą palenkti į iškrypstančią tarnystę savajam aš; tikrai religingas individas savąjį aš stengiasi sutapatinti su visata, o tada šito suvienyto savojo aš veiklą pašvęsti bičiulių būtybių, žmogiškųjų ir viršžmogiškųjų, visatos šeimos tarnystei.

5:4.4 (67.2) Filosofijos ir meno sferos įsiterpia tarp žmogiškojo aš nereliginės ir religinės veiklos. Per meną ir filosofiją materialiai mąstantis žmogus yra įviliojamas į apmąstymus apie amžinųjų prasmių dvasines realybes ir visatos vertybes.

5:4.5 (67.3) Visos religijos moko Dievybės garbinimo, o kai kurios moko žmogaus išgelbėjimo doktrinos. Budistų religija žada išgelbėjimą iš kančios, nesibaigiančią ramybę; žydų religija žada išgelbėjimą iš sunkumų, klestėjimą, grindžiamą teisumu; graikų religija žadėjo išgelbėjimą iš disharmonijos, bjaurumo

grožio suvokimu; krikščionybė žada išgelbėjimą iš nuodėmės, šventumą; mahomedonizmas suteikia išlaisvinimą iš judaizmo ir krikščionybės griežtų moralinių standartų. Jėzaus religija yra išgelbėjimas iš savojo aš, išlaisvinimas iš tos blogybės, kokia yra tvarinio izoliacija laike ir amžinybėje.

5:4.6 (67.4) Hebrajai savo religiją grindė gėriu; graikai ją grindė grožiu; abi religijos siekė tiesos. Jėzus apreiškė meilės Dievą, o meilė aprėpia visą tiesą, grožį, ir gėrį.

5:4.7 (67.5) Zoroastriečiai turėjo moralės religiją; indusai, metafizikos religiją; konfucijiečiai, etikos religiją. Jėzus gyveno *tarnavimo* religija. Visos šitos religijos yra vertingos tuo, kad jos yra veiksmingi priartėjimai prie Jėzaus religijos. Religija turi lemti tapti viso to, kas yra gera, gražu, ir teisinga žmogiškajame patyrimo, dvasinio suvienijimo tikrove.

5:4.8 (67.6) Graikų religija turėjo devizą “Pažink save”; hebrajai koncentravo savo mokymą į “Pažink savo Dievą”; krikščionys skelbia tokią evangeliją, kuri yra nukreipta į “Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinimą”; Jėzus skelbė gerąsias naujienas apie “Dievo ir savęs kaip Dievo sūnaus pažinimą.” Šitos skirtingos religijos tikslo sampratos nulemia individo požiūrį įvairiose gyvenimo situacijose ir pranašauja garbinimo gilumą ir jo maldos asmeninių įpročių pobūdį. Bet kokios religijos dvasinį statusą galima įvertinti pagal jos maldų pobūdį.

5:4.9 (67.7) Samprata apie pusiau žmogišką ir pavydų Dievą yra neišvengiamas perėjimas tarp politeizmo ir įkvepiančio monoteizmo. Išaukštintas antropomorfizmas yra grynai evoliucinės religijos aukščiausias pasiekimo lygis. Krikščionybė pakėlė antropomorfizmo sampratą nuo žmogaus

idealo iki pašlovintojo Kristaus asmens transcendentinės ir dieviškosios sampratos. Ir tai yra pats aukščiausias antropomorfizmas, kokį žmogus kada nors gali suvokti.

5:4.10 (67.8) Krikščioniškoji Dievo samprata yra mėginimas suderinti tris atskirus mokymus:

5:4.11 (67.9) 1. *Hebrajų sampratą* — Dievą kaip moralinių vertybių saugotoją, teisųjį Dievą.

5:4.12 (67.10) 2. *Graikų sampratą* — Dievą kaip suvienytoją, išminties Dievą.

5:4.13 (68.1) 3. *Jėzaus sampratą* — Dievą kaip gyvą draugą, mylintį Tėvą, dieviškąjį buvimą.

5:4.14 (68.2) Dėl to turi būti akivaizdu, jog sudėtinė krikščionybės teologija susiduria su didžiuliu sunkumu, stengdamasi pasiekti nuoseklumą. Šitą sunkumą toliau padidina tas faktas, jog ankstyvosios krikščionybės doktrinos buvo apskritai grindžiamos trijų skirtingų asmenų: Filono iš Aleksandrijos, Jėzaus iš Nazareto, ir Pauliaus iš Tarsos, asmeniniu religiniu patyrimu.

5:4.15 (68.3) Studijuodami Jėzaus religinį gyvenimą laikykitės pozityvaus požiūrio. Galvokite ne tiek apie jo nenuodėmingumą, kiek apie jo teisumą, apie jo kupiną meilės tarnystę. Jėzus pasyvią meilę, atskleistą hebrajų sampratoje apie dangiškąjį Tėvą, pakėlė iki tokio Dievo, kuris yra kiekvieno individo, net ir blogai besielgiančio, Tėvas, aukštesnio *aktyvaus* ir tvarinį mylinčio prieraišumo.

5. Dievo sąmonė

5:5.1 (68.4) Moralė kyla iš savimonės priežasties; ji yra viršgyvulinė, bet visiškai evoliucinė. Žmogiškoji evoliucija besiskleisdama apima visus sugebėjimus, kurie buvo iki Derintojų padovanojimo ir Tiesos Dvasios išliejimo. Bet moralės lygių pasiekimas žmogaus neišvaduoja iš realių mirtingojo gyvenimo kovų. Žmogaus fizinė aplinka sukelia mūšį dėl egzistencijos; visuomeninė aplinka sukelia etinius prisiderinimus; moralinės situacijos reikalauja apsisprendimo aukščiausiose proto sferose; dvasinis patyrimas (suvokus Dievą) reikalauja, kad žmogus surastų jį ir nuoširdžiai stengtųsi būti toks, kaip jis.

5:5.2 (68.5) Religija nėra grindžiama mokslo faktais, visuomenės įsipareigojimais, filosofijos tvirtinimais, ar moralės nurodytomis pareigomis. Religija yra žmogiškojo reagavimo į gyvenimo situacijas savarankiška sfera, ir tikrai yra matoma visose žmogiškojo vystymosi pakopose, kurios yra postmoralinės. Religija gali persmelkti vertybių suvokimo ir visatos bičiulystės patyrimo visus keturis lygius: savojo aš išsaugojimo fizinį arba materialųjį lygį; visuomeninį arba bičiulystės emocinį lygį; moralinį arba proto pareigos lygį; visatos bičiulystės sąmonės dvasinį lygį dieviškojo garbinimo dėka.

5:5.3 (68.6) Faktų ieškantis mokslininkas Dievą suvokia kaip Pirmąją Priežastį, kaip jėgos Dievą. Emocingas menininkas Dievą mato kaip grožio idealą, kaip estetikos Dievą. Protaujantis filosofas kartais yra linkęs postuluoti visuotinės vienybės Dievą, net panteistinę Dievybę. Įtikėjęs religininkas tiki į tokį Dievą, kuris puoselėja išlikimą, Tėvą danguje, meilės Dievą.

5:5.4 (68.7) Moralus elgesys visada eina anksčiau už atsiradusią religiją, ir yra net apreikštos religijos dalis, bet niekada nebūna religinio patyrimo visuma. Visuomeninė tarnystė yra moralinio mąstymo ir religinio gyvenimo rezultatas. Morale biologškai neveda į religinio patyrimo aukščiausiuosius dvasinius lygius. Dievinimas to, kas abstrakčiai yra gražu, nėra Dievo garbinimas; taip pat ir gamtos išaukštinimas ar gili pagarba vienybei nėra Dievo garbinimas.

5:5.5 (68.8) Evoliucinė religija yra mokslo, meno, ir filosofijos motina, kuri pakėlė žmogų iki apreikštos religijos, įskaitant Derintojų padovanojimą ir Tiesos Dvasios atėjimą, priėmimo lygio. Žmogiškosios egzistencijos evoliucinis paveikslas prasideda ir baigiasi religija, nors labai skirtingų požymių religija, viena religija yra evoliucinė ir biologinė, kita yra apreikštoji ir periodinė religija. Ir šitokiu būdu, nors religija yra normali ir natūrali žmogui, bet ji taip pat yra ir pasirenkama. Žmogus neprivalo būti religingas prieš savo paties valią.

5:5.6 (69.1) Religinio patyrimo, kuris iš esmės yra dvasinis, niekada negalima iki galo suprasti materialiu protu; štai čia yra teologijos funkcija, religijos psichologija. Žmogiškojo suvokimo apie Dievą esminė doktrina sukuria paradoksą ribiniame suvokime. Žmogiškajai logikai ir ribiniam protui beveik neįmanoma suderinti sampratos apie dieviškąjį buvimą viduje, Dievą, esantį viduje ir sudarantį kiekvieno individo dalį, su idėja apie Dievo transcendentalumą, dieviškąjį viešpatavimą visatų visatoje. Šitas dvi esmines sampratas apie Dievybę turi suvienyti asmenio Dievo transcendentalumo sampratos suvokimas įtikėjimo dėka ir viduje gyvenančio to Dievo fragmento buvimo suvokimas tam, kad būtų pateisintas

protingas garbinimas ir patvirtinta asmenybės išlikimo viltis. Religijos sunkumai ir paradoksai yra neatskiriami nuo to fakto, kad religijos realybės visiškai pranoksta mirtingojo sugebėjimą jas suvokti intelektualiai.

5:5.7 (69.2) Mirtingasis žmogus religinio patyrimo dėka užsitikrina tris didžiuosius pasitenkinimus net ir savo laikinojo gyvenimo žemėje dienomis:

5:5.8 (69.3) 1. *Intelektualiai* jis gauna pasitenkinimą dėl labiau suvienytos žmogiškosios sąmonės.

5:5.9 (69.4) 2. *Filosofiškai* jis gauna pasitenkinimą dėl to, kad yra patvirtinami jo moralinių vertybių idealai.

5:5.10 (69.5) 3. *Dvasiškai* jis klesti patirdamas dieviškąją draugiją, tikrojo garbinimo dvasinį pasitenkinimą.

5:5.11 (69.6) Dievo-sąmonę, kaip ją patiria besivystantis sferos mirtingasis, turi sudaryti trys besikeičiantys faktoriai, tikrovės suvokimo trys skirtingi lygiai. Pirmiausia yra proto sąmonė—Dievo *idėjos* suvokimas. Tuomet eina sielos sąmonė—Dievo *idealo* suvokimas. Vėliausia išaušta dvasios sąmonė—Dievo *dvasinės tikrovės* suvokimas. Suvienydamą šituos dieviškojo suvokimo faktorius, nesvarbu, kad ir kiek neužbaigta, mirtingojo asmenybė visais laikais visus sąmoningus lygius iš viršaus užkloja Dievo *asmenybės* suvokimu. Tuos mirtinguosius, kurie pasiekė Užbaigtumo Korpusą, visa tai su laiku tikrai atves į Dievo *aukštybės* suvokimą ir vėliau gali atsirasti Dievo *galutinybės*, Rojaus Tėvo absonitinės viršsąmonės tam tikros fazės, suvokimas.

5:5.12 (69.7) Dievo-sąmonės patyrimas išlieka toks pat karta po kartos, bet su kiekviena žmogiškojo pažinimo besivystančia epocha Dievo filosofinė samprata ir teologiniai apibrėžimai *turi* keistis. Dievo pažinimas, religinė sąmonė, yra visatos tikrovė, bet nesvarbu, koks patikimas (realus) yra religinis patyrimas, jis turi norėti, kad jį veiktų protinga kritika ir protingas filosofinis aiškinimas; jis neturi stengtis būti atskiru dalyku žmogiškojo patyrimo visumoje.

5:5.13 (69.8) Asmenybės amžinasis išlikimas visiškai priklauso nuo mirtingojo proto, kurio sprendimai nulemia nemirtingos sielos išlikimo potencialą, pasirinkimo. Kada protas tiki Dievu, o siela pažįsta Dievą, ir kada, padedant Derintojui, jie visi *trokšta* Dievo, tuomet iš tiesų išlikimas yra užtikrintas. Intelektu apribojimai, švietimo suvaržymai, kultūros smukimas, visuomeninio statuso nusukdinimas, net moralės žmogiškųjų standartų sumenkėjimas, kylantys dėl to, jog apgailėtinais stinga palankių švietimo, kultūros, ir visuomeninių sąlygų, negali padaryti negaliojančiu dieviškosios dvasios buvimo tokiuose nelaiminguose ir žmogiškai suluošintuose, bet tikinčiuose individuose. Paslaptingojo Pagalbininko gyvenimas viduje sudaro pradžią ir užtikrina nemirtingos sielos augimo ir išlikimo potencialo galimybę.

5:5.14 (70.1) Mirtingųjų tėvų sugebėjimas reprodukuoti nėra grindžiamas jų išsilavinimu, kultūriniu, visuomeniniu, ar ekonominiu statusu. Natūraliomis sąlygomis tėviškųjų veiksmų suvienijimo visiškai pakanka tam, kad būtų pradėti palikuonys. Žmogiškojo proto, suvokiančio gerį ir blogį, ir sugebančio garbinti Dievą, sąjungoje su dieviškuoju Derintoju, visiškai užtenka tam, jog tas mirtingasis pradėtų ir puoselėtų

savo nemirtingos sielos, turinčios išlikimo savybių, sukūrimą, jeigu toks dvasia apdovanotas individas ieško Dievo ir nuoširdžiai trokšta tapti panašiu į jį, nuoširdžiai nusprendžia vykdyti dangiškojo Tėvo valią.

6. Asmenybės Dievas

5:6.1 (70.2) Visuotinis Tėvas yra asmenybių Dievas. Visatos asmenybės sfera, pradedant nuo asmenybės statuso žemiausiojo mirtingojo ir materialaus tvarinio ir einant iki kūrejo orumo ir dieviškojo statuso aukščiausiųjų asmenų, iš tikrųjų savo centrą ir periferiją turi Visuotiniame Tėve. Dievas Tėvas yra kiekvienos asmenybės padovanojas ir išsaugotojas. Ir Rojaus Tėvas lygiai taip pat yra likimas visų tų ribinių asmenybių, kurios iš visos širdies pasirenka vykdyti dieviškąją valią, tų, kurios myli Dievą ir trokšta būti panašios į jį.

5:6.2 (70.3) Asmenybė yra viena iš neįmintų paslapčių visatose. Mes sugebame suformuoti adekvačias sampratas apie tuos faktorius, kurie sudaro asmenybės įvairias kategorijas ir lygius, bet mes ne iki galo suvokiame pačios asmenybės realią prigimtį. Mes aiškiai suvokiame tuos daugybę faktorių, kurie, kada yra sudėti draugėn, sudaro žmogiškosios asmenybės karkasą, bet mes ne iki galo suvokiame tokios ribinės asmenybės prigimtį ir reikšmę.

5:6.3 (70.4) Asmenybė yra potenciali visuose tvariniuose, kurie turi proto dovaną, apimančią spektrą nuo savojo aš suvokimo minimumo iki Dievo-sąmonės maksimumo. Bet vien tiktai proto apdovanojimas nėra asmenybė, taip pat ja nėra nei dvasinė, nei fizinė energija. Asmenybė yra toji savybė ir

vertybė kosminėje tikrovėje, kurią asocijuotų ir suderintų materijos, proto, ir dvasios energijų gyvoms sistemoms padovanoja išskirtinai Dievas Tėvas. Asmenybė taip pat nėra ir koks nors progresinis pasiekimas. Asmenybė gali būti materialinė ar dvasinė, bet asmenybė arba yra, arba asmenybės nėra. Tas, kas yra neasmenis, niekada nepasiekia asmenio lygio, išskyrus tuomet, kada jį tiesiogiai paveikia Rojaus Tėvas.

5:6.4 (70.5) Asmenybės padovanojimas yra Visuotinio Tėvo išimtinė funkcija, gyvų energijos sistemų, kurias jis padovanoja su santykinės kūrybinės sąmonės savybėmis ir laisvos valios kontrole jos atžvilgiu, įasmeninimas. Nėra nė vienos asmenybės atskirai nuo Dievo Tėvo, ir nė viena asmenybė neegzistuoja kam nors kitam, kaip tik Dievui Tėvui. Žmogiškojo aš fundamentalios savybės, o taip pat ir žmogiškosios asmenybės absoliutus Derintojo branduolys, yra Visuotinio Tėvo dovanos, veikiančios išskirtinai jo asmenėje kosminės tarnystės sferoje.

5:6.5 (70.6) Ikiasmenio statuso Derintojai gyvena mirtingųjų tvarinių daugybės tipų viduje, šitokiu būdu užtikrindami, kad būtent šitos pačios būtybės galėtų išlikti po mirtingojo mirties, kad būtų įasmenintos kaip morontiniai tvariniai su galutiniu dvasinio pasiekimo potencialu. Nes, kada tokiam asmenyje apdovanotame prote gyvena amžinojo Dievo dvasios fragmentas, asmenio Tėvo ikiasmenė dovana, tada iš tikrųjų šita ribinė asmenybė turi to, kas yra dieviška ir kas yra amžina, potencialą ir siekia panašios lemties kaip ir Galutinysis, verždamasi net į Absoliuto suvokimą.

5:6.6 (71.1) Potencialas tapti dieviškąja asmenybe yra neatskiriamas nuo ikiasmenio Derintojo; potencialas tapti

žmogiškąją asmenybę yra potencialus žmogiškosios būtybės kosminio proto apdovanojime. Bet mirtingojo žmogaus patirtinė asmenybė nėra pastebima kaip aktyvi ir funkcinė tikrovė tol, kol mirtingojo tvarinio materialios gyvybės karkaso nepaliečia Visuotinio Tėvo išlaisvinantis dieviškumas, šitokiu būdu ji būna paleidžiama į patyrimo jūras kaip savimoninga ir (santykinai) save nulemianti ir save sukurianti asmenybė. Materialusis savasis aš yra tikrai ir *besąlygiškai asmenis*.

5:6.7 (71.2) Materialusis savasis aš turi asmenybę ir tapatybę, laikinąją tapatybę; ikiasmenis dvasinis Derintojas taip pat turi tapatybę, amžinąją tapatybę. Šita materialioji asmenybė ir šita dvasinė ikiasmenybė sugeba taip suvienyti savo kūrybines savybes tam, kad pagimdytų nemirtingos sielos išliekančiąją tapatybę.

5:6.8 (71.3) Šitaip pasirūpinęs nemirtingos sielos augimu ir išlaisvinęs žmogaus vidinį aš iš absoliučios priklausomybės nuo antecedentinio priežastingumo pančių, Tėvas pasitraukia į šalį. Dabar, žmogų šitokiu būdu išlaisvinus iš reagavimo į priežastingumą pančių, bent jau kas yra susiję su amžinuoju likimu, ir, pasirūpinus nemirtingo savojo aš, sielos, augimu, pačiam žmogui belieka norėti sukurti arba atstumti šitą išliekantįjį ir amžinąjį savąjį aš, kuris yra jo, jam pačiam pasirinkus. Nė viena kita būtybė, jėga, kūrėjas, ar agentūra visoje plačiojoje visatų visatoje nė mažiausiu laipsniu negali įsikišti į mirtingojo laisvos valios absoliutų suverenumą, kada ši valia pasireiškia pasirinkimo sferoje, susijusioje su besirenkančiojo mirtingojo asmenybės amžinuoju likimu. Kai dėl amžinojo išlikimo, tai Dievas yra paskelbęs materialios ir mirtingojo valios suverenumą, ir tas sprendimas yra absoliutus.

5:6.9 (71.4) Asmenybės padovanojimas tvariniui suteikia santykinį išlaisvinimą iš vergiško reagavimo į antecedentinį priežastingumą, ir visų tokių moralių būtybių, evoliucinių ar kitokių, asmenybės yra koncentruotos Visuotinio Tėvo asmenybėje. Jas visą laiką traukia link jo buvimo Rojuje ta būties giminystė, kuri sudaro amžinojo Dievo milžinišką ir visuotinį šeimos apskritimą ir broliškąją grandinę. Giminingą dieviškojo betarpiškumo ryšį turi visos asmenybės.

5:6.10 (71.5) Visatų visatos asmenybės grandinė koncentruojasi Visuotinio Tėvo asmenyje, ir Rojaus Tėvas asmeniškai sąmoningai suvokia savimoningos egzistencijos visų lygių visas asmenybes ir asmeniškai su jomis palaiko ryšį. Ir visos kūrinijos šita asmenybės sąmonė egzistuoja nepriklausomai nuo Minties Derintojų misijos.

5:6.11 (71.6) Kaip visos gravitacijos grandinė sueina į Rojaus Salą, kaip viso proto grandinė sueina į Bendrai Veikiantįjį, o viso dvasingumo grandinė sueina į Amžinąjį Sūnų, taip visų asmenybių grandinė sueina į Visuotinio Tėvo asmeninį buvimą, ir šitoji grandinė visų asmenybių garbinimą neklystamai perduoda Pirminei ir Amžinajai Asmenybei.

5:6.12 (71.7) Kai dėl tų asmenybių, kurių viduje negyvena Derintojai, tai: Pasirinkimo laisvės savybę taip pat padovanoja Visuotinis Tėvas, ir tokius asmenis lygiai taip pat apkabina dieviškosios meilės didžioji grandinė, Visuotinio Tėvo asmenybės grandinė. Dievas užtikrina visoms tikroms asmenybėms suverenų pasirinkimą. Nė vieno asmenio tvarinio negalima įtraukti į amžinąjį jaudinantį patyrimą prievarta; amžinybės vartai atsiveria tiktai reaguodami į laisvos valios Dievo sūnų, turinčių laisvą valią, pasirinkimą laisva valia.

5:6.13 (72.1) Ir tai atspindi mano pastangas perteikti gyvojo Dievo ryšį su laiko vaikais. Ir kada viskas yra pasakyta ir padaryta, tada aš negaliu padaryti nieko naudingesnio, kaip tik dar kartą pakartoti, jog Dievas yra jūsų visatos Tėvas, ir kad jūs visi esate jo planetiniai vaikai.

5:6.14 (72.2) [Tai yra Uversos Dieviškojo Patarėjo penktasis ir paskutinis pasakojimas apie Visuotinį Tėvą.]

6 Dokumentas. Amžinasis Sūnus

6:0.1 (73.1) AMŽINASIS Sūnus yra Visuotinio Tėvo “pirmosios” asmeninės ir absoliučios sąvokos tobula ir galutinė išraiška. Todėl, kada tik ir kaip tik Tėvas asmeniškai ir absoliučiai išreiškia save, tada jis tą daro per savo Amžinąjį Sūnų, kuris visą laiką buvo, dabar yra, ir visą laiką bus gyvasis ir dieviškasis Žodis. Ir šitas Amžinasis Sūnus gyvena visų daiktų centre, susivienijęs su Amžinojo ir Visuotinio Tėvo asmeniniu buvimu ir betarpiškai jį apgaubdamas.

6:0.2 (73.2) Mes kalbame apie Dievo “pirmąją” mintį ir užsimeiname apie neįmanomą Amžinojo Sūnaus kilmę laiko požiūriu tuo tikslu, kad pasiektume žmogiškojo intelekto minties kanalus. Tokie kalbos iškraipymai išreiškia mūsų geriausias pastangas, kad būtų pasiektas ryšio kompromisas su mirtingųjų tvarinių protu, kuris yra susietas su laiku. Sekos prasme Visuotinis Tėvas niekada negalėjo turėti kokios nors pirmosios minties, taip pat ir Amžinasis Sūnus niekada negalėjo turėti kokios nors pradžios. Bet man buvo nurodyta laiko apribotam mirtingųjų protui amžinybės realybės pavaizduoti tokiais minties simboliais ir įvardinti amžinybės ryšius tokiomis laiko sekos sampratomis.

6:0.3 (73.3) Amžinasis Sūnus yra Rojaus Tėvo dieviškosios tikrovės, beribės dvasios, ir absoliučios asmenybės visuotinės ir begalinės sąvokos dvasinis įsmeninimas. Ir šituo iš tiesų šis Sūnus sudaro Visuotinio Tėvo kūrėjo tapatybės dieviškąjį atskleidimą. Sūnaus tobula asmenybė atskleidžia, jog Tėvas iš tiesų yra visų prasmų ir vertybių amžinasis ir visuotinis šaltinis to, kas yra dvasiška, kas turi valią, tikslą, ir kas yra asmenis.

6:0.4 (73.4) Stengdamiesi įgalinti laiko ribinį protą suformuoti tam tikrą sekos sampratą apie Rojaus Trejybės amžinųjų ir begalinių būtybių ryšius, mes vartojame tokį koncepcijos laisvumą, jog darome nuorodą į “Tėvo pirmąją asmeninę, visuotinę, ir begalinę sąvoką.” Man neįmanoma perteikti žmogiškajam protui kokios nors adekvačios idėjos apie Dievybės amžinuosius ryšius; dėl to aš iš tikrųjų vartuju tokius terminus, kurie ribiniam protui suteiks tam tikrą idėją apie šitų amžinųjų būtybių ryšius vėlesnėse laiko erose. Mes tikime, jog šis Sūnus kilo iš Tėvo; mus moko, jog abu yra be ribų amžini. Dėl to yra akivaizdu, kad laiko tvarinys niekada negali iki galo suvokti tokio Sūnaus, kuris yra kilęs iš Tėvo, ir kuris vis tik yra lygiaverčiai amžinas su pačiu Tėvu, šitos paslapties.

1. Amžinojo Sūnaus tapatybė

6:1.1 (73.5) Amžinasis Sūnus yra tikrasis ir vienintelis Sūnus, kilęs iš Dievo. Jis yra Dievas Sūnus, Dievybės Antrasis Asmuo ir visų daiktų partneris kūrėjas. Kaip Tėvas yra Pirmasis Didysis Šaltinis ir Centras, taip Amžinasis Sūnus yra Antrasis Didysis Šaltinis ir Centras.

6:1.2 (74.1) Amžinasis Sūnus yra visatų visatos dvasinio valdymo dvasinis centras ir dieviškasis administratorius. Visuotinis

Tėvas pirmiausia yra kūrėjas, o tada kontrolierius; Amžinasis Sūnus yra iš pradžių bendras kūrėjas, o tada *dvasinis administratorius*. “Dievas yra dvasia,” o šis Sūnus yra tos dvasios asmeninis atskleidimas. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra Valios Absoliutas; Antrasis Šaltinis ir Centras yra Asmenybės Absoliutas.

6:1.3 (74.2) Visuotinis Tėvas niekada asmeniškai neveikia kaip kūrėjas kaip nors kitaip, o tik bendrai su šiuo Sūnumi arba su šio Sūnaus lygiaverčiu veiksmu. Jeigu Naujojo Testamento rašytojas būtų turėjęs omenyje Amžinąjį Sūną, tada jis būtų pasakęs tiesą, kada užrašė: “Iš pradžių buvo Žodis, ir šis Žodis buvo Dievo, ir šis Žodis buvo Dievas. Viską sutvėrė jis, ir be jo nebuvo sutverta nieko, kas buvo sutverta.”

6:1.4 (74.3) Kada Amžinojo Sūnaus vienas iš Sūnų pasirodė Urantijoje, tie, kurie artimai bendravo su šita dieviškąja būtybe žmogiškuoju pavidalu, jį apibūdindavo kaip “Tą, kuris buvo nuo pradžios, kurį mes girdėjome, kurį mes matėme savo pačių akimis, kurį mes stebėjome, ir kurį lietė mūsų rankos, net kuris buvo gyvenimo Žodis.” Ir šitas save padovanojantis Sūnus atėjo nuo Tėvo tiesiog taip tikrai, kaip tą padarė Pirminis Sūnus, kaip tą nurodo viena iš jo žemiškųjų maldų: “Ir dabar, O mano Tėve, pašlovink mane savo paties savuoju aš, ta šlove, kurią aš turėjau su tavimi iki to laiko, kada buvo sutvertas šitas pasaulis.”

6:1.5 (74.4) Amžinasis Sūnus yra žinomas skirtingais vardais skirtingose visatose. Centrinėje visatoje jis yra žinomas kaip Lygiavertis Šaltinis, Bendrasis Kūrėjas, ir Suvienytas Absoliutas. Uversoje, supervisatos būstinėje, mes šį Sūną įvardijame kaip Lygiavertį Dvasinį Centrą ir kaip Amžinąjį

Dvasinį Administratorių. Salvingtone, jūsų vietinės visatos būstinėje, šitas Sūnus yra įvardijamas kaip Antrasis Amžinasis Šaltinis ir Centras. Melkizedekai apie jį kalba kaip apie Sūnų Sūnų. Jūsų pasaulyje, bet ne apgyvendintų sferų jūsų sistemoje, šitas Pirminis Sūnus buvo supainiotas su vienu iš lygiaverčių Sūnų Kūrėjų, Neadono Mykolu, kuris save padovanojo Urantijos mirtingosioms rasėms.

6:1.6 (74.5) Nors bet kurie iš Rojaus Sūnų galėtų būti tinkamai vadinami Dievo Sūnumis, bet mes įpratę “Amžinojo Sūnaus” įvardijimą palikti šitam Pirminiam Sūnui, Antrajam Šaltiniui ir Centrui, bendrajam kūrėjui su galios ir tobulumo centrinės visatos Visuotiniu Tėvu ir bendrajam kūrėjui su visais kitais dieviškaisiais Sūnumis, kurie kilo iš begalinių Dievybių.

2. Amžinojo Sūnaus prigimtis

6:2.1 (74.6) Amžinasis Sūnus yra lygiai taip pat nesikeičiantis ir be galo patikimas, kaip ir Visuotinis Tėvas. Jis taip pat lygiai toks dvasinis, kaip ir Tėvas, lygiai tokia pati tikrai beribė dvasia. Jums, kurių kilmė yra žema, šis Sūnus pasirodys, jog yra daugiau asmenis, kadangi prisiartinimo požiūriu jis yra vienu žingsneliu arčiau jūsų negu Visuotinis Tėvas.

6:2.2 (74.7) Amžinasis Sūnus yra amžinasis Dievo Žodis. Jis yra visiškai toks pat, kaip Tėvas; ir iš tikrųjų, Amžinasis Sūnus yra Dievas Tėvas, asmeniškai pasireiškiantis visatų visatai. Ir šitai buvo, yra, ir amžinai bus tiesa sakyti apie Amžinąjį Sūnų ir apie visus lygiaverčius Sūnus Kūrėjus: “Kas matė Sūnų, tas matė Tėvą.”

6:2.3 (74.8) Prigimtimi šis Sūnus yra visiškai toks pat, kaip dvasinis Tėvas. Kada mes garbiname Visuotinį Tėvą, tada mes iš tikrųjų tuo pačiu metu garbiname Dievą Sūnų ir Dievą Dvasią. Dievas Sūnus yra lygiai tiek pat dieviškai realus ir amžinas prigimtimi, kaip ir Dievas Tėvas.

6:2.4 (75.1) Šis Sūnus ne tik turi visą Tėvo begalinį ir transcendentinį teisumą, bet taip pat šis Sūnus atspindi visą Tėvo charakterio šventumą. Šis Sūnus turi tokį patį Tėvo tobulumą ir bendrą atsakomybę padėdamas visiems netobulumo tvariniams savo dvasinėse pastangose pasiekti dieviškąjį tobulumą.

6:2.5 (75.2) Amžinasis Sūnus turi visą Tėvo dieviškumo charakterį ir dvasingumo savybes. Šis Sūnus yra Dievo absoliutumo pilnatvė asmenybėje ir dvasioje, ir šitas savybes šis Sūnus atskleidžia asmeniškai vadovaudamas visatų visatos dvasinei vyriausybei.

6:2.6 (75.3) Dievas, iš tikrųjų, yra visuotinė dvasia; Dievas yra dvasia; ir šitoji Tėvo dvasios prigimtis yra sukoncentruota ir įasmeninta Amžinojo Sūnaus Dievybėje. Sūnuje visus dvasinius požymius akivaizdžiai labai smarkiai padidina atsiskyrimas nuo Pirmojo Šaltinio ir Centro visuotinumą. Ir taip, kaip Tėvas savo dvasine prigimtimi dalinasi su Sūnumi, lygiai taip jie drauge iš tikrųjų visiškai ir be apribojimų šia dieviškąja dvasia dalinasi su Bendrai Veikiančiuoju, Begaline Dvasia.

6:2.7 (75.4) Tiesos meilėje ir grožio sukūrimė Tėvas ir Sūnus yra lygūs, išskyrus tai, jog Sūnus *atrodo*, kad yra labiau atsidavęs visuotinių vertybių išimtinai dvasinio grožio įgyvendinimui.

6:2.8 (75.5) Dieviškajame gėryje aš nematau jokio skirtumo tarp Tėvo ir Sūnaus. Tėvas savo visatos vaikus myli kaip tėvas; Amžinasis Sūnus žvelgia į visus tvarinius tiek kaip tėvas, tiek kaip brolis.

3. Tėvo meilės tarnystė

6:3.1 (75.6) Sūnus turi tokį patį Trejybės teisingumą ir teisumą, bet šituos dieviškuosius bruožus užgožia Tėvo meilės ir gailestingumo begalinis įsmeninimas; Sūnus yra dieviškosios meilės apreiškimas visatoms. Kaip Dievas yra meilė, taip Sūnus yra gailestingumas. Sūnus negali mylėti labiau už Tėvą, bet jis gali parodyti gailestingumą vienu papildomu būdu, nes jis yra ne tik vienas pirminių kūrėjų, kaip Tėvas, bet taip pat jis yra to paties Tėvo Amžinasis Sūnus, šituo dalindamasis sūnystės patyrimu su visais kitais Visuotinio Tėvo sūnumis.

6:3.2 (75.7) Amžinasis Sūnus yra didis gailestingumo paskleidėjas visai kūrinijai. Gailestingumas yra Sūnaus dvasinio charakterio esmė. Amžinojo Sūnaus mandatai, kada pasklinda Antrojo Šaltinio ir Centro dvasinėmis grandinėmis, tada jie skamba gailestingumo tonais.

6:3.3 (75.8) Tam, kad suvoktumėte Amžinojo Sūnaus meilę, jūs turite iš pradžių suvokti jos dieviškąjį šaltinį, Tėvą, kuris yra meilė, ir tuomet pamatyti šitos begalinės meilės atsiskleidimą Begalinės Dvasios ir jos beveik beribės tarnaujančiųjų asmenybių gausybės toli nusidriekiančiame tarnavime.

6:3.4 (75.9) Amžinojo Sūnaus tarnavimas yra paskirtas tam, kad apreikštų meilės Dievą visatų visatai. Šitas dieviškasis Sūnus neįsitraukia į negarbingą užduotį, mėgindamas įtikinti savo

gailestingąjį Tėvą, kad mylėtų savo žemus tvarinius ir parodytų gailestingumą laiko blogadariams. Kaip klaidinga Amžinąjį Sūnų įsivaizduoti tokį, kuris maldauja Visuotinį Tėvą parodyti gailestingumą savo žemiems tvariniams erdvės materialiuose pasauliuose! Tokios Dievo sampratos yra primityvios ir absurdiškos. Vietoje šito jūs iš tiesų turėtumėte suvokti, kad Dievo Sūnų visi gailestingumo pasireiškimai yra Tėvo visuotinės meilės ir begalinės užuojautos širdies tiesioginis atskleidimas. Tėvo meilė yra Sūnaus gailestingumo tikrasis ir amžinasis šaltinis.

6:3.5 (75.10) Dievas yra meilė, Sūnus yra gailestingumas. Gailestingumas yra įkūnyta meilė, Tėvo meilė, veikianti Amžinojo Sūnaus asmenyje. Šito visuotinio Sūnaus meilė lygiai taip pat yra visuotinė. Kaip meilė yra suvokiama skirtingų lyčių planetoje, tai Dievo meilė yra labiau palygintina su tėvo meile, tuo tarpu Amžinojo Sūnaus meilė yra panašesnė į motinos meilę. Iš tikrųjų, tokie palyginimai yra primityvūs, bet aš juos vartoju tikėdamasis žmogiškajam protui perteikti tokią mintį, jog Tėvo meilė ir Sūnaus meilė skiriasi ne dieviškuoju turiniu, bet išraiškos kokybe ir metodu.

4. Amžinojo Sūnaus savybės

6:4.1 (76.1) Amžinasis Sūnus motyvuoja kosminės realybės dvasinį lygį; šio Sūnaus dvasinė energija yra absoliuti visų visatos aktualybių atžvilgiu. Jis tobulai kontroliuoja nediferencijuotos dvasinės energijos visą tarpusavio ryšį ir visą aktualizuotą dvasinę realybę savo absoliučiu dvasinės gravitacijos grybšniu. Visa gryna nefragmentuota dvasia ir visos dvasinės būtybės ir vertybės reaguoja į Rojaus pirminio Sūnaus begalinę traukiamąją galią. Ir jeigu kada nors amžinoji ateitis būtų

beribės visatos atsiradimo liudininkė, tada Pirminio Sūnaus dvasinė gravitacija ir dvasinė galia bus visiškai adekvačios tokios beribės kūrinijos dvasinei kontrolei ir efektyviam administravimui.

^{6:4.2 (76.2)} Šis Sūnus yra visagalis tiktai dvasinėje valdoje. Visatos administravimo amžinojoje sferoje niekada nesusiduriama su tuščiu ir nereikalingu funkcijos pasikartojimu; Dievybės nelinkusios visatos tarnystės nereikalingai dubliuoti.

^{6:4.3 (76.3)} Pirminio Sūnaus buvimą visur sudaro visatų visatos dvasinė vienybė. Visos kūrinijos dvasinis suvienijimas remiasi Amžinojo Sūnaus dieviškosios dvasios visur esančiu aktyviu buvimu. Kada mes suvokiame Tėvo dvasinį buvimą, tada savo mąstyme mums sunku jį atskirti nuo Amžinojo Sūnaus dvasinio buvimo. Tėvo dvasia amžinai gyvena Sūnaus dvasioje.

^{6:4.4 (76.4)} Tėvas turi būti dvasiškai esančiu visur, bet toks buvimas visur pasirodo, jog yra neatskiriamas nuo Amžinojo Sūnaus visur esančios dvasinės veiklos. Tačiau mes iš tiesų manome, jog dualistinės dvasinės prigimties Tėvo-Sūnaus buvimo visose situacijose Sūnaus dvasia yra lygiavertė Tėvo dvasiai.

^{6:4.5 (76.5)} Savo ryšyje su asmenybe, Tėvas veikia asmenybės grandinėje. Savo asmeniniame ir pastebimame ryšyje su dvasine kūrinija, jis pasirodo savo Dievybės visumos fragmentuose, ir šitie Tėvo fragmentai turi atskirą, unikalią, ir išskirtinę funkciją, kur tik ir kada tik jie pasirodo visatose. Visose tokiose situacijose Sūnaus dvasia yra lygiavertė Visuotinio Tėvo fragmentuoto buvimo dvasinei funkcijai.

6:4.6 (76.6) Dvasiškai Amžinasis Sūnus yra visur esantis. Amžinojo Sūnaus dvasia yra kuo tikriausiai su jumis ir aplink jus, bet ne jūsų viduje ir nėra jūsų dalis, kaip yra Paslaptینگasis Pagalbininkas. Viduje gyvenantis Tėvo fragmentas derina mirtingojo protą prie besivystančių dieviškųjų požiūrių, kuriais remiantis, kylantis protas vis labiau reaguoja į Antrojo Šaltinio ir Centro visagalės dvasios gravitacijos grandinės dvasinę traukiamąją galią.

6:4.7 (76.7) Pirminis Sūnus visuotinai ir dvasiškai suvokia savąjį aš. Išmintimi Sūnus visiškai prilygsta Tėvui. Žinių, visažinumo srityje, mes negalime matyti skirtumo tarp Pirmojo ir Antrojo Šaltinių; kaip ir Tėvas, Sūnus žino viską; jo niekada nenustebina nė vienas visatos įvykis; jis suvokia pabaigą nuo pradžios.

6:4.8 (77.1) Tėvas ir Sūnus iš tikrųjų žino visų dvasių ir sudvasintų būtybių skaičių ir kur jos yra visatų visatoje. Sūnus ne tik iš tikrųjų pažįsta visus daiktus savo paties visur esančios dvasios dėka, bet šis Sūnus, lygiai su Tėvu ir Bendrai Veikiančiuoju, iki galo žino visą informaciją, kurią milžinišku atspindėjimo metodu gauna Aukščiausioji Būtybė, kurios intelektas visą laiką žino viską, kas vyksta septynių supervisatų visuose pasauliuose. Ir yra kitų būdų, kurių dėka Rojaus Sūnus yra visažinis.

6:4.9 (77.2) Amžinasis Sūnus, kaip mylinti, gailestinga, ir tarnaujanti dvasinė asmenybė, yra visiškai ir be galo lygi su Visuotiniu Tėvu, tuo tarpu visuose tuose gailestinguose ir meilės kupinuose asmeniniuose ryšiuose su žemesniųjų sferų kylančiomis būtybėmis Amžinasis Sūnus yra lygiai toks nuoširdus ir besirūpinantis, toks kantrus ir daug ištveriantis,

kaip ir vietinėse visatose esantys jo Rojaus Sūnūs, kurie taip dažnai save padovanoja laiko evoliuciniams pasauliams.

^{6:4.10 (77.3)} Nėra reikalo toliau plačiau aptarinėti Amžinojo Sūnaus savybes. Su tomis nurodytomis išimtimis, reikia tikrai studijuoti Dievo Tėvo dvasinės savybes tam, kad būtų suprastos ir teisingai įvertintos Dievo Sūnaus savybės.

5. Amžinojo Sūnaus apribojimai

^{6:5.1 (77.4)} Amžinasis Sūnus fizinėse sferose asmeniškai neveikia, jis taip pat neveikia, išskyrus tikrai jo veikimą per Bendrai Veikiantįjį, ir proto tarnystės tvarinių būtybėms lygiuose. Bet šitie apribojimai Amžinojo Sūnaus jokių būdu kaip nors kitaip nesuvaržo, kad jis visiškai ir laisvai panaudotų *dvasinio* visažinumo, buvimo visur, ir visagališkumo visas dieviškąsias savybes.

^{6:5.2 (77.5)} Amžinasis Sūnus asmeniškai nepersmelkia dvasios potencialų, neatskiriamų nuo Dievybės Absoliuto begalybės, bet šiems potencialams tampant realiams, jie patenka į šio Sūnaus dvasinės gravitacijos grandinės visagalį grybšnį.

^{6:5.3 (77.6)} Asmenybė yra Visuotinio Tėvo išimtinė dovana. Amžinasis Sūnus gauna asmenybę iš Tėvo, bet jis, be Tėvo, asmenybės nedovanoja. Sūnus suteikia kilmę milžiniškoms dvasinėms gausybėms, bet tokie kilusieji nėra asmenybės. Kada Sūnus sukuria asmenybę, tada jis tą daro kartu su Tėvu ar su Bendrai Kuriančiuoju, kuris tokiuose ryšiuose gali veikti vietoje Tėvo. Tokiu būdu Amžinasis Sūnus yra bendras asmenybių kūrėjas, bet asmenybės jis nepadovanoja nė vienai būtybei ir pats, vienas, niekada nesukuria asmenių būtybių.

Tačiau šis veiksmo apribojimas iš Sūnaus neatima sugebėjimo sukurti kitokios negu asmenės realybės bet kokį tipą ar visus tipus.

6:5.4 (77.7) Amžinasis Sūnus yra apribotas, perduodant kūrėjo išskirtines teises. Tėvas, įamžindamas Pirminį Sūną, padovanojo jam galią ir privilegiją vėliau prisijungti prie Tėvo dieviškajame veiksmo, sukuriant papildomus Sūnus, turinčius kuriančiųjų savybių, ir tą jie padarė ir dabar daro. Tačiau, kada šitie lygiaverčiai Sūnūs yra sukurti, tada tvėrimo išskirtinės teisės matomai negali būti perduodamos toliau. Amžinasis Sūnus perduoda tvėrimo galias tikrai pirmajam arba tiesioginiam įsmeninimui. Dėl to, kada Tėvas ir Sūnus susivienija tam, kad įsmeninėtų Sūną Kūrėją, tada jie pasiekia savo tikslą; bet tas Sūnus Kūrėjas, kuris šitokiu būdu yra sutveriamas, niekada negali perduoti ar deleguoti tvėrimo išskirtinių teisių įvairioms Sūnų kategorijoms, kurias jis gali vėliau sutverti, bet nežiūrint šito, aukščiausieji vietinės visatos Sūnūs iš tiesų turi labai ribotą Sūnaus Kūrėjo kuriančiųjų savybių atspindį.

6:5.5 (78.1) Amžinasis Sūnus, kaip begalinė ir išimtinai asmenė būtybė, negali fragmentuoti savo prigimties, negali savo paties aš individualizuotų dalių paskleisti ir padovanoti kitoms esybėms ar asmenims, kaip tą daro Visuotinis Tėvas ir Begalinė Dvasia. Bet Sūnus gali dovanoti ir iš tiesų dovanoja save, kaip beribę dvasią, kad apgaubtų visą kūriniją ir nenutrūkstamai trauktų visas dvasines asmenybes ir dvasines realybes į save.

6:5.6 (78.2) Visą laiką prisiminkite, Amžinasis Sūnus yra dvasinio Tėvo asmeninis pavaizdavimas visai kūrinijai. Sūnus yra

asmenis ir jokių būdų ne kitoks, bet tik asmenis Dievybės prasme; tokia dieviška ir absoliuti asmenybė negali būti suskaidyta arba fragmentuota. Dievas Tėvas ir Dievas Dvasia yra tikrai asmeniai, bet jie taip pat yra ir visa kita, papildomai prie to, kad yra tokios Dievybės asmenybės.

6:5.7 (78.3) Nors Amžinasis Sūnus negali asmeniškai dalyvauti Minties Derintojų padovanojime, bet jis iš tiesų tarėsi su Visuotiniu Tėvu amžinojoje praeityje, pritardamas šiam planui ir pažadėdamas begalinį bendradarbiavimą, kada Tėvas, projektuodamas Minties Derintojų padovanojimą, pasiūlė Sūnui, “Sutverkime mirtingąjį žmogų pagal mūsų pačių atvaizdą.” Ir kaip Tėvo dvasios fragmentas gyvena jūsų viduje, taip Sūnaus dvasios buvimas apgaubia jus, tuo tarpu šitie abu amžinai dirba kaip vienas jūsų dvasinio vystymosi labui.

6. Dvasios protas

6:6.1 (78.4) Amžinasis Sūnus yra dvasia ir turi protą, bet ne tokį protą ar tokią dvasią, kokią gali suvokti mirtingojo protas. Mirtingojo protas suvokia protą ribiniame, kosminiame, materialiaame, ir asmeniniame lygiuose. Žmogus taip pat stebi proto reiškinius gyvuose organizmuose, veikiančiuose ikiasmeniniame (gyvuliniame) lygyje, bet jam sunku suvokti proto prigimtį, kada jis yra susietas su viršmaterialiomis būtybėmis ir išimtinai kaip dvasinių asmenybių dalį. Tačiau, protą reikia apibrėžti skirtingai, kada jis užsimena apie egzistencijos dvasinį lygį ir kada jis yra panaudojamas tam, kad pažymėtų intelekto dvasines funkcijas. Ta proto rūšis, kuri yra tiesiogiai susieta su dvasia, nėra palygintina nei su tuo protu, kuris koordinuoja dvasią ir materiją, nei su tuo protu, kuris susietas tik su materija.

6:6.2 (78.5) Dvasia visą laiką sąmoningai suvokia, protauja, ir turi įvairius tapatybės aspektus. Jeigu kuris nors aspektas neturėtų proto, tai dvasinių būtybių brolybėje nebūtų jokios dvasinės sąmonės. Proto ekvivalentas, sugebėjimas pažinti ir būti pažintam, yra neatskiriamas nuo Dievybės. Dievybė gali būti asmenė, ikiasmenė, viršasmenė, arba neasmenė, bet Dievybė niekada nebūna be proto, tai yra, niekada nebūna be to sugebėjimo bent jau bendrauti su panašiomis esybėmis, būtybėmis, ar asmenybėmis.

6:6.3 (78.6) Amžinojo Sūnaus protas yra panašus į Tėvo protą, bet nepanašus į joki kitą protą visatoje, ir su Tėvo protu jis yra protėvis Bendrojo Kūrėjo įvairiapusiams ir toli pasklidusiems protams. Tėvo ir Sūnaus protas, tas intelektas, kuris yra protėvinis Trečiojo Šaltinio ir Centro absoliučiam protui, galbūt yra geriausiai iliustruojamas Minties Derintojo ikiprotu, nes, nors šitie Tėvo fragmentai yra visiškai už Bendrai Veikiančiojo proto grandinių, bet jie turi tam tikrą ikiproto formą; jie žino, kai būna žinomi; jie turi žmogiškojo mąstymo ekvivalentą.

6:6.4 (78.7) Amžinasis Sūnus yra visiškai dvasinis; žmogus yra beveik visiškai materialus; dėl to didelė dalis to, kas susiję su Amžinojo Sūnaus dvasine asmenybe, su jo septyniomis dvasinėmis sferomis, juosiančiomis Rojų, ir kas susiję su Rojaus Sūnaus neasmenių kūrinių prigimtimi, turės laukti, kada jūs pasieksite dvasios statusą, jums užbaigus Nebadono vietinės visatos morontinį kilimą. Ir kada jūs pereisite per šią supervisatą ir eisite toliau į Havoną, tada daugelis iš šitų dvasios paslėptų paslapčių paaiškės, kai jūs būsite apdovanoti “dvasios protu”—dvasine įžvalga.

7. Amžinojo Sūnaus asmenybė

6:7.1 (79.1) Amžinasis Sūnus yra toji begalinė asmenybė, iš kurios beribių asmenybės pančių Visuotinis Tėvas išsiveržė sutrejbimo būdu, ir kurio dėka jis visą laiką nuo to meto tęsė be pabaigos dosnų savęs dovanojimą savo Kūrėjų ir tvarinių visą laiką besiplečiančiai visatai. Sūnus yra *absoliuti asmenybė*; Dievas yra *asmenybės tėvas* — asmenybės šaltinis, asmenybės padovanotojas, asmenybės priežastis. Kiekviena asmenė būtybė asmenybę gauna iš Visuotinio Tėvo, lygiai taip, kaip Pirminio Sūnaus asmenybė kyla iš Rojaus Tėvo.

6:7.2 (79.2) Rojaus Sūnaus asmenybė yra absoliuti ir grynai dvasinė, ir šita absoliuti asmenybė taip pat yra dieviškasis ir amžinasis modelis, pirma, Tėvo dovanos, kada asmenybė yra suteikiama Bendrai Veikiančiajam, o, vėliau, kada savo asmenybės dovaną suteikia miriadoms savo tvarinių per visą toli nusidriekiančią visatą.

6:7.3 (79.3) Amžinasis Sūnus yra tikrai gailestingas tarnas, dieviškoji dvasia, dvasinė galia, ir reali asmenybė. Sūnus yra Dievo dvasinė ir asmenė prigimtis, paversta pasireiškiančia visatoms—Pirmojo Šaltinio ir Centro visa esmė, neturinti nieko to, kas yra neasmenis, kas yra šalia dieviško, kas yra nedvasinis ir grynai potencialus. Bet žmogiškajam protui neįmanoma perteikti Amžinojo Sūnaus dieviškosios asmenybės grožio ir didingumo žodinio paveikslo. Viskas, kas turi polinkio į tai, kad užtemdytų Visuotinį Tėvą, veikia beveik lygiai su tokiu pačiu poveikiu, kad užkirstų kelią Amžinojo Sūnaus konceptualiam suvokimui. Jūs turite palaukti, kol pasieksite Rojų, ir tuomet suprasite, kodėl aš nepajėgiau

pavaizduoti šitos absoliučios asmenybės charakterio, kad tą suprastų ribinis protas.

8. Amžinojo Sūnaus suvokimas

6:8.1 (79.4) Kai dėl tapatybės, prigimties, ir kitų asmenybės požymių, tai Amžinasis Sūnus yra Visuotinio Tėvo visiškai lygus, tobulas papildinys, ir amžinasis partneris. Tokia pačia prasme kaip Dievas yra Visuotinis Tėvas, tai Sūnus yra Visuotinė Motina. O visi mes, aukšti ir žemi, sudarome jų visuotinę šeimą.

6:8.2 (79.5) Kad įvertintumėte Sūnaus charakterį, jūs turėtumėte studijuoti Tėvo dieviškojo charakterio apreiškimą; jie yra amžiams ir neatskiriama vienas. Kaip dieviškosios asmenybės jie iš tiesų yra neatskiriama protingų būtybių žemesniosioms kategorijoms. Nėra taip sunku jas atskirai identifikuoti tiems, kurie yra kilę iš šitų pačių Dievybių kūrybinių veiksmų. Vietinės būtybės centrinėje visatoje ir Rojuje Tėvą ir Sūną mato ne tik kaip vieną visuotinės kontrolės asmenį vienybę, bet taip pat ir kaip dvi atskiras asmenybes, veikiančias visatos administravimo konkrečiose sferose.

6:8.3 (79.6) Kaip asmenis jūs galite suvokti Visuotinį Tėvą ir Amžinąjį Sūną kaip atskirus individus, nes jie iš tikrųjų tokie ir yra; bet administruodami visas jie tarpusavyje yra taip persipynę ir susiję, jog nevisada įmanoma juos atskirti. Kada, visatų reikaluose, Tėvas ir Sūnus yra sutinkami gluminančiuose tarpusavio susivienijimuose, tada nevisada yra naudinga mėginti jų veikimą atskirti; tiesiog prisiminkite, jog Dievas yra sužadinanti mintis, o Sūnus yra išreiškiamas žodis. Kiekvienoje vietinėje visatoje šitą neatskiriamumą įsamenina

Sūnus Kūrėjas, kuris dieviškumu išreiškia tiek Tėvą, tiek Sūnų dešimties milijonų apgyvendintų pasaulių tvariniams.

6:8.4 (80.1) Amžinasis Sūnus yra begalinis, bet prie jo galima priartėti per jo Rojaus Sūnų asmenis ir per Begalinės Dvasios kantrią tarnystę. Be Rojaus Sūnų save padovanojančio veikimo ir Begalinės Dvasios tvarinių kupinos meilės tarnystės, materialios kilmės būtybės vargu ar galėtų tikėtis pasiekti Amžinąjį Sūnų. Ir lygiai taip tai yra tiesa: Padedant ir vadovaujant šitoms dangiškosioms agentūroms, Dievo-sąmonės mirtingasis tikrai pasieks Rojų ir kada nors stovės šito didingo Sūnų Sūnaus asmeninėje akivaizdoje.

6:8.5 (80.2) Nors Amžinasis Sūnus yra mirtingojo asmenybės pasiekimo modelis, bet jums yra lengviau suvokti tiek Tėvo, tiek Dvasios tikrovę, nes Tėvas yra jūsų žmogiškosios asmenybės tikrasis padovanotojas, o Begalinė Dvasia yra jūsų mirtingojo proto absoliutus šaltinis. Bet, kada jūs kilsite dvasinio žengimo į priekį Rojaus keliu, tada Amžinojo Sūnaus asmenybė jums taps vis realesnė, ir jo be apribojimų dvasinio proto tikrovę vis daugiau pastebės jūsų vis labiau dvasingėjantis protas.

6:8.6 (80.3) Niekada iš tiesų Amžinojo Sūnaus samprata negali ryškiai spindėti jūsų materialiaame ar vėliau morontiniame prote; tikrai kada jūs sudvasingėsite ir pradėsite savo dvasios kilimą, tada tikrai Amžinojo Sūnaus asmenybės suvokimas ims prilygti jūsų sampratos ryškumui apie Rojaus kilmės Sūnaus Kūrėjo, kuris asmeniškai ir kaip asmuo vienu metu įsikūnijo ir gyveno Urantijoje kaip žmogus tarp žmonių, asmenybę.

6:8.7 (80.4) Per visą jūsų vietinės visatos patyrimą Sūnus Kūrėjas, kurio asmenybę gali suvokti žmogus, turi kompensuoti tai, kad jūs nesugebate suvokti labiau dvasinio, bet nežiūrint šito, vis vien asmenio Rojaus Amžinojo Sūnaus viso reikšmingumo. Kai jūs eisite per Orvontoną ir Havoną, kada už savęs paliksite ryškų vaizdą ir gilius prisiminimus apie savosios vietinės visatos Sūnų Kūrėją, tada šitą materialaus ir morontinio patyrimo užbaigimą kompensuos visą laiką besiplečiančios sampratos ir vis stiprėjantis suvokimas apie Rojaus Amžinąjį Sūnų, kurio realybė ir artumas visą laiką didės jums žengiant į priekį link Rojaus.

6:8.8 (80.5) Amžinasis Sūnus yra didinga ir šlovinga asmenybė. Nors tai pranoksta mirtingojo ir materialaus proto galias suvokti tokios begalinės būtybės asmenybės aktualybę, neabejokite, jis yra asmuo. Aš žinau, ką kalbu. Beveik nesuskaičiuojamą skaičių kartų aš stovėjau šito Amžinojo Sūnaus dieviškojoje akivaizdoje, o vėliau iškeliaudavau tolyn į visatą, kad įvykdyčiau jo maloningą paliepimą.

6:8.9 (80.6) [Sukurta Dieviškojo Patarėjo, paskirto suformuluoti šitą pareiškimą, pavaizduojantį Rojaus Amžinąjį Sūnų.]

7 Dokumentas. Amžinojo Sūnaus ryšys su visata

7:0.1 (81.1) PIRMINIS Sūnus visą laiką rūpinasi Tėvo amžinojo tikslo dvasinių aspektų įgyvendinimu, kada jis vis labiau atsiskleidžia besivystančių visatų, turinčių gyvų būtybių daugybę grupių, reiškiniuose. Mes ne iki galo suvokiame šitą amžinąjį planą, bet Rojaus Sūnus be abejonės jį suvokia iki galo.

7:0.2 (81.2) Sūnus yra panašus į Tėvą tuo, kad jis stengiasi iš savęs padovanoti viską, kas yra įmanoma, savo lygiaverčiams Sūnams ir jiems pavaldiems Sūnams. Ir šis Sūnus turi tokią pačią Tėvo savęs dalinimo prigimtį neribotai save padovanodamas Begalinei Dvasiai, veikiančiai kartu su jais.

7:0.3 (81.3) Kaip dvasinių realybių parėmėjas, Antrasis Šaltinis ir Centras yra Rojaus Salos, kuri taip nuostabiai paremia visus materialius daiktus, amžinasis atsvaras. Šitokiu būdu iš tiesų Pirmasis Šaltinis ir Centras yra amžinai apreikštas centrinės Salos nuostabių modelių materialiu grožiu ir Amžinojo Sūnaus dieviškosios asmenybės dvasinėmis vertybėmis.

7:0.4 (81.4) Amžinasis Sūnus yra dvasinių realybių ir dvasinių būtybių milžiniškos kūrinijos tikrasis parėmėjas. Dvasinis pasaulis yra Sūnaus įprotis, asmeninis elgesys, o dvasinės prigimtys neasmenės realybės visada reaguoja į Absoliutaus Sūnaus tobulos asmenybės valią ir tikslą.

7:0.5 (81.5) Tačiau, Sūnus nėra asmeniškai atsakingas už visų dvasinių asmenybių elgesį. Asmenio tvarinio valia yra santykinai laisva, ir dėl to nulemia tokių valinių būtybių veiksmus. Todėl laisvos valios dvasinis pasaulis nevisada tikrai išreiškia Amžinojo Sūnaus charakterį, net taip, kaip ir gamta Urantijoje nėra tikrasis Rojaus ir Dievybės tobulumo ir nekintamumo atspindys. Bet nesvarbu, kas galėtų apibūdinti žmogaus arba angelo laisvos valios veiksmą, vis vien visų dvasinių realybių visuotinės gravitacijos kontrolės Sūnaus amžinasis grybšnis toliau lieka absoliutus.

1. Dvasinės gravitacijos grandinė

7:1.1 (81.6) Viskas, ką galima pasakyti apie Dievo imanentiškumą, apie jo buvimą visur, visagališkumą, ir visažinumą, lygiai tiek pat galima pasakyti ir apie Sūnų dvasinėse sferose. Gryna ir visuotinė visos kūrinijos dvasinė gravitacija, šitoji išskirtinai dvasinė grandinė, veda tiesiai atgal į Antrojo Šaltinio ir Centro asmenį Rojuje. Jis vadovauja visų tikrų dvasinių vertybių to visą laiką esančio ir neklystančio dvasinio grybšnio kontrolei ir veikimui. Šitokiu būdu iš tikrųjų Amžinasis Sūnus įgyvendina absoliučią dvasinę aukšiausiąją valdžią. Jis tiesiogine prasme visas dvasines realybes ir visas sudvasintas vertybes laiko tarsi savo saujoje. Visuotinės dvasinės gravitacijos kontrolė yra visuotinė dvasinė aukščiausioji valdžia.

7:1.2 (82.1) Šitoji dvasinių dalykų gravitacijos kontrolė veikia nepriklausomai nuo laiko ir erdvės; dėl to iš tiesų perduodama dvasinė energija nesumažėja. Dvasinė gravitacija niekada nenukenčia dėl laiko uždelsimo, taip pat jos nesusilpnina erdvė. Ji nesumažėja sutinkamai su jos perdavimo atstumo kvadratu; grynos dvasinės energijos grandinių neuždelsia materialios kūrinijos masė. Ir šitas grynos dvasinės energijos laiko ir erdvės pranokimas yra neatskiriamas nuo Sūnaus absoliutumo; jis yra ne dėl Trečiojo Šaltinio ir Centro antigravitacinių jėgų įsiterpimo.

7:1.3 (82.2) Dvasinės realybės reaguoja į dvasinės gravitacijos centro traukiamąją galią sutinkamai su jų kokybine verte, su jų dvasinės prigimties realiu laipsniu. Dvasinė substancija (kokybė) lygiai taip reaguoja į dvasinę gravitaciją, kaip fizinės materijos (kiekybės) organizuota energija reaguoja į fizinę gravitaciją. Dvasinės vertybės ir dvasinės jėgos yra *realios*.

Asmenybės požiūriu, dvasia yra kūrinio siela; materija yra iliuzinis fizinis kūnas.

7:1.4 (82.3) Dvasinės grandinės reakcijos ir svyravimai visą laiką tiksliai atitinka dvasinių vertybių turinį, individo arba pasaulio kokybinį dvasinį statusą. Traukianti galia akimirksniu reaguoja į bet kokios visatos situacijos ar planetinės sąlygos vertę dvasios viduje ar šalia dvasios. Kiekvieną kartą, kada kokia nors dvasinė realybė aktualizuoja visatose, šitas pasikeitimas sukelia būtinybę, kad dvasinė grandinė tiesiogiai ir nedelsiant prisiderintų iš naujo. Tokia nauja dvasia iš tiesų yra Antrojo Šaltinio ir Centro dalis; ir tiesiog tiek užtikrintai, kiek mirtingasis žmogus tampa sudvasinta būtybe, jis pasieks šį dvasinį Sūnų, dvasinės gravitacijos centrą ir šaltinį.

7:1.5 (82.4) Sūnaus dvasinio traukimo galia mažesniu laipsniu yra neatskirama nuo sūnystės daugelio Rojaus kategorijų. Nes tarp absoliučios dvasinės gravitacijos grandinės ribų iš tikrųjų egzistuoja tos vietinės dvasinės traukos sistemos, kurios veikia kūrinijos mažesniuose vienetuose. Tokie dvasinės gravitacijos ikiabsoliutūs sukoncentravimai yra laiko ir erdvės asmenybių Kūrėjų dieviškumo dalis, ir turi abipusį ryšį su Aukščiausiosios Būtybės atsirandančia patirtine virškontrole.

7:1.6 (82.5) Dvasinės gravitacijos traukimas ir reagavimas į ją veikia ne tiktai visatoje kaip visumoje, bet taip pat net ir tarp individų ir individų grupių. Dvasinio sąryšio jėga egzistuoja tarp bet kokio pasaulio, rasės, nacijos, ar tikinčiųjų individų grupės dvasingų ir sudvasintų asmenybių. Tiesioginis dvasinės prigimties traukimas egzistuoja tarp dvasingai mąstančių asmenų, turinčių panašų skonį ir troškimus. Terminas *giminingos dvasios* yra ne vien tiktai vaizdinė kalbos priemonė.

7:1.7 (82.6) Kaip Rojaus materiali gravitacija, taip Amžinojo Sūnaus dvasinė gravitacija yra absoliuti. Nuodėmė ir maištas gali trukdyti vietinės visatos grandinių veikimui, bet niekas negali sustabdyti Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos. Liuciferio maištas sukėlė daug pakitimų jūsų apgyvendintų pasaulių sistemoje ir Urantijoje, bet mes nepastebime, jog dėl to įvestas jūsų planetos dvasinis karantinas būtų bent mažiausiu laipsniu paveikęs Amžinojo Sūnaus visur esančios dvasios ar susietos dvasinės gravitacijos grandinės buvimą ir veikimą.

7:1.8 (82.7) Visas didžiosios visatos dvasinės gravitacijos grandinės reakcijas galima numatyti. Mes atpažįstame Amžinojo Sūnaus visur esančios dvasios visus veiksmus ir reagavimus, ir matome, kad jie yra patikimi. Sutinkamai su gerai žinomais dėsniais, mes galime išmatuoti ir iš tiesų matuojame dvasinę gravitaciją lygiai taip, kaip žmogus mėgina apskaičiuoti ribinės fizinės gravitacijos pasireiškimus. Yra nekintantis Sūnaus dvasios reagavimas į visus dvasinius dalykus, būtybes, ir asmenis, ir šitas reagavimas visada būna sutinkamai su visų tokių dvasinių vertybių aktualybės laipsniu (tikrovės kokybiniu laipsniu).

7:1.9 (83.1) Bet šalia šitos pačios patikimos ir numatomos Amžinojo Sūnaus dvasinio buvimo funkcijos, taip pat yra sutinkami tokie reiškiniai, kurie savo reakcijomis nėra taip iš anksto nuspėjami. Tokie reiškiniai galbūt pažymi Dievybės Absoliuto lygiavertį veiksmą atsirandančių dvasinių potencialų sferose. Mes žinome, kad Amžinojo Sūnaus dvasios buvimas yra didingos ir begalinės asmenybės įtaka, bet mes vargu ar laikome tas reakcijas, susijusias su Dievybės Absoliuto numanomais veikimais, asmenėmis.

7:1.10 (83.2) Žvelgiant asmenybės požiūriu ir į asmenis, tai Amžinasis Sūnus ir Dievybės Absoliutas atrodo, jog yra susieti tokiu būdu: Amžinasis Sūnus viešpatauja aktualių dvasinių vertybių valdose, tuo tarpu Dievybės Absoliutas atrodo, jog persmelkia milžinišką potencialių dvasinių vertybių sferą. Dvasinės prigimties visa aktuali vertybė prieglobstį suranda Amžinojo Sūnaus gravitacijos grybšnyje, bet jeigu ji yra potenciali, tuomet akivaizdžiai prisiglaudžia Dievybės Absoliuto buvime.

7:1.11 (83.3) Dvasia atrodo, kad iškyla iš Dievybės Absoliuto potencialų; besivystanti dvasia abipusį ryšį suranda Aukščiausiojo ir Galutiniojo patirtiniuose ir neužbaigtuose grybšniuose; galiausiai dvasia suranda galutinį likimą Amžinojo Sūnaus dvasinės grandinės absoliučiam grybšnyje. Tai pasirodo, jog yra patirtinės dvasios ciklas, bet egzistenciali dvasia yra neatskiriama nuo Antrojo Šaltinio ir Centro begalybės.

2. Amžinojo Sūnaus administracija

7:2.1 (83.4) Rojuje Pirminio Sūnaus buvimas ir asmeninė veikla yra giluminė, absoliuti dvasine prasme. Kada mes vykstame iš Rojaus per Havoną į septynių supervisatų valdas, tada mes pastebime vis mažiau ir mažiau Amžinojo Sūnaus asmeninės veiklos. Po-Havonos visatose Amžinojo Sūnaus buvimas yra įasmenintas Rojaus Sūnuose, sąlygojamas Aukščiausiojo ir Galutiniojo patirtinių realybių, ir koordinuotas su Dievybės Absoliuto neapribotu dvasiniu potencialu.

7:2.2 (83.5) Centrinėje visatoje Pirminio Sūnaus asmeninis veikimas yra pastebimas šio amžinojo kūrinio nuostabioje

dvasinėje harmonijoje. Havona yra taip nuostabiai tobula, jog šito modelio visatos dvasinis statusas ir energijos būsenos yra tobuloje ir nuolatinėje pusiausvyroje.

7:2.3 (83.6) Supervisatose Sūnus nebūna ir negyvena asmeniškai; šituose kūriniuose jis palaiko tikrai viršasmenį atstovavimą. Šitie Sūnaus dvasios pasireiškimai nėra asmeniai; jų nėra Visuotinio Tėvo asmenybės grandinėje. Mes nežinome nė vieno geresnio vartotino termino, kaip tik juos pavadinti *viršasmenybėmis*; ir jos yra ribinės būtybės; jos nėra nei absonitinės, nei absoliučios.

7:2.4 (83.7) Amžinojo Sūnaus administravimas supervisatose, būdamas išimtinai dvasinis ir viršasmenis, nėra pastebimas tvariniams asmenybėms. Nepaisant šito, Sūnaus asmeninio poveikio visur prasiskverbiantis dvasinis raginimas yra sutinkamas Dienų Senųjų sferų visų sektorių veiklos kiekvienoje fazėje. Tačiau vietinėse visatose mes pastebime Amžinąjį Sūną asmeniškai esantį Rojaus Sūnų asmenyse. Čia begalinis Sūnus dvasiškai ir kūrybiškai veikia lygiaverčių Sūnų Kūrėjų didingo korpuso asmenyse.

3. Amžinojo Sūnaus ryšys su individu

7:3.1 (84.1) Laiko mirtingieji, kildami vietinėje visatoje, į Sūnų Kūrėją žiūri kaip į Amžinojo Sūnaus asmeninį atstovą. Bet, kada jie pradeda kilti supervisatos mokymo režimu, tada laiko piligrimai vis daugiau pastebi Amžinojo Sūnaus įkvepiančios dvasios dieviškąjį buvimą, ir jie sugeba patirti naudos, pasiimdami šitą dvasinio energizavimo veikimą. Havonoje šie kylantieji dar sąmoningiau suvokia Pirminio Sūnaus viską persmelkiančios dvasios mylintį apkabinimą. Nė viename

etape per visą mirtingojo kilimą Amžinasis Sūnus tikrai negyvena laiko piligrimo prote ar sieloje, bet jo geradarystė yra amžinai arti, ir visą laiką rūpinasi laiko besivystančiųjų vaikų geroje ir dvasiniu saugumu.

7:3.2 (84.2) Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos traukimas sudaro išliekančiųjų žmogiškųjų sielų neatskiriamą nuo Rojaus kilimo paslaptį. Visos tikrosios dvasinės vertybės ir visi bona fide sudvasinti individai yra laikomi Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos nuolatiname grybšnyje. Pavyzdžiui, mirtingojo protas pradeda savo karjerą kaip materialus mechanizmas, ir galiausiai yra įtraukiamas į Užbaigtumo Korpusą kaip beveik išstobulinta dvasios egzistencija, kurią vis mažiau veikia materialinė gravitacija ir kuri atitinkamai per visą šitą patyrimą vis labiau reaguoja į dvasinės gravitacijos traukimo į vidų akstiną. Dvasinės gravitacijos grandinė tiesiogine prasme traukia žmogaus sielą link Rojaus.

7:3.3 (84.3) Dvasinės gravitacijos grandinė yra pagrindinis kanalas, perduodantis tikinčios žmogaus širdies nuoširdžią maldą iš žmogiškosios sąmonės lygio į Dievybės aktualią sąmonę. Tą, kas jūsų prašymuose išreiškia tikrai dvasinę vertybę, sugriebs visuotinė dvasinės gravitacijos grandinė ir nedelsiant ir tuo pačiu metu perduos visoms su tuo susijusioms dieviškosioms asmenybėms. Kiekviena užsiims tuo, kas priklauso jos asmeninei sričiai. Dėl to jūsų praktiniame religiniame patyrimo yra nesvarbu, adresuojant savo nuolankius prašymus, ar jūs įsivaizduojate savo vietinės visatos Sūnų Kūrėją ar Amžinąjį Sūnų visų daiktų centre.

7:3.4 (84.4) Dvasinės gravitacijos grandinės skiriamasis veikimas matomai galėtų būti palygintas su nervų sistemos funkcijomis

materialiame žmogiškajame kūne: Pojūčiai keliauja į vidų nervų takais; kai kuriuos sulaiko ir į juos reaguoja žemesnieji automatiniai stuburo smegenų centrai; kiti eina toliau į žemesniųjų smegenų mažiau automatiškus, bet įpročiu ištreniruotus centrus, tuo tarpu ateinantys svarbiausi ir gyvybiški signalai akimirksniu pereina per šituos subordinuotus centrus ir nedelsiant yra užregistruojami aukščiausiuose žmogiškosios sąmonės lygiuose.

^{7:3.5 (84.5)} Bet kiek daug daugiau tobulesnės yra dvasinio pasaulio nuostabios priemonės! Jeigu kas nors kyla jūsų sąmonėje, kas yra kupinas aukščiausiosios dvasinės vertybės, kada tam jūs kartą suteikiate išraišką, tada nė viena jėga visatoje negali užkirsti kelio tam, kad tai būtų akimirksniu perduota tiesiai visos kūrinijos Absoliučiai Dvasios Asmenybei.

^{7:3.6 (84.6)} Ir priešingai, jeigu jūsų nuolankūs prašymai yra grynai materialūs ir visiškai sukoncentruoti į savąjį aš, tai neegzistuoja jokio plano, pagal kurį tokios nevertos maldos galėtų surasti prieglobstį Amžinojo Sūnaus dvasinėje grandinėje. Bet kokio prašymo turinys, kuris nėra “padiktuotas dvasios,” negali surasti jokios vietos visuotinėje dvasinėje grandinėje; tokie grynai savanaudiški ir materialūs pageidavimai sužlunga; jie nepakyla tikrųjų dvasinių vertybių grandinėmis. Tokie žodžiai yra kaip “pučiamos dūdos ir skambantis cimblas.”

^{7:3.7 (85.1)} Būtent motyvuojanti mintis, dvasinis turinys, nuolankų meldimą padaro galiojančiu. Žodžiai yra beverčiai.

4. Dieviškojo tobulumo planai

7:4.1 (85.2) Amžinasis Sūnus yra visą laiką trunkantis ryšys su Tėvu, sėkmingai įgyvendinant *žengimo į priekį dieviškąjį planą*: visuotinį planą dėl valinių tvarinių sukūrimo, evoliucijos, kilimo, ir tobulinimo. Ir, dieviškąja ištikimybe, šis Sūnus yra amžinai lygus su Tėvu.

7:4.2 (85.3) Tėvas ir jo Sūnus yra kaip vienas formuluojant ir vykdant šitą gigantiško pasiekimo planą, vystant laiko materialias būtybes iki amžinybės tobulumo. Šitas projektas erdvės kylančiųjų sielų dvasiniam pakėlimui yra bendras Tėvo ir Sūnaus kūrinys, ir jie, bendradarbiaudami su Begaline Dvasia, yra įsitraukę į savo dieviškojo tikslo bendrą įgyvendinimą.

7:4.3 (85.4) Šitas tobulumo pasiekimo dieviškasis planas apima tris unikalias, nors turinčias nuostabų abipusį ryšį, visuotinės užduoties dalis:

7:4.4 (85.5) 1. *Progresinio Pasiekimo Planą*. Tai yra Visuotinio Tėvo planas dėl evoliucinio kilimo, tokia programa, kurią be išlygų priėmė Amžinasis Sūnus, kada jis prisijungė prie Tėvo pasiūlymo, “Sutverkime mirtinguosius tvarinius pagal mūsų pačių atvaizdą.” Šitoji nuostata vystyti laiko tvarinius apima tai, kad Tėvas padovanoja Minties Derintojus ir materialius tvarinius apdovanoja asmenybės išskirtinėmis teisėmis.

7:4.5 (85.6) 2. *Savęs Padovanojimo Planas*. Kitas visuotinis planas yra didis Tėvo apreiškimo planas, kurį vykdo Amžinasis Sūnus ir jo lygiaverčiai Sūnūs. Tai yra Amžinojo Sūnaus pasiūlymas, ir jį sudaro tai, kad Dievo Sūnus jis padovanoja evoliuciniams kūriniams, kad ten įsamenintų ir koncentruotų, kad įkūnytų ir paverstų realia Tėvo meilę ir Sūnaus gailestingumą visų visatų

tvariniams. Neatskiriamas nuo savęs padovanojimo plano ir, kaip šito meilės tarnavimo laikinas bruožas, Rojaus Sūnūs veikia kaip reabilituotojai to, ką suklaidintų tvarinių valia pastatė į dvasinį pavojų. Kada tik ir kur tik įvyksta uždelsimas pasiekimo plano veikime, jeigu maištas, kartais, iškreiptų ar sukomplikuotų šitą planą, tuomet iš tikrųjų ima aktyviai veikti savęs padovanojimo plano nepaprastosios padėties nuostatos. Rojaus Sūnūs yra pasižadėję ir pasiruošę veikti kaip gelbėtojai, vykti į pačias tas maišto valdas ir ten atstatyti šių sferų dvasinį statusą. Ir tokią didvyrišką tarnystę iš tikrųjų atliko lygiavertis Sūnus Kūrėjas Urantijoje, sąsajoje su savo patirtinio savęs padovanojimo karjera gaunant aukščiausiąją valdžią.

^{7:4.6 (85.7)} 3. *Gailestingumo Tarnavimo Planas*. Kada pasiekimo planas ir savęs padovanojimo planas buvo suformuluotas ir paskelbtas, tada Begalinė Dvasia, viena ir pati, suplanavo ir pradėjo vykdyti gailestingumo tarnavimo milžinišką ir visuotinę užduotį. Šitoji tarnystė yra tokia esminė tiek pasiekimo, tiek savęs padovanojimo užduočių praktiniam ir efektyviam įvykdymui, ir visos Trečiojo Šaltinio ir Centro dvasinės asmenybės turi gailestingumo tarnystės dvasią, kuri tokiu dideliu laipsniu yra Trečiojo Šaltinio ir Centro prigimties dalis. Ne tiktai kurdama, bet taip pat ir administruodama Begalinė Dvasia veikia tikrai ir tiesiogine prasme kaip Tėvo ir Sūnaus bendrasis vykdytojas.

^{7:4.7 (86.1)} Amžinasis Sūnus yra tvarinio kilimo Tėvo visuotinio plano asmeninis patikėtinis, dieviškasis saugotojas. Paskelbęs visuotinį mandata, “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš,” Tėvas patikėjo šitos milžiniškos užduoties įgyvendinimą Amžinajam Sūnui; ir Amžinasis Sūnus šitą dieviškąjį planą

puoselėja drauge su savo dieviškuoju partneriu, Begaline Dvasia. Šitokiu būdu Dievybės iš tikrųjų veiksmingai bendradarbiauja kūrimo, kontrolės, evoliucijos, apreiškimo, ir tarnavimo—ir jeigu reikia, atstatymo ir reabilitavimo—darbe.

5. Savęs padovanojimo Dvasia

7:5.1 (86.2) Amžinasis Sūnus be apribojimų prisijungė prie Visuotinio Tėvo, kada visai kūrinijai buvo perduodamas tas nuostabus nurodymas: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas yra jūsų Tėvas Havonoje.” Ir visą laiką nuo to meto, tas pakvietimas-paliepimas motyvavo milžiniškos Amžinojo Sūnaus ir jo lygiaverčių ir asocijuotų Sūnų šeimos visus išlikimo planus ir savęs padovanojimo projektus. Ir per šituos pačius savęs padovanojimus Dievo Sūnūs visiems evoliuciniams tvariniams tapo “tuo keliu, ta tiesa, ir tuo gyvenimu.”

7:5.2 (86.3) Amžinasis Sūnus negali tiesiogiai palaikyti ryšio su žmogiškosiomis būtybėmis, kaip tą daro Tėvas ikiasmenių Minties Derintojų dovanos dėka, bet Amžinasis Sūnus prie sukurtų asmenybių iš tiesų priartėja dieviškosios sūnystės daugeliu žemyn nusidriekiančių palaipsnių pakopų dėka, kol jis gali stovėti žmogaus akivaizdoje ir, kartais, kaip pats žmogus.

7:5.3 (86.4) Amžinojo Sūnaus grynai asmenė prigimtis negali fragmentuotis. Amžinasis Sūnus tarnauja kaip dvasinė įtaka arba kaip asmuo, jis niekada netarnauja kitaip. Sūnui neįmanoma tapti tvarinio patyrimo dalimi ta prasme, kaip ja tampa Tėvas-Derintojas, bet Amžinasis Sūnus kompensuoja šitą apribojimą savęs padovanojimų būdu. Ką Visuotiniam

Tėvui reiškia fragmentuotų esybių patyrimas, tą Amžinajam Sūnui reiškia Rojaus Sūnų įsikūnijimo patyrimai.

7:5.4 (86.5) Amžinasis Sūnus neateina pas mirtingąjį žmogų kaip dieviškoji valia, kaip Minties Derintojas, gyvenantis žmogaus prote, bet Amžinasis Sūnus iš tiesų atėjo pas mirtingąjį žmogų Urantijoje, kada jo Sūnaus, Nebadono Mykolo, dieviškoji *asmenybė* įsikūnijo Jėzaus iš Nazareto žmogiškojoje prigimtyje. Tam, kad įgytų sukurtų asmenybių patyrimą, Dievo Rojaus Sūnūs turi įgauti tokių tvarinių pačią tą prigimtį ir savo dieviškąsias asmenybes įkūnyti kaip tuos pačius realius tvarinius. Įsikūnijimas, Sūnaringtono paslaptis, yra Sūnaus metodas, kaip išvengti priešingu atveju viską apimančių asmenybės absoliutumo pančių.

7:5.5 (86.6) Seniai seniai Amžinasis Sūnus padovanojo save centrinio kūrinio kiekvienai iš grandinių tam, kad būtų apšviesti ir vystomi Havonos visi gyventojai ir piligrimai, įskaitant ir laiko kylančiuosius piligrimus. Nė per vieną iš šitų septynių savęs padovanojimų jis tikrai neveikė nei kaip kylantysis, nei kaip havonietis. Jis egzistavo kaip jis pats. Jo patyrimas buvo unikalus; jo patyrimas nebuvo *su* žmogumi ar kitu piligrimu ar *kaip* žmogus ar kitas piligrimas, bet tam tikru būdu jis buvo asociatyvus viršasmene prasme.

7:5.6 (86.7) Taip pat jis iš tiesų neperėjo per tai, kas įsiterpia tarp Havonos vidinės grandinės ir Rojaus krantų. Jam, absoliučiai būtybei, neįmanoma sustabdyti asmenybės sąmonės, kadangi jame sutelktos visos dvasinės gravitacijos linijos. Ir šitų savęs padovanojimų laikotarpiais dvasinio švytėjimo centrinis Rojaus prieglobstis nebuvo susilpnintas, o Sūnaus visuotinės dvasinės gravitacijos grybšnis nebuvo sumažėjęs.

7:5.7 (87.1) Amžinojo Sūnaus savęs padovanojimais Havonoje pranoksta žmogiškosios vaizduotės ribas; jie buvo transcendentiniai. Jis papildė visos Havonos patyrimą tada ir vėliau, bet mes nežinome, ar jis papildė savo egzistencialios prigimties tariamą patirtinį pajėgumą. Tai būtų Rojaus Sūnų savęs padovanojimo paslapties sfera. Tačiau, mes tikrai manome, jog kad ir ką Amžinasis Sūnus įgavo šitų savęs padovanojimo misijų metu, nuo to meto jis tą išsaugojo visą laiką; bet mes nežinome, kas tai yra.

7:5.8 (87.2) Kad ir kiek mums būtų sunku suvokti Dievybės Antrojo Asmens savęs padovanojimus, bet mes tikrai suvokiame tą savęs padovanojimą, kurį Havonoje įgyvendino Amžinojo Sūnaus vienas iš Sūnų, kuris tiesiogine prasme perėjo per centrinės visatos grandines ir realiai patyrė tai, kas sudaro kylančiojo pasirengimą Dievybės pasiekimui. Tai buvo pirminis Mykolas, pirmagimis Sūnus Kūrėjas, ir jis perėjo per kylančiųjų piligrimų gyvenimo patyrimus iš grandinės į grandinę, su jais asmeniškai nukeliaudamas kiekvieno apskritimo etapą Grandfandos, pirmojo iš mirtingųjų, pasiekusio Havoną, dienomis.

7:5.9 (87.3) Kad ir ką kitką šitas pirminis Mykolas apreiškė, bet jis Pirminio Sūnaus Motinos transcendentinį savęs padovanojimą Havonos tvariniams padarė realų. Tokį realų, jog kiekvienas laiko piligrimas, kuris įtemptai dirba, kad nukeliautų Havonos grandinėmis, yra amžiams dar labiau padrąsintas ir sustiprintas tvirto žinojimo, kad Dievo Amžinasis Sūnus septynis kartus atsisakė Rojaus galios ir šlovės tam, jog dalyvautų laiko-erdvės piligrimų patyrimuose progresinio Havonos pasiekimo septyniose grandinėse.

7:5.10 (87.4) Amžinasis Sūnus yra pavyzdinis įkvėpimas visiems Dievo Sūnams jų savęs padovanojimo tarnavime per visas laiko ir erdvės visatas. Lygiaverčiai Sūnūs Kūrėjai ir asocijuotieji Sūnūs Arbitrai, su kitomis sūnystės neapreikštomis kategorijomis, visi turi šitą nuostabų norą padovanoti save tvarinio gyvybės įvairioms kategorijoms ir pačių tų tvarinių pavidalu. Todėl, dvasioje ir kadangi yra prigimtys, o taip pat ir kilmės giminingumas, tampa teisinga, jog Amžinasis Sūnus, padovanodamas Dievo kiekvieną Sūną erdvės pasauliams, šituose padovanojimuose, per šituos padovanojimus, ir šitais padovanojimais, visatų protingiems valiniams tvariniams padovanoja ir save.

7:5.11 (87.5) Dvasia ir prigimtimi, jeigu ne visomis savybėmis, kiekvienas Rojaus Sūnus yra Pirminio Sūnaus dieviškai tobulas portretas. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, kas tik matė Rojaus Sūną, tas matė Dievo Amžinąjį Sūną.

6. Rojaus Dievo Sūnūs

7:6.1 (87.6) Žinių stoka apie gausų skaičių Dievo Sūnų yra didžiulio susipainiojimo šaltinis Urantijoje. Ir šitas neišmanymas išlieka, nežiūrint tokių teiginių, kaip toks įrašas apie šitų dieviškųjų asmenybių konklavą: “Kada Dievo Sūnūs skelbė džiaugsmą, ir visos Ryto Žvaigždės dainavo kartu.” Kas tūkstantmetį sektoriaus standartiniu laiku įvairios dieviškųjų Sūnų kategorijos susirenka į savo periodines konklavas.

7:6.2 (87.7) Amžinasis Sūnus yra gailestingumo ir tarnystės garbinamų savybių, kurios taip su kaupu apibūdina besileidžiančiųjų Dievo Sūnų visas kategorijas, kada jos veikia visoje kūrinijoje, asmenis šaltinis. Visą dieviškąją prigimtį,

jeigu ne visą savybių begalybę, Amžinasis Sūnus būtinai perduoda tiems Rojaus Sūnums, kurie išvyksta iš amžinosios Salos, kad jo dieviškąjį charakterį apreikštų visatų visatai.

7:6.3 (88.1) Pirminis ir Amžinasis Sūnus yra Visuotinio Tėvo “pirmosios” užbaigtos ir begalinės minties palikuonis-asmuo. Kiekvieną kartą, kada Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus bendrai projektuoja naują, originalią, identišką, unikalią, ir absoliučią asmeninę mintį, tą patį akimirksnį šita kūrybinė idėja yra tobulai ir galutinai įsmeninama naujo ir originalaus *Sūnaus Kūrėjo* būtybe ir asmenybe. Šitie Sūnūs Kūrėjai dvasine prigimtimi, dieviškąja išmintimi, ir lygiaverte kūrybine galia, potencialiai yra lygūs su Dievu Tėvu ir Dievu Sūnumi.

7:6.4 (88.2) Sūnūs Kūrėjai išvyksta iš Rojaus į laiko visatas, ir bendradarbiaudami su Trečiojo Šaltinio ir Centro kontroliuojančiomis ir kūrybinėmis agentūromis, užbaigia progresinės evoliucijos vietinių visatų organizavimą. Šitie Sūnūs nėra susieti su materijos, proto, ir dvasios centrine ir visuotine kontrole, ir tokia kontrole jie nesirūpina. Dėl to iš tikrųjų jų kūrybinius veiksmus apriboja Pirmojo Šaltinio ir Centro ir jo lygiaverčių Absoliutų ikegzistencija, pirmenybė, ir viršenybė. Šitie Sūnūs sugeba administruoti tikrai tą, ką sukuria jie. Absoliutus administravimas yra neatsiejamas nuo egzistencijos pirmumo ir neatskiriamas nuo buvimo amžinybės. Tėvas išlieka pirminis visatose.

7:6.5 (88.3) Didele dalimi taip, kaip Sūnus Kūrėjus įsmeninina Tėvas ir Sūnus, taip *Sūnus Arbitrus* įsmeninina Sūnus ir Dvasia. Būtent šitie Sūnūs, tvarinio įsikūnijimo patyrimuose, užsitarnauja teisę tarnauti išlikimo teisėjais laiko ir erdvės kūrinuose.

7:6.6 (88.4) Tėvas, Sūnus, ir Dvasia taip pat susivienija, kad įasmenintų įvairiapusius *Sutrejybintus Sūnus Mokytojus*, kurie raižo didžiąją visatą kaip dieviškieji mokytojai visoms asmenybėms, žmogiškosioms ir dieviškosioms. Ir yra didžiulis skaičius kitokių Rojaus sūnystės kategorijų, kurios nebuvo pateiktos Urantijos mirtingųjų dėmesiui.

7:6.7 (88.5) Tarp Pirminio Sūnaus Motinos ir šitų Rojaus Sūnų gausybių, pasklidusių po visą kūriniją, yra tiesioginis ir išskirtinis bendravimo kanalas, toks kanalas, kurio veikimas yra neatskiriamas nuo dvasinio giminingumo savybės, kuri juos suvienija beveik absoliutaus dvasinio bendravimo ryšiais. Šita tarpsūnystės grandinė visiškai skiriasi nuo dvasinės gravitacijos visuotinės grandinės, kuri taip pat yra sukoncentruota Antrojo Šaltinio ir Centro asmenyje. Visi Dievo Sūnūs, kurie kyla iš Rojaus Dievybių asmenų, tiesiogiai ir nuolat palaiko ryšį su Amžinuoju Sūnumi Motina. Ir toks ryšys įvyksta akimirksniu; jis nepriklauso nuo laiko, nors kartais jį sąlygoja erdvė.

7:6.8 (88.6) Amžinasis Sūnus visą laiką ne tik turi tobulas žinias apie Rojaus sūnystės visų kategorijų statusą, mintis, ir daugialypę veiklą, bet taip pat jis tobulai žino viską, kas turi dvasinės vertės, kuri egzistuoja visų tvarinių širdyse amžinybės pirminiame centriniame kūrinyje ir lygiaverčių Sūnų Kūrėjų antriniuose laiko kūrinuose.

7. Aukščiausiasis Tėvo apreiškimas

7:7.1 (88.7) Amžinasis Sūnus yra Visuotinio Tėvo dvasios ir asmenybės užbaigtas, išskirtinis, visuotinis, ir baigiamasis apreiškimas. Visos žinios ir informacija apie Tėvą turi ateiti iš

Amžinojo Sūnaus ir jo Rojaus Sūnų. Amžinasis Sūnus yra iš amžinybės, ir visiškai ir be jokio dvasinio apribojimo yra vienas su Tėvu. Dieviškąja asmenybe jie yra lygiaverčiai; dvasine prigimtimi jie yra lygūs; dieviškumu jie yra tapatūs.

7:7.2 (89.1) Dievo charakterio iš esmės niekaip negalima pagerinti Sūnaus asmenyje, nes dieviškasis Tėvas yra be galo tobulas, bet tam, kad būtų atskleidžiamas tvarinių būtybėms, tai tas charakteris ir asmenybė yra sustiprinami, atsisakant to, kas yra neasmenis ir nedvasinis. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra daug daugiau negu asmenybė, bet Pirmojo Šaltinio ir Centro asmenybės tėvo visos dvasinės savybės dvasiškai būna ir Amžinojo Sūnaus absoliučioje asmenybėje.

7:7.3 (89.2) Pirminis Sūnus ir jo Sūnūs yra įsitraukę į tai, kad visai kūrinijai pateiktų visuotinį apreiškimą apie Tėvo dvasinę ir asmenę prigimtį. Centrinėje visatoje, supervisatoje, vietinėse visatoje, ar apgyvendintose planetose būtent vienas iš Rojaus Sūnų apreiškia Visuotinį Tėvą žmonėms ir angelams. Amžinasis Sūnus ir jo Sūnūs apreiškia tvarinio prisiartinimo prie Visuotinio Tėvo kelią. Ir net mes, būdami aukštos kilmės, Tėvą suprantame daug visapusiškiau tada, kada studijuojame jo charakterio ir asmenybės atskleidimą Amžinajame Sūnuje ir Amžinojo Sūnaus Sūnuose.

7:7.4 (89.3) Tėvas nusileidžia žemyn pas jus kaip asmenybė tikrai per Amžinojo Sūnaus dieviškuosius Sūnus. Ir Tėvą jūs pasiekiate tuo pačiu gyvuoju keliu; jūs kylate pas Tėvą, vadovaujami šitų dieviškųjų Sūnų grupės. Ir tai yra tiesa, nepaisant to, kad pati jūsų asmenybė yra tiesioginė Visuotinio Tėvo dovana.

7:7.5 (89.4) Amžinojo Sūnaus toli nusidriekusiame dvasinio administravimo visoje šitoje plačiai išplėstoje veikloje neužmirškite, jog Sūnus yra asmuo lygiai taip tikrai ir realiai, kaip tikrai ir realiai asmuo yra Tėvas. Iš tikrųjų būtybėms, kurios vienu metu priklauso žmogiškajai kategorijai, visada bus lengviau priartėti prie Amžinojo Sūnaus negu prie Visuotinio Tėvo. Laiko piligrimams žengiant į priekį per Havonos grandines, jūs būsite kompetentingi pasiekti Sūnų likus daug laiko iki to, kada būsite pasirengę suvokti Tėvą.

7:7.6 (89.5) Gailestingumo Amžinojo Sūnaus charakterį ir gailestingą prigimtį jūs turėtumėte geriau suvokti tada, kada jūs apmąstote šitų dieviškųjų savybių apreiškimą, kurį kupina meilės tarnystė pateikė jūsų pačių Sūnus Kūrėjas, vienu metu Žmogaus Sūnus žemėje, dabar jūsų vietinės visatos išaukštintas aukščiausiasis valdovas—Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus.

7:7.7 (89.6) [Sukurta Dieviškojo Patarėjo, paskirto suformuluoti šitą pareiškimą, pavaizduojantį Rojaus Amžinąjį Sūnų.]

8 Dokumentas. Begalinė Dvasia

8:0.1 (90.1) BEGALINĖJE praeityje, kada Visuotinio Tėvo “pirmoji” begalinė ir absoliuti mintis suranda Amžinajame Sūnuje tokį tobulą ir adekvatų žodį savo dieviškajai išraiškai, tuoj pat kyla tiek Minties-Dievo, tiek Žodžio-Dievo aukščiausiasis troškimas, kad būtų abipusės išraiškos ir sujungto veiksmo visuotinis ir begalinis atstovas.

8:0.2 (90.2) Amžinybės aušroje tiek Tėvas, tiek Sūnus tampa iki begalybės suvokiančiais savo tarpusavio priklausomumą, savo amžinąjį ir absoliutų vienumą; ir dėl to jie iš tiesų sudaro

dieviškosios partnerystės begalinį ir amžinai trunkantį susitarimą. Šita niekada nesibaigianti artima sutartis yra sudaroma tam, kad būtų įgyvendintos jų suvienytos sampratos per visą amžinybės ratą; ir visą laiką nuo šito amžinybės įvykio Tėvas ir Sūnus veikia šitoje dieviškojoje sąjungoje.

8:0.3 (90.3) Mes dabar betarpiškai susiduriame su Begalinės Dvasios, Trečiojo Šaltinio ir Centro, kilme amžinybėje. Būtent tą patį akimirksnį, kada Dievas Tėvas ir Dievas Sūnus abu kartu suvokia identišką ir begalinį veiksmą—absoliučios minties plano įgyvendinimą—tą pačią akimirką, Begalinė Dvasia ima egzistuoti visiškai susiformavusi.

8:0.4 (90.4) Šitokiu būdu pasakodamas apie Dievybių kilmės tvarką, aš iš tikrųjų šitaip darau tam, kad tiesiog įgalinčiau jus mąstyti apie jų ryšį. Tikrovėje, jie visi trys egzistuoja nuo amžinybės; jie yra egzistencialūs. Jie yra be dienų pradžios ar pabaigos; jie yra lygiaverčiai, aukščiausieji, galutiniai, absoliutūs, ir begaliniai. Jie yra ir buvo visada ir bus amžinai. Ir jie yra trys aiškiai individualizuoti, bet amžinai susieti asmenys, Dievas Tėvas, Dievas Sūnus, ir Dievas Dvasia.

1. Veiksmo Dievas

8:1.1 (90.5) Praeities amžinybėje, įsameninus Begalinę Dvasią, dieviškosios asmenybės ciklas tampa tobulas ir užbaigtas. Veiksmo Dievas egzistuoja, ir erdvės milžiniška scena yra parengta stulbinančiai kūrimo dramai—visuotiniam jaudinančiam patyrimui—amžinųjų amžių dieviškajai panoramai.

8:1.2 (90.6) Begalinės Dvasios pirmasis veiksmas yra savo dieviškųjų tėvų, Tėvo-Tėvo ir Sūnaus-Motinos, patikrinimas ir suvokimas. Ji, ši Dvasia, be apribojimų juos abu identifikuoja. Ji visiškai suvokia jų atskiras asmenybes ir begalines savybes, o taip pat jų sujungtą prigimtį ir suvienytą funkciją. Toliau, savanoriškai, su transcendentiniu noru ir įkvepiančiu spontaniškumu, Trečiasis Šaltinis ir Centras, nepaisant savo lygybės su Pirmuoju ir Antruoju Asmenimis, pažada amžinąją ištikimybę Dievui Tėvui ir pripažįsta amžinąją priklausomybę nuo Dievo Sūnaus.

8:1.3 (90.7) Neatskiriamas nuo šitos transakcijos prigimties ir abipusiškai pripažįstant kiekvienos asmenybės tarpusavio priklausomumą ir visų trijų vykdomąją sąjungą, yra sukuriamas amžinybės ciklas. Rojaus Trejybė egzistuoja. Visuotinės erdvės scena yra parengta daugiapusei ir niekada nesibaigiančiai panoramai, kurioje Visuotinio Tėvo tikslą kūrybingai atskleidžia Amžinojo Sūnaus asmenybė ir įgyvendina Veiksmo Dievas, vykdomoji agentūra, skirta Tėvo-Sūnaus kūrybinės partnerystės tikrovės vaidinimams.

8:1.4 (91.1) Veiksmo Dievas veikia, ir erdvės negyvi skliautai yra išjudinami. Vienas milijardas tobulų sferų atsiranda akimirksniu. Anksčiau už šią hipotetinę amžinybės momentą erdvės energijos, neatskiriamos nuo Rojaus, egzistuoja ir potencialiai veikia, bet realiai jos nepasireiškia; taip pat ir ribinės gravitacijos negalima išmatuoti kaip nors kitaip, kaip tik materialių realybių reakcija į jos nenutrūkstamą traukimą. Nėra nė vienos materialios visatos šituo (tariamu) amžinai tolimu momentu, bet tą pačią akimirką, kai tik materializuojasi vienas milijardas pasaulių, tada yra pastebima tokia gravitacija,

kurios užtenka ir kuri yra adekvati tam, kad juos išlaikytų visą laiką trunkančiame Rojaus grybšnyje.

8:1.5 (91.2) Dabar per šių Dievų kūriniją blyksteli antroji energijos forma, ir šitą išsiliejančią dvasią akimirksniu sugriebia Amžinojo Sūnaus dvasinė gravitacija. Šitokiu būdu šios dvigubos gravitacijos apimta visata yra paliečiama begalybės energijos ir panardinama į dieviškumo dvasią. Šitaip iš tiesų gyvenimo dirva yra parengta proto sąmonei, kuri yra priversta pasireikšti Begalinės Dvasios asocijuotose proto grandinėse.

8:1.6 (91.3) Šitas potencialios egzistencijos sėklas, paskleistas per visą Dievų centrinį kūrinį, paveikia Tėvas, ir atsiranda tvarinio asmenybė. Tuomet iš tiesų Rojaus Dievybių buvimas užpildo visą organizuotą erdvę ir pradeda efektyviai traukti visus daiktus ir būtybes link Rojaus.

8:1.7 (91.4) Begalinė Dvasia įsiamžina kartu su Havonos pasaulių gimimu, šita centrinė visata yra sukurta jos, su ja, ir joje, paklūstant Tėvo ir Sūnaus sujungtoms sąvokoms ir suvienytiems norams. Trečiasis Šaltinis ir Centras susidievina šituo pačiu bendrojo kūrimo veiksmu, ir šitokiu būdu jis amžiams tampa Bendrai Veikiančiuoju.

8:1.8 (91.5) Tai yra didingi ir įspūdingi Tėvo ir Sūnaus kūrybinio plėtimosi laikai jų bendrojo partnerio ir išskirtinio vykdytojo, Trečiojo Šaltinio ir Centro, veiksmu ir šitame veiksmė. Neegzistuoja jokie įrašo apie šiuos jaudinančius laikus. Mes teturime tikrai Begalinės Dvasios menkus atskleidimus, kad būtų pagrįstos šitos galingos transakcijos, o ji tiesiog patvirtina šį faktą, jog centrinė visata ir visa, kas yra susiję su ja,

įsiamžino vienu metu, kada ji gavo asmenybę ir ėmė sąmoningai egzistuoti.

8:1.9 (91.6) Trumpai sakant, Begalinė Dvasia patvirtina tai, jog, kadangi ji yra amžina, tai taip pat amžina yra ir centrinė visata. Ir tai yra tradicinis visatų visatos istorijos pradžios taškas. Absoliučiai nieko nėra žinoma ir nėra jokių egzistuojančių dokumentų, susijusių su bet koku įvykiu ar transakcija iki šito kūrybinės energijos ir administracinės išminties milžiniško išsiveržimo, kuris kristalizavo tą milžinišką visatą, kuri egzistuoja, ir šitaip nuostabiai veikia visų daiktų centre. Už šito įvykio ribų yra amžinybės nesuvokiamos transakcijos ir begalybės gelmės—absoliuti paslaptis.

8:1.10 (91.7) Ir mes šitaip pavaizduojame Trečiojo Šaltinio ir Centro nuoseklią kilmę kaip paaiškinančią nuolaidą laiko supančiotam ir erdvės sąlygojamam mirtingųjų tvarinių protui. Žmogaus protas turi turėti pradinį tašką, kad įsivaizduotų visatos istoriją, ir man buvo nurodyta suteikti šitą prisiartinimo prie amžinybės istorinės sampratos metodą. Materialiame prote, nuoseklumas reikalauja, kokios nors Pirmosios Priežasties; todėl mes iš tiesų postuluojuame Visuotinį Tėvą kaip visos kūrinijos Pirmąjį Šaltinį ir Absoliutų Centrą, tuo pačiu metu mokydami visus tvarinių protus, jog Sūnus ir Dvasia yra tuo pačiu metu amžini su Tėvu visatos istorijos visose fazėse ir kūrybinės veiklos visose sferose. Ir šitą mes darome jokia būdu neignorudami Rojaus Salos tikrovės ir amžinybės ir Beribio, Visuotinio, ir Dievybės Absoliutų tikrovės ir amžinybės.

8:1.11 (92.1) Laiko vaikų materialus protas gali pakankamai suvokti Tėvą amžinybėje. Mes žinome, jog kiekvienas vaikas gali geriausiai save susieti su tikrove iš pradžių įsisavindamas

vaiko-tėvų ryšius, o tada, išplėsdamas šitą sampratą, kad apimtų šeimą kaip visumą. Vėliau vaiko augantis protas sugebės prisiderinti prie šeimos ryšių sampratos, prie visuomenės, rasės, ir pasaulio ryšių, ir tada prie visatos, supervisatos, net visatų visatos ryšių.

2. Begalinės Dvasios prigimtis

8:2.1 (92.2) Bendrasis Kūrėjas yra iš amžinybės, ir su Visuotiniu Tėvu ir Amžinuoju Sūnumi yra visiškai ir be apribojimų vienas. Begalinė Dvasia tobulai atspindi ne tik tai Rojaus Tėvo prigimtį, bet taip pat ir Pirminio Sūnaus prigimtį.

8:2.2 (92.3) Trečiasis Šaltinis ir Centras yra žinomas įvairiais vardais: Visuotinė Dvasia, Aukščiausiasis Vadovas, Bendrasis Kūrėjas, Dieviškasis Vykdytojas, Begalinis Protas, Dvasių Dvasia, Rojaus Dvasia Motina, Bendrai Veikiantysis, Baigiamasis Koordinatorius, Visur Esanti Dvasia, Absolutus Intelektas, Dieviškasis Veiksmas; o Urantijoje ją kartais painioja su kosminiu protu.

8:2.3 (92.4) Visiškai tinka Dievybės Trečiąjį Asmenį pavadinti Begaline Dvasia, nes Dievas yra dvasia. Bet materialūs tvariniai, kurie turi polinkį klysti į materiją žvelgdami kaip į bazinę tikrovę, o į protą, kartu su dvasia, žvelgdami kaip į tokius postulatus, kurių šaknys yra materijoje, geriau suvoktų Trečiąjį Šaltinį ir Centrą, jeigu jis būtų vadinamas Begaline Tikrove, Visuotiniu Organizatoriumi, ar Asmenybės Koordinatoriumi.

8:2.4 (92.5) Begalinės Dvasios, kaip dieviškumo apreiškimo visatoje, negalima surasti ir ji visiškai pranoksta žmogiškojo

suvokimo ribas. Kad pajustumėte Dvasios absoliutumą, jums tiktai reikia apmąstyti Visuotinio Tėvo begalybę ir pagarbiai žiūrėti į Pirmojo Sūnaus amžinybę.

8:2.5 (92.6) Iš tikrųjų Begalinės Dvasios asmenyje yra paslaptis, bet ne tokia didelė, kokia yra Tėve ir Sūnuje. Iš visų Tėvo prigimties aspektų Bendrasis Kūrėjas kuo nuostabiau atskleidžia jo begalybę. Net jeigu pagrindinė visata galiausiai išsiplės iki begalybės, tai Bendrai Veikiančiojo dvasios buvimas, energijos kontrolė, ir proto potencialas bus adekvatus tam, kad patenkintų tokios beribės kūrinijos poreikius.

8:2.6 (92.7) Nors Begalinė Dvasia visais aspektais turi Visuotinio Tėvo tobulumą, teisumą, ir meilę, bet ji linksta į Amžinojo Sūnaus gailestingumo savybes, šitokiu būdu tapdama Rojaus Dievybių gailestingumo tarnu didžiajai visatai. Visada ir amžinai—visuotinai ir per amžius—Dvasia yra gailestingumo tarnas, nes kaip dieviškieji Sūnūs apreiškia Dievo meilę, taip dieviškoji Dvasia pavaizduoja Dievo gailestingumą.

8:2.7 (93.1) Neįmanoma, jog Dvasia turėtų daugiau gėrio negu Tėvas, nes visas gėris kyla iš Tėvo, bet Dvasios veiksmų dėka mes galime tokį gėrį suvokti geriau. Begalinės Dvasios asmenybių kupinas meilės veikimas ir nenutrūkstama tarnystė Tėvo ištikimybę ir Sūnaus pastovumą sferų dvasinėms būtybėms ir materialiams tvariniams padaro labai realius.

8:2.8 (93.2) Bendrai Veikiantysis paveldi visą Tėvo minties grožį ir tiesos charakterį. Visi šitie dieviškumo įkvepiantys bruožai yra koordinuojami beveik aukščiausiuose kosminio proto lygiuose, paklūstant Trečiojo Šaltinio ir Centro besąlyginio ir beribio proto begalinei ir amžinai išminčiai.

3. Dvasios ryšys su Tėvu ir Sūnumi

8:3.1 (93.3) Kaip Amžinasis Sūnus yra Visuotinio Tėvo “pirmosios” absoliučios ir begalinės minties žodžio išraiška, taip Bendrai Veikiantysis yra tobulas įvykdymas “pirmosios” tobulos kūrybinės sąvokos arba plano, skirto bendram Tėvo-Sūnaus asmenybių partnerystės absoliučios žodžio-minties sąjungos veiksmui. Trečiasis Šaltinis ir Centras įsiamžina tuo pačiu metu su centriniu arba dekretiniu kūrinium, ir tarp visatų amžinai egzistuoja tiksliai šitas centrinis kūrinys.

8:3.2 (93.4) Po Trečiojo Šaltinio ir Centro įsameninimo, Pirmasis Šaltinis visatos kūrime asmeniškai daugiau nebedalyvauja. Visuotinis Tėvas deleguoja viską, kas įmanoma, Amžinajam Sūnui; lygiai taip iš tikrųjų Amžinasis Sūnus padovanoja visą įmanomą valdžią ir galią Bendrai Veikiančiajam.

8:3.3 (93.5) Amžinasis Sūnus ir Bendrasis Kūrėjas, kaip partneriai ir per savo lygiavertes asmenybes, suplanavo ir sumodeliavo kiekvieną po-Havonos visatą, kuri ėmė egzistuoti. Dvasia palaiko tokį patį asmeninį ryšį su Sūnumi visoje vėlesnėje kūrinijoje, kokį ryšį palaiko Sūnus su Tėvu pirmajame ir centriniame kūrinijose.

8:3.4 (93.6) Amžinojo Sūnaus vienas iš Sūnų Kūrėjų ir Begalinės Dvasios viena iš Kuriančiųjų Dvasių sutvėrė jus ir jūsų visatą; ir nors Tėvas ištikimai paremia tą, ką jie organizavo, bet yra perduota šitam Visatos Sūnui ir šitai Visatos Dvasiai puoselėti ir paremti savo darbą, o taip pat tarnauti savo pačių sutvertiems tvariniams.

8:3.5 (93.7) Begalinė Dvasia yra visus mylinčio Tėvo ir visiems gailėstingo Sūnaus veiksmingas agentas, skirtas tam, kad įgyvendintų jų bendrą projektą, patraukti į save visas laiko ir erdvės tiesą mylinčias sielas visuose laiko ir erdvės pasauliuose. Tą patį akimirksnį, kai tik Amžinasis Sūnus priėmė savo Tėvo tobulumo siekimo planą visatų tvariniams, tą patį akimirksnį, kai tik šis kilimo projektas tapo Tėvo-Sūnaus planu, tą pačią akimirką Begalinė Dvasia tapo Tėvo ir Sūnaus bendruoju administratoriumi įgyvendinant jų suvienytą ir amžinąjį tikslą. Ir šitą darydama, Begalinė Dvasia pažadėjo visus savo dieviškojo buvimo ir dvasinių asmenybių resursus Tėvui ir Sūnui; ji šitam milžiniškam planui paskyrė *viską*, jog iškeltų išliekančius valinius tvarinius iki Rojaus tobulumo dieviškųjų aukštumų.

8:3.6 (93.8) Begalinė Dvasia yra Visuotinio Tėvo ir jo Amžinojo Sūnaus tobulas, išskirtinis, ir visuotinis apreiškimas. Visos žinios apie Tėvo-Sūnaus partnerystę turi būti gaunamos per Begalinę Dvasią, dieviškosios minties-žodžio sąjungos bendrąjį atstovą.

8:3.7 (93.9) Amžinasis Sūnus yra vienintelis prisiartinimo prie Visuotinio Tėvo kelias, o Begalinė Dvasia yra vienintelė priemonė pasiekti Amžinąjį Sūną. Tik tai Dvasios kantraus tarnavimo dėka iš tiesų laiko kylantieji gali atrasti Sūną.

8:3.8 (94.1) Visų daiktų centre Begalinė Dvasia yra pirmoji iš Rojaus Dievybių, kurią turi pasiekti kylantieji piligrimai. Trečiasis Asmuo apgaubia Antrąjį ir Pirmąjį Asmenis, ir dėl to iš tikrųjų visada iš pradžių turi suvokti jį visi tie, kurie yra kandidatai į tai, kad būtų pristatyti šiam Sūnui ir jo Tėvui.

8:3.9 (94.2) Ir daugeliu kitų būdų Dvasia iš tikrųjų vienodai atstovauja ir lygiai taip tarnauja Tėvui ir Sūnui.

4. Dieviškojo tarnavimo Dvasia

8:4.1 (94.3) Lygiagrečiai su fizine visata, kurioje Rojaus gravitacija laiko visus daiktus, yra ir dvasinė visata, kurioje Sūnaus žodis paaiškina Dievo mintį, ir, kada “tampa kūnu,” demonstruoja susietų Kūrėjų sujungtos prigimties kupiną meilės tarnystę. Bet visoje šioje materialioje ir dvasinėje kūrinijoje ir per visą šitą materialią ir dvasinę kūriniją yra milžiniška arena, kurioje Begalinė Dvasia ir jos dvasiniai palikuonys paskleidžia dieviškųjų tėvų sujungtą gailestingumą, kantrybę, ir amžinai trunkančią meilę savo bendro sumanymo ir sutvėrimo protingiems vaikams. Amžinai trunkantis tarnavimas protui yra šios Dvasios dieviškojo charakterio esmė. Ir visi Bendrai Veikiančiojo dvasiniai palikuonys turi šitą troškimą tarnauti, šitą dieviškąją akstiną tarnystei.

8:4.2 (94.4) Dievas yra meilė, Sūnus yra gailestingumas, Dvasia yra tarnavimas—dieviškosios meilės ir begalinio gailestingumo tarnavimas visai protingai kūrinijai. Dvasia yra Tėvo meilės ir Sūnaus gailestingumo įsmeninimas; joje iš tikrųjų jie amžinai yra suvienyti visuotinei tarnystei. Dvasia yra *meilė, taikoma* tvarinių kūrinijai, Tėvo ir Sūnaus sujungta meilė.

8:4.3 (94.5) Urantijoje Begalinė Dvasia yra žinoma kaip visur esanti įtaka, visuotinis buvimas, bet Havonoje jūs tikrai ją pažinsite kaip realaus tarnavimo asmenį buvimą. Čia Rojaus Dvasios tarnavimas yra pavyzdinis ir įkvepiantis modelis kiekvienai iš jos lygiaverčių Dvasių ir pavaldžių asmenybių, tarnaujančių sutvertoms būtybėms laiko ir erdvės pasaulyuose. Šitoje

dieviškojoje visatoje Begalinė Dvasia iki galo dalyvavo Amžinojo Sūnaus septyniuose transcendentiniuose apsireiškimuose; lygiai taip ji iš tikrųjų dalyvavo su pirminiu Sūnumi Mykolu septyniuose savęs padovanojimuose Havonos grandinėms, šituo tapdama užjaučiančiu ir supratingu dvasiniu tarnu kiekvienam laiko piligrimui, keliaujančiam per šituos tobulus apskritimus danguje.

8:4.4 (94.6) Kada Dievo vienas iš Sūnų Kūrėjų prisiima atsakomybę už projektuojamos vietinės visatos sutvėrimo užduotį, tada Begalinės Dvasios asmenybės duoda pasižadėjimą kaip šito Sūnaus Mykolo nenuilstantys tarnai, kada jis išvyksta į savo kūrybinės užduoties misiją. Ypač Kuriančiųjų Dukrų asmenyse, vietinių visatų Motinose Dvasiose, mes tikrai matome Begalinę Dvasią, atsidavusią tam, kad puoselėtų materialių tvarinių kilimą į dvasinio pasiekimo vis aukštesnius lygius. Ir visas šitas tarnavimo tvariniui darbas yra atliekamas tobuloje harmonijoje su šiais tikslais ir glaudžiai susivienijus su šitų vietinių visatų Sūnų Kūrėjų asmenybėmis.

8:4.5 (94.7) Kaip Dievo Sūnūs yra įsitraukę į gigantišką užduotį, apreikšdami Tėvo meilės asmenybę visatai, taip iš tikrųjų Begalinė Dvasia yra atsidavusi nesibaigiančiam tarnavimui, apreikšdama Tėvo ir Sūnaus sujungtą meilę kiekvienos visatos visų vaikų individualiam protui. Šituose vietiniuose kūrinuose Dvasia nenusileidžia žemyn pas materialias rases mirtingojo materialaus kūno pavidalu, kaip nusileidžia kai kurie Dievo Sūnūs, bet Begalinė Dvasia ir jos lygiavertės Dvasios iš tiesų nusileidžia pačios, tikrai džiaugsmingai patiria stebinančią dieviškumo sumažinimo seką tol, kol jos pasirodo kaip angelai,

kad stovėtų greta jūsų ir vestų jus žemiškosios egzistencijos žemais takais.

8:4.6 (95.1) Šita pačia mažėjimo seka Begalinė Dvasia iš tikrųjų realiai, ir kaip asmuo, priartėja labai arti prie gyvulinės kilmės sferų kiekvienos būtybės. Ir visa tai Dvasia daro nė mažiausiu laipsniu nepažeisdama savo, kaip Dievybės Trečiojo Asmens visų daiktų centre, egzistavimo.

8:4.7 (95.2) Bendrai Veikiantysis yra iš tiesų ir per amžius didi tarnaujanti asmenybė, visuotinis gailestingumo tarnas. Tam, kad suvoktumėte šios Dvasios tarnavimą, apmąstykite šią tiesą, jog ji yra nesibaigiančios Tėvo meilės ir Sūnaus amžinojo gailestingumo sujungtas pavaizdavimas. Tačiau šios Dvasios tarnavimas nėra apribotas tuo, kad atstovautų vien tiktai Amžinajam Sūnui ir Visuotiniam Tėvui. Begalinė Dvasia taip pat turi galią, kad tarnautų valdų tvariniams savo pačios vardu ir savo teise; Trečiasis Asmuo turi dieviškąjį orumą, ir savo vardu taip pat dovanoja gailestingumo visuotinę tarnystę.

8:4.8 (95.3) Kada žmogus daugiau sužinos apie šitos Begalinės Dvasios tvarinių šeimos žemesniųjų kategorijų kupiną meilės ir nepailstančią tarnystę, tada jis dar daugiau žavėsis ir dievins Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus šito sujungto Veiksmo transcendentine prigimtimi ir neprilygstamu charakteriu. Iš tikrųjų šitoji Dvasia yra “Viešpaties akys, kurios amžinai stebi teisiuosius.” ir “dieviškosios ausys, kurios visada atviros jų maldoms.”

5. Dievo buvimas

8:5.1 (95.4) Begalinės Dvasios nuostabi savybė yra buvimas visur. Per visą visatą visatą, visur yra šita viską persmelkianti dvasia, kuri yra tokia panaši į visuotinio ir dieviškojo proto buvimą. Dievybės tiek Antrajam Asmeniui, tiek Trečiajam Asmeniui visuose pasauliuose atstovauja visą laiką esančios jų dvasios.

8:5.2 (95.5) Tėvas yra *begalinis*, ir dėl to yra ribojamas tikrai valios. Padovanodamas Derintojus ir asmenybę įjungdamas į grandinę, Tėvas veikia vienas, bet dvasinių jėgų ryšyje su protingomis būtybėmis jis panaudoja Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios dvasias ir asmenybes. Jis savo valia dvasiškai yra lygus su Sūnumi ir su Bendrai Veikiančiuoju; jis būna *su* Sūnumi ir Dvasios *viduje*. Tėvas kuo tikriausiai yra visur, ir mes pastebime jo buvimą bet kokios iš šitų ir visų šitų skirtingų, bet susietų jėgų, poveikių, ir buvimų dėka, ir per juos.

8:5.3 (95.6) Jūsų šventuosiuose raštuose *Dievo Dvasios* terminas atrodo, jog yra vartojamas pakaitomis tam, kad būtų pavadinta tiek Begalinė Dvasia Rojuje, tiek ir jūsų vietinės visatos Kuriančioji Dvasia. Šventoji Dvasia yra Rojaus Begalinės Dvasios šios Kuriančiosios Dukros dvasinė grandinė. Šventoji Dvasia yra grandinė, būdinga kiekvienai vietinei visatai ir apribota tos kūrinijos dvasine valda; bet Begalinė Dvasia yra visur.

8:5.4 (95.7) Yra daug dvasinių įtakų, ir visos jos yra kaip *viena*. Net ir Minties Derintojų darbas, nors ir yra nepriklausomas nuo visų kitų įtakų, bet būtinai sutampa su Begalinės Dvasios ir vietinės visatos Motinos Dvasios sujungtų poveikių dvasine tarnyste. Kada šitie dvasiniai buvimai veikia urantu gyvenime, tada jų negalima atskirti. Jūsų prote ir jūsų sieloms jie veikia kaip viena dvasia, nepaisant savo skirtingos kilmės. Ir kada šita

suvienyta dvasinė pagalba yra patiriama, tada jums ji tampa Aukščiausiojo poveikiu, «kuris visą laiką sugeba jus sulaikyti, kad nesukluptumėte, ir jus nekaltą atvesti pas jūsų Tėvą danguje.»

8:5.5 (96.1) Visą laiką prisiminkite, jog Begalinė Dvasia yra *Bendrai Veikiantysis*; tiek Tėvas, tiek Sūnus veikia joje ir per ją; ji yra ne tiktai kaip ji pati, bet kaip Tėvas ir kaip Sūnus ir kaip Tėvas-Sūnus. Pripažįstant tai, ir dėl daugelio papildomų priežasčių, apie Begalinės Dvasios dvasinį buvimą dažnai kalbama kaip apie “Dievo dvasią.”

8:5.6 (95.2) Taip pat būtų nuoseklu ir viso dvasinio tarnavimo ryšį vadinti Dievo dvasia, nes toks ryšys iš tikrųjų yra Dievo Tėvo, Dievo Sūnaus, Dievo Dvasios, ir Dievo Septinkarčio dvasių sąjunga—net Dievo Aukščiausiojo dvasia.

6. Begalinės Dvasios asmenybė

8:6.1 (96.3) Neleiskite, kad Trečiojo Šaltinio ir Centro plačiai paskleistas padovanojimas ir toli nusidriekiantis paplitimas užtemdytų arba kitokiu būdu atitrauktų dėmesį nuo jo asmenybės fakto. Begalinė Dvasia yra buvimas visatoje, amžinas veiksmas, kosminė galia, šventa įtaka, ir visuotinis protas; ji yra visa tai ir be galo daugiau, bet ji taip pat yra tikra ir dieviška asmenybė.

8:6.2 (96.4) Begalinė Dvasia yra užbaigta ir tobula asmenybė, dieviškai lygi ir lygiavertė Visuotiniam Tėvui ir Amžinajam Sūnui. Bendrasis Kūrėjas yra lygiai toks realus ir matomas visatų aukštesnėms protingoms būtybėms, kokie realūs ir matomi yra Tėvas ir Sūnus; iš tikrųjų dar labiau taip, nes būtent

Dvasią visi kylantieji turi pasiekti iki to laiko, kada jie galės prisiartinti prie Tėvo per Sūnų.

8:6.3 (96.5) Begalinė Dvasia, Trečiasis Dievybės Asmuo, turi visus požymius, kuriuos jūs siejate su asmenybe. Ši Dvasia yra apdovanota absoliučiu protu: “Dvasia ieško visų dalykų, net Dievo giluminių dalykų.” Ši Dvasia yra apdovanota ne tik protu, bet taip pat ir valia. Apie jos dovanų suteikimą yra užrašyta: “Bet visa tai padaro viena ir ta pati Dvasia, paskirstydama kiekvienam žmogui atskirai ir kaip ji nori.”

8:6.4 (96.6) “Dvasios meilė” yra reali, kaip ir jos nusiminimai: dėl to “Neliūdinkite Dievo Dvasios.” Ar mes stebėtume Begalinę Dvasią kaip Rojaus Dievybę ar kaip vietinės visatos Kuriančiąją Dvasią, mes matome, jog Bendrasis Kūrėjas yra ne tik Trečiasis Šaltinis ir Centras, bet taip pat ir dieviškasis asmuo. Šita dieviškoji asmenybė taip pat reaguoja į visatą kaip asmuo. Dvasia jums sako, “Tas, kuris turi ausis, išgirsta, ką sako Dvasia.” “Dvasia pati užtaria jus.” Dvasia paskleidžia tiesioginę ir asmeninę įtaką visoms sutvertoms būtybėms, “Nes, visi tie, kuriuos veda Dievo Dvasia, yra Dievo sūnūs.”

8:6.5 (96.7) Nors mes pastebime Begalinės Dvasios tarnavimo reiškinių visatų visatos tolimiesiems pasauliams, nors mes įsivaizduojame šitą pačią koordinuojančią Dievybę, veikiančią daugiapusių būtybių, kilusių iš Trečiojo Šaltinio ir Centro, neapsakomuose legionuose ir per tuos legionus, nors mes atpažįstame Dvasios buvimą visur, bet nežiūrint šito, mes vis vien tvirtiname, jog šitas pats Trečiasis Šaltinis ir Centras yra asmuo, visų daiktų ir visų būtybių ir visų visatų Bendrasis Kūrėjas.

8:6.6 (96.8) Administruojant visas Tėvas, Sūnus, ir Dvasia yra tarpusavyje suvienyti tobulai ir amžinai. Nors kiekvienas yra įsitraukęs į asmeninę tarnystę visai kūrinijai, bet visi trys yra dieviškai ir absoliučiai tarpusavyje susieti į kūrimo ir kontrolės tarnystę, kas amžiams juos padaro *vienu*.

8:6.7 (97.1) Begalinės Dvasios asmenyje Tėvas ir Sūnus yra bendrai abu, visada ir be galo tobulai, kadangi Dvasia yra tokia, kaip Tėvas, ir tokia, kaip Sūnus, o taip pat tokia, kaip Tėvas ir Sūnus, nes jie abu per amžius yra vienas.

8:6.8 (97.2) [Pateikta Urantijoje Uversos Dieviškojo Patarėjo, paskirto Dienų Senujų tam, kad pavaizduotų Begalinės Dvasios prigimtį ir darbą.]

9 Dokumentas. Begalinės Dvasios ryšys su visata

9:0.1 (98.1) ATSITIKO keistas dalykas, kada, Rojaus akivaizdoje, Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus susivienijo tam, kad įsiasmenintų. Niekas šitoje amžinybės situacijoje nepranašauja, jog Bendrai Veikiantysis įsiasmenins kaip neapribotas dvasingumas, koordinuotas su absoliučiu protu ir apdovanotas unikalėmis energijos manipuliavimo išskirtinėmis teisėmis. Jo atsiradimas užbaigia Tėvo išlaisvinimą iš centralizuoto tobulumo varžtų ir iš asmenybės absoliutumo pančių. Ir šitą išlaisvinimą atskleidžia Bendrojo Kūrėjo stebinanti galia sutverti būtybes, gerai pritaikytas tam, kad tarnautų kaip globojančios dvasios vėliau atsirandančių visatų net ir materialiesiems tvariniams.

9:0.2 (98.2) Tėvas yra begalinis meile ir valia, dvasine mintimi ir tikslu; jis yra visuotinis parėmėjas. Sūnus yra begalinis išmintimi ir tiesa, dvasine išraiška ir interpretavimu; jis yra visuotinis apreiškėjas. Rojus yra begalinis jėgos padovanojimo potencialas ir energijos dominavimo pajėgumas; jis yra visuotinis stabilizatorius. Bendrai Veikiantysis turi unikalių sintezės prerogatyvų, begalinį pajėgumą koordinuoti visas egzistuojančias visatos energijas, visas realias visatos dvasias, ir visus realius visatos protus; Trečiasis Šaltinis ir Centras yra daugiapusių energijų ir skirtingų kūrinų, kurie atsirado kaip Visuotinio Tėvo dieviškojo plano ir amžinojo tikslo pasekmė, visuotinis vienytojas.

9:0.3 (98.3) Begalinė Dvasia, Bendrasis Kūrėjas, yra visuotinis ir dieviškasis tarnas. Dvasia nenutrūkstamai reiškia Sūnaus gailestingumą ir Tėvo meilę, net harmonijoje su Rojaus Trejybės patvariu, nesikeičiančiu ir teisiu teisingumu. Jos įtaka ir jos asmenybės visą laiką yra netoli jūsų; jos tikrai pažįsta ir iš tikrųjų supranta jus.

9:0.4 (98.4) Per visas visas Bendrai Veikiančiojo agentūros nesustodamos manipuliuoja visos erdvės jėgas ir energijas. Kaip ir Pirmasis Šaltinis ir Centras, Trečiasis reaguoja tiek į tai, kas yra dvasinis, tiek į tai, kas yra materialus. Bendrai Veikiantysis yra Dievo, iš kurio susideda viskas—dalykai, prasmės, ir vertybės; energijos, protai, ir dvasios—vienybės apreiškimas.

9:0.5 (98.5) Begalinė Dvasia persmelkia visą erdvę; ji gyvena amžinybės apskritime; ir Dvasia, lygiai taip, kaip Tėvas ir Sūnus, yra tobula ir nesikeičianti—absoliuti.

1. Treciojo Šaltinio ir Centro savybės

9:1.1 (98.6) Trečiasis Šaltinis ir Centras yra žinomas daugeliu vardų, visi išreiškia ryšį ir pažymi funkciją. Kaip Dievas Dvasia, ji yra asmenybė, lygiavertė ir dieviškai lygi Dievui Sūnui ir Dievui Tėvui. Kaip Begalinė Dvasia, ji yra visur esanti dvasinė įtaka. Kaip Visuotinis Manipulatorius, ji yra energijos kontrolės tvarinių protėvis ir erdvės kosminių jėgų sužadintojas. Kaip Bendrai Veikiantysis, ji yra Tėvo-Sūnaus bendrasis atstovas ir partnerystės vykdytojas. Kaip Absolutus Protas, ji yra intelekto padovanojimo šaltinis per visas visatas. Kaip Veiksmo Dievas, ji yra judėjimo, kitimo, ir ryšio akivaizdus protėvis.

9:1.2 (99.19) Trečiojo Šaltinio ir Centro vienos savybės yra kilusios iš Tėvo, kitos savybės yra kilusios iš Sūnaus, tuo tarpu dar kai kurių savybių nepastebima, kad jos aktyviai ir asmeniškai būtų arba Tėve, arba Sūnuje—tokių savybių, kurių nebūtų galima paaiškinti kaip nors kitaip, bet tik darant prielaidą, kad Tėvo-Sūnaus partnerystė, kuri įamžina Trečiąjį Šaltinį ir Centrą, nuosekliai veikia harmonijoje su Rojaus absoliutumo amžinuoju faktų, ir suvokdama šį faktą. Bendrasis Kūrėjas įkūnija Dievybės Pirmojo ir Antrojo Asmenų sujungtą ir begalinių sąvokų pilnatvę.

9:1.3 (98.8) Tuo metu, kai jūs įsivaizduojate Tėvą kaip pirminį kūrėją, o Sūnų įsivaizduojate kaip dvasinį administratorių, tai apie Trečiąjį Šaltinį ir Centrą jūs turėtumėte galvoti kaip apie visuotinį koordinatorių, beribio bendradarbiavimo globotoją. Bendrai Veikiantysis yra visos aktualios tikrovės tvarkingas suderintojas; jis yra Tėvo minties ir Sūnaus žodžio saugykla, o veiksmė amžinai atsižvelgia į centrinės Salos materialų

absoliutumą. Rojaus Trejybė nustatė visuotinę *pažangos* tvarką, o Dievo apvaizda yra Bendrojo Kūrėjo ir atsirandančios Aukščiausiosios Būtybės sfera. Jokia reali ar atsirandanti tikrovė negali išvengti neišvengiamo ryšio su Trečiuoju Šaltiniu ir Centru.

9:1.4 (98.9) Visuotinis Tėvas vadovauja ikienerginėms, ikidvasinėms, ir ikiasmenybės sferoms; Amžinasis Sūnus viešpatauja dvasinės veiklos sferose; Rojaus Salos buvimas suvienija fizinės energijos ir besimaterializuojančios jėgos sferą; Bendrai Veikiantysis veikia ne tiktai kaip begalinė dvasia, atstovaujanti Sūnui, bet taip pat ir kaip Rojaus jėgų ir energijų visuotinis manipulatorius, šitokiu būdu sukurdamas visuotinį ir absoliutų protą. Bendrai Veikiantysis veikia per visą didžiąją visatą kaip aiškiai išreikšta ir atskira asmenybė, ypač dvasinių vertybių, fizinės energijos ryšių, ir tikrųjų proto prasmų aukštesnėse sferose. Jis veikia specifiškai, kur tik ir kada tik energija ir dvasia susivienija ir veikia viena kitą; jis viešpatauja visose reakcijose su protu, demonstruoja didžiulę galią dvasiniame pasaulyje, ir išlieja galingą poveikį energijai ir materijai. Visą laiką Trečiasis Šaltinis išreiškia Pirmojo Šaltinio ir Centro prigimtį.

9:1.5 (98.10) Trečiasis Šaltinis ir Centras tobulai ir be apribojimo turi Pirmojo Šaltinio ir Centro buvimą visur, kartais būna vadinamas Visur esančia Dvasia. Ypatingu ir labai asmeniniu būdu proto Dievas turi Visuotinio Tėvo ir jo Amžinojo Sūnaus visažinumą; Dvasios žinios yra giluminės ir užbaigtos. Bendrasis Kūrėjas demonstruoja Visuotinio Tėvo visagališkumo tam tikrus aspektus, bet realiai visagalis yra tiktai proto srityje. Dievybės Trečiasis Asmuo yra proto valdų

intelektualus centras ir visuotinis administratorius; čia jis yra absoliutus—jo aukščiausioji valdžia yra beribė.

9:1.6 (98.11) Bendrai Veikiantįjį atrodo, kad motyvuoja Tėvo-Sūnaus partnerystė, bet jo visi veiksmai pasirodo, jog pripažįsta Tėvo-Rojaus ryšį. Kai kada ir tam tikrose funkcijose jis atrodo kompensuoja patirtinių Dievybių—Dievo Aukščiausiojo ir Dievo Galutiniojo—vystymosi neužbaigtumą.

9:1.7 (100.1) Ir čia yra begalinė paslaptis: Tai, jog Begalinysis tuo pačiu metu apreiškė savo begalybę Sūnuje ir kaip Rojus, ir tuomet ima egzistuoti būtybė, kuri dieviškumu yra lygi Dievui, atspindinti Sūnaus dvasinę prigimtį, ir sugebanti sužadinti Rojaus modelį, tokia būtybė, kuri suverenumu sąlygiškai yra pavaldi, tačiau kuri daugeliu aspektų akivaizdžiai yra pati įvairiapusiškiausia *veiksme*. Ir tokia akivaizdi viršenybė veiksmo yra atskleidžiama Trečiojo Šaltinio ir Centro tokia savybė, kuri yra net aukštesnė už fizinę gravitaciją—Rojaus Salos visuotinį pasireiškimą.

9:1.8 (100.2) Papildomai prie šitos energijos ir fizinių daiktų virškontrolės, Begalinė Dvasia yra tobulai apdovanota šitomis kantrybės, gailestingumo, ir meilės savybėmis, kurios yra taip nuostabiai atskleistos jos dvasiniame tarnavime. Dvasia yra aukščiausiu laipsniu kompetentinga tarnauti su meile ir nustelbti teisingumą gailestingumu. Dievas Dvasia turi visą Pirminio ir Amžinojo Sūnaus dieviškąjį švelnumą ir gailestingą meilę. Jūsų kilmės visata yra formuojama tarp teisingumo priekalo ir kentėjimo kūjo; bet tie, kurie naudoja šį kūjį, yra gailestingumo vaikai, Begalinės Dvasios dvasiniai palikuonys.

2. Visur esanti Dvasia

9:2.1 (100.3) Dievas yra dvasia triguba prasme: Jis pats yra dvasia; savo Sūnuje jis pasirodo kaip dvasia be apribojimų; Bendrai Veikiančiajame, kaip dvasia, susieta su protu. Ir papildomai prie šitų dvasinių realybių, mes manome, kad pastebime patirtinės dvasios reiškinių—Aukščiausiosios Būtybės, Galutinės Dievybės, ir Dievybės Absoliuto dvasias.

9:2.2 (100.4) Begalinė Dvasia yra Amžinojo Sūnaus papildinys lygiai tiek, kiek Amžinasis Sūnus yra Visuotinio Tėvo papildinys. Amžinasis Sūnus yra Tėvo sudvasintas įasmeninimas; Begalinė Dvasia yra Amžinojo Sūnaus ir Visuotinio Tėvo įasmenintas sudvasinimas.

9:2.3 (100.5) Yra daug dvasinės jėgos netrukdomų kanalų ir viršmaterialios galios šaltinių, kurie Urantijos žmones sujungia tiesiogiai su Rojaus Dievybėmis. Egzistuoja Minties Derintojų tiesioginis ryšys su Visuotiniu Tėvu, Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos akstino plačiai paskleista įtaka, ir Bendrojo Kūrėjo dvasinis buvimas. Funkcijoje yra skirtumas tarp Sūnaus dvasios ir Dvasios dvasios. Trečiasis Asmuo savo dvasiniame tarnavime gali veikti kaip protas plus dvasia arba kaip viena dvasia.

9:2.4 (100.6) Papildomai prie šitų Rojaus buvimų, urantams padeda vietinės visatos ir supervisatos dvasinė įtaka ir veikla, su savo beveik begaline gausa kupinų meilės asmenybių, kurios tuos visą laiką siekiančiuosius teisingo tikslo ir nuoširdžiai sąžiningus veda į viršų ir į vidų link dieviškumo idealų ir aukščiausiojo tobulumo tikslo.

9:2.5 (100.7) Amžinojo Sūnaus visuotinės dvasios buvimą mes *pažįstame*— galime tą neklystamai atpažinti. Begalinės

Dvasios, Dievybės Trečiojo Asmens, buvimą net mirtingasis žmogus gali pažinti, nes materialūs tvariniai gali iš tiesų patirti šitos dieviškosios įtakos geradariškumą, kuri veikia kaip vietinės visatos Šventoji Dvasia, padovanota žmonijos rasėms. Žmogiškosios būtybės gali taip pat tam tikru laipsniu sąmoningai suvokti Derintoją, Visuotinio Tėvo neasmenį buvimą. Šitos dieviškosios dvasios, kurios dirba, kad žmogų ugdytų ir sudvasintų, visos veikia unisonu ir tobulai bendradarbiaudamos. Dvasiškai įgyvendinant mirtingojo kilimo ir tobulo pasiekimo planus jos yra kaip viena.

3. Visuotinis Manipulatorius

9:3.1 (101.1) Rojaus Sala yra fizinės traukos šaltinis ir esmė; ir tikrai užtektų jus informuoti, kad trauka yra vienas iš *realiausių* ir amžinai patikimiausių dalykų visoje fizinėje visatoje. Traukos niekas negali modifikuoti ar panaikinti, išskyrus tas jėgas ir energijas, kurias kartu remia Tėvas ir Sūnus, kurios buvo patikėtos Trečiojo Šaltinio ir Centro asmeniui ir yra funkciškai su juo susietos.

9:3.2 (101.2) Begalinė Dvasia turi unikalią ir stebinančią galią— *antigravitaciją*. Šitos galios funkciškai (pastebimai) nėra nei Tėve, nei Sūnuje. Šitas sugebėjimas atsilaikyti prieš materialios gravitacijos traukimą, neatskiriamą nuo Trečiojo Šaltinio ir Centro, yra atskleidžiamas Bendrai Veikiančiojo asmeninėse reakcijose į visatos ryšių tam tikrus aspektus. Ir šitą unikalią savybę galima perduoti Begalinės Dvasios kai kurioms aukščiausiosioms asmenybėms.

9:3.3 (101.3) Antigravitacija gali panaikinti gravitaciją lokaliu mastu; ji šitą padaro, panaudodama lygios jėgos buvimą. Ji

veikia tiktai materialios gravitacijos atžvilgiu, ir ji nėra proto veiksmas. Gravitacijai besipriešinantis žiroskopo reiškiny yra tinkama antigravitacijos *pasekmės* iliustracija, bet jis visiškai netinka tam, kad parodytų antigravitacijos *priežastį*.

9:3.4 (101.4) Dar daugiau, iš tiesų Bendrai Veikiantysis demonstruoja tokias galias, kurios gali pranokti jėgą ir neutralizuoti energiją. Tokios galios veikia sulėtindamos energiją iki materializavimo taško ir kitokiais jums nežinomais metodais.

9:3.5 (101.5) Bendrai Veikiantysis nėra nei energija, nei energijos šaltinis, nei energijos lemtis; jis yra energijos *manipulatorius*. Bendrai Veikiantysis yra veiksmas—judėjimas, kitimas, modifikavimas, koordinavimas, stabilizavimas, ir pusiausvyra. Tos energijos, kurias tiesiogiai ar netiesiogiai veikia Rojaus kontrolė, savo prigimtimi reaguoja į Trečiojo Šaltinio ir Centro ir į jo daugiapusių agentūrų veiksmus.

9:3.6 (101.6) Visatų visatą persmelkia Trečiojo Šaltinio ir Centro kontroliuojantys energiją tvariniai: fiziniai kontrolieriai, energijos reguliuotojai, energijos centrai, ir kiti Veiksmo Dievo atstovai, kurie turi reikalo su fizinių energijų reguliavimu ir stabilizavimu. Šitie unikalūs fizinės funkcijos tvariniai visi turi skirtingas energijos kontrolės savybes, tokias, kaip antigravitacija, kurias jie panaudoja stengdamiesi sukurti didžiosios visatos materijos ir energijų fizinę pusiausvyrą.

9:3.7 (101.7) Visa šita Veiksmo Dievo materialinė veikla atsiranda tam, kad savo funkciją susietų su Rojaus Sala, ir iš tikrųjų visos energetinės agentūros atsižvelgia į amžinosios Salos absoliutumą ir net priklauso nuo šio absoliutumo. Bet Bendrai

Veikiantysis neveikia taip, jog atstovautų Rojui arba reaguotų į jį. Jis veikia, asmeniškai, atstovaudamas Tėvui ir Sūnui. Rojus nėra asmuo. Trečiojo Šaltinio ir Centro neasmeniniai, beasmeniai, ir kitokie neasmeniai veikimai yra paties Bendrai Veikiančiojo visi valiniai veiksmai; jie nėra ko nors ar kieno nors atspindžiai, vediniai, ar pasekmės.

9:3.8 (101.8) Rojus yra begalybės modelis: Veiksmo Dievas yra to modelio sužadintojas. Rojus yra begalybės materialus atsvaros taškas; Trečiojo Šaltinio ir Centro agentūros yra protingumo svertai, kurie motyvuoja materialųjį lygį ir įpurškia spontaniškumą į fizinės kūrinijos mechanizmą.

4. Absolutus Protas

9:4.1 (102.1) Trečiojo Šaltinio ir Centro yra tokia intelektualinė prigimtis, kuri skiriasi nuo jo fizinių ir dvasinių požymių. Su tokia prigimtimi vargu ar galima kontaktuoti, bet su ja galima asocijuotis—nors intelektualiai, ne asmeniškai. Ji skiriasi nuo Trečiojo Asmens fizinių požymių ir dvasinio charakterio funkcijos proto lygiuose, bet tam, kad ją atskirtų asmenybės, šitoji prigimtis niekada neveikia savarankiškai nuo fizinių ir dvasinių pasireiškimų.

9:4.2 (102.2) Absolutus protas yra Trečiojo Asmens protas; jis yra neatskiriamas nuo Dievo Dvasios asmenybės. Protas, veikiančiose būtybėse, nėra atskirtas nuo energijos ar dvasios arba nuo abiejų. Protas nėra neatskiriamas nuo energijos; energija priima protą ir reaguoja į jį; energijai protas gali būti suteiktas iš viršaus, bet sąmonė nėra neatskiriama nuo grynai materialaus lygio. Proto nereikia pridėti grynajai dvasiai, nes dvasia iš prigimties yra sąmoninga ir identifikuojanti. Dvasia

visada yra išmintinga, *protinga* tam tikra prasme. Gali būti šitas protas arba tas protas, gali būti ikiprotas arba viršprotas, net dvasios protas, bet jis turi mąstymo ir žinojimo ekvivalentą. Dvasios įžvalga pranoksta, papildo, ar teoriškai eina anksčiau už proto sąmonę.

9:4.3 (102.3) Bendrai Veikiantysis yra absoliutus tikrai proto sferoje, visuotinio intelekto valdose. Trečiojo Šaltinio ir Centro protas yra begalinis; jis visiškai pranoksta visatų visatos aktyvias ir veikiančias proto grandines. Septynių supervisatų proto dovana yra gaunama iš Septynių Pagrindinių Dvasių, Bendrojo Kūrėjo pirminių asmenybių. Šitos Pagrindinės Dvasios paskleidžia protą didžiajai visatai kaip kosminį protą, o jūsų vietinę visatą persmelkia kosminio proto Orvontono tipo Nebadono variantas.

9:4.4 (102.4) Begalinis protas ignoruoja laiką, galutinis protas pranoksta laiką, kosminis protas yra sąlygojamas laiko. O šitaip yra su erdve: Begalinis Protas nepriklauso nuo erdvės, tačiau kada nusileidžiama iš begalinio proto lygio į pagalbinius proto lygius, tada intelektas turi vis daugiau atsižvelgti į erdvės faktą ir apribojimus.

9:4.5 (102.5) Kosminė jėga reaguoja į protą net ir taip, kaip kosminis protas reaguoja į dvasią. Dvasia yra dieviškasis tikslas, o dvasios protas yra dieviškasis tikslas veiksmė. Energija yra dalykas, protas yra prasmė, dvasia yra vertybė. Net laike ir erdvėje protas nustato tuos santykinius ryšius tarp energijos ir dvasios, kurie numato abipusį giminingumą amžinybėje.

9:4.6 (102.6) Protas transmutuoja dvasios vertybes į intelekto prasmes; valia turi galią proto prasmes įkūnyti į vaisių tiek

materialiose, tiek dvasinėse srityse. Kilimas į Rojų įtraukia santykinį ir skirtingą augimą dvasia, protu, ir energija. Asmenybė yra šitų patirtinės individualybės komponentų suvienytoja.

5. Proto tarnavimas

9:5.1 (102.7) Trečiasis Šaltinis ir Centras yra begalinis protu. Jeigu visata kartais augtų iki begalybės, tai vis tiek jo proto potencialas būtų adekvatus, kad apdovanotų beribį tvarinių skaičių tinkamais protais ir kitomis intelekto būtinomis sąlygomis.

9:5.2 (102.8) *Sukurto proto* sferoje Trečiasis Asmuo su savo lygiaverčiais ir pavaldžiais partneriais, valdo aukščiausiuoju laipsniu. Tvarinio proto valdos yra išimtinai kilusios iš Trečiojo Šaltinio ir Centro; jis yra proto padovanotojas. Net Tėvo fragmentams neįmanoma apsigyventi žmonių prote tol, kol nėra tinkamai jiems parengtas kelias Begalinės Dvasios proto veiksmo ir dvasinės funkcijos dėka.

9:5.3 (103.1) Unikalus proto bruožas yra tai, kad jį galima padovanoti tokiam plačiam gyvybės spektrui. Per savo kūrybinius ir sutvertus bičiulius Trečiasis Šaltinis ir Centras tarnauja visiems protams visose sferose. Jis tarnauja žmogiškajam ir ikižmogiškajam intelektui per vietinių visatų pagalbininkus, o fizinių kontrolierių agentūros dėka jis tarnauja gyvų daiktų pačių primityviausiųjų tipų net žemiausioms nepatirtinėms esybėms. Ir visada tikrai proto reguliavimas yra proto-dvasios arba proto-energijos asmenybių tarnavimas.

9:5.4 (103.2) Kadangi Dievybės Trečiasis Asmuo yra proto šaltinis, tai visiškai natūralu, jog evoliuciniams valios tvariniams yra lengviau suformuoti suvokiamas sampratas apie Begalinę Dvasią negu apie Amžinąjį Sūnų arba Visuotinį Tėvą. Bendrojo Kūrėjo tikrovę netobulai atskleidžia žmogiškojo proto pati egzistencija. Bendrasis Kūrėjas yra kosminio proto protėvis, o žmogaus protas yra to kosminio proto, kaip jį vietinėje visatoje padovanoja Trečiojo Šaltinio ir Centro Kuriančioji Dukra, individualizuota grandinė, neasmenė porcija.

9:5.5 (103.3) Kadangi Trečiasis Asmuo yra proto šaltinis, tai nedarykite tokios prielaidos, kad manytumėte, jog visi proto reiškiniai yra dieviški. Žmogiškasis intelektas turi gyvulinių rasių materialios kilmės šaknis. Visatos intelektas nėra Dievo, kuris yra protas, tikrasis atskleidimas, kaip ir fizinė gamta nėra Rojaus grožio ir harmonijos tikrasis atskleidimas. Tobulumo gamtoje yra, bet gamta nėra tobula. Bendrasis Kūrėjas yra proto šaltinis, bet protas nėra Bendrasis Kūrėjas.

9:5.6 (103.4) Protas, Urantijoje, yra kompromisas tarp minties tobulumo esmės ir jūsų nesubrendusios žmogiškosios prigimties besivystančio mentaliteto. Planas jūsų intelektualiai evoliucijai iš tikrųjų yra dieviškojo tobulumo planas, bet jūs esate labai toli nuo šito dieviškojo tikslo, kada jūs veikiate materialaus kūno tabernakuliuose. Protas iš tiesų turi dieviškąją kilmę, ir jis iš tiesų turi dieviškąją lemtį, bet jūsų materialus protas dar neturi dieviškojo orumo.

9:5.7 (103.5) Perdaug dažnai, tikrai perdaug dažnai, jūs supurvinat savo protą nenuoširdumu ir jį paženklinat neteisumu; jūs veikiate jį gyvuline baime ir iškraipote jį beprasmiu nerimu.

Dėl to, nors proto šaltinis ir yra dieviškas, bet toks protas, kokį jūs pažįstate savo kilimo pasaulyje, vargu ar gali tapti didžiulio susižavėjimo, tuo labiau didelės meilės ar garbinimo, objektu. Apmąstymai apie nesubrendusį ir neaktyvų žmogiškąjį intelektą turėtų vesti tikrai į nusižeminimo reakcijas.

6. Proto gravitacijos grandinė

9:6.1 (103.6) Trečiasis Šaltinis ir Centras, visuotinis intelektas, asmeniškai sąmoningai suvokia kiekvieną *protą*, kiekvieną intelektą, visoje kūrinijoje, ir jis palaiko asmeninį ir tobulą ryšį su visais šiais fiziniaisiais, morontiniais, ir dvasiniais protu apdovanotais tvariniais toli nusidriekiančiose visatose. Visas šitas proto veiklas sugriebia absoliuti proto gravitacijos grandinė, kuri koncentruojasi Trečiajame Šaltinyje ir Centre ir yra Begalinės Dvasios asmeninės sąmonės dalis.

9:6.2 (103.7) Didele dalimi taip, kaip Tėvas traukia į save visas asmenybes ir kaip Sūnus traukia visą dvasinę tikrovę, taip iš tikrųjų Bendrai Veikiantysis panaudoja traukiamąją galią visiems protams; jis besąlygiškai viešpatauja visuotinėje proto grandinėje ir ją valdo. Visos teisingos ir tikros intelektualios vertybės, visos dieviškosios mintys ir tobulos idėjos yra neklystamai traukiamos į šitą absoliučią proto grandinę.

9:6.3 (104.1) Proto gravitacija gali veikti nepriklausomai nuo materialios ir dvasinės gravitacijos, tačiau kur tik ir kada tik susiduria pastarosios dvi, ten ir tada visada veikia proto gravitacija. Kada visos trys yra suvienytos, tada asmenybės gravitacija gali apimti materialų tvarinį—fizinį ar morontinį, ribinį ar absonitinį. Bet nepriklausomai nuo šito, proto padovanojimas net ir neasmenėms būtybėms jas kvalifikuoja

tam, kad mąstyti, ir jas apdovanoja sąmone nepaisant to, kad jos iš viso nėra asmenybės.

9:6.4 (104.2) Tačiau asmenybės orumo savasis aš, žmogiškasis ar dieviškasis, nemirtingas ar potencialiai nemirtingas, neatsiranda nei iš dvasios, nei iš proto, nei iš materijos; jis yra Visuotinio Tėvo dovana. Taip pat iš tikrųjų dvasinės, intelektualios, ir materialios gravitacijos tarpusavio veikimas nėra būtina sąlyga tam, kad atsirastų asmenybės grandinė. Tėvo grandinė gali aprėpti protingą materialią būtybę, kuri nereaguoja į dvasinę gravitaciją. Asmenybės gravitacijos veikimas visada yra Visuotinio Tėvo valinio veiksmo dėka.

9:6.5 (104.3) Nors protas ir yra susietas su energija grynai materialiose būtybėse, ir su dvasia yra susietas grynai dvasinėse asmenybėse, bet nesuskaičiuojamos asmenybių kategorijos, įskaitant ir žmogiškąją, turi protą, kuris yra susietas tiek su energija, tiek su dvasia. Tvarinio proto dvasiniai aspektai neklystamai reaguoja į Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos traukimą; materialios savybės reaguoja į gravitacinį materialios visatos akstiną.

9:6.6 (104.4) Kosminio proto, kada jis nėra susietas su energija arba dvasia, neveikia nei materialios, nei dvasinės grandinės gravitacijos reikalavimai. Grynasis protas yra pavaldus tikrai Bendrai Veikiančiojo visuotinės gravitacijos grybšniui. Grynasis protas giminingumu yra artimas begaliniam protui, o begalinis protas (teoriškai lygiavertis dvasios ir energijos absoliutams) akivaizdžiai yra dėsniš pats sau.

9:6.7 (104.5) Kuo didesnis dvasios-energijos išsiskyrimas, tuo didesnė pastebima proto funkcija; kuo mažesnis energijos ir

dvasios išsiskyrimas, tuo mažiau yra pastebima proto funkcija. Akivaizdu, jog maksimali kosminio proto funkcija yra laiko erdvės visatose. Čia protas atrodo, jog veikia tarpinėje zonoje tarp energijos ir dvasios, bet ne taip yra aukštesniuose proto lygiuose; Rojuje energija ir dvasia iš esmės yra viena.

9:6.8 (104.6) Proto gravitacijos grandinė yra patikima; ji iškyla iš Dievybės Trečiojo Asmens Rojuje, bet ne visa pastebima proto funkcija yra nuspėjama iš anksto. Per visą žinomą kūriniją lygiagrečiai su šita proto grandine eina kažkoks mažai suprastas buvimas, kurio funkcija nėra nuspėjama iš anksto. Mes tikime, jog šitas nenuspėjamumas yra iš dalies aiškinamas Visuotinio Absoliuto funkcija. Kokia yra šitoji funkcija, mes nežinome; kas ją motyvuoja, mes tik galime daryti prielaidas; kai dėl jo ryšio su tvariniais, tai mes galime tikrai spekuliuoti.

9:6.9 (104.7) Ribinio proto tam tikri nenuspėjamumo aspektai gali būti dėl Aukščiausiosios Būtybės neužbaigtumo, ir yra milžiniška veiklos zona, kurioje Bendrai Veikiantysis ir Visuotinis Absoliutas galbūt gali susiliesti vienas su kitu. Daug yra to, kas apie protą nėra žinoma, bet dėl šito esame tikri: Begalinė Dvasia yra Kūrėjo proto tobula išraiška visiems tvariniams; Aukščiausioji Būtybė yra visų tvarinių protų besivystanti išraiška savo Kūrėjui.

7. Visatos atspindėjimas

9:7.1 (105.1) Bendrai Veikiantysis gali koordinuoti visatos aktualybės visus lygius tokiu būdu, kad įgalintų vienu ir tuo pačiu metu atpažinti tai, kas yra protinis, materialus, ir dvasinis. Tai yra *visatos atspindėjimo* reiškiny, toji unikali ir nepaaiškinama galia matyti, girdėti, just, ir žinoti viską, kas

vyksta per visą supervisatą, ir sukoncentruoti, atspindėjimo dėka, visą šitą informaciją ir žinojimą bet kuriame norimame taške. Atspindėjimo veiksmas yra tobulai parodytas kiekviename iš septynių supervisatų būstinių pasaulių. Jis taip pat veikia visuose supervisatų sektoriuose ir tarp vietinių visatų ribų. Atspindėjimas galiausiai koncentruojasi Rojuje.

9:7.2 (105.2) Atspindėjimo reiškinyje, kaip jį atskleidžia supervisatų būstinių pasauliuose dislokuotų atspindinčiųjų asmenybių nuostabūs veiksmai, išreiškia egzistencijos visų fazių patį sudėtingiausią, koks tik gali būti sutinkamas per visą kūriniją, tarpusavio susivienijimą. Dvasios linijas galima atsekti, kaip jos nusidriekia iki Sūnaus, fizinės energijos linijas galima atsekti, kaip jos nusidriekia iki Rojaus, o proto linijas galima atsekti, kaip jos nusidriekia iki Trečiojo Šaltinio; bet nepaprastame visatos atspindėjimo reiškinyje yra visų trijų unikalūs ir išskirtiniai suvienijimai, jie yra taip suvienyti, kad įgalintų visatos valdovus nedelsiant, tą patį akimirksnį, sužinoti apie tolimas sąlygas, kada tik jos susidaro.

9:7.3 (105.3) Didelę dalį atspindėjimo metodo mes suvokiame, bet yra daug aspektų, kurie mus iš tikrųjų glumina. Mes žinome, kad Bendrai Veikiantysis yra proto grandinės visatos centras, kad jis yra kosminio proto protėvis, ir kad kosminis protas veikia valdant Trečiojo Šaltinio ir Centro absoliučiai proto gravitacijai. Mes taip pat žinome, jog kosminio proto grandinės daro poveikį visos žinomos egzistencijos intelektualiams lygiams; jos savyje talpina visuotinius erdvės pranešimus, ir lygiai taip užtikrintai jos koncentruojasi Septyniose Pagrindinėse Dvasiose ir susilieja Trečiajame Šaltinyje ir Centre.

9:7.4 (105.4) Ryšys tarp ribinio kosminio proto ir dieviškojo absoliutaus proto pasirodo, jog vystosi Aukščiausiojo patirtiniame prote. Mus moko, jog laiko aušroje Begalinė Dvasia šitą patirtinį protą padovanojo Aukščiausiajai Būtybei, ir mes manome, kad atspindėjimo reiškinių tam tikrus bruožus galima paaiškinti tikrai postuluoiant Aukščiausiojo Proto veiklą. Jeigu Aukščiausioji Būtybė nėra susijusi su atspindėjimu, tuomet mes esame pasimetę, kad paaiškintume šitos kosmoso sąmonės sudėtingas transakcijas ir neklystančias operacijas.

9:7.5 (105.5) Empirinio ribinio sferoje, pasirodo, jog atspindėjimas yra visažinis ir gali reikšti Aukščiausiosios Būtybės buvimo-sąmonės atsiradimą. Jeigu šitoji prielaida yra teisinga, tuomet atspindėjimo panaudojimas savo bet kuriuo aspektu yra ekvivalentiškas daliniam ryšiui su Aukščiausiosios Būtybės sąmone.

8. Begalinės Dvasios asmenybės

9:8.1 (105.6) Begalinė Dvasia turi visišką galią tam, kad didelę dalį savo galių ir teisių perduotų savo lygiavertėms ir pavaldžioms asmenybėms ir agentūroms.

9:8.2 (105.7) Begalinės Dvasios pirmasis Dievybę sukuriantis veiksmas, veikiant be Trejybės, bet tam tikrame neapreikštame susivienijime su Tėvu ir Sūnumi, įsamenino egzistencijoje Rojaus Septynias Pagrindines Dvasias, Begalinės Dvasios paskleidėjas visatoms.

9:8.3 (106.1) Supervisatos būstinėje tiesioginio Trečiojo Šaltinio ir Centro atstovo nėra. Kiekvienas iš šitų septynių kūrinių

priklauso nuo vienos iš Rojaus Pagrindinių Dvasių, kuri veikia per septynias Atspindinčiąsias Dvasias, esančias supervisatos sostinėje.

9:8.4 (106.2) Kitas ir tebesitęsiantis Begalinės Dvasios kūrybinis veiksmas, kartas nuo karto, yra atskleidžiamas Kuriančiųjų Dvasių sutvėrimu. Kiekvieną kartą, kada tik Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus tampa tėvais vienam iš Sūnų Kūrėjų, tada Begalinė Dvasia tampa protėviu vietinės visatos Kuriančiajai Dvasiai, kuri tampa to Sūnaus Kūrėjo artima partnere viso vėlesniojo visatos patyrimo metu.

9:8.5 (106.3) Lygiai taip, kaip būtina skirti Amžinąjį Sūnų nuo Sūnų Kūrėjų, taip reikia matyti skirtumą tarp Begalinės Dvasios ir Kuriančiųjų Dvasių, vietinių visatų Sūnų Kūrėjų lygiaverčių partnerių.

9:8.6 (106.4) Trečiajam Šaltiniui ir Centrai didžiojoje visatoje atstovauja tarnaujančiųjų dvasių, žinianešių, mokytojų, teisėjų, padėjėjų, ir patarėjų didžiulės armijos, kartu su fizinės, morontinės, ir dvasinės prigimties tam tikrų grandinių prižiūrėtojais. Nevisos šitos būtybės yra asmenybės tiesiogine šio termino prasme. Ribinio-tvarinio rūšies asmenybę apibūdina:

9:8.7 (106.5) 1. Subjektyvi savimonė.

9:8.8 (106.6) 2. Objektyvi reakcija į Tėvo asmenybės grandinę.

9:8.9 (106.7) Yra kūrėjų asmenybių ir tvarinių asmenybių, ir papildomai prie šitų dviejų fundamentalių tipų yra *Trečiojo Šaltinio ir Centro asmenybių*, būtybių, kurios yra asmenės

Begalinei Dvasiai, bet kurios nėra besąlygiškai asmenės sutvertoms būtybėms. Šitos Trečiojo Šaltinio asmenybės nėra Tėvo asmenybės grandinės dalis. Pirmojo Šaltinio asmenybės ir Trečiojo Šaltinio asmenybės gali tarpusavyje bendrauti; ryši galima užmegzti su visomis asmenybėmis.

9:8.10 (106.8) Tėvas padovanoja asmenybę savo asmenine laisva valia. Kodėl jis šitaip daro, mes galime tikrai numanyti; kaip jis tą daro, mes nežinome. Taip pat mes nežinome, kodėl Trečiasis Šaltinis padovanoja ne tokią asmenybę, kokią dovanoja Tėvas, bet Begalinė Dvasia šitą daro savo vardu, kūrybiškai susijungdama su Amžinuoju Sūnumi, ir daugeliu būdų, kurie jums nėra žinomi. Dovanodama Pirmojo Šaltinio asmenybę Begalinė Dvasia taip pat gali veikti ir Tėvo vardu.

9:8.11 (106.9) Trečiojo Šaltinio asmenybių yra daugybė tipų. Begalinė Dvasia padovanoja Trečiojo Šaltinio asmenybę dideliame skaičiui grupių, kurios nėra įtrauktos į Tėvo asmenybės grandinę, tokios, kaip kai kurie energijų reguliuotojai. Lygiai taip Begalinė Dvasia iš tikrųjų asmenybėmis laiko didelį kiekį būtybių grupių, tokių, kaip Kuriančiosios Dvasios, kurios pačios atskirai sudaro klasę, pagal savo ryšius su įtrauktais į grandinę Tėvo tvariniais.

9:8.12 (106.10) Tiek Pirmojo Šaltinio, tiek Trečiojo Šaltinio asmenybės yra apdovanotos viskuo ir dar daugiau negu tai, ką žmogus sieja su asmenybės samprata; jos turi protą, kuris apima atmintį, protingumą, samprotavimą, kūrybinę vaizduotę, idėjų suvienijimą, sprendimą, pasirinkimą, ir daugybę kitokių intelekto galių, visiškai nežinomų mirtingiesiems. Su keliomis išimtimis tos kategorijos, kurios yra apreikštos jums, turi formą

ir aiškia individualybę; jos yra realios būtybės. Didžiąją jų daugumą mato visos dvasinės egzistencijos kategorijos.

9:8.13 (107.1) Net jūs galėsite matyti žemesniųjų kategorijų savo dvasinius partnerius, kada tik būsite išlaisvinti iš savo dabartinių materialių akių riboto matymo ir būsite apdovanoti morontine forma su jos išplėstu jautrumu dvasinių dalykų tikrovei.

9:8.14 (107.2) *Trečiojo Šaltinio ir Centro funkcinė šeima*, kaip ji yra atskleidžiama šituose pasakojimuose, yra suskaidyta į tris didžiules grupes:

9:8.15 (107.3) I. *Aukščiausiosios Dvasios*. Sudėtinės kilmės grupė, kuri apima, tarp kitų, tokias kategorijas:

9:8.16 (107.4) 1. Rojaus Septynias Pagrindines Dvasias.

9:8.17 (107.5) 2. Supervisatų Atspindinčiasias Dvasias.

9:8.18 (107.6) 3. Vietinių Visatų Kuriančiasias Dvasias.

9:8.19 (107.7) II. *Energijų Reguluotojai*. Grupė kontroliuojančiųjų tvarinių ir agentūrų, veikiančių visoje organizuotoje erdvėje.

9:8.20 (107.8) III. *Begalinės Dvasios Asmenybės*. Šitas įvardijimas nebūtinai pažymi, kad šitos būtybės yra Trečiojo Šaltinio asmenybės, nors kai kurios iš jų yra unikalios kaip valiniai tvariniai. Jos paprastai yra grupuojamos į tris pagrindines klasifikacijas:

9:8.21 (107.9) 1. Begalinės Dvasios Aukščiausiosios Asmenybės.

9:8.22 (107.10) 2. Erdvės Žinianešių Gausybės.

9:8.23 (107.11) 3. Tarnaujančiosios Laiko Dvasios.

9:8.24 (107.12) Šitos grupės tarnauja Rojuje, centrinėje arba gyvenamojoje visatoje, supervisatose, ir jos apima tokias kategorijas, kurios veikia vietinėse visatose, net iki žvaigždynų, sistemų, ir planetų.

9:8.25 (107.13) Dieviškosios ir Begalinės Dvasios milžiniškos šeimos dvasinės asmenybės yra amžinai atsidavusios Dievo meilės veikimo ir Sūnaus gailestingumo tarnystei laiko ir erdvės evoliucinių pasaulių visiems protingiems tvariniams. Šitos dvasinės būtybės sudaro gyvas kopečias, kuriomis mirtingasis žmogus lipa iš chaoso į šlovę.

9:8.26 (107.14) [Urantijoje apreikšta Uversos Dieviškojo Patarėjo, įgalioto Dienų Senujų, kad pavaizduotų Begalinės Dvasios prigimtį ir darbą.]

10 Dokumentas. Rojaus Trejybė

10:0.1 (108.1) AMŽINŲJŲ Dievybių Rojaus Trejybė padeda Tėvui išvengti asmenybės absoliutumo. Trejybė Dievo begalinės asmeninės valios beribę išraišką tobulai sujungia su Dievybės absoliutumu. Amžinasis Sūnus ir įvairūs dieviškosios kilmės Sūnūs, kartu su Bendrai Veikiančiuoju ir jo visatos vaikais, efektyviai suteikia Tėvo išlaisvinimą iš tų apribojimų, kurie priešingu atveju yra neatskiriami nuo pirmumo, tobulumo, nekintamumo, amžinybės, visuotinybės, absoliutumo, ir begalybės.

10:0.2 (108.2) Rojaus Trejybė veiksmingai pasirūpina Dievybės amžinosios prigimties visiška išraiška ir tobulu apreiksimu. Trejybės Stacionarūs Sūnūs lygiai taip suteikia visišką ir tobulą

dieviškojo teisingumo atskleidimą. Trejybė yra Dievybės vienybė, ir šitoji vienybė amžinai remiasi į trijų pirminių ir lygiaverčių ir bendrai egzistuojančių asmenybių, Dievo Tėvo, Dievo Sūnaus, ir Dievo Dvasios, dieviškojo vienumo absoliučius pamatus.

10:0.3 (108.3) Iš dabartinės situacijos amžinybės apskritime, žiūrint atgal į begalinę praeitį, visatos reikaluose mes galime atrasti tikrai vieną neišvengiamą neišvengiamumą, ir tai yra Rojaus Trejybė. Aš manau, jog Trejybė buvo neišvengiama. Kada aš žvelgiu į laiko praeitį, dabartį, ir ateitį, tada aš negalvoju, jog visoje visatų visatoje, kas nors dar kita galėjo būti neišvengiama. Dabartinė pagrindinė visata, žiūrint į jos retrospektyvą ar perspektyvą, yra neišsivaizduojama be Trejybės. Dėl to, kad yra Rojaus Trejybė, mes galime postuluoti, jog visa ką galima įgyvendinti vienas su kitu besikaitaliojančiais būdais arba net daugybe būdų, bet be Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios Trejybės mes nesugebame suvokti, kaip Begalinysis gali pasiekti trikartį ir lygiavertį įsiasmeninimą absoliutaus Dievybės vienumo akivaizdoje. Jokia kita kūrinio samprata neprilygsta to absoliutumo, kuris yra neatskiriamas nuo Dievybės vienybės, sujungtos su valinio išlaisvinimo pilnatve, kuri yra neatkiriama nuo trikarčio Dievybės įsameninimo, tobulumo Trejybės standartams.

1. Pirmojo Šaltinio ir Centro savęs paskleidimas

10:1.1 (108.4) Atrodytų, jog Tėvas, amžinybės praeityje, pradėjo giluminio savęs paskleidimo politiką. Kažkas yra tokio, kas yra neatskiriama nuo Visuotinio Tėvo nesavanaudiškos, kupinos meilės, ir mylimos prigimties, ir dėl tos priežasties jis sau

pačiam pasilieka tikrai tas galias ir tą valdžią, kurių matomai jam neįmanoma perduoti arba padovanoti.

10:1.2 (108.5) Visuotinis Tėvas iš viso atsisakė kiekvienos savo dalies, kurią buvo galima padovanoti kuriam nors kitam Kūrėjui arba tvariniui. Savo dieviškiesiems Sūnums ir jiems pavaldžioms protingoms būtybėms jis atidavė visą galią ir visą valdžią, kurią buvo galima atiduoti. Jis iš tikrųjų savo Sūnums Aukščiausiesiems Valdovams, atitinkamose jų visatose, perdavė visas administracinės valdžios teises, kurias buvo galima perduoti. Vietinės visatos reikaluose kiekvieną Sūną Kūrėją Aukščiausiąjį Valdovą padarė lygiai tokiu pačiu tobulu, kompetentingu, ir autoritetingu, koks yra Amžinasis Sūnus pirminėje ir centrinėje visatoje. Jis atidavė, iš tikrųjų padovanojo, tą orumą ir šventumą, kurį turi asmenybė, visą save ir visas savo savybes, viską, ko jis matomai galėjo atsisakyti, visais įmanomais būdais, per visus amžius, visose vietose, ir kiekvienam asmeniui, ir kiekvienoje visatoje, išskyrus savo centrinės gyvenamosios vietos visatą.

10:1.3 (109.1) Dieviškoji asmenybė nėra egocentriška; savęs paskleidimas ir dalinimasis asmenybe yra būdingas dieviškosios laisvos valios savajam aš. Tvariniai trokšta bendravimo su kitais asmeniais tvariniais; Kūrėjai jaučia poreikį pasidalinti dieviškumu su savo visatos vaikais; Begaliniojo asmenybė yra atskleidžiama kaip Visuotinis Tėvas, kuris dalinasi būties tikrove ir savojo aš lygybe su dviem lygiavertėmis asmenybėmis, Amžinuoju Sūnumi ir Bendrai Veikiančiuoju.

10:1.4 (109.2) Kai dėl žinių apie Tėvo asmenybę ir dieviškuosius požymius, tai mes visada būsimė priklausomi nuo Amžinojo

Sūnaus apreiškimų, nes, kada kūrimo bendras veiksmas buvo įgyvendintas, kada Dievybės Trečiasis Asmuo ėmė egzistuoti kaip asmenybė ir įvykdė savo dieviškųjų tėvų sujungtas sąvokas, tada Tėvas nustojo egzistuoti kaip beribė asmenybė. Atsiradus Bendrai Veikiančiajam ir materializavus kūrinijos centrinį branduolį, įvyko tam tikri amžinieji pasikeitimai. Dievas save kaip absoliučią asmenybę atidavė savo Amžinajam Sūnui. Šitokiu būdu Tėvas iš tikrųjų padovanoja “begalybės asmenybę” savo vieninteliui sukurtam Sūnui, tuo tarpu jie abu padovanoja savo amžinos sąjungos “bendrą asmenybę” Begalinei Dvasiai.

10:1.5 (109.3) Dėl šitų ir kitų priežasčių, kurios pranoksta ribinio proto suvokimą, žmogiškajam tvariniui nepaprastai sunku suvokti Dievo begalinę tėviškąją asmenybę, išskyrus tai, kaip ji yra visuotinai apreiškta Amžinajame Sūnuje ir, su Sūnumi, visuotinai veikia Begalinėje Dvasioje.

10:1.6 (109.4) Kadangi Dievo Rojaus Sūnūs lankosi evoliuciniuose pasauliuose, o kartais net ten gyvena mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir kadangi šitie savęs padovanojimais įgalina mirtingąjį žmogų iš tiesų kažką sužinoti apie dieviškosios asmenybės prigimtį ir charakterį, todėl iš tikrųjų planetinių sferų tvariniai šitų Rojaus Sūnų savęs padovanojimuose turi ieškoti tikros ir patikimos informacijos, susijusios su Tėvu, Sūnumi, ir Dvasia.

2. Dievybės įsmeninimas

10:2.1 (109.5) Sutrejybinimo būdu Tėvas atsisako tos beribės dvasinės asmenybės, kokia yra Sūnus, bet, šitaip padarydamas, jis pats paverčia save šito paties Sūnaus Tėvu, ir šituo jis pats

turi neribotą potencialą, kad taptų visų vėliau sukurtų, atsiradusių, ar kitaip įsmenintų protingų valinių tvarinių tipų dieviškuoju Tėvu. Kaip *absoliuti ir beribė asmenybė* Tėvas gali veikti tiktai kaip Sūnus ir su Sūnumi, bet kaip *asmenis Tėvas* jis asmenybę toliau dovanoja protingų valinių tvarinių skirtingų lygių įvairioms gausybėms, ir jis amžinai palaiko kupino meilės bendravimo asmeninius ryšius su šita milžiniška visatos vaikų šeima.

10:2.2 (109.6) Tėvui padovanojus savo paties pilnatvę savo Sūnaus asmenybei, ir kada šitas savojo aš padovanojimo veiksmas yra užbaigtas ir tobulas, tada iš begalinės galios ir prigimties, šitaip egzistuojančių Tėvo-Sūnaus sąjungoje, amžinieji partneriai bendrai padovanoja tas savybes ir požymius, kurie sukuria dar kitą tokią būtybę kaip jie patys; ir šitoji bendra asmenybė, Begalinė Dvasia, užbaigia Dievybės egzistencialų įsmeninimą.

10:2.3 (110.1) Be Sūnaus negali būti Dievo tėvystės. Be Dvasios negali būti Antrojo ir Trečiojo Asmenų brolystės. Trys asmenys yra mažiausia visuomeninė grupė, bet iš viso to didelio skaičiaus priežasčių šitoji yra pati mažiausioji, dėl kurios reikėtų tikėti Bendrai Veikiančiojo neišvengiamumu.

10:2.4 (110.2) Pirmasis Šaltinis ir Centras yra begalinė *tėvo asmenybė*, neribotas asmenybės šaltinis. Amžinasis Sūnus yra beribis *asmenybės absoliutas*, ta dieviškoji būtybė, kuri per visą laiką ir amžinybę išlieka kaip Dievo asmenės prigimties tobulas apreiškimas. Begalinė Dvasia yra *bendra asmenybė*, amžinai trunkančios Tėvo-Sūnaus sąjungos unikali asmenė pasekmė.

10:2.5 (110.3) Pirmojo Šaltinio ir Centro asmenybė yra begalybės asmenybė atėmus Amžinojo Sūnaus absoliučią asmenybę. Trečiojo Šaltinio ir Centro asmenybė yra išlaisvintos Tėvo asmenybės ir absoliučios Sūnaus asmenybės sąjungos superpapildanti pasekmė.

10:2.6 (110.4) Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, ir Begalinė Dvasia yra unikalūs asmenys; nė vienas nėra dublikatas, kiekvienas yra originalus; visi yra suvienyti.

10:2.7 (110.5) Tikrai Amžinasis Sūnus patiria dieviškosios asmenybės ryšio pilnatvę, sąmoningai suvokia tiek sūnystę su Tėvu, tiek tėvystę Dvasiai, ir dieviškąją lygybę tiek su Tėvu-protėviu, tiek su Dvasia-partneriu. Tėvui yra žinomas tas patyrimas, kad jis turi tokį Sūnų, kuris yra jam lygus, bet Tėvas nepažįsta jokių protėvinių antecedentų. Amžinasis Sūnus turi sūnystės patyrimą, asmenybės protėviškumo supratimą, ir tuo pačiu metu Sūnus sąmoningai suvokia, jog yra vienas iš bendrų tėvų Begalinei Dvasiai. Begalinė Dvasia sąmoningai suvokia dvigubą asmenybės protėvystę, bet nėra tėvas lygiavertei Dievybės asmenybei. Su Dvasia Dievybės įsmeninimo egzistencialus ciklas pasiekia užbaigtumą; Trečiojo Šaltinio ir Centro pirminės asmenybės yra patirtinės ir yra septynios.

10:2.8 (110.6) Aš esu kilęs iš Rojaus Trejybės. Aš pažįstu Trejybę kaip suvienytą Dievybę; aš taip pat žinau, jog Tėvas, Sūnus, ir Dvasia egzistuoja ir veikia savo konkrečiose asmeninėse pareigose. Aš tvirtai žinau, kad jie ne tikrai veikia asmeniškai ir kolektyviai, bet taip pat koordinuoja savo veiklas įvairiose grupuotėse taip, kad galiausiai jie funkcionuoja septyniuose vienaskaitiniuose ir daugiskaitiniuose ranguose. O kadangi šitie septyni susivienijimai išsemia galimybes tokiam

dieviškajam deriniui, tai neišvengiama, jog visatos realybės tikrai atsiranda septyniose vertybių, prasmių, ir asmenybių variacijose.

3. Dievybės trys asmenys

^{10:3.1 (110.7)} Nepaisant to, jog yra tikrai viena Dievybė, bet yra trys aiškūs ir dieviški Dievybės įsmeninimai. Kai dėl žmogaus apdovanojimo dieviškaisiais Derintojais, tai Tėvas sakė: “Sutverkime mirtingąjį žmogų pagal mūsų pačių atvaizdą.” Urantijiečių raštuose nuolat iškyla užuomina apie daugiskaitinės Dievybės veiksmus ir poelgius, aiškiai pripažįstant šių trijų Šaltinių ir Centrų egzistavimą ir veikimą.

^{10:3.2 (110.8)} Mes esame mokomi, jog Trejybės susivienijime Sūnus ir Dvasia palaiko tuos pačius ir lygius ryšius su Tėvu. Amžinybėje ir kaip Dievybės jie neabejotinai palaiko, bet laike ir kaip asmenybės jie tikrai atskleidžia labai skirtingos prigimties ryšius. Žvelgiant iš Rojaus išorėn į visas, šitie ryšiai iš tikrųjų atrodo, jog yra labai panašūs, bet, kada žvelgiama iš erdvės sferų, tada jie atrodo, jog yra gana skirtingi.

^{10:3.3 (111.1)} Dieviškieji Sūnūs iš tikrųjų yra “Dievo Žodis,” bet Dvasios vaikai tikrai yra “Dievo Veiksmas.” Dievas kalba per Sūnų ir, su Sūnumi, veikia per Begalinę Dvasią, tuo tarpu visose visatos veiklose Sūnus ir Dvasia yra nuostabiai broliški, dirbantys kaip du lygūs broliai, reikšdami susižavėjimą ir meilę garbiam ir dieviškai gerbiamam bendram Tėvui.

^{10:3.4 (111.2)} Tėvas, Sūnus, ir Dvasia yra tikrai lygūs prigimtimi, lygiaverčiai būtimi, bet jų veikloje visatoje yra aiškūs

skirtumai, o kada veikia atskirai po vieną, tada kiekvienas Dievybės asmuo yra akivaizdžiai apribotas absoliutumo srityje.

10:3.5 (111.3) Visuotinis Tėvas iki savo asmenybės, galių, ir požymių savanoriško atsisakymo, kas sukūrė Sūnų ir Dvasią, atrodo, jog buvo (filosofiškai mąstant) beribė, absoliuti, ir begalinė Dievybė. Bet toks teorinis Pirmasis Šaltinis ir Centras be tokio Sūnaus nė viena šio žodžio prasme negalėjo būti laikomas *Visuotiniu Tėvu*; tėvystė nėra reali be sūnystės. Dar daugiau, Tėvas, buvęs absoliutus visumos prasme, kažkokiu amžinai nutolusiu momentu turėjo egzistuoti vienas. Bet jis niekada neturėjo tokios vienatvės egzistencijos; Sūnus ir Dvasia abu yra kartu amžini su Tėvu. Pirmasis Šaltinis ir Centras visuomet buvo, ir amžinai bus, Pirminio Sūnaus amžinasis Tėvas ir, su Sūnumi, Begalinės Dvasios amžinasis protėvis.

10:3.6 (111.4) Mes matome, jog Tėvas atidavė visus tiesioginius absoliutumo pasireiškimus, išskyrus absoliučią tėvystę ir absoliučią valią. Mes nežinome, ar valia yra neatskiriama Tėvo savybė; mes tik galime pastebėti, kad savosios valios jis *neatidavė*. Tokia valios begalybė turėjo būti amžinai neatskiriama nuo Pirmojo Šaltinio ir Centro.

10:3.7 (111.5) Padovanodamas asmenybės absoliutumą Amžinajam Sūnui, Visuotinis Tėvas išvengia asmenybės absoliutumo pančių, bet šitaip darydamas, jis žengia tokį žingsnį, kuris amžiams padaro neįmanomu tai, kad jis veiktų vienas kaip asmenybės absoliutas. Ir galutinai įsameninus kartu egzistuojančią Dievybę—Bendrai Veikiantįjį—atsiranda šių trijų dieviškųjų asmenybių lemiamą trinarę tarpusavio

priklausomybė, kas susiję su Dievybės absoliutaus veikimo visuma.

10:3.8 (111.6) Dievas yra v isų asmenybių visatų visatoje Tėvas-Absoliutas. Tėvas asmeniškai yra absoliutus veiksmo laisve, bet laiko ir erdvės visatose, sutvertose, tveriamose, ir tose, kurios dar bus sutvertos, Tėvas nėra pastebimai absoliutus kaip visuminė Dievybė kitaip negu Rojaus Trejybė.

10:3.9 (111.7) Pirmasis Šaltinis ir Centras už Havonos ribų fenomenaliose visatose veikia šitaip:

10:3.10 (111.8) 1. Kaip kūrėjas, per Sūnus Kūrėjus, savo anūkus.

10:3.11 (111.9) 2. Kaip kontrolierius, per Rojaus gravitacijos centrą.

10:3.12 (111.10) 3. Kaip dvasia, per Amžinąjį Sūnų.

10:3.13 (111.11) 4. Kaip protas, per Bendrai Veikiantįjį.

10:3.14 (111.12) 5. Kaip Tėvas, palaiko ryšį su visais tvariniais per savo asmenybės grandinę.

10:3.15 (111.13) 6. Kaip asmuo, jis *tiesiogiai* veikia per visą kūriniją savo išskirtiniais fragmentais—Minties Derintojais mirtingajame žmoguje.

10:3.16 (111.14) 7. Kaip visuminė Dievybė, jis veikia tikrai Rojaus Trejybėje.

10:3.17 (112.1) Visuotinio Tėvo visi šitie jurisdikcijos atsisakymai ir perdavimai yra visiškai savanoriški ir savo paties prisiimti. Visagalis Tėvas sąmoningai prisiima šituos visatos valdžios apribojimus.

10:3.18 (112.2) Amžinasis Sūnus atrodo, jog veikia su Tėvu kaip vienas visais dvasiniais atžvilgiais, išskyrus Dievo fragmentų padovanojimus ir kitokią ikiasmenę veiklą. Taip pat Sūnus nėra betarpiškai susijęs nei su materialių tvarinių intelektualia veikla, nei su materialių visatų energijų veikla. Kaip absoliutas Sūnus veikia kaip asmuo ir tikrai dvasinės visatos sferoje.

10:3.19 (112.3) Begalinė Dvasia yra stebinančiai visuotinė ir neįtikėtinai visapusė visose savo operacijose. Ji veikia proto, materijos, ir dvasios srityse. Bendrai Veikiantysis atstovauja Tėvo-Sūnaus susivienijimui, bet jis taip pat veikia ir pats atskirai. Jis nėra tiesiogiai susijęs su fizine trauka, dvasine trauka, ar asmenybės grandine, bet daugiau ar mažiau dalyvauja visose kitose visatų veiklose. Nors akivaizdžiai priklausoma nuo trijų egzistencialių ir absoliučių gravitacijos kontrolių, bet pasirodo, jog Begalinė Dvasia turi tris virškontroles. Šitas trigubas apdovanojimas yra panaudojamas daugeliu būdų tam, kad būtų pranokti ir matomai neutralizuoti net pirminių jėgų ir energijų pasireiškimai, net iki absoliutumo viršgalutinių ribų. Tam tikrose situacijose šitos virškontrolės absoliučiai pranoksta net ir kosminės tikrovės pirminius pasireiškimus.

4. Dievybės Trejybės sąjunga

10:4.1 (112.4) Iš visų absoliučių susivienijimų, Rojaus Trejybė (pirmoji trivienybė) yra unikali kaip asmenės Dievybės išskirtinis susivienijimas. Dievas veikia kaip Dievas tikrai Dievo ir tų, kurie gali pažinti Dievą, atžvilgiu, bet kaip absoliuti Dievybė jis veikia tikrai Rojaus Trejybėje ir visatos visumos atžvilgiu.

10:4.2 (112.5) Amžinoji Dievybė yra tobulai suvienyta; nepaisant šito, yra trys tobulai individualizuoti Dievybės asmenys. Rojaus Trejybė padaro įmanoma tai, kad vienu ir tuo pačiu metu būtų išreikšta Pirmojo Šaltinio ir Centro ir jo amžinųjų lygiaverčių partnerių charakterio bruožų ir begalinių galių visa įvairovė ir nepadalintos Dievybės visatos funkcijų visa dieviškoji vienybė.

10:4.3 (112.6) Trejybė yra begalinių asmenų susivienijimas, veikiantis neasmeniu pavidalu, bet nepažeidžiantis asmenybės. Toks pavyzdys yra primityvus, bet tėvas, sūnus, ir anūkas gali sudaryti kolektyvinį junginį, kuris būtų neasmenis, bet nežiūrint šito, paklustų jų asmeninei valiai.

10:4.4 (112.7) Rojaus Trejybė yra *reali*. Ji egzistuoja kaip Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios Dievybės sąjunga; ir vis tik Tėvas, Sūnus, ar Dvasia, arba bet kurie du iš jų, gali veikti šitos pačios Rojaus Trejybės atžvilgiu. Tėvas, Sūnus, ir Dvasia gali bendradarbiauti ne-Trejybės maniera, bet ne kaip trys Dievybės. Kaip asmenys jie gali bendradarbiauti taip, kaip jiems patinka, bet tai nėra Trejybė.

10:4.5 (112.8) Visą laiką prisiminkite, jog tai, ką daro Begalinė Dvasia, yra Bendrai Veikiančiojo funkcija. Tiek Tėvas, tiek Sūnus veikia jame, per jį, ir kaip jis. Bet būtų bergždžia mėginti išaiškinti Trejybės paslaptį: trys kaip vienas ir viename, ir vienas kaip du ir veikiantis už du.

10:4.6 (112.9) Trejybė su visuminiais visatos reikalais yra tiek susijusi, jog į ją turime atsižvelgti stengdamiesi paaiškinti bet kokio izoliuoto kosminio įvykio ar asmenybės ryšio visumą. Trejybė veikia visuose kosmoso lygiuose, o mirtingąjį žmogų

apriboja ribinis lygis; todėl žmogus turi pasitenkinti Trejybės kaip Trejybės ribine samprata.

10:4.7 (113.1) Kaip mirtingasis materialame kūne jūs tikrai turėtumėte žvelgti į Trejybę sutinkamai su savo individualiu apsišvietimu ir harmonijoje su savo proto ir sielos reakcijomis. Jūs galite labai mažai ką žinoti apie Trejybės absoliutumą, tačiau kada kilsite Rojaus link, tada jus dažnai nustebins Trejybės aukštybės ir galutinybės, jeigu ne absoliutumo, vienas po kito einantys atskleidimai ir netikėti atradimai.

5. Trejybės funkcijos

10:5.1 (113.2) Asmenės Dievybės turi savybes, bet vargu ar galima kalbėti apie Trejybę kaip turinčią savybių. Šitas dieviškųjų būtybių susivienijimas tinkamiau galėtų būti laikomas tokiu, kuris turi *funkcijas*, tokias, kaip teisingumo administravimo, visumos nuostatų, suderinto veikimo, ir kosminės virškontrolės. Šitos funkcijos yra tikrai aukščiausiosios, galutinės, ir (tarp Dievybės ribų) absoliučios visur, kiek tai yra susiję su visomis gyvomis asmenybės vertybių realybėmis.

10:5.2 (113.3) Rojaus Trejybės funkcijos nėra vien tiktai paprasčiausia Tėvo akivaizdaus dieviškumo apdovanojimo suma, plius tos ypatingos savybės, kurios yra unikalios Sūnaus ir Dvasios asmeninėje egzistencijoje. Dėl trijų Rojaus Dievybių Trejybės susivienijimo kyla naujų prasmų, vertybių, energijų, ir potencialų evoliucija, atsiradimas, ir sudievinimas visuotiniam apreiškimui, veiksmui, ir administravimui. Gyvieji susivienijimai, žmogiškosios šeimos, visuomeninės grupės, ar Rojaus Trejybė nėra padidintos tiesiog aritmetiniu

susumavimu. Grupės potencialas visada yra nepalyginamai didesnis už grupę sudarančių individų savybių aritmetinę sumą.

10:5.3 (113.4) Trejybė turi unikalų Trejybės požiūrį į praeities, dabarties, ir ateities visą visatą. Ir apie Trejybės funkcijas geriausiai galima mąstyti, atsižvelgiant į Trejybės požiūrį į visatą. Tokie požiūriai yra vienu ir tuo pačiu metu, ir jų gali būti daug dėl bet kokios atskiros situacijos arba įvykio:

10:5.4 (113.5) 1. *Požiūris į Ribinį*. Trejybės maksimalus savęs apribojimas yra jos požiūris į ribinį. Trejybė nėra asmuo, taip pat ir Aukščiausioji Būtybė nėra išskirtinis Trejybės įsmeninimas, bet Aukščiausioji Būtybė yra arčiausias priartėjimas prie Trejybės galios-asmenybės sukoncentravimo, kurį gali suvokti ribiniai tvariniai. Dėl to apie Trejybę ribinio atžvilgiu kartais yra kalbama kaip apie Aukštybės Trejybę.

10:5.5 (113.6) 2. *Požiūris į Absonitą*. Rojaus Trejybė atsižvelgia į tuos egzistencijos lygius, kurie yra daugiau negu ribiniai, bet mažiau negu absoliutūs, ir šitas ryšys kartais yra vadinamas Galutinybės Trejybe. Nei Galutinysis, nei Aukščiausioji Būtybė iki galo neatstovauja Rojaus Trejybei, bet ribota prasme ir savo atitinkamuose lygiuose atrodo, jog kiekvienas atstovauja Trejybei vystantis patirtinei galiai ikasmenių erų metu.

10:5.6 (113.7) 3. Rojaus Trejybės *Absolutus Požiūris* absoliučią egzistenciją atžvilgiu ir kulminaciją pasiekiantis veikiant visuminei Dievybei.

10:5.7 (113.8) Trejybės Begalinysis apima Pirmojo Šaltinio ir Centro visų trivienybės ryšių lygiavertį veiksmą—nesudievinatą, o taip

pat ir sudieviną—ir dėl to yra labai sunkiai suvokiamas asmenybėms. Mąstydami apie Trejybę kaip apie begalinę, neignoruokite septynių trivienybių; šituo galima būtų išvengti tam tikrų supratimo sunkumų, ir kai kuriuos paradoksus galima būtų iš dalies išsklaidyti.

10:5.8 (114.1) Bet aš nemoku tokios kalbos, kuri man leistų perteikti apribotam žmogiškajam protui Rojaus Trejybės visą tiesą ir amžiną reikšmę ir tų trijų begalinio tobulo būtybių niekada nesibaigiančio tarpusavio susivienijimo prigimtį.

6. Trejybės Stacionarūs Sūnūs

10:6.1 (114.2) Visi įstatymai kyla iš Pirmojo Šaltinio ir Centro; *jis yra įstatymas*. Dvasinio įstatymo administravimas yra neatskiriamas nuo Antrojo Šaltinio ir Centro. Įstatymo apreiškimas, dieviškųjų statutų skelbimas ir aiškinimas yra Trečiojo Šaltinio ir Centro funkcija. Įstatymo pritaikymas, teisingumas, yra Rojaus Trejybės sritis ir yra vykdomas tam tikrų Trejybės Sūnų.

10:6.2 (114.3) *Teisingumas* yra neatskiriamas nuo Rojaus Trejybės visuotinės aukščiausios valdžios, bet gėris, gailestingumas, ir tiesa yra dieviškųjų asmenybių, kurių Dievybės sąjunga sudaro Trejybę, tarnavimas visatoje. Teisingumas nėra Tėvo, Sūnaus, ar Dvasios požiūris. Teisingumas yra šitų meilės, gailestingumo, ir tarnavimo asmenybių Trejybės požiūris. Nė viena iš Rojaus Dievybių neprižiūri teisingumo administravimo. Teisingumas niekada nebūna asmeninis požiūris; visada jis yra daugiskaitinė funkcija.

10:6.3 (114.4) *Irodymą*, dorumo (teisingumo, suderinto su gailėstingumu) pagrindą, suteikia Trečiojo Šaltinio ir Centro, Tėvo ir Sūnaus bendrojo atstovo visoms valdoms ir visos kūrinijos intelektualių būtybių protams, asmenybės.

10:6.4 (114.5) *Nuosprendis*, galutinis teisingumo pritaikymas, sutinkamai su tais įrodymais, kuriuos pateikė Begalinės Dvasios asmenybės, yra Trejybės Stacionarių Sūnų, būtybių, turinčių suvienytą Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios prigimtį, darbas.

10:6.5 (114.6) Šitoji Trejybės Sūnų grupė apima tokias asmenybes:

10:6.6 (114.7) 1. Sutrejbintus Aukštybės Sūnus.

10:6.7 (114.8) 2. Dienų Amžinuosius.

10:6.8 (114.9) 3. Dienų Senuosius.

10:6.9 (114.10) 4. Dienų Tobuluosius.

10:6.10 (114.11) 5. Dienų Nesenuosius.

10:6.11 (114.12) 6. Dienų Sąjungas.

10:6.12 (114.13) 7. Dienų Ištikimuosius.

10:6.13 (114.14) 8. Išminties Tobulintojus.

10:6.14 (114.15) 9. Dieviškuosius Patarėjus.

10:6.15 (114.16) 10. Visuotinius Cenzorius.

10:6.16 (114.17) Mes esame trijų Rojaus Dievybių, veikiančių kaip Trejybė, vaikai, nes man tenka priklausyti šitos grupės

dešimtajai kategorijai, Visuotiniams Cenzoriams. Šitos kategorijos neišreiškia Trejybės požiūrio visuotine prasme; jie šitą kolektyvinį Dievybės požiūrį išreiškia tiktai vykdomojo nuosprendžio—teisingumo—sferose. Jie buvo Trejybės specialiai sumanyti tiksliai tokiam darbui, kuriam jie ir yra paskirti, o Trejybę jie išreiškia tiktai tose funkcijose, kurioms jie ir buvo įasmeninti.

10:6.17 (115.1) Dienų Senieji ir jų partneriai, kilę iš Trejybės, priima teisingą aukščiausiojo teisingumo nuosprendį septynioms supervisatomis. Centrinėje visatoje tokios funkcijos egzistuoja tiktai teoriškai; ten teisingumas yra savaime akivaizdus tobulume, o Havonos tobulumas padaro neįmanoma bet kokią disharmonijos galimybę.

10:6.18 (115.2) Teisingumas yra kolektyvinė teisumo mintis; gailestingumas yra jo asmeninė išraiška. Gailestingumas yra meilės požiūris; tikslumas apibūdina įstatymo veikimą; dieviškasis nuosprendis yra nešališkumo siela, visada atitinkanti Trejybės teisingumą, visada įgyvendinanti Dievo dieviškąją meilę. Kada jie yra visiškai suvokiami ir iki galo suprantami, tada Trejybės teisingumas ir Visuotinio Tėvo gailestinga meilė sutampa. Bet žmogus dieviškojo teisingumo taip iki galo nesupranta. Tokiu būdu šioje Trejybėje, taip, kaip į tai žvelgtų žmogus, Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios asmenybės yra suderintos lygiavertei meilės ir įstatymo tarnystei laiko patirtinėse visatose.

7. Aukštybės virškontrolė

10:7.1 (115.3) Dievybės Pirmasis, Antrasis, ir Trečiasis Asmenys vienas su kitu yra lygūs, ir jie yra vienas. “Viešpats mūsų

Dievas yra vienas Dievas.” Amžinųjų Dievybių dieviškojoje Trejybėje yra tikslo tobulumas ir įgyvendinimo vienovė. Tėvas, Sūnus, ir Bendrai Veikiantysis iš tikrųjų ir dieviškai yra vienas. Apie tokią tiesą yra parašyta: “Aš esu pirmasis ir aš esu paskutinis, ir be manęs nėra jokio kito Dievo.”

^{10:7.2 (115.4)} Taip, kaip mirtingajam viskas atrodo ribiniame lygyje, tai Rojaus Trejybė, kaip ir Aukščiausioji Būtybė, rūpinasi tikrai visuma—visa planeta, visa visata, visa supervisata, visa didžiąja visata. Šis visumos požiūris egzistuoja, kadangi Trejybė yra Dievybės visuma, o taip pat ir dėl daugelio kitų priežasčių.

^{10:7.3 (115.5)} Aukščiausioji Būtybė yra kažkas mažiau ir kažkas kitoniška negu Trejybė, veikianti ribinėse visatose; bet tarp tam tikrų ribų ir neužbaigto energijų įsmeninimo dabartinės eros laikotarpiu, šitoji evoliucinė Dievybė iš tikrųjų pasirodo tam, kad atspindėtų Aukštybės Trejybės požiūrį. Tėvas, Sūnus, ir Dvasia asmeniškai neveikia su Aukščiausiąja Būtybe, bet dabartiniame visatos amžiuje jie bendradarbiauja su ja kaip Trejybė. Mes suprantame, kad jie palaiko panašų ryšį ir su Galutiniu. Mes dažnai galvojame, koks bus asmeninis ryšys tarp Rojaus Dievybių ir Dievo Aukščiausiojo, kada jis bus galutinai išsivystęs, bet šito mes iš tikrųjų nežinome.

^{10:7.4 (115.6)} Mes nemanome, jog Aukštybės virškontrolę būtų galima visiškai nuspėti. Dar daugiau, šitą nenusipėjimą pasirodo, jog apibūdina tam tikras besivystantis neužbaigtumas, neabejotinai Aukščiausiojo neužbaigtumo ir ribinės reakcijos į Rojaus Trejybę neužbaigtumo skiriamasis ženklas.

^{10:7.5 (115.7)} Mirtingojo protas tuoj pat gali pagalvoti apie tūkstantį dalykų—katastrofiškus fizinius įvykius, baisiausias avarijas, siaubingas katastrofas, skausmingas ligas, ir pasaulinio masto nelaimės—ir klausti, ar tokie atsitikimai nėra nematomu ryšiu abipusiškai susieti su šitoku galimu Aukščiausiosios Būtybės veikimu. Atvirai sakant, mes šito nežinome; mes nesame iš tikrųjų įsitikinę. Bet mes tikrai matome, jog, laikui einant, visos šitos sunkios ir daugiau ar mažiau paslaptingos situacijos *visada* pasitarnauja visatų gerovei ir pažangai. Gali būti, jog egzistencijos aplinkybės ir nepaaiškinami gyvenimo vingiai Aukščiausiosios Būtybės funkcijos ir Trejybės virškontrolės dėka visi yra perpinti į didžiulės vertybės prasmingą modelį.

^{10:7.6 (116.1)} Kaip Dievo sūnus jūs galite pastebėti asmeninę meilės nuostatą visuose Dievo Tėvo veiksmuose. Bet jūs nevisada sugebėsite suprasti, kiek daug Rojaus Trejybės veiksmų visatoje prisideda prie individo gerovės erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Amžinybei žengiant į priekį Trejybės veiksmams bus atskleisti kaip visiškai prasmingi ir apmąstyti, bet nevisada jie tokie atrodo laiko tvariniams.

8. Trejybė, pranokstanti ribinio suvokimą

^{10:8.1 (116.2)} Daug tiesų ir faktų, susijusių su Rojaus Trejybe, galima suvokti tikrai iš dalies, kada yra pripažįstama tokia funkcija, kuri pranoksta ribinį suvokimą.

^{10:8.2 (116.3)} Būtų nepatartina aptarinėti Galutinybės Trejybės funkcijas, bet būtų galima atskleisti, jog Dievas Galutinysis yra toks Trejybės pasireiškimas, kurį suvokia transcendentalai. Mes esame linkę manyti, jog pagrindinės visatos suvienijimas yra Galutiniojo atsirandantis veiksmas ir galbūt atspindi kai

kuriuos, bet nevisus, Rojaus Trejybės absonitinės virškontrolės aspektus. Galutinytis yra ribotas Trejybės pasireiškimas absonito atžvilgiu tikrai ta prasme, kaip Aukščiausioji Būtybė šitaip iš dalies išreiškia Trejybės ribinio atžvilgiu.

10:8.3 (116.4) Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, ir Begalinė Dvasia yra, tam tikra prasme, visuminės Dievybės sudėtinės asmenybės. Jų sąjunga Rojaus Trejybėje ir Trejybės absoliuti funkcija prilygsta visuminės Dievybės funkcijai. Ir toks Dievybės užbaigimas pranoksta tiek ribinio, tiek absonito ribas.

10:8.4 (116.5) Nors nė vienas atskiras Rojaus Dievybių asmuo iš tikrųjų neužpildo viso Dievybės potencialo, bet jį užpildo kolektyviai visi trys. Trys begaliniai asmenys atrodo, jog yra tas minimalus būtybių skaičius, kuris reikalingas tam, kad sužadintų visuminės Dievybės—Dievybės Absoliuto—ikiasmenį ir egzistencialų potencialą.

10:8.5 (116.6) Mes pažįstame Visuotinį Tėvą, Amžinąjį Sūnų, ir Begalinę Dvasią kaip *asmenis*, bet aš asmeniškai nepažįstu Dievybės Absoliuto. Aš myliu ir garbinu Dievą Tėvą; aš gerbiu ir reiškiu pagarbą Dievybės Absoliutui.

10:8.6 (116.7) Aš kartą gyvenau visatoje, kur tam tikra būtybių grupė mokė, jog užbaigtieji, amžinybėje, galiausiai turės tapti Dievybės Absoliuto vaikais. Bet aš nelinkęs tenkintis šitokiu paslapties, kuri gaubia užbaigtųjų ateitį, sprendimu.

10:8.7 (116.8) Užbaigtumo Korpusas vienija, tarp kitų, tuos laiko ir erdvės mirtinguosius, kurie pasiekė tobulumą visur, kas yra susiję su Dievo valia. Kaip tvariniai ir tarp tvarinio potencialo ribų jie iki galo ir iš tikrųjų pažįsta Dievą. Šitokiu būdu suradę

Dievą, kaip visų tvarinių Tėvą, šitie užbaigtieji turi kažkada pradėti viršribinio Tėvo ieškojimą. Bet šitas ieškojimas sudaro Rojaus Tėvo absonitinės prigimties galutiniųjų savybių ir charakterio suvokimą. Amžinybė atskleis, ar toks pasiekimas yra įmanomas, bet mes esame įsitikinę, net jeigu užbaigtieji ir iš tiesų suvoks šitą dieviškumo galutinumą, bet jie tikriausiai nesugebės pasiekti absoliučios Dievybės viršgalutiniųjų lygių.

10:8.8 (116.9) Gali būti, jog užbaigtieji iš dalies ir pasieks Dievybės Absoliutą, bet net jeigu tikrai ir pasiektų jį, vis tiek amžinybių amžinybėje Visuotinio Absoliuto problema toliau intriguos, gaubs paslaptimi, glumins, ir mes iššūkį kylantiems ir progresuojantiems užbaigtiesiems, nes mes suvokiame, jog Visuotinio Absoliuto kosminių ryšių gelmės nesuvokiamumas turės polinkį augti proporcijomis, toliau plečiantis materialioms visatoms ir jų dvasiniam administravimui.

10:8.9 (117.1) Tiktai begalybė gali atskleisti Tėvą-Begalinįjį.

10:8.10 (117.2) [Parengta Visuotinio Cenzoriaus, veikiančio pagal įgaliojimą iš Dienų Senųjų, gyvenančių Uversoje.]

11 Dokumentas. Amžinoji Rojaus Sala

11:0.1 (118.1) ROJUS yra visatų visatos amžinasis centras ir Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, Begalinės Dvasios, ir jų dieviškųjų partnerių ir pagalbininkų gyvenamoji vieta. Šita centrinė Sala yra pats gigantiškiausias organizuotas kosminės tikrovės kūnas visoje pagrindinėje visatoje. Rojus yra materiali sfera, o taip pat dvasinė buveinė. Viskas, kas yra Visuotinio Tėvo protingoje kūrinijoje, gyvena materialiose buveinėse; dėl to iš tikrųjų absoliutus kontroliuojantis centras taip pat turi būti

materialus, tikras. Ir vėl reikėtų pakartoti, jog dvasinės substancijos ir dvasinės būtybės yra *realios*.

11:0.2 (118.2) Rojaus materialų grožį sudaro jo fizinio tobulumo puikumas; Dievo Salos grožybę demonstruoja jo gyventojų nuostabūs intelektualūs pasiekimai ir proto išsivystymas; centrinės Salos triumfą skelbia dieviškosios dvasinės asmenybės—gyvenimo šviesos—begalinė dovana. Bet dvasinio grožio gelmės ir šito nuostabaus ansamblio stebuklai visiškai pranoksta materialijų tvarinių ribinio proto suvokimo ribas. Dieviškosios buveinės šlovės ir nuostabumo neįmanoma suvokti mirtingajam. Rojus yra iš amžinybės; nėra nei dokumentų, nei pasakojimų, susijusių su šito Šviesos ir Gyvenimo Salos branduolio kilme.

1. Dieviškoji buveinė

11:1.1 (118.3) Rojus turi daug tikslų visatinių sferų administravime, bet tvarinių būtybėms jis pirmiausia egzistuoja kaip Dievybės gyvenamoji vieta. Visuotinio Tėvo asmeninis buvimas gyvena Dievybių buveinės, šito beveik apskritiminio, bet ne sferinio, viršutinio paviršiaus pačiame centre. Šitą Visuotinio Tėvo buvimą Rojuje betarpiškai apsupa Amžinojo Sūnaus asmeninis buvimas, tuo tarpu juos abu apgaubia neapsakoma Begalinės Dvasios šlovė.

11:1.2 (118.4) Dievas gyvena, gyveno, ir amžinai gyvens šitoje pačioje centrinėje ir amžinojoje buveinėje. Mes visada jį surasdavome ten ir visada surasime. Visuotinis Tėvas yra kosmiškai sukoncentruotas, dvasiškai įsamenintas, ir geografiškai gyvena šitame visatų visatos centre.

11:1.3 (118.5) Mes visi žinome tiesioginį kelią, kuriuo reikia eiti tam, jog surastume Visuotinį Tėvą. Jūs nesugebate daug ko suvokti apie dieviškąją gyvenamąją vietą dėl jos nutolimo nuo jūsų ir dėl milžiniškos įsiterpiančios erdvės, bet tie, kurie sugeba suvokti šitų milžiniškų atstumų prasmę, žino Dievo buvimo ir gyvenamąją vietą lygiai taip tikrai ir tiesiogine prasme, kaip jūs žinote Niujorko, Londono, Romos, ar Singapūro vietą, miestų, kurie turi konkrečią geografinę vietą Urantijoje. Jeigu būtumėte išmintingi šturmanai, aprūpinti laivu, žemėlapiais, ir kompasu, tada tikrai galėtumėte surasti šituos miestus. Lygiai taip, jeigu turėtumėte laiko ir keliavimo priemones, jeigu būtumėte dvasiškai parengti ir turėtumėte reikalingą vadovavimą, tuomet jus galėtų vesti per vieną po kitos visatas, iš grandinės į grandinę, jums visą laiką keliaujant per žvaigždėtas sferas į vidų tol, kol pagaliau sustotumėte prieš Visuotinio Tėvo dvasinės šlovės centrinį švytėjimą. Gavus viską, kas būtina šiai kelionei, lygiai taip įmanoma surasti Dievo asmeninį buvimą visų daiktų centre, kaip galima surasti ir tolimus miestus jūsų pačių planetoje. Tai, kad jūs nesilankėte šitose vietose jokių būdu nepaneigia jų realumo arba tikrojo egzistavimo. Tai, kad taip mažai visatos tvarinių surado Dievą Rojuje jokių būdu nepaneigia nei jo egzistavimo tikrovės, nei jo dvasinio asmens realumo visų daiktų centre.

11:1.4 (119.1) Tėvas visada turi būti surandamas šitoje centrinėje vietoje. Jeigu jis pajudėtų, tai visuotinė buveinė subyrėtų, nes į jį šitame gyvenamajame centre sueina visuotinės traukos linijos iš kūrinijos pakraščių. Ar mes atsekame asmenybės grandinę atgal per visatas, ar stebime kylančiąsias asmenybes, kada jos keliauja į vidų pas Tėvą; ar mes stebime materialios traukos linijas, einančias į apatinį Rojų, ar sekame kosminės jėgos

suaktyvėjančius ciklus; ar stebime dvasinės traukos linijas, sueinančias į Amžinąjį Sūnų, ar žvelgiame į Dievo Rojaus Sūnų procesiją į vidų; ar mes matome proto grandines, ar sekame trilijonų trilijonus dangiškųjų būtybių, atsirandančių iš Begalinės Dvasios—bet kurio iš šitų stebėjimų dėka ar jų visų dėka mes tiesiogiai esame atvedami atgal į Tėvo akivaizdą, į jo centrinę buveinę. Čia Dievas yra asmeniškai, tiesiogine prasme, ir realiai. Ir iš jo begalinės būtybės teka gyvybės, energijos, ir asmenybės plūstančios srovės į visas visatas.

2. Amžinosios Salos prigimtis

11:2.1 (119.2) Kadangi jūs pradate neryškiai pažvelgti į materialios visatos, pastebimos net iš jūsų astronominės vietos, iš jūsų erdvės padėties žvaigždėtose sistemose, milžinišką dydį, tai jums turėtų tapti akivaizdu, jog tokia milžiniška materialinė visata privalo turėti adekvačią ir deramą sostinę, tokią būstinę, kuri atitiktų materialių valdų ir gyvų būtybių visos šitos milžiniškos ir toli nusidriekiančios kūrinijos visuotinio Valdovo orumą ir begalumą.

11:2.2 (119.3) Savo forma Rojus skiriasi nuo apgyvendintų erdvės kūnų: jis nėra sferinis. Jis yra aiški elipsoidė, per skersmenį vienu šeštadaliu yra ilgesnis iš šiaurės į pietus negu per skersmenį iš rytų į vakarus. Centrinė Sala yra iš esmės plokščia, o atstumas nuo viršutinio paviršiaus iki apatinio paviršiaus sudaro skersmens iš rytų į vakarus vieną dešimtąją dalį.

11:2.3 (119.4) Šitie dydžių skirtumai, atsižvelgiant į jos nejudančią padėtį ir į didesnę jėgos-energijos spaudimą į išorę Salos šiauriniame gale, leidžia nustatyti absoliučią kryptį pagrindinėje visatoje.

11:2.4 (119.5) Centrinė Sala geografiškai yra padalinta į tris veiklos sferas:

11:2.5 (119.6) 1. Viršutinį Rojų.

11:2.6 (119.7) 2. Periferinį Rojų.

11:2.7 (119.8) 3. Apatinį Rojų.

11:2.8 (119.9) Tą Rojaus paviršių, kuris yra susijęs su asmenybės veikla, mes vadiname viršutine puse, o priešingą paviršių vadiname apatine puse. Rojaus periferija yra skirta veiklai, kuri nėra griežtai nei asmenė, nei neasmenė. Trejybė atrodo, jog viešpatauja asmenėje arba viršutinėje plokštumoje, Beribis Absoliutas viešpatauja apatinėje arba neasmenėje plokštumoje. Mes vargu ar suvokiame Beribį Absoliutą kaip asmenį, bet apie šito Absoliuto funkcinį buvimą erdvėje mes tikrai galvojame kaip apie tokį, kuris yra sukoncentruotas apatiniame Rojuje.

11:2.9 (120.1) Amžinąją Salą sudaro materializavimo vientisa forma—tikrovės nejudančios sistemos. Šita Rojaus tikroji substancija yra erdvės potencialo homogeninė organizacija, kurios nesurandama niekur kitur per visą plačiąją visatą visatą. Ji gavo daug pavadinimų skirtingose visatose, o Nebadono Melkizedekai nuo seno ją vadina *absolutumu*. Šita Rojaus šaltinio medžiaga nėra nei negyva, nei gyva; ji yra Pirmojo Šaltinio ir Centro pirminė nedvasinė išraiška; ji yra *Rojus*, o Rojus kopijos neturi.

11:2.10 (120.2) Mums atrodo, jog Pirmasis Šaltinis ir Centras visą absoliutų potencialą kosminei tikrovei sukoncentravo Rojuje kaip savęs išlaisvinimo iš begalybės apribojimų savo metodo

dalį, kaip priemonę tam, kad būtų padarytas įmanomu ikibegalinis, net laiko-erdvės, kūrinys. Bet dėl to nereiškia, jog Rojų apriboja laikas-erdvė tiesiog todėl, kad visatų visata atskleidžia šitas savybes. Rojus egzistuoja be laiko ir neturi padėties erdvėje.

11:2.11 (120.3) Bendrais bruožais kalbant: erdvė matomai atsiranda kaip tik žemiau apatinio Rojaus; laikas prasideda kaip tik virš viršutinio Rojaus. Laikas, kaip jį suprantate jūs, nėra egzistencijos Rojuje bruožas, nors centrinės Salos gyventojai visiškai sąmoningai suvokia įvykių nelaikinę seką. Judėjimas nėra įgimtas Rojuje; jis yra valinis. Bet atstumo, net absoliutaus atstumo, samprata turi didžiulę prasmę, kadangi jis gali būti taikomas santykinėms vietovėms Rojuje. Rojus yra neerdvinis; dėl to jo vietovės yra absoliučios, ir todėl naudojamos daugeliu būdu, kurie pranoksta mirtingojo proto suvokimo ribas.

3. Viršutinis Rojus

11:3.1 (120.4) Viršutiniame Rojuje yra trys didžiosios veiklos sferos, *Dievybės buvimas, Švenčiausioji Sfera, ir Šventoji Vietovė*. Tas milžiniškas regionas, betarpiškai supantis Dievybių buvimą, yra atskirtas kaip Švenčiausioji Sfera ir rezervuotas garbinimo, sutrejybinimo, ir aukščiausiojo dvasinio pasiekimo funkcijoms. Jokių materialių statinių, nei grynai intelektualių kūrinių šitoje zonoje nėra; ten jie egzistuoti negalėtų. Mano pastangos žmogiškajam protui mėginti pavaizduoti Rojaus Švenčiausiosios Sferos dieviškąją prigimtį ir nuostabų grožį būtų bergždžios. Šitoji valda yra visiškai dvasinė, o jūs esate beveik visiškai materialūs. Grynai dvasinė tikrovė grynai materialiai būtybei akivaizdžiai neegzistuoja.

11:3.2 (120.5) Nors Švenčiausiojoje vietovėje nėra jokių fizinių materializavimų, bet Šventosios Žemės sektoriuose gausu suvenyrų iš jūsų materialaus gyvenimo laikų, o jų dar daugiau yra periferinio Rojaus istorinėse prisiminimų vietovėse.

11:3.3 (120.6) Šventoji Vietovė, atokus arba gyvenamasis regionas, yra padalintas į septynias koncentrines zonas. Rojus kartais yra vadinamas “Tėvo Namais,” kadangi tai yra jo amžinoji gyvenamoji buveinė, o šitos septynios zonos dažnai yra įvardijamos kaip “Tėvo gyvenamosios rezidencijos Rojuje.” Vidinę arba pirmąją zoną užima Rojaus Piliečiai ir Havonos vietiniai gyventojai, kuriems gali tekti gyventi Rojuje. Kita arba antroji zona yra laiko ir erdvės septynių supervisatų vietinių gyventojų gyvenamoji vietovė. Šita antroji zona yra iš dalies toliau padalinta į septynis didžiulius skyrius, į Rojaus namus dvasinėms būtybėms ir kylantiesiems tvariniams, kilusiems iš evoliucinio vystymosi visatų. Kiekvienas iš šių sektorių yra atsidavęs išskirtinai vienos atskiros supervisatos asmenybių gerovei ir žengimui į priekį, bet šitos priemonės beveik be galo pranoksta dabartinių septynių supervisatų reikmes.

11:3.4 (121.1) Kiekvienas iš šių septynių Rojaus sektorių yra suskirstytas į gyvenamuosius junginius, galinčius sutalpinti vieno milijardo atskirų pašlovintų darbo grupių gyvenamąsias būstines. Vienas tūkstantis tokių junginių sudaro skyrių. Vienas šimtas tūkstančių skyrių prilygsta vienai kongregacijai. Dešimt milijonų kongregacijų sudaro asamblėją. Vienas milijardas asamblėjų sudaro vieną didįjį junginį. Ir šita auganti serija tęsiasi per antrąjį didįjį junginį, trečiąjį, ir taip toliau iki septintojo didžiojo junginio. O septyni didieji junginiai sudaros

pagrindinius junginius, o septyni pagrindiniai junginiai sudaro aukštesnįjį junginį; ir šitokiu būdu septynetais augančios serijos plečiasi per aukštesnįjį, viršaukštesnįjį, dangiškąjį, viršdangiškąjį, iki aukščiausiųjų junginių. Bet net ir visa tai neišnaudoja visos esamos erdvės. Šitas pritrenkiantis įvardijamų gyvenamųjų vietovių Rojuje skaičius, toks skaičius, kuris pranoksta jūsų suvokimo ribas, užima daug mažiau negu vieną procentą paskirtos Šventosios Žemės vietovės. Vis vien yra pakankamai vietos tiems, kurie yra pakeliui į vidų, net ir tiems, kurie tikrai nepradės kilimo į Rojų iki amžinosios ateities laikų.

4. Periferinis Rojus

11:4.1 (121.2) Centrinė Sala baigiasi staiga ties periferija, bet jos dydis yra toks milžiniškas, kad šitas baigiamasis kampas yra santykinai nepastebimas tarp bet kokios apibrėžtos teritorijos ribų. Rojaus periferinį paviršių užima, iš dalies, nusileidimo ir pakilimo laukai dvasinių asmenybių įvairioms grupėms. Kadangi nepersmelktos erdvės zonos beveik paliečia periferiją, tai visi asmenybių transportai, vykstantys į Rojų, leidžiasi šituose regionuose. Nei prie viršutinio, nei prie apatinio Rojaus transporto supernafimai ar kiti erdvės keliautojų tipai prisiartinti negali.

11:4.2 (121.3) Septynios Pagrindinės Dvasios turi savo asmeninės galios ir valdžios vietas septyniose Dvasios sferose, kurios apjuosia Rojų erdvėje tarp Sūnaus spindinčiųjų sferų ir Havonos pasaulių vidinės grandinės, bet jėgos sukoncentruotas būstines jos turi Rojaus periferijoje. Čia lėtai aplink skriejantys Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguluotojų buvimai pažymi septynių blyksnio stočių tam tikroms Rojaus

energijoms, pasklindančioms tolyn į septynias supervisatas, vietą.

11:4.3 (121.4) Čia periferiniame Rojuje Sūnums Kūrėjams yra atiduotos milžiniškos istorinės ir pranašiškos demonstravimo teritorijos, skirtos laiko ir erdvės vietinėms visatoms. Yra kaip tik septyni trilijonai šitų istorinių rezervatų, dabar sukurtų arba esančių rezerve, bet visa tai iš viso užima tiktai apie keturis procentus šitaip paskirtos periferijos dalies. Mes manome, jog šitie milžiniški rezervai priklauso kūriniams, kurie kada nors turės būti išdėstyti už dabartiniu metu žinomų ir apgyvendintų septynių supervisatų ribų.

11:4.4 (121.5) Toji Rojaus dalis, kuri buvo paskirta egzistuojančių visatų naudojimui, užima tiktai nuo vieno iki keturių procentų, tuo tarpu toji teritorija, kuri yra paskirta šitoms veikloms, yra mažiausiai vienu milijonu kartų didesnė negu reikalinga šitiems tikslams. Rojus yra pakankamai didelis, kad suteiktų vietą beveik begalinės kūrinijos veiklai.

11:4.5 (121.6) Bet tolesnis mėginimas pavaizduoti jums Rojaus šlovę būtų bergždžias. Jūs turite laukti, ir kilti tuo metu, kai laukiate, nes iš tiesų, “Akis nematė, ausis negirdėjo, taip pat tai nepateko ir į mirtingojo žmogaus protą, tie dalykai, kuriuos Visuotinis Tėvas yra parengęs tiems, kurie išlieka po gyvenimo materialiam kūne laiko ir erdvės pasaulyuose.”

5. Apatinis Rojus

11:5.1 (122.1) Kas susiję su apatiniu Rojumi, tai mes žinome tik tą, kas yra apreikšta; asmenybės ten negyvena. Jis visiškai neturi nieko bendro su dvasios protingų būtybių reikalais, taip pat ten

neveikia ir Dievybės Absoliutas. Mus moko, jog visos fizinės energijos ir kosminės jėgos grandinės kyla apatiniame Rojuje, ir tai prasideda šitokiu būdu:

11:5.2 (122.2) 1. Tiesiai po Trejybės buvimo vieta, apatinio Rojaus centrinėje dalyje, yra nežinoma ir neatskleista Begalybės Zona.

11:5.3 (122.3) 2. Šią Zoną betarpiškai supa neįvardinta vietovė.

11:5.4 (122.4) 3. Po paviršiumi užimantis išorinius pakraščius yra regionas, kuris turi daugiausia reikalo su erdvės potencija ir jėga-energija. Šito milžiniško elipsinio jėgos centro veikla nėra tapatinama su bet kurios trivienybės žinomomis funkcijomis, bet erdvės pirminė jėga-įkrova pasirodo, kad yra sukoncentruota šitoje vietovėje. Šią centrą sudaro trys koncentrinės elipsinės zonos: Vidinėje zonoje yra paties Rojaus jėgos-energijos veiklos koncentruojantis taškas; išorinė zona gali būti tapatinama su Beribio Absoliuto funkcijomis, bet mes nesame tikri dėl vidurinės zonos erdvės funkcijų.

11:5.5 (122.5) Šito jėgos centro *vidinė zona* atrodo, jog veikia kaip gigantiška širdis, kurios pulsavimas nukreipia sroves iki pačių tolimiausių fizinės erdvės ribų. Ji reguliuoja ir modifikuoja jėgas-energijas, bet vargu ar joms suteikia judėjimą. Šitos pirmapradės jėgos tikrovės spaudimas-buvimas yra aiškiai didesnis Rojaus centro šiauriniame gale negu pietiniuose regionuose; šitas skirtumas registruojamas nuolat. Erdvės motininė jėga atrodo, kad įteka pietuose ir išteka šiaurėje, veikiant kažkokiai nežinomai cirkuliarinei sistemai, kuri yra susijusi su jėgos-energijos šitos bazinės formos paskleidimu. Kartas nuo karto taip pat yra pastebimi skirtumai rytų-vakarų

spaudimuose. Jėgos, išsiveržiančios iš šitos zonos, nereaguoja į matomą fizinę trauką, bet visada paklūsta Rojaus traukai.

11:5.6 (122.6) Jėgos centro *vidurinė zona* betarpiškai apsupa šitą vietovę. Šita vidurinė zona pasirodo, jog yra statiška, išskyrus tai, kad ji plečiasi ir traukiasi per tris veikimo ciklus. Mažiausias iš šitų pulsavimų yra rytų-vakarų kryptimi, po jo eina pulsavimas šiaurės-pietų kryptimi, tuo tarpu didžiausias pulsavimas yra visomis kryptimis, bendras išsiplėtimas ir susitraukimas. Šitos vidurinės vietovės funkcija niekada iš tikrųjų nebuvo nustatyta, bet ji galbūt turi kažką bendro su abipusiu susiderinimu tarp šio jėgos centro vidinės ir išorinės zonų. Daugelis tiki, jog vidurinė zona yra vidurinės erdvės arba ramių zonų, kurios skiria pagrindinės visatos vienas po kito einančius erdvės lygius, kontrolės mechanizmas, bet nė vienas įrodymas ar atskleidimas šito nepatvirtina. Šita išvada kyla dėl tokių žinių, jog šita vidurinė zona tam tikru būdu yra susijusi su pagrindinės visatos nepersmelktos erdvės mechanizmo funkcionavimu.

11:5.7 (122.7) *Išorinė zona* yra didžiausia ir aktyviausia iš nenustatyto erdvės potencialo trijų koncentrinų ir elipsinių juostų. Šita vietovė yra neįsivaizduojamos veiklos arena, išsiveržimų, kurie eina pirmyn į erdvę visomis kryptimis iki septynių supervisatų tolimiausių ribų ir dar toliau, kad pasklistų visos išorinės erdvės milžiniškose ir nesuvokiamose sferose, centrinis grandinės taškas. Šitas erdvės buvimas yra visiškai neasmenis, nepaisant to, jog kažkoku neatskleistu būdu, jis atrodo, kad netiesiogiai reaguoja į begalinių Dievybių, kada jos veikia kaip Trejybė, valią ir mandatus. Manoma, jog tai yra

Beribio Absoliuto buvimo erdvėje centrinis sukoncentravimas, Rojaus centras.

11:5.8 (123.1) Visos jėgos formos ir visos energijos fazės atrodo yra įjungtos į grandinę; jos cirkuliuoja per visas ir sugrįžta konkrečiais maršrutais. Bet su Beribio Absoliuto sužadintos zonos išsiveržimais pasirodo, jog yra arba išėjimas į erdvę, arba įėjimas atgal—niekada nebūna abiejų tuo pačiu metu. Šita išorinė zona pulsuoja gigantiškų propocijų amžius trunkančiais ciklais. Truputį ilgiau negu vieną milijardą Urantijos metų šito centro erdvė-jėga sklinda į išorę; tada tiek pat laiko ji eis į vidų. Šito centro visi erdvės-jėgos pasireiškimai yra visuotiniai; jie nusidriekia per visą persmelkiamą erdvę.

11:5.9 (123.2) Visa fizinė jėga, energija, ir materija yra viena. Visa jėga-energija iš pradžių išėjo iš apatinio Rojaus, ir galiausiai į jį sugrįš po to, kai užbaigs savo grandinę erdvėje. Bet savo dabartinėse reiškinių būsenose visatų visatos nevisos energijos ir materialūs organizavimai atsirado iš apatinio Rojaus; erdvė yra įsčios materijos ir ikimaterijos keletui formų. Nors Rojaus jėgos centro išorinė zona yra erdvės-energijų šaltinis, bet erdvė neatsiranda ten. Erdvė nėra jėga, energija, ar įtampa. Taip pat ir šitos zonos pulsavimai nėra erdvės kvėpavimo priežastis, bet šitos zonos įėjimo ir išėjimo fazės yra sinchronizuotos su erdvės dviejų milijardų metų išsiplėtimo-susitraukimo ciklais.

6. Erdvės kvėpavimas

11:6.1 (123.3) Mes nežinome erdvės kvėpavimo realaus mechanizmo; mes tikrai stebime, jog visa erdvė pakaitomis traukiasi ir plečiasi. Šitas kvėpavimas veikia tiek persmelktos erdvės horizontalų tęsinį, tiek nepersmelktos erdvės vertikalius

tęsinius, kurie egzistuoja milžiniškuose erdvės rezervuaruose virš ir žemiau Rojaus. Mėgindami įsivaizduoti šitų erdvės rezervuarų ribų tūrį, jūs galėtumėte galvoti apie smėlio laikrodį.

11:6.2 (123.4) Kada persmelktos erdvės horizontalaus tęsinio visatos plečiasi, tada nepersmelktos erdvės vertikalios tęsinio rezervuarai traukiasi ir atvirkščiai. Persmelktos ir nepersmelktos erdvės santaka yra tiesiog po apatiniu Rojumi. Abu erdvės tipai ten teka per transmutuojančius reguliavimo kanalus, kur kosmoso susitraukimo ir išsiplėtimo ciklais yra formuojami pakeitimai, paversdami persmelkiamą erdvę nepersmelkiama ir atvirkščiai.

11:6.3 (123.5) “Nepersmelkta” erdvė reiškia: nepersmelkta tų jėgų, energijų, įtampų, ir buvimų, kurie yra žinomi, jog egzistuoja persmelktoje erdvėje. Mes nežinome, ar vertikali (rezervuaro) erdvė turi lemti visą laiką funkcionuoti kaip horizontalios (visatos) erdvės balansas; mes nežinome, ar yra kūrybinis ketinimas dėl nepersmelktos erdvės; mes iš tiesų labai mažai žinome apie šiuos erdvės rezervuarus, tiesiog žinome tai, kad jie egzistuoja ir, kad jie atrodo, jog palaiko visatų visatos erdvės plėtimosi-traukimosi ciklą pusiausvyrą.

11:6.4 (123.6) Erdvės kvėpavimo ciklai kiekvienoje fazėje tęsiasi truputėlį daugiau negu vieną milijardą Urantijos metų. Vienos fazės metu visatos plečiasi; kitoje fazėje jos traukiasi. Persmelkta erdvė dabar artėja prie plėtimosi fazės vidurinio taško, tuo tarpu nepersmelkta erdvė artėja prie traukimosi fazės vidurinio taško, ir mums sakoma, jog abiejų erdvės tęsinių labiausiai išorinės ribos teoriškai yra maždaug vienodai nutolusios nuo Rojaus. Nepersmelktos erdvės rezervuarai

dabar tęsiasi vertikaliai virš viršutinio Rojaus ir žemiau apatinio Rojaus lygiai tiek toli, kiek visatų persmelkta erdvė tęsiasi horizontaliai į išorę nuo periferinio Rojaus iki ir net už ketvirtojo išorinės erdvės lygio.

11:6.5 (124.1) Vieną milijardą metų Urantijos laiku erdvės rezervuarai traukiasi, tuo tarpu visos horizontalios erdvės pagrindinė visata ir jėgos veikla plečiasi. Reikia truputį daugiau kaip dviejų milijardų Urantijos metų tam, kad ištisas plėtimosi-traukimosi ciklas būtų užbaigtas.

7. Rojaus erdvinės funkcijos

11:7.1 (124.2) Erdvės nėra nė ant vieno iš Rojaus paviršių. Jeigu kažkas “pažvelgtų” tiesiai į viršų nuo viršutinio Rojaus paviršiaus, tai jis “nepamatytų” nieko, išskyrus nepersmelktą erdvę, išeinančią arba įeinančią, dabar kaip tik įeinančią. Erdvė nepaliečia Rojaus; tiktai neaktyvios *vidurinės erdvės zonos* susiliečia su centrine Sala.

11:7.2 (124.3) Rojus iš tikrųjų yra santykinai ramių zonų, egzistuojančių tarp persmelktos ir nepersmelktos erdvės, nejudantis branduolys. Geografiškai šitos zonos atrodo, jog yra Rojaus santykinis tęsinys, bet galbūt jose yra kažkoks judėjimas. Mes labai mažai ką žinome apie jas, bet pastebime, jog šitos sumažinto erdvės judėjimo zonos atskiria persmelktą ir nepersmelktą erdvę. Panašios zonos kažkada egzistavo tarp persmelktos erdvės lygių, bet dabar jos yra mažiau ramios.

11:7.3 (124.4) Visos erdvės vertikalus skersinis pjūvis šiek tiek būtų panašus į maltiečių kryžių, savo horizontaliomis atšakomis, atitiktų persmelktą (visatos) erdvę ir vertikaliomis atšakomis

atitiktų nepersmelktą (rezervuaro) erdvę. Plotas tarp keturių atšakų kažkuria prasme jas atskirtų taip, kaip vidurinės zonos atskiria persmelktą ir nepersmelktą erdvę. Šitos ramios vidurinės zonos vis labiau plečiasi, kada vis labiau tolsta nuo Rojaus, ir galiausiai apima visos erdvės ribas ir visiškai apgaubia tiek erdvės rezervuarus, tiek ir persmelktos erdvės visą horizontalų tęsinį.

11:7.4 (124.5) Erdvė nėra nei ikiabsoliuti sąlyga Beribio Absoliuto viduje, nei jo buvimas, nėra ji ir Galutiniojo funkcija. Ji yra Rojaus padovanojimas, ir yra tikima, jog didžiosios visatos erdvę ir visų keturių išorinių regionų erdvę iš tikrųjų persmelkia Beribio Absoliuto protėvinės erdvės potencialas. Nuo beveik prisiartinimo prie periferinio Rojaus šita persmelkta erdvė horizontaliai nusidriekia į išorę per ketvirtą erdvės lygį ir toliau už pagrindinės visatos periferijos, bet kiek toliau, mes nežinome.

11:7.5 (124.6) Jeigu jūs įsivaizduosite, kokią nors ribinę, bet nesuvokiamai didžiulę, V-formos plokštumą, išdėstytą stačiu kampu tiek į viršutinį, tiek į apatinį Rojaus paviršius, savo smaigaliu beveik paliečiančią periferinį Rojų, ir tada įsivaizduosite, jog šita plokštuma elipse sukasi aplink Rojų, tai jos apsisukimas grubiai apibrėžtų persmelktos erdvės tūrį.

11:7.6 (124.7) Horizontaliai erdvei yra viršutinė ir apatinė riba bet kokios konkrečios vietos visatoje atžvilgiu. Jeigu kas nors galėtų pakankamai toli judėti stačiu kampu Orvontono plokštumai, į viršų ar į apačią, tada galiausiai pasiektų persmelktos erdvės viršutinę ar apatinę ribą. Tiek, kiek yra žinomi pagrindinės visatos dydžiai, tai vis labiau ir labiau tolstant nuo Rojaus šitos ribos vis labiau ir labiau atsiskiria;

erdvė tankėja, ir ji kažkuria prasme tankėja greičiau negu tankėja kūrinio plokštuma, visatos.

11:7.7 (125.1) Santykinai ramios zonos tarp erdvės lygių, tokių, kaip ir tas, kuris skiria septynias supervisatas nuo pirmojo išorinės erdvės lygio, yra neaktyvios erdvės veiklos milžiniški elipsiniai regionai. Šitos zonos atskiria milžiniškas galaktikas, kurios skrieja aplink Rojų tvarkinga procesija. Jūs galite matyti pirmąjį išorinės erdvės lygį, kur kaip tik dabar yra formuojamos neapsakomos visatos, kaip didžiulę procesiją galaktikų, skriejančių aplink Rojų, ir kurias viršuje ir apačioje apriboja neaktyvios vidurinės zonos, o vidinėje ir išorinėje pusėse apriboja santykinai ramios erdvės zonos.

11:7.8 (125.2) Šitokiu būdu erdvės lygis funkcionuoja kaip elipsinis judėjimo regionas, iš visų pusių apsuptas santykinio nejudėjimo. Tokie judėjimo ir ramybės ryšiai sudaro sumažinto pasipriešinimo judėjimui išlenktą erdvės kelią, kuriuo visuotinai sklinda kosminė jėga ir atsirandanti energija, kada jos amžinai skrieja aplink Rojaus Salą.

11:7.9 (125.3) Šitas pagrindinės visatos zonavimas, kartu su vienu galaktikų skriejimu pagal laikrodžio rodyklę, kitų galaktikų skriejimu prieš laikrodžio rodyklę, yra fizinės traukos stabilizavimo faktorius, sumanytas tam, kad užkirstų kelią gravitacijos spaudimo didinimui iki skaidančios ir išsklaidančios veiklos taško. Toks sutvarkymas paskleidžia antigravitacijos įtaką, ir veikia kaip stabdys priešingu atveju pavojingiems skriejimo greičiams.

8. Rojaus gravitacija

11:8.1 (125.4) Neišvengiamas gravitacijos traukimas efektyviai sugriebia visos erdvės visų visatų visus pasaulius. Gravitacija yra Rojaus fizinio buvimo visagalis grybšnis. Gravitacija yra visagalis lynas, ant kurio yra sukabintos spindinčios žvaigždės, degančios saulės, ir sūkuriu skriejančios sferos, kurios sudaro amžinojo Dievo, kuris yra viskas, užpildo viską, ir iš kurio susideda viskas, visuotinį fizinį papuošimą.

11:8.2 (125.5) Absoliučios materialios gravitacijos centrinis ir sukoncentruotas taškas yra Rojaus Sala, papildytas tamsių gravitacijos kūnų, juosiančių Havoną, ir palaikantis pusiausvyrą viršutiniu ir apatiniu erdvės rezervuarais. Visi žinomi apatinio Rojaus išsiveržimai būtinai ir neklystamai reaguoja į centrinės gravitacijos traukimą, vykdomą pagrindinės visatos elipsinių erdvės lygių begalinėmis grandinėmis. Kiekviena kosminės tikrovės žinoma forma apibrėžia amžių lankstą, stengiasi skrieti apskritimu, ir suktis didžiąja elipse.

11:8.3 (125.6) Erdvė nereaguoja į trauką, bet trauką ji veikia kaip balansas. Be erdvės pagalvės, sprogstantis veiksmas netolygiai tampytų aplinkui esančius erdvės kūnus. Persmelkta erdvė taip pat paskleidžia antigravitacinį poveikį visai fizinei arba linijinei gravitacijai; erdvė tokį gravitacijos veiksmą gali realiai neutralizuoti, nors negali jo uždelsti. Absoliuti gravitacija yra Rojaus gravitacija. Vietinė arba linijinė gravitacija yra susijusi su energijos arba materijos elektrine stadija; ji veikia tarp centrinės, supervisatų, ir išorinių visatų ribų, kur tiktai yra įvykęs tinkamas materializavimas.

11:8.4 (125.7) Kosminės jėgos, fizinės energijos, visatos galios, ir įvairių materializavimų gausios formos atskleidžia, nors ir

netobulai atskirtas, reagavimo į Rojaus trauką tris bendras stadijas:

11:8.5 (126.1) 1. *Ikigravitacinės stadijos (jėga)*. Tai pirmasis žingsnis, išskiriant erdvės potenciją į kosminės jėgos ikienergines formas. Šitas etapas yra analogiškas erdvės pirminės jėgos-įkrovos sampratai, kartais vadinamas *grynąja energija* arba *segregata*.

11:8.6 (126.2) 2. *Gravitacinės stadijos (energija)*. Šitas erdvės-jėgos įkrovos modifikavimas yra sukuriamas Rojaus jėgos organizatorių veikimu. Jis pažymi energijos sistemų, reaguojančių į Rojaus gravitacijos traukimą, atsiradimą. Šita atsirandanti energija iš pradžių yra neutrali, bet dėl tolimesnių metamorfozių ima rodyti vadinamąsias neigiamas ir teigiamas savybes. Mes šitas stadijas vadiname *ultima*.

11:8.7 (126.3) 3. *Pogravitacinės stadijos (visatos energija)*. Šitoje stadijoje energija-materija atskleidžia reagavimą į linijinės gravitacijos kontrolę. Centrinėje visatoje šitos fizinės sistemos yra trikartės organizacijos, žinomos kaip *triata*. Jos yra laiko ir erdvės kūrinių viršenerginės motininės sistemos. Supervisatų fizinės sistemas mobilizuoja Visatos Energijos Reguluotojai ir jų pagalbininkai. Šitos materialios organizacijos savo sandara yra dualistinės ir yra žinomos kaip *gravita*. Tamsieji gravitaciniai kūnai, juosiantys Havoną, nėra nei triata, nei gravita, o jų traukianti galia atskleidžia abi fizinės gravitacijos formas, linijinę ir absoliučią.

11:8.8 (126.4) Erdvės potencijos neveikia nė vienos iš gravitacijos formų tarpusavio veiksmai. Šita Rojaus pirminė dovana nėra tikrovės realus lygis, bet ji yra protėvinė visoms santykinėms

funkcinėms nedvasinėms realybėms—jėgos-energijos visiems pasireiškimams ir energijos ir materijos organizavimui. Erdvės potencialas yra toks terminas, kurį sunku apibrėžti. Jis nereiškia to, kas yra protėvinis erdvei; jo reikšmė turėtų perteikti idėją apie pajėgumus ir potencialus, egzistuojančius tarp erdvės ribų. Jį galima būtų grubiai suvokti kaip apimančią visus tuos absoliučius poveikius ir potencialus, kurie išeina iš Rojaus ir sudaro Beribio Absoliuto erdvės buvimą.

11:8.9 (126.5) Rojus yra visos energijos-materijos visatų visatoje absoliutus šaltinis ir amžinasis koncentravimo taškas. Beribis Absolutas yra atskleidėjas, reguliuotojas, ir saugotojas to, ką Rojus turi kaip savo šaltinį ir kilmę. Beribio Absoliuto visuotinis buvimas atrodo, jog yra ekvivalentiškas gravitacijos pratęsimo potencialios begalybės, Rojaus buvimo elastingo įsitempimo, sampratai. Šita samprata mums padeda suvokti tą faktą, jog viskas yra traukiama į vidų link Rojaus. Ši iliustracija yra primityvi, bet vis tiek naudinga. Ji taip pat paaiškina, kodėl gravitacija visada daugiau veikia plokštumoje statmenai masei, toks reiškinys pažymi Rojaus ir jį supančiųjų kūrinų skirtingus dydžius.

9. Rojaus unikalumas

11:9.1 (126.6) Rojus unikalus yra tuo, jog yra pirminės kilmės valda ir likimo galutinis tikslas visoms dvasinėms asmenybėms. Nors tai yra tiesa, jog nevisos iš vietinių visatų žemesniųjų dvasinių būtybių turi betarpišką lemtį patekti į Rojų, bet vis vien Rojus lieka troškimo tikslu visoms viršmaterialiosioms asmenybėms.

11:9.2 (126.7) Rojus yra begalybės geografinis centras; jis nėra visuotinės kūrinijos dalis, net nėra ir amžinosios Havonos

visatos tikroji dalis. Mes paprastai darome nuorodą į centrinę Salą kaip priklausančią dieviškajai visatai, bet tikrai ji nepriklauso. Rojus yra amžinoji ir išskirtinė egzistencija.

11:9.3 (127.1) Praeities amžinybėje, kada Visuotinis Tėvas iš dvasinio savojo aš begalinės asmenybės išraišką suteikė Amžinojo Sūnaus būtybei, tuo pačiu metu neasmenio savojo aš begalybės potencialą jis atskleidė kaip Rojų. Neasmenis ir nedvasinis Rojus pasirodo, kad buvo Tėvo valios ir veiksmo, kurie įamžino Pirminį Sūnų, neišvengiama pasekmė. Šitokiu būdu Tėvas iš tikrųjų suprojektavo tikrovę iš dviejų aktualių fazių—asmenės ir neasmenės, dvasinės ir nedvasinės. Įtampa tarp jų, Tėvo ir Sūnaus noro veikti akivaizdoje, suteikė egzistenciją Bendrai Veikiančiajam ir materialių pasaulių ir dvasinių būtybių centrinei visatai.

11:9.4 (127.2) Kada tikrovė yra išskiriama į asmenę ir neasmenę (Amžinąjį Sūnų ir Rojų), vargu ar tą, kas yra neasmenis, tinka vadinti “Dievybe,” nebent tai būtų kaip nors apibrėžta. Dievybės veiksmų energija ir materialūs atgarsiai vargu ar gali būti vadinami Dievybe. Dievybė gali būti priežastis daug kam, kas nėra Dievybė, ir Rojus nėra Dievybė; taip pat jis iš tikrųjų neturi ir sąmonės, kaip mirtingasis žmogus galėtų kada nors suprasti tokį terminą.

11:9.5 (127.3) Rojus nėra protėvinis jokiai būtybei ar gyvai esybei; jis nėra kūrėjas. Asmenybę ir proto-dvasios ryšius *galima perduoti*, bet modelio ne. Modeliai niekada nebūna atspindžiai; jie yra dublikatai—reprodukcijos. Rojus yra modelių absoliutas; Havona yra šitų potencialų išraiška aktualybėje.

11:9.6 (127.4) Dievo rezidencija yra centrinė ir amžina, šlovinga ir ideali. Jo namai yra gražus modelis visiems visatos būstinių pasauliams; o centrinė visata, kurioje jis betarpiškai gyvena, yra modelis visoms visatoms savo idealais, organizavimu, ir galutine lemtimi.

11:9.7 (127.5) Rojus yra visų asmenybės veiklų visuotinė būstinė ir visų jėgos-erdvės ir energijos pasireiškimų šaltinis-centras. Viskas, kas buvo, yra dabar, ar dar turi būti, atėjo, ateina, ir ateis iš amžinųjų Dievų šitos centrinės gyvenamosios vietos. Rojus yra visos kūrinijos centras, visų energijų šaltinis, ir visų asmenybių pirminės kilmės vieta.

11:9.8 (127.6) Pagaliau, mirtingiesiems svarbiausias dalykas apie Rojų yra tas faktas, jog Visuotinio Tėvo šita tobula buveinė yra Dievo mirtingų ir materialių sūnų, laiko ir erdvės evoliucinių pasaulių kylančiųjų tvarinių nemirtingų sielų realus ir tolimas likimas. Kiekvienas Dievą pažįstantis mirtingasis, kuris ėmėsi karjeros vykdyti Tėvo valią, jau įžengė į ilgą ilgą kelią į Rojų, veržiantis į dieviškumą ir siekiant tobulumo. Ir kada tokia gyvulinės kilmės būtybė tikrai stovi prieš Dievus Rojuje, kaip tą dabar daro nesuskaičiuojama būtybių gausybė, pakilusi iš erdvės žemųjų sferų, tada toks pasiekimas išreiškia dvasinės transformacijos tikrovę, susisiejančią su aukštybės ribomis.

11:9.9 (127.7) [Pateikta Išminties Tobulintojo, paskirto šitokiu būdu veikti Dienų Senujų Uversoje.]

12 Dokumentas. Visatų visata

12:0.1 (128.1) VISUOTINIO Tėvo toli nusidriekiančios kūrinijos didumas visiškai pranoksta ribinės vaizduotės suvokimo ribas;

pagrindinės visatos didumas pritrenkia net ir manosios kategorijos būtybės suvokimą. Bet mirtingojo protą galima daug mokyti apie visatų planą ir išdėstymą; jūs galite kažką žinoti apie jų fizinį organizavimą ir nuostatų administravimą; jums yra leidžama daug sužinoti apie protingų būtybių įvairias grupes, kurios gyvena septyniose laiko visatose ir amžinybės centrinėje visatoje.

12:0.2 (128.2) Iš principo, tai yra, turint omenyje amžinąjį potencialą, mes materialią kūriniją suvokiame kaip begalinę, nes Visuotinis Tėvas yra realiai begalinis, tačiau kada mes studijuojame ir stebime visuminę materialią kūriniją, tada mes žinome, jog bet kokių konkrečių momentų laike ji yra apribota, nors jūsų ribiniam protui ji yra santykinai beribė, iš esmės bekraštė.

12:0.3 (128.3) Studijuodami fizinius dėsnius ir stebėdami žvaigždėtas sferas, mes įsitikiname, jog beribis Kūrėjas dar nėra pasireiškęs kosminės išraiškos užbaigtumu, jog didelę dalį kosminio potencialo Begalinytis vis dar talpina savyje ir neatskleidžia. Sukurtoms būtybėms pagrindinė visata gali pasirodyti, jog yra beveik begalinė, bet ji yra toli gražu neužbaigta; vis dar yra fizinių ribų materialiam kūrimui, ir amžinojo tikslo patirtinis atskleidimas vis dar tebevyksta.

1. Pagrindinės visatos Erdvės lygiai

12:1.1 (128.4) Visatų visata nėra begalinė plokštuma, bekraštis kubas, ar beribis apskritimas; tikrai ji turi matmenis. Fizinio organizavimo ir administravimo dėsniai galutinai įrodo, jog visa didžiulė jėgos-energijos ir materijos-energijos sanakaupia galiausiai veikia kaip erdvės junginys, kaip organizuota ir

suderinta visuma. Materialios kūrinijos elgesys, kurį galima stebėti, suteikia įrodymų apie konkrečių ribų fizinę visatą. Tiek apskritiminės, tiek apribotos visatos galutinį įrodymą suteikia, mums, tas gerai žinomas faktas, jog visos bazinės energijos formos visą laiką skrieja aplink pagrindinės visatos erdvės lygių išlenktą kelią, pakludamos Rojaus gravitacijos nenutrūkstamam ir absoliučiam traukimui.

12:1.2 (128.5) Pagrindinės visatos vienas po kito einantys erdvės lygiai sudaro persmelktos erdvės—visuminės kūrinijos, organizuotos ir iš dalies apgyvendintos arba kuri dar turi būti organizuota ir apgyvendinta—didžiuosius skyrius. Jeigu pagrindinė visata nebūtų sumažinto pasipriešinimo judėjimui elipsiniai erdvės lygiai, einantys pakaitomis su santykinės ramybės zonomis, tai mes manome, jog kai kurias iš kosminių energijų būtų galima matyti, kaip jos šauna tolyn beribiu atstumu, tolyn tiesiu keliu į bekraštę erdvę, bet mes niekada neužtinkame jėgos, energijos, ar materijos, kuri elgtųsi šitaip; visą laiką jos skrieja aplinkui, visada jos sukasi didžiųjų erdvės grandinių orbitomis.

12:1.3 (129.1) Iš Rojaus einant į išorę per persmelktos erdvės horizontalų tęsinį, pagrindinę visatą sudaro šešios koncentrinės elipsės, erdvės lygiai, apjuosiantys centrinę Salą:

12:1.4 (129.2) 1. Centrinė Visata—Havona.

12:1.5 (129.3) 2. Septynios Supervisatos.

12:1.6 (129.4) 3. Pirmasis Išorinės Erdvės Lygis.

12:1.7 (129.5) 4. Antrasis Išorinės Erdvės Lygis.

12:1.8 (129.6) 5. Trečiasis Išorinės Erdvės Lygis.

12:1.9 (129.7) 6. Ketvirtasis Išorinės Erdvės Lygis.

12:1.10 (129.8) *Havona*, centrinė visata, nėra laiko kūrinys; ji yra amžinoji egzistencija. Šitą niekada neprasidedančią, niekada nesibaigiančią visatą sudaro dieviškojo tobulumo vienas milijardas sferų ir supa milžiniški tamsieji gravitacijos kūnai. Havonos centre yra nejudanti ir absoliučiai stabilizuota Rojaus Sala, apsupta dvidešimt vieno palydovo. Dėl tamsiųjų gravitacijos kūnų milžiniškos masės, skriejančios aplink centrinės visatos išorinį kraštą, šito centrinio kūrinio masės dydis toli pranoksta didžiosios visatos visų septynių sektorių visą žinomą masę.

12:1.11 (129.9) *Rojaus-Havonos sistema*, amžinoji visata, apjuosianti amžinąją Salą, sudaro pagrindinės visatos tobulą ir amžiną branduolį; visos septynios supervisatos ir išorinės erdvės visi regionai sukasi nustatytomis orbitomis aplink Rojaus palydovų ir Havonos sferų gigantišką centrinę sankaupą.

12:1.12 (129.10) *Septynios supervisatos* nėra pirminiai fiziniai organizavimai; iš tiesų jų ribos niekur nedalina dangaus kūnų šeimos, taip pat jos iš tiesų nekerta vietinės visatos, svarbiausio kūrybinio vieneto. Kiekviena supervisata yra tiesiog geografinė erdvės sankaupa, sudaranti apytikriai vieną septintadalį organizuotos ir iš dalies apgyvendintos post-Havonos kūrinijos, ir kiekviena yra maždaug vienoda pagal vietinių visatų skaičių ir pagal apimamą erdvę. *Nebadonas*, jūsų vietinė visata, yra vienas iš naujesniųjų kūrinų *Orvontone*, septintojoje supervisatoje.

12:1.13 (129.11) *Didžioji visata* yra šiuo metu organizuota ir apgyvendinta kūrinija. Ją sudaro šios septynios supervisatos, su bendru maždaug septynių trilijonų apgyvendintų planetų evoliuciniu potencialu, nekalbant jau apie centrinio kūrinio amžinąsias sferas. Į šitą negalutinį paskaičiavimą nėra įtrauktos architektūrinės administracinės sferos, o taip pat jis iš tiesų neapima ir išorinių neorganizuotų visatų grupių. Dabartinis didžiosios visatos kraštas, jos nelygi ir neužbaigta periferija, kartu su siaubingai nenusistovėjusia viso astronominio sklypo būseną, mūsų žvaigždžių tyrinėtojams netiesiogiai rodo, jog netgi ir septynios supervisatos, dar, yra neužbaigtos. Kada mes judame iš vidaus, iš dieviškojo centro į išorę bet kuria kryptimi, tada mes iš tiesų, galiausiai, pasiekiame organizuotos ir apgyvendintos kūrinijos išorines ribas; mes pasiekiame didžiosios visatos išorines ribas. Ir būtent netoli šitos išorinės sienos, tokios nuostabios kūrinijos tolimame kampe, egzistuoja jūsų vietinė visata, kurioje gausu įvykių.

12:1.14 (129.12) *Išorinės erdvės lygiai*. Toli išorės erdvėje, milžinišku nuotoliu nuo septynių apgyvendintų supervisatų, kaupiasi didžiulės ir neįtikėtinai pritrenkiančios jėgos ir besimaterializuojančių energijų grandinės. Tarp septynių supervisatų energijos grandinių ir šitos gigantiškos jėgos aktyvumo išorinės juostos yra erdvės santykinės ramybės zona, kuri varijuoja pločiu, bet vidutiniškai yra maždaug keturių šimtų tūkstančių šviesmečių. Šitose erdvės zonose nėra žvaigždžių dulkių—kosminio rūko. Mūsų astronomai, tyrinėjantys šituos reiškinius, abejoja dėl erdvės jėgų, egzistuojančių šitoje santykinės ramybės zonoje, kuri juosia septynias supervisatas, tikslios būsenos. Bet maždaug už pusės milijono šviesmečių nuo dabartinės didžiosios visatos

periferijos mes matome pradžią tokios zonos, kurioje vyksta neįtikėtinas energijos veiksmas, kuris stiprėja ir intensyvėja daugiau negu dvidešimt penkių milijonų šviesmečių atstumu. Šitie milžiniški energizuojančiųjų jėgų ratai yra išdėstyti pirmajame išorinės erdvės lygyje, kosminio aktyvumo ištisinėje juostoje, kuri juosia visą žinomą, organizuotą, ir apgyvendintą kūriniją.

12:1.15 (130.1) Dar didingesnė veikla vyksta už šitų regionų, nes Uversos fizikai nustatė jėgos pasireiškimų pirmuosius įrodymus daugiau negu už penkiasdešimties milijonų šviesmečių nuo šių reiškinių pačių tolimiausių pakraščių pirmajame išoriniame erdvės lygyje. Šita veikla neabejotinai pranašauja pagrindinės visatos antrojo išorinės erdvės lygio materialių kūrinių organizavimą.

12:1.16 (130.2) Centrinė visata yra amžinybės kūrinys; septynios supervisatos yra laiko kūriniai; šie keturi išoriniai erdvės lygiai neabejotinai turi lemtį sukelti-išvystyti kūrinio galutinybę. Ir yra tokių, kurie mano, jog Begalinysis niekada negali pasiekti visiškos išraiškos nebegalybėje; ir dėl to jie iš tiesų postuluoja papildomą ir neapreiktą kūrinį už ketvirtojo ir labiausiai išorinio erdvės lygio ribų, galbūt visą laiką besiplečiančią, niekada nesibaigiančią begalybės visatą. Teoriškai mes nežinome, kaip apriboti Kūrėjo begalybę, ar kūrinijos potencialią begalybę, bet taip, kaip ji egzistuoja ir yra administruojama, tai mes pagrindinę visatą laikome tokia, kuri turi ribas, kuri yra aiškiai delimituota ir išoriniuose pakraščiuose apribota atviros erdvės.

2. Beribio Absoliuto sferos

12:2.1 (130.3) Kada Urantijos astronomai įdėmiai žvelgia per savo vis galingesnius teleskopus į išorinės erdvės paslaptingus nusidriekimus ir ten pastebi beveik nesuskaičiuojamų fizinių visatų stebinančią evoliuciją, tada jie turėtų suvokti, kad jie žvelgia į Pagrindinės Visatos Architektų galingą veiklą ir paslaptingus planus. Tas tiesa, mes iš tikrųjų turime įrodymų, kurie leidžia manyti, jog yra tam tikrų Rojaus asmenybių poveikių tai šen, tai ten visuose gausiuose energijų pasireiškimuose, kurie dabar yra būdingi šitiems išoriniams regionams, bet platesniu požiūriu šie erdvės regionai, nusidriekiantys už septynių supervisatų išorinių ribų, apskritai yra suvokiami kaip tokie, kurie sudaro Beribio Absoliuto sferas.

12:2.2 (130.4) Nors plika žmogaus akis gali matyti tiktai du ar tris dangaus kūnus už Orvontono supervisatos ribų, bet jūsų teleskopai tiesiogine prasme atskleidžia milijonų milijonus šitų fizinių visatų formavimosi procese. Didžioji dalis žvaigždėtų valdų, vizualiai atsivėrusių ieškojimams su jūsų šiandieniniais teleskopais, yra Orvontone, bet fotografinę techniką turintys didesnieji teleskopai įsiskverbia nepalyginamai toliau už didžiosios visatos ribas į išorinės erdvės sferas, kur vyksta neapsakomo skaičiaus visatų organizavimas. Ir vis tik yra dar kiti milijonai visatų, kurių negalima pamatyti su jūsų šiandieniais instrumentais.

12:2.3 (130.5) Netolimoje ateityje nauji teleskopai atskleis Urantijos astronomų nuostabą keliančiam žvilgsniui ne mažiau kaip 375 milijonus naujų galaktikų išorinės erdvės tolimose sferose. Tuo pačiu metu šitie galingesni teleskopai atskleis, jog daug atskirų visatų, kurios anksčiau buvo tikima, jog yra išorinėje erdvėje,

iš tikrųjų yra Orvontono galaktinės sistemos dalis. Septynios supervisatos vis dar tebeauga; kiekvienos periferija palaipsniui plečiasi; nauji dangaus kūnai yra nuolat stabilizuojami ir organizuojami; ir kai kurie iš tų dangaus kūnų, kuriuos Urantijos astronomai laiko, jog yra už galaktikos ribų, iš tiesų yra Orvontono pačiame pakraštyje ir keliauja kartu su mumis.

12:2.4 (131.1) Uversos žvaigždžių tyrinėtojai pastebi, jog didžiąją visatą supa žvaigždinių ir planetinių grupių serijų protėviai, kurie dabartinę apgyvendintą kūrinį visiškai apjuosia išorinių visatų koncentriniais žiedais. Uversos fizikai apskaičiuoja, jog šitų išorinių ir nepažymėtų regionų energija ir materija jau daug kartų viršija septynių supervisatų visą materijos masę ir energijos įkrovą. Mes esame informuoti, jog kosminės jėgos metamorfozės situose išorinės erdvės lygiuose yra Rojaus jėgos organizatorių funkcija. Mes tai pat žinome, jog šitos jėgos yra protėvinės toms fizinėms energijoms, kurios šiuo metu sužadina didžiąją visatą. Tačiau Orvontono energijos reguliuotojai neturi nieko bendro su šitomis toli nutolusiomis valdomis, taip pat ir energijų judėjimai ten aiškiai nėra sujungti su organizuotų ir apgyvendintų kūrinų energijos grandinėmis.

12:2.5 (131.2) Mes labai mažai ką žinome apie išorinės erdvės šitų didingų reiškinių reikšmę. Vyksta toks procesas, kada formuojasi didingesnis ateities kūrinys. Mes galime pastebėti jo milžinišką dydį, mes galime matyti jo platybę, ir jausti jo didingus matmenis, bet šiaip jau mes apie šitas valdas labai nedaug ką žinome daugiau už Urantijos astronomus. Kiek mums yra žinoma, jokios materialios žmogiškosios kategorijos, jokie angelai, ar kitokie dvasiniai tvariniai neegzistuoja šitame dangiškųjų kūnų, saulių, ir planetų

išoriniame žiede. Šitoji tolimoji sfera yra už supervisatos vyriausybių jurisdikcijos ir administravimo ribų.

12:2.6 (131.3) Visame Orvontone yra manoma, jog formuojasi naujo tipo kūrinys, visatų kategorija, kurios lemtis yra ateityje tapti besiburiančio Užbaigtumo Korpuso veiklos arena; ir jeigu mūsų išvados yra teisingos, tuomet beribė ateitis gali jums visiems suteikti tą patį kerintį reginį, kokį beribė praeitis turėjo jūsų vyresniesiems ir pirmtakams.

3. Visuotinė gravitacija

12:3.1 (131.4) Visos jėgos-energijos—materialios, intelektualios, ar dvasinės—formos yra vienodai pavaldžios tiems grybšniams, tiems visuotiniams buvimams, kuriuos mes vadiname gravitacija. Asmenybė taip pat reaguoja į gravitaciją—į Tėvo išskirtinę grandinę; bet, nors šita grandinė yra išimtinai Tėvo, vis tik jis nėra paliktas už kitų grandinių ribų; Visuotinis Tėvas yra begalinis ir veikia pagrindinėje visatoje absoliučios gravitacijos *visose* keturiose grandinėse:

12:3.2 (131.5) 1. Visuotinio Tėvo Asmenybės Grandinėje.

12:3.3 (131.6) 2. Amžinojo Sūnaus Dvasinėje Grandinėje.

12:3.4 (131.7) 3. Bendrai Veikiančiojo Proto Grandinėje.

12:3.5 (131.8) 4. Rojaus Salos Kosminėje Gravitacijoje.

12:3.6 (131.9) Šitos keturios grandinės nėra susietos su apatinio Rojaus jėgos centru; jos nėra nei jėgos, nei energijos, nei įtampos grandinės. Jos yra absoliutaus *buvimo* grandinės, ir

lygiai taip, kaip ir Dievas, yra nepriklausomos nuo laiko ir erdvės.

12:3.7 (132.1) Sąsajoje su šituo įdomu pažymėti tam tikrus stebėjimus, kuriuos gravitacijos tyrinėtojų korpusas atliko Uversoje per pastaruosius tūkstantmečius. Šitoji darbininkų ekspertų grupė padarė tokias išvadas, susijusias su pagrindinės visatos skirtingomis gravitacijos sistemomis:

12:3.8 (132.2) 1. *Fizinė gravitacija*. Suformulavę didžiosios visatos fizinės gravitacijos viso potencialo susumavimo įvertinimą, jie įtemptu darbu šitą rezultatą palygino su absoliučios gravitacijos buvimo, veikiančio dabar, apskaičiuota visuma. Šitie paskaičiavimai rodo, jog didžiojoje visatoje gravitacijos visuminį veikimą sudaro labai maža apskaičiuotos Rojaus gravitacijos traukimo dalelė, paskaičiuota, remiantis visatos materijos pagrindinių fizinių junginių reagavimu į gravitaciją. Šitie tyrinėtojai prieina prie stebinančios išvados, jog centrinė visata ir supančios septynios supervisatos šiuo metu panaudoja tikrai maždaug penkis procentus Rojaus absoliučios gravitacijos aktyviai veikiančio grybšnio. Kitais žodžiais tariant: Šiuo momentu apie devyniasdešimt penki procentai Rojaus Salos kosminės gravitacijos aktyvaus veikimo, apskaičiuoto pagal šitą visumos teoriją, yra užimti tuo, kad kontroliuoja materialias sistemas, kurios yra už šiuo metu organizuotų visatų ribų. Visi šitie paskaičiavimai daro nuorodą į absoliučią gravitaciją; linijinė gravitacija yra abipusiškai veikiantis reiškinys, kurį galima apskaičiuoti tikrai tada, kada yra žinoma aktuali Rojaus gravitacija.

12:3.9 (132.3) 2. *Dvasinė gravitacija*. Tuo pačiu palyginamojo įvertinimo ir apskaičiavimo būdu šitie tyrinėtojai ištyrė

dabartinę dvasinės gravitacijos reagavimo potencialą ir, bendradarbiaudami su Atsiskyrusiais Žinianešiais ir kitomis dvasinėmis asmenybėmis, susumavo Antrojo Šaltinio ir Centro aktyvią dvasinę gravitaciją. Ir labiausiai pamokantis dalykas yra tai, kad jie nustatė, jog dvasinės gravitacijos aktualaus ir funkcinio buvimo didžiojoje visatoje vertė yra maždaug tokia, kokią jie postuluoja ir dabartinės aktyvios dvasinės gravitacijos visumai. Kitais žodžiais sakant: Šiuo metu praktiškai visa Amžinojo Sūnaus dvasinė gravitacija, apskaičiuota pagal šią visumos teoriją, yra pastebima, jog veikia didžiojoje visatoje. Jeigu šitie atradimai yra patikimi, tai mes galime padaryti išvadą, jog tos visatos, kurios dabar atsiranda išorinėje erdvėje, šiuo metu yra visiškai nedvasinės. Ir jeigu šitai yra teisinga, tai ganėtinais paaiškintų, kodėl dvasia apdovanotos būtybės turi mažai informacijos arba visai neturi jokios informacijos apie šituos didžiulius energijų pasireiškimus, išskyrus tai, jog žino patį faktą apie jų fizinį egzistavimą.

12:3.10 (132.4) 3. *Proto gravitacija*. Šitais pačiais palyginamojo apskaičiavimo principais šitie ekspertai aktyviai nagrinėjo proto gravitacijos buvimo ir reagavimo problemą. Proto apskaitos vienetas buvo gautas vidutiniškai apskaičiuojant mentaliteto tris materialius ir tris dvasinius lygius, nors tas proto tipas, kurį, buvo nustatyta, turi energijos reguliuotojai ir jų pagalbininkai, pasirodė, jog yra destabilizuojantis faktorius, mėginant pasiekti proto gravitacijos apskaičiavimo bazinį vienetą. Mažai kas trukdė tam, kad pagal šią visuminę teoriją būtų apskaičiuotas Trečiojo Šaltinio ir Centro dabartinis pajėgumas proto gravitacijos funkcijai. Nors atradimai šioje srityje nėra tokie įtikinami, kaip fizinės ir dvasinės gravitacijos

apskaičiavimuose, bet jie, palyginti, yra labai pamokantys, net intriguojantys. Šitie tyrinėtojai dedukcijos principu priėjo išvados, jog proto gravitacijos reagavimo į Bendrai Veikiančiojo intelektualų traukimą maždaug aštuoniasdešimt penkių procentų kilmė yra egzistuojančioje didžiojoje visatoje. Šitai leidžia daryti prielaidą apie tokią galimybę, jog čia yra įtraukta ir proto veikla, sąsajoje su matomomis fizinėmis veiklomis, kurios dabar vyksta per visas išorinės erdvės valdas. Nors šitas įvertinimas toli gražu nėra tikslus, bet jis atitinka, iš esmės, mūsų manymą, jog protingi jėgos organizatoriai šiuo metu reguliuoja visatos evoliuciją tuose erdvės lygiuose, kurie yra už didžiosios visatos dabartinių išorinių ribų. Kad ir kokia būtų šito postuluojamo intelekto prigimtis, akivaizdu, kad jis nereaguoja į dvasinę gravitaciją.

12:3.11 (133.1) Bet visi šitie apskaičiavimai geriausiu atveju yra grindžiami numanomais dėsniais. Mes manome, kad jie yra pakankamai patikimi. Net jeigu ir nedaug dvasios būtybių būtų dislokuota išorinėje erdvėje, tai jų kolektyvinis buvimas neturėtų žymaus poveikio apskaičiavimams, kurie apima tokius milžiniškus matmenis.

12:3.12 (133.2) *Asmenybės gravitacijos* apskaičiuoti negalima. Mes atpažįstame grandinę, bet negalime išmatuoti nei kokybinių, nei kiekybinių realybių, reaguojančių į ją.

4. Erdvė ir judėjimas

12:4.1 (133.3) Visi kosminės energijos vienetai yra pirminiame apsisukime, yra įtraukti į savosios misijos vykdymą, tuo pačiu metu, skriedami visuotine orbita. Erdvės visatos ir jų komponentinės sistemos ir pasauliai visi yra besisukančios

sferos, judančios pagrindinės visatos erdvės lygių begalinėmis grandinėmis. Absoliučiai nėra nieko, kas visoje pagrindinėje visatoje būtų stacionaru, išskyrus Havonos patį centrą, amžinąją Rojaus Salą, gravitacijos centrą.

12:4.2 (133.4) Beribį Absoliutą funkciškai apriboja erdvė, bet mes nesame tiek tikri dėl šito Absoliuto ryšio su judėjimu. Ar judėjimas yra neatskiriamas nuo jo? Mes nežinome. Mes žinome, kad judėjimas nėra neatskiriamas nuo erdvės, net *pačios* erdvės judėjimai nėra įgimti. Bet mes nesame tiek tikri dėl Beribio ryšio su judėjimu. Kas iš tikrųjų yra atsakingas už jėgos-energijos transmutacijų gigantišką veiklą, dabar vykstančią išorėje už dabartinių septynių supervisatų ribų? Kas susiję su judėjimo kilme, tai mes turime tokias nuomones:

12:4.3 (133.5) 1. Mes manome, jog Bendrai Veikiantysis judėjimą pradeda *pačioje* erdvėje.

12:4.4 (133.6) 2. Jeigu Bendrai Veikiantysis sukuria *pačios* erdvės judėjimą, tai mes šito įrodyti negalime.

12:4.5 (133.7) 3. Visuotinis Absoliutas pirminio judėjimo nepradeda, bet tikrai išlygina ir kontroliuoja visus įsitempimus, kuriuos sukelia judėjimas.

12:4.6 (133.8) Išorinėje erdvėje jėgos organizatoriai yra akivaizdžiai atsakingi už tai, jog sukurtų gigantiškus visatų ratus, kurie dabar dalyvauja procesuose, formuojančiuose žvaigždes, bet jiems sugebėjimą šitaip veikti turėjo suteikti Beribio Absoliuto buvimo erdvėje kažkoks modifikavimas.

12:4.7 (133.9) Erdvė, žmogiškuoju požiūriu, yra niekas—negatyvi; ji egzistuoja tiktai ryšyje su kuo nors pozityviu ir neerdviniu. Tačiau erdvė yra reali. Ji talpina ir sąlygoja judėjimą. Ji net juda. Erdvės judėjimai gali būti grubiai klasifikuojami šitaip:

12:4.8 (133.10) 1. Pirminis judėjimas—erdvės kvėpavimas, pačios erdvės judėjimas.

12:4.9 (133.11) 2. Antrinis judėjimas—vienas po kito einančių erdvės lygių priešingomis kryptimis vykstantis skriejimas.

12:4.10 (133.12) 3. Santykiniai judėjimai—santykiniai ta prasme, jog nėra įvertinami Rojaus kaip atraminio taško atžvilgiu. Pirminis ir antrinis judėjimai yra absoliutūs, judėjimas nejudančio Rojaus atžvilgiu.

12:4.11 (133.13) 4. Kompensuojamasis arba abipusio poveikio judėjimas, numatytas tam, kad koordinuotų visus kitus judėjimus.

12:4.12 (134.1) Jūsų saulės ir su ja susietų planetų dabartinis ryšys, nors ir atskleidžia daug santykinių ir absoliučių judėjimų erdvėje, bet turi polinkį astronomams sudaryti tokį įspūdį, kad erdvėje jūs esate santykinai stacionarūs, ir, kad aplinkui esančios žvaigždžių grupės ir srovės yra įsitraukusios į išorinį skrydį visą laiką augančiu skriejimo greičiu, kai jūsų paskaičiavimai aprėpia vis tolimesnę išorinę erdvę. Bet yra ne taip. Jūs nesuvokiate to, kad visos persmelktos erdvės fiziniai kūriniai dabar plečiasi į išorę ir vienodai. Jūsų pačių vietinis kūrinys (Nebadonas) dalyvauja šitame visuotinio išorinio plėtimosi judėjime. Septynios supervisatos visos dalyvauja

erdvės kvėpavimo dviejų milijardų metų cikluose kartu su pagrindinės visatos išoriniais regionais.

12:4.13 (134.2) Kada visatos plečiasi ir traukiasi, tada materialios masės persmelktoje erdvėje pakaitomis juda prieš ir pagal Rojaus gravitacijos traukimą. Tas darbas, kuris yra atliekamas tam, kad kūrinijos materialios energijos masė judėtų yra *erdvės* darbas, bet ne *jėgos-energijos* darbas.

12:4.14 (134.3) Nors jūsų spektroskopiniai astronominių skriejimo greičių apskaičiavimai yra gana patikimi, kada jie yra taikomi žvaigždžių sferoms, priklausančioms jūsų supervisatai ir jos partnerėms supervisatoms, tačiau tokie apskaičiavimai išorinės erdvės sferų atžvilgiu yra visiškai nepatikimi. Artėjanti žvaigždė spektro linijas pastumia nuo normalios link violetinės; lygiai taip šitas linijas link raudonos pastumia nutolstanti žvaigždė. Įsiterpia daug poveikių, kurie sukelia regimybę, jog nutolstančių išorinių visatų skriejimo greitis išauga daugiau negu vienu šimtu mylių per sekundę, atstumui padidėjus kiekvienu milijonu šviesmečių. Kada bus sukurti galingesni teleskopai, tada skaičiuojant pagal šitą metodą atrodys, jog šitos tolimosios sistemos skrenda tolyn nuo visatos šitos dalies neįtikėtinu daugiau kaip trisdešimties tūkstančių mylių per sekundę greičiu. Bet šitoks atrodantis nutolimo greitis nėra realus; jis atsiranda dėl daugelio klaidinančių faktorių, įskaitant ir stebėjimo kampą bei kitus laiko-erdvės iškreipimus.

12:4.15 (134.4) Bet didžiausias iš visų tokių iškreipimų atsiranda dėl to, kad milžiniškos išorinės erdvės visatos tose sferose, kurios yra šalia septynių supervisatų sferų, atrodo, jog sukasi į priešingą pusę negu didžioji visata. Tai yra, šitos miriados

dangaus kūnų ir juos lydinčių saulių ir sferų šiuo metu aplink centrinį kūrinį skrieja pagal laikrodžio rodyklę. Septynios supervisatos aplink Rojų skrieja prieš laikrodžio rodyklę. Pasirodo, jog galaktikų antroji išorinė visata, kaip ir septynios supervisatos, aplink Rojų skrieja prieš laikrodžio rodyklę. Ir Uversos astronomai mano, kad jie pastebi besisukančių judėjimų įrodymų toli nutolusios erdvės trečiojoje išorinėje juostoje, kuri pradeda rodyti tendenciją skrieti pagal laikrodžio rodyklę.

12:4.16 (134.5) Galimas dalykas, jog viena už kitos erdvėje einančių visatų procesijų šitos pakaitomis besikeičiančios kryptys turi kažką bendro su Visuotinio Absoliuto gravitacijos mechanizmu tarp pagrindinės visatos ribų, kurį sudaro jėgų koordinavimas ir erdvės įsitempimų išlyginimas. Judėjimas, taip pat ir erdvė, yra gravitacijos papildinys arba pusiausvyros išlygintojas.

5. Erdvė ir laikas

12:5.1 (134.6) Laikas, kaip ir erdvė, yra Rojaus padovanojimas, bet ne ta pačia prasme, tikrai netiesiogiai. Laikas atsiranda judėjimo dėka ir dėl to, kad protui būdinga suvokti įvykių seką. Praktiniu požiūriu judėjimas yra esminis laikui, bet nėra visuotinio laiko vieneto, kuris būtų grindžiamas judėjimu, išskyrus Rojaus—Havonos standartinę dieną, kuri yra sutartinai šitaip pripažįstama. Visaapimantis erdvės kvėpavimas sunaikina savo vietinę vertę kaip laiko šaltinį.

12:5.2 (135.1) Erdvė nėra begalinė, nors ji atsiranda iš Rojaus; nėra absoliuti, nes ją persmelkia Beribis Absoliutas. Mes nežinome

erdvės absoliučių ribų, bet mes iš tiesų žinome, jog laiko absoliutas yra amžinybė.

12:5.3 (135.2) Laikas ir erdvė yra neatskiriama tikrai laiko-erdvės kūrinuose, septyniose supervisatose. Nelaikinė erdvė (erdvė be laiko) teoriškai egzistuoja, bet vienintelė tikrai nelaikinė vieta yra Rojaus *teritorija*. Neerdvinis laikas (laikas be erdvės) egzistuoja veikiant protui Rojaus lygyje.

12:5.4 (135.3) Santykinai nejudančios vidurinės erdvės zonos, prisišliejančios prie Rojaus ir atskiriančios persmelktą erdvę nuo nepersmelktos, yra perėjimo zonos iš laiko į amžinybę, dėl to Rojaus piligrimams reikia būti be sąmonės šito perėjimo metu, kuris turi baigtis Rojaus pilietybe. Laiką sąmoningai suvokiantys *lankytojai* į Rojų gali vykti šitokiu būdu nemiegodami, bet jie išlieka laiko tvariniais.

12:5.5 (135.4) Ryšiai su laiku neegzistuoja be judėjimo erdvėje, bet sąmoningas laiko suvokimas egzistuoja. Įvykių seka įgalina suvokti laiką net ir tada, kada judėjimo nėra. Žmogaus protas yra mažiau susietas su laiku negu su erdve dėl įgimtos proto savybės. Net ir žemiškojo gyvenimo materialame kūne dienomis, nors žmogaus protas yra griežtai susietas su erdve, bet žmogiškoji kūrybinė vaizduotė yra palyginti laisva nuo laiko. Bet pats laikas genetiškai nėra proto savybė.

12:5.6 (135.5) Yra trys skirtingi laiko pažinimo lygiai:

12:5.7 (135.6) 1. Protu suvokiamas laikas—sekos, judėjimo, ir trukmės pojūčio sąmoningas suvokimas.

12:5.8 (135.7) 2. Dvasios suvokiamas laikas—įžvalga į judėjimą link Dievo ir suvokimas apie kilimo judėjimą į augančio dieviškumo lygius.

12:5.9 (135.8) 3. Asmenybė *sukuria* unikalų laiko pojūtį per Tikrovės įžvalgą, plius buvimo sąmoningą suvokimą ir trukmės supratimą.

12:5.10 (135.9) Nedvasingi gyvuliai žino tiktai praeitį ir gyvena dabartimi. Žmogus, kurio viduje gyvena Dvasia, turi išankstinio matymo (įžvalgos) galias; jis gali įsivaizduoti ateitį. Tiktai į priekį žvelgiantys ir besivystantys požiūriai yra asmeniškai tikri. Statiška etika ir tradicinė moralė yra tik šiek tiek viršgyvulinės. Tai pat ir stoicizmas nėra aukštas savosios išraiškos lygis. Etika ir moralė tampa iš tikrųjų žmogiškos tada, kada jos yra dinamiškos ir besivystančios, gyvos su visatos tikrove.

12:5.11 (135.10) Žmogiškoji asmenybė nėra vien tik sutampanti su laiko-ir-erdvės įvykiais; žmogiškoji asmenybė taip pat gali veikti kaip tokių įvykių kosminė priežastis.

6. Visuotinė virškontrolė

12:6.1 (135.11) Visata yra nestatiška. Stabilumas nėra inercijos pasekmė, bet vietoje šito tai yra išbalansuotų energijų, bendrai veikiančių protų, koordinuotų morontijų, dvasios virškontrolės, ir asmenybės suvienijimo produktas. Stabilumas yra visiškai ir visada proporcingas dieviškumui.

12:6.2 (135.12) Fiziškai kontroliuodamas pagrindinę visatą, Visuotinis Tėvas prioritetą ir aukščiausiąją valdžią įgyvendina per Rojaus Salą; Dievas yra absoliutus, dvasiškai

administruodamas kosmosą Amžinojo Sūnaus asmenyje. Kas susiję su proto sferomis, tai Tėvas ir Sūnus veikia lygiavertiškai Bendrai Veikiančiajame.

12:6.3 (136.1) Trečiasis Šaltinis ir Centras padeda palaikyti sujungtų fizinių ir dvasinių energijų ir organizacijų pusiausvyrą ir koordinavimą kosminio proto savo grybšnio absoliutumu ir panaudodamas savo neatskiriamus ir visuotinius fizinės ir dvasinės gravitacijos papildinius. Kada tik ir kur tik atsiranda ryšys tarp to, kas yra materialu ir kas yra dvasiška, tada ir ten toks proto reiškinytis yra Begalinės Dvasios veiksmas. Tik protas gali tarpusavyje sujungti materialaus lygio fizines jėgas ir energijas su dvasinėmis galiomis ir dvasios lygio būtybėmis.

12:6.4 (135.14) Visuose savo apmąstymuose apie visuotinius reiškinius įsitikinkite, kad jūs atsižvelgiate į fizinių, intelektualių, ir dvasinių energijų tarpusavio ryšį, ir, kad reikiamai atsižvelgiate į netikėtus reiškinius, kurie atsiranda, kai juos suvienija asmenybė, ir į nenuspėjamus reiškinius, kylančius iš patirtinės Dievybės ir Absoliutų veiksmų ir reakcijų.

12:6.5 (135.15) Visata yra aiškiai nuspėjama tikrai kiekybine arba gravitacijos matavimo prasme; net pirminės fizinės jėgos nereaguoja į linijinę gravitaciją, taip pat į ją nereaguoja ir galutinių visatos realybių aukštesnės proto prasmės ir tikros dvasinės vertybės. Kokybiškai visata nėra aiškiai nuspėjama, kas susiję su naujomis jėgų asociacijomis, nesvarbu, ar jos būtų fizinės, protinės, ar dvasinės, nors daug tokių energijų ar jėgų kombinacijų tampa iš dalies nuspėjamos, kada būna stebimos kritiškai. Kada materiją, protą, ir dvasią suvienija tvarinio

asmenybė, tada mes negalime numatyti tokios laisvos valios būtybės sprendimų.

12:6.6 (135.16) Pirminės jėgos, besiformuojančios dvasios, ir kitų neasmenių galutinumų visos fazės pasirodo, jog reaguoja pagal tam tikrus santykinai stabilus, bet nežinamus dėsnius, ir yra apibūdinamos veikimo laisve ir reagavimo elastingumu, kurie dažnai glumina, kada būna sutinkami apibrėžtos ir izoliuotos situacijos reiškinuose. Kaip galima paaiškinti šitą nenuspėjamą laisvės reakciją, kurią atskleidžia šitos visatos aktualybės? Šitie nežinomi, nesuvokiami nenuspėjamumai—ar jie būtų susiję su pirminio jėgos vieneto elgesiu, ar su neidentifikuoto proto lygio reakcija, ar su besiformuojančios išorinės erdvės sferose milžiniškos ikivisatos reiškiniu—galbūt atskleidžia Galutiniojo veiklas ir Absoliutų buvimą-veikimą, kurie buvo anksčiau už visų visatų Kūrėjų funkcionavimą.

12:6.7 (135.17) Mes iš tikrųjų nežinome, bet manome, jog toks stebinantis įvairiapusiškumas ir toks giluminis koordinavimas pažymi šių Absoliutų buvimą ir veikimą, ir jog toks reagavimo įvairumas akivaizdžiai vienodo priežastingumo akivaizdoje atskleidžia šių Absoliutų reakciją ne tiktai į betarpišką ir situacinį priežastingumą, bet taip pat ir į visą kitą priežastingumą per ištisą pagrindinę visatą.

12:6.8 (135.18) Individai turi savo likimo sargus; planetos, sistemos, žvaigždynai, visatos, ir supervisatos, kiekviena iš jų turi savo atitinkamus valdovus, kurie įtemptai dirba savo sferų gerovei. Havoną ir net didžiąją visatą prižiūri tie, kuriems yra patikėtos tokios aukštos pareigos. Tačiau kas puoselėja ir rūpinasi pagrindinės visatos kaip visumos, nuo Rojaus iki ketvirtojo ir labiausiai išorinio erdvės lygio, fundamentaliais poreikiais?

Egzistencialiai tokia virškontrolė galbūt yra priskiriama Rojaus Trejybei, bet patirtiniu požiūriu po-Havonos visatų atsiradimas priklauso nuo:

12:6.9 (135.19) 1. Absoliutų potenciale.

12:6.10 (135.20) 2. Galutiniojo nukreipime.

12:6.11 (137.1) 3. Aukščiausiojo evoliuciniame suderiname.

12:6.12 (137.2) 4. Pagrindinės Visatos Architektų administravime prieš atsirandant specialiems valdovams.

12:6.13 (137.3) Beribis Absoliutas persmelkia visą erdvę. Mums visiškai nėra aišku dėl Dievybės ir Visuotinio Absoliutų tikslaus statuso, bet mes žinome, jog pastarasis veikia ten, kur tik veikia Dievybės ir Beribis Absoliutai. Dievybės Absoliutas gali būti visuotinai esantis, bet vargu ar gali būti erdvėje esantis. Galutinytis yra, arba kada nors bus, erdvėje esantis iki ketvirtojo erdvės lygio išorinių pakraščių. Mes abejojame, jog Galutinytis kada nors bus erdvėje esantis už pagrindinės visatos periferijos ribų, bet tarp šitų ribų Galutinytis vis labiau integruoja šių trijų Absoliutų potencialų kūrybinį organizavimą.

7. Dalis ir visuma

12:7.1 (137.4) Per visą laiką ir erdvę ir bet kokios prigimties visos tikrovės atžvilgiu veikia nepalenkiamas ir neasmenis dėsnius, kuris yra ekvivalentiškas kosminės apvaizdos veikimui. Gailestingumas apibūdina Dievo meilės požiūrį į individą; nešališkumas motyvuoja Dievo požiūrį į visumą. Dievo valia

nebūtinai vyrauja dalyje—bet kokios asmenybės širdyje—bet jo valia iš tikrųjų valdo visumą, visatų visatą.

12:7.2 (137.5) Jo visuose ryšiuose su visomis būtybėmis tai yra tiesa, jog Dievo įstatymai nėra neatsiejamai savavališki. Jums, su jūsų apribotu matymu ir ribiniu požiūriu, Dievo veiksmai dažnai turi atrodyti diktatoriški ir savavališki. Dievo įstatymai yra tiesiog Dievo įpročiai, jo būdas, kaip nuolat atlikti reikalus; ir jis visą laiką visus reikalus atlieka gerai. Jūs matote, jog Dievas tą patį dalyką atlieka tuo pačiu būdu, nuolat, tiesiog dėl to, jog tai yra geriausias būdas atlikti tą konkretų reikalą konkrečiomis sąlygomis; o geriausias būdas yra teisingas būdas, ir dėl to iš tikrųjų begalinė išmintis visada įsako, jog tai būtų atlikta tuo tikslu ir tobulu būdu. Jūs taip pat turėtumėte prisiminti, jog prigimtis nėra išskirtinis Dievybės veiksmas; šituose reiškiniuose būna ir kiti poveikiai, kuriuos žmogus pavadina prigimtimi.

12:7.3 (137.6) Dieviškajai prigimčiai yra pasibjaurėtina tai, jog būtų patiriamas bet kokio pobūdžio degradavimas arba tai, jog kada nors bet koks grynai asmeninis veiksmas būtų atliekamas menkesniu būdu. Tačiau, reikėtų paaiškinti, *jeigu* bet kokios situacijos dieviškume, bet kokios aplinkybės kraštutinyje, bet kokių atveju, kur aukščiausiosios išminties kryptis galėtų pažymėti kitokio elgesio reikalavimą—jeigu tobulumo reikalavimai galėtų dėl kažkokios priežasties diktuoti kitą, geresnį, reagavimo būdą, tuo metu ir toje vietoje visaišmintis Dievas iš tikrųjų veiktų tuo geresniu ir tinkamesniu būdu. Tai būtų aukštesniojo įstatymo išraiška, o ne žemesniojo įstatymo panaikinimas.

12:7.4 (137.7) Dievas nėra savo paties savanoriškų veiksmų besikartojančio chroniškumo įpročių supančiotas vergas. Nėra nė vieno prieštaravimo tarp Begaliniojo įstatymų; jie visi yra neklystančios prigimtės tobulumai; jie visi yra nediskutuotini veiksmai, išreiškiantys nepriekaištingus sprendimus. Įstatymas yra begalinio, tobulo, ir dieviškojo proto nekintanti reakcija. Dievo veiksmai, nepaisant šito atrodančio vienodumo, yra visi valiniai. Dieve “nėra nei kintamumo, nei keitimosi šešėlio.” Bet visa tai, ką iš tiesų galima pasakyti apie Visuotinį Tėvą, to negalima pasakyti su tokiu pačiu tikrumu apie visas jo pavaldžias protingas būtybes arba apie jo evoliucinius tvarinius.

12:7.5 (137.8) Kadangi Dievas yra nesikeičiantis, dėl to iš tikrųjų jūs galite pasitikėti, visomis įprastomis aplinkybėmis, kad jis padarys tą patį dalyką šituo pačiu identišku ir įprastu būdu. Dievas yra stabilumo užtikrinimas visiems sutvertiems daiktams ir būtybėms. Jis yra Dievas; dėl to jis nekinta.

12:7.6 (138.1) Ir visas šitas elgesio pastovumas ir veiksmo vienodumas yra asmeninis, sąmoningas, ir visiškai valinis, nes didysis Dievas nėra bejėgis savo paties tobulumo ir begalybės vergas. Dievas nėra savaime veikianti automatinė jėga; jis nėra įstatymo supančiota vergaujanti galia. Dievas nėra nei matematinė lygtis, nei cheminė formulė. Jis yra laisvos valios ir pirminė asmenybė. Jis yra Visuotinis Tėvas, būtybė, iki kraštų pripildyta asmenybės ir visų tvarinių asmenybių visuotinis šaltinis.

12:7.7 (138.2) Dievo valia nevienodai vyrauja Dievo ieškančio materialaus mirtingojo širdyje, bet jeigu laiko rėmai bus praplėsti už to momento, kad apimtų pirmojo gyvenimo

visumą, tuomet iš tikrųjų Dievo valia tampa vis daugiau matoma dvasios vaisiuose, kurie yra auginami dvasios vedamų Dievo vaikų gyvenime. Ir tada, jeigu žmogiškasis gyvenimas yra toliau praplečiamas, kad aprėptų morontinį patyrimą, tai dieviškoji valia yra pastebima, jog vis ryškiau ir ryškiau šviečia sudvasinančiuose veiksmuose tų laiko tvarinių, kurie pradėjo ragauti tą dieviškąją palaimą, patirdami žmogaus asmenybės ryšį su Visuotinio Tėvo asmenybe.

12:7.8 (138.3) Dievo Tėvystė ir žmogaus brolystė pateikia dalies ir visumos paradoksą asmenybės lygiu. Dievas myli *kiekvieną* individą kaip atskirą vaiką dangiškojoje šeimoje. Tačiau Dievas šitaip myli *kiekvieną* individą; jis nėra joks asmenų gerbėjas, o jo meilės visuotinybė pagimdo visumos ryšį, visuotinę brolystę.

12:7.9 (138.4) Tėvo meilė absoliučiai individualizuoja kiekvieną asmenybę kaip Visuotinio Tėvo unikalų vaiką, vaiką be kopijos begalybėje, valios tvarinį, nepakeičiamą per visą amžinybę. Tėvo meilė šlovina kiekvieną Dievo vaiką, apšviesdama kiekvieną dangiškosios šeimos narį, griežtai apibrėždama kiekvienos asmenės būtybės unikalaus pobūdžio siluetą neasmenų lygių fone, nusidriekiančiame už visų Tėvo broliškosios grandinės ribų. Dievo meilė pritrenkiančiai pavaizduoja kiekvieno valios tvarinio transcendentinę vertybę, neklystamai atskleidžia tą aukštą vertybę, kurią Visuotinis Tėvas suteikė visiems ir kiekvienam iš savo vaikų, pradedant Rojaus statuso aukščiausiosiomis kūrėjo asmenybėmis ir baigiant valios orumo žemiausiomis asmenybėmis tarp žmonių laukinių genčių žmogiškųjų rūšių aušroje kai kuriuose evoliuciniuose laiko ir erdvės pasauliuose.

12:7.10 (138.5) Pati šita Dievo meilė individui pagimdo visų individų dieviškąją šeimą, Rojaus Tėvo laisvos valios vaikų visuotinę brolystę. Ir šitoji brolystė, būdama visuotinė, yra visumos ryšys. Brolystė, kada yra visuotinė, atskleidžia ne *kiekvieno* ryšį, bet *visų* ryšį. Brolystė yra visumos tikrovė ir dėl to atskleidžia visumos savybes kaip priešpastatymą dalies savybėms.

12:7.11 (138.6) Brolystė sudaro ryšio tarp kiekvienos asmenybės visuotinėje egzistencijoje faktą. Nė vienas asmuo negali išvengti naudos ar bausmės, kuri gali būti ryšio su kitais asmenimis pasekmė. Dalis patiria naudos ar kančios proporcingai su visuma. Kiekvieno žmogaus geros pastangos suteikia naudos visiems žmonėms; kiekvieno žmogaus suklydimas ar blogis padidina visų žmonių kančias. Kaip juda dalis, taip juda visuma. Kokia yra visumos pažanga, tokia yra dalies pažanga. Santykinis dalies ir visumos judėjimo greitis nulemia tai, ar visumos inercija sulėtina dalį, ar ją nuneša pirmyn kosminės brolystės pagreičiu.

12:7.12 (139.1) Tai yra paslaptis, kaip Dievas, būdamas labai asmenė, save sąmoningai suvokianti būtybė, turinti gyvenamąją būstinę, ir tuo pačiu metu asmeniškai būna tokioje milžiniškoje visatoje ir palaiko asmeninį ryšį beveik su begaliniu skaičiumi būtybių. Kad šitas reiškinys yra tokia paslaptis, kuri pranoksta žmogiškojo suvokimo ribas, nė mažiausiu laipsniu neturėtų sumažinti jūsų įtikėjimo. Neleiskite, jog begalybės platybė, amžinybės didybė, ir Dievo neprilygstamo charakterio grožis ir šlovė sukeltų jums per didelę baimingą pagarbą, pritrenktų jus, ar atimtų iš jūsų drąsą; kadangi Tėvas nėra labai toli nuo bet kurio iš jūsų; jis gyvena jūsų viduje, ir jame iš tiesų mes visi

tiesiogine prasme judame, realiai gyvename, ir iš tikrųjų turime savo būtį.

12:7.13 (139.2) Nors Rojaus Tėvas veikia per savo dieviškuosius kūrėjus ir savo vaikus tvarinius, bet taip pat jis turi patį artimiausią vidinį ryšį su jumis, tokį didingą, tokį ypatingai asmeninį, kad jis pranoksta net ir mano suvokimo ribas—tą paslaptingą Tėvo fragmento komuniką su žmogiškąja siela ir su mirtingojo protu, kuriame jis realiai gyvena. Žinodami apie šitas Dievo dovanas tai, ką jūs apie jas žinote, tai jūs žinote, jog Tėvas palaiko artimą ryšį ne tik su savo dieviškaisiais bičiuliais, bet taip pat ir su savo evoliuciniais mirtingaisiais laiko vaikais. Tėvas iš tikrųjų gyvena Rojuje, bet jo dieviškasis buvimas taip pat gyvena ir žmonių prote.

12:7.14 (139.3) Nors vieno iš Sūnų dvasia yra išlieta visiems materialiams kūnams, nors vienas iš Sūnų kartą gyveno mirtingojo materialaus kūno pavidalu, nors serafimai asmeniškai saugo ir veda jus, kaip gali bet kuri iš šitų Antrojo ir Trečiojo Centrų dieviškųjų būtybių kada nors tikėtis priartėti prie jūsų taip arti ar suprasti jus taip visiškai, kaip Tėvas, kuris atidavė savo paties dalį, kad būtų jumoje, kad būtų jūsų tikrasis ir dieviškasis, net jūsų amžinasis, aš?

8. Materija, protas, ir dvasia

12:8.1 (139.4) “Dievas yra dvasia,” bet Rojus ne. Materiali visata visuomet yra toji arena, kurioje vyksta visos dvasinės veiklos; dvasinės būtybės ir kylantieji dvasioje gyvena ir dirba materialios tikrovės fizinėse sferose.

12:8.2 (139.5) Kosminės jėgos padovanojimas, kosminės gravitacijos sferos, yra Rojaus Salos funkcija. Visa pirminė jėga-energija išeina iš Rojaus, ir materija neapsakomų visatų sukūrimui dabar skrieja po visą pagrindinę visatą viršgravitacijos buvimo forma, kuri sudaro persmelktos erdvės jėgą-įkrovą.

12:8.3 (139.6) Kad ir kokios jėgos transformacijos būtų išorėje nusidriekusiame visatoje, bet išėjusi iš Rojaus ji keliauja paklusdama niekada nesibaigiančiai, visą laiką esančiai, nenutrūkstančiai amžinosios Salos traukai, paklusniai ir neatsiejamai toliau amžinai skriedama aplink visatų amžinuosius erdvės takus. Fizinė energija yra toji vienintelė tikrovė, kuri tikrai ir pastoviai paklūsta visuotinam įstatymui. Tikrai tvarinio valios veiksmo sferose iš tikrųjų buvo nukrypimas nuo dieviškųjų kelių ir pirminių planų. Jėga ir energija yra centrinės Rojaus Salos stabilumo, pastovumo, ir amžinybės visuotiniai įrodymai.

12:8.4 (139.7) Dvasios padovanojimas ir asmenybių sudvasinimas, dvasinės gravitacijos sfera, yra Amžinojo Sūnaus valdos. Ir šita Sūnaus dvasinė gravitacija, visą laiką traukianti visas dvasines realybes prie jo, yra lygiai tokia pati reali ir absoliuti, kaip ir Rojaus Salos visagalis materialus grybšnis. Bet materialiai mąstantis žmogus natūraliai yra daugiau susipažinęs su fizinės prigimties materialiais pasireiškimais negu su lygiai taip pat realiomis ir galingomis dvasinės prigimties operacijomis, kurias mato tikrai sielos dvasinė įžvalga.

12:8.5 (140.1) Kada visatoje bet kokios asmenybės protas tampa dvasingesnis—panašiu į Dievą—tada jis ima mažiau reaguoti į materialią trauką. Tikrovė, matuojama fizinės gravitacijos

reagavimu, yra tikrovės antitezė, kaip ją nulemia dvasinio turinio kokybė. Fizinės gravitacijos veiksmas yra nedvasinės energijos kiekybinis nulėmėjas; dvasinės gravitacijos veiksmas yra dieviškumo gyvosios energijos kokybinis matas.

12:8.6 (140.2) Kuo Rojus yra fiziniam kūriniui ir kuo Amžinasis Sūnus yra dvasinei visatai, tuo Bendrai Veikiantysis yra proto sferoms—materialių, morontinių, ir dvasinių būtybių ir asmenybių protingai visatai.

12:8.7 (140.3) Bendrai Veikiantysis reaguoja tiek į materialias, tiek į dvasines realybes ir dėl to neatsiejamai tampa visuotiniu tarnu visoms protingoms būtybėms, būtybėms, kurios gali atstovauti kūrinijos tiek materialių, tiek dvasinių fazių sąjungai. Intelektu padovanojimas, tarnavimas tiems, kurie yra materialūs, ir tiems, kurie yra dvasiniai, proto reiškiniu, yra išimtinė sritis Bendrai Veikiančiojo, kuris šitokiu būdu tampa dvasinio proto partneriu, morontinio proto esme, ir laiko evoliucinių tvarinių materialaus proto substancija.

12:8.8 (140.4) Protas yra tas metodas, kurio pagalba tvarinių asmenybėms dvasinės realybės tampa patirtinės. Ir pagaliau net ir žmogiškojo proto suvienijimo galimybės, sugebėjimas koordinuoti dalykus, idėjas, ir vertybes, yra viršmaterialios.

12:8.9 (140.5) Nors vargu ar mirtingojo protui įmanoma suvokti santykinės kosminės tikrovės septynis lygius, bet žmogiškasis intelektas turėtų sugebėti daug suvokti apie ribinės tikrovės trijų veikiančių lygių prasmę:

12:8.10 (140.6) 1. *Materiją*. Organizuotą energiją, kurią veikia linijinė gravitacija, išskyrus tada, kada ją modifikuoja judėjimas ir sąlygoja protas.

12:8.11 (140.7) 2. *Protą*. Organizuotą sąmonę, kurią nevysiškai veikia materialinė gravitacija ir kuri tampa visiškai išlaisvinta, kai būna modifikuojama dvasios.

12:8.12 (140.8) 3. *Dvasią*. Aukščiausiąją asmenę realybę. Tikros dvasios fizinė gravitacija neveikia, bet galiausiai tampa asmenybės orumo visų besivystančių energetinių sistemų motyvuojančiu poveikiu.

12:8.13 (140.9) Visų asmenybių egzistencijos tikslas yra dvasia; materialūs pasireiškimai yra santykiniai, o tarp šitų visuotinių priešybių įsiterpia kosminis protas. Proto padovanojimas ir dvasios tarnavimas yra Dievybės partnerių asmenų, Begalinės Dvasios ir Amžinojo Sūnaus, darbas. Visuminė Dievybės tikrovė nėra protas, bet dvasinis protas—protas-dvasia, suvienyti asmenybės. Nepaisant šito, tiek dvasios, tiek daikto absoliutai susilieja į Visuotinio Tėvo asmenį.

12:8.14 (140.10) Rojuje šios trys energijos, fizinė, protinė, ir dvasinė, yra lygiavertės. Energija-materija viešpatauja evoliuciniame prote, išskyrus asmenybę, kur, proto tarpininkavimo dėka, viešpatauti siekia dvasia. Dvasia yra visų tvarinių asmenybės patyrimo fundamentali tikrovė, nes Dievas yra dvasia. Dvasia yra nekintanti, ir dėl to visuose asmenybės ryšiuose ji pranoksta tiek protą, tiek materiją, kurie yra progresinio pasiekimo patirtiniai kintamieji.

12:8.15 (140.11) Kosminėje evoliucijoje materija tampa filosofiniu šešėliu, kurį protas meta dieviškojo apšvietimo dvasinio spindėjimo akivaizdoje, bet šitai nepaneigia materijos-energijos tikrovės. Protas, materija, ir dvasia yra vienodai realūs, bet jie nėra vienodos vertybės asmenybei, siekiant dieviškumo. Dieviškumo sąmonė yra augantis dvasinis patyrimas.

12:8.16 (141.1) Kuo ryškesnis sudvasintos asmenybės švytėjimas (Tėvas visatoje, potencialios dvasinės asmenybės fragmentas individualiame tvarinyje), tuo didesnę šešėlį įsiterpiantis protas meta ant savo materialaus išorinio apdangalo. Laike žmogaus kūnas yra lygiai toks pat realus, kaip protas ar dvasia, bet mirus, tiek protas (tapatumas), tiek dvasia išlieka, tuo tarpu kūnas neišlieka. Kosminė tikrovė gali neegzistuoti asmenybės patyrimo. Ir dėl to jūsų graikų vaizdinė kalbos priemonė—apie materialų kaip tikresnės dvasinės substancijos šešėlį—iš tikrųjų turi filosofinę prasmę.

9. Asmenės realybės

12:9.1 (141.2) Dvasia yra pagrindinė asmenė tikrovė visatoje, o asmenybė yra esminė visam besivystančiam patyrimui su dvasine tikrove. Asmenybės patyrimo kiekvienas aspektas kiekviename visatos vystymosi vienas po kito einančiame lygyje turi gausybę raktų nuo vyliojančių asmeninių realybių atradimo. Žmogaus tikrąjį likimą sudaro naujų ir dvasinių tikslų sukūrimas, o tada reagavimas į tokių nematerialios vertybės dieviškųjų tikslų kosminius viliojimus.

12:9.2 (141.3) Meilė yra kilnaus bendravimo tarp asmenybių paslaptis. Jūs negalite realiai pažinti asmens remdamiesi

vieninteliu susitikimu. Jūs negalite tikrai įvertinti muzikos matematine dedukcija, nors muzika ir yra matematinio ritmo forma. Numeris, paskirtas telefono abonentui, jokių būdu neparodo to abonento asmenybės ir nieko nesako apie jo charakterį.

12:9.3 (141.4) Matematika, materialus mokslas, yra nepakeičiama protingoje diskusijoje apie visatos materialius aspektus, bet tokios žinios nebūtinai sudaro aukštesniojo tiesos pažinimo arba dvasinių realybių asmeninio suvokimo dalį. Ne tik gyvybės sferose, bet net ir fizinės energijos pasaulyje, dviejų ar daugiau daiktų suma yra *daugiau* arba kažkas *skirtinga* negu tokių sąjungų numatomos pridėtinės pasekmės. Išsisas matematikos mokslas, visa filosofijos, aukštosios fizikos ar chemijos sfera negali numatyti arba žinoti, kad dviejų dujinių vandenilio atomų sujungimas su vienu dujiniu deguonės atomu duos naujos ir kokybiškai viršpridėtinės substancijos rezultatą—skystą vandenį. Šito vieno fiziocheminio reiškinių supratingas pažinimas turėjo užkirsti kelią materialistinės filosofijos ir mechanistinės kosmologijos vystymuisi.

12:9.4 (141.5) Techninė analizė neatskleidžia, ką asmuo ar daiktas gali padaryti. Pavyzdžiui: Vanduo yra veiksmingai naudojamas gesinant ugnį. Kad vanduo užgesins ugnį, tai yra kasdienio patyrimo faktas, bet niekada negalima atlikti vandens tokios analizės, kad tokia savybė būtų atskleista. Analizė pažymi, jog vandenį sudaro vandenilis ir deguonis; tolimesnis šitų elementų analizavimas atskleidžia, jog deguonis yra tikras degimo skatintojas ir jog vandenilis pats laisvai degs.

12:9.5 (141.6) Jūsų religija tampa tikra, nes ji išsilaisvina iš baimės vergovės ir prietarų pančių. Jūsų filosofija kovoja už

išsivadavimą iš dogmų ir tradicijų. Jūsų mokslas yra įsitraukęs į šimtmetinę kovą tarp tiesos ir suklydimo, nors jis kovoja už išsilaisvinimą iš abstrakcijos pančių, matematikos vergystės, ir mechanistinio materializmo santykinio aklumo.

12:9.6 (142.1) Mirtingasis žmogus turi dvasinį branduolį. Protas yra asmeninė energijos sistema, kuri egzistuoja aplink dieviškąjį dvasinį branduolį ir veikia materialioje aplinkoje. Toks asmeninio proto ir dvasios gyvas ryšys sudaro amžinosios asmenybės potencialą visatoje. Tikras vargas, ilgalaikis nusivylimas, rimtas pralaimėjimas, ar neišvengiama mirtis gali ateiti tikrai po to, kai savojo aš sampratos išdrįsta visiškai pašalinti centrinio dvasinio branduolio valdomąją galią, šituo nutraukdamos asmenybės tapatybės kosminį planą.

12:9.7 (142.2) [Pateikta Išminties Tobulintojo, veikiančio Dienų Senųjų įgaliojimu.]

13 Dokumentas. Rojaus šventosios sferos

13:0.1 (143.1) TARP centrinės Rojaus Salos ir labiausiai viduje esančios iš Havonos planetinių grandinių yra erdvėje išdėstytos trys mažesnės ypatingų sferų grandinės. Vidinė grandinė susideda iš Visuotinio Tėvo septynių slaptųjų sferų; antroji grupė yra sudaryta iš Amžinojo Sūnaus septynių spindinčiųjų pasaulių; išorinėje grandinėje yra Begalinės Dvasios septynios milžiniškos sferos, Septynių Pagrindinių Dvasių vykdomųjų būstinių pasauliai.

13:0.2 (143.2) Šitos trys Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios grandinės po septynis pasaulius kiekvienoje yra neprilygstamo grožio ir neįsivaizduojamos šlovės sferos. Net jų materiali arba fizinė

sandara yra tokios kategorijos, kuri jums neapreiškiama. Kiekviena grandinė skiriasi medžiaga, o kiekvienos grandinės kiekvienas pasaulis yra kitoks, išskyrus Sūnaus septynis pasaulius, kurie yra vienodos fizinės sandaros. Šitas dvidešimt vienas pasaulis yra milžiniškos sferos, ir kiekviena grupė iš septynių yra skirtingai įamžinta. Kiek mums yra žinoma, jos buvo visada; kaip ir Rojus jos yra amžinos. Neegzistuoja nei įrašo, nei pasakojimo apie jų kilmę.

13:0.3 (143.3) Visuotinio Tėvo septynios slaptosios sferos, skriejančios aplink Rojų artimu nuotoliu nuo amžinosios Salos, labai smarkiai atspindi amžinųjų Dievybių centrinio švytėjimo dvasinį spindėjimą, šitą dieviškosios šlovės šviesą paskleisdamos po visą Rojų ir net Havonos septynioms grandinėms.

13:0.4 (143.4) Amžinojo Sūnaus septyniuose šventuosiuose pasauliuose pasirodo, kad atsiranda dvasinio spindėjimo neasmenės energijos. Nė viena asmenė būtybė negali gyventi nė vienoje iš šitų septynių švytinčių sferų. Dvasinė šlove jos apšviečia visą Rojų ir Havoną ir grynai dvasinį švytėjimą nukreipia į septynias supervisatas. Šitos antrosios grandinės spindinčiosios sferos lygiai taip išlieja savo šviesą (šviesą be karščio) į Rojų ir į centrinės visatos milijardą pasaulių septyniose grandinėse.

13:0.5 (143.5) Begalinės Dvasios septynis pasaulius užima Septynios Pagrindinės Dvasios, kurios vadovauja septynių supervisatų likimams, pasiųsdamos Trečiojo Šaltinio ir Centro dvasinį apšvietimą į šituos laiko ir erdvės kūrinis. Ir visa Havona, bet ne Rojaus Sala, maudosi šituose dvasinančiuose poveikiuose.

13:0.6 (143.6) Nors Tėvo pasauliai yra galutinio statuso sferos visoms Tėvo padovanotoms asmenybėms, bet tai nėra jų išimtinė funkcija. Daug būtybių ir esybių, kitokių negu asmenių, gyvena šituose pasauliuose. Kiekvienas pasaulis Tėvo grandinėje ir Dvasios grandinėje turi nuolatinės pilietybės skirtingą tipą, bet mes manome, jog Sūnaus pasauliuose gyvena kitokių negu asmenių būtybių vienodi tipai. Tėvo fragmentai yra tarp Dieviningtono vietinių gyventojų; kitos nuolatinės pilietybės kategorijos jums nėra apreiškiamos.

13:0.7 (143.7) Rojaus dvidešimt vienas palydovas tarnauja daugeliui tikslų tiek centrinėje, tiek supervisatose, kurie šituose pasakojimuose neatskleidžiami. Jūs taip mažai ką galite suprasti apie šitų sferų gyvenimą, jog negalite tikėtis gauti to, kas būtų nors kiek panašu į nuoseklią sampratą apie jas tiek, kiek ši samprata yra susijusi su jų prigimtimi, tiek ir su jų veikimu; ten vyksta tūkstančiai veiklų, kurios jums neapreiškiamos. Šita dvidešimt viena sfera apima pagrindinės visatos veiklos *potencialus*. Šitie dokumentai suteikia tikrai trumpą žvilgtelėjimą į tam tikras apibrėžtas veiklas, susijusias su didžiosios visatos—daugiau su didžiosios visatos vienu iš septynių sektorių—dabartiniu visatos amžiumi.

1. Tėvo Septyni Šventieji Pasauliai

13:1.1 (144.1) Šventųjų gyvybės sferų Tėvo grandinė turi vieninteleis neatskiriamas nuo visatų visatos asmenybės paslaptis. Šitie Rojaus palydovai, iš šių trijų grandinių pati vidinė grandinė, yra vienintelės uždraustos sferos, kurios yra susijusios su asmenybe, centrinėje visatoje. Apatinis Rojus ir Sūnaus pasauliai yra lygiai taip pat uždaryti asmenybėms, bet nė viena

iš šitų valdų nėra koku nors būdu tiesiogiai susijusi su asmenybe.

13:1.2 (144.2) Tėvo Rojaus pasauliams tiesiogiai vadovauja Trejybės Stacionarių Sūnų aukščiausioji kategorija, Sutrejybintos Aukštybės Paslaptys. Apie šituos pasaulius aš mažai ką galiu ir papasakoti; apie jų daugiapusę veiklą man leidžiama papasakoti dar mažiau. Tokia informacija yra susijusi tikrai su tomis būtybėmis, kurios veikia juose ir kurios išvyksta iš jų. Ir nors su šešiais iš šitų ypatingų pasaulių aš esu kažkiek ir susipažinęs, bet niekada iš tikrųjų nebuvau nusileidęs Dieviningtone; tas pasaulis man yra visiškai uždraustas.

13:1.3 (144.3) Viena iš priežasčių, kodėl šitie pasauliai yra slapti, yra ta, jog kiekviena iš šitų šventųjų sferų turi ypatingą šių Dievybių, sudarančių Rojaus Trejybę, atstovavimą, arba pasireiškimą; ne asmenybės, bet unikalų Dieviškumo buvimą, kurį gali įvertinti ir suvokti tikrai tos konkrečios protinių būtybių grupės, kurios gyvena toje konkrečioje sferoje arba kurios yra įleidžiamos į tą konkrečią sferą. Aukštybės Paslaptys yra labai asmenės būtybės, nuostabiai apdovanotos ir puikiai pritaikytos išaukštintam ir reikiam savo darbui.

13:1.4 (144.4) 1. DIEVININGTONAS. Šitas pasaulis, unikalia prasme, yra “Tėvo krūtinė,” Visuotinio Tėvo asmeninės komunikacijos sfera, ir joje yra jo dieviškumo ypatingas pasireiškinys. Dieviningtonas yra Minties Derintojų susitikimo vieta Rojuje, bet taip pat jis yra ir daugelio kitų esybių, asmenybių, ir kitokių būtybių, kilusių iš Visuotinio Tėvo, namai. Be Amžinojo Sūnaus yra daug asmenybių, tiesiogiai kilusių iš Visuotinio Tėvo atskirų veiksmų. Šitoje buveinėje broliaujasi ir veikia tikrai Tėvo fragmentai ir tos

asmenybės ir kitos būtybės, tiesiogiai ir išimtinai kilusios iš Visuotinio Tėvo.

13:1.5 (144.5) *Dieviningtono paslaptys* apima Minties Derintojų padovanojimo ir jų misijos paslaptį. Jų prigimtis, kilmė, ir jų ryšio su evoliucinių pasaulių žemaisiais tvariniais metodas yra šitos Rojaus sferos paslaptis. Šitos nuostabą keliančios transakcijos nėra asmeniškai susijusios su likusiais mumis, ir dėl to iš tiesų Dievybės mano, jog yra tinkama paslėpti nuo mūsų šitos didžios ir dieviškosios tarnystės tam tikrus bruožus, kad mes jų nesuprastume iki galo. Bet tiek, kiek mes esame susiję su dieviškosios veiklos šituo aspektu, tai mums yra leidžiama visiškai pažinti šitas transakcijas, bet kas susiję su šito padovanojimo visais niuansais, tai iki galo nesame informuoti.

13:1.6 (145.1) Šita sfera taip pat turi Tėvo visų kitų formų fragmentų, Gravitacijos Žinianešių, ir kitų būtybių gausybių, jums neapreiškiamų, prigimties, tikslo, ir veiklos paslaptis. Visiškai įmanoma, jeigu tos susijusios su Dieviningtonu tiesos, kurios yra nuo manęs paslėptos, būtų apreikštos, tai jos tiesiog mane supainiotų ir trukdytų man dabartiniame darbe, ir dar, ko gero jos pranoksta manosios kategorijos būtybės suvokimo ribas.

13:1.7 (145.2) 2. SŪNARINGTONAS. Šitoji sfera yra “Sūnaus krūtinė,” Amžinojo Sūnaus asmeninis priėmimo pasaulis. Tai yra besileidžiančių ir kylančių Dievo Sūnų Rojaus būstinė, kada ir po to, kai jie būna visiškai akredituoti ir galiausiai patvirtinti. Šitas pasaulis yra Rojaus namai Amžinojo Sūnaus visiems Sūnums ir jo lygiaverčiams ir partneriams Sūnums. Yra daug dieviškosios sūnystės kategorijų, pritvirtintų prie šitos dieviškosios buveinės, kurios nebuvo apreikštos

mirtingiesiems, kadangi jos nėra susijusios su žmogiškojo dvasinio žengimo į priekį per visas ir tolyn į Rojų kilimo schemos planais.

13:1.8 (145.3) *Sūnaringtono paslaptys* apima dieviškųjų Sūnų įsikūnijimo paslaptį. Kada vienas iš Dievo Sūnų tampa Žmogaus Sūnumi, tiesiogine prasme gimsta iš moters, kaip tas įvyko jūsų pasaulyje prieš devyniolika šimtmečių, tai yra visuotinė paslaptis. Tai vyksta ištiesai visose visatose, ir tai yra dieviškosios sūnystės Sūnaringtono paslaptis. Derintojai yra Dievo Tėvo paslaptis. Dieviškųjų Sūnų įsikūnijimas yra Dievo Sūnaus paslaptis; tai yra paslaptis, užrakinta Sūnaringtono septintajame sektoriuje, valdoje, į kurią neprasiskverbia niekas, išskyrus tuos, kurie asmeniškai perėjo per šitą unikalų patyrimą. Jūsų dėmesiui buvo pateiktos tikrai tos įsikūnijimo fazės, kurios reikalo turi su jūsų kilimo karjera. Paslapties apie neapreiktų tipų Rojaus Sūnų įsikūnijimus, atliekant visatos tarnystės misijas, kurios jums neatskleidžiamos, yra daug ir kitų aspektų. Yra dar ir kitokių Sūnaringtono paslapčių.

13:1.9 (145.4) 3. DVASINGTONAS. Šitas pasaulis yra “Dvasios krūtinė,” Rojaus namai toms aukštoms būtybėms, kurios išimtinai atstovauja Begalinei Dvasiai. Čia susirenka Septynios Pagrindinės Dvasios ir kai kurie jų palikuonys iš visų visatų. Šitoje dangiškojoje buveinėje taip pat galima surasti ir daug neapreiktų dvasios asmenybių kategorijų, būtybių, kurios yra paskirtos į daugiapuses visatos veiklas, nesusietas su laiko mirtingųjų tvarinių vystymo planais iki Rojaus amžinybės lygių.

13:1.10 (145.5) *Dvasingtono paslaptys* apima atspindėjimo paslaptis, į kurias negalima įsiskverbti. Mes jums pasakojame apie

atspindėjimo milžinišką ir visuotinį reiškinį, ypač kai jis veikia septynių supervisatų pasaulyuose, kurie yra supervisatų sostinės, bet mes niekada šito reiškinio nepaaiškiname iki galo, nes jį suprantame ne iki galo. Daug, labai daug ką mes iš tikrųjų suprantame, bet vis tiek daug pagrindinių niuansų mums tebėra paslaptimi. Atspindėjimas yra Dievo Dvasios paslaptis. Jūs buvote informuoti apie atspindėjimo funkcijas, sąsajoje su mirtingojo išlikimo kilimo planu, ir iš tiesų šitai veikia šitokiu būdu, bet atspindėjimas taip pat yra nepakeičiama savybė visatos veiklos didelio kiekio kitų aspektų normaliam veikimui. Šitas Begalinės Dvasios padovanojimas yra taip pat panaudojamas ir kituose kanaluose, ne tik informacijos rinkimo ir informacijos platinimo kanaluose. Yra dar ir kitokios Dvasingtono paslaptys.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTONAS. Šita planeta yra “Tėvo ir Sūnaus krūtinė” ir yra tam tikrų neapreiktų būtybių, kilusių iš Tėvo ir Sūnaus veiksmų, slaptoji sfera. Jis taip pat yra Rojaus namai daugeliui pašlovintų būtybių, kilusių iš sudėtinių protėvių, kurių kilmė yra sudėtinga dėl daugelio įvairių metodų, veikiančių septyniose supervisatose. Šitame pasaulyje susirenka daug būtybių grupių, kurios nebuvo apreiktos Urantijos mirtingiesiems.

13:1.12 (146.1) *Vicegeringtono paslaptys* apima sutrejybinimo paslaptis, o sutrejybinimas sudaro turinčios atstovauti Trejybei valdžios, kuri turi veikti kaip Dievų vicegerantai, paslaptį. Valdžia, turinti atstovauti Trejybei, yra priskiriama tik taioms būtybėms, apreiktoms ir neapreiktoms, kurios yra sutrejybintos, sukurtos, atsiradusios, arba įamžintos Rojaus Trejybės bet kurių dviejų ar visų trijų asmenų. Asmenybės,

kurios yra sutvertos tam tikrų pašlovintų tvarinių tipų sutrejbavimo veiksmais, išreiškia ne daugiau kaip conceptualų potencialą, mobilizuotą tame sutrejbavime, nors tokie tvariniai gali pakilti ir iki Dievybės apkabinimo, nuėję tą kelią, kuris yra atviras jų rūšies visiems nariams.

13:1.13 (146.2) Nesutrejbintos būtybės nevisiškai supranta sutrejbavimo metodą, kurį įgyvendina bet kurie du arba trys Kūrėjai arba tam tikri tvariniai. Jūs niekada iki galo nesuprasite tokio reiškimo, nebent jūsų pašlovintos karjeros tolimoje ateityje, jūs turėtumėte pabandyti ir toks jaudinantis patyrimas jums pavyktų, nes priešingu atveju šitos Vicegeringtono paslaptys jums visada bus uždraustos. Bet man, aukštai būtybei, kilusiai iš Trejbės, Vicegeringtono visos paslaptys yra atviros. Aš visiškai suprantu, ir lygiai taip pat visiškai ir šventai saugau, savo kilmės ir lemties paslaptį.

13:1.14 (146.3) Yra dar ir kitos sutrejbavimo formos ir fazės, kurios nebuvo pateiktos Urantijos tautoms, ir šitie patyrimai, savo asmeniniais aspektais, yra deramai saugomi Vicegeringtono slaptajame sektoriuje.

13:1.15 (146.4) 5. ATSISKYRINGTONAS. Šitas pasaulis yra “Tėvo ir Dvasios krūtinė” ir yra susitikimų vieta nuostabiai gausybei neapreiktų būtybių, kilusių iš Visuotinio Tėvo ir Begalinės Dvasios bendrų veiksmų, būtybių, kurios turi Tėvo bruožų, papildomai prie savo paveldėjimo iš Dvasios.

13:1.16 (146.5) Taip pat tai yra Atsiskyrusiųjų Žinianešių ir kitų superangeliškųjų kategorijų asmenybių namai. Jūs žinote apie nedaugelį iš šitų būtybių; yra didžiulės Urantijoje neapreiktų kategorijų gausybės. Kadangi jos gyvena penktajame

pasaulyje, nebūtinai tai reiškia, jog Tėvas koku nors laipsniu buvo susijęs su Atsiskyrusiųjų Žinianešių ar jų superangeliškųjų partnerių sukūrimu, bet šitame visatos amžiuje jis iš tiesų yra susijęs su jų funkcija. Dabartiniame visatos amžiuje tai yra ir Visatos Energijos Reguluotojų statuso sfera.

13:1.17 (146.6) Yra daug dvasinių asmenybių papildomų kategorijų, mirtingajam žmogui nežinomų būtybių, kurios Atsiskyringtoną laiko savo gimtąja sfera Rojuje. Reikėtų prisiminti, jog visatos veiklos visi skyriai dvasiniais tarnais yra aprūpinti kaip tik tiek, kiek ši konkreti sfera yra iš tiesų susijusi su tuo, kad mirtingajam žmogui padėtų kilti į savo dieviškąjį Rojaus likimą.

13:1.18 (146.7) *Atsiskyringtono paslaptys.* Be tam tikrų sutrejbavimo paslapčių, šitas pasaulis turi ir Begalinės Dvasios asmeninio ryšio su Trečiojo Šaltinio ir Centro aukštesniaisiais palikuonimis paslaptis. Atsiskyringtono iš tikrųjų yra laikomos paslaptys apie daugybės neapreiktų kategorijų artimą susivienijimą su Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios dvasiomis, su Trejbės triguba dvasia, ir su Aukščiausiojo, Galutiniojo, ir Aukščiausiojo-Galutiniojo dvasiomis.

13:1.19 (146.8) 6. SERAFINGTONAS. Šitoji sfera yra “Sūnaus ir Dvasios krūtinė” ir yra gimtasis pasaulis neapreiktų būtybių milžiniškoms gausybėms, kurias sukūrė Sūnus ir Dvasia. Taip pat tai yra visų tarnaujančiųjų angeliškųjų gausybų kategorijų, įskaitant supernafimus, sekonafimus, ir serafimus, likimo sfera. Taip pat centrinėje visatoje ir tolimose visatose tarnauja daug nuostabių dvasių kategorijų, kurios nėra siunčiamos “tarnauti tiems, kurie tikrai bus išgelbėjimo įpėdiniai.” Visi šitie

dvasiniai darbininkai visatos veiklos visuose lygiuose ir visose sferose Serafingtoną laiko savo namais Rojuje.

13:1.20 (147.1) *Serafingtono paslaptys* apima trigubą paslaptį, iš kurių man yra leidžiama paminėti tikrai vieną—serafinio transporto paslaptį. Serafimų ir asocijuotų dvasinių būtybių įvairių kategorijų sugebėjimas apgaubti savo dvasinėmis formomis nematerialių asmenybių visas kategorijas ir jas nugabenti toli į ilgas tarpplanetines keliones, yra tokia paslaptis, kuri yra užrakinta Serafingtono šventuosiuose sektoriuose. Transporto serafimai suvokia šitą paslaptį, bet jos neperduoda likusiems iš mūsų, arba galbūt jos perduoti negali. Kitos Serafingtono paslaptys yra susijusios su tam tikrų rūšių dvasinių tarnų, dar neapreikštų mirtingiesiems, asmeniniais patyrimais. Ir mes susilaikome nuo to, kad aptarinėtume tokių artimai susietų būtybių paslaptis, nes jūs beveik galite suvokti tokias egzistencijos artimas kategorijas, o mūsų žinių apie tokius reiškinius pateikimas net iš dalies būtų panašus į pasitikėjimo išdavystę.

13:1.21 (147.2) 7. KILIMINGTONAS. Šitas unikalus pasaulis yra “Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios krūtinė,” erdvės kylančiųjų tvarinių susitikimų vieta, laiko piligrimų, kurie vyksta per Havonos visatą į Rojų, priėmimo sfera. Kilimingtonas yra laiko ir erdvės kylančiųjų sielų tikrieji Rojaus namai tol, kol jie pasiekia Rojaus statusą. Jūs mirtingieji didžiąją dalį savo “atostogų” Havonoje praleisite Kilimingtone. Per savo gyvenimą Havonoje Kilimingtonas jums bus tuo, kuo praeities vaizdo reguliuotojai jums buvo per kilimą vietinėje visatoje ir supervisatoje. Čia jūs įsitrauksite į tūkstančius veiklų, kurios yra nesuvokiamos mirtingojo vaizduotei. Ir kaip ir per

kiekvieną ankstesnę žengimą į priekį, kylant link Dievo, jūsų žmogiškasis aš čia užmegs naujų ryšių su savo dieviškuoju aš.

13:1.22 (147.3) *Kilimingtono paslaptys* sudaro ir tą paslaptį, kaip palaipsniui ir užtikrintai materialame ir mirtingame prote ugdomas dvasinis ir potencialiai nemirtingas charakterio ir tapatybės ekvivalentas. Šitas reiškinyss sudaro vieną iš labiausiai gluminančių paslapčių visatoje—mirtingojo ir materialaus tvarinio prote nemirtingos sielos evoliuciją.

13:1.23 (147.4) Jūs niekada iki galo nesuprasite šitos paslaptingos transakcijos, kol nepasieksite Kilimingtono. Ir kaip tik dėl to visas Kilimingtonas bus atviras jūsų besistebinčiam žvilgsniui. Kilimingtono vienas septintadalis man yra uždraustas—tas sektorius, kuris yra susijęs su šita pačia paslaptimi, yra (arba bus) jūsų būtybės tipo išimtinis patyrimas ir nuosavybė. Šitas patyrimas priklauso jūsų žmogiškosios egzistencijos kategorijai. Manosios asmenybės kategorija nėra tiesiogiai susijusi su tokiomis transakcijomis. Dėl to man jis yra uždraustas, ir galiausiai jis yra atskleidžiamas jums. Bet net ir po to, kada jis yra atskleidžiamas jums, dėl kažkokios priežasties jis amžiams lieka jūsų paslaptimi. Jos jūs neatskleidžiate nei mums, nei bet kokioms kitoms būtybių kategorijoms. Mes žinome apie dieviškojo Derintojo ir žmogiškosios kilmės nemirtingos sielos amžinąjį susiliejamą, bet pakilusieji užbaigtieji šitą patį patyrimą pažįsta kaip absoliučią tikrovę.

2. Tėvo-Pasauliė ryšiai

13:2.1 (147.5) Šitie dvasinių būtybių skirtingų kategorijų gimtieji pasauliai yra milžiniškos ir stulbinančios sferos, ir savo

neprilygstama grožybe ir nuostabia šlove jos prilygsta Rojui. Jie yra pasimatymų pasauliai, susitikimų sferos, tarnaujantys kaip nuolatiniai kosminiai adresai. Kaip užbaigtieji jūs gyvensite Rojuje, bet Kilimingtonas visą laiką bus jūsų gimtasis adresas, net ir tada, kada savo tarnystę pradėsite išorinėje erdvėje. Per visą amžinybę jūs laikysite Kilimingtoną savaisiais namais sentimentalių prisiminimų ir užplūstančių atsiminimų metu. Kada jūs tapsite septintosios pakopos dvasinėmis būtybėmis, tada galbūt jūs atsisakysite savo gyvenamojo statuso Rojuje.

13:2.2 (148.1) Jeigu išorinės visatos yra kuriamos, jeigu jos turi būti apgyvendintos laiko tvariniais, turinčiais kilimo potencialą, tuomet mes prieiname išvados, jog šitie ateities vaikai taip pat turės lemtį žvelgti į Kilimingtoną kaip į savo gimtąjį pasaulį Rojuje.

13:2.3 (148.2) Kilimingtonas yra vienintelė šventoji sfera, kuri jums bus atvira neribotai, kad galėtumėte apžiūrėti kaip Rojaus atvykėlis. Vicegeringtonas yra vienintelė šventoji sfera, kuri yra visiškai ir neribotai atvira man, jog aš galėčiau ją įdėmiai ištyrinėti. Nors jo paslaptys yra susijusios ir su manąja kilme, bet šitame visatos amžiuje aš nelaikau Vicegeringtono savaisiais namais. Kilusios iš Trejybės būtybės ir sutrejbintos būtybės nėra tokios pačios.

13:2.4 (148.3) Kilusios iš Trejybės būtybės nevisiškai gyvena Tėvo pasauliuose; jos turi savo atskirus namus Rojaus Saloje visiškai šalia Švenčiausiosios Sferos. Jos dažnai pasirodo Kilimingtone, “Tėvo-Sūnaus-Dvasios krūtinėje,” kur broliaujasi su savo sielos broliais, kurie pakilo iš erdvės žemųjų pasaulių.

13:2.5 (148.4) Jūs galėtumėte pamanyti, jog Sūnūs Kūrėjai, kilę iš Tėvo-Sūnaus, Vicegeringtoną turėtų laikyti savaisiais namais, bet šitaip nėra Dievo Septinkarčio veiklos šitame visatos amžiuje. Ir yra daug panašių problemų, kurios jus suglumins, nes jūs tikrai susidursite su daugeliu sunkumų, mėgindami suprasti šituos dalykus, kurie yra taip arti Rojaus. Taip pat jūs negalite iš tikrųjų sėkmingai išmąstyti šitų klausimų; jūs žinote taip mažai. O jeigu apie Tėvo pasaulius žinotumėte daugiau, tuomet jūs tiesiog susidurtumėte su daugiau sunkumų tol, kol sužinotumėte apie juos *viską*. Statusas bet kuriame iš šitų slaptųjų pasaulių yra įgaunamas tarnavimu, o taip pat ir kilmės prigimtimi, ir vienas po kito einantys amžiai gali perskirstyti ir tikrai perskirsto tam tikrus šitų asmenybių sugrupavimus.

13:2.6 (148.5) Vidinės grandinės pasauliai yra iš tikrųjų broliški arba labiau statuso pasauliai negu aktualios gyvenamosios sferos. Mirtingieji įgaus tam tikrą statusą visuose Tėvo pasauliuose, išskyrus vieną. Pavyzdžiui: Kada jūs mirtingieji pasiekiate Havoną, tada jums yra atveriamas Kilimingtonas, kur jūs esate kuo labiausiai laukiami, bet jums neleidžiama lankytis kituose šešiuose šventuosiuose pasauliuose. Po perėjimo per Rojaus režimą ir po jūsų priėmimo į Užbaigtumo Korpusą, jums yra atveriamas Sūnaringtonas, kadangi jūs esate Dievo sūnūs, o taip pat ir kylantieji—ir jūs esate net daugiau negu tai. Bet jūsų tyrinėjimams visą laiką liks neatvertas Sūnaringtono vienas septintadalis, dieviškųjų Sūnų įsikūnijimo paslapčių sektorius. Iš tikrųjų tos paslaptys niekada nebus atskleistos Dievo kylantiesiems sūnams.

13:2.7 (148.6) Galiausiai Kilimingtone jūs galėsite patekti visur, ir turėsite santykinį patekimą į kitas Tėvo sferas, išskyrus

Dieviningtoną. Bet net ir tada, kada jums bus suteiktas leidimas nusileisti penkiose papildomose slaptosiose sferose, po to, kai jūs būsite tapę užbaigtuoju, jums nebus leista lankytis tokių pasaulių visuose sektoriuose. Taip pat jums nebus leidžiama nusileisti ant Dieviningtono krantų, “Tėvo krūtinės,” nors jūs daug kartų tikrai stovėsite “Tėvui iš dešinės.” Niekada per visą amžinybę neiškils jokios būtinybės, kad jūs būtumėte Minties Derintojų pasaulyje.

13:2.8 (149.1) Šitie dvasinės gyvybės susitikimų pasauliai yra uždrausta vietovė iki tokio laipsnio, jog mūsų prašo nesitarti dėl patekimo į šitų sferų tas fazes, kurios visiškai pranoksta mūsų patyrimo sferas. Jūs galite tapti tobulas kaip tvarinys, net ir toks tobulas, koks tobulas kaip dievybė yra Visuotinis Tėvas, bet jūs galite nežinoti visatos asmenybių visų kitų kategorijų visų patirtinių paslapčių. Kada Kūrėjas patirtinę asmenybės paslaptį turi su savo tvariniu, tada Kūrėjas tą paslaptį saugo amžinai.

13:2.9 (149.2) Visos šitos paslaptys matomai yra žinomos Sutrejbintoms Aukštybės Paslaptims. Šitos būtybės yra visiškai žinomos tiktai savo specialaus pasaulio grupėms; jas mažai suvokia kitos kategorijos. Po to, kada pasieksite Rojų, tada jūs pažinsite ir labai mylėsite šias dešimt Aukštybės Paslapčių, kurios valdo Kilimingtoną. Jūs taip pat iš dalies suprasite Aukštybės Paslaptis ir kituose Tėvo pasauliuose, išskyrus tiktai Dieviningtoną, nors ne taip tobulai, kaip Kilimingtonė.

13:2.10 (149.3) Sutrejbintos Aukštybės Paslaptys, kaip galėtų sakyti jų vardas, yra susietos su Aukščiausiuoju; jos lygiai taip yra susietos su Galutiniuoju, o taip pat ir su ateities

Aukščiausiuoju-Galutiniuoju. Šitos Aukštybės Paslaptys yra Aukščiausiojo paslaptys, o taip pat ir Galutiniojo paslaptys, net ir Aukščiausiojo-Galutiniojo paslaptys.

3. Amžinojo Sūnaus Šventieji Pasauliai

^{13:3.1 (149.4)} Amžinojo Sūnaus septynios spindinčiosios sferos yra grynai dvasinės egzistencijos septynių fazių pasauliai. Šitos šviečiančios orbitos yra Rojaus ir Havonos trigubos šviesos šaltinis, jų poveikis didele dalimi, bet nevisiškai, ribojasi centrine visata.

^{13:3.2 (149.5)} Šituose Rojaus palydovuose asmenybių nebūna; dėl to iš tiesų mažai ką galima būtų pateikti apie šitas grynai dvasines buveines mirtingojo ir materialiai asmenybei. Mus moko, jog šituose pasauliuose yra gausybė Amžinojo Sūnaus būtybių, kitokių negu asmenė gyvybė. Mes laikomės nuomonės, jog šitos esybės yra surenkamos tarnystei suprojektuotose išorinės erdvės naujose visatose. Rojaus filosofai mano, jog kiekvienas Rojaus ciklas, maždaug du milijardai metų Urantijos laiku, paliudija šitų kategorijų papildomų rezervų sukūrimą Amžinojo Sūnaus slaptuosiuose pasauliuose.

^{13:3.3 (149.6)} Tiek, kiek aš esu informuotas, tai nė vienoje iš šitų Amžinojo Sūnaus sferų niekada nesilankė nė viena asmenybė. Man niekada nebuvo duota užduotis aplankyti vieną iš šitų pasaulių per mano visą ilgą patyrimą Rojuje ir už jo ribų. Net ir tos asmenybės, kurių vienas iš bendrųjų kūrėjų yra Amžinasis Sūnus, į šituos pasaulius nevyksta. Mes manome, jog neasmenių dvasių—nepriklausomai nuo jų kilmės—visi tipai yra įleidžiami į šituos dvasinius namus. Kadangi aš esu asmuo ir turiu dvasios formą, tai be jokios abejonės toks

pasaulis man atrodytų tuščias ir apleistas, net jeigu man ir būtų leista jį aplankyti. Aukštosios dvasinės asmenybės nėra pasinėrusios į betikslį smalsumo, grynai beprasmiu nuotykiu, patenkinimą. Iš viso visada yra per daug intriguojančio ir jaudinančio patyrimo, kad būtų leidžiama vystytis, kokiam nors didžiuliam susidomėjimui tais projektais, kurie yra arba tušti arba nerealūs.

4. Begalinės Dvasios Pasauliai

13:4.1 (149.7) Tarp Havonos vidinio žiedo ir Amžinojo Sūnaus spindinčiųjų sferų skrieja Begalinės Dvasios septyni dangaus kūnai, pasauliai, kuriuose gyvena Begalinės Dvasios palikuonys, pašlovintų sutvertų asmenybių sutrejbinti sūnūs ir neapreiktų būtybių, susijusių su visatos veiklos įvairių sferų daugelio institucijų efektyviu administravimu, kiti tipai.

13:4.2 (150.1) Septynios Pagrindinės Dvasios yra aukščiausieji ir galutiniai Begalinės Dvasios atstovai. Jos turi savo asmenines rezidencijas, savo galios sukoncentravimus, Rojaus periferijoje, bet visos operacijos, susijusios su didžiosios visatos valdymu ir reguliavimu, yra vykdomos Begalinės Dvasios šitose septyniose specialiose vykdomosiose sferose ir iš šitų sferų. Septynios Pagrindinės Dvasios, tikrovėje, yra visatų visatos proto-dvasios lygsvaros ratas, centrinės vietovės viską apimanti, viską apgaubianti, ir viską koordinuojanti energija.

13:4.3 (150.2) Iš šitų septynių ypatingų sferų Pagrindinės Dvasios veikia tam, kad išlygintų ir stabilizuotų didžiosios visatos kosminio proto grandines. Jos taip pat turi reikalo su dvasinio požiūrio skirtumais ir Dievybės buvimu visoje didžiojoje

visatoje. Fizinės reakcijos yra vienodos, nesiskiriančios, ir visada nedelsiant pasireiškiančios ir automatinės. Bet patirtinis dvasinis buvimas atitinka fundamentalias sąlygas arba dvasinio imlumo, neatskiriama nuo sferų individualaus proto, būseną.

13:4.4 (150.3) Fizinė valdžia, buvimas, ir funkcija nesikeičia visose visatose, mažose ar didelėse. Dvasinio buvimo, arba reagavimo, skiriamasis faktorius yra tas besikeičiantis laipsnis, kaip valios tvariniai jį pripažįsta ir priima. Nors absoliučios ir egzistencialios Dievybės dvasinio buvimo jokia būdu neveikia sukurtų būtybių ištikimybės ar neištikimybės požiūriai, bet tuo pačiu metu tai yra tiesa, jog ikiabsoliučios ir patirtinės Dievybės veikiantį buvimą aiškiai ir tiesiogiai įtakoja tokių ribinių tvarinių būtybių sprendimai, pasirinkimai, ir valios požiūriai—atskiros būtybės, planetos, sistemos, žvaigždyno, ar visatos ištikimybė ir atsidavimas. Bet šitas dvasinis dieviškumo buvimas nėra nei kaprizingas, nei savavališkas; jo patirtinis keitimasis yra neatskiriama nuo laisvos valios dovanos asmeniams tvariniams.

13:4.5 (150.4) Dvasinio buvimo skirtingumą nulemia tai, kas yra jūsų pačių širdyje ir prote, ir šitą sudaro jūsų pačių pasirinkimo būdas, jūsų proto sprendimas, ir jūsų pačių valios ryžtingumas. Šitas skirtingumas yra neatskiriama nuo protingų asmenų būtybių laisvos valios reakcijų, būtybių, kurioms Visuotinis Tėvas nurodė tikrai pasinaudoti šita pasirinkimo laisve. Ir Dievybės visą laiką veikia sutinkamai su savo dvasių bangavimu, įgyvendindamos ir patenkindamos tvarinio skirtingo pasirinkimo sąlygas ir poreikius, dabar padovanodamos savo didesnę buvimą, reaguodamos į tai, kad tvariniai nuoširdžiai trokšta jų dvasinio buvimo, ir vėl

pasitraukdamos iš arenos, kada jų tvariniai nusprendžia jiems dieviškai padovanotą savo pasirinkimo laisvę panaudoti priešišškai. Ir šitokiu būdu iš tikrųjų dieviškumo dvasia nuolankiai paklūsta šios sferos tvarinių pasirinkimui.

13:4.6 (150.5) Septynių Pagrindinių Dvasių vykdomosios buveinės yra, tikrovėje, septynių supervisatų ir jų abipusiškai susietų segmentų išorinėje erdvėje Rojaus būstinės. Kiekviena Pagrindinė Dvasia vadovauja vienai supervisatai, o kiekvienas iš šitų septynių pasaulių yra išimtinai paskirtas vienai iš Pagrindinių Dvasių. Tiesiogine prasme už Rojaus ribų nėra nė vieno iš septynių supervisatų administravimo aspektų, kuriuo nebūtų pasirūpinta šituose vykdomuosiuose pasauliuose. Jie nėra tokie išskirtiniai, kaip Tėvo sferos arba Sūnaus sferos, ir nors gyvenamąjį statusą turi tiktai vietinės būtybės ir tie, kurie čia dirba, bet šitos septynios administracinės planetos visada yra atviros visoms būtybėms, kurios trokšta jas aplankyti ir kurios gali valdyti reikalingas keliavimo priemones.

13:4.7 (151.1) Man, šitie vykdomieji pasauliai yra pačios įdomiausios ir labiausiai intriguojančios vietos už Rojaus ribų. Milžiniškoje visatoje nė vienoje kitoje vietoje niekas iš tiesų negali pamatyti tokios įvairios veiklos, kurioje dalyvauja gyvų būtybių tiek daug skirtingų kategorijų, kuri yra susijusi su operacijomis tokiam didžiuliame skaičiuje skirtingų lygių, vienu ir tuo pačiu metu susijusių su materialiais, intelektualiais, ir dvasiniais užsiėmimais. Kada man yra suteikiamas laisvas nuo užduoties laikotarpis, jeigu pasitaiko būti Rojuje ar Havonoje, tai paprastai vykstu į vieną iš šitų Septynių Pagrindinių Dvasių užsiėmusių pasaulių, kad savo protą ten įkvėpčiau tokiu vyksmo, atsidavimo, ištikimybės, išminties, ir

efektyvumo reginiu. Daugiau niekur kitur iš tiesų aš negaliu matyti tokio stebinančio asmenybės veiklos tarpusavio susivienijimo visuose septyniuose visatos tikrovės lygiuose. Ir mane visada stimuliuoja veikla tų, kurie gerai žino, kaip atlikti savo darbą, ir kuriems nepaprastai patinka daryti tą, ką jie daro.

13:4.8 (151.2) [Pateikta Išminties Derintojo, paskirto šitaip veikti Dienų Senujų Uversoje.]

14 Dokumentas. Centrinė ir dieviškoji visata

14:0.1 (152.1) TOBULOJI ir dieviškoji visata užima visos kūrinijos centrą; ji yra amžinasis branduolys, aplink kurį sukasi laiko ir erdvės milžiniški kūriniai. Rojus yra absoliutaus stabilumo gigantiško branduolio Sala, kuri ilsisi nejudėdama nuostabios amžinosios visatos pačioje šerdyje. Šita centrinė planetų šeima yra vadinama Havona ir yra labai toli nuo Nebadono vietinės visatos. Ji turi milžiniškus matmenis ir beveik neįtikėtiną masę ir susideda iš neįsivaizduojamo grožio ir nuostabaus didingumo vieno milijardo sferų, bet šito milžiniško kūrinio tikrasis dydis tikrai pranoksta žmogiškojo proto supratimo ribas.

14:0.2 (152.2) Tai yra ta viena ir vienintelė nusistovėjusi, tobula, ir nustatyta pasaulių sankaupa. Ji yra visiškai sukurta ir tobula visata; tai nėra evoliucinis išsivystymas. Ji yra tobulumo amžinasis branduolys, aplink kurį skrieja ta visatų begalinė procesija, kuri ir sudaro milžinišką evoliucinį eksperimentą, bebaimį jaudinantį patyrimą tų Dievo Sūnų Kūrėjų, kurie trokšta dubliuoti laike ir atgaminti erdvėje šį modelį visatą, dieviškosios pilnatvės, aukščiausiojo užbaigtumo, galutinės tikrovės, ir amžinojo tobulumo idealą.

1. Rojaus-Havonos sistema

14:1.1 (152.3) Iš Rojaus periferijos iki septynių supervisatų vidinių sienų yra tokios septynios erdvės padėtys ir judėjimai:

14:1.2 (152.4) 1. Ramios vidurinės erdvės zonos, paliečiančios Rojų.

14:1.3 (152.5) 2. Pagal laikrodžio rodyklę besisukančios trys Rojaus ir septynios Havonos grandinės.

14:1.4 (152.6) 3. Pusiau rami erdvės zona, skirianti Havonos grandines nuo centrinės visatos tamsiųjų gravitacijos kūnų.

14:1.5 (152.7) 4. Vidinė, judanti prieš laikrodžio rodyklę, tamsiųjų gravitacijos kūnų juosta.

14:1.6 (152.8) 5. Antroji unikali erdvės zona, padalijanti tamsiųjų gravitacijos kūnų du erdvės takus.

14:1.7 (152.9) 6. Tamsiųjų gravitacijos kūnų išorinė juosta, besisukanti aplink Rojų pagal laikrodžio rodyklę.

14:1.8 (152.10) 7. Trečioji erdvės zona—pusiau rami zona—atskirianti tamsiųjų gravitacijos kūnų išorinę juostą nuo septynių supervisatų labiausiai vidinių grandinių.

14:1.9 (152.11) Havonos milijardas pasaulių yra išdėstytas septyniose koncentrinėse grandinėse, betarpiškai supančiose Rojaus palydovų tris grandines. Labiausiai vidinėje Havonos grandinėje yra daugiau kaip trisdešimt penki milijonai pasaulių ir daugiau negu du šimtai keturiasdešimt penki milijonai pasaulių yra labiausiai išorinėje grandinėje, su proporcingais kiekiais pasaulių įsiterpiančiose grandinėse. Kiekviena grandinė skiriasi, bet jos visos yra tobulai išbalansuotos ir

nuostabiai organizuotos, ir kiekvieną iš jų persmelkia Begalinės Dvasios specializuotas atstovavimas, viena iš Septynių Grandinių Dvasių. Papildomai prie kitų funkcijų šitoji neasmenė Dvasia koordinuoja dangiškųjų reikalų tvarkymą kiekvienoje grandinėje.

14:1.10 (153.1) Havonos planetinės grandinės nėra uždėtos viena ant kitos; jų pasauliai eina vienas po kito tvarkinga linijine procesija. Centrinė visata skrieja aplink stacionarią Rojaus Salą viena milžiniška plokštuma, susidedančia iš dešimties koncentrinių stabilizuotų vienetų—Rojaus sferų trijų grandinių ir Havonos pasaulių septynių grandinių. Fiziniu požiūriu, Havonos ir Rojaus grandinės yra viena ir ta pati sistema; jų atsiskyrimas yra dėl to, jog pripažįstamas funkcinis ir administracinis atsiskyrimas.

14:1.11 (153.2) Rojuje laikas neskaičiuojamas; vienas po kito einančių įvykių nuoseklumo supratimas yra įgimtas tiems, kurie yra vietiniai gyventojai centrinėje Saloje. Bet laikas yra iš tiesų santykinis Havonos grandinėms ir didžiuliam skaičiui tiek dangiškosios, tiek žemiškosios kilmės būtybių, gyvenančių jose. Kiekvienas Havonos pasaulis turi savo vietinį laiką, kurį apsprendžia jo grandinė. Visi pasauliai konkrečioje grandinėje turi tą pačią metų trukmę, kadangi jie vienodai skrieja aplink Rojų, o šitų planetinių metų trukmė trumpėja, pradedant labiausiai išorine ir baigiant labiausiai vidine grandine.

14:1.12 (153.3) Be Havonos grandinės laiko yra Rojaus-Havonos standartinė diena ir kitokie laiko įvardijimai, kuriuos nulemia ir pasiunčia Begalinės Dvasios septyni Rojaus palydovai. Rojaus-Havonos standartinė diena remiasi tokia laiko trukme, kurios reikia pirmosios arba vidinės Havonos grandinės

planetinėms buveinėms užbaigti vieną apsisukimą aplink Rojaus Salą; ir nors jų skriejimo greitis yra milžiniškas, bet dėl savo padėties tarp tamsiųjų gravitacijos kūnų ir gigantiško Rojaus, šitoms sferoms reikia beveik vieno tūkstančio metų tam, kad užbaigtų savo apsisukimą. Jūs nesąmoningai perskaitėte tiesą kada jūsų akys žvelgė į teiginį “Su Dievu ir tūkstantis metų yra kaip viena diena, yra nepastebima.” Viena Rojaus-Havonos diena tikrai septyniomis minutėmis, trimis sveikomis ir viena aštuntąja sekundės dalimi trumpesnė už vieną tūkstantį dabartinių Urantijos keliamųjų kalendorinių metų.

14:1.13 (153.4) Šita Rojaus-Havonos diena yra standartinis laiko matavimas septynioms supervisatoms, nors kiekviena supervisata turi ir savo pačios vidinį laiko standartą.

14:1.14 (153.5) Šitos milžiniškos centrinės visatos pakraščiuose, nepaprastai toli už Havonos pasaulių septintosios juostos ribų, skrieja neįtikėtinai skaičius milžiniškų tamsiųjų gravitacijos kūnų. Šitos tamsiųjų masių gausybės yra visiškai nepanašios į kitus erdvės kūnus daugeliu aspektų; net ir savo forma jos labai skiriasi. Šitie tamsieji gravitacijos kūnai nei atspindi, nei sugeria šviesą; jie nereaguoja į fizinės energijos šviesą, ir jie taip visiškai apjuosia ir apgaubia Havoną, paslepia ją nuo žvilgsnio net ir iš netolimų laiko ir erdvės apgyvendintų visatų.

14:1.15 (153.6) Tamsiųjų gravitacijos kūnų didžiulę juostą unikalūs erdvės įsiveržimas dalina į dvi lygias elipsines grandines. Vidinė juosta sukasi prieš laikrodžio rodyklę; išorinė juosta sukasi pagal laikrodžio rodyklę. Šitos priešingos judėjimo kryptys, kartu su tamsiųjų kūnų nepaprasta mase, taip efektyviai išlygina Havonos gravitacijos linijas, kad centrinė

visata būtų fiziškai subalansuotas ir tobulai stabilizuotas kūrinys.

14:1.16 (153.7) Tamsiųjų gravitacijos kūnų vidinė procesija yra vamzdinės formos, susidedanti iš trijų apskritiminių grupių. Šitos grandinės skersinis pjūvis parodytų maždaug vienodo tankio tris koncentrinius apskritimus. Tamsiųjų gravitacijos kūnų išorinė grandinė yra išdėstyta statmenai, būdama dešimt tūkstančių kartų aukštesnė už vidinę grandinę. Išorinės grandinės skersmuo nuo viršaus į apačią yra penkiasdešimt tūkstančių kartų didesnis už pločio skersmenį.

14:1.17 (154.1) Įsiterpianti erdvė, kuri egzistuoja tarp šitų dviejų gravitacijos kūnų grandinių, yra *unikali* tuo, jog nieko panašaus nėra surandama, kur nors kitur visoje milžiniškoje visatoje. Šitą zoną apibūdina milžiniškų bangų judėjimai į viršų ir į apačią, ir ją persmelkia nežinomos kategorijos gigantiškos energijų veiklos.

14:1.18 (154.2) Mūsų nuomone, išorinės erdvės lygių ateities evoliucijoje nebus nieko tokio, kas būtų panašu į centrinės visatos tamsiuosius gravitacijos kūnus, mes manome, jog priešingomis kryptimis skriejančios stulbinančios kūnų procesijos, kurios užtikrina gravitacijos pusiausvyrą, yra unikalios pagrindinėje visatoje.

2. Havonos sandara

14:2.1 (154.3) Dvasinės būtybės negyvena dangiškųjų kūnų erdvėje; jos negyvena eteriniuose pasauliuose; jos gyvena materialios prigimties realiose sferose, pasauliuose lygiai tokiuose pat realiuose, kaip ir tie pasauliai, kuriuose gyvena mirtingieji.

Havonos pasauliai yra realūs ir tikri, nors jų tikroji medžiaga skiriasi nuo septynių supervisatų planetų materialios organizacijos.

14:2.2 (154.4) Havonos fizinės realybės išreiškia tokią energijų organizavimo tvarką, kuri radikaliai skiriasi nuo bet kokios energijų organizavimo tvarkos, vyraujančios erdvės evoliucinėse visatose. Havonos energijos yra trigubos; supervisatos energijos-materijos vienetai savyje talpina dvigubą energijos įkrovą, nors viena energijos forma egzistuoja neigiamoje ir teigiamoje fazėse. Centrinės visatos kūrinys yra trigubas (Trejybė); vietinės visatos kūrinys (tiesiogiai) yra dvigubas, Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios.

14:2.3 (154.5) Havonos materiją sudaro tiksliai vieno tūkstančio bazinių cheminių elementų organizacija ir Havonos septynių energijos formų subalansuotas veikimas. Kiekviena iš šių septynių bazinių energijų demonstruoja sužadavimo septynias fazes taip, kad Havonos vietiniai gyventojai reaguoja į keturiasdešimt devynis skirtingus pojūčio jaudiklius. Kitais žodžiais sakant, žvelgiant grynai fiziniu požiūriu, centrinės visatos vietiniai gyventojai turi keturiasdešimt devynias specializuotas jutimo formas. Morontinių pojūčių yra septyniasdešimt, o reaguojančių aukštesniųjų dvasinių kategorijų reakcija skirtingų tipų būtybėse svyruoja nuo septyniasdešimties iki dviejų šimtų dešimties.

14:2.4 (154.6) Urantai nematyti nė vienos iš centrinės visatos fizinių būtybių. Taip pat ir tų tolimųjų pasaulių nė vienas iš fizinių jaudiklių nesužadintų jokios reakcijos jūsų grubiuose jutiminiuose organuose. Jeigu Urantijos mirtingąjį būtų galima nugabenti į Havoną, tai jis ten būtų kurčias, aklas, ir visiškai

nepatirtų jokių kitų jutiminių reakcijų; jis galėtų veikti tiktai kaip apribota savimoninga būtybė, neturinti jokių aplinkos jaudiklių ir jokių reakcijų į juos.

14:2.5 (154.7) Centriniam kūrinyje vyksta daugybė fizinių reiškinių ir dvasinių reakcijų, kurios yra visiškai nežinomos tokiuose pasauliuose, kaip Urantija. Trigubo kūrinio bazinė organizacija yra visiškai nepanaši į laiko ir erdvės sukurtų visatų dvigubos sandaros bazinę organizaciją.

14:2.6 (154.8) Visi natūralūs dėsniai yra suderinti tokiu pagrindu, kuris visiškai skiriasi nuo besivystančių kūrinių dvigubos sandaros. Ištisa centrinė visata yra organizuota sutinkamai su tobulos ir simetrinės kontrolės triguba sistema. Per visą Rojaus-Havonos sistemą yra išlaikyta tobula pusiausvyra tarp visų kosminių realybių ir visų dvasinių jėgų. Rojus, su materialaus kūrinio absoliučiu grybšniu, tobulai reguliuoja ir palaiko šitos centrinės visatos fizines energijas; Amžinasis Sūnus, kaip savo visaapimančio dvasinio grybšnio dalis, tobuliausiai palaiko visų tų, kurie gyvena Havonoje, dvasinį statusą. Rojuje nėra nieko eksperimentinio, o Rojaus-Havonos sistema yra kūrybinio tobulumo vienetas.

14:2.7 (155.1) Amžinojo Sūnaus visuotinė dvasinė gravitacija yra stebinančiai aktyvi per visą centrinę visatą. Visos dvasinės vertybės ir dvasinės asmenybės yra nenutrūkstamai traukiamos į vidų, link Dievų buveinės. Postūmis link Dievo yra intensyvus ir neišvengiamas. Tas stengimasis siekti Dievo yra stipresnis centrinėje visatoje ne dėl to, jog dvasinė gravitacija yra stipresnė už tą stengimąsi, esantį tolimose visatose, bet dėl to, jog tos būtybės, kurios pasiekė Havoną, yra labiau iki galo sudvasintos ir dėl to labiau reaguojančios į Amžinojo Sūnaus

visuotinės dvasinės gravitacijos traukimo visą laiką esantį veiksmą.

14:2.8 (155.2) Lygiai taip ir Begalinė Dvasia iš tikrųjų traukia visas intelektualias vertybes link Rojaus. Per visą centrinę visatą Begalinės Dvasios proto grandinė veikia ryšyje su Amžinojo Sūnaus dvasine grandine, o jos abi kartu sudaro kylančių sielų sujungtą akstiną tam, kad būtų surastas Dievas, pasiekta Dievybė, pasiektas Rojus, ir pažintas Tėvas.

14:2.9 (155.3) Havona yra dvasiškai tobula ir fiziškai stabili visata. Centrinės visatos kontrolė ir subalansuotas stabilumas atrodo, jog yra tobuli. Viską, kas yra fizinis arba dvasinis, galima tobulai nuspėti, bet proto reiškiniai ir asmenybės valiniai veiksmai nenuspėjami. Mes iš tiesų manome, jog į nuodėmę galima žiūrėti taip, kad jos neįmanoma būtų padaryti, bet šitaip manome remdamiesi tuo, jog Havonos vietiniai laisvos valios tvariniai niekada nebuvo kalti dėl to, kad būtų pažeidę Dievybės valią. Per visą amžinybę šitos dieviškosios būtybės buvo ištikimos Dienų Amžiniesiems. Taip pat nuodėmės iš tikrųjų nebuvo ir nė viename tvarinyje, kuris įžengė į Havoną kaip piligrimas. Tikrai niekada nebuvo kokios nors kada nors sukurtos Havonoje, ar į ją įleistos, asmenybių grupės kokio nors tvarinio klaidingo elgesio. Atrankos būdai ir priemonės laiko visatose yra tokie tobuli ir tokie dieviški, kad Havonos dokumentuose niekada nebuvo užfiksuota suklydimo; niekada nebuvo padaryta klaidos; niekada prieš laiką į centrinę visatą nebuvo priimta ne viena kylančioji siela.

3. Havonos pasauliai

14:3.1 (155.4) Kai dėl centrinės visatos valdymo, tai jo nėra iš viso. Havona yra tokia nuostabiai tobula, kad nereikalinga jokia intelektualiai valdymo sistema. Nėra jokių nuolatinių sudarytų teismų, o taip pat nėra ir įstatymų leidžiamųjų asamblėjų; Havonai reikia tiktai administracinio vadovavimo. Čia gali būti matoma tikros *savi*-valdos idealų aukštuma.

14:3.2 (155.5) Nėra jokio reikalo valdyti tokias tobulas ir beveik tobulas protingas būtybes. Jų nereikia reguliuoti, nes jos yra įgimto tobulumo būtybės, tarp kurių yra ir evoliucinių tvarinių, kurie seniai perėjo per supervisatų aukščiausiųjų tribunolų įdėmų patikrinimą.

14:3.3 (155.6) Havonos administravimas nėra automatinis, bet jis yra nuostabiai tobulas ir dieviškai efektyvus. Iš esmės jis yra planetinis, ir patikėtas gyvenančiam Dienų Amžinajam, kiekvienai Havonos sferai vadovauja viena iš šitų iš Trejybės kilusių asmenybių. Dienų Amžinieji nėra kūrėjai, bet jie yra tobuli administratoriai. Jie moko su aukščiausiu meistriškumu ir vadovauja savo planetiniams vaikams su išminties tobulumu, kuris ribojasi su absoliutumu.

14:3.4 (156.1) Centrinės visatos tas milijardas sferų sudaro mokymo pasaulius aukščiausiosioms asmenybėms, kilusioms Rojuje ir Havonoje, ir taip pat tarnauja kaip galutinio išmėginimo vieta kylantiems tvariniams iš laiko evoliucinių pasaulių. Vykdamas Visuotinio Tėvo didį planą dėl tvarinio kilimo, laiko piligrimai yra atgabenami į išorinės arba septintosios grandinės priėmimo pasaulius, ir po išplėsto mokymo ir padidinto patyrimo, jie vis aukštesniu lygiu yra vedami pirmyn į vidų, planeta po planetos ir apskritimas po apskritimo tol, kol jie pagaliau pasieks Dievybes ir taps Rojaus gyventojais.

14:3.5 (156.2) Nors, šiuo metu, septynių grandinių sferos yra palaikomos visoje savo dieviškoje šlovėje, bet Tėvo visuotinio plano dėl mirtingųjų kilimo įgyvendinimo darbe yra panaudojamas tikrai maždaug vienas procentas viso planetinio potencialo. Šitų milžiniškų pasaulių ploto maždaug vieno procento dešimtadalis yra paskirtas Užbaigtumo Korpuso gyvenimui ir veiklai, būtybėms, kurios yra amžinai įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, dažnai gyvenančioms ir tarnaujančioms Havonos pasauliuose. Šitos išaukštintos būtybės turi savo asmenines rezidencijas Rojuje.

14:3.6 (156.3) Havonos sferų planetinė struktūra yra visiškai nepanaši į erdvės evoliucinių pasaulių ir sistemų struktūrą. Daugiau niekur kitur per visą didžiąją visatą iš tiesų nėra patogu panaudoti tokias milžiniškas sferas kaip apgyvendintus pasaulius. Triatos fizinė sandara, kartu su milžiniškų tamsiųjų gravitacijos kūnų subalansuojančiu efektu, įgalina taip tobulai išlyginti fizines jėgas ir taip nuostabiai subalansuoti šitos didingos kūrinijos įvairų traukimą. Organizuojant šitų milžiniškų pasaulių materialų veikimą ir dvasinę veiklą taip pat yra panaudojama ir antigravitacija..

14:3.7 (156.4) Havonos sferų architektūra, apšvietimas, ir šildymas, o taip pat biologinis ir meninis išpuošimas, visiškai pranoksta žmogiškosios vaizduotės didžiausių įmanomų nusidriekimų ribas. Jums negalima daug ko papasakoti apie Havoną; kad suprastumėte jos grožį ir didingumą, jūs turite ją pamatyti. Bet šituose tobuluose pasauliuose yra realios upės ir ežerai.

14:3.8 (156.5) Dvasiškai šitie pasauliai yra idealiai aprūpinti; jie yra tinkamai pritaikyti savo tikslui, kad priglautų skirtingų būtybių didelius skaičius kategorijų, kurios veikia centrinėje

visatoje. Šituose gražiuose pasauliuose, kurie toli pranoksta žmogiškąjį suvokimą, vyksta daugiapusė veikla.

4. Centrinės visatos tvariniai

14:4.1 (156.6) Havonos pasauliuose gyvų daiktų ir būtybių yra septynios pagrindinės formos, ir kiekviena iš šitų bazinių formų egzistuoja trijose atskirose fazėse. Kiekviena iš šitų trijų fazių yra padalinta į septyniasdešimt didžiųjų skyrių, o kiekvienas didysis skyrius susideda iš vieno tūkstančio mažųjų skyrių, su dar kitais poskyriais ir taip toliau. Šitas pagrindines gyvybės grupes galima būtų klasifikuoti taip:

14:4.2 (156.7) 1. Materiali.

14:4.3 (156.8) 2. Morontinė.

14:4.4 (156.9) 3. Dvasinė.

14:4.5 (156.10) 4. Absonitinė.

14:4.6 (156.11) 5. Galutinė.

14:4.7 (156.12) 6. Bendraabsoliuti.

14:4.8 (156.13) 7. Absoliuti.

14:4.9 (157.1) Havonos pasauliuose suirimas ir mirtis nėra gyvybės ciklo dalis. Centrinėje visatoje žemesnieji gyvi daiktai patiria materializavimo transmutaciją. Jie iš tiesų pakeičia formą ir pasireiškimą, bet jie nesitransformuoja irimo ir ląstelių mirties proceso būdu.

14:4.10 (157.2) Visi Havonos vietiniai gyventojai yra Rojaus Trejybės palikuonys. Jie neturi savo tėvų, kurie patys būtų tvariniai, ir jie yra nereprodukuojančios būtybės. Mes negalime pavaizduoti šitų centrinės visatos piliečių sukūrimo, būtybių, kurios niekada nebuvo sukurtos. Visa Havonos sukūrimo istorija yra bandymas laikui-erdvei pateikti amžinybės faktą, kuris neturi jokio ryšio su laiku ar erdve, kaip juos suvokia mirtingasis žmogus. Bet mes turime nusileisti iki kilmės taško; reikalingo žmogiškajai filosofijai, net ir tokioms asmenybėms, kurios yra nepalyginamai aukščiau už žmogiškąjį lygį, reikalinga samprata apie «pradžią.» Nepaisant šito, Rojaus-Havonos sistema yra amžina.

14:4.11 (157.3) Havonos vietiniai gyventojai gyvena centrinės visatos viename milijarde sferų tokia pačia prasme, kaip ir nuolatinės pilietybės kitos kategorijos gyvena savo atitinkamose vietinės kilmės sferose. Kaip sūnystės materialiosios kategorijos veikia supervisatos viename milijarde vietinių sistemų materialioje, intelektualioje, ir dvasinėje srityse, taip, platesne prasme, iš tiesų ir Havonos vietiniai gyventojai gyvena ir veikia centrinės visatos viename milijarde pasaulių. Jūs galbūt šituos havoniečius galėtumėte laikyti materialiais tvariniais ta prasme, jog žodis “materialus” galėtų būti praplėstas, kad apibūdintų dieviškosios visatos fizines realijas.

14:4.12 (157.4) Yra toks gyvenimas, kuris yra būdingas tiktai Havonai ir turi reikšmės joje ir savaime. Havoniečiai įvairiais būdais tarnauja besileidžiantiesiems iš Rojaus ir kylantiesiems iš supervisatos, bet taip pat jie gyvena ir tokį gyvenimą, kuris yra unikalus centrinėje visatoje ir turi santykinį prasmingumą visiškai atskirai tiek nuo Rojaus, tiek nuo supervisatos.

14:4.13 (157.5) Kaip evoliucinių pasaulių įtikėjimo sūnų garbinimas tarnauja, kad patenkintų Visuotinio Tėvo meilę, taip Havonos tvarinių išaukštintas kupinas meilės garbinimas patenkina dieviškojo grožio ir tiesos tobulus idealus. Kaip mirtingasis žmogus stengiasi vykdyti Dievo valią, taip ir centrinės visatos šitos būtybės gyvena tam, kad patenkintų Rojaus Trejybės idealus. Pačia savo prigimtimi jos yra Dievo valia. Žmogus džiaugiasi Dievo gerumu, havoniečiai džiūgauja dėl dieviškojo grožio, tuo tarpu jūs tiek vieni, tiek kiti patiriate gyvosios tiesos laisvės tarnavimą.

14:4.14 (157.6) Havoniečiai turi tiek dabarties, tiek ateities pasirinktinus neatskleistus likimus. Ir yra vietinių tvarinių žengimas į priekį, kuris yra būdingas centrinei visatai, toks žengimas į priekį, kuris neapima nei kilimo į Rojų, nei įsiskverbimo į supervisatą. Šitas žengimas pirmyn į aukštesnį Havonos statusą gali būti įsivaizduojamas šitaip:

14:4.15 (157.7) 1. Patirtinis žengimas į priekį į išorę iš pirmosios grandinės į septintąją.

14:4.16 (157.8) 2. Žengimas į priekį į vidų iš septintosios grandinės į pirmąją.

14:4.17 (157.9) 3. Žengimas į priekį grandinės viduje—žengimas pirmyn per konkrečios grandinės pasaulius.

14:4.18 (157.10) Be Havonos vietinių gyventojų, centrinės visatos gyventojus sudaro gausios modelinių būtybių klasės visatos įvairioms grupėms—patarėjams, reguliuotojams, ir į juos panašiems mokytojams ir jų mokytojams per visą kūriniją. Visos būtybės visose visatose yra sumodeliuojamos pagal

modelinių tvarinių kažkurios vienos kategorijos, gyvenančios kažkuriame viename iš šio milijardo Havonos pasaulių, serijas. Net ir laiko mirtingieji turi tvarinio egzistencijos savąjį tikslą ir savuosius idealus šitų modelinių sferų išorinėse dangiškose grandinėse.

14:4.19 (157.11) Yra ir tokių būtybių, pasiekusių Visuotinį Tėvą ir turinčių teisę išvykti ir atvykti, kurios visatose tai čia, tai ten yra paskiriamos į ypatingos tarnystės misijas. Ir kiekviename Havonos pasaulyje bus sutinkami kandidatai į pasiekimą, tie, kurie centrinę visatą yra pasiekę fiziškai, bet dar nėra tiek dvasiškai išsivystę, kad tai jiems suteiktą teisę prašyti nultinio gyvenimo Rojuje.

14:4.20 (158.1) Havonos pasauliuose Begalinei Dvasiai atstovauja asmenybių gausybė, gailestingumo ir šlovės būtybės, kurios administruoja centrinės visatos sudėtingų intelektualių ir dvasinių reikalų niuansus. Šituose dieviškojo tobulumo pasauliuose jos atlieka tokį darbą, kuris yra natūralus šito milžiniško kūrinio normaliam elgesiui ir, papildomai, atlieka mokymo, lavinimo, ir tarnavimo daugiapuses užduotis milžiniškam skaičiui kylančiųjų tvarinių, kurie įkopė į šlovę iš tamsiųjų erdvės pasaulių.

14:4.21 (158.2) Yra didelis skaičius būtybių grupių, kurios yra vietinės Rojaus-Havonos sistemai ir kurios jokių būdu nėra tiesiogiai susietos su tvarinių, siekiančių tobulumo, kilimo planu; dėl to jos neįtrauktos į asmenybių klasifikaciją, pateikiamą mirtingosioms rasėms. Joje pateikiamos viršžmogiškųjų būtybių tikrai pagrindinės grupės ir tos kategorijos, kurios yra tiesiogiai susietos su jūsų išlikimo patyrimu.

14:4.22 (158.3) Havonoje yra didžiulė gausa protingų būtybių visų fazių gyvybės, kuri stengiasi vystytis iš žemesniųjų grandinių į aukštesnias, kad savo pastangomis pasiektų aukštesnius dieviškumo supratimo lygius ir aukščiausių prasmių, galutinių vertybių, ir absoliučios realybės išplėstą suvokimą.

5. Gyvenimas Havonoje

14:5.1 (158.4) Urantijoje jūs patiriate trumpą ir intensyvų patikrinimą per savo materialios egzistencijos pradinį gyvenimą. Gyvenamuosiuose pasauliuose ir aukštyn per savo sistemą, žvaigždyną, ir vietinę visatą, jūs keliaujate per kilimo morontines fazes. Supervisatos mokymo pasauliuose jūs pereinate per žengimo į priekį tikruosius dvasinius etapus ir esate parengiami tam, jog kada nors ateityje keliautumėte į Havoną. Septyniose Havonos grandinėse jūsų pasiekimas yra intelektualus, dvasinis, ir patirtinis. O kiekvienos iš šitų grandinių kiekviename pasaulyje yra konkreti užduotis, kurią reikia įgyvendinti.

14:5.2 (158.5) Centrinės visatos dieviškuosiuose pasauliuose gyvenimas yra toks turtingas ir turiningas, toks pilnas ir gausus, jog visiškai pranoksta žmogiškąją sampratą apie bet ką, ką sukurta būtybė galėtų įsivaizduoti. Šito amžinojo kūrinio visuomeninė ir ekonominė veikla yra visiškai nepanaši į materialijų tvarinių, gyvenančių evoliuciniuose pasauliuose, tokiuose, kaip Urantija, užsiėmimus. Havonos net ir mąstymo būdas nepanašus į mąstymo procesą Urantijoje.

14:5.3 (158.6) Centrinės visatos taisyklės yra tinkamai ir neatskiriamai natūralios; elgesio taisyklės nėra savavališkos. Kiekvienas Havonos reikalavimas atskleidžia teisumo priežastį

ir teisingumo taisyklę. Ir šitie du faktoriai, kartu, prilygsta tam, kas Urantijoje būtų pavadinta *dorumu*. Kada jūs atvyksite į Havoną, tada jums natūraliai patiks darbus atlikti taip, kaip jie turėtų būti atliekami.

14:5.4 (158.7) Kada išmintingos būtybės pirmą kartą pasiekia centrinę visatą, tada jas priima ir apgyvendina Havonos septintosios grandinės pagrindiniame pasaulyje. Kada naujai atvykusieji žengia į priekį dvasiškai, pasiekia savo supervisatos Pagrindinės Dvasios tapatybės suvokimą, tada jie yra perkeliami į šeštąjį apskritimą. (Žmogiškojo proto vystymosi apskritimai ir buvo pavadinti būtent dėl šitokio organizavimo centrinėje visatoje.) Po to, kada kylantieji pasiekia Aukštybės suvokimą ir šituo yra parengiami Dievybės jaudinančiam patyrimui, tada jie yra nugabenami į penktąjį apskritimą; o pasiekę Begalinę Dvasią, jie yra perkeliami į ketvirtąjį. Po Amžinojo Sūnaus pasiekimo jie yra pergabenami į trečiąjį; ir kada jie būna suvokę Visuotinį Tėvą, tada jie vyksta gyventi į antrąją pasaulių grandinę, kur su Rojaus gausybėmis jie susipažįsta geriau. Atvykimas į Havonos pirmąją grandinę reiškia laiko kandidatų priėmimą į Rojaus tarnystę. Neribotą laiką, pagal tvarinio pakilimo trukmę ir pobūdį, jie pasiliks palaipsnio dvasinio pasiekimo vidiniame apskritime. Iš šito vidinio žiedo kylantieji piligrimai vyksta į vidų tam, kad apsigyventų Rojuje ir kad būtų priimti į Užbaigtumo Korpusą.

14:5.5 (159.1) Kada gyvensite Havonoje kaip pakilimo piligrimas, tada jums bus leidžiama laisvai lankytis savojo paskyrimo grandinės pasauliuose. Jums taip pat bus leidžiama sugrįžti į planetas tuose žieduose, kuriais jūs keliavote anksčiau. Ir visa tai yra įmanoma tiems, kurie gyvena Havonos apskritimuose,

be jokios būtinybės būti įsupernafimuotiems. Laiko piligrimai sugeba patys pasirengti tam, jog keliautų “įsisavinta” erdve, bet turi priklausyti nuo nustatyto metodo tam, jog keliautų “neįsisavinta” erdve; piligrimas negali nei palikti Havonos, nei vyksti į priekį už jam paskirtos grandinės ribų be transportuojančio supernafimo pagalbos.

14:5.6 (159.2) Šitas milžiniškas centrinis kūrinys turi gaivinantį originalumą. Be fizinio materijos organizavimo ir intelektualių būtybių ir kitų gyvų daiktų bazinių kategorijų fundamentalios sandaros, Havonos pasauliai neturi nieko bendro. Kiekviena iš šitų planetų yra originalus, unikalus, ir išimtinis kūrinys; kiekviena planeta yra neprilygstamas, nuostabus, ir tobulas tvėrinys. Ir šitas individualumo skirtingumas nusidriekia iki planetinės egzistencijos visų fizinių, intelektualių, ir dvasinių aspektų. Kiekviena iš šitų vieno milijardo tobulumo sferų buvo išvystyta ir išgražinta pagal gyvenančiojo Dienų Amžinojo planus. Ir kaip tik dėl to nėra dviejų viena į kitą panašių planetų.

14:5.7 (159.3) Tol, kol jūs nenukeliausite paskutiniąją Havonos grandinę ir neaplankysite paskutiniojo iš Havonos pasaulių, tol iš tiesų iš jūsų karjeros neišnyks jaudinančio patyrimo tonusas ir žingeidumo akstinas. Ir tada iš tikrųjų amžinybės akstinas, vedimo į priekį impulsas, pakeis savo pirmtaką, laiko jaudinančio patyrimo vilionę.

14:5.8 (159.4) Monotonija rodo kūrybinės vaizduotės nesubrendimą ir intelektualaus suderinimo su dvasiniu apdovanojimu neveiklumą. Iki to meto, kada kylantysis mirtingasis pradeda tyrinėti šituos dangiškuosius pasaulius, jis jau būna pasiekęs emocinę, intelektualią, ir visuomeninę, jeigu ne dvasinę, brandą.

14:5.9 (159.5) Kada jūs Havonoje žengsite į priekį iš grandinės į grandinę, tada ne tikrai iš tikrųjų susidursite su tokiais pasikeitimais, apie kuriuos net ir nesvajojote, bet jūsų nuostabos nebus įmanoma išreikšti ir tada, kada eisite į priekį iš planetos į planetą kiekvienos grandinės viduje. Kiekvienas iš šito milijardo tyrinėjamų pasaulių yra tikras nustebimų universitetas. Nuolatinis pritrenkimas, nesibaigiantis stebėjimasis yra patirtis tų, kurie keliauja šitomis grandinėmis ir kurie lankosi šitose gigantiškose sferose. Monotonija nėra Havonos karjeros dalis.

14:5.10 (159.6) Nuotykių pomėgis, žingeidumas, ir monotonijos baimė—šitie bruožai yra būdingi besivystančio žmogaus prigimčiai—buvo ten sudėti ne tam, kad tiesiog jus apsunkintų ir erzintų per jūsų trumpą gyvenimą žemėje, bet vietoje šito tam, kad netiesiogiai užsimintų apie tai, jog mirtis yra begalinės jaudinančio patyrimo karjeros, laukiamo amžinojo gyvenimo, ir amžinosios atradimo kelionės tikrai pradžia.

14:5.11 (160.1) Žingeidumas—išsiaiškinimo dvasia, atradimo akstinas, tyrinėjimo trauka—yra evoliucinių erdvės tvarinių įgimtas ir dieviškas apdovanojimas. Šitie natūralūs impulsai nebuvo jums suteikti vien tikrai tam, kad jus nuviltų ir prislėgtų. Tas tiesa, per jūsų trumpą gyvenimą žemėje šitie ambicingi akstinai neretai turi būti pažaboti, dažnai turi būti patiriamas nusivylimas, bet jie turi būti iki galo įgyvendinti ir šlovingai patenkinti per ilgus ateities amžius.

6. Centrinės visatos tikslas

14:6.1 (160.2) Havonos septynių grandinių veiklos spektras yra milžiniškas. Apskritai, ją galima būtų apibūdinti kaip:

14:6.2 (160.3) 1. Havoninę.

14:6.3 (160.4) 2. Rojišką.

14:6.4 (160.5) 3. Kylančiojo ribinio—Aukščiausiojo-Galutiniojo evoliucinę.

14:6.5 (160.6) Dabartinio visatos amžiaus Havonoje vyksta didelė dalis viršribinės veiklos, apimančios proto ir dvasios funkcijų absonitinių ir kitokių fazių neapsakomą įvairovę. Galimas dalykas, jog centrinė visata turi daug tikslų, kurie man nėra atskleisti, nes ji veikia daugeliu būdų, kurie pranoksta sukurto proto suvokimą. Nežiūrint šito, aš iš tiesų stengsiuosi pavaizduoti, kaip šita tobula kūrinija tarnauja septynių visatos proto kategorijų poreikiams ir prisideda prie jų pasitenkinimo.

14:6.6 (160.7) 1. *Visuotinis Tėvo* — Pirmojo Šaltinio ir Centro. Dievas Tėvas gauna aukščiausią tėviškąjį pasitenkinimą iš centrinio kūrinio tobulumo. Jis patiria pasisotinimą meile beveik jam prilygstančiuose lygiuose. Tobulas Kūrėjas yra dieviškai patenkintas tobulos kūrinijos kupinu meilės garbinimu.

14:6.7 (160.8) Havona Tėvui suteikia aukščiausiojo pasiekimo pasitenkinimą. Tobulumo įgyvendinimas Havonoje kompensuoja laiko-erdvės uždelsimą, kurį patiria amžinasis akstinas, siekdamas be galo plėstis.

14:6.8 (160.9) Tėvas džiaugiasi dieviškojo grožio Havonos atoveikiu. Dieviškasis protas jaučia pasitenkinimą dėl to, kad suteikia nuostabios harmonijos tobulą modelį visoms besivystančioms visatoms.

^{14:6.9 (160.10)} Mūsų Tėvas centrinę visatą stebi su tobulu malonumu, nes ji yra dvasinės tikrovės vertas atskleidimas visoms visatų visatos asmenybėms.

^{14:6.10 (160.11)} Visatų Dievas turi palankų požiūrį į Havoną ir Rojų kaip į amžinosios galios branduolį visam vėlesniajam visatos plėtimui laike ir erdvėje.

^{14:6.11 (160.12)} Amžinasis Tėvas į Havonos kūrinį žvelgia su niekada nepasibaigiančiu pasitenkinimu kaip į vertą ir viliojantį tikslą laiko kylantiesiems kandidatams, savo mirtingiesiems erdvės anūkams, pasiekiantiems savo Kūrėjo-Tėvo amžinuosius namus. Ir Dievas patiria malonumą Rojaus-Havonos visatoje kaip Dievybės ir dieviškosios šeimos amžinuosiuose namuose.

^{14:6.12 (160.13)} 2. *Amžinojo Sūnaus* — Antrojo Šaltinio ir Centro. Amžinajam Sūnui šis nuostabus centrinis kūrinys suteikia dieviškosios šeimos—Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios—partnerystės efektyvumo amžinąjį įrodymą. Tai yra dvasinis ir materialus pagrindas absoliučiam pasitikėjimui Visuotiniu Tėvu.

^{14:6.13 (160.14)} Havona Amžinajam Sūnui suteikia beveik neribotą bazę dvasinės galios visą laiką besiplečiančiam įgyvendinimui. Centrinė visata suteikė Amžinajam Sūnui šią areną, kurioje jis galėjo saugiai ir tvirtai demonstruoti savęs padovanojimo tarnystės dvasią ir būdą savo asocijuotų Rojaus Sūnų mokymui.

^{14:6.14 (161.1)} Havona yra tikrovės pamatas Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos visatų visatos kontrolei. Šitoji visata suteikia Sūnui tėvystės troškimo, dvasinės reprodukcijos, patenkinimą.

^{14:6.15 (161.2)} Havonos pasauliai ir jų tobuli gyventojai yra pirmasis ir amžinai paskutinyasis pademonstravimas to, jog Sūnus yra Tėvo Žodis. Šituo Sūnaus kaip Tėvo begalinio papildinio sąmonė yra iš tiesų tobulai patenkinta.

^{14:6.16 (161.3)} Ir šitoji visata suteikia galimybę tam, kad būtų įgyvendinta brolybės tarp Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus abipusiška lygybė, o tai sudaro amžinąjį įrodymą, jog kiekvienas iš jų yra begalinė asmenybė.

^{14:6.17 (161.4)} 3. *Begalinės Dvasios* — Trečiojo Šaltino ir Centro. Havonos visata suteikia Begalinei Dvasiai įrodymą, kad ji yra Bendrai Veikiantysis, susivienijusių Tėvo-Sūnaus begalinis atstovas. Havonoje Begalinė Dvasia gauna bendrą pasitenkinimą dėl to, jog veikia kaip kuriančioji veikla, tuo pačiu metu patirdama pasitenkinimą dėl absoliutaus sambūvio su šituo dieviškuoju pasiekimu.

^{14:6.18 (161.5)} Havonoje Begalinė Dvasia surado tokią areną, kurioje ji galėjo pademonstruoti sugebėjimą ir norą tarnauti kaip potencialus gailestingumo tarnas. Šitame tobulame kūrinyje vyko Dvasios repeticija šitam jaudinančiam tarnavimo patyrimui evoliucinėse visatose.

^{14:6.19 (161.6)} Šitas tobulas kūrinys Begalinei Dvasiai suteikė galimybę dalyvauti visatos administravime su abiem dieviškaisiais tėvais—administruoti visatą kaip partnerio-Kūrėjo palikuoniui, šituo pasiruošiant vietinių visatų bendram administravimui Kuriančiųjų Dvasių, susietų su Sūnumis Kūrėjais, asmenyse.

14:6.20 (161.7) Havonos pasauliai yra kosminio proto kūrėjų proto laboratorijos ir tarnai kiekvienam egzistuojančiam tvarinio protui. Protas yra skirtingas kiekviename Havonos pasaulyje ir kaip modelis tarnauja visiems dvasinių ir materialių tvarinių intelektams.

14:6.21 (161.8) Šitie tobuli pasauliai yra proto studijų mokyklos visoms būtybėms, kurių lemtis yra Rojaus visuomenė. Jie Dvasiai suteikė gausybę galimybių išmėginti proto tarnavimo metodą su patikimomis ir patariančiomis asmenybėmis.

14:6.22 (161.9) Havona yra atlyginimas Begalinei Dvasiai už jos plačiai pasklidusį ir nesavanaudišką darbą erdvės visatose. Havona yra tobuli namai ir prieglobstis laiko ir erdvės nenuilstančiam Proto Tarnui.

14:6.23 (161.10) 4. *Aukščiausiosios Būtybės*— evoliucinioo patirtinio Dievybės suvienijimo. Havonos kūrinys yra Aukščiausiosios Būtybės dvasinės tikrovės amžinas ir tobulas įrodymas. Šitas tobulas kūrinys yra Dievo Aukščiausiojo tobulos ir simetriškos dvasinės prigimties atskleidimas iki Rojaus Dievybių ribinių atspindžių energijos-asmenybės sintezės pradžios laiko ir erdvės patirtinėse visatose.

14:6.24 (161.11) Havonoje Visagalio energijos potencialai yra suvienyti su Aukščiausiojo dvasine prigimtimi. Šitas centrinis kūrinys iliustruoja Aukščiausiojo vienybę ateities amžinybėje.

14:6.25 (161.12) Havona yra tobulas Aukščiausiojo visuotinumų potencialo modelis. Šitoji visata yra užbaigtas Aukščiausiojo ateities tobulumo pavaizdavimas ir verčia galvoti apie Galutiniojo potencialą.

14:6.26 (162.1) Havona demonstruoja dvasinių vertybių, kurios egzistuoja kaip aukščiausios ir tobulos savikontrolės gyvi valios tvariniai, užbaigtumą; protą, kuris egzistuoja kaip galų gale ekvivalentiškas dvasiai; tikrovės ir intelekto vienybę su neribotu potencialu.

14:6.27 (162.2) *5. Lygiaverčių Sūnų Kūrėjų.* Havona yra švietimo mokomoji vieta, kur Rojaus Mykolai yra parengiami savo vėlesniajam jaudinančiam patyrimui kuriant visatą. Šitas dieviškasis ir tobulas kūrinys yra modelis kiekvienam Sūnui Kūrėjui. Jis stengiasi priversti savo paties visatą, kad ji galų gale pasiekų šitos Rojaus-Havonos tobulumo lygius.

14:6.28 (162.3) Sūnus Kūrėjas Havonos tvarinius panaudoja kaip asmenybės modelio galimybes savo paties mirtingiesiems vaikams ir dvasinėms būtybėms. Mykolai ir kiti Rojaus Sūnūs į Rojų ir Havoną žiūri kaip į laiko vaikų dieviškąją lemtį.

14:6.29 (162.4) Sūnūs Kūrėjai žino, jog centrinis kūrinys yra tikrasis šaltinis tos nepakeičiamos visatos virškontrolės, kuri jų vietines visatas stabilizuoja ir suvienija. Jie žino, jog Aukščiausiojo ir Galutiniojo visą laiką esančio poveikio asmeninis buvimas yra Havonoje.

14:6.30 (162.5) Havona ir Rojus yra kiekvieno Sūnaus Mykolo kūrybinės galios šaltinis. Čia gyvena tos būtybės, kurios bendradarbiauja su juo kuriant visatą. Iš Rojaus atvyksta Visatų Motinos Dvasios, vietinių visatų bendros kūrėjos.

14:6.31 (162.6) Rojaus Sūnūs centrinių kūrinį laiko savo dieviškųjų tėvų namais—savaisiais namais. Būtent į šitą vietą jiems patinka kartas nuo karto sugrįžti.

14:6.32 (162.7) *6. Lygiaverčių Tarnaujančiųjų Dukrų.* Visatos Motinos Dvasios, vietinių visatų bendros kūrėjos, užsitikrina savo ikiasmenį mokymą Havonos pasauliuose glaudžiai bendraudamos su Grandinių Dvasiomis. Centrinėje visatoje vietinių visatų Dvasios Dukros buvo deramai išmokytos, kaip tinkamai bendradarbiauti su Rojaus Sūnumis, visą laiką paklūstant Tėvo valiai.

14:6.33 (162.8) Havonos pasauliuose Dvasia ir Dvasios Dukros suranda proto modelius dvasinių ir materialių intelektų visoms savo grupėms, ir šitoji centrinė visata kada nors bus likimas tiems tvariniams, už kuriuos bendrai atsako Visatos Motina Dvasia su susietu Sūnumi Kūrėju.

14:6.34 (162.9) Visatos Motina Kūrėja prisimena Rojų ir Havoną kaip savosios kilmės vietą ir kaip Begalinės Motinos Dvasios namus, Begalinio Proto asmenybės buvimo buveinę.

14:6.35 (162.10) Iš šitos centrinės visatos taip pat atėjo kūrimo asmeninių teisių padovanojimas, kurį Visatos Dieviškasis Tarnas panaudoja kaip papildinį Sūnui Kūrėjui kuriant gyvus valinius tvarinius.

14:6.36 (162.11) Ir pagaliau, kadangi nepanašu, jog Begalinės Motinos Dvasios šitos Dukros Dvasios kada nors sugrįš į savuosius namus Rojuje, tai jos gauna didžiulį pasitenkinimą iš visuotinio atspindėjimo reiškinių, susieto su Aukščiausiąja Būtybe Havonoje ir įasmeninto Madžestone Rojuje.

14:6.37 (162.12) *7. Kylančiosios Karjeros Evoliucinių Mirtingųjų.* Havona yra namai kiekvieno mirtingųjų tipo modelinėms asmenybėms ir visoms su mirtingaisiais susijusioms

viršžmogiškosioms asmenybėms, kurios nėra kilusios iš laiko kūrinų.

14:6.38 (162.13) Šitie pasauliai suteikia akstiną visiems žmogiškiems impulsams tam, kad būtų siekiama tikrų dvasinių vertybių aukščiausiai suvokiamuose tikrovės lygiuose. Havona yra kiekvieno dar nepasiekusio Rojaus kylančiojo mirtingojo mokymosi tikslas. Čia mirtingieji pasiekia ikirojinę Dievybę—Aukščiausiąją Būtybę. Havona stovi prieš kiekvieną valios tvarinį kaip vartai į Rojaus ir Dievo pasiekimą.

14:6.39 (163.1) Rojus yra užbaigtųjų namai, Havona yra jų dirbtuvės ir poilsio vieta. Ir kiekvienas Dievą pažįstantis mirtingasis trokšta būti užbaigtuoju.

14:6.40 (163.1) Centrinė visata yra ne vien tiktai žmogaus pripažintas likimas, bet taip pat ji yra ir užbaigtųjų amžinosios karjeros starto vieta, kai jie tikrai kada nors bus pasiųsti į neatskleistą ir visuotinę jaudinančią užduotį patyrimu tyrinėti Visuotinio Tėvo begalybę.

14:6.41 (163.1) Havona be jokios abejonės toliau veiks išsaugodama absonitinę reikšmę net ir per ateities visatų amžius, kurie galės paliudyti, kaip erdvės piligrimai mėgina surasti Dievą viršribiniuose lygiuose. Havona turi potencialą tarnauti kaip mokymo visata absonitinėms būtybėms. Galbūt ji bus baigiamoji mokykla, kada septynios supervisatos veiks kaip vidurinė mokykla užbaigusiams išorinės erdvės pradines mokyklas. Ir mes esame linkę manyti, jog amžinosios Havonos potencialai yra iš tikrųjų beribiai, jog centrinė visata turi

amžinąjį pajėgumą tarnauti kaip patirtinio mokymo visata sukurtų būtybių visiems praeities, dabarties, ar ateities tipams.

14:6.42 (163.1) [Pateikta Išminties Tobulintojo, paskirto šitaip veikti Uversos Dienų Senujų.]

15 Dokumentas. Septynios supervisatos

15:0.1 (164.1) KIEK TAI yra susiję su Visuotiniu Tėvu—kaip vienu iš Tėvų—tai visatos iš esmės neegzistuoja; jis bendrauja su asmenybėmis; jis yra asmenybių Tėvas. Kiek tai yra susiję su Amžinuoju Sūnumi ir Begaline Dvasia—kaip su kūrėjais partneriais—tai visatos yra lokalizuotos ir individualios, bendrai valdomos Sūnų Kūrėjų ir Kuriančiųjų Dvasių. Kiek tai yra susiję su Rojaus Trejybe, tai už Havonos ribų yra tikrai septynios apgyvendintos visatos, septynios supervisatos, kurios turi jurisdikciją pirmojo po-Havonos erdvės lygio apskritimui. Septynios Pagrindinės Dvasios savo įtaką spinduliuoja išorėn iš centrinės Salos, šitokiu būdu sudarydamos milžiniškos kūrinijos vieną gigantišką ratą, jos stebulė yra amžinoji Rojaus Sala, septyni stipinai yra Septynių Pagrindinių Dvasių spinduliavimai, ratlankis yra didžiosios visatos išoriniai regionai.

15:0.2 (164.2) Ankstyvojoje visatinio kūrinio materializavimo stadijoje buvo suformuluota supervisatų organizavimo ir valdymo septinkartė schema. Pirmasis po-Havonos kūrinys buvo padalintas į septynis stublinančius segmentus, ir buvo suprojektuoti ir pastatyti šitų supervisatų valdymo būstinių pasauliai. Dabartinė administravimo schema egzistuoja beveik nuo amžinybės, o šitų septynių supervisatų valdovai teisėtai yra vadinami Dienų Senaisiais.

15:0.3 (164.3) Iš didžiulio kiekio žinių, susijusių su šiomis supervisatomis, aš mažai ką galiu tikėtis papasakoti jums, bet visose šitose valdose veikia išmintingos kontrolės metodas tiek fizinėms, tiek dvasinėms jėgoms, o visuotinės gravitacijos buvimai ten veikia su didinga galia ir tobula harmonija. Iš pradžių svarbu pasiekti tinkamą supratimą apie supervisatos sferų fizinę sandarą ir materialią struktūrą, kadangi tuomet jūs būsite geriau pasiruošę suvokti reikšmę tos nuostabios organizacijos, kuri yra parūpinta jų dvasiniam valdymui ir valios tvarinių, gyvenančių miriaduose apgyvendintų planetų, pasklidusių tolyn po visas septynias supervisatas, intelektualiam vystymuisi.

1. Supervisatos erdvės lygis

15:1.1 (164.4) Pagal žmonių kartų ribotus įrašus, stebėjimus, ir atsiminimus apie milijoną ar milijardą jūsų trumpų metų, iš esmės, Urantija ir toji visata, kuriai ji priklauso, patiria vieno ilgo ir nežinomo nerimo į naują erdvę jaudinantį patyrimą; bet pagal Uversos dokumentus, sutinkamai su senesniais stebėjimais, atitinkančiais mūsų kategorijos platesnį patyrimą ir apskaičiavimus, ir dėl tokių išvadų, kurios remiasi šitais ir kitais atradimais, mes žinome, jog visatos yra įsitraukusios į tvarkingą, gerai suprastą, ir tobulai valdomą procesiją, skriejančią didingu grožiu aplink Pirmąjį Didįjį Šaltinį ir Centrą ir jo gyvenamąją visatą.

15:1.2 (165.1) Mes seniai atradome, jog septynios supervisatos keliauja didžiule elipse, gigantišku ir prailgintu ratu. Jūsų saulės sistema ir kiti laiko pasauliai neneria tiesiai į priekį, be krypties ir kompasų, į nežinomą erdvę. Ši vietinė visata, kuriai priklauso jūsų sistema, skrieja prieš laikrodžio rodyklę

konkrečia ir gerai suprantama milžiniška trajektorija aplink centrinę visatą. Šitas kosminis kelias yra gerai pažymėtas ir lygiai taip išsamiai žinomas supervisatos astronomams, kaip ir Urantijos astronomams yra gerai žinomos planetų, sudarančių jūsų saulės sistemą, orbitos.

15:1.3 (165.2) Urantija yra ne iki galo organizuotoje vietinėje visatoje ir supervisatoje, o jūsų vietinė visata yra išsidėsčiusi betarpiškai prie didelio kiekio fizinių kūrinų, kurie yra užbaigti iš dalies. Jūs priklausote vienai iš santykinai nesenų visatų. Bet, šiandien, jūs nei siaubingai nerieate į nepažymėtą erdvę, nei skriejate aklai išorėn į nežinomus regionus. Jūs skriejate tvarkingu ir iš anksto nulemtu supervisatos erdvės lygio keliu. Dabar jūs pereinate lygiai per tą pačią erdvę, per kurią prieš amžių amžius keliavo jūsų planetinė sistema, arba jos pirmtakai; ir kada nors tolimoje ateityje jūsų sistema, arba jos perėmėjai, vėl keliaus identiška erdve, per kurią jūs dabar taip greitai nerieate.

15:1.4 (165.3) Šitame amžiuje ir taip, kaip į kryptį žiūrima Urantijoje, pirmoji supervisata skrieja beveik tiesiai į šiaurę, rytine kryptimi, maždaug tiesiai prieš Didžiųjų Šaltinių ir Centrų Rojaus rezidenciją ir Havonos centrinę visatą. Šitoji padėtis, su tokia pat padėtimi į vakarus, yra arčiausias laiko sferų fizinis priartėjimas prie amžinosios Salos. Antroji supervisata yra šiaurėje, besirengianti pasisukimui link vakarų, tuo tarpu trečioji supervisata dabar laikosi didžiojo erdvės kelio paties šiauriausio segmento, jau pasisukusi į lankstą, vedantį į pasinėrimą pietų kryptimi. Ketvirtoji supervisata santykinai skrieja tiesia į pietus, išoriniai regionai dabar artėja prie opozicijos Didiesiems Centrams. Penktoji supervisata beveik

paliko savo opozicinę padėtį Centrų Centru, nors tebetęsia kursą tiesiai į pietus, kaip tik prieš pat pasisukimą link rytų; šeštoji supervisata užima didžiąją dalį pietinio lanksto, tą segmentą, iš kurio jūsų supervisata beveik išskriejo.

15:1.5 (165.4) Jūsų Nebadono vietinė visata priklauso Orvontonui, septintajai supervisatai, kuri skrieja tarp pirmosios ir šeštosios supervisatų, neseniai (kaip laiką skaičiuojame mes) pasisukusi supervisatos erdvės lygio pietrytiniu lankstu. Šiandien, saulės sistema, kuriai priklauso Urantija, prieš keletą milijardų metų baigė skrieti pietiniu lankstu, taip, jog kaip tik dabar jūs skriejate už pietrytinio lanksto ir dabar sparčiai skriejate ilgu ir santykinai tiesiu šiauriniu taku. Orvotonas šito kurso beveik tiesiai į šiaurę laikysis per neapsakomus amžius.

15:1.6 (165.5) Urantija priklauso tokiai sistemai, kuri yra netoli jūsų vietinės visatos išorinių ribų; o jūsų vietinė visata šiuo metu kerta Orvontono periferiją. Už jūsų yra dar kiti, bet erdvėje jūs esate toli nutolę nuo tų fizinių sistemų, kurios aplink didįjį apskritimą skrieja santykinai arti Didžiojo Šaltinio ir Centro.

2. Supervisau organizacija

15:2.1 (165.6) Tikrai Visuotinis Tėvas žino apgyvendintų pasaulių vietą erdvėje ir tikrą skaičių; jis visus juos vadina vardu ir skaičiumi. Aš galiu pateikti apgyvendintų arba apgyvendinamų planetų tikrai apytikrą skaičių, nes kai kurios vietinės visatos turi daugiau pasaulių, tinkamų protingai gyvybei, už kitas. Taip pat nevisos suprojektuotos vietinės visatos buvo organizuotos. Dėl to tie apskaičiavimai, kuriuos aš siūlau, iš esmės turi tikslą suteikti tikrai tam tikrą supratimą apie materialios kūrinijos didumą.

15:2.2 (166.1) Didžiojoje visatoje yra septynios supervisatos, ir jos apytiksliai yra sudarytos šitaip:

15:2.3 (166.2) 1. *Sistema*. Supervaldymo bazinį vienetą sudaro maždaug vienas tūkstantis apgyvendintų arba apgyvendinamų pasaulių. Degančios saulės, šalti pasauliai, planetos, esančios per daug arti karštų saulių, ir kitos sferos, netinkamos tvarinio gyvenimui, nėra įtrauktos į šią grupę. Šitas vienas tūkstantis pasaulių, pritaikytų turėti gyvybę, yra vadinami sistema, bet jaunesnėse sistemose tikrai santykinai nedidelis skaičius tokių pasaulių gali būti apgyvendinta. Kiekvienai apgyvendintai planetai vadovauja Planetos Princas, o kiekviena vietinė sistema turi architektūrinę sferą kaip savo būstinę, ir yra vadovaujama Sistemos Valdovo.

15:2.4 (166.3) 2. *Žvaigždynas*. Vienas šimtas sistemų (maždaug 100.000 apgyvendinamų planetų) sudaro žvaigždyną. Kiekvienas žvaigždynas turi architektūrinę būstinę, o jam vadovauja trys Sūnūs Vorondadekai, Patys Aukštieji. Kiekvienas žvaigždynas taip pat turi stebintį Dienų Ištikimąjį, Rojaus Trejybės ambasadorių.

15:2.5 (166.4) 3. *Vietinė visata*. Vienas šimtas žvaigždynų (maždaug 10.000.000 apgyvendinamų planetų) sudaro vietinę visatą. Kiekviena vietinė visata turi nuostabų architektūrinį būstinės pasaulį ir ją valdo Mykolo kategorijos vienas iš lygiaverčių Dievo Sūnų Kūrėjų. Kiekvieną vietinę visatą palaimina Dienų Sąjungos, Rojaus Trejybės atstovo, buvimas.

15:2.6 (166.5) 4. *Mažasis Sektorius*. Vienas šimtas vietinių visatų (apie 1.000.000.000 apgyvendinamų planetų) sudaro supervisatos valdymo mažąjį sektorių; jis turi nuostabų

būstinės pasaulį, iš kurio jo valdovai, Dienų Nesenieji, administruoja mažojo sektoriaus reikalus. Kiekvieno mažojo sektoriaus būstinėje yra trys Dienų Nesenieji, Trejybės Aukščiausiosios Asmenybės.

15:2.7 (166.6) *5. Didysis sektorius.* Vienas šimtas mažųjų sektorių (apie 100.000.000.000 apgyvendinamų pasaulių) sudaro vieną didįjį sektorių. Kiekvienas didysis sektorius yra aprūpintas nuostabia būstine, o jam vadovauja trys Dienų Tobulieji, Trejybės Aukščiausiosios Asmenybės.

15:2.8 (166.7) *6. Supervisata.* Dešimt didžiųjų sektorių (apie 1.000.000.000.000 apgyvendinamų pasaulių) sudaro supervisatą. Kiekviena supervisata yra aprūpinta milžinišku ir šlovingu būstinės pasauliu ir yra valdoma trijų Dienų Senųjų.

15:2.9 (166.8) *7. Didžioji visata.* Septynios supervisatos sudaro dabartinę organizuotą didžiąją visatą, susidedančią apytiksliai iš septynių trilijonų apgyvendinamų pasaulių plus architektūrinių sferų ir vieno milijardo apgyvendintų Havonos sferų. Netiesiogiai ir atspindinčiai supervisatas iš Rojaus valdo ir administruoja Septynios Pagrindinės Dvasios. Havonos milijardą pasaulių tiesiogiai administruoja Dienų Amžinieji, viena tokia Trejybės Aukščiausioji Asmenybė vadovauja kiekvienai iš šitų tobulų sferų.

15:2.10 (167.1) Be Rojaus-Havonos sferų visatų organizavimo planas numato tokius vienetus:

15:2.11 (167.2) Supervisatas. 7

15:2.12 (167.3) Didžiuosius sektorius. 70

15:2.13 (167.4) Mažuosius sektorius. 7.000

15:2.14 (167.5) Vietines visatas. 700.000

15:2.15 (167.6) Žvaigždynus. 70.000.000

15:2.16 (167.7) Vietines sistemas. 7.000.000.000

15:2.17 (167.8) Apgyvendinamas planetas. . 7.000.000.000.000

15:2.18 (167.9) Kiekviena iš šitų supervisatų yra sudaryta apytiksliai
šitaip:

15:2.19 (167.10) Viena sistema apima, apytiksliai. 1.000
pasaulių

15:2.20 (167.11) Vienas žvaigždynas (100 sistemų). 100.000
pasaulių

15:2.21 (167.12) Viena visata (100 žvaigždynų). 10.000.000
pasaulių

15:2.22 (167.13) Vienas mažasis sektorius (100 visatų). .
1.000.000.000 pasaulių

15:2.23 (167.14) Vienas didysis sektorius (100 mažųjų
sektorių).100.000.000.000 pasaulių

15:2.24 (167.15) Viena supervisata (10 didžiųjų sektorių).
1.000.000.000.000 pasaulių

15:2.25 (167.16) Visi šitie paskaičiavimai geriausiu atveju yra
apytiksliai, nes nuolat atsiranda naujos sistemos, tuo tarpu kitos
organizacijos iš materialaus egzistavimo laikinai išnyksta.

3. Orvontono supervisata

15:3.1 (167.17) Iš esmės visos žvaigždėtos sferos, kurios yra matomos plika akimi Urantijoje, priklauso didžiosios visatos septintajai sekcijai, Orvontono supervisatai. Milžiniška Paukščių Tako žvaigždėta sistema, būdama toli už jūsų vietinės visatos ribų, atstovauja Orvontono centriniam branduoliui. Šita didinga saulių, tamsiųjų erdvės salų, dvigubų žvaigždžių, sferinių grupių, žvaigždinių debesų, spiralinių ir kitokių dangaus kūnų sanauja, kartu su miriadamis atskirų planetų, sudaro į laikrodį panašų šiek tiek išėsto apskritimo sugrupavimą maždaug iš vieno septintadalio apgyvendintų evoliucinių visatų.

15:3.2 (167.18) Iš Urantijos astronominės padėties, kada jūs žvelgiate per artimų sistemų skerspjūvį į didįjį Paukščių Taką, tada jūs matote, jog Orvontono sferos skrieja milžiniška prailginta plokštuma, kurios plotis yra daug didesnis už jos storį, o ilgis yra daug didesnis už plotį.

15:3.3 (167.19) Vadinamojo Paukščių Tako stebėjimas atskleidžia santykinį žvaigždžių tankumo padidėjimą Orvontone, kada dangūs stebimi viena kryptimi, nors tankumas mažėja į abi puses; žvaigždžių ir kitų sferų skaičius mažėja, tolstant nuo mūsų materialios supervisatos pagrindinės plokštumos. Kada stebėjimo kampas yra palankus, tada žvelgdami per šitos sferos maksimalaus tankumo pagrindinį kūną jūs žiūrite link gyvenamosios visatos ir visų daiktų centro.

15:3.4 (167.20) Iš dešimties didžiųjų Orvontono sektorių Urantijos astronomai apytikriai nustatė aštuonis. Kitus du sunku atskirai atpažinti, nes jūs turite žvelgti į šiuos reiškinius iš vidaus. Jeigu jūs galėtumėte pažvelgti į Orvontono supervisatą iš tokios

padėties, kuri būtų toli nutolusi erdvėje, tai jūs tuoj pat atpažintumėte septintosios galaktikos dešimt didžiųjų sektorių.

15:3.5 (168.1) Jūsų mažojo sektoriaus rotacinis centras yra išsidėstęs toli milžiniškame ir tankiame Šaulio žvaigždyno debesyje, aplink kurį sukasi jūsų vietinė visata ir su ja susieti kūriniai, o iš milžiniškos Šaulio subgalaktinės sistemos priešingų pusių jūs galite matyti žvaigždinių debesų dvi didžiules sroves, sudarančias stubbinančias žvaigždines spirales.

15:3.6 (168.2) Fizinės sistemos, kuriai priklauso jūsų saulė ir su ja susietos planetos, branduolys yra kažkada buvusio Andronoverio ūko centras. Šitą buvusį spiralinį ūką šiek tiek iškreipė gravitacijos nutrūkimai, susiję su tais įvykiais, kurie lydėjo jūsų saulės sistemos atsiradimą ir kuriuos sukėlė arti priartėjęs didžiulis kaimyninis ūkas. Šitas beveik susidūrimas pakeitė Andronoverį į kažką, kas buvo panašu į sferinę sankaują, bet nevisiškai sunaikino šių saulių ir su jomis susijusių fizinių grupių dvipusę procesiją. Dabar jūsų saulės sistema užima beveik centrinę padėtį vienoje iš atsakų šitoje iškreiptoje spiralėje, išsidėsčiusioje maždaug pusiaukelėje nuo centro į išorę link žvaigždinės srovės pakraščio.

15:3.7 (168.3) Šaulio sektorius ir visi kiti Orvontono sektoriai ir skyriai skrieja aplink Uversą, ir tam tikras Urantijos astronomų susipainiojimas kyla dėl iliuzijų ir santykinių iškraipymų, kuriuos sukelia tokie daugiapusiai besisukantys judėjimai:

15:3.8 (168.4) 1. Urantijos sukimasis aplink savo saulę.

15:3.9 (168.5) 2. Jūsų saulės sistemos sukimasis aplink buvusio Andronoverio ūko branduolį.

15:3.10 (168.6) 3. Andronoverio žvaigždinės šeimos ir su ja susietų grupių sukimasis aplink Nebadono žvaigždinio debesies sudėtinį rotacijos-gravitacijos centrą.

15:3.11 (168.7) 4. Nebadono vietinio žvaigždžių debesies ir su juo susietų kūrinių skriejimas aplink savo mažojo sektoriaus Šaulio centrą.

15:3.12 (168.8) 5. Vieno šimto mažųjų sektorių, įskaitant ir Šaulio, sukimasis aplink savo didįjį sektorių.

15:3.13 (168.9) 6. Dešimties didžiųjų sektorių skriejimas, vadinamieji žvaigždžių dreifai, aplink Orvontono Uversos būstinę.

15:3.14 (168.10) 7. Orvontono ir šešių asocijuotų supervisatų judėjimas aplink Rojų ir Havoną, supervisatos erdvės lygio procesija prieš laikrodžio rodyklę.

15:3.15 (168.11) Šitie daugiapusiai judėjimai yra kelių kategorijų: Jūsų planetos ir jūsų saulės sistemos orbitos erdvėje yra genetiškos, neatskiriamos nuo kilmės. Absoliutus Orvontono skriejimas prieš laikrodžio rodyklę taip pat yra genetiškas, neatskiriamas nuo pagrindinės visatos architektūrinių planų. Bet įsiterpiančys judėjimai turi sudėtinę kilmę, iš dalies jie yra kilę struktūrinio materijos-energijos segmentavimosi į supervisatas dėka ir iš dalies yra sukurti Rojaus jėgos organizatorių protingo ir tikslingo veikimo dėka.

15:3.16 (168.12) Artėjant prie Havonos, vietinės visatos yra išsidėsčiusios glaudžiau viena prie kitos; grandinių skaičius išauga, ir padidėja užklojimas vienos ant kitos, sluoksnis po

sluoksniu. Bet nuo amžinojo centro tolyn į išorę sistemų, sluoksnių, grandinių, ir visatų yra vis mažiau ir mažiau.

4. Ukai — visau protėviai

15:4.1 (169.1) Nors kūrimą ir visatų organizavimą amžinai kontroliuoja begaliniai Kūrėjai ir jų partneriai, bet visas reiškinyis vyksta pagal nustatytą metodą ir sutinkamai su jėgos, energijos, ir materijos gravitacijos dėsniais. Bet yra kažkas paslaptinga, kas susiję su visuotine erdvės jėga-įkrova; mes gerai suprantame materialių kūrinų organizavimą, pradedant ultimatonine pakopa ir einant tolyn, bet mes ne iki galo suvokiame ultimatonų kosminę protėvystę. Mes esame įsitikinę, jog šitos protėvinės jėgos turi kažkokią Rojaus kilmę, nes jos persmelkta erdve amžinai skrieja tiksliai pagal Rojaus gigantišką kontūrą. Nors ir nereaguojanti į Rojaus gravitaciją, šitoji erdvės jėga-įkrova, visos materializacijos protėvis, iš tikrųjų visada reaguoja į apatinio Rojaus buvimą, akivaizdžiai įeidama į apatinio Rojaus centro grandinę ir iš jos išeidama.

15:4.2 (169.2) Rojaus jėgos organizatoriai transmutuoja erdvės potenciją į pirminę jėgą ir išvysto šią ikimaterialų potencialą į fizinės tikrovės pirminius ir antrinius energijos pasireiškimus. Kada šitoji energija pasiekia reagavimo į gravitaciją lygius, tada arenoje pasirodo supervisatos režimo energijos reguliuotojai ir jų pagalbininkai ir pradeda savo niekada nesibaigiančius manipuliavimus, sumanytus tam, kad sukurtų laiko ir erdvės visatų įvairiapusės įtampos grandines ir energijos kanalus. Šitaip iš tikrųjų erdvėje atsiranda fizinė materija, ir šitaip yra parengiama arena visatos organizavimo pradžiai.

15:4.3 (169.3) Šitas energijos segmentavimas yra toks reiškinys, kurio Nebadono fizikai niekada neatskleidė. Jų pagrindinį sunkumą sudaro santykinis neprieinamumas prie Rojaus jėgos organizatorių, kadangi gyvieji energijos reguliuotojai, nors jie ir yra kompetentingi tam, kad palaikytų ryšius su erdve-energija, bet jie neturi nė mažiausio supratimo apie kilmę tų energijų, kurias jie taip sumaniai ir protingai manipuliuoja.

15:4.4 (169.4) Rojaus jėgos organizatoriai yra ūkų sukėlėjai; jie aplink savo buvimą erdvėje sugeba sukelti milžiniškus jėgos ciklonus, kurių, kartą pradėjus, niekada nebegalima sustabdyti arba apriboti tol, kol viską persmelkiančios jėgos yra mobilizuotos tam, kad galų gale atsirastų visatos materijos ultimatoniniai vienetai. Šitaip susidaro spiraliniai ir kitokie ūkai, motininiai ratai, iš kurių tiesiogiai atsiranda saulės ir įvairios jų sistemos. Išorinėje erdvėje gali būti matomi dešimties skirtingų formų ūkai, visatos evoliucijos pirminės fazės, ir šitie milžiniški energijų ratai buvo tokios pačios kilmės, kaip ir tie energijų ratai septyniose supervisatose.

15:4.5 (169.5) Ūkai labai skiriasi dydžiu ir iš jų atsirandančių žvaigždinių ir planetinių palikuonių skaičiumi ir bendrąja mase. Vienas saulę formuojantis ūkas, kaip tik į šiaurę nuo Orvontono sienų, bet tarp supervisatos erdvės lygio ribų, jau suteikė kilmę apytiksliai keturiasdešimčiai tūkstančių saulių, ir šis motininis ratas vis dar išmeta saules, kurių didžioji dauguma yra daug kartų didesnės už jūsų saulę. Iš kai kurių išorinės erdvės didesniųjų ūkų atsirado iki vieno šimto milijonų saulių.

15:4.6 (169.6) Ūkai nėra tiesiogiai susieti su koku nors administraciniu vienetu, tokiu, kaip mažieji sektoriai ar vietinės visatos, nors kai kurios vietinės visatos buvo organizuotos iš

vieno atskiro ūko produktų. Kiekviena vietinė visata apima tiksliai vieną šimtatūkstantąją supervisatos visuminės energijos įkrovos dalį, nepriklausomai nuo ūko ryšių, kadangi ūkai energijos neorganizuoja—ji yra paskirstoma visuotinai.

15:4.7 (170.1) Nevisi spiraliniai ūkai yra įsitraukę į saulių sukūrimą. Kai kurie ūkai išlaikė kontrolę daugeliui savo atskirtų žvaigždinių palikuonių, o jų spiralinį atsiradimą sąlygojo tas faktas, kad iš ūko atšakos jų saulės į išorę pasklinda glaudžia rikiuote, bet atgal sugrįžta skirtingais maršrutais, šitokiu būdu padarydamos jas lengvai pastebimas viename taške, bet sunkiau matomas tada, kada jos sugrįždamos skirtingais maršrutais būna plačiai pasklidusios toli išorėje ir toliau nuo ūko atšakos. Šiuo metu Orvontone nėra daug veikiančių saulės formuojančių ūkų, nors Andromeda, kuri yra už apgyvendintos supervisatos ribų, yra labai aktyvi. Šitas toli nutolęs ūkas yra matomas plika akimi, ir kada jūs žiūrite į jį, stabtelkite, kad pamąstytumėte, jog toji šviesa, kurią jūs matote, paliko šitas tolimas saulės maždaug prieš vieną milijoną metų.

15:4.8 (170.2) Paukščių Tako galaktiką sudaro didžiulis skaičius anksčiau buvusių spiralinių ir kitokių ūkų, ir daugelis vis dar išlaiko savo pirminę konfigūraciją. Bet dėl vidinių katastrofų ir išorinio traukimo, daugelis patyrė tokių iškraipymų ir pertvarkymų, jog šitas milžiniškas sankaupas privertė atrodyti kaip degančių saulių, tokių, kaip Magelano Debesis, gigantiškos šviečiančios masės. Netoli Orvontono išorinių pakraščių vyrauja žvaigždinių grupių sferinis tipas.

15:4.9 (170.3) Orvontono milžiniški žvaigždžių debesys turėtų būti laikomi materijos atskiromis sankaupomis, palygintinomis su atskirais ūkais, matomais erdvės regionuose, esančiuose už

Paukščių Tako galaktikos ribų. Tačiau, daugelį vadinamųjų erdvės žvaigždinių debesų sudaro tikrai dujinė medžiaga. Šių žvaigždinių dujinių debesų energijos potencialas yra neįtikėtinai milžiniškas, ir jo dalį pasiima netoli esančios saulės ir persiunčia į erdvę kaip saulės išsiveržimus.

5. Erdvės kūnų kilmė

15:5.1 (170.4) Tas masės pagrindas, kuris yra supervisatos saulėse ir planetose, atsiranda iš ūkų ratų; labai mažai supervisatos masės yra organizuojama energijos reguliuotojų tiesioginiu veiksmu (kaip statant architektūrines sferas), nors atviroje erdvėje besikeičiantis materijos kiekis atsiranda nuolat.

15:5.2 (170.5) Pagal kilmę didžioji dalis saulių, planetų, ir kitų sferų gali būti klasifikuojama vienoje iš tokių dešimties grupių:

15:5.3 (170.6) 1. *Koncentriniai susitraukę žiedai.* Ne visi ūkai yra spiraliniai. Ne vienas milžiniškas ūkas, vietoje to, kad suskiltų į dvigubų žvaigždžių sistemą ar virstų spirale, susitraukia susidarant dideliui kiekiui žiedų. Toks ūkas ilgą laiką atrodo kaip milžiniška centrinė saulė, kurią supa aplink skriejančių materijos formuočių, panašių į žiedus, daugybė gigantiškų debesų.

15:5.4 (170.7) 2. *Sūkurinės žvaigždės* apima tas saules, kurios yra išmetamos į išorę iš labai karštų dujų didžiulių motininių ratų. Jos nėra išmetamos išorėn kaip žiedai, bet kaip dešniapusės ir kairiapusės procesijos. Sūkurinės žvaigždės yra taip kilusios iš kitokių, nespiralinių ūkų.

15:5.5 (170.8) 3. *Gravitacinio sprogimo planetos.* Kada saulė yra kilusi iš spiralinio arba pailgo ūko, tada neretai ji yra išmetama

į išorę didžiuliu nuotoliu. Tokia saulė yra nepaprastai dujinė, o vėliau, kada kažkiek atvėsta ir kondensuojasi, tada ji gali kartais skrieti netoli kokios nors milžiniškos materijos masės, gigantiškos saulės ar erdvės tamsiojo kūno. Toks priartėjimas gali būti nepakankamai artimas, kad sukeltų susidūrimą, bet vis vien užtektinai artimas, kad leistų didesniojo kūno gravitacijos traukimui pradėti augančias konvulsijas mažesniajame kūne, šitokiu būdu sukeldamas padidėjusius poslinkius, kurie tuo pačiu metu vyksta patiriančios konvulsijas saulės priešingose pusėse. Aukščiausio pakilimo taške šitie sproginėjantys išsiveržimai sukuria didelį kiekį įvairaus dydžio materijos sankaupų, kurios gali būti išmetamos toliau už šią materiją išmetančios saulės gravitacijos poveikio zoną, šitokiu būdu tapdamos stabilizuotos savo pačių orbitose aplink vieną iš šių dviejų kūnų, dalyvaujančių šitame epizode. Vėliau didesnieji materijos rinkiniai susijungia ir palaipsniui prie savęs prisitraukia mažesnius kūnus. Šitokiu būdu atsiranda daugelis iš mažesniųjų sistemų kietųjų planetų. Jūsų pačių saulės sistema turėjo kaip tik tokią kilmę.

^{15:5.6 (171.1)} 4. *Centrifuginės planetinės dukros.* Milžiniškos saulės, kada būna tam tikruose vystymosi etapuose, ir jeigu jų sukimosi greitis smarkiai padidėja, pradeda išsviesti didžiulį kiekį materijos, kuri vėliau gali būti surinkta tam, kad suformuotų mažus pasaulius, kurie toliau skrieja aplink savo motininę saulę.

^{15:5.7 (171.2)} 5. *Gravitacinės stokos sferos.* Atskirų žvaigždžių dydžiui yra kritinė riba. Kada saulė pasiekia tokią ribą, jeigu ji nesumažina sukimosi greičio, tada ji yra pasmerkta suskilti; įvyksta saulės suskilimas ir atsiranda nauja šitos rūšies dviguba

žvaigždė. Vėliau gali būti suformuotas didelis skaičius mažų planetų kaip šito subyrėjimo šalutinis produktas.

15:5.8 (171.3) 6. *Spazminės žvaigždės*. Mažesnėse sistemose didžiausioji išorinė planeta kartais pritraukia prie savęs kaimyninius pasaulius, tuo tarpu tos planetos, kurios yra netoli saulės, pradeda savo baigiamąjį pasinėrimą. Jūsų saulės sistemoje tokia pabaiga reikštų, jog saulė pareikalautų tų keturių vidinių planetų, tuo tarpu didžiausioji planeta, Jupiteris, labai smarkiai padidėtų, pasiglemždama likusius pasaulius. Dėl tokios saulės sistemos pabaigos atsirastų dvi gretimos, bet nelygios saulės, dvigubos žvaigždės formuotės vienas tipas. Tokios katastrofos yra nedažnos, išskyrus supervisatos žvaigždėtas sankaupas išoriniuose laisvuose pakraščiuose.

15:5.9 (171.4) 7. *Kamuolinės sferos*. Iš didžiulio materijos kiekio, skriejančio erdvėje, gali palengva susidaryti mažos planetos. Jos išauga dėl palaipsnio meteoritų patekimo ar dėl nedidelių susidūrimų. Tam tikruose erdvės sektoriuose yra palankios sąlygos tokioms planetų susidarymo formoms. Neretas apgyvendintas pasaulis turėjo tokią kilmę.

15:5.10 (171.5) Kai kurios iš tankių tamsiųjų salų yra tiesiogiai susidariusios dėl erdvėje transmutuojančios energijos palaipsnio natūralaus padidėjimo. Šitų tamsiųjų salų kita grupė atsirado dėl šaltos materijos, paprasčiausių skeveldrų ir meteoritų, skriejančių erdvėje, milžiniško kiekio sukaupimo. Tokios materijos sankaupos niekada nebuvo karštos ir savo sandara, išskyrus tankį, yra labai panašios į Urantiją.

15:5.11 (171.6) 8. *Išdegusios saulės*. Kai kurios iš tamsiųjų erdvės salų yra išdegusios atskiros saulės, išnaudojusios visą

prieinamą erdvės energiją. Organizuoti materijos vienetai priartėja prie visiško kondensavimosi, realaus užbaigto sukietėjimo; ir reikalingi amžių amžiai tam, kad taip smarkiai kondensuotos materijos milžiniškos masės būtų iš naujo vėl pakrautos erdvės grandinėse ir šitokiu būdu būtų parengtos visatos veikimo naujiems ciklams po susidūrimo arba kokio nors lygiai taip atgaivinančio kosminio atsitikimo.

15:5.12 (171.7) 9. *Susidūrimo sferos.* Tuose tankesniuose susikaupimo regionuose susidūrimai nėra neįprasti. Tokį astronominį iš naujo prisiderinimą lydi milžiniški energijos pokyčiai ir materijos transmutacijos. Susidūrimai, į kuriuos įsivelia negyvos saulės, turi ypatingą poveikį sukuriant plačiai išplintančius energijų pulsavimus. Susidūrimų nuolaužos dažnai sudaro materialius branduolius, iš kurių vėliau bus formuojami planetų kūnai, pritaikyti mirtingųjų apgyvendinimui.

15:5.13 (172.1) 10. *Architektūriniai pasauliai.* Tai yra tie pasauliai, kurie yra pastatyti sutinkamai su planais ir ypatumais kokiam nors specialiam tikslui, kaip, pavyzdžiui, Salvingtonas, jūsų vietinės visatos būstinė, ir Uversa, mūsų supervisatos vyriausybės vieta.

15:5.14 (172.2) Yra daugybė kitų būdų atsirasti saulėms ir susidaryti planetoms, bet aukščiau pateikti procesai numato tuos metodus, kurių pagalba ima egzistuoti didžioji dauguma žvaigždėtų sistemų ir planetinių šeimų. Mėginti pavaizduoti visus skirtingus metodus, kurie įsitraukia į žvaigždines metamorfozes ir į planetinę evoliuciją, tuomet reikėtų pasakoti beveik apie vieną šimtą skirtingų būdų, kurių dėka susiformuoja saulės ir atsiranda planetos. Kada jūsų astronomai

įdėmiai tyrinės dangų, tada jie pamatys reiškinius, būdingus visiems šitiems žvaigždžių evoliucijos būdams, bet jie retai kada pastebės įrodymų, kaip susiformuoja šitos mažos, nešviečiančios materijos rinkiniai, kurie tarnauja kaip apgyvendintos planetos, pačios svarbiausios iš gausių materialių kūrinų.

6. Erdvės sferos

15:6.1 (172.3) Nepriklausomai nuo kilmės, erdvės įvairios sferos gali būti klasifikuojamos į tokius pagrindinius skyrius:

15:6.2 (172.4) 1. Saulės— erdvės žvaigždės.

15:6.3 (173.1) 2. Erdvės tamsieji kūnai.

15:6.4 (173.2) 3. Mažesnieji erdvės kūnai—kometos, meteoritai, ir mažytės saulių dalys.

15:6.5 (173.3) 4. Planetos, įskaitant apgyvendintus pasaulius.

15:6.6 (173.4) 5. Architektūrinės sferos—specialiai sukurti pasauliai.

15:6.7 (173.5) Išskyrus architektūrines sferas, visi erdvės kūnai turi evoliucinę kilmę, evoliucinę ta prasme, kad jie nebuvo sukurti Dievybės nurodymu, evoliucinę ta prasme, kad Dievo kūrybiniai veiksmai atsiskleidė laiko-erdvės metodu Dievybės sukurtų ir sutvertų daugelio protingų būtybių veikimo dėka.

15:6.8 (173.6) *Saulės*. Jos yra erdvės žvaigždės savo egzistavimo įvairiuose etapuose. Kai kurios iš jų yra atskiros besivystančios erdvės sistemos; kitos yra dvigubos žvaigždės, susitraukiančios ar nykstančios planetinės sistemos. Erdvės žvaigždės egzistuoja ne mažiau kaip tūkstantyje skirtingų būsenų ir etapų.

Jūs esate susipažinę su saulėmis, kurios skleidžia šviesą, lydimą karščio, bet taip pat yra saulių, kurios šviečia be karščio.

15:6.9 (173.7) Tie trilijonų trilijonai metų, kada paprasta saulė skleis karštį ir šviesą, gerai parodo tą milžinišką energijos atsargą, kurią turi kiekvienas materijos vienetas. Tos realios energijos, kuri yra saugoma fizinės materijos nematomose dalelytėse, beveik neįmanoma įsivaizduoti. Ir šitoji energija tampa beveik visiškai prieinama kaip šviesa, kada ją veikia milžiniškas karščio spaudimas ir su juo susijusios energijos veiklos, kurios vyrauja degančių saulių viduje. Dar ir kitos sąlygos šitas saules įgalina transformuoti ir pasiūsti didelę dalį erdvės energijos, kuri pasklinda nustatytomis erdvės grandinėmis. Saulės dinamos į save traukia, o vėliau paskleidžia fizinės energijos daugelį fazių ir visas materijos formas. Šitokiu būdu saulės tarnauja kaip energijos apytakos pagreitintojai, veikdamos kaip automatinės energijos valdymo stotys.

15:6.10 (173.8) Orvontono supervisatą apšviečia ir apšildo daugiau kaip dešimt trilijonų degančių saulių. Šitos saulės yra jums matomos astronominės sistemos žvaigždės. Daugiau negu du trilijonai žvaigždžių yra per daug nutolusios ir per daug mažos, jog kada nors jas būtų galima pamatyti iš Urantijos. Pagrindinėje visatoje saulių yra tiek, kiek vandens stiklinių yra jūsų pasaulio vandenynuose.

15:6.11 (173.9) *Tamsiosios erdvės salos.* Jos yra negyvos saulės ir kitokios didžiulės materijos sandraupos, neturinčios nei šviesos, nei karščio. Kartais tamsiosios salos turi milžinišką masę ir labai smarkiai paveikia visatos pusiausvyrą ir energijos manipuliavimą. Kai kurių tokių didžiulių masių tankis yra beveik neįtikėtinas. Ir tokia didžiulė masės koncentracija

tamsiąsias salas įgalina veikti kaip galingus pusiausvyros ratus, veiksmingai išlaikančius susietas didžiules kaimynines sistemas. Jos palaiko energijos gravitacijos pusiausvyrą daugelyje žvaigždynų; daugelis fizinių sistemų, kurios priešingu atveju didžiuliu greičiu nertų į susinaikinimą artimose saulėse, dabar yra saugiai laikomos šitų saugančių tamsiųjų salų gravitacijos grybšnyje. Būtent dėl šitos funkcijos mes galime tiksliai nustatyti jų vietą. Mes išmatavome šviečiančių kūnų gravitacijos traukimą, ir dėl to galime apskaičiuoti erdvės tamsiųjų salų, kurios taip efektyviai veikia, kad išlaikytų konkrečios sistemos pastovų kursą, dydį ir vietą.

15:6.12 (173.10) *Mažieji erdvės kūnai.* Meteoritai ir kitokios mažos materijos dalelytės, skriejančios ir atsirandančios erdvėje, sudaro energijos ir materialios substancijos milžinišką sandaugą.

15:6.13 (173.11) Daug kometų yra nesusiformavę laukiniai palikuonys iš saulės motininių ratų, kuriuos palaipsniui į savo kontrolę paima centrinė valdančioji saulė. Kometos taip pat atsiranda ir daugybe kitokių būdų. Kometos uodega nuo traukiančiojo kūno arba saulės nosisuka dėl savo labai smarkiai išretėjusių dujų elektrinės reakcijos, o taip pat dėl šviesos ir kitų energijų, išmetamų iš saulės, realaus spaudimo. Šitas reiškinys sudaro vieną iš konkrečių įrodymų apie šviesos ir su ja susietų energijų realumą; jis parodo, jog šviesa turi svorį. Šviesa yra reali substancija, o ne tiesiog hipotetinio eterio bangos.

15:6.14 (173.12) *Planetos.* Jos yra didesnės materijos sandaugos, kurios orbita skrieja aplink saulę arba kokį nors kitą erdvės kūną; jos skiriasi dydžiu, nuo saulės sistemos sudėtinių dalių iki didžiausių dujinių, skystų, ar kietų sferų. Tie šalti pasauliai,

susidarę iš erdvėje skriejančios materijos, kada jiems pasitaiko atsidurti tinkamuose ryšiuose su artima saule, būna idealesnės planetos tam, kad priimtų protingus gyventojus. Mirusios saulės, kaip taisyklė, nėra pritaikytos gyvybei; paprastai jos būna per toli nuo gyvos, degančios saulės, o priedo, jos iš viso yra per daug masyvios; trauka jų paviršiuje yra milžiniška.

15:6.15 (173.13) Jūsų supervisorio rečiau negu kas keturiasdešimtoje šaltoje planetoje gyvena jūsų kategorijos būtybės. Ir, aišku, superkarštos saulės ir šalti nusidriekę pasauliai nėra tinkami tam, kad priglaustų aukštesnę gyvybę. Šiuo metu jūsų saulės sistemoje tikrai trys planetos yra tinkamos tam, kad priimtų gyvybę. Urantija dydžiu, tankiu, ir vieta daugeliu atžvilgių yra ideali vieta žmogaus gyvenimui.

15:6.16 (173.14) Fizinės energijos elgesio dėsniai iš esmės yra visuotiniai, bet vietiniai poveikiai yra labai susiję su tomis fizinėmis sąlygomis, kurios vyrauja atskirose planetose ir vietinėse sistemose. Beveik begalinės tvarinių gyvybės ir kitokių gyvų pasireiškimų įvairovė apibūdina nesuskaičiuojamus erdvės pasaulius. Tačiau, pasaulių grupėje, sujungtoje į konkrečią sistemą, yra tam tikrų panašių aspektų, kaip yra ir protingos gyvybės visatos modelis. Tarp šitų planetinių sistemų, kurios priklauso tai pačiai fizinei grandinei ir kurios artimai viena už kitos be pabaigos skrieja aplink visatų apskritimą, yra fizinių ryšių.

7. Architektūrinės sferos

15:7.1 (174.1) Nors kiekvienos supervisorios vyriausybės vieta yra netoli savo erdvės segmento evoliucinių visatų centro, bet ji užima tokį pasaulį, kuris buvo sukurtas pagal įsakymą ir

apgyvendintas akredituotų asmenybių. Šitie būstinės pasauliai yra architektūrinės sferos, erdvės kūnai, specialiai pastatyti turint ypatingą tikslą. Nors šitos sferos tuo pačiu naudojasi ir artimųjų saulių šviesa, bet jos yra aprūpintos ir autonominiu apšvietimu ir šildymu. Kiekviena iš jų turi po saulę, kuri skleidžia šviesą be karščio, kaip Rojaus palydovai, tuo tarpu kiekvieną iš jų šiluma aprūpina tam tikrų energijos srovių apytaka netoli sferos paviršiaus. Šitie būstinių pasauliai priklauso vienai iš didesniųjų sistemų ir yra išsidėstę netoli savo atitinkamų supervisatų astronominio centro.

15:7.2 (174.2) Laikas yra sustandartintas šių supervisatų būstinėse. Orvontono supervisatos standartinė diena prilygsta beveik trisdešimčiai dienų Urantijos laiku, ir Orvontono metai yra lygūs vienam šimtui standartinių dienų. Uversos metai yra standartiniai metai septintojoje supervisatoje, ir jie be dvidešimt dviejų minučių yra trys tūkstančiai dienų Urantijos laiku, maždaug aštuonerių ir vieno penktadalio jūsų metų laikotarpis.

15:7.3 (174.3) Septynių supervisatų būstinės pasauliai turi Rojaus, savo tobulumo centrinio modelio, prigimties ir grožio. Tikrovėje, visi būstinių pasauliai yra rojiški. Jie iš tikrųjų yra dangiškosios buveinės, ir jie auga materialiu dydžiu, morontiniu grožiu, ir dvasine šlove nuo Jerusemo iki centrinės Salos. Ir visi šitų būstinių pasaulių palydovai taip pat yra architektūrinės sferos.

15:7.4 (174.4) Tie įvairūs būstinių pasauliai yra aprūpinti materialaus ir dvasinio kūrinio visais aspektais. Šitie visatų pasimatymų pasauliai yra namai visų rūšių materialioms, morontinėms, ir dvasinėms būtybėms. Kada mirtingieji tvariniai kyla per visatą,

pereidami iš materialių sferų į dvasines, tada jie niekada nepraranda dėkingumo savo egzistencijos ankstesniesiems lygiams ir pasidžiaugimo jais.

15:7.5 (174.5) *Jerusemas*, jūsų vietinės Satanijos sistemos būstinė, turi savo septynis pereinamosios kultūros pasaulius, aplink kiekvieną iš jų skrieja po septynis palydovus, tarp kurių yra morontinio sulaikymo septyni gyvenamieji pasauliai, žmogaus pirmoji pomirtinė gyvenamoji vieta. Taip, kaip dangaus terminas buvo vartojamas Urantijoje, tai kartais jis reiškė šituos septynis gyvenamuosius pasaulius, pirmasis gyvenamasis pasaulis pavadinamas pirmuoju dangumi, ir taip toliau iki septintojo.

15:7.6 (174.6) *Edentija*, jūsų Norlatiadeko žvaigždyno būstinė, turi suvisuomeninančios kultūros ir mokymo savo septyniasdešimt pasaulių, kuriuose kylantieji gyvena po to, kada užbaigia asmenybės mobilizavimo, suvienijimo, ir įgyvendinimo kursą Jeruseme.

15:7.7 (174.7) *Salvingtoną*, jūsų vietinės visatos Nebadono sostinę, supa dešimt universitetinių grupių, kiekvienoje iš jų yra po keturiasdešimt devynias sferas. Jose iš tiesų žmogus yra dvasinamas po savo suvisuomeninimo žv-aigždyne.

15:7.8 (174.8) *Umažąjį trečiąjį*, jūsų mažojo sektoriaus, Ensos, būstinę supa kylančiojo gyvenimo aukščiausiųjų fizinių studijų septynios sferos.

15:7.9 (174.9) *Udidįjį penktąjį*, jūsų didžiojo sektoriaus, Splandono, būstinę supa supervisatos išsivysčiusio intelektualaus mokymo septyniasdešimt sferų.

15:7.10 (175.1) *Uversq*, jūsų supervisatos, Orvontono, būstinę betarpiškai juosia išvystyto dvasinio mokymo septyni aukštieji universitetai kylantiesiems valiniams tvariniams. Šitų nuostabą keliančių sferų kiekvieną iš septynių grupių sudaro septyniasdešimt specializuotų pasaulių, turinčių tūkstančių tūkstančius viskuo aprūpintų institucijų ir organizacijų, skirtų universitetiniam lavinimui ir dvasinei kultūrai, kur laiko piligrimai iš naujo mokomi ir iš naujo egzaminuojami jiems ruošiantis ilgam skrydžiui į Havoną. Atvykstantieji laiko piligrimai visada priimami šituose asocijuotuose pasauliuose, bet į Havoną išvykstantys absolventai visada išsiunčiami tiesiai nuo Uversos krantų.

15:7.11 (175.2) *Uversa* yra dvasinė ir administracinė būstinė maždaug vienam trilijonui apgyvendintų ar apgyvendinamų pasaulių. Orvontono sostinės šlovė, grožis, ir tobulumas pranoksta bet kokius laiko-erdvės kūrinių stebuklus.

15:7.12 (175.3) Jeigu visos suprojektuotos vietinės visatos ir jų sudedamosios dalys būtų sukurtos, tai septyniose supervisatose būtų šiek tiek mažiau negu penki šimtai milijardų architektūrinių sferų.

8. Energijos kontrolė ir reguliavimas

15:8.1 (175.4) Supervisatų būstinių sferos yra taip sukonstruotos, kad jos gali veikti kaip labai efektyvūs įtampos-energijos reguliuotojai savo įvairiems sektoriams ir tarnauti kaip energijos sukonzentravimo taškai savo komponentinėms vietinėms visatoms. Jos demonstruoja galingą poveikį fizinių energijų, cirkuliuojančių per organizuotą erdvę, pusiausvyrai ir valdymui.

15:8.2 (175.5) Tolimesnes reguliuojamąsias funkcijas vykdo supervisatos energijos centrai ir fiziniai kontrolieriai, gyvos ir pusiau gyvos protingos esybės, sukurtos šitam tiesioginiam tikslui. Šituos energijos centrus ir kontrolierius sunku suprasti; žemesniosios kategorijos nėra valinės, jos neturi valios, jos nepasirenka, jų funkcijos yra labai protingos, bet akivaizdžiai automatinės ir neatskiriamos nuo jų labai smarkiai specializuotos organizacijos. Supervisatų energijos centrai ir fiziniai kontrolieriai imasi nukreipti ir iš dalies kontroliuoti tas trisdešimties energijų sistemas, kurios sudaro gravitos sferą. Fizinės energijos grandinėms, kurias valdo Uversos energijos centrai, reikia šiek tiek daugiau kaip 968 milijonų metų tam, kad užbaigtų šios supervisatos apjuosimą.

15:8.3 (175.6) Atsirandanti energija turi substanciją; ji turi svorį, nors svoris visada yra santykinis, priklausantis nuo skriejimo greičio, masės, ir antigravitacijos. Materijoje masė turi tendenciją skriejimo greitį energijoje sulėtinti; ir bet kur esantis energijos skriejimo greitis išreiškia: skriejimo greičio pirminį padovanojimą, minus sulėtinimą mase, sutinkamą judėjime, plius supervisatos gyvų energijos kontrolierių reguliuojančiąją funkciją ir netoli esančių labai karštų arba labai įkrautų kūnų fizinį poveikį.

15:8.4 (175.7) Visuotinis planas tam, kad būtų palaikoma pusiausvyra tarp materijos ir energijos, būtinai sukelia mažesnių materialių vienetų amžiną susidarymą ir suirimą. Visatos Energijos Reguliuotojai turi sugebėjimą kondensuoti ir sulaikyti arba išplėsti ir išlaisvinti besikeičiantį energijos kiekį.

15:8.5 (175.8) Gavusi sulėtinimo poveikį pakankamai ilgai, gravitacija visą energiją galiausiai paverstų į materiją, jeigu ne

du faktoriai: Pirma, energijos kontrolierių antigravitacinis poveikis, ir antra, organizuota materija linksta į suirimą tam tikromis sąlygomis, kurios yra sutinkamos labai karštose žvaigždėse, ir tam tikromis ypatingomis sąlygomis erdvėje netoli labai energizuotų šaltųjų kondensuotos materijos kūnų.

15:8.6 (176.1) Kada masė tampa per didele sankaupa ir kelia pavojų energijos pusiausvyrai, tada tam, kad būtų palaipsniui sumažinamos fizinės energijos grandinės, įsiterpia fiziniai kontrolieriai, nebent pačios gravitacijos tolimesnį polinkį per daug materializuoti energiją nugalėtų įvykstantis susidūrimas tarp negyvų erdvės milžinų, šitokiu būdu per akimirksnį visiškai sunaikindamas sankaupinius gravitacijos rinkinius. Per šituos susidūrimų epizodus milžiniškos materijos masės staigiai yra paverčiamos į rečiausią energijos formą, ir kova dėl visuotinės pusiausvyros yra pradedama iš naujo. Galiausiai didesnės fizinės sistemos tampa stabilizuotos, tampa fiziškai nusistovėjusios, ir yra įtraukiamos į subalansuotas ir nusistovėjusias supervisatų grandines. Po šito įvykio tokiose nusistovėjusiose sistemose daugiau nebevyks tokių susidūrimų ar kitokių naikinančių katastrofų.

15:8.7 (176.2) Per energijos augimo laikotarpius būna energijos svyravimai ir karščio pulsavimai, kuriuos lydi elektriniai pasireiškimai. Energijos atoslūgio laikotarpiais būna padidėjusios tendencijos materijai kauptis, kondensuotis, ir išsiveržti iš kontrolės silpniau subalansuotose grandinėse, su dėl to atsirandančiais potvynio ir atoslūgio arba kolizininiais prisiderinimais, kurie greitai atstato pusiausvyrą tarp cirkuliuojančios energijos ir tiesiogine prasme labiau stabilizuotos materijos. Numatyti ir kitokiu būdu suprasti

degančių saulių ir erdvės tamsiųjų kūnų tokį tikėtiną elgesį yra dangiškųjų astronomų viena iš užduočių.

15:8.8 (176.3) Mes galime atpažinti didžiąją dalį tų dėsnių, kurie valdo visatos pasiausvyrą, ir numatyti didelę dalį to, kas yra susieta su visatos stabilumu. Iš esmės, mūsų prognozės yra patikimos, bet mes visada susiduriame su tam tikromis jėgomis, kurios nevisiškai derinasi su mums žinomais energijos kontrolės ir materijos elgesio dėsniais. Visų fizinių reiškinių prognozė tampa vis sunkesnė, kada mes einame iš Rojaus tolyn į išorę į visas. Kada mes išeiname už Rojaus Valdovų asmeninio administravimo ribų, tada susiduriame su vis didėjančiu nesugebėjimu tą apskaičiuoti pagal nustatytus standartus ir pagal įgytą patyrimą stebint vien tiktai gretimų astronominių sistemų fizinius reiškinius. Net septynių supervisatų sferose mes gyvename tarp jėgos veiksmų ir energijos reakcijų, kurios persmelkia visas mūsų sritis ir suvienyta pusiausvyra nusidrieka tolyn per visus išorinės erdvės regionus.

15:8.9 (176.4) Kuo toliau mes einame į išorę, tuo tikresnė galimybė mums susidurti su tais besikeičiančiais ir nenuspėjamais reiškiniais, kurie taip neklystamai liudija apie Absoliutų ir patirtinių Dievybių nesuvokiamą buvimą-veikimą. Ir šitie reiškiniai turi rodyti tam tikrą visų daiktų visuotinę virškontrolę.

15:8.10 (176.5) Orvontono supervisata, matomai, dabar išsikrauna; išorinės visatos atrodo pasikrauna neprilygstamai veiklai ateityje; centrinė Havonos visata yra amžinai stabilizuota. Gravitacija ir karščio nebuvimas (šaltis) organizuoja ir išlaiko materiją drauge; karštis ir antigravitacija griauna materiją ir

paskleidžia energiją. Gyvieji energijos reguliuotojai ir jėgos organizatoriai yra visatos sukūrimo, išardymo, ir perdarymo begalinių metamorfozių ypatingo valdymo ir išmintingo reguliavimo paslaptis. Ūkai gali suirti, saulės gali išdegti, sistemos gali išnykti, o planetos gali pražūti, bet visatos neišsieikvoja.

9. Supervisų grandinės

15:9.1 (176.6) Rojaus visuotinės grandinės iš tikrųjų persmelkia septynių supervisatų valdas. Šitos buvimo grandinės yra tokios: Visuotinio Tėvo asmenybės gravitacija, Amžinojo Sūnaus dvasinė gravitacija, Bendrai Veikiančiojo proto gravitacija, ir amžinosios Salos materialioji gravitacija.

15:9.2 (177.1) Papildomai prie visuotinių Rojaus grandinių ir papildomai prie Absoliutų ir patirtinių Dievybių buvimo-veikimo tarp supervisatos erdvės lygio ribų, veikia tiktai du energijos-grandinės skyriai arba įtampos suskaidymai: supervisatos grandinės ir vietinės visatos grandinės.

15:9.3 (177.2) *Supervisatos grandinės:*

15:9.4 (177.3) 1. Rojaus vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių suvienijanti intelekto grandinė. Tokia kosminio proto grandinė yra apribota viena atskira supervisata.

15:9.5 (177.4) 2. Atspindinčiųjų Dvasių atspindinčiojo tarnavimo grandinė kiekvienoje supervisatoje.

15:9.6 (177.5) 3. Paslaptinių Pagalbininkų slaptosios grandinės, tam tikru būdu tarpusavyje susietos ir per Dieviningtoną sujungtos su Visuotiniu Tėvu Rojuje.

15:9.7 (177.6) 4. Amžinojo Sūnaus tarpusavio bendravimo su savo Rojaus Sūnumis grandinė.

15:9.8 (177.7) 5. Begalinės Dvasios buvimas akimirksniu.

15:9.9 (177.8) 6. Rojaus programos, erdvės pranešimai iš Havonos.

15:9.10 (177.9) 7. Energijos centrų ir fizinių kontrolierių energijų grandinės.

15:9.11 (177.10) *Vietinės visatos grandinės:*

15:9.12 (177.11) 1. Rojaus Sūnų padovanojama dvasia, savęs padovanojimo pasaulių Guodėja. Tiesos Dvasia, Mykolo dvasia Urantijoje.

15:9.13 (177.12) 2. Dieviškųjų Tarnų, vietinių visatų Motinų Dvasių, grandinė, jūsų pasaulio Šventoji Dvasia.

15:9.14 (177.13) 3. Vietinės visatos intelekto tarnavimo grandinė, įskaitant ir skirtingai veikiančią pagalbinių proto dvasių buvimą.

15:9.15 (177.14) Kada vietinėje visatoje išsivysto tokia dvasinė harmonija, kad jos atskiros ir sujungtos grandinės tampa neatskiriamomis nuo supervisatos grandinių, kada realiai įsivysto tokia veikimo tapatybė ir tarnavimo vienovė, tada iš tiesų vietinė visata nedelsiant įskrieja į šviesos ir gyvenimo nusistovėjusias grandines, iš karto tapdama tinkama tam, jog būtų priimta į superkūrinio išstobulintos sąjungos dvasinę konfederaciją. Priėmimo į Dienų Senujų tarybas, į supervisatos konfederacijos narystę, reikalavimai yra tokie:

^{15:9.16 (177.15)} 1. *Fizinis stabilumas*. Vietinės visatos žvaigždės ir planetos turi būti pusiausvyroje; tiesioginių žvaigždinių metamorfozių laikotarpiai turi būti pasibaigę. Visata į priekį turi žengti aiškiu keliu; jos orbita turi būti saugiai ir galutinai nusistovėjusi.

^{15:9.17 (177.16)} 2. *Dvasinė ištikimybė*. Turi egzistuoti tokia būseną, kada Dievo Sūnus Aukščiausiasis Valdovas, kuris vadovauja tokios visatos reikalams, yra pripažįstamas visuotinai, ir jam išreiškiama visuotinė ištikimybė. Tarp visos vietinės visatos atskirų planetų, sistemų, ir žvaigždynų turi būti atsiradusi harmoningo bendradarbiavimo būseną.

^{15:9.18 (177.17)} Apie jūsų vietinę visatą net negalvojama, kad ji priklauso supervisatos nusistovėjusiai fizinei kategorijai, tuo labiau nemanoma, kad ji turi narystę supervisatos pripažintoje dvasinėje šeimoje. Nors Nebadonas dar neturi atstovavimo Uversoje, bet kartas nuo karto iš supervisatos vyriausybės mes būname siunčiami į jo pasaulius su specialiomis misijomis, net ir taip, kaip dabar aš esu atvykęs į Urantiją tiesiai iš Uversos. Mes suteikiame bet kokią įmanomą pagalbą jūsų reguliuotojams ir valdovams, jiems sprendžiant savo sunkias problemas; mes trokštame pamatyti jūsų visatą pasirengusią tam, kad būtų iki galo priimta į supervisatos šeimos asocijuotus kūrinius.

10. Supervisų valdovai

^{15:10.1 (178.1)} Supervisatų būstinės yra laiko-erdvės sferų aukštųjų dvasinių vyriausybių vietos. Supervyriausybės vykdomajai atšakai, kilusiai iš Trejybės Tarybų, betarpiškai vadovauja aukščiausiosios priežiūros viena iš Septynių Pagrindinių

Dvasių, būtybių, kurios sėdi Rojaus valdžios vietose ir administruoja supervisatas per Septynis Aukščiausiuosius Vykdytojus, esančius Begalinės Dvasios septyniuose ypatinguose pasauliuose, labiausiai išoriškuose Rojaus palydovuose.

15:10.2 (178.2) Supervisatų būstinės yra Atspindinčiųjų Dvasių ir Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjų gyvenamosios vietos. Iš šitos tarpinės padėties šitos nuostabios būtybės vykdo savo milžiniškas atspindėjimo operacijas, šitokiu būdu tarnaudamos centrinei visatai viršuje ir vietinėms visatoms apačioje.

15:10.3 (178.3) Kiekvienai supervisatai vadovauja trys Dienų Senieji, supervyriausybės jungtiniai vyriausieji vykdytojai. Supervisatos vyriausybės vykdančioje atšakoje personalą sudaro septynios skirtingos grupės:

15:10.4 (178.4) 1. Dienų Senieji.

15:10.5 (178.5) 2. Išminties Tobulintojai.

15:10.6 (178.6) 3. Dieviškieji Patarėjai.

15:10.7 (178.7) 4. Visuotiniai Cenzoriai.

15:10.8 (178.8) 5. Galingieji Žinianešiai.

15:10.9 (178.9) 6. Tie Aukštieji Valdžioje.

15:10.10 (178.10) 7. Tie be Vardo ir Skaičiaus.

15:10.11 (178.11) Trims Dienų Seniesiems betarpiškai padeda vieno milijardo Išminties Tobulintojų korpusas, su kuriuo yra susieti trys milijardai Dieviškųjų Patarėjų. Vienas milijardas

Visuotinių Cenzorių yra paskirta kiekvienai supervisatos administracijai. Šitos trys grupės yra Trejybės Lygiavertės Asmenybės, tiesiogiai ir dieviškai kilusios iš Rojaus Trejybės.

15:10.12 (178.12) Likusios trys kategorijos, Galingieji Žinianešiai, Tie Aukštieji Valdžioje, ir Tie be Vardo ir Skaičiaus, yra pašlovinti pakilusieji mirtingieji. Pirmieji iš šitų kategorijų pasirodė pakilusiųjų režimo metu ir perėjo per Havoną Grandfandos dienomis. Kada jie pasiekė Rojų, tada jie buvo įtraukti į Užbaigtumo Korpusą, apkabinti Rojaus Trejybės, ir vėliau paskirti į Dienų Senujų dieviškąją tarnystę. Kaip klasė, šitos kategorijos yra žinomos kaip Pasiekimo Sutrejybinti Sūnūs, būdamos dualistinės prigimties, bet dabar esančios Trejybės tarnystėje. Šitokiu būdu supervisatos vyriausybė buvo išplėsta tam, kad įtrauktų pašlovintus ir išstobulintus evoliucinių pasaulių vaikus.

15:10.13 (178.13) Lygiavertę supervisatos tarybą sudaro anksčiau paminėtos septynios vykdomosios grupės ir žemiau išvardinti sektorių valdovai ir kiti regioniniai prižiūrėtojai:

15:10.14 (179.1) 1. Dienų Tobulieji—supervisatos didžiųjų sektorių valdovai.

15:10.15 (179.2) 2. Dienų Nesenieji—supervisatos mažųjų sektorių tvarkytojai.

15:10.16 (179.3) 3. Dienų Sąjungos—vietinių visatų valdovų Rojaus patarėjai.

15:10.17 (179.4) 4. Dienų Ištikimieji—žvaigždynų vyriausybių valdovų Pačių Aukštųjų Rojaus patarėjai.

15:10.18 (179.5) 5. Trejybės Sūnūs Mokytojai, kurie kartais gali budėti supervisatos būstinėje.

15:10.19 (179.6) 6. Dienų Amžinieji, kurie gali kartais būti supervisatos būstinėje.

15:10.20 (179.7) 7. Septyni Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai—septynių Atspindinčiųjų Dvasių atstovai ir per jas atstovaujantys Rojaus Septynioms Pagrindinėms Dvasioms.

15:10.21 (179.8) Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai taip pat atstovauja dideliui skaičiui būtybių grupių, kurios yra įtakingos supervisatos vyriausybėse, tačiau kurios, šiuo metu, dėl įvairių priežasčių, nėra iki galo aktyvios pagal savo individualius sugebėjimus. Šita grupė apima: Aukščiausiosios Būtybės besivystančią asmenybės pasireiškimą supervisatoje, Aukščiausiojo Beribius Prižiūrėtojus, Galutiniojo Apribotus Vicegerentus, Madžestono neįvardintus ryšio atspindėtojus, ir Amžinojo Sūnaus viršasmenius dvasinius atstovus.

15:10.22 (179.9) Supervisatos būstinėje beveik visada galima surasti sukurtų būtybių visų grupių atstovus. Supervisatų įprastą tarnavimo darbą atlieka galingieji sekonafimai ir Begalinės Dvasios milžiniškos šeimos kiti atstovai. Šitiems nuostabiems centrams administruojant supervisatą, kontroliuojant supervisatą, tarnaujant supervisatai, ir įvykdant supervisatos nuosprendžius, visuotinės gyvybės kiekvienos sferos protingos būtybės yra kartu įtraukiamos ir į veiksmingą tarnavimą, išmintingą administravimą, kupiną meilės globą, ir teisingą sprendimo priėmimą.

15:10.23 (179.10) Supervisatos neturi kokio nors pobūdžio ambasadorių atstovavimo; viena nuo kitos jos yra visiškai izoliuotos. Viena apie kitos reikalus sužino tikrai per Rojaus analitinį centrą, kurį turi Septynios Pagrindinės Dvasios. Jų valdovai dieviškosios išminties tarybose dirba savo pačių supervisatų gerovei nepriklausomai nuo to, kas bevyktų visuotinės kūrinijos kituose sektoriuose. Šita supervisatų izoliacija išliks iki to laiko, kol bus pasiektas jų koordinavimas besivystančios patirtinės Aukščiausiosios Būtybės asmenybės-suverenumo labiau užbaigtu įgyvendinimu.

11. Svarstymų asamblėja

15:11.1 (179.11) Būtent tokiuose pasauliuose, kaip Uversa, būtybės, atstovaujančios tobulumo autokratijai ir evoliucijos demokratijai, vienos su kitomis susitinka betarpiškai. Supervyriausybės vykdomoji atšaka atsiranda tobulumo sferose; įstatymus leidžiančioji atšaka atsiranda iš evoliucinių visatų suklestėjimo.

15:11.2 (179.12) Supervisatų svarstymų asamblėja yra apribota būstinės pasauliu. Šitą įstatymus priimančiąją arba patariamąją tarybą sudaro septyneri rūmai, į kiekvienus rūmus kiekviena vietinė visata, priimta į supervisatų tarybas, renka vietinį atstovą. Šituos atstovus iš kylančiųjų piligrimų, baigusių mokymą Orvontone, kurie laukia Uversoje turėdami leidimą tam, jog būtų nugabenti į Havoną, parenka tokių vietinių visatų aukštosios tarybos. Tokios tarnystės vidutiniška trukmė yra maždaug vienas šimtas metų standartiniu supervisatos laiku.

15:11.3 (180.1) Aš iš tikrųjų nieko negirdėjau, jog būtų buvęs koks nors nesutarimas tarp Orvontono vykdytojų ir Uversos

asamblėjos. Niekada dar, per mūsų supervisatos istoriją, svarstymų organas nebuvo pateikęs tokios rekomendacijos, dėl kurios įgyvendinimo supervisatos vyriausybės vykdomasis skyrius būtų bent jau suabejojęs. Visada iš tiesų vyravo tobuliausia harmonija ir tarpusavio sutarimas, o visa tai pažymi tą faktą, jog evoliucinės būtybės iš tikrųjų gali pasiekti ištobulintos išminties, kuri jas gali sujungti su tobulos kilmės ir dieviškosios prigimties asmenybėmis, aukštumas. Svarstymų asamblėjų buvimas supervisatų būstinėse atskleidžia Visuotinio Tėvo ir jo Amžinojo Sūnaus visos gigantiškos evoliucinės sampratos išmintį ir pranašauja jos galutinį triumfą.

12. Aukščiausieji tribunolai

15:12.1 (180.2) Kada mes kalbame apie Uversos vyriausybės vykdomąją ir įstatymus priimančiąją atšakas, tai jūs galite, pagal Urantijos pilietinio valdymo kai kurių formų analogiją, samprotauti, jog mes turime turėti trečiąją arba juridinę atšaką, ir mes ją turime; bet ji neturi atskiro personalo. Mūsų teismai yra sudaryti šitokiu būdu: Jiems pirmininkauja, sutinkamai su bylos pobūdžiu ir rimtumu, vienas Dienų Senasis, vienas Išminties Tobulintojas, arba vienas Dieviškasis Patarėjas. Liudijimus už arba prieš individą, planetą, sistemą, žvaigždyną, ar visatą pateikia ir aiškina Cenzoriai. Laiko vaikų ir evoliucinių planetų gynimą siūlo Galingieji Žinianešiai, oficialūs supervisatų vyriausybių stebėtojai vietinėse visatose ir sistemose. Aukštosios vyriausybės požiūrį išdėsto Tie Aukštieji Valdžioje. Ir nuosprendį paprastai formuluoja kintančio dydžio komisija, susidedanti iš vienodo skaičiaus Tų be Vardo ir Skaičiaus ir grupės supratingų asmenybių, parinktų iš svarstymų asamblėjos.

15:12.2 (180.3) Dienų Senujų teismai yra aukščiausieji peržiūros tribunolai visų komponentinių visatų dvasiniams nuosprendžiams. Vietinių visatų Sūnūs Valdovai yra aukščiausieji savo pačių valdose; jie supervyriausybei yra pavaldūs tik tiek, kiek patys savanoriškai perduoda savo reikalus tam, kad Dienų Senieji patartų arba priimtų nuosprendį, išskyrus tas bylas, kurios yra susijusios su valinių tvarinių sunaikinimu. Mandatai dėl nuosprendžio atsiranda vietinėse visatose, bet nuosprendžiai dėl valinio tvarinio sunaikinimo visada priimami supervisatos būstinėje ir vykdomi iš jos. Vietinių visatų Sūnūs gali pateikti dekretą dėl mirtingojo žmogaus išlikimo, tačiau tik Dienų Senieji gali priimti vykdomąjį nuosprendį dėl amžinojo gyvenimo ir mirties reikalų.

15:12.3 (180.4) Dėl visų reikalų, kuriems nereikia teismo, įrodymų pateikimo, sprendimus priima Dienų Senieji arba jų pagalbininkai, ir šitie sprendimai visada būna vienbalsiai. Čia mes kalbame apie tobulumo tarybas. Šituose aukščiausiųjų ir nuostabiausiųjų tribunolų dekretuose nėra nei nesutarimų, nei mažumos nuomonių.

15:12.4 (180.5) Su tam tikromis negausiomis išimtimis šios supervyriausybės atitinkamose savo sferose jurisdikciją vykdo visa kam ir visoms būtybėms. Nėra apeliavimo dėl supervisatos valdžios nurodymų ir sprendimų, kadangi jie išreiškia Dienų Senujų ir tos Pagrindinės Dvasios, kuri, iš Rojaus, vadovauja tos konkrečios supervisatos likimui, sutampančias nuomones.

13. Sektorių vyriausybės

15:13.1 (181.1) *Didysis sektorius* sudaro maždaug vieną dešimtadalį visos supervisatos ir susideda iš vieno šimto mažųjų sektorių, dešimt tūkstančių vietinių visatų, maždaug vieno šimto milijardų apgyvendinamų pasaulių. Šituos didžiuosius sektorius valdo trys Dienų Tobulieji, Trejybės Aukščiausiosios Asmenybės.

15:13.2 (181.2) Dienų Tobulųjų teismai yra sudaryti didele dalimi taip, kaip ir Dienų Senujų teismai, išskyrus tai, kad jie nepriima dvasinių nuosprendžių valdoms. Šitų didžiųjų sektorių vyriausybių darbas daugiausia yra susijęs su toli nusidriekusi kūrinio intelektualiu statusu. Didieji sektoriai sulaiko, sprendžia, išplatina, susistemina, kad būtų pranešama Dienų Senujų teismams, kasdienio ir administracinio pobūdžio visus supervisatos svarbos reikalus, kurie nėra betarpiškai susiję su valdų dvasiniu administravimu arba su Rojaus Valdovų planų dėl mirtingųjų kilimo vykdymu. Didžiojo sektoriaus vyriausybės personalas niekuo nesiskiria nuo supervisatos vyriausybės personalo.

15:13.3 (181.3) Kaip Uversos nuostabūs palydovai yra susiję su jūsų baigiamuoju dvasiniu parengimu Havonai, taip Udidžiojo penktojo septyniasdešimt palydovų iš tiesų yra atsidavę jūsų supervisatos intelektualiam mokymui ir vystymui. Iš tikrųjų iš viso Orvontono čia yra surinktos išmintingos būtybės, kurios nenuilstamai dirba tam, kad laiko mirtinguosius parengtų tolimesniam žengimui į priekį link amžinybės karjeros. Kylančiųjų mirtingųjų didžiausia mokymo dalis yra įgyvendinama šiuose septyniasdešimtyje mokymo pasaulių.

15:13.4 (181.4) *Mažųjų sektorių* vyriausybėms vadovauja po tris Dienų Nesenuosius. Jų administracija daugiausia rūpinasi savo

sudedamųjų vietinių visatų fizine kontrole, suvienijimu, stabilizavimu, ir administravimo įprastiniu koordinavimu. Kiekvienas mažasis sektorius apima vieną šimtą vietinių visatų, dešimt tūkstančių žvaigždynų, vieną milijoną sistemų, arba apie vieną milijardą apgyvendinamų pasaulių.

15:13.5 (181.5) Mažųjų sektorių būstinių pasauliai yra Pagrindinių Fizinių Kontrolierių didingos susitikimų vietos. Šituos būstinių pasaulius supa septynios mokymo sferos, kurios sudaro supervisatos pradinės mokyklas ir yra lavinimo centrai, kuriuose pateikiamos fizinės ir administracinės žinios, susijusios su visatų visata.

15:13.6 (181.6) Mažųjų sektorių vyriausybių administratoriai yra tiesiogiai pavaldūs didžiojo sektoriaus valdovų jurisdikcijai. Dienų Nesenieji gauna visus stebėjimų pranešimus ir koordinuoja visas rekomendacijas, kurios pasiekia supervisatą iš Dienų Sąjungų, kurios kaip Trejybės stebėtojai ir patarėjai yra dislokuotos vietinių visatų būstinių sferose, ir iš Dienų Ištikimųjų, kurie panašiai yra priskirti prie Pačių Aukštųjų tarybų žvaigždynų būstinėse. Visi tokie pranešimai yra siunčiami Dienų Tobuliesiems didžiuosiuose sektoriuose, kad vėliau būtų perduoti toliau Dienų Senųjų teismams. Šitokiu būdu Trejybės režimas nusidriekia nuo vietinių visatų žvaigždynų aukštyn iki supervisatos būstinės. Vietinių sistemų būstinės Trejybės atstovų neturi.

14. Septynių supervisau tikslai

15:14.1 (181.7) Yra septyni pagrindiniai tikslai, kurie atsiskleidžia septynių supervisatų evoliucijoje. Kiekvienas pagrindinis tikslas supervisatos evoliucijoje turės pilniausią išraišką tiktai

vienoje iš septynių supervisatų, ir dėl to iš tiesų kiekviena supervisata turi ypatingą funkciją ir unikalų pobūdį.

15:14.2 (182.1) Orvontonas, septintoji supervisata, toji, kuriai priklauso jūsų vietinė visata, daugiausia yra žinomas dėl savo gausaus ir atsidavusio gailestingo tarnavimo, kurį dovanoja šių sferų mirtingiesiems. Jis yra garsus dėl to būdo, kuriame vyrauja teisingumas, suminkštintas gailestingumu, o valdžia valdo remdamasi kantrybe, tuo metu, kai laiko aukos yra laisvai aukojamos tam, kad užtikrintų amžinybės stabilizavimą. Orvontonas yra meilės ir gailestingumo demonstravimas visatoje.

15:14.3 (182.2) Tačiau, labai sunku pavaizduoti mūsų sampratą apie šio evoliucinio tikslo, kuris atsiskleidžia Orvontone, tikrąjį pobūdį, bet galima būtų apie jį užsiminti pasakius tai, jog šitame superkūrinyje mes jaučiame, kad šeši kosminės evoliucijos unikalūs tikslai, kaip jie pasireiškia šešiuose asocijuotuose superkūriniuose, čia yra tarpusavyje susiejami į visumos prasmingumą; ir būtent dėl šitos priežasties mes kartais darydavome prielaidą, jog Dievo Aukščiausiojo išvystytas ir užbaigtas įsameninimas tolimoje ateityje ir iš Uversos valdys ištobulintas septynias supervisatas savo tuo metu pasiektos visagalės suverenios valdžios viso patirtinio didingumo dėka.

15:14.4 (182.3) Kaip Orvontonas yra unikalus prigimtimi ir individualus lemtimi, lygiai taip ir kiekviena iš šešių su juo susietų supervisatų yra unikali prigimtimi ir individuali lemtimi. Tačiau didelė dalis to, kas vyksta Orvontone, jums neapreiškiama, ir iš šitų Orvontono gyvenimo neapreikštų aspektų didelė dalis turi būti kuo pilniausiai išreikšta kurioje

nors kitoje supervisatoje. Supervisatos evoliucijos septyni tikslai apima visas septynias supervisatas, bet kiekvienas superkūrinys išraišką iki galo suteiks tiktai vienam iš šitų tikslų. Tam, kad daugiau suprastumėte apie šiuos supervisatų tikslus, daug kas, ko jūs nesuprantate, jums turėtų būti apreikšta, bet net ir tada jūs suvoktumėte tiktai mažą dalį. Šitas ištisas pasakojimas suteikia tiktai trumpą žvilgsnį į milžinišką kūrinį, kurio dalis yra jūsų pasaulis ir vietinė sistema.

15:14.5 (182.4) Jūsų pasaulis vadinamas Urantija, ir jo numeris planetų grupėje, arba Satanijos sistemoje, yra 606. Šita sistema šiuo metu turi 619 apgyvendintų pasaulių, o daugiau negu du šimtai papildomų planetų palankiai vystosi link to, kad taptų apgyvendintais pasauliais kažkuriuo metu ateityje.

15:14.6 (182.5) Satanija turi būstinės pasaulį, vadinamą Jerusemu, o Norlatiadeko žvaigždyne šios sistemos numeris yra dvidešimtas ketvirtas. Jūsų žvaigždyną, Norlatiadeką, sudaro vienas šimtas vietinių sistemų, ir jis turi būstinės pasaulį, vadinamą Edentija. Norlatiadekas yra septyniasdešimtas numeris Nebadono visatoje. Nebadono vietinę visatą sudaro vienas šimtas žvaigždynų, ir ji turi sostinę, žinomą Salvingtono vardu. Ensos mažajame sektoriuje Nebadono visata turi aštuoniasdešimt ketvirtąjį numerį.

15:14.7 (182.6) Ensos mažąjį sektorių sudaro vienas šimtas vietinių visatų, ir jis turi sostinę, kuri yra vadinama Umažoji trečioji. Šitas mažasis sektorius turi trečiąjį numerį Splandono didžiajame sektoriuje. Splandoną sudaro vienas šimtas mažųjų sektorių, ir jis turi pasaulį būstinę, kuri yra vadinama Udidžioji penktoji. Tai yra Orvontono supervisatos, didžiosios visatos septintojo segmento, penktasis didysis sektorius. Šitokiu būdu

jūs galite nustatyti savo planetos vietą visatų visatos organizacijos ir administracijos schemeje.

15:14.8 (182.7) Didžiojoje visatoje jūsų pasaulio, Urantijos, numeris yra 5.342.482.337.666. Tai yra registracijos numeris Uversoje ir Rojuje, jūsų numeris apgyvendintų pasaulių kataloge. Aš žinau registracijos numerį fizinėje sferoje, bet jis yra tokio nepaprasto dydžio, kad mirtingojo protui turi mažai praktinės reikšmės.

15:14.9 (183.1) Jūsų planeta yra milžiniško kosmoso narys; jūs priklausote beveik begalinei pasaulių šeimai, bet jūsų sfera yra taip tiksliai administruojama ir taip su meile puoselėjama tarsi ji būtų vienintelis apgyvendintas pasaulis visoje egzistencijoje.

15:14.10 (183.2) [Pateikta Visuotinio Cenzoriaus, gyvenančio Uversoje.]

16 Dokumentas. Septynios Pagrindinės Dvasios

16:0.1 (184.1) ROJAUS Septynios Pagrindinės Dvasios yra Begalinės Dvasios pirminės asmenybės. Šituo septinkarčiu savęs padauginimo kūrybiniu veiksmu Begalinė Dvasia išnaudojo matematinių kombinacijų galimybes, kurios tik gali būti faktiškai egzistuojant Dievybės trims asmenims. Jeigu būtų buvę įmanoma sukurti didesnę skaičių Pagrindinių Dvasių, tai jos būtų sukurtos, bet yra tiktai septynios asociatyvios galimybės, ir tiktai septynios, neatskiriamos nuo trijų Dievybių. Ir tai paaiškina, kodėl visata yra valdoma septyniuose didžiuliuose skyriuose, ir kodėl skaičius septyni iš esmės yra bazinis jos organizavimui ir administravimui.

^{16:0.2 (184.2)} Šitokiu būdu Septynios Pagrindinės Dvasios yra kilusios ir gauna individualius bruožus iš tokių septynių panašumų:

^{16:0.3 (184.3)} 1. Visuotinio Tėvo.

^{16:0.4 (184.4)} 2. Amžinojo Sūnaus.

^{16:0.5 (184.5)} 3. Begalinės Dvasios.

^{16:0.6 (184.6)} 4. Tėvo ir Sūnaus.

^{16:0.7 (184.7)} 5. Tėvo ir Dvasios.

^{16:0.8 (184.8)} 6. Sūnaus ir Dvasios.

^{16:0.9 (184.9)} 7. Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios.

^{16:0.10 (184.10)} Mes labai mažai ką žinome apie Tėvo ir Sūnaus veiksmą kuriant Pagrindines Dvasias. Matomai jos buvo sukurtos asmeniniais Begalinės Dvasios veiksmais, bet mes buvome aiškiai mokomi, kad jų atsiradime dalyvavo tiek Tėvas, tiek Sūnus.

^{16:0.11 (184.11)} Dvasiniu charakteriu ir prigimtimi šitos Rojaus Septynios Dvasios yra kaip viena, bet visais kitais tapatybės aspektais jos yra labai nepanašios, o jų veiklos supervisorėse rezultatai yra tokie, kad kiekvienos iš jų individualūs skirtumai yra neklystamai matomi. Didžiosios visatos septynių segmentų—ir net vienas su kitu susijusių išorinės erdvės segmentų—visus vėlesnius planus sąlygojo aukščiausios ir galutinės priežiūros šitų Septynių Pagrindinių Dvasių nedvasinis skirtingumas.

^{16:0.12 (184.12)} Pagrindinės Dvasios turi daug funkcijų, bet šiuo metu jų ypatinga sfera yra septynių supervisatų centrinė priežiūra. Kiekviena Pagrindinė Dvasia turi milžinišką jėgos koncentravimo būstinę, kuri lėtai skrieja aplink Rojaus periferiją, visada savo padėtį išlaikydama tiesiai prieš tą visatą, kurią tiesiogiai ir prižiūri, ir ties Rojaus specializuotu energijos kontrolės ir segmentinio energijos paskirstymo sukongravimo tašku. Bet kurios iš šių supervisatų radialinės ribų linijos iš tiesų sueina į prižiūrinčiosios Pagrindinės Dvasios Rojaus būstinę.

1. Ryšys su Triviene Dievybe

^{16:1.1 (185.1)} Bendrai Veikiantysis, Begalinė Dvasia, yra būtina tam, kad būtų užbaigtas nepadalintos Dievybės trivienis įsameninimas. Šitas trigubas Dievybės įsameninimas yra neatsiejamai septinkartis pagal individualios ir asociatyvios išraiškos galimybę; dėl to vėlesnis planas sukurti visas, apgyvendintas protingomis ir potencialiai dvasingomis būtybėmis, tinkamai išreiškiančiomis Tėvą, Sūnų, ir Dvasią, Septynių Pagrindinių Dvasių įsameninimą padarė neišvengiamą. Mes ėmėme kalbėti apie Dievybės trikartį įsameninimą kaip apie *absoliučią neišvengiamybę*, tuo tarpu ėmėme žiūrėti į Septynių Pagrindinių Dvasių atsiradimą kaip į *ikiabsoliučią neišvengiamybę*.

^{16:1.2 (185.2)} Nors Septynios Pagrindinės Dvasios vargu ar išreiškia *trigubą* Dievybę, bet jos yra *septinkartės* Dievybės amžinasis pavaizdavimas, Dievybės trijų amžinai egzistuojančių asmenų aktyvios ir asociatyvios funkcijos. Šitomis Septyniomis Dvasiomis, šitose Septyniose Dvasiose, ir per šitas Septynias Dvasias Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, arba Begalinė

Dvasia, arba bet kuris dualistinis susivienijimas, gali veikti kaip tokie. Kada Tėvas, Sūnus, ir Dvasia veikia drauge, tada jie gali veikti ir iš tiesų veikia per Septintąją Pagrindinę Dvasią, bet ne kaip Trejybę. Pagrindinės Dvasios po vieną arba kolektyviai išreiškia bet kurią įmanomą ir visas įmanomas Dievybės funkcijas, vieną ir kelias, bet ne kolektyvinę, ne Trejybę. Septintoji Pagrindinė Dvasia asmeniškai neveikia Rojaus Trejybės atžvilgiu, ir kaip tik dėl to ji *asmeniškai* ir gali veikti Aukščiausiosios Būtybės vardu.

16:1.3 (185.3) Tačiau kada Septynios Pagrindinės Dvasios savo asmeninės galios ir supervisatos valdžios atskiras vietas palieka ir susirenka apie Bendrai Veikiantįjį Rojaus Dievybės trivienėje akivaizdoje, tuo metu ir ten jos iš tiesų kolektyviai išreiškia neišskaidytos Dievybės—Trejybės—funkcinę galią, išmintį, ir valdžią besivystančioms visatoms ir besivystančiose visatose. Pirminės septinkartės Dievybės išraiškos tokia Rojaus sąjunga iš tiesų realiai apima, tiesiogine prasme aprėpia, viską iš trijų amžinųjų Dievybių kiekvieno požymio ir požiūrio Aukštybėje ir Galutinybėje. Iš esmės, Septynios Pagrindinės Dvasios iš tiesų tuo metu ir ten apima Aukščiausiojo-Galutiniojo funkcinę sferą iki pagrindinės visatos ir pagrindinėje visatoje.

16:1.4 (185.4) Tiek, kiek mes galime suprasti, tai šitos Septynios Dvasios yra susijusios su Dievybės trijų amžinųjų asmenų dieviškąja veikla; mes nematome jokių įrodymų, kad būtų tiesioginė sąsaja su Absoliuto trijų amžinųjų aspektų veikiančiais buvimais. Kada būna susivienijusios, tada Pagrindinės Dvasios atstovauja Rojaus Dievybėms tokioje srityje, kurią būtų galima apytikriai suvokti kaip veiksmo ribinę

sferą. Tai galėtų apimti didelę dalį to, kas yra galutinis, bet *ne* absoliutus.

2. Ryšys su Begaline Dvasia

16:2.1 (185.5) Lygiai taip, kaip Amžinasis ir Pirminis Sūnus yra atskleidžiamas nuolat augančiu dieviškųjų Sūnų skaičiumi, taip ir Begalinė ir Dieviškoji Dvasia yra apreiškiama Septynių Pagrindinių Dvasių ir su jomis susijusių dvasinių grupių kanalais. Centrų centre prie Begalinės Dvasios galima priartėti, bet nevysi tie, kurie pasiekia Rojų, gali nedelsiant pastebėti jos asmenybę ir diferencijuotą buvimą; bet visi tie, kurie pasiekia centrinę visatą, gali nedelsiant palaikyti ir iš tiesų palaiko komuniką su viena iš Septynių Pagrindinių Dvasių, su ta, kuri vadovauja tai supervisatai, iš kurios yra kilęs naujai atvykęs erdvės piligrimas.

16:2.2 (186.1) Visatų visatai Rojaus Tėvas kalba tikrai per savo Sūnų, tuo tarpu jis ir Sūnus kartu veikia tikrai per Begalinę Dvasią. Už Rojaus ir Havonos ribų Begalinė Dvasia *kalba* tikrai Septynių Pagrindinių Dvasių balsais.

16:2.3 (186.2) Begalinė Dvasia *asmeninio buvimo* poveikį paskleidžia tarp Rojaus-Havonos sistemos ribų; kitur jos asmeninis dvasinis buvimas yra paskleidžiamas vienos iš ir per vieną iš Septynių Pagrindinių Dvasių. Dėl to iš tiesų Trečiojo Šaltinio ir Centro dvasinį buvimą supervisatoje bet kuriame pasaulyje ar bet kuriame individe sąlygoja tą kūrinijos segmentą prižiūrinčios Pagrindinės Dvasios unikali prigimtis. Ir atvirkščiai, dvasinės jėgos ir intelekto sujungtos linijos eina į vidų į Dievybės Trečiąją Asmenį per Septynias Pagrindines Dvasias.

^{16:2.4} ^(186.3) Septynios Pagrindinės Dvasios kolektyviai yra apdovanotos Trečiojo Šaltinio ir Centro aukščiausiomis-galutinėmis savybėmis. Nors kiekviena iš jų šitą dovaną turi individualiai, bet jos iš tikrųjų atskleidžia visagališkumo, buvimo visur, ir visažinumo savybes tikrai kolektyviai. Nė viena iš jų negali šitaip veikti visuotinai; kaip individai ir šitų aukštybės ir galutinybės galių panaudojime kiekviena asmeniškai yra apribota tiesioginės priežiūros visata.

^{16:2.5} ^(186.4) Viskas, kas jums buvo pasakyta apie Bendrai Veikiančiojo dieviškumą ir asmenybę, lygiai taip ir iki galo taikoma ir Septynioms Pagrindinėms Dvasioms, kurios taip efektyviai paskleidžia Begalinę Dvasią didžiosios visatos septyniems segmentams sutinkamai su savo dieviškuoju apdovanojimu ir pagal savo besiskiriančios ir individualiai unikalios prigimties manierą. Dėl to šiai kolektyvinei grupei iš septynių tiktų taikyti bet kuri Begalinės Dvasios vardą arba visus vardus. Kolektyviai jos yra viena su Bendrai Kuriančiuoju visuose ikiabsoliučiuose lygiuose.

3. Pagrindinių Dvasių tapatybe ir skirtingumas

^{16:3.1} ^(186.5) Septynios Pagrindinės Dvasios yra neapibūdinamos būtybės, bet jos yra aiškiai ir konkrečiai asmenės. Jos turi vardus, bet mes pasirenkame jas pristatyti pagal numerį. Kaip Begalinės Dvasios pirminiai įsmeninimai, jos yra vienodos, bet kaip trivienės Dievybės septynių įmanomų susivienijimų pirminės išraiškos, tai jos iš esmės yra skirtingos prigimtimi, ir šitas prigimties skirtingumas nulemia supervisatos skirtingą elgesį. Šitos Septynios Pagrindinės Dvasios galėtų būti pavaizduotos šitaip:

16:3.2 (186.6) *Pirmoji Pagrindinė Dvasia.* Šita dvasia ypatingu būdu tiesiogiai atstovauja Rojaus Tėvui. Ji yra Visuotinio Tėvo galios, meilės, ir išminties ypatingas ir veiksmingas pasireiškimas. Ji yra Paslaptinių Pagalbininkų vadovo, tos būtybės, kuri vadovauja Personalizuotų Derintojų Koledžui Dieviningtone, artimas partneris ir dieviškasis patarėjas. Septynių Pagrindinių Dvasių visuose susivienijimuose būtent Pirmoji Pagrindinė Dvasia visada kalba Visuotinio Tėvo vardu.

16:3.3 (186.7) Šita Dvasia vadovauja pirmajai supervisatai ir, nors būtinai demonstruoja Begalinės Dvasios pirminio įsmeninimo dieviškąją prigimtį, bet atrodo, jog charakteriu yra labiau panaši į Visuotinį Tėvą. Pirmosios supervisatos būstinėje ji visada palaiko asmeninį ryšį su septyniomis Atspindinčiosiomis Dvasiomis.

16:3.4 (187.1) *Antroji Pagrindinė Dvasia.* Šita dvasia adekvačiai atskleidžia Amžinojo Sūnaus, visos kūrinijos pirmagimio, neprilygstamą prigimtį ir kerintį charakterį. Visada ji artimai bendrauja su Dievo Sūnų visomis kategorijomis, kada tik jiems tenka būti šioje gyvenamojoje visatoje kaip individams arba savo džiugiose konklavose. Visose Septynių Pagrindinių Dvasių asamblėjose ji visada kalba vietoje Amžinojo Sūnaus ir jo vardu.

16:3.5 (187.2) Šitoji Dvasia vadovauja antrosios supervisatos likimams ir šitą milžinišką sferą valdo labai panašiai, kaip ją valdytų Amžinasis Sūnus. Ji visada palaiko ryšį su septyniomis Atspindinčiosiomis Dvasiomis, dislokuotomis antrosios supervisatos sostinėje.

16:3.6 (187.3) *Trečioji Pagrindinė Dvasia.* Šitos Dvasios asmenybė yra ypač panaši į Begalinę Dvasią, ir ji reguliuoja Begalinės Dvasios daugelio aukštųjų asmenybių darbą ir judėjimus. Ji vadovauja jų asamblėjoms ir yra glaudžiai susieta su visomis asmenybėmis, kurios yra išimtinai kilusios iš Trečiojo Šaltinio ir Centro. Kada Septynios Pagrindinės Dvasios tariasi, tada būtent Trečioji Pagrindinė Dvasia visada kalba Begalinės Dvasios vardu.

16:3.7 (187.4) Šita Dvasia yra atsakinga už trečiąją supervisatą, ir ji administruoja šito segmento reikalus didele dalimi taip, kaip juos administruotų Begalinė Dvasia. Ji visada palaiko ryšį su Atspindinčiosiomis Dvasiomis trečiosios supervisatos būstinėje.

16:3.8 (187.5) *Ketvirtoji Pagrindinė Dvasia.* Turėdama sujungtas Tėvo ir Sūnaus savybes, šitoji Pagrindinė Dvasia turi lemiamos įtakos dėl Tėvo-Sūnaus politikos ir procedūrų Septynių Pagrindinių Dvasių tarybose. Šita Dvasia yra pagrindinis vadovas ir patarėjas tiems kylantiesiems piligrimams, kurie pasiekė Begalinę Dvasią ir šitokiu būdu tapo kandidatais pamatyti Sūnų ir Tėvą. Ji globoja tą milžinišką grupę asmenybių, kurios yra kilusios iš Tėvo ir Sūnaus. Kada Septynių Pagrindinių Dvasių susivienijime reikia išreikšti Tėvą ir Sūnų, tada visada kalba būtent Ketvirtoji Pagrindinė Dvasia.

16:3.9 (187.6) Šita Dvasia globoja didžiosios visatos ketvirtąjį segmentą sutinkamai su savo ypatingu Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus savybių suvienijimu. Ji visada palaiko asmeninį ryšį su ketvirtosios supervisatos būstinės Atspindinčiosiomis Dvasiomis.

16:3.10 (187.7) *Penktoji Pagrindinė Dvasia.* Šita dieviškoji asmenybė, kuri nuostabiai sulieja Visuotinio Tėvo ir Begalinės Dvasios charakterį, yra patarėjas tai milžiniškai grupei būtybių, kurios yra žinomos kaip energijos reguliuotojai, energijos centrai, ir fiziniai kontrolieriai. Taip pat šita Dvasia puoselėja visas asmenybes, kilusias iš Tėvo ir Bendrai Veikiančiojo. Septynių Pagrindinių Dvasių tarybose, kada svarstomas Tėvo-Dvasios požiūris, tada visada kalba būtent Penktoji Pagrindinė Dvasia.

16:3.11 (187.8) Šita Dvasia vadovauja penktosios supervisatos gerbūviui tokiu būdu, kuris rodo Visuotinio Tėvo ir Begalinės Dvasios sujungtą veiksmą. Ji visada palaiko ryšį su Atspindinčiosiomis Dvasiomis penktosios supervisatos būstinėje.

16:3.12 (187.9) *Šeštoji Pagrindinė Dvasia.* Šita dieviškoji būtybė atrodo pavaizduoja Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios sujungtą charakterį. Kada tik centrinėje visatoje susirenka tvariniai, kuriuos kartu sukūrė Sūnus ir Dvasia, tada jų patarėjas yra būtent šita Pagrindinė Dvasia; ir kada tik, Septynių Pagrindinių Dvasių tarybose, reikia kalbėti Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios bendru vardu, tada atsako būtent Šeštoji Pagrindinė Dvasia.

16:3.13 (188.1) Šita Dvasia vadovauja šeštosios supervisatos reikalams didele dalimi taip, kaip jiems vadovautų Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia. Ji visada palaiko ryšį su Atspindinčiosiomis Dvasiomis šeštosios supervisatos būstinėje.

Septintoji Pagrindinė Dvasia. Septintosios supervisatos vadovaujanti Dvasia yra Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios unikalios vienodas pavaizdavimas. Septintoji Dvasia, yra toks patarėjas, kuris globoja visas trivienės-kilmės būtybes, taip pat yra patarėjas ir vadovas visiems kylantiems piligrimams Havonoje, toms žemoms būtybėms, kurios šlovės rūmus pasiekė Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios sujungto veikimo dėka.

Septintoji Pagrindinė Dvasia nėra organiškai Rojaus Trejybės atstovas; bet tai yra žinomas faktas, kad jos asmeninė ir dvasinė prigimtis yra Bendrai Veikiančiojo pavaizdavimas lygiomis proporcijomis trijų begalinių asmenų, kurių Dievybės sąjunga yra Rojaus Trejybė, ir kurių funkcija kaip tokia yra Dievo Aukščiausiojo asmenės ir dvasinės prigimtės šaltinis. Dėl to Septintoji Pagrindinė Dvasia atskleidžia asmeninį ir organišką ryšį su besiformuojančio Aukščiausiojo dvasiniu asmeniu. Todėl Pagrindinių Dvasių dangiškosiose tarybose, kada reikia balsuoti dėl Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios bendro asmeninio požiūrio ar išreikšti Aukščiausiosios Būtybės dvasinį požiūrį, tada veikia būtent Septintoji Pagrindinė Dvasia. Šitaip ji natūraliai tampa Septynių Pagrindinių Dvasių Rojaus tarybos pirmininkaujančiu vadovu.

Nė viena iš šių Septynių Dvasių organiškai neatstovauja Rojaus Trejbei, bet kada jos susivienija kaip septinkartė Dievybė, tada šitoji sąjunga dievybės prasme—ne asmene prasme—atitinka tokį funkcinį lygį, kurį galima susieti su Trejybės funkcijomis. Šita prasme “Septinkartę Dvasią” funkciškai galima susieti su Rojaus Trejybe. Taip pat būtent šita prasme Septintoji Pagrindinė Dvasia kartais kalba,

patvirtindama Trejybės požiūrį arba, dar geriau, veikia kaip atstovas, kuris išreiškia Septinkartės-Dvasios-sajungos požiūrį, kas susiję su Trikartės-Dievybės-sajungos požiūriu, Rojaus Trejybės požiūriu.

16:3.17 (188.5) Šitokiu būdu Septintosios Pagrindinės Dvasios daugiapusės funkcijos aprėpia tokį diapazoną, kuris prasideda Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios *asmeninės prigimties* sujungtu pavaizdavimu, toliau eina per atstovavimą Dievo Aukščiausiojo *asmeniniam požiūriui*, ir baigiasi Rojaus Trejybės *dieviškojo požiūrio* atskleidimu. Ir tam tikrais atžvilgiais šita vadovaujanti Dvasia panašiai išreiškia Galutiniojo ir Aukščiausiojo-Galutiniojo *požiūrius*.

16:3.18 (188.6) Būtent Septintoji Pagrindinė Dvasia, savo daugiapusių sugebėjimų dėka, asmeniškai paremia kylančiųjų kandidatų iš laiko pasaulių žengimą į priekį, kada jie mėgina suvokti nepadalintą Aukštybės Dievybę. Toks supratimas apima egzistencialaus Aukštybės Trejybės suverenumo suvokimą taip suderintą su samprata apie augantį patirtinį Aukščiausiosios Būtybės suverenumą, kad tvarinys mėgintų suvokti Aukštybės vienybę. Šitų trijų faktorių tvarinio suvokimas prilygsta Trejybės tikrovės Havonos suvokimui apie, ir laiko piligrimus apdovanoja sugebėjimu galiausiai įsiskverbti į Trejybę, atrasti šiuos tris begalinius Dievybės asmenis.

16:3.19 (188.7) Havonos piligrimų nesugebėjimą iki galo surasti Dievą Aukščiausiąjį kompensuoja Septintoji Pagrindinė Dvasia, kurios trivienė prigimtis tokiu charakteringu būdu atskleidžia dvasinį Aukščiausiojo asmenį. Dabartinio visatos amžiaus metu, kada negalima palaikyti ryšio su Aukščiausiojo

asmeniu, tada asmeninių ryšių reikaluose Septintoji Pagrindinė Dvasia veikia vietoje kylančiųjų tvarinių Dievo. Ji yra ta aukštoji dvasinė būtybė, kurią visi kylantieji tikrai atpažins ir kažkiek suvoks, kada pasieks šlovės centrus.

16:3.20 (189.1) Šita Pagrindinė Dvasia visada palaiko ryšį su Atspindinčiosiomis Dvasiomis iš Uversos, septintosios supervisatos, mūsų pačių kūrinijos segmento, būstinės. Administruodama Orvontoną ji atskleidžia Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios lygiaverčio dieviškosios prigimties suliejimo nuostabią simetriją.

4. Pagrindinių Dvasių savybės ir funkcijos

16:4.1 (189.2) Septynios Pagrindinės Dvasios Begalinę Dvasią iki galo išreiškia evoliucinėse visatose. Jos atstovauja Trečiajam Šaltiniui ir Centrai energijos, proto, ir dvasios ryšiuose. Nors jos veikia kaip Bendrai Veikiančiojo visuotinės administracinės kontrolės koordinuojantys vadovai, bet neužmirškite, kad jos yra kilusios iš kūrybinių Rojaus Dievybių veiksmų. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, jog šitos Septynios Dvasios yra trivienės Dievybės įsameninta fizinė energija, kosminis protas, ir dvasinis buvimas, “Dievo Septynios Dvasios, pasiūstos visoms visatoms.”

16:4.2 (189.3) Pagrindinės Dvasios yra unikalios tuo, kad jos veikia visuose visatos tikrovės lygiuose, išskyrus absoliutų lygį. Dėl to jos yra visų administravimo reikalų aspektų sumanūs ir tobuli prižiūrėtojai visuose supervisatos veiklos lygiuose. Mirtingajam protui sunku labai daug ką suprasti apie Pagrindines Dvasias, nes jų darbas yra taip labai specializuotas, ir vis tik visaapimantis, taip išskirtinai materialus ir tuo pačiu

metu taip nuostabiai dvasinis. Šitie visapusiai kosminio proto kūrėjai yra Visatos Energijos Reguluotojų protėviai, ir yra, patys, milžiniškos ir toli nusidriekusi dvasinio tvarinio kūrinijos aukščiausieji reguliuotojai.

16:4.3 (189.4) Septynios Pagrindinės Dvasios yra Visatos Energijos Reguluotojų ir jų padėjėjų, esybių, kurios yra nepakeičiamos organizuojant, kontroliuojant, ir reguliuojant didžiosios visatos fizines energijas, kūrėjai. Ir šitos pačios Pagrindinės Dvasios labai materialiai padeda Sūnums Kūrėjams, kada jie formuoja ir organizuoja vietines visatas.

16:4.4 (189.5) Mes nesugebame nustatyti kokio nors asmeninio ryšio tarp Pagrindinių Dvasių kosminės energijos veikimo ir Beribio Absoliuto jėgos funkcijų. Energijų pasireiškimai vadovaujant Pagrindinėms Dvasioms yra visi reguliuojami iš Rojaus periferijos; jie neatrodo, kad būtų kokiu nors tiesioginiu būdu susieti su jėgos reiškiniais, kurie yra tapatinami su Rojaus apatiniu paviršiumi.

16:4.5 (189.6) Be jokios abejonės, kada mes susiduriame su įvairių Morontinės Energijos Prižiūrėtojų funkcinė veikla, tada mes betarpiškai susiduriame su Pagrindinių Dvasių tam tikromis veiklomis iš neatskleistų veiklos rūšių. Kas, be šitų tiek fizinių kontrolierių, tiek ir dvasinių tarnų protėvių, būtų sugebėję taip meistriškai suderinti ir suvienyti materialias ir dvasines energijas tam, kad sukurtų iki tol neegzistavusį visatos tikrovės aspektą—morontinę substanciją ir morontinį protą?

16:4.6 (189.7) Didelė dalis dvasinių pasaulių tikrovės yra morontinės kategorijos, tokios visatos tikrovės fazės, kuri yra visiškai nežinoma Urantijoje. Asmenybės egzistavimo tikslas yra

dvasinis, bet visada įsiterpia morontiniai kūriniai, nutiesdami tiltus per bedugnę tarp mirtingojo kilmės materialijų sferų ir besivystančio dvasinio statuso supervisatos sferų. Būtent šioje sferoje Pagrindinės Dvasios ir įneša savo didį indėlį į žmogaus kilimo į Rojų planą.

^{16:4.7 (190.1)} Septynios Pagrindinės Dvasios turi asmeninius atstovus, kurie veikia per visą didžiąją visatą; bet kadangi didžioji dauguma šitų pavaldžių būtybių nėra tiesiogiai susijusi su mirtingųjų kilimo planu žengiant į priekį Rojaus tobulumo keliu, todėl mažai kas apie jas buvo apreikšta arba visai nieko nebuvo apreikšta. Daug kas, labai daug kas, iš Septynių Pagrindinių Dvasių veiklos lieka paslėpta nuo žmogiškojo supratimo, nes iš tikrųjų tai nėra tiesiogiai susiję su jūsų kilimo į Rojų problema.

^{16:4.8 (190.2)} Labai tikėtina, nors mes ir negalime pateikti konkretaus įrodymo, jog Orvontono Pagrindinė Dvasia paskleidžia aiškų poveikį į tokias veiklos sferas:

^{16:4.9 (190.3)} 1. Vietinių visatų Gyvybės Nešėjų gyvybės pradėjimo procedūras.

^{16:4.10 (190.4)} 2. Vietinės visatos Kuriančiosios Dvasios pasauliams padovanotų pagalbinių proto dvasių gyvybės sužadinimus.

^{16:4.11 (190.5)} 3. Energijos pasireiškimų pulsavimus, kuriuos rodo į linijinę trauką reaguojantys organizuotos materijos vienetai.

^{16:4.12 (190.6)} 4. Atsirandančios energijos elgesį, kada ji yra visiškai išlaisvinta iš Beribio Absoliuto grybšnio, šitokiu būdu imdama

reaguoti į tiesioginį linijinės traukos poveikį ir į Visatos Energijos Reguluotojų ir jų pagalbininkų manipuliavimus.

16:4.13 (190.7) 5. Vietinės visatos Kuriančiosios Dvasios globojančiosios dvasios, Urantijoje žinomos Šventosios Dvasios vardu, padovanojimą.

16:4.14 (190.8) 6. Save padovanojančių Sūnų dvasios, Urantijoje vadinamos Guodėja arba Tiesos Dvasia, vėlesnį padovanojimą.

16:4.15 (190.9) 7. Vietinių visatų ir šios supervisatos atspindėjimo mechanizmą. Daug faktorių, susijusių su šituo nepaprastu reiškiniu, vargu ar galima protingai paaiškinti arba racionaliai suprasti, nepostuluojant Pagrindinių Dvasių veiklos kartu su Bendrai Veikiančiuoju ir Aukščiausiąja Būtybe.

16:4.16 (190.10) Nežiūrint mūsų nesugebėjimo adekvačiai suvokti Septynių Pagrindinių Dvasių daugiapusės veiklos, mes esame įsitikinę, jog milžiniškame visatos veiklos spektre yra dvi sferos, su kuriomis jos visiškai neturi nieko bendro: su Minties Derintojų padovanojimu ir globa ir su Beribio Absoliuto paslaptinėmis funkcijomis.

5. Ryšys su tvariniais

16:5.1 (190.1) Didžiosios visatos kiekvienas segmentas, kiekviena atskira visata ir pasaulis, patiria visų Septynių Pagrindinių Dvasių suvienyto patarimo ir išminties naudą, bet asmeninius bruožus ir atspalvius įgauna tikrai vienos. Ir kiekvienos Pagrindinės Dvasios asmeninė prigimtis visiškai persmelkia ir unikaliai sąlygoja savąją supervisatą.

16:5.2 (190.1) Dėl šitos asmeninės Septynių Pagrindinių Dvasių įtakos kiekvienos protingų būtybių kategorijos kiekvienas tvarinys, už Rojaus ir Havonos ribų, turi kažkurios vienos iš šitų Septynių Rojaus Dvasių protėvinės prigimties individualybę pažymintį būdingą ženklą. Kai dėl septynių supervisatų, tai kiekvienas vietinis tvarinys, žmogus ar angelas, amžinai turės šitą, susijusį su gimimo tapatybe, ženklą.

16:5.3 (191.1) Septynios Pagrindinės Dvasios tiesiogiai neįsiskverbia į individualių tvarinių materialius protus erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Urantijos mirtingieji nepatiria Orvontono Pagrindinės Dvasios proto-dvasios poveikio asmeninio buvimo. Jeigu šitoji Pagrindinė Dvasia iš tiesų pasiekia kokio nors pobūdžio ryšį su atskiro mirtingojo protu per apgyvendinto pasaulio ankstyvuosius evoliucinius amžius, tai visa tai turi įvykti vietinės visatos Kuriančiosios Dvasios, Dievo Sūnaus Kūrėjo, kuris vadovauja kiekvieno vietinio kūrinio likimams, partnerės ir draugo, tarnavimo dėka. Bet šita pati Kuriančioji Motina Dvasia yra, prigimtimi ir charakteriu, visiškai tokia pati, kaip ir Orvontono Pagrindinė Dvasia.

16:5.4 (191.2) Pagrindinės Dvasios fizinis antspaudas yra žmogaus materialios kilmės dalis. Visa morontinė karjera yra gyvenama tebesitęsiant šitos pačios Pagrindinės Dvasios įtakai. Vargu ar keista, jog tokio kylančiojo vėlesnioji dvasinė karjera niekada iki galo ir neištrina šitai pačiai vadovaujančiai Dvasiai būdingo antspauda. Pagrindinės Dvasios žymė mirtingojo kilimo kiekvieno etapo pačiai egzistencijai yra bazinė iki Havonos.

16:5.5 (191.3) Skiriamieji asmenybės bruožai, demonstruojami evoliucinių mirtingųjų gyvenimo patyrimė, kurie yra būdingi kiekvienoje supervisatoje ir kurie tiesiogiai išreiškia

viešpataujančios Pagrindinės Dvasios prigimtį, niekada iki galo neištrinami, net ir po to, kada tokius kylančiuosius paveikia ilgalaikis lavinimas ir vienijanti disciplina viename milijarde Havonos švietimo sferų. Net ir vėlesnės intensyvios Rojaus kultūros nepakanka tam, kad ištrintų supervisatos kilmės žymes. Per visą amžinybę kylantysis mirtingasis demonstruos tokius bruožus, kurie yra būdingi jo kilmės supervisatos vadovaujančiais Dvasiais. Net Užbaigtumo Korpuse, kada norima pasiekti arba pavaizduoti *užbaigtą* Trejybės ryšį su evoliucine kūrinija, tada visada yra surenkama septynių užbaigtųjų grupė, po vieną iš kiekvienos supervisatos.

6. Kosminis Protas

^{16:6.1 (191.4)} Pagrindinės Dvasios yra kosminio proto septinkartis šaltinis, intelektualus didžiosios visatos potencialas. Šitas kosminis protas yra Trečiojo Šaltinio ir Centro proto ikiabsoliutus pasireiškimas, ir tam tikrais būdais, yra funkciškai susietas su besivystančios Aukščiausiosios Būtybės protu.

^{16:6.2 (191.5)} Žmogiškųjų rasių reikaluose mes nesusiduriame su tiesioginiu Septynių Pagrindinių Dvasių poveikiu tokiuose pasauliuose, kaip Urantija. Jūs gyvenate betarpiškai veikiami Nebadono Kuriančiosios Dvasios. Nepaisant šito, šitos pačios Pagrindinės Dvasios valdo visų tvarinių proto pagrindines reakcijas, nes jos yra tikrasis šaltinis tų intelektualių ir dvasinių potencialų, kurie buvo specializuoti vietinėse visatose tam, kad veiktų gyvenime tų individų, kurie gyvena laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose.

^{16:6.3 (191.6)} Kosminio proto faktas paaiškina žmogiškųjų ir viršžmogiškųjų protų įvairių tipų giminingumą. Ne tiktai

giminingas dvasias iš tiesų traukia vieną prie kitos, bet ir giminingi protai taip pat yra labai broliški ir linkę bendradarbiauti vienas su kitu. Kartais yra pastebima tai, kad žmogiškieji protai teka stebinančio panašumo ir nepaaiškinamo suderinimo kanalais.

16:6.4 (191.7) Kosminio proto visuose asmenybės susivienijimuose egzistuoja tokia savybė, kurią būtų galima pavadinti “reagavimu į tikrovę.” Būtent šitoji valinių tvarinių visuotinė kosminė dovana gelbsti juos, kad jie netaptų mokslo, filosofijos, ir religijos pateikiamų apriorinių prielaidų bejėgėmis aukomis. Šitas kosminio proto jautrumas tikrovei reaguoja į tam tikrus tikrovės aspektus lygiai taip, kaip energija-materija reaguoja į gravitaciją. Būtų dar teisingiau sakyti, jog šitos viršmaterialios realybės šitaip reaguoja į kosmoso protą.

16:6.5 (192.1) Kosminis protas nuolat reaguoja (atpažįsta reagavimą) visatos tikrovės trimis lygiais. Šitie reagavimai yra savaime akivaizdūs aiškiai samprotaujantiems ir giliai mąstantiems protams. Šitie tikrovės lygiai yra tokie:

16:6.6 (192.2) 1. *Priežastingumas* — fizinių pojūčių tikrovės sfera, mokslinės loginio vienodumo sferos, faktinio ir nefaktinio diferencijavimas, atspindinčios išvados, paremtos kosminiu reagavimu. Tai matematinė nevienodo kosminio vertinimo forma.

16:6.7 (192.3) 2. *Pareiga* — tikrovės moralės sfera filosofinėje srityje, proto arena, santykinio gėrio ir blogio suvokimas. Tai yra nešališka kosminio skvarbumo forma.

16:6.8 (192.4) 3. *Garbinimas* — religinio patyrimo tikrovės dvasinė sfera, dieviškosios bičiulystės asmeninis įgyvendinimas, dvasinių vertybių suvokimas, amžinojo išlikimo užtikrinimas, iš Dievo tarnų statuso pakilimas į Dievo sūnų džiaugsmą ir laisvę. Tai yra pati aukščiausia kosminio proto įžvalga, kosminio skvarbumo nuolanki ir garbinanti forma.

16:6.9 (192.5) Šita mokslinė, moralinė, ir dvasinė įžvalga, šitos kosminės reakcijos, yra įgimtos kosminiam protui, kuriuo yra apdovanoti visi valiniai tvariniai. Gyvenimo patyrimas niekada nenustoja vystęs šitų trijų kosminių intuicijų; jos yra sudėtinės dalys svarstančio mąstymo savimonėje. Bet mums liūdna konstatuoti, jog tiek mažai individų Urantijoje patiria malonumą ugdydami šitas drąsias ir nepriklausomo kosminio mąstymo savybes.

16:6.10 (192.6) Vietinės visatos proto padovanojimuose šitos trys kosminio proto įžvalgos rūšys sudaro tas apriorines prielaidas, kurios padaro įmanoma, jog mokslo, filosofijos, ir religijos sferose žmogus veiktų kaip racionali ir savimoninga asmenybė. Kitaip sakant, šitų trijų Begaliniojo pasireiškimų *tikrovė* yra suvokiama kosminio savęs atskleidimo metodo dėka. Materija-energija yra suvokiama pojūčių matematine logika; mąstantis protas intuityviai suvokia savo moralinę pareigą; dvasinis įtikėjimas (garbinimas) yra tikrovės dvasinio patyrimo religija. Asmenybei vystantis šitie trys baziniai faktoriai apsvarstančiame mąstyme gali būti suvienyti ir suderinti, arba jie gali tapti neproporcingi ir iš esmės nesusieti su savo atitinkamomis funkcijomis. Tačiau kada jie būna suvienyti, tada jie sukuria stiprų charakterį, kurį sudaro faktų mokslo, moralios filosofijos, ir tikrosios religijos patyrimo savitarpio

ryšys. Ir būtent šitos trys kosminės intuicijos ir suteikia objektyvų patikimumą, tikrovę, žmogaus patyrimui daiktuose, prasmėse, ir vertybėse ir su daiktais, prasmėmis, ir vertybėmis.

^{16:6.11 (192.7)} Būtent švietimo tikslas yra vystyti ir užaštrinti šitas įgimtas žmogiškojo proto dovanas; civilizacijos tikslas yra jas išreikšti; gyvenimo patyrimo tikslas yra jas įgyvendinti; religijos tikslas yra jas sukilinti; ir asmenybės tikslas yra jas suvienyti.

7. Morale, dora, ir asmenybė

^{16:7.1 (192.8)} Vien tik intelektas negali paaiškinti moralės prigimties. Moralė, dora, žmogaus asmenybei yra natūrali. Moralinė intuicija, pareigos suvokimas, yra žmogiškojo proto dovanos komponentas, ir yra susietas su kitomis neatskiriamomis nuo žmogiškosios prigimties dalimis: moksliniu smalsumu ir dvasine įžvalga. Žmogaus mentalitetas toli pralenkia savo gyvulinių pusbrolių protą, tačiau būtent jo moralinė ir religinė prigimtis iš gyvulinio pasaulio jį ypač išskiria.

^{16:7.2 (193.1)} Gyvulio pasirinktinį reagavimą apriboja motorinis elgesio lygis. Tariamoji aukštesniųjų gyvūnų įžvalga yra motorinio lygyje, ir paprastai atsiranda tikrai kaip bandymo ir suklydimo motorinio patyrimo pasekmė. Žmogus sugeba panaudoti mokslinę, moralinę, ir dvasinę įžvalgą anksčiau už bet kokią tyrinėjimą ar eksperimentavimą.

^{16:7.3 (193.2)} Tikrai asmenybė gali žinoti, ką ji daro prieš tą padarydama; tikrai asmenybės turi įžvalgą anksčiau už patyrimą. Asmenybė gali apsižiūrėti prieš atlikdama šuolį, ir

dėl to gali pasimokyti apsižiūrėdama, o taip pat gali pasimokyti ir iš šuolio. Neasmenis gyvulys paprastai mokosi tiktai šokdamas.

16:7.4 (193.3) Patyrimo dėka gyvūnas sugeba patikrinti skirtingus tikslo pasiekimo būdus ir pasirinkti tokį būdą, kuris remiasi sukaupu patyrimu. Bet asmenybė taip pat gali išanalizuoti ir patį tikslą ir apsispręsti dėl jo vertingumo, dėl jo vertybės. Vien tik intelektas gali nustatyti geriausias priemones, kaip įgyvendinti tuos tikslus, kurie nesiskiria, bet morali būtybė turi tokią išvalgą, kuri ją įgalina pamatyti skirtumą tarp tikslų, o taip pat ir tarp priemonių. Ir morali būtybė, pasirinkdama dorą, vis tiek yra protinga. Ji žino, ką daro, kodėl tą daro, kur ji eina, ir kaip ten pateks.

16:7.5 (193.4) Kada žmogus nemato skirtumo tarp tų tikslų, kurių jis siekia kaip mirtingasis, tada jis veikia egzistencijos gyvuliniu lygiu. Jis nesugebėjo pasinaudoti to materialaus aštraus matymo, moralinio skvarbumo, ir dvasinės išvalgos aukštesniojo lygio privalumais, kas yra jo kosminio-proto dovanos, suteiktos jam kaip asmenei būtybei, neatskiriama dalis.

16:7.6 (193.5) Dora yra teisumas—susiderinimas su kosmosu. Įvardinti dorybes, reiškia jas ne apibrėžti, bet jomis gyventi, reiškia jas pažinti. Dora nėra tiesiog žinios, taip pat ji dar nėra išmintis, bet vietoje šito ji yra augančio patyrimo tikrovė siekiant kosminių laimėjimų kylančiųjų lygių. Diena iš dienos mirtingojo žmogaus gyvenime, dora yra įgyvendinama nuolat pasirenkant gėrį, o ne blogį, ir šitoks pasirinkimo sugebėjimas rodo, jog turima morali prigimtis.

^{16:7.7 (193.6)} Žmogaus pasirinkimą tarp gėrio ir blogio įtakoja ne tik jo moralinės prigimties skvarbumas, bet taip pat ir tokie poveikiai, kaip neišmanymas, nesubrendimas, ir klydimas. Su doros panaudojimu taip pat yra susietas ir proporcijos pojūtis, nes blogį galimą įgyvendinti ir tada, kada dėl iškraipymo ar apgaulės vietoje didesnio pasirenkamas mažesnis. Santykinio įvertinimo arba palyginamojo matavimo menas ima veikti pritaikant moralios sferos dorybes.

^{16:7.8 (193.7)} Be matavimo meno, be šio skvarbumo, kurį įkūnija žmogaus sugebėjimas atidžiai ištyrinėti prasmes, žmogaus moralinė prigimtis būtų nepajėgi. Lygiai taip ir moralinis pasirinkimas būtų bergždžias be tos kosminės išvalgos, kuri suteikia dvasinių vertybių sąmonę. Intelkto požiūriu, žmogus kyla į moralios būtybės lygį, nes jis yra apdovanotas asmenybe.

^{16:7.9 (193.8)} Moralės niekada negalima vystyti įstatymu ar jėga. Ji yra asmeninis ir laisvos valios reikalas, ir ji turi būti skleidžiama užkrėtimu, kada bendrauja moralūs asmenys su tais, kurie moraliai yra mažiau jautrūs, bet kurie taip pat tam tikru laipsniu trokšta vykdyti Tėvo valią.

^{16:7.10 (193.9)} Moralūs veiksmai yra ta žmogiškoji veikla, kurią apibūdina aukščiausias intelektas, reguliuojamas rinktinio skvarbumo renkantis aukštesnius tikslus, o taip pat atsirenkant moralias priemones tam, kad šitie tikslai būtų įgyvendinti. Toks elgesys yra doras. Tuomet, aukščiausioji dora yra pasirinkimas iš visos širdies vykdyti dangiškojo Tėvo valią.

8. Urantijos asmenybė

16:8.1 (194.1) Visuotinis Tėvas asmenybę padovanoja dideliame skaičiui būtybių kategorijų, veikiančių skirtingais visatos tikrovės lygiais. Urantijos žmogiškosios būtybės yra apdovanotos ribinio-mirtingojo tipo asmenybe, veikiančia kylančiųjų Dievo sūnų lygiu.

16:8.2 (194.2) Nors vargu ar mes galime imtis apibrėžti asmenybę, bet galime pamėginti perteikti mūsų supratimą apie žinomus aspektus, kurie sudaro ansamblį materialių, protinių, ir dvasinių energijų, kurių tarpusavio susivienijimas sudaro tą mechanizmą, kuriame, kuriam, ir su kuriuo Visuotinis Tėvas savo padovanotą asmenybę sužadina tam, kad ji imtų veikti.

16:8.3 (194.3) Asmenybė yra originalios prigimties unikali dovana, kurios egzistavimas nepriklauso nuo Minties Derintojo padovanojimo ir būna anksčiau už jo padovanojimą. Nepaisant šito, Derintojo buvimas tikrai padidina asmenybės kokybišką pasireiškimą. Minties Derintojai, kada jie atvyksta nuo Tėvo, būna identiški prigimtimi, bet asmenybė yra skirtinga, originali, ir išimtinė; ir asmenybės pasireiškimą toliau sąlygoja ir apibrėžia materialios, protinės, ir dvasinės prigimties suvienytų energijų, kurios sudaro organizmo priemonę asmenybės pasireiškimui, pobūdis ir savybės.

16:8.4 (194.4) Asmenybės gali būti panašios, bet niekada jos nebūna tokios pačios. Konkrečios serijos, rūšies, kategorijos, ar modelio asmenybės gali būti ir iš tiesų yra panašios viena į kitą, bet jos niekada nebūna tapачios. Asmenybė yra tas individo bruožas, kurį mes *pažįstame* ir kuris mus įgalina atpažinti tokią būtybę kažkuriuo metu ateityje, nepriklausomai nuo pasikeitimų formoje, prote, ar dvasinėje būsenoje pobūdžio ir laipsnio. Asmenybė yra bet kokio individo toji dalis, kuri mums

leidžia atpažinti ir teigiamai identifikuoti tą asmenį kaip būtent tą, kurį mes pažinome anksčiau, nesvarbu, kiek jis galėjo būti pasikeitęs dėl to, jog pasikeitė jo asmenybės išraiškos ir pasireiškimo priemonė.

16:8.5 (194.5) Tvarinio asmenybę galima atskirti dėl mirtingojo reaguojančio elgesio dviejų save išreiškiančių ir charakteringų reiškinių: savimonės ir su ja susietos santykinės laisvos valios.

16:8.6 (194.6) Savimonę sudaro intelektualus suvokimas, jog asmenybė egzistuoja; ji apima sugebėjimą suvokti kitų asmenybių realumą. Ji pažymi sugebėjimą turėti individualų patyrimą kosminėse realybėse ir su kosminėmis realybėmis, kas prilygsta tapatybės statuso pasiekimui asmenybės ryšiuose visatoje. Savimonė pažymi proto tarnavimo realybės suvokimą ir kūrybinės ir nulemiančios laisvos valios santykinio savarankiškumo supratimą.

16:8.7 (194.7) Santykinė laisva valia, kuri apibūdina žmogiškosios asmenybės savimonę, yra įtraukta į:

16:8.8 (194.8) 1. Moralinį sprendimą, aukščiausiąją išmintį.

16:8.9 (194.9) 2. Dvasinį pasirinkimą, tiesos suvokimą.

16:8.10 (194.10) 3. Nesavanaudišką meilę, broliškąją tarnystę.

16:8.11 (194.11) 4. Tikslingą bendradarbiavimą, grupinę ištikimybę.

16:8.12 (194.12) 5. Kosminę įžvalgą, visatos prasmių suvokimą.

16:8.13 (194.13) 6. Asmenybės atsidavimą, iš visos širdies pasišventimą vykdyti Tėvo valią.

16:8.14 (195.1) 7. Garbinimą, nuoširdų siekimą dieviškųjų vertybių ir iš visos širdies meilę dieviškajam Vertybių Suteikėjui.

16:8.15 (195.2) Į Urantijos tipo žmogiškąją asmenybę gali būti žvelgiama kaip į veikiančią fiziniame mechanizme, kuri sudaro organizmo Nebadono tipo planetinė modifikacija, priklausanti gyvybės sužadinimo elektrocheminei kategorijai ir apdovanojama tėvų reprodukuojamo modelio kosminio proto Orvontono serijos Nebadono kategorija. Asmenybės dieviškosios dovanos padovanojimas tokiam protu apdovanotam mirtingojo mechanizmui suteikia kosminės pilietybės orumą ir įgalina tokį mirtingąjį tvarinį tuoj pat reaguoti į kosmoso trijų bazinių realybių esminį suvokimą:

16:8.16 (195.3) 1. Matematinį arba loginį fizinio priežastingumo vienodumo suvokimą.

16:8.17 (195.4) 2. Pareigos elgtis moraliai protingą suvokimą.

16:8.18 (195.5) 3. Įtikėjimo dėka suvoktą Dievybės bičiulystės garbinimą, susietą su kupina meilės tarnyste žmonijai.

16:8.19 (195.6) Tokios asmenybės dovanos visiškas veikimas yra suvokimo apie giminingumą su Dievybe pradžia. Toks vidinis aš, kuriame gyvena Dievo Tėvo ikiasmenis fragmentas, iš tiesų ir realiai yra dvasinis Dievo sūnus. Toks tvarinys ne tik atskleidžia sugebėjimą priimti dieviškojo buvimo dovaną, bet taip pat ir demonstruoja atsakymą, reaguojantį į visų asmenybių Rojaus Tėvo asmenybės gravitacijos grandinę.

9. Žmogiškosios sąmonės tikrovė

16:9.1 (195.7) Asmenis tvarinys, apdovanotas kosminiu protu, kuriame gyvena Minties Derintojas, turi įgimtą energijos tikrovės, proto tikrovės, ir dvasios tikrovės atpažinimą-suvokimą. Valinis tvarinys šitokiu būdu yra aprūpintas tam, kad suprastų Dievo faktą, įstatymą, ir meilę. Be šitų trijų neatskiriamų žmogiškosios sąmonės dalių, visas žmogiškasis patyrimas iš tikrųjų yra subjektyvus, išskyrus tą intuityvų pagrįstumo suvokimą, kurį jis suteikia šitų trijų visatos tikrovės kosminio suvokimo reakcijų *suvienijimui*.

16:9.2 (195.8) Dievą jaučiantis mirtingasis sugeba pajusti šitų trijų kosminių savybių suvienijimo vertę išliekančios sielos evoliucijoje, žmogaus aukščiausiojo lygio užduotyje fiziniame tabernakulyje, kur mirtingojo protas bendradarbiauja su viduje gyvenančia dieviškąja dvasia tam, kad dualizuotų nemirtingą sielą. Nuo pačios ankstyviausios jos pradžios siela yra *reali*; ji turi kosminio išlikimo savybių.

16:9.3 (195.9) Jeigu mirtingasis žmogus po natūralios mirties neišlieka, tai jo žmogiškojo patyrimo tikrosios dvasinės vertybės išlieka kaip Minties Derintojo tolimesniojo patyrimo dalis. Po materialios mirties tokio neišlikusiojo asmenybės vertybės išlieka kaip vienas iš aspektų besivystančios Aukščiausiosios Būtybės asmenybėje. Asmenybės tokios išliekančios savybės nebeturi tapatybės, bet tebeturi tas patirtines vertybes, kurios buvo sukauptos per mirtingojo gyvenimą materialiam kūne. Tapatybės išlikimas priklauso nuo morontinio statuso nemirtingos sielos išlikimo ir nuo vis augančios dieviškosios vertybės. Asmenybės tapatumas išlieka, kada išlieka siela ir sielos išlikimo dėka.

^{16:9.4 (195.10)} Žmogiškoji savimonė reiškia ne tik sąmoningo savojo aš, bet ir kitų vidinių aš tikrovės suvokimą, o taip pat tai reiškia ir tai, jog toks suvokimas yra abipusis; jog vidinis aš yra pažįstamas, kada pažįsta jis. Tai parodyta grynai žmogiškuoju būdu žmogaus visuomeniniame gyvenime. Bet jūs negalite būti tiek absoliučiai tikras dėl kito bičiulio būtybės realybės, kiek galite būti tikras dėl Dievo buvimo, kuris gyvena jūsų viduje, realybės. Visuomeninė sąmonė nėra neatskiriama taip, kaip yra neatskiriama Dievo-sąmonė; ji yra kultūrinis išsivystymas ir priklauso nuo žinių, simbolių, ir nuo to indėlio, kurį įneša žmogaus esminiai apdovanojimai—mokslas, moralė, ir religija. Ir šitos kosminės dovanos, suvisuomenintos, sudaro civilizaciją.

^{16:9.5 (196.1)} Civilizacijos yra netvirtos, nes jos nėra kosminės; rasių individams jos nėra įgimtos. Jas turi ugdyti žmogaus esminių aspektų—mokslo, moralės, ir religijos—apjungtas indėlis. Civilizacijos atsiranda ir išnyksta, bet ir po žlugimo mokslas, moralė, ir religija visada išlieka.

^{16:9.6 (196.2)} Jėzus ne tiktai apreiškė Dievą žmogui, bet taip pat jis naujai atskleidė žmogų ir sau pačiam, ir kitiems žmonėms. Jėzaus gyvenime jūs žmogų matote geriausią. Šitokiu būdu žmogus tampa taip nuostabiai realus, nes Jėzus savo gyvenime turi tiek daug iš Dievo, o Dievo supratimas (suvokimas) yra neatskiriama ir esminė visų žmonių savybė.

^{16:9.7 (196.3)} Nesavanaudiškumas, be tėviškojo instinkto, iš viso nėra natūralus; kiti asmenys nėra savaime mylimi ar visuomeniškai jiems savaime tarnaujama. Tam, kad būtų sukurta nesavanaudiška ir altruistinė visuomeninė tvarka, reikalingas proto švietimas, moralė, ir religijos akstinas, Dievo

pažinimas. Paties žmogaus asmenybės suvokimas, savimonė, taip pat tiesiogiai priklauso nuo šito paties fakto, jog yra įgimta savybė pažinti kitus, nuo šito įgimto gebėjimo suvokti ir suprasti kitų asmenybių, nusidriekiančių nuo žmogiškųjų iki dieviškųjų, tikrovę.

16:9.8 (196.4) Nesavanaudiška visuomeninė sąmonė turi būti, žemiausiu lygiu, religinė sąmonė; tai yra, jeigu ji yra objektyvi; priešingu atveju, ji yra grynai subjektyvi filosofinė abstrakcija ir dėl to neturinti meilės. Tiktai Dievą-pažįstantis individas kitą asmenį gali mylėti taip, kaip jis myli save patį.

16:9.9 (196.5) Savimonė iš esmės yra grupinė sąmonė: Dievo ir žmogaus, Tėvo ir sūnaus, Kūrėjo ir tvarinio. Žmogaus savimonėje keturi visatos tikrovės suvokimai yra nematomi ir neatsiejami:

16:9.10 (196.6) 1. Siekimas žinių, mokslo logika.

16:9.11 (196.7) 2. Siekimas moralinių vertybių, pareigos jausmas.

16:9.12 (196.8) 3. Siekimas dvasinių vertybių, religinis patyrimas.

16:9.13 (196.9) 4. Siekimas asmenybės vertybių, sugebėjimas kaip asmenybei suvokti Dievo tikrovę ir tuo pačiu metu suprasti mūsų broliškąjį ryšį su bičiuliais asmenybėmis.

16:9.14 (196.10) Jūs imate sąmoningai suvokti žmogų kaip savo brolių tvarinį, nes jūs jau sąmoningai suvokiate Dievą kaip savo Tėvą Kūrėją. Tėvystė yra tas ryšys, kuriame mes samprotaujame taip, jog patys suvokiame brolystę. O Tėvystė tampa, arba gali tapti, visatos tikrove visiems mirtingiesiems tvariniams, nes Tėvas pats asmenybę yra padovanojęs visoms tokioms

būtybėms ir jas yra įtraukęs į grandinę, esančią visuotinės asmenybės grandinės grybšnio sferoje. Mes Dievą garbiname, pirmiausia, kad *jis yra*, tada, kad *jis yra mumyse*, ir pagaliau, kad *mes esame jame*.

16:9.15 (196.11) Argi keista, jog kosminis protas turėtų savimoningai žinoti apie savo paties šaltinį, Begalinės Dvasios begalinį protą, ir tuo pačiu metu sąmoningai suvokti toli nusidriekiančių visatų fizinę tikrovę, Amžinojo Sūnaus dvasinę tikrovę, ir Visuotinio Tėvo asmenybės tikrovę?

16:9.16 (196.12) [Parengta Visuotinio Cenzoriaus iš Uversos.]

17 Dokumentas. Septynios Aukščiausių Dvasių grupės

17:0.1 (197.1) ŠIOS septynios Aukščiausių Dvasių grupės yra didžiosios visatos administracijos, padalintos į septynis segmentus, visuotiniai koordinuojantys reguliuotojai. Nors jos visos yra įtrauktos į Begalinės Dvasios funkcinę šeimą, bet paprastai šios trys grupės yra klasifikuojamos kaip Rojaus Trejybės vaikai:

17:0.2 (197.2) 1. Septynios Pagrindinės Dvasios.

17:0.3 (197.3) 2. Septyni Aukščiausieji Vykdytojai.

17:0.4 (197.4) 3. Atspindinčiosios Dvasios.

17:0.5 (197.5) Likusias keturias grupes sukuria Begalinės Dvasios kuriantieji veiksmai arba kuriančiojo statuso jos partneriai:

17:0.6 (197.6) 4. Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai.

17:0.7 (197.7) 5. Septynios Grandinių Dvasios.

17:0.8 (197.8) 6. Vietinių Visatų Kuriančiosios Dvasios.

17:0.9 (197.9) 7. Pagalbinės Proto Dvasios.

17:0.10 (197.10) Šitos septynios kategorijos Uversoje yra žinomos kaip Aukščiausiųjų Dvasių grupės. Jų veikimo sfera nusidriekia nuo Septynių Pagrindinių Dvasių asmeninio buvimo amžinosios Salos periferijoje per Dvasios septynis Rojaus palydovus, Havonos grandines, supervisatų vyriausybes, ir vietinių visatų administravimą ir priežiūrą net iki pagalbinių dvasių, padovanotų evoliucinio proto valdoms laiko ir erdvės pasauliuose, žemos tarnystės.

17:0.11 (197.11) Septynios Pagrindinės Dvasios yra šitos toli nusidriekusios administracinės valdos koordinuojantys reguliuotojai. Kai kuriuose reikaluose, susijusiuose su organizuotos fizinės energijos, proto energijos, ir neasmenės dvasinės tarnystės administraciniu reguliavimu, jos veikia asmeniškai ir tiesiogiai, o kituose reikaluose jos veikia per savo įvairiapusius pagalbininkus. Visuose vykdomojo pobūdžio reikaluose—nurodymuose, taisyklėse, suderinimuose, ir administraciniuose sprendimuose—Pagrindinės Dvasios veikia Septynių Aukščiausiųjų Vykdytojų asmenyse. Centrinėje visatoje Pagrindinės Dvasios gali veikti per Havonos Grandinių Septynias Dvasias; septynių supervisatų būstinėse jos save atskleidžia per Atspindinčiųjų Dvasių kanalą ir veikia per Dienų Senųjų asmenis, su kuriais jos asmeniškai bendrauja per Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjus.

17:0.12 (197.12) Septynios Pagrindinės Dvasios tiesiogiai ir asmeniškai nepalaiko ryšio su visatos administracija žemiau už Dienų Senujų rūmus. Jūsų vietinę visatą administruoja kaip mūsų supervisatos dalį Orvontono Pagrindinė Dvasia, bet jos funkciją, susijusią su Nebadono vietiniais gyventojais, betarpiškai vykdo ir asmeniškai reguliuoja Kuriančioji Motina Dvasia, gyvenanti Salvingtone, jūsų vietinės visatos būstinėje.

1. Septyni Aukščiausieji Vykdytojai

17:1.1 (198.1) Pagrindinių Dvasių vykdomosios būstinės užima Begalinės Dvasios septynis Rojaus palydovus, kurie skrieja aplink centrinę Salą tarp Amžinojo Sūnaus spindinčiųjų sferų ir labiausiai vidinės Havonos grandinės. Šitoms vykdomosioms sferoms tiesiogiai vadovauja Aukščiausieji Vykdytojai, grupė iš septynių, kuriuos sutrejbino Tėvas, Sūnus, ir Dvasia sutinkamai su Septynių Pagrindinių Dvasių išsamiais reikalavimais tokio tipo būtybėms, kurios gali veikti kaip jų visuotiniai atstovai.

17:1.2 (198.2) Pagrindinės Dvasios palaiko ryšius su supervisatų vyriausybių įvairiais skyriais per šituos Aukščiausiuosius Vykdytojus. Būtent jie labai didele dalimi nulemia septynių supervisatų pagrindines sudedamąsias kryptis. Jie yra vienodai ir dieviškai tobuli, bet taip pat turi ir asmenybės skirtumų. Jie neturi pirmininkaujančiojo vadovo; kiekvieną kartą, kada susitinka drauge, jie pasirenka vieną iš savosios kategorijos, kad vadovautų tam bendram pasitarimui. Periodiškai jie keliauja į Rojų, kad pasitartų su Septyniomis Pagrindinėmis Dvasiomis.

17:1.3 (198.3) Septyni Pagrindiniai Vykdytojai veikia kaip didžiosios visatos administraciniai koordinatoriai; jie galėtų būti įvardijami kaip po-Havonos kūrinijos direktorių valdyba. Jie nėra susiję su Rojaus vidaus reikalais, o Havonos veiklos apribotoms sferoms jos vadovauja per Septynias Grandinių Dvasias. Šiaip jau yra nedaug apribojimų, susijusių su jų priežiūros spektru; jie įsitraukia į fizinių, intelektualių, ir dvasinių dalykų reguliavimą; jie mato viską, girdi viską, jaučia viską, net žino viską, kas vyksta septyniose supervisatose ir Havonoje.

17:1.4 (198.4) Šitie Aukščiausieji Vykdytojai nekuria politikos, taip pat jie nemodifikuoja ir visatos procedūrų; jie yra susiję su Septynių Pagrindinių Dvasių paskelbtų dieviškumo planų vykdymu. Taip pat jie nesikiša į Dienų Senųjų valdymą supervisatose ar į Sūnų Kūrėjų suverenitetą vietinėse visatose. Jie yra koordinuojantys vykdytojai, kurių funkcija yra vykdyti visų tinkamai paskirtų valdovų suderintą politiką didžiojoje visatoje.

17:1.5 (198.5) Kiekvienas iš vykdytojų ir visos jo sferos priemonės yra atsidavusios atskiros supervisatos efektyviam administravimui. Pirmasis Aukščiausiasis Vykdytojas, veikiantis pirmojoje sferoje, yra visiškai užimtas pirmosios supervisatos reikalais, ir taip toliau iki Septintojo Aukščiausiojo Vykdytojo, dirbančio iš Dvasios septintojo Rojaus palydovo ir skiriančio savo energiją septintosios supervisatos vadovavimui. Šitos septintosios sferos pavadinimas yra Orvontonas, nes Dvasios Rojaus palydovai turi tokius pačius pavadinimus kaip ir su jais susietos

supervisatos; iš tikrųjų supervisatos pagal juos ir buvo pavadintos.

17:1.6 (198.6) Septintosios supervisatos vykdomojoje sferoje personalas, įsitraukęs į Orvontono reikalų tvarkymą, pasiekia tokį skaičių, kuris pranoksta žmogiškąjį suvokimą, ir iš esmės apima dangiškųjų protingų būtybių kiekvieną kategoriją. Asmenybių pasiuntimo visos supervisatos tarnybos (išskyrus Trejybės Įkvėptąsias Dvasias ir Minties Derintojus) pereina per vieną iš šitų septynių vykdomųjų pasaulių savo kelionėse į Rojų ir iš Rojaus, ir čia yra laikomi visi centriniai registrai Trečiojo Šaltinio ir Centro visoms sukurtoms asmenybėms, kurios veikia supervisatose. Materialių, morontinių, ir dvasinių dokumentų sistema Dvasios viename iš šitų vykdomųjų pasaulių stebina net ir manosios kategorijos būtybę.

17:1.7 (199.1) Aukščiausųjų Vykdytojų tiesioginius pavaldinius didžiąja dalimi sudaro Rojaus-Havonos asmenybių sutrejbinti sūnūs ir pašlovintų mirtingųjų, užbaigusių laiko ir erdvės kylančiųjų plano amžius trukusį mokymą, sutrejbinti palikuonys. Šiuos sutrejbintus sūnus į tarnystę su Aukščiausiais Vykdytojais paskiria Rojaus Užbaigtumo Korpuso Aukščiausiosios Tarybos vadovas.

17:1.8 (199.2) Kiekvienas Aukščiausiasis Vykdytojas turi du patariamuosius kabinetus: Begalinės Dvasios vaikai kiekvienos supervisatos būstinėje iš savo gretų pasirenka atstovus tam, kad vieną tūkstantmetį tarnautų savo Aukščiausiojo Vykdytojo pirminiame patariančiame kabinete. Visuose reikaluose, susijusiuose su laiko kylančiaisiais mirtingaisiais, yra antrinis kabinetas, kurį sudaro Rojų pasiekę mirtingieji ir pašlovintųjų mirtingųjų sutrejbinti sūnūs; šitą

organą parenka tobulėjančios ir kylančios būtybės, kurios laikinai gyvena septynių supervisatų būstinėse. Visus kitus reikalų vadovus paskiria Aukščiausieji Vykdytojai.

^{17:1.9 (199.3)} Kartas nuo karto, didžiulės konklavos vyksta Dvasios šituose Rojaus palydovuose. Sutrejbinti sūnūs, paskirti į šiuos pasaulius, kartu su kylančiais, kurie yra pasiekę Rojų, susirenka su Trečiojo Šaltinio ir Centro dvasinėmis asmenybėmis į susitikimus, skirtus kylančiojo karjeros kovų ir triumfo užbaigimui. Tokiems broliškiems susibūrimams visada vadovauja Aukščiausieji Vykdytojai.

^{17:1.10 (199.4)} Kartą per kiekvieną Rojaus tūkstantmetį Septyni Aukščiausieji Vykdytojai palieka savo valdžios vietas ir vyksta į Rojų, kur jie surengia savo tūkstantmečio konklavą, kad visuotinai pasveikintų ir palinkėtų sėkmės išmintingiems kūrinijos šeimininkams. Šitas reikšmingas įvykis vyksta Madžestono, visų atspindinčiųjų dvasių grupių vadovo, betarpiškoje akivaizdoje. Ir šitaip jie gali bendrauti didžiojoje visatoje vienu ir tuo pačiu metu su visais savo padėjėjais unikalaus visuotinio atspindėjimo veikimo dėka.

2. Madžestonas — atspindėjimo vadovas

^{17:2.1 (199.5)} Atspindinčiosios Dvasios yra kilusios iš dieviškosios Trejybės. Šitų unikalių ir tam tikra prasme paslaptinių būtybių yra penkiasdešimt. Vienu metu buvo sukurama po septynias tokias nepaprastas asmenybes, ir kiekvieną tokį kūrybinį epizodą įgyvendino Rojaus Trejybės ir vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių ryšys.

17:2.2 (199.6) Šita svarbi transakcija, įvykusi laiko aušroje, išreiškia Aukščiausiųjų Asmenybių Kūrėjų, kuriems atstovauja Pagrindinės Dvasios, pirmines pastangas veikti su Rojaus Trejybe kaip bendriems kūrėjams. Šitoji Aukščiausiųjų Kūrėjų kuriančiosios galios sąjunga su Trejybės kūrybiniais potencialais yra būtent pats tas Aukščiausiosios Būtybės aktualybės šaltinis. Dėl to, kada atspindimojo kūrimo ciklas išsisėmė, kada kiekviena iš Septynių Pagrindinių Dvasių surado tobulą kūrybinį sinchroniškumą su Rojaus Trejybe, kada keturiasdešimt devintoji Atspindinčioji Dvasia buvo įasmeninta, tada Dievybės Absoliute įvyko nauja ir toli siekianti reakcija, kuri naujas asmenybės išskirtines teises perteikė Aukščiausiajai Būtybei ir aukščiausią tašką pasiekė įasmenindama Madžestoną, keturiasdešimt devynių Atspindinčiųjų Dvasių ir jų padėjėjų per visą visatą visatą viso darbo atspindėjimo vadovą ir centrą Rojuje.

17:2.3 (200.1) Madžestonas yra tikras asmuo, atspindėjimo reiškinių asmenis ir neklystantis centras laiko ir erdvės visose septyniose supervisatose. Jis turi nuolatinę būstinę Rojuje netoli visų daiktų centro Septynių Pagrindinių Dvasių susitikimo vietoje. Jis rūpinasi vien tiktai atspindėjimo tarnystės koordinavimu ir palaikymu toli nusidriekiančioje kūrinijoje; kitokiu būdu jis nėra įsitraukęs į visatos reikalų administravimą.

17:2.4 (200.2) Madžestonas į Rojaus asmenybių mūsų katalogą nėra įtrauktas, nes jis yra vienintelė egzistuojanti dieviškumo asmenybė, kurią yra sukūręs Aukščiausiosios Būtybės veikiantis ryšys su Dievybės Absoliutu. Jis yra asmuo, bet išimtinai ir akivaizdžiai automatiškai rūpinasi visatos veiklos šituo vienu aspektu; dabar jo asmeninė veikla visiškai nėra

susijusi su visatos asmenybių kitomis (neatspindinčiomis) kategorijomis.

17:2.5 (200.3) Madžestono sukūrimas pažymėjo Aukščiausiosios Būtybės pirmąjį aukščiausiąjį kuriantįjį veiksmą. Šitas noras veikti buvo valinis Aukščiausiojoje Būtybėje, bet stulbinanti Dievybės Absoliuto reakcija iš anksto nebuvo numatyta. Niekada nuo tada, kada amžinybėje atsirado Havona, visata iš tikrųjų nematė tokio gigantiško ir toli nusidriekiančio energijos suderinimo ir funkcinio dvasinės veiklos koordinavimo įgyvendinimo tokiu milžinišku laipsniu. Dievybės reagavimas į Aukščiausiosios Būtybės ir jos pagalbininkų kūrybinius norus toli pranoko jų tikslingą ketinimą ir labai smarkiai viršijo jų koncepcines prognozes.

17:2.6 (200.4) Mus apima didinga pagarba dėl tos galimybės, ką ateities amžiai, per kuriuos Aukščiausiasis ir Galutinysis gali pasiekti dieviškumo naujus lygius ir pakilti į asmenybės veikimo naujas sritis, galės sudievinimo sferose pamatyti dar kitokių netikėtų ir nesvajotų būtybių, kurios turės neįsivaizduojamas padidinto visatos koordinavimo galias. Atrodytų, jog nėra ribų Dievybės Absoliuto potencialo reagavimui į tokį ryšių tarp patirtinės Dievybės ir egzistencialios Rojaus Trejybės suvienijimą.

3. Atspindinčiosios Dvasios

17:3.1 (200.5) Šios keturiasdešimt devynios Atspindinčiosios Dvasios yra kilusios iš Trejybės, bet kiekvienas iš šitų septynių kūrybinių epizodų, kurie lydėjo jų atsiradimą, sukūrė tokį būtybės tipą, kuris prigimtimi buvo panašus į bendros protėvinės Pagrindinės Dvasios bruožus. Šitokiu būdu jos

skirtingai atspindi Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ir Begalinės Dvasios dieviškumo bruožų suvienijimo septynių įmanomų kombinacijų prigimtis ir charakterius. Dėl šitos priežasties kiekvienos supervisatos būstinėje būtina turėti septynias iš šitų Atspindinčiųjų Dvasių. Po vieną dvasią iš kiekvieno iš septynių tipų yra reikalinga tam, kad būtų pasiektas trijų Rojaus Dievybių kiekvieno įmanomo pasireišimo visų fazių tobulas atspindėjimas taip, kaip tokie reiškiniai galėtų vykti septynių supervisatų bet kurioje dalyje. Šitos septynių nepanašių Atspindinčiųjų Dvasių grupės būstines turi supervisatos sostinėse kiekvienos valdos atspindinčiame fokuse, ir jis nėra tapatus dvasinio poliariškumo taškui.

17:3.2 (200.6) Atspindinčiosios Dvasios turi vardus, bet šitie įvardijimai nėra apreiškiami erdvės pasauliuose. Jie yra susiję su šitų būtybių prigimtimi ir charakteriu, ir yra Rojaus slaptųjų sferų vienos iš septynių visuotinių paslapčių dalis.

17:3.3 (201.1) Atspindėjimo savybė, Bendrai Veikiančiojo, Aukščiausiosios Būtybės, ir Pagrindinių Dvasių proto lygių reiškinys, gali būti perduodamas visoms būtybėms, susijusioms su šito milžiniško visuotinio intelekto plano įgyvendinimu. Ir čia yra viena didžioji paslaptis: Nei Pagrindinės Dvasios, nei Rojaus Dievybės, po vieną ar drauge, šito lygiaverčio visuotinio atspindėjimo galių neatskleidžia taip, kaip jos pasireiškia šitose keturiasdešimt devyniose Madžestono ryšininkų asmenybėse, ir vis tik jos yra visų šitų nuostabiai apdovanotų būtybių kūrėjai. Dieviškasis paveldėjimas kartais iš tiesų tvarinyje atskleidžia tam tikrų savybių, kokių nepastebima Kūrėjuje.

17:3.4 (201.2) Atspindėjimo tarnybos personalas, išskyrus Madžestoną ir Atspindinčiasias Dvasias, yra visi Begalinės Dvasios tvariniai ir tiesioginiai jos padėjėjai ir pavaldiniai. Kiekvienos supervisatos Atspindinčiosios Dvasios yra savo Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjų kūrėjai, jų asmeniniai balsai Dienų Senujų valdyme.

17:3.5 (201.3) Atspindinčiosios Dvasios nėra vien tik perduodantys agentai; jos taip pat yra dvasios, kurios informaciją išsaugo. Jų palikuonys, sekonaformai, taip pat yra informaciją išsaugančios arba registruojančios asmenybės. Viskas, kas turi tikros dvasinės vertės, yra užregistruojama dublikate, ir vieną kopiją saugo sekoraformų asmenybių, priklausančių Atspindinčiųjų Dvasių gausiam personalui, vienos iš didelio skaičiaus kategorijų kažkurio nario asmeniniai sugebėjimai.

17:3.6 (201.4) Visatų oficialūs įrašai į viršų yra perduodami angeliškųjų registruotojų ir per angeliškuosius registruotojus, bet tikrieji dvasiniai įrašai yra surenkami atspindėjimu, ir yra laikomi atitinkamų ir tam skirtų asmenybių, priklausančių Begalinės Dvasios šeimai, prote. Jos yra visatos *gyvieji* dokumentai, priešingai negu formalūs ir *negyvi* dokumentai, ir jie yra tobulai saugomi Begalinės Dvasios registruojančiųjų asmenybių gyvame prote.

17:3.7 (201.5) Atspindėjimo organizacija taip pat yra visos kūrinijos žinių rinkimo ir įsakų išplatavimo mechanizmas. Ji veikia nuolat, priešingai negu įvairių transliavimo tarnybų periodiškas darbas.

17:3.8 (201.6) Viskas, kas svarbaus vyksta vietinės visatos būstinėje, yra visą laiką atspindima į jos supervisatos sostinę. Ir

atvirkščiai, viskas, kas yra svarbu vietinei visatai, yra atspindima išorėn į vietinių visatų sostines iš jų supervisatos būstinės. Atspindėjimo tarnyba iš laiko visatų viršun į supervisatas gali pasirodyti, jog yra automatiška ar savaime vykstanti, bet taip nėra. Ji visa yra labai asmenė ir išmintinga; jos tikslumas yra dėl asmenybių bendradarbiavimo tobulumo ir dėl to vargu ar gali būti priskiriamas Absoliutų neasmeniam buvimui-veikimui.

17:3.9 (201.7) Nors Minties Derintojai ir nedalyvauja visuotinio atspindėjimo sistemos veikime, bet mes turime pagrindo manyti, jog visi Tėvo fragmentai iki galo suvokia šitas transakcijas ir gali pasinaudoti jų turiniu.

17:3.10 (201.8) Dabartiniame visatos amžiuje už Rojaus ribų atspindėjimo tarnybos erdvės nuotolis atrodo, jog ribojasi septynių supervisatų periferija. Šiaip jau šitos tarnybos veikimas atrodo, kad yra nepriklausomas nuo laiko ir erdvės. Atrodo, kad jis yra nepriklausomas ir nuo visų žinomų ikiabsoliučių visatos grandinių.

17:3.11 (201.9) Kiekvienos supervisatos būstinėje atspindinti organizacija veikia kaip atskiras vienetas; bet tam tikrais ypatingais atvejais, vadovaujant Madžestonui, visos septynios gali veikti ir iš tikrųjų veikia visuotiniu unisonu, kaip antai, jubiliejaus atveju, kuris būna tada, kada visa vietinė visata įžengia į šviesą ir gyvenimą, ir tuo metu, kada Septyni Aukščiausieji Vykdytojai kreipiasi su pasveikiniu tūkstantmečio proga.

4. Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai

17:4.1 (202.1) Šie keturiasdešimt devyni Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai yra sukurti Atspindinčiųjų Dvasių, ir kiekvienos supervisatos būstinėje yra kaip tik po septynis Padėjėjus. Uversos septynių Atspindinčiųjų Dvasių pirmasis kūrybinis veiksmas buvo savo septynių Įvaizdžio Padėjėjų sukūrimas, kiekviena Atspindinčioji Dvasia sukūrė savo pačios Padėjėją. Įvaizdžio Padėjėjai yra, kai kuriomis savybėmis ir bruožais, savo Atspindinčiųjų Motinų Dvasių tobulos reprodukcijos; jie iš tikrųjų yra dublikatai, neturintys atspindėjimo savybės. Jie yra tikri įvaizdžiai ir nuolat veikia kaip bendravimo kanalas tarp Atspindinčiųjų Dvasių ir supervisatos valdžios. Įvaizdžio Padėjėjai nėra tiesiog pagalbininkai; jie yra savo atitinkamų protėvinių Dvasių tikrieji atstovai; jie yra *įvaizdžiai*, ir jie atitinka savo vardą.

17:4.2 (202.2) Pačios Atspindinčiosios Dvasios yra tikros asmenybės, bet tokios kategorijos, kuri yra nesuvokiama materialioms būtybėms. Net supervisatos būstinės sferoje joms reikia savo Įvaizdžio Padėjėjų pagalbos visuose asmeniniuose ryšiuose su Dienų Senaisiais ir jų pagalbininkais. Ryšiuose tarp Įvaizdžio Padėjėjų ir Dienų Senujų, kartais deramai veikia vienas Padėjėjas, tuo tarpu kitais atvejais reikalingi du, trys, keturi, ar net visi septyni tam, kad iki galo ir tinkamai būtų perteiktas pranešimas, kuris ir yra jiems patikėtas, kad būtų perduotas. Lygiai taip Įvaizdžio Padėjėjų pranešimus gali įvairiai priimti vienas, du, ar visi trys Dienų Senieji, priklausomai nuo pranešimo turinio.

17:4.3 (202.3) Įvaizdžio Padėjėjai amžinai tarnauja šalia savo protėvinių Dvasių, ir savo dispozicijoje turi neįsivaizduojamą gausybę pagalbininkų sekofimų. Įvaizdžio Padėjėjai

tiesiogiai nėra susiję su kylančiųjų mirtingųjų mokymo pasauliais. Jie yra glaudžiai susieti su informacijos rinkimo tarnyba, veikiančia pagal mirtingųjų žengimo į priekį visuotinį planą, bet jūs asmeniškai su jais nebendrausite, kada viešėsite Uversos mokyklose, nes šitos tariamai asmenės būtybės neturi valios; jos nesinaudoja pasirinkimo galia. Jos yra tikri įvaizdžiai, visiškai atspindintys atskiros protėvinės Dvasios asmenybę ir protą. Kaip klasė, kylantieji mirtingieji glaudaus ryšio su atspindėjimu nepalaiko. Visada kokia nors atspindinčioji būtybė bus įterpta tarp jūsų ir šios tarnybos realaus veikimo.

5. Septynios Grandinių Dvasios

^{17:5.1 (202.4)} Havonos Septynios Grandinių Dvasios yra Begalinės Dvasios ir Septynių Pagrindinių Dvasių bendras neasmenis atstovavimas centrinės visatos šioms septynioms grandinėms. Jos yra Pagrindinių Dvasių, kurių kolektyviniai palikuonys jos ir yra, tarnai. Septyniose supervisatose Pagrindinės Dvasios užtikrina aiškų ir skirtingą administracinį individualumą. Per šitas vienodas Havonos Grandinių Dvasias jos yra įgalintos centrinei visatai suteikti suvienytą, vienodą, ir suderintą dvasinę priežiūrą.

^{17:5.2 (202.5)} Kiekviena iš Septynių Grandinių Dvasių yra apribota tuo, kad persmelkia tikrai vieną Havonos grandinę. Jos tiesiogiai nėra susijusios su Dienų Amžinųjų, atskirų Havonos pasaulių valdovų, režimu. Bet jos palaiko ryšius su Septyniais Aukščiausiais Vykdytojais, ir jos sinchronizuojasi su Aukščiausiosios Būtybės buvimu centrinėje visatoje. Jų darbas visiškai apribotas Havonos ribomis.

^{17:5.3 (203.1)} Šitos Grandinių Dvasios palaiko ryšius su tais, kurie gyvena Havonoje, per savo asmeninius palikuonis, tretinius supernafimus. Nors Grandinių Dvasios egzistuoja drauge su Pagrindinėmis Dvasiomis, bet jų veikimas sukuriant tretinius supernafimus, neturėjo didesnės reikšmės iki to meto, kada pirmieji laiko piligrimai atvyko į išorinę Havonos grandinę Grandfandos dienomis.

^{17:5.4 (203.2)} Žengdami į priekį iš grandinės į grandinę Havonoje, jūs sužinosite apie Grandinių Dvasias, bet negalėsite palaikyti asmeninio ryšio su jomis, nors jūs ir galėsite patirti jų dvasinį poveikį, ir suvokti jų dvasinio poveikio neasmenį buvimą.

^{17:5.5 (203.3)} Grandinių Dvasios su Havonos vietiniais gyventojais yra susietos didele dalimi taip, kaip Minties Derintojai yra susieti su mirtingaisiais tvariniais, gyvenančiais evoliucinių visatų pasaulyuose. Kaip ir Minties Derintojai, Grandinių Dvasios yra neasmenės, ir jos susijungia su Havonos būtybių tobulu protu didele dalimi taip, kaip Visuotinio Tėvo neasmenės dvasios apsigyvena mirtingųjų žmonių ribinio proto viduje. Bet Grandinių Dvasios niekada netampa Havonos asmenybių nuolatine dalimi.

6. Vietinės visatos Kuriančiosios Dvasios

^{17:6.1 (203.4)} Didelė dalis to, kas yra susiję su vietinių visatų Kuriančiųjų Dvasių prigimtimi ir veikimu, labai tinka pasakojimui apie jų susivienijimą su Sūnumis Kūrėjais organizuojant ir valdant vietinius kūrinius; bet šitos nuostabios būtybės prieš sukaupdamos patyrimą vietinėse visatose turi daug tokių bruožų, apie kuriuos galima papasakoti aptariant septynių Aukščiausiųjų Dvasių grupes.

17:6.2 (203.5) Mes esame susipažinę su vietinės visatos Motinos Dvasios karjeros šešiomis fazėmis, ir mes daug samprotaujame apie veiklos septintosios pakopos galimybę. Šitos skirtingos egzistencijos pakopos yra:

17:6.3 (203.6) 1. *Pirminis diferencijavimas Rojuje.* Kada Sūnų Kūrėją bendru veiksmu įsmenina Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus, tuo pačiu metu Begalinės Dvasios asmenyje įvyksta tai, kas yra žinoma kaip “aukščiausioji papildymo reakcija.” Mes nesuvokiame šitos reakcijos prigimties, bet suprantame, kad ji pažymi šitų įsmeninamų galimybių, kurios yra Bendrai Veikiančiojo kūrybinio potencialo sferoje, savaiminį modifikavimą. Lygiaverčio Sūnaus Kūrėjo gimimas pažymi, jog Begalinės Dvasios asmens viduje gimė šito Rojaus Sūnaus būsimosios vietinės visatos sutuoktinės potencialas. Mes nesame susipažinę su šituo nauju ikiasmeniu esybės identifikavimu, bet žinome, jog šitas faktas yra užfiksuotas tokio Sūnaus Kūrėjo karjeros Rojaus dokumentuose.

17:6.4 (203.7) 2. *Preliminarus mokymas kurti.* Per tą ilgą laikotarpį, kada Sūnus Mykolas yra preliminariai mokomas, kaip organizuoti ir administruoti visatas, jo būsimoji sutuoktinė patiria esybės tolimesnį vystymą ir įgauna grupinę likimo sąmonę. Mes šito nežinome, bet įtariame, jog tokią grupinę sąmonę turinti esybė būna susipažinusi su erdve ir pradeda tą preliminarų pasirengimą, kuris reikalingas tam, kad būtų įgytas dvasinis meistriškumas jos būsimame bendradarbiavimo darbe su papildomuoju Mykolu kuriant ir administruojant visatą.

17:6.5 (204.1) 3. *Fizinio kūrimo etapas.* Tuo metu, kada Amžinasis Sūnus suteikia Sūnui Mykolui kūrėjo teises, tada toji Pagrindinė Dvasia, kuri valdo šią supervisatą, kuriai yra

paskiriamas šitas naujasis Sūnus Kūrėjas, suteikia išraišką “tapatybės maldai” Begalinės Dvasios akivaizdoje; ir pirmą kartą, būsimosios Kuriančiosios Dvasios esybė pasirodo kaip atsiskyrusi nuo Begalinės Dvasios asmens. Ir įeidama tiesiai į prašančiosios Pagrindinės Dvasios asmenį, šitoji esybė nedelsiant išnyksta iš mūsų atpažinimo ribų, akivaizdžiai tapdama šitos Pagrindinės Dvasios asmens dalimi. Ši naujai atpažinta Kuriančioji Dvasia lieka su Pagrindine Dvasia iki tos akimirkos, kada Sūnus Kūrėjas išvyksta į jaudinančią kelionę erdvėje; po šito Pagrindinė Dvasia atiduoda naująją sutuoktinę Dvasią į Sūnaus Kūrėjo globą, tuo pačiu metu duodama sutuoktinei Dvasiai amžinosios ištikimybės ir nesibaigiančio lojalumo užduotį. Ir tada įvyksta vienas iš giliausiai sujaudinančių epizodų, kokie tik kada nors vyksta Rojuje. Visuotinis Tėvas kalba, pripažindamas Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios amžinąją sąjungą ir patvirtindamas supervisatos jurisdikcijos Pagrindinės Dvasios administravimo kai kurių bendrų galių padovanojimą.

^{17:6.6 (204.2)} Tada Tėvo sujungti Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Dvasia pradeda visatos sukūrimo jaudinantį patyrimą. Ir jie dirba drauge šitokiu būdu suvienyti per savo visatos materialaus organizavimo visą ilgą ir įtemptą laikmetį.

^{17:6.7 (204.3)} 4. *Gyvybės kūrimo era.* Sūnui Kūrėjui paskelbus apie ketinimą sukurti gyvybę, Rojuje nedelsiant prasideda “įasmeninimo ceremonijos,” kuriose dalyvauja Septynios Pagrindinės Dvasios ir kurias asmeniškai patiria vadovaujanti Pagrindinė Dvasia. Tai yra vienos Rojaus Dievybės indėlis į Sūnaus Kūrėjo sutuoktinės Dvasios individualybę ir visatai tai pasireiškia “pirminio sprogimo” reiškiniu Begalinės Dvasios

asmenyje. Vienu metu su šituo reiškiniu Rojuje, iki to laiko buvusi neasmenė Sūnaus Kūrėjo sutuoktinė Dvasia, iš esmės, tampa bona fide asmeniu. Nuo šio momento per amžius ta pati vietinės visatos Motina Dvasia bus laikoma asmeniu ir palaikys asmeninius ryšius su prasidedančios gyvybės kūrinijos visomis asmenybių gausybėmis.

17:6.8 (204.4) *5. Amžiai po savęs padovanojimo.* Kitas ir didingas pasikeitimas niekada nesibaigiančioje Kuriančiosios Dvasios karjeroje įvyksta tada, kada Sūnus Kūrėjas sugrįžta į visatos būstinės pasaulį užbaigęs savo septintąjį savęs padovanojimą ir po to, kada jis įgyja visišką savo visatos nepriklausomybę. Ta proga prieš susirinkusius visatos administratorius šis triumfuojantis Sūnus Kūrėjas pakelia Visatos Motiną Dvasią į aukščiausiąją valdžią ir sutuoktinę Dvasią pripažįsta lygia sau.

17:6.9 (204.5) *6. Šviesos ir gyvenimo amžiai.* Sukūrus šviesos ir gyvenimo erą, vietinės visatos bendras aukščiausiasis valdovas įžengia į Kuriančiosios Dvasios karjeros šeštąją fazę. Bet mums neleidžiama perteikti šito didingo patyrimo pobūdžio. Tokie dalykai yra susiję su evoliucijos Nebadone ateities etapu.

17:6.10 (204.6) *7. Neatskleista karjera.* Mes žinome apie šitas šešias vietinės visatos Motinos Dvasios karjeros fazes. Neišvengiama, jog mes turėtume paklausti: Ar yra septintoji karjera? Mes žinome, jog kada užbaigtieji pasiekia tai, kas atrodo turi būti mirtingojo kilimo galutinis likimas, tada jie yra registruojami kaip pradėję šeštojo etapo dvasinę karjerą. Mes laikomės nuomonės, jog užbaigtųjų laukia dar kita ir neapreikšta karjera su visatos užduotimi. Mes tikimės, jog turėtume Visatų Motinas Dvasias lygiai taip laikyti tokiomis, kurių ateityje laukia kažkokia neatskleista karjera,

kuri sudarys jų asmeninio patyrimo septintąjį etapą joms tarnaujant visatoje ir ištikimai bendradarbiaujant su Mykolų Kūrėjų kategorija.

7. Pagalbinės Proto Dvasios

^{17:7.1 (205.1)} Šitos pagalbinės dvasios yra vietinės visatos Motinos Dvasios septyni kartus proto padovanojimas Sūnaus Kūrėjo ir tokios Kuriančiosios Dvasios bendrojo kūrinio gyviems tvariniams. Šitas padovanojimas tampa įmanomas tuo metu, kada ši Dvasia yra pakeliama į statusą su asmenybės išimtinėmis teisėmis. Pasakojimas apie septynių pagalbinių proto dvasių prigimtį ir veikimą labiau tinka pasakojimui apie jūsų Nebadono vietinę visatą.

8. Aukščiausiųjų Dvasių funkcijos

^{17:8.1 (205.2)} Aukščiausiųjų Dvasių septynios grupės sudaro Trečiojo Šaltinio ir Centro tiek kaip Begalinės Dvasios, tiek ir kaip Bendrai Veikiančiojo funkcinės šeimos branduolį. Aukščiausiųjų Dvasių sfera nusidriekia nuo Trejybės buvimo Rojuje iki evoliucinių mirtingųjų kategorijos proto veikimo erdvės planetose. Šitokiu būdu jos iš tiesų suvienija žemyn nusidriekiančius administracinius lygius ir koordinuoja šitų lygių personalo daugiapuses funkcijas. Ar tai būtų Atspindinčiųjų Dvasių grupė, palaikanti ryšį su Dienų Senaisiais, ar Kuriančioji Dvasia, sutartinai veikianti su Sūnumi Mykolu, ar Septynios Pagrindinės Dvasios, esančios grandinėje aplink Rojaus Trejybę, Aukščiausiųjų Dvasių veikla yra sutinkama visur centrinėje visatoje, supervisatose, ir vietinėse visatose. Jos veikia vienodai su “Dienų” kategorijos

Trejbės asmenybėmis ir su “Sūnų” kategorijos Rojaus asmenybėmis.

17:8.2 (205.3) Aukščiausių Dvasių grupės yra Trečiojo Šaltinio ir Centro didžiulės tvarinių šeimos betarpiški kūrėjai drauge su savo Begaline Motina Dvasia. Tarnaujančiųjų dvasių visos kategorijos kyla iš šito susivienijimo. Pirminiai supernafimai atsiranda iš Begalinės Dvasios; šitos kategorijos antrinės būtybės sukuria Pagrindinės Dvasios; tretinius supernafimus sukuria Grandinių Septynios Dvasios. Atspindinčiosios Dvasios, kolektyviai, yra nuostabios angeliškųjų gausybių kategorijos, galingųjų sekonafimų, tarnaujančiųjų supervisorje, motinos-tvėrėjos. Kuriančioji Dvasia yra vietinio kūrinio angeliškųjų kategorijų motina; tokie serafiniai tarnai yra originalūs kiekvienoje vietinėje visatoje, nors sumodeliuoti pagal centrinės visatos modelius. Visiems šitiems tarnaujančiųjų dvasių kūrėjams tikrai netiesiogiai padeda Begalinės Dvasios, visų angeliškųjų tarnaujančiųjų dvasių amžinosios motinos, centrinė buveinė.

17:8.3 (205.4) Septynios Aukščiausių Dvasių grupės yra apgyvendintos kūrinijos koordinatoriai. Jų reguliuojančiųjų vadovų, Septynių Pagrindinių Dvasių, susivienijimas pasirodo, kad koordinuoja Dievo Septinkarčio toli nusidriekiančias veiklas:

17:8.4 (205.5) 1. Kolektyviai Pagrindinės Dvasios beveik prilygsta Rojaus Dievybių Trejbės dieviškumo lygiui.

17:8.5 (205.6) 2. Individualiai jos išseikvoja trivienės Dieybės pirmines galimybes, kurias galima suvienyti.

17:8.6 (206.1) 3. Kaip Bendrai Veikiančiojo skirtingi atstovai jos yra saugyklos Aukščiausiosios Būtybės tai dvasios-proto-galios aukščiausiajai valdžiai, kurios ji dar asmeniškai nenaudoja.

17:8.7 (206.2) 4. Per Atspindinčiąsias Dvasias jos sinchronizuoja Dienų Senujų supervisatų valdymą su Madžestonu, visuotinio atspindėjimo Rojaus centru.

17:8.8 (206.3) 5. Dalyvaudamos individualizuojant vietinių visatų Dieviškuosius Tarnus, Pagrindinės Dvasios prisideda prie Dievo Septinkarčio paskutiniojo lygio, prie Sūnaus Kūrėjo-Kuriančiosios Dvasios vietinės visatos sąjungos.

17:8.9 (206.4) Funkcinę vienybę, neatskiriamą nuo Bendrai Veikiančiojo, besivystančioms visatoms atskleidžia Septynios Pagrindinės Dvasios, jo pirminės asmenybės. Bet ateities išstobulintose supervisatose šita sąjunga neabejotinai bus neatskiriama nuo Aukščiausiojo patirtinės aukščiausiosios valdžios.

17:8.10 (206.5) [Pateikta Uversos Dieviškojo Patarėjo.]

18 Dokumentas. Aukščiausiosios Trejybės Asmenybės

18:0.1 (207.1) VISOS Aukščiausiosios Trejybės Asmenybės yra sukurtos specifinei tarnystei. Dieviškoji Trejybė jas sukuria tam tikrų specifinių pareigų vykdymui, ir jos yra parengtos tam, kad tarnautų, demonstruodamos metodo tobulumą ir atsidavimo galutinumą. Aukščiausiųjų Trejybės Asmenybių yra septynios kategorijos:

18:0.2 (207.2) 1. Sutrejbintos Aukštybės Paslaptys.

18:0.3 (207.3) 2. Dienų Amžinieji.

18:0.4 (207.4) 3. Dienų Senieji.

18:0.5 (207.5) 4. Dienų Tobulieji.

18:0.6 (207.6) 5. Dienų Nesenieji.

18:0.7 (207.7) 6. Dienų Sąjungos.

18:0.8 (207.8) 7. Dienų Ištikimieji.

18:0.9 (207.9) Šitos administracinio tobulumo būtybės turi konkretų ir galutinį kiekį. Jų sukūrimas yra praeities įvykis; daugiau jų nebeįsimeninama.

18:0.10 (207.10) Per visą didžiąją visatą šitos Aukščiausiosios Trejybės Asmenybės išreiškia Rojaus Trejybės administracinę politiką; jos išreiškia teisingumą ir yra Rojaus Trejybės teisminis nuosprendis. Jos formuoja tarpusavyje susietą administracinio tobulumo grandinę, nusidriekiančią nuo Tėvo Rojaus sferų iki vietinių visatų būstinių pasaulių ir iki vietinės visatos sudarančių žvaigždynų sostinių.

18:0.11 (207.11) Visos būtybės, kilusios iš Trejybės, yra sukuriamos tokios, kad jų visos dieviškosios savybės turi Rojaus tobulumą. Tikrai patyrimo sferoje praleistas laikas iš tiesų papildė jų sugebėjimus kosminei tarnystei. Niekada nebūna jokio pražangos pavojaus ar maišto rizikos su būtybėmis, kilusiomis iš Trejybės. Jos yra iš dieviškumo esmės, ir nėra žinoma, kad jos kada nors būtų išklydusios iš asmenybės elgesio dieviškojo ir tobulo kelio.

1. Sutrejybintos Aukštybės Paslaptys

18:1.1 (207.5) Rojaus palydovų pačioje vidinėje grandinėje yra septyni pasauliai, ir kiekvienam iš šitų išaukštintų pasaulių vadovauja dešimties Sutrejybintų Aukštybės Paslapčių korpusas. Jos nėra kūrėjai, bet jos yra aukščiausieji ir galutiniai administratoriai. Šitų septynių broliškųjų sferų reikalų tvarkymas yra iki galo patikėtas šitam septyniasdešimties aukščiausiųjų reguliuotojų korpusui. Nors Trejybės palikuonys ir vadovauja šitoms septynioms šventosioms sferoms, esančioms arčiausiai prie Rojaus, bet šita pasaulių grupė visuotinai yra žinoma kaip Visuotinio Tėvo asmeninė grandinė.

18:1.2 (208.1) Sutrejybintos Aukštybės Paslaptys veikia grupėmis po dešimt kaip savo atitinkamų sferų lygiaverčiai ir bendri reguliuotojai, bet konkrečiose srityse, už kurias yra atsakingos, jos taip pat veikia ir individualiai. Kiekvieno iš šitų ypatingų pasaulių darbas yra padalintas į septynis pagrindinius skyrius, ir vienas iš šitų lygiaverčių valdovų vadovauja kiekvienam iš šitų specializuotos veiklos skyrių. Likusios trys veikia kaip trivienės Dievybės asmeniniai atstovai ryšiuose su kitomis septyniomis, viena atstovauja Tėvui, kita atstovauja Sūnui, ir dar viena atstovauja Dvasiai.

18:1.3 (208.2) Nors klasės viduje ir yra aiškus panašumas, kuris tipizuoja Sutrejybintas Aukštybės Paslaptis, bet jos taip pat atskleidžia ir septynis skirtingus grupinius bruožus. Šie dešimt aukščiausiųjų Dieviningtono reikalų reguliuotojų atspindi Visuotinio Tėvo asmeninį charakterį ir prigimtį; ir šitaip yra su kiekviena iš šitų septynių sferų: Kiekviena grupė iš dešimties yra panaši į tą Dievybę arba Dievybės susivienijimą, būdingą savajai sferai. Tie dešimt reguliuotojų, kurie valdo

Kilimingtoną, atspindi Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios sujungtą prigimtį.

18:1.4 (208.3) Aš nedaug ką galiu atskleisti apie šitų aukščiausiųjų asmenybių darbą Tėvo septyniuose šventuosiuose pasauliuose, kadangi jos iš tikrųjų yra Aukštybės *Paslaptys*. Nėra jokių savavališkų paslapčių, susijusių su prisiartinimu prie Visuotinio Tėvo, Amžinojo Sūnaus, ar Begalinės Dvasios. Šios Dievybės yra atversta knyga visiems, kurie pasiekia dieviškąjį tobulumą, bet nė vienos Aukštybės Paslapties negalima suvokti iki galo. Niekada mes iš tikrųjų nesugebėsime iki galo įsiskverbti į tas sferas, kuriose yra asmenybės paslaptys apie Dievybės susivienijimą su sukurtų būtybių septinkarčiu sugrupavimu.

18:1.5 (208.4) Kadangi šitų aukščiausiųjų reguliuotojų darbas yra susijęs su Dievybių artimu ir asmeniniu ryšiu su šitomis pagrindinėmis visatos būtybių grupuotėmis, kada jos gyvena šituose septyniuose ypatinguose pasauliuose arba tuo metu, kai veikia didžiojoje visatoje, todėl šituos pačius asmeninius ryšius ir nepaprastus kontaktus verta laikyti šventai paslapyje. Rojaus Kūrėjai gerbia asmenybės privatumą ir šventumą net ir savo žemuose tvariniuose. Ir tai yra tiesa tiek dėl individų, tiek ir dėl asmenybių įvairių atskirų kategorijų.

18:1.6 (208.5) Net ir būtybėms, turinčioms aukštą statusą visatoje, šitie slapti pasauliai visą laiką lieka ištikimybės išbandymu. Mums yra duota iki galo ir asmeniškai pažinti amžinuosius Dievus, be apribojimų pažinti jų dieviškumo ir tobulumo charakterius, bet mums nėra suteikta tai, kad mes iki galo įsiskverbume į visus asmeninius Rojaus valdovų ryšius su visais jų tvariniais.

2. Dienų Amžinieji

18:2.1 (208.6) Kiekvienam iš milijardo Havonos pasaulių vadovauja viena iš Aukščiausiųjų Trejybės Asmenybių. Šitie valdovai yra žinomi kaip Dienų Amžinieji, o jų skaičius yra lygiai vienas milijardas, po vieną kiekvienai Havonos sferai. Jie yra Rojaus Trejybės palikuonys, bet taip, kaip ir apie Aukštybės Paslapčių kilmę, taip ir apie jų kilmę nėra jokių dokumentų. Visaišminčių tėvų šitos dvi grupės tikrai amžinai vadovavo Rojaus-Havonos sistemos savo nuostabiems pasauliams, ir jos veikia nesikeisdamos ir naujų paskyrimų negauna.

18:2.2 (208.7) Dienų Amžinieji yra matomi visiems valios tvariniams, gyvenantiems savo sferose. Jie vadovauja eilinėms planetinėms konklavoms. Periodiškai, ir rotacijos būdu, jie lankosi septynių supervisatų būstinių sferose. Jie yra artimai giminingi ir dieviškai lygūs su Dienų Senaisiais, kurie vadovauja septynių supervisatų likimams. Kada Dienų Amžinasis būna išvykęs iš savosios sferos, tada jo pasauliui vadovauja vienas iš Trejybės Sūnų Mokytojų.

18:2.3 (209.1) Kaip ir gyvybės pripažintos kategorijos, tokios, kaip Havonos vietiniai gyventojai ir kiti centrinės visatos gyvieji tvariniai, reziduojantys Dienų Amžinieji savo atitinkamas sferas yra išvystę visiškai pagal savo pačių asmenines idėjas ir idealus. Jie lankosi vienas kito planetose, bet jie nekopijuoja ir neimituoja; jie visada ir visiškai yra originalūs.

18:2.4 (209.2) Architektūra, gamtos grožis, morontiniai statiniai, ir dvasiniai kūriniai kiekvienoje sferoje yra išskirtiniai ir unikalūs. Kiekvienas pasaulis yra amžinai trunkančio grožio vieta, ir yra visiškai nepanašus nė į vieną kitą pasaulį centrinėje

visatoje. Ir jūs kiekvienas praleisite ilgesnį ar trumpesnį laiką kiekvienoje iš šitų unikalių ir jaudinančių sferų, jums judant į vidų per Havoną, pakeliui į Rojų. Jūsų pasaulyje yra savaime suprantama kalbėti apie Rojų, kaip *esanti viršuje*, bet būtų teisingiau žvelgti į kilimo dieviškąją lemtį kaip į kilimą *į vidų*.

3. Dienų Senieji

18:3.1 (209.3) Kada laiko mirtingieji baigia lavinimą mokymo pasauliuose, kurie supa vietinės visatos būstinę, ir yra pakeliami į savosios supervisatos švietimo sferas, tada jie būna pasiekę tokį dvasinio išsivystymo tašką, kur jie gali suvokti šitų išsivysčiusių sferų aukštus dvasinius valdovus ir reguliuotojus ir gali su jais bendrauti, įskaitant ir Dienų Senuosius.

18:3.2 (209.4) Dienų Senieji yra iš esmės tapatūs; jie atskleidžia Trejybės sujungtą charakterį ir suvienytą prigimtį. Jie turi individualybę ir skiriasi asmenybe, bet vienas nuo kito nesiskiria tiek, kiek skiriasi Septynios Pagrindinės Dvasios. Jie užtikrina vienodą vadovavimą šiaip jau skirtingoms septynioms supervisatoms, kurių kiekviena yra skirtingas, atskiras, ir unikalus kūrinys. Septynios Pagrindinės Dvasios prigimtimi ir savybėmis yra nepanašios, bet Dienų Senieji, šių supervisatų asmeniai valdovai, yra visi vienodi ir supertobuli Rojaus Trejybės palikuonys.

18:3.3 (209.5) Septynios Pagrindinės Dvasios danguje nulemia savo atitinkamų supervisatų *pobūdį*, bet Dienų Senieji diktuoja šitų pačių supervisatų *administravimui*. Jie suteikia administracinį vienodumą kūrybiniam skirtingumui ir užtikrina visumos harmoniją didžiosios visatos septynių segmentinių sugrupavimų bazinių kūrybinių skirtumų akivaizdoje.

18:3.4 (209.6) Dienų Senieji buvo sutrejbinti visi tuo pačiu metu. Jie sudaro įrašų apie visatų visatos asmenybes pradžią, dėl to jų vardas—Dienų *Senieji*. Kada jūs pasieksite Rojų ir ieškosite rašytinių dokumentų apie daiktų pradžią, tada pamatysite, jog pirmasis įrašas, esantis asmenybių skyriuje, yra pasakojimas apie šito dvidešimt vieno Dienų Senojo sutrejybimą.

18:3.5 (209.7) Šitos aukštos būtybės visada valdo grupėmis po tris. Yra daug veiklos aspektų, kada jie dirba kaip individai, dar kitose fazėse gali veikti bet kurie du, bet aukščiausiose savo administravimo sferose jie turi veikti bendrai. Jie niekada asmeniškai neišvyksta iš savo gyvenamųjų pasaulių, bet jiems ir nereikia to daryti, nes šitie pasauliai yra toli nusidriekiančios atspindėjimo sistemos sukoncentravimo taškas supervisorioje.

18:3.6 (209.8) Kiekvieno iš Dienų Senųjų trejeto asmeninės buveinės yra išdėstytos dvasinio poliariškumo taške savosios būstinės sferoje. Tokia sfera yra padalinta į septyniasdešimt administracinių sektorių ir turi septyniasdešimt skyrių sostinių, kuriose laikas nuo laiko gyvena Dienų Senieji.

18:3.7 (210.1) Savo galia, valdžios diapazonu, ir jurisdikcijos laipsniu Dienų Senieji yra patys stipriausi ir galingiausi iš visų laiko-erdvės kūrinių tiesioginių valdovų. Visoje milžiniškoje visatų visatoje jiems vieninteliams yra suteiktos aukštos galios priimti galutinį vykdomąjį nuosprendį dėl valią turinčių tvarinių amžinojo sunaikinimo. Ir priimant supervisorios aukščiausiojo tribunolo galutinius nuosprendžius turi dalyvauti visi trys Dienų Senieji.

18:3.8 (210.2) Be Dievybių ir be savo Rojaus pagalbininkų, Dienų Senieji yra tobuliausi, įvairiausi, ir dieviškiausiai

apdovanoti valdovai visoje laiko-erdvės egzistencijoje. Akivaizdžiai jie yra supervisatų aukščiausieji valdovai, bet šitos teisės valdyti jie neužsidirbo savojo patyrimo dėka, ir dėl to turi lemti, kad juos kada nors pakeis Aukščiausioji Būtybė, patirtinis aukščiausiasis valdovas, kurio vicegerentais jie neabejotinai taps.

^{18:3.9 (210.3)} Aukščiausioji Būtybė įgauna šių septynių supervisatų aukščiausiąją valdžią patirtine tarnyste lygiai taip, kaip Sūnus Kūrėjas patyrimu užsidirba savosios vietinės visatos aukščiausiąją valdžią. Bet dabartiniame Aukščiausiojo neužbaigtos evoliucijos amžiuje, Dienų Senieji užtikrina laiko ir erdvės besivystančių visatų koordinuotą ir tobulą administracinę kontrolę iš viršaus. Originalumo išmintis ir individualybės iniciatyva apibūdina visus Dienų Senujų dekretus ir nurodymus.

4. Dienų Tobulieji

^{18:4.1 (210.4)} Dienų Tobulųjų yra lygiai du šimtai dešimt, ir jie vadovauja kiekvienos supervisatos dešimties didžiųjų sektorių vyriausybėms. Jie buvo sutrejbinti ypatingam darbui, kad padėtų supervisatų vadovams, ir jie valdo kaip Dienų Senujų betarpiški ir asmeniniai vicegerantai.

^{18:4.2 (210.5)} Po tris Dienų Tobuluosius yra paskirta į kiekvieno didžiojo sektoriaus sostinę, bet ne taip, kaip Dienų Seniesiems, jiems nėra būtina visiems trims būti drauge visą laiką. Kartas nuo karto vienas iš šito trejeto gali išvykti, kad asmeniškai pasitartų su Dienų Senaisiais dėl savosios valdos gerovės.

18:4.3 (210.6) Šitie trivieniai didžiųjų sektorių valdovai yra ypač tobulai įsisavinę administravimo niuansus, dėl to ir jų vardas—Dienų *Tobulieji*. Užrašydami šitų dvasinio pasaulio būtybių vardus, mes susiduriame su vertimo į jūsų kalbą problema, ir labai dažnai būna nepaprastai sunku pateikti patenkinantį vertimą. Mes nenorime vartoti sutartinių pavadinimų, kurie jums būtų beprasmingi; dėl to mums dažnai būna sunku parinkti tinkamą vardą, tą, kuris jums būtų aiškus ir tuo pačiu metu kažkiek išreikštų originalą.

18:4.4 (210.7) Dienų Tobulieji turi vidutinio dydžio Dieviškųjų Patarėjų, Išminties Tobulintojų, ir Visuotinių Cenzorių korpusą, paskirtą jų vyriausybėms. Jie turi dar didesnę kiekį Galingųjų Žinianešių, Tų Aukštųjų Valdžioje, ir Tų be Vardo ir Skaičiaus. Bet didžiojo sektoriaus reikalų didžiąją įprasto darbo dalį atlieka Dangiškieji Sargybiniai ir Aukštieji Sūnūs Padėjėjai. Šitos abi grupės yra parenkamos iš sutrejbintų palikuonių arba iš Rojaus-Havonos asmenybių, arba iš pašlovintų mirtingųjų užbaigtųjų. Kai kurias būtybes iš šitų dviejų tvarinių sutrejbintų kategorijų Rojaus Dievybės sutrejbina iš naujo ir tada pasiunčia, kad padėtų administruoti supervisatų vyriausybėms.

18:4.5 (211.1) Didžioji dalis Dangiškųjų Sargybinių ir Aukštųjų Sūnų Padėjėjų yra paskiriama į didžiųjų ir mažųjų sektorių tarnystę, bet Sutrejbinti Sargai (Trejbės apkabinti serafimai ir tarpinės būtybės) yra visų trijų skyrių teismų pareigūnai, veikiantys Dienų Senųjų, Dienų Tobulųjų, ir Dienų Nesenųjų tribunoluose. Sutrejbintus Ambasadorius (Trejbės apkabintus pakilusius mirtinguosius su Sūnumi ar su Dvasia

susiliejančios prigimties) galima sutikti supervisatoje bet kur, tačiau jų didžioji dalis tarnauja mažuosiuose sektoriuose.

18:4.6 (211.2) Prieš tai, kada septynių supervisatų valdymo planas buvo iki galo atskleistas, šitų vyriausybių įvairių skyrių iš esmės visi administratoriai, išskyrus Dienų Senuosius, skirtingos trukmės laikotarpį tarnavo mokiniais, vadovaujami Dienų Amžinųjų, tobulos Havonos visatos įvairiuose pasauliuose. Vėliau sutrejbintos būtybės lygiai taip perėjo per mokymo laikotarpį, vadovaujamos Dienų Amžinųjų, prieš tai, kada buvo paskirtos į Dienų Senujų, Dienų Tobulųjų, ir Dienų Nesenujų tarnystę. Jos visos yra užgrūdinti, išmėginti, ir patyrę administratoriai.

18:4.7 (211.3) Jūs greitai pastebėsite Dienų Tobuluosius, kada žengsite pirmyn į Splandono būstinę po gyvenimo savo mažojo sektoriaus pasauliuose, nes šitie išaukštinti valdovai yra glaudžiai susieti su didžiojo sektoriaus septyniasdešimčia aukštesniojo lavinimo pasaulių laiko pakilusiems tvariniams. Dienų Tobulieji, asmeniškai, priima grupines priesaikas iš kylančiųjų, užbaigusių didžiojo sektoriaus mokyklas.

18:4.8 (211.4) Laiko piligrimų darbas pasauliuose, kurie apjuosia didžiojo sektoriaus būstinę, iš esmės yra intelektualaus pobūdžio, priešingai negu labiau fizinis ir materialus lavinimas mažojo sektoriaus septyniose lavinimo sferose ir dvasinis lavinimas supervisatos būstinės keturiuose šimtuose devyniasdešimtyje universitetinių pasaulių.

18:4.9 (211.5) Nors jūs esate įtraukti tiktai į Splandono didžiojo sektoriaus, kuriame yra jūsų kilmės vietinė visata, registrą, bet turėsite pereiti per savosios supervisatos kiekvieną iš dešimties

didžiųjų skyrių. Jūs pamatysite visus trisdešimt Orvontono Dienų Tobulųjų prieš pasiekdami Orvontoną.

5. Dienų Nesenieji

18:5.1 (211.6) Dienų Nesenieji yra jauniausi iš supervisatų aukščiausiųjų valdytojų; grupėmis po tris jie vadovauja mažųjų sektorių reikalams. Prigimtimi jie yra lygiaverčiai Dienų Tobuliesiems, bet administracine valdžia yra pavaldūs. Šitų asmeniškai šlovingų ir dieviškai sumanių Trejybės asmenybių yra lygiai dvidešimt vienas tūkstantis. Jie visi buvo sukurti vienu metu, ir kartu jie buvo lavinami Havonoje vadovaujant Dienų Amžiniesiems.

18:5.2 (211.7) Dienų Nesenieji turi partnerių ir pagalbininkų korpusą, panašų į Dienų Tobulųjų korpusą. Papildomai jie turi jiems paskirtą milžinišką kiekį dangiškųjų būtybių įvairių pavaldžių kategorijų. Administruodami mažuosius sektorius jie panaudoja milžinišką kiekį gyvenančių kylančiųjų mirtingųjų, įvairių paslaugumo kolonijų personalą, ir įvairias grupes, kilusias iš Begalinės Dvasios.

18:5.3 (211.8) Mažųjų sektorių vyriausybės labai didele dalimi, nors ne išimtinai, rūpinasi supervisatų milžiniškomis fizinėmis problemomis. Mažųjų sektorių sferos yra Fizinių Kontrolierių būstinės. Šituose pasauliuose kylantieji mirtingieji tęsia studijas ir eksperimentus, susijusius su Aukščiausiųjų Energijos Centrų trečiosios kategorijos ir su Pagrindinių Fizinių Kontrolierių visų septynių kategorijų veiklos tyrinėjimu.

18:5.4 (212.1) Kadangi kiekvieno mažojo sektoriaus režimas taip išsamiai rūpinasi fizinėmis problemomis, tai jo trys Dienų Nesenieji retai kada sostinės sferoje būna kartu. Didžiąją laiko dalį vienas būna išvykęs tartis su prižiūrinčiojo didžiojo sektoriaus Dienų Tobulaisiais arba būna išvykęs, atstovaudamas Dienų Seniesiems, į aukštųjų būtybių, kilusių iš Trejybės, Rojaus konklavas. Jie pakaitomis su Dienų Tobulaisiais atstovauja Dienų Seniesiems aukščiausiose tarybose Rojuje. Tuo tarpu kitas Dienų Nesenasis gali būti išvykęs į patikrinimo keliones po vietinių visatų, priklausančių jo jurisdikcijai, būstinių pasaulius. Bet visada nors vienas iš šitų valdovų lieka budėti mažojo sektoriaus būstinėje.

18:5.5 (212.2) Jūs visi kada nors pažinsite šiuos tris Dienų Nesenuosius, atsakingus už Ensą, jūsų mažąjį sektorių, kadangi jūs turite pereiti per jų rankas pakeliui į vidų, į didžiųjų sektorių mokymo pasaulius. Kildami į Uversą, jūs pereisite per mažojo sektoriaus mokymo sferų tikrai vieną grupę.

6. Dienų Sąjungos

18:6.1 (212.3) «Dienų» kategorijos Trejybės asmenybės neveikia administracinėse pareigose žemiau už supervisatų vyriausybių lygį. Besivystančiose vietinėse visatose jos veikia tikrai kaip patarėjai ir konsultantai. Dienų Sąjungos yra ryšininkų asmenybių grupė, Rojaus Trejybės akredituota prie vietinių visatų dualių valdovų. Kiekviena organizuota ir apgyvendinta vietinė visata turi jai paskirtą vieną iš šitų Rojaus patarėjų, kuris veikia kaip Trejybės, ir kai kuriais atžvilgiais, kaip Visuotinio Tėvo atstovas vietiniam kūriniiui.

18:6.2 (212.4) Šitų būtybių yra septyni šimtai tūkstančių, nors nevisoms joms buvo suteikti tokie įgaliojimai. Dienų Sąjungų rezervinis korpusas veikia Rojuje kaip Visatos Suderinimų Aukščiausioji Taryba.

18:6.3 (212.5) Šitie Trejybės stebėtojai ypatingu būdu suderina visuotinės vyriausybės visų atšakų administracinę veiklą, pradedant vietinių visatų vyriausybėmis, aukštyn iki sektorių ir iki supervisatų vyriausybių, dėl to ir jų vardas—Dienų *Sąjungos*. Savo vadovams jie pateikia trigubus pranešimus: Fizinio ir pusiau intelektualaus pobūdžio duomenis perduoda savo mažojo sektoriaus Dienų Neseniesiems, apie intelektualius ir pusiau dvasinius įvykius jie praneša savo didžiojo sektoriaus Dienų Tobuliesiems, o apie dvasinius ir pusiau rojinius reikalus informuoja Dienų Senuosius savo supervisatos sostinėje.

18:6.4 (212.6) Kadangi jos yra kilusios iš Trejybės, tai tarpusavio bendravimui joms yra prieinamos visos Rojaus grandinės, ir tokiu būdu jos nuolat bendrauja viena su kita ir su visomis kitomis reikalingomis asmenybėmis iki pat Rojaus aukščiausiųjų tarybų.

18:6.5 (212.7) Dienų Sąjunga nėra organiškai susieta su vietinės visatos, į kurią ji yra paskirta, vyriausybe. Be savo kaip stebėtojo pareigų ji ima veikti tikrai vietinės valdžios prašymu. Ji yra vietinio kūrinio visų pirminių tarybų ir visų svarbių konklavų oficialus narys, bet formaliuose administravimo problemų aptarinėjimuose nedalyvauja.

18:6.6 (213.1) Kada vietinė visata yra įžengusi į šviesą ir gyvenimą, tada jos pašlovintos būtybės laisvai bendrauja su Dienų

Sajunga, kurios veikla tuomet išsiplečia tokioje evoliucinio tobulo valdoje. Bet vis tiek pirmiausia ji yra Trejybės ambasadorius ir Rojaus patarėjas.

18:6.7 (213.2) Vietinę visatą tiesiogiai valdo dieviškasis Sūnus, kilęs iš dvigubos Dievybės, bet šalia savęs jis nuolat turi vieną Rojaus brolių, iš Trejybės kilusią asmenybę. Tais atvejais, kada Sūnaus Kūrėjo savosios vietinės visatos būstinėje laikinai nebūna, tuomet laikinųjų valdovų pagrindinius sprendimus didele dalimi įtakoja jų Dienų Sąjungos patarimai.

7. Dienų Ištikimieji

18:7.1 (213.3) Šitos aukštos iš Trejybės kilusios asmenybės yra Rojaus patarėjai to vieno šimto žvaigždynų valdovams kiekvienoje vietinėje visatoje. Dienų Ištikimųjų yra septyniasdešimt milijonų, ir lygiai taip, kaip ir Dienų Sąjungos, jie tarnauja nevisi. Jų rezervinis korpusas Rojuje yra Tarpvisatinės Etikos ir Savivaldos Patariamoji Komisija. Dienų Ištikimieji tarnystėje keičiasi rotacijos būdu, remiantis savojo rezervinio korpuso aukščiausiosios tarybos nurodymais.

18:7.2 (213.4) Viskuo, kuo Dienų Sąjunga yra vietinės visatos Sūnui Kūrėjui, tuo Dienų Ištikimieji yra Sūnums Vorondadekams, kurie valdo to vietinio kūrinio žvaigždynus. Jie yra aukščiausiu laipsniu atsidavę ir dieviškai ištikimi žvaigždynų, į kuriuos yra paskirti, gerovei, dėl to ir šis vardas—Dienų *Ištikimieji*. Jie veikia tiktai kaip patarėjai; iš tikrųjų jie niekada nedalyvauja administracinėje veikloje, išskyrus tada, kada būna pakviesti žvaigždynų valdžios. Taip pat jie nėra tiesiogiai susiję ir su švietimo tarnyste kilimo piligrimams architektūrinėse lavinimo

sferose, kurios supa žvaigždyno būstinę. Visoms tokioms užduotims vadovauja Sūnus Vorondadekas.

18:7.3 (213.5) Visi Dienų Ištikimieji, veikiantys vietinės visatos žvaigždynuose, yra Dienų Sąjungos jurisdikcijoje ir atsiskaito tiesiogiai jai. Jie neturi toli nusidriekiančios tarpusavio ryšio sistemos, paprastai patys apsiriboja bendravimu vietinėje visatoje. Bet kuris Dienų Ištikimasis, kuris atlieka pareigas Nebadone, gali bendrauti ir iš tiesų bendrauja su visais kitais savosios kategorijos nariais, vykdančiais pareigas šitoje vietinėje visatoje.

18:7.4 (213.6) Kaip Dienų Sąjunga turi visatos būstinę, taip ir Dienų Ištikimieji turi savo asmenines rezidencijas žvaigždynų sostinėse, atskirai nuo tokių sferų administracinių valdytojų rezidencijų. Jų buveinės iš tiesų yra kuklios palyginus su žvaigždynų valdovų Vorondadekų buveinėmis.

18:7.5 (213.7) Dienų Ištikimieji yra paskutinioji grandis ilgoje administracinio patarimo grandinėje, kuri siekia nuo Visuotinio Tėvo šventųjų sferų netoli visų daiktų centro iki vietinių visatų pirminių skyrių. Trejybės kilmės režimas baigiasi žvaigždynais; nė vieno tokio Rojaus patarėjo nuolat nebūna žvaigždynus sudarančiose sistemose ar apgyvendintose planetose. Pastarieji administraciniai vienetai yra visiškoje jurisdikcijoje tų būtybių, kurios yra kilusios vietinėse visatose.

18:7.6 (213.8) [Pateikta Uversos Dieviškojo Patarėjo.]

19 Dokumentas. Iš Trejybės Kilusios Lygiavertės Būtybės

19:0.1 (214.1) ŠITOJI Rojaus grupė, pavadinta Iš Trejybės Kilusiomis Lygiavertėmis Būtybėmis, apima Trejybės Sūnus Mokytojus, taip pat klasifikuojamus kaip Rojaus Dievo Sūnus, tris grupes aukštųjų supervisatos administratorių, ir Trejybės Įkvėptųjų Dvasių tam tikra prasme neasmenę kategoriją. Net Havonos vietiniai gyventojai gali būti deramai įtraukti į šių Trejybės asmenybių klasifikaciją kartu su būtybių, gyvenančių Rojuje, didžiuliu skaičiumi grupių. Tos iš Trejybės kilusios būtybės, apie kurias bus kalbama šitame aptarime, yra:

19:0.2 (214.2) 1. Trejybės Sūnūs Mokytojai.

19:0.3 (214.3) 2. Išminties Tobulintojai.

19:0.4 (214.4) 3. Dieviškieji Patarėjai.

19:0.5 (214.5) 4. Visuotiniai Cenzoriai.

19:0.6 (214.6) 5. Trejybės Įkvėptosios Dvasios.

19:0.7 (214.7) 6. Havonos Vietiniai Gyventojai.

19:0.8 (214.8) 7. Rojaus Piliečiai.

19:0.9 (214.9) Išskyrus Trejybės Sūnus Mokytojus ir galbūt Trejybės Įkvėptąsias Dvasias, šitos grupės turi konkretų skaičių; jų sukūrimas yra užbaigtas ir praeities įvykis.

1. Trejybės Sūnūs Mokytojai

19:1.1 (214.10) Iš visų dangiškųjų asmenybių aukštųjų kategorijų, apreikštų jums, tik tai Trejybės Sūnūs Mokytojai veikia dvigubose pareigose. Savo kilme turėdami Trejybės prigimties, savo funkcija jie yra beveik išskirtinai atsidavę dieviškosios

sūnystės tarnystei. Jie yra ryšio būtybės, kurios nutiesia tiltą virš bedugnės tarp būtybių, kilusių iš Trejybės, ir dualios kilmės būtybių.

19:1.2 (214.11) Tuo metu, kai Trejybės Stacionarių Sūnų skaičius yra užbaigtas, tai Sūnų Mokytojų skaičius nuolat auga. Koks Sūnų Mokytojų kiekis bus galutinis, aš nežinau. Bet galiu pareikšti, jog paskutiniame periodiškame pranešime į Uversą, Rojaus įrašai nurodė, jog tokių Sūnų tarnystėje yra 21.001.624.821.

19:1.3 (214.12) Šitos būtybės yra vienintelė jums atskleidžiama Dievo Sūnų grupė, kuri yra kilusi iš Rojaus Trejybės. Jos raižo centrinę visatą ir supervisatas, ir jų milžiniškas korpusas yra paskirtas kiekvienai vietinei visatai. Jie taip pat tarnauja ir atskiroms planetoms, kaip tarnauja ir kiti Dievo Rojaus Sūnūs. Kadangi didžiosios visatos planas nėra iki galo išvystytas, tai didžiulis Sūnų Mokytojų kiekis yra laikomas rezerve Rojuje, ir jie savanoriškai siūlosi atlikti pareigas nepaprastomis sąlygomis ir neįprastą tarnystę didžiosios visatos visuose skyriuose, izoliuotuose erdvės pasauliuose, vietinėse visatose ir supervisatose, ir Havonos pasauliuose. Jie taip pat veikia Rojuje, bet bus naudingiau jų išsamų aptarimą atidėti iki to meto, kai prieisime prie diskusijos apie Dievo Rojaus Sūnus.

19:1.4 (215.1) Tačiau, ryšium su šituo galėtų būti pažymėta, jog Sūnūs Mokytojai yra aukščiausiosios koordinuojančiosios asmenybės, kilusios iš Trejybės. Tokioje toli nusidriekiančioje visatų visatoje visada egzistuoja didžiulis pavojus pasiduoti tokiam suklydimui, kuris kyla dėl požiūrio ribotumo, tokiam blogiui, kuris yra neatskiriamas nuo segmentinės sampratos apie tikrovę ir dieviškumą.

19:1.5 (215.2) Pavyzdžiui: Žmogaus protas paprastai trokštų priartėti prie kosminės filosofijos, pateikiamos šiuose apreiškimuose, einant nuo to, kas yra paprastas ir ribinis, į tai, kas yra sudėtingas ir begalinis, nuo žmogiškosios kilmės į dieviškąjį likimą. Bet tas kelias neveda į *dvasinę išmintį*. Toks metodas yra lengviausias kelias įgyti kai kurių *genezės žinių*, bet geriausiu atveju jis gali atskleisti tiktai žmogaus kilmę; jis mažai ką atskleidžia arba nieko neatskleidžia apie jo dieviškąjį likimą.

19:1.6 (215.3) Net studijuojant žmogaus biologinę evoliuciją Urantijoje, yra rimtų prieštaravimų dėl išskirtinio istorinio požiūrio į jo šiandieninį statusą ir į jo dabartines problemas. Bet kokios tikrovės problemos—žmogiškosios ar dieviškosios, žemiškos ar kosminės—teisinga perspektyva atsiveria tiktai tada, kada visapusiškai ir nešališkai yra išnagrinėjami ir tarpusavyje susiejami trys visatos tikrovės aspektai: kilmė, istorija, ir likimas. Šitų trijų patirtinių realybių tinkamas supratimas suteikia pagrindą dabartinio statuso išmintingam įvertinimui.

19:1.7 (215.4) Kada žmogiškasis protas ima naudotis tokiu filosofiniu metodu, kada pradeda nuo to, kas yra žemesnis, kad priartėtų prie to, kas yra aukštesnis, nesvarbu, ar tai būtų biologijoje ar teologijoje, jam visada iškyla pavojus, kad jis padarys keturias logines klaidas:

19:1.8 (215.5) 1. Jis gali visiškai nesuvokti nei asmeninio pasiekimo, nei kosminio likimo galutinio ir užbaigto evoliucinio tikslo.

19:1.9 (215.6) 2. Jis gali padaryti didžiausią filosofinę klaidą per daug supaprastindamas kosminę evoliucinę (patirtinę) tikrovę,

šitokiu būdu eidamas prie faktų iškraipymo, prie tiesos iškreipimo, ir prie likimo klaidingo supratimo.

19:1.10 (215.7) 3. Priežastingumo studijavimas yra išsamus istorijos analizavimas. Bet žinojimas, *kaip* tampama būtybe, nebūtinai suteikia tokios būtybės dabartinio statuso ir tikrojo charakterio išmintingą supratimą.

19:1.11 (215.8) 4. Vien tik tai istorija nesugeba adekvačiai atskleisti ateities vystymosi—likimo. Ribinės kilmės yra naudingos, bet tik tai dieviškosios priežastys atskleidžia galutines pasekmes. Amžinieji tikslai nėra parodomi laiko pradžioje. Dabartis gali būti teisingai aiškinama tik tai abipusiškai susietos praeities ir ateities šviesoje.

19:1.12 (215.9) Todėl dėl šitų ir dar dėl kitų priežasčių iš tikrųjų mes pasinaudojame tokiu metodu, žvelgdami į žmogų ir į jo problemas planetoje, pradėdami laiko-erdvės kelionę nuo visų asmenybių tikrovės ir visos kosminės egzistencijos begalinio, amžino, ir dieviško Rojaus Šaltinio ir Centro.

2. Išminties Tobulintojai

19:2.1 (215.10) Išminties Tobulintojai yra Rojaus Trejybės specializuotas kūrinys, skirtas tam, kad dieviškumo išmintį įasmenintų supervisatose. Šitų būtybių yra lygiai septyni milijardai, ir po vieną milijardą yra paskirta į kiekvieną iš septynių supervisatų.

19:2.2 (215.11) Kartu su savo lygiaverčiais partneriais, Dieviškaisiais Patarėjais ir Visuotiniais Cenzoriais, Išminties Tobulintojai perėjo per Rojaus, Havonos, ir, išskyrus Dieviningtoną, Tėvo Rojaus sferų išmintį. Po šitų patyrimų Išminties Tobulintojai

buvo paskirti į Dienų Senujų nuolatinę tarnystę. Jie netarnauja nei Rojuje, nei Rojaus-Havonos grandinių pasaulyuose; jie yra visiškai užsiėmę supervisatos vyriausybių administracija.

19:2.3 (216.1) Kur tik ir kada tik veikia Išminties Tobulintojas, ten ir tada veikia dieviškoji išmintis. Žiniose ir išmintyje, kurios išreiškia šitų galingų ir didingų asmenybių darbus, yra buvimo aktualybė ir pasireiškimo tobulumas. Jie *neatspindi* Rojaus Trejybės išminties; jie *yra* toji išmintis. Jie yra išminties šaltinis visiems mokytojams panaudojant visatos žinias; jie yra pasirinkimo laisvės fontanai ir nusimanyimo šaltiniai mokymo ir įžvalgos institucijoms visose visatose.

19:2.4 (216.2) Išmintis savo kilme yra dviguba, kylanti iš dieviškosios įžvalgos tobulumo, neatskiriama nuo tobulų būtybių, ir iš asmeninio patyrimo, kurį įgyja evoliuciniai tvariniai. Išminties Tobulintojai *yra* Dievybės įžvalgos Rojaus Tobulumo ta dieviškoji išmintis. Jų administraciniai partneriai Uversoje, Galingieji Žinianešiai, Tie be Skaičiaus ir Vardo, ir Tie Aukštieji Valdžioje, kada veikia drauge, *yra* patyrimo išmintis visatoje. Dieviškoji būtybė gali turėti dieviškųjų žinių tobulumą. Evoliucinis mirtingasis gali kada nors pasiekti kylančiojo žinių tobulumą, bet nė viena iš šitų būtybių, atskirai paimta, neišnaudoja visos įmanomos išminties potencialų. Todėl, kada tik supervisatos elgesyje norima pasiekti administravimo išminties maksimalų laipsnį, tada visada šitie dieviškosios įžvalgos išminties tobulintojai yra suvienijami su tomis pakilusiomis asmenybėmis, kurios į supervisatos valdžios aukštas pareigas pakilo per evoliucinio žengimo į priekį patirtines kančias.

19:2.5 (216.3) Išminties Tobulintojams visada bus reikalingas šitas patirtinės išminties papildinys tam, kad jų administracinė išmintis būtų visaapimanti. Tačiau buvo postuluojuama, jog aukštą iki šio laiko nepasiektą išminties lygį Rojaus užbaigtieji galbūt gali pasiekti *po to*, kada jie kada nors bus priimti į dvasinės egzistencijos septintąjį etapą. Jeigu šita išvada yra teisinga, tuomet iš tiesų tokios ištobulintos evoliucinio kilimo būtybės be abejonės taps pačiais veiksmingiausiais visatos administratoriais, kurie kada nors buvo žinomi visoje kūrinijoje. Aš manau, jog toks yra aukščiausiasis užbaigtųjų likimas.

19:2.6 (216.4) Išminties Tobulintojų įvairiapusiškumas juos įgalina dalyvauti kylančiųjų tvarinių iš esmės visose dangiškosiose tarnystėse. Išminties Tobulintojai ir asmenybės manoji kategorija, Dieviškieji Patarėjai, kartu su Visuotiniais Cenzoriais, sudaro būtybių aukščiausias kategorijas, kurios gali įsitraukti ir iš tiesų įsitraukia į tą darbą, apreišdamos tiesą atskiroms planetoms ir sistemoms, nesvarbu, ar jos būtų savojo išsivystymo ankstyvose epochose, ar kada įsitvirtina šviesoje ir gyvenime. Laikas nuo laiko mes visi užmezgame ryšį su kylančiųjų mirtingųjų tarnystė, pradedant pradinės gyvybės planetomis, einant tolyn į viršų per vietinę visatą ir supervisatą, ypač pastarojoje.

3. Dieviškieji Patarejai

19:3.1 (216.5) Šitos būtybės, kilusios iš Trejybės, yra Dievybės patarimas septynių supervisatų sferoms. Jos *neatspindi* Trejybės dieviškojo patarimo; jos *yra* tas patarimas. Tarnystėje yra dvidešimt vienas milijardas Patarėjų, ir į kiekvieną supervisatą yra paskirta po tris milijardus.

19:3.2 (217.1) Dieviškieji Patarėjai yra Visuotinių Cenzorių ir Išminties Tobulintojų partneriai, ir jiems yra lygūs, nuo vieno iki septynių Patarėjų yra susieta su kiekviena iš šitų pastarųjų asmenybių. Visos trys kategorijos dalyvauja Dienų Senųjų vyriausybėje, įskaitant didžiuosius ir mažuosius sektorius, vietinėse visatose ir žvaigždynuose, ir vietinių sistemų valdovų tarybose.

19:3.3 (217.2) Mes veikiame kaip individai, kaip tą aš darau rengdamas šitą dokumentą, bet mes taip pat veikiame ir kaip trejetas, kada tiktai šito reikalauja aplinkybės. Kada mes veikiame vykdytojo pareigose, tada iš tiesų draugėn visada būna sujungti Išminties Tobulintojas, Visuotinis Cenzorius, ir nuo vieno iki septynių Dieviškųjų Patarėjų.

19:3.4 (217.3) Vienas Išminties Tobulintojas, septyni Dieviškieji Patarėjai, ir vienas Visuotinis Cenzorius sudaro Trejybės dieviškumo tribunolą, aukščiausiąjį mobilų patariantį organą laiko ir erdvės visatose. Tokia gupė iš devynių yra žinoma arba kaip aplinkybių tyrimo, arba kaip tiesos atskleidimo tribunolas, ir kada ji nagrinėja problemą ir pateikia nuosprendį, tai yra lygiai tas pats, tarsi nuosprendį dėl šio reikalo būtų priėmus Dienų Senasis, nes nė karto per visą supervisatų istoriją nebuvo užregistruota tokio nuosprendžio, kurį Dienų Senieji būtų anuliovę.

19:3.5 (217.4) Kada veikia trys Dienų Senieji, tada veikia Rojaus Trejybė. Kada tribunolas iš devynių priima sprendimą po savo suvienytų diskusijų, tada iš esmės yra pasisakę Dienų Senieji. Ir būtent šito metodo dėka Rojaus Valdovai asmeniškai užmezga ryšį, administraciniuose reikaluose ir valdymo reguliavime, su atskirais pasauliais, sistemomis, ir visatomis.

19:3.6 (217.5) Dieviškieji Patarėjai yra Rojaus Trejybės dieviškojo patarimo tobulumas. Mes išreiškiame tobulo patarimą, iš tiesų mes *esame* tobulo patarimas. Kada mus papildo mūsų partnerių, evoliucinio pakilimo ištobulintų ir Trejybės apkabintų būtybių, patirtinis patarimas, tada mūsų apjungtos išvados yra ne tikai tobulos, bet ir visaapimančios. Kada mūsų suvienytas patarimas yra susietas, apsvarstytas, patvirtintas, ir paskelbtas Visatos Cenzoriaus, tada visiškai įmanoma, kad jis priartėja prie visuotinės visumos slenkščio. Tokie nuosprendžiai kiek tikai įmanoma priartėja prie absoliutaus Dievybės požiūrio konkrečios situacijos ir svarstomos problemos atžvilgiu laiko-erdvės sferose.

19:3.7 (217.6) Septyni Dieviškieji Patarėjai, palaikydami ryšį su sutrejbintu evoliuciniu trejetu—Galinguoju Žinianešiu, Vienu Aukštuoju Valdžioje, ir Vienu be Vardo ir Skaičiaus—išreiškia supervisatos požiūrį, arčiausią žmogiškojo požiūrio ir dieviškojo požiūrio sąjungai beveik rojiškais dvasinių prasmių ir tikrovės vertybių lygiais. Tokį glaudų tvarinio ir Kūrėjo suvienytų kosminių požiūrių suartėjimą pranoksta tikai Rojaus save padovanojantys Sūnūs, kurie, kiekvienoje asmenybės patyrimo fazėje, yra Dievas ir žmogus.

4. Visuotiniai Cenzoriai

19:4.1 (217.7) Egzistuoja tiksliai aštuoni milijardai Visuotinių Cenzorių. Šitos unikalios būtybės *yra* Dievybės nuosprendis. Jie ne tiesiog atspindi tobulo sprendimus; jie *yra* Rojaus Trejybės sprendimas. Net Dienų Senieji nesprendžia kitaip, kaip tik kartu su Visuotiniais Cenzoriais.

^{19:4.2 (217.8)} Po vieną Cenzorių yra pasiunčiama į centrinės visatos kiekvieną iš šio milijardo pasaulių, ir jis yra priskiriamas prie reziduojančio Dienų Amžinojo planetinės administracijos. Nei Išminties Tobulintojai, nei Dieviškieji Patarėjai nėra šitaip nuolat priskirti prie Havonos administracijų, taip pat mes iš tikrųjų visiškai nieko nesuprantame, kodėl Visuotiniai Cenzoriai yra dislokuoti centrinėje visatoje. Dabartinė jų veikla vargu ar gali paaiškinti, kodėl jie yra paskirti į Havoną, ir dėl to mes įtariame, kad jie laukia kažkurio ateities visatos amžiaus poreikių, kada Havonos gyventojai gali iš dalies pasikeisti.

^{19:4.3 (218.1)} Po vieną milijardą Cenzorių yra paskirta į kiekvieną iš septynių supervisatų. Tiek individualiai, tiek ir drauge su Išminties Tobulintojais ir Dieviškaisiais Patarėjais, jie veikia septynių supervisatų visuose skyriuose. Šitaip Cenzoriai veikia didžiosios visatos visais lygiais, nuo Havonos tobulų pasaulių iki Sistemų Valdovų tarybų, ir jie yra evoliucinių pasaulių naujos dieviškosios tvarkos nuosprendžių organiška dalis.

^{19:4.4 (218.2)} Kada tik ir kur tik būna Visuotinis Cenzorius, tada ir ten būna Dievybės nuosprendis. Ir kadangi Cenzoriai savo nuosprendžius visada pateikia kartu su Išminties Tobulintojais ir Dieviškaisiais Patarėjais, tai tokie sprendimai aprėpia Rojaus Trejybės suvienytą išmintį, patarimą, ir nuosprendį. Šitame juridiniame trejete Išminties Tobulintojas būtų “aš buvau,” Dieviškasis Patarėjas būtų “aš būsiu,” bet Visuotinis Cenzorius visada yra “aš esu.”

^{19:4.5 (218.3)} Cenzoriai yra visatą susumuojančios asmenybės. Kada tūkstantis liudininkų yra davę parodymus—arba milijonas—kada išminties balsas yra pasisakęs, o dieviškumo patarimas yra užfiksuotas, kada pakilusiojo tobulumo paliudijimas yra

pridėtas, tada veikia Cenzorius, ir nedelsiant yra pateikiamas neklystantis ir dieviškas susumavimas viso to, kas yra įvykę; ir toks pateikimas išreiškia dieviškąją išvadą, galutinio ir tobulo sprendimo esmę. Todėl po to, kada būna pasisakęs Cenzorius, daugiau pasisakyti niekam kitam nebeleidžiama, nes Cenzorius būna pavaizdavęs viso to, kas prieš tai įvyko, teisingą ir neklystančią visumą. Kada pasisako jis, tada nebebūna jokios apeliacijos.

19:4.6 (218.4) Iš tikrųjų aš geriausiai suprantu Išminties Tobulintojo proto veikimą, bet tikrai ne iki galo suvokiu nuosprendį priimančiojo Visuotinio Cenzoriaus proto veikimą. Man atrodo, jog Cenzoriai formuluoja naujas prasmes ir kildina naujas vertybes, susieję faktus, tiesas, ir surastus įrodymus, pateiktus jiems visatos reikalų tyrimo metu. Atrodo, jog galimas dalykas, kad Visatos Cenzoriai gali pateikti tobulos Kūrėjo įžvalgos ir ištobulinto tvarinio patyrimo suderinimo originalius interpretavimus. Dėl šito Rojaus tobulumo ir visatos patyrimo suvienijimo neabejotinai atsiranda nauja vertybė galutinybėse.

19:4.7 (218.5) Bet tai nėra mūsų sunkumų pabaiga, kas susiję su Visuotinių Cenzorių proto veikimu. Atsižvelgę į viską, ką mes žinome arba manome apie Cenzoriaus veikimą bet kokioje konkrečioje visatos situacijoje, mes vis tiek negalime iš anksto numatyti sprendimų ar prognozuoti nuosprendžių. Mes labai tiksliai nustatome Kūrėjo požiūrio ir tvarinio patyrimo suvienijimo galimą rezultatą, bet tokios išvados nevisada yra tikslios prognozės dėl to, ką nustato Cenzoriai. Atrodo, jog panašu, kad Cenzoriai kažkokiu būdu palaiko ryšį su Dievybės

Absoliutu; priešingu atveju, mes nesugebame paaiškinti didelės dalies jų sprendimų ir nutarimų.

19:4.8 (218.6) Išminties Tobulintojai, Dieviškieji Patarėjai, ir Visuotiniai Cenzoriai, kartu su Aukščiausųjų Trejybės Asmenybių septyniomis kategorijomis, sudaro tas dešimt grupių, kurios kartais buvo vadinamos *Trejybės Stacionariais Sūnumis*. Jie drauge sudaro Trejybės administratorių, valdovų, vykdytojų, konsultantų, patarėjų, ir teisėjų didįjį korpusą. Jų skaičius šiek tiek viršija trisdešimt septynis milijardus. Du milijardai septyniasdešimt yra dislokuota centrinėje visatoje ir šiek tiek daugiau kaip po penkis milijardus yra išdėstyta kiekvienoje supervisatoje.

19:4.9 (219.1) Labai sunku pavaizduoti Trejybės Stacionarių Sūnų veikimo ribas. Būtų neteisinga teigti, kad jų veiksmai yra apriboti ribiniu lygiu, nes supervisatose yra užfiksuotos transakcijos, kurios teigia visiškai priešingai. Jie veikia visatos administravimo arba sprendimo bet kuriuo lygiu, kokio gali pareikalausti laiko-erdvės sąlygos, ir kuris yra susijęs su pagrindinės visatos praeities, dabarties, ir ateities evoliucija.

5. Trejybės Įkvėptosios Dvasios

19:5.1 (219.2) Aš labai mažai ką galėsiu jums papasakoti apie Trejybės Įkvėptąsias Dvasias, nes jos yra viena iš tų nedaugelio egzistuojančių visiškai slaptų būtybių kategorijų, slaptų, be jokios abejonės, nes iki galo joms neįmanoma atsiskleisti net ir mums, o mūsų kilmė yra taip arti jų sukūrimo šaltinio. Jos yra sukuriamos Rojaus Trejybės veiksmu, ir jas gali panaudoti bet kuri viena ar dvi iš Dievybių, o taip pat ir visos trys. Mes

nežinome, ar šitos Dvasios turi užbaigtą skaičių, ar nuolat auga, bet linkę tikėti, kad jų skaičius nėra fiksuotas.

19:5.2 (219.3) Mes visiškai nesuprantame Trejybės Įkvėptųjų Dvasių nei prigimties, nei elgesio. Jos galbūt gali priklausyti viršasmenių dvasių kategorijai. Jos atrodo, kad veikia visose žinomose grandinėse, ir veikia beveik nepriklausomai nuo laiko ir erdvės. Bet apie jas mes mažai ką žinome, išskyrus tai, jog pagal jų veiklos pobūdį, pagal rezultatus, kuriuos visatose tai čia tai ten tikrai pastebime, dedukcinio samprotavimo dėka sprendžiame apie jų charakterį.

19:5.3 (219.4) Tam tikromis sąlygomis šitos Trejybės Įkvėptosios Dvasios gali pačios individualizuotis pakankamai, kad jas atpažintų tokios būtybės, kurios yra kilusios iš Trejybės. Aš jas mačiau; bet nė vienos iš jų niekada nebūtų įmanoma atpažinti dangiškųjų būtybių žemesnėms kategorijoms. Kartas nuo karto besivystančių visatų elgesyje taip pat kyla tam tikros aplinkybės, kurioms susidarius, bet kokia būtybė, kilusi iš Trejybės, gali tiesiogiai panaudoti šitas Dvasias tam, kad įvykdytų savo užduotis. Dėl to mes žinome, kad jos egzistuoja, ir kad tam tikromis aplinkybėmis mes galime paprašyti jų pagalbos ir ją pasinaudoti, kartais suvokti jų buvimą. Bet jos nėra dalis tos matomos ir aiškiai atskleistos organizacijos, kuriai yra patikėtas laiko-erdvės visatų elgesys iki to meto, kada tokie materialūs kūriniai įžengs į šviesą ir gyvenimą. Besivystančių septynių supervisatų dabartinėje pakopoje ir administravime jos neturi aiškiai matomos vietos. Jos yra Rojaus Trejybės paslaptis.

19:5.4 (219.5) Nebadono Melkizedekai moko, jog Trejybės Įkvėptosios Dvasios turi lemtį kada nors amžinojoje ateityje

veikti vietoje Atsiskyrusiųjų Žinianešių, kurių gretos lėtai, bet tikrai mažėja dėl jų paskyrimo kai kurių sutrejybintų sūnų partneriais.

19:5.5 (219.6) Įkvėptosios Dvasios yra visatų visatos atsiskyrusios Dvasios. Kaip Dvasios jos yra labai panašios į Atsiskyrusiuosius Žinianešius, išskyrus tai, jog pastarieji yra aiškos asmenybės. Mes gauname daug žinių apie Įkvėptąsias Dvasias iš Atsiskyrusiųjų Žinianešių, kurie jų artumą nustato Įkvėptųjų Dvasių buvimui įgimtu jautrumu, kuris veikia lygiai taip neklystamai, kaip magnetinė rodyklė rodo į magnetinį polių. Kada Atsiskyrusysis Žinianešys yra netoli Įkvėptosios Dvasios, tada jis sąmoningai suvokia tokio dieviškojo buvimo kokybinį žymenį, o taip pat labai aiškų kiekybinį registravimą, kuris jį įgalina iš tikrųjų sužinoti tokios Dvasios buvimo ar buvimų klasifikaciją ar kiekį.

19:5.6 (220.1) Aš galiu papasakoti kitą įdomų faktą: Kada Atsiskyrusysis Žinianešys yra tokioje planetoje, kurios gyventojų viduje gyvena Minties Derintojai, kaip Urantijoje, tada jis žino apie kokybinį sužadinimą savo jautrume, kuris nustato dvasinį buvimą. Tokiais atvejais nebūna jokio kiekybinio sužadinimo, būna tikrai kokybinis sužadinimas. Kada jis būna tokioje planetoje, į kurią Minties Derintojai neatvyksta, tada kontaktas su vietiniais gyventojais tokios reakcijos nesukelia. Tai leidžia manyti, jog Minties Derintojai tam tikru būdu turi ryšį arba yra sujungti su Rojaus Trejybės Įkvėptomomis Dvasiomis. Kažkokiu būdu jie galbūt gali būti susieti tam tikrose savo darbo fazėse; bet mes iš tikrųjų šito nežinome. Tiek vieni, tiek kiti atsiranda netoli visų daiktų centro ir šaltinio, bet jie nėra ta pati būtybės kategorija. Minties

Derintojai kyla vien tiktai iš Tėvo; Įkvėptosios Dvasios yra Rojaus Trejybės palikuonys.

19:5.7 (220.2) Įkvėptosios Dvasios akivaizdžiai nepriklauso atskirų planetų ar visatų evoliucinei schemai, ir vis tik atrodo, kad jos yra beveik visur. Net ir dabar, kada aš esu užimtas šito dokumento formulavimu, mano pagalbininko Atsiskyrusiojo Žinianešio asmeninis jautrumas tokios kategorijos Dvasios buvimui rodo, jog būtent šituo metu kartu su mumis ne didesniu kaip aštuonių metrų atstumu nuo mūsų yra Įkvėptosios kategorijos ir energijos buvimo trečiojo dydžio Dvasia. Šis trečiasis energijos dydis leidžia mums manyti apie galimybę, jog trys Įkvėptosios Dvasios veikia susivienijusios.

19:5.8 (220.3) Iš daugiau kaip dvylikos kategorijų būtybių, susijusių su manimi šiuo metu, tik Atsiskyrusysis Žinianešys vienintelis žino apie šitų paslaptinių Trejybės esybių buvimą. Ir dar daugiau, nors mus šitaip informuoja apie šitų dieviškųjų dvasių artumą, bet mes visi vienodai nieko nežinome apie jų misiją. Mes iš tikrųjų nežinome, ar jos yra tiesiog susidomėjusios mūsų veiklos stebėtojos, ar, kažkoku mums nežinomu būdu, jos realiai prisideda prie mūsų užduoties sėkmės.

19:5.9 (220.4) Mes žinome, jog Trejybės Sūnūs Mokytojai yra atsidavę visatos tvarinių *sąmoningam* švietimui. Aš priėjau prie tvirtos išvados, jog Trejybės Įkvėptosios Dvasios, *viršsąmoniniu* metodu, taip pat veikia kaip šių valdų mokytojai. Aš esu įsitikinęs, jog yra milžiniška esminių dvasinių žinių gausa, tiesa, be kurios neapsieina išsivystęs dvasinis pasiekimas, kurios negalima įsisavinti sąmoningai; savimonė sukeltų didžiulę grėsmę įsisavinimo patikimumui. Jeigu šitaip samprotaudami mes esame teisūs, o visa manoji būtybių

kategorija tam pritaria, tai gali būti taip, jog šitų Įkvėptųjų Dvasių misija yra šitą sunkumą įveikti, per šią bedugnę nutiesti tiltą visuotiniame moralinio švietimo ir dvasinio vystymo plane. Mes manome, kad šitie du tipai mokytojų, kilusių iš Trejybės, savo veikloje turi tam tikros rūšies ryšį, bet šito mes nežinome iki galo.

19:5.10 (220.5) Supervisatų mokymo pasaulyuose ir Havonos amžinosiose grandinėse, aš broliavausi su tobulėjančiais mirtingaisiais—sudvasintomis ir pakilusiomis sielomis iš evoliucinių valdų—bet iš tikrųjų jie niekada nieko nežinojo apie tas Įkvėptąsias Dvasias, kurias Atsiskyrusiųjų Žinianešių registravimo sugebėjimai kartas nuo karto užfiksuodavo, kad jos yra labai netoli mūsų. Aš laisvai bendravau su visomis Dievo Sūnų kategorijomis, aukštomis ir žemomis, ir jie lygiai taip pat nieko nežino apie Įkvėptųjų Trejybės Dvasių perspėjimus. Jie gali peržvelgti savo patyrimus ir iš tiesų peržvelgia juos ir išsamiai papasakoja atsitikimus, kuriuos sunku paaiškinti, jeigu neatsižvelgiama į tokių Dvasių veikimą. Bet išskyrus Atsiskyrusiųjų Žinianešius, ir kartais būtybes, kilusias iš Trejybės, daugiau niekas iš dangiškosios šeimos niekada nesuvokė, jog arti yra Įkvėptosios Dvasios.

19:5.11 (221.1) Aš netikiu, jog Trejybės Įkvėptosios Dvasios su manimi žaidžia slėpynių. Galbūt jos bando lygiai taip įtemptai atsiskleisti man, kaip ir aš mėginu bendrauti su jomis; mūsų sunkumai ir apribojimai turi būti abipusiai ir neatskiriami. Aš esu patenkintas dėl to, jog visatoje nėra savavališkų paslapčių; todėl aš iš tiesų niekada nenutraukiau savo pastangų, kad įminčiau šitų Dvasių, priklausančių sukūrimo manajai kategorijai, izoliacijos paslaptį.

19:5.12 (221.2) Ir iš viso šito, jūs mirtingieji, kaip tik dabar žengiantys savo pirmąjį žingsnį į amžinąją kelionę, galite gerai suvokti, kad jūs turėsite nueiti pirmyn ilgą kelią iki to meto, kada jūs imsite vystyti “regos” ir “materialaus” užtikrinimo dėka. Jūs ilgą laiką naudositės įtikėjimu ir pasitikėsite apreiškimu, jeigu tikėtės žengti į priekį greitai ir saugiai.

6. Havonos Vietiniai Gyventojai

19:6.1 (221.3) Havonos vietiniai gyventojai tiesiogiai yra kilę iš Rojaus Trejybės, o jų skaičius pranoksta jūsų apriboto proto suvokimą. Urantams iš tikrųjų taip pat neįmanoma suvokti tokių dieviškai tobulų tvarinių, kaip amžinosios visatos šitų iš Trejybės kilusių rasių, įgimtų talentų. Jūs niekada negalite tinkamai įsivaizduoti šitų šlovingųjų tvarinių; jūs turite laukti savojo atvykimo į Havoną, kada galėsite juos pasveikinti kaip dvasinius draugus.

19:6.2 (221.4) Per savo ilgą gyvenimą viename milijarde Havonos kultūros pasaulių jūs išsiugdysite amžiną draugystę šitų nuostabių būtybių atžvilgiu. Ir kokia gili yra toji draugystė, kuri išsivysto tarp žemiausiojo asmenio tvarinio iš erdvės pasaulių ir šitų aukštųjų asmenų būtybių, kurios centrinės visatos tobuloje sferose yra vietinės! Kylantieji mirtingieji savo ilgoje ir meilės kupinoje sąjungoje su Havonos vietiniais gyventojais padaro daug, kad kompensuotų tą dvasinį nusikurdimą, kuris buvo ankstesnėse mirtingojo vystymosi pakopose. Tuo pačiu metu savo ryšių su kylančiais piligrimais dėka havoniečiai įgyja tokio patyrimo, kuris nemažu laipsniu pašalina tą patirtinę kliūtį, kad jie visą laiką gyveno dieviškojo tobulumo gyvenimą. Šis gėris tiek kylančiajam mirtingajam, tiek vietiniam Havonos gyventojui yra didžiulis ir abipusis.

19:6.3 (221.5) Havonos vietiniai gyventojai, kaip ir visos kitos asmenybės, kilusios iš Trejybės, yra suprojektuotos su dieviškuoju tobulumu, ir kaip ir kitoms asmenybėms, kilusioms iš Trejybės, praeinantis laikas jiems gali papildomai pridėti patirtinių sugebėjimų atsargų. Bet priešingai negu Trejybės Stacionarūs Sūnūs, havoniečiai savo statusu gali vystytis, gali turėti neatskleistą ateities amžinybę-lemtį. Tą rodo tie havoniečiai, kurie potencialą susiliesti su Tėvo fragmentu, kuris nėra Derintojas, tarnystės dėka paverčia realiu, ir šitaip įgyja tą lygį, kad taptų Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso nariais. Yra ir kitų užbaigtųjų korpusų, kurie yra atviri šitiems centrinės visatos vietiniams gyventojams.

19:6.4 (221.6) Havonos vietinių gyventojų statusas sukėlė daug svarstymų Uversoje. Kadangi jie yra nuolat įterpiami į keletą Užbaigtumo Rojaus Korpusų ir kadangi daugiau jų nebekuriama, todėl akivaizdu, jog vietinių gyventojų, pasiliekančių Havonoje, skaičius nuolat mažėja. Šitų transakcijų galutinės pasekmės niekada mums nebuvo apreikštos, bet mes nemanome, kad Havona kada nors visiškai išsems savo vietinius gyventojus. Mes laikomės teorijos, kad havoniečiai galbūt nustos papildę užbaigtųjų korpusą kada nors per išorinės erdvės lygių vienas po kito einančių kūriniių amžius. Mes taip pat laikomės minties, kad per šituos vėlesnius visatos amžius centrinėje visatoje gali gyventi mišri būtybių grupė, tokie piliečiai, kuriuos tikrai iš dalies sudarys pirminiai Havonos vietiniai gyventojai. Mes nežinome, kokia tvarinių kategorija ar rūšis galėtų šitaip būti nulemta gyvenamajam statusui ateities Havonoje, bet mes pagalvojome apie:

19:6.5 (222.1) 1. Univitatijas, kurios šiuo metu yra vietinių visatų žvaigždynų nuolatiniai gyventojai.

19:6.6 (222.2) 2. Mirtingųjų, kurie gali gimti supervisatų apgyvendintose sferose šviesos ir gyvenimo sužydėjimo amžiais, ateities rūšis.

19:6.7 (222.3) 3. Dvasinę aristokratiją, atvykstančią iš viena po kitos einančių išorinių visatų.

19:6.8 (222.4) Mes žinome, jog ankstesniojo visatos amžiaus Havona kažkiek skyrėsi nuo dabartinio Havonos amžiaus. Manome, jog tai daugiau negu protinga daryti prielaidą, jog centrinėje visatoje mes dabar matome tuos lėtus pasikeitimus, kurie laukia ateinančiųjų amžių. Vienas dalykas yra tikras: Visata yra nestatiška; nesikeičiantis yra tikrai Dievas.

7. Rojaus Piliečiai

19:7.1 (222.5) Rojuje gyvena nuostabių būtybių, Rojaus Piliečių, didelis kiekis grupių. Jos nėra tiesiogiai susijusios su tobulėjančių kylančiųjų valinių tvarinių planu, ir dėl to nėra iki galo apreiškiamos Urantijos mirtingiesiems. Šitų dangiškųjų protingų būtybių kategorijų yra daugiau negu trys tūkstančiai, paskutinioji grupė buvo įasmeninta vienu ir tuo pačiu metu su Trejybės mandatu, kuris paskelbė laiko ir erdvės septynių supervisatų kūrybinį planą.

19:7.2 (222.6) Rojaus Piliečiai ir Havonos vietiniai gyventojai kartais yra kolektyviai vadinami *Rojaus-Havonos asmenybėmis*.

19:7.3 (222.7) Šitai užbaigia pasakojimą apie tas būtybes, kurias sukuria Rojaus Trejybė. Nė viena iš jų niekada nebuvo

nuklydusi. Ir vis tik, aukščiausiaja prasme, jos visos yra apdovanotos laisva valia.

19:7.4 (222.8) Būtybės, kilusios iš Trejybės, turi keliavimo privilegiją, kuri jas padaro nepriklausomas nuo transporto asmenybių, tokių, kaip serafimai. Mes visi turime galią laisvai ir greitai judėti po visatų visatą. Išskyrus Trejybės Įkvėptąsias Dvasias, mes negalime pasiekti beveik neįtikėtino Atsiskyrusiųjų Žinianešių skriejimo greičio, bet mes sugebame erdvėje transporto priemonių visumą panaudoti taip, kad galime pasiekti bet kurį tašką supervisatoje, iš jos būstinės, per mažiau kaip Urantijos laiko vienerius metus. Man prirėkė 109 dienų jūsų laiku, kad atkeliaučiau iš Uversos į Urantiją.

19:7.5 (222.9) Šitais pačiais kanalais mes esame įgalinti tarpusavyje bendrauti akimirksniu. Kūrinijos mūsų visa kategorija palaiko ryšį su kiekvienu individu, kuris yra iš Rojaus Trejybės bet kurios vaikų kategorijos, išskyrus tiktai Įkvėptąsias Dvasias.

19:7.6 (222.10) [Pateikta Uversos Dieviškojo Patarėjo.]

20 Dokumentas. Dievo Rojaus Sūnūs

20:0.1 (223.1) TAIP, KAIP jie veikia Orvontono supervisatoje, Dievo Sūnūs yra skirstomi į tris bendrus skyrius:

20:0.2 (223.2) 1. Besileidžiantieji Dievo Sūnūs.

20:0.3 (223.3) 2. Kylantieji Dievo Sūnūs.

20:0.4 (223.4) 3. Sutrejbinti Dievo Sūnūs.

20:0.5 (223.5) Sūnystės besileidžiančiosios kategorijos apima asmenybes, kurios yra tiesioginio ir dieviškojo sukūrimo. Kylantieji sūnūs, tokie, kaip mirtingieji tvariniai, šitą statusą pasiekia patirtiniu dalyvavimu kūrybiniame metode, žinomame kaip evoliucija. Sutrejbinti Sūnūs yra sudėtinės kilmės grupė, kuri apima visas būtybes, apkabintas Rojaus Trejybės, nors iš Trejybės kilusias netiesiogiai.

1. Besileidžiantieji Dievo Sūnūs

20:1.1 (223.3) Visi besileidžiantieji Dievo Sūnūs yra aukštos ir dieviškos kilmės. Jie yra atsidavę tarnystės besileidžiančiam darbui laiko ir erdvės pasaulyuose ir sistemose, kad ten palengvintų evoliucinės kilmės žemų tvarinių—Dievo kylančiųjų sūnų—kopimo į Rojų žengimą pirmyn. Iš besileidžiančiųjų Sūnų gausių kategorijų, septynios bus pavaizduotos šituose pasakojimuose. Tie Sūnūs, kurie kyla iš Dievybių centrinėje Šviesos ir Gyvenimo Saloje, yra vadinami *Dievo Rojaus Sūnumis*, ir apima tokias tris kategorijas:

20:1.2 (223.4) 1. Sūnus Kūrėjus—Mykolus.

20:1.3 (223.5) 2. Sūnus Arbitrus—Avonalus.

20:1.4 (223.6) 3. Trejybės Sūnus Mokytojus—Deinalus.

20:1.5 (223.7) Besileidžiančiosios sūnystės likusios keturios kategorijos yra žinomos kaip *Vietinės Visatos Dievo Sūnūs*:

20:1.6 (223.8) 4. Sūnūs Melkizedekai.

20:1.7 (223.9) 5. Sūnūs Vorondadekai.

20:1.8 (223.10) 6. Sūnūs Lanonandekai.

20:1.9 (223.11) 7. Gyvybės Nešėjai.

20:1.10 (223.12) Melkizedekai yra vietinės visatos Sūnaus Kūrėjo, Kuriančiosios Dvasios, ir Tėvo Melkizedeko bendri palikuonys. Tiek Vorondadekus, tiek Lanonandekus sukuria Sūnus Kūrėjas ir jo partnerė Kuriančioji Dvasia. Vorondadekai geriausiai yra žinomi kaip Patys Aukštieji, Žvaigždynų Tėvai; Lanonandekai, kaip Sistemų Valdovai ir kaip Planetų Princai. Gyvybės Nešėjų trigubą kategoriją sukuria Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Dvasia, susieti su supervisatos jurisdikcijos vienu iš trijų Dienų Senujų. Bet šitų Vietinės Visatos Dievo Sūnų prigimtis ir veikla yra tinkamiau pavaizduota tuose dokumentuose, kurie pasakoja apie vietinių kūrinių reikalus.

20:1.11 (224.1) Dievo Rojaus Sūnūs yra trigubos kilmės: Pirminius arba Sūnus Kūrėjus sukuria Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus; antriniai arba Sūnūs Arbitrai yra Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios vaikai; Trejybės Sūnūs Mokytojai yra Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios palikuonys. Tarnystės, garbinimo, ir maldos požiūriu Rojaus Sūnūs yra kaip vienas; jų dvasia yra viena, o jų darbas yra tapatus kokybe ir užbaigtumu.

20:1.12 (224.2) Taip, kaip Rojaus Dienų kategorijos įrodė, jog yra dieviškieji administratoriai, taip iš tikrųjų Rojaus Sūnų kategorijos apreiškė save dieviškaisiais ganytojais—kūrėjais, tarnais, aukotojais, teisėjais, mokytojais, ir tiesos apreiškėjais. Jie raižo visatų visatą nuo amžinosios Salos krantų iki laiko ir erdvės apgyvendintų pasaulių, centrinėje visatoje ir supervisatose, vykdydami daugiapusę tarnystę, neapreiškiamą šituose pasakojimuose. Jie yra įvairiai organizuoti, priklausomai nuo savosios tarnystės pobūdžio ir vietos, bet

vietinėje visatoje tiek Sūnūs Arbitrai, tiek Sūnūs Mokytojai tarnauja vadovaujami to Sūnaus Kūrėjo, kuris valdo tą sferą.

20:1.13 (224.3) Sūnūs Kūrėjai atrodo, jog turi dvasinį apdovanojimą, koncentruojamą jų asmenyse, kurį jie valdo ir kurį jie gali padovanoti, kaip iš tiesų jūsų Sūnus Kūrėjas ir padovanojo, kada savo dvasią jis išliejo visiems mirtingiems materialiams kūnams Urantijoje. Kiekvienas Sūnus Kūrėjas yra apdovanotas šita dvasine traukiančia energija savo paties valdoje; jis asmeniškai sąmoningai suvokia kiekvieno besileidžiančiojo Dievo Sūnaus, tarnaujančio jo valdoje, kiekvieną veiksmą ir emociją. Čia yra tos absoliučios Amžinojo Sūnaus dvasinės traukiančios energijos, kuri jį įgalina užmegzti ir palaikyti ryšį su visais savo Rojaus Sūnumis, nepriklausomai nuo to, kur jie bebūtų visatų visatoje, dieviškasis atspindėjimas, vietinės visatos dublikatas.

20:1.14 (224.4) Rojaus Sūnūs Kūrėjai tarnauja ne tiktai kaip Sūnūs savo tarnystės ir savęs padovanojimo besileidžiančioje globoje, tačiau kada jie būna užbaigę savęs padovanojimo karjerą, tada kiekvienas savo paties kūrinijoje veikia kaip visatos Tėvas, tuo tarpu kiti Dievo Sūnūs toliau tęsia savęs padovanojimo ir dvasinio vystymo tarnystę, sumanytą tam, kad viena po kitos būtų laimėtos planetos, kad būtų noriai pripažintas Visuotinio Tėvo kupinas meilės valdymas, kulminaciją pasiekiant tada, kada tvarinys pasišvenčia Rojaus Tėvo valiai ir planeta rodo ištikimybę jo Sūnaus Kūrėjo visatos aukščiausiąjai valdžiai.

20:1.15 (224.5) Septinkarčiame Sūnuje Kūrėje, Kūrėjas ir tvarinys yra amžiams sujungti į supratingą, užjaučiantį, ir gailestingą susivienijimą. Visa Mykolų, Sūnų Kūrėjų, kategorija yra tokia unikali, kad jų prigimtį ir veiklos aptarimas bus paliktas šitos

serijos kitam dokumentui, tuo tarpu šitas pasakojimas daugiausia nagrinės Rojaus sūnystės likusias dvi kategorijas: Sūnus Arbitrus ir Trejybės Sūnus Mokytojus.

2. Sūnūs Arbitrai

^{20:2.1 (224.6)} Kiekvieną kartą, kada Amžinojo Sūnaus suformuluota nauja ir absoliuti būtybės sąvoka susivienija su Begalinės Dvasios suvoktu kupinos meilės tarnystės nauju ir dievišku idealu, yra sukuriamas naujas ir originalus Dievo Sūnus, Rojaus Sūnus Arbitras. Šitie Sūnūs sudaro Avonalų kategoriją, skirtingą negu Mykolų, Sūnų Kūrėjų, kategorija. Nors nekūrėjai asmenine prasme, bet visame savo darbe jie yra glaudžiai susieti su Mykolais. Avonalai yra planetiniai ganytojai ir teisėjai, laiko-erdvės valdų arbitrai—visų rasių, visiems pasauliams, ir visose visatose.

^{20:2.2 (225.1)} Mes turime priežasčių manyti, jog didžiojoje visatoje bendras Sūnų Arbitrų skaičius yra maždaug vienas milijardas. Jie yra pati save valdanti kategorija, vadovaujama savosios aukščiausiosios tarybos Rojuje, kuri yra sudaryta iš patyrusių Avonalų, pakviestų iš visų visatų tarnystės. Tačiau kada juos paskiria ir pasiunčia į vietinę visatą, tada jie tarnauja vadovaujami tos sferos Sūnaus Kūrėjo.

^{20:2.3 (225.2)} Avonalai yra tie Rojaus Sūnūs, kurie tarnauja ir save padovanoja vietinių visatų atskiroms planetoms. Ir kadangi kiekvienas Sūnus Avonalas turi išskirtinę asmenybę, kadangi nėra dviejų tokių pačių, tai jų darbas yra individualiai unikalus savojo gyvenimo sferose, kur jie dažnai įsikūnija mirtingojo materialaus kūno pavidalu, o kartais evoliuciniuose pasauliuose ir gimsta iš žemiškųjų motinų.

20:2.4 (225.3) **Priedo** prie savosios tarnystės aukštesniuose administravimo lygiuose, apgyvendintuose pasauliuose Avonalai turi trigubą funkciją:

20:2.5 (225.4) **1. *Juridinius Veiksmus.*** Jie veikia baigiantis vienai dieviškai tvarkai. Laikui einant, dešimtys—šimtai—tokių misijų gali būti įvykdyta kiekviename atskirame pasaulyje, ir jie gali vykti į tą patį arba į kitus pasaulius neribotą skaičių kartų kaip dieviškosios tvarkos užbaigėjai, miegančiųjų išlikusiųjų išlaisvintojai.

20:2.6 (225.5) **2. *Arbitrines Misijas.*** Šitos rūšies apsilankymai planetose paprastai būna iki to laiko, kada atvyksta save padovanojantis Sūnus. Tokios misijos metu Avonalas pasirodo kaip tos valdos suaugęs žmogus įsikūnijimo metodo dėka, kuriame nėra mirtingojo gimimo. Po šito pirmojo ir paprasto arbitrinio apsilankymo, Avonalai gali pakartotinai tarnauti arbitrų pareigose toje pačioje planetoje tiek iki save padovanojančio Sūnaus pasirodymo, tiek ir po šio pasirodymo. Šitų papildomų arbitrinių misijų metu Avonalas gali pasirodyti arba gali ir nepasirodyti materialia ir matoma forma, bet tikrai nė vienos iš šitų misijų metu jis negims šitame pasaulyje bejėgiu kūdikiu

20:2.7 (225.6) **3. *Savęs Padovanojimo Misijas.*** Sūnūs Avonalai tikrai visi, bent jau kartą, save padovanoja kokiai nors mirtingųjų rasei kokiame nors evoliuciniame pasaulyje. Juridinių apsilankymų būna daugybė, arbitrinių misijų gali būti daug, bet kiekvienoje planetoje pasirodo vienas vienintelis save padovanojantis Sūnus. Save padovanojantys Avonalai gimsta iš moters taip, kaip Urantijoje buvo įsikūnijęs Nebadono Mykolas.

20:2.8 (225.7) Nėra apribojimo, kiek kartų Sūnūs Avonalai gali tarnauti su arbitrinėmis ir su savęs padovanojimo misijomis, bet paprastai, kada per šitą patyrimą yra peržengta septynis kartus, tada jis yra sustabdomas tų, kurie tokios tarnystės turėjo mažiau, labui. Tada šitie daugiakarčio savęs padovanojimo Sūnūs yra paskiriami į Sūnų Kūrėjų aukštąją asmeninę tarybą, šitokiu būdu imdami dalyvauti visatos reikalų administravime.

20:2.9 (225.8) Visame savo darbe apgyvendintų pasaulių labui ir apgyvendintuose pasauliuose, Arbitriniam Sūnums padeda dvi vietinės visatos tvarinių kategorijos, Melkizedekai ir archangelai, tuo tarpu savęs padovanojimo misijų metu jiems taip pat padeda ir Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės, lygiai taip pat kilusios vietiniuose kūriniuose. Visose planetinėse pastangose antrinius Rojaus Sūnus, Avonalus, paremia pirminio Sūnaus, jų tarnystės vietinės visatos Sūnaus Kūrėjo, visa galia ir valdžia. Iš esmės jų darbas apgyvendintose sferose yra lygiai tiek pat efektyvus ir priimtinas, kokia būtų efektyvi ir priimtina Sūnaus Kūrėjo tarnystė mirtingųjų gyvenimo pasauliuose.

3. Juridiniai veiksmai

20:3.1 (226.1) Avonalai yra žinomi kaip Sūnūs Arbitrai, nes jie yra sferų aukštieji arbitrai, priimantys nuosprendžius dėl naujos dieviškosios tvarkos laiko pasauliams. Jie vadovauja išlikusiųjų miegančiųjų pažadinimui, priima nuosprendį sferai, užbaigia sustabdyto teisingumo dieviškąją tvarką, įgyvendina bandomojo amžiaus gailestingumo mandatus, erdvės tvarinius, tarnaujančius planetoms, iš naujo paskiria į naujos dieviškosios tvarkos užduotis, ir sugrąžina juos atgal į vietinės visatos būstinę, kada savo misiją jie užbaigia.

20:3.2 (226.2) Kada jie priima nuosprendžius dėl kokio nors amžiaus likimų, tada Avonalai pateikia dekretus dėl evoliucinių rasių likimo, ir nors jie gali priimti nuosprendžius dėl asmenų tvarinių tapatybės sunaikinimo, bet tokių nuosprendžių jie nevykdo. Tokio pobūdžio nuosprendžių nevykdo ir niekas kitas, išskyrus tik supervisatos valdžią.

20:3.3 (226.3) Rojaus Avonalo atvykimas į evoliucinį pasaulį, turint tikslą užbaigti dieviškąją tvarką ir pradėti planetinio žengimo į priekį naująją erą, nebūtinai yra arbitrinė misija arba savęs padovanojimo misija. Arbitrinės misijos kartais, o savęs padovanojimo misijos visada, būna įsikūnijamai; tai yra, tokių užduočių metu Avonalai tarnauja planetoje turėdami materialią formą—tiesiogine prasme. Kiti jų apsilankymai yra “techniniai,” ir šitose pareigose Avonalas planetinei tarnystei neįsikūnija. Jeigu Sūnus Arbitras atvyksta vien tiktai kaip priimantis nuosprendį dėl dieviškosios tvarkos, tada jis į planetą atvyksta kaip dvasinė būtybė, nematoma šios sferos materialiams tvariniams. Tokie techniniai apsilankymai vyksta daug kartų per ilgą apgyvendinto pasaulio istoriją.

20:3.4 (226.4) Sūnūs Avonalai gali veikti kaip planetų teisėjai tiek iki arbitrinių, tiek ir iki savęs padovanojimo patyrimų. Tačiau bet kurios iš šitų misijų metu įsikūnijęs Sūnus priims nuosprendį dėl praeinančio planetos amžiaus; lygiai taip, kaip tą daro ir Sūnus Kūrėjas, kada būna įsikūnijęs savęs padovanojimo misijos metu mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Kada Rojaus Sūnus aplanko evoliucinį pasaulį ir kada tampa tokiu, kaip ir jo žmonės, tada jo buvimas užbaigia dieviškąją tvarką ir yra nuosprendis sferai.

4. Arbitrinės misijos

20:4.1 (226.5) Prieš tai, kada apgyvendintame pasaulyje pasirodo save padovanojantis Sūnus, paprastai tą pasaulį aplanko Rojaus Avonalas su arbitrine misija. Jeigu tai yra pirminis arbitrinis apsilankymas, tuomet Avonalas visada būna įsikūnijęs kaip materialioji būtybė. Jis užduoties planetoje pasirodo kaip mirtingųjų rasių visiškai suaugęs vyriškis, kaip būtybė, kurią visiškai mato ir su kuria fizinį ryšį palaiko jo laikmečio ir kartos mirtingieji tvariniai. Per visą arbitrinį įsikūnijimą Sūnaus Avonalo ryšys su vietinėmis ir visuotinėmis dvasinėmis jėgomis yra pilnutinis ir nenutrūkstantis.

20:4.2 (226.6) Planeta gali patirti daug arbitrinių apsilankymų tiek iki, tiek ir po save padovanojančio Sūnaus pasirodymo. Joje gali lankytis tas pats arba kiti Avonalai, veikiantys kaip nuosprendžio dėl dieviškosios tvarkos skelbėjai, tačiau tokios techninės misijos, susijusios su nuosprendžiu, nėra nei savęs padovanojimo misijos, nei arbitrinės misijos, ir šie Avonalai tokiu metu niekada neįsikūnija. Net kada planetą palaimina pasikartojančios arbitrinės misijos, tada Avonalai nevisada įsikūnija mirtingųjų pavidalu; o kada jie iš tikrųjų tarnauja mirtingojo materialaus kūno pavidalu, tada jie visada pasirodo kaip šios sferos suaugusios būtybės; jie negimsta iš moters.

20:4.3 (227.1) Kada būna įsikūniję vykdydami savęs padovanojimo misiją ar arbitrinę misiją, tada Rojaus Sūnūs turi patyrusius Derintojus, ir šitie Derintojai yra skirtingi kiekvienam įsikūnijimui. Tie Derintojai, kurie užima įsikūnijusiųjų Dievo Sūnų protą, niekada negali tikėtis, jog taps asmenybėmis susiliedami su žmogiškosiomis-dieviškosiomis būtybėmis, kuriose jie gyvena, bet dažnai jie būna įsmeninami Visuotinio Tėvo nurodymu. Tokie Derintojai suformuoja valdymo

aukščiausiąją Dieviningtono tarybą Paslaptingųjų Pagalbininkų administravimui, identifikavimui, ir pasiuntimui į apgyvendintas valdas. Jie taip pat priima ir akredituoja Derintojus, kada jie sugrįžta į “Tėvo krūtinę” po savo žemiškųjų tabernakulių mirtingosios pabaigos. Šitokiu būdu ištikimi pasaulių teisėjų Derintojai tampa savosios rūšies išaukštintais vadovais.

20:4.4 (227.2) Urantija niekada nebuvo priėmusi Sūnaus Avonalo, vykdančio arbitrinę misiją. Jeigu Urantija būtų besivysčiusi pagal apgyvendintų pasaulių bendrą planą, tai ją būtų palaiminusi arbitrinė misija kažkuriuo metu tarp Adomo laikų ir Mykolo Kristaus savęs padovanojimo. Bet Rojaus Sūnų įprastą seką jūsų planetoje visiškai sugriovė jūsų Sūnaus Kūrėjo pasirodymas su baigiamuoju savęs padovanojimu prieš vieną tūkstantį devynis šimtus metų.

20:4.5 (227.3) Urantiją dar vis tiek gali aplankyti Avonalas, įgaliotas įsikūnyti su arbitrine misija, bet kas susiję su Rojaus Sūnų pasirodymu ateityje, tai net “angelai danguje nežino tokių apsilankymų laiko ar būdo,” nes toks pasaulis, kuriame save padovanoja Mykolas, tampa Sūnaus Šeimininko atskiros ir asmeninės globos sritimi, ir kaip toks, šis pasaulis yra visiškai pavaldus jo paties planams ir nurodymams. O jūsų pasaulio atveju tą dar labiau sukomplikavo Mykolo pažadas sugrįžti. Nepriklausomai nuo klaidingų sampratų apie Nebadono Mykolo gyvenimą Urantijoje, vienas dalykas yra tikrai autentiškas—jo pažadas sugrįžti į jūsų pasaulį. Turint omeny šitą perspektyvą, tikrai laikas gali parodyti, kokia tvarka Dievo Rojaus Sūnūs apsilankys Urantijoje ateityje.

5. Dievo Rojaus Sūnų savęs padovanojimas

20:5.1 (227.4) Amžinasis Sūnus yra amžinasis Dievo Žodis. Amžinasis Sūnus yra savo amžinojo Tėvo “pirmosios” absoliučios ir begalinės minties tobula išraiška. Kai šito Priminio Sūnaus asmenis dublikatas arba dieviškasis tęsinys pradeda mirtingojo įsikūnijimo savęs padovanojimo misiją, tiesiogine prasme tai tampa tiesa, jog dieviškasis “Žodis tampa kūnu,” ir kad Žodis šitokiu būdu gyvena tarp gyvulinės kilmės žemųjų būtybių.

20:5.2 (227.5) Urantijoje yra plačiai paplitęs tikėjimas, jog Sūnaus savęs padovanojimo tikslas yra tam tikru būdu paveikti Visuotinio Tėvo požiūrį. Bet jūsų švietimas turėtų parodyti, jog tai nėra tiesa. Sūnų Avonalų ir Mykolų savęs padovanojimais yra būtina patirtinio proceso dalis, sumanyta tam, kad šiuos Sūnus padarytų laiko ir erdvės tautų ir planetų patikimais ir užjaučiančiais teisėjais ir valdovais. Visų Rojaus Sūnų Kūrėjų aukščiausiasis tikslas yra septinkartė savęs padovanojimo karjera. Ir visus Sūnus Arbitrus motyvuoja šita pati tarnystės dvasia, kuri taip su kaupu apibūdina pirminius Sūnus Kūrėjus ir Rojaus Amžinąjį Sūnų.

20:5.3 (227.6) Kažkuri Rojaus Sūnų kategorija turi būti padovanota kiekvienam mirtingųjų apgyvendintam pasauliui dėl to, kad toje sferoje Minties Derintojams būtų galima apsigyventi visų normalių žmoniškųjų būtybių prote, nes Derintojai neateina pas *visas* geranoriškas bona fide žmogiškąsias būtybes tol, kol Tiesos Dvasia nebūna išlieta visiems materialiams kūnams; o Tiesos Dvasios pasiuntimas priklauso nuo Rojaus Sūnaus, kuris yra sėkmingai įvykdęs mirtingojo savęs padovanojimo visam besivystančiam pasauliui misiją, sugrįžimo į visatos būstinę.

20:5.4 (228.1) Per ilgą apgyvendintos planetos istoriją bus skelbiama daug nuosprendžių dėl naujos dieviškosios tvarkos, ir gali vykti daugiau negu viena arbitrinė misija, bet save padovanojantis Sūnus toje sferoje paprastai tarnaus tikrai vieną kartą. Tikrai reikalaujama, jog į kiekvieną apgyvendintą pasaulį atvyktų vienas save padovanojantis Sūnus tam, kad gyventų visą mirtingojo gyvenimą nuo gimimo iki mirties. Anksčiau ar vėliau, nepriklausomai nuo dvasinio statuso, kiekvienas mirtingaisiais apgyvendintas pasaulis turi lemtį priimti Sūnų Arbitrą su savęs padovanojimo misija, išskyrus kiekvienoje visatoje tą vienintelę planetą, kurią Sūnus Kūrėjas pasirenka tam, kad atliktų mirtingojo savęs padovanojimo misiją.

20:5.5 (228.2) Daugiau suprasdami apie save padovanojančius Sūnus, jūs suvokiate, kodėl Nebadono istorijoje tiek daug dėmesio skiriama Urantijai. Jūsų maža ir nereikšminga planeta yra visos vietinės visatos rūpestis tiesiog dėl to, kad ji yra Jėzaus iš Nazareto mirtingieji namai. Ji buvo jūsų Sūnaus Kūrėjo baigiamojo ir pergalingo savęs padovanojimo vieta, arena, kurioje Mykolas laimėjo Nebadono visatos aukščiausiąją asmeninę suverenią valdžią.

20:5.6 (228.3) Savosios vietinės visatos būstinėje, ypač pats užbaigęs mirtingojo savęs padovanojimą, Sūnus Kūrėjas didelę savo laiko dalį skiria tam, kad mokytų ir konsultuotų partnerių Sūnų, Arbitrinių Sūnų ir kitokių sūnų koledže. Erdvės pasauliams šitie Sūnūs Arbitrai save padovanoja su meile ir atsidavimu, su švelniu gailestingumu ir šiltu jautrumu. Ir jokių būdu šitoji tarnystė planetoje nėra menkesnė už Mykolų savęs padovanojimus mirtingojo pavidalu. Iš tikrųjų tai yra tiesa, kad jūsų Sūnus Kūrėjas savo baigiamajai tvarinio patyrimo

rizikingai užduočiai pasirinko tokią sferą, kuri buvo patyrusi nepaprastų nelaimių. Bet daugiau tokioje padėtyje, dėl kurios būtų reikalingas Sūnaus Kūrėjo savęs padovanojimas tam, kad būtų įgyvendintas jos dvasinis reabilitavimas, niekada nebegalės atsidurti nė viena kita planeta. Šitam lygiai taip būtų užtekę bet kurio Sūnaus iš savęs padovanojimo grupės, nes Sūnūs Arbitrai visame savo darbe vietinės visatos pasaulyuose yra lygiai tiek pat dieviškai sumanūs ir išmintingi, kiek būtų buvęs sumanus ir išmintingas jų Rojaus brolis, Sūnus Kūrėjas.

20:5.7 (228.4) Nors šituos Rojaus Sūnus savęs padovanojimo įsikūnijimų metu visada lydi nelaimės galimybė, bet aš dar turiu pamatyti dokumentus apie kurio nors Sūnaus Arbitro ar Sūnaus Kūrėjo nepasisekimą ar pražangą vykdant savęs padovanojimo misiją. Jų abiejų kilmė yra perdaug arti absoliutaus tobulumo, kad jiems nepasisektų. Jie iš tikrųjų imasi tos rizikos, iš tikrųjų tampa kaip materialaus kūno ir kraujo mirtingieji tvariniai, ir šituo įgyja unikalų tvarinio patyrimą, bet tiek, kiek aš matau, tai jie visada patiria sėkmę. Jiems niekada nebūna taip, kad nepavyktų pasiekti savęs padovanojimo misijos tikslo. Pasakojimas apie jų savęs padovanojimą ir planetinę tarnystę per visą Nebadoną sudaro kilniausią ir nuostabiausią skyrių jūsų vietinės visatos istorijoje.

6. Savęs padovanojimo karjera mirtingojo pavidalu

20:6.1 (228.5) Tas metodas, kurio dėka Rojaus Sūnus pasirengia mirtingojo įsikūnijimui kaip save padovanojantis Sūnus, tampa įmotinintu savęs padovanojimo planetoje, yra visuotinė paslaptis; ir bet kokios pastangos atskleisti šito Sūnaringtono metodo veikimą yra pasmerktos patirti visišką nesėkmę. Tegul

tos iškilios žinios apie Jėzaus iš Nazareto mirtingąjį gyvenimą nusėda jūsų sielose, bet neiekvokite veltui minčių beverčiuose svarstymuose apie tai, kaip Neadono Mykolo šitas paslaptingas įsikūnijimas buvo įgyvendintas. Visi džiauķimės žiniomis ir užtikrinimu, jog tokie pasiekimai yra įmanomi dieviškai prigimčiai, ir nešvaistykite veltui laiko tušties samprotavimams apie tą metodą, kurį dieviškoji išmintis panaudoja tam, kad įgyvendintų tokius reiškinius.

20:6.2 (229.1) Kada Rojaus Sūnus mirtingojo pavidalu vykdo savęs padovanojimo misiją, tada jis visada gimsta iš moters ir užauga kaip šios sferos vyriškosios lyties vaikas, taip, kaip Urantijoje užaugo ir Jėzus. Šitie Sūnūs, vykdančys aukščiausią tarnystę, visi vystosi nuo kūdikystės per jaunystę iki vyrystės, lygiai taip, kaip tą daro ir žmogiškoji būtybė. Visais aspektais jie tampa tokie, kaip tos rasės, kurioje jie yra gimę, mirtingieji. Jie meldžiasi Tėvui taip, kaip tą daro ir šių sferų, kuriose jie tarnauja, vaikai. Materialiu požiūriu, šitie žmogiškieji-dieviškieji Sūnūs gyvena įprastą gyvenimą tikrai su viena išimtimi: Jie neturi savo palikuonių tuose pasauliuose, kuriuose gyvena; tai yra visuotinis apribojimas, taikomas visoms save padovanojančią Rojaus Sūnų kategorijoms.

20:6.3 (229.2) Kaip jūsų pasaulyje Jėzus dirbo kaip dailidės sūnus, taip iš tiesų ir kiti Rojaus Sūnūs dirba įvairiose pareigose tose planetose, kuriose jie save padovanoja. Vargu ar sugalvotumėte tokį užsiėmimą, kurio nebūtų dirbęs kuris nors Rojaus Sūnus savęs padovanojimo laikotarpiu kurioje nors evoliucinėje laiko planetoje.

20:6.4 (229.3) Kada save padovanojantis Sūnus yra įsisavinęs tą patyrimą, kaip gyventi mirtingojo gyvenimą, kada jis yra

pasiekęs susiderinimo su viduje gyvenančiu savo Derintoju tobulumą, tada jis pradeda tą savo planetinės misijos dalį, kuri yra skirta tam, kad apšviestų savo sielos brolių materialiam kūne protą ir įkvėptų jų sielas. Kaip mokytojai, šitie Sūnūs yra išimtinai atsidavę tų pasaulių, kuriuose jie gyvena, mirtingųjų rasių dvasiniam švietimui.

20:6.5 (229.4) Nors daugeliu atžvilgių Mykolų ir Avonalų savęs padovanojimo karjera mirtingojo pavidalu yra panaši, bet nėra visiškai tapati: iš tiesų niekada Sūnus Arbitras nepareiškia, “Kas tiktai matė šį Sūnų, tas matė Tėvą,” kaip pareiškė jūsų Sūnus Kūrėjas, kada gyveno Urantijoje ir materialaus kūno pavidalu. Bet padovanotasis Avonalias iš tiesų pareiškia, “Kas tiktai matė mane, tas matė Dievo Amžinąjį Sūnų.” Sūnūs Arbitrai nėra betarpiškai kilę iš Visuotinio Tėvo, taip pat jie ir neįsikūnija kaip pavaldūs Tėvo valiai; jie iš tikrųjų visada save padovanoja kaip Rojaus *Sūnūs*, pavaldūs Rojaus Amžinojo Sūnaus valiai.

20:6.6 (229.5) Kada save padovanojantys Sūnūs, Kūrėjai ar Arbitrai, įeina per mirties vartus, tada trečiąją dieną jie vėl pasirodo. Bet jūs neturėtumėte puoselėti tos minties, kad jie visada susiduria su tokia tragiška pabaiga, kokią patyrė tas Sūnus Kūrėjas, kuris gyveno jūsų pasaulyje prieš vieną tūkstantį devynis šimtus metų. Nepaprastas ir neįprastai žiaurus patyrimas, kurį turėjo patirti Jėzus iš Nazareto, padarė Urantiją vietiniu požiūriu žinomą “kryžiaus pasaulio” vardu. Nebūtina, kad tokį nežmonišką elgesį turėtų patirti Dievo Sūnus; didžioji dauguma planetų jiems suteikė daug jautresnį priėmimą, leisdamos jiems užbaigti savo mirtingąją karjerą, pabaigti amžių, paskelbti nuosprendį dėl miegančiųjų išlikusiųjų, ir pradėti naują

dieviškąją tvarką, neužtraukdamos prievartinės mirties. Save padovanojantis Sūnus privalo susidurti su mirtimi, privalo pereiti per sferų mirtingųjų realaus patyrimo visumą, bet dieviškasis planas nereikalauja, kad ši mirtis turėtų būti arba prievartinė, arba neįprasta.

20:6.7 (229.6) Kada save padovanojantys Sūnūs nepatiria prievartinės mirties, tada jie savanoriškai atsisako gyvybės ir pereina per mirties vartus, ne dėl to, kad patenkintų “griežto teisingumo” arba “dieviškojo įtūžio” reikalavimus, bet vietoje šito dėl to, kad užbaigtų savęs padovanojimą, kad “išgertų” įsikūnijimo karjeros ir asmeninio patyrimo “taurę” su visu tuo, kas sudaro tvarinio gyvenimą, kuris yra gyvenamas mirtingos egzistencijos planetose. Savęs padovanojimas yra planetos ir visatos būtinybė, o fizinė mirtis yra ne daugiau kaip savęs padovanojimo misijos būtinoji dalis.

20:6.8 (230.1) Kada įsikūnijimas mirtingojo pavidalu yra užbaigtas, tada tarnaujantis Avonalias vyksta į Rojų, jį priima Visuotinis Tėvas, tuomet jis sugrįžta į savo paskyrimo vietinę visatą ir jam padėką pareiškia Sūnus Kūrėjas. Po šito save padovanojantis Avonalias ir šis Sūnus Kūrėjas pasiunčia savo bendrą Tiesos Dvasią, kad ji veiktų širdyse tų mirtingųjų rasių, kurios gyvena tame pasaulyje, kur vyko savęs padovanojimo misija. Per amžius iki vietinės visatos nepriklausomybės, ji yra bendra abiejų Sūnų dvasia, įgyvendinta Kuriančiosios Dvasios. Ji tam tikra prasme skiriasi nuo tos Tiesos Dvasios, kuri apibūdina vietinės visatos amžius po Mykolo septintojo savęs padovanojimo.

20:6.9 (230.2) Sūnui Kūrėjui užbaigus paskutinįjį savęs padovanojimą, Tiesos Dvasia, anksčiau nusiųsta į tos vietinės

visatos visus pasaulius, kuriuose vyko Avonalų savęs padovanojimo misijos, pasikeičia prigimtimi, tapdama daugiau tiesiogine prasme aukščiausiojo valdovo Mykolo dvasia. Šitas reiškinys vyksta tuo pačiu metu su Tiesos Dvasios išlaisvinimu tarnystei toje planetoje, kur vyko Mykolo savęs padovanojimas mirtingojo pavidalu. Po šito, kiekvienas pasaulis, kurį yra pagerbęs Arbitrinis savęs padovanojimas, iš septinkarčio Sūnaus Kūrėjo, susivienijime su tuo Sūnumi Arbitru, gaus tą pačią Guodėją Dvasią, kurią jis būtų gavęs, jeigu vietinės visatos Valdovas būtų asmeniškai įsikūnijęs jame kaip save padovanojantis Sūnus.

7. Trejybės Sūnūs Mokytojai

20:7.1 (230.3) Šituos labai asmenius ir labai dvasingus Rojaus Sūnus sutveria Rojaus Trejybė. Havonoje jie yra žinomi kaip Deinalų kategorija. Orvontono supervisorioje jie yra registruojami kaip Trejybės Sūnūs Mokytojai, taip pavadinti dėl savo tėvų. Salvingtone jie kartais yra vadinami Rojaus Dvasiniai Sūnūs.

20:7.2 (230.4) Sūnūs Mokytojai savo skaičiumi nuolat auga. Paskutinė programa, skirta visuotiniam surašymui, pateikė šitų Trejybės Sūnų, veikiančių centrinėje visatoje ir supervisoriose, bendrą skaičių šiek tiek didesnę negu dvidešimt vienas milijardas, ir į jį neįtraukti Rojaus rezervai, kurie sudaro daugiau negu vieną trečdalį visų egzistuojančiųjų Trejybės Sūnų Mokytojų.

20:7.3 (230.5) Sūnystės Deinalų kategorija nėra vietinių visatų ar supervisoratų administracijų organinė dalis. Jos nariai nėra nei kūrėjai, nei gelbėtojai, taip pat jie nėra nei teisėjai, nei valdovai. Jie rūpinasi ne tiek visatos administravimu, kiek moraliniu

švietimu ir dvasiniu vystymu. Jie yra visuotiniai švietėjai, atsidavę visų valdų dvasiniam žadinimui ir moraliniam vadovavimui. Jų tarnavimas turi labai artimą abipusišką ryšį su Begalinės Dvasios asmenybių tarnavimu ir yra glaudžiai susietas su tvarinių būtybių kilimu į Rojų.

20:7.4 (230.6) Šitie Trejybės Sūnūs turi trijų Rojaus Dievybių sujungtus charakterius, bet Havonoje atrodo, kad jie labiau atspindi Visuotinio Tėvo būdą. Supervisatose jie atrodo, jog pavaizduoja Amžinojo Sūnaus prigimtį, tuo tarpu vietiniuose kūriniuose atrodo, kad jie demonstruoja Begalinės Dvasios charakterį. Visose visatose jie yra tarnystės įsikūnijimas ir išminties protingumas.

20:7.5 (230.7) Ne taip, kaip jų Rojaus broliai, Mykolai ir Avonalai, Trejybės Sūnūs Mokytojai negauna jokio parengiamojo mokymo centrinėje visatoje. Jie yra pasiunčiami tiesiai į supervisatų būstines, ir iš ten yra paskiriami į tarnystę kokioje nors vietinėje visatoje. Tarnaudami šitoms evoliucinėms valdoms, jie panaudoja Sūnaus Kūrėjo ir su juo susietų Sūnų Arbitrų sujungtą dvasinę įtaką, nes Deinalai neturi savaime traukiančios dvasinės galios.

8. Deinalų tarnavimas vietinėje visatoje

20:8.1 (231.1) Rojaus Dvasiniai Sūnūs yra unikalios būtybės, kilusios iš Trejybės, ir yra vieninteliai Trejybės tvariniai, kurie yra taip glaudžiai susieti su dualistinės kilmės visatų elgesiu. Jie yra su meile atsidavę mirtingųjų tvarinių ir dvasinių būtybių žemesniųjų kategorijų švietimo tarnystei. Savo darbus jie pradeda vietinėse sistemose ir, sutinkamai su patyrimu ir pasiekimu, yra perkeliama pirmyn į vidų per žvaigždyno

tarnystę į vietinio kūrinio aukščiausiąjį darbą. Gavę savojo patyrimo patvirtinimą, jie gali tapti dvasiniais ambasadoriais, atstovaujanciais savo tarnystės vietinėms visatoms.

20:8.2 (231.2) Tikslaus Sūnų Mokytojų skaičiaus Nebadone aš nežinau; jų yra daug tūkstančių. Melkizedeko mokyklose daug skyrių vadovų priklauso šitai kategorijai, tuo tarpu Salvingtono įprastai sudaryto universiteto sujungtas personalas apima daugiau negu vieną šimtą tūkstančių narių, įskaitant ir šituos Sūnus. Didžiulis jų kiekis yra tuose įvairiuose morontinio mokymo pasauliuose, bet jų veikla neapsiriboja vien tiktai mirtingųjų tvarinių moraliniu ir dvasiniu vystymu; jie lygiai taip rūpinasi vietinių kūrinų serafinių būtybių ir kitų vietinių gyventojų mokymu. Daugelis jų pagalbininkų yra iš tvarinių sutrejbintų būtybių gretų.

20:8.3 (231.3) Sūnūs Mokytojai sudaro tuos fakultetus, kurie egzaminuoja ir tikrina kvalifikaciją ir patvirtina visatos tarnystės visas pavaldžias fazes, pradedant tolimesniųjų postų sargybinių pareigomis ir baigiant žvaigždžių stebėtojų pareigomis. Jie vykdo amžius trunkantį mokymo kursą, pradedant planetiniais kursais ir baigiant aukštuoju Išminties Koledžu, esančiu Salvingtone. Pripažinimas, pažymintis pastangas ir pasiekimą, yra suteikiamas visiems, kylantiems mirtingiesiems ar ambicingiems cherubimams, kurie užbaigia šituos išminties ir tiesos jaudinančius patyrimus.

20:8.4 (231.4) Visose visatose visi Dievo Sūnūs yra dėkingi šitiems amžinai ištikimiems ir visuotinai sumaniems Trejybės Sūnums Mokytojams. Jie yra iškilieji visų dvasinių asmenybių mokytojai, net patikrinti ir teisingi pačių Dievo Sūnų mokytojai. Bet vargu ar aš galiu jus informuoti apie Sūnų

Mokytojų pareigų ir funkcijų begalines smulkmenas. Deinalų sūnystės veiklos milžiniška sfera bus geriau suprantama Urantijoje tada, kada jūs būsite labiau išsivystę savo intelektu, ir po to, kada bus nutraukta jūsų planetos dvasinė izoliacija.

9. Deinalų planetinė tarnystė

20:9.1 (231.5) Kada evoliuciniame pasaulyje įvykių raida pažymi, jog laikas yra pribrendęs tam, kad būtų pradėtas dvasinis amžius, tada į šią tarnystę Trejybės Sūnūs Mokytojai visada vyksta savanoriškai. Jūs nesate susipažinę su šitų sūnų kategorija, nes Urantija niekada nepatyrė dvasinio amžiaus, kosminio švietimo tūkstantmečio. Bet Sūnūs Mokytojai jūsų pasaulyje lankosi net ir dabar turėdami tikslą suformuluoti planus, susijusius su savo projektuojamu gyvenimu jūsų sferoje. Urantijoje jie turės pasirodyti po to, kai jos gyventojai bus pasiekę santykinį išsilaisvinimą iš gyvuliškumo grandinių ir iš materializmo pančių.

20:9.2 (231.6) Trejybės Sūnūs Mokytojai neturi nieko bendro su dieviškosios tvarkos planetoje užbaigimu. Jie taip pat nei teisia mirusiuosius, nei perveda gyvuosius, bet kiekvienos planetinės misijos metu juos lydi vienas Sūnus Arbitras, kuris ir atlieka visą šią tarnystę. Sūnūs Mokytojai rūpinasi vien tik dvasinio amžiaus pradėjimu, dvasinių realybių eros aušra evoliucinėje planetoje. Jie materialių žinių ir žemiškosios išminties dvasinius analogus padaro realiais.

20:9.3 (232.1) Sūnūs Mokytojai savo vizituojamose planetose paprastai pasilieka vieną tūkstantį metų planetos laiku. Vienas Sūnus Mokytojas vadovauja planetos valdymui planetinio tūkstantmečio laikotarpiu, o jam padeda septyniasdešimt jo

kategorijos partnerių. Deinalai neįsikūnija arba kitokiu būdu nesimaterializuoja, kad būtų matomi mirtingosioms būtybėms; dėl to ryšys su vizituojamu pasauliu yra palaikomas Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių, vietinės visatos asmenybių, kurios yra susietos su Trejybės Sūnumis Mokytojais, veikla.

20:9.4 (232.2) Deinalai į vizituojamą pasaulį gali sugrįžti daug kartų, ir po jų paskutiniosios misijos toji planeta bus palydėta į sferos šviesos ir gyvenimo nusistovėjusį statusą, dabartinio visatos amžiaus visų mirtingųjų apgyvendintų pasaulių evoliucinį tikslą. Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusas didele dalimi yra susijęs su tomis sferomis, kurios yra įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, o jų planetinė veikla yra susieta su Sūnų Mokytojų veikla. Iš tikrųjų, Deinalų sūnystės visa kategorija yra labai artimai susieta su užbaigtųjų veiklos visomis fazėmis laiko ir erdvės evoliuciniuose kūriniuose.

20:9.5 (232.3) Trejybės Sūnūs Mokytojai atrodo, jog yra taip visiškai tapatinami su mirtingojo žengimo pirmyn režimu per evoliucinio kilimo ankstesnes pakopas, jog dažnai mes prieiname prie to, kad svarstome apie jų įmanomą susivienijimą su užbaigtais ateities visatų neatskleistoje karjeroje. Mes pastebime, jog supervisatų administratoriai iš dalies yra asmenybės, kilusios iš Trejybės, ir iš dalies, kylantieji evoliuciniai tvariniai, apkabinti Trejybės. Mes tvirtai tikime, kad Sūnūs Mokytojai ir užbaigtieji dabar yra įsitraukę į tai, kad įgytų patyrimą, susietą su laiku, kas gali būti jų parengtinis mokymas tam, kad jie būtų paruošti glaudžiam susivienijimui kažkokioje neapreikštoje ateities lemtyje. Uversoje mes manome būtent taip, jog kada supervisatos bus galutinai įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, tada šitie Rojaus

Sūnūs Mokytojai, kurie taip giliai susipažino su evoliucinių pasaulių problemomis ir taip ilgai buvo susieti su evoliucinių mirtingųjų karjera, galbūt bus pervesti į amžinąjį susivienijimą su Užbaigtumo Rojaus Korpusu.

10. Rojaus Sūnų suvienyta tarnystė

20:10.1 (232.4) Visi Dievo Rojaus Sūnūs yra dieviški kilme ir prigimtimi. Kiekvieno Rojaus Sūnaus darbas kiekvieno pasaulio labui yra lygiai toks, tarsi tas tarnaujantis Sūnus būtų pirmasis ir vienintelis Dievo Sūnus.

20:10.2 (232.5) Rojaus Sūnūs yra Dievybės trijų asmenų veikiančios prigimties dieviškasis pateikimas laiko ir erdvės sferoms. Sūnūs Kūrėjai, Sūnūs Arbitrai, ir Trejybės Sūnūs Mokytojai yra amžinųjų Dievybių dovanos žmonių vaikams ir visiems kitiems visatos tvariniams, turintiems kilimo potencialą. Šitie Dievo Sūnūs yra dieviškieji tarnai, kurie yra nenutrūkstamai atsidavę tam darbui, kad padėtų laiko tvariniams pasiekti aukščiausiąjį dvasinį amžinybės tikslą.

20:10.3 (232.6) Sūnuose Kūrėjuose Visuotinio Tėvo meilė yra sumaišyta su Amžinojo Sūnaus gailestingumu, o vietinėms visatoms yra atskleidžiama Mykolų kuriančiąja galia, kupinu meilės tarnavimu, ir supratinga aukščiausiąja valdžia. Sūnuose Arbitruose Amžinojo Sūnaus gailestingumas, suvienytas su Begalinės Dvasios tarnavimu, evoliucinėms sferoms yra apreiškiamas šitų Avonalų nuosprendžio, tarnavimo, ir savęs padovanojimo karjera. Trejybės Sūnuose Mokytojuose trijų Rojaus Dievybių meilė, gailestingumas, ir tarnavimas yra suderinti aukščiausiais laiko-erdvės vertybių lygiais, ir

visatoms yra pateikiami kaip gyvoji tiesa, dieviškasis gėris, ir tikrasis dvasinis grožis.

20:10.4 (233.1) Vietinėse visatose šitos sūnystės kategorijos bendradarbiauja tam, kad įgyvendintų Rojaus Dievybių apreiškimą erdvės tvariniams: Kaip vietinės visatos Tėvas, Sūnus Kūrėjas pavaizduoja Visuotinio Tėvo begalinį charakterį. Kaip save padovanojantys gailestingumo Sūnūs, Avonalai apreiškia neprilygstamą Amžinojo Sūnaus beribės užuojautos prigimtį. Kaip kylančiųjų asmenybių tikrieji mokytojai, Trejybės Deinalai Sūnūs atskleidžia Begalinės Dvasios mokytojo asmenybę. Savo dieviškai tobulu bendradarbiavimu, Mykolai, Avonalai, ir Deinalai prisideda prie Dievo Aukščiausiojo asmenybės ir aukščiausiosios valdžios aktualizavimo ir apreiškimo laiko-erdvės visatose ir šitoms visatoms. Savo trivienės veiklos harmonijoje šitie Dievo Rojaus Sūnūs visą laiką veikia Dievybės asmenybių avangarde, kada dalyvauja niekada nesibaigiančiame Pirmojo Šaltinio ir Centro dieviškumo plėtime iš amžinosios Rojaus Salos į erdvės nežinomas gelmes.

20:10.5 (233.2) [Pateikta Išminties Tobulintojo iš Uversos.]

21 Dokumentas. Rojaus Sūnūs Kūrėjai

21:0.1 (234.1) SŪNŪS Kūrėjai yra laiko ir erdvės vietinių visatų sutvėrėjai ir valdovai. Šitie visatų kūrėjai ir valdovai yra dualios kilmės, įkūnijantys Dievo Tėvo ir Dievo Sūnaus bruožus. Bet kiekvienas Sūnus Kūrėjas vienas nuo kito skiriasi; kiekvienas yra unikalus prigimtimi, o taip pat ir asmenybe; kiekvienas yra savosios kilmės tobulo dieviškojo idealo “vienintelis sutvertas Sūnus.”

21:0.2 (234.2)

Šitie aukštieji Sūnūs didžiuliam darbe, organizuodami, vystydami, ir tobulindami vietinę visatą, visada naudojasi Visuotinio Tėvo palaikančiu pritarimu. Sūnų Kūrėjų ryšys su savo Visuotiniu Tėvu yra jaudinantis ir nuostabus. Be jokios abejonės Dievybės tėvų toji giluminė meilė savo dieviškiesiems palikuonims yra tos gražios ir beveik dieviškos meilės, kurią net ir mirtingieji tėvai jaučia savo vaikams, šaltinis.

21:0.3 (234.3)

Šitie pirminiai Rojaus Sūnūs yra įsmeninti kaip Mykolai. Kada jie išvyksta iš Rojaus tam, kad įkurtų savo visatas, tada jie yra žinomi kaip Mykolai Kūrėjai. Kada būna įtvirtinti aukščiausiojoje valdžioje, tada jie yra vadinami Mykolais Šeimininkais. Kartais jūsų Nebadono vietinės visatos valdovą mes vadiname Mykolu Kristumi. Visada ir amžinai iš tikrųjų jie valdo taip, kaip ir pridera “Mykolo kategorijai,” kuri turi savosios kategorijos ir prigimties pirmojo Sūnaus vardą.

21:0.4 (234.4)

Originalusis arba pirmagimis Mykolas niekada nepatyrė įsikūnijimo kaip materialio būtybės, bet septynis kartus jis perėjo per dvasinio tvarinio pakilimo patyrimą Havonos septyniose grandinėse, žengdamas pirmyn iš centrinio kūrinio išorinių sferų į labiausiai vidinę grandinę. Mykolų kategorija su didžiąja visata yra susipažinusi skersai išilgai; laiko ir erdvės vaikai neturi nė vieno esminio patyrimo, kuriame Mykolai nebūtų dalyvavę asmeniškai; jie iš tikrųjų turi ne tikrai dieviškąją prigimtį, bet taip pat ir jūsų prigimtį, turint omenyje visas prigimtis, pradedant nuo aukščiausiosios ir baigiant žemiausiąja.

21:0.5 (234.5)

Originalusis Mykolas yra pirminių Rojaus Sūnų vadovas, kada jie susirenka į pasitarimą visų daiktų centre.

Nedaug laiko praėjo nuo tada, kada mes Uversoje įrašėme visuotinę programą apie nepaprastąją konklavą amžinojoje Saloje, kur dalyvavo vienas šimtas penkiasdešimt tūkstančių Sūnų Kūrėjų, susirinkusių savo tėvų akivaizdoje ir įsitraukusių į diskusijas apie visatų visatos suvienijimo ir stabilizavimo pažangą. Tai buvo parinktoji Mykolų Aukščiausųjų Valdovų, septynis kartus save padovanojusių Sūnų, grupė.

1. Sūnų Kūrėjų kilmė ir prigimtis

^{21:1.1 (234.6)} Kada Amžinajame Sūnuje absoliučios dvasinės idėjos pilnatvė susiduria su absoliučia asmenybės sampratos pilnatve Visuotiniame Tėve, kada tokia kūrybinė sąjunga yra galutinai ir visiškai pasiekta, kada tokia absoliuti dvasios tapatybė ir tokia asmenybės sampratos begalinė vienovė atsiranda, tada, tuo pačiu metu ir toje pačioje vietoje, nieko neprarandant nė vienoje iš Dievybės begalinių asmenybių arba išskirtinių teisių, akimirksniu atsiranda subrendęs naujas ir originalus Sūnus Kūrėjas, vienintelis sutvertas Sūnus iš tobulo idealo ir galingos idėjos, kurių sąjunga ir sukuria šitą galios ir tobulumo naują kūrėjo asmenybę.

^{21:1.2 (235.1)} Kiekvienas Sūnus Kūrėjas yra visatų visatos amžinai egzistuojančiųjų Kūrėjų, tų dviejų bagalinių ir amžinų ir tobulų protų originalių sąvokų tobulos sąjungos vienintelis sutvertas ir vienintelis sutveriamas palikuonis. Niekada negali būti kito tokio Sūnaus, nes kiekvienas Sūnus Kūrėjas yra beribė, užbaigta, ir galutinė išraiška ir įkūnijimas kiekvienos dieviškosios tikrovės kiekvienos galimybės kiekvieno bruožo kiekvienos fazės visa kas, kas tik galėjo per visą amžinybę kada nors būti surasta šituose dieviškuosiuose kūrybiniuose potencialuose, kas tik galėjo būti išreikšta šitų dieviškųjų

kūrybinių potencialų, ir kas tik galėjo išsivystyti iš šitų dieviškųjų kūrybinių potencialų, kurie susivienijo tam, kad pagimdytų šitą Sūnų Mykolą. Kiekvienas Sūnus Kūrėjas yra suvienytų dievybės sąvokų, kurios sudaro jo dieviškąją kilmę, absoliutas.

21:1.3 (235.2) Šitų Sūnų Kūrėjų dieviškieji bruožai, iš esmės, po lygiai atsirado iš abiejų Rojaus tėvų savybių. Visi turi Visuotinio Tėvo dieviškosios prigimties ir Amžinojo Sūnaus kūrybinių išskirtinių teisių pilnatvę, tačiau kada mes stebime Mykolo funkcijų praktinį veikimą visatoje, tada matome akivaizdžius skirtumus. Kai kurie Sūnūs Kūrėjai pasirodo, jog yra labiau panašūs į Dievą Tėvą; kiti yra panašesni į Dievą Sūnų. Pavyzdžiui: Administravimo pobūdis Nebadono visatoje leidžia daryti prielaidą, kad jos Kūrėjas ir valdantis Sūnus yra tas, kurio prigimtis ir charakteris labiau panašėja į Amžinojo Sūnaus Motinos prigimtį ir charakterį. Toliau reikėtų konstatuoti, jog kai kurioms visatoms vadovauja Rojaus Mykolai, kurie pasirodo, jog yra vienodai panašūs į Dievą Tėvą ir į Dievą Sūnų. Ir šitie pastebėjimai jokių būdu neišreiškia kokios nors kritikos; jie tiesiog yra fakto užfiksavimas.

21:1.4 (235.3) Aš nežinau egzistuojančiųjų Sūnų Kūrėjų tikslaus skaičiaus, bet turiu rimtų priežasčių manyti, kad jų yra daugiau negu septyni šimtai tūkstančių. Dabar, mes žinome, jog yra tiksliai septyni šimtai tūkstančių Dienų Sąjungų, ir daugiau jų nebekuriama. Mes taip pat matome, jog dabartiniame visatos amžiuje sudaryti planai atrodo, kad pažymi, jog viena Dienų Sąjunga turi būti kiekvienoje vietinėje visatoje kaip patariantysis Trejybės ambasadorius. Mes toliau pažymime, jog nuolat augantis Sūnų Kūrėjų skaičius jau viršija Dienų

Sajungų pastovų skaičių. Bet kas susiję su likimu tų Mykolų, kurie viršija septynis šimtus tūkstančių, tai mūsų niekada apie tai neinformavo.

2. Vietinių visų Kūrėjai

^{21:2.1 (235.4)} Pirminės kategorijos Rojaus Sūnūs yra savo atitinkamų sferų, laiko ir erdvės vietinių visatų, septynių evoliucinių supervisatų bazinių kūrybinių vienetų, modeliuotojai, kūrėjai, statybininkai, ir administratoriai. Sūnui Kūrėjui yra leidžiama pasirinkti savosios kosminės ateities veiklos vietą erdvėje, bet iki tol, kada jis gali pradėti savosios visatos bent jau fizinį organizavimą, jis turi praleisti ilgą stebėjimo laikotarpį, skirtą tam, kad studijuotų savo vyresniųjų brolių pastangas įvairiuose kūriniuose, išdėstytuose savo numatomo veikimo supervisatoje. Ir iki viso šito, Sūnus Mykolas bus užbaigęs Rojaus stebėjimo ir Havonos mokymosi ilgą ir unikalų patyrimą.

^{21:2.2 (235.5)} Kada Sūnus Kūrėjas išvyksta iš Rojaus tam, kad pradėtų visatos tvėrimo jaudinantį patyrimą, kad taptų savo paties organizuotos vietinės visatos vadovu—iš tikrųjų Dievu—tada jis, pirmą kartą, būna artimame ryšyje su Trečiuoju Šaltiniu ir Centru, ir daugeliu atžvilgių priklausančiu nuo šio Centro. Begalinė Dvasia, nors gyvena kartu su Tėvu ir Sūnumi visų daiktų centre, turi lemtį veikti kaip kiekvieno Sūnaus Kūrėjo realus ir veiksmingas padėjėjas. Todėl iš tiesų kiekvieną Sūnų Kūrėją lydi Begalinės Dvasios Kuriančioji Dukra, toji būtybė, kuri turi likimą tapti Dieviškuoju Tarnu, naujosios vietinės visatos Motina Dvasia.

21:2.3 (236.1) Šita proga Sūnaus Mykolo išvykimas amžiams išlaisvina iš Rojaus Šaltinių ir Centrų savo kūrėjo išimtinės teises, veikiamas tikrai tam tikrų apribojimų, kurie yra neatskiriami nuo šitų Šaltinių ir Centrų ikegzistencijos, ir tam tikrų kitokių antecedentinių galių ir buvimų. Tarp šitų apribojimų kūrėjui, kuris šiaip jau yra vietinės visatos Tėvas, turintis visagalio kūrėjo išimtinės teises, yra tai, kad:

21:2.4 (236.2) 1. *Energija-materija* yra kontroliuojama Begalinės Dvasios. Prieš tai, kada bet kokios naujos daiktų formos, didelės ar mažos, gali būti sukurtos, prieš tai, kada gali būti mėginama kaip nors iš naujo transformuoti energiją-materiją, Sūnus Kūrėjas turi užsitikrinti Begalinės Dvasios sutikimą ir darbinį bendradarbiavimą.

21:2.5 (236.3) 2. *Tvarinių modelių ir tipų* kontroliuoja Amžinasis Sūnus. Prieš tai, kada Sūnus Kūrėjas gali įsitraukti į bet kokio naujo būtybės tipo, bet kokio naujo tvarinio modelio, sukūrimą, jis turi užsitikrinti Amžinojo ir Pirminio Sūnaus Motinos sutikimą.

21:2.6 (236.4) 3. *Asmenybę* sumodeliuoja ir padovanoja Visuotinis Tėvas.

21:2.7 (236.5) *Proto* tipus ir modelius nulemia įkitvarininiai būties faktoriai. Po to, kada jie būna suvienyti tam, kad sudarytų tvarinį (asmenį arba kitokį), tada protas yra Trečiojo Šaltinio ir Centro apdovanojimas, visuotinis proto tarnavimo šaltinis visoms būtybėms žemesniame už Rojaus Kūrėjų lygį.

21:2.8 (236.6) *Dvasios* modelių ir tipų kontrolė priklauso nuo jų pasireiškimo lygio. Galiausiai dvasinį modelį kontroliuoja

Trejbė arba Trejbės asmenybių—Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios—ikitrejbinis dvasinis apdovanojimas.

21:2.9 (236.7) Kada toks tobulas ir dieviškas Sūnus savo pasirinktai visatai pasiima vietą erdvėje; kada visatos materializavimo ir bendros pusiausvyros pirminės problemos būna išspręstos; kada jis būna suformavęs efektyvią ir bendradarbiaujančią darbinę sąjungą su Begalinės Dvasios papildančiąja Dukra—tada iš tiesų šitas Visatos Sūnus ir šita Visatos Dvasia inicijuoja tą ryšį, kuris yra sumanytas tam, kad sukurtų nesuskaičiuojamą gausybę savo visatos vaikų. Sąsajoje su šituo įvykiu Rojaus Begalinės Dvasios Kuriančiosios Dvasios sukoncentravimas pasikeičia prigimtimi įgaudamas vietinės visatos Motinos Dvasios asmenines savybes.

21:2.10 (236.8) Nepaisant to, jog visi Sūnūs Kūrėjai yra dieviškai panašūs į savo Rojaus tėvus, bet nė vienas iš jų nėra panašus į kitą; kiekvienas yra unikalus, skirtingas, išimtinis, ir originalus savąja *prigimtimi*, o taip pat ir asmenybe. Ir kadangi jie yra savo atitinkamų valdų gyvybės planų architektai ir tvėrėjai, tai šitas pats skirtingumas užtikrina, kad jų valdos taip pat bus skirtingos pagal Mykolo sukaupito gyvenimo patyrimo, kuris gali būti sukurtas arba vėliau išvystytas savo valdose, kiekvieną formą ir fazę. Todėl vietinės visatos vietinių tvarinių kategorijos yra gana įvairios. Nėra dviejų visatų, kurias administruotų arba kuriose gyventų dualios kilmės vietinės būtybės, kurios visais atžvilgiais būtų tapačios. Bet kurioje supervisatoje, pusė neatskiriamų nuo jų požymių yra gana panašūs, kilę iš vienodų Kuriančiųjų Dvasių; kita pusė yra skirtinga, kilusi iš skirtingų Sūnų Kūrėjų. Bet toks skirtingumas nėra būdingas tiems tvariniams, kurie yra kilę vien tik iš

Kuriančiosios Dvasios, o taip pat ir toms atvykusioms būtybėms, kurios yra vietinės centrinei visatai ir supervisatoms.

21:2.11 (237.1) Kada Sūnus Mykolas iš savosios visatos būna išvykęs, tada jai vadovauja pirmoji visatoje gimusi būtybė, Ryškioji ir Ryto Žvaigždė, vietinės visatos pagrindinis vykdytojas. Tokiais laikotarpiais Dienų Sąjungos patarimas ir parama yra neįkainojami. Tokių išvykimų metu Sūnus Kūrėjas sugeba savo dvasinio buvimo apgyvendintuose pasauliuose ir savo mirtingųjų vaikų širdyse kontrolę iš viršaus suteikti su juo susietai Motinai Dvasiai. O vietinės visatos Motina Dvasia visada pasilieka visatos būstinėje, savo rūpestingą globą ir dvasinį tarnavimą skleisdama iki tokios evoliucinės sferos pačių tolimiausių pakraščių.

21:2.12 (237.2) Sūnaus Kūrėjo asmeninis buvimas savo vietinėje visatoje nėra būtinas tam, kad sukurtas materialus kūrinys veiktų sklandžiai. Tokie Sūnūs gali keliauti į Rojų, ir vis vien jų visatos erdvėje toliau skries. Jie savo valdžią gali atiduoti tam, kad įsikūnytų kaip laiko vaikai; vis vien jų valdos toliau skries aplink atitinkamus savo centrus. Nė viena materiali organizacija nėra nepriklausoma nuo Rojaus absoliučios traukos grybšnio arba nuo kosminės kontrolės iš viršaus, kuri yra neatskiriama nuo Beribio Absoliuto buvimo erdvėje.

3. Vietinės visatos suverenumas

21:3.1 (237.3) Rojaus Trejybei sutikus ir konkrečiai supervisatai vadovaujančiai Pagrindinei Dvasiai patvirtinus Sūnui Kūrėjui yra suteikiamas visatos plotas. Toks veiksmas sudaro fizinės nuosavybės teisę, kosminę nuomą. Bet Sūnaus Mykolo pakėlimas iš šitos pirminės ir savo noru apribotos valdymo

pakopos į savo paties užtarnautos nepriklausomybės patirtinę aukštybę yra pasiekiamas dėka jo paties asmeninio patyrimo visatos sukūrimo ir reinkarnacinio savęs padovanojimo darbe. Iki to meto, kada savęs padovanojimų dėka yra pasiekiamas užtarnautas suverenumas, jis valdo kaip Visuotinio Tėvo vicegerentas.

21:3.2 (237.4) Sūnus Kūrėjas bet kuriuo metu galėtų pareikšti teisę į savo asmeninio kūrinio visišką suverenumą, bet jis išmintingai pasirenka šito nedaryti. Jeigu, anksčiau negu jis yra patyręs savęs padovanojimus įsikūnydamas tvarinio pavidalu, jis prisiimtų neužtarnautą aukščiausiąją valdžią, tai Rojaus asmenybės, gyvenančios jo vietinėje visatoje, iš jos išvyktų. Bet šito niekada neatsitiko nė viename iš laiko ir erdvės kūrinų.

21:3.3 (237.5) Kūrimo gebėjimo faktas rodo suverenumo pilnatvę, bet Mykolai nusprendžia patyrimu ją *užsitarnauti*, tokiu būdu pasiekdami, jog išliktų visų Rojaus asmenybių, priskirtų prie vietinės visatos administracijos, visiškas bendradarbiavimas. Mes nežinome nė vieno Mykolo, kuris kada nors būtų pasielgęs priešingai; bet jie visi galėjo taip pasielgti, jie iš tiesų yra laisvavaliai Sūnūs.

21:3.4 (237.6) Sūnaus Kūrėjo suverenumas vietinėje visatoje pereina per patirtinio pasireiškimo šešis, galbūt septynis, etapus. Jie būna tokia tvarka:

21:3.5 (237.7) 1. Pirminis vicegerento suverenumas—atskira laikinoji valdžia, kuria Sūnus Kūrėjas naudojasi iki to laiko, kai su juo susieta Kuriančioji Dvasia įgauna asmenes savybes.

21:3.6 (237.8) 2. Bendras vicegerento suverenumas—šios Rojaus poros bendras valdymas po to, kada Visatos Motina Dvasia pasiekia asmenybės statusą.

21:3.7 (238.1) 3. Augantis vicegerento suverenumas—Sūnaus Kūrėjo besivystanti valdžia jo septynių savęs padovanojimų laikotarpiu.

21:3.8 (238.2) 4. Aukščiausiojo laipsnio suverenumas—įtvirtinta valdžia, užbaigus septintąjį savęs padovanojimą. Nebadone aukščiausioji nepriklausomybė tęsiasi nuo Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje užbaigimo. Ji egzistuoja šiek tiek ilgiau kaip vieną tūkstantį devynis šimtus metų jūsų planetos laiku.

21:3.9 (238.3) 5. Augantis aukščiausiojo laipsnio suverenumas—išvystyti santykiai, atsirandantys dėl to, kad didžioji dauguma tvarinių sferų įsitvirtina šviesoje ir gyvenime. Šitas etapas yra susijęs su jūsų visatos nepasiekta ateitimi.

21:3.10 (238.4) 6. Trinitarinis suverenumas—naudojamas tada, kada visa vietinė visata yra įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime.

21:3.11 (238.5) 7. Neapreikštas suverenumas—nežinomi ateities visatos amžiaus ryšiai.

21:3.12 (238.6) Priimdamas projektuojamos vietinės visatos pirminį vicegerento suverenumą, Mykolas Kūrėjas prisiekia Trejybei aukščiausiojo suverenumo neprisiimti tol, kol nebus užbaigti septyni savęs padovanojimai įsikūnijant tvarinių pavidalu ir kol jie nebus patvirtinti supervisatos valdovų. Bet jeigu Sūnus Mykolas, panorėjęs, negalėtų pareikšti teisės į tokį

neužtarnautą suverenumą, tada nebūtų jokios prasmės duoti priesaiką šitaip nepasielgti.

21:3.13 (238.7) Net ir tais amžiais, kurie eina iki savęs padovanojimų, Sūnus Kūrėjas savo sferą valdo beveik aukščiausiąja valdžia, kada nebūna jokio nesutarimo nė vienoje iš jos dalių. Vargu ar pasireikštų apribota valdžia, jeigu suverenumui niekada nebūtų metamas iššūkis. Ta aukščiausioji valdžia, kuria Sūnus Kūrėjas naudojasi iki savęs padovanojimų, visatoje be maišto nėra didesnė už tą valdžią, kuria naudojasi tokioje visatoje, kurioje kyla maištas; bet pirmuoju atveju suverenumo apribojimais nėra akivaizdūs; antruoju atveju, jie yra akivaizdūs.

21:3.14 (238.8) Jeigu Sūnaus Kūrėjo valdžiai arba administravimui yra kada nors metamas iššūkis, jeigu jis užsipuolamas arba jam keliamas pavojus, tai jis amžiams yra pasižadėjęs remti, saugoti, ginti, ir, jeigu būtina, pataisyti savo asmeninį kūrinį. Tokiems Sūnams nerimo sukelti arba trukdyti gali tikrai jų pačių sutverti tvariniai arba jų pačių pasirinktos aukštesniosios būtybės. Galima būtų padaryti išvadą, jog „aukštesniosios būtybės,” tos, kurių kilmė yra aukštesniuose lygiuose už vietinę visatą, nepanašu, jog Sūnui Kūrėjui keltų nerimo, ir tai yra tiesa. Bet jos galėtų jį sukelti, jeigu nuspręstų tą daryti. Dorybė asmenybė turi savosios valios dėka; teisumas laisvos valios tvariniuose nėra automatinis.

21:3.15 (238.9) Prieš užbaigdamas savęs padovanojimo karjerą, Sūnus Kūrėjas valdo su tam tikrais savo paties nustatytais suverenumo apribojimais, bet užbaigęs savęs padovanojimų tarnystę, jis valdo dėka realaus patyrimo, kurį sukaupė savo daugialypių tvarinių formoje ir pavidalu. Kada Kūrėjas septynis kartus yra gyvenęs tarp savo tvarinių, kada savęs

padovanojimo karjera yra užbaigta, tada jis yra aukščiausiuoju laipsniu įsitvirtinęs visatos valdžioje; jis yra tapęs Sūnumi Šeimininku, suverenu ir aukščiausiuoju valdovu.

21:3.16 (238.10) Aukščiausiojo suverenumo vietinei visatai gavimo metodas apima tokius septynis patirtinius žingsnius:

21:3.17 (238.11) 1. Patyrimo dėka įsiskverbti į septynis tvarinių būties lygius naudojantis įsikūnijančiu savęs padovanojimo metodu, lygiai tokiu pačiu tvarinio pavidalu, koks yra tame konkrečiame lygyje.

21:3.18 (238.12) 2. Įgyvendinti patirtinį pasišventimą Rojaus Dievybės septinkartės valios kiekvienai fazei, kaip ji yra įjasmeninta Septyniose Pagrindinėse Dvasiose.

21:3.19 (239.1) 3. Tvarinių lygiuose pereiti per kiekvieną iš šių septynių patyrimų, tuo pačiu metu vykdant vieną iš septynių pasišventimų Rojaus Dievybės valiai.

21:3.20 (239.2) 4. Kiekviename tvarinio lygyje, patyrimu parodyti Rojaus Dievybei ir visoms visatos protingoms būtybėms tvarinio gyvenimo aukščiausiąją viršūnę.

21:3.21 (239.3) 5. Kiekviename tvarinio lygyje, Dievybės septinkartės valios vieną fazę patyrimu apreikšti tam lygiui, kuriame yra vykdomas savęs padovanojimas, ir visai visatai.

21:3.22 (239.4) 6. Patirtiškai suvienyti septinkartį tvarinio patyrimą su tuo septinkarčiu patyrimu, kada yra pasišvenčiama atskleisti Dievybės prigimtį ir valią.

21:3.23 (239.5) 7. Pasiiekti naują ir aukštesnį ryšį su Aukščiausiąja Būtybe. Kūrėjo-tvarinio patyrimo visumos pasekmės didina Dievo Aukščiausiojo supervisatos tikrovę ir Visagalio Aukščiausiojo laiko-erdvės suverenumą ir įgyvendina Rojaus Mykolo aukščiausiąjį suverenumą vietinėje visatoje.

21:3.24 (239.6) Spręsdamas suverenumo klausimą vietinėje visatoje, Sūnus Kūrėjas ne tik tai demonstruoja savo paties tinkamumą valdyti, bet taip pat atskleidžia ir Rojaus Dievybių prigimtį ir pavaizduoja jų septinkartį požiūrį. Sūnaus Kūrėjo jaudinantis patyrimas, kada jis nuolankiai nusileidžia iki to, kad pats įgautų savo paties tvarinių formą ir patyrimą, yra susijęs su tuo, kad ribiniai suprastų, o tvariniai įvertintų Tėvo primatą. Šitie pirminiai Rojaus Sūnūs yra Tėvo mylinčios prigimties ir geranoriškos valdžios tikrieji apreiškėjai, to paties Tėvo, kuris, drauge su Sūnumi ir Dvasia, yra visos energijos, visų asmenybių, ir viso valdymo per visas visuotines sferas visuotinis vadovas.

4. Mykolų savęs padovanojimai

21:4.1 (239.7) Save padovanojančiųjų Sūnų Kūrėjų yra septynios grupės, ir jie šitaip yra klasifikuojami pagal tai, kiek kartų save padovanojo savo valdų tvariniams. Jie yra klasifikuojami, pradedant nuo pirminio patyrimo, einant tolyn per kitas papildomas progresinio savęs padovanojimo penkias sferas iki jie pasiekia septintąjį ir paskutinįjį tvarinio-Kūrėjo patyrimo epizodą.

21:4.2 (239.8) Avonalių savęs padovanojimai visada būna mirtingojo materialaus kūno pavidalu, bet Sūnaus Kūrėjo septyni savęs padovanojimai apima jo pasirodymą septyniuose tvarinio

būties lygiuose ir yra susiję su Dievybės valios ir prigimties septynių pirminių išraiškų atskleidimu. Be išimties, visi Sūnūs Kūrėjai pereina per šiuos septynis kartus, atiduodami save savo sukurtiems vaikams iki to meto, kada jie prisiima įtvirtintą ir aukščiausiąją jurisdikciją savo pačių sukurtoms visatoms.

21:4.3 (239.9) Nors šitie septyni savęs padovanojimai ir skiriasi įvairiuose sektoriuose ir visatose, bet jie visada apima savęs padovanojimo mirtingojo kūno pavidalu jaudinantį patyrimą. Paskutiniojo savęs padovanojimo metu Sūnus Kūrėjas pasirodo kuriame nors apgyvendintame pasaulyje kaip vienos iš labiau išsivysčiusių mirtingųjų rasių narys, paprastai kaip narys tos rasinės grupės, kuri turi didžiausią paveldėjimą iš Adominės giminės, kuri buvo atgabenta anksčiau tam, kad pagerintų gyvulinės kilmės tautų fizinę būklę. Tiktai vieną kartą per savo septinkartę karjerą kaip save padovanojantis Sūnus Rojaus Mykolas gimsta iš moters, kaip ir jūs turite paliudijimą apie Betliejaus kūdikėlį. Tiktai vieną kartą iš tikrųjų jis gyvena ir miršta kaip evoliucinių valios tvarinių žemiausiosios kategorijos narys.

21:4.4 (239.10) Po kiekvieno savęs padovanojimo Sūnus Kūrėjas vyksta, kad būtų “Tėvui iš dešinės” tam, jog ten gautų Tėvo patvirtinimą dėl savęs padovanojimo ir nurodymus ruošiantis visatos tarnystės kitam epizodui. Po septintojo ir baigiamojo savęs padovanojimo Sūnus Kūrėjas iš Visuotinio Tėvo gauna aukščiausiąją valdžią ir jurisdikciją savosios visatos atžvilgiu.

21:4.5 (240.1) Pažymėtina, kad jūsų planetoje paskutinysis pasirodęs dieviškasis Sūnus buvo Rojaus Sūnus Kūrėjas, kuris buvo užbaigęs savęs padovanojimo karjeros šešias fazes; dėl to, jis, prarasdamas įsikūnijusios gyvybės Urantijoje sąmonę, galėjo

ištarti, ir iš tiesų ištare, “Baigta”—tiesiogine prasme tai buvo baigta. Jo mirtis Urantijoje užbaigė jo savęs padovanojimų karjerą; tai buvo paskutinysis žingsnis įgyvendinant Rojaus Sūnaus Kūrėjo šventą priesaiką. Ir kada šitas patyrimas būna įgytas, tada tokie Sūnūs yra visatos aukščiausieji valdovai; jie daugiau nebevaldo kaip Tėvo vicegerantai, bet valdo savo pačių teise ir vardu kaip “Karalių Karalius ir Viešpačių Viešpats.” Su tam tikromis pareikštomis išimtimis šitie septynis kartus save padovanoję Sūnūs yra be apribojimų aukščiausieji savo buveinės visatose. Kas susiję su jo vietine visata, tai “visa valdžia danguje ir žemėje” buvo perduota šitam triumfuojančiam ir karūnuotam Sūnui Šeimininkui.

21:4.6 (240.2) Sūnūs Kūrėjai, po savęs padovanojimų karjeros užbaigimo, yra laikomi atskira kategorija, septinkarčiais Sūnumis Šeimininkais. Savo asmeniu Sūnūs Šeimininkai yra tapatūs Sūnums Kūrėjams, bet jie yra patyrę tokią unikalią savęs padovanojimų karjerą, jog apskritai yra laikomi skirtinga kategorija. Kada Sūnus Kūrėjas nusižemina, jog įgyvendintų savęs padovanojimą, tada būna nulemiama, kad įvyktų tikra ir nuolatinė permaina. Tas tiesa, šis save padovanojantis Sūnus vis vien ir, nežiūrint šito, tebėra Kūrėjas, bet prie savo prigimties jis yra pridėjęs tvarinio patyrimą, kuris amžiams jį išskiria iš tokio Sūnaus Kūrėjo dieviškojo lygio ir jį pakelia į patirtinį lygį tokio Sūnaus Šeimininko, kuris iki galo yra užsitarnavęs teisę valdyti visatą ir administruoti jos pasaulius. Tokios būtybės įkūnija viską, ką galima užsitikrinti iš savo dieviškųjų tėvų ir apima viską, ką galima gauti iš išstobulintų tvarinių patyrimo. Kodėl žmogus turėtų dejuoti dėl savosios tokios žemos prigimties ir priverstinės evoliucinės karjeros, kada tie patys Dievai privalo patirti tolygų patyrimą iki to laiko,

kada jie yra laikomi patirtiškai verti ir kompetentingi galutinai ir visiškai valdyti savo visatos sferas!

5. Sūnų Šeimininkų ryšys su visata

^{21:5.1 (240.3)} Šeimininko Mykolo galia yra neribota, kadangi yra kilusi iš patirto susivienijimo su Rojaus Trejybe, neabejotina, kadangi yra kilusi iš to, kad jis yra sukaupęs realų patyrimą kaip patys tie tvariniai, kurie yra pavaldūs tokiai valdžiai. Septinkarčio Sūnaus Kūrėjo suverenumo prigimtis yra aukščiausia, nes:

^{21:5.2 (240.4)} 1. Apima Rojaus Dievybės septinkartį požiūrį.

^{21:5.3 (240.5)} 2. Įkūnija laiko-erdvės tvarinių septinkartį požiūrį.

^{21:5.4 (240.6)} 3. Tobulai sintezuoja Rojaus požiūrį ir tvarinio požiūrį.

^{21:5.5 (240.7)} Šitas patirtinis suverenumas šitokiu būdu apima visą Dievo Septinkarčio dieviškumą, kulminaciją pasiekdamas Aukščiausiojoje Būtybėje. O septinkarčio Sūnaus asmeninis suverenumas yra toks pat, kaip tas ateities suverenumas, kurį turės Aukščiausioji Būtybė, kuri kada nors bus užbaigta, sudarantis, kaip jis iš tiesų ir sudaro, Rojaus Trejybės galios ir valdžios, galinčios pasireikšti tarp konkrečių laiko ir erdvės ribų, visą įmanomą turinį.

^{21:5.6 (240.8)} Pasiekus aukščiausią vietinės visatos suverenumą iš Sūnaus Mykolo dingsta galia ir galimybė sukurti tvarinių būtybių visiškai naujus tipus dabartiniame visatos amžiuje. Bet tai, jog Sūnus Šeimininkas praranda galią kurti visiškai naujas būtybių kategorijas, visiškai netrukdo jau sukurtos ir

atsiskleidžiančios gyvybės tobulinimo darbui; šita milžiniška visatos evoliucijos programa tęsiasi be pertrūkio ar apribojimo. Tai, kad Sūnus Šeimininkas įgijo aukščiausią suverenumą, reiškia asmeninio atsidavimo atsakomybę puoselėti ir administruoti viską, kas buvo sumodeliuota ir sukurta ir kas bus vėliau sukurta tą, kurie šitokiu būdu buvo sumodeliuoti ir sukurti. Su laiku gali išsivystyti įvairių būtybių beveik begalinė evoliucija, bet nuo šiol protingų tvarinių visiškai naujų modelių arba tipų nebeatsiras tiesiogiai iš Sūnaus Šeimininko. Tai yra nusistovėjusios administracijos pirmasis žingsnis, pradžia, bet kurioje vietinėje visatoje.

21:5.7 (241.1) Septinkarčio save padovanojančio Sūnaus iškėlimas į savosios visatos neabejotiną suverenumą reiškia per amžius nusitęsusio neužtikrintumo ir santykinės sumaišties pabaigos pradžią. Po šito įvykio tai, ko nebebus galima kada nors sudvasinti, bus sugriauta; tai, ko nebebus galima kada nors suderinti su kosmoso tikrove, galiausiai bus sunaikinta. Kada begalinio gailestingumo ir bevardės kantrybės atsargos bus išseikvotos, stengiantis laimėti sferos valinių tvarinių ištikimybę ir atsidavimą, tada įsivyras teisingumas ir teisumas. Tai, ko nebegali atstatyti gailestingumas, tą galiausiai sunaikins teisingumas.

21:5.8 (241.2) Mykolai Šeimininkai yra patys aukščiausieji savo pačių vietinėse visatose, po to, kada kartą jie būna įtvirtinti aukščiausiais valdovais. Tie nedideli jų valdžios apribojimai yra tokie apribojimai, kurie yra neatskiriami nuo tam tikrų jėgų ir asmenybių kosminėje ikiegzistencijoje. Šiaip jau šitie Sūnūs Šeimininkai savo atitinkamose visatose yra aukščiausieji savo valdžia, atsakomybe, ir administracine galia;

jie yra kaip Kūrėjai ir Dievai, aukščiausieji iš tikrųjų visuose daiktuose. Kas susiję su konkrečios visatos veikimu, tai nėra tokios įžvalgos, kuri pranoktų jų išmintį.

21:5.9 (241.3) Po to, kada jis yra iškeliamas į nuolatinio suverenumo statusą vietinėje visatoje, Rojaus Mykolas iki galo valdo visus kitus Dievo Sūnus, veikiančius jo sferoje, ir jam yra leidžiama laisvai valdyti sutinkamai su savo paties samprata apie savo valdų poreikius. Sūnus Šeimininkas savo valia gali keisti apgyvendintų planetų dvasinio teismo ir evoliucinio suderinimo tvarką. Ir tokie Sūnūs iš tikrųjų savo paties sprendimu parengia ir įgyvendina planus dėl ypatingų planetinių poreikių visų reikalų, ypač kas susiję su tokiais pasauliais, kur jie gyveno tvarinių gyvenimą, o dar labiau kas susiję su taja valda, kur vyko jų baigiamasis savęs padovanojimas, kas susiję su ta planeta, kur jie įsikūnijo mirtingojo materialaus kūno pavidalu.

21:5.10 (241.4) Sūnūs Šeimininkai atrodo, jog palaiko tobulą ryšį su savo pasauliais, kuriuose vyko savęs padovanojimai, ne tik su tais pasauliais, kuriuose jie gyveno asmeniškai, bet ir su visais tais pasauliais, kuriuose save padovanojo Sūnus Arbitras. Šitą ryšį palaiko jų pačių dvasinis buvimas, Tiesos Dvasia, kurią jie sugeba “išlieti visiems materialiams kūnams.” Šitie Sūnūs Šeimininkai taip pat palaiko nenutrūkstantį ryšį su Amžinuoju Sūnumi Motina visų daiktų centre. Jie turi harmoningą ryšį, kuris nusidriekia iš Visuotinio Tėvo danguje iki planetinės gyvybės žemųjų rasių laiko sferose.

6. Mykolų Šeimininkų likimas

21:6.1 (241.5) Niekas negali su galutiniu autoritetu išdrįsti aptarti vietinių visatų septinkarčių Šeimininkų Valdovų nei prigimties, nei likimo; nepaisant šito, mes visi daug aptarinėjame šituos reikalus. Mus moko, ir mes manome, jog kiekvienas Rojaus Mykolas yra savo kilmės dualių dievybės sąvokų *absolutas*; šitokiu būdu jis įkūnija Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus begalybės aktualius aspektus. Mykolai turi būti daliniai ryšyje su visumine begalybe, bet galbūt jie yra absoliutūs ryšyje su ta begalybės dalimi, kuri yra susijusi su jų kilme. Bet stebėdami jų darbą dabartiniame visatos amžiuje, mes nenustatėme jokio veiksmo, kuris būtų didesnis už ribinį; bet kokie menami viršribiniai potencialai turi būti saugomi savajame aš ir dar neatskleisti.

21:6.2 (242.1) Savęs padovanojimo tvarinio pavidalu karjeros užbaigimas ir iškėlimas į aukščiausiąją visatos suverenumą turi pažymėti Mykolo ribinio veiksmo potencialų užbaigtą išlaisvinimą, kurį lydi potencialo didesnei negu ribinei tarnystei atsiradimas. Dėl to mes pažymime, jog tokiems Sūnums Šeimininkams tada yra apribojamas tvarinių būtybių naujų tipų kūrimas, be jokios abejonės jų viršribinių potencialų išlaisvinimas tokį apribojimą padaro būtiną.

21:6.3 (242.2) Visiškai įmanoma, jog šitos neatskleistos kūrėjo galios bus saugomos jo viduje per visą dabartinį visatos amžių. Tačiau kada nors tolimoje ateityje, dabar mobilizuojamose išorinės erdvės visatose, mes manome, jog ryšys tarp septinkarčio Sūnaus Šeimininko ir septintojo etapo Kuriančiosios Dvasios gali pasiekti tarnystės absonitinius lygius, kuriuos lydi naujų daiktų, prasmų, ir vertybių atsiradimas visatos galutinio reikšmingumo transcendentiniuose lygiuose.

21:6.4 (242.3) Lygiai taip, kaip Aukščiausiojo Dievybė aktualizuoja patirtinės tarnystės dėka, taip iš tikrųjų ir Sūnūs Kūrėjai pasiekia Rojaus-dieviškumo potencialų, susijusių su jų nesuvokiama prigimtimi, asmeninį įgyvendinimą. Būdamas Urantijoje, Mykolas Kristus kartą pasakė, “Aš esu tas kelias, toji tiesa, ir tas gyvenimas.” Ir mes manome, jog amžinybėje Mykolai tiesiogine prasme turi likimą būti “tas kelias, toji tiesa, ir tas gyvenimas,” visą laiką apšviečiantys tą kelią visoms visatos asmenybėms, nes jis veda iš aukščiausiojo dieviškumo per galutinį absonitumą į amžinąjį dievybės užbaigtumą.

21:6.5 (242.4) [Pateikta Išminties Tobulintojo iš Uversos.]

22 Dokumentas. Sutrejbinti Dievo Sūnūs

22:0.1 (243.1) YRA trys grupės būtybių, kurios yra vadinamos Dievo Sūnūs. Papildomai prie sūnystės besileidžiančių ir kylančių kategorijų yra trečioji grupė, kuri yra žinoma kaip Sutrejbinti Dievo Sūnūs. Sūnystės sutrejbinta kategorija yra toliau skirstoma į tris pirminius skyrius sutinkamai su jos asmenybių, apreikštų ir neapreikštų, daugelio tipų kilme.

22:0.2 (243.2) 1. Dievybės sutrejbinti Sūnūs.

22:0.3 (243.3) 2. Trejybės apkabinti Sūnūs.

22:0.4 (243.4) 3. Tvarinių sutrejbinti Sūnūs.

22:0.5 (243.5) Nepriklausomai nuo kilmės visi Sutrejbinti Dievo Sūnūs turi bendrą sutrejbimo patyrimą, arba kaip savosios kilmės dalį, arba kaip Trejybės apkabinimo patyrimą, pasiektą vėliau. Dievybės sutrejbinti Sūnūs šituose pasakojimuose neatskleidžiami; dėl to iš tikrųjų šitas pasakojimas apsiribos

likusių dviejų grupių pavaizdavimu, ir ypač Trejybės apkabintais Dievo Sūnumis.

1. Trejybės Apkabinti Sūnūs

22:1.1 (243.6) Visi Trejybės apkabinti sūnūs turi pirminę dualią arba viengubą kilmę, bet po Trejybės apkabinimo jie yra amžiams atsidavę Trejybės tarnystei ir paskyrimui. Šitas korpusas taip, kaip yra atskleistas ir kaip yra organizuotas supervisatos tarnystei, apima septynias asmenybių kategorijas:

22:1.2 (243.7) 1. Galinguosius Žinianešius.

22:1.3 (243.8) 2. Tuos Aukštuosius Valdžioje.

22:1.4 (243.9) 3. Tuos be Vardo ir Skaičiaus.

22:1.5 (243.10) 4. Sutrejybintus Saugotojus.

22:1.6 (243.11) 5. Sutrejybintus Ambassadorius.

22:1.7 (243.12) 6. Dangiškuosius Sargybinius.

22:1.8 (243.13) 7. Aukštųjų Sūnų Padėjėjus.

22:1.9 (243.14) Šitos septynios asmenybių grupės toliau yra klasifikuojamos pagal kilmę, prigimtį, ir funkciją į tris pagrindinius skyrius: Sutrejybinti Pasiekimo Sūnūs, Sutrejybinti Pasirinkimo Sūnūs, ir Sutrejybinti Tobulumo Sūnūs.

22:1.10 (244.1) *Sutrejybinti Pasiekimo Sūnūs* — Galingieji Žinianešiai, Tie Aukštieji Valdžioje, ir Tie be Vardo ir Skaičiaus—yra visi su Derintoju susilieję pakilusieji

mirtingieji, kurie yra pasiekę Rojų ir Užbaigtumo Korpusą. Bet jie nėra užbaigtieji; kada juos apkabina Trejybė, tada užbaigtųjų sąrašas jų vardų nebebūna. Šitos kategorijos nauji sūnūs, vadovaujant Dienų Amžiniesiems, palyginti trumpą laikotarpį, yra mokomi specialiuose kursuose, Havonos žiedų kiekvienos grandinės planetoje būstinėje. Po šito jie yra paskiriami į Dienų Senujų tarnystę septyniose supervisatose.

22:1.11 (244.2) *Sutrejbinti Pasirinkimo Sūnūs* apima Sutrejbintus Saugotojus ir Sutrejbintus Ambasadorius. Jie yra parenkami iš kai kurių evoliucinių serafimų ir pervestų tarpinių tvarinių, kurie yra nukeliažę per Havoną ir pasiekę Rojų, o taip pat iš kai kurių mirtingųjų, susilieusių su Dvasia ir susilieusių su Sūnumi, kurie yra lygiai taip pakilę į Šviesos ir Gyvenimo centrinę Salą. Po to, kada juos apkabina Rojaus Trejybė, ir po trumpo mokymo Havonoje, Sutrejbinti Pasirinkimo Sūnūs yra paskiriami į Dienų Senujų vyriausybes.

22:1.12 (244.3) *Sutrejbinti Tobulumo Sūnūs*. Dangiškieji Sargybiniai ir jų lygiaverčiai partneriai, Aukštųjų Sūnų Padėjėjai, sudaro unikalią dvigubai sutrejbintų asmenybių grupę. Jie yra Rojaus-Havonos asmenybių arba ištobulintų pakilusių mirtingųjų, kurie ilgą laiką pasižymėdavo Užbaigtumo Korpuse, tvarinių sutrejbinti sūnūs. Kai kuriuos iš šitų tvarinių sutrejbintų sūnų, po tarnystės su Septynių Pagrindinių Dvasių Aukščiausiaisiais Vykdytojais ir po tarnystės, vadovaujant Trejybės Sūnums Mokytojams, iš naujo sutrejbina (apkabina) Rojaus Trejybė, ir tada pasiunčia į Dienų Senujų vyriausybes kaip Dangiškuosius Sargybinius ir kaip Aukštųjų Sūnų Padėjėjus. Sutrejbinti Tobulumo Sūnūs yra paskiriami tiesiai į supervisatos tarnystę be tolimesnio mokymo.

22:1.13 (244.4) Iš Trejybės kilusių mūsų partnerių—Išminties Tobulintojų, Dieviškųjų Patarėjų, ir Visuotinių Cenzorių—skaičius yra pastovus, bet Trejybės apkabintų sūnų nuolat daugėja. Visos septynios Trejybės apkabintų sūnų kategorijos yra pasiunčiamos kaip vienos iš septynių supervisatų vyriausybės nariai, ir kiekvienos supervisatos tarnystėje jų skaičius yra lygiai toks pat; niekada nebuvo prarasta nė vieno. Trejybės apkabintos būtybės niekada nenuklydo; jos gali laikinai suklypti, bet niekada nė viena nebuvo nuteista dėl supervisatos vyriausybės paniekinimo. Pasiekimo Sūnūs ir Pasirinkimo Sūnūs niekada nesuklydo Orvontono tarnystėje, bet Sutrejybinti Tobulumo Sūnūs, priimdami sprendimus, kartais suklysdavo ir šituo sukeldavo laikiną susipainiojimą.

22:1.14 (244.5) Vadovaujant Dienų Seniesiems, visos septynios kategorijos veikia labai panašiai kaip save valdančiosios grupės. Jų tarnystės spektras nusidriekia toli; Sutrejybinti Tobulumo Sūnūs neišvyksta iš savojo paskyrimo supervisatos, bet sutrejybinti jų partneriai raižo didžiąją visatą, keliaudami iš laiko ir erdvės evoliucinių pasaulių į amžinąją Rojaus Salą. Jie gali veikti bet kurioje iš supervisatų, bet tą jie visada atlieka kaip pirminio paskyrimo supervyriausybės nariai.

22:1.15 (244.6) Akivaizdu, jog Trejybės apkabinti sūnūs buvo paskirti į septynių supervisatų nuolatinę tarnystę; aišku, šitas paskyrimas yra dabartinio visatos amžiaus laikotarpiu, bet mes niekada nebuvo informuoti, jog tas turi tęstis amžinai.

2. Galingieji Žinianešiai

22:2.1 (245.1) Galingieji Žinianešiai priklauso Sutrejybintų Sūnų grupei iš pakilusiųjų. Jie sudaro ištobulintų mirtingųjų klasę,

kuri buvo išmėginta maištu ar kitokiu būdu lygiai taip įrodė savo asmeninę ištikimybę; visi yra patyrę visatos ištikimybės koki nors konkretų išmėginimą. Kažkuriuo metu, jiems kylant į Rojų, jie buvo tvirti ir ištikimi savo vadovų neištikimybės akivaizdoje, o kai kurie iš tikrųjų aktyviai ir ištikimai veikė vietoje tokių neištikimų vadovų.

22:2.2 (245.2) Turėdami tokius ištikimybės ir atsidavimo asmeninius įrašus, šitie kylantieji mirtingieji pereina per Havoną su laiko piligrimų srove, pasiekia Rojų, užbaigia jame savo lavinimą, ir yra įtraukiami į Užbaigtumo Korpusą. Po šito jie yra sutrejybinami slapto Rojaus Trejybės apkabinimu ir vėliau pasiunčiami tam, kad būtų suvienyti su Dienų Senaisiais septynių supervisatų vyriausybės administracijoje.

22:2.3 (245.3) Kiekvienas pakilęs mirtingasis, patyręs maištą, kuris ištikimai veikia maišto akivaizdoje, galiausiai turi likimą tapti Galinguoju Žinianešiu, tarnaujančiu supervisatoje. Lygiai taip, kaip ir kiekvienas pakilęs tvarinys, kuris sumaniai užkerta kelią tokiems suklydimui, blogio, ar nuodėmės sukilimams; kadangi veiksmas, sumanytas tam, kad būtų užkirstas kelias maištui arba tam, kad būtų įgyvendintos ištikimybės aukštesnės rūšys visatos krizės metu, yra laikomas net didesnės vertės negu ištikimybė vykstančio maišto akivaizdoje.

22:2.4 (245.4) Vyresnieji Galingieji Žinianešiai buvo parinkti iš laiko ir erdvės tų pakilusių mirtingųjų, kurie buvo tarp pirmųjų atvykusiųjų, daugelis iš jų per Havoną buvo nukeliaję Grandfandos laikais. Bet pirmojo Galingųjų Žinianešių sutrejybimo nebuvo įvykdyta tol, kol kandidatų korpuse nebuvo atstovų iš kiekvienos iš septynių supervisatų. Ir šitos

kategorijos paskutiniojoje grupėje, kuri buvo parengta Rojuje, buvo pakilusieji piligrimai iš Neadono vietinės visatos.

22:2.5 (245.5) Galingieji Žinianešiai Rojaus Trejybės yra apkabinami klasėmis po septynis šimtus tūkstančių, po vieną šimtą tūkstančių paskyrimui į kiekvieną supervisatą. Beveik vienas trilijonas Galingųjų Žinianešių yra paskirta į Uversą, ir yra visos prielaidos manyti, kad jų, tarnaujančių kiekvienoje iš septynių supervisatų, skaičius yra tiksliai toks pat.

22:2.6 (245.6) Aš esu vienas iš Galingųjų Žinianešių, ir urantams gali būti įdomu sužinoti, jog mano mirtingojo patyrimo bendražygis ir partneris taip pat triumfavo didžiulio išbandymo metu, ir nors daug kartų ir ilgiems laikotarpiams buvome išskirti per amžius trukusį kilimą į vidų į Havoną, bet mes buvome apkabinti toje pačioje septynių šimtų tūkstančių grupėje, ir eidami per Vicegeringtoną laiką praleidome artimai ir su meile bendraudami. Galų gale mes buvome paskirti ir kartu pasiųsti į Orvontono Uversą, ir dažnai mus išsiunčia drauge tam, kad vykdytume užduotis, kurioms reikalinga dviejų Žinianešių tarnystė.

22:2.7 (245.7) Galingieji Žinianešiai, bendrai su visais Trejybės apkabintais sūnumis, yra paskiriami į supervisatos veiklos visas fazes. Jie palaiko nuolatinę ryšį su savo būstine per supervisatos atspindėjimo tarnybą. Galingieji Žinianešiai tarnauja visuose supervisatos sektoriuose, ir dažnai misijas vykdo vietinėms visatoms ir net atskiriems pasauliams, kaip tą aš darau ir šiuo atveju.

22:2.8 (245.8) Supervisatos teismuose, Galingieji Žinianešiai veikia tiek kaip individų, tiek kaip planetų gynėjai, kada būna

nagrinėjami jų reikalai; taip pat jie padeda Dienų Tobuliesiems tvarkant didžiųjų sektorių reikalus. Kaip grupė, jie turi pagrindinę užduotį būti supervisatos stebėtojai. Jie yra dislokuoti įvairiuose būstinės pasauliuose ir svarbiose atskirose planetose kaip oficialūs Dienų Senųjų stebėtojai. Kada būna šitaip paskirti, tada jie taip pat veikia kaip patarėjai tai valdžiai, kuri tvarko sferų, kuriose jie ir gyvena, reikalus. Žinianešiai aktyviai dalyvauja mirtingųjų žengimo pirmyn plano visose fazėse. Kartu su savo mirtingosios kilmės partneriais jie supervisatų vyriausybėms užtikrina, kad būtų suteikiama išsami ir asmeninė informacija apie besileidžiančiųjų Dievo Sūnų planų statusą ir vystymąsi.

22:2.9 (246.1) Galingieji Žinianešiai visiškai sąmoningai suvokia visą savo pakilimo karjerą, ir dėl to jie yra tokie naudingi ir užjaučiantys tarnai, supratingi pasiuntiniai, kad tarnautų bet kokiam erdvės pasaulyje ir bet kokiam laiko tvariniui. Vos tik jūs būsite išlaisvinti iš materialaus kūno, tada jūs laisvai ir supratingai bendrausite su mumis, kadangi mes esame kilę iš visų rasių visuose evoliuciniuose erdvės pasauliuose, tai yra, iš tų mirtingųjų rasių, kurių viduje gyvena Minties Derintojai ir su kuriais jos vėliau susilieja.

3. Tie Aukštai Valdžioje

22:3.1 (246.2) Tie Aukštieji Valdžioje, antroji Sutrejybintų Pasiekimo Sūnų grupė, visi yra mirtingųjų kilmės tvariniai, susilieję su Derintojais. Jie yra ištobulinti mirtingieji, kurie pademonstravo aukštesnį administravimo sugebėjimą ir parodė nepaprastą vykdymo talentą per visą savo ilgo kilimo karjerą. Jie yra sugebėjimo valdyti rinktiniai atstovai, kilę iš erdvės išlikusiųjų mirtingųjų.

22:3.2 (246.3) Trejybės kiekvienos sąveikos metu yra sutrejybinama septyniasdešimt tūkstančių Tų Aukštųjų Valdžioje. Nors Nebadono vietinė visata santykinai yra jaunas kūrinys, bet ji turi atstovų šitos kategorijos neseniai sutrejybintoje klasėje. Dabar Orvontone yra paskirta daugiau negu dešimt milijardų šitų sumanių administratorių. Kaip ir visos atskiros dangiškųjų būtybių kategorijos, jos turi savo būstinę Uversoje, ir kaip kitų Trejybės apkabintų sūnų, taip ir jų rezervai Uversoje veikia kaip savosios kategorijos centrinis reguliuojantis organas Orvontone.

22:3.3 (246.4) Tie Aukštieji Valdžioje yra administratoriai be apribojimų. Jie yra Dienų Senųjų visur esantys ir visuomet sumanūs vykdytojai. Jie tarnauja bet kurioje sferoje, bet kuriame apgyvendintame pasaulyje, ir bet kurioje veiklos fazėje bet kurioje iš septynių supervisatų.

22:3.4 (246.5) Turėdamos nuostabią administravimo išmintį ir nepaprastą vykdymo sugebėjimą, šitos nuostabios būtybės imasi vaidmens pateikti teisingumo reikalą supervisatų tribunolų vardu; jos rūpinasi teisingumo įvykdymu ir klaidingo prisitaikymo ištaisymu evoliucinėse visatose. Todėl, jeigu kada nors jus pakvies į teismą dėl klaidingo sprendimo tada, kada jūs kilsite per savo nulemtą kosminio žengimo į priekį pasaulius ir sferas, nepanašu, jog būtų įmanoma tai, kad jūs patirtumėte neteisingumą, kadangi jūsų kaltintojai kažkada yra buvę kylantieji tvariniai, kurie asmeniškai yra susipažinę su kiekvienu karjeros laipteliu, kuriais jūs lipote ir tebelipate.

4. Tie be Vardo ir Skaičiaus

22:4.1 (246.6) Tie be Vardo ir Skaičiaus sudaro Sutrejybintų Pasiekimo Sūnų trečiąją ir paskutiniąją grupę; jie yra tos pakilusios sielos, kurios išvystė tokį sugebėjimą garbinti, kuris pranoksta evoliucinių rasių iš laiko ir erdvės pasaulių visų sūnų ir dukrų sugebėjimus. Jie yra įgiję dvasinę sampratą apie Visuotinio Tėvo amžinąjį likimą, kuris santykinai pranoksta evoliucinių tvarinių, turinčių vardą ar skaičių suvokimą; dėl to jie yra vadinami Tie be Vardo ir Skaičiaus. Tiksliau išvertus, jų vardas būtų “Tie *aukščiau* Vardo ir Skaičiaus.”

22:4.2 (247.1) Rojaus Trejybė šitą sūnų kategoriją apkabina grupėmis po septynis tūkstančius. Uversoje yra įregistruota daugiau kaip vienas šimtas milijonų šitų sūnų, paskirtų į Orvontoną.

22:4.3 (247.2) Kadangi Tie be Vardo ir Skaičiaus yra išlikusiųjų rasių labiau išsivystę dvasiniai protai, tai jie yra ypač parengti tam, kad svarstytų ir pateiktų nuomonę, kada yra pageidaujamas dvasinis požiūris, ir kada tam, kad būtų adekvačiai suvoktas tas klausimas, kuris kyla sprendžiant nagrinėjamą problemą, kylančiojo karjeros patyrimas yra esminis. Jie yra Orvontono aukščiausieji prisiekusieji. Blogai administruojama prisiekusiųjų sistema kai kuriuose pasauliuose gali būti daugiau ar mažiau teisingumo parodija, bet Uversoje ir jos palydovų tribunoluose prisiekusiais-teisėjais mes naudojame išsivysčiusio dvasinio mentaliteto aukščiausiąjį tipą. Teismų veikla yra bet kokio valdymo aukščiausioji funkcija, ir tie, kuriems yra patikėtas nuosprendžio priėmimas, turėtų būti parinkti iš aukščiausių ir kilniausių labiausiai patyrusių ir supratingiausių individų tipų.

22:4.4 (247.3) Kandidatų parinkimas į Galingųjų Žinianešių, Tų Aukštųjų Valdžioje, ir Tų be Vardo ir Skaičiaus sutrejybinių klases yra savaiminis ir automatinis. Rojaus pasirinkimo metodas jokių būdu nėra savavališkas. Sutrejybinių Pasiekimo Sūnų personalą nulemia asmeninis patyrimas ir dvasinės vertybės. Tokios būtybės yra lygios savo valdžia ir turi vienodą administracinį statusą, bet jos visos turi individualybę ir skirtingus charakterius; jos nėra standartizuotos būtybės. Jos visos yra iš esmės skirtingos, priklausamai nuo savosios kilimo karjeros skirtumų.

22:4.5 (247.4) Papildomai prie šitų patirtinių savybių, Sutrejybinti Pasiekimo Sūnūs buvo sutrejybinti Rojaus Dievybių dieviškuoju apkabinimu. Dėl to jie veikia kaip Trejybės Stacionarių Sūnų lygiaverčiai partneriai, nes Trejybės apkabinimas iš tikrųjų atrodo, jog nusodina ateities laiko srovėje didelę dalį iš tų nerealizuotų tvarinių būtybių potencialų. Bet visa tai yra teisinga tikrai dabartinio visatos amžiaus atžvilgiu.

22:4.6 (247.5) Šita sūnų grupė daugiausia, bet ne išimtinai, yra susijusi su laiko-erdvės mirtingųjų kilimo karjeros tarnyste. Jeigu kada nors yra suabejojama dėl mirtingojo tvarinio požiūrio, tuomet šis klausimas yra sprendžiamas kreipiantis į kilimo komisiją, kurią sudaro Galingasis Žinianešys, Vienas Aukštasis Valdžioje, ir Vienas be Vardo ir Skaičiaus.

22:4.7 (247.6) Jūs tie mirtingieji, kurie skaitote šitą žinią, galite patys pakilti į Rojų, pasiekti Trejybės apkabinimą ir tolimosios ateities amžiais būti paskirti į Dienų Senujų tarnystę vienoje iš septynių supervisatų, ir kada nors būti paskirti išplėsti tiesos

apreiškimą kokiai nors besivystančiai apgyvendintai planetai, net ir taip, kaip tą dabar aš darau Urantijoje.

5. Sutrejbinti Saugotojai

22:5.1 (247.7) Sutrejbinti Saugotojai yra Sutrejbinti Pasirinkimo Sūnūs. Ne tik jūsų rasės ir kiti mirtingieji, verti išlikimo, iš tikrųjų keliauja per Havoną, pasiekia Rojų, ir kartais turi lemti tarnauti supervisorioje su Trejbės Stacionariais Sūnumis, bet ir jūsų ištikimi serafiniai sargybiniai ir jūsų lygiai tiek pat ištikimi tarpiniai partneriai taip pat gali tapti kandidatais į tokį patį Trejbės pripažinimą ir nuostabų asmenybės likimą.

22:5.2 (248.1) Sutrejbinti Saugotojai yra pakilę serafimai ir pervesti tarpiniai tvariniai, kurie yra perėję per Havoną ir pasiekę Rojų ir Užbaigtumo Korpusą. Vėliau jie buvo apkabinti Rojaus Trejbės ir paskirti į Dienų Senujų tarnystę.

22:5.3 (248.2) Kandidatams į Trejbės apkabinimą iš pakilusių serafimų šitas pripažinimas yra suteikiamas už jų drąsų bendradarbiavimą su koku nors pakilusiu mirtinguoju, kuris pasiekė Užbaigtumo Korpusą, ir vėliau buvo sutrejbintas. Mano paties mirtingojo karjeros serafinis sargybinis, ėjęs kartu su manimi, vėliau buvo sutrejbintas, ir dabar yra paskirtas Uversos vyriausybei Sutrejbintu Saugotoju.

22:5.4 (248.3) Ir lygiai taip yra ir su tarpiniais tvariniais; didelė jų dalis yra pervedama ir pasiekia Rojų, ir, kartu su serafimais ir dėl tų pačių priežasčių, yra Trejbės apkabinama ir paskiriama Saugotojais supervisoriose.

22:5.5 (248.4) Sutrejbinti Saugotojai Rojaus Trejbės yra apkabinami grupėmis po septyniasdešimt tūkstančių, o

kiekvienos grupės vienas septintadalis yra paskiriamas vienai supervisatai. Dabar Uversoje yra šiek tiek daugiau kaip dešimt milijonų patikimų ir aukštų Saugotojų. Jie tarnauja Uversoje ir didžiųjų ir mažųjų būstinių sferose. Jų darbuose jiems padeda kelių milijardų serafimų ir kitų gabių supervisatos asmenybių korpusas.

22:5.6 (248.5) Sutrejbinti Saugotojai savo karjerą pradeda sargais ir tokiais lieka supervyriausybių reikaluose. Tam tikra prasme, jie yra savo supervisatos vyriausybių pareigūnai, bet tiesioginių ryšių su individais jie nepalaiko, kaip juos palaiko Dangiškieji Sargybiniai. Sutrejbinti Saugotojai tvarko grupinius reikalus ir rūpinasi kolektyviniais projektais. Jie saugo įrašus, planus, ir institucijas; jie veikia įsipareigojimų, asmenybių grupių, kilimo projektų, morontijos planų, visatos perspektyvų, ir nesuskaičiuojamų kitokių dalykų patikėtiniais.

6. Sutrejbinti Ambasadoriai

22:6.1 (248.6) Sutrejbinti Ambasadoriai yra Sutrejbintų Pasirinkimo Sūnų antroji kategorija, ir lygiai taip, kaip ir jų partneriai, Saugotojai, yra parenkami iš pakilusiųjų tvarinių dviejų tipų. Nevisi kylantieji mirtingieji susilieja su Derintoju arba Tėvu; kai kurie susilieja su Dvasia, kai kurie susilieja su Sūnumi. Kai kurie iš šitų mirtingųjų, susiliejusių su Dvasia ir susiliejusių su Sūnumi, pakyla į Havoną ir pasiekia Rojų. Iš šitų į Rojų pakilusiųjų, parenkami kandidatai į Trejybės apkabinimą, ir kartas nuo karto jie yra sutrejbinami klasėmis po septynis tūkstančius. Tada jie yra pasiunčiami į supervisatas Dienų Senujų Sutrejbintais Ambasadoriais. Uversoje jų yra užregistruota beveik pusė milijardo.

22:6.2 (248.7) Sutrejbinti Ambasadoriai Trejybės apkabinimui yra parenkami remiantis jų Havonos mokytojų patarimu. Jie atstovauja savo atitinkamų grupių aukštesniesiems protams ir dėl to yra geriausiai kvalifikuoti tam, kad padėtų supervisatos valdovams suprasti ir administruoti interesus tų pasaulių, iš kur yra kilę su Dvasia susilieję mirtingieji. Su Sūnumi susilieję Ambasadoriai mums suteikia didžiulę pagalbą sprendžiant tas problemas, kurios yra susijusios su Sūnumi susilieusių asmenybių kategorija.

22:6.3 (248.8) Sutrejbinti Ambasadoriai yra Dienų Senųjų emisarai bet kuriam tikslui ir visiems tikslams, bet kuriam pasauliui ir visiems pasauliams ar visatoms savojo paskyrimo supervisatoje. Jie atlieka ypatingą ir svarbią tarnystę mažųjų sektorių būstinėse, ir jie vykdo beribį skaičių įvairių supervisatos užduočių. Jie yra supervyriausybių Sutrejybintų Sūnų nepaprastasis arba rezervinis korpusas, ir dėl to yra panaudojami milžiniškam pareigų spektrui. Supervisatos reikaluose jie atlieka tūkstančių tūkstančius užduočių, kurių neįmanoma pavaizduoti žmogiškajam protui, kadangi Urantijoje nevyksta nieko tokio, kas būtų nors koku būdu analogiška šitai veiklai.

7. Sutrejbinimo metodai

22:7.1 (249.1) Aš negaliu materialiam protui iki galo paaiškinti tobulų ir išstobulintų dvasinių būtybių aukščiausiojo kūrybinio veiksmo patyrimo—sutrejbinimo veiksmo. Sutrejbinimo metodai yra tarp Vicegeringtono ir Atsiskyringtono paslapčių, ir niekam neapreiškiami ir niekam nesuprantami, išskyrus tuos, kurie perėjo per šitą unikalų patyrimą. Dėl to tai pranoksta bet kokios būtybės galimybę sėkmingai pavaizduoti šitos

nepaprastos transakcijos prigimtį ir prasmę žmogiškajam protui.

22:7.2 (249.2) Be Dievybių, sutrejybiniame dalyvauja tiktai Rojaus-Havonos asmenybės ir kai kurie nariai iš kiekvieno iš užbaigtųjų korpusų. Rojaus tobulumo specializuotomis sąlygomis šitoms nuostabioms būtybėms yra leidžiama pradėti sąvokos tapatybės unikalų jaudinantį patyrimą, ir daug kartų joms yra pasisekę sukurti naują būtybę, tvarinio sutrejybintą sūnų.

22:7.3 (249.3) Pašlovintieji tvariniai, kurie įsitraukia į tokius jaudinančius sutrejybiniio patyrimus, gali dalyvauti tiktai viename tokiam patyrimo, tuo tarpu Rojaus Dievybėms atrodo, jog nėra jokio apribojimo dėl sutrejybiniio epizodų tęstinio įgyvendinimo. Dievybė atrodo, jog yra apribota tiktai vienu atžvilgiu: Gali būti tiktai viena Pirminė ir Begalinė Dvasia, tiktai vienas Tėvo-Sūnaus suvienytos valios begalinis vykdytojas.

22:7.4 (249.4) Pakilusieji su Derintoju susilieję mirtingieji užbaigtieji, kurie yra pasiekę tam tikrus Rojaus kultūros ir dvasinio išsivystymo lygius, yra tarp tų, kurie gali pamėginti sutrejybinti tvarinį būtybę. Kiekvieną tūkstantmetį Havonos laiku mirtingųjų užbaigtųjų kuopoms, kada jos būna dislokuotos Rojuje, yra suteikiamas poilsis. Tokie užbaigtieji iš septynių skirtingų būdų gali pasirinkti, kaip praleisti šitą laisvą nuo pareigų laikotarpį, ir vienas iš jų yra, bendrai su koku nors bičiuliu užbaigtuoju arba su kokia nors Rojaus-Havonos asmenybe, pamėginti įvykdyti tvarinio sutrejybiniimą.

22:7.5 (249.5) Jeigu du mirtingieji užbaigtieji, vykdami į Pagrindinės Visatos Architektų akivaizdą, pademonstruoja, kad jie savarankiškai pasirinko sutrejybinimui identišką sąvoką, tuomet Architektai yra įgalioti, savo pačių nuožiūra, skelbti mandatus, leidžiančius šitiems pašlovintiems mirtingiesiems pakilusiesiems pratęsti savo poilsį ir kažkuriam periodui pasitraukti į Rojaus Piliečių sutrejybinimo sektorių. Šito paskirto pasitraukimo pabaigoje, jeigu jie praneša, kad atskirai po vieną ir drauge nusprendė imtis rojiškų pastangų tam, kad sudvasintų, suidealintų, ir aktualizuoūtų tokią pasirinktą ir originalią sąvoką, kokios iki tol nebuvo sutrejybinta, tuomet Septintoji Pagrindinė Dvasia iš tiesų duoda nurodymus, suteikiančius teisę tokiai nepaprastai užduočiai.

22:7.6 (249.6) Kartais šitiems jaudinantiems patyrimams prireikia neįtikėtina ilgų laiko periodų; atrodo, jog praeina amžius iki to meto, kai šitie ištikimi ir ryžtingi kažkada buvę mirtingieji—kartais Rojaus-Havonos asmenybės—pagaliau savo tikslą pasiekia, iš tikrųjų sėkmingai įvykdo visuotinės tiesos savo pasirinktos sąvokos įgyvendinimą realioje būtybėje. Ir iš tiesų šitas atsidavusias poras sėkmė lydi nevisada; dažnai jiems nepavyksta, ir tai būna ne dėl jų klaidos, kurią galima būtų pastebėti. Kandidatai į sutrejybinimą, kuriems šitaip nepasisekė, yra priimami į specialią grupę užbaigtųjų, kurie vadinami būtybėmis, kurios dėjo aukščiausio lygio pastangas ir patyrė aukščiausią nusivylimą. Kada sutrejybinimui susivienija Rojaus Dievybės, tada joms pasiseka visada, bet ne taip būna su homogenine tvarinių pora, tos pačios būtybių kategorijos dviejų narių, pamėginta pasiekti sąjungą.

22:7.7 (250.1) Kada naują ir originalią būtybę sutrejbina Dievai, tada šių dieviškųjų tėvų dieviškasis potencialas nėra pakeičiamas, tačiau kada tokį kūrybinį veiksmą įvykdo išaukštintos tvarinių būtybės, tada vienas iš susitariančiųjų ir dalyvaujančiųjų individų patiria unikalią asmenybės modifikaciją. Tvarinio sutrejbinto sūnaus šie du protėviai tam tikra prasme tampa dvasiškai kaip vienas. Mes tikime, jog asmenybės tam tikrų dvasinių aspektų šitas abipusio suvienijimo statusas tikriausiai vyraus iki to meto, kada Aukščiausioji Būtybė bus pasiekusi visišką ir užbaigtą asmenybės pasireiškimą didžiojoje visatoje.

22:7.8 (250.2) Tuo pačiu metu su tvarinio sutrejbinto naujo sūnaus atsiradimu, atsiranda ir abiejų protėvių šita funkcinė dvasinė sąjunga; šie du sutrejbinantys tėvai tampa vienu galutiniame funkciname lygyje. Nė viena sutverta būtybė visatoje šito stebinančio reiškinių negali paaiškinti iki galo; tai yra beveik dieviškasis patyrimas. Kada Tėvas ir Sūnus susivienijo tam, kad įamžintų Begalinę Dvasią, tada savo tikslą įgyvendinę jie tuoj pat tapo kaip vienas, ir visą laiką nuo tol buvo vienas. Ir nors dviejų tvarinių sutrejbinimo sąjunga turi Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus tobulos Dievybės sąjungos begalinio spektro kategoriją, bet tvarinio sutrejbinimo pasekmės prigimtimi nėra amžinos; jos pasibaigs tada, kada bus užbaigtas patirtinių Dievybių faktualizavimas.

22:7.9 (250.3) Nors šitie tvarinių sutrejbintų sūnų tėvai būna kaip vienas vykdydami savo užduotis visatoje, bet juos ir toliau laiko dviemis asmenybėmis, esančiomis Užbaigtumo Korpuso ir Pagrindinės Visatos Architektų sąrašuose. Dabartinio visatos amžiaus metu visi sutrejbinimu suvienyti tėvai yra

neatskiriami, kada atlieka užduotis ir vykdo funkcijas; kur vyksta vienas, ten vyksta ir kitas, ką daro vienas, tą daro ir kitas. Jeigu tėvystės dvigubame suvienijime yra mirtingasis (arba kitoks) užbaigtasis ir Rojaus-Havonos asmenybė, tai šitos suvienytos tėvinės būtybės neveikia nei su Rojiečiais, nei su Havoniečiais, nei su užbaigtaisiais. Tokios mišrios sąjungos susirenka specialiame korpuse, kurį sudaro panašios būtybės. Ir visose sutrejybinių sąjungose, mišrioje ar kitokioje, tėvinės būtybės sąmoningai suvokia vieną kitą ir gali bendrauti, viena su kita, ir jos gali atlikti tokias pareigas, kokių anksčiau nė viena iš jų vykdyti negalėjo.

22:7.10 (250.4) Septynios Pagrindinės Dvasios turi tokią valdžią, kad gali sankcionuoti užbaigtųjų ir Rojaus-Havonos asmenybių sutrejybinančią sąjungą, ir šitokie mišrūs ryšiai visada būna sėkmingi. Iš to atsiradę nuostabūs tvarinių sutrejybinti sūnūs įkūnija tokias sąvokas, kurių negali suvokti nei Rojaus amžinieji tvariniai, nei erdvės-laiko tvariniai; dėl to jie tampa Pagrindinės Visatos Architektų globotiniais. Šitie sutrejybinti likimo sūnūs įkūnija idėjas, idealus, ir *patyrimą*, kas akivaizdžiai yra susiję su ateities visatos amžiumi ir dėl to neturi betarpiškos praktinės vertės nei super-, nei centrinės visatos administracijoms. Šitie unikalūs laiko vaikų ir amžinybės piliečių sūnūs yra visi laikomi rezerve Vicegeringtone, kur jie yra įsitraukę į laiko sąvokų ir amžinybės realijų studijavimą specialiame sektoriuje tos sferos, kurią užima Sūnų Kūrėjų korpuso slaptieji koledžai.

22:7.11 (251.1) Aukščiausioji Būtybė yra trijų Dievybės tikrovės fazių suvienijimas: Dievo Aukščiausiojo, dvasinio kai kurių Rojaus Trejybės ribinių aspektų suvienijimo; Visagalio

Aukščiausiojo, didžiosios visatos Kūrėjų galios suvienijimo; ir Aukščiausiojo Proto, Trečiojo Šaltinio ir Centro ir jo lygiaverčių partnerių individualaus indėlio į Aukščiausiosios Būtybės tikrovę. Savo sutrejybinių jaudinančiuose patyrimuose centrinės visatos ir Rojaus nuostabūs tvariniai yra įsitraukę į Aukščiausiojo Dievybės trigubą tyrinėjimą, kurio pasekmės yra tvarinių sutrejybinių sūnų trijų kategorijų sukūrimas:

22:7.12 (251.2) 1. *Pakilusiųjų sutrejybinti Sūnūs*. Savo kūrybinėmis pastangomis užbaigtieji mėgina sutrejybinti kai kurias konceptualias Visagalio Aukščiausiojo realybes, kurias jie yra įgavę savo patyrimu kildami į Rojų per laiką ir erdvę.

22:7.13 (251.3) 2. *Rojaus-Havonos sutrejybinti Sūnūs*. Rojaus Piliečių ir Havoniečių kūrybinės pastangos atneša tokį rezultatą, kad būna sutrejybiami kai kurie Aukščiausiosios Būtybės aukšti dvasiniai aspektai, kuriuos jie savo patyrimu yra įgavę viršaukščiausiuoju pagrindu, besiribojančiu ties Galutiniuoju ir Amžiniuoju.

22:7.14 (251.4) 3. *Sutrejybinti likimo Sūnūs*. Tačiau kada užbaigtasis ir tvarinys iš Rojaus-Havonos sistemos drauge sutrejybina naują tvarinį, tada šitos bendros pastangos atgarsį pasiekia kai kuriose Aukščiausiojo-Galutiniojo Proto fazėse. Atsiradę tvarinių sutrejybinti sūnūs yra viršsukurtiniai; jie išreiškia Aukščiausiosios-Galutiniosios Dievybės aktualybes, kurių kitokiu atveju nebuvo pasiekta patyrimu, ir kurios, dėl to, automatiškai patenka į Pagrindinės Visatos Architektų, saugančių tokius dalykus, kurie pranoksta dabartinio visatos amžiaus kūrybinės ribas, sferą. Sutrejybinti likimo sūnūs įkūnija Aukščiausiojo-Galutiniojo neatskleistos funkcijos

pagrindinėje visatoje kai kuriuos aspektus. Mes daug ko nežinome apie šituos bendrus laiko ir amžinybės vaikus, bet žinome daug daugiau negu mums yra leidžiama apreikšti.

8. Tvarinių Sutrejbinti Sūnūs

22:8.1 (251.5) Priedo prie tvarinių sutrejbintų sūnų, aptariamų šitame pasakojime, yra didelis skaičius neapreikštų tvarinių sutrejbintų sūnų kategorijų—septynių užbaigtųjų korpusų ir Rojaus-Havonos asmenybių daugiapusių ryšių įvairių palikuonių. Bet visas šitas tvarinių sutrejbintas būtybes, apreikštas ir neapreikštas, Visuotinis Tėvas apdovanoja asmenybe.

22:8.2 (251.6) Kada kylančiųjų sutrejbinti ir Rojaus-Havonos sutrejbinti nauji sūnūs yra jauni ir neišmokyti, tada jie paprastai yra pasiunčiami ilgiems tarnystės laikotarpiams į Begalinės Dvasios septynias Rojaus sferas, kur jie tarnauja, mokomi Septynių Aukščiausiųjų Vykdytojų. Vėliau tolimesniam mokymui juos gali išūnyti vietinėse visatose Trejbės Sūnūs Mokytojai.

22:8.3 (251.7) Šitie išūnyti aukštos ir pašlovintos tvarinio kilmės sūnūs yra Sūnų Mokytojų mokiniai, studentai padėjėjai, o kai dėl klasifikacijos, tai jie dažnai laikinai būna klasifikuojami kartu su šitais Sūnumis. Jie gali vykdyti ir iš tiesų vykdo pasiaukojamai daug kilnių užduočių savo pasirinktų tarnystės valdų labui.

22:8.4 (251.8) Vietinėse visatose Sūnūs Mokytojai tvarinių sutrejbintus savo globotinius gali pasiūlyti tam, kad juos apkabintų Rojaus Trejbė. Po šito apkabinimo pasirodantys

Sutrejbintais Tobulumo Sūnumis, jie patenka į Dienų Senujų tarnystę septyniose supervisatose, šiuo metu yra žinomas kaip tik toks šitos unikalios du kartus sutrejbintų būtybių grupės likimas.

22:8.5 (252.1) Nevisus tvarinių sutrejbintus sūnus apkabina Trejybė; daugelis tampa Rojaus Septynių Pagrindinių Dvasių, supervisatų Atspindinčiųjų Dvasių, ir vietinių kūrinių Motinų Dvasių padėjėjais ir ambasadoriais. Kiti gali gauti specialias užduotis amžinojoje Saloje. Dar kiti gali pradėti tarnystę Tėvo slaptuosiuose pasauliuose ir Dvasios Rojaus sferose. Galiausiai daugelis patenka į bendrą Sutrejbintų Sūnų korpusą Havonos vidinėje grandinėje.

22:8.6 (252.2) Išskyrus Sutrejbintus Tobulumo Sūnus ir tuos, kurie susirenka Vicegeringtone, atrodo, kad visų tvarinių sutrejbintų sūnų aukščiausiasis likimas yra patekti į Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusą, vieną iš septynių Rojaus Užbaigtumo Korpusų.

9. Dangiškieji Sargybiniai

22:9.1 (252.3) Rojaus Trejybė tvarinių sutrejbintus sūnus apkabina klasėmis po septynis tūkstančius. Šituos išstobulintų žmonių ir Rojaus-Havonos asmenybių sutrejbintus palikuonis šios Dievybės apkabina visus vienodai, bet į supervisatas jie yra paskiriami remiantis jų ankstesnių instruktorių, Trejybės Sūnų Mokytojų, patarimu. Tie, kurie tarnystei yra tinkamesni, siunčiami Aukštųjų Sūnų Padėjėjais; tie, kurie veikloje pasižymėjo mažiau, būna paskiriami Dangiškaisiais Sargybiniais.

22:9.2 (252.4) Kada šitas unikalias būtybes apkabina Trejybė, tada jos tampa vertingais supervisatų vyriausybių padėjėjais. Jos yra susipažinusios su pakilusiojo karjeros reikalais, ne dėl asmeninio pakilimo, bet dėl savo tarnystės su Trejybės Sūnumis Mokytojais erdvės pasauliuose.

22:9.3 (252.5) Beveik vienas milijardas Dangiškųjų Sargybinių buvo paskirta į Orvontoną. Jie daugiausia yra paskirti Dienų Tobulųjų administracijoms didžiųjų sektorių būstinėse, o jiems sumaniai padeda su Sūnumi susiliejusių pakilusiųjų mirtingųjų korpusas.

22:9.4 (252.6) Dangiškieji Sargybiniai yra Dienų Senujų teismų pareigūnai, tarnaujantys teismų pasiuntiniais ir supervisatų vyriausybių įvairių tribunolų kvietimų ir sprendimų nugabentojais. Jie yra Dienų Senujų sulaikantys agentai; jie išvyksta iš Uversos tam, kad atgabentų tas būtybes, kurių buvimas prieš supervisatos teisėjus yra būtinas; jie vykdo mandatus, kad būtų sulaikyta bet kuri asmenybė supervisatoje. Jie taip pat lydi susiliejusius su Dvasia vietinių visatų mirtinguosius, kada, dėl kokios nors priežasties, jų buvimas yra reikalingas Uversoje.

22:9.5 (252.7) Dangiškųjų Sargybinių ir jų partnerių, Aukštųjų Sūnų Padėjėjų, viduje niekada negyveno Derintojai. Taip pat jie nėra susilieję nei su Dvasia, nei su Sūnumi. Tačiau Rojaus Trejybės apkabinimas iš tikrųjų kompensuoja dėl šių Sutrejybintų Tobulumo Sūnų nesusiliejusio statuso. Trejybės apkabinimas gali veikti vien tik tai idėją, kuri yra įasmeninta tvarinių sutrejybintame sūnuje, kitais aspektais apkabintą sūnų palikdamas nepakeistą, bet toks apribojimas būna tik tai tada, kada šitaip būna suplanuota.

22:9.6 (252.8) Šitie dukart sutrejbinti sūnūs yra nuostabios būtybės, bet jie nėra nei tokie visapusiški, nei tokie patikimi, kaip jų pakilusieji partneriai; jiems stinga to didžiulio ir giluminio asmeninio patyrimo, kurį kiti iš šių sūnų, priklausančių šitai grupei, įgijo realiai lipdami į šlovę iš erdvės tamsių sferų. Mes, patyrę pakilimo karjerą, mylime juos ir darome viską, kas yra mūsų galioje, kad kompensuotume jų trūkumus, bet jie mus nuolat verčia jausti dėkingumą dėl to, kad mūsų prigimtis yra žema, ir dėl to, kad mes sugebame patirti. Jų noras suvokti ir įvertinti savo trūkumus visatos kilimo patirtinose realybėse yra transcendentistiškai gražus, o kartais ir labai jaudinantis.

22:9.7 (253.1) Priešingai negu kiti Trejybės apkabinti sūnūs Sutrejbinti Tobulumo Sūnūs turi apribojimų, nes jų patirtinis sugebėjimas neapima laiko-erdvės sferos. Jie neturi patyrimo, nežiūrint savo ilgo mokymosi su Aukščiausiais Vykdytojais ir Sūnumis Mokytojais, ir jeigu šito nebūtų, tai patirtinis prisisotinimas užkirstų kelią jų laikymui rezerve, kad įgautų patyrimo ateities visatos amžiuje. Tiesiog visoje visuotinėje egzistencijoje nėra nieko kito, kas užimtų realaus asmeninio patyrimo vietą, ir šitie tvarinių sutrejbinti sūnūs yra laikomi rezerve patirtinei funkcijai kurioje nors ateities visatos epochoje.

22:9.8 (253.2) Gyvenamuosiuose pasauliuose aš dažnai matydavau šituos iškilus supervisatos aukštųjų teismų pareigūnus taip ilgesingai ir meldžiančiai žvelgiančius net ir į neseniai atvykusiuosius iš erdvės evoliucinių pasaulių, jog kiekvienam buvo suprantama, kad šitie nepatirtiniai sutrejbinti sūnūs iš tiesų pavydi savo sielos broliams, kuriems tariamai mažiau pasisekė, kurie laiptelis po laiptelio kyla bona fide patyrimo ir

realaus gyvenimo visuotiniu keliu. Nepaisant savo suvaržymų ir apribojimų, jie yra nuostabiai naudingas ir visą laiką su noru pasirengęs darbininkų korpusas, kada reikia įgyvendinti supervisatų vyriausybių sudėtingus administravimo planus.

10. Aukštųjų Sūnų Padėjėjai

22:10.1 (253.3) Aukštųjų Sūnų Padėjėjai yra iš naujo sutrejybintų Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso pašlovintų pakilusiųjų būtybių ir jų amžinųjų partnerių, Rojaus-Havonos asmenybių, vyresnioji grupė. Jie yra paskiriami į supervisatos tarnystę ir veikia kaip Dienų Senųjų vyriausybių aukštųjų sūnų asmeniniai padėjėjai. Jie deramai gali būti paskirti privačiais sekretoriais. Jie, kartas nuo karto, dirba aukštųjų sūnų specialių komisijų ir kitų grupinių susivienijimų sekretoriais. Jie tarnauja Išminties Tobulintojams, Dieviškiesiems Patarėjams, Visuotiniams Cenzoriams, Galingiesiems Žinianešiams, Tiems Aukštiesiems Valdžioje, ir Tiems be Vardo ir Skaičiaus.

22:10.2 (253.4) Jeigu, aptariant Dangiškuosius Sargybinius, galėjo atrodyti, jog aš atkreipiu dėmesį į šitų dvigubai sutrejybintų sūnų apribojimus ir suvaržymus, tai dabar man leiskite, visiškai nuoširdžiai, atkreipti dėmesį į jų didžiulės stiprybės vieną dalyką, į tą požymį, kuris mums juos padaro beveik neįkainojamus. Šitų būtybių pati egzistencija yra dėl to fakto, kad jos yra vienos atskiros ir aukščiausiosios sąvokos įasmeninimas. Jos yra kokios nors dieviškos idėjos, kokio nors visuotinio idealo įkūnijimas asmenybėje, kaip anksčiau to niekada nebuvo suvokta, išreikšta, arba sutrejybinta. O vėliau jie buvo Trejybės apkabinti; šitokiu būdu jie paskleidžia ir realiai įkūnija dieviškosios Trejybės pačią tą išmintį, kas susiję su jų asmenybės egzistencijos idėja-idealu. Tiek, kiek ta

konkreči sąvoka yra atskleidžiama visatoms, tiek šitos asmenybės įkūnija viską iš visko, ką bet kurio tvarinio arba Kūrėjo intelektas galėtų suvokti, išreikšti, arba pademonstruoti. *Jie yra ta įasmeninta idėja.*

22:10.3 (253.5) Argi jūs negalite suprasti, jog visatos tikrovės atskiros aukščiausiosios sąvokos tokie gyvi sukoncentravimai neapsakomai pasitarnautų tiems, kuriems ir patikėtas supervisatų administravimas?

22:10.4 (254.1) Netrukus po to, kada man buvo nurodyta vadovauti paskirtai komisijai iš šešių narių—po vieną narį iš kiekvienos aukštųjų sūnų kategorijos—tam, kad ištirtų tris problemas, susijusias su naujų visatų grupe Orvontono pietinėse dalyse, tada aš labai aiškiai supratau Aukštųjų Sūnų Padėjėjų vertę, kada jų kategorijos vadovo Uversoje paprašiau, kad laikinai paskirtų tokius sekretorius į mano komisiją. Pirmajai iš mūsų idėjų atstovavo Aukštojo Sūnaus Padėjėjas Uversoje, kuris nedelsiant buvo priskirtas prie mūsų grupės. Mūsų antrąją problemą įkūnijo Aukštųjų Sūnų Padėjėjas, paskirtas į trečiąją supervisatą. Mes užsitikrinome didžiulę pagalbą iš šito šaltinio per centrinės visatos esminių žinių koordinavimo ir platinimo komutacinį centrą, bet nieko neįmanoma palyginti su ta pagalba, kurią suteikė realus buvimas tokios asmenybės, kuri ir *yra* sąvoka, tvarinių sutrejbinta aukštybėje ir Dievybės sutrejbinta užbaigtume. Kai dėl mūsų trečiosios problemos, tai Rojaus dokumentai atskleidė, jog tokios idėjos tvarinys nebuvo sutrejybines niekada.

22:10.5 (254.2) Aukštųjų Sūnų Padėjėjai yra unikalūs ir pirminiai nuostabių sąvokų ir milžiniškų idealų įasmeninimai. Ir kaip tokie jie kartas nuo karto mūsų svarstymams gali perteikti

neišreiškiamą apšvietimą. Kada aš vykdaau kokią nors užduotį toli išorėje erdvės visatose, pagalvokite, ką tai reiškia, pagalbos požiūriu, jeigu man taip pasisekė, kad aš turiu paskirtą į savo misiją Aukštųjų Sūnų Padėjėją, kuris ir yra dieviškosios sąvokos pilnatvė, kas susiję su pačia ta problema, kurią aš ir buvau pasiųstas iširti ir išspręsti; ir tą aš patyriau daug kartų. Vienintelis sunkumas, susijęs su šituo planu, yra tai, kad nė viena supervisata negali turėti šitų sutrejbintų idėjų viso rinkinio; šitų būtybių mes gauname tikrai vieną septintadalį; taigi, tikrai maždaug vieną kartą iš septynių mes džiaugiamės asmeniniu bendravimu su šitomis būtybėmis net ir tada, kada dokumentai rodo, jog ši idėja buvo sutrejbinta.

^{22:10.6 (254.3)} Uversoje mes labai naudingai galėtume panaudoti šitų būtybių ir daug didesnį kiekį. Dėl jų vertingumo supervisatų administracijoms, mes, visais įmanomais būdais, skatiname erdvės piligrimus, o taip pat ir Rojaus gyventojus pamėginti sutrejbinti po to, kada jie vieni kitiems yra suteikę tas patirtines realybes, kurios yra esminės tokio kūrybinio jaudinančio patyrimo įgyvendinimui.

^{22:10.7 (254.4)} Dabar savo supervisatoje Aukštųjų Sūnų Padėjėjų mes turime apie vieną milijoną du šimtus penkiasdešimt tūkstančių, ir jie tarnauja tiek didžiuosiuose, tiek mažuosiuose sektoriuose, net ir tada, kada jie veikia Uversoje. Labai dažnai jie mus lydi į užduotis tolimose visatose. Aukštųjų Sūnų Padėjėjai nėra nuolat paskirti kokiam nors Sūnui arba kokiai nors komisijai. Jie nuolat juda, tarnaudami ten, kur ta idėja arba idealas, kuriuo jie *yra*, gali geriausiai padėti Rojaus Trejbės, kurios sūnumis jie yra tapę, amžiniesiems tikslams.

22:10.8 (254.5) Jie yra jaudinančiai mylintys, nuostabiai ištikimi, nepaprastai protingi, aukščiausiu laipsniu išmintingi—kas susiję su atskira idėja—ir transcendentiskai nuolankūs. Nors jie gali jums perteikti visatos žinias, kas susiję su jų viena idėja arba idealu, bet beveik gaila žiūrėti, kaip jie ieško žinių ir informacijos apie gausybę kitų dalykų, net ir iš kylančiųjų mirtingųjų.

22:10.9 (254.6) Ir tai yra pasakojimas apie kilmę, prigimtį, ir veikimą kai kurių iš tų, kurie yra vadinami Sutrejbintais Dievo Sūnumis, konkrečiau tų, kurie patyrė Rojaus Trejybės dieviškąją apkabinimą ir kurie tada buvo paskirti į supervisatų tarnystę, kad ten išmintingai ir supratingai bendradarbiautų su Dienų Senujų administratoriais savo nenuilstančiomis pastangomis stengdamiesi palengvinti laiko kylančiųjų mirtingųjų žengimą pirmyn į vidų link savo betarpiško sustojimo Havonoje ir galutinio Rojaus tikslo.

22:10.10 (255.1) [Perteikta Orvontono apreiškimų korpuso Galingojo Žinianešio.]

23 Dokumentas. Atsiskyrusieji Žinianešiai

23:0.1 (256.1) ATSISKYRUSIEJI Žinianešiai yra Bendrojo Kūrėjo asmeninis ir visuotinis korpusas; jie yra Begalinės Dvasios Aukščiausiųjų Asmenybių pirmoji ir vyresnioji kategorija. Jie išreiškia Begalinės Dvasios pradinį kūrybinį veiksmą atskira funkcija tuo tikslu, kad būtų sukurtos atsiskyrusiųjų asmenybių dvasios. Šitame stebinančiame sudvasinime nei Tėvas, nei Sūnus tiesiogiai nedalyvavo.

^{23:0.2 (256.2)} Šitie dvasiniai žinianešiai buvo įasmeninti vienu atskiru kūrybiniu epizodu, ir jų skaičius yra pastovus. Nors viena iš šitų nepaprastų būtybių su manimi yra susieta šitos dabartinės misijos metu, bet aš nežinau, kiek tokių asmenybių egzistuoja visatų visatoje. Aš tikrai žinau, kiek veikiančių mūsų supervisatos jurisdikcijoje, kartas nuo karto, būna užregistruota dokumentuose konkrečiu metu. Iš paskutiniojo Uversos pranešimo aš matau, jog tuo metu tarp Orvontono ribų veikusių Atsiskyrusiųjų Žinianešių buvo beveik 7.690 trilijonų; ir aš manau, jog tai yra žymiai mažiau negu vienas septintadalis nuo jų bendro skaičiaus.

1. Atsiskyrusiųjų Žinianešių prigimtis ir kilmė

^{23:1.1 (256.3)} Tuo pat po Havonos Grandinių Septynių Dvasių sukūrimo, Begalinė Dvasia sukūrė didžiulį Atsiskyrusiųjų Žinianešių korpusą. Nėra nė vienos visuotinio kūrinio dalies, kuri būtų egzistavusi iki Atsiskyrusiųjų Žinianešių, išskyrus Rojų ir Havonos grandines; jie veikia per visą didžiąją visatą beveik nuo amžinybės. Jie yra fundamentalūs Begalinės Dvasios dievišajam metodui apreikšti save laiko ir erdvės toli nusidriekiantiems kūriniais ir su šitais kūriniais palaikyti asmeninį ryšį.

^{23:1.2 (256.4)} Nepaisant to, kad šitie žinianešiai egzistuoja beveik nuo amžinybės laikų, bet jie visi žino apie savo pačių pradžią. Jie sąmoningai suvokia laiką, Begalinės Dvasios kūrinyje jie yra pirmieji, turintys tokią laiko sąmonę. Jie yra Begalinės Dvasios pirmagimiai tvariniai, kurie yra įasmeninti laike ir sudvasinti erdvėje.

23:1.3 (256.5) Laiko aušroje šitos atsiskyrusiosios dvasios atsirado kaip visiškai subrendusios ir tobulai apdovanotos dvasinės būtybės. Jos visos yra lygios ir nėra klasių ar poskyrių, grindžiamų asmenine variacija. Jų klasifikacijos yra grindžiamos vien tik tai to darbo, į kurį kartas nuo karto jos yra paskiriamos, tipu.

23:1.4 (256.6) Mirtingieji pradeda kelionę kaip beveik vien tik tai materialios būtybės erdvės pasauliuose ir kyla į vidų link Didžiųjų Centrų; šitos atsiskyrusiosios dvasios pradeda kelionę visų daiktų centre ir trokšta paskyrimo į tolimuosius kūrinius, net į labiausiai išorėje esančių vietinių visatų atskirus pasaulius, ir net toliau už jų.

23:1.5 (256.7) Nors jie yra vadinami Atsiskyrusiais Žinianešiais, bet jie nėra vienišos dvasios, nes jiems iš tikrųjų patinka dirbti po vieną. Visoje kūrinijoje jie yra vienintelės būtybės, kurios gali džiaugtis ir iš tiesų džiaugiasi atsiskyrusiu egzistavimu, nors jiems lygiai tiek pat patinka ir bendravimas su tuo nedideliu skaičiumi visatos protingų būtybių kategorijų, su kuriomis jie gali broliautis.

23:1.6 (257.1) Atsiskyrusieji Žinianešiai savo tarnystėje nėra izoliuoti; jie nuolat palaiko ryšį su visos kūrinijos intelekto turtu, nes jie sugeba “klausytis” sferų, kuriose jie gyvena, visų programų. Jie taip pat gali palaikyti tarpusavio ryšį su savo tiesioginio korpuso nariais, su tomis būtybėmis, kurios tos pačios rūšies darbą atlieka toje pačioje supervisatoje. Jie galėtų palaikyti ryšį su savo kategorijos ir kitais nariais, bet Septynių Pagrindinių Dvasių taryba jiems nurodė šito nedaryti, o jie yra ištikima grupė; jie nesielgia taip, kad nepaklūstų arba nuklūstų.

Nėra užregistruota, kad Atsiskyrusysis Žinianešys kada nors būtų nupuoless jį tamsą.

23:1.7 (257.2) Atsiskyrusieji Žinianešiai, kaip ir Visatos Energijos Reguliuotojai, yra tarp tų nedaugelio būtybių tipų, veikiančių per visas sferas, kurių negali suimti arba sulaikyti laiko ir erdvės tribunolai. Jų negalima pakviesti tam, jog atvyktų prieš ką nors kitą, kaip tik prieš Septynias Pagrindines Dvasias, bet visuose pagrindinės visatos analuose neužfiksuota, kad šitoji Rojaus taryba kada nors būtų buvusi sukviesta priimti nuosprendį Atsiskyrusiojo Žinianešio byloje.

23:1.8 (257.3) Šitie atskiros užduoties žinianešiai yra patikima, savimi pasitikinti, visapusiška, visiškai dvasinga, ir labai užjaučianti sukurtų būtybių, kilusių iš Trečiojo Šaltinio ir Centro, grupė; jie veikia Begalinės Dvasios, gyvenančios Rojaus Saloje ir taip, kaip yra įsmeninta vietinių visatų būstinių sferose, įgaliojimu. Jie nuolat naudojami tiesiogine grandine, išeinančia iš Begalinės Dvasios, net ir tada, kada veikia vietiniuose kūriniuose vietinės visatos Motinos Dvasios betarpiškoje įtakoje.

23:1.9 (257.4) Yra techninė priežastis, kodėl šitie Atsiskyrusieji Žinianešiai turi keliauti ir dirbti atskirai po vieną. Trumpą laikotarpį ir kada nejuda, tada jie gali bendradarbiauti ir grupėje, tačiau, kada jie šitaip susirenka, tada jiems visiškai nutraukiama maitinimo ir reguliavimo Rojaus grandinė; jie būna visiškai izoliuoti. Kada keliauja arba kada veikia erdvės grandinėse ir laiko srovėse, jeigu du arba daugiau iš šitos kategorijos yra netoli vienas nuo kito, tada juos abu arba visus pašalina iš ryšio su aukštesnėmis cirkuliuojančiomis jėgomis. Jie yra “užtrumpinami,” kaip tą jūs galėtumėte apibūdinti

vaizdingais simboliais. Dėl to nuo jų yra neatskiriama automatinė apsauginė energija, perspėjantis signalas, kuris veikia neklystamai tam, kad juos įspėtų apie besiantinančius konfliktus, ir būtinai juos išlaiko pakankamai atskirtus, kad netrukdytų tinkamam ir efektyviam jų veikimui. Jie taip pat turi įgimtas ir automatines galias, kurios nustato ir pažymi tiek Trejybės Įkvėptųjų Dvasių, tiek Minties Derintojų artumą.

23:1.10 (257.5) Šitie žinianešiai neturi asmenybės pratęsimo arba reprodukcijos galios, bet praktiškai nėra visatose tokio darbo, į kurį jie negalėtų įsitraukti ir prie kurio negalėtų prisidėti, kuo nors iš esmės ir naudingai. Ypač jie tikrai labai daug sutaupo laiko tiems, kurie yra susiję su visatos reikalų administravimu; ir jie padeda mums visiems, nuo aukščiausiųjų iki žemiausiųjų.

2. Atsiskyrusiųjų Žinianešių paskyrimai

23:2.1 (257.6) Atsiskyrusieji Žinianešiai nebūna nuolat priskirti prie kokio nors individo arba dangiškųjų asmenybių grupės. Jie atlieka pareigą, visada gaudami paskyrimą, ir tokios tarnystės metu jie dirba būdami tiesiogiai pavaldūs tiems, kurie vadovauja toms sferoms, į kurias jie yra paskirti. Tarpusavyje jie neturi nei organizacijos, nei kokio nors valdymo; jie yra *Atsiskyrusieji Žinianešiai*.

23:2.2 (258.1) Begalinė Dvasia Atsiskyrusiuosius Žinianešius paskiria į tarnystės tokius septynis skyrius:

23:2.3 (258.2) 1. Rojaus Trejybės Žinianešiais.

23:2.4 (258.3) 2. Havonos Grandinių Žinianešiais.

23:2.5 (258.4) 3. Supervisatų Žinianešiais.

23:2.6 (258.5) 4. Vietinių Visatų Žinianešiais.

23:2.7 (258.6) 5. Nereguliuojamų Užduočių Tyrėjais.

23:2.8 (258.7) 6. Specialaus Paskyrimo Ambasadoriais ir Emisarais.

23:2.9 (258.8) 7. Tiesos Apreiškėjais.

23:2.10 (258.9) Šitie dvasiniai žinianešiai tiesiogine prasme gali keisti vieną tarnystės tipą kitu; tokie pasikeitimai vyksta nuolat. Nėra Atsiskyrusiųjų Žinianešių atskirų kategorijų; dvasiškai jie yra panašūs ir visomis prasmėmis yra lygūs. Nors apskritai jie yra paskiriami pagal savo numerį, bet Begalinei Dvasiai jie yra žinomi asmeniniais vardais. Mums likusiems jie yra žinomi vardu arba numeriu, pažyminčiu jų dabartinį paskyrimą.

23:2.11 (258.10) 1. *Rojaus Trejybės Žinianešiai*. Man nėra leista apie Trejybei priskirtos žinianešių grupės darbą daug ką apreikšti. Jie yra šių Dievybių patikimi ir slapti tarnai, ir kada jiems yra patikėti specialūs pranešimai, kuriuose yra Dievų neatskleista politika ir elgesys ateityje, tai niekada nepasitaikė taip, kad jie būtų atskleidę paslaptį arba išdavę pasitikėjimą, rodomą jų kategorijai. Ir visa tai yra pasakojama ne tam, kad būtų pasigiriama jų tobulumu, bet vietoje šito dėl to, kad būtų parodyta, jog Dievybės gali sukurti ir iš tiesų sukuria *tobulas būtybes*.

23:2.12 (258.11) Tas susipainiojimas ir netvarka Urantijoje nerodo, jog Rojaus valdovams stinga susidomėjimo arba sugebėjimo reikalus tvarkyti visiškai kitaip. Kūrėjai turi visas galias tam, kad Urantiją paverstų tikru rojumi, bet toks Edenas neprisidėtų prie to, kad vystytų stiprius, kilnius, ir patyrusius charakterius,

kuriuos šie Dievai taip užtikrintai kaldina jūsų pasaulyje tarp suvaržymų priekalo ir didžiulės kančios kūjo. Jūsų rūpesčiai ir vargai, jūsų išbandymai ir nusivylimai yra lygiai tiek pat dieviškojo plano dalis jūsų sferoje, kaip ir nuostabus tobulumas ir visų daiktų begalinis adaptavimasis prie savo aukščiausiojo tikslo centrinės ir tobulos visatos pasauliuose.

23:2.13 (258.12) *2. Havonos Grandinių Žinianešiai.* Per visą savo kilimo karjerą jūs neaiškiai, bet vis stipriau, galėsite nustatyti Atsiskyrusiųjų Žinianešių buvimą, bet tikrai tada, kada atvyksite į Havoną, jūs iš tiesų juos atpažinsite neklystamai. Pirmieji žinianešiai, kuriuos jūs išvysite betarpiškai, bus Havonos grandinių žinianešiai.

23:2.14 (258.13) Atsiskyrusieji Žinianešiai palaiko ypatingus ryšius su Havonos pasaulių vietiniais gyventojais. Šitie žinianešiai, kurie yra tokiu būdu funkciškai apriboti, kada bendrauja vienas su kitu, gali labai artimai ir asmeniškai bendrauti ir iš tiesų taip bendrauja su Havonos vietiniais gyventojais. Tačiau to aukščiausiojo laipsnio pasitenkinimo, kuris kyla dėl šitų dieviškai tobulų būtybių proto kontakto su tokių beveik transcendentinių asmenybių dvasiomis visiškai neįmanoma perteikti žmogiškajam protui.

23:2.15 (259.1) *3. Supervisatų Žinianešiai.* Dienų Senieji, iš Trejybės kilusios asmenybės, kurios vadovauja septynių supervisatų likimams, tie dieviškosios galios ir administracinės išminties trejetai, yra gausiai aprūpinti Atsiskyrusiais Žinianešiais. Būtent tikrai su šitos žinianešių kategorijos pagalba šitie trivieniai vienos supervisatos valdovai gali tiesiogiai ir asmeniškai bendrauti su kitos supervisatos valdovais. Atsiskyrusieji Žinianešiai yra vienintelis prieinamas protingos

dvasinės būtybės tipas—šalia, galbūt, Trejybės Įkvėptųjų Dvasių—kurį galima išsiųsti iš vienos supervisatos būstinės tiesiai į kitos supervisatos būstinę. Visos kitos asmenybės ten keliauti privalo per Havoną ir per Pagrindinių Dvasių vykdomuosius pasaulius.

23:2.16 (259.2) Yra tam tikrų rūšių informacija, kurios negalima gauti nei Gravitacijos Žinianešio, nei atspindėjimo, nei programų transliavimo dėka. Ir kada Dienų Senieji šituos dalykus tikrai turėtų žinoti, tada į žinių šaltinį jie turi pasiųsti Atsiskyrusį Žinianešį. Likus daug laiko iki gyvybės atsiradimo Urantijoje, tas žinianešys, kuris dabar yra susijęs su manimi, buvo pasiųstas iš Uversos atlikti misiją centrinėje visatoje—Orvontono sąrašė nebuvo beveik milijoną metų, bet nustatytu laiku sugrįžo su ta pageidaujama informacija.

23:2.17 (259.3) Atsiskyrusių Žinianešių tarnystei supervisatose jokių apribojimų nėra; jie gali veikti kaip aukštųjų tribunolų baudmės įvykdytojai arba informacinių duomenų surinkėjai sferos labui. Iš visų superkūrinių jiems didžiausią pasitenkinimą sukelia tarnystė Orvontone, nes čia poreikis jiems yra didžiausias, o galimybės jų didvyriškoms pastangoms yra labai smarkiai padidintos. Tose sferose, kurioms labiau reikia mūsų paramos, mes visi patiriame pasitenkinimą dėl to, kad galime veikti visapusiškiau.

23:2.18 (259.4) 4. *Vietinių Visatų Žinianešiai*. Vietinės visatos tarnystėje Atsiskyrusių Žinianešių veikimui nėra jokio apribojimo. Jie yra ištikimi vietinės visatos Motinos Dvasios motyvų ir ketinimų atskleidėjai, nors yra visiškoje valdančiojo Sūnaus Šeimininko jurisdikcijoje. Ir taip yra su visais žinianešiais, veikiančiais vietinėje visatoje, nesvarbu, ar jie

keliautų į išorę tiesiai iš visatos būstinės, ar veiktų laikinai palaikydmi ryšį su Žvaigždynų Tėvais, Sistemų Valdovais, arba Planetų Princiais. Iki to meto, kada Sūnus Kūrėjas visą valdžią sutelkia savo rankose, kada jis tampa savosios visatos aukščiausiuoju valdovu, šitie vietinių visatų žinianešiai veikia bendrai vadovaujami Dienų Senųjų, o tiesiogiai yra pavaldūs reziduojančiam jų atstovui, Dienų Sąjungai.

23:2.19 (259.5) *5. Nereguliuojamų Užduočių Tyrėjai.* Kada Atsiskyrusiųjų Žinianešių rezervų korpuse yra per daug narių, tada vienas iš Septynių Aukščiausiujų Energijos Reguluotojų paragina savanorius tyrinėjimui; ir niekada nestinga savanorių, nes jie jaučia pasitenkinimą, kada juos išsiunčia kaip laisvus ir netrikdomus tyrėjus tam, kad patirtų tą jaudulį, kada yra atrandami pasaulių ir visatų nauji besiorganizuojantys branduoliai.

23:2.20 (259.6) Jie išvyksta tam, kad surastų tuos raktus, kuriuos parūpino erdvės valdų sumąstytojai. Be jokios abejonės Rojaus Dievybės žino apie šitų neatrastų erdvės energetinių sistemų egzistavimą, bet tokios informacijos jos niekada neišduoda. Jeigu Atsiskyrusieji Žinianešiai šitų naujai organizuojamų energetinių centrų neištirtų ir nepažymėtų, tai tokių reiškinių netgi greta esančių valdų protingos būtybės ilgai nepastebėtų. Atsiskyrusieji Žinianešiai, kaip klasė, yra labai jautrūs gravitacijai; dėl to, jie kartais gali nustatyti labai mažų tamsiųjų planetų, tų pačių pasaulių, kurie yra geriausiai pritaikyti gyvybės eksperimentams, galimą buvimą.

23:2.21 (260.1) Šitie nereguliuojamos užduoties pasiuntiniai-tyrėjai patruliuoja pagrindinėje visatoje. Jie nuolat būna išvykę į tiriamąsias ekspedicijas po nepažymėtus regionus visoje

išorinėje erdvėje. Labai didelė dalis tos informacijos, kurią mes turime apie išorinės erdvės transakcijas, yra Atsiskyrusiųjų Žinianešių tyrinėjimų dėka, kadangi jie dažnai dirba ir tyrinėja su dangiškaisiais astronomais.

23:2.22 (260.2) *6. Specialių Užduočių Ambasadoriai ir Emisariai.*

Vietinės visatos, išdėstytos vienoje supervisatoje, paprastai pasikeičia ambasadoriais, parinktais iš vietinių sūnystės kategorijų. Bet tam, kad būtų išvengta laiko praradimo, dažnai yra prašoma Atsiskyrusiųjų Žinianešių vykti ambasadoriais iš vieno vietinio kūrinio į kitą, kad atstovautų ir paaiškintų vienai valdai apie kitą. Pavyzdžiui: Kada yra atrandama naujai apgyvendinta valda, tada gali paaiškėti, kad ji yra taip toli erdvėje, jog praeis daug laiko, kol įserafimuotas naujasis ambasadorius galės pasiekti šitą toli nutolusią visatą. Įserafimuota būtybė matyt negali viršyti tokio greičio, kuris siekia 558.840 Urantijos mylių per vieną sekundę jūsų laiku. Masyvios žvaigždės, priešpriešinės srovės, ir apylankos, o taip pat traukos liestinės šį greitį sumažina, todėl ilgos kelionės greitis vidutiniškai sieks 550.000 mylių per sekundę.

23:2.23 (260.3) Kada būna taip, jog vietiniam ambasadoriui toli nutolusią visatą pasiekti prireiks šimtų metų, tada dažnai prašoma, jog ten nedelsiant vyktų laikinuoju ambasadoriumi Atsiskyrusysis Žinianešys. Atsiskyrusieji Žinianešiai gali skrieti labai greitai, ne taip, kad būtų nepriklausomi nuo laiko ir erdvės, kaip tą daro Gravitacijos Žinianešiai, bet beveik šitaip. Kitomis aplinkybėmis jie taip pat tarnauja specialiųjų užduočių emisariais.

23:2.24 (260.4) *7. Tiesos Apreiškėjai.* Atsiskyrusieji Žinianešiai užduotį apreikšti tiesą laiko savajai kategorijai reiškiamu

aukščiausiuoju pasitikėjimu. Ir kartas nuo karto šitą užduotį jie vykdo, pradedant erdvės supervisoriais ir baigiant atskiromis planetomis. Jie dažnai paskiriami į komisijas, kurios yra pasiunčiamos, kad išplėstų tiesos apreiškimą pasauliams ir sistemoms.

3. Atsiskyrusių Žinianešių laiko ir Erdvės tarnystė

^{23:3.1 (260.5)} Atsiskyrusieji Žinianešiai yra tobulos ir slaptos asmenybės aukščiausiasis tipas, panaudojamas visose valdose svarbių ir skubių pranešimų greitam pasiuntimui, kada nenaudinga panaudoti tiek transliavimo tarnybą, tiek atspindėjimo mechanizmą. Jie tarnauja su be galo įvairiomis užduotimis, padėdami valdų dvasinėms ir materialioms būtybėms, ypač ten, kur yra įtrauktas laiko elementas. Iš visų kategorijų, kurios yra paskirtos į supervisorios sferų tarnystę, jie yra aukščiausios ir įvairiausišiausios įsamenintos būtybės, kurios gali priartėti taip arti prie to, kad mestų iššūkį laikui ir erdvei.

^{23:3.2 (260.6)} Visata yra gerai aprūpinta tokiomis dvasiomis, kurios tam, jog keliautų, panaudoja gravitaciją; jos gali nuvykti bet kur bet kuriuo metu—akimirksniu—bet jos nėra asmenys. Kai kurie kiti gravitaciniai keliauninkai yra asmenės būtybės, tokios, kaip Gravitacijos Žinianešiai ir Transcendentiniai Registruotojai, bet jie neprieinami super- ir vietinių visatų administratoriams. Pasauliuose knibždėte knibžda angelų ir žmonių ir kitų labai asmenų būtybių, bet jas apriboja laikas ir erdvė: Didžiajai daliai neįserafimuotų būtybių greičio riba yra 186.280 jūsų pasaulio mylių per jūsų laiko sekundę; tarpiniai tvariniai ir kai kurie kiti tvariniai gali pasiekti, ir dažnai tikrai pasiekia, dvigubą greitį—372.560 mylių per sekundę—tuo

tarpu serafimai ir kiti gali keliauti erdve trigubu greičiu, maždaug 558.840 mylių per sekundę. Tačiau nėra jokių kitų keliaujančiųjų arba žinianešių asmenybių, kurios veikia tarp gravitacinių keliauninkų akimirksninio greičio ir palyginti lėtų serafimų greičių, išskyrus Atsiskyrusiuosius Žinianešius.

23:3.3 (261.1) Dėl to Atsiskyrusieji Žinianešiai apskritai yra naudojami tam, kad būtų pasiūsti ir tarnauti tose situacijose, kur asmenybė yra esminė tam, jog būtų įvykdyta užduotis, ir kur pageidautina išvengti laiko praradimo, kuris atsirastų, pasiuntus bet kurį kitą prieinamą asmenį pasiuntinio tipą. Jie yra vienintelės aiškiai įsmenintos būtybės, kurios gali sinchronizuotis su didžiosios visatos sujungtomis visuotinėmis srovėmis. Jų greitis, keliaujant erdve, keičiasi, priklausomai nuo didžiulės įvairovės įsiterpiančių poveikių, bet rekordas rodo, jog kelionėje tam, kad būtų įvykdyta šita misija, mano pagalbininkas žinianešys keliavo 841.621.642.000 jūsų mylių per jūsų laiko sekundę greičiu.

23:3.4 (261.2) Tai pranoksta mano sugebėjimus paaiškinti materialiam proto tipui, kaip dvasia gali būti realus asmuo ir tuo pačiu metu keliauti erdve tokiais milžiniškais greičiais. Bet šitie patys Atsiskyrusieji Žinianešiai atvyksta į Urantiją ir iš jos išvyksta šitais nesuvokiamais greičiais; iš tikrųjų, jeigu šito nebūtų, tai visuotinės administracijos ištisa sritis didele dalimi netektų savo asmeninio elemento.

23:3.5 (261.3) Atsiskyrusieji Žinianešiai sugeba veikti kaip nepaprasto ryšio linijos per visus nutolusius erdvės regionus, per valdas, kurios nėra įtrauktos į nustatytas didžiosios visatos grandinių sferas. Pasirodo, jog vienas žinianešys, kada veikia šitaip, tada savo bičiuliui žinianešiui gali perduoti pranešimą

arba pasiųsti impulsą maždaug už vieno šimto šviesmečių, kaip nuotolius tarp žvaigždžių skaičiuoja Urantijos astronomai.

23:3.6 (261.4) Iš miriadų būtybių, kurios bendradarbiauja su mumis tvarkant supervisatos reikalus, nė vienos nėra svarbesnės suteikiant praktinę paramą ir laiką taupančią pagalbą. Erdvės visatose mes turime atsižvelgti į laiko kliuvinius; dėl to tokia svarbi yra tarnystė, kurią atlieka Atsiskyrusieji Žinianešiai, kurie, savo asmeninių išskirtinių komunikavimo teisių dėka, tam tikra prasme yra nepriklausomi nuo erdvės, o dėl savo milžiniško keliavimo greičio, yra beveik visiškai nepriklausomi nuo laiko.

23:3.7 (261.5) Aš esu pasimetęs, kad Urantijos mirtingiesiems galėčiau paaiškinti, kaip Atsiskyrusieji Žinianešiai gali būti be formos ir vis vien būti realios ir konkrečios asmenybės. Nors jie ir yra be tos formos, kuri būtų natūraliai susiejama su asmenybe, bet jie iš tikrųjų turi tokį dvasinį buvimą, kurį mato visi aukščiausieji dvasinių būtybių tipai. Atsiskyrusieji Žinianešiai yra vienintelė būtybių klasė, kuri atrodo, jog turi beveik visus beformės dvasios privalumus, kartu su visiškai subrendusios asmenybės visomis teisėmis. Vis vien jie yra tikri asmenys, apdovanoti beveik visais neasmenų dvasių pasireišimo požymiais.

23:3.8 (261.6) Septyniose supervisatose, paprastai—bet nevisada—visa kas, kas turi polinkio į tai, jog padidintų tvarinio išlaisvinimą iš laiko ir erdvės apribojimų, proporcingai sumažina asmenybės teises. Atsiskyrusieji Žinianešiai yra išimtis iš šito bendro dėsno. Savo veikloje jie neturi apribojimų panaudojant dvasinės išraiškos, dieviškosios tarnystės, asmeninio veikimo, ir kosminio komunikavimo bet

kokį ir visus beribius kanalus. Jeigu jūs galėtumėte matyti šitas nepaprastas būtybes manojo patyrimo administruojant visatą šviesoje, tada jūs suvoktumėte, kaip būtų sunku koordinuoti supervisatos reikalus, jeigu nebūtų jų įvairiapusio bendradarbiavimo.

23:3.9 (262.1) Nesvarbu, kiek daug galėtų padidėti visata, bet galbūt daugiau jokių Atsiskyrusiųjų Žinianešių nebebus sukurta niekada. Visatoms augant, išsiplėtusį administravimo darbą vis daugiau turi atlikti dvasinių tarnų kiti tipai ir tos būtybės, kurios atsiranda šituose naujuose kūriniuose, kaip antai, Sūnų Aukščiausiujų Valdovų ir vietinių visatų Motinų Dvasių tvariniai.

4. Atsiskyrusiųjų Žinianešių speciali tarnystė

23:4.1 (262.2) Atrodo, jog Atsiskyrusieji Žinianešiai yra asmenybės koordinatoriai visiems dvasinių būtybių tipams. Jų tarnavimas visas toli nusidriekusio dvasinio pasaulio asmenybės padeda padaryti panašiomis. Jie daug prisideda prie to, kad būtų vystoma, visose dvasinėse būtybėse, grupinės tapatybės sąmonė. Kiekvienai dvasinių būtybių grupei tarnauja Atsiskyrusiųjų Žinianešių specialios grupės, kurios skatina tokių būtybių sugebėjimą suprasti visas kitas rūšis ir broliautis su visomis kitomis rūšimis, kad ir kokios jos būtų nepanašios.

23:4.2 (262.3) Atsiskyrusieji Žinianešiai demonstruoja tokį stebinantį sugebėjimą suderinti visas ribinių asmenybių rūšis ir kategorijas—net užmegzti ryšį su pagrindinės visatos kontrolierių iš viršaus absonitiniu režimu—kad kai kurie iš mūsų postuluoja, jog šitų Begalinės Dvasios žinianešių

sukūrimas tam tikru būdu yra susijęs su Bendrai Veikiančiojo Aukščiausiojo-Galutiniojo Proto padovanojimu.

23:4.3 (262.4) Kada užbaigtasis ir Rojaus Pilietis bendradarbiauja «laiko ir amžinybės vaiko» sutrejybiniame—tokioje transakcijoje, kurioje dalyvauja Aukščiausiojo-Galutiniojo neapreikšti proto potencialai—ir kada tokia neklasifikuota asmenybė yra pasiunčiama į Vicegeringtoną, tada Atsiskyrusysis Žinianešys (tokio dieviškojo proto padovanojimo numanoma asmenybės pasekmė) visada yra paskiriamas tokiam tvarinio sutrejybintam sūnui sargybiniu-kompanionu. Šitas žinianešys naująjį likimo sūnų lydi į jo paskyrimo pasaulį ir daugiau iš Vicegeringtono nebeišvyksta niekada. Kada Atsiskyrusysis Žinianešys šitokiu būdu yra priskirtas prie laiko ir amžinybės vaiko likimų, tada jis amžiams yra perkeliamas į visišką Pagrindinės Visatos Architektų priežiūrą. Kokia galėtų būti tokio nepaprasto susivienijimo ateitis, mes nežinome. Per amžius šitos unikalių asmenybių poros susirinkdavo ir susirenka Vicegeringtone, bet iš ten niekada neišvyko nė viena pora.

23:4.4 (262.5) Atsiskyrusiųjų Žinianešių skaičius yra pastovus, bet likimo sūnų sutrejybinimas yra akivaizdžiai neapribotas metodas. Kadangi kiekvienas sutrejybintas likimo sūnus turi jam paskirtą Atsiskyrusįjį Žinianešį, tai mums atrodo, jog kažkuriuo metu tolimojoje ateityje žinianešių parūpinimas bus išseikvotas. Kas imsis jų darbo didžiojoje visatoje? Ar jų tarnystę prisiims koks nors naujas išsivystymas tarp Trejybės Įkvėptųjų Dvasių? Ar didžiąją visatą kažkuriuo tolimu metu daugiau administruos būtybės, kilusios iš Trejybės, tuo tarpu viengubos ir dualios kilmės tvariniai persikels tolyn į išorinės

erdvės valdas? Jeigu žinianešiai sugrįš prie savo ankstesniosios tarnystės, ar likimo sūnūs juos lydės? Ar sutrejybiniams tarp užbaigtųjų ir Rojaus-Havonos gyventojų pasibaigs, kada Atsiskyrusiųjų Žinianešių kaip šitų likimo sūnų sargų-kompanionų tiekimas bus išnaudotas? Ar visi mūsų sumanūs Atsiskyrusieji Žinianešiai bus sutelkti Vicegeringtone? Ar šitos nepaprastos dvasinės asmenybės bus amžinai susietos su šitais neapreikštos lemties sutrejybintais sūnumis? Kokią reikšmę mes turėtume suteikti tam faktui, jog šitoms poroms, besirenkančioms Vicegeringtone, išimtinai vadovauja tos galingos paslaptingos būtybės, Pagrindinės Visatos Architektai? Šituos ir daug panašių klausimų mes klausiamo patys save, ir klausiamo didžiulį skaičių dangiškųjų būtybių kategorijų, bet atsakymų mes nežinome.

23:4.5 (263.1) Šitoji transakcija, kartu su daugeliu panašių veiksmų visatos valdyme, neklystamai rodo, jog didžiosios visatos personalas, net Havonos ir Rojaus personalas, konkrečiai ir tikrai yra pertvarkomas derinantis prie galingų energetinių evoliucijų, ir sąsajoje su galingomis energetinėmis evoliucijomis, dabar vykstančiomis per visas išorinės erdvės sferas.

23:4.6 (263.2) Mes linkę manyti, kad amžinoji ateitis pamatys tokius visatos evoliucijos reiškinius, kurie toli pranoks visą tą, ką patyrė amžinoji praeitis. Ir mes laukiame tokių milžiniškų jaudinančių patyrimų, net kaip ir jūs turėtumėte laukti, su didžiuliu pasitenkinimu ir visą laiką augančiu lūkesčiu.

23:4.7 (263.3) [Pateikta Dieviškojo Patarėjo iš Uversos.]

24 Dokumentas. Begalinės Dvasios Aukščiausiosios Asmenybės

24:0.1 (264.1) UVERSOJE Bendrojo Kūrėjo visas asmenybes ir esybes mes skirstome į tris didžiulius skyrius: Begalinės Dvasios Aukščiausiasios Asmenybės, Erdvės Žinianešių Gausybės, ir Tarnaujančiąsias Laiko Dvasias, tas dvasines būtybes, kurios rūpinasi mirtingojo vystymosi pagal kilimo planą valinių tvarinių mokymu ir tarnavimu jiems.

24:0.2 (264.2) Tos Begalinės Dvasios Aukščiausiosios Asmenybės, kurios yra minimos šituose pasakojimuose, veikia per visą didžiąją visatą septyniuose skyriuose:

24:0.3 (264.3) 1. Atsiskyrusiųjų Žinianešių.

24:0.4 (264.4) 2. Visatos Grandinių Prižiūrėtojų.

24:0.5 (264.5) 3. Surašymo Reguluotojų.

24:0.6 (264.6) 4. Begalinės Dvasios Asmeninių Padėjėjų.

24:0.7 (264.7) 5. Asocijuotųjų Inspektorių.

24:0.8 (264.8) 6. Paskirtųjų Sargybinių.

24:0.9 (264.9) 7. Absolventų Vadovų.

24:0.10 (264.10) Atsiskyrusiesiems Žinianešiams, Grandinių Prižiūrėtojams, Surašymo Reguluotojams, ir Asmeniniams Padėjėjams yra būdingi milžiniški antigravitaciniai sugebėjimai. Atsiskyrusieji Žinianešiai neturi žinomos bendros būstinės; jie klajoja po visatų visatą. Visatos Grandinių

Prižiūrėtojai ir Surašymo Reguluotojai būstines turi supervisatų sostinėse. Begalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai yra dislokuoti centrinėje Šviesos Saloje. Asocijuotieji Inspektoriai ir Paskirtieji Sargybiniai yra dislokuoti atitinkamai vietinių visatų sostinėse ir jas sudarančių vietinių sistemų sostinėse. Absolventų Vadovai gyvena Havonos visatoje ir veikia kiekviename iš jos vieno milijardo pasaulių. Šitų aukščiausiųjų asmenybių didžioji dalis bazes turi vietinėse visatose, bet organiškai jos nėra paskirtos evoliucinių valdų administracijoms.

24:0.11 (264.11) Iš septynių klasių, sudarančių šitą grupę, tiktai Asiskyrusieji Žinianešiai ir galbūt Asmeniniai Padėjėjai raižo visatų visatą. Atsiskyrusieji Žinianešiai yra sutinkami nuo Rojaus į išorę: Havonos grandinėse ir iki supervisatų sostinių ir nuo ten į išorę per sektorius ir vietines visatas, su savo mažesniais skyriais, ir net iki apgyvendintų pasaulių. Nors Atsiskyrusieji Žinianešiai priklauso Begalinės Dvasios Aukščiausiosioms asmenybėms, bet jų kilmė, prigimtis, ir tarnystė buvo aptarta ankstesniame dokumente.

1. Visatos Grandinių Prižiūrėtojai

24:1.1 (265.1) Milžiniškos energetinės erdvės srovės ir dvasinės energijos grandinės gali atrodyti, jog veikia automatiškai; gali atrodyti, kad jos funkcionuoja be kliūčių ar trukdymų, bet yra ne taip. Visos šitos stulbinančiai didžiulės energijų sistemos yra kontroliuojamos; jas veikia protinga priežiūra. Visatos Grandinių Prižiūrėtojai rūpinasi ne grynai fizinės ar materialios energijos valdomis— Visatos Energijos reguliuotojų sritimi—bet giminingos dvasinės energijos grandinėmis ir tomis modifikuotomis grandinėmis, kurios yra esminės palaikant tiek

aukštai išvystytas dvasines būtybes, tiek protingų tvarinių morontinį arba pereinamąjį tipą. Prižiūrėtojai nesukuria energetinių grandinių ir dieviškumo viršesmės, bet apskritai jie turi reikalo su visomis aukščiausiomis dvasinėmis laiko ir amžinybės grandinėmis ir su visomis giminingomis dvasinėmis grandinėmis, susijusiomis su didžiosios visatos sudedamųjų dalių administravimu. Jie reguliuoja ir manipuliuoja visas tokias dvasinių energijų grandines už Rojaus Salos ribų.

24:1.2 (265.2) Visatos Grandinių Prižiūrėtojai yra išskirtinis Begalinės Dvasios kūrinys, ir jie veikia vien tiktai kaip Bendrai Veikiančiojo agentai. Tarnystei jie yra įsameninti tokiose keturiose kategorijose:

24:1.3 (265.3) 1. Aukščiausiųjų Grandinių Prižiūrėtojų.

24:1.4 (265.4) 2. Asocijuotųjų Grandinių Prižiūrėtojų.

24:1.5 (265.5) 3. Antrinių Grandinių Prižiūrėtojų.

24:1.6 (265.6) 4. Tretinių Grandinių Prižiūrėtojų.

24:1.7 (265.7) Havonos aukščiausiųjų prižiūrėtojų ir septynių supervisatų lygiaverčių prižiūrėtojų skaičius yra galutinis; daugiau šitų kategorijų narių nebekuriama. Aukščiausiųjų prižiūrėtojų yra septyni, ir jie yra išdėstyti septynių Havonos grandinių pagrindiniuose pasauliuose. Septynių supervisatų grandines tvarko nuostabi grupė, sudaryta iš septynių asocijuotųjų prižiūrėtojų, kurie savo būstines turi Begalinės Dvasios septyniose Rojaus sferose, Septynių Aukščiausiųjų Vykdytojų pasauliuose. Iš čia jie prižiūri ir reguliuoja erdvės supervisatų grandines.

24:1.8 (265.8) Dvasios šitose Rojaus sferose septyni asocijuotieji grandinių prižiūrėtojai ir Aukščiausiujų Energijos Centrų pirmoji kategorija įgyvendina ryšį, kuris, vadovaujant Aukščiausiesiems Vykdytojams, koordinuoja už Rojaus ribų visas materialias ir dvasines grandines, išeinančias išorėn į septynias supervisatas.

24:1.9 (265.9) Kiekvienos supervisatos būstinės pasaulyuose yra išdėstyti antriniai prižiūrėtojai laiko ir erdvės vietinėms visatoms. Didieji ir mažieji sektoriai yra supervyriausybų administraciniai skyriai, bet jie nėra susiję su šitais dvasinės energijos priežiūros reikalais. Aš nežinau, kiek antrinių grandinių prižiūrėtojų yra didžiojoje visatoje, bet Uversoje tokių būtybių yra 84.691. Antriniai prižiūrėtojai yra kuriami nuolat; kartas nuo karto Aukščiausiujų Vykdytojų pasaulyuose jie atsiranda grupėmis po septyniasdešimt. Mes juos gauname tada, kada paprašome ruošdamiesi sukurti naujas atskiras dvasinės energijos ir ryšio energijos grandines naujai atsirandančioms mūsų jurisdikcijos visatoms.

24:1.10 (265.10) Tretiniai grandinių prižiūrėtojai veikia kiekvienos vietinės visatos būstinės pasaulyje. Šita kategorija, kaip ir antriniai prižiūrėtojai, yra kuriama nuolat, sukuriama grupėmis po septynis šimtus. Į vietinės visatos juos paskiria Dienų Senieji.

24:1.11 (266.1) Grandinių prižiūrėtojai sukuriami specifinėms užduotims, ir jie amžinai tarnauja savo pirminio paskyrimo grupėse. Jie savo tarnystėje nesikeičia rotaciniu būdu, ir dėl to per amžius tyrinėja tas problemas, kurios iškyla jų pirminio paskyrimo sferose. Pavyzdžiui: Tretinis grandinės prižiūrėtojas Nr. 572.842 Salvingtone veikia nuo jūsų vietinės visatos

pirminės idėjos, ir jis yra Neadono Mykolo asmeninio personalo narys.

24:1.12 (266.2) Nesvarbu, ar jie veiktų vietinėse ar aukštesnėse visatose, grandinių prižiūrėtojai reguliuoja viską, kas susiję su tuo, kad tinkamos grandinės būtų naudojamos visų dvasinių pranešimų perdavimui ir visų asmenybių keliavimui. Visatų visatoje grandinių priežiūros darbe šitos sumanios būtybės panaudoja visas agentūras, jėgas, ir asmenybes. Jos panaudoja neapreikštas “grandinių kontrolės aukščiausiasias dvasines asmenybes,” o joms sumaniai padeda gausūs personalai, sudaryti iš Begalinės Dvasios asmenybių. Būtent jie izoliuotų evoliucinį pasaulį, jeigu jo Planetos Princas kartais sukeltų maištą prieš Visuotinį Tėvą ir jo vicegerentą Sūnų. Jie sugeba bet kokį pasaulį išjungti iš tam tikrų aukštesnės dvasinės kategorijos visatos grandinių, bet jie negali panaikinti energijos reguliuotojų materialių srovių.

24:1.13 (266.3) Visatos Grandinių Prižiūrėtojai savo ryšyje su dvasinėmis grandinėmis turi kažką panašaus į tai, ką Visatos Energijos Reguluotojai turi savo ryšyje su materialiomis grandinėmis. Abi kategorijos viena kitą papildo, iš viršaus drauge stebėdamos visas dvasines ir materialias grandines, kurias gali kontroliuoti ir manipuluoti tvariniai.

24:1.14 (266.4) Grandinių Prižiūrėtojai iš viršaus vykdo tam tikrą priežiūrą tų proto grandinių, kurios yra susietos su dvasia, didele dalimi taip, kaip energijos reguliuotojai tam tikrą jurisdikciją turi tiems proto aspektams, kurie yra susieti su fizine energija—mechaniniam protui. Apskritai kiekvienos kategorijos veikimą išplečia ryšys su kita kategorija, bet grynai intelektualių grandinių neprižiūri nė viena iš šitų kategorijų.

Taip pat šios dvi kategorijos nėra lygiavertės; visuose savo daugiapusiųose darbuose Visatos Grandinių Prižiūrėtojai yra pavaldūs Septyniems Aukščiausiesiems Energijos Reguluotojams ir jų pavaldiniams.

24:1.15 (266.5) Nors grandinių prižiūrėtojai yra visiškai vienodi savo atitinkamos kategorijos viduje, bet jie visi yra atskiri individai. Jie tikrai yra asmenės būtybės, bet turi kitokį negu Tėvo padovanotos asmenybės tipą, kokio neturi nė vienas kitas tvarinio tipas per visą visuotinę egzistenciją.

24:1.16 (266.6) Nors jūs suvoksite ir pažinsite juos, kada vis daugiau eisite į vidų link Rojaus, bet asmeninių ryšių su jais neužmegsite. Jie yra grandinių prižiūrėtojai, ir savo darbą atlieka griežtai ir sumaniai. Jie turi reikalų tiktai su tomis asmenybėmis ir esybėmis, kurios prižiūri tas veiklas, kurios yra susijusios su tomis grandinėmis, kurios yra patikėtos jų priežiūrai.

2. Surašymo Reguluotojai

24:2.1 (266.7) Nepaisant to, jog Visuotinio Intelkto kosminis protas žino apie visų *mąstančių* tvarinių buvimą ir jų vietą, bet visatų visatoje yra visų *valinių* tvarinių nepriklausomas apskaitos metodas.

24:2.2 (266.8) Surašymo Reguluotojai yra Begalinės Dvasios specialus ir užbaigtas kūrinys, ir mums nėra žinoma, koks egzistuoja jų kiekis. Jie yra taip sukurti, jog galėtų palaikyti tobulą sinchroniškumą su supervisatos atspindėjimo metodu, nors tuo pačiu metu jie yra asmeniškai jautrūs ir reaguojantys į protingą *valią*. Šitie reguliuotojai, ne iki galo suprantamu būdu,

nedelsiant gauna žinią apie valios gimimą bet kurioje didžiosios visatos dalyje. Dėl to, jie visada yra kompetentingi suteikti mums duomenis apie visų valinių tvarinių skaičių, prigimtį, ir jų buvimo vietą centrinio kūrinio ir septynių supervisatų bet kurioje dalyje. Bet jie neveikia Rojuje; ten jiems nėra poreikio. Rojuje žinios yra neatskiriamos; Dievybės žino viską.

24:2.3 (267.1) Septyni Surašymo Reguliuotojai veikia Havonoje, po vieną yra dislokuota Havonos kiekvienos grandinės pagrindiniame pasaulyje. Išskyrus šituos septynis ir šitos kategorijos rezervus Dvasios pasaulyje Rojuje, visi Surašymo Reguliuotojai veikia vadovaujami Dienų Senujų.

24:2.4 (267.2) Vienas Surašymo Reguliuotojas vadovauja kiekvienos supervisatos būstinėje, tuo tarpu tokiam pagrindiniam reguliuotojui yra pavaldūs tūkstančių tūkstančiai, po vieną kiekvienos vietinės visatos sostinėje. Visos šitos kategorijos asmenybės yra lygios, išskyrus tas, kurios yra Havonos pagrindiniuose pasauliuose ir septynis vadovus supervisatose.

24:2.5 (267.3) Septintojoje supervisatoje yra vienas šimtas tūkstančių Surašymo Reguliuotojų. Ir šitą skaičių sudaro vien tik tai tie, kurie yra skiriami į vietines visas; į jį neįtrauktas Usatijos, Orvontono visų reguliuotojų supervisatos vadovo, asmeninis personalas. Usatija, kaip ir kitų supervisatų vadovai, nėra tiesiogiai suderinti taip, jog registruotų protingą valią. Jis yra suderintas tik tai taip, kad priimtų informaciją iš savo pavaldinių, kurie yra išdėstyti Orvontono visatose; šitokiu būdu jis veikia kaip nuostabi asmenybė, susumuojanti jų pranešimus, ateinančius iš vietinių kūrinų sostinių.

24:2.6 (267.4) Kartas nuo karto Uversos oficialūs registruotojai savo dokumentuose užfiksuoja supervisatos statusą, kaip jis yra pažymimas Usatijos asmenybėje ir kaip jį pažymi Usatijos asmenybė. Tokie surašymo duomenys yra vietiniai supervisatoms; šitie pranešimai neperduodami nei į Havoną, nei į Rojų.

24:2.7 (267.5) Surašymo Reguliuotojai su žmogiškosiomis būtybėmis—kaip ir su kitais valios tvariniais—yra susiję tikrai tokiu laipsniu, kad užregistruotų valios veikimo faktą. Jie nėra susiję su tuo, kad registruotų jūsų gyvenimą ir darbus; jokia prasme jie nėra registruojančiosios asmenybės. Nebadono Surašymo Reguliuotojas, Orvontono numeris 81.412, dabar dislokuotas Salvingtone, šituo pačiu metu asmeniškai suvokia ir žino apie jūsų gyvybės buvimą čia, Urantijoje; ir jis pateiks įrašus, patvirtinančius jūsų mirtį tą patį akimirksnį, kada jūs nustosite veikti kaip valinis tvarinys.

24:2.8 (267.6) Surašymo Reguliuotojai užregistruoja naujo valinio tvarinio egzistavimą, kada yra atliekamas pirmasis valios veiksmas; jie pažymi valinio tvarinio mirtį, kada įvyksta paskutinis valios veiksmas. Dalinis valios pasireiškimas, kuris yra pastebimas kai kurių aukštesniųjų gyvūnų reakcijose, nepriklauso Surašymo Reguliuotojų sferai. Jie atlieka apskaitą tikrai bona fide valinių tvarinių, ir jie nereaguoja į nieką kitą, išskyrus *valios veikimą*. Kokiu būdu jie registruoja valios veikimą, mes nežinome.

24:2.9 (267.7) Šitos būtybės visą laiką buvo, ir visą laiką bus, Surašymo Reguliuotojai. Jos būtų palyginus bevertės bet kurioje kitoje visatos darbo srityje. Bet jie yra nesutrinkantys savo funkcija; jie niekada nesuklysta, taip pat jie tikrai niekada

nefalsifikuoja. Ir nepaisant savo nuostabių galių ir neįtikėtinų išskirtinių teisių, jie yra asmenys; jie turi atpažįstamą dvasinį buvimą ir formą.

3. Begalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai

24:3.1 (268.1) Mes neturime autentiškų žinių apie Asmeninių Padėjėjų sukūrimo laiką ir metodą. Jų kiekis turėtų būti legionas, bet Uversoje tai neužregistruota. Pagal tradicinį dedukcinį skaičiavimą, grindžiamą mūsų žiniomis apie jų darbą, aš drįstu manyti, kad jų skaičius siekia trilijonus. Mes laikomės nuomonės, jog Begalinė Dvasia nėra apribota, kokį skaičių šitų Asmeninių Padėjėjų gali sukurti.

24:3.2 (268.2) Begalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai egzistuoja tam, kad padėtų išskirtinai Dievybės Trečiojo Asmens Rojaus buvimui. Nors jie ir yra tiesiogiai priskirti Begalinei Dvasiai ir dislokuoti Rojuje, bet jie akimirksniu nuskrieja ten ir atgal iki tolimiausiųjų kūrinijos pakraščių. Kur tik nusidriekia Bendrai Kuriančiojo grandinės, ten gali pasirodyti ir šitie Asmeniniai Padėjėjai, turėdami tikslą, įvykdyti Begalinės Dvasios paliepimą. Erdve jie keliauja labai panašiai kaip ir Atsiskyrusieji Žinianešiai, bet jie nėra asmenys tokia prasme, kaip yra žinianešiai.

24:3.3 (268.3) Asmeniniai Padėjėjai yra lygūs ir tapatūs; jie neatskleidžia jokio individualybės skirtingumo. Nos Bendrai Veikiantysis į juos žiūri kaip į tikras asmenybes, bet kitiems sunku juos laikyti tikrais asmenimis; jie neparodo kokio nors dvasinio buvimo kitoms dvasinėms būtybėms. Būtybės, kilusios iš Rojaus, visada žino, kada šitie Padėjėjai būna arti; bet mes neatpažįstame asmenybės buvimo. Tai, kad jie neturi

tokio buvimo formos, neabejotinai Dievybės Trečiajam Asmeniui juos padaro dar naudingesnius.

24:3.4 (268.4) Iš visų dvasinių būtybių apreiškiamų kategorijų, kilusių iš Begalinės Dvasios, Asmeniniai Padėjėjai yra vieninteliai, kurių jūs nesutiksite kildami į vidų į Rojų.

4. Asocijuotieji Inspektoriai

24:4.1 (268.5) Septyni Aukščiausieji Vykdytojai, Begalinės Dvasios septyniose Rojaus sferose, veikia kolektyviai kaip supervaldytojų administracinė valdyba septynioms supervisatoms. Asocijuotieji Inspektoriai yra Aukščiausiųjų Vykdytojų valdžios asmeninis įkūnijimas laiko ir erdvės vietinėms visatoms. Šitie vietinių kūrinių reikalų aukštieji stebėtojai yra Begalinės Dvasios ir Rojaus Septynių Pagrindinių Dvasių bendri palikuonys. Artimais amžinybei laikais buvo įasmeninta septyni šimtai tūkstančių, ir rezervinis jų korpusas gyvena Rojuje.

24:4.2 (268.6) Asocijuotieji Inspektoriai dirba tiesiogiai vadovaujami Septynių Aukščiausiųjų Vykdytojų, būdami jų asmeniniai ir galingi atstovai laiko ir erdvės vietinėse visatose. Po vieną inspektorių yra dislokuota kiekvieno vietinio kūrinio būstinės sferoje, ir jis yra reziduojančios Dienų Sąjungos artimas partneris.

24:4.3 (268.7) Asocijuotieji Inspektoriai priima pranešimus ir rekomendacijas tikrai iš savo pavaldinių, Paskirtųjų Sargybinių, dislokuotų apgyvendintų pasaulių vietinių sistemų sostinėse, tuo tarpu savo pranešimus jie pateikia savo

tiesioginiam vadovui, konkrečios supervisatos Aukščiausiam Vykdytojui.

5. Paskirtieji Sargybiniai

24:5.1 (268.8) Paskirtieji Sargybiniai yra Septynių Aukščiausiųjų Vykdytojų koordinuojančiosios asmenybės ir ryšio atstovai. Rojuje juos įsamenino Begalinė Dvasia, ir jie buvo sukurti savo paskyrimo specialioms tikslams. Jų kiekis yra pastovus, ir jų egzistuoja lygiai septyni milijardai.

24:5.2 (269.1) Panašiai kaip Asocijuotasis Inspektorius astovauja Septyniems Aukščiausiesiems Vykdytojams visoje vietinėje visatoje, taip ir kiekvienoje iš dešimties tūkstančių to vietinio kūrinio sistemų yra po vieną Paskirtąjį Sargybinių, kuris veikia kaip superkontrolės visų septynių supervisatų reikalams toli esančios ir aukščiausiosios valdybos tiesioginis atstovas. Sargybiniai, budintys Orvontono vietinių sistemų vyriausybėse, yra tiesiogiai pavaldūs Septintajam Aukščiausiam Vykdytojui, septintosios supervisatos koordinatoriui. Bet savo administracinėje organizacijoje visi sargybiniai, pasiūsti į vietinę visatą, yra pavaldūs Asocijuotajam Inspektoriui, esančiam visatos būstinėje.

24:5.3 (269.2) Vietinio kūrinio viduje Paskirtieji Sargybiniai tarnauja pasikeisdami, jie yra perkeliami iš sistemos į sistemą. Paprastai jie pakeičiami kiekvieną tūkstantmetį vietinės visatos laiku. Jie yra tarp aukščiausiojo rango asmenybių, dislokuotų sistemos sostinėje, bet jie niekada nedalyvauja svarstymuose, susijusiuose su sistemos reikalais. Vietinėse sistemose jie tarnauja kaip keturių ir dvidešimties administratorių, kilusių iš evoliucinių pasaulių, tikrieji vadovai, bet šiaip jau kylantieji

mirtingieji su jais mažai turi ryšių. Sargybiniai beveik išimtinai rūpinasi tuo, kad jų visatos Asocijuotasis Inspektorius būtų visiškai informuotas apie visus reikalus, susijusius su sistemos, į kurią yra paskirti, gerove ir būkle.

24:5.4 (269.3) Paskirtieji Sargybiniai ir Asocijuotieji Inspektoriai nepateikia pranešimų Aukščiausiesiems Vykdytojams per supervisatos būstinę. Jie yra pavaldūs tiktai konkrečios supervisatos Aukščiausiam Vykdytojui; jų veikla skiriasi nuo Dienų Senujų administravimo.

24:5.5 (269.4) Aukščiausieji Vykdytojai, Asocijuotieji Inspektoriai, ir Paskirtieji Sargybiniai, kartu su omniafimais ir gausybe neapreikštų asmenybių, sudaro efektyvią, tiesioginę, centralizuotą, bet toli nusidriekiančią daiktų ir būtybių visos didžiosios visatos konsultacinę ir administracinio koordinavimo sistemą.

6. Absolventų Vadovai

24:6.1 (269.5) Absolventų Vadovai, kaip grupė, organizuoja techninio mokymo ir dvasinio lavinimo aukštąjį universitetą, kuris yra toks svarbus mirtingajam, kad pasiektų amžių tikslą: Dievą, poilsį, ir tuomet išstobulintos tarnystės amžinybę, ir vadovauja šitam universitetui. Šitos labai asmenės būtybės savo vardą gauna dėl savo darbo pobūdžio ir tikslo. Jos išimtinai yra atsidavusios toms užduotims, kad laiko supervisatose baigusius mokymą mirtinguosius vestų per Havonos mokymo ir lavinimo kursą, kuris turi tikslą kylančiuosius piligrimus perengti priėmimui į Rojų ir į Užbaigtumo Korpusą.

24:6.2 (269.6) Man nėra uždrausta imtis užduoties jums papasakoti apie šitų Absolventų Vadovų darbą, bet jis yra toks ultradvasinis, jog mane apima neviltis, kad negaliu materialiam protui adekvačiai pavaizduoti sampratos apie jų daugiapusę veiklą. Gyvenamuosiuose pasauliuose, po to, kada jūsų matymo spektras būna išplėstas ir kada esate išlaisvinti iš materialių palyginimų pančių, tada jūs galite pradėti suvokti prasmę tų realybių, kurių “nei akis gali pamatyti, nei ausis gali išgirsti, ir kurios žmogui niekada nebuvo atėjusios ir mintin,” net ir tuos dalykus, kuriuos “Dievas paruošė tiems, kurie myli tokias amžinąsias tiesas.” Nevisą laiką jūsų regėjimo ir dvasinio suvokimo diapazonas bus toks apribotas.

24:6.3 (270.1) Absolventų Vadovai yra įsitraukę į laiko piligrimų vedimą per Havonos pasaulių septynias grandines. Tas vadovas, kuris jus pasveikina tada, kada atvykstate į Havonos išorinės grandinės priėmimo pasaulį, su jumis pasiliks per jūsų visą karjerą dangiškosiose grandinėse. Nors per savo gyvenimą viename milijarde pasaulių jūs bendrausite su nesuskaičiuojama gausybe kitų asmenybių, bet jūsų Absolventų Vadovas eis su jumis iki pat jūsų žengimo į priekį Havonoje pabaigos ir matys, kaip jūs užmiegate baigiamuoju laiko miegu, tuo miegu, kada jūs amžiams pereinate į Rojaus tikslą miegodami, kur, jums atsibudus, jus pasveikins Rojaus Kompanionas, paskirtas tam, kad jus pasveikintų ir galbūt pasiliktų su jumis tol, kol būsite priimtas į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą.

24:6.4 (270.2) Absolventų Vadovų skaičius pranoksta žmogiškojo proto suvokimo galią, o jie ir toliau atsiranda. Jų kilmė yra kažkokia paslaptinga. Jie neegzistavo nuo pat amžinybės; jie

paslaptinai atsiranda, kada būna reikalingi. Apie Absolventų Vadovą nėra jokio įrašo nė vienoje centrinės visatos valdoje iki tos tolimosios praeities dienos, kada visų laikų pirmasis mirtingasis piligrimas prasiskynė sau kelią į centrinio kūrinio išorinę juostą. Tą patį akimirksnį, kada jis atvyko į šios išorinės grandinės pagrindinį pasaulį, jį draugiškai pasveikino Malvorianas, pirmasis iš Absolventų Vadovų, kuris dabar ir vadovauja jų aukščiausiai tarybai ir yra jų milžiniškos švietimo organizacijos vadovas.

24:6.5 (270.3) Rojaus dokumentuose apie Havoną, skyriuje, pavadintame “Absolventų Vadovai,” atsiranda šitas pirminis įrašas:

24:6.6 (270.4) “Ir Malvorianas, pirmasis iš šitos kategorijos, iš tiesų pasveikino ir mokė Havoną suradusį piligrimą ir iš tikrųjų jį vedė iš išorinių pradinio patyrimo grandinių, žingsnis po žingsnio ir grandinė po grandinės, kol jis stovėjo pačioje visų asmenybių Šaltinio ir Likimo akivaizdoje, vėliau peržengdamas per amžinybės slenkstį į Rojų.”

24:6.7 (270.5) Tuo tolimu metu aš buvau paskirtas į Dienų Senujų tarnystę Uversoje, ir mes visi džiūgavome dėl to užtikrinimo, jog, galų gale, piligrimai ir iš mūsų supervisatos pasieks Havoną. Per amžius mes buvome mokomi, jog erdvės evoliuciniai tvariniai pasieks Rojų, ir neapsakomas visų laikų susižavėjimas nuvilnijo per dangiškąsias ribas, kada pirmasis piligrimas iš tikrųjų atvyko.

24:6.8 (270.6) Šito Havoną suradusio piligrimo vardas yra *Grandfanda*, o jis gimė pirmosios supervisatos 1.131 vietinės visatos 62 žvaigždyno 84 sistemos 341 planetoje. Jo atvykimas

buvo ženklas tam, kad būtų sukurta visatų visatos programų transliavimo tarnyba. Iki to laiko programos buvo transliuojamos tikrai supervisatose ir vietinėse visatose, bet paskelbimas apie Grandfandos atvykimą prie Havonos vartų, reiškė, jog prasidėjo “erdvės pranešimai apie šlovę,” šitaip pavadinti, nes pirmoji visatos transliuota programa pranešė apie pirmosios iš evoliucinių būtybių atvykimą į Havoną tam, kad patektų į kylančios egzistencijos tikslą.

24:6.9 (270.7) Absolventų Vadovai niekada neišvyksta iš Havonos pasaulių; jie yra atsidavę laiko ir erdvės absolventų pilgrimų tarnystei. Ir jūs kada nors akis į akį susitikssite su šitomis kilniomis būtybėmis, jeigu neatstumsite tvirto ir visiškai išstobulinto plano, sumanyto tam, kad įgyvendintų jūsų išlikimą ir pakilimą.

7. Absolventų Vadovų kilmė

24:7.1 (270.8) Nors evoliucija nėra centrinės visatos kategorija, bet mes manome, jog Absolventų Vadovai yra išstobulinti arba labiau patyrę nariai iš centrinės visatos kitos tvarinių kategorijos, Havonos Tarnų. Absolventų Vadovai turi tokį užuojautos gilumą ir tokį sugebėjimą suprasti pakilusius tvarinius, jog mes esame įsitikinę, kad šitą kultūrą jie yra įgavę realiu tarnavimu supervisatų valdose kaip visuotinės tarnystės Havonos Tarnai. Jeigu šitas požiūris nėra teisingas, tai, kaip tuomet mes galėtume paaiškinti, jog nuolat išnyksta vyresnieji arba labiau patyrę tarnai?

24:7.2 (271.1) Tarnas bus ilgam išvykęs iš Havonos su supervisatos užduotimi, prieš tai atlikęs daug tokių misijų, sugrįš namo, jam bus suteikta “asmeninio ryšio” su Rojaus Centrinio Švytėjimu

privilegija, bus apkabintas Spindinčiųjų Asmenų, ir išnyks iš savo dvasinių bičiulių atpažinimo, kad daugiau niekada nebepasirodys tarp tų, kurie yra jo paties rūšies.

24:7.3 (271.2) Sugrįžęs iš tarnystės supervisorioje, Havonos Tarnas gali patirti daugelį dieviškųjų apkabinimų ir po jų tiesiog tapti išaukštintu tarnu. Spindinčio apkabinimo patyrimas nebūtinai reiškia, jog tas tarnas turi virsti Absolventų Vadovu, bet maždaug vienas ketvirtadalis iš tų, kurie pasiekia dieviškąjį apkabinimą, į valdų tarnystę nebesugrįžta.

24:7.4 (271.3) Dangiškuosiuose dokumentuose yra gausybė tokių pastraipų, kaip šitoji:

24:7.5 (271.4) “Ir Havonos tarnas numeris 842.842.682.846.782, vardu Sudna, atvyko iš supervisatos tarnystės, buvo priimtas Rojuje, pažino Tėvą, patyrė dieviškąjį apkabinimą, ir išnyko.”

24:7.6 (271.5) Kada dokumentuose atsiranda tokia pastraipa, tada tokio tarno karjera būna užbaigta. Bet tiesiog po trijų akimirkų (jūsų laiku šiek tiek trumpiau negu po trijų dienų) naujai gimęs Absolventų Vadovas “spontaniškai” pasirodo Havonos visatos išorinėje grandinėje. O Absolventų Vadovų skaičius, galintis šiek tiek skirtis, be jokios abejonės dėl tų, kurie patiria pasikeitimą, tiksliai prilygsta išnykusiųjų tarnų skaičiui.

24:7.7 (271.6) Yra papildoma priežastis tam, jog būtų daroma prielaida, kad Absolventų Vadovai turi būti išsivystę Havonos Tarnai, ir tai yra šitų vadovų ir jų asocijuotų tarnų tas neabejotinas polinkis suformuoti tokį nepaprastą prisirišimą. Tas būdas, kuriuo šitos tariamai atskiros būtybių kategorijos

supranta ir užjaučia viena kitą, yra visiškai nepaaiškinamas. Tai gaivina ir įkvepia, matant jų abipusį atsidavimą.

24:7.8 (271.7) Septynios Pagrindinės Dvasios ir asocijuoti Septyni Aukščiausieji Energijos Reguluotojai, atitinkamai, yra Aukščiausiosios Būtybės proto potencialo ir energijos potencialo asmenės saugyklos, kurių, dar iki šiol, jis nenaudoja asmeniškai. Ir kada šitie Rojaus partneriai bendradarbiauja, kad sukurtų Havonos Tarnus, tada pastarieji yra savaime įtraukiami į Aukštybės tam tikras fazes. Havonos Tarnai šitokiu būdu yra, aktualybėje, laiko-erdvės sferų tam tikrų evoliucinių potencialų atspindys tobuloje centrinėje visatoje, kuris visas yra atskleidžiamas tada, kada tarnas yra transformuojamas ir sukuriamas iš naujo. Mes manome, jog šita transformacija vyksta, reaguojant į Begalinės Dvasios valią, be jokios abejonės veikiančios Aukščiausiojo vardu. Absolventų Vadovų nekuria Aukščiausioji Būtybė, bet mes visi laikomės nuomonės, jog patirtinė Dievybė tam tikru būdu yra susijusi su šitomis transakcijomis, kurios sukuria šitas būtybes.

24:7.9 (271.8) Ši Havona, per kurią dabar keliauja kylantieji mirtingieji, daugeliu atžvilgių skiriasi nuo tos centrinės visatos, kokia ji buvo iki Grandfandos laikų. Mirtingųjų pakilusiųjų atvykimas į Havonos grandines pradėjo didžiulius pakeitimus centrinio ir dieviškojo kūrinio organizacijoje, pakeitimus, kuriuos be jokios abejonės pradėjo Aukščiausioji Būtybė—evoliucinių tvarinių Dievas—reaguodama į pirmojo iš savo patirtinių vaikų iš septynių supervisatų atvykimą. Absolventų Vadovų atsiradimas, kartu su tretinių supernafimų sukūrimu, rodo, jog tai yra Dievo Aukščiausiojo veiksmai.

24:7.10 (271.1) [Pateikta Uversos Dieviškojo Patarėjo.]

25 Dokumentas. Erdvės Žinianešių gausybės

25:0.1 (273.1) BEGALINĖS Dvasios šeimoje tarpinę padėtį užima Erdvės Žinianešių gausybės. Šitos visapusiškos būtybės veikia kaip jungiamosios grandys tarp aukščiausiųjų asmenybių ir tarnaujančiųjų dvasių. Žinianešių gausybės apima dangiškųjų būtybių tokias kategorijas:

25:0.2 (273.2) 1. Havonos Tarnus.

25:0.3 (273.3) 2. Visuotinius Sutaikytojus.

25:0.4 (273.4) 3. Juridinius Patarėjus.

25:0.5 (273.5) 4. Dokumentų Saugotojus Rojuje.

25:0.6 (273.6) 5. Dangiškuosius Registruotojus.

25:0.7 (273.7) 6. Morontinius Kompanionus.

25:0.8 (273.8) 7. Rojaus Kompanionus.

25:0.9 (273.9) Iš septynių išvardintų grupių, tik tai trys—tarnų, sutaikytojų, ir Morontinių Kompanionų—yra sukuriamos tokios; likusios keturios grupės atstovauja angeliškųjų kategorijų pasiekimo lygiams. Sutinkamai su neatskiriama prigimtimi ir pasiekimo statusu, šios žinianešių gausybės įvairiai tarnauja visatų visatoje, bet visada yra pavaldžios nurodymams tų, kurie vadovauja jų paskyrimo valdoms.

1. Havonos Tarnai

25:1.1 (273.10) Nors pavadinti tarnais, bet šitie centrinės visatos “tarpiniai tvariniai” nėra tarnai buitine šio žodžio prasme.

Dvasiniame pasaulyje nėra tokio dalyko, kaip namų tarno darbas; visos tarnystės yra šventos ir džiuginančios; taip pat ir aukštesnės būtybių kategorijos iš tiesų nemenkina žemesniųjų egzistencijos kategorijų.

25:1.2 (273.11) Havonos Tarnai yra Septynių Pagrindinių Dvasių ir jų partnerių, Septynių Aukščiausių Energijos Reguluotojų, bendras kūrybinis darbas. Šitas kūrybinis bendradarbiavimas arčiausiai priartėja prie to, kad būtų modelis ilgam sąrašui dualios kategorijos reprodukcijų evoliucinėse visatose, pradedant nuo to, kada Sūnaus Kūrėjo-Kuriančiosios Dvasios ryšys sukuria Ryškiają ir Ryto Žvaigždę, ir einant žemyn iki dauginimosi lytiniu būdu tokiuose pasauliuose, kaip Urantija.

25:1.3 (273.12) Tarnų skaičius yra milžiniškas, ir visą laiką jų sukurama daugiau. Jie atsiranda grupėmis po vieną tūkstantį trečiąją akimirką po Pagrindinių Dvasių ir Aukščiausių Energijos Reguluotojų susirinkimo savo bendroje teritorijoje Rojaus tolimame šiauriniame sektoriuje. Kiekvienas ketvirtas tarnas savo tipu yra labiau fizinis negu kiti, tai yra, iš kiekvieno tūkstančio, septyni šimtai penkiasdešimt yra akivaizdžiai tikro dvasinio tipo, bet du šimtai penkiasdešimt yra pusiau fiziniai prigimtimi. Šitie *ketvirtieji tvariniai* yra materialių būtybių (materialių Havonos prasme) kategorijos, panašesni į fizinius energijos reguluotojus negu į Pagrindines Dvasias.

25:1.4 (274.1) Asmenybės ryšiuose tai, kas yra dvasiška, viešpatauja atžvilgiu to, kas yra materialu, nors dabar Urantijoje taip neatrodo; ir sukuriant Havonos Tarnus, vyrauja dvasinio viešpatavimo dėsnis; nustatytas santykis sukuria tris dvasines būtybes ir vieną pusiau fizinę.

25:1.5 (274.2) Naujai sukurti tarnai, kartu su naujai atsirandančiais Absolventų Vadovais, visi baigia lavinimo kursus, kurių metu kiekvienoje iš septynių Havonos grandinių nuolat moko vyresnieji vadovai. Tada Tarnai yra paskiriami atlikti tokią veiklą, kuriai yra labiausiai tinkami, ir kadangi jie yra dviejų tipų—dvasiniai ir pusiau fiziniai—tai labai mažai yra apribojimų tam darbo spektrui, kurį šitos įvairiapusės būtybės gali atlikti. Aukštesnės arba dvasinės grupės yra atrenkamos ir paskiriamos į Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios tarnystes, ir į Septynių Pagrindinių Dvasių darbą. Didžiuliais kiekiais jie yra pasiunčiami, kartas nuo karto, kad tarnautų studijų pasaulyuose, supančiuose septynių supervisatų būstinių sferas, pasaulyuose, skirtuose laiko kylančiųjų sielų, kurios rengiasi pakilimui į Havonos grandines, baigiamajam mokymui ir dvasinei kultūrai. Tiek dvasios tarnai, tiek ir jų labiau fiziniai bičiuliai taip pat yra paskiriami Absolventų Vadovų padėjėjais ir partneriais, kad padėtų ir mokytų įvairias kylančiųjų tvarinių kategorijas, kurios pasiekė Havoną, ir kurios stengiasi pasiekti Rojų.

25:1.6 (274.3) Havonos Tarnai ir Absolventų Vadovai demonstruoja transcendentinį atsidavimą savo darbui ir jaudinančią meilę vieni kitiems, tokią meilę, kurią, nors ji yra dvasinė, jūs galėtumėte suprasti, palygindami su žmogiškosios meilės reiškiniu. Būna dieviškas patosas tarnams išsiskiriant su vadovais, kas šitaip dažnai atsitinka, kada tarnai yra išsiunčiami į užduotis už centrinės visatos ribų; bet jie vyksta su džiaugsmu, o ne liūdėdami. Sukeliantis pasitenkinimą džiaugsmas dėl aukštos pareigos yra dvasinių būtybių nustelbiantis jausmas. Liūdesys negali egzistuoti ištikimai atliktos dieviškos pareigos sąmonės akivaizdoje. Ir kada

žmogaus kylanti siela stovės prieš Aukščiausiąjį Teisėją, tada amžinosios svarbos sprendimo nenulems materialūs pasisekimai arba kiekybiniai pasiekimai; nuosprendis, aidintis per aukštuosius rūmus, skelbia: “Gera atlikta, gerasis ir *ištikimasis* tarne; tu buvai ištikimas keletos pagrindinių dalykų atžvilgiu; tu tikrai būsi paverstas visatos realybių valdovu.”

25:1.7 (274.4) Supervisatos tarnystėje Havonos Tarnai visada yra paskiriami į tą sferą, kuriai vadovauja toji Pagrindinė Dvasia, į kurią jie yra labiausiai panašūs bendromis ir specialiomis išimtinėmis dvasinėmis teisėmis. Jie tarnauja tikrai švietimo pasauliuose, kurie supa septynių supervisatų sostines, o paskutinis Uversos pranešimas pažymi, kad jos 490 palydovų veikė beveik 138 milijardai tarnų. Jie yra įsitraukę į begalinę veiklos įvairovę, kas susiję su šitų švietimo pasaulių, sudarančių Orvontono supervisatos superuniversitetus, darbu. Čia jie yra jūsų kompanionai; jie atvyko žemyn iš jūsų būsimosios kitos karjeros tam, kad studijuotų jus ir įkvėptų jus ta tikrove ir tvirtumu, kad jūs galų gale užbaigsite mokymąsi laiko visatose ir pereisite į amžinybės valdas. Ir šituose ryšiuose tarnai įgauna tą preliminarų tarnavimo laiko kylantiems tvariniams patyrimą, kuris yra toks naudingas jų vėlesniame darbe Havonos grandinėse Absolventų Vadovų partneriais arba—pervestais tarnais—pačiais Absolventų Vadovais.

2. Visuotiniai Sutaikytojai

25:2.1 (275.1) Kiekvienam sukurtam Havonos Tarnui, sukuriama septyni Visuotiniai Sutaikytojai, po vieną kiekvienai supervisatai. Šitas kūrybinis vyksmas apima atspindinčio

reagavimo į Rojuje vykstančias transakcijas konkrečios supervisatos metodą.

25:2.2 (275.2) Septynių supervisatų būstinių pasauliuose veikia Septynių Pagrindinių Dvasių atspindžiai. Šitų Atspindinčiųjų Dvasių prigimtį pavaizduoti materialiams protams yra sunki užduotis. Jos yra tikros asmenybės; ir vis tik kiekvienas supervisatos grupės narys tobulai atspindi tikrai vieną iš Septynių Pagrindinių Dvasių. Ir kiekvieną kartą, kada Pagrindinės Dvasios susivienija su energijos reguliuotojais tam, kad sukurtų Havonos Tarnų grupę, tada tuo pačiu metu būna sukoncentravimas į vieną iš Atspindinčiųjų Dvasių kiekvienoje iš supervisatos grupių, ir toks pat visiškai subrendusių Visuotinių Sutaikytojų skaičius iš karto atsiranda superkūrinių būstinių pasauliuose. Jeigu, kuriant tarnus, iniciatyvos imtųsi Septintoji Pagrindinė Dvasia, tai sutaikytojus turėtų savyje ne kurios nors kitos, bet tikrai septintosios kategorijos Atspindinčiųjų Dvasių gelmės; ir kartu su vieno tūkstančio Orvontono prigimtės tarnų sukūrimu, kiekvienos supervisatos sostinėje pasirodytų po vieną tūkstantį septintosios kategorijos sutaikytojų. Iš šitų epizodų, kurie atspindi Pagrindinių Dvasių septinkartę prigimtį, iškyla tos septynios kategorijos sukurtų sutaikytojų, kurie tarnauja kiekvienoje supervisatoje.

25:2.3 (275.3) Ikirojinio statuso sutaikytojai netarnauja tarpusavyje keisdami tarp supervisatų, jų tarnavimas ribojasi savo gimtojo kūrinių segmentu. Dėl to kiekvienas supervisatos korpusas, apimantis kiekvienos sukurtos kategorijos vieną septintadalį, labai ilgą laiką praleidžia vienos iš Pagrindinių Dvasių įtakoje, neveikiamas likusiųjų, nes, nors visos septynios

yra *atspindimos* supervisatos sostinėse, bet kiekvienoje supervisatoje *viešpatauja* tikrai viena.

25:2.4 (275.4) Kiekvieną iš šių septynių superkūrinių realiai persmelkia ta viena iš Pagrindinių Dvasių, kuri ir vadovauja jo likimui. Šitaip kiekviena supervisata tampa panaši į gigantišką veidrodį, atspindintį vadovaujančios Pagrindinės Dvasios prigimtį ir charakterį, ir visa tai kiekvienoje pavaldžioje vietinėje visatoje toliau tęsia Kuriančiųjų Motinų Dvasių buvimas ir veikimas. Evoliuciniam augimui tokios aplinkos pasekmė yra tokia giluminė, jog savo posupervisatinėje karjeroje sutaikytojai kolektyviai demonstruoja keturiasdešimt devynis patirtinius požiūrius, arba įžvalgas, kiekvieną atskiru aspektu—dėl to neužbaigtus—bet visi vienas kitą kompensuoja ir drauge turi polinkį apimti Aukštybės apskritimą.

25:2.5 (275.5) Kiekvienoje supervisatoje Visuotiniai Sutaikytojai atsiduria tokioje padėtyje, kad būna neįprastai ir nuo gimimo suskirstyti į grupes po keturis, į susivienijimus, kuriuose jie tarnauja toliau. Kiekvienoje grupėje trys yra dvasinės asmenybės, o viena, kaip tarnų ketvirtieji tvariniai, yra pasia materiali būtybė. Šitas kvartetas sudaro sutaikomąją komisiją ir turi tokius narius:

25:2.6 (275.6) 1. *Teisėjq-Arbitrq*. Jis yra kitų trijų vieningai paskirtas kaip kompetentingiausias ir geriausiai parengtas tam, kad būtų juridinės grupės vadovu.

25:2.7 (275.7) 2. *Dvasinį Advokatą*. Jį skiria teisėjas-arbitras tam, kad pateiktų įrodymus ir apgintų teises visų asmenybių, kurios yra įtrauktos į bet kokį reikalą, kuris yra paskirtas sutaikomosios komisijos svarstymui.

25:2.8 (276.1)

3. *Dieviškąjį Nuosprendžio Įvykdytoją.* Šis sutaikytojas savo įgimtų savybių dėka yra parengtas tam, kad užmegztų ryšį su valdų materialiomis būtybėmis ir kad įvykdytų šios komisijos nuosprendžius. Dieviškieji nuosprendžių įvykdytojai, būdami ketvirtaisiais tvariniais—labiau materialiomis būtybėmis—yra beveik, bet nevysiškai, matomi mirtingųjų rasių siauro spektro regėjimui.

25:2.9 (276.2)

4. *Registruotoją.* Likęs komisijos narys automatiškai tampa registruotoju, tribunolo tarnautoju. Jis pasirūpina, jog visi dokumentai būtų tinkamai paruošti supervisatos archyvams ir vietinės visatos registrams. Jeigu komisija tarnauja evoliuciniame pasaulyje, tada, trečiasis pranešimas, padedant nuosprendžio įvykdytojui, yra parengiamas tam, kad būtų šios jurisdikcijos sistemos vyriausybės fiziniai dokumentai.

25:2.10 (276.3)

Kada vyksta sesija, tada komisija veikia kaip grupė iš trijų, kadangi svarstymo metu advokatas nedalyvauja ir prisijungia tik tai tada, kada užbaigus svarstymą formuluojamas nuosprendis. Dėl to šitos komisijos kartais yra vadinamos teisėjų trejetais.

25:2.11 (276.4)

Sutaikytojai daug prisideda prie to, kad visatų visata veiktų sklandžiai. Keliaudami per erdvę trigubu serafiniu greičiu, jie tarnauja kaip keliaujantys pasaulių teismai, kaip komisijos, skirtos greitai spręsti nedidelius sunkumus. Jeigu ne šitos mobilios ir nuostabiai teisingos komisijos, tai sferų tribunolai būtų beviltiškai užversti šių sferų nedidelių nesusipratimų nagrinėjimu.

^{25:2.12 (276.5)} Šitie teisėjų trejetai nenagrinėja amžinosios svarbos reikalų; siela, laiko tvarinio amžinosios perspektyvos, niekada nebūna pastatomos į pavojų dėl jų veiksmų. Sutaikytojai nenagrinėja klausimų, kurie pranoksta laiko tvarinių laikinąją egzistenciją ir kosminę gerovę. Tačiau kada komisija kartą yra pradėjusi svarstyti problemą, tada jos sprendimai yra galutiniai ir visada vienbalsiai; dėl teisėjo-arbitro nuosprendžio neteikiama jokia apeliacija.

3. Toli siekianti Sutaikytojų tarnystė

^{25:3.1 (276.6)} Sutaikytojai turi grupės būstinę savo supervisatos sostinėje, kur yra laikomas jų pirminis rezervinis korpusas. Jų antriniai rezervai yra išdėstyti vietinių visatų sostinėse. Jaunesni ir mažiau patyrę komisijų nariai savo tarnystę pradeda žemesniuose pasauliuose, tokiuose pasauliuose, kaip Urantija, ir yra ugdomi taip, kad imtų spręsti didesnes problemas po to, kada būna įgavę brandesnio patyrimo.

^{25:3.2 (276.7)} Sutaikytojų kategorija yra visiškai patikima; nė vienas narys niekada nenuklydo į šalį. Nors nėra neklystantys išmintimi ir nuosprendžiu, bet jie yra neabejotinai patikimi ir neklystamai ištikimi. Jie gimsta supervisatos būstinėje ir galiausiai į ten sugrįžta, besivystydami per visatos tarnystės lygius, kurie yra tokie:

^{25:3.3 (276.8)} 1. *Sutaikytojai Pasauliams*. Kada tik atskirų pasaulių vadovaujančios asmenybės labai smarkiai pasimeta arba iš tikrųjų atsiduria aklavietėje, kaip deramai veikti egzistuojančiomis aplinkybėmis, ir, jeigu reikalas nėra pakankamai reikšmingas, jog būtų pateiktas valdų įprastai sudarytiems tribunolams, tuomet, gavusi prašymą iš dviejų

asmenybių, po vieną iš kiekvienos ginčo pusės, sutaikomoji komisija pradės veikti nedelsiant.

25:3.4 (277.1) Kada šitie administraciniai ir juridiniai sunkumai yra perduoti į sutaikytojų rankas tam, kad išnagrinėtų ir priimtų sprendimą, tada savo valdžia jie yra aukščiausieji. Bet jie neformuluos sprendimo tol, kol nebus išklaudyti visi liudijimai, ir jų valdžiai nėra absoliučiai jokio apribojimo pakviesti liudininkus iš bet kur ir iš visur. Ir nors jų sprendimams negali būti jokios apeliacijos, bet kartais reikalai vystosi taip, jog komisija savo dokumentus užverčia koku nors konkrečiu momentu, pateikia savo išvadą, ir visą klausimą perduoda aukštesniesiems sferų tribunolams.

25:3.5 (277.2) Komisijos narių sprendimai yra užregistruojami planetos registruose ir, jeigu reikalinga, būna įvykdomi dieviškojo nuosprendžio įvykdytojo. Jo galia yra labai didžiulė, o jo veiklos spektras apgyvendintame pasaulyje yra labai platus. Dieviškieji nuosprendžių įvykdytojai meistriškai manipuliuoja tuo, kas atitinka interesus to, kas ir turėtų būti. Kartais jų darbas yra atliekamas akivaizdžios valdos gerovės labui, o kartais jų veiksmus laiko ir erdvės pasauliuose būna sunku paaiškinti. Nors, įvykdydami dekretus, jie nemeta iššūkio nei gamtos dėsniui, nei valdų nustatytai tvarkai, bet dažnai jie iš tiesų įvykdo savo keistus veiksmus ir įgyvendina sutaikytojų mandatus, sutinkamai su aukštesniais sistemos administravimo įstatymais.

25:3.6 (277.3) 2. *Sutaikytojai Sistemų Būstinėms.* Iš tarnystės evoliuciniuose pasauliuose šitos komisijos iš keturių narių yra paaukštinamos, kad pareigas atliktų sistemos būstinėje. Čia jos turi daug darbo, ir įrodo, jog yra žmonių, angelų, ir kitų

dvasinių būtybių supratingi draugai. Teisėjų trejetai tvarko ne tiek asmeninius nesutarimus, kiek grupinius ginčus ir nesusipratimus, kylančius tarp skirtingų tvarinių kategorijų; o sistemos būstinėje gyvena tiek dvasinės, tiek materialios būtybės, o taip pat ir apjungti tipai, tokie, kaip Materialieji Sūnūs.

25:3.7 (277.4) Tą patį akimirksnį, kada Kūrėjai sukuria besivystančius individus, turinčius pasirinkimo galią, tą pačią akimirką yra atsitraukiama nuo dieviškojo tobulo sklandaus veikimo; nesusipratimai tikrai iškils, ir privalu pasirūpinti, kad šitie nuoširdūs požiūrio skirtumai būtų teisingai suderinti. Mes visi turėtume prisiminti, jog visaišminčiai ir visagaliai Kūrėjai galėjo padaryti vietines visas lygiai tokias pačias tobulas, kaip Havoną. Jokioms sutaikymo komisijoms nereikia veikti centrinėje visatoje. Bet Kūrėjai su visa savo išmintimi nusprendė šito nedaryti. Ir nors jie sukūrė visas, kuriose yra gausybė skirtumų ir knibždėte knibžda sunkumų, bet jie lygiai taip pat parūpino mechanizmus ir priemones tam, kad visus šituos skirtumus suderintų ir visą šitą tariamą painiavą harmonizuotų.

25:3.8 (277.5) 3. *Žvaigždynų Sutaikytojai*. Iš tarnystės sistemose sutaikytojai yra pakeliami į žvaigždyno problemų svarstymą, kad nagrinėtų mažesnius sunkumus, iškylančius tarp apgyvendintų pasaulių vieno šimto sistemų. Nedaug problemų, iškylančių žvaigždyno būstinėje, patenka į jų jurisdikciją, bet jie yra užimti tuo, kad vyksta iš sistemos į sistemą, rinkdami įrodymus ir rengdami preliminarūs pareiškimus. Jeigu nesutarimas yra nuoširdus, jeigu šie sunkumai iškyla dėl nuoširdžių nuomonės skirtumų ir dėl nuoširdžių požiūrių

įvairovės, tai nesvarbu, kad ir kiek nedaug asmenų gali būti į ją įtraukta, nesvarbu, koks akivaizdžiai smulkmenišką yra šis nesusipratimas, bet visada galima pasitelkti sutaikymo komisiją tam, kad nesutarimas būtų išnagrinėtas.

25:3.9 (277.6) 4. *Sutaikytojai Vietinėms Visatoms.* Šitame didesniame visatos darbe komisijos nariai suteikia didžiulę pagalbą tiek Melkizedekams, tiek Sūnums Arbitrams, tiek žvaigždynų vadovams ir asmenybių gausybėms, susijusioms su šito vieno šimto žvaigždynų koordinavimu ir administravimu. Vietinės visatos būstinių sferų įvairios serafimų ir kitokių gyventojų kategorijos naudojasi teisėjų trejetų pagalba ir sprendimais.

25:3.10 (278.1) Beveik neįmanoma paaiškinti tų nesutarimų, kurie gali iškilti sistemos, žvaigždyno, ar visatos smulkiuose reikaluose, pobūdžio. Sunkumai tikrai atsiranda, bet jie yra visai nepanašūs į materialios egzistencijos, kaip ji yra gyvenama evoliuciniuose pasauliuose, apgailėtinus išbandymus ir skausmus.

25:3.11 (278.2) 5. *Sutaikytojai Supervisatų Mažiesiems Sektoriams.* Šių komisijų nariai nuo vietinių visatų problemų pereina prie tyrinėjimo tų klausimų, kurie iškyla jų supervisatos mažuosiuose sektoriuose. Kuo toliau jie kyla į vidų nuo individualių planetų, tuo mažiau materialių pareigų yra dieviškajam nuosprendžių įvykdytojui; palaipsniui jis prisiima naują gailestingumo-teisingumo aiškintojo vaidmenį, tuo pačiu metu—būdamas labiau materialus—palaiko komisijos kaip visumos nematomą ryšį su jos tyrimų materialiais aspektais.

25:3.12 (278.3) 6. *Sutaikytojai Supervisatų Didiesiems Sektoriams.*

Komisijos narių darbo pobūdis toliau keičiasi jiems žengiant į priekį. Vis mažėja nesusipratimų, kuriuos tenka nagrinėti, ir vis daugėja paslaptinių reiškinių, kuriuos tenka paaiškinti ir interpretuoti. Etapas po etapo jie vystosi iš nesutarimų arbitrų į *paslapčių aiškintojus*— teisėjai išsivysto į aiškinančius mokytojus. Kažkada jie buvo arbitrai tiems, kurie dėl neišmanymo leidžia kilti sunkumams ir nesutarimams; bet dabar jie tampa instruktoriais tiems, kurie yra pakankamai išmintingi ir pakantūs, kad išvengtų proto susikirtimų ir nuomonių konfliktų. Kuo aukštesnis tvarinio išsilavinimas, tuo daugiau pagarbos jis rodo kitų žinioms, patyrimui, ir nuomonėms.

25:3.13 (278.4) 7. *Sutaikytojai Supervisatai.* Čia sutaikytojai tampa

lygiaverčiai—keturi vienas kitą suprantantys ir tobulai veikiantys arbitrai-mokytojai. Dieviškasis nuosprendžių įvykdytojas nebetenka baudžiamosios galios ir tampa šio dvasinio trejeto fiziniu balsu. Iki šito laiko šitie patarėjai ir mokytojai yra susipažinę kaip ekspertai su didžiąja dalimi realių problemų ir sunkumų, kurie iškyla sprendžiant supervisatos reikalus. Šitaip jie tampa kylančiųjų piligrimų, kurie gyvena švietimo sferose, supančiose supervisatų būstinių pasaulius, nuostabiais patarėjais ir išmintingais mokytojais.

25:3.14 (278.5) Visi sutaikytojai tarnauja bendroje Dienų Senujų

priežiūroje ir tiesiogiai vadovaujant Įvaizdžio Padėjėjams iki tokio meto, kada būna pervedami į Rojų. Gyvenimo Rojuje metu jie yra tiesiogiai pavaldūs tai Pagrindinei Dvasiai, kuri vadovauja tai supervisatai, kurioje jie yra kilę.

25:3.15 (278.6) Supervisatos registrai neišvardina tų sutaikytojų, kurie paliko supervisatos jurisdikciją, o tokios komisijos yra plačiai pasklidusios po visą didžiąją visatą. Pagal paskutinįjį registracijos pranešimą Uversoje jų kiekis, veikiantis Orvontone, siekia beveik aštuoniolika trilijonų komisijų—daugiau kaip septyniasdešimt trilijonų individų. Bet šitie yra tiktai mažytis fragmentas iš tų gausybės sutaikytojų, kurie buvo sukurti Orvontone; tas skaičius iš viso yra daug didesnis ir prilygsta visam Havonos Tarnų kiekiui, turint omenyje transmutavimą į Absolventų Vadovus.

25:3.16 (278.7) Kartas nuo karto, supervisatos sutaikytojų skaičiui augant, jie yra pervedami į tobulumo tarybą Rojuje, iš kurios jie vėliau Begalinės Dvasios yra išvystomi į koordinuojantį korpusą visatų visatai, nuostabią būtybių grupę, kuri nuolat auga savo kiekiu ir sumanumu. Dėl patirtinio kilimo ir Rojaus mokymo jie yra įgavę unikalų suvokimą apie Aukščiausiosios Būtybės atsirandančią tikrovę, ir jie raižo visatų visatą su specialiomis užduotimis.

25:3.17 (279.1) Sutaikymo komisijos nariai niekada nebūna išskirti. Keturių narių grupė amžinai tarnauja taip, kaip jie buvo suvienyti iš pat pradžių. Net savo pašlovintoje tarnystėje jie ir toliau tarnauja kaip sukaupto kosminio patyrimo ir ištobulintos patirtinės išminties kvartetai. Jie yra amžinai suvienyti kaip laiko ir erdvės aukščiausiojo teisingumo įkūnijimas.

4. Juridiniai Patarėjai

25:4.1 (279.2) Šitie dvasinio pasaulio juridiniai ir techniniai protai nebuvo tokie sukurti. Iš ankstyvųjų supernafimų ir omniafimų, vieną milijoną pačių tvarkingiausių protų Begalinė Dvasia

atrinko kaip šitos milžiniškos ir visapusiškos grupės branduolį. Ir visą laiką nuo to tolimojo meto iš visų, kurie siekia tapti Juridiniais Patarėjais, buvo reikalaujama realaus patyrimo, kaip evoliucinio kūrinio planuose yra taikomi tobulumo įstatymai.

25:4.2 (279.3) Juridiniai Patarėjai yra paimami iš tokių asmenybių kategorijų gretų:

25:4.3 (279.4) 1. Supernafimų.

25:4.4 (279.5) 2. Sekonafimų.

25:4.5 (279.6) 3. Tertiafimų.

25:4.6 (279.7) 4. Omniafimų.

25:4.7 (279.8) 5. Serafimų.

25:4.8 (279.9) 6. Kai Kurių Kylančiųjų Mirtingųjų Tipų.

25:4.9 (279.10) 7. Kai kurių Kylančiųjų Tarpinių Būtybių Tipų.

25:4.10 (279.11) Šiuo metu, neskaičiuojant mirtingųjų ir tarpinių būtybių, kurios visos turi laikinąjį paskyrimą, Juridinių Patarėjų skaičius, registruotas Uversoje ir veikiantis Orvontone, šiek tiek viršija šešiasdešimt vieną trilijoną.

25:4.11 (279.12) Juridiniai Patarėjai dažnai veikia kaip individai, bet tarnystei paskyrimo sferose yra organizuoti grupėmis po septynis ir turi bendras būstines. Kiekvienoje grupėje bent jau penki turi turėti nuolatinį statusą, tuo tarpu du gali būti laikinai susivieniję. Kylantieji mirtingieji ir kylantieji tarpiniai tvariniai tarnauja šitose patarėjų komisijose tuo metu, kada kyla į Rojų, bet jie nepatenka į nuolatinius mokymo kursus Juridiniams

Patarėjams, taip pat jie niekada netampa ir šios kategorijos nuolatiniais nariais.

25:4.12 (279.13) Tie mirtingieji ir tarpiniai tvariniai, kurie laikinai tarnauja su patarėjais, tokiam darbui yra parenkami dėl savo sumanaus visuotinio įstatymo ir aukščiausiojo teisingumo suvokimo. Kada jūs keliaujate link savojo tikslo Rojuje, nuolat įgydami daugiau žinių ir didesnę meistriškumą, tada jums visą laiką yra suteikiama galimybė jau sukauptą išmintį ir patyrimą išdalinti kitiems; visą laiką eidami į vidų iki pasiekiate Havoną jūs vaidinate mokytojo-mokinio vaidmenį. Sau kelią per šito milžiniško patirtinio universiteto kylančiuosius lygius jūs skinsitės darbu, perteikdami tiems, kurie yra žemiau už jus, naujai įgytas žinias savo žengimo į priekį karjere. Pagal visuotinę tvarką nėra manoma, kad jūs įgijote žinių ir tiesos tol, kol nepademonstravote savo sugebėjimo ir noro šitas žinias ir tiesą perteikti kitiems.

25:4.13 (280.1) Po ilgo mokymo ir aktualaus patyrimo, bet kuriai iš tarnaujančiųjų dvasių, esančių aukštesniame už cherubimo statusą, leidžiama gauti nuolatinį Juridinio Patarėjo paskyrimą. Visi kandidatai į šią tarnystės kategoriją patenka savanoriškai; bet kartą tokias pareigas prisiėmę, jų atsisakyti nebegali. Tikrai Dienų Senieji šituos patarėjus gali perkelti į kitokią veiklą.

25:4.14 (280.2) Juridinių Patarėjų mokymas, pradėtas vietinių visatų Melkizedeko koledže, tęsiasi Dienų Senujų teismuose. Iš šito supervisatos mokymo jie vyksta į “septynių apskritimų mokyklas,” išdėstytas Havonos grandinių pagrindiniuose pasauliuose. O iš pagrindinių pasaulių jie yra priimami į “įstatymo etikos ir Aukštybės metodo koledžą,” Rojaus lavinimo mokyklą Juridinių Patarėjų tobulinimui.

25:4.15 (280.3) Šitie patarėjai yra daugiau negu juridiniai ekspertai; jie yra *taikomosios* teisės studentai ir mokytojai, visatos įstatymų, taikomų visų tų, kurie gyvena toli nusidriekusių kūrinių milžiniškose sferose, gyvenimams ir likimams. Laikui einant, jie tampa laiko ir erdvės gyvosiomis įstatymų bibliotekomis, užkirsdami kelią begaliniam vargams ir nereikalingiems uždelsimams, laiko asmenybėms aiškindami tai, kokios procedūros formos ir būdai yra labiausiai priimtini amžinybės valdovams. Jie sugeba taip patarti erdvės darbininkams, kad šie galėtų veikti taip, jog tai derintųsi su Rojaus reikalavimais; jie yra visų tvarinių mokytojai, kas susiję su Kūrėjų metodais.

25:4.16 (280.4) Tokia taikomosios teisės gyvoji biblioteka negalėtų būti sukurta; tokios būtybės turi būti išvystytos realiu patyrimu. Begalinės Dievybės yra egzistencialios, dėl to joms yra kompensuojama patyrimo stoka; jos žino viską dar net iki to laiko, kada viską patiria, bet šitų nepatirtinių žinių savo pavaldiems tvariniams jos neperteikia.

25:4.17 (280.5) Juridiniai Patarėjai yra atsidavę tokiam darbui, kuris užkerta kelią uždelsimui, palengvina žengimą pirmyn, ir pataria, kad pasisektų. Visuomet yra *geriausias* ir *teisingas* kelias, kaip atlikti darbus; visuomet yra tobulumo metodas, dieviškasis būdas, ir šitie patarėjai žino, kaip mus visus nukreipti, kad surastume šitą geresnį būdą.

25:4.18 (280.6) Šitos nepaprastai išmintingos ir praktiškos būtybės visada yra artimai susijusios su Visuotinių Cenzorių tarnyste ir darbu. Melkizedekai yra aprūpinti tokiu pajėgiu korpusu. Sistemų, žvaigždynų, visatų, ir supervisatų sektorių valdovai yra visi gausiai aprūpinti šitais dvasinio pasaulio specialiais

arba juridinio konsultavimo protais. Speciali grupė veikia kaip juridiniai patarėjai Gyvybės Nešėjams, patardama šitiems Sūnums dėl to leistino laipsnio, kuriuo galima nukrypti nuo nustatytos gyvybės paskleidimo tvarkos ir kitaip juos mokydama apie jų išskirtines teises ir veikimo mastą. Jie yra visų būtybių klasių patarėjai dėl visų dvasinio pasaulio transakcijų tinkamo panaudojimo ir metodų. Bet jie tiesiogiai ir asmeniškai nepalaiko ryšių su šių sferų materialiais tvariniais.

25:4.19 (280.7) Be patarimų juridiniais klausimais, Juridiniai Patarėjai yra lygiai tiek pat atsidavę tam, kad veiksmingai aiškintų visus įstatymus, susijusius su tvariniais būtybėmis—fizinėmis, intelektualiomis, ir dvasinėmis. Jie yra prieinami Visuotiniams Sutaikytojams ir visiems kitiems, kurie trokšta sužinoti įstatymo tiesą; kitais žodžiais sakant, sužinoti, kokios galima tikėtis Dievybės Aukštybės reakcijos konkrečioje situacijoje, kada yra nustatyti fizinės, intelektualios, ir dvasinės tvarkos faktoriai. Jie net mėgina aiškinti Galutiniojo metodą.

25:4.20 (281.1) Juridiniai Patarėjai yra parinktos ir patikrintos būtybės; aš nežinau nė vieno, kuris būtų nuklydęs į šalį. Uversoje mes neturime jokių dokumentų, liudijančių, kad jie kada nors būtų buvę nuteisti už išniekinimą tų dieviškųjų įstatymų, kuriuos jie taip sumaniai aiškina ir taip iškalbingai interpretuoja. Jų tarnystės sferai nėra nė vieno apribojimo, kuris būtų žinomas, taip pat iš tikrųjų jie neturėjo nė vieno apribojimo ir savo žengimui į priekį. Jie ir toliau tarnauja patarėjais net iki Rojaus vartų; visa įstatymo ir patyrimo visata jiems yra atvira.

5. Dokumentų Saugotojai Rojuje

25:5.1 (281.2) Iš tretinių supernafimų Havonoje, kai kurie iš vyresniųjų pagrindinių registruotojų yra parenkami Dokumentų Saugotojais, Šviesos Salos oficialiųjų archyvų laikytojais, tų archyvų, kurie yra kontrastas gyviesiems registro dokumentams žinių saugotojų protuose, kartais vadinamų “Rojaus gyvąja biblioteka.”

25:5.2 (281.3) Registruojantys apgyvendintų planetų angelai yra visų individualių dokumentų šaltinis. Kiek tai yra susiję tiek su oficialiais dokumentais, tiek su gyvaisiais dokumentais, tai per visas visas veikia kiti registruotojai. Nuo Urantijos iki Rojaus, egzistuoja abu registravimai: vietinėje visatoje, daugiau yra rašytinių dokumentų ir mažiau gyvųjų; Rojuje, daugiau yra gyvųjų dokumentų ir mažiau formaliųjų; Uversoje, ir vieni, ir kiti yra vienodai prieinami.

25:5.3 (281.4) Organizuotame ir apgyvendintame kūrinyje kiekvienas reikšmingas atsitikimas yra registruojamas. Nors ne didesnės kaip vietinės svarbos įvykiai yra registruojami tikrai vietiniu mastu, atitinkamai yra registruojami ir platesnės reikšmės įvykiai. Iš Nebadono planetų, sistemų, ir žvaigždynų viskas, kas turi svarbos visatai, yra siunčiama į Salvingtoną; ir iš tokių visatų sostinių šitie epizodai, kurie yra susiję su sektorių ir supervyriausybių reikalais, yra perduodami aukštesniam registravimui. Rojus taip pat turi atitinkamą supervisatos ir Havonos duomenų santrauką; ir šitą istorinį ir augantį pasakojimą apie visatų visatą saugo šitie išaukštinti tretiniai supernafimai.

25:5.4 (281.5) Nors kai kurios iš šitų būtybių buvo pasiųstos į supervisatas tam, kad tarnautų Registravimų Vadovais, vadovaujančiais Dangiškųjų Registruotojų veiklai, bet niekada

nė viena nebuvo perkelta iš savosios kategorijos nuolatinio sąrašo.

6. Dangiškieji Registruotojai

25:6.1 (281.6) Jie yra tie registruotojai, kurie visus įrašus dubliuoja, padarydami pirminį dvasinį įrašą ir pasiau materialią kopiją—ką būtų galima pavadinti antruoju egzemplioriumi. Šitą jie gali daryti dėl savo ypatingo sugebėjimo vienu ir tuo pačiu metu valdyti tiek dvasinę, tiek materialią energiją. Dangiškieji Registruotojai nesukuriami tokiais; jie yra iš vietinių visatų pakilę sarafimai. Septynių supervisatų būstinėse juos priima, klasifikuoja, ir paskiria į savo darbo sferas Registravimų Vadovų tarybos. Ten taip pat yra mokyklos Dangiškųjų Registruotojų lavinimui. Uversoje mokyklai vadovauja Išminties Tobulintojai ir Dieviškieji Patarėjai.

25:6.2 (281.7) Kada šie registruotojai visatos tarnystėje žengia į priekį, tada savo dvigubo registravimo sistemą jie ir toliau tęsia, šitokiu būdu visada savo įrašus padarydami prieinamus visoms būtybių klasėms, pradedant materialios kategorijos būtybėmis ir baigiant aukštosiomis šviesos dvasiomis. Jūsų pereinamejoje patirtyje, kada kilsite iš šito materialaus pasaulio, tada visada galėsite pasitikrinti, ir šiaip jau žinoti, savojo statuso sferos istoriją ir tradicijas.

25:6.3 (282.1) Šie registruotojai yra išmėgintas ir išbandytas korpusas. Niekada man neteko išgirsti apie kokio nors Dangiškojo Registruotojo nuklydimą ir niekada nebuvo nustatyta, kad jie būtų registravimą sufalsifikavę. Jie yra pavaldūs dvigubam inspektavimui, jų registravimus įdėmiai tikrina išaukštinti jų bičiuliai iš Uversos ir Galingieji

Žinianešiai, kurie patvirtina pirminių dvasinių įrašų labiau fizinių kopijų teisingumą.

25:6.4 (282.2) Nors besivystančių registruotojų, dislokuotų pavaldžiose užregistruotose sferose Orvontono visatose, skaičius siekia trilijonų trilijonus, bet tų, kurie šį statusą yra pasiekę, kiekis Uversoje nesiekia aštuonių milijonų. Šitie vyresnieji arba baigusieji mokymąsi registruotojai yra laiko ir erdvės parengtų dokumentų saugotojai ir persiuntėjai supervisatose. Jų nuolatinė būstinė yra žiedinėje buveinėje, supančioje registravimų teritoriją Uversoje. Šitų dokumentų saugojimo jie niekada nepalieka kitiems; kaip individai jie gali išvykti, bet niekada neišvyksta dideliais kiekiais.

25:6.5 (282.3) Kaip tie supernafimai, kurie yra tapę Dokumentų Saugotojais, taip ir Dangiškųjų Registruotojų korpusas, turi nuolatinį paskyrimą. Kada serafimai ir supernafimai kartą yra paskiriami į šitą tarnystę, tada jie liks atitinkamai Dangiškaisiais Registruotojais ir Dokumentų Saugotojais iki pilnutinio Dievo Aukščiausiojo įsmeninimo naujo ir modifikuoto administravimo dienos.

25:6.6 (282.4) Uversoje šitie vyresnieji Dangiškieji Registruotojai gali parodyti įrašus apie viską, kas turi kosminės svarbos visame Orvontone nuo Dienų Senųjų atvykimo tolimų laikų, tuo tarpu amžinojoje Saloje Dokumentų Saugotojai saugo tos valdos archyvus, kurie paliudija Rojaus transakcijas nuo Begalinės Dvasios įsmeninimo laikų.

7. Morontiniai Kompanionai

25:7.1 (282.5) Šitie vietinės visatos Motinos Dvasios vaikai yra draugai ir partneriai visų tų, kurie gyvena kylančiojo morontinį gyvenimą. Jie nėra tokie, be kurių negalima apsieiti kylančiojo realiame darbe, tvariniui žengiant į priekį, taip pat jie iš tikrųjų jokia prasme nepakeičia serafinių sargybinių, kurie dažnai lydi savo mirtinguosius partnerius kelionėje į Rojų. Morontiniai Kompanionai yra tiesiog kilnūs šeimininkai tiems, kurie tik pradeda ilgą kilimą į vidų. Jie taip pat yra sumanūs poilsio organizatoriai, ir šitame darbe jiems efektyviai padeda praeities vaizdo reguliuotojai.

25:7.2 (282.6) Nors Nebadono morontiniuose mokymo pasauliuose jūs turėsite atlikti rimtų ir vis sunkesnių užduočių, bet visada jums bus suteikti reguliarūs poilsio ir sugrįžimų į praeitį laikotarpiai. Per visą kelionę į Rojų visada bus laikas poilsiui ir dvasinei pramogai; o šviesos ir gyvenimo karjeroje visada būna laikas garbinimui ir naujam pasiekimui.

25:7.3 (282.7) Šitie Morontiniai Kompanionai yra tokie draugiški partneriai, jog kada jūs pagaliau paliksite morontinio patyrimo paskutiniąją fazę, kada jūs rengsitės pradėti supervisatos dvasios jaudinantį patyrimą, tada jums tikrai bus gaila, jog šitie draugiški tvariniai negali jūsų lydėti, bet jie tarnauja išimtinai vietinėse visatose. Kylančiosios karjeros kiekvienoje pakopoje visos asmenybės, su kuriomis susitiksime, bus draugiškos ir malonios bendrauti, bet tol, kol sutiksime Rojaus Kompanionus, jūs nesurasite jokios kitos grupės, kuri būtų taip atsidavusi draugystei ir bendravimui.

25:7.4 (283.1) Morontinių Kompanionų darbas yra išsamiau pavaizduotas tuose pasakojimuose, kurie aiškina jūsų vietinės visatos reikalus.

8. Rojaus Kompanionai

25:8.1 (283.2) Rojaus Kompanionai yra sudėtinė arba surinkta grupė, sudaryta iš serafimų, sekonafimų, supernafimų, ir omniafimų gretų. Nors jie tarnauja tokį laikotarpį, kurį jūs laikytumėte nepaprasta laiko trukme, bet jų statusas nėra nuolatinis. Kada šitoji tarnystė yra užbaigta, kaip taisyklė (bet nebūtinai taip) jie sugrįžta į tas savo pareigas, kurias jie vykdė tuomet, kai buvo pakviesti į Rojaus tarnystę.

25:8.2 (283.3) Angeliškųjų gausybių narius į šią tarnystę paskiria vietinių visatų Motinos Dvasios, supervisatų Atspindinčiosios Dvasios, ir Rojaus Madžestonas. Juos pakviečia į centrinę Salą ir Rojaus Kompanionais paskiria viena iš Septynių Pagrindinių Dvasių. Šalia nuolatinio statuso Rojuje šita laikina Rojaus Kompanionų tarnystė yra aukščiausioji garbė, kuri kada nors buvo suteikta tarnaujančiosioms dvasioms.

25:8.3 (283.4) Šitie parinkti angelai yra atsidavę kompanionų tarnystei ir yra paskiriami partneriais visoms būtybių klasėms, kurioms gali tekti vienoms būti Rojuje, daugiausia pakilusiems mirtingiesiems, bet taip pat ir visiems kitiems, kurie centrinėje Saloje yra vieni. Rojaus Kompanionai neturi nieko ypatingo, ką galėtų suteikti labui tų, su kuriais jie broliaujasi; jie tiesiog yra kompanionai. Beveik kiekviena kita būtybė, kurią jūs, mirtingieji, sutiksite gyvendami Rojuje—be savo bičiulių piligrimų—turės su jumis arba jums padaryti ką nors konkrečiau; bet šitie kompanionai yra paskiriami tiksliai tam, kad būtų su jumis ir bendrautų su jumis kaip asmenybės bičiuliai. Dažnai jiems tarnauti padeda kilnūs ir nuostabūs Rojaus Piliečiai.

25:8.4 (283.5) Mirtingieji atvyksta iš rasių, kurios yra labai visuomeniškos. Kūrėjai gerai žino, jog “žmogui būti vienam nėra gerai,” ir dėl to yra parūpinama draugija, net ir Rojuje.

25:8.5 (283.6) Jeigu jūs, kaip pakilęs mirtingasis, tikrai pasiektumėte Rojų savo žemiškosios karjeros kompaniono ar artimo bičiulio draugijoje, arba, jeigu jūsų likimo serafinis sargybinis kartais tikrai atvyktų kartu su jumis arba jūsų lauktų, tuomet jokio nuolatinio kompaniono jums nebūtų paskirta. Bet jeigu atvyksite vienas, tuomet kompanionas tikrai pasveikins jus, kada atsibusite iš baigiamojo laiko miego Šviesos Saloje. Net jeigu ir yra žinoma, kad jus lydės kažkas iš kilimo draugijos, tai laikini kompanionai bus paskirti tam, kad pasveikintų jus ant amžinųjų krantų ir palydėtų jus į rezervaciją, parengtą jūsų ir jūsų bičiulių priėmimui. Jūs galite būti tikri, kad jus šiltai pasveikins, kada jūs patirsite prisikėlimą amžinybėje ant amžinųjų Rojaus krantų.

25:8.6 (283.7) Sutikimo kompanionai yra paskiriami tada, kada kylantysis paskutines dienas gyvena Havonos paskutinėje grandinėje, ir jie atidžiai tikrina mirtingojo kilmės ir kupino įvykių kilimo per erdvės pasaulius ir Havonos grandines dokumentus. Kada laiko mirtinguosius jie pasveikina, tada jie jau būna gerai susipažinę su šitų atvykstančiųjų piligrimų karjera ir tuoj pat įrodo, jog yra užjaučiantys ir įdomūs kompanionai.

25:8.7 (283.8) Tuo metu, kada Rojuje gyvensite kaip ikiužbaigtasis, jeigu dėl kokios nors priežasties jūs būtumėte tikrai atskirtas nuo savojo partnerio kilimo karjeroje—mirtingojo ar serafinio—jums bus nedelsiant paskirtas Rojaus Kompanionas tam, kad patartų ir glaudžiai bendrautų. Kada jis kartą būna

paskirtas atskirai gyvenančiam Rojuje pakilusiam mirtingajam, tada šis kompanionas pasilieka su šituo asmeniu tol, kol prie jo vėl prisijungia jo kilimo partneriai arba kol jis yra deramai įtraukiamas į Užbaigtumo Korpusą.

25:8.8 (284.1) Rojaus Kompanionai paskiriami pagal savo laukimo eilę, išskyrus tai, kad pakilusiojo niekada neatiduodama į globą tokiam kompanionui, kurio prigimtis yra ne tokia, kaip jo supervisatos tipas. Jeigu Urantijos mirtingasis šiandien atvyktų į Rojų, tai jam būtų paskirtas pirmasis laukiantis kompanionas, kuris yra arba kilęs Orvontone, arba šiaip turintis Septintosios Pagrindinės Dvasios prigimtį. Dėl to omniafimai su pakilusiais tvariniais iš septynių supervisatų netarnauja.

25:8.9 (284.2) Rojaus Kompanionai atlieka daug papildomų tarnysčių: Jeigu kylantysis mirtingasis kartais pasiektų centrinę visatą vienas ir, jam keliaujant per Havoną, kažkurioje Dievybės jaudinančio patyrimo fazėje suklyptų, tada deramu kursu jis būtų sugrąžintas į laiko visatas, ir nedelsiant būtų duotas ženklas Rojaus Kompanionų rezervams. Vienas iš šitos kategorijos būtų paskirtas vykti kartu su nugalėtu piligrimu tam, kad būtų su juo, guostų jį, ir pakeltų jam nuotaiką, ir pasiliktų su juo tol, kol jis sugrįžtų į centrinę visatą, kad atnaujintų kilimą į Rojų.

25:8.10 (284.3) Jeigu kylantysis piligrimas patyrė pralaimėjimą Dievybės jaudinančiame patyrimo tuo metu, kai per Havoną keliavo kylančiojo serafimo, mirtingojo karjeros angelo sargo, draugijoje, tuomet šis apsispręstų lydėti savo mirtingąjį partnerį. Šitie serafimai visada pasisiūlo ir jiems yra leidžiama lydėti savo ilgalaikius draugus atgal į laiko ir erdvės tarnystę.

25:8.11 (284.4) Bet šitaip nebūna su dviem artimai susietais mirtingaisiais pakilusiaisiais: Jeigu vienas pasiekia Dievą, tuo tarpu kitam laikinai nepasiseka, tai tas individas, kurį lydėjo sėkmė, nedvejodamas nusprendžia sugrįžti į evoliucinius kūrinius su nusivylusia asmenybe, bet šito daryti neleidžiama. Vietoje šito, duodama žinia Rojaus Kompanionų rezervams, ir parenkamas vienas iš savanorių tam, kad lydetų nusivylusį piligrimą. Tada savanoris Rojaus Pilietis būna susiejamas su mirtinguoju, kurį lydėjo sėkmė ir kuris leidžia laiką centrinėje Saloje, laukdamas pralaimėjusiojo draugo sugrįžimo iš Havonos, ir tuo metu jis moko kai kuriose Rojaus mokyklose, pateikdamas jaudinančio patyrimo pasakojimą apie evoliucinį pakilimą.

25:8.12 (284.5) [Parengta Vieno Aukštojo Valdžioje iš Uversos.]

26 Dokumentas. Centrinės visatos tarnaujančiosios dvasios

26:0.1 (285.1) SUPERNAFIMAI yra Rojaus ir centrinės visatos tarnaujančiosios dvasios; jos yra Begalinės Dvasios vaikų žemiausios grupės aukščiausia kategorija—angeliškosios gausybės. Tokios tarnaujančiosios dvasios turi būti sutinkamos nuo Rojaus Salos iki laiko ir erdvės pasaulių. Organizuoto ir apgyvendinto kūrinio nė viena didesnė dalis nebūna be jų tarnystės.

1. Tarnaujančiosios Dvasios

26:1.1 (285.2) Angelai yra visos erdvės evoliucinių ir kylančiųjų valios tvarinių tarnaujantieji dvasiniai padėjėjai; jie taip pat yra šių sferų dieviškųjų asmenybių aukštesniųjų gausybių kolegos

ir dirbantys partneriai. Visų kategorijų angelai yra atskiros asmenybės ir yra labai smarkiai individualizuoti. Jie visi turi didžiulį sugebėjimą tam, kad įvertintų praeities vaizdo reguliuotojų tarnavimą. Kartu su Erdvės Žinianešių Gausybėmis, tarnaujančiosios dvasios turi poilsio ir permainų periodus; jos yra labai bendraujančios prigimties, ir turi tokį bendravimo sugebėjimą, kuris toli pranoksta žmogiškųjų būtybių bendravimo sugebėjimą.

26:1.2 (285.3) Didžiosios visatos tarnaujančiosios dvasios yra klasifikuojamos taip:

26:1.3 (285.4) 1. Supernafimai.

26:1.4 (285.5) 2. Sekonafimai.

26:1.5 (285.6) 3. Tertiafimai.

26:1.6 (285.7) 4. Omniafimai.

26:1.7 (285.8) 5. Serafimai.

26:1.8 (285.9) 6. Cherubimai ir Sanobimai.

26:1.9 (285.10) 7. Tarpiniai Tvariniai.

26:1.10 (285.11) Angeliškųjų kategorijų atskiri nariai visiškai nėra stacionarūs, kas susiję su asmeniu statusu visatoje. Tam tikrų kategorijų angelai kažkuriam laikotarpiui gali tapti Rojaus Kompanionais; kiti tampa Dangiškaisiais Registruotojais; dar kiti pakyla į Juridinių Patarėjų gretas. Kai kurie iš cherubimų gali siekti serafinio statuso ir likimo, tuo tarpu evoliuciniai serafimai gali pasiekti kylančiųjų Dievo Sūnų dvasinius lygius.

26:1.11 (285.12) Septynios tarnaujančiųjų dvasių kategorijos, kaip jos yra apreikštos, tam, jog būtų apie jas papasakota, pagal savo veikimo didžiausią svarbą kylantiesiems tvariniams, yra sugrupuotos taip:

26:1.12 (285.13) 1. *Centrinės Visatos Tarnaujančiosios Dvasios*. Trys *supernafimų* kategorijos tarnauja Rojaus-Havonos sistemoje. Pirminiai arba Rojaus supernafimai yra sukurti Begalinės Dvasios. Antrinė ir tretinė kategorijos, tarnaujančios Havonoje, atitinkamai yra Pagrindinių Dvasių ir Grandinių Dvasių palikuonys.

26:1.13 (286.1) 2. *Supervisatų Tarnaujančiosios Dvasios*—sekonafimai, tertiafimai, ir omniafimai. *Sekonafimai*, Atspindinčiųjų Dvasių vaikai, įvairiai tarnauja septyniose supervisatose. *Tertiafimai*, kilę iš Begalinės Dvasios, galiausiai yra atsidavę Sūnų Kūrėjų ir Dienų Senujų ryšio tarnystei. *Omniafimus* drauge sukūrė Begalinė Dvasia ir Septyni Aukščiausieji Vykdytojai, ir jie yra išimtiniai pastarųjų tarnai. Šitos trys kategorijos bus aptariamoms kitame šitos serijos dokumente.

26:1.14 (286.2) 3. *Vietinių Visatų Tarnaujančiosios Dvasios* apima *serafimus* ir jų padėjėjus, *cherubimus*. Mirtingieji kylantieji pradinį ryšį užmezga su šitais Visatos Motinos Dvasios palikuonimis. *Tarpiniai tvariniai*, kilę iš apgyvendintų pasaulių, nevisiškai yra tikrosios angeliškosios kategorijos, nors funkciškai dažnai yra grupuojami su tarnaujančiosiomis dvasiomis. Jų istorija, su paaiškinimu apie serafimus ir cherubimus, yra pateikiama tuose dokumentuose, kurie aptaria jūsų vietinės visatos reikalus.

26:1.15 (286.3)

Visos angeliškųjų gausybių kategorijos yra atsidavusios įvairioms visatos tarnystėms; ir vienokiu arba kitokiu būdu jos tarnauja dangiškųjų būtybių aukštesnėms kategorijoms; bet būtent supernafimai, sekonaifimai, ir tertiaifimai, dideliais kiekiais, yra panaudojami tam, kad būtų palengvintas vis augančio tobulumo kilimo planas laiko vaikams. Veikdamos centrinėje visatoje, supervisatose, ir vietinėse visatose, jos sudaro tą nepertrauktą dvasinių tarnų grandinę, kurią parūpino Begalinė Dvasia tam, kad būtų padedama ir vadovaujama visiems tiems, kurie per Amžinąjį Sūnų stengiasi pasiekti Visuotinį Tėvą.

26:1.16 (286.4)

Supernafimai “dvasiniu poliariskumu” yra apribojami tiksliai dėl vieno veikimo aspekto, dėl aspekto su Visuotiniu Tėvu. Jie gali dirbti po vieną, išskyrus tada, kada tiesiogiai panaudoja išskirtines Tėvo grandines. Kada jie gauna energiją atlikdami tiesioginę Tėvo tarnystę, tada supernafimai turi savanoriškai susivienyti į poras tam, kad galėtų veikti. Sekonaifimai yra lygiai taip pat apriboti ir priedo turi dirbti poromis tam, kad sinchronizuotųsi su Amžinojo Sūnaus grandinėmis. Serafimai gali dirbti po vieną kaip nutolusios ir lokalizuotos asmenybės, bet į grandinę jie gali įsijungti tiksliai tada, kada būna poliarizuoti kaip ryšio poros. Kada tokios dvasinės būtybės yra susietos kaip poros, tada apie vieną yra kalbama, kaip apie kitos papildinį. Papildantys ryšiai gali būti laikini; nebūtinai jie turi būti nuolatinio pobūdžio.

26:1.17 (286.5)

Šių nuostabių šviesos tvarinių egzistencija yra palaikoma tiesiogiai paimant visatos pirminių grandinių dvasinę energiją. Urantijos mirtingieji šviesos energiją turi gauti per vegetatyvinį įsikūnijimą, bet angeliškosios gausybės

į grandinę yra įjungtos; jos “turi maistą, apie kurį jūs nežinote.” Jos taip pat naudojasi nuostabiųjų Trejybės Sūnų Mokytojų cirkuliuojančiais mokymais; jos žinias suvokia ir išmintį įsisavina didele dalimi labai panašiu metodu, kaip įsisavina gyvybės energiją.

2. Galingieji Supernafimai

^{26:2.1 (286.6)} Supernafimai yra sumanūs tarnai visiems būtybių tipams, kurie gyvena Rojuje ir centrinėje visatoje. Šitie aukštieji angelai yra sukurti trijose pagrindinėse kategorijose: pirminiai, antriniai, ir tretiniai.

^{26:2.2 (287.1)} *Pirminiai supernafimai* yra Bendrai Veikiančiojo išskirtiniai palikuonys. Savo tarnavimą maždaug po lygiai jie padalina tarp Rojaus Piliečių tam tikrų grupių ir visą laiką augančio pakilusiųjų piligrimų korpuso. Šitie amžinosios Salos angelai yra labai veiksmingi, padėda vystyti abiejų Rojaus gyventojų grupių esminį mokymą. Jie įneša didžiulį indėlį, kuris padeda šioms dviems unikalių visatos tvarinių grupėms suprasti vienai kitą—vienai, kuri yra dieviškojo ir tobulo valios tvarinio aukščiausias tipas, ir kitai, kuri yra valios tvarinio žemiausiojo tipo ištobulinta evoliucija visoje visatoje.

^{26:2.3 (287.2)} Pirminių supernafimų darbas yra toks unikalus ir išskirtinis, kad jis bus atskirai aptartas kitame dokumente.

^{26:2.4 (287.3)} *Antriniai supernafimai* yra kylančiųjų būtybių reikalų reguliuotojai Havonos septyniose grandinėse. Jie lygiai taip pat rūpinasi ir tuo, kad pasitarnautų Rojaus Piliečių daugybės kategorijų, kurios ilgus laikotarpius gyvena centrinio kūrinio

pasaulių grandinėse, mokomajam lavinimui, bet jų tarnystės šito aspekto mums neleidžiama aptarti.

26:2.5 (287.4) Šitų aukštųjų angelų yra septyni tipai, kiekvienas iš jų yra kilęs iš vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių, ir savo prigimtimi yra atitinkamai sumodeliuotas. Kolektyviai, Septynios Pagrindinės Dvasios sukuria unikalių būtybių ir esybių daug skirtingų grupių, o kiekvienos kategorijos atskiri nariai prigimtimi yra palyginti vienodi. Bet kada tos pačios Septynios Dvasios kuria individualiai, tada dėl to atsiradusios kategorijos visada yra prigimtimi septinkartės; kiekvienos Pagrindinės Dvasios vaikai turi savo kūrėjo prigimtį ir atitinkamai skiriasi nuo kitų. Tokia yra antrinių supernafimų kilmė, o visų septynių sukurtų tipų angelai tarnauja visuose veiklos kanaluose, kurie yra atviri jų visai kategorijai, daugiausia centrinės ir dieviškosios visatos septyniose grandinėse.

26:2.6 (287.5) Kiekvienai iš septynių Havonos planetinių grandinių tiesiogiai vadovauja viena iš Septynių Grandinių Dvasių, kurios pačios yra kolektyvinis—dėl to vienodas—Septynių Pagrindinių Dvasių kūrinys. Nors šitos septynios papildomos Havonos dvasios turi Trečiojo Šaltinio ir Centro prigimtį, bet jos nebuvo pirminės modelinės visatos dalis. Jos ėmė veikti po pirminio (amžinojo) kūrinio, bet likus daug laiko iki Grandfandos laikų. Be jokios abejonės jos atsirado kaip Pagrindinių Dvasių kūrybinė reakcija į išskylančią Aukščiausiosios Būtybės tikslą, ir jos buvo pastebėtos veikiančios po to, kada buvo organizuota didžioji visata. Begalinė Dvasia ir visi jos kuriantieji padėjėjai, kaip visuotiniai koordinatoriai, atrodo, jog yra su kaupu apdovanoti tuo

sugebėjimu, kad parodytų tinkamas kūrybines reakcijas į vienu metu vykstančius įvykius patirtinėse Dievybėse ir besivystančiose visatose.

^{26:2.7 (287.6)} *Tretiniai supernafimai* yra kilę iš šitų Septynių Grandinių Dvasių. Kiekviena iš jų, atskiroje Havonos grandinėje, Begalinės Dvasios yra įgaliota sukurti pakankamą kiekį tretinės kategorijos superafinių tarnų tam, kad patenkintų centrinės visatos poreikius. Tuo metu, kai Grandinių Dvasios iki laiko piligrimų atvykimo į Havoną šitų angeliškųjų tarnų sukūrė palyginus nedaug, tai Septynios Pagrindinės Dvasios antrinių supernafimų net nepradėjo kurti tol, kol nenusileido Grandfanda. Kadangi iš šių dviejų kategorijų senesnė yra tretinių supernafimų, todėl jie bus aptarti pirmiau.

3. Tretiniai Supernafimai

^{26:3.1 (288.1)} Šitie Septynių Pagrindinių Dvasių tarnai yra Havonos įvairių grandinių angeliškieji specialistai, o jų tarnystė skirta tiek kylantiesiems laiko piligrimams, tiek besileidžiantiesiems amžinybės piligrimams. Tobulo centrinio kūrinio šiame milijarde mokymosi pasaulyje, visų kategorijų jūsų superafiniai padėjėjai bus jums visiškai matomi. Ten jūs būsite, aukščiausiaja prasme, broliškos ir suprantančios būtybės, palaikančios abipusį ryšį ir jaučiančios abipusę simpatiją. Jūs taip pat visiškai atpažinsite ir nuostabiai broliausitės su besileidžiančiais piligrimais, Rojaus Piliečiais, kurie šitomis grandinėmis keliauja iš vidaus į išorę, patekdami į Havoną per pirmosios grandinės pagrindinį pasaulį, ir eina pirmyn link išorės į septintąją grandinę.

26:3.2 (288.2) Kylantieji piligrimai iš septynių supervisatų pereina per Havoną priešinga kryptimi, patekdami per septintosios grandinės pagrindinį pasaulį, ir eina pirmyn į vidų. Nėra nustatyta jokio laiko limitu kylančiųjų tvarinių žengimui į priekį iš pasaulio į pasaulį ir iš grandinės į grandinę, lygiai taip, kaip nėra nustatyta laiko trukmės, kuri būtų sutartinai paskirta gyventi morontiniuose pasauliuose. Bet tuo metu, kai tinkamai išsivysčiusiems individams gali nereikėti gyventi viename ar daugiau vietinės visatos mokymosi pasaulių, tai nėra vienas piligrimas negali išvengti perėjimo per visas septynias vis didėjančio sudvasinimo Havonos grandines.

26:3.3 (288.3) Tas tretinių supernafimų korpusas, kuris iš esmės yra paskirtas į laiko piligrimų tarnystę, klasifikuojamas taip:

26:3.4 (288.4) 1. *Harmonijos Prižiūrėtojai*. Turėtų būti akivaizdu, jog reikėtų tam tikros rūšies koordinuojančio poveikio, net tobuloje Havonoje, tam, kad būtų palaikoma sistema ir užtikrinama harmonija visame darbe parengiant laiko piligrimus savo vėlesniems Rojaus pasiekimams. Tokia yra tikroji harmonijos prižiūrėtojų misija—užtikrinti, jog viskas vyktų sklandžiai ir efektyviai. Kilę pirmojoje grandinėje, jie tarnauja per visą Havoną, o jų buvimas grandinėse reiškia, jog negali atsitikti nieko, kas būtų netinkama. Didžiulis sugebėjimas koordinuoti skirtingų rūšių veiklą, kurioje dalyvauja įvairių kategorijų asmenybės—net daugelio lygių—įgaliną šituos supernafimus suteikti pagalbą, kada tik ir kur tik ji yra reikalinga. Jie milžinišku laipsniu prisideda prie laiko piligrimų ir amžinybės piligrimų abipusio supratimo.

26:3.5 (288.5) 2. *Pagrindiniai Registruotojai*. Šitie angelai yra sukurti antrojoje grandinėje, bet centrinėje visatoje veikia

visur. Jie registruoja trigubai, parengdami dokumentus Havonos tikriesiems archyvams, savosios kategorijos dvasiniams archyvams, ir Rojaus oficialiesiems registrams. Priedo, tikrąją prasmę turinčias žinias jie automatiškai perduoda Rojaus gyvosioms bibliotekoms, pirminės supernafimų kategorijos žinių saugotojams.

26:3.6 (288.6) *3. Programų Transliuotojai.* Trečiosios Grandinės Dvasios vaikai veikia per visą Havoną, nors jų oficiali būstinė yra paties išorinio apskritimo septyniasdešimtojoje planetoje. Šitie pagrindiniai technikai yra centrinio kūrinio programų priėmėjai ir siuntėjai ir erdvės pranešimų apie visus Dievybės reiškinius Rojuje reguliuotojai. Kas yra pagrindinėse erdvės grandinėsi, jie gali panaudoti viską.

26:3.7 (288.7) *4. Žinianešiai* atsiranda ketvirtojoje grandinėje. Jie raižo Rojaus-Havonos sistemą kaip visų pranešimų, kuriems reikalingas asmeninis perdavimas, nešėjai. Jie tarnauja savo bičiuliams, dangiškosioms asmenybėms, Rojaus piligrimams, ir net pakilusioms laiko sieloms.

26:3.8 (289.1) *5. Žinių Rinkimo Koordinatoriai.* Šitie tretiniai supernafimai, penktosios Grandinės Dvasios vaikai, visada yra broliško bendravimo tarp kylančiųjų ir besileidžiančiųjų piligrimų išmintingi ir jautrūs skatintojai. Jie tarnauja visiems Havonos gyventojams ir ypač kylantiesiems, suteikdami jiems naujausią informaciją, susijusią su visatų visatos reikalais. Asmeninių ryšių su programų transliuotojais ir atspindėtojais dėka, šitie Havonos “gyvieji laikraščiai” akimirksniu gauna visą informaciją, pereinančią per milžiniškas centrinės visatos žinių grandines. Jie žinias renka Havonos grafiniu būdu, kuris juos įgalina automatiškai per vieną valandą Urantijos laiku

įsisavinti tiek informacijos, kiek jūsų pačiai greičiausiai telegrafinei technikai prireiktų tūkstančio metų.

26:3.9 (289.2) *6. Transportinės Asmenybės.* Šitos būtybės, kilusios šeštojoje grandinėje, paprastai veikia iš keturiasdešimtosios planetos pačioje išorinėje grandinėje. Būtent jos išgabena nusivylusius kandidatus, kuriems Dievybės jaudinančiame patyrimo laikinai nepasisekė. Jos yra pasiruošusios patarnauti visiems tiems, kurie turi atvykti ir vykti į Havonos tarnystę ir kurie nekeliauja erdve.

26:3.10 (289.3) *7. Rezervinis Korpusas.* Pulsavimai darbe su pakilusiomis būtybėmis, Rojaus piligrimais, ir kitomis būtybių kategorijomis, gyvenančiomis Havonoje, verčia laikyti šituos supernafimų rezervus septintojo apskritimo, kur jie atsiranda, pagrindiniame pasaulyje. Jie yra sukuriami be specialios pakraipos ir yra kompetentingi imtis tarnystės savo tretinės kategorijos superafinių partnerių bet kokių pareigų ne tokiose atsakingose fazėse.

4. Antriniai Supernafimai

26:4.1 (289.4) Antriniai supernafimai tarnauja centrinės visatos septynioms planetinėms grandinėms. Dalis iš jų yra atsidavę laiko pilgrimų tarnystei, o pusė visos kategorijos yra paskirta mokyti Rojaus amžinybės piligrimus. Šitiems Rojaus Piliečiams, jų kelionėje per Havonos grandines, taip pat padeda Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso savanoriai, tokia tvarka vyravo nuo pat pirmosios užbaigtųjų grupės sudarymo.

26:4.2 (289.5) Sutinkamai su jų periodišku paskyrimu į kylančiųjų piligrimų tarnystę, antriniai supernafimai dirba tokiose septyniose grupėse:

26:4.3 (289.6) 1. Piligrimų Pagalbininkų.

26:4.4 (289.7) 2. Aukštybės Vadovų.

26:4.5 (289.8) 3. Trejybės Vadovų.

26:4.6 (289.9) 4. Sūnaus Suradėjų.

26:4.7 (289.10) 5. Tėvo Vadovų.

26:4.8 (289.11) 6. Patarėjų ir Konsultantų.

26:4.9 (289.12) 7. Poilsio Papildytojų.

26:4.10 (289.13) Kiekviena iš šitų dirbančiųjų grupių turi angelų iš visų septynių sukurtų tipų, o erdvės piligrimą visada moko antrinis supernafimas, kilęs iš tos Pagrindinės Dvasios, kuri vadovauja to piligrimo gimtajai supervisatai. Kada jūs, Urantijos mirtingieji, pasieksite Havoną, tada jums tikrai vadovaus supernafimai, kurių sukurtos prigimtys—kaip jūsų pačių išvystytos prigimtys—yra kilusios iš Orvontono Pagrindinės Dvasios. Ir kadangi jūsų globėjai yra kilę iš jūsų pačių supervisatos Pagrindinės Dvasios, tai jie yra ypatingai kvalifikuoti tam, kad suprastų, paguostų, ir padėtų jums visose jūsų pastangose siekiant Rojaus tobulumo.

26:4.11 (290.1) Laiko pilgrimus pro Havonos tamsiuosius gravitacijos kūnus į išorinę planetinę grandinę gabena sekonaformų pirminės kategorijos transportinės asmenybės, veikiančios iš septynių

supervisatų būstinių. Didžioji dauguma serafimų, bet nevisi, kurie tarnauja planetoje arba vietinėje visatoje ir kurie buvo patvirtinti kilimui į Rojų, išsiskirs su savo mirtingaisiais partneriais prieš ilgą skrydį į Havoną ir iš karto pradės ilgą ir įtemptą mokymąsi dieviškajam paskyrimui, tikėdamiesi pasiekti, kaip serafimai, egzistencijos tobulumą ir tarnystės aukštybę. Ir tą jie daro, vildamiesi, jog su laiko piligrimais vėl susijungs tam, kad būtų laikomi tokiais, kurie amžinai eina tokių mirtingųjų keliu, kurie pasiekė Visuotinį Tėvą ir gavo paskyrimą į Užbaigtumo Korpuso neatskleistą tarnystę.

26:4.12 (290.2) Piligrimas nusileidžia Havonos priėmimo planetoje, septintosios grandinės pagrindiniame pasaulyje, tiktai su vienu tobulumo apdovanojimu, tikslo tobulumu. Visuotinis Tėvas nurodė: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš.” Tai yra pritrenkiantis pakvietimas-nurodymas, transliuotas programoje erdvės pasaulių ribiniams vaikams. To paliepimo paskelbimas išjudino visos kūrinijos dangiškųjų būtybių bendradarbiavimo pastangas tam, kad padėtų įgyvendinti ir realizuoti Pirmojo Šaltinio ir Centro tą nuostabų nurodymą.

26:4.13 (290.3) Kada, visuotinio išlikimo plano visų pagalbininkų gausybių tarnavimo dėka ir šituo tarnavimu, jus pagaliau atgabena į Havonos priėmimo pasaulį, tada jūs atvykstate, turėdami tiktai vienos rūšies tobulumą—*tikslo tobulumą*. Jūsų tikslas buvo visapusiškai įrodytas; jūsų įtikėjimas buvo išmėgintas. Jūs esate žinomas kaip atsparus nusivylimui. Net dėl nepasisekimo pamatyti Visuotinį Tėvą negali susvyruoti įtikėjimas ir rimtai sutrikti pasitikėjimas tokio pakilusio mirtingojo, kuris perėjo per tą patyrimą, per kurį turi pereiti visi, kad pasiektų tobulas Havonos sferas. Iki to meto, kada jūs

pasieksite Havoną, jūsų nuoširdumas bus tapęs didingu. Tikslas tobulumas ir troškimo dieviškumas, su įtikėjimo atkaklumu, užtikrino jums įėjimą į nusistovėjusias amžinybės buveines; jūsų išlaisvinimas iš laiko neužtikrintumų yra visiškai ir užbaigtas; ir dabar jūs iš tiesų turite betarpiškai susidurti su Havonos problemomis ir Rojaus didybe tam, kad spręstumėte tai, ko jūs taip ilgai buvote mokomi laiko patirtinėse epochose erdvės pasaulių mokyklose.

26:4.14 (290.4) Įtikėjimas pakilusiam pilgrimui suteikė tikslo tobulumą, kuris laiko vaikus prileidžia prie amžinybės vartų. Dabar iš tikrųjų piligrimų pagalbininkai turi pradėti tą darbą, vystydami tą supratimo tobulumą ir tą suvokimo metodą, be kurių negali būti Rojaus asmenybės tobulumo.

26:4.15 (290.5) *Sugebėjimas suvokti yra mirtingojo leidimas į Rojų.* Noras tikėti yra raktas į Havoną. Sūnystės priėmimas, bendradarbiavimas su viduje gyvenančiu Derintoju, yra evoliucinio išlikimo kaina.

5. Piligrimų Pagalbininkai

26:5.1 (291.1) Iš septynių antrinių supernafimų grupių, kurios yra sutinkamos, pirmoji yra piligrimų pagalbininkai, tos greitai suprantančios ir giliai užjaučiančios būtybės, kurios pasveikina tuos daug keliavusius erdvės pakilusiuosius centrinės visatos stabilizuotuose pasauliuose ir nusistovėjusioje sferoje. Tuo pačiu metu šitie aukštieji tarnai pradeda savo darbą Rojaus amžinybės piligrimams, iš kurių pirmieji į Havonos vidinės grandinės pagrindinį pasaulį atvyko vienu metu su Grandfandos nusileidimu išorinės grandinės pagrindiniame pasaulyje. Tomis tolimomis praeities dienomis piligrimai iš

Rojaus ir laiko piligrimai pirmą kartą susitiko ketvirtosios grandinės priėmimo pasaulyje.

^{26:5.2 (291.2)} Šitie piligrimų pagalbininkai, veikiantys Havonos septintojo apskritimo pasauliuose, savo darbą kylantiesiems mirtingiesiems atlieka trijuose pagrindiniuose skyriuose: pirmame, Rojaus Trejybės aukščiausiojo supratimo; antrame, Tėvo-Sūnaus partnerystės dvasinio suvokimo; ir trečiame, Begalinės Dvasios intelektualaus suvokimo. Kiekviena iš šitų mokymo fazių yra padalinta į septynias šakas iš dvylikos mažesniųjų skyrių su septyniasdešimt pagalbinių grupių; ir kiekviena iš šitų septyniasdešimties pagalbinių mokymo grupių yra pateikiama vienu tūkstančiu klasifikacijų. Išsamesnis mokymas yra suteikiamas vėlesniuose apskritimuose, bet kiekvieno Rojaus reikalavimo pagrindų moko piligrimų pagalbininkai.

^{26:5.3 (291.3)} Tai, tuomet, yra pradinis arba elementarus kursas, kuris yra pateikiamas įtikėjimo dėka išmėgintiems ir daug keliavusiems erdvės piligrimams. Bet likus daug laiko iki atvykimo į Havoną, šitie pakilusieji laiko vaikai būna išmokę džiaugtis esant neužtikrintumui, nusiraminti esant nusivylimui, rodyti entuziazmą esant akivaizdžiam pralaimėjimui, stiprėti sunkumų akivaizdoje, rodyti nenugalimą drąsą didybės akivaizdoje, ir demonstruoti nepalenkiamą įtikėjimą, kada yra susiduriama su iššūkiu to, kas yra nepaaiškinama. Senų seniausiai šitų piligrimų šūkiu tapo: “Kartu su Dievu nieko—absoliučiai nieko—nėra neįmanoma.”

^{26:5.4 (291.4)} Kiekviename iš Havonos apskritimų laiko piligrimams yra konkretus reikalavimas; ir, nors kiekvieną piligrimą toliau moko supernafimas, kuris prigimtimi pritaikytas tam, kad

padėtų pakilusiojo tvarinio tam konkrečiam tipui, bet tas kursas, kurį reikia įsisavinti, yra gana vienodas visiems pakilusiesiems, kurie pasiekia centrinę visatą. Šitas pasiekimo kursas yra kiekybinis, kokybinis, ir patirtinis—intelektualus, dvasinis, ir aukščiausias.

26:5.5 (291.5) Havonos žieduose laikas turi mažai reikšmės. Apribotu būdu jis įsilieja į vystymosi galimybes, bet galutiniu ir aukščiausiu išmėginimu yra pasiekimas. Tą pačią akimirką, kada tik jūsų superafinis partneris manys, kad jūs esate kompetentingas tam, jog žengtumėte į vidų į kitą apskritimą, tada jūs būsite pristatytas į septintosios Grandinės Dvasios dvylikos padėjėjų akivaizdą. Čia iš jūsų bus paprašyta išlaikyti apskritimo išbandymus, kuriuos nustatė jūsų kilmės supervisata ir jūsų gimtoji vietinė sistema. Šito apskritimo dieviškumo pasiekimas vyksta pagrindiniame pasaulyje, ir jį sudaro kylančiojo piligrimo supervisatos Pagrindinės Dvasios dvasinis supratimas ir suvokimas.

26:5.6 (291.6) Kada išorinio Havonos žiedo darbas yra užbaigtas, o pateiktas kursas yra įsisavintas, tada piligrimų pagalbininkai savo subjektus nugabena į kito žiedo pagrindinį pasaulį ir atiduoda juos į aukštybės vadovų globą. Piligrimų pagalbininkai visada laikinai pasilieka tam, kad padėtų ši perkėlimą padaryti tiek malonų, tiek naudingą.

6. Aukštybės Vadovai

26:6.1 (292.1) Erdvės pakilusieji yra pavadinami “dvasiniais absolventais,” kada būna perkeliami iš septintojo žiedo į šeštąjį ir atiduodami į aukštybės vadovų tiesioginę priežiūrą. Šitų vadovų nereikėtų painioti su Absolventų Vadovais—

priklausančiais Begalinės Dvasios Aukščiausiosioms Asmenybėms—kurie, su savo tarnais partneriais, visuose Havonos žieduose tarnauja tiek kylantiesiems, tiek besileidžiantiesiems piligrimams. Aukštybės vadovai veikia centrinės visatos tikrai šeštajame žiede.

26:6.2 (292.2) Būtent šitame žiede pakilusieji pasiekia naują suvokimą apie Aukščiausiąjį Dieviškumą. Per savo ilgą karjerą evoliucinėse visatose laiko piligrimai patyrė vis augantį žinojimą apie laiko-erdvės kūrinių visagalės virškontrolės tikrovę. Čia, šitoje Havonos grandinėje, jie beveik priartėja prie to, kad sutiktų laiko-erdvės vienybės centrinės visatos šaltinį—Dievo Aukščiausiojo dvasinę tikrovę.

26:6.3 (292.3) Aš esu tam tikra prasme pasimetęs dėl to, jog galėčiau paaiškinti, kas vyksta šitame apskritime. Kylantieji negali pajusti jokio įsmeiginto Aukštybės buvimo. Tam tikrais atžvilgiais, nauji ryšiai su Septintąja Pagrindine Dvasia kompensuoja tai, kad negalima turėti ryšio su Aukščiausiąja Būtybe. Bet nepaisant to, jog mes negalime suvokti šito metodo, kiekvienas kylantysis tvarinys atrodo, jog patiria transformuojantį augimą, naują sąmonės integravimą, naują tikslo sudvasinimą, naują jautrumą dieviškumui, ką vargu ar būtų galima patenkinamai paaiškinti, nedarant prielaidos dėl Aukščiausiosios Būtybės neapreikštos veiklos. Tiems iš mūsų, kurie stebėjo šitas paslaptingas transakcijas, atrodo, jog tarsi Dievas Aukščiausiasis savo patirtiniams vaikams su didžiule meile dovanotų, iki jų patirtinių sugebėjimų pilnatvės ribų, tuos intelektualaus suvokimo, dvasinės įžvalgos, ir asmenybės augimo padidėjimus, kurių jiems prireiks visose jų pastangose

skverbiantis į Aukštybės Trejybės dieviškumo lygį tam, kad pasiektų amžinąsias ir egzistencialias Rojaus Dievybes.

^{26:6.4 (292.4)} Kada aukštybės vadovai mano, kad jų mokiniai yra subrendę žengimui į priekį, tada juos atgabena prieš komisiją iš septyniasdešimties narių, mišrią grupę, tarnaujančią egzaminuotojais šeštosios grandinės pagrindiniame pasaulyje. Po to, kada jie patenkina šitą komisiją savo suvokimu apie Aukščiausiąją Būtybę ir Aukštybės Trejybę, tada šitie piligrimai gauna patvirtinimą dėl pervedimo į penktąją grandinę.

7. Trejybės Vadovai

^{26:7.1 (292.5)} Trejybės vadovai yra laiko ir erdvės kylančiųjų piligrimų Havonos lavinimo penktojo žiedo nenuilstantys tarnai. Dvasiniai absolventai čia yra vadinami “kandidatais į Dievybės jaudinantį patyrimą,” kadangi būtent šitame žiede, vadovaujant Trejybės vadovams, šitie piligrimai gauna išvystytą mokymą, susijusį su dieviškąja Trejybe, ruošiantis mėginimui pasiekti Begalinės Dvasios asmenybės atpažinimą. Ir čia kylantieji piligrimai suvokia, ką reiškia tikrasis mokymasis ir tikros intelektualios pastangos, kada jie ima suprasti pobūdį dar atkaklesnių ir nepalyginamai labiau įtemptų dvasinių pastangų, kurių prireiks tam, kad būtų patenkinti aukščiausiojo tikslo, nustatyto jiems pasiekti šitos grandinės pasaulyuose, reikalavimai.

^{26:7.2 (292.6)} Patys ištikimiausi ir sumaniausi yra Trejybės vadovai; ir kiekvienas piligrimas gauna antrinio supernafimo, priklausančio šitai kategorijai, nedalinamą dėmesį ir džiaugiasi visa jo meile. Laiko piligrimas niekada nesurastų pirmojo

asmens iš Rojaus Trejybės, prie kurio galima prisiartinti, jeigu pagalbos ir paramos nesuteiktų šitie vadovai ir gausybė kitų dvasinių būtybių, išitraukusių į kylančiųjų mokymą apie būsimą jaudinančio patyrimo vykstant pas Dievybes prigimtį ir metodą.

26:7.3 (293.1) Užbaigus mokymo kursą šitoje grandinėje, Trejybės vadovai savo mokinius nugabena į grandinės pagrindinį pasaulį ir atveda juos į vieną iš daugelio trivienių komisijų, kurios yra kandidatų keliauti pas Dievybes egzaminuotojai ir patvirtintojai. Šitas komisijas sudaro vienas iš užbaigtųjų bičiulių, vienas iš pirminių supernafimų kategorijos elgesio reguliuotojų, ir erdvės Atsiskyrusysis Žinianešys arba Sutrejbintas Rojaus Sūnus.

26:7.4 (293.2) Kada pakilusioji siela realiai pradeda kelionę į Rojų, tada ją lydi tikrai šis tranzitinis trejetas: superafinis partneris, Absolventų Vadovas, ir visą laiką būnantis pastarojo tarnas. Šitos išvykos iš Havonos žiedų į Rojų yra išbandymų kelionės; kylantieji dar neturi Rojaus statuso. Jie negauna gyvenamojo statuso Rojuje tol, kol nebūna patyrę paskutiniojo laiko poilsio po to, kada būna pasiekę Visuotinį Tėvą ir visiškai įveikę Havonos grandines. Tikrai po dieviškojo poilsio jie iš tikrųjų gauna “dieviškumo esmę” ir “aukštybės dvasią” ir šitokiu būdu iš tiesų pradeda veikti amžinybės žiede ir Trejybės akivaizdoje.

26:7.5 (293.3) Kylančiajam tranzitinio trejeto kompanionai nėra reikalingi tam, kad įgalintų jį nustatyti Trejybės dvasinio spindėjimo geografinį buvimą, vietoje šito jie yra reikalingi tam, kad piligrimui suteiktų visą įmanomą pagalbą jo sunkioje užduotyje atpažįstant, suprantant, ir suvokiant Begalinę Dvasią užtektinai, jog tai sudarytų asmenybės atpažinimą. Bet kuris

pakilęs piligrimas Rojuje gali nustatyti Trejybės geografinę arba buvimo vietą, didžioji dauguma sugeba užmegzti ryšį su Dievybių, ypač Trečiojo Asmens, intelektualia tikrove, bet nevisi gali atpažinti arba bent iš dalies suvokti Tėvo ir Sūnaus dvasinio buvimo tikrovę. Dar sunkiau yra net minimaliai dvasiškai suvokti Visuotinį Tėvą.

26:7.6 (293.4) Iš tiesų retai kada Begalinės Dvasios ieškojimas nepavyksta, o kada jų pavaldiniai sėkmingai įveikia šitą Dievybės pažinimo fazę, tada Trejybės vadovai pasirengia perkelti juos į Sūnaus suradėjų tarnystę Havonos ketvirtajame žiede.

8. Sūnaus Suradėjai

26:8.1 (293.5) Havonos ketvirtoji grandinė kartais yra vadinama “Sūnų grandinė.” Iš šitos grandinės pasaulių kylantieji piligrimai vyksta į Rojų, kad pasiektų supratingą ryšį su Amžinuoju Sūnumi, tuo tarpu besileidžiantieji piligrimai šitos grandinės pasaulyuose pasiekia laiko ir erdvės Sūnų Kūrėjų prigimties ir misijos naują suvokimą. Šitoje grandinėje yra septyni pasauliai, kuriuose Rojaus Mykolų rezervinis korpusas turi specialią abipusio tarnavimo tiek kylantiesiems, tiek besileidžiantiesiems piligrimams tarnystės mokyklą; ir būtent šituose Sūnų Mykolų pasaulyuose laiko piligrimai ir amžinybės piligrimai prieina prie pirmojo tikrai abipusio vienas kito supratimo. Daugeliu atžvilgių šitos grandinės patyrimai yra labiausiai intriguojantys per visą gyvenimą Havonoje.

26:8.2 (294.1) Sūnaus suradėjai yra superafiniai tarnai ketvirtosios grandinės kylantiesiems piligrimams. Priedo prie bendro darbo, ruošiant savo kandidatus suvokimui apie Amžinojo

Sūnaus ryšius su Trejybe, šitie Sūnaus suradėjai turi taip išsamiai mokyti savo globotinius, kad šiems visiškai pasisektų: pirma, adekvačiai dvasiškai suvokti Sūnų; antra, patenkinamai atpažinti Sūnaus asmenybę; ir trečia, tinkamai atskirti Sūnų nuo Begalinės Dvasios asmenybės.

26:8.3 (294.2) Pasiekus Begalinę Dvasią, daugiau nebebūna jokių egzaminų. Vidinių žiedų išbandymai yra piligrimų kandidatų, kada juos abgaubia Dievybių apkabinimas, veiksmai. Žengimą pirmyn nulemia grynai individo dvasingumas, ir niekas kitas, išskyrus Dievą, nedrįsta spręsti apie jo turėjimą. Nesėkmės atveju niekada nepateikiama jokių priežasčių, taip pat nei patiems kandidatams, nei jų įvairiems mokytojams ir vadovams niekada neprieikštauojama ir jie nekritikuojami. Rojuje, nepasisekimas niekada nelaikomas pralaimėjimu; į atidėjimą niekada nežiūrima kaip į gėdą; laiko akivaizdūs nepasisekimai niekada nėra supainiojami su reikšmingais amžinybės uždelsimais.

26:8.4 (294.3) Nedaugelis piligrimų patiria uždelsimą tariamoje nesėkmėje, siekiant Dievybės pažinimo. Beveik visi pasiekia Begalinę Dvasią, nors kartais koks piligrimas iš pirmosios supervisatos patiria nesėkmę pirmuoju bandymu. Pilgrimai, kurie pasiekia Dvasią, retai kada nesuranda Sūnaus; tie, kuriems iš tiesų nepavyksta pažinti pirmuoju mėginimu, tie beveik visi yra kilę iš trečiosios ir penktosios supervisatų. Didžioji dauguma tų, kuriems nepasisėkė pasiekti Tėvo pirmuoju mėginimu, po to, kada jie būna suradę tiek Dvasią, tiek Sūnų, yra kilę iš šeštosios supervisatos, nors nedaugelis tų, kuriems lygiai taip pat nepavyko, yra kilę iš antrosios ir trečiosios supervisatų. Ir visa tai atrodo aiškiai pažymi, jog yra

kažkokia rimta ir pakankama priežastis dėl šitų akivaizdžių nepasisekimų; tikrovėje, tiesiog neišvengiamų uždelsimų.

26:8.5 (294.4) Tie kandidatai, kurie, siekdami Dievybės pažinimo, pralaimėjo, yra atiduodami į užduoties vyresniųjų, pirminių supernafimų grupės, jurisdikciją ir yra sugrąžinami į erdvės sferų darbą ne trumpesniai kaip vieno tūkstantmečio laikotarpiui. Jie niekada nesugrįžta į savo gimtąją supervisatą, bet visada vyksta į tą superkūrinį, kuris yra pats palankiausias jų naujam mokymui, rengiantis antrajam Dievybės jaudinančiam pažinimui. Po šitos tarnystės, skriedami patys, jie sugrįžta į Havonos išorinį žiedą, juos nedelsiant palydi į tą žiedą, kuriame jų karjera buvo nutraukta, ir iš karto jie atnaujinama savo pasirengimą jaudinančiam Dievybės patyrimui. Iš tiesų niekada nebūna taip, kad antriniam supernafimams nepavyktų sėkmingai vesti savo globotinių antrojo mėginimo metu, ir tie patys superafiniai tarnai ir kiti vadovai visada lydi šituos kandidatus šito antrojo jaudinančio patyrimo metu.

9. Tėvo Vadovai

26:9.1 (294.5) Kada piligrimo siela pasiekia Havonos trečiąjį žiedą, tada ją pradeda mokyti Tėvo vadovai, vyresni, labai kvalifikuoti, ir labiausiai patyrę iš superafinių tarnų. Šitos grandinės pasaulyuose Tėvo vadovai turi išminties mokyklas ir metodo koledžus, kuriuose visos būtybės, gyvenančios centrinėje visatoje, tarnauja mokytojais. Neignoruojama niekas, kas galėtų pasitarnauti laiko tvariniui šitame transcendentiniame jaudinančiame patyrimo siekiant amžinybės.

26:9.2 (294.6) Visuotinio Tėvo pasiekimas yra leidimas į amžinybę, nepaisant likusių žiedų, kuriais bus keliaujama. Dėl to tai yra reikšminga proga trečiojo žiedo pagrindiniame pasaulyje, kada tranzitinis trejetas paskelbia, jog greitai prasidės paskutinis rizikingas laiko išbandymas; jog dar vienas laiko tvarinys siekia patekti į Rojų per amžinybės vartus.

26:9.3 (295.1) Laiko išmėginimas yra beveik užbaigtas; lenktynės dėl amžinybės buvo nubėgtos. Netikrumo dienos baigiasi; pagunda abejoti nyksta; nurodymui būti *tobulu* buvo paklūsta. Iš protingos egzistencijos dugno laiko tvarinys ir materialioji asmenybė pakilo per erdvės evoliucines sferas, šitokiu būdu įrodydama kilimo plano tinkamumą, ir tuo pačiu metu amžiams pademonstruodama Visuotinio Tėvo nurodymo savo žemiems tvariniams tokiais žodžiais: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš” teisingumą ir teisumą.

26:9.4 (295.2) Žingsnis po žingsnio, gyvenimas po gyvenimo, pasaulis po pasaulio pakilusiojo karjera buvo įvaldyta, ir Dievybės tikslas buvo pasiektas. Išlikimas yra pilnas tobulumo, o tobulumas yra pripildytas iki kraštų dieviškumo aukštybės. Laikas yra pradingęs amžinybėje; erdvę praryja garbinimo tapatybė ir harmonija su Visuotiniu Tėvu. Havonos programos akimirksniu paskleidžia erdvės pranešimus apie šlovę, gerąsias naujienas, jog tikrų tikriausiai gyvulinės prigimtys ir materialios kilmės sąmoningi tvariniai, evoliuciniu pakilimu, tapo tikrovėje ir amžinai išstobulintais Dievo sūnumis.

10. Patarėjai ir Konsultantai

26:10.1 (295.3) Antrojo žiedo superafiniai patarėjai ir konsultantai yra laiko vaikų instruktoriai, kas susiję su amžinybės karjera.

Rojaus pasiekimas sukuria naujos ir aukštesnės kategorijos pareigas, o gyvenimas antrajame žiede suteikia daug galimybių tam, kad būtų gautas šitų atsidavusiųjų supernafimų naudingas patarimas.

26:10.2 (295.4) Tie, kuriems pirmu mėginimu Dievybės pasiekti nepavyksta, iš nesėkmės žiedo yra pervedami tiesiai į antrąjį žiedą prieš tai, kada jie būna sugražinami į supervisatos tarnystę. Tokiu būdu patarėjai ir konsultantai taip pat tarnauja šitų nusivylusiųjų piligrimų patarėjais ir guodėjais. Jie ką tik susidūrė su savo didžiausiu nusivylimu, niekuo neišsiskiriančiu iš ilgo sąrašo tokių patyrimų, kada per juos kaip kopėčiomis jie lipo iš chaoso į šlovę— išskyrus jo didumą. Tai yra tie, kurie patirtinę taurę išgėrė iki dugno; ir aš stebėjau juos laikinai sugrįžtančius į supervisatų tarnystes kaip aukščiausiojo tipo mylinčius pagalbos suteikėjus laiko ir laikinų nusivylimų vaikams.

26:10.3 (295.5) Po ilgo gyvenimo antrojoje grandinėje nusivylimo subjektus egzaminuoja tobulumo tarybos, esančios šito žiedo pagrindiniame pasaulyje, ir jie gauna patvirtinimą, jog Havonos išbandymą išlaikė; ir šitai, kiek tai yra susiję su nedvasiniu statusu, jiems suteikia tą patį statusą laiko visatose, tarsi jiems iš tikrųjų būtų pasisekė ir Dievybės jaudinančiame patyrimo. Tokių kandidatų dvasia buvo visiškai priimtina; jų nepasisekimas buvo susijęs su jų požiūrio metodo kažkuria faze arba su jų patirtinės praeities kažkuria dalimi.

26:10.4 (295.6) Tuomet apskritimo patarėjai juos nugabena pas užduočių Rojuje vadovus, ir jie būna sugražinami į laiko tarnystę erdvės pasauliuose; ir jie su džiaugsmu ir malonumu vyksta į ankstesniųjų dienų ir amžių užduotis. Vėliau jie sugrįš

į savo didžiausio nusivylimo žiedą ir iš naujo pamėgins pažinti Dievybę.

26:10.5 (296.1) Tiems piligrimams, kuriems pasisekė antrajame žiede, evoliucinio neužtikrintumo jausmas yra pasibaigęs, bet amžinosios užduoties jaudinantis patyrimas dar nėra prasidėjęs; ir nors gyvenimas šitame žiede yra visiškai malonus ir labai naudingas, jam kažkiek stinga ankstesniųjų žiedų jaudinančio laukimo entuziazmo. Daug yra tokių piligrimų, kurie, tokiu metu, su džiugiu pavydu prisimena ilgą ilgą praeities kovą, tikrai norėdami, kad jie kažkaip galėtų sugrįžti į laiko pasaulius ir vėl viską pradėti iš pradžių, lygiai taip, kaip ir jūs mirtingieji, artėjant senyvam amžiui, kartais prisimenate jaunystės ir ankstesnio gyvenimo kovas ir iš tiesų norite, jog savo gyvenimą galėtumėte nugyventi dar kartą.

26:10.6 (296.2) Bet keliavimas pačiu vidiniu apskritimu yra kaip tik priešakyje, ir tuoj po šito pasibaigs paskutinis kelionės miegas ir prasidės amžinosios karjeros naujasis jaudinantis patyrimas. Patarėjai ir konsultantai antrajame žiede pradeda savo subjektų parengimą šitam didžiuliui ir baigiamajam poilsui, šiam neišvengiamam miegui, kuris visą laiką įsiterpia tarp kylančiojo karjeros epochinių etapų.

26:10.7 (296.3) Kada tie kylantieji piligrimai, kurie yra pasiekę Visuotinį Tėvą, užbaigia antrojo apskritimo patyrimą, tada visą laiką juos lydintys Absolventų Vadovai išleidžia įsakymą, įleidžiantį juos į paskutinįjį apskritimą. Šitie vadovai savo subjektus asmeniškai gabena į vidinį žiedą, ir ten juos atiduoda, kad juos globotų poilsio papildytojai, paskutinioji iš tų antrinių supernafimų kategorijų, kurios yra paskirtos laiko piligrimų patarnavimui Havonos pasaulių grandinėse.

11. Poilsio Papildytojai

^{26:11.1 (296.4)} Paskutinėje grandinėje didelė dalis kylančiojo laiko yra skirta gyvenimo Rojuje būsimų problemų tolimesniam studijavimui. Milžiniška ir įvairi būtybių gausybė, kurios didžioji dauguma nėra apreikšta, yra Havonos pasaulių šito vidinio žiedo nuolatiniai ir laikinieji gyventojai. Šitų įvairių tipų susimaišymas superafiniams poilsio papildytojams suteikia turtingą situacijomis aplinką, kurią jie efektyviai panaudoja tam, kad palengvintų kylančiųjų piligrimų lavinimą, ypač kiek tai yra susiję su prisitaikymo prie tų daugelio būtybių grupių, su kuriomis netrukus jie turės susitikti Rojuje, problemomis.

^{26:11.2 (296.5)} Tarp tų, kurie gyvena šitoje vidinėje grandinėje, yra tvarinių sutrejbinti sūnūs. Pirminiai ir antriniai supernafimai yra šitų sūnų, įskaitant mirtingųjų užbaigtųjų sutrejbintus palikuonis ir Rojaus Piliečių panašius palikuonis, apjungto korpuso bendro tipo saugotojai. Kai kurie iš šitų sūnų yra Trejybės apkabinami ir pasiunčiami į supervyriausybes, kiti yra įvairiai paskiriami, bet didžioji dauguma yra surenkama į apjungtą korpusą vidinės Havonos grandinės tobuluose pasauliuose. Čia, vadovaujant supernafimams, juos kažkokiam ateities darbui rengia aukštųjų Rojaus Piliečių, kurie buvo, iki Grandfandos laikų, Dienų Amžinųjų pirmieji vykdantieji padėjėjai, specialus ir neįvardintas korpusas. Daug yra priežasčių manyti, kad šitos dvi unikalios sutrejbintų būtybių grupės tolimoje ateityje ketina dirbti drauge, ne mažesnė šito priežastis yra ir jų bendras likimas Sutrejbintų Užbaigtųjų Rojaus Korpuso rezervuose.

^{26:11.3 (296.6)} Šitoje pačioje vidinėje grandinėje tiek kylantieji, tiek besileidžiantieji piligrimai broliaujasi vieni su kitais ir su tvarinių sutrejbintais sūnumis. Kaip ir jų tėvai, taip ir šitie sūnūs gauna daug naudos iš tarpusavio bendravimo, ir būtent ši ypatinga supernafimų misija yra tam, kad palengvintų ir užtikrintų sutrejbintų mirtingųjų užbaigtųjų sūnų ir sutrejbintų Rojaus Piliečių sūnų broliškus ryšius. Superafiniai poilsio papildytojai ne tiek rūpinasi jų lavinimu, kiek skatina jų supratingą bendravimą su skirtingomis grupėmis.

^{26:11.4 (297.1)} Mirtingieji yra gavę Rojaus nurodymą: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas yra jūsų Rojaus Tėvas.” Šitiems sutrejbintiems bendrojo korpuso sūnums vadovaujantys supernafimai niekada nenustoja skelbė: “Supraskite savo pakilusius sielos brolius net taip, kaip juos pažįsta ir myli Rojaus Sūnūs Kūrėjai.”

^{26:11.5 (297.2)} Mirtingasis tvarinys turi surasti Dievą. Sūnus Kūrėjas niekada nesustoja, kol nesuranda žmogaus—žemiausiojo valinio tvarinio. Be jokios abejonės, Sūnūs Kūrėjai ir jų mirtingieji vaikai ruošiasi kažkokiai ateities ir nežinomai tarnystei visatoje. Ir vieni, ir kiti nukeliauja patirtinės visatos gama, ir šitaip yra lavinami ir mokomi savo amžinajai misijai. Per visas visas vyksta šitas unikalus to, kas yra žmogiška ir dieviška, suliejimas, tvarinio ir Kūrėjo sumaišymas. Nemažstantys mirtingieji į dieviškojo gailestingumo ir švelnumo pasireiškimą, ypač silpnųjų atžvilgiu ir vargingųjų labui, žvelgė kaip į antropomorfinio Dievo ženklą. Kokia klaida! Vietoje šito iš tikrųjų tokius gailestingumo ir atkaklumo pasireiškimus žmogiškosios būtybės turėtų laikyti įrodymu, jog

mirtingojo žmogaus viduje gyvena gyvojo Dievo dvasia; jog tvarinį, pagaliau, motyvuoja dieviškumas.

26:11.6 (297.3) Baigiantis gyvenimui pirmajame žiede, kylantieji piligrimai pirmiausia susitinka su supernafimų pirminės kategorijos poilsio tyrėjais. Tai yra Rojaus angelai, atvykstantys pasveikinti tų, kurie stovi ties amžinybės slenksčiu, ir užbaigti jų parengimą paskutiniojo prisikėlimo perėjimo miegui. Jūs dar realiai nesate Rojaus vaikas tol, kol nebūsite nukeliavęs per vidinį žiedą ir nebūsite patyręs amžinybės prisikėlimo iš laiko baigiamojo miego. Išstobulintieji piligrimai pradeda šitą poilsį, eina miegoti, Havonos pirmajame žiede, bet jie atsibunda ant Rojaus krantų. Iš visų, kurie pakyla į amžinąją Salą, tik tai tie, kurie atvyksta šitokiu būdu, yra amžinybės vaikai; likusieji vyksta kaip lankytojai, kaip svečiai be gyvenamojo statuso.

26:11.7 (297.4) Ir dabar, Havonos karjeros viršūnėje, kada jūs mirtingieji einate miegoti vidinės grandinės pagrindiame pasaulyje, jūs neinate poilsio vieni, kaip tą jūs darėte savo kilmės pasauliuose, kada užsimerkėte mirtingojo mirties natūraliam miegui, taip pat, kaip ir tada, kada jūs pradėjote ilgą perėjimo transą, ruošiantis kelionei į Havoną. Dabar, kada jūs rengiatės pasiekimo poilsui, šalia jūsų vyksta jūsų ilgalaikis partneris pirmajame žiede, galingasis poilsio papildytojas, kuris ruošiasi pasinerti į šitą poilsį su jumis kaip Havonos duota garantija, kad jūsų perėjimas yra užbaigtas, ir kad jūs laukiate tik tai baigiamųjų tobulumo potėpių.

26:11.8 (297.5) Jūsų pirmasis perėjimas buvo iš tiesų mirtis, antrasis perėjimas buvo idealus miegas, o dabar trečioji metamorfozė yra tikrasis poilsis, amžių atsipalaidavimas.

27 Dokumentas. Pirminių supernafimų tarnavimas

27:0.1 (298.1) PIRMINIAI supernafimai yra Dievybių dangiškieji tarnai amžinojoje Rojaus Saloje. Niekada iš tiesų nebuvo žinoma, kad jie būtų kada nors nuklydę iš šviesos ir teismo kelių. Jų sąrašas yra pilnas; nuo amžinybės nė vieno iš šitos nuostabios gausybės nebuvo prarasta. Šitie aukštieji supernafimai yra tobulos būtybės, aukščiausiojo tobulumo, bet jie nėra absonitai, taip pat jie iš tiesų nėra ir absoliutūs. Būdami iš tobulumo esmės, šitie Begalinės Dvasios vaikai dirba pasikeisdami ir savanoriškai visose savo daugiapusių pareigų fazėse. Jie nedirba plačiai už Rojaus ribų, nors tikrai dalyvauja centrinės visatos įvairiuose tūkstantmečio susitikimuose ir grupių susiejimuose. Jie taip pat vyksta kaip Dievybės specialūs žinianešiai, ir dideliais kiekiais jie pakyla tam, kad taptų Juridiniais Patarėjais.

27:0.2 (298.2) Pirminiai supernafimai taip pat yra paskiriami vadovauti toms serafinėms gausybėms, kurios tarnauja pasauliuose, izoliuotuose dėl maišto. Kada Sūnus Kūrėjas yra padovanojamas tokiam pasauliui, kada savo misiją jis užbaigia, kada pakyla pas Visuotinį Tėvą, kada yra priimamas ir kada sugrįžta kaip šito izoliuoto pasaulio akredituotas išlaisvintojas, tada užduočių vadovai visada įgalioja pirminį supernafimą priiimti vadovavimą tarnaujančiosioms dvasioms, kurios budi iš naujo atkurtoje sferoje. Šitos specialiosios tarnystės metu supernafimai periodiškai yra keičiami rotaciniu principu. Dabartinis „serafimų vadovas“ Urantijoje yra antrasis iš šitos

kategorijos, kuris turi budėti nuo Kristaus Mykolo savęs padovanojimo laikų.

27:0.3 (298.3) Nuo amžinybės pirminiai serafimai tarnauja Šviesos Saloje, ir su vadovavimo misijomis vyksta į erdvės pasaulius, bet taip, kaip dabar yra suklasifikuoti, jie veikia tikrai nuo to meto, kada laiko piligrimai iš Havonos atvyko į Rojų. Šitie aukštieji angelai dabar daugiausia tarnauja tokiose septyniose tarnystės kategorijose:

27:0.4 (298.4) 1. Garbinimo Vadovų.

27:0.5 (298.5) 2. Filosofijos Mokytojų.

27:0.6 (298.6) 3. Žinių Saugotojų.

27:0.7 (298.7) 4. Elgesio Reguluotojų.

27:0.8 (298.8) 5. Etikos Aiškintojų.

27:0.9 (298.9) 6. Užduočių Vadovų.

27:0.10 (298.10) 7. Poilsio Skatintojų.

27:0.11 (298.11) Tikrai tada, kada kylantieji piligrimai realiai pasiekia Rojaus gyvenamąjį statusą, jie iš tikrųjų patenka į tiesioginę šitų supernafimų įtaką, ir tada, vadovaujant šitiems angelams atvirkštine jų išvardijimo tvarka, jie pereina per mokymo patyrimą. Tai yra, savo Rojaus karjerą jūs pradedate, mokant poilsio skatintojams, o pasibaigus vienas po kito einantiems laikotarpiams su įsiterpiančiomis kategorijomis, šitą mokymo periodą užbaigiate su garbinimo vadovais. Po šito jūs esate pasirengę pradėti užbaigtojo begalinę karjerą.

1. Poilsio Skatintojai

27:1.1 (299.1) Poilsio skatintojai yra Rojaus inspektoriai, kurie vyksta iš centrinės Salos į Havonos vidinę grandinę tam, kad ten bendradarbiautų su savo kolegomis, supernafimų antrinės kategorijos poilsio papildytojais. Esminis dalykas, kad būtų juntamas malonumas Rojuje, yra poilsis, dieviškasis poilsis; ir šitie poilsio skatintojai yra paskutiniai instruktoriai, kurie laiko piligrimus parengia susipažinimui su amžinybe. Savo darbą jie pradeda centrinės visatos baigiamajame pasiekimo apskritime, o jį tęsia tada, kada piligrimas atsibunda iš paskutiniojo perėjimo miego, to miego, kuris perkelia erdvės tvarinį į amžinybės sferą.

27:1.2 (299.2) Poilsis turi septinkartę prigimtį: Yra miego ir žaidimų poilsis žemesnėse gyvybės kategorijose, atradimas yra aukštesnėse būtybėse, ir garbinimą turi dvasinių asmenybių aukščiausiasis tipas. Tai pat yra normalus poilsis, kada pasipildoma energija, kada būtybės iš naujo pasikrauna fizine ir dvasine energija. Ir tada yra perėjimo miegas, nesąmoningas gilus miegas, kada būnate įserafimuoti, kai vykstate iš vienos sferos į kitą. Nuo visų šitokių miegų visiškai skiriasi tas gilus metamorfozės miegas, perėjimo poilsis iš vieno būtybės etapo į kitą, iš vieno gyvenimo į kitą, iš vienos egzistencijos būsenos į kitą, tas miegas, kuris visada lydi perėjimą iš realaus visatos *statuso* kaip kontrastas evoliucijai per bet kokio statuso įvairius etapus.

27:1.3 (299.3) Bet paskutinis metamorfozinis miegas yra kažkas daugiau negu tie ankstesnieji perėjimo miegai, kurie pažymėdavo kylančiojo karjeros vienas po kito einančių statusų pasiekimus; šito miego dėka laiko ir erdvės vaikai iš

tiesų keliauja per didžiausias laiko ir erdvės atkarpas tam, kad pasiektų gyvenamąjį statusą belaikėse ir beerdvėse Rojaus buveinėse. Poilsio skatintojai ir poilsio papildytojai yra lygiai tiek pat esminiai šitai transcendentinei metamorfozei, kiek serafimai ir su jais susieti tvariniai yra esminiai mirtingojo tvarinio išlikimui po mirties.

27:1.4 (299.4) Jūs pradėdate poilsį paskutinėje Havonos grandinėje ir esate amžiams prikeliamas Rojuje. Ir kada jūs dvasiškai būsite iš naujo įsamenintas, tada jūs nedelsiant atpažinsite poilsio skatintoją, kuris pasveikina jus, atvykus ant amžinųjų krantų, kaip tą patį pirminį supernafimą, kuris sukėlė baigiamąjį miegą pačioje vidinėje Havonos grandinėje; ir jūs prisiminsite įtikėjimo paskutinįjį didįjį tarpsnį, kada jūs dar kartą pasirengėte patikėti savo tapatybės išsaugojimą į Visuotinio Tėvo rankas.

27:1.5 (299.5) Paskutiniu metu laiko poilsiu buvo pasidžiaugta; paskutinis perėjimo miegas buvo patirtas; dabar jūs atsibundate amžinajam gyvenimui ant amžinosios buveinės krantų. “Ir tikrai daugiau miego nebebus. Dievo buvimas ir jo Sūnus yra prieš jus, ir amžinai jūs esate jo tarnai; jūs pamatėte jo veidą, o jo vardas yra jūsų dvasia. Nebus jokios nakties ten; ir jiems nereikia saulės šviesos, nes jiems šviesą suteikia Didysis Šaltinis ir Centras; jie gyvens visą laiką ir amžinai. Ir Dievas tikrai nušluostys visas ašaras nuo jūsų akių; tikrai daugiau nebebus mirties, nei liūdesio, nei verksmo, taip pat tikrai daugiau nebebus jokio skausmo, nes šie buvusieji dalykai išnyko.”

2. Užduočių Vadovai

27:2.1 (300.1) Tai yra toji grupė, kurią kartas nuo karto paskiria supernafimų vadovas, “pirminis modelis angelas,” tam, kad vadovautų šitų angelų visų trijų kategorijų—pirminių, antrinių, ir tretinių—organizacijai. Supernafimai, kaip organas, visiškai save valdo ir reguliuoja patys, išskyrus tas funkcijas, kurias atlieka visų jų vadovas, Rojaus pirmasis angelas, kuris šitoms visoms dvasinėms asmenybėms vadovauja visą laiką.

27:2.2 (300.2) Užduočių angelai su pašlovintaisiais mirtingaisiais Rojaus gyventojais prieš juos priimant į Užbaigtumo Korpusą turi daug reikalų. Studijavimas ir mokymasis nėra atvykusiųjų į Rojų išskirtiniai užsiėmimai; ikiužbaigtojo švietimo patyrimė Rojuje esminį vaidmenį taip pat vaidina ir tarnystė. Ir aš stebėjau, kada pakilusieji mirtingieji turi laisvalaikio periodų, tada jie rodo polinkį broliautis su superafinių užduočių vadovų rezerviniu korpusu.

27:2.3 (300.3) Kada jūs mirtingieji kylantieji pasieksite Rojų, tada jūsų visuomeniniai santykiai bus daug daugiau negu ryšys su išaukštintų ir dieviškų būtybių gausybėmis ir su pašlovintųjų bičiulių mirtingųjų pažįstama gausybe. Jūs taip pat turite broliautis daugiau kaip su trimis tūkstančiais skirtingų Rojaus Piliečių kategorijų, su įvairiomis Transcendentalų grupėmis, ir su Rojaus gyventojų, nuolatinių ir laikinųjų, kitais gausiais tipais, kurie nebuvo apreikšti Urantijoje. Pabendravus su šitais galingais Rojaus intelektais, labai gaivu pabendrauti su angeliškaisiais proto tipais; laiko mirtingiesiems jie primena tą serafimą, su kuriuo jie palaikė tokius ilgalaikius santykius ir taip gaivinančiai bendravo.

3. Etikos Aiškintojai

27:3.1 (300.4) Kuo aukščiau jūs kylate gyvenimo pakopomis, tuo daugiau dėmesio turi būti skiriama visatos etikai. Etikos suvokimas būna tada, kada bet kuris individas tiesiog suvokia tas teises, kurios egzistencijoje yra neatskiriamos nuo bet kurio kito ir nuo visų kitų individų. Bet dvasinė etika toli pranoksta mirtingojo ir net morontinę sampratą apie asmeninius ir grupinius santykius.

27:3.2 (300.5) Laiko piligrimai etikos buvo deramai mokomi ir atitinkamai išmoko per savo ilgą kilimą į Rojaus šlovę. Kada šita į vidų kylanti karjera skleidėsi iš gimtųjų erdvės pasaulių, tada kylantieji prie savo visą laiką besiplečiančio visatos partnerių rato toliau pridėdavo grupę po grupės. Kada kiekviena nauja kolegų grupė pridėdavo dar vieną etikos lygį, kurį reikia pažinti ir jo laikytis tol, kol mirtingieji kylantieji pasiekia Rojų, tai jiems tikrai reikalingas kažkas, kas suteiktų naudingą ir draugišką patarimą, susijusį su etikos aiškinimais. Etikos jų mokytį nereikia, bet jiems iš tiesų reikia, kad būtų tinkamai *paaiškinta* tai, ko jie taip įtemptai mokėsi, kadangi jiems betarpiškai iškyla nepaprasta užduotis, kada jie susiduria su tuo, kas tokia didele dalimi yra nauja.

27:3.3 (300.6) Etikos aiškintojai yra neįkainojami pagalbininkai atvykėliams į Rojų, padėdami jiems prisiderinti prie didingų būtybių gausybės grupių per tą gausų įvykiais laikotarpį, trunkantį nuo gyvenamojo statuso pasiekimo iki oficialaus priėmimo į Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą. Kylantieji piligrimai daugelį iš didelio skaičiaus Rojaus Piliečių tipų jau yra sutikę Havonos septyniose grandinėse. Pašlovintieji mirtingieji taip pat yra patyrę artimą ryšį su bendrojo korpuso tvarinių sutrejbintais sūnumis vidinėje Havonos grandinėje,

kur šitos būtybės gauna didelę dalį savojo išsilavinimo. Ir kitose grandinėse kylantieji piligrimai yra sutikę didelį skaičių Rojaus-Havonos sistemos neapreiktų gyventojų, kurie ten siekia grupinio lavinimo ruošdamiesi neatskleistoms užduotims ateityje.

27:3.4 (301.1) Kiekviena dangiškoji draugystė būtinai yra abipusė. Kaip kylantieji mirtingieji jūs ne tik gaunate naudos iš šitų vienas po kito einančių visatos kompanionų ir iš tokio gausaus skaičiaus vis dieviškesnių partnerių kategorijų, bet taip pat ir jūs kiekvienai iš šitų broliškų būtybių ką nors perteikiate iš savo paties asmenybės ir patyrimo, kas kiekvieną iš jų amžiams padaro skirtingą ir geresnį dėl to, kad bendravo su kylančiuoju mirtinguoju iš laiko ir erdvės evoliucinių pasaulių.

4. Elgesio Reguluotojai

27:4.1 (301.2) Jau iki galo gavus paaiškinimus apie Rojaus santykių etiką—ne apie beprasmius formalumus ar dirbtinį kastų diktatą, bet vietoje šito apie neatskiriamus gero elgesio standartus—kylantiesiems mirtingiesiems naudinga gauti patarimą iš superafinių elgesio reguliuotojų, kurie naujiesiems Rojaus visuomenės nariams aiškina apie aukščiausiųjų būtybių, kurios gyvena Šviesos ir Gyvenimo centrinėje Saloje, tobulą elgesį.

27:4.2 (301.3) Harmonija yra centrinės visatos pagrindinis dalykas, o Rojuje vyrauja pajuntama tvarka. Tinkamas elgesys yra esminis tam, kad žinių dėka, per filosofiją, būtų žengiama pirmyn į spontaniško garbinimo dvasinės aukštumas. Egzistuoja dieviškasis metodas, kaip prisiartinti prie Dieviškumo; ir šitą metodą galima įsisavinti tikrai tada, kada

pilgrimai atvyksta į Rojų. Jo dvasia buvo perteikta Havonos žieduose, bet laiko piligrimų mokymo baigiamuosius potėpius galima atlikti tikrai po to, kada jie realiai pasiekia Šviesos Salą.

^{27:4.3 (301.4)} Visas elgesys Rojuje yra visiškai spontaniškas, visomis prasmėmis jis yra natūralus ir laisvas. Bet vis tiek yra tinkamas ir tobulas veiklos būdas amžinojoje Saloje, ir elgesio reguliuotojai visą laiką yra šalia “peržengusiųjų pro vartus atvykėlių” tam, kad jiems paaiškintų ir šitaip juos vestų, kad šie jaustųsi tobulai patogiai, ir tuo pačiu metu įgalintų piligrimus išvengti to pasimetimo ir netikrumo, kuris priešingu atveju būtų neišvengiamas. Tik tokios tvarkos dėka galima išvengti begalinių nesusipratimų; o nesusipratimų Rojuje nebūna niekada.

^{27:4.4 (301.5)} Šitie elgesio reguliuotojai iš tiesų tarnauja pašlovintaisiais mokytojais ir vadovais. Jie daugiausia rūpinasi tuo, jog naujesiems mirtingiesiems gyventojams aiškina beveik begalinę naujų situacijų ir nežinomų papročių gausybę. Nepaisant viso šio ilgalaikio pasirengimo ir ilgos kelionės į ten, Rojus vis dar neapsakomai keistas ir netikėtai naujas tiems, kurie pagaliau įgyja gyvenamąjį statusą.

5. Žinių Saugotojai

^{27:5.1 (301.6)} Superafiniai žinių saugotojai yra tie aukštieji “gyvieji laiškai,” kuriuos žino ir skaito visi, kurie gyvena Rojuje. Jie yra dieviškieji tiesos įrašai, tikrųjų žinių gyvosios knygos. Jūs girdėjote apie įrašus “gyvenimo knygoje.” Žinių saugotojai kaip tik ir yra tokios gyvosios knygos, tobulumo įrašai, išpausti dieviškojo gyvenimo amžinosiose lentelėse, ir aukščiausio patikimumo. Tikrovėje jie yra gyvosios, automatinės

bibliotekos. Visatų faktai yra neatskiriama nuo šitų pirminių supernafimų, iš tikrųjų jie yra įrašyti šituose angeluose; ir taip pat tai yra visiškai neįmanoma, kad kokia nors netiesa prisiglaustų šitų amžinybės tiesos ir laiko išminties tobulų ir gausiai pripildytų saugyklų protuose.

27:5.2 (302.1) Šitie saugotojai amžinosios Salos gyventojams veda neoficialius aiškinimo kursus, bet pagrindinė jų funkcija yra patikslinimo ir patikrinimo funkcija. Bet kuris Rojaus gyventojas panorėjęs šalia savęs gali turėti konkretaus fakto ar tiesos, kurią jis panorėtų sužinoti, gyvą saugyklą. Rojaus šiauriniame pakraštyje galima pasinaudoti gyvaisiais žinių suradėjais, kurie paskirs grupės reguliuotoją, turintį tą informaciją, kurios yra ieškoma, ir nedelsiant pasirodys spindinčios būtybės, kurios ir yra patys tie dalykai, kuriuos jūs norite sužinoti. Daugiau jums iš tiesų švietimo nebereikia ieškoti iš užrašytų puslapių; dabar su gyvąja išmintimi jūs bendraujate akis į akį. Dabar aukščiausias žinias jūs šitokiu būdu gaunate iš gyvųjų būtybių, kurios ir yra tų žinių galutiniai saugotojai.

27:5.3 (302.2) Kada jūs surasite tą supernafimą, kuris yra tiksliai tai, ką jūs norite patikrinti, tada jums bus prieinami visi žinomi faktai apie visas visatas, nes šitie žinių saugotojai yra to milžiniško tinklo, kurį sudaro registruojantieji angelai, pradedant vietinių visatų ir supervisatų serafimais ir sekonaformais ir baigiant tretinių supernafimų pagrindiniais registruotojais Havonoje, galutinės ir gyvosios santraukos. Ir šita gyvoji žinių sankaupa skiriasi nuo Rojaus oficialių dokumentų, visuotinės istorijos sankaupinės santraukos.

27:5.4 (302.3) Tiesos išmintis gimsta centrinės visatos dieviškume, bet žinios, patirtinės žinios, didžiąja dalimi savo pradžia gauna laiko ir erdvės sferose—dėl šito būtina palaikyti registruojančiųjų serafimų ir supernafimų toli nusidriekiančias supervisatų organizacijas, kurias remia Dangiškieji Registruotojai.

27:5.5 (302.4) Šitie pirminiai supernafimai, nuo kurių yra neatskiriamos visatos žinios, taip pat yra atsakingi už žinių organizavimą ir klasifikavimą. Patys sudarydami visatų visatos gyvąsias pasitikrinimų bibliotekas, jie žinias suklasifikavo į septynias didžiąsias kategorijas, kurių kiekviena turi apie vieną milijoną poskyrių. Tas lengvumas, su kuriuo Rojaus gyventojai gali pasinaudoti šitomis milžiniškomis žinių atsargomis, yra visiškai žinių saugotojų savanoriškų ir išmintingų pastangų dėka. Šie saugotojai taip pat yra centrinės visatos išaukštinti mokytojai, savo gyvus lobius be atlygio suteikdami visoms būtybėms bet kurioje Havonos grandinėje, ir juos plačiai, nors netiesiogiai, panaudoja Dienų Senųjų teismai. Bet šita gyvoji biblioteka, kuri prieinama centrinei visatai ir supervisatoms, nėra prieinama vietiniams kūriniams. Tikrai netiesioginiu būdu ir atspindėjimu Rojaus žinių nauda iš tiesų yra užtikrinama ir vietinėse visatose.

6. Filosofijos Meistrai

27:6.1 (302.5) Po aukščiausiojo pasitenkinimo garbinant eina filosofijos džiuginantis jaudulys. Niekada iš tikrųjų jūs nepakilsite tiek aukštai arba pirmyn nenuesisite taip toli, kad tikrai nebeliktų tūkstančio paslapčių, kurias mėginant atskleisti nebūtų reikalinga panaudoti filosofiją.

27:6.2 (302.6) Rojaus filosofijos meistrai džiaugiasi, vesdami jo gyventojų, tiek vietinių, tiek kylančiųjų, protus, mėginančius spręsti visatos problemas su pakylėtu jauduliu. Šitie superafiniai filosofijos meistrai yra “dangiškieji išminčiai,” išminties būtybės, kurios panaudoja žinių tiesą ir patyrimo faktus savo pastangose tam, kad įvaldytų tai, kas yra nežinoma. Su jais žinios pasiekia tiesą, o patyrimas pakyla į išmintį. Rojuje erdvės kylančiosios asmenybės patiria būties aukštumas: Jos turi žinių; jos žino tiesą; jos gali filosofuoti—mąstyti tiesa; jos net gali stengtis apimti Galutiniojo sampratas ir pamėginti suvokti Absoliutų metodus.

27:6.3 (303.1) Rojaus didžiulės sferos pietiniame pakraštyje filosofijos meistrai veda išsamius kursus septyniasdešimtyje funkinių išminties skyrių. Čia jie diskutuoja apie Begalybės planus ir tikslus ir stengiasi visų tų, kurie turi priėjimą prie jų išminties, koordinuoti patyrimus, ir sukomponuoti žinias. Jie išvystė savo labai specializuotą požiūrį į įvairias visatos problemas, bet jų galutinės išvados visada būna visiškai suderintos.

27:6.4 (303.2) Šitie Rojaus filosofai moko visais įmanomais mokymo metodais, įskaitant Havonos aukštesniąją grafinę techniką ir tam tikrus informacijos perdavimo Rojaus metodus. Visi šitie žinių perteikimo ir idėjų išreiškimo aukštesni būdai visiškai pranoksta net ir labiausiai išvystyto žmogiškojo proto suvokimo sugebėjimus. Vienos valandos mokymas Rojuje prilygtų dešimčiai tūkstančių metų taikant Urantijos žodžių-atminties metodiką. Jūs negalite suvokti tokių perdavimo metodų, ir tiesiog mirtingojo patyrimo nėra nieko, su kuo būtų galima juos palyginti, nieko, kas į juos panašėtų.

27:6.5 (303.3) Filosofijos meistrai jaučia didžiausią malonumą perteikdami savo aiškinimą apie visatų visatą toms būtybėms, kurios pakilo iš erdvės pasaulių. Ir nors filosofija niekada negali būti savo išvadamis tokia nusistovėjusi, kaip žinių faktai ir patyrimo tiesos, bet vis vien, kada jūs būsite išklause šitų pirminių supernafimų amžinybės neišspręstų problemų ir Absoliutų veikimo aptarimą, tada jūs pajusite neabejotiną ir tvirtą pasitenkinimą, kas susiję su šitais neįsisavintais klausimais.

27:6.6 (303.4) Šitie intelektualūs Rojaus siekiai nėra transliuojami laidose; tobulumo filosofija yra prieinama tikrai tiems, kurie dalyvauja asmeniškai. Aplink skriejantys kūriniai apie šituos mokymus sužino tikrai iš tų, kurie šitą yra patyrę ir kurie vėliau šitą išmintį yra nunešę išorėn į erdvės visas.

7. Garbinimo Rengėjai

27:7.1 (303.5) Garbinimas yra visų sukurtų protingų būtybių aukščiausioji privilegija ir pirmoji pareiga. Garbinimas yra sąmoningas ir džiaugsmingas veiksmas pripažįstant ir įvertinant Kūrėjų artimų ir asmeninių ryšių su savo tvariniais tiesą ir faktą. Garbinimo kokybę nulemia tvarinio suvokimo gilumas; ir kada žinios apie Dievų begalinį charakterį vystosi, tada garbinimo veiksmas tampa vis labiau visaapimantis, kol galiausiai jis pasiekia aukščiausio patirtinio pasitenkinimo ir pačio nuostabiausio malonumo, kuris yra žinomas sukurtoms būtybėms, šlovę.

27:7.2 (303.6) Nors Rojaus Sala turi tam tikras garbinimo vietas, bet labiau panašu, kad ji visa yra milžiniška dieviškosios tarnystės šventoji vieta. Garbinimas yra pirmoji ir viešpataujanti aistra

visų tų, kurie užkopia ant jo palaimingų krantų—tų būtybių, kurios sužinojo apie Dievą užtektinai, kad pasiektų jo buvimą, spontaniškas jausmų kunkuliavimas. Žiedas po žiedo, per Havonos kelionę į vidų, garbinimas yra auganti aistra tol, kol Rojuje tampa būtina jo išraišką reguliuoti ir kitaip kontroliuoti.

27:7.3 (304.1) Periodiški, spontaniški, grupiniai, ir kitokie ypatingi aukščiausiojo garbinimo ir dvasinio šlovinimo proveržiai, patiriami Rojuje, vyksta vadovaujant pirminių supernafimų specialiam korpusui. Vadovaujant šitiems garbinimo vadovams, tokia gili pagarba pasiekia tvarinio aukščiausiojo pasitenkinimo tikslą ir pakyla į didingos saviraiškos ir asmeninio džiugesio aukščiausiosios tobulybės aukštumas. Visi pirminiai supernafimai trokšta būti garbinimo vadovais; o visi kylantieji tvariniai amžinai norėtų pasilikti garbinimo būsenoje, jeigu užduočių vadovai šitų susibūrimų periodiškai nepaleistų. Bet nė vienos pakilusios būtybės niekada nėra prašoma įžengti į amžinosios tarnystės paskyrimą tol, kol ji garbindama nepasiekia visiško pasitenkinimo.

27:7.4 (304.2) Būtent tai ir yra garbinimo vadovų užduotis, išmokyti pakilusius tvarinius garbinti taip, kad jie būtų įgalinti šitą pasitenkinimą gauti iš saviraiškos ir tuo pačiu metu sugebėti sutelkti dėmesį į Rojaus režimo esminę veiklą. Be garbinimo metodo pagerinimo vidutiniam mirtingajam, kuris pasiekia Rojų, prireiktų šimtų metų, kad jis visiškai ir patenkinamai išreikštų savo protingo pritarimo ir pakilusiojo dėkingumo emocijas. Garbinimo vadovai atveria naujus ir iki tol nežinomus išraiškos horizontus taip, kad šitie nuostabūs erdvės įsčių vaikai ir laiko kankiniai sugebėtų per daug trumpesnį laiką garbindami patirti visišką pasitenkinimą.

27:7.5 (304.3) Ištisos visatos visų būtybių visi sugebėjimai, kurie gali suintensyvinti ir išaukštinti saviraiškos galimybes ir dėkingumo perteikimą, visu didžiausiu jų pajėgumu yra panaudojami garbinant Rojaus Dievybes. *Garbinimas yra didžiausias Rojaus egzistencijos džiaugsmas*; tai yra Rojaus atgaivinantis poilsis. Ką poilsis padaro jūsų pavargusiam protui žemėje, tą garbinimas padarys jūsų ištobulintai sielai Rojuje. Garbinimo būdas Rojuje yra visiškai nesuvokiamas mirtingajam, bet jo dvasią jūs galite pradėti suvokti net čia žemai Urantijoje, nes Dievų dvasios net dabar gyvena jūsų viduje, plevena virš jūsų, ir įkvepia jus tikrajam garbinimui.

27:7.6 (304.4) Rojuje garbinimui yra paskirta laikas ir vietos, bet jų nėra tiek, kad sutalpintų patirtinio kilimo į amžinąją Salą nuostabių būtybių augančios išminties ir besiplečiančio dieviškumo suvokimo dvasinių emocijų amžinai didėjančią išsiliejimą. Nuo Grandfandos laikų supernafimai iš tiesų niekada negalėjo pilnai sutalpinti garbinimo dvasios Rojuje. Visada iš tikrųjų yra garbinimo būsenos perteklius, kada ji pamatuojama prieš garbinimą. Ir tai yra dėl to, kad asmenybės, nuo kurių neatskiriamas tobulumas, niekada negali iki galo suvokti dvasinių emocijų milžiniškų reakcijų, kurias rodo būtybės, kurios palaipsniu ir sunkiu darbu sau kelią viršun į Rojaus šlovę prasiskynė iš laiko ir erdvės žemesniųjų pasaulių dvasinės tamsybės gilumų. Kada tokie angelai ir laiko mirtingieji pasiekia Rojaus Jėgų akivaizdą, tada prasiveržia per amžius sukaupų emocijų išraiška, toks reginys, kuris Rojaus angelus apstulbina, o Rojaus Dievybėms sukelia dieviškojo pasitenkinimo didžiausią džiaugsmą.

27:7.7 (304.5) Kartais visas Rojus būna apsemtas viešpataujančio dvasinės ir garbinančios išraiškos potvynio. Dažnai garbinimo vadovai negali kontroliuoti tokių reiškinių tol, kol pasirodo Dievybės buveinės šviesos trigubas bangavimas, liudijantis, jog Dievų dieviškoji širdis yra iki galo ir visiškai patenkinta Rojaus gyventojų, tobulų šlovės piliečių ir pakilusiųjų laiko tvarinių, nuoširdžiu garbinimu. Koks metodo triumfas! Koks Dievų amžinojo plano ir tikslo išsipildymas, kad išmintinga tvarinio vaiko meilė Tėvo Kūrėjo begalinei meilei suteiktų visišką pasitenkinimą!

27:7.8 (305.1) Pasiėkus aukščiausiąjį garbinimo pilnatvės pasitenkinimą, jūs esate kvalifikuotas tam, kad būtumėte priimtas į Užbaigtumo Korpusą. Pakilusiojo karjera yra beveik užbaigta, ir ruošiamasi švęsti septintąjį jubiliejų. Pirmasis jubiliejus pažymėjo mirtingojo susitarimą su Minties Derintoju, kada tikslas išlikti po mirties buvo patvirtintas; antrasis jubiliejus buvo atsibudimas morontiniame gyvenime; trečiasis jubiliejus buvo susiliejimas su Minties Derintoju; ketvirtasis jubiliejus buvo atsibudimas Havonoje; penktasis jubiliejus pažymėjo Tėvo suradimą; ir šeštasis jubiliejus buvo ta proga, kada Rojuje buvo atsibusta iš baigiamojo perėjimo laiko miego. Septintasis jubiliejus pažymi patekimą į mirtingųjų užbaigtųjų korpusą ir amžinybės tarnystės pradžią. Dvasios realizavimo septintoji pakopa, kurią pasieks užbaigtasis, galbūt pažymės pirmojo iš amžinybės jubiliejų šventimą.

27:7.9 (305.2) Ir šitaip baigiasi pasakojimas apie Rojaus supernafimus, aukščiausiąją kategoriją iš visų tarnaujančiųjų dvasių, apie tas būtybes, kurios kaip visuotinė klasė, jus lydi

visą laiką iš jūsų kilmės pasaulio tol, kol pagaliau jūs atsisveikinate su garbinimo vadovais, kada duodate Trejybės amžinybės priesaiką ir esate įtraukiami į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą.

27:7.10 (305.3) Rojaus Trejybės begalinė tarnystė netrukus prasidės; ir dabar užbaigtasis akis į akį susiduria su Dievo Galutiniojo iššūkiu.

27:7.11 (305.4) [Pateikta Išminties Tobulintojo iš Uversos.]

28 Dokumentas. Supervisatų tarnaujančiosios tarnaujančiosios dvasios

28:0.1 (306.1) KAIP supernafimai yra centrinės visatos angeliškosios gausybės, o serafimai yra vietinės visatos angeliškosios gausybės, taip iš tiesų sekonafimai yra supervisatų tarnaujančiosios dvasios. Tačiau dieviškumo laipsniu ir aukštybės potencialu šitie Atspindinčiųjų Dvasių vaikai yra daug labiau panašūs į supernafimus ir serafimus. Jie superkūriniuose tarnauja nevieni, o jų neapreiktų partnerių remiamos transakcijos yra tiek gausios, tiek intriguojančios.

28:0.2 (306.2) Taip, kaip pateikiama šituose pasakojimuose, supervisatų tarnaujančiosios dvasios apima tokias tris kategorijas:

28:0.3 (306.3) 1. Sekonafimus.

28:0.4 (306.4) 2. Tertiafimus.

28:0.5 (306.5) 3. Omniafimus.

^{28:0.6 (306.6)} Kadangi pastarosios dvi kategorijos nėra taip tiesiogiai susijusios su mirtingojo žengimo pirmyn kilančiąja schema, tai jos bus trumpai aptartos prieš platesnę sekondarinių analizę. Formaliai, nei tertiariai, nei omniai nėra *supervisatų* tarnaujančiosios dvasios, nors ir vienos, ir kitos tarnauja kaip dvasiniai tarnai *šitose* sferose.

1. Tertiariai

^{28:1.1 (306.4)} Šitie aukštieji angelai yra registruoti supervisatų būstinėse, ir nepaisant tarnystės vietiniuose kūriniuose, yra techniškai šitų supervisatų sostinių gyventojai tik tiek, kad jie nėra vietiniai gyventojai vietinėse visatose. Tertiariai yra Begalinės Dvasios vaikai, ir yra įsmeninami Rojuje grupėmis po vieną tūkstantį. Šitos dieviškojo originalumo ir beveik aukščiausiojo visapusiškumo dangiškosios būtybės yra Begalinės Dvasios dovana Dievo Sūnams Kūrėjams.

^{28:1.2 (306.5)} Kada Sūnus Mykolas yra atitraukiamas iš Rojaus tėvų režimo ir parengiamas tam, kad išvyktų į erdvės visatos užduotį, tada Begalinė Dvasia sukuria tokią grupę, kurią sudaro vienas tūkstantis šitų kompanionų dvasių. Ir šitie didingi tertiariai lydi šitą Sūnų Kūrėją, kada jis pradeda visatos organizavimo užduotį.

^{28:1.3 (306.6)} Per visus ankstyvuosius visatos kūrimo laikus, šitas vienas tūkstantis tertiarių yra Sūnaus Kūrėjo vienintelis asmeninis personalas. Per šituos visatos surinkimo ir kitokių astronominių manipuliacijų sukrečiančius amžius jie įgauna milžinišką patyrimą kaip Sūnaus padėjėjai. Šalia Sūnaus Kūrėjo jie tarnauja iki tos dienos, kada būna įsmeninama Ryškioji ir Ryto Žvaigždė, vietinės visatos pirmagimis. Po šito

yra pateikiamas ir priimamas tertiafimų formalus atsistatydinimas. Ir atsiradus vietinės angeliškosios gyvybės pirminėms kategorijoms, jie iš aktyvios tarnystės šitoje vietinėje visatoje pasitraukia ir tampa ryšio tarnais tarp Sūnaus Kūrėjo, kuriam jie buvo anksčiau paskirti, ir konkrečios supervisatos Dienų Senųjų.

2. Omniafimai

28:2.1 (307.1) Omniafimus sukuria Begalinė Dvasia drauge su Septyniais Aukščiausiais Vykdytojais, ir jie yra šitų pačių Aukščiausių Vykdytojų išimtiniai tarnai ir žinianešiai. Omniafimai turi paskyrimą didžiojoje visatoje, o jų korpuso būstinė Orvontone yra Uversos šiaurinėse dalyse, kur jie gyvena kaip speciali paslaugumo kolonija. Jie nėra registruoti Uversoje, taip pat jie nėra paskirti ir mūsų administracijai. Lygiai taip jie nėra tiesiogiai susiję ir su mirtingojo žengimo į priekį kilimo planu.

28:2.2 (307.2) Omniafimai yra visiškai užimti supervisatų stebėjimu iš aukščiau, patenkindami administracinio koordinavimo interesus Septynių Aukščiausių Vykdytojų požiūriu. Mūsų omniafimų kolonija Uversoje instrukcijas gauna iš Orvontono Aukščiausiojo Vykdytojo ir atsiskaito tik tai jam, kuris yra septintojoje bendro vykdymo sferoje Rojaus palydovų išoriniame žiede.

3. Sekonafimai

28:3.1 (307.3) Sekorafines gausybes sukuria septynios Atspindinčiosios Dvasios, paskirtos kiekvienos supervisatos būstinei. Egzistuoja konkretus į Rojų reaguojantis metodas, susietas su šitų angelų sukūrimu gupėmis po septynis. Visada

kiekviename septynetuke yra vienas pirminis, trys antriniai, ir trys tretiniai sekonaŧimai; visada jie yra įasmeninami tiksliai tokia proporcija. Kada būna sukuriami septyni tokie sekonaŧimai, tada vienas, pirminis, būna paskiriamas į Dienų Senujų tarnystę. Tie trys antriniai angelai yra susiejami su administratorių, kilusių Rojuje, trimis grupėmis supervisorio: Dieviškaisiais Patarėjais, Išminties Tobulintojais, ir Visuotiniais Cenzoriais. Tie trys tretiniai angelai yra priskiriami prie supervisorų valdovų pakylusiųjų sutrejbintų pagalbininkų: Galingųjų Žinianešių, Tų Aukštųjų Valdžioje, ir Tų be Vardo ir Skaičiaus.

28:3.2 (307.4) Šitie supervisorų sekonaŧimai yra Atspindinčiųjų Dvasių palikuonys, ir dėl to atspindėjimas yra neatskiriamas nuo jų prigimties. Jie atspindinčiai reaguoja į viską, kas yra kiekvieno tvarinio, kilusio iš Trečiojo Šaltinio ir Centro ir iš Rojaus Sūnų Kūrėjų, kiekvienoje fazėje, bet jie neatspindi tų būtybių ir esybių, asmenių ir kitokių, kilusių vien tik iš Pirmojo Šaltinio ir Centro. Mes turime daug įrodymų apie Begalinės Dvasios visuotinės intelekto grandinės realybę, bet net jeigu ir neturėtume kitų įrodymų, tai sekonaŧimų atspindinčiųjų veiksmų užtektų tam, kad būtų pademonstruota Bendrai Veikiančiojo begalinio proto visuotinio buvimo tikrovė.

4. Pirminiai Sekonaŧimai

28:4.1 (307.5) Pirminiai sekonaŧimai, paskirtieji Dienų Seniesiems, yra gyvieji veidrodžiai šitų trivienių valdovų tarnystėje. Pamąstykite, ką reiškia supervisatos mastu sugebėti pasisukti, kaip iš tiesų ir yra, į gyvąjį veidrodį ir jame pamatyti ir jų dėka išgirsti kokius nors kitos būtybės atsakymus už tūkstančio ar

šimto tūkstančių šviesmečių nuotolio, ir viską padaryti akimirksniu ir neklystamai. Visatų vadovavimui dokumentai yra esminiai, programų transliacijos yra naudingos, Atsiskyrusiojo ar kitokio žinianešio darbas yra labai naudingas, bet Dienų Senieji iš savo tarpinės padėties tarp apgyvendintų pasaulių ir Rojaus—tarp žmogaus ir Dievo—gali akimirksniu žvelgti abiemis kryptimis, girdėti abiemis kryptimis, ir *žinoti* abiemis kryptimis.

28:4.2 (308.1) Šitą sugebėjimą—tarsi, girdėti ir matyti viską—supervisatose gali tobulai įgyvendinti tiktai Dienų Senieji, ir tiktai savo atitinkamuose būstinių pasauliuose. Net ir ten yra sutinkami apribojimai: Iš Uversos, toks bendravimas yra apribotas Orvontono pasauliais ir visatomis, ir nors jis neveikia tarp supervisatų, bet šitas pats atspindėjimo metodas kiekvienai iš jų suteikia glaudų ryšį su centrine visata ir su Rojumi. Šitos septynios supervyriausybės, nors individualiai yra atskirtos, bet šitokiu būdu tobulai atspindi kompetencijos sferą aukštai ir visiškai supranta, o taip pat tobulai žino, poreikius apačioje.

28:4.3 (308.2) Nustatyta, jog pirminiai sekonaformai pagal savo įgimtą būdą linksta į septynis tarnystės tipus, ir visiškai dera, jog šitos kategorijos pirmoji serija būtų apdovanota taip, kad natūraliai Dvasios protą aiškintų Dienų Seniesiems:

28:4.4 (308.3) 1. *Bendrai Veikiančiojo Balsas*. Kiekvienoje supervisatoje kiekvienas pirmasis supernafimas ir tos kategorijos kiekvienas septintasis sukurtas vėliau rodo aukšto lygio prisitaikymą prie to, kad Begalinės Dvasios protą suprastų ir paaiškintų Dienų Seniesiems ir jų partneriams supervyriausybėse. Supervisatų būstinėse tai turi didžiulės vertės, nes, ne taip, kaip vietiniai kūriniai su savo

Dieviškaisiais Tarnais, supervyriausybės būstinė Begalinės Dvasios specializuoto įsmeninimo neturi. Dėl to šitie sekorafiniai balsai arčiausia priartėja prie to, kad būtų Trečiojo Šaltinio ir Centro asmeniniai atstovai tokioje sostinės sferoje. Tas tiesa, ten yra septynios Atspindinčiosios Dvasios, bet šitos sekorafinių gausybių motinos ne taip tiksliai ir automatiškai atspindi Bendrai Veikiantįjį, kaip Septynias Pagrindines Dvasias.

28:4.5 (308.4) *2. Septynių Pagrindinių Dvasių Balsas.* Antrasis pirminis sekonařimas ir po šito sukurtas kiekvienas septintasis turi polinkį tam, kad pavaizduotų Septynių Pagrindinių Dvasių kolektyvinę prigimtį ir reakcijas. Nors kiekvienai Pagrindinei Dvasiai supervisatos sostinėje jau atstovauja kuri nors viena, paskirta iš septynių Atspindinčiųjų Dvasių, bet toks atstovavimas yra individualus, ne kolektyvinis. Kolektyviai jos būna tiktai atspindėjimu; dėl to iš tiesų Pagrindinės Dvasios sveikina šitų labai asmenių angelų, antrosios serijos pirminių sekonařimų, kurie yra tokie kompetentingi, kad joms atstovautų Dienų Senujų akivaizdoje, tarnystę.

28:4.6 (308.5) *3. Sūnų Kūrėjų Balsas.* Begalinė Dvasia galbūt turėjo turėti kažką bendro su Mykolo kategorijos Rojaus Sūnų sukūrimu arba mokymu, nes trečiasis pirminis sekonařimas ir kiekvienas septintasis po jo sukurtas turi nuostabią dovaną, atspindinčią šitų Sūnų Kūrėjų protą. Jeigu Dienų Senieji norėtų sužinoti—realiai sužinoti—Nebadono Mykolo požiūrį svarstomo reikalo atžvilgiu, tai jiems nereikia susisiekti su juo erdvės linijomis; jiems tereikia susisiekti su Nebadono Balsų Vadovu, kuris, paprašius, pateiks Mykolo registruojantį

sekonafimą; ir toje vietoje ir tuo metu Dienų Senieji suvoks Nebadono Sūnaus Šeimininko balsą.

28:4.7 (309.1) Jokia kita sūnystės kategorija nėra šitaip “atspindima,” ir jokia kita angelų kategorija šitaip veikti negali. Mes ne iki galo suprantame tiesiog kaip gi tai yra įvykdoma, ir aš labai abejoju, kad ir patys Sūnūs Kūrėjai tą iki galo suprantą. Bet mes tikrai žinome, kad tai veikia, ir mes taip pat žinome, kad tai veikia deramai ir be sutrikimų, kadangi per visą Uversos istoriją sekorafiniai balsai savo veikloje niekada nesuklydo.

28:4.8 (309.2) Jūs čia pradate kai ką matyti iš to būdo, kuriuo dieviškumas apgaubia laiko erdvę ir įsisavina erdvės laiką. Jums čia yra suteikiamas vienas iš pirmųjų kartų trumpai žvilgtelėti į amžinybės ciklo metodą, šią akimirką pasklindantį tam, kad padėtų laiko vaikams jų užduotyje įveikti sunkias erdvės kliūtis. Ir šitie reiškiniai veikia papildomai prie nustatyto Atspindinčiųjų Dvasių metodo visatose.

28:4.9 (309.3) Nors akivaizdžiai neturintys Pagrindinių Dvasių, esančių aukštai, ir Sūnų Kūrėjų, esančių žemai, asmeninio buvimo, bet Dienų Senieji turi sau pavaldžias gyvas būtybes, suderintas su kosminiais atspindinčiojo tobulumo ir galutiniojo tikslumo mechanizmais, kurių dėka jie patiria atspindimą buvimą visų tų išaukštintų būtybių, kurių asmeninio buvimo jiems nebuvo suteikta. Šitų priemonių dėka ir šitomis priemonėmis, ir kitų priemonių dėka ir kitomis priemonėmis, kurios jums nėra žinomos, Dievas potencialiai būna supervisatų būstinėse.

28:4.10 (309.4) Dienų Senieji tobulai apskaičiuoja Tėvo valią sulygindami Dvasios akimirksniu atskriejusį balsą iš viršaus ir

Mykolo akimirksniu atskriejusį balsą iš apačios. Šitokiu būdu jie iš tiesų gali būti neklystamai tikri nustatydami Tėvo valią vietinių visatų administravimo reikalų atžvilgiu. Bet tam, kad padarytų išvadą apie vieno iš šių Dievų valią, remdamiesi žiniomis iš kitų dviejų, šie trys Dienų Senieji turi veikti drauge; dviese šio atsakymo gauti jie nesugebėtų. Ir dėl šitos priežasties, net jeigu nebūtų ir jokių kitų, supervisatoms visada vadovauja trys Dienų Senieji, o ne vienas ar net ir ne du.

28:4.11 (309.5) *4. Angeliškųjų Gausybių Balsas.* Ketvirtasis pirminis sekonaformas ir kiekvienas septintasis iš šios serijos pasirodo, jog yra angelai, ypatingai reaguojantys į visų kategorijų angelų, įskaitant supernafimus viršuje ir serafimus apačioje, jausmus. Šitokiu būdu bet kokio vadovaujančiojo arba prižiūrinčiojo angelo požiūrį galima nedelsiant apsvarstyti Dienų Senujų bet kurioje taryboje. Jūsų pasaulyje niekada nepraeina nė dienos, kad serafimų Urantijoje vadovas nebūtų priverstas sąmoningai suvokti atspindintį perdavimo reiškinių, jog su koku nors tikslu nebūtų į jį kreipiamasi iš Uversos; bet jeigu Atsiskyrusiojo Žinianešio iš anksto nebūna įspėtas, tai jis visiškai nieko nežino, ko yra ieškoma ir kaip tai yra surandama. Šitos tarnaujančiosios laiko dvasios nuolat suteikia nesąmoningą ir tikrai, dėl to, nešališką paliudijimą, apie tų begalinių reikalų padėtį, dėl kurių Dienų Seniesiems ir jų pagalbininkams teko atkreipti dėmesį ir suteikti patarimą.

28:4.12 (309.6) *5. Programų Priėmėjai.* Yra speciali programų pranešimų klasė, kuriuos priima tikrai šitie pirminiai sekonaformai. Nors jie nėra įprasti Uversos programų transliuotojai, bet jie dirba drauge su atspindinčiųjų balsų angelais turėdami tikslą Dienų Senujų atspindimąjį vaizdą

sinchronizuoti su tam tikrais aktualiais pranešimais, ateinančiais nustatytomis visatos ryšio grandinėmis. Programų priėmėjai yra penktieji serijoje, penktieji pirminiai sekonaformai, kurie turi būti sukurti, o vėliau kiekvienas septintas.

28:4.13 (310.1) *6. Transportinės Asmenybės.* Jos yra tie sekonaformai, kurie laiko piligrimus gabena iš supervisatų būstinių į Havonos išorinį žiedą. Jos yra supervisatų transporto korpusas, veikiantis į vidų, į Rojų, ir į išorę, į jų atitinkamų sektorių pasaulius. Šitą korpusą sudaro šeštasis pirminis sekonaformas ir kiekvienas septintas vėliau sukurtas.

28:4.14 (310.2) *7. Rezervinis Korpusas.* Labai didelė sekonaformų grupė, septintieji iš pirminių serijos, yra laikomi rezerve šių sferų neapibūdintoms pareigoms ir labai skubioms nepaprastosioms užduotims. Nebūdami labai smarkiai specializuoti, jie gali visiškai gerai atlikti savo įvairių bičiulių bet kurias pareigas, tačiau tokio specializuoto darbo imasi tikrai nepaprastųjų situacijų atveju. Jų įprastos užduotys yra atlikti supervisatų tas bendrąsias pareigas, kurios nepatenka į specializuotų užduočių angelų diapazoną.

5. Antriniai Sekonaformai

28:5.1 (310.3) Antrinės kategorijos sekonaformai yra ne mažiau atspindintys už savo pirminius bičiulius. Klasifikavimas į pirminius, antrinius, ir tretinius sekonaformus nereiškia statuso ar funkcijos skirtingumo sekonaformų atveju; tai tiesiog rodo veikimo būdo kategorijas. Savo veikloje visos trys grupės demonstruoja identiškas savybes.

28:5.2 (310.4) Antrinių sekonaformų septyni atspindintieji tipai yra paskiriami į Dienų Senųjų lygiaverčių bičiulių, kilusių iš Trejybės, tarnystę šitaip:

28:5.3 (310.5) Išminties Tobulintojams—Išminties Balsai, Filosofijos Sielos, ir Sielų Sąjungos.

28:5.4 (310.6) Dieviškiesiems Patarėjams—Patarimo Širdys, Egzistencijos Džiaugsmas, ir Tarnystės Pasitenkinimai.

28:5.5 (310.7) Visuotiniams Cenzoriams—Dvasių Pastebėtojai.

28:5.6 (310.8) Lygiai kaip ir pirminė kategorija, taip ir šita grupė yra sukurama serijomis; tai yra, pirmasis gimęs buvo Išminties Balsas, o septintasis, gimęs po jo, buvo panašus, ir šitaip su šitų atspindinčiųjų angelų likusiais šešiais tipais.

28:5.7 (310.9) 1. *Išminties Balsas*. Kai kurie iš šitų sekonaformų palaiko nuolatinį ryšį su Rojaus gyvosiomis bibliotekomis, žinių saugotojais, priklausančiais pirminiams sekonaformams. Specializuotoje atspindėjimo tarnystėje Išminties Balsai yra visatų visatos suderintos išminties gyvi, dabartiniai, iki kraštų pripildyti, ir visiškai patikimi sukoncentravimai ir sutelkimai. Beveik begalinio informacijos kiekio, sklindančio supervisatų pagrindinėmis grandinėmis, atžvilgiu šitos nuostabios būtybės yra tokios atspindinčios ir atrenkančios, tokios jautrios, kad sugeba atskirti ir suvokti išminties esmę ir neklystamai perduoti šituos išmąstymų brangakmenius savo vyresnybei, Išminties Tobulintojams. Ir jie veikia taip, kad Išminties Tobulintojai ne tik girdi šitos išminties tuo metu pateikiamas ir pirmines išraiškas, bet taip pat ir atspindimai mato pačias tas būtybes, aukštos ir žemos kilmės, kurios ją ir išreiškė.

28:5.8 (310.10) Yra užrašyta, “Jeigu kokiam nors žmogui stinga išminties, leiskite jam paklausti.” Uversoje, kada būtina pasiekti išmintingus sprendimus supervisatos vadovavimo sudėtingų reikalų trikdančiose situacijose, kada turi pasirodyti tiek tobulumo išmintis, tiek praktiškumo išmintis, tada iš tikrųjų Išminties Tobulintojai pakviečia Išminties Balsų bateriją ir, jų kategorijos tobulo meistriškumo dėka, prote esančios ir sklindančios visatų visatos išminties šituos gyvus imtuvus nustato ir nukreipia taip, jog netrukus, iš šitų sekorafinių balsų, atsiranda dieviškumo srovė iš visatos viršuje ir praktiškumo išminties potvynis iš aukščiausiųjų protų visatose žemai.

28:5.9 (311.1) Jeigu iškyla neaiškumas dėl išminties šitų dviejų versijų suderinimo, tada nedelsiant kreipiamasi į Dieviškuosius Patarėjus, kurie tuoj pat nurodo tinkamą veikimo būdą suderinimą. Jeigu yra kokia nors abejonė dėl autentiškumo, susijusio su kuo nors, kas ateina iš tų sferų, kuriose maištas yra smarkiai išplitęs, tuomet kreipiamasi į Cenzorius, kurie, drauge su savo Dvasios Pastebėtojais, sugeba nedelsiant nurodyti tai, “kokio pobūdžio dvasia” sužadino šį patarėją. Šitaip iš tikrųjų amžių išmintis ir šio akimirksnio intelektas visą laiką būna su Dienų Senaisiais kaip atversta knyga prieš jų geranorišką žvilgsnį.

28:5.10 (311.2) Jūs galite tikrai miglotai suvokti, ką visa tai reiškia tiems, kurie yra atsakingi už supervisatų vadovavimo įgyvendinimą. Šitų transakcijų didybė ir suvokiamumas visiškai pranoksta ribinį suvokimą. Kada jūs stovėsite, kaip aš daug kartų esu stovėjęs, išminties šventovės specialiose priėmimo salėse Uversoje ir matysite, kaip visa tai realiai

veikia, tada visatų tarpplanetinių komunikacijų sudėtingumo tobulumas ir šio veikimo užtikrintumas jus sujaudins iki gilios pagarbos. Jūs pagerbsite dieviškąją išmintį ir gerumą tų Dievų, kurie planuoja ir ką suplanavo įgyvendina tokio nuostabaus metodo dėka. Ir šitie dalykai iš tikrųjų vyksta lygiai taip, kaip aš juos ir pavaizdavau.

28:5.11 (311.3) *2. Filosofijos Siela.* Šitie nuostabūs mokytojai taip pat yra paskirti Išminties Tobulintojams ir, kada nebūna nurodyta kitaip, lieka sukoncentruotame sinchroniškume su filosofijos meistrais Rojuje. Pamąstykite apie tai, jog prieinate prie didžiulio gyvo veidrodžio, kaip tai ir būtų realu, bet vietoje to, kad pamatytumėte savojo ribinio ir materialaus aš pavidalą, jūs pastebite dieviškumo išminties ir Rojaus filosofijos atspindį. O jeigu išskyla noras šitą tobulumo filosofiją “įkūnyti”, ją susilpninti tiek, kad ji taptų praktiška tam, jog būtų pritaikyta žemesniųjų pasaulių žemoms tautoms ir kad jie galėtų ją įsisavinti, tai šitie gyvieji veidrodžiai savo veidus turi tikrai pasukti žemyn tam, jog atspindėtų kito pasaulio arba visatos standartus ir poreikius.

28:5.12 (311.4) Šitais pačiais metodais Išminties Tobulintojai iš tiesų adaptuoja sprendimus ir rekomendacijas konkrečių tautų ir pasaulių realiams poreikiams ir tikrajam statusui, ir visada jie veikia sutartinai su Dieviškaisiais Patarėjais ir Visuotiniais Cenzoriais. Bet šitų transakcijų didinga gausa pranoksta net ir mano sugebėjimą suvokti.

28:5.13 (311.5) *3. Sielų Sąjunga.* Išminties Tobulintojams paskirtą trivienį personalą užbaigia šitie idealų ir etinių ryšių statuso atspindėtojai. Iš visų visatos problemų, kurių sprendimui reikalinga panaudoti patyrimo ir prisitaikymo tobulą išmintį,

nėra nė vienos svarbesnės už tas problemas, kurios kyla protingoms būtybėms palaikant tarpusavio ryšius ir bendraujant. Nesvarbu, ar tai būtų žmogiškieji bendravimai komercijoje ir prekyboje, draugystėje ir santuokoje, ar angeliškųjų gausybių ryšiai, vis vien atsiranda nedidelė trintis, mažesni nesusipratimai, kurie yra per daug smulkūs, kad patrauktų sutaikytojų dėmesį, bet pakankamai erzinantys ir trikdančios, kad sugadintų visatos sklandų darbą, jeigu jiems būtų leidžiama toliau vystytis ir tęstis. Dėl to iš tiesų Išminties Tobulintojai savosios kategorijos išmintingą patyrimą padaro prieinamą kaip “susitaikymo aliejų” ištisai supervisatai. Visame šitame darbe šitiems supervisatų išminčiams sumaniai padeda jų atspindintys bičiuliai, Sielų Sąjungos, kurios pateikia dabartinę informaciją, susijusią su visatos statusu, ir tuo pačiu metu pavaizduoja Rojaus idealą, kaip šitas trikdančias problemas sureguliuoti geriausia. Šitie sekonaifimai, kada nebūna specialiai nukreipti kur nors kitur, tada lieka atspindinčiame ryšyje su etikos aiškintojais Rojuje.

28:5.14 (312.1) Tai yra tie angelai, kurie puoselėja ir skatina viso Orvontono darbą komanda. Viena pagrindinių pamokų, kurią reikia išmokti per jūsų mirtingą karjerą, yra *komandinis darbas*. Tobulumo sferose yra tie, kurie šio veikimo su kitomis būtybėmis meistriškumą yra įsisavinę. Visatoje yra nedaug pareigų atskirai vienam tarnui. Kuo aukščiau kylate, tuo labiau jaučiatės vienišas, kada su savo bičiuliais laikinai nebendraujate.

28:5.15 (312.2) 4. *Patarimo Širdis*. Iš šitų atspindinčiųjų genijų ji yra pirmoji grupė, kuriai vadovauja Dieviškieji Patarėjai. Šitos kategorijos sekonaifimai turi erdvės faktus, kurie tokiems

duomenims yra parenkami laiko grandinėse. Jie ypatingai atspindi superafinio intelekto koordinatorius, bet taip pat jie pasirinktinai gali atspindėti visų būtybių, nesvarbu aukšto ar žemo statuso, patarimą. Kada tik dėl svarbaus patarimo ar sprendimų yra kreipiamasi į Dieviškuosius Patarėjus, tada jie nedelsiant pasikviečia Patarimo Širdžių ansamblį, ir iš karto yra pateikiama nuostata, kuri iš tikrųjų sudaro visos supervisatos kompetentingiausių protų suderintą išmintį ir patarimą, viską iš to, kas buvo patikrinta ir peržiūrėta Havonos ir net Rojaus aukštųjų protų patarimo šviesoje.

^{28:5.16 (312.3)} *5. Egzistencijos Džiaugsmas.* Prigimtimi šitos būtybės yra atspindinčiai suderintos su superafinės harmonijos prižiūrėtojais aukštai ir su kai kuriais iš serafimų apačioje, bet tiesiog sunku paaiškinti, ką šitos įdomios grupės nariai iš tikrųjų veikia. Pagrindinė jų veikla yra nukreipta į tai, kad tarp angeliškųjų gausybių įvairių kategorijų ir žemesniųjų valinių tvarinių skatintų džiaugsmo reakcijas. Dieviškieji Patarėjai, prie kurių jie yra priskirti, retai kada juos panaudoja specifiniam džiaugsmo suradimui. Bendresniu požiūriu ir bendradarbiaudami su praeities vaizdo reguliuotojais, jie veikia kaip džiaugsmo komutaciniai centrai, stengdamiesi išlavinti šių sferų malonumo reakcijas, tuo pačiu mėgindami pagerinti humoro skonį, išvystyti superhumorą tarp mirtingųjų ir angelų. Jie stengiasi pademonstruoti, jog nuo laisvavalės egzistencijos yra neatskiriamas džiaugsmas, nepriklausantis nuo kokių nors pašalinių poveikių; ir jie yra teisūs, nors jie susiduria su didžiuliu sunkumu, mėgindami šią tiesą įdiegti primityvių žmonių prote. Aukštesnės dvasinės asmenybės ir angelai greičiau reaguoja į šitas švietimo pastangas.

28:5.17 (312.4)

6. *Tarnystės Pasitenkinimas.* Šitie angelai labai smarkiai atspindi elgesio reguliuotojų Rojuje požiūrį, ir, veikdami labai panašiai, kaip veikia Egzistencijos Džiaugsmas, jie stengiasi iškelti tarnystės vertę ir padidinti tuos pasitenkinimus, kurie turi kilti iš tarnystės. Jie daug padarė dėl to, kad apšviestų atidėtus atlygius, kurie yra neatskiriami nuo nesavanaudiškos tarnystės, tarnystės tiesos karalystės išplėtimo labui.

28:5.18 (312.5)

Dieviškieji Patarėjai, prie kurių yra priskirta šita kategorija, juos panaudoja tam, kad atspindėtų iš vieno pasaulio į kitą tuos privalumus, kurie kyla iš dvasinės tarnystės. Ir geriausiųjų veiklą panaudodami tam, kad būtų įkvėpti ir padrąsinti vidutiniai, šitie sekonafimai įneša didžiulį indėlį į atsidavusios tarnystės kokybę supervisatose. Veiksmingai pasinaudojama broliško lenktyniavimo dvasia, paskleidžiant bet kuriam pasauliui informaciją apie tai, ką daro kiti, ypač geriausieji. Gaivinančios ir visaapimančios varžybos yra skatinamos net ir tarp serafinių gausybių.

28:5.19 (313.1)

7. *Dvasių Pastebėtojai.* Tarp antrojo Havonos žiedo patarėjų ir konsultantų ir šitų atspindinčiųjų angelų egzistuoja ypatingas ryšys. Jie yra vieninteliai sekonafimai, kurie yra priskirti prie Visuotinių Cenzorių, bet galbūt iš visų savo bičiulių yra specializuoti unikaliausiai. Nepriklausomai nuo informacijos šaltinio arba kanalo, nesvarbu, koks menkas būtų įrodymas, tačiau kada jį paveiks jų atspindintis įdėmus tyrimas, tada šitie pastebėtojai mus nedelsiant informuos apie jo atsiradimo tikrąjį motyvą, aktualų tikslą, ir realų pobūdį. Aš žaviuosi tobulu veikimu šitų angelų, kurie neklystamai atspindi

bet kokio konkretaus individo tikrąjį moralinį ir dvasinį charakterį koncentruota ekspozicija.

28:5.20 (313.2) Dvasių Pastebėtojai toliau tęsia šitą sudėtingą tarnystę įgimtos “dvasinės įžvalgos” dėka, jeigu man būtų leista pavartoti tokius žodžius, stengiantis perteikti žmogiškajam protui tokią mintį, jog šitie atspindintys angelai šitaip veikia intuityviai, savaime, ir neklystamai. Kada Visuotiniai Cenzoriai stebi šituos pateikimus, tada jie akis į akį susiduria su atspindimo individo nuoga siela; ir būtent šitas pats atvaizdavimo tikrumas ir tobulumas iš dalies paaiškina, kodėl Cenzoriai gali veikti taip teisingai, kaip teisūs teisėjai. Pastebėtojai visada lydi Cenzorius jiems išvykstant iš Uversos su bet kokia misija, ir jie yra lygiai tiek pat veiksmingi išvykus į visatas, kaip ir savo būstinėje Uversoje.

28:5.21 (313.3) Aš užtikrinu jus, kad visos šitos dvasinio pasaulio transakcijos yra tikros, kad jos vyksta pagal nustatytus papročius ir harmonijoje su nekintamais visuotinių sferų įstatymais. Kiekvienos naujai sukurtos kategorijos būtybės nedelsiant, kada tiktai gauna gyvybės kvėpsnį, akimirksniu yra atspindimos danguje; šio tvarinio prigimties ir potencialo gyvas pavaizdavimas yra žaibiškai perduodamas į supervisatos būstinę. Šitokiu būdu, pastebėtojų dėka, iš tikrųjų Cenzoriai gali visiškai tiksliai žinoti, “koks dvasios pobūdis” gimė erdvės pasauliuose.

28:5.22 (313.4) Lygiai taip yra ir su mirtinguoju žmogumi: Salvingtono Motina Dvasia jus pažįsta iki galo, nes Šventoji Dvasia jūsų pasaulyje “perskrodžia visus daiktus,” ir ką tiktai dieviškoji Dvasia žino apie jus, tas nedelsiant tampa prieinama, kada tiktai sekorafiniai pastebėtojai su Dvasia atspindi tai, ką

Dvasia žino apie jus. Tačiau, reikėtų pažymėti, jog Tėvo fragmentų žinios ir planai nėra atspindimi. Pastebėtojai gali atspindėti ir iš tiesų atspindi Derintojų (o Cenzoriai juos paskelbia dieviškaisiais) buvimą, bet jie negali iššifruoti šių Paslaptinių Pagalbininkų proto turinio.

6. Tretiniai Sekonafimai

^{28:6.1 (313.5)} Tokiu pačiu būdu, kaip ir jų bičiuliai, šitie angelai yra sukuriami serijomis ir septynių atspindinčiųjų tipų, bet šitie tipai nėra atskirai paskiriami į supervisatų administratorių atskiras tarnystes. Visi tretiniai sekonafimai yra kolektyviai paskiriami Sutrejbintiems Pasiekimo Sūnums, ir šitie pakilę sūnūs juos panaudoja pasikeisdami; tai yra, Galingieji Žinianešiai gali panaudoti ir iš tikrųjų panaudoja bet kurį iš tretinių tipų, ir lygiai taip daro ir jų lygiaverčiai partneriai, Tie Aukštieji Valdžioje ir Tie be Vardo ir Skaičiaus. Šitie tretinių sekonafimų septyni tipai yra tokie:

^{28:6.2 (314.1)} 1. *Kilmių Reikšmingumas*. Supervisatos vyriausybės pakilusiems Sutrejbintiems Sūnums yra suteikta atsakomybė spręsti visus klausimus, susijusius su bet kokio individo, rasės, ar pasaulio kilme; o kilmės reikšmė yra svarbiausias klausimas visuose mūsų planuose šios sferos gyvųjų tvarinių kosminio vystymosi atžvilgiu. Visi santykiai ir etikos pritaikymas susiformuoja iš fundamentalių kilmės faktų. Kilmė yra Dievų atsakomosios reakcijos pagrindas. Visada iš tikrųjų Bendrai Veikiantysis “atkreipia dėmesį į žmogų, kokiu būdu jis gimė.”

^{28:6.3 (314.2)} Aukščiausių besileidžiančiųjų būtybių, kilmė yra tiesiog toks faktas, kurį reikia nustatyti; bet kylančiųjų būtybių, įskaitant angelų žemesniąsias kategorijas, kilmės pobūdis ir

aplinkybės nevisada yra tokios aiškios, nors lygiai taip pat gyvybiškai svarbios beveik ties kiekvienu visatos reikalų posūkiu—dėl to mūsų tarnystėje taip vertinga turėti atspindinčiųjų sekonafimų seriją, kuri gali akimirksniu pavaizduoti bet ką, kas tik reikalinga, kas susiję su bet kurio tvarinio geneze, tiek centrinėje visatoje, tiek supervisatos visoje valdoje.

28:6.4 (314.3) Kilmių Reikšmingumai yra būtybių milžiniškų gausybių—žmonių, angelų, ir kitokių—kurios gyvena septyniose supervisatose, gyvosios genealogijos parengtos pasitikrinimui. Jie yra visada pasirengę savo vadovams suteikti naujausią, visą, ir patikimą įvertinimą apie bet kokio individo protėvinius faktorius ir dabartinį realų statusą savo atitinkamos supervisatos bet kokiame pasaulyje; ir jų turimų faktų nustatymas visada apima viską iki pat paskutiniosios akimirkos.

28:6.5 (314.4) 2. *Gailestingumo Atmintis*. Tai yra realūs, pilni, ir išsamūs, gyvieji dokumentai to gailestingumo, kurį individams ir rasėms suteikė Begalinės Dvasios pagalbininkų kupinas meilės tarnavimas toje misijoje, kada teisumo teisingumas buvo pritaikytas šių valdų statusui, kaip tą atskleidžia Kilmių Reikšmingumų pavaizdavimas. Gailestingumo Atmintis atskleidžia gailestingumo vaikų moralinę skolą—jų dvasinį pasyvą—reikalingą apskaičiuoti jų aktyvo atžvilgiu pagal išgelbėjimo sąlygą, kurią nustatė Dievo Sūnūs. Apreiškdami Tėvo anksčiau egzistuojantį gailestingumą, Dievo Sūnūs nustato būtiną kreditą tam, kad garantuotų visų išlikimą po mirties. Ir tada, sutinkamai su Kilmių Reikšmingumų suradimais, yra nustatomas gailestingumo kreditas kiekvieno

mąstančio tvarinio išlikimui po mirties, dosnių proporcijų kreditas, kreditas, kuris turi užtektinai gailestingumo tam, jog užtikrintų išlikimą po mirties kiekvienai sielai, kuri iš tikrųjų trokšta dieviškosios pilietybės.

28:6.6 (314.5) Gailestingumo Atmintis yra gyvasis išmėginimų balansas, dabartinis likutis jūsų sąskaitoje, kurią turi šių sferų dangiškosios jėgos. Jie yra gailestingos tarnystės gyvieji dokumentai, kurie perskaitomi kaip paliudijimai Uversos teismuose, kada kiekvieno individo teisė į nesibaigiantį gyvenimą yra pateikiama nagrinėjimui, kada “sostai yra iškeliami ir Dienų Senieji atsisėda. Uversos programos prasideda ir baigiasi jų akivaizdoje; tūkstančių tūkstančiai tarnauja jiems, o dešimt tūkstančiųkart po dešimt tūkstančių jų akivaizdoje stovi. Nagrinėjimui pasiruošta, ir knygos yra atverstos.” O tos knygos, kurios yra atverstos tokia reikšminga proga, yra supervisatų tretinių sekonafimų gyvieji dokumentai. Oficialūs dokumentai yra archyvuose, kad paremtų, jeigu reikia, Gailestingumo Atminčių paliudijimą.

28:6.7 (314.6) Gailestingumo Atmintis turi parodyti, jog gelbstintis kreditas, kurį nustatė Dievo Sūnūs, buvo iki galo ir ištikimai išmokėtas Trečiojo Šaltinio ir Centro kantrių asmenybių kupinos meilės tarnystės dėka. Tačiau kada gailestingumas yra išeikvotas, kada jo “atmintis” paliudija apie jo išnaudojimą, tada iš tiesų viešpatauja teisingumas ir dekretą pateikia teisumas. Kadangi gailestingumas neturi būti brukamas tiems, kurie jį niekina; gailestingumas nėra tokia dovana, kad ją po kojomis tryptų užsispyrę laiko maištininkai. Ir vis tik, nors gailestingumas yra toks brangus ir brangiai dovanojamas, bet jūsų individualus einamasis kreditas visada daug daugiau

viršija jūsų sugebėjimą šį rezervą išseikvoti, jeigu jūs nuoširdžiai siekiate tikslo ir esate iš visos širdies sąžiningas.

28:6.8 (315.1) Gailestingumo atspindėtojai, su savo tretiniais partneriais, įsitraukia į daugybę supervisatos tarnysčių, įskaitant ir kylančiųjų tvarinių mokymą. Tarp daugelio kitų dalykų Kilmių Reikšmingumai šituos kylančiuosius moko, kaip taikyti dvasinę etiką, ir po šito mokymo, Gailestingumo Atmintys moko juos, kaip būti tikrai gailestingiems. Nors gailestingumo tarnystės metodas pranoksta jūsų suvokimo ribas, bet jūs net ir dabar turėtumėte suprasti, jog gailestingumas yra augimo savybė. Jūs turėtumėte suvokti, jog yra didžiulis asmeninio pasitenkinimo atpildas, būnant pirmiausia teisingu, toliau doru, tada kantriu, tada nuoširdžiu. Ir tada, ant šito pamato, jeigu jūs pasirenkate ir turite jį savo širdyje, jūs galite žengti kitą žingsnį ir tikrai parodyti gailestingumą; bet jūs negalite gailestingumo demonstruoti kaip savaiminio tikslo. Šituos žingsnius reikia nueiti; priešingu atveju tikro gailestingumo būti negali. Gali būti globa, nuolaida, arba labdara—net užuojauta—bet ne gailestingumas. Tikrasis gailestingumas kyla tiktai kaip šitų iki jo buvusių grupinio supratimo, abipusio dėkingumo, broliškosios bičiulystės, dvasinės komunikacijos, ir dieviškosios harmonijos papildinių nuostabi kulminacija.

28:6.9 (315.2) 3. *Laiko Svarbumas*. Laikas yra vienintelė visuotinė dovana visiems valios tvariniams; jis yra tas “vienas talentas,” kuris yra patikėtas visoms protingoms būtybėms. Laiką jūs visi turite tam, kad užsitikrintumėte savo išlikimą po mirties; ir laikas yra švaistomas pražūtingai tiktai tada, kada jis yra eikvojamas nekreipiant į jį dėmesio, kada jo nepanaudojate

taip, kad būtų užtikrintas jūsų sielos išlikimas. Nesugebėjimas savo laiko panaudojimo pagerinti, kiek įmanoma didžiausiu laipsniu, neužtraukia fatališkos bausmės; tai tiesiog sulėtina laiko piligrimo kilimo kelionę. Jeigu išlikimas yra pasiektas, tai visi kiti praradimai gali būti atstatyti.

28:6.10 (315.3) Suteikiant pasitikėjimą Laiko Svarbumų patarimas yra neįkainojamas. Laikas yra gyvybiškai svarbus faktorius visur šiapus Havonos ir Rojaus. Laikas yra parodymų sudėtinė dalis Dienų Senųjų paskutiniojo teismo metu. Laiko Svarbumai visada turi pateikti įrodymų, jog kiekvienas ginamasis turėjo užtektinai laiko tam, kad apsispręstų, kad įgyvendintų pasirinkimą.

28:6.11 (315.4) Šitie laiko įvertintojai taip pat yra pranašavimo paslaptis; jie pavaizduoja tokį laiko elementą, kuris bus reikalingas tam, kad būtų užbaigta bet kokia užduotis, ir kaip indikatoriai jie yra lygiai tiek pat patikimi, kiek iš kitų gyvųjų kategorijų yra patikimi frandalankai ir chronoldekai. Dievai numato iš anksto, todėl žino ateitį; bet laiko visatų kylančiųjų valdžia turi pasikonsultuoti su Laiko Svarbumais tam, kad galėtų prognozuoti ateities įvykius.

28:6.12 (315.5) Jūs iš pradžių šitas būtybes sutiksite gyvenamuosiuose pasauliuose, ir ten jie jus mokys to, kaip naudingai panaudoti tai, ką jūs vadinate “laiku,” tiek, kaip jį panaudoti pozityviai, darbe, tiek, kaip jį panaudoti negatyviai, poilsio metu. Abi laiko panaudojimo rūšys yra svarbios.

28:6.13 (315.6) 4. *Pasitikėjimo Rimtumas*. Pasitikėjimas yra valios tvarinių lemiamas patikrinimas. Patikimumas yra savęs įvaldymo, charakterio, tikrasis matas. Šitie sekonafimai

supervisatų sferoje turi dvigubą tikslą: Jie visiems valiniams tvariniams pavaizduoja įsipareigojimo, šventumo, ir pasitikėjimo rimtumo jausmą. Tuo pačiu metu valdančiajai valdžiai jie neklystamai atspindi bet kurio kandidato į patikimumą ir pasitikėjimą tikslų patikimumą.

28:6.14 (316.1) Urantijoje, jūs mėginate groteskiškai nustatyti charakterį ir įvertinti specifinius sugebėjimus, bet Uversoje mes šituos dalykus atliekame iš tikrųjų tobulai. Šitie sekonaformai patikimumą sveria neklystančiomis charakterio įvertinimo gyvosiomis svarstyklėmis, ir kada jie pasižiūri į jus, tada mums tereikia pažvelgti į juos, kad sužinotume, kokie yra jūsų sugebėjimų apribojimai, kada jūs laikotės įsipareigojimų, įgyvendinate pasitikėjimą, ir vykdote užduotis. Jūsų patikimumo aktyvai yra aiškiai nustatomi šalia jūsų galimos pražangos ar išdavystės pasyvų.

28:6.15 (316.2) Būtent tai ir yra jūsų vyresnybės planas jus vystyti padidinto pasitikėjimo būdu tiesiog tiek greitai, kiek jūsų charakteris yra pakankamai išugdytas tam, kad maloningai atliktų šitas padidintas pareigas, bet perdaug didelė našta individui tikrai sukelia nelaimę ir garantuoja nusivylimą. Ir tos klaidos, kada žmogui ar angelui pareiga yra suteikiama perdaug anksti, galima išvengti naudojant šitų neklystančių laiko ir erdvės individų patikimumo potencialo įvertintojų tarnystę. Šitie sekonaformai visada lydi Tuos Aukštuosius Valdžioje, ir niekada šitie vykdytojai nepaskiria užduočių tol, kol jų kandidatai nebūna pasverti sekoraformėmis svarstyklėmis ir kol nepaskelbiama “nieko nestinga.”

28:6.16 (316.3) 5. *Tarnystės Šventumas.* Po patikimumo nustatymo tuoj pat eina tarnystės privilegija. Niekas, išskyrus jūsų pačių

nepatikimumą, jūsų pačių sugebėjimo stoką suvokti patikimumo rimtumą, negali įsiterpti tarp jūsų ir galimybės atlikti didesnę tarnystę.

28:6.17 (316.4) Tarnystė—tikslinga tarnystė, ne vergystė—sukelia didžiausią pasitenkinimą ir išreiškia dieviškiausią orumą. Tarnystė—daugiau tarnystės, padidinta tarnystė, sunki tarnystė, jaudinančio patyrimo tarnystė, ir pagaliau dieviškoji ir tobula tarnystė—yra laiko tikslas ir erdvės galutinis tikslas. Bet visada iš tikrųjų šie laiko poilsio ciklai kaitaliosis su žengimo pirmyn tarnystės ciklais. Ir po laiko tarnystės ateis amžinybės supertarnystė. Laiko poilsio metu jūs turėtumėte įsivaizduoti amžinybės darbą, net ir taip, kaip jūs prisiminsite, per amžinybės tarnystę, laiko poilsį.

28:6.18 (316.5) Visuotinė organizacija remiasi ėmimu ir davimu; per visą amžinąją karjerą jūs niekada nesusidursite su neveiklumo monotonija arba asmenybės stagnacija. Žengimas pirmyn yra įmanomas dėl neatsiejamų judėjimo, vystymasis kyla iš dieviškojo sugebėjimo veikti, ir pasiekimas yra įsivaizduojamo jaudinančio patyrimo vaikas. Bet nuo šito pasiekimo sugebėjimo yra neatskiriama etikos atsakomybė, būtinybė suvokti, jog pasaulį ir visatą pripildo skirtingų būtybių tipų gausa. Viskas šitoje nuostabioje kūrinijoje, *įskaitant ir jus*, nebuvo sutverta tiesiog jums. Tai nėra egocentrinė visata. Dievai nurodė, “Palaimingiau yra duoti negu imti,” o jūsų Sūnus Šeimininkas sakė, “Tas, kuris tarp jūsų būtų didžiausias, tebūnie visų tarnas.”

28:6.19 (316.6) Bet kokios tarnystės tikroji prigimtis, nesvarbu, ar ją atliktų žmogus ar angelas, yra iki galo atskleidžiama šitų sekorafinių tarnystės indikatorių, Tarnystės Šventumų,

akivaizdoje. Aiškiai yra iki galo parodoma tikrų ir paslėptų motyvų visa analizė. Šitie angelai iš tikrųjų yra visatos protų skaitytojai, širdžių ieškotojai, ir sielų atskleidėjai. Mirtingieji gali pasinaudoti žodžiais tam, kad savo mintis paslėptų, bet šitie aukštieji sekonaformai apnuogina žmogiškosios širdies ir angeliškojo proto giluminius motyvus.

28:6.20 (317.1) *6 ir 7. Didingumo Paslaptis ir Gėrio Siela.* Kada kylantieji piligrimai ima suvokti laiko svarbumą, tada kelias yra parengtas tam, kad suvoktų pasitikėjimo rimtumą ir įvertintų tarnystės šventumą. Nors tai yra didingumo moraliniai elementai, bet taip pat yra ir didingumo paslaptys. Kada būna taikomi dvasiniai didingumo išbandymai, tada moraliniai aspektai nėra ignoruojami, bet nesavanaudiškumo savybė, atskleidžiama be išskaičiavimų sunkiu darbu savo žemiškųjų bičiulių, ypač tų būtybių, kurios yra sunkioje padėtyje ir prislėgtos, gerovei, yra tikrasis planetos didingumo *matas*. O didingumo *pasireiškimas* tokiam pasaulyje, kaip Urantija, yra savikontrolės demonstravimas. Didis vyras yra ne tas, kuris “paima miestą” ar “nugali naciją,” bet “tas, kuris suvaldo savo paties liežuvį.”

28:6.21 (317.2) Didingumas yra sinonimiškas dieviškumui. Dievas yra aukščiausiu laipsniu didis ir geras. *Didingumas ir gėris tiesiog negali būti išskirti.* Jie yra amžiams paversti vienu Dieve. Šią tiesą tiesiogine prasme ir pritrenkiančiai iliustruoja Didingumo Paslapties ir Gėrio Sielos atspindinti tarpusavio priklausomybė, nes viena negali veikti be kitos. Atspindėdami kitas dieviškumo savybes, supervisatos sekonaformai gali veikti ir iš tikrųjų veikia po vieną, bet didingumo ir gėrio atspindimi įvertinimai pasirodo, jog yra neatskiriami. Dėl to, bet kuriame

pasaulyje, bet kurioje visatoje, iš tikrųjų šitie didingumo atspindėtojai ir gėrio atspindėtojai dirba drauge, visada rodydami dvigubą ir abipusiškai priklausomą pranešimą apie kiekvieną būtybę, į kurią jie susikoncentruoja. Didingumo negalima įvertinti nežinant gėrio turinio, tuo tarpu gėrio negalima pavaizduoti neparodžius nuo jo neatskiriama ir dieviško didingumo.

28:6.22 (317.3) Didingumo įvertinimas skiriasi iš sferos į sferą. Būti didingu, reiškia būti panašiu į Dievą. Ir kadangi didingumo kokybę visiškai nulemia gėrio turinys, tai reiškia, jog net ir jūs dabartinėje žmogiškojoje būsenoje, jeigu jūs galite gailestingumo dėka tapti geras, tai šituo jūs tampate didingas. Kuo ryžtingiau jūs laikysitės dieviškojo gėrio sampratų ir kuo atkakliau šito sieksite, tuo tikriaus jūs iš tiesų augsite didingumu, tikrojo išlikimo charakterio tikruoju didumu.

7. Sekonafimų Tarnystė

28:7.1 (317.4) Sekonafimai yra kilę ir turi savo būstinės supervisatų sostinėse, bet su savo ryšininkais bičiuliais jie raižo erdvę nuo Rojaus krantų į evoliucinius erdvės pasaulius. Jie tarnauja supervyriausybių svarstymų asamblėjų narių vertingais padėjėjais ir suteikia didžiulę paramą Uversos paslaugumo kolonijoms: žvaigždžių tyrinėtojams, tūkstantmečių turistams, dangiškieiems stebėtojams, ir gausybei kitų tvarinių, įskaitant ir kylančiąsias būtybes, laukiančias, kol bus nugabentos į Havoną. Dienų Senieji kai kuriuos iš pirminių sekonafimų su malonumu paskiria tam, kad padėtų kylantiesiems tvariniams, gyvenantiems keturiuose šimtuose devyniasdešimtyje studijų pasaulių, supančių Uversą, ir čia taip pat didelė dalis iš antrinių ir tretinių kategorijų tarnauja mokytojais. Šitie Uversos

palydovai yra laiko universitetų baigiamosios mokyklos, suteikiančios parengiamąjį kursą į Havonos septynių grandinių universitetą.

28:7.2 (317.5) Iš trijų sekonaformų kategorijų, tretinė grupė, priskirta prie kylančiųjų valdžios, laiko kylantiesiems tvariniams suteikia pačią didžiausią pagalbą. Jūs periodiškai juos sutiksite neužilgo po to, kada išvyksite iš Urantijos, nors laisvai jų tarnystę naudositės tik tada, kada pasieksite Orvontono laukimo pasaulius. Jūs džiaugsitės jų draugija, kada su jais būsite iki galo susipažinę gyvendami Uversos mokyklos pasauliuose.

28:7.3 (318.1) Šitie tretiniai sekonaformai yra laiko taupytojai, erdvės sutrumpintojai, suklydimo išaiškintojai, ištikimi mokytojai, ir visą laiką esančios krypties rodyklės—dieviškojo tikrumo gyvieji ženklai—su gailestingumu išdėstyti laiko kryžkelėse, kad ten vestų nerimo apimtus piligrimus didžiulio pasimetimo ir dvasinio neužtikrintumo momentais. Likus daug laiko iki to meto, kada pasieksite tobulumo vartus, jūs imsite naudotis dieviškumo instrumentais ir užmegzti ryšį su Dievybės metodais. Vis daugiau, nuo to meto, kada atvyksite į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį, iki užmerksite akis Havonos miego metu, ruošiantis keliavimui į Rojų, jūs naudositės skubia pagalba šitų nuostabių būtybių, kurios taip iki galo ir taip laisvai atspindi tų saugių ir patikimų piligrimų, kurie šitą ilgą kelionę prie tobulumo vartų yra nukeliavę anksčiau už jus, tikras žinias ir užtikrintą išmintį.

28:7.4 (318.2) Mums visiškai nesuteikta privilegija naudotis šitais atspindinčiosios kategorijos angelais Urantijoje. Jie dažnai atvyksta į jūsų pasaulį, lydėdami paskirtas asmenybes, bet čia

jie laisvai veikti negali. Šitoji sfera iš dalies vis dar tebėra dvasiniame karantine, ir kai kurių grandinių, kurios jų tarnystei yra esminės, šiuo metu čia nėra. Kada jūsų pasaulis bus dar kartą sugrąžintas į konkrečias atspindinčias grandines, tada didelė dalis tarpplanetinio ir tarpvisatinio bendravimo darbo bus labai smarkiai supaprastinta ir palengvinta. Dėl šito funkcinio savo atspindinčiųjų partnerių suvaržymo dangiškieji darbininkai Urantijoje susiduria su didele dalimi sunkumų. Bet mes džiaugsmingai toliau tvarkome savo reikalus naudodamiesi tomis priemonėmis, kurias turime, nežiūrint to, jog vietiniu lygiu mes negalime pasinaudoti šitų nuostabių būtybių, erdvės gyvųjų veidrodžių ir dabarties laiko projektuotojų, didele dalimi iš tarnysčių.

28:7.5 (318.3) [Parengta Uversos Galingojo Žinianešio.]

29 Dokumentas. Visatos Energijos Reguluotojai

29:0.1 (319.1) IŠ VISŲ visatos asmenybių, susijusių su tarpplanetinių ir tarpvisatinių reikalų reguliavimu, energijos reguliuotojai ir jų padėjėjai buvo mažiausiai suprasti Urantijoje. Nors jūsų rasės ilgą laiką žinojo apie angelų ir panašių dangiškųjų kategorijų egzistavimą, bet nedaug informacijos kada nors buvo perteikta apie fizinės sferos kontrolierius ir reguliuotojus. Net ir dabar man yra leidžiama iki galo atskleisti tikrai paskutiniąją iš tokių trijų gyvų būtybių grupių, kurios turi reikalo su jėgos kontrole ir energijos reguliavimu pagrindinėje visatoje:

29:0.2 (319.2) 1. Pirminius Atsiradusius Pagrindinius Jėgos Organizatorius.

29:0.3 (319.3) 2. Asocijuotus Transcendentinius Pagrindinius Jėgos Organizatorius.

29:0.4 (319.4) 3. Visatos Energijos Reguliuotojus.

29:0.5 (319.5) Nors aš manau, jog neįmanoma pavaizduoti visatos energijos reguliuotojų, centrų, ir kontrolierių įvairių grupių individualybės, bet tikiuosi, jog galėsiu kažką paaiškinti apie jų veiklos sferą. Jie yra gyvų būtybių unikali grupė, turinti reikalo su išmintingu energijos reguliavimu per visą didžiąją visatą. Įskaitant aukščiausiuosius reguliuotojus, jie apima tokius pagrindinius skyrius:

29:0.6 (319.6) 1. Septynių Aukščiausųjų Energijos Reguliuotojų.

29:0.7 (319.7) 2. Aukščiausųjų Energijos Centrų.

29:0.8 (319.8) 3. Pagrindinių Fizinių Kontrolierių.

29:0.9 (319.9) 4. Morontinių Energijos Prižiūrėtojų.

29:0.10 (319.10) Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai ir Centrai egzistuoja beveik nuo amžinybės laikų, ir tiek, kiek mums yra žinoma, daugiau šitų kategorijų būtybių sukurta nebuvo. Septynis Aukščiausiuosius Reguliuotojus įsmenino Septynios Pagrindinės Dvasios, ir tuomet jie bendradarbiavo su savo tėvais sukuriant daugiau negu dešimt milijardų pagalbininkų. Iki energijos reguliuotojų laikų, erdvės energijų grandinės už centrinės visatos ribų buvo išmintingoje Rojaus Pagrindinių Jėgos Organizatorių priežiūroje.

29:0.11 (319.11) Turėdami žinių apie materialius tvarinius, jūs bent jau turite kontrastingą suvokimą apie dvasines būtybes; bet labai

sunku mirtingojo protui įsivaizduoti energijos reguliuotojus. Pagal progresinio kilimo į egzistencijos aukštesnius lygius planą jūs neturite jokių tiesioginių reikalų nei su aukščiausiais reguliuotojais, nei su energijos centrais. Tam tikromis retomis progomis jūs turėsite reikalų su fiziniais kontrolieriais, ir laisvai dirbsite su morontiniais energijos prižiūrėtojais, kada pasieksite gyvenamuosius pasaulius. Šitie Morontiniai Energijos Prižiūrėtojai veikia taip išimtinai vietinių kūrinių morontiniu režimu, jog yra manoma, kad apie jų veiklą geriausia yra pasakoti tame skyriuje, kuris yra skirtas vietinei visatai.

1. Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai

29:1.1 (320.1) Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai yra didžiosios visatos fizinės energijos reguliuotojai. Kada Septynios Pagrindinės Dvasios juos sukūrė, tada buvo pirmasis užregistruotas epizodas, kad iš tikrų dvasinių protėvių atsirado pusiau materialūs palikuonys. Kada Septynios Pagrindinės Dvasios kuria individualiai, tada jos sutveria labai dvasiškas asmenybes angeliškojoje kategorijoje; kada jos kuria kolektyviai, tada jos kartais sutveria šituos aukštuosius pusiau materialių būtybių tipus. Bet net ir šitos būtybės, labiau panašios į fizines, Urantijos mirtingųjų riboto diapazono regėjimui būtų nematomos.

29:1.2 (320.2) Aukščiausiųjų Energijos Reguliuotojų yra septyni, ir savo išvaizda ir funkcija jie yra tapatūs. Jų vieno nuo kito negali atskirti niekas, išskyrus tą Pagrindinę Dvasią, su kuria kiekvienas yra betarpiškai susivienijęs ir kuriai kiekvienas yra iki galo funkciškai pavaldus. Tokiu būdu kiekviena iš Pagrindinių Dvasių yra amžinoje sąjungoje su vienu iš savo

kolektyvinių palikuonių. Tas pats reguliuotojas visada yra susivienijęs su ta pačia Dvasia, o jų darbinė partnerystė sukuria fizinės ir dvasinės energijų, pusiau fizinės būtybės ir dvasinės asmenybės, unikalų susivienijimą.

29:1.3 (320.3) Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai yra išsidėstę periferiniame Rojuje, kur jų lėtai besisukantys buvimai parodo, kur yra Pagrindinių Dvasių jėgos sukonzentravimo būstinės. Šitie energijos reguliuotojai atskirai veikia reguliuodami supervisatų įtampą-energiją, bet administruodami centrinį kūrinį veikia kolektyviai. Jie veikia iš Rojaus, bet veiksmingus energijos centrus turi didžiosios visatos visuose skyriuose.

29:1.4 (320.4) Šitos galingos būtybės yra energijos centrų o, per juos, fizinių kontrolierių, pasklidusių po visas septynias supervisatas, milžiniškų gausybių fiziniai protėviai. Tokie pavaldūs fizinės kontrolės organizmai yra iš pagrindų vienodi, tapatūs, išskyrus kiekvienos supervisatos korpuso skirtingą tonaciją. Tam, kad pasikeistų supervisatos tarnystėje, jiems tiesiog reikėtų sugrįžti į Rojų dėl naujo tonavimo. Fizinio kūrinio valdymas iš principo yra vienodas.

2. Aukščiausieji Energijos Centrai

29:2.1 (320.5) Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai nesugeba, individualiai, reprodukuotis, bet kolektyviai, ir drauge su Septyniomis Pagrindinėmis Dvasiomis, jie gali reprodukuotis ir tikrai reprodukuojasi—sukuria—kitas būtybes, tokias, kaip jie patys. Tokia yra kilmė didžiosios visatos Septynių Energijos Centrų, kurie veikia tokiose septyniose grupėse:

29:2.2 (320.6) 1. Aukščiausiųjų Centrų Prižiūrėtojų.

29:2.3 (320.7) 2. Havonos Centrų.

29:2.4 (320.8) 3. Supervisatų Centrų.

29:2.5 (320.9) 4. Vietinių Visatų Centrų.

29:2.6 (320.10) 5. Žvaigždynų Centrų.

29:2.7 (320.11) 6. Sistemų Centrų.

29:2.8 (320.12) 7. Neklasifikuotų Centrų.

29:2.9 (321.1) Šitie energijos centrai kartu su Aukščiausiais Energijos Reguliuotojais yra tokios būtybės, kurios turi didžiulę valios laisvę ir didžiulį veikimą. Jie visi yra apdovanoti Trečiojo Šaltinio asmenybe ir atskleidžia neabejotiną aukštos kategorijos valinį potencialą. Šitie visatos energetinę sistemą reguliuojantys centrai turi nuostabią intelekto dovaną; jie yra didžiosios visatos energetinės sistemos intelektas ir Pagrindinių Fizinių Kontrolierių ir Morontinių Energijos Prižiūrėtojų toli nusidriekiančių funkcijų viso milžiniško tinklo proto valdymo metodo paslaptis.

29:2.10 (321.2) 1. *Aukščiausieji Centrų Prižiūrėtojai.* Šitie septyni Aukščiausiųjų Energijos Reguliuotojų lygiaverčiai partneriai ir padėjėjai yra didžiosios visatos pagrindinių energetinių grandinių reguliuotojai. Kiekvienas centro prižiūrėtojas yra patalpintas viename iš Septynių Aukščiausiųjų Vykdytojų specialių pasaulių, ir jie dirba glaudžiai susivieniję su šitais visatos bendrų reikalų koordinatoriais.

29:2.11 (321.3)

Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai ir Aukščiausieji Centrų Prižiūrėtojai veikia tiek kaip individai, tiek bendrai, kas susiję su visais kosminiais reiškiniiais, esančiais žemiau už “gravitacijos energijos” lygius. Kada veikia drauge, tada šitos keturiolika būtybių visatų energijai yra tuo, kuo Septyni Aukščiausieji Vykdytojai yra bendriesiems visatų reikalams ir kuo Septynios Pagrindinės Dvasios yra kosminiam protui.

29:2.12 (321.4)

2. *Havonos Centrai*. Iki laiko ir erdvės visatų sukūrimo, energetiniai centrai Havonai nebuvo reikalingi, bet visą laiką nuo tų tolimųjų laikų, vienas milijonas veikia centriniame kūrinyje, kiekvienas centras prižiūri po tūkstantį Havonos pasaulių. Čia, dieviškojoje visatoje, yra energijos valdymo tobulumas, tokia padėtis neegzistuoja niekur kitur. Energijos valdymo tobulumas yra visų erdvės energetinių centrų ir fizinių kontrolierių galutinis tikslas.

29:2.13 (321.5)

3. *Supervisatų Centrai*. Užimdami milžinišką teritoriją sostinės sferoje kiekvienoje iš septynių supervisatų yra vienas tūkstantis trečiosios kategorijos energetinių centrų. Pirminės energijos trys srovės, po dešimt segregacijų kiekvienoje, ateina į šituos energetinius centrus, bet iš jų suvienyto veikimo vietos septynios specializuotos ir gerai reguliuojamos, nors netobulai kontroliuojamos, energijos grandinės pasklinda tolyn. Tai yra visatos energijos elektroninis organizavimas.

29:2.14 (321.6)

Visa energija sklinda grandine Rojaus ciklu, bet Visatos Energijos Reguliuotojai *reguliuoja* apatinio Rojaus jėgos energijas, kada suranda jas modifikuotas centrinės ir supervisatų erdvės funkcijose, paversdami ir nukreipdami šitas

energijas į naudingo ir konstruktyvaus pritaikymo kanalus. Tarp Havonos energijos ir supervisatų energijų yra skirtumas. Supervisatos energetinę įkrovą sudaro energijos trys fazės po dešimt segregacijų kiekvienoje. Šita triguba energijos įkrova pasklinda po visą didžiosios visatos erdvę; ji yra tarsi milžiniškas judantis energijos vandenynas, kuris apsemia ir maudo kiekvieno iš septynių superkūrinių visumą.

29:2.15 (321.7) Visatos energetinis elektroninis organizavimas veikia septyniose fazėse ir atskleidžia skirtingą reagavimą į vietinę arba linijinę gravitaciją. Šita septinkartė grandinė ateina iš supervisatos energetinių centrų ir persmelkia kiekvieną superkūrinių. Tokios specializuotos laiko ir erdvės srovės yra konkretūs ir lokalizuoti energijos judėjimai, inicijuoti ir nukreipti specifiniams tikslams, didele dalimi taip, kaip Golfo Srovė veikia kaip apibrėžtas reiškinys Atlanto vandenyno viduryje.

29:2.16 (321.8) 4. *Vietinių Visatų Centrai*. Kiekvienos vietinės visatos būstinėje yra išdėstyta vienas šimtas ketvirtos kategorijos energetinių centrų. Jie veikia tam, kad lėtintų ir kitaip modifikuotų tas septynias energetines grandines, ateinančias iš supervisatos būstinės, šitokiu būdu paversdami jas pritaikomomis žvaigždynų ir sistemų tarnystei. Vietinės astronominės erdvės katastrofos šitiems energetiniams centrams yra nykstantis rūpestis; jie yra įsitraukę į veiksmingos energijos tvarkingą pasiuntimą į pavaldžius žvaigždynus ir sistemas. Sūnums Kūrėjams jie labai daug padeda vėlesniaisiais visatos organizavimo ir energijos mobilizavimo laikais. Šitie centrai sugeba užtikrinti energijos intensyvias juostas, naudingas tarpplanetiniam ryšiui tarp svarbių

apgyvendintų punktų. Tokia energijos *juosta* arba *linija*, taip pat kartais vadinama energijos taku, yra tiesioginė energijos grandinė iš vieno energijos centro į kitą energijos centrą arba iš vieno fizinio kontrolieriaus į kitą kontrolierių. Tai yra individualizuota energijos srovė, ir ji yra kaip kontrastas nediferencijuotos energijos laisviems judėjimams erdvėje.

29:2.17 (322.1) *5. Žvaigždynų Centrai.* Kiekviename žvaigždyne yra dislokuota po dešimt šitų gyvųjų energetinių centrų, veikiančių kaip energijos projektoriai į tą vieną šimtą vietinių sistemų, kurios sudaro žvaigždyną. Iš šitų būtybių pasklinda energetinės linijos, skirtos komunikavimui ir transportavimui, ir energizavimui tų gyvųjų tvarinių, kurių gyvybės palaikymas priklauso nuo tam tikrų fizinės energijos formų. Bet nei energetiniai centrai, nei pavaldūs fiziniai kontrolieriai kitokiu būdu nėra susiję su gyvybe kaip su funkcinė organizacija.

29:2.18 (322.2) *6. Sistemų Centrai.* Vienas Aukščiausiasis Energijos Centras yra nuolat paskirtas kiekvienai vietinei sistemai. Šitie sistemų centrai energijos grandines pasiunčia į laiko ir erdvės apgyvendintus pasaulius. Jie koordinuoja pavaldžių fizinių kontrolierių veiklą ir kitokiu būdu veikia tam, kad vietinėje sistemoje užtikrintų pakankamą energijos paskleidimą. Tarp planetų energetinės grandinės sukūrimas priklauso nuo tobulo kai kurių materialijų energijų suderinimo ir nuo veiksmingo fizinių jėgų sureguliuavimo.

29:2.19 (322.3) *7. Neklasifikuoti Centrai.* Tai yra tokie centrai, kurie veikia specifinėse vietinėse situacijose, bet ne apgyvendintose planetose. Už atskirus pasaulius yra atsakingi Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai, ir pasauliai grandinėmis gauna tas jėgos sroves, kurias pasiunčia jų sistemos energetinis centras. Tiktai

tos sferos, kurioms yra būdingi patys nepaprasčiausi energetiniai ryšiai, turi septintosios kategorijos energetinius centrus, veikiančius kaip visatos balanso ratai arba energetiniai valdytojai. Kiekvienoje veiklos fazėje šitie energetiniai centrai visiškai prilygsta tiems, kurie veikia aukštesniuose kontrolės vienetuose, bet tokią gyvos energijos organizaciją turi tikrai mažiau negu vienas erdvės kūnas iš milijono.

3. Energijos Centrų sfera

29:3.1 (322.4) Aukščiausiųjų Energijos Centrų, paskleistų per visas supervisatas, skaičius siekia, su jų partneriais ir pavaldiniais, daugiau negu dešimt milijardų. Ir jie visi yra tobulai sinchroniški ir palaiko tobulą ryšį su savo Rojaus protėviais, Septyniais Aukščiausiais Energijos Reguliuotojais. Šitokiu būdu didžiosios visatos energijos valdymas yra patikėtas Septynių Pagrindinių Dvasių, Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguliuotojų sukūrėjų, priežiūrai ir reguliavimui.

29:3.2 (322.5) Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai ir visi jų partneriai, padėjėjai, ir pavaldiniai yra amžiams atleisti nuo to, kad juos sulaikytų arba jiems trukdytų bet kokie erdvės tribunolai; taip pat jų iš tiesų neveikia nei Dienų Senujų supervisatos vyriausybės, nei Sūnų Kūrėjų vietinių visatų administracijos administraciniai reguliavimai.

29:3.3 (323.1) Šituos energijos centrus ir reguliuotojus sukuria Begalinės Dvasios vaikai. Jie nėra susiję su Dievo Sūnų administracija, nors artimai susijungia su Sūnumis Kūrėjais visatos materialaus organizavimo vėlesnėmis epochomis. Bet energijos centrai kažkoku būdu yra glaudžiai susiję su Aukščiausiosios Būtybės kosmine kontrole iš viršaus.

29:3.4 (323.2) Energijų centrai ir fiziniai kontrolieriai negauna jokio mokymo; visi jie yra sukuriami tobuli ir jų tobulumas yra neatskiriamas nuo jų veiksmo. Jie iš tikrųjų niekada nepereina iš vienos funkcijos į kitą; jie iš tiesų tarnauja taip, kaip buvo paskirti iš pradžių. Jų gretose nėra jokios evoliucijos, ir tai yra tiesa apie abiejų kategorijų visus septynis skyrius.

29:3.5 (323.3) Neturėdami kylančiojo praeities, kuri iškiltų prisiminimuose, energijos centrai ir fiziniai kontrolieriai niekada nepoilsiauja; visuose savo veiksmuose jie visą laiką yra labai dalykiški. Jie visada dirba; visuotinis planas nenumato jokios sąlygos tam, kad nutrūktų energijos fizinės linijos; niekada nė vienai sekundės dalelytei šitos būtybės negali nutraukti laiko ir erdvės energetinių grandinių tiesioginės priežiūros.

29:3.6 (323.4) Energijos reguliuotojai, centrai, ir kontrolieriai visoje kūrinijoje neturi nieko bendro su kuo nors kitu, išskyrus energiją, materialią arba pusiau fizinę; jie jos nesukuria, bet iš tiesų ją keičia, manipuliuoja, ir reguliuoja. Taip pat jie visiškai nėra susiję su fizine trauka, išskyrus pasipriešinimą jos traukiamajai galiai. Jų ryšys su gravitacija yra visiškai neigiamas.

29:3.7 (323.5) Energijos centrai panaudoja gausius materialios kategorijos mechanizmus ir koordinavimus palaikydami ryšį su tų įvairių segreguotų energijos koncentravimų gyvaisiais mechanizmais. Kiekvieną atskirą energetinį centrą sudaro lygiai vienas milijonas funkcinės kontrolės vienetų, ir šitie energiją modifikuojantys vienetai nėra stacionarūs, kokie yra žmogaus fizinio kūno gyvybiški organai; šitie energijos

reguliavimo “gyvybiški organai” yra mobilūs ir tikrai nuolat besikeičiantys asociatyviomis galimybėmis.

29:3.8 (323.6) Tai visiškai pranoksta mano sugebėjimą paaiškinti tą būdą, kurio dėka šitos gyvos būtybės manipuliuoja ir reguliuoja visatos energijos pagrindines grandines. Imtis užduoties toliau jums pasakoti apie šitų gigantiškų ir beveik tobulai veiksmingų energetinių centrų dydį ir veikimą, tai reikštų tik dar daugiau jus supainioti ir sukelti jūsų didesnį pasimetimą. Jie yra tiek gyvi, tiek “asmeniai,” bet jie pranoksta jūsų suvokimo ribas.

29:3.9 (323.7) Už Havonos ribų Aukščiausieji Energijos Reguluotojai veikia tikrai specialiai pastatytose (architektūrinėse) sferose arba kitaip tinkamai sudarytuose erdvės kūnuose. Architektūriniai pasauliai yra taip pastatyti, jog gyvieji energijos centrai gali veikti kaip rinktiniai jungikliai tam, kad reguliuotų, modifikuotų, ir koncentruotų erdvės energijas, kada jos liejasi virš šitų sferų. Jie negalėtų šitaip veikti įprastinėje evoliucinėje saulėje ar planetoje. Kai kurios grupės taip pat rūpinasi šitų specialių būstinių pasaulių šildymu ir kitomis materialiomis reikmėmis. Ir nors tai ir pranoksta Urantijos žinių spektrą, bet man yra leidžiama pareikšti, jog šitos gyvų energetinių asmenybių kategorijos turi daug bendro su paskleidimu tokios šviesos, kuri šviečia be karščio. Šio reiškinio jie nesukuria, bet yra susiję su jo paskleidimu ir reguliavimu.

29:3.10 (323.8) Energijos centrai ir jiems pavaldūs kontrolieriai yra paskirti organizuotos erdvės visų fizinių energijų veiklai. Jie dirba su trimis bazinėmis srovėmis po dešimt energijų kiekvienoje. Tai yra organizuotos erdvės energijos įkrova; ir jų sfera yra organizuota erdvė. Visatos Energijos Reguluotojai

visiškai neturi nieko bendro su tais milžiniškais jėgos veiksmams, kurie šiuo metu vyksta už dabartinių septynių supervisatų ribų.

29:3.11 (324.1) Energijos centrai ir kontrolieriai tobulai kontroliuoja tiktai septynias iš dešimties energijos formų, esančių kiekvienoje bazinėje visatos srovėje; tos formos, kurios jų kontrolei yra pavaldžios iš dalies arba visiškai nėra pavaldžios, turi atstovauti energijos pasireiškimo nenusipėjamoms sferoms, kuriose viešpatauja Beribis Absoliutas. Jeigu jie ir turi įtakos šito Absoliuto pirminėms jėgoms, tai apie tokį veikimą mes nieko nežinome, nors yra kažkoks nežymus įrodymas, kuris pateisintų nuomonę, jog kai kurie iš šių fizinių kontrolierių kartais automatiškai reaguoja į tam tikrus Visuotinio Absoliuto impulsus.

29:3.12 (324.2) Šitie gyvieji energijos mechanizmai nėra sąmoningai susieti su Beribio Absoliuto energijos virškontrole pagrindinėje visatoje, bet mes prieiname išvados, jog jų visa ir beveik tobula energijos reguliavimo schema kažkokiu nežinomu būdu yra pavaldi šitam viršgravitaciniam buvimui. Bet kurioje vietinėje energetinėje situacijoje šie centrai ir kontrolieriai beveik prilygsta aukštybei, bet visada jie sąmoningai suvokia Beribio Absoliuto viršenergijos buvimą ir neatpažįstamą veikimą.

4. Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai

29:4.1 (324.3) Šitos būtybės yra Aukščiausųjų Energijos Centrų mobilūs pavaldiniai. Fiziniai kontrolieriai yra apdovanoti tokios prigimties sugebėjimais keisti individualybę, kad jie gali patys įvairiais būdais keliauti, sugebėdami skrieti vietine erdve tokiais greičiais, kurie priartėja prie Atsiskyrusiųjų Žinianešių

skriejimo greičio. Bet kaip ir visiems kitiems keliautojams erdve, taip ir jiems reikia tiek savo pačių bičiulių, tiek kai kurių kitų būtybių tipų pagalbos tam, kad išvykstant iš materialios sferos nugalėtų traukos veikimą ir inercijos pasipriešinimą.

29:4.2 (324.4) Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai tarnauja visoje didžiojoje visatoje. Iš Rojaus Septyni Aukščiausieji Energijos Reguliuotojai juos tiesiogiai valdo iki pat supervisatų būstinių; iš čia juos reguliuoja ir paskirsto Pusiausvyros Taryba, energijos aukštieji pareigūnai, kuriuos Septynios Pagrindinės Dvasios išsiunčia iš Asocijuotųjų Pagrindinių Jėgos Organizatorių personalo. Šitie aukštieji pareigūnai yra įgalioti aiškinti pagrindinių frandalankų, šitų gyvųjų instrumentų, kurie parodo visos supervisatos energetinį spaudimą ir energetinę įkrovą, duomenis ir užregistravimus.

29:4.3 (324.5) Nors Rojaus Dievybių buvimas ir apjuosia didžiąją visatą ir skrieja aplink amžinybės apskritimą, tačiau bet kurios iš Septynių Pagrindinių Dvasių įtaka yra apribota viena atskira supervisata. Yra aiški energijos segregacija ir energijos grandinių atskyrimas tarp kiekvieno iš septynių superkūrinių; dėl to turi vyrauti ir iš tiesų vyrauja individualizuoti kontrolės metodai.

29:4.4 (324.6) Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai yra Aukščiausiujų Energijos Centrų tiesioginiai palikuonys, o tarp jų yra tokie:

29:4.5 (324.7) 1. Asocijuotieji Energijos Reguliuotojai.

29:4.6 (324.8) 2. Mechaniniai Kontrolieriai.

29:4.7 (324.9) 3. Energijos Transformuotojai.

29:4.8 (325.1) 4. Energijos Siųstuvai.

29:4.9 (325.2) 5. Pirminiai Asocijuotojai.

29:4.10 (325.3) 6. Antriniai Skaidytojai.

29:4.11 (325.4) 7. Frandalankai ir Chronoldekai.

29:4.12 (325.5) Nevisos iš šitų kategorijų yra asmenys ta prasme, kad turėtų individualias pasirinkimo galias. Ypač paskutinės keturios iš tiesų atrodo, jog yra visiškai automatinės ir mechaninės reaguodamos į savo vyresniųjų impulsus ir savo reakcijomis į egzistuojančias energetines sąlygas. Bet nežiūrint to, jog toks reagavimas atrodo yra visiškai mechaninis, bet jis nėra toks; jie gali atrodyti, jog yra automatai, bet jie visi atskleidžia skirtingą intelekto funkciją.

29:4.13 (325.6) Nebūtinai proto lydinčiąja aplinkybe yra asmenybė. Protas gali mąstyti net ir tada, kada neturi jokios galios pasirinkti, kaip tai yra ir su gausiais gyvūnų žemesniaisiais tipais ir su kai kuriais iš šitų pavaldžių fizinių kontrolierių. Daugelis iš šitų labiau automatinių fizinės energijos reguliuotojų nėra asmenys nė viena šio žodžio prasme. Jie nėra apdovanoti valia ir sprendimo savarankiškumu, būdami visiškai pavaldūs projekto mechaniniam tobulumui su jiems paskirtomis užduotimis. Nepaisant šito, jie visi yra labai protingos būtybės.

29:4.14 (325.7) Fiziniai kontrolieriai daugiausia yra užimti bazinių energijų, neatrastų Urantijoje, suderinimu. Šitos nežinomos energijos yra labai svarbios tarpplanetinei transporto sistemai ir kai kuriems komunikavimo metodams. Kada mes nutiesiame

energijos linijas, kad būtų perduoti garsų ekvivalentai arba, kad būtų perteiktas vaizdas, tada šitas neatrastas energijos formas naudoja gyvi fiziniai kontrolieriai ir jų partneriai. Tas pačias energijas taip pat, esant reikalui, naudoja tarpiniai tvariniai savo įprastame darbe.

29:4.15 (325.8) 1. *Asocijuotieji Energijos Reguluotojai*. Šitoms nuostabiai sumanioms būtybėms yra patikėta paskirti ir išsiųsti visų kategorijų Pagrindinius Fizinius Kontrolierius, sutinkamai su šių valdų nuolat besikeičiančios energijos visą laiką kintančiais poreikiais. Fizinių kontrolierių didžiuliai rezervai yra laikomi mažųjų sektorių būstinių pasaulyuose, ir iš šitų koncentravimo taškų asocijuotieji energijos reguluotojai periodiškai juos išsiunčia į vietinių visatų, žvaigždynų, ir sistemų būstines, ir į atskiras planetas. Kada šitaip būna paskirti, tada fiziniai kontrolieriai laikinai būna pavaldūs sutaikymo komisijų dieviškųjų nuosprendžių įvykdytojų kategorijoms, bet kitais atžvilgiais jie iš tiesų yra visiškai pavaldūs savo asocijuotiesiems reguluotojams ir Aukščiausiesiems Energijos Centrams.

29:4.16 (325.9) Po tris milijonus asocijuotųjų energijos reguluotojų yra paskirta į Orvontono kiekvieną mažąjį sektorių, iš viso sudarydami šitų stebinančiai visapusiškų būtybių trijų milijardų supervisatos kvotą. Jų pačių rezervai yra laikomi tų pačių mažųjų sektorių pasaulyuose, kur jie taip tarnauja instruktoriais visiems tiems, kurie studijuoja protingos energijos kontrolės ir transmutacijos mokslus ir metodus.

29:4.17 (325.10) Šitie reguluotojai pakaitomis tarnauja mažuosiuose sektoriuose ir lygiai tokį patį laikotarpį atlieka inspektavimo tarnystę erdvės valdose. Bent vienas einantis inspektoriaus

pareigas visada būna kiekvienoje vietinėje sistemoje, turėdamas būstinę jos sostinės sferoje. Jie visą didžiulę gyvos energijos sankaupą palaiko harmoningame sinchroniškume.

29:4.18 (325.11) *2. Mechaniniai Kontrolieriai.* Jie yra nepaprastai visapusiški ir judrūs asocijuotųjų energijos reguliuotojų padėjėjai. Jų trilijonų trilijonai yra pasiūsta į Ensą, jūsų mažąjį sektorių. Šitos būtybės yra vadinamos mechaniniais kontrolieriais, nes jų atžvilgiu taip visiškai viešpatauja jų vyresnieji, jos taip iki galo paklūsta asocijuotųjų energijos reguliuotojų valiai. Nežiūrint šito, jie, patys, yra labai protingi, O jų darbas, nors savo pobūdžiu yra mechaninis ir dalykiškas, yra atliekamas meistriškai.

29:4.19 (326.1) Iš visų Pagrindinių Fizinių Kontrolierių paskirtų į apgyvendintus pasaulius, mechaniniai kontrolieriai yra nepalyginamai patys galingiausi. Kiekvienas kontrolierius, turėdamas gyvą antigravitacijos dovaną, daug didesnę už visų kitų būtybių, traukai turi tokį pasipriešinimą, kuriam prilygsta tiktai didžiausios sferos, besisukančios milžinišku greičiu. Dešimt tokių kontrolierių dabar yra išdėstyta Urantijoje, ir viena iš svarbiausių jų planetinės veiklos sričių yra palengvinti išvykimą serafiniams transportams. Šitaip veikdami, visi dešimt mechaninių kontrolierių dirba unisonu tuo metu, kada baterija iš vieno tūkstančio energijos siūstuvų suteikia pirminį impulsą serafiniam pakilimui.

29:4.20 (326.2) Mechaniniai kontrolieriai yra kompetentingi tam, kad nukreiptų energijos tėkmę ir palengvintų jos sutelkimą į specializuotas sroves arba grandines. Šitos galingos būtybės yra glaudžiai susijusios su fizinių energijų išskyrimu, nukreipimu, ir intensyviniu, ir su tarpplanetinių grandinių

įtampos išlyginimu. Iš trisdešimties fizinių erdvės energijų, sudarančių supervisatos energetinę įkrovą, jie nuostabiai manipuliuoja dvidešimt vieną. Jie taip pat gali daug prisidėti prie šešių iš devynių subtilesnių fizinės energijos formų valdymo ir kontrolės. Šituos kontrolierius išdėsčius deramu santykiu vieną su kitu ir su kai kuriais iš energetinių centrų, asocijuotieji energijos reguliuotojai gali įgyvendinti neįsivaizduojamus pakeitimus suderinant jėgas ir valdant energijas.

29:4.21 (326.3) Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai dažnai veikia baterijomis, kurias sudaro šimtai, tūkstančiai, ir net milijonai, ir keisdami savo padėtį ir išsidėstymą, gali energiją valdyti kolektyviai, o taip pat ir individualiai. Reikalavimams kintant, jie gali padidinti ir pagreitinti energijos lygį ir judėjimą arba sulaikyti, kondensuoti, ir sulėtinti energetines sroves. Jų poveikis energijos ir jėgų transformavimams yra kažkiek panašus į vadinamųjų katalizatorių cheminių reakcijų pagreitinimą. Jie veikia įgimtų sugebėjimų dėka ir bendradarbiaudami su Aukščiausiais Energijos Centrais.

29:4.22 (326.4) 3. *Energijos Transformuotojai.* Šitų būtybių skaičius supervisatoje yra neįtikėtinas. Vien tiktai Satanijoje jų yra beveik vienas milijonas, o įprasta kvota kiekvienam apgyvendintam pasauliui yra vienas šimtas.

29:4.23 (326.5) Energijos transformuotojai yra Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguliuatorių ir Septynių Centrinųjų Prižiūrėtojų bendras kūrinys. Jie yra tarp tų fizinių kontrolierių kategorijų, kurios yra labiau asmenės, ir transformuotojai vadovauja, išskyrus tuos atvejus, kada apgyvendintame pasaulyje būna asocijuotasis energijos reguliuotojas. Jie yra

viso išvykstančio serafinio transporto planetiniai inspektoriai. Visos dangiškosios gyvybės klasės gali panaudoti fizinių kontrolierių mažiau asmenes kategorijas tikrai kartu su asocijuotųjų reguliuotojų ir energijos transformuotojų labiau asmenėmis kategorijomis.

29:4.24 (326.6) Šitie transformuotojai yra galingi ir veiksmingi gyvieji komutatoriai, sugebantys išsidėstyti taip, kad konkrečios energijos pobūdį ar nukreipimą paremtų ar tam pasipriešintų. Taip pat jie meistriškai izoluoja planetas nuo galingų energijos srovių, praeinančių tarp gigantiškų planetinių ir žvaigždinių kaimynų. Dėl savo energiją transmutuojančių savybių jie yra naudingiausi svarbioje užduotyje palaikant visuotinę energijos balansą, arba jėgų pusiausvyrą. Vienu metu jie atrodo, kad energiją vartoja arba laiko savyje; kitais momentais jie atrodo, kad energiją išleidžia arba išlaisvina. Transformuotojai gali padidinti arba sumažinti savo atitinkamų sferų gyvų ir negyvų energijų „saugyklos-baterijos“ potencialą. Bet jie turi reikalo tikrai su fizinėmis arba pusiau materialiomis energijomis, jie tiesiogiai neveikia gyvybės sferoje, taip pat jie iš tiesų nekeičia ir gyvų būtybių formų.

29:4.25 (327.1) Tam tikrais atžvilgiais energijos transformuotojai yra patys nuostabiausi ir paslaptingiausi iš visų pusiau materialių gyvų tvarinių. Jie kažkoku nežinomu būdu yra fiziškai diferencijuojami, ir keisdami tarpusavio ryšį, jie sugeba paskleisti giluminį poveikį tai energijai, kuri teka per jų sujungtus buvimus. Atrodo, kad jiems meistriškai manipuluojant yra transformuojama fizinių sferų būklė. *Jie gali pakeisti ir iš tiesų keičia erdvės energijų fizinę formą.* Savo bičiulių kontrolierių padedami, jie iš supervisatos energetinio

užtaiso trisdešimties fizinių energijų iš tikrųjų sugeba pakeisti dvidešimt septynių fizinių energijų formą ir potencialą. Tai, jog trys iš šitų energijų yra už jų kontrolės ribų, patvirtina, kad jie nėra Beribio Absoliuto instrumentai.

29:4.26 (327.2) Likusios keturios Pagrindinių Fizinių Kontrolierių grupės vargu ar yra asmenys šito žodžio bet kokio priimtino apibrėžimo srityse. Šitie siųstuvai, asocijuotojai, skaidytojai, ir frandalankai savo reakcijomis yra visiškai automatiniai; nežiūrint šito, jie visomis prasmėmis yra protingi. Mūsų žinios apie šitas puikias esybes yra labai ribotos, nes su jomis negalime bendrauti. Atrodo, kad jos supranta valdos kalbą, bet su mumis bendrauti negali. Atrodo, kad jos visiškai sugeba priimti mūsų pranešimus, bet yra visiškai bejėgės pateikti atsakymus.

29:4.27 (327.3) 4. *Energijos Siųstuvai.* Šitos būtybės veikia daugiausia, bet ne vien tik taip, tarpplanetiniu lygiu. Jie yra nuostabūs energijos pasiuntėjai, kaip ji pasireiškia atskiruose pasauliuose.

29:4.28 (327.4) Kada energija turi būti nukreipta į naują grandinę, tada šie siųstuvai išsidėto linija išilgai pageidaujamo energijos tako, ir savo unikalių energijos pritraukimo savybių dėka, jie gali realiai sukelti padidintą energijos tėkmę pageidaujama kryptimi. Tą jie atlieka tiesiogine prasme lygiai taip, kaip tam tikros metalinės grandinės nukreipia elektros energijos kai kurių formų tėkmę; ir jie yra gyvi puslaidininkai daugiau negu pusei iš tų trisdešimties fizinės energijos formų.

29:4.29 (327.5) Siųstuvai suformuoja veiksmingus ryšius, kurie veikia, atstatydami specializuotos energijos, einančios iš

planetos į planetą ir iš punkto į punktą atskiroje planetoje, silpstančias sroves. Jie gali nustatyti, kokios srovės yra per daug silpnos, kad jas atpažintų bet kuris kitas gyvos būtybės tipas, ir jie gali šitas energijas padidinti tiek, jog perduodamas pranešimas tampa tobulai suprantamas. Jų tarnystė yra neįkainojama programų imtuvams.

29:4.30 (327.6) Energijos siųstuvai gali veikti visų perduodamo suvokimo formų atžvilgiu; jie gali paversti tolimą sceną “matoma,” o taip pat tolimą garsą paversti “girdimu.” Jie užtikrina nepaprastosios padėties ryšio linijas vietinėse sistemose ir atskirose planetose. Šita tarnystė turi naudotis praktiškai visi tvariniai, turėdami tikslą perduoti pranešimą už įprastai nustatytų grandinių ribų.

29:4.31 (327.7) Be šitų būtybių, kaip ir be energijos transformuotojų, negali apsieiti mirtingosios egzistencijos palaikymas tuose pasauliuose, kurie turi nuskurdintą atmosferą, ir jos yra neatskirama gyvybės metodo dalis tokiose planetose, kuriose gyvena nekvėpuojantieji tvariniai .

29:4.32 (328.1) 5. *Pirminiai Asocijuotojai.* Šitos įdomios ir neįkainojamos būtybės yra puikūs energijos saugotojai ir globotojai. Kažkiek panašiai, kaip augalas savyje saugo saulės šviesą, taip iš tiesų šitie gyvi organizmai saugo energiją per tą laikotarpį, kada būna jos perteklius. Jie dirba gigantišku mastu paversdami erdvės energijas į tokį fizinį būvį, kuris Urantijoje nėra žinomas. Taip pat jie sugeba šitas transformacijas tęsti toliau iki tokio lygio, kad sukurtų kai kuriuos primityvius materialios egzistencijos vienetus. Šitos būtybės veikia tiesiog savo buvimu. Jokiu būdu dėl šitokio veikimo jos neišsieikvoja arba neišsinaudoja; jos veikia kaip gyvi katalizatoriai.

29:4.33 (328.2) Kada būna energetinio stygiaus laikotarpiai, tada šitas sukauptas energijas jie yra įgalioti išlaisvinti. Bet jūsų žinios apie energiją ir materiją nėra pakankamai išvystytos, kad jums būtų įmanoma paaiškinti jų darbo šito aspekto metodą. Jie visada dirba sutinkamai su visuotiniu dėsniu veikdami ir manipuliuodami atomus, elektronus, ir ultimatus labai panašiai, kaip jūs keičiate tipografines raides, kad priverstumėte tuos pačius abėcėlės simbolius perteikti labai skirtingus pasakojimus.

29:4.34 (328.3) Asocijuotojai yra pirmoji gyvybės grupė, pasirodanti organizuojamoje materialioje sferoje, ir jie gali veikti tokiose fizinėse temperatūrose, kurias jūs laikytumėte visiškai nesuderinamas su gyvų būtybių egzistencija. Jie atstovauja tokiai gyvybės kategorijai, kuri tiesiog pranoksta žmogiškosios vaizduotės diapazoną. Kartu su drauge dirbančiais darbininkais, skaidytojais, jie yra labiausiai atsidavę iš visų protingų tvarinių.

29:4.35 (328.4) 6. *Antriniai Skaidytojai*. Palyginus su pirminiais asocijuotojais, šitos būtybės, turinčios milžinišką antigravitacinę dovaną, yra darbininkai, kurie veikia priešinga kryptimi. Niekada neiškyla jokio pavajaus dėl to, jog vietiniuose pasauliuose arba vietinėse sistemose fizinės energijos specialios arba modifikuotos formos bus išiekvotos, nes šitos gyvosios organizacijos yra apdovanotos unikalia galia tam, jog vystytų beribį energijos tiekimą. Iš esmės jie yra susiję su tokios energijos formos, kuri Urantijoje vargu ar yra žinoma, evoliucija iš tokios materijos formos, kuri yra dar mažiau suvokiama. Jie iš tikrųjų yra erdvės alchemikai ir laiko

stebukladariai. Bet visuose savo stebukluose jie dirba, jie niekada nepažeidžia Kosminės Aukštybės mandatų.

29:4.36 (328.5) 7. *Frandalankai*. Šitas būtybes sukūrė bendrai energiją kontroliuojančiųjų būtybių visos trys kategorijos: pirminiai ir antriniai jėgos organizatoriai ir energijos reguliuotojai. Iš visų Pagrindinių Fizinių Kontrolierių Frandalankų yra daugiausia; kiek jų veikia vien tik Satanijoje, tai šis skaičius pranoksta jūsų suvokimą. Jie yra išdėstyti visuose apgyvendintuose pasauliuose ir visada yra paskirti fizinių kontrolierių aukštesnėms kategorijoms. Jie veikia pakaitomis centrinėje ir supervisatose ir išorinės erdvės sferose.

29:4.37 (328.6) Frandalankai yra sukuriama trisdešimtyje skyrių, po vieną visatos bazinės jėgos kiekvienai formai, ir jie išimtinai veikia kaip gyvas ir automatinis buvimo, spaudimo, ir greičio matas. Šitie gyvieji barometrai rūpinasi tikrai jėgos-energijos visų formų būklės automatišku ir neklystamu registravimu. Fizinei visatai jie yra tuo, kuo milžiniškas atspindėjimo mechanizmas yra protingai visatai. Tie frandalankai, kurie papildomai prie kiekybinio ir kokybinio energijos buvimo registruoja ir laiką, yra vadinami *chronoldekai*.

29:4.38 (328.7) Aš suvokiu, jog frandalankai yra protingi, bet jų klasifikuoti negaliu kitaip, tik kaip gyvas mašinas. Ko gero vienintelis būdas, kuriuo aš galiu jums padėti suprasti šituos gyvus mechanizmus, yra jų palyginimas su jūsų pačių mechaniniais instrumentais, kurie dirba beveik su protingu preciziškumu ir tikslumu. Tada, jeigu norėtumėte įsivaizduoti šitas būtybes, įtempkite savo vaizduotę iki tokio laipsnio, kad įsivaizduotumėte, jog didžiojoje visatoje mes iš tiesų turime

protingus ir gyvus mechanizmus (esybes), kurie gali atlikti dar sudėtingesnes užduotis, kurioms reikalingi labiau stulbinantys apskaičiavimai net ir su dar didesniu tikslumu, net ir su preciziškumo galutiniu.

5. Pagrindiniai Jėgos Organizatoriai

^{29:5.1 (329.1)} Jėgos organizatoriai gyvena Rojuje, bet veikia visoje pagrindinėje visatoje, ypač neorganizuotos erdvės sferose. Šitos nepaprastos būtybės nėra nei kūrėjai, nei tvariniai, ir jos sudaro du didžiulius tarnystės skyrius:

^{29:5.2 (329.2)} 1. Pirminių Atsiradusių Pagrindinių Jėgos Organizatorių.

^{29:5.3 (329.3)} 2. Asocijuotų Transcendentinių Pagrindinių Jėgos Organizatorių.

^{29:5.4 (329.4)} Šitos dvi galingos pirminės jėgos manipuliatorių kategorijos dirba vadovaujamos išimtinai Pagrindinės Visatos Architektų, ir šiuo metu tarp didžiosios visatos ribų jų veikla nėra labai plati.

^{29:5.5 (329.5)} Pirminiai Pagrindinės Jėgos Organizatoriai yra Beribio Absoliuto pirminių arba bazinių erdvės jėgų manipulatoriai; jie yra dangaus kūnų kūrėjai. Jie yra gyvi erdvės energijos ciklonų sužadintojai ir šitų gigantiškų pasireiškimų ankstyvieji organizatoriai ir reguliuotojai. Šitie jėgos organizatoriai transmutuoja *pirminę jėgą* (ikienergiją, nereaguojančią į tiesioginę Rojaus gravitaciją) į pirminę arba *galingąją energiją*, energiją, transmutuojamą iš Beribio Absoliuto išimtinio grybšnio į Rojaus Salos gravitacijos grybšnį. Po šito jų vietą užima asocijuoti jėgos organizatoriai,

kurie tęsia energijos transmutacijos procesą iš pirminės per antrinę arba *gravitacinės energijos* pakopą.

29:5.6 (329.6) Kada vietinės visatos sukūrimo planai parengiami, ką pažymi Sūnaus Kūrėjo atvykimas, tada Asocijuoti Pagrindiniai Jėgos Organizatoriai kelią užleidžia energijos reguliuotojų kategorijoms, veikiančioms astronominės jurisdikcijos supervisatoje. Tačiau kada tokių planų nebūna, tada asocijuoti jėgos organizatoriai neribotą laiką toliau būna atsakingi už šituos materialius kūrinis, net ir taip, kaip jie dabar veikia išorinėje erdvėje.

29:5.7 (329.7) Pagrindiniai Jėgos Organizatoriai ištveria tokias temperatūras ir veikia tokiomis fizinėmis sąlygomis, kokių negalėtų iškęsti net ir visapusiai Orvontono energijos centrai ir fiziniai kontrolieriai. Vieninteliai kiti atskleistų būtybių tipai, sugebantys veikti šitose išorinės erdvės sferose, yra Atsiskyrusieji Žinianešiai ir Trejybės Įkvėptosios Dvasios.

29:5.8 (329.8) [Parengta Visuotinio Cenzoriaus, veikiančio Uversos Dienų Senujų įga-liojimu.]

30 Dokumentas. Didžiosios visatos asmenybės

30:0.1 (330.1) ASMENYBĖS ir kitokios negu asmenės esybės dabar veikiančios Rojuje ir didžiojoje visatoje sudaro beveik beribį gyvų būtybių skaičių. Žmogiškąją vaizduotę pritrenktų net ir pagrindinių kategorijų ir tipų skaičius, nekalbant jau apie nesuskaičiuojamus porūšius ir variacijas. Tačiau, pageidautina šį tą pateikti apie gyvų būtybių dvi bazines klasifikacijas— Rojaus klasifikacijos variantą ir Uversos Asmenybių Registro santrauką.

30:0.2 (330.2) Neįmanoma suformuluoti didžiosios visatos asmenybių išsamių ir visiškai nuoseklių klasifikacijų, nes nėra atskleistos *ištisos* grupės. Reikėtų daugybės papildomų dokumentų, kurie sudarytų tolimesnį apreiškimą, kuris būtų reikalingas tam, kad visos grupės būtų suklasifikuotos susistemintai. Toks koncepcinis išplėtimas vargu ar būtų pageidautinas, nes jis per kitą tūkstantį metų iš mąstančių mirtingųjų atimtų kūrybinio mąstymo tą stimulą, kurį suteikia šitos iš dalies atskleistos koncepcijos. Geriausia, kad žmogui nebūtų atskleista per daug; tai pažaboja vaizduotę.

1. Gyvū Butybiū Rojaus klasifikacija

30:1.1 (330.3) Rojuje gyvos būtybės yra klasifikuojamos pagal neatskiriamą ir pasiektą ryšį su Rojaus Dievybėmis. Centrinės ir supervisatų didžiųjų susibūrimų metu tie, kurie dalyvauja, dažnai grupuojami pagal kilmę: tie, kurių kilmė yra trivienė, arba kurie yra pasiekę Trejybę; tie, kurių kilmė yra duali; ir tie, kurių kilmė yra vienguba. Gyvųjų būtybių Rojaus klasifikaciją sunku aiškinti mirtingajam protui, bet mes esame įgalioti pateikti štai ką:

30:1.2 (330.4) I. TRIVIENĖS KILMĖS BŪTYBĖS. Būtybės, kurias sukūrė visos trys Rojaus Dievybės, arba kaip tokios, arba kaip Trejybė, kartu su Sutrejybintu Korpusu, kurio pavadinimas pažymi visas sutrejybintų būtybių grupes, apreikštas ir neapreikštas.

30:1.3 (330.5) A. *Aukščiausiosios Dvasios*.

30:1.4 (330.6) 1. Septynios Pagrindinės Dvasios.

30:1.5 (330.7) 2. Septyni Aukščiausieji Vykdytojai.

30:1.6 (330.8) 3. Septynios Atspindinčiųjų Dvasių Kategorijos.

30:1.7 (330.9) B. *Trejbės Stacionarūs Sūnūs.*

30:1.8 (330.10) 1. Sutrejbintos Aukšybės Paslaptys

30:1.9 (330.11) 2. Dienų Amžinieji.

30:1.10 (330.12) 3. Dienų Senieji.

30:1.11 (330.13) 4. Dienų Tobulieji.

30:1.12 (331.1) 5. Dienų Nesenieji.

30:1.13 (331.2) 6. Dienų Sąjungos.

30:1.14 (331.3) 7. Dienų Ištikimieji.

30:1.15 (331.4) 8. Išminties Tobulintojai.

30:1.16 (331.5) 9. Dieviškieji Patarėjai.

30:1.17 (331.6) 10. Visuotiniai Cenzoriai.

30:1.18 (331.7) C. *Iš Trejbės kilusios ir Sutrejbintos Būtybės.*

30:1.19 (331.8) 1. Trejbės Sūnūs Mokytojai.

30:1.20 (331.9) 2. Trejbės Įkvėptosios Dvasios.

30:1.21 (331.10) 3. Havonos Vietiniai Gyventojai.

30:1.22 (331.11) 4. Rojaus Piliečiai.

30:1.23 (331.12) 5. Neapreikštos iš Trejbės kilusios Būtybės.

30:1.24 (331.13) 6. Neapreikštos Dievybės sutrejbintos Būtybės.

30:1.25 (331.14) 7. Sutrejbinti Pasiekimo Sūnūs.

30:1.26 (331.15) 8. Sutrejbinti Pasirinkimo Sūnūs.

30:1.27 (331.16) 9. Sutrejbinti Tobulumo Sūnūs.

30:1.28 (331.17) 10. Tvarinių sutrejbinti Sūnūs.

30:1.29 (331.18) II. *DUALIOS KILMĖS BŪTYBĖS*. Tos, kurios yra kilusios iš bet kurių dviejų Rojaus Dievybių arba kitokiu būdu yra sukurtos bet kokių dviejų būtybių tiesiogiai ar netiesiogiai kilusių iš Rojaus Dievybių.

30:1.30 (331.19) A. *Besileidžiančiosios Kategorijos*.

30:1.31 (331.20) 1. Sūnūs Kūrėjai.

30:1.32 (331.21) 2. Sūnūs Arbitrai.

30:1.33 (331.22) 3. Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės.

30:1.34 (331.23) 4. Tėvai Melkizedekai.

30:1.35 (331.24) 5. Melkizedekai.

30:1.36 (331.25) 6. Vorondadekai.

30:1.37 (331.26) 7. Lanonandekai.

30:1.38 (331.27) 8. Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.

30:1.39 (331.28) 9. Archangelai.

30:1.40 (331.29) 10. Gyvybės Nešėjai.

30:1.41 (331.30) 11. Neapreikšti Visatos Padėjėjai.

30:1.42 (331.31) 12. Neapreikšti Dievo Sūnūs.

30:1.43 (331.32) B. *Stacionarios Kategorijos.*

30:1.44 (331.33) 1. Abandonteriai.

30:1.45 (331.34) 2. Susatijos.

30:1.46 (331.35) 3. Univitatijos.

30:1.47 (331.36) 4. Spirongos.

30:1.48 (331.37) 5. Neapreikštos Dualios kilmės Būtybės.

30:1.49 (331.38) C. *Kylančiosios Kategorijos.*

30:1.50 (331.39) 1. Su Derintoju susilieję Mirtingieji.

30:1.51 (331.40) 2. Su Sūnumi susilieję Mirtingieji.

30:1.52 (331.41) 3. Su Dvasia susilieję Mirtingieji.

30:1.53 (331.42) 4. Pervestos Tarpinės Būtybės.

30:1.54 (331.43) 5. Neapreikšti Pakilusieji.

30:1.55 (332.1) III. *VIENGUBOS KILMĖS BŪTYBĖS.* Tos, kurios yra kilusios iš vienos iš Rojaus Dievybių arba kitaip sukurtos bet kurios būtybės, kuri yra tiesiogiai ar netiesiogiai kilusi iš Rojaus Dievybių.

30:1.56 (332.2) *A. Aukščiausiosios Dvasios.*

30:1.57 (332.3) 1. Gravitacijos Žinianešiai.

30:1.58 (332.4) 2. Havonos Grandinių Septynios Dvasios.

30:1.59 (332.5) 3. Havonos Grandinių Dvylikakarčiai Padėjėjai.

30:1.60 (332.6) 4. Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai.

30:1.61 (332.7) 5. Visatos Motinos Dvasios.

30:1.62 (332.8) 6. Septinkartės Pagalbinės Proto Dvasios.

30:1.63 (332.9) 7. Neapreikštos iš Dievybės kilusios Būtybės.

30:1.64 (332.10) *B. Kylančiosios Kategorijos.*

30:1.65 (332.11) 1. Personalizuoti Derintojai.

30:1.66 (332.12) 2. Kylantieji Materialieji Sūnūs.

30:1.67 (332.13) 3. Evoliuciniai Serafimai.

30:1.68 (332.14) 4. Evoliuciniai Cherubimai.

30:1.69 (332.15) 5. Neapreikšti Kylantieji.

30:1.70 (332.16) *C. Begalinės Dvasios Šeima.*

30:1.71 (332.17) 1. Atsiskyrusieji Žinianešiai.

30:1.72 (332.18) 2. Visatos Grandinių Prižiūrėtojai.

30:1.73 (332.19) 3. Surašymo Reguluotojai.

30:1.74 (332.20) 4. Begalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai.

30:1.75 (332.21) 5. Asocijuoti Inspektoriai.

30:1.76 (332.22) 6. Paskirtieji Sargybiniai.

30:1.77 (332.23) 7. Absolventų Vadovai.

30:1.78 (332.24) 8. Havonos Tarnai.

30:1.79 (332.25) 9. Visuotiniai Sutaikytojai.

30:1.80 (332.26) 10. Morontiniai Kompanionai.

30:1.81 (332.27) 11. Supernafimai.

30:1.82 (332.28) 12. Sekonafimai.

30:1.83 (332.29) 13. Tertiafimai.

30:1.84 (332.30) 14. Omniafimai.

30:1.85 (332.31) 15. Serafimai.

30:1.86 (332.32) 16. Cherubimai ir Sanobimai.

30:1.87 (332.33) 17. Neapreikštos Būtybės, kilusios iš Dvasios.

30:1.88 (332.34) 18. Septyni Aukščiausieji Energijos Reguluotojai.

30:1.89 (332.35) 19. Aukščiausieji Energijos Centrai.

30:1.90 (332.36) 20. Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai.

30:1.91 (332.37) 21. Morontiniai Energijos Prižiūrėtojai.

IV. *ATSIRADUSIOS TRANSCENDENTALIOS BŪTYBĖS*. Rojuje turi būti sutinkama milžiniška gausybė transcendentinių būtybių, kurių kilmė laiko ir erdvės visatoms paprastai nėra atskleidžiama tol, kol jos įsitvirtina šviesoje ir gyvenime. Šitie Transcendentalai nėra nei kūrėjai, nei tvariniai; jie yra dieviškumo, galutinumo, ir amžinybės *atsiradę* vaikai. Šitie “atsiradusieji” nėra nei ribiniai, nei begaliniai—jie yra *absonitai*; o absonitumas nėra nei begalybė, nei absoliutumas.

Šitie nesukurti nekūrėjai amžinai yra ištikimi Rojaus Trejybei ir paklūsta Galutiniajam. Jie egzistuoja asmenybės veiklos keturiuose galutiniuose lygiuose ir veikia absonito septyniuose lygiuose dvylikoje didžiųjų skyrių, susidedančių iš vieno tūkstančio didžiųjų darbo grupių po septynias klases kiekvienoje. Šitos atsiradusios būtybės sudaro tokias kategorijas:

30:1.94 (333.2) 1. Pagrindinės Visatos Architektus.

30:1.95 (333.3) 2. Transcendentinius Registruotojus.

30:1.96 (333.4) 3. Kitus Transcendentalus.

30:1.97 (333.5) 4. Pirminius Atsiradusius Pagrindinius Jėgos Organizatorius.

30:1.98 (333.6) 5. Asocijuotus Transcendentinius Pagrindinius Jėgos Organizatorius.

30:1.99 (333.7) Dievas, kaip viršasmuo, suteikia pradžią; Dievas, kaip asmuo, sukuria; Dievas, kaip ikiasmuo, fragmentuoja; ir toks jo paties fragmentas Derintojas vysto dvasinę sielą materialaus ir mirtingo proto viduje sutinkamai su laisvos valios

apsisprendimu, kurį priima toji asmenybė, kurią tokiam mirtingajam tvariniui Dievas kaip Tėvas yra padovanojęs tėviškuoju veiksmu.

30:1.100 (333.8) *V. FRAGMENTUOTOS DIEVYBĖS ESYBĖS.* Šią gyvosios egzistencijos kategoriją, kylančią iš Visuotinio Tėvo, geriausiai tipizuoja Minties Derintojai, nors šitos esybės jokių būdu nėra vieninteliai Pirmojo Šaltinio ir Centro ikiasmenės tikrovės fragmentavimai. Kitokių, o ne Derintojų fragmentų funkcijos yra daugiapusės ir mažai žinomos. Susiliejimas su Derintoju arba kitu tokiu fragmentu tą tvarinį padaro *su Tėvu susiliejusia būtybe*.

30:1.101 (333.9) Trečiojo Šaltinio ir Centro ikiprotingės dvasios fragmentavimai, nors vargu ar galima juos lyginti su Tėvo fragmentais, turėtų būti registruojami čia. Tokios esybės labai smarkiai skiriasi nuo Derintojų; jos, kaip tokios, negyvena Dvasingtone, taip pat jos, kaip tokios, iš tiesų nekeliauja proto gravitacijos grandinėmis; taip pat jos iš tikrųjų negyvena mirtingųjų tvarinių viduje gyvenimo materialame kūne metu. Jie nėra ikiasmeniai ta prasme, kokia yra Derintojai, bet tokie ikiprotingės dvasios fragmentai yra padovanojami kai kuriems išliekantiems po mirties mirtingiesiems, ir susiliejimas su jais padaro juos *su Dvasia susiliejusiais mirtingaisiais*, skirtingai nuo mirtingųjų, susiliejusių su Derintoju.

30:1.102 (333.10) Dar sunkiau yra pavaizduoti Sūnaus Kūrėjo individualizuotą dvasią, su kuria susijungęs tvarinys tampa *su Sūnumi susiliejusiu mirtinguoju*. Ir yra dar ir kitokių Dievybės fragmentų.

30:1.103 (333.11) VI. *VIRŠASMENĖS BŪTYBĖS*. Visatų visatoje yra didžiulė gausybė kitokių, o ne asmenių dieviškosios kilmės ir daugiapusės tarnystės būtybių. Kai kurios iš šitų būtybių gyvena Sūnaus pasaulyuose Rojuje; kitos, tokios, kaip Amžinojo Sūnaus viršasmeniai atstovai, yra sutinkamos kitur. Jos didžiąja dalimi nėra minimos šituose pasakojimuose, ir būtų beveik bergždžia mėginti jas pavaizduoti *asmeniams* tvariniams.

30:1.104 (333.12) VII. *NEKLASIFIKUOTOS IR NEAPREIKŠTOS KATEGORIJOS*. Per šitą visatos amžių nebūtų įmanoma įtraukti visų būtybių, asmenių ar kitokių, į klasifikacijas, susijusias su dabartiniu visatos amžiumi; taip pat nevisos šitos kategorijos iš tiesų buvo apreikštos šituose pasakojimuose; dėl to daugybė kategorijų šituose sąrašuose buvo praleista. Turėkite omenyje:

30:1.105 (333.13) Visatos Likimo Užbaigėją.

30:1.106 (333.14) Galutiniojo Ribotus Vicegerentus.

30:1.107 (334.1) Aukščiausiojo Beribius Prižiūrėtojus.

30:1.108 (334.2) Neapreikštas Dienų Senujų Kuriančiasias Agentūras.

30:1.109 (334.3) Rojaus Madžestoną.

30:1.110 (334.4) Madžestono Neįvardintus Atspindinčiuosius Ryšininkus.

30:1.111 (334.5) Vietinių Visatų Midsonitų Kategorijas.

30:1.112 (334.6) Nebūtina suteikti, kokios nors ypatingos reikšmės tam, jog šitos kategorijos yra išvardintos drauge, išskyrus tai, jog nė viena iš jų nepatenka į tokią Rojaus klasifikaciją, kokia yra apreikšta čia. Jos sudaro tik nedidelę dalį neapreiktų kategorijų; jums dar teks sužinoti apie didelį skaičių neapreiktų kategorijų.

30:1.113 (334.7) Dvasios yra: dvasinės esybės, dvasiniai buvimai, asmenės dvasios, ikiasmenės dvasios, viršasmenės dvasios, dvasinės egzistencijos, dvasinės asmenybės—bet nei mirtingojo kalba, nei mirtingojo intelektas nėra tam adekvatūs. Tačiau mes galime konstatuoti, jog nėra “grynojo proto” asmenybių; nė viena esybė neturi asmenybės, jeigu jos ja neapdovanoja Dievas, kuris yra dvasia. Bet kokia proto esybė, kuri nėra susieta su dvasine arba su fizine energija, nėra asmenybė. Bet ta pačia prasme, kaip yra dvasinės asmenybės, turinčios protą, taip yra ir protingos asmenybės, turinčios dvasią. Madžestonas ir jo padėjėjai yra visiškai geras pavyzdys tokių būtybių, kuriose viešpatauja protas, bet yra ir geresnių šito asmenybės tipo pavyzdžių, kurie yra jums nežinomi. Tokių *proto asmenybių* yra net ištisos neapreiktos kategorijos, bet visada jos yra susietos su dvasia. Kai kurie kiti neapreikti tvariniai yra tai, ką būtų galima pavadinti *protinės ir fizinės energijos asmenybėmis*. Šitas būtybės tipas nereaguoja į dvasinę gravitaciją, bet, nepaisant šito, yra tikra asmenybė—yra Tėvo grandinėje.

30:1.114 (334.8) Šitie dokumentai net nepradedą—net ir negali pradėti—išsamiai pasakoti apie gyvus tvarinius, kūrėjus, atsirandančiuosius, ir dar kitokiais būdais egzistuojančias būtybes, kurios gyvena ir garbina ir tarnauja gausybėje laiko

visatų ir amžinybės centrinėje visatoje. Jūs mirtingieji esate asmenys; dėl to mes galime pavaizduoti būtybes, kurios yra *įasmenintos*, bet kaip galima būtų, kada nors jums paaiškinti apie *absonitizuotą* būtybę?

2. Uversos asmenybių registras

30:2.1 (334.9) Gyvųjų būtybių dieviškoji šeima Uversoje yra registruota septyniuose didžiuosiuose skyriuose:

30:2.2 (334.10) 1. Rojaus Dievybės.

30:2.3 (334.11) 2. Aukščiausiosios Dvasios.

30:2.4 (334.12) 3. Iš Trejybės kilusios Būtybės.

30:2.5 (334.13) 4. Dievo Sūnūs.

30:2.6 (334.14) 5. Begalinės Dvasios Asmenybės.

30:2.7 (334.15) 6. Visatos Energijos Reguluotojai.

30:2.8 (334.16) 7. Nuolatinės Pilietybės Korpusai.

30:2.9 (334.17) Šitos valinių tvarinių grupės yra skirstomos į didelį skaičių klasių ir mažesnių poskyrių. Tačiau didžiosios visatos asmenybių šitos klasifikacijos pateikimas yra daugiausia susijęs su tuo, kad būtų pateiktos protingų būtybių tos kategorijos, kurios buvo apreikštos šituose pasakojimuose, kurių didžiąją daugumą laiko mirtingieji savo kylančioje patirtyje sutiks progresinio kilimo į Rojų metu. Žemiau pateikiami išvardijimai nieko neužsimena apie visatos būtybių daugybę kategorijų, kurių darbas nėra susijęs su mirtingojo kilimo planu.

30:2.10 (335.1) **I. ROJAUS DIEVYBĖS.**

30:2.11 (335.2) **1. Visuotinis Tėvas.**

30:2.12 (335.3) **2. Amžinasis Sūnus.**

30:2.13 (335.4) **3. Begalinė Dvasia.**

30:2.14 (335.5) **II. AUKŠČIAUSIOSIOS DVASIOS.**

30:2.15 (335.6) **1. Septynios Pagrindinės Dvasios.**

30:2.16 (335.7) **2. Septyni Aukščiausieji Vykdytojai.**

30:2.17 (335.8) **3. Atspindinčiųjų Dvasių Septynios Grupės.**

30:2.18 (335.9) **4. Atspindimojo Įvaizdžio Padėjėjai.**

30:2.19 (335.10) **5. Septynios Grandinių Dvasios.**

30:2.20 (335.11) **6. Vietinių Visatų Kuriančiosios Dvasios.**

30:2.21 (335.12) **7. Pagalbinės Proto Dvasios.**

30:2.22 (335.13) **III. IŠ TREJYBĖS KILUSIOS BŪTYBĖS.**

30:2.23 (335.14) **1. Sutrejybintos Aukštybės Paslaptys.**

30:2.24 (335.15) **2. Dienų Amžinieji.**

30:2.25 (335.16) **3. Dienų Senieji.**

30:2.26 (335.17) **4. Dienų Tobulieji.**

30:2.27 (335.18) **5. Dienų Nesenieji.**

30:2.28 (335.19) 6. Dienų Sąjungos.

30:2.29 (335.20) 7. Dienų Ištikimieji.

30:2.30 (335.21) 8. Trejybės Sūnūs Mokytojai.

30:2.31 (335.22) 9. Išminties Tobulintojai.

30:2.32 (335.23) 10. Dieviškieji Patarėjai.

30:2.33 (335.24) 11. Visuotiniai Cenzoriai.

30:2.34 (335.25) 12. Trejybės Įkvėptosios Dvasios.

30:2.35 (335.26) 13. Havonos Vietiniai Gyventojai.

30:2.36 (335.27) 14. Rojaus Piliečiai.

30:2.37 (335.28) IV. *DIEVO SŪNŪS.*

30:2.38 (335.29) A. *Besileidžiantieji Sūnus.*

30:2.39 (335.30) 1. Sūnūs Kūrėjai—Mykolai.

30:2.40 (335.31) 2. Sūnūs Arbitrai—Avonalai.

30:2.41 (335.32) 3. Trejybės Sūnūs Mokytojai—Deinalai.

30:2.42 (335.33) 4. Sūnūs Melkizedekai.

30:2.43 (335.34) 5. Sūnūs Vorondadekai.

30:2.44 (335.35) 6. Sūnūs Lanonandekai.

30:2.45 (335.36) 7. Gyvybės Nešėjai.

30:2.46 (335.37) *B. Kylantieji Sūnus.*

30:2.47 (335.38) 1. Su Tėvu susilieję Mirtingieji.

30:2.48 (335.39) 2. Su Sūnumi susilieję Mirtingieji.

30:2.49 (335.40) 3. Su Dvasia susilieję Mirtingieji.

30:2.50 (335.41) 4. Evoliuciniai Serafimai.

30:2.51 (335.42) 5. Kylantieji Materialieji Sūnūs.

30:2.52 (335.43) 6. Pervestos Tarpinės Būtybės.

30:2.53 (335.44) 7. Personalizuoti Derintojai.

30:2.54 (336.1) *C. Sutrejbinti Sūnus.*

30:2.55 (336.2) 1. Galingieji Žinianešiai.

30:2.56 (336.3) 2. Tie Aukštieji Valdžioje.

30:2.57 (336.4) 3. Tie be Vardo ir Skaičiaus.

30:2.58 (336.5) 4. Sutrejbinti Saugotojai.

30:2.59 (336.6) 5. Sutrejbinti Ambasadoriai.

30:2.60 (336.7) 6. Dangiškieji Sargybiniai.

30:2.61 (336.8) 7. Aukštųjų Sūnų Padėjėjai.

30:2.62 (336.9) 8. Pakilusiųjų sutrejbinti Sūnūs.

30:2.63 (336.10) 9. Rojaus-Havonos sutrejbinti Sūnūs.

30:2.64 (336.11) 10. Sutrejbinti Likimo Sūnūs.

30:2.65 (336.12) V. *BEGALINĖS DVASIOS ASMENYBĖS.*

30:2.66 (336.13) A. *Begalinės Dvasios Aukščiausiosios Asmenybės*

30:2.67 (336.14) 1. Atsiskyrusieji Žinianešiai.

30:2.68 (336.15) 2. Visatos Grandinių Prižiūrėtojai.

30:2.69 (336.16) 3. Surašymo Reguluotojai.

30:2.70 (336.17) 4. Begalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai.

30:2.71 (336.18) 5. Asocijuotieji Inspektoriai.

30:2.72 (336.19) 6. Paskirtieji Sargybiniai.

30:2.73 (336.20) 7. Absolventų Vadovai.

30:2.74 (336.21) B. *Erdvės Žinianešių Gausybės*

30:2.75 (336.22) 1. Havonos Tarnai.

30:2.76 (336.23) 2. Visuotiniai Sutaikytojai.

30:2.77 (336.24) 3. Juridiniai Patarėjai.

30:2.78 (336.25) 4. Dokumentų Saugotojai Rojuje.

30:2.79 (336.26) 5. Dangiškieji Registruotojai.

30:2.80 (336.27) 6. Morontiniai Kompanionai.

30:2.81 (336.28) 7. Rojaus Kompanionai.

30:2.82 (336.29) *C. Tarnaujančiosios Dvasios.*

30:2.83 (336.30) 1. Supernafimai.

30:2.84 (336.31) 2. Sekonafimai.

30:2.85 (336.32) 3. Tertiafimai.

30:2.86 (336.33) 4. Omniafimai.

30:2.87 (336.34) 5. Serafimai.

30:2.88 (336.35) 6. Cherubimai ir Sanobimai.

30:2.89 (336.36) 7. Tarpinės Būtybės.

30:2.90 (336.37) *VI. VISATOS ENERGIJOS REGULIUOTOJAI.*

30:2.91 (336.38) *A. Septyni Aukščiausieji Energijos Reguluotojai.*

30:2.92 (336.39) *B. Aukščiausieji Energijos Centrai.*

30:2.93 (336.40) 1. Aukščiausiųjų Centrų Prižiūrėtojai.

30:2.94 (336.41) 2. Havonos Centrai.

30:2.95 (336.42) 3. Supervisatų Centrai.

30:2.96 (336.43) 4. Vietinių Visatų Centrai.

30:2.97 (336.44) 5. Žvaigždynų Centrai.

30:2.98 (336.45) 6. Sistemų Centrai.

30:2.99 (336.46) 7. Neklasifikuoti Centrai.

30:2.100 (337.1) *C. Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai.*

30:2.101 (337.2) 1. Asocijuoti Energijos Reguluotojai.

30:2.102 (337.3) 2. Mechaniniai Kontrolieriai.

30:2.103 (337.4) 3. Energijos Transformuotojai.

30:2.104 (337.5) 4. Energijos Siųstuvai.

30:2.105 (337.6) 5. Pirminiai Asocijuotojai.

30:2.106 (337.7) 6. Antriniai Skaidytojai.

30:2.107 (337.8) 7. Frandalankai ir Chronoldekai.

30:2.108 (337.9) *D. Morontinės Energijos Prižiūrėtojai.*

30:2.109 (337.10) 1. Grandinių Reguluotojai.

30:2.110 (337.11) 2. Sistemų Koordinatoriai.

30:2.111 (337.12) 3. Planetų Saugotojai.

30:2.112 (337.13) 4. Sujungti Kontrolieriai.

30:2.113 (337.14) 5. Ryšių Stabilizatoriai.

30:2.114 (337.15) 6. Selektivūs Skirstytojai.

30:2.115 (337.16) 7. Asocijuoti Registruotojai.

30:2.116 (337.17) *VII. NUOLATINĖS PILIETYBĖS KORPUSAI.*

30:2.117 (337.18) 1. Planetinės Tarpinės Būtybės.

30:2.118 (337.19) 2. Sistemų Adominiai Sūnūs.

30:2.119 (337.20) 3. Žvaigždynų Univitatijos.

30:2.120 (337.21) 4. Vietinių Visatų Susatijos.

30:2.121 (337.22) 5. Vietinių Visatų su Dvasia susilieję Mirtingieji.

30:2.122 (337.23) 6. Supervisatų Abandonteriai.

30:2.123 (337.24) 7. Supervisatų su Sūnumi susilieję Mirtingieji.

30:2.124 (337.25) 8. Havonos Vietiniai Gyventojai.

30:2.125 (337.26) 9. Dvasios Sferų Rojuje Vietiniai Gyventojai.

30:2.126 (337.27) 10. Tėvo Sferų Rojuje Vietiniai Gyventojai.

30:2.127 (337.28) 11. Sutverti Rojaus Piliečiai.

30:2.128 (337.29) 12. Su Derintoju susilieję Mirtingieji Rojaus Piliečiai.

30:2.129 (337.30) Tokia yra visatų asmenybių, kaip jos yra užregistruotos Uversos būstinės pasaulyje, darbinė klasifikacija.

30:2.130 (337.31) *SUDĖTINĖS ASMENYBIŲ GRUPĖS.* Uversoje yra dokumentai apie protingų būtybių papildomų grupių didelį skaičių, būtybių, kurios taip pat yra artimai susietos su didžiosios visatos organizavimu ir administravimu. Tarp tokių kategorijų yra tokios trys sudėtinės asmenybių grupės:

30:2.131 (337.32) *A. Užbaigtumo Rojaus Korpusai.*

30:2.132 (337.33) 1. Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusas.

30:2.133 (337.34) 2. Rojaus Užbaigtųjų Korpusas.

30:2.134 (337.35) 3. Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusas.

30:2.135 (337.36) 4. Bendrai Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusas.

30:2.136 (337.37) 5. Havonos Užbaigtųjų Korpusas.

30:2.137 (337.38) 6. Transcendentalų Užbaigtųjų Korpusas.

30:2.138 (337.39) 7. Neapreiktų Likimo Sūnų Korpusas.

30:2.139 (337.40) Užbaigtumo Mirtingųjų Korpusui bus skirtas kitas ir paskutinis šitos serijos dokumentas.

30:2.140 (338.1) B. *Visatos Padėjėjai.*

30:2.141 (338.2) 1. Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės.

30:2.142 (338.3) 2. Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.

30:2.143 (338.4) 3. Archangelai.

30:2.144 (338.5) 4. Patys Aukštieji Padėjėjai

30:2.145 (338.6) 5. Aukštieji Įgaliotiniai.

30:2.146 (338.7) 6. Dangiškieji Stebėtojai.

30:2.147 (338.8) 7. Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai.

30:2.148 (338.9) Tiek vietinių visatų, tiek supervisatų visuose būstinių pasauliuose yra pasirūpinama tomis būtybėmis, kurios yra

įsitraukusios į Sūnų Kūrėjų, vietinių visatų valdovų, specifines misijas. Mes priimame šiuos *Visatos Padėjėjus* Uversoje, bet mes neturime jiems jokios valdžios. Tokie emisarai atlieka savo darbą ir tęsia stebėjimus vadovaujami Sūnų Kūrėjų. Jų veikla yra išsamiau pavaizduota pasakojimuose apie jūsų vietinę visatą.

30:2.149 (338.10) *C. Septynios Paslaugumo Kolonijos.*

30:2.150 (338.11) 1. Žvaigždžių Tyrinėtojai.

30:2.151 (338.12) 2. Dangiškieji Meistrai.

30:2.152 (338.13) 3. Praeities Vaizdo Reguliuotojai.

30:2.153 (338.14) 4. Prailgintų mokyklų Instruktoriai.

30:2.154 (338.15) 5. Įvairių Rezervų Korpusai.

30:2.155 (338.16) 6. Studentai Lankytojai.

30:2.156 (338.17) 7. Kylantieji Piligrimai.

30:2.157 (338.18) Šitos septynios būtybių grupės bus sutinkamos šitokiu būdu organizuotos ir valdomos visuose būstinių pasauliuose nuo vietinių sistemų aukštyn iki supervisatų sostinių, ypač pastarosiose. Septynių supervisatų sostinės yra susitikimo vietos beveik visoms protingų būtybių klasėms ir kategorijoms. Išskyrus didelį skaičių Rojaus-Havonos gyventojų grupių, čia galima stebėti ir studijuoti egzistencijos kiekvienos fazės valios tvarinius.

3. Paslaugumo Kolonijos

30:3.1 (338.19) Septynios paslaugumo kolonijos ilgesnį ar trumpesnį laiką gyvena architektūrinėse sferose tuo metu, kada būna užimos savo misijų palengvinimu ir savo specialių užduočių vykdymu. Jų darbą galima būtų pavaizduoti šitaip:

30:3.2 (338.20) 1. *Žvaigždžių Tyrinėtojai*, dangiškieji astronomai, pasirenka dirbti tokiose sferose, kaip Uversa, nes tokie specialiai sukonstruoti pasauliai yra nepaprastai palankūs jų stebėjimams ir apskaičiavimams. Uversos padėtis yra palanki šitos kolonijos darbui ne tik dėl savo centrinės vietos, bet taip pat ir dėl to, kad netoli jos nėra jokių gigantiškų gyvų ar negyvų saulių, kurios trukdytų energijų srovėms. Šitie tyrinėtojai jokių būdu nėra organiškai susieti su šios supervisatos reikalais; jie tiesiog yra svečiai.

30:3.3 (338.21) Uversos astronominėje kolonijoje yra individai iš daugelio netolimų sferų, iš centrinės visatos, ir net iš Norlatiadeko. Bet kokia būtybė bet kuriame pasaulyje bet kurios visatos bet kurioje sistemoje gali tapti žvaigždžių tyrinėtoju, gali siekti įsilieti į kurį nors dangiškųjų astronomų korpusą. Vieninteliai reikalavimai yra tokie: gyvenimo tęsimas ir pakankamos žinios apie erdvės pasaulius, ypač apie jų fizinius evoliucijos ir kontrolės dėsnius. Iš žvaigždžių tyrinėtojų nereikalaujama šitame korpuse tarnauti amžinai, bet nė vienas, priimtas į šią grupę, negali iš jos pasitraukti anksčiau kaip po vieno tūkstantmečio Uversos laiku.

30:3.4 (339.1) Uversos žvaigždžių stebėtojų kolonijoje dabar yra daugiau kaip vienas milijonas stebėtojų. Šitie astronomai atvyksta ir išvyksta, nors kai kurie pasilieka palyginus ilgiems periodams. Savo darbą jie dirba su daugybe mechaninių instrumentų ir fizinių priemonių; jiems taip pat daug padeda

Atsiskyrusieji Žinianešiai ir kiti dvasiniai tyrėjai. Šitie dangiškieji astronomai savo darbe, studijuodami žvaigždes ir tyrinėdami erdvę, nuolat naudojami gyvais energijų transformuotojais ir siūstuvais, o taip pat ir atspindinčiosiomis asmenybėmis. Jie studijuoja erdvės materijos ir energijų pasireiškimų visas formas ir fazes, ir jie lygiai tiek pat domisi jėgos veikimu, kiek ir žvaigždiniais reiškiniiais; visoje erdvėje nėra nieko, kas išvengtų jų įdėmaus tyrinėjimo.

30:3.5 (339.2) Panašios astronomų kolonijos turi būti sutinkamos supervisatos sektorių būstinės pasaulyuose, o taip pat vietinių visatų ir jų administracinių padalinių architektūrinėse sostinėse. Išskyrus Rojų, žinios nėra įgimtos; fizinės visatos supratimas didele dalimi priklauso nuo stebėjimo ir tyrinėjimo.

30:3.6 (339.3) 2. *Dangiškieji Meistrai* tarnauja visose septyniose supervisatose. Kylantieji mirtingieji su šitomis grupėmis pirmą kartą susitinka vietinės visatos morontinės karjeros metu, ir pasakojant apie ją, šitie meistrai bus aptarti išsamiau.

30:3.7 (339.4) 3. *Praeities Vaizdo Reguliuotojai* yra atsipalaidavimo ir humoro—sugrįžimo į prisiminimus apie praeitį—skatintojai. Jie daug pasitarnauja praktiškai įgyvendinant planą dėl mirtingojo žengimo į priekį, ypač morontinio perėjimo ir dvasinio patyrimo ankstyvųjų fazių metu. Apie juos bus pasakojama aptariant mirtingojo karjerą vietinėje visatoje.

30:3.8 (339.5) 4. *Prailgintų Mokyklų Instruktoriai*. Kilimo karjeros tolimesnis aukštesnis gyvenamasis pasaulis visada turi stiprų mokytojų korpusą kaip tik žemesniame pasaulyje, tam tikros rūšies parengiamąją mokyklą tos sferos į priekį žengiantiems gyventojams; tai yra kilimo plano aspektas vystant laiko

piligrimus. Šitos mokyklos, jų mokymo ir egzaminų metodika, visiškai skiriasi nuo to, ką jūs mėginate daryti Urantijoje.

30:3.9 (339.6) Visą kilimo planą dėl mirtingojo žengimo į priekį apibūdina toji praktika, kada kitoms būtybėms nauja tiesa ir patirtis atiduodama tuoj pat, kai tik ji yra įgijama. Jūs klojate sau kelią į Rojaus pasiekimą per ilgalaikę mokyklą, tarnaudami mokytojais tiems mokiniams, kurie kaip tik yra už jūsų žengimo į priekį skalėje.

30:3.10 (339.7) 5. *Įvairių Rezervų Korpusai*. Didžiuliai būtybių rezervai, mums tiesiogiai nepavaldūs, yra mobilizuoti Uversoje kaip rezervinių korpusų kolonija. Uversoje yra septyniasdešimt šitos kolonijos pirminių skyrių, ir liberali švietimo sistema suteikia leidimą sezoną praleisti su šitomis nepaprastomis asmenybėmis. Panašūs bendrieji rezervai yra laikomi Salvingtone ir kitose visatų sostinėse; jie pasiunčiami į aktyvią tarnystę atitinkamų grupių vadovų nurodymu.

30:3.11 (339.8) 6. *Studentai Lankytojai*. Iš visos visatos nuolatinė dangiškųjų lankytojų srovė liejasi per įvairius būstinių pasaulius. Kaip individai ir kaip klasės šitie įvairūs būtybių tipai atvyksta būriais pas mus kaip stebėtojai, mokiniai pasikeitimo pagrindu, ir studentai pagalbininkai. Šitoje paslaugumo kolonijoje Uversoje, šiuo metu, yra daugiau kaip vienas milijardas asmenų. Kai kurie iš šitų lankytojų gali praleisti dieną, kiti gali likti vieneriems metams, viskas priklauso nuo jų misijos pobūdžio. Šitoje kolonijoje yra beveik visos visatos būtybių klasės, išskyrus Kūrėjų asmenybes ir morontinius mirtinguosius.

30:3.12 (340.1) Morontiniai mirtingieji yra studentai lankytojai tikrai tarp savo kilmės vietinės visatos ribų. Jų apsilankymų spektras išsiplečia iki supervisatos tikrai po to, kada jie būna pasiekę dvasios statusą. Pusę mūsų lankytojų kolonijos sudaro “stabtelėjusieji,” būtybės, vykstančios kažkur kitur, pakeliui stabtelėjusios tam, kad aplankyti Orvontono sostinę. Šitos asmenybės gali vykdyti visatos užduotį, arba jos gali mėgautis laisvalaikio periodu—laisve nuo užduoties. Malonumas keliauti ir stebėti tarp visatos ribų yra visų kylančiųjų būtybių karjeros dalis. Žmogiškasis troškimas keliauti ir stebėti naujas tautas ir pasaulius bus visiškai patenkintas per ilgą ir kupiną įvykių kilimą į Rojų per vietinę visatą, supervisatą, ir centrinę visatą.

30:3.13 (340.2) 7. *Kylantieji Piligrimai*. Kada kylantieji piligrimai yra paskiriami į įvairias tarnystes, sąsajoje su savo žengimu į Rojų, tada jie būna apgyvendinti kaip paslaugumo kolonija įvairiose būstinių sferose. Nors šitos grupės veikia tai šen, tai ten visoje supervisatoje, bet didele dalimi jos save valdo pačios. Jos yra visą laiką besikeičiančios kolonijos, apimančios visas evoliucinių mirtingųjų ir jų kylančiųjų partnerių kategorijas.

4. Kylantieji Mirtingieji

30:4.1 (340.3) Nors išlikusieji laiko ir erdvės mirtingieji yra vadinami *kylančiais piligrimais*, bet kada jie būna patvirtinti progresiniam kilimui į Rojų, tada šitie evoliuciniai tvariniai užima tokią svarbią vietą šituose pasakojimuose, kad mes čia norime pateikti kilimo karjeros visatoje tokių septynių etapų santrauką:

30:4.2 (340.4) 1. Planetų Mirtingieji.

30:4.3 (340.5) 2. Miegantys Išlikusieji.

30:4.4 (340.6) 3. Gyvenamųjų Pasaulių Studentai.

30:4.5 (340.7) 4. Morontiniai Progresuotojai.

30:4.6 (340.8) 5. Supervisatos Globotiniai.

30:4.7 (340.9) 6. Havonos Piligrimai.

30:4.8 (340.10) 7. Atvykusieji į Rojų.

30:4.9 (340.11) Kitas pasakojimas pateikia su Derintoju susiliejusių mirtingųjų visatos karjerą. Susiliejusieji su Sūnumi ir susiliejusieji su Dvasia mirtingieji patiria šitos karjeros tokias pačias atskiras dalis, bet mes nusprendėme pateikti pasakojimą apie mirtinguosius, susiliejančius su Derintojais, nes tokio likimo galėtų tikėtis Urantijos visos žmogiškosios rasės.

30:4.10 (340.12) 1. *Planetų Mirtingieji*. Visi mirtingieji yra gyvulinės kilmės būtybės, turinčios kilimo potencialą. Kilme, prigimtimi, ir likimu šitos įvairios žmogiškųjų būtybių grupės ir rūšys nėra visiškai nepanašios į Urantijos tautas. Kiekvieno pasaulio žmogiškosios rasės gauna tą patį Dievo Sūnų tarnavimą ir patiria laiko tarnaujančiųjų dvasių buvimą. Po natūralios mirties kylančiųjų visi tipai kaip viena morontinė šeima broliaujasi gyvenamuosiuose pasauliuose.

30:4.11 (341.1) 2. *Miegantys Išlikusieji*. Visi mirtingieji, turintys išlikimo statusą, asmeninių likimo sargybinių priežiūroje, pereina per natūralios mirties vartus ir, per trečiąjį periodą, įasmeninami gyvenamuosiuose pasauliuose. Šitos akredituotos būtybės, kurios, dėl kokios nors priežasties, nesugebėjo

pasiekti išminties įvaldymo ir dvasingumo apdovanojimo to lygio, kuris juos įgalintų gauti asmeninius sargybinius, negali šitokiu būdu nedelsiant ir tiesiai vykti į gyvenamuosius pasaulius. Tokios išliekančiosios sielos turi ilsėtis nesąmoningo miego metu iki naujos epochos nuosprendžio dienos, naujos dieviškosios tvarkos, iki Dievo Sūnaus atvykimo tam, kad pagal to amžiaus sąrašą pakviestų ir šiai sferai paskelbtų nuosprendį, ir šitokia bendra praktika yra visame Nebadone. Apie Kristų Mykolą buvo pasakyta, jog kada jis pakilo į dangų, užbaigęs savo darbą žemėje, tada “Jis nusivedė didžiulę gausybę balaisvių.” Ir šitais belaisviais buvo miegantys išlikusieji nuo Adomo laikų iki Mokytojo prisikėlimo dienos Urantijoje.

30:4.12 (341.2) Laiko tėkmė miegantiems išliekantiems nėra svarbi; jie yra visiškai nesąmoningi ir savo poilsio trukmę užmiršta. Iš naujo atstatant asmenybę amžiaus pabaigoje, tie, kurie miegojo penkis tūkstančius metų, reaguos lygiai taip, kaip ir tie, kurie ilsėjosi penkias dienas. Be šito laiko uždelsimo šitie išlikusieji eis tolyn per kilimo režimą identišškai su tais, kurie išvengia ilgesnio ar trumpesnio mirties miego.

30:4.13 (341.3) Šitos naujos dieviškosios tvarkos pasaulio piligrimų klasės yra panaudojamos grupinei morontinei veiklai vietinių visatų darbe. Tokių milžiniškų grupių mobilizavimas turi didžiulį privalumą; šitaip jos būna išlaikomos drauge per veiksmingos tarnystės ilgus laikotarpius.

30:4.14 (341.4) 3. *Gyvenamųjų Pasaulių Studentai.* Visi išliekantieji mirtingieji, kurie vėl pabunda gyvenamuosiuose pasauliuose, priklauso šitai klasei.

30:4.15 (341.5) Fizinis mirtingojo materijos kūnas nėra iš naujo surenkamo miegančio išliekančiojo dalis; fizinis kūnas yra pavirtęs į dulkę. Paskirtasis serafimas rūpinasi naujuoju kūnu, morontine forma, kaip naujuoju gyvybės apvalkalu nemirtingai sielai ir sugrįžusio Derintojo apsigyvenimui jo viduje. Šis Derintojas yra miegančio išliekančiojo proto dvasinės kopijos saugotojas. Paskirtasis serafimas saugo išliekančiąją tapatybę—nemirtingą sielą—tokią, kokia ji išsivystė. Ir kada šie du, Derintojas ir serafimas, iš naujo sujungia tai, kas iš asmenybės buvo patikėta jiems, tada naujasis individas sudaro senosios asmenybės prisikėlimą, atsirandančios morontinės sielos tapatybės išlikimą. Toks sielos ir Derintojo susivienijimas iš naujo visiškai tinkamai yra vadinamas prisikėlimu, asmenybės faktorių surinkimu iš naujo; bet net ir šitai visiškai nepaaiškina išliekančiosios *asmenybės* atsiradimo iš naujo. Nors jūs galbūt niekada ir nesuprasite tokios nepaaiškinamos transakcijos fakto, tačiau kada nors patirtiškai apie ją sužinosite tiesą, jeigu neatstumsite mirtingojo išlikimo plano.

30:4.16 (341.6) Orvontone pirminio mirtingųjų sulaikymo septyniuose progresinio mokymo pasauliuose planas yra beveik visuotinis. Kiekvienoje vietinėje sistemoje, turinčioje maždaug po vieną tūkstantį apgyvendintų planetų, yra septyni gyvenamieji pasauliai, paprastai sistemos sostinės palydovai arba subpalydovai. Jie yra priėmimo pasauliai didžiajai daugumai kylančiųjų mirtingųjų.

30:4.17 (341.7) Kartais visi mokymo pasauliai, kur gyvena mirtingieji, yra vadinami visatos “gyvenamosiomis buveinėmis,” ir būtent tokias sferas tyrėjo omeny Jėzus, kada

jis sakė: “Mano Tėvo namuose yra daug gyvenamųjų buveinių.” Iš čia tolyn, sferų, tokių, kaip gyvenamieji pasauliai, konkrečioje grupėje, kylantieji individualiai žengs į priekį iš vienos sferos į kitą ir iš vienos gyvybės fazės į kitą, bet jie visada pirmyn eis iš vieno visatos studijų etapo į kitą klasių formuotėmis.

30:4.18 (342.1) 4. *Morontiniai Progresuotojai*. Iš gyvenamųjų pasaulių toliau į viršų per sistemos, žvaigždyno, ir visatos sferas mirtingieji patenka į morontinių progresuotojų klasę; jie keliauja per mirtingojo kilimo pereinamąsias sferas. Kada kylantieji mirtingieji eina pirmyn iš žemesniųjų morontinių pasaulių į aukštesnius, tada jie tarnauja, atlikdami nesuskaičiuojamą daugybę užduočių drauge su savo mokytojais ir kartu su savo labiau išsivysčiusiais ir vyresniaisiais sielos broliais.

30:4.19 (342.2) Morontinis žengimas į priekį yra susijęs su tuo, kad toliau yra vystoma intelektas, dvasia, ir asmenybės forma. Išliekantieji vis dar tebėra trigubo-pobūdžio būtybės. Per visą morontinį patyrimą jie yra vietinės visatos globotiniai. Supervisatos režimas neveikia iki prasideda dvasios karjera.

30:4.20 (342.3) Mirtingieji įgauna tikrą dvasios tapatybę kaip tik prieš išvykdami iš vietinės visatos būstinės į supervisatos mažojo sektoriaus priėmimo pasaulius. Perėjimas iš baigiamosios morontinės pakopos į pirmąją arba žemiausiąją dvasios statusą yra ne kas kita, kaip tik nedidelis pasikeitimas. Toks žengimas į priekį proto, asmenybės, ir charakterio nekeičia; pakeičiama tiktai forma. Bet dvasinė forma yra lygiai tokia pati reali, kaip ir morontinis kūnas, ir ji yra lygiai taip pat matoma.

30:4.21 (342.4) Prieš išvykdami iš savo gimtųjų vietinių visatų į supervisatų priėmimo pasaulius, laiko mirtingieji iš Sūnaus Kūrėjo ir vietinės visatos Motinos Dvasios gauna savo dvasinį patvirtinimą. Nuo šios akimirkos kylančiojo mirtingojo statusas yra nustatytas amžiams. Niekada nebuvo žinoma, jog supervisatos globotiniai nuklystų. Kylantieji serafimai tuo metu, kada išvyksta iš vietinių visatų, angeliškojoje gradacijoje taip pat yra pakeliami.

30:4.22 (342.5) 5. *Supervisatos Globotiniai.* Visi kylantieji, atvykstantys į supervisatos mokymo pasaulius, tampa Dienų Senujų globotiniais; jie būna perėję per vietinės visatos morontinį gyvenimą ir dabar yra patvirtintos dvasios. Kaip jaunos dvasios jos pradeda kilimą supervisatos mokymo ir kultūros sistemoje, nusidriekiančioje nuo mažojo sektoriaus priėmimo sferų į vidų per dešimties didžiųjų sektorių studijų pasaulius ir toliau į supervisatos būstinės aukščiausias kultūros sferas.

30:4.23 (342.6) Studentų dvasių yra trys kategorijos, atitinkančios jų dvasinio žengimo į priekį gyvenimą mažojo sektoriaus, didžiojo sektoriaus, ir supervisatos būstinės pasauliuose. Kaip morontiniai kylantieji studijavo ir dirbo vietinės visatos pasauliuose, taip ir dvasiniai kylantieji tęsia naujų pasaulių įsisavinimą tuo metu, kada jie praktikuoja tai, jog kitiems atiduotų tą, ką sukaupė iš patirtinių išminties šaltinių. Bet eiti į mokyklą, būnant dvasine būtybe supervisatos karjeroje, visiškai nepanašu į tai, ką kada nors galėjo įsivaizduoti žmogaus materialaus proto vaizduotė.

30:4.24 (342.7) Prieš išvykdamos iš supervisatos į Havoną, šitos kylančiosios dvasios gauna tokį patį išsamų supervisatos

valdymo kursą, kokį išsamų vietinės visatos valdymo kursą gavo savo morontinio patyrimo metu. Prieš dvasiniams mirtingiesiems pasiekiant Havoną, jų pagrindinis studijavimas, bet neišimtinis užsiėmimas, yra vietinės visatos ir supervisatos administravimo įsisavinimas. Viso šito patyrimo priežastis dabar iki galo nėra akivaizdi, bet be jokios abejonės toks mokymas yra išmintingas ir būtinas, atsižvelgiant į jų kaip Užbaigtumo Korpuso narių galimą likimą ateityje.

30:4.25 (342.8) Supervisatos režimas nėra toks pat visiems kylantiesiems mirtingiesiems. Jie gauna tokį patį bendrą išsilavinimą, bet specialioms grupėms ir klasėms yra suteikiamas specialus mokymo kursas ir jos dalyvauja specifinio mokymo kursuose.

30:4.26 (343.1) 6. *Havonos Piligrimai*. Kada dvasios vystymasis yra užbaigtas, net jeigu ir ne iki galo, tada išliekantis mirtingasis pasirengia ilgam skrydžiui į Havoną, evoliucinių dvasių prieglaudą. Žemėje jūs buvote tvarinys iš materialaus kūno ir kraujo; eidami per vietinę visatą, jūs buvote morontinė būtybė; supervisatoje jūs buvote besivystanti dvasia; jums atvykus į Havonos priėmimo pasaulius, jūsų dvasinis lavinimas prasideda tikrovėje ir rimtai; galiausiai Rojuje jūs pasirodysite kaip išstobulinta dvasia.

30:4.27 (343.2) Iš supervisatos būstinės pasaulio į Havonos priėmimo sferas visada vykstama po vieną. Nuo dabar daugiau nebebus jokio mokymo klasėje arba grupėje. Jūs užbaigėte juridinį ir administracinį mokymą apie laiko ir erdvės evoliucinius pasaulius. Dabar prasideda jūsų *asmeninis švietimas*, jūsų individualus dvasinis mokymas. Nuo pat pradžių iki pat

pabaigos, per visą Havoną, mokymas yra asmeninis ir trigubas savo pobūdžiu: intelektualus, dvasinis, ir patirtinis.

30:4.28 (343.3) Jūsų Havonos karjeroje pirmasis veiksmas bus suvokti ir padėkoti savo transportiniam sekonařimui už ilgą ir saugią kelionę. Tada jūs būsite supažindintas su tomis būtybėmis, kurios organizuos jūsų ankstyvąją veiklą Havonoje. Po šito jūs nuvyksite užregistruoti savojo atvykimo ir paruošti padėkos ir gilios meilės pranešimą, kuris bus pasiųstas jūsų vietinės visatos Sūnui Kūrėjui, visatos Tėvui, kuris padarė jūsų sūnystės karjerą įmanomą. Šitai užbaigia atvykimo į Havoną formalumus; po šito jums yra suteikiamas ilgas poilsio laikotarpis laisvam stebėjimui, ir tai yra proga paieškoti savo draugų, bičiulių, ir partnerių iš ilgo kilimo patyrimo. Jūs taip pat galite pasinaudoti programomis, kad nustatytumėte, kurie iš jūsų bičiulių piligrimų išvyko į Havoną nuo tada, kada Uversą palikote jūs.

30:4.29 (343.4) Jūsų atvykimo į Havonos priėmimo pasaulius faktas bus tinkamu laiku pasiųstas į jūsų vietinės visatos būstinę ir asmeniškai perduotas jūsų serafimui sargybiniui, nesvarbu kur jis galėtų būti.

30:4.30 (343.5) Kylantieji mirtingieji buvo išsamiai išmokyti, kaip tvarkyti erdvės evoliucinių pasaulių reikalus; dabar jie pradeda savo ilgą ir naudingą bendravimą su sukurtomis tobulumo sferomis. Koks suteikiamas pasiruošimas kažkokiam darbui ateityje šituo sujungtu, unikaliu, ir nepaprastu patyrimu! Bet aš negaliu jums papasakoti apie Havoną; šituos pasaulius jūs turite pamatyti tam, kad įvertintumėte jų šlovę arba kad suprastumėte jų groį.

30:4.31 (343.6) *7. Atvykusieji į Rojų.* Pasiekę Rojų su gyvenamuoju statusu, jūs pradate dieviškumo ir absonitumo progresinį kursą. Jūsų gyvenimas Rojuje reiškia, kad jūs suradote Dievą, ir, kad jūs turite būti įtrauktas į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso sąrašą. Iš visų didžiosios visatos tvarinių, tikrai tie, kurie yra susilieję su Tėvu, yra įtraukiami į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso sąrašą. Tikrai tokie individai duoda užbaigtojo priesaiką. Kitos Rojaus tobulumo ar pasiekimo būtybės prie šito užbaigtumo korpuso gali būti priskirtos laikinai, bet jos nėra amžinai paskirtos į laiko ir erdvės evoliucinių ir išstobulintų veteranų šitų besikaupiančių gausybių nežinomą ir neapreiktą misiją.

30:4.32 (343.7) Atvykusiesiems į Rojų yra suteikiamas laisvės periodas, po kurio jie pradeda savo bendravimus su pirminių supernafimų septyniomis grupėmis. Jie yra vadinami Rojaus absolventais, kada būna užbaigę savo kursą su garbinimo vadovais ir tuomet, kaip užbaigtieji, būna paskiriami į stebėjimo ir bendradarbiavimo tarnystę iki toli nusidriekiančio kūrinio pačių pakraščių. Iki šiol atrodo, jog nėra jokio specifinio arba nusistovėjusio užsiėmimo Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusui, nors jie tarnauja daugybėje sričių tuose pasauliuose, kurie yra įžengę į šviesą ir gyvenimą.

30:4.33 (344.1) Jeigu kartais ir nebūtų jokio ateities ir neatskleisto likimo Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusui, tai šitų pakilusiųjų būtybių dabartinis paskyrimas būtų visiškai adekvatus ir šlovingas. Jų dabartinis likimas visiškai pateisina evoliucinio kilimo visuotinį planą. Bet išorinės erdvės sferų evoliucijos ateities amžiai neabejotinai toliau išvystys, ir su dar didesne pilnatve dieviškai apšvies, Dievų išmintį ir meilės kupiną

gerumą, įgyvendinant savo dieviškąjį žmogaus išlikimo ir mirtingojo kilimo planą.

30:4.34 (344.2) Šitas pasakojimas, kartu su tuo, kas jums buvo apreikšta ir ką jūs galite įgyti ryšium su mokymu, susijusiu su jūsų pačių pasauliu, sudaro kylančiojo mirtingojo karjeros apžvalgą. Šis pasakojimas skirtingose supervisatose žymiai skiriasi, bet šitoji apžvalga leidžia akimirkai žvilgtelėti į mirtingojo žengimo pirmyn vidutinį planą taip, kaip jis veikia Nebadono vietinėje visatoje ir didžiosios visatos septintajame segmente, Orvontono supervisatoje.

30:4.35 (344.3) [Parengta Galingojo Žinianešio iš Uversos.]

31 Dokumentas. Užbaigtumo Korpusai

31:0.1 (345.1) MIRTINGŲJŲ Užbaigtųjų Korpusas išreiškia dabartinį žinomą paskutinį tikslą su Derintoju susiliejusiems laiko kylantiesiems mirtingiesiems. Bet yra ir kitų grupių, kurios taip pat yra paskiriamos į šitą korpusą. Pirminis užbaigtųjų korpusas yra sudarytas iš:

31:0.2 (345.2) 1. Havonos Vietinių Gyventojų.

31:0.3 (345.3) 2. Gravitacijos Žinianešių.

31:0.4 (345.4) 3. Pašlovintųjų Mirtingųjų.

31:0.5 (345.5) 4. Įsūnytųjų Serafimų.

31:0.6 (345.6) 5. Pašlovintųjų Materialiųjų Sūnų.

31:0.7 (345.7) 6. Pašlovintųjų Tarpinių Tvarinių.

^{31:0.8 (345.8)} Šitos šešios pašlovintųjų būtybių grupės sudaro šitą unikalų amžinojo likimo organą. Mes manome, jog mes žinome, koks bus jų darbas ateityje, bet nesame tuo įsitikinę. Nors Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusas yra mobilizuojamas Rojuje ir nors dabar jie taip plačiai tarnauja erdvės visatoms ir valdo pasaulius, įžengusius į šviesą ir gyvenimą, bet jų ateities tikslas turėtų būti dabar organizuojamos išorinės erdvės visatos. Bent jau tokia yra Uversos nuomonė.

^{31:0.9 (345.9)} Šis korpusas yra organizuotas sutinkamai su erdvės pasaulių darbiniais susivienijimais ir laikantis to susivienijimo patyrimo, kuris buvo įgytas per visą ilgą ir kupiną įvykių kylančiojo karjerą. Visi pakilusieji tvariniai, priimti į šitą korpusą, yra priimami kaip lygūs, bet šita išaukštinta lygybė jokių būdu nepanaikina individualybės arba nesunaikina asmeninės tapatybės. Mes galime tuoj pat pamatyti, bendraudami su užbaigtuoju, ar jis yra pakilęs mirtingasis, Havonos vietinis gyventojas, išūnytasis serafimas, tarpinis tvarinys, ar Materialusis Sūnus.

^{31:0.10 (345.10)} Dabartinio visatos amžiaus metu užbaigtieji sugrįžta tarnauti į laiko visatas. Jie yra paskiriami dirbti pakaitomis skirtingose supervisatose ir niekada neskiriami į savo gimtąsias supervisatas tol, kol nebūna tarnavę visuose kituose šešiuose superkūriniuose. Šitokiu būdu jiems tikrai yra leidžiama įgyti Aukščiausiosios Būtybės septinkartę sampratą.

^{31:0.11 (345.11)} Mirtingųjų užbaigtųjų viena ar daugiau kuopų nuolat tarnauja Urantijoje. Visatos tarnystėje nėra tokios srities, į kurią jie nebūtų paskiriami; jie veikia visuotinai ir vienas kitą keičiančiais ir vienodos trukmės paskirtos užduoties ir laisvos tarnystės laikotarpiais.

31:0.12 (345.12) Mes neturime jokio supratimo, koks bus šitos nepaprastos grupės organizacijos pobūdis ateityje, bet dabar užbaigtieji yra visiškai savivaldus organas. Jie išsirenka savo pačių nuolatinis, periodiškus, ir užduoties vadovus ir reguliuotojus. Jokia pašalinė įtaka niekada negali paveikti jų politikos, ir jų ištikimybės priesaika yra tikrai Rojaus Trejybei.

31:0.13 (346.1) Užbaigtieji turi savo pačių būstines Rojuje, supervisatose, vietinėse visatose, ir visose skyrių sostinėse. Jie yra evoliucinio kūrinio atskira kategorija. Mes tiesiogiai jų nevaldome ir nekontroliuojame, ir vis vien jie yra absoliučiai lojalūs ir visada padeda įgyvendinti visus mūsų planus. Jie iš tiesų yra besikaupiančios išmėgintos ir teisingos laiko ir erdvės sielos—visatos evoliucinė druska—ir amžiams jie yra atsispyrimas prieš blogį ir garantija nuo nuodėmės.

1. Havonos Vietiniai Gyventojai

31:1.1 (346.2) Daugelis iš Havonos vietinių gyventojų, kurie tarnauja mokytojais centrinės visatos piligrimų mokymo mokyklose, labai smarkiai prisiriša prie kylančiųjų mirtingųjų ir dar labiau susidomi Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso ateities darbu ir likimu. Rojuje, korpuso administracinėje būstinėje, vadovaujant Grandfandos padėjėjui, yra registruojami Havonos savanoriai. Šiandien, šitame laukiančiųjų sąraše jūs surasite milijonų milijonus Havonos vietinių gyventojų. Šitos tobulos tiesioginio ir dieviškojo sukūrimo būtybės labai daug padeda Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusui, ir be jokios abejonės dar labiau pasitarnaus tolimojoje ateityje. Jos suteikia požiūrį to, kuris gimė tobulume ir dieviškojoje pilnatvėje. Šitokiu būdu užbaigtieji apima patirtinės egzistencijos abu aspektus—tobulą ir išstobulintą.

31:1.2 (346.3) Havonos vietiniai gyventojai palaikydami ryšį su evoliucinėmis būtybėmis turi pasiekti tam tikrą patirtinį išsivystymą, kuris sukurs sugebėjimą priimti Visuotinio Tėvo dvasinio fragmento padovanojimą. Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso nuolatiniais nariais yra tikrai tokios būtybės, kurios yra susiliejusios su Pirmojo Šaltinio ir Centro dvasia, arba tokios, kaip Gravitacijos Žinianešiai, kurie nuo pat savo atsiradimo įkūnija šitą Dievo Tėvo dvasią.

31:1.3 (346.4) Centrinės visatos gyventojai į šitą korpusą yra priimami santykiu vienas su vienu tūkstančiu—užbaigtųjų kuopa. Laikinajai tarnystei Korpusas yra organizuotas kuopomis po vieną tūkstantį, pakilusiųjų tvarinių skaičius siekia 997 vienam Havonos vietiniam gyventojui ir vienam Gravitacijos Žinianešiui. Užbaigtieji šitokiu būdu yra mobilizuoti kuopomis, bet užbaigtumo priesaika yra duodama individualiai. Tai yra milžiniško prasmingumo ir amžinosios svarbos priesaika. Havonos vietinis gyventojas duoda tą pačią priesaiką ir būna amžinai paskirtas į šį korpusą.

31:1.4 (346.5) Priimtieji iš Havonos vyksta su savo paskyrimo kuopa; kur tik vyksta ši grupė, ten vyksta ir jie. Ir jūs turėtumėte pamatyti jų entuziazmą naujajame užbaigtųjų darbe. Galimybė pasiekti Užbaigtumo Korpusą yra vienas iš žaviausiai jaudinančių dalykų Havonoje; galimybė tapti užbaigtuoju yra vienas iš nuostabiausiai jaudinančių patyrimų šitoms tobuloms rasėms.

31:1.5 (346.6) Havonos vietiniai gyventojai taip pat yra priimami, tokiu pačiu santykiu, į Bendrai Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusą Vicegeringtone ir į Transcendentalų Užbaigtųjų Korpusą Rojuje. Havonos piliečiai šituos tris likimus laiko savo

dangiškosios karjeros aukščiausiuoju tikslu, kartu su jų galimu priėmimu į Havonos Užbaigtųjų Korpusą.

2. Gravitacijos Žinianešiai

^{31:2.1 (346.7)} Kur tik ir kada tik veikia Gravitacijos Žinianešiai, ten visada vadovauja užbaigtieji. Visi Gravitacijos Žinianešiai yra išimtinai Grandfandos jurisdikcijoje, ir jie yra paskiriami tiktai į pirminį Užbaigtumo Korpusą. Jie yra neįkainojami užbaigtiesiems net ir dabar, ir jie visapusiškai pasitarnaus amžinojoje ateityje. Jokia kita išmintingų tvarinių grupė neturi tokio personalizuotų žinianešių korpuso, sugebančio pranokti laiką ir erdvę. Panašūs žinianešių-registruotojų tipai, priskirti prie kitų užbaigtųjų korpusų, nėra personalizuoti; jie yra absonitizuoti.

^{31:2.2 (347.1)} Gravitacijos Žinianešiai yra kilę iš Dieviningtono, ir jie yra modifikuoti ir personalizuoti Derintojai, bet nė vienas iš mūsų Uversos grupės nesiimtų aiškinti nė apie vieno iš šitų žinianešių prigimtį. Mes žinome, kad jie yra labai asmenės būtybės, dieviškos, išmintingos, ir jaudinančiai supratingos, bet mes nesuvokiame, kokių būdu jie keliauja erdve be laiko. Atrodo, kad jie yra kompetentingi tam, jog panaudotų bet kokią energiją ir visas energijas, grandines, ir net gravitaciją. Mirtingųjų korpuso užbaigtieji negali mesti iššūkio laikui ir erdvei, bet jie yra susivieniję su jais ir daro poveikį visiems, išskyrus begalines dvasines asmenybes, kurios šitokį iššūkį mesti gali. Mes drįstame Gravitacijos Žinianešius vadinti asmenybėmis, bet tikrovėje jie yra viršdvasinės būtybės, neapribotos ir bekraštės asmenybės. Jie yra visiškai skirtinga asmenybės kategorija palyginus su Atsiskyrusiais Žinianešiais.

31:2.3 (347.2) Gravitacijos Žinianešiai prie užbaigtųjų kuopos gali būti priskirti neribotais kiekiais, bet tik tai vienas žinianešys, savo bičiulių vadovas, yra įtraukiamas į Užbaigtumo Mirtingųjų Korpusą. Tačiau šitas vadovas pasiskiria nuolatinį 999 savo bičiulių žinianešių personalą, o iškilus reikalui, jis gali pasikviesti ir neribotą kiekį padėjėjų iš šios kategorijos rezervų.

31:2.4 (347.3) Gravitacijos Žinianešiai ir pašlovintieji mirtingieji užbaigtieji pasiekia jaudinančią ir giluminę meilę vieni kitiems; jie turi daug bendro: Vienas yra Visuotinio Tėvo fragmento tiesioginis įsmeninimas, kitas yra tvarinio asmenybė, egzistuojanti išliekančioje nemirtingoje sieloje, susiliejusioje su to paties Visuotinio Tėvo fragmentu, dvasiniu Minties Derintoju.

3. Pašlovintieji Mirtingieji

31:3.1 (347.4) Su Derintoju susilieję pakilusieji mirtingieji sudaro pirminio Užbaigtumo Korpuso pagrindą. Kartu su įsūnytaisiais ir pašlovintaisiais serafimais jų paprastai būna 990 kiekvienoje užbaigtųjų kuopoje. Mirtingųjų ir angelų proporcija kiekvienoje grupėje skiriasi, nors mirtingieji kiekiu labai smarkiai pranoksta serafimus. Havonos vietiniai gyventojai, pašlovintieji Materialieji Sūnūs, pašlovintieji tarpiniai tvariniai, Gravitacijos Žinianešiai, ir nežinomas ir trūkstamas narys, sudaro šio korpuso tiksliai vieną procentą; kiekviena kuopa iš vieno tūkstančio užbaigtųjų šioms nemirtingųjų ir neserafinėms asmenybėms turi tiksliai dešimt vietų.

31:3.2 (347.5) Mes iš Uversos nežinome pakilusiųjų laiko mirtingųjų “ užbaigtumo likimo.” Šiuo metu jie gyvena Rojuje ir laikinai

tarnauja Šviesos ir Gyvenimo Korpuse, bet pakilusiojo mokymo toks milžiniškas kursas ir tokia ilgalaikė visatos disciplina turėtų būti sumanyta tam, kad parengtų juos net dar didesniems pasitikėjimo išbandymams ir dar nuostabesnės atsakomybės tarnystei.

31:3.3 (347.6) Nepaisant to, kad šitie kylantieji mirtingieji pasiekė Rojų, buvo įtraukti į Užbaigtumo Korpusą, ir dideliais kiekiais buvo pasiųsti atgal, kad dalyvautų vietinių visatų valdyme ir padėtų administruoti supervisatos reikalus—nepaisant net šito *akivaizdaus* likimo, tebelieka reikšmingu faktu tai, kad jie yra užregistruoti tiktai kaip šeštojo etapo dvasios. Neabejotinai lieka dar vienas žingsnis Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso karjeroje. Mes nežinome šito žingsnio prigimties, bet mes suvokiame tris faktus ir atkreipiame į juos dėmesį:

31:3.4 (348.1) 1. Mes žinome iš dokumentų, jog mirtingieji per savojo gyvenimo mažuosiuose sektoriuose laikotarpį yra pirmosios kategorijos dvasios, ir kad jie patenka į antrąją kategoriją, kada būna pervedami į didžiuosius sektorius, o į trečiąją kategoriją patenka, kada vyksta į supervisatos centrinius mokymo pasaulius. Pasiekę Havonos šeštąjį apskritimą mirtingieji tampa ketvirtinėmis dvasiomis arba absolventais dvasiomis, o penktosios kategorijos dvasiomis tampa, kada suranda Visuotinį Tėvą. Vėliau jie pasiekia dvasinės egzistencijos šeštąją kategoriją, priėmę priesaiką, kuri juos amžiams įtraukia į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso amžinąją užduotį.

31:3.5 (348.2) Mes matome, kad dvasinę klasifikaciją, arba pavadinimą, nulemia realus žengimas į priekį iš visatos tarnystės vienos sferos į visatos tarnystės kitą sferą arba iš

vienos visatos į kitą visatą; ir mes prieiname išvados, kad septintosios dvasinės klasifikacijos padovanojimas Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusui bus vienu metu su jo narių žengimu į amžinąją užduotį tokioje tarnystėje, kuri bus iki šiol neužregistruotose ir neatskleistose sferose, ir tuo pačiu metu jiems pasiekus Dievą Aukščiausiąjį. Bet be šitų drąsių nuomonių, apie visa tai iš tikrųjų mes nieko nežinome daugiau už jus; mūsų žinios apie mirtingojo karjerą nesiekia toliau už dabartinį likimą Rojuje.

31:3.6 (348.3) 2. Mirtingieji užbaigtieji visiškai įvykdė amžių paliepimą, „Būkite tokie tobuli“; jie pakilo mirtingojo pasiekimo visuotiniu keliu; jie surado Dievą, ir jie buvo deramai priimti į Užbaigtumo Korpusą. Tokios būtybės pasiekė dvasinio žengimo į priekį dabartinę ribą, bet ne *dvasios galutinio statuso užbaigtumą*. Jos pasiekė tvarinio tobulumo dabartinę ribą, bet ne *tvarinio tarnystės užbaigtumą*. Jos patyrė Dievybės garbinimo pilnatvę, bet ne *patirtinės Dievybės pasiekimo užbaigtumą*.

31:3.7 (348.4) 3. Mirtingųjų Užbaigtumo Korpuso pašlovintieji mirtingieji yra pakilusios būtybės, turinčios patirtinių žinių apie protingos egzistencijos kiek tiktai įmanoma visapusiško gyvenimo realybės ir filosofijos kiekvieną žingsnį, tuo tarpu per šituos kilimo iš žemiausiųjų materialių pasaulių į Rojaus dvasines aukštybes amžius šitie išliekantys tvariniai buvo mokomi, kiek tiktai jiems buvo įmanoma išmokti apie teisingo ir veiksmingo, o taip pat gailestingo ir kantraus, visos visuotinės laiko ir erdvės kūrinijos administravimo kiekvieno dieviškojo principo kiekvieną niuansą.

31:3.8 (348.5) Mes manome, jog žmogiškosios būtybės turi teisę sužinoti mūsų nuomonę, ir kad jūs galite drauge su mumis laisvai spėlioti dėl Užbaigtumo Rojaus Korpuso galutinio likimo paslapties. Mums tai atrodo akivaizdu, jog ištobulintų evoliucinių tvarinių dabartinės užduotys turi absolventų kursų apie visatos supratimą ir supervisatos administravimą pobūdį; ir mes visi klausiame, „Kodėl Dievai turėtų šitaip rūpintis tuo, kad išlikusius mirtinguosius taip nuodugniai mokytų visatos valdymo metodų?“

4. Išūnytieji Serafimai

31:4.1 (348.6) Didelei daliai ištikimų mirtingiesiems serafinių sargybinių yra leidžiama eiti per kylančiojo karjerą su savo žmogiškaisiais globotiniais, ir daugelis iš šitų sargybinių angelų, po to, kada susilieja su Tėvu, prisijungia prie savo subjektų, duodami užbaigtojo amžinybės priesaiką, ir amžiams priima savo mirtingųjų partnerių likimą. Angelai, kurie pereina per mirtingųjų būtybių kilimo patyrimą, gali turėti žmogiškosios prigimties likimą; jie gali lygiai taip pat ir amžinai būti priimti į šitą Užbaigtumo Korpusą. Išūnytųjų ir pašlovintųjų serafimų dideli kiekiai yra priskiriami įvairiems nemirtingųjų užbaigtųjų korpusams.

5. Pašlovintieji Materialieji Sūnūs

31:5.1 (349.1) Laiko ir erdvės visatose yra nuostata, kuria remiantis vietinių sistemų Adominiai piliečiai, kada ilgą laiką negauna planetinės užduoties, gali pateikti prašymą, kad būtų atleisti iš nuolatinio pilietybės statuso. Ir, jeigu jis yra patenkinamas, tada jie prisijungia prie kylančiųjų piligrimų visatos sostinėse ir iš ten žengia pirmyn į Rojų ir į Užbaigtumo Korpusą.

31:5.2 (349.2) Kada išsivystęs evoliucinis pasaulis pasiekia šviesos ir gyvenimo amžiaus vėlesnes eras, tada Materialieji Sūnūs, Planetinis Adomas ir Ieva, gali pasirinkti, kad sužmogiškėtų, gautų Derintojus, ir pradėtų visatoje žengti kilimo evoliuciniu kursu, vedančiu į Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą. Kai kurie iš šitų Materialiųjų Sūnų iš dalies neįvykdė arba formaliai sužlugdė savo kaip biologinių pagreitintojų užduotis, kaip tą padarė Adomas Urantijoje; ir tuomet jie iš tikrųjų yra priversti žengti tos sferos tautų natūraliu kursu, gauti Derintojus, patirti mirtį, ir įtikėjimo dėka į priekį eiti kylančiojo režimu, vėliau pasiekti Rojų ir Užbaigtumo Korpusą.

31:5.3 (349.3) Šitie Materialieji Sūnūs sutinkami tik nedideliame skaičiuje užbaigtųjų kuopų. Tokiai grupei jų buvimas suteikia didžiulį potencialą aukštos tarnystės galimybėms, ir jie būtinai yra parenkami tokios grupės vadovais. Jeigu iš Edeno poros į tą pačią grupę yra paskiriami abu, tai jiems paprastai yra leidžiama drauge veikti kaip vienai asmenybei. Tokioms pakilusiųjų poroms sutrejybinimo užduotyje sekasi nepalyginamai geriau negu pakilusiems mirtingiesiems.

6. Pašlovintieji Tarpiniai tvariniai

31:6.1 (349.4) Daugelyje planetų didžiuliais kiekiais yra sukuriami tarpiniai tvariniai, bet jie retai kada leidžia laiką savo gimtajame pasaulyje po to, kai jis pasiekia šviesą ir gyvenimą. Tada, arba tuoj po šito, jie yra išlaisvinami iš nuolatinio pilietybės statuso ir pradeda kilmą į Rojų, pereidami per morontinius pasaulius, supervisatą, ir Havoną drauge su laiko ir erdvės mirtingaisiais.

31:6.2 (349.5) Tarpiniai tvariniai iš įvairių visatų smarkiai skiriasi kilme ir pobūdžiu, bet jie visi turi likimą patekti į vieną ar kitą užbaigtumo Rojaus korpusą. Antriniai tarpiniai tvariniai galiausiai visi susilieja su Derintoju ir yra priimami į mirtingųjų korpusą. Daug užbaigtųjų kuopų savo grupėje turi po vieną iš šitų pašlovintųjų būtybių.

7. Šviesos Evangelai

31:7.1 (349.6) Šiuo metu kiekviena užbaigtųjų kuopa turi 999 priesaikos statuso asmenybes, nuolatinius narius. Laisvą vietą užima priskirtų Šviesos Evangelų vadovas, paskirtas su bet kokia vienkartinė misija. Bet šitos būtybės yra tikrai laikinieji korpuso nariai.

31:7.2 (349.7) Bet kokia dangiškoji asmenybė, paskirta į bet kurio užbaigtųjų korpuso tarnystę, yra pavadinama Šviesos Evangelu. Šitos būtybės užbaigtųjų priesaikos neduoda, ir nors yra pavaldžios korpuso organizacijai, bet jos nėra paskirtos į jį visam laikui. Šita grupė gali apimti Atsiskyrusiuosius Žinianešius, supernafimus, sekonafimus, Rojaus Piliečius, arba jų sutrejbintus palikuonis—bet kurią būtybę, kuri yra reikalinga užbaigtojo laikinos užduoties vykdymui. Ar šis korpusas turės ar neturės šitų būtybių, paskirtų į amžinąją misiją, mes šito nežinome. Užbaigę paskyrimą šitie Šviesos Evangelai sugrįžta į savo buvusį statusą.

31:7.3 (350.1) Taip, kaip Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusas yra sudarytas šiuo metu, tai jis turi tikrai šešias nuolatinių narių klases. Užbaigtieji, kaip galima būtų tikėtis, daug svarsto apie savo ateities draugų tapatybę, bet vieningos nuomonės jie neturi.

31:7.4 (350.2) Mes iš Uversos dažnai reiškiamo nuomonę dėl užbaigtųjų septintosios grupės tapatybės. Mes turime daug idėjų dėl galimos užduoties kai kuriems iš Rojuje, Vicegeringtone, ir Havonos vidinėje grandinėje kaupiamų korpusų, sudarytų iš daugybės sutrejbintų grupių. Net yra manoma, jog Užbaigtumo Korpusams gali būti leidžiama sutrejbinti daugelį iš savo padėjėjų visatos administravimo darbe tuo atveju, jeigu jie turi likimą tarnauti tose visatose, kurios dabar yra kuriamos.

31:7.5 (350.3) Vienas iš mūsų laikosi tokios nuomonės, jog šitą laisvą vietą korpuse užims tam tikros būtybės tipas, kuris kils iš jų ateities tarnystės naujosios visatos; kitas yra linkęs tikėti, jog šitą vietą užims Rojaus asmenybės kažkoks tipas, dar nesukurtas, neatsiradęs, ar nesutrejbintas. Bet labiausiai tikėtina, jog mes lauksime, kada užbaigtieji įžengs į dvasinio pasiekimo septintąjį etapą ir iš tikrųjų tą sužinosime tik tada.

8. Transcendentalai

31:8.1 (350.4) Ištobulinto mirtingojo kaip užbaigtojo patyrimo dalį Rojuje sudaro pastangos pasiekti Rojaus transcendentinių viršpiliečių, atsiradusiųjų būtybių su absonitinėmis savybėmis, daugiau negu vieno tūkstančio grupių pobūdžio ir funkcijos suvokimą. Savo bendravime su šitomis viršasmenybėmis, pakilusieji užbaigtieji sulaukia didžiulės pagalbos dėka sumanaus vadovavimo, kurį suteikia transcendentinių tarnų gausios kategorijos, kurioms yra paskirta užduotis supažindinti išsivysčiusius užbaigtuosius su savo naujaisiais Rojaus sielos broliais. Transcendentalų visa kategorija gyvena Rojaus vakaruose didžiulėje teritorijoje, kurią užima išimtinai jos nariai.

31:8.2 (350.5) Aptariant Transcendentalus, mus varžo ne tiktai žmogiškojo suvokimo apribojimai, bet taip pat ir mandato sąlygos, reguliuojančios šituos atskleidimus, susijusius su Rojaus asmenybėmis. Šitos būtybės jokių būdu nėra susijusios su mirtingojo kilimu į Havoną. Rojaus Transcendentalų milžiniškos gausybės visiškai neturi nieko bendro nei su Havonos, nei su septynių supervisatų reikalais, jos rūpinasi vien tiktai pagrindinės visatos reikalų superadministravimu.

31:8.3 (350.6) Jūs, būdamas tvariniu, galite suvokti Kūrėją, bet vargu ar galite suvokti tai, jog egzistuoja protingų būtybių, kurios nėra nei Kūrėjai, nei tvariniai, milžiniška ir įvairi sankauja. Šitie Transcendentalai jokių būtybių nesukuria, taip pat ir jie niekada iš tiesų nebuvo sukurti. Kalbant apie jų kilmę, tam, kad būtų išvengta naujo termino pavartojimo—savavališko ir beprasmio pavadinimo—mes manome, jog bus geriausia pasakyti, jog Transcendentalai tiesiog *atsiranda*. Dievybės Absoliutas galėjo tikrai būti susijęs su jų kilme ir gali būti numanomas jų likime, bet dabar šitų unikalių būtybių Dievybės Absoliutas nevaldo. Jie yra pavaldūs Dievui Galutiniajam, o dabartinį jų gyvenimą Rojuje bet koku atveju prižiūri ir reguliuoja Trejybė.

31:8.4 (351.1) Nors visi mirtingieji, kurie pasiekia Rojų, su Transcendentalais dažnai broliaujasi, kaip broliaujasi ir su Rojaus Piliečiais, bet taip jau yra, jog žmogaus pirmasis rimtas kontaktas su Transcendentalu įvyksta ta įsimintina proga, kada, kaip naujos užbaigtųjų grupės narys, mirtingasis kylantysis stovi užbaigtųjų priėmimo rate, kada amžinybės priesaiką Trejybei priima Transcendentalų vadovas, Pagrindinės Visatos Architektų vadovas.

9. Pagrindinės Visatos Architektai

31:9.1 (351.2) Pagrindinės Visatos Architektai yra Rojaus Transcendentalų vadovaujantis korpusas. Šitas vadovaujantis korpusas turi 28.011 asmenybių, turinčių nuostabiausius protus, puikiausias dvasias, ir dieviškuosius absonitus. Šitos grupės vadovaujantis pareigūnas, vyresnysis Pagrindinis Architektas, yra visų Rojaus protingų būtybių, žemesnių už Dievybės lygį, koordinuojantis vadovas.

31:9.2 (351.3) Šešioliktasis mandato nurodymas, suteikiantis teisę šitiems pasakojimams, sako: “Jeigu manoma, jog tai yra išmintinga, tuomet Pagrindinės Visatos Architektų ir jų padėjėjų egzistavimas gali būti atskleidžiamas, bet jų kilmės, pobūdžio, ir likimo neleidžiama apreikšti iki galo.” Tačiau mes galime jus informuoti, kad šitie Pagrindiniai Architektai egzistuoja absonito septyniais lygiais. Šitos septynios grupės yra klasifikuojamos šitaip:

31:9.3 (351.4) 1. *Rojaus Lygis*. Tikrai vyresnysis arba pirmasis atsiradęs Architektas veikia šitame absonito aukščiausiuoju lygiu. Šita galutinė asmenybė—nei Kūrėjas, nei tvarinys—atsirado amžinybės aušroje ir dabar veikia kaip Rojaus ir su juo susietos dvidešimt vieno pasaulio veiklos nuostabus koordinatorius.

31:9.4 (351.5) 2. *Havonos Lygis*. Antrasis Architektų atsiradimas suteikė tris pagrindinius planuotojus ir absonitinius administratorius, ir jie visą laiką buvo atsidavę centrinės visatos vieno milijardo tobulų sferų koordinavimui. Rojaus pasakojimas teigia, jog šitie trys Architektai, patariamai

vyresniojo Architekto, kuris buvo atsiradęs anksčiau, prisidėjo prie Havonos suplanavimo, bet mes šito iš tikrųjų nežinome.

^{31:9.5 (351.6)} 3. *Supervisatos Lygis*. Trečiasis absonitinis lygis apima septynių supervisatų septynis Pagrindinius Architektus, kurie dabar, kaip grupė, maždaug po lygiai laiko praleidžia Septynių Pagrindinių Dvasių draugijoje Rojuje ir su Septyniais Aukščiausiais Vykdytojais Begalinės Dvasios septyniuose specialiuose pasauliuose. Jie yra didžiosios visatos virškoordinatoriai.

^{31:9.6 (351.7)} 4. *Pirminis Erdvės Lygis*. Šitoji grupė turi septyniasdešimt Architektų, ir mes laikomės nuomonės, kad jie rūpinasi galutiniais planais, susijusiais su išorinės erdvės pirmąja visata, kuri dabar yra mobilizuojama už dabartinių septynių supervisatų ribų.

^{31:9.7 (351.8)} 5. *Antrinis Erdvės Lygis*. Šitame Architektų penktajame korpuse yra 490 narių, ir vėl mes manome, kad jie turi rūpintis išorinės erdvės antrąja visata, kur jau mūsų fizikai pastebėjo konkrečius energijos mobilizavimus.

^{31:9.8 (352.1)} 6. *Tretinis Erdvės Lygis*. Šitoje šeštojoje Pagrindinių Architektų grupėje yra 3.430 narių, ir mes lygiai taip pat manome, kad jie gali būti užimti gigantiškais planais išorinės erdvės trečiajai visatai.

^{31:9.9 (352.2)} 7. *Ketvirtasis Erdvės Lygis*. Šią, paskutinį ir didžiausią korpusą, sudaro 24.010 Pagrindinių Architektų, ir jeigu mūsų ankstesnės nuomonės pasitvirtins, tai jis turėtų būti susijęs su išorinės erdvės ketvirtąja ir paskutiniąja iš visą laiką augančių dydžių visatų.

31:9.10 (352.3) Šitos septynios Pagrindinių Architektų grupės iš viso turi 28.011 visatų planuotojų. Rojuje yra pasakojimas, jog toli amžinybės praeityje buvo mėginama pasiekti, kad atsirastų 28.012-asis Pagrindinis Architektas, bet šitai būtybei nepavyko absonitizuotis, jo asmenybę sučiupo Visuotinis Absoliutas. Galimas dalykas, jog didėjančios Pagrindinių Architektų serijos absonitumo ribą pasiekė su 28.011-uju Architektu, ir kad 28.012-asis mėginimas susidūrė su matematiniu Absoliuto buvimo lygiu. Kitais žodžiais sakant, 28.012-ojo atsiradimo lygyje absonitumo savybė prilygo Visuotiniojo lygiui ir pasiekė Absoliuto vertę.

31:9.11 (352.4) Savo funkcinėje organizacijoje šie trys prižiūrintys Havonos Architektai veikia kaip atsiskyrusiojo Rojaus Architekto partneriai padėjėjai. Septyni supervisatų Architektai veikia kaip lygūs su trimis Havonos prižiūrėtojais. Pirminio išorinės erdvės lygio visatų septyniasdešimt planuotojų šiuo metu tarnauja septynių supervisatų septynių Architektų partneriais padėjėjais.

31:9.12 (352.5) Pagrindinės Visatos Architektai savo dispozicijoje turi padėjėjų ir pagalbininkų daugybę grupių, įskaitant dvi gausias jėgos organizatorių kategorijas, pirminius atsiradusiuosius ir susietus transcendentalus. Šitų Pagrindinių Jėgos Organizatorių nereikėtų painioti su energijos reguliuotojais, kurie yra glaudžiai susiję su didžiąja visata.

31:9.13 (352.6) Visos būtybės, kurias sukūrė laiko ir amžinybės vaikų sąjungos, tokios, kaip užbaigtųjų ir Rojaus Piliečių sutrejbinti palikuonys, tampa Pagrindinių Architektų globotiniais. Bet iš visų kitų tvarinių arba esybių, apreikštų kaip veikiančių dabartinėse organizuotose visatose, tik tai Atsiskyrusieji

Žinianešiai ir Trejybės Įkvėptosios Dvasios palaiko bet kokią organišką bendravimą su Transcendentalais ir Pagrindinės Visatos Architektais.

31:9.14 (352.7) Pagrindiniai Architektai įneša savo indėlį, duodami formalų pritarimą Sūnų Kūrėjų paskyrimui į jų vietas erdvėje vietinių visatų organizavimui. Tarp Pagrindinių Architektų ir Rojaus Sūnų Kūrėjų yra labai artimas bendravimas, ir nors šitas ryšys yra neatskleistas, bet jūs buvote informuoti apie Architektų ir didžiosios visatos Aukščiausiųjų Kūrėjų susivienijimą pirmosios patirtinės Trejybės ryšyje. Šitos dvi grupės, kartu su besivystančia ir patirtine Aukščiausiaja Būtybe, sudaro transcendentinių vertybių ir pagrindinės visatos prasmį Galutinę Trejybę.

10. Galutinis jaudinantis pažinimas

31:10.1 (352.8) Vyresnysis Pagrindinis Architektas prižiūri septynis Užbaigtumo Korpusus, o jie yra tokie:

31:10.2 (352.9) 1. Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusas.

31:10.3 (352.10) 2. Rojaus Užbaigtųjų Korpusas.

31:10.4 (352.11) 3. Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusas.

31:10.5 (353.1) 4. Bendrai Sutrejbintų Užbaigtųjų Korpusas.

31:10.6 (353.2) 5. Havonos Užbaigtųjų Korpusas.

31:10.7 (353.3) 6. Transcendentalų Užbaigtųjų Korpusas.

31:10.8 (353.4) 7. Likimo Neapreiktų Sūnų Korpusas.

31:10.9 (353.5) Kiekvienas iš šitų likimo korpusų turi savo pagrindinį vadovą, o šie septyni sudaro Likimo Aukščiausiąją Tarybą Rojuje; ir šito visatos amžiaus metu Grandfanda vadovauja visatos paskyrimo aukščiausiam organui, kuris yra skirtas galutiniojo likimo vaikams.

31:10.10 (353.6) Šitų septynių užbaigtųjų korpusų surinkimas draugėn pažymi potencialų, asmenybių, protų, dvasių, absonitų, ir patirtinių aktualybių tikrovės mobilizavimą, kas tikriausiai pranoksta net Aukščiausiosios Būtybės funkcijas ateities pagrindinėje visatoje. Šitie septyni užbaigtųjų korpusai galbūt pažymi Galutinės Trejybės dabartinę veiklą, kuri yra užsiėmusi tuo, kad įtrauktų ribinio ir absonito jėgas į pasirengimą nesuvokiamiems įvykiams išorinės erdvės visatose. Nieko panašaus į šitokį mobilizavimą nevyko nuo beveik amžinybės laikų, kada Rojaus Trejybė panašiai mobilizavo tuo metu egzistavusias Rojaus ir Havonos asmenybes ir pasiuntė jas laiko ir erdvės projektuojamų septynių supervisatų administratoriais ir valdovais. Šie septyni užbaigtųjų korpusai išreiškia didžiosios visatos dieviškumo reagavimą į neišvystytą potencialų ateities reikmes ateities-amžinosios veiklos išorinėse visatose.

31:10.11 (353.7) Mes drįstame prognozuoti apgyvendintų pasaulių ateities ir didesnes išorines visatas, naujas sferas, apgyvendintas nuostabių ir unikalių būtybių naujomis kategorijomis, tokią materialią visatą, kuri yra didinga savo galutiniu, tokį milžinišką kūrinį, kuriam stinga tikrai vienos svarbios detalės—kad kylančiojo egzistencijos visuotiniame gyvenime būtų aktualus *ribinio patyrimas*. Tokia visata pradės egzistuoti turėdama milžinišką patirtinę kliūtį: neturės

galimybės dalyvauti Visagalio Aukščiausiojo evoliucijoje. Šitos išorinės visatos visos patirs Aukščiausiosios Būtybės neprilygstamą tarnavimą ir dangiškąją virškontrolę, bet jau pats jos aktyvus buvimas joms užkerta kelią dalyvauti Aukščiausiosios Dievybės aktualizavimosi procese.

^{31:10.12 (353.8)} Dabartinio visatos amžiaus metu didžiosios visatos besivystančios asmenybės patiria daugelį sunkumų dėl to, kad Dievas Aukščiausiasis nėra iki galo aktualizavęs savojo suverenumo, bet mes visi dalyvaujame jo evoliucijos šitame unikaliame patyrimo. Mes vystomės jame, o jis vystosi mumyse. Kada nors amžinojoje ateityje Aukščiausiosios Dievybės evoliucija taps užbaigtu visatos istorijos faktu, ir galimybė dalyvauti šitame nuostabiame patyrimo nuo kosminio veiksmo arenos bus dingusi.

^{31:10.13 (353.9)} Bet tie iš mūsų, kurie įgavo šitą unikalų patyrimą per visatos jaunystę, brangins jį per visą ateities amžinybę. Ir daugelis iš mūsų svarsto, jog tai gali būti palaipsniui kaupiamų Užbaigtųjų Korpuso pakilusiųjų ir išstobulintų mirtingųjų rezervų, drauge su kitais šešiais panašiai kaupiamais korpusais, būtent ta misija administruoti šitas išorines visatas tam, kad joms būtų kompensuoti jų patirtiniai trūkumai dėl to, kad jos nedalyvavo Aukščiausiosios Būtybės laiko-erdvės evoliucijoje.

^{31:10.14 (353.10)} Šitoks stygius yra neišvengiamas visuose visatos egzistencijos lygiuose. Dabartinio visatos amžiaus metu iš aukščiausiųjų dvasinės egzistencijos lygių mes nusileidžiame žemyn, kad administruotume evoliucines visatas ir tarnautume kylantiems mirtingiesiems, šitokiu būdu stengdamiesi jiems

atlyginti tai, ko jiems stinga iš aukštesnio dvasinio patyrimo realybių.

31:10.15 (354.1) Bet nors mes iš tiesų nieko nežinome apie Pagrindinės Visatos Architektų planus šitų išorinių kūrinių atžvilgiu, ir vis tik, dėl trijų dalykų mes esame tikri:

31:10.16 (354.2) 1. Iš tikrųjų palaipsniui išorinės erdvės sferose yra organizuojama milžiniška ir nauja visatų sistema. Fizinių kūrinių naujos kategorijos, skriejančių visatų gausybių milžiniški ir gigantiški apskritimai išorėje daug toliau už apgyvendintų ir organizuotų kūrinių dabartines ribas, yra realiai matomi per jūsų teleskopus. Šiuo metu, šitie išoriniai kūriniai yra visiškai fiziniai; jie yra akivaizdžiai neapgyvendinti ir atrodo, kad jų neadministruoja tvariniai.

31:10.17 (354.3) 2. Per amžių amžius tęsiasi nepaaiškinta ir visiškai paslaptinga laiko ir erdvės išstobulintų ir pakilusiųjų būtybių Rojaus mobilizacija, kartu su kitais šešiais užbaigtųjų korpusais.

31:10.18 (354.4) 3. Tuo pačiu metu su šitomis transakcijomis Dievybės Aukščiausiasis Asmuo įgauna galią kaip superkūrinių visagalis aukščiausiasis valdovas.

31:10.19 (354.5) Kada mes žvelgiame į šitą trivienį vystymąsi, apimančią tvarinius, visas, ir Dievybę, ar galima mus kritikuoti, kad nekantriai laukiame, jog kažkas nauja ir neapreikšta artėja prie kulminacijos pagrindinėje visatoje? Argi tai nenatūralu, jog šitą amžių trunkantį mobilizavimą ir fizinių visatų organizavimą tokiu iki tol nematytu mastu ir Aukščiausiosios Būtybės asmenybės iškilimą mes turėtume

susieti su šituo stulbinančiu planu dėl laiko mirtingųjų išvystymo iki dieviškojo tobulumo ir su jų vėlesniu mobilizavimu Rojuje į Užbaigtumo Korpusą— su paskyrimu ir likimu, apgaubtu visatos paslapties? Būtent vis daugiau Uversoje manoma, kad besirenkantys Užbaigtumo Korpusai turi likimą kažkokiai ateities tarnystei išorinės erdvės visatose, kur mes jau galime identifikuoti bent jau septyniasdešimties tūkstančių materijos sankaupų susigrupavimą, kurių kiekvienas yra didesnis už bet kurią iš dabar egzistuojančių supervisatų.

31:10.20 (354.6) Evoliuciniai mirtingieji gimsta erdvės planetose, pereina per morontinius pasaulius, pakyla per dvasines visatas, nukeliauja per Havonos sferas, suranda Dievą, pasiekia Rojų, ir yra įtraukiami į Užbaigtųjų pirminį Korpusą, kad jame lauktų visatos tarnystės kito paskyrimo. Yra kiti šeši besiburiančios užbaigtumo korpusai, bet Grandfanda, pirmasis pakilęs mirtingasis, vadovauja kaip visų kategorijų užbaigtųjų Rojaus vadovas. Ir kada mes žiūrime į šitą didingą reginį, tada visi sušunkame: Koks šlovingas likimas gyvulinės kilmės laiko vaikams, erdvės materialiesiems sūnums!

31:10.21 (354.7) [Bendrai parengta Dieviškojo Patarėjo ir Vieno be Vardo ir Skaičiaus taip veikti įgaliotų Dienų Senųjų Uversoje.]

31:10.22 (354.8) Šitą trisdešimt vieną dokumentą, vaizduojantį Dievybės prigimtį, Rojaus tikrovę, centrinės ir supervisatų organizaciją ir veikimą, didžiosios visatos asmenybes, ir evoliucinių mirtingųjų aukštą likimą parengė, suformulavo, ir pateikė anglų kalba aukštoji komisija, susidedanti iš dvidešimt keturių Orvontono administratorių, veikiančių sutinkamai su mandatu, suteiktu Uversos Dienų Senųjų, nurodančiu, kad mes

turėtume tai atlikti Urantijoje, Neadono visatos Norlatiadeko žvaigždyno Satanijos 606-joje planetoje, 1934 m. po Kr. gim.

URANTIJOS KNYGA

II DALIS. Vietinė visata

32 Dokumentas. Vietinių visatų evoliucija

32:0.1 (357.1) VIETINĖ visata yra Mykolo kategorijos Rojaus Sūnaus Kūrėjo rankų darbas. Ją sudaro vienas šimtas žvaigždynų, kiekvienas iš jų turi vieną šimtą apgyvendintų pasaulių sistemų. Kiekvienoje sistemoje galiausiai bus apytiksliai vienas tūkstantis apgyvendintų sferų.

32:0.2 (357.2) Šitos laiko ir erdvės visatos yra visos evoliucinės. Rojaus Mykolų kūrybinis planas visada yra įgyvendinamas tokiu keliu, kada palaipsniui evoliucionuoja ir vis didesniu laipsniu yra vystomi daugelio tvarinių, kurie gyvena įvairių kategorijų sferose, sudarančiose tokią vietinę visatą, fiziniai, intelektualūs, ir dvasiniai bruožai ir sugebėjimai.

32:0.3 (357.3) Urantija priklauso vietinei visatai, kurios aukščiausiasis valdovas yra Neadono Dievas-žmogus, Jėzus iš Nazareto ir Salvingtono Mykolas. Ir visiems Mykolo planams, susijusiems su šita vietine visata iki galo pritarė Rojaus Trejybė, kada jis dar nebuvo pradėjęs aukščiausio jaudinančio patyrimo erdvėje.

32:0.4 (357.4) Dievo Sūnūs gali pasirinkti valdas savo kaip kūrėjų veiklai, bet šituos materialius kūrinius iš pradžių suprojektavo ir suplanavo Pagrindinės Visatos Rojaus Architektai.

1. Fizinis visau atsiradimas

32:1.1 (357.5) Erdvės jėgos ir pirminių energijų ikivisatiniai manipuliavimai yra Rojaus Pagrindinių Jėgos Organizatorių darbas; bet supervisatos sferose, kada atsirandanti energija ima reaguoti į vietinę arba linijinę gravitaciją, tada jie pasitraukia konkrečios supervisatos energijos reguliuotojų labui.

32:1.2 (357.6) Šitie energijos reguliuotojai veikia vieni vietinės visatos kūrimo ikimaterialios ir postjėgos fazėse. Tokiam Sūnui Kūrėjui pradėti visatos organizavimą nėra jokios galimybės tol, kol energijos reguliuotojai nebūna užtektinai įgyvendinę erdvės energijų mobilizavimo tam, kad atsirandančiai visatai suteiktų materialų pagrindą—tikras saules ir materialias sferas.

32:1.3 (357.7) Visos vietinės visatos turi apytiksliai tokį patį energijos potencialą, nors jos smarkiai skiriasi fiziniais dydžiais, ir kartas nuo karto gali skirtis matomos materijos turiniu. Vietinės visatos energetinę įkrovą ir potencialios materijos padovanojimą nulemia energijos reguliuotojų ir jų pirmtakų manipuliacijos, o taip pat Sūnaus Kūrėjo veikla ir nuo jo kūrybinio partnerio neatskiriama fizinio valdymo dovana.

32:1.4 (358.1) Vietinės visatos energetinę įkrovą sudaro jos supervisatos jėgos padovanojimo apytiksliai viena šimtatūkstantoji dalis. Nepadono, jūsų vietinės visatos, atveju, masės materializavimas yra truputėlį mažesnis. Fiziniu požiūriu, Nepadonas turi viską iš energijos ir materijos fizinio apdovanojimo, ką būtų galima surasti Orvontono bet kuriame vietiniame kūrinyje. Vienintelį fizinį apribojimą Nepadono visatos vystomam plėtimuisi sudaro erdvės energijos kiekybinė

įkrova, kurią nelaisvėje laiko gravitacinio valdymo dėka tarpusavyje susietų energijų ir asmenybių suvienytas visatos mechanizmas.

32:1.5 (358.2) Kada energija-materija materializuojant masę yra pasiekusi tam tikrą pakopą, tada arenoje pasirodo Rojaus Sūnus Kūrėjas, lydimas Begalinės Dvasios Kuriančiosios Dukros. Tuo pat metu su Sūnaus Kūrėjo atvykimu, prasideda darbas architektūrinėje sferoje, kuri turi būti projektuojamos vietinės visatos būstinės pasaulis. Toks vietinis kūrinys vystosi ilgus amžius, saulės tampa stabilizuotos, planetos susiformuoja ir ima skrieti savo orbitomis, tuo tarpu darbas kuriant architektūrinius pasaulius, kurie turi tarnauti žvaigždynų būstinėmis ir sistemų sostinėmis, tęsiasi.

2. Visatos organizavimas

32:2.1 (358.3) Visatos organizavime iki Sūnų Kūrėjų veikia energijos reguliuotojai ir kitos būtybės, kilusios iš Trečiojo Šaltinio ir Centro. Iš erdvės energijų, šitokiu būdu organizuotų anksčiau, Mykolas, jūsų Sūnus Kūrėjas, sukūrė Nebadono visatos apgyvendintas sferas, ir nuo to meto visą laiką yra rūpestingai atsidavęs jų administravimui. Iš ankstesniosios energijos šitie dieviškieji Sūnūs materializuoja matomą materiją, projektuoja gyvus tvarinius, ir bendradarbiaudami su Begalinės Dvasios buvimu visatoje, sukuria dvasinių asmenybių palydos įvairovę.

32:2.2 (358.4) Tie energijos reguliuotojai ir energijos kontrolieriai, kurie veikė visatos organizavimo preliminariniame darbe daug laiko iki Sūnų Kūrėjų, vėliau tarnauja palaikydami su šituo Visatos Sūnumi nuostabų ryšį, amžinai bendrai valdydami tas energijas, kurias jie iš pradžių organizavo ir įjungė į grandines.

Salvingtone dabar veikia tas pats vienas šimtas energetinių centrų, kurie bendradarbiavo su jūsų Sūnumi Kūrėju šitos vietinės visatos pirminiame formavime.

32:2.3 (358.5) Pirmąjį užbaigtą fizinio kūrimo veiksmą Nebadone sudarė būstinės pasaulio, Salvingtono architektūrinės sferos, su jo palydovais organizavimas. Nuo pat energetinių centrų ir fizinių kontrolierių pirminių žingsnių momento iki gyvojo personalo atvykimo į Salvingtono užbaigtas sferas įsiterpė šiek tiek daugiau negu vienas milijardas metų jūsų dabartiniu planetos laiku. Pastačius Salvingtoną, tuoj pat buvo sukurta suprojektuotų žvaigždynų vienas šimtas būstinių pasaulių ir planetinio valdymo ir administravimo suprojektuotų vietinių sistemų dešimt tūkstančių būstinių sferų, kartu su savo architektūriniais palydovais. Tokie architektūriniai pasauliai yra suprojektuoti tam, kad juose apsigyventų tiek fizinės, tiek dvasinės asmenybės, o taip pat ir įsiterpiančios morontinės arba pereinančios būties pakopos.

32:2.4 (359.1) Salvingtonas, Nebadono būstinė, yra išdėstytas vietinės visatos tiksliai pačiame energijos-masės centre. Bet jūsų vietinė visata nėra pavienė astronominė sistema, nors jos fiziniame centre iš tikrųjų egzistuoja didžiulė sistema.

32:2.5 (359.2) Salvingtonas yra Nebadono Mykolo asmeninė būstinė, bet ten jį bus galima surasti nevisada. Nors jūsų vietinės visatos sklandžiam veikimui daugiau nebėra būtinas fiksuotas Sūnaus Kūrėjo buvimas sostinės sferoje, bet ne šitaip buvo fizinio organizavimo ankstyvosiomis epochomis. Sūnus Kūrėjas iš savo būstinės pasaulio negali išvykti tol, kol nebūna įgyvendinta šios sferos gravitacijos stabilizacija materializuojant užtektinai energijos tam, kad tas įvairias

grandines ir sistemas įgalintų atsverti vienai kitą abipusės materialios traukos dėka.

32:2.6 (359.3) Netrukus, visatos fizinis planas būna užbaigtas, ir Sūnus Kūrėjas, susivienijęs su Kuriančiąja Dvasia, rengia savo planą, susijusį su gyvybės sukūrimu; po šito iš tiesų Begalinės Dvasios šitas atstovavimas pradeda savo veikimą visatoje kaip atskira kuriančioji asmenybė. Kada šitas pirmasis kūrybinis veiksmas yra suformuluojamas ir įvykdomas, tada ima egzistuoti Ryškioji ir Ryto Žvaigždė, dieviškumo tapatybės ir idealo šitos pirminės kūrybinės sąvokos įsmeninimas. Tai yra visatos vyriausiasis vykdytojas, Sūnaus Kūrėjo asmeninis padėjėjas, toks pat, kaip ir jis visais charakterio aspektais, nors smarkiai apribotas dieviškumo savybėmis.

32:2.7 (359.4) Ir dabar, kada yra parūpintas Sūnaus Kūrėjo artimiausias padėjėjas ir pagrindinis vykdytojas, tuoj po šito egzistencijoje ima atsirasti milžiniška ir nuostabi skirtingų tvarinių rikiuotė. Greitai pasirodys vietinės visatos sūnūs ir dukros, o tada neužilgo bus pasirūpinama tokio kūrinio valdymu, nusidriekiančiu nuo aukščiausiųjų visatos tarybų iki žvaigždynų tėvų ir vietinių sistemų—sankaupų tokių pasaulių, kurie yra numatyti tam, kad vėliau taptų įvairių mirtingųjų valios tvarinių rasių namais—aukščiausiųjų valdovų; ir kiekvienam iš šitų pasaulių vadovaus Planetos Princas.

32:2.8 (359.5) Ir tada, kada tokia visata yra taip iki galo organizuota ir taip visiškai apgyvendinta, iš tiesų Sūnus Kūrėjas priima Tėvo pasiūlymą sukurti mirtingąjį žmogų pagal jų dieviškąjį atvaizdą.

32:2.9 (359.6) Planetinių buveinių organizavimas Nebadone vis dar tebevyksta ir toliau, nes šitoji visata, iš tiesų, yra jauna grupė Orvontono žvaigždžių ir planetų valdose. Paskutiniojo registravimo metu Nebadone buvo 3.840.101 apgyvendinta planeta, ir Satanija, jūsų pasaulio vietinė sistema, yra visiškai panaši į kitas sistemas.

32:2.10 (359.7) Satanija nėra vientisa fizinė sistema, atskiras astronominis vienetas arba organizavimas. Jos 619 apgyvendintų pasaulių yra išdėstyti daugiau negu penkiuose šimtuose skirtingų fizinių sistemų. Tikrai penkios iš jų turi daugiau negu po du apgyvendintus pasaulius, o iš jų tikrai viena turi keturias planetas, kuriose gyvena žmonės, tuo tarpu keturiasdešimt šešios turi po du apgyvendintus pasaulius.

32:2.11 (359.8) Apgyvendintų pasaulių Satanijos sistema labai didžiuliu atstumu yra nutolusi nuo Uversos ir tos didžiulės saulių grupės, kuri veikia kaip septintosios supervisatos fizinis arba astronominis centras. Daugiau negu dviejų šimtų tūkstančių šviesmečių nuotolis yra nuo Jerusemo, Satanijos būstinės, iki Orvontono supervisatos fizinio centro, esančio toli toli tankiame Paukščių Tako skersmenyje. Satanija yra vietinės visatos periferijoje, o Nebadonas dabar yra gerokai pasisukęs į Orvontono išorinio pakraščio pusę. Nuo apgyvendintų pasaulių labiausiai išorėje esančios sistemos iki supervisatos centro yra truputėlį mažiau negu du šimtai penkiasdešimt tūkstančių šviesmečių.

32:2.12 (360.1) Nebadono visata dabar skrieja toli į pietus ir rytus Orvontono supervisatos grandinėje. Artimiausios kaimyninės visatos yra: Avalonas, Henselonas, Sanselonas, Portalonas, Volveringas, Fanovingas, ir Alvoringas.

^{32:2.13 (360.2)} Bet vietinės visatos evoliucija sudaro ilgą pasakojimą. Dokumentai, aptariantys supervisatą, supažindina su šita tema, šitos dalies dokumentai, pasakojantys apie vietinius kūrinius, ją tęsia, tuo tarpu po jų einantys dokumentai, pasakojantys apie Urantijos istoriją ir likimą, šią temą užbaigia. Bet tokio vietinio kūrinio mirtingųjų likimą jūs galite deramai suvokti tiktai atidžiai nagrinėdami pasakojimus apie savojo Sūnaus Kūrėjo gyvenimą ir mokymus, kada jis kartą gyveno žmogaus gyvenimą, mirtingojo kūno pavidalu, jūsų pačių evoliuciniame pasaulyje.

3. Evoliucinė idėja

^{32:3.1 (360.3)} Vienintelis tobulai nusistovėjęs kūrinys yra Havona, centrinė visata, kuri buvo tiesiogiai sutverta Visuotinio Tėvo mintimi ir Amžinojo Sūnaus žodžiu. Havona yra egzistenciali, tobula, ir iki galo užbaigta visata, apjuosianti amžinųjų Dievybių namus, visų daiktų centrą. Septynių supervisatų sukūrimas yra ribinis, evoliucinis, ir nuosekliai besivystantis.

^{32:3.2 (360.4)} Fizinės laiko ir erdvės sistemos savo kilme yra visos evoliucinės. Jos net fiziškai nėra stabilizuotos tol, kol įskrieja į savosios supervisatos nusistovėjusias grandines. Taip pat ir vietinė visata nėra įžengusi į šviesą ir gyvenimą tol, kol jos plėtimosi ir vystymosi galimybės nėra išnaudotos ir kol jos visų apgyvendintų pasaulių dvasinis statusas nėra amžiams nusistovėjęs ir stabilizuotas.

^{32:3.3 (360.5)} Išskyrus centrinę visatą, tobulumas yra augantis pasiekimas. Centriname kūrinyje mes turime tobulo modelį, bet visos kitos sferos tą tobulumą turi pasiekti tais metodais, kurie yra nustatyti tų konkrečių pasaulių ir visatų

vystymuisi. Ir Sūnų Kūrėjų atitinkamų vietinių visatų organizavimo, vystymo, mokymo, ir įtvirtinimo planams yra būdinga beveik begalinė įvairovė.

32:3.4 (360.6) Išskyrus Tėvo dievybės buvimą, kiekviena vietinė visata yra, tam tikra prasme, centrinio arba modelinio kūrinio, administracinio organizavimo dublikatas. Nors Visuotinis Tėvas gyvenamojoje visatoje būna asmeniškai, bet jis negyvena tų būtybių, kurios kyla iš šitos visatos, prote, kaip jis iš tiesų tiesiogine prasme gyvena su laiko ir erdvės mirtingųjų sielomis. Atrodo, jog yra visaišmintė kompensacija derinant ir valdant toli nusidriekiančios kūrinijos dvasinius reikalus. Centrinėje visatoje Tėvas, kaip toks, yra asmeniškai, bet jo nebūna to tobulo kūrinio vaikų prote; erdvės visatose Tėvo nebūna asmeniškai, jam atstovauja jo Sūnūs Aukščiausieji Valdovai, tuo tarpu jis betarpiškai būna savo mirtingųjų vaikų prote, jam dvasiškai atstovauja Paslaptingojo Pagalbininko, kuris gyvena šitų valios tvarinių prote, ikiasmenis buvimas.

32:3.5 (360.7) Vietinės visatos būstinėje gyvena visos tos asmenybės kūrėjos ir kūrybingos asmenybės, kurios turi savo pačių savivaldą ir administracinę autonomiją, išskyrus Visuotinio Tėvo asmenį buvimą. Vietinėje visatoje galima surasti kažką iš kiekvienos būtybės ir ką nors beveik iš kiekvienos iš protingų būtybių klasių, egzistuojančių centrinėje visatoje, išskyrus Visuotinį Tėvą. Nors Visuotinio Tėvo vietinėje visatoje asmeniškai nėra, bet jo asmeninis atstovas yra jo Sūnus Kūrėjas, kuris iš pradžių tarnauja Dievo vicegerentu, o vėliau aukščiausiuoju ir nepriklausomu valdovu, valdančiu savo paties teise.

32:3.6 (361.1) Kuo toliau gyvybės skalėje mes einame žemyn, tuo būna sunkiau pamatyti, įtikėjimo akimis, nematomąjį Tėvą. Žemesniesiems tvariniams—o kartais net ir aukštesnėms asmenybėms—pasirodo, jog sunku visą laiką įsivaizduoti Visuotinį Tėvą jo Sūnuose Kūrėjuose. Ir šitokiu būdu, laukdami savo dvasinio išaukštinimo laiko, kada išsivystymo tobulumas juos įgalins pamatyti Dievo asmenį, jie išvargsta bežengdami pirmyn, pasiduoda dvasinėms abejonėms, paskęsta pasimetimuose, ir šitaip patys izoliuojasi nuo savo laiko ir visatos augančių dvasinių tikslų. Šituo atveju jie praranda sugebėjimą matyti Tėvą, kada mato Sūnų Kūrėją. Šiam tvariniui tvirčiausia apsauga per visą ilgą kovą, kad pasiektų Tėvą, šituo metu, kada vidinės sąlygos tokį pasiekimą daro neįmanomą, yra tai, kad jis atkakliai laikytųsi tiesos fakto, jog Tėvas yra savo Sūnuose. Tiesiogine ir perkeltine prasme, dvasine ir asmenine prasme, Tėvas ir Sūnūs yra viena. Tai yra faktas: Tas, kas matė Sūnų Kūrėją, tas matė Tėvą.

32:3.7 (361.2) Konkrečios visatos asmenybės yra tvirtos ir patikimos, iš pradžių, tiktai sutinkamai su savo giminingumo su Dievybe laipsniu. Kada tvarinio kilmė nutolsta pakankamai toli nuo pirminių ir dieviškųjų Šaltinių, nesvarbu, ar mes turime reikalo su Dievo Sūnumis ar su tarnaujančiaisiais tvariniais, priklausančiais Begalinei Dvasiai, padidėja disharmonijos, susipainiojimo, ir kartais maišto—nuodėmės—galimybė.

32:3.8 (361.3) Išskyrus tobulas būtybes, kilusias iš Dievybės, visi valios tvariniai supervisatose yra evoliucinės prigimties, pradedant žemiausiu statusu ir visą laiką kylant į viršų, tikrovėje į vidų. Net ir labai dvasingos asmenybės toliau tęsia kilimą gyvybės skalėje progresiniais pervedimais iš gyvenimo

į gyvenimą ir iš sferos į sferą. O turinčiųjų Paslaptinguosius Pagalbininkus atveju, iš tikrųjų nėra apribojimų dvasinio kilimo ir visatos pasiekimo įmanomoms aukštumoms.

32:3.9 (361.4) Laiko tvarinių tobulumas, kada yra galiausiai pasiektas, yra visiškai įgytas turtas, bona fide asmenybės nuosavybė. Nors maloningumo elementai yra laisvai įterpiami, nežiūrint šito, tvarinio pasiekimai yra individualių pastangų ir realaus gyvenimo pasekmė, asmenybės reakcija į egzistuojančią aplinką.

32:3.10 (361.5) Gyvulinės evoliucinės kilmės faktas visatos požiūriu neužtraukia gėdos žymės nė vienai asmenybei, nes tai yra išimtinis metodas, kurio dėka yra sukuriamas ribinių protingų valinių tvarinių vienas iš dviejų bazinių tipų. Kada tobulumo ir amžinybės aukštumos yra pasiektos, tuo daugiau garbės yra tiems, kurie pradėjo dugne ir su džiaugsmu užlipo gyvenimo kopėčiomis, ratas po rato, ir kurie, kada iš tiesų pasieks šlovės aukštumas, bus įgavę tokį asmeninį patyrimą, kuris įkūnija gyvybės kiekvienos fazės realias žinias nuo pačios apačios iki viršūnės.

32:3.11 (361.6) Visu šituo yra parodoma Dievo išmintis. Būtų tiesiog taip lengva Visuotiniam Tėvui sutverti visus mirtinguosius tobulomis būtybėmis, perteikti tobulumą savo dieviškuoju žodžiu. Bet tai atimtų iš jų šį nuostabų jaudinantį patyrimą ir mokymosi patyrimą su ilgu ir palaipsniu kopimu į vidų, į tokį patyrimą, kurį turi turėti tikrai tie, kuriems šitaip pasisekė, kad pradėtų nuo gyvosios egzistencijos pačios apačios.

32:3.12 (362.1) Havoną apjuosiančios visatos yra aprūpintos pakankamu kiekiu tobulų tvarinių tikrai tam, kad patenkintų

modelinių vadovų mokytojų poreikį tiems, kurie kyla evoliuciniais gyvenimo laiptais. Patirtinė evoliucinio asmenybės tipo prigimtis yra Rojaus-Havonos tvarinių visą laiką esančios tobulos prigimties natūralus kosminis papildinys. Tikrovėje, tiek tobuli, tiek ištobulinti tvariniai yra neužbaigti, kas susiję su ribine visuma. Bet Rojaus-Havonos sistemos egzistencialiai tobulų tvarinių papildančiame susivienijime su patirtiškai ištobulintais ribiniais, kylančiais iš evoliucinių visatų, abu tipai išsilaisvina iš jiems būdingų apribojimų ir šitokiu būdu gali drauge pamėginti pasiekti didingas tvarinio statuso galutinumo aukštumas.

32:3.13 (362.2) Šitos tvarinio transakcijos yra veiksmų ir reakcijų visatos atgarsiai Septinkartėje Dievybėje, kurioje Rojaus Trejybės amžinasis dieviškumas yra suliejamas su laiko-erdvės visatų Aukščiausiujų Kūrėjų besivystančiu dieviškumu Aukščiausiosios Būtybės galią-aktualizuojančioje Dievybėje, šios Dievybės, ir per šią Dievybę.

32:3.14 (362.3) Dieviškai tobulas tvarinys ir evoliuciškai ištobulintas tvarinys dieviškumo potencialo laipsniu yra lygūs, bet jie skiriasi rūšimi. Tam, kad pasiektų tarnystės aukštybę, turi vienas priklausyti nuo kito. Evoliucinės supervisatos priklauso nuo tobulos Havonos, kad savo kylantiesiems piliečiams užtikrintų galutinį mokymą, bet lygiai taip ir centrinei tobulai visatai tikrai yra reikalingas tobulėjančių supervisatų egzistavimas tam, kad būtų užtikrintas jos besileidžiančiųjų gyventojų vystymasis iki galo.

32:3.15 (362.4) Ribinės tikrovės šie du nuostabiausi pasireiškimai, įgimto tobulumo ir išvystyto tobulumo, ar jie būtų asmenybės, ar visatos, yra suderinti, vienas nuo kito priklausantys, ir

integruoti. Vienam reikia kito tam, kad būtų pasiekta funkcijos, tarnystės, ir likimo pilnatvė.

4. Dievo ryšys su vietine visata

^{32:4.1 (362.5)} Nepuoselėkite tokios minties, jog, kadangi Visuotinis Tėvas delegavo kitiems tokią didžiulę savo paties dalį ir savo galios dalį, tai jis yra Dievybės partnerystės tylus ir neaktyvus narys. Be asmenybės sferų ir Derintojo padovanojimo, jis yra akivaizdžiai mažiausiai aktyvus iš Rojaus Dievybių tuo, kad įgyvendindamas savo amžinąjį tikslą tiek daug leidžia atlikti savo lygiaverčiams Dievybės partneriams, savo Sūnums, ir didžiuliam skaičiui sukurtų protingų būtybių. Jis yra kuriančiojo trejeto tylusis narys tikrai tuo, kad niekada nedaro nieko, ką gali padaryti bet kuris iš jo lygiaverčių arba pavaldžių partnerių.

^{32:4.2 (362.6)} Dievas iki galo supranta, kiek reikia tvarinių, kad jie veiktų, ir koks turi būti jų patyrimas, ir dėl to, kiekvienoje situacijoje, ar tai būtų susiję su visatos likimu, ar su savo nuolankiausių tvarinių gerove, Dievas iš veiklos pasišalina tvarinių ir Kūrėjų asmenybių galaktikos, neatsiejamai įsiterpiančios tarp jo paties ir bet kurios konkrečios visatos situacijos ar kūrybinio įvykio, labui. Bet nepaisant šito pasitraukimo, šito begalinio koordinavimo demonstravimo, šituose įvykiuose Dievas realiai, tikrai, ir asmeniškai dalyvauja šitų nustatytų agentūrų ir asmenybių metodu ir per šitas agentūras ir asmenybes. Visais šitais kanalais ir per šituos kanalus Tėvas dirba savo visos toli nusidriekiančios kūrinijos gerovei.

32:4.3 (363.1) Kai dėl vietinės visatos politikos, vadovavimo, ir administravimo, tai Visuotinis Tėvas veikia savo Sūnaus Kūrėjo asmenyje. Į Dievo Sūnų tarpusavio ryšius, iš Trečiojo Šaltinio ir Centro kilusių asmenybių grupinius susivienijimus, arba į santykius tarp bet kokių kitų tvarinių, tokių, kaip žmogiškosios būtybės—kas susiję su tokiais susivienijimais, tai Visuotinis Tėvas niekada nesikiša. Visada vyrauja Sūnaus Kūrėjo įstatymas, Žvaigždyno Tėvų, Sistemų Aukščiausiųjų Valdovų, ir Planetų Princų valdymas—tai visatai nustatyta politika ir procedūros. Valdžios suskaidymo nėra; niekada nebūna dieviškosios valdžios ir tikslo susipriešinimo. Dievybės yra tobulai ir amžinai vieningos.

32:4.4 (363.2) Sūnus Kūrėjas turi aukščiausiąją valdžią etinių susivienijimų visuose reikaluose, bet kokio tvarinių skyriaus santykiuose su bet kokia kita tvarinių klase arba su dviem ar daugiau individų bet kurioje konkrečioje grupėje; bet toks planas nereiškia, jog Visuotinis Tėvas negali savo paties metodo dėka įsikišti ir padaryti bet ką, kas dieviškajam protui suteikia malonumo, su bet kuriuo *atskiru individu* per visą kūriniją, kas susiję su to individo dabartiniu statusu arba ateities perspektyvomis ir kas turi ryšio su Tėvo amžinuoju planu ir begaliniu tikslu.

32:4.5 (363.3) Mirtinguose valiniuose tvariniuose Tėvas iš tikrųjų yra gyvenančio viduje Derintojo, savo ikiasmenio dvasinio fragmento dėka; ir taip pat Tėvas yra tokio mirtingojo valinio tvarinio asmenybės šaltinis.

32:4.6 (363.4) Šitie Minties Derintojai, Visuotinio Tėvo dovanos, yra palyginti izoliuoti; jie gyvena žmogiškojo proto viduje, bet neturi jokio pastebimo ryšio su vietinio kūrinio etiniais

reikalais. Jie nėra betarpiškai suderinti nei su serafine tarnyste, nei su sistemų, žvaigždynų, ar vietinių visatų administravimu, nėra suderinti net ir su Sūnaus Kūrėjo, kurio valia yra jo visatos aukščiausiasis įstatymas, valdymu.

32:4.7 (363.5) Viduje gyvenantieji Derintojai yra vienas iš Dievo atskirų, bet suvienytų ryšio metodų su savo begalinės kūrinijos tvariniais. Šitokiu būdu iš tikrųjų tas, kuris mirtingajam žmogui yra nematomas, išreiškia savo buvimą, ir jeigu jis galėtų šitaip padaryti, tai save mums parodytų dar ir kitais būdais, bet toks tolesnis atskleidimas nėra dieviškai įmanomas.

32:4.8 (363.6) Mes galime matyti ir suprasti tą mechanizmą, kurio dėka šie Sūnūs turi išsamias ir užbaigtas žinias apie savo jurisdikcijos visatas; bet mes negalime iki galo suvokti tų metodų, kuriais Dievas yra taip iki galo ir asmeniškai susipažinęs su visatų visatos smulkmenomis, nors mes bent jau galime atpažinti tą kanalą, kuriuo Visuotinis Tėvas gali gauti informaciją, susijusią su savo milžiniškos kūrinijos būtybėmis ir parodančią jo buvimą šios kūrinijos būtybėms. Per asmenybės grandinę Tėvas žino—turi asmenines žinias—apie visų būtybių visas mintis ir veiksmus visos kūrinijos visų visatų visose sistemose. Nors šito metodo mes negalime iki galo suvokti, kaip Dievas bendrauja su savo vaikais, bet mus gali sustiprinti tas užtikrinimas, jog “Viešpats pažįsta savo vaikus,” ir kad apie kiekvieną iš mūsų “jis žino, kur mes esame gimę.”

32:4.9 (363.7) Jūsų visatoje ir jūsų širdyje Visuotinis Tėvas, dvasiškai kalbant, būna per centrinės buveinės vieną iš Septynių Pagrindinių Dvasių, ir, konkrečiai kalbant, per dieviškąjį Derintoją, kuris gyvena ir dirba ir laukia mirtingojo proto gelmėse.

32:4.10 (363.8) Dievas nėra egocentrinė asmenybė; Tėvas save dosniai išdalina savo kūrinijai ir savo tvariniams. Jis gyvena ir veikia, ne tiktai Dievybėse, bet ir savo Sūnuose, kuriems jis patiki daryti viską, ką tik jiems yra dieviškai įmanoma daryti. Visuotinis Tėvas iš tikrųjų atsisakė visų funkcijų, kurias įmanoma atlikti kitai būtybei. Ir tą lygiai tiek pat teisinga sakyti apie mirtingąjį žmogų, kiek ir apie Sūnų Kūrėją, kuris visatos būstinėje valdo Dievo vardu. Šitokiu būdu mes matome Visuotinio Tėvo idealios ir begalinės meilės veikimą.

32:4.11 (364.1) Šitame visuotiniame savo paties padovanojime mes turime gausybę įrodymų tiek dėl Tėvo dieviškosios prigimties didybės, tiek ir dėl jo kilnumo. Jeigu Dievas dalį savęs pasiliko, neatidavęs visuotinei kūrinijai, tuomet iš šitos likusios dalies jis su gausiu dosnumu dovanoja sferų mirtingiesiems Minties Derintojus, laiko Paslaptinguosius Pagalbininkus, kurie taip kantriai gyvena mirtingųjų kandidatų į amžinąjį gyvenimą viduje.

32:4.12 (364.2) Visuotinis Tėvas, tarsi, išliejo save, kad padarytų visą kūriniją turtingą asmenybės savybėmis ir potencialiu dvasiniu pasiekimu. Dievas atidavė save mums, kad galėtume būti panašūs į jį, o sau jis pasiliko valdžios ir šlovės tik tiek, kiek reikia, jog būtų palaikomi tie dalykai, dėl meilės kuriems jis šitokiu būdu ir atsisakė visų kitų dalykų.

5. Amžinasis ir dieviškasis tikslas

32:5.1 (364.3) Visatų žengimas per erdvę turi didį ir šlovingą tikslą. Jūsų visa mirtingojo kova nėra beprasmė. Mes visi esame milžiniško plano, gigantiško sumanymo dalis, ir būtent dėl šitos užduoties milžiniško masto jos didelės dalies neįmanoma

matyti bet kuriuo konkrečiu metu arba per kieno nors gyvenimo laikotarpį. Mes visi esame amžinojo projekto, kurį Dievai prižiūri ir vykdo, dalis. Visas nuostabus ir visuotinis mechanizmas didingai skrieja erdve pagal Pirmojo Šaltinio ir Centro begalinės minties ir amžinojo tikslo ritmo muziką.

32:5.2 (364.4) Amžinojo Dievo amžinasis tikslas yra aukštasis dvasinis idealas. Laiko įvykiai ir materialios egzistencijos kovos yra ne kas kita, kaip tik laikini pastoliai, kurie tiltu sujungia kitą pusę, dvasinės tikrovės dangiškosios egzistencijos pažadėtąją žemę. Aišku, jums mirtingiesiems, labai sunku suvokti kažkokio amžinojo tikslo idėją; jūs iš tiesų negalite suvokti minties apie amžinybę, apie kažką, kas niekada neprasideda ir niekada nepasibaigia. Viskas, kas jums yra pažįstama, turi pabaigą.

32:5.3 (364.5) Kai dėl atskiro gyvenimo, sferos egzistavimo trukmės, ar bet kokių vieno su kitu susijusių įvykių serijos chronologijos, tai atrodytų, jog mes turime reikalo su izoliuota laiko atkarpa; viskas atrodo turi pradžią ir pabaigą. Ir taip atrodytų, jog tokių patyrimų, gyvenimų, amžių, arba epochų serija, kada būna surikiuota iš eilės, sudaro tiesų judėjimą, izoliuotą laiko įvykį, kuris akimirksniu blyksteli per amžinybės begalinį veidą. Tačiau, kada į visa tai mes žvelgiame iš užkulisių, tai daug gilesnis požiūris ir daug pilnesnis supratimas sako, jog toks paaiškinimas yra neadekvatus, nesusietas, ir visiškai netinkamas tam, kad paaiškintų ir kitaip sujungtų laiko transakcijas su amžinybės baziniais tikslais ir pagrindinėmis reakcijomis.

32:5.4 (364.6) Man atrodo, jog, turint tikslą aiškinti mirtingojo protui, amžinybę labiau tinka suvokti kaip ciklą, o amžinąjį

tikslą labiau tinka suvokti kaip begalinį apskritimą, amžinybės ciklą, kuris tam tikru būdu yra sinchronizuotas su laikinaisiais materialiais laiko ciklais. Kai dėl laiko sektorių, susietų su amžinybės ciklu ir sudarančių amžinybės ciklo dalį, tai esame priversti pripažinti, kad tokios laikinos epochos gimsta, gyvena, ir miršta lygiai taip, kaip gimsta, gyvena, ir miršta laikinos laiko būtybės. Didžioji dauguma žmogiškųjų būtybių miršta, kadangi, nesugebėjus pasiekti susilieimo su Derintoju dvasinio lygio, mirties metamorfozė sudaro vienintelę įmanomą procedūrą, kurios dėka jos gali išsivaduoti iš laiko pančių ir iš materialios kūrinijos ryšių, šituo yra įgalinamos žengti dvasinį žingsnį su amžinybės augančia procesija. Išlikus po laiko ir materialios egzistencijos gyvenimo išbandymų, tampa įmanoma tai, kad jūs toliau žengtumėte palaikydami ryšį su amžinybe, net ir kaip amžinybės dalis, toliau amžinai skriedami su erdvės pasauliais aplink amžinųjų amžių apskritimą.

32:5.5 (365.1) Laiko sektoriai yra kaip asmenybės blyksniai laikinojoje formoje; jie atsiranda kažkuriam laikui, o tada iš žmogaus akiračio pranyksta tiktai tam, kad vėl pasirodytų kaip nauji veikėjai ir nuolatiniai faktoriai begalinio skriejimo aplink amžinąjį apskritimą aukštesniame gyvenime. Amžinybę vargu ar galima suvokti kaip tiesų judėjimą, turint omenyje mūsų tikėjimą, kad delimituota visata juda milžinišku, prailgintu ratu aplink Visuotinio Tėvo centrinę gyvenamąją vietą.

32:5.6 (365.2) Atvirai kalbant, ribiniam laiko protui amžinybė yra nesuvokiama. Jūs tiesiog negalite jos suprasti; jūs negalite jos suvokti. Aš iki galo jos neįsivaizduoju, ir net jeigu įsivaizduočiau, tai man būtų neįmanoma savo sampratą

perteikti žmogiškajam protui. Nepaisant šito, aš padariau viską, kas įmanoma, kad pavaizduočiau šį tą iš mūsų požiūrio, kad jums papasakočiau šį tą apie tai, kaip amžinuosius dalykus suprantame mes. Aš stengiuosi padėti jums kristalizuoti jūsų mintis apie šitas vertybes, kurios turi begalinę prigimtį ir amžiną svarbą.

32:5.7 (365.3) Dievo prote yra toks planas, kuris apima jo visų milžiniškų sferų kiekvieną tvarinį, ir šitas planas yra bekraštės galimybės, beribės pažangos, ir begalinio gyvenimo amžinasis tikslas. Ir tokios neprilygstamos karjeros begaliniai lobiai yra jums, kad siektumėte jų!

32:5.8 (365.4) Amžinybės tikslas yra priešakyje! Dieviškumo pasiekimo jaudinantis patyrimas yra prieš jus! Lenktynės dėl tobulumo tęsiasi! ir kas tik šito nori, tam yra leidžiama dalyvauti, ir tikrai pergalė apvainikuos kiekvienos žmogiškosios būtybės, kuri dalyvaus įtikėjimo ir pasitikėjimo kitu lenktynėse, pastangas, o kiekvienas šio kelio žingsnis priklauso nuo viduje gyvenančio Derintojo vadovavimo ir nuo Visatos Sūnaus tos gerosios dvasios, kuri taip laisvai buvo išlieta visiems materialiams kūnams, vedimo.

32:5.9 (365.5) [Pateikta Galingojo Žinianešio, laikinai priskirto prie Nebadono Aukščiausiosios Tarybos, ir į šitą misiją paskirto Salvingtono Gabrielio.]

33 Dokumentas. Vietinės visatos administracija

33:0.1 (366.1) NORS Visuotinis Tėvas, kuo tikriausiai valdo savo visą milžinišką kūriniją, bet vietinės visatos administravime jis veikia per Sūnaus Kūrėjo asmenį. Tėvas asmeniškai vietinės

visatos administraciniuose reikaluose kitokiu būdu neveikia. Šitie reikalai yra patikėti Sūnui Kūrėjui ir vietinės visatos Motinai Dvasiai ir daugybei jų vaikų. Vietinės visatos planus, politiką, ir administracinius veiksmus formuoja ir vykdo šitas Sūnus, kuris, drauge su savo partnere Dvasia, vykdomąją valdžią deleguoja Gabrieliui, o jurisdikcinę valdžią atiduoda Žvaigždynų Tėvams, Sistemų Aukščiausiesiems Valdovams, ir Planetų Princams.

1. Nebadono Mykolas

^{33:1.1 (366.2)} Mūsų Sūnus Kūrėjas yra vienu ir tuo pačiu metu kilusios Visuotiniame Tėve ir Amžinajame Sūnuje begalinės tapatybės 611.121-osios originalios sąvokos įsameninimas. Nebadono Mykolas yra “vienintelis sukurtas Sūnus,” įsameninantis dieviškumo ir begalybės šitą 611.121-ąją visuotinę sąvoką. Jo būstinė yra trikartėje šviesos buveinėje Salvingtone. Ir šita gyvenamoji vieta yra sutvarkyta šitokiu būdu, nes Mykolas yra patyręs egzistencijos intelektualių tvarinių visų trijų etapų gyvenimą: dvasinį, morontinį, ir materialų. Dėl vardo, kuris yra siejamas su jo septintuoju ir baigiamuoju savęs padovanojimu Urantijoje, apie jį kartais kalbama kaip apie Mykolą Kristų.

^{33:1.2 (366.3)} Mūsų Sūnus Kūrėjas nėra Amžinasis Sūnus, Visuotinio Tėvo ir Begalinės Dvasios egzistencialus Rojaus partneris. Nebadono Mykolas nėra Rojaus Trejybės narys. Nepaisant šito, mūsų Sūnus Šeimininkas savojoje sferoje turi visas tas dieviškąsias savybes ir galias, kokias pats Amžinasis Sūnus pademonstruotų, jeigu jis iš tikrųjų būtų Salvingtone ir veiktų Nebadone. Mykolas turi net papildomą galią ir valdžią, nes jis ne tiktai įsamenina Amžinąjį Sūnų, bet taip pat jis

visiškai išreiškia ir realiai įkūnija Visuotinio Tėvo asmenybės buvimą šitai vietinei visatai ir šitoje vietinėje visatoje. Jis net atstovauja Tėvui-Sūnui. Šitie ryšiai padaro tokį Sūnų Kūrėją pačiu galingiausiu, visapusiškiausiu, ir įtakingiausiu iš visų dieviškųjų būtybių, kurios gali tiesiogiai administruoti evoliucines visatas ir palaikyti asmenybės ryšį su nesubrendusiais tvariniais būtybėmis.

33:1.3 (366.4) Mūsų Sūnus Kūrėjas paskleidžia tokią pačią traukiamąją galią, dvasinę gravitaciją, iš vietinės visatos būstinės, kokią paskleistų Rojaus Amžinasis Sūnus, jeigu jis asmeniškai būtų Salvingtone, ir *dar daugiau*; šitas Visatos Sūnus taip pat yra ir Visuotinio Tėvo įsmeninimas Nebadono visatai. Sūnūs Kūrėjai yra asmenybės centrai Rojaus Tėvo-Sūnaus dvasinėms jėgoms. Sūnūs Kūrėjai yra Dievo Septinkarčio galingų laiko-erdvės savybių baigiamieji energijos-asmenybės sukoncentravimai.

33:1.4 (367.1) Sūnus Kūrėjas yra Visuotinio Tėvo vicegerento įsmeninimas, Amžinojo Sūnaus dieviškumo lygiavertis partneris, ir Begalinės Dvasios kūrybinis bičiulis. Mūsų visatoms ir visiems jos apgyvendintiems pasauliams Sūnus Aukščiausiasis Valdovas yra, iš esmės, Dievas. Jis iš Rojaus Dievybių įsmenina viską, ką besivystantys mirtingieji gali įžvalgiai suvokti. Šitas Sūnus ir jo partnerė Dvasia *yra* jūsų kūrėjai tėvai. Jums, Mykolas, Sūnus Kūrėjas, yra aukščiausioji asmenybė; jums, Amžinasis Sūnus yra viršaukščiausiasis—begalinė Dievybės asmenybė.

33:1.5 (367.2) Sūnaus Kūrėjo asmenyje mes turime valdovą ir dieviškąjį tėvą, kuris yra lygiai toks galingas, sumanus, ir geravalis, kokie būtų Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus,

jeigu jie abu būtų Salvingtone ir įsitrauktų į Nebadono visatos reikalų administravimą.

2. Nebadono Akščiausiasis Valdovas

33:2.1 (367.3) Sūnų Kūrėjų stebėjimai atskleidžia, jog kai kurie yra panašesni į Tėvą, kiti yra panašesni į Sūnų, tuo tarpu dar kiti yra savo abiejų begalinių tėvų mišinys. Mūsų Sūnus Kūrėjas labai aiškiai išreiškia tokius bruožus ir požymius, kurie yra panašūs į Amžinąjį Sūnų.

33:2.2 (367.4) Mykolas nusprendė organizuoti šitą visatą, ir dabar joje valdo kaip aukščiausiasis. Jo asmeninę valdžią apriboja ikiegzistencinės gravitacinės grandinės, kurios koncentruojasi Rojuje, o taip pat tai, kad supervisatos vyriausybės Dienų Senieji sau pasilieka teisę įvykdyti visus galutinius nuosprendžius, susijusius su asmenybės sunaikinimu. Asmenybė yra Tėvo išimtinė dovana, bet Sūnūs Kūrėjai, pritarus Amžinajam Sūnui, iš tikrųjų inicijuoja naujus tvarinių projektus, ir, bendradarbiaudami su savo partneriais Dvasiomis, gali pamėginti energijos-materijos naujas transformacijas.

33:2.3 (367.5) Mykolas yra Rojaus Tėvo-Sūnaus įsmeninimas Nebadono vietinei visatai ir šioje visatoje; dėl to, kada Kuriančioji Motina Dvasia, Begalinės Dvasios atstovas vietinėje visatoje, savanoriškai tapo pavaldžia Mykolui Kristui, jam sugrįžus po savo paskutiniojo savęs padovanojimo Urantijoje, tai šituo Sūnus Šeimininkas įgijo jurisdikciją “visai valdžiai danguje ir žemėje.”

^{33:2.4 (367.6)} Šitas Dieviškųjų Tarnų atsidavimas vietinių visatų Sūnams Kūrėjams paverčia šiuos Sūnus Šeimininkus Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios ribiškai pasireiškiančio dieviškumo asmenėmis talpyklomis, tuo tarpu Mykolų patyrimai, save padovanojant tvariniu, parengia juos tam, kad pavaizduotų Aukščiausiosios Būtybės patirtinį dieviškumą. Visatose nėra viena kita būtybė nėra šitaip išnaudojusi dabartinio ribinio patyrimo potencialų, ir nėra viena kita būtybė visatose neturi tokios kvalifikacijos atskiram suverenumui.

^{33:2.5 (367.7)} Nors Mykolo būstinė oficialiai yra Salvingtone, Nebadono sostinėje, bet jis daug laiko praleidžia lankydamasis žvaigždynų ir sistemų būstinėse ir net atskirose planetose. Periodiškai jis keliauja į Rojų ir dažnai vyksta į Uversą, kur tariasi su Dienų Senaisiais. Kada jo nebūna Salvingtone, tada jo vietą užima Gabrielis, kuris tuomet veikia kaip Nebadono visatos regentas.

3. Visatos Sūnūs ir Dvasia

^{33:3.1 (368.1)} Nors ir persmelkia visas laiko ir erdvės visas, bet Begalinė Dvasia iš kiekvienos vietinės visatos būstinės veikia kaip specializuotas sukoncentravimas, įgijantis visas asmenybės savybes kūrybinio bendradarbiavimo su Sūnumi Kūrėju metodo dėka. Kai dėl vietinės visatos, tai tokio Sūnaus Kūrėjo administracinė valdžia yra aukščiausioji; Begalinė Dvasia, kaip Dieviškasis Tarnas, yra linkusi iki galo padėti, nors išlieka tobulai lygiavertė.

^{33:3.2 (368.2)} Salvingtono Visatos Motina Dvasia, Mykolo partnerė, kontroliuojant ir administruojant Nebadoną, yra iš Aukščiausiųjų Dvasių šeštosios grupės, būdama iš tos

kategorijos 611.121-oji. Ji savanoriškai pasisiūlė lydėti Mykolą jo išsilaisvinimo iš Rojaus įsipareigojimų proga ir nuo tada visą laiką veikė su juo kuriant ir valdant jo visatą.

33:3.3 (368.3) Sūnus Šeimininkas yra savosios visatos asmeninis aukščiausiasis valdovas, bet visuose valdymo niuansuose bendras su Sūnumi valdovas yra Visatos Dvasia. Nors visą laiką Dvasia pripažįsta Sūnų aukščiausiuoju valdovu ir suverenu, bet visada Sūnus Dvasiai suteikia lygiavertę padėtį ir valdžios lygybę visuose sferos reikaluose. Visame savo meilės ir gyvybės padovanojimo darbe Sūnų Kūrėją visada ir amžinai tobulai paremia ir jam sumaniai padeda visaišmintė ir visą laiką ištikima Visatos Dvasia ir jos angeliškųjų asmenybių įvairiausia palyda. Toks Dieviškasis Tarnas tikrovėje yra dvasių ir dvasinių asmenybių motina, Sūnaus Kūrėjo visą laiką esantis ir visaišmintis patarėjas, Rojaus Begalinės Dvasios ištikimas ir tikras pasireiškimas.

33:3.4 (368.4) Sūnus savo vietinėje visatoje veikia kaip tėvas. Dvasia, kaip tą suprastų mirtingieji tvariniai, atlieka motinos vaidmenį, visą laiką padėdama Sūnui ir visą laiką būdama tokia, be kurios visatos valdymas neapsiena. Maišto akivaizdoje tikrai šis Sūnus ir su juo susieti Sūnūs gali veikti kaip išlaisvintojai. Niekada iš tikrųjų Dvasia negali imtis maišto pažabojimo arba valdžios apgynimo užduoties, bet visada Dvasia iš tiesų paremia Sūnų, ko tik jis besiimtų stengdamasis stabilizuoti valdymą ir apginti valdžią pasauliuose, kuriuose vyrauja blogis ir viešpatauja nuodėmė. Tikrai toks Sūnus gali atstatyti jų bendro kūrinio darbą į gėrio padėtį, bet nė vienas Sūnus negali tikėtis galutinės sėkmės be nenutrūkstamo bendradarbiavimo su Dieviškąja Dvasia ir su

jos dvasinių padėjėjų, Dievo dukrų, milžiniška gausybė, kuri taip ištikimai ir drąsiai kovoja dėl mirtingųjų žmonių gerovės ir savo dieviškųjų tėvų šlovės.

33:3.5 (368.5) Sūnui Kūrėjui užbaigus savo septintąjį ir paskutinįjį savęs padovanojimą tvariniu, Dieviškajai Dvasiai periodiškos izoliacijos netikrumai pasibaigia, ir Sūnaus pagalbininkė visatoje amžiams įsitvirtina užtikrintume ir valdyme. Būtent tada, kada, švenčių šventės metu, Sūnus Kūrėjas į sostą įžengia kaip Sūnus Šeimininkas, Visatos Dvasia, prieš susirinkusias gausybes, pirmoji viešai pareiškia ir visuotinai patvirtina, kad ji bus pavaldi Sūnui, prisiekdama ištikimybę ir paklusnumą. Šitas įvykis Nebadone atsitiko tuo metu, kada Mykolas sugrįžo į Salvingtoną po savęs padovanojimo Urantijoje. Niekada anksčiau iki šitos svarbios progos Visatos Dvasia nebuvo pripažinusi savojo pavaldumo Visatos Sūnui, ir tikrai po šito Dvasios savanoriško galios ir valdžios atsisakymo iš tikrųjų buvo galima pasakyti apie šį Sūną, jog “į jo rankas buvo atiduota visa valdžia danguje ir žemėje.”

33:3.6 (369.1) Po Kuriančiosios Motinos Dvasios šito pavaldumo pasižadėjimo, Nebadono Mykolas kilniai pripažino savo amžinąją priklausomybę nuo savo partnerės Dvasios, padarydamas šią Dvasią savo visatos sferų bendruoju valdovu, ir pareikalaudamas iš visų savo tvarinių prisiekti šiai Dvasiai tokią ištikimybę, kokią jie buvo prisiekę šiam Sūnui; ir buvo išleista ir išplatinta baigiamoji “Lygybės Deklaracija.” Nors jis ir buvo šitos vietinės visatos aukščiausiasis valdovas, bet šis Sūnus pasauliams paskelbė faktą apie šios Dvasios lygybę su juo visais asmenybės apdovanojimais ir dieviškojo charakterio požymiais. Ir tai tampa transcendentiniu modeliu net ir žemųjų

tvarinių iš erdvės pasaulių šeimos organizavimui ir valdymui. Tai yra, tikrai ir iš tiesų, šeimos ir žmogiškosios savanoriškos santuokos institucijos idealas.

^{33:3.7 (369.2)} Dabar Sūnus ir Dvasia visatai vadovauja didele dalimi taip, kaip motina ir tėvas prižiūri savo sūnų ir dukrų šeimą ir tarnauja savo šeimai. Apie Visatos Dvasią visiškai tikėtų kalbėti kaip apie Sūnaus Kūrėjo kuriančiąją kompanionę, o šių sferų tvarinius laikyti jų sūnumis ir dukromis—didžiaja ir šlovingąja šeima, turinčia neapsakomų pareigų ir begalinę globą.

^{33:3.8 (369.3)} Sūnus inicijuoja kai kurių visatos vaikų sukūrimą, tuo tarpu Dvasia yra visiškai atsakinga už tai, kad sukurtų daugybę dvasios asmenybių kategorijų, kurios dirba ir tarnauja reguliuojamos ir vadovaujamos šitos pačios Motinos Dvasios. Sukuriant kitus visatos asmenybių tipus, tiek Sūnus, tiek Dvasia veikia kartu, ir nė viename kūrybiniame veiksmo nė vienas nepadaro nieko nepasitaręs su kitu ir negavęs kito pritarimo.

4. Gabrielis — Vyriausiasis Vykdytojas

^{33:4.1 (369.4)} Ryškioji ir Ryto Žvaigždė yra asmenybės tapatumo ir idealo pirmosios sąvokos, kurią suvokė Sūnus Kūrėjas ir Begalinės Dvasios vietinės visatos pasireiškimas, įasmeninimas. Grįžtant į ankstyvasias vietinės visatos dienas, iki Sūnaus Kūrėjo ir Motinos Dvasios kūrybinio bendravimo ryšių sąjungos, sugrįžtant į tuos laikus prieš pradedant kurti jų sūnų ir dukrų visapusę šeimą, šitų dviejų dieviškųjų asmenų ankstyvo ir laisvo susivienijimo pirmasis bendras veiksmas baigėsi Sūnaus ir Dvasios aukščiausiosios dvasinės asmenybės, Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės, sukūrimu.

33:4.2 (369.5) Kiekvienoje vietinėje visatoje yra sukuriama tiktai viena tokia išminties ir didingumo būtybė. Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus gali sukurti, ir iš tikrųjų sukuria, neribotą skaičių Sūnų, kurie dieviškumu prilygsta jiems; bet tokie Sūnūs, sujungoje su Begalinės Dvasios Dukromis, kiekvienoje visatoje gali sukurti tiktai vieną Ryškiają ir Ryto Žvaigždę, būtybę, kuri yra tokia pati, kaip ir jie, ir be apribojimų turi jų sujungtą prigimtį, bet neturi jų išskirtinių teisių kurti. Salvingtono Gabrielis prigimties dieviškumu yra toks, kaip Visatos Sūnus, nors smarkiai apribotas Dievybės savybėmis.

33:4.3 (369.6) Šitas naujosios visatos tėvų pirmagimis yra unikali asmenybė, turinti daug nuostabių bruožų, kurių šiuo metu nematyti nė viename iš jo tėvų, būtybė, kuri neturi precedento savo visapusiškumu ir neįsivaizduojamu sumanumu. Šita dangiškoji asmenybė turi Sūnaus dieviškąją valią, sujungtą su Dvasios kūrybine vaizduote. Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės mintys ir veiksmai visą laiką visiškai išreikš tiek Sūnų Kūrėją, tiek Kuriančiąją Dvasią. Tokia būtybė taip pat sugeba išsamiai suprasti tiek dvasines serafines gausybes, tiek materialius evoliucinius valios tvarinius, ir su jais užmegzti nuoširdų ryšį.

33:4.4 (370.1) Ryškioji ir Ryto Žvaigždė nėra kūrėjas, bet ji yra nuostabus administratorius, yra asmeninis Sūnaus Kūrėjo administracinis atstovas. Išskyrus kūrimą ir gyvybės padovanojimą, Sūnus ir Dvasia dėl svarbių visatos veiksmų niekada nesitaria be Gabrielio.

33:4.5 (370.2) Salvingtono Gabrielis yra Neadono visatos vyriausiasis vykdytojas ir visų administracinių apeliacijų, susijusių su jos valdymu, arbitras. Šitas visatos vykdytojas buvo sukurtas su visais reikalingais savo darbui sugebėjimais,

bet patyrimą jis įgavo kartu su mūsų vietinio kūrinio augimu ir evoliucija.

33:4.6 (370.3) Gabrielis yra supervisatos mandatų, susijusių su neasmeniais reikalais vietinėje visatoje, vyriausiasis vykduojantis pareigūnas. Didžioji dalis reikalų, susijusių su Dienų Senųjų priimtais masiniais nuosprendžiais ir su prisikėlimais, sąsajoje su naująja dieviškąja tvarka, taip pat yra atiduota Gabrieliui ir jo personalui, kad juos įgyvendintų. Šitokiu būdu Gabrielis yra tiek super-, tiek vietinės visatos valdovų sujungtas vyriausiasis vykdytojas. Savo žinioje jis turi sumanų korpusą administracinių padėjėjų, sukurtų savo ypatingam darbui, evoliuciniams mirtingiesiems neapreiškiamų. Papildomai prie šitų padėjėjų, Gabrielis gali panaudoti bet kurią dangiškųjų būtybių kategoriją arba visas dangiškųjų būtybių kategorijas, veikiančias Nebadone, o taip pat jis yra «dangaus armijų»—angeliškųjų gausybių—vyriausiasis vadas.

33:4.7 (370.4) Gabrielis ir jo personalas nėra mokytojai; jie yra administratoriai. Niekada nebuvo žinoma, kad jie būtų pasitraukę iš savo nuolatinio darbo, išskyrus tuomet, kada Mykolas būdavo įsikūnijęs save padovanodamas tvariniams. Tokių savęs padovanojimų metu Gabrielis visada būdavo susietas su šio įsikūnijusio Sūnaus valia, o bendradarbiaudamas su Dienų Sąjunga, jis tapo tikruoju visatos reikalų tvarkytoju paskutiniųjų savęs padovanojimų metu. Gabrielis buvo artimai tapatinamas su Urantijos istorija ir vystymusi visą laiką po Mykolo savęs padovanojimo mirtingojo pavidalu.

33:4.8 (370.5) Be susitikimų su Gabrieliu įsikūnijimų pasauliuose ir be susitikimų tuo metu, kada vyksta bendras ir specialus

prisikėlimas pagal sąrašą, mirtingieji retai kada susitiks su juo, kada jie kils per vietinę visatą tol, kol jie nebus įtraukti į vietinio kūrinio administracinį darbą. Būdami administratoriais, nesvarbu kokios kategorijos ar laipsnio, jūs būsite pavaldūs Gabrieliui.

5. Trejybės Ambasadoriai

^{33:5.1 (370.6)} Iš Trejybės kilusiųjų asmenybių administravimas baigiasi supervisatų valdymu. Vietinės visatas apibūdina dviguba priežiūra, tėvo-motinos sąvokos pradžia. Visatos tėvas yra Sūnus Kūrėjas; visatos motina yra Dieviškasis Tarnas, vietinės visatos Kuriančioji Dvasia. Tačiau kiekvieną visatą palaimina tam tikrų asmenybių iš centrinės visatos ir Rojaus buvimas. Šitos Rojaus grupės priešakyje Nebadone yra Rojaus Trejybės ambasadorius—Salvingtono Emanuelis—Dienų Sąjunga, paskirta į Nebadono vietinę visatą. Tam tikra prasme šitas aukštas Trejybės Sūnus taip pat yra Visuotinio Tėvo asmeninis atstovas Sūnaus Kūrėjo teisme; dėl to jo yra toks vardas, Emanuelis.

^{33:5.2 (370.7)} Salvingtono Emanuelis, Trejybės Aukščiausiujų Asmenybių šeštosios kategorijos numeris 611.121-asis, yra tokio didingo orumo ir tokio nuostabaus nuolankumo būtybė, kad ji atsisako garbinimo ir dievinimo iš visų gyvų tvarinių. Jis turi tą išskirtinumą, jog visame Nebadone yra vienintelė asmenybė, kuri niekada nepripažino pavaldumo savo broliui Mykolui. Jis veikia kaip Sūnaus Aukščiausiojo Valdovo patarėjas, bet patarimą duoda tiktai tada, kada būna paprašytas. Sūnui Kūrėjui išvykus, jis gali vadovauti bet kuriai visatos aukštajai tarybai, bet visatos vykdomuosiuose reikaluose dalyvauja tiktai tada, kada būna šito prašomas

33:5.3 (371.1) Šitas Rojaus ambasadorius Nebadone nėra pavaldus vietinės visatos vyriausybės jurisdikcijai. Taip pat ir jis nesinaudoja valdžios jurisdikcija besivystančios vietinės visatos vykdomuosiuose reikaluose, išskyrus savo brolių, Dienų Ištikimųjų, tarnaujančių žvaigždynų būstinėse ryšininkais, priežiūros sferą.

33:5.4 (371.2) Dienų Ištikimieji, kaip ir Dienų Sąjunga, žvaigždynų valdovams patarimo niekada neperša ir pagalbos nesiūlo, nebent šito būna paprašyti. Šitie Rojaus ambasadoriai žvaigždynuose išreiškia Trejybės Stacionarių Sūnų, atliekančių patarėjų vaidmenį vietinėse visatose, galutinį asmenį buvimą. Žvaigždynai yra artimiau susiję su supervisatos administracija negu su vietinėmis sistemomis, kurias išimtinai administruoja asmenybės, kilusios vietinėje visatoje.

6. Bendroji Administracija

33:6.1 (371.3) Gabrielis yra vyriausiasis vykdytojas ir tikrasis Nebadono administratorius. Mykolo išvykimas iš Salvingtono jokių būdu nesutrikdo tvarkingo visatos reikalų tvarkymo. Mykolo išvykimo metu, kaip ir neseniai jam išvykus su misija į Rojų į susitikimą su Orvontono Sūnumis Šeimininkais, šios visatos regentu būna Gabrielis. Tokiais momentais Gabrielis dėl visų pagrindinių problemų visada stengiasi gauti patarimą iš Salvingtono Emanuelio.

33:6.2 (371.4) Tėvas Melkizedekas yra pirmasis Gabrielio padėjėjas. Kada Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės nebūna Salvingtone, tada jos pareigas prisiima šitas pirmasis Sūnus Melkizedekas.

33:6.3 (371.5) Visatos įvairios žemesnio lygio administracijos turi joms paskirtas tam tikras specialias pareigų sferas. Nors, apskritai, sistemos vyriausybė rūpinasi savo planetų gerove, bet ji ypatingai rūpinasi gyvųjų būtybių fiziniu statusu, biologinėmis problemomis. Savo ruožtu, žvaigždynų valdovai ypatingą dėmesį kreipia į visuomenines ir valdymo sąlygas, vyraujančias skirtingose planetose ir sistemose. Žvaigždyno valdymas daugiausia yra įgyvendinamas suvienijimo ir stabilizavimo dėka. Dar aukščiau, visatos valdovai yra labiau užsiėmę dvasiniu valdų statusu.

33:6.4 (371.6) Ambasadoriai yra paskiriami juridiniu dekretu ir atstovauja visatoms kitose visatose. Konsulai yra vienu žvaigždynų atstovai kituose žvaigždynuose ir visatos būstinėje; jie yra paskiriami įstatyminiu dekretu ir veikia tikrai tarp vietinės visatos ribų. Sistemos Aukščiausiojo Valdovo vykdančiuoju dekretu yra pasiunčiami Stebėtojai, kad tai sistemai atstovautų kitose sistemose ir žvaigždyno sostinėje, ir jie, taip pat, veikia tikrai tarp vietinės visatos ribų.

33:6.5 (371.7) Iš Salvingtono, transliuojamos programos tuo pačiu metu yra nukreipiamos į žvaigždynų būstines, sistemų būstines, ir į atskiras planetas. Visos aukštesnės dangiškųjų būtybių kategorijos sugeba pasinaudoti šita tarnyste, kad bendrautų su savo bičiuliais, pasklidusiais po visą visatą. Visatos transliuojama programa pasiekia visus apgyvendintus pasaulius, nepriklausomai nuo jų dvasinio statuso.

33:6.6 (372.1) Ryšys tarp planetų yra atimtas tikrai iš tų pasaulių, kurie yra dvasiniame karantine. Žvaigždynų programas periodiškai pasiumčia iš žvaigždyno būstinės Žvaigždynų Tėvų vyriausiasis.

33:6.7 (372.2) Chronologiją nustato, apskaičiuoja, ir reguliuoja speciali būtybių grupė Salvingtone. Standartinė Nebadono diena prilygsta aštuoniolikai dienų ir šešioms valandoms Urantijos laiku, plus dvi su puse minutės. Nebadono metus sudaro visatos skriejimo laiko segmentas Uversos grandinės atžvilgiu, ir yra lygus visatos standartiniu laiku vienam šimtui dienų, maždaug penkeriems metams Urantijos laiku.

33:6.8 (372.3) Nebadono laikas, transliuojamas iš Salvingtono, yra standartinis visiems žvaigždynams ir sistemoms šitoje vietinėje visatoje. Kiekvienas žvaigždynas savo reikalus tvarko pagal Nebadono laiką, bet sistemos turi savo pačių laiką, kaip ir atskiros planetos turi savo laiką.

33:6.9 (372.4) Diena Satanijoje, kaip apskaičiuojama Jeruseme, yra truputėlį trumpesnė (1 valanda 4 minutėmis 15 sekundžių) už tris dienas Urantijos laiku. Šitie laikai yra apskritai žinomi kaip Salvingtono arba visatos laikas, ir Satanijos arba sistemos laikas. Standartinis laikas yra visatos laikas.

7. Nebadono Teismai

33:7.1 (372.5) Sūnus Šeimininkas, Mykolas, aukščiausiu laipsniu rūpinasi trimis dalykais: kūrimu, gyvybės palaikymu, ir tarnavimu. Jis asmeniškai nedalyvauja juridiniame visatos darbe. Kūrėjai savo tvarinių niekada neteisia; šitai yra išimtinė funkcija tokių tvarinių, kurie turi aukštą išlavinimą ir realų tvarinio patyrimą.

33:7.2 (372.6) Visas Nebadono juridinis mechanizmas yra pavaldus Gabrieliui. Aukštieji teismai, esantys Salvingtone, yra užimti bendromis visatos svarbos problemomis ir apeliacinėmis

bylomis, patenkančiomis iš sistemų tribunolų. Tokių visatos teismų yra septyniasdešimt atšakų, o jie veikia septyniuose skyriuose po dešimt sekcijų kiekviename. Visoms svarstomoms byloms vadovauja dvigubas magistratas, kurį sudaro vienas teisėjas, turintis tobulumo antecedentus, ir vienas teisėjas, turintis kylančiojo patyrimą.

33:7.3 (372.7) Kas susiję su jurisdikcija, tai vietinės visatos teismai yra apriboti tokiuose reikaluose:

33:7.4 (372.8) 1. Vietinės visatos administracija rūpinasi kūrimu, evoliucija, gyvybės palaikymu, ir tarnavimu. Dėl to, visatos tribunolams nėra suteikta teisė pateikti nuosprendį tokiose bylose, kuriose yra nagrinėjamas klausimas dėl amžinojo gyvenimo ir mirties. Tai nėra susiję su natūralia mirtimi, kokia yra mirštama Urantijoje, bet jeigu iškyla klausimas, jog būtų priimtas nuosprendis dėl teisės toliau egzistuoti, amžinai gyventi, tai jis turi būti perduodamas Orvontono tribunolams, ir jeigu yra priimamas individui nepalankus nuosprendis, tai visi nuosprendžiai dėl sunaikinimo yra įvykdomi supervyriausybės valdovų įsakymu, ir per jų agentūras.

33:7.5 (372.9) 2. Dėl bet kurio Vietinės Visatos Dievo Sūnaus nusižengimo arba nelojalumo, kuris sukelia pavojų jų, kaip Sūnų, statusui ir valdžiai, niekada nepriimamas nuosprendis Sūnaus tribunoluose; toks nesusipratimas nedelsiant būtų perduotas į supervisatos teismus.

33:7.6 (372.10) 3. Klausimą dėl vietinės visatos bet kurios sudedamosios dalies—tokios, kaip vietinė sistema—sugrąžinimo į visiško dvasinio statuso broliją vietiniame

kūrinyje po dvasinės izoliacijos būtina suderinti supervisatos aukštojoje asamblėjoje.

^{33:7.7 (373.1)} Visuose kituose reikaluose Salvingtono teismai yra galutiniai ir aukščiausieji. Negalima pateikti jokios apeliacijos dėl šitų nuosprendžių ir dekretų ir nėra jokios galimybės šitų nuosprendžių ir dekretų išvengti.

^{33:7.8 (373.2)} Kad ir kokie neteisingi kartais galėtų atrodyti nuosprendžiai, priimami Urantijoje žmogiškųjų ginčų atžvilgiu, bet visatoje iš tiesų vyrauja teisingumas ir dieviškas nešališkumas. Jūs dabar gyvenate gerai sutvarkytoje visatoje, ir anksčiau ar vėliau jūs galite būti tikri, kad su jumis bus pasielgta teisingai, net ir gailestingai.

8. Istatymus leidžiančioji ir vykdančioji funkcijos

^{33:8.1 (373.3)} Salvingtone, Nebadono būstinėje, nėra tikrų įstatymus priimančiųjų organų. Visatos būstinės pasauliai didele dalimi rūpinasi teisingumo įgyvendinimu. Vietinės visatos įstatymus leidžiančiosios asamblėjos yra vieno šimto žvaigždynų būstinėse. Sistemos daugiausia rūpinasi vietinių kūrinių vykdymu ir administraciniu darbu. Sistemų Aukščiausieji Valdovai ir jų padėjėjai vykdo žvaigždynų valdovų įstatyminius mandatus ir įgyvendina visatos aukštųjų teismų juridinius dekretus.

^{33:8.2 (373.4)} Nors tikrasis įstatymų priėmimas visatos būstinėje ir nevyksta, bet Salvingtone iš tikrųjų veikia daug įvairių patariamųjų ir tiriamųjų asamblėjų, sudarytų įvairiai ir tvarkomų pagal savo paskirtį ir tikslą. Kai kurios yra

nuolatinės; kitos yra paleidžiamos po to, kada savo tikslą įgyvendina.

33:8.3 (373.5) Vietinės visatos *aukščiausiojoje taryboje* yra po tris narius iš kiekvienos sistemos ir po septynis atstovus iš kiekvieno žvaigždyno. Izoliuotos sistemos šitoje asamblėjoje atstovavimo neturi, bet joms yra leidžiama pasiųsti stebėtojus, kurie dalyvauja visose tarybos diskusijose ir jas analizuoja.

33:8.4 (373.6) *Tas vienas šimtas aukščiausiojo patvirtinimo tarybų* taip pat yra Salvingtone. Šitų tarybų prezidentai sudaro Gabrielio tiesioginį veikiantį kabinetą.

33:8.5 (373.7) Aukštųjų visatos patariamųjų tarybų visi įrodymai yra perduodami į Salvingtono teisminius organus arba į įstatymus priimančias žvaigždynų asamblėjas. Šitos aukštosios tarybos neturi valdžios ir galios, kad savo rekomendacijas įgyvendintų. Jeigu jų patarimas yra grindžiamas visatos fundamentaliais įstatymais, tuomet iš tiesų Nebadono teismai priima nurodymus dėl tokio patarimo įgyvendinimo; bet jeigu jų rekomendacijos yra susijusios su vietinėmis arba nepaprastomis sąlygomis, tada jos turi patekti žemyn į žvaigždyno įstatymus priimančias asamblėjas, kad būtų apsvarstytos, o tada, sistemų valdžiai, kad būtų įvykdytos. Šitos aukščiausiosios tarybos yra, tikrovėje, visatos viršįstatyminiai organai, bet jos veikia neturėdamos valdžios įstatymus priimti ir galios juos įgyvendinti.

33:8.6 (373.8) Nors mes kalbame apie visatos administravimą vartodami terminus “teismai” ir “asamblėjos,” bet reikėtų suprasti, jog šitos dvasinės transakcijos labai skiriasi nuo

primityvesnės ir materialesnės Urantijos veiklos, turinčios atitinkamus pavadinimus.

33:8.7 (373.9) [Pateikta Nebadono Archangelų Vadovo.]

34 Dokumentas. Vietinės visatos Motina Dvasia

34:0.1 (374.1) KADA Sūnų Kūrėją įsmenina Visuotinis Tėvas ir Amžinasis Sūnus, tada iš tiesų Begalinė Dvasia individualizuoja savo pačios naują ir unikalų atstovavimą tam, kad šitą Sūnų Kūrėją lydėtų į erdvės valdas, kad būtų jo palydovas, iš pradžių, fiziškai organizuojant, vėliau, sukuriant naujai suprojektuotą visatą ir tarnaujant jos tvariniams.

34:0.2 (374.2) Kuriančioji Dvasia reaguoja tiek į fizinę tikrovę, tiek į dvasinę tikrovę; lygiai taip reaguoja ir Sūnus Kūrėjas; ir šitokiu būdu jie iš tikrųjų yra lygiaverčiai ir partneriai valdant laiko ir erdvės vietinę visatą.

34:0.3 (374.3) Šitos Dukros Dvasios yra iš Begalinės Dvasios esmės, bet jos vienu ir tuo pačiu metu negali veikti fizinio kūrimo ir dvasinio tarnavimo darbe. Fiziniame kūrime Visatos Sūnus parūpina modelį, tuo tarpu Visatos Dvasia inicijuoja fizinės tikrovės materializavimą. Sūnus operuoja energijos modeliais, bet Dvasia šituos energetinius kūrinius transformuoja į fizines substancijas. Nors tam tikra prasme šitą Begalinės Dvasios ankstyvąjį buvimą visatoje sunku pavaizduoti kaip asmenį, nepaisant šito, Sūnui Kūrėjui šis Dvasia partneris yra asmenis ir visada veikia kaip atskiras individas.

1. Kuriančiosios Dvasios Įsmeninimas

34:1.1 (374.4) Supervisatos energijų centrams užbaigus žvaigždėtų ir planetinių grupių fizinį organizavimą ir energetinių grandinių sukūrimą, po šito pradinio kūrimo darbo, kurį atliko Begalinės Dvasios agentūros, veikiančios per vietinės visatos kuriantįjį sukoncentravimą ir, vadovaujant šitam sukoncentravimui, Sūnus Mykolas paskelbia, jog toliau naujai organizuojamoje visatoje turi būti projektuojama gyvybė. Rojui pripažinus šią ketinimų deklaraciją, Rojaus Trejybėje įvyksta pritarimo reakcija, po kurios Dievybių dvasiniame švytėjime išnyksta toji Pagrindinė Dvasia, kurios supervisatoje yra organizuojamas šitas naujasis kūrinys. Tuo tarpu likusios Pagrindinės Dvasios susiburia netoli šitos centrinės Rojaus Dievybių buveinės, ir vėliau, kada Dievybės apkabintoji Pagrindinė Dvasia pasirodo prieš savo bičiulius, įvyksta tai, kas yra žinoma kaip “pirminis išsiveržimas.” Tai yra milžiniškas dvasinis blyksnis, toks reiškinys, kuris yra aiškiai matomas iki pat konkrečios supervisatos būstinės; ir vienu metu su šituo mažai suprantamu Trejybės pasireiškimu žymiai pasikeičia kuriančiojo dvasios buvimo ir Begalinės Dvasios energijos, esančios atitinkamoje vietinėje visatoje, pobūdis. Reaguojant į šituos Rojaus reiškinius nedelsiant įsiasmenina, pačioje Sūnaus Kūrėjo akivaizdoje, naujas asmenis Begalinės Dvasios atstovavimas. Tai yra Dieviškasis Tarnas. Sūnaus Kūrėjo individualizuota Kuriančioji Dvasia padėjėja tapo jo asmeniniu kuriančiuoju partneriu, vietinės visatos Motina Dvasia.

34:1.2 (375.1) Iš Bendrai Veikiančiojo šito naujojo asmenio atsiskyrimo ir per šią atsiskyrimą išeina dvasinės energijos ir dvasinio poveikio sukurtos srovės ir nustatytos grandinės, nulemtos tam, kad persmelktų tos vietinės visatos visus pasaulius ir būtybes. Tikrovėje, šitas naujas ir asmenis buvimas

yra ne kas kita, kaip anksčiau egzistavusios ir mažiau asmenės Sūnaus partnerės jo ankstyvesniame darbe fiziškai organizuojant visatą transformavimas.

34:1.3 (375.2) Tai yra stulbinančios dramos atpasakojimas keliais žodžiais, bet jis išreiškia maždaug viską, ką būtų galima pasakyti apie šitas svarbias transakcijas. Jos yra akimirksninės, nepastebimos, ir nesuvokiamos; metodo ir procedūros paslaptis glūdi Rojaus Trejybės krūtinėje. Tiktai dėl vieno dalyko mes esame tikri: Dvasios buvimas vietinėje visatoje grynai fizinio kūrimo arba organizavimo metu buvo nevisiškai atskirtas nuo Rojaus Begalinės Dvasios dvasios; tuo tarpu prižiūrinčiajai Pagrindinei Dvasiai iš naujo pasirodžius po Dievų slapto apkabinimo ir po dvasinės energijos blyksnio, Begalinės Dvasios vietinės visatos pasireiškimas staiga ir visiškai pasikeičia į asmenį panašumą tos Pagrindinės Dvasios, kuri buvo transmutuojančiame ryšyje su Begaline Dvasia. Šitokiu būdu vietinės visatos Motina Dvasia įgauna tokią asmenę prigimtį, kuri yra nuspalvinta sutinkamai su astronominės jurisdikcijos supervisatos Pagrindinės Dvasios prigimtimi.

34:1.4 (375.3) Šitas Begalinės Dvasios įasmenintas buvimas, vietinės visatos Kuriančioji Motina Dvasia, Satanijoje yra žinoma kaip Dieviškasis Tarnas. Iš esmės šitas Dievybės pasireiškimas yra dieviškasis individas, dvasinis asmuo. Ir jį šitaip pripažįsta ir tokiu laiko Sūnus Kūrėjas. Būtent per šitą Trečiojo Šaltinio ir Centro lokalizavimą ir įasmeninimą mūsų vietinėje visatoje šitoji Dvasia vėliau galėjo tapti taip iki galo pavaldi Sūnui Kūrėjui, kad apie šitą Sūnų buvo teisingai pasakyta, “Jam buvo patikėta visa valdžia danguje ir žemėje.”

2. Dieviškojo Tarno prigimtis

34:2.1 (375.4) Patyręs žymias asmenybės metamorfozes gyvybės sukūrimo metu, Dieviškasis Tarnas veikia kaip asmuo, ir jam asmeniškai būdinga maniera bendradarbiauja su Sūnumi Kūrėju planuojant ir valdant jų vietinio kūrinio gausybę reikalų. Daugeliui visatos būtybių tipų net ir šitas Begalinės Dvasios atstovas gali neatrodyti, jog yra visiškai asmenis per tuos amžius, kurie eina iki Mykolo baigiamojo savęs padovanojimo; bet po to, kada Sūnus Kūrėjas yra pakeliamas į Sūnaus Šeimininko suverenią valdžią, tada Kuriančiosios Motinos Dvasios asmenės savybės yra tiek padidinamos, kad ją asmeniškai atpažįsta visi kontaktuojantys individai.

34:2.2 (375.5) Nuo ankstyviausiojo susivienijimo su Sūnumi Kūrėju Visatos Dvasia turi Begalinės Dvasios visas fizinės kontrolės savybes, įskaitant ir visišką antigravitacijos dovaną. Pasiekusi asmenį statusą, Visatos Dvasia vykdo, vietinėje visatoje, proto gravitacijos visišką ir užbaigtą kontrolę lygiai taip, kaip ją vykdytų ir Begalinė Dvasia, jeigu ji čia būtų asmeniškai.

34:2.3 (375.6) Kiekvienoje vietinėje visatoje Dieviškasis Tarnas veikia sutinkamai su Begalinės Dvasios prigimtimi ir neatskiriamomis savybėmis, kaip jos yra įkūnytos vienoje iš Septynių Pagrindinių Dvasių. Nors bazinis charakterio vienodumas yra visose Visatos Dvasiose, bet taip pat yra funkcijos skirtingumas, kurį nulemia jų kilmė per vieną iš Septynių Pagrindinių Dvasių. Šitas kilmės skirtingumas paaiškina ir skirtingus metodus, kada vietinių visatų Motinos Dvasios veikia skirtingose supervisatose. Bet visais esminiais dvasiniais požymiais šitos Dvasios yra tapačios, vienodai dvasinės, ir visiškai dieviškos, nepriklausomai nuo supervisatos skirtingumo.

34:2.4 (376.1) Kuriančioji Dvasia kartu su Sūnumi Kūrėju yra atsakinga už tvarinių sukūrimą pasaulyuose ir niekada Sūnaus neapvilia iš visų jėgų stengdamasi šiuos kūrinius remti ir saugoti. Gyvybė yra kuriama ir palaikoma per Kuriančiosios Dvasios agentūrą. “Tu pasiunti savo Dvasią, ir jie būna sukuriami. Tu atnaujini žemės veidą.”

34:2.5 (376.2) Kuriant protingų tvarinių visatą, Kuriančioji Motina Dvasia iš pradžių veikia visatos tobulumo sferoje, bendradarbiauja su Sūnumi sukuriant Ryškiają ir Ryto Žvaigždę. Vėliau šios Dvasios palikuonys vis labiau artėja prie planetoje sukurtų būtybių kategorijos, net ir taip, kaip Sūnūs pagal gradaciją eina žemyn nuo Melkizedekų iki Materialiųjų Sūnų, kurie realiai kontaktuoja su sferų mirtingaisiais. Mirtingųjų tvarinių vėlesnėje evoliucijoje Sūnūs Gyvybės Nešėjai parūpina fizinį kūną, pagamintą iš sferoje egzistuojančios organizuotos medžiagos, tuo tarpu Visatos Dvasia prisideda “gyvybės pūstelėjimu.”

34:2.6 (376.3) Nors didžiosios visatos septintasis segmentas, daugeliu atžvilgių, gali būti uždelstas savo vystymesi, bet mąstantys mūsų problemų tyrinėtojai per ateinančius amžius laukia nepaprastai gerai išbalansuoto kūrinio evoliucijos. Mes numatome šitą aukštą simetrijos laipsnį Orvontone, nes šitai visatai vadovaujanti Dvasia yra Pagrindinių Dvasių danguje vadovė, būdama dvasios išmintimi, įkūnijančia visų trijų amžinųjų Dievybių bruožų ir charakterio išbalansuotą sąjungą ir tobulą suderinimą. Mes atsilieiname ir mūsų vystymasis yra uždelstas, palyginus su kitais sektoriais, bet neabejotinai mūsų laukia transcendentinis vystymasis ir neturintis precedento pasiekimas kada nors per ateities amžinuosius amžius.

3. Sūnūs ir Dvasia laike ir Erdvėje

^{34:3.1 (376.4)} Nei Amžinojo Sūnaus, nei Begalinės Dvasios neapriboja ir nesąlygoja nei laikas, nei erdvė, bet didžiąją dalį jų palikuonių apriboja ir sąlygoja ir laikas, ir erdvė.

^{34:3.2 (376.5)} Begalinė Dvasia persmelkia visą erdvę ir gyvena amžinybės apskritime. Vis tiek, savo asmeniniuose ryšiuose su laiko vaikais, Begalinės Dvasios asmenybės dažnai turi atsižvelgti į laiko elementus, nors ne tiek, kiek į erdvę. Daug proto institucijų nekreipia dėmesio į erdvę, bet patiria laiko atsilikimą, koordinuodamos skirtingus visatos tikrovės lygius. Atsiskyrusysis Žinianešys iš tiesų nepriklauso nuo erdvės, išskyrus tai, kad keliaujant iš vienos vietos į kitą laikas yra reikalingas; ir yra panašių esybių, jums nežinomų.

^{34:3.3 (376.6)} Kuriančioji Dvasia savo asmeninių išskirtinių teisių požiūriu yra visiškai ir iš viso nepriklausoma nuo erdvės, bet ne nuo laiko. Tokios Visatos Dvasios jokio specializuoto asmeninio buvimo nėra nei žvaigždyno, nei sistemos būstinėse. Ji vienodai ir paskleistai yra per visą savo vietinę visatą ir, dėl to, tiesiogine prasme ir asmeniškai ji yra viename pasaulyje lygiai tiek, kiek ir kitame.

^{34:3.4 (376.7)} Tiktai kas susiję su laiko elementu, Kuriančioji Dvasia savo visatos tarnystėse iš tiesų yra visą laiką apribota. Sūnus Kūrėjas per visą savo visatą veikia akimirksniu, bet Kuriančioji Dvasia visatos proto tarnystėje turi į laiką atsižvelgti, išskyrus tuos atvejus, kada ji sąmoningai ir suplanuotai pasinaudoja Visatos Sūnaus asmeninėmis išskirtinėmis teisėmis. Atlikdama grynai dvasinę funkciją Kuriančioji Dvasia taip pat veikia

nepriklausomai nuo laiko, o taip pat bendradarbiaudama su paslaptįgąja visatos atspindėjimo funkcija.

^{34:3.5 (377.1)} Nors Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos grandinė veikia nepriklausomai tiek nuo laiko, tiek nuo erdvės, bet Sūnų Kūrėjų visos funkcijos nėra išlaisvintos iš erdvės apribojimų. Jeigu nekreipti dėmesio į transakcijas, vykstančias evoliuciniuose pasauliuose, tai šitie Sūnūs Mykolai atrodo, jog gali veikti santykinai nepriklausomai nuo laiko. Tokio Sūnaus Kūrėjo nevaržo laikas, bet jį sąlygoja erdvė; jis asmeniškai negali būti tuo pačiu metu dviejose vietose. Nebadono Mykolas veikia be laiko savo paties visatoje, o atspindėjimo dėka jis praktiškai šitaip veikia supervisatoje. Jis be laiko efekto tiesiogiai bendrauja su Amžinuoju Sūnumi.

^{34:3.6 (377.2)} Dieviškasis Tarnas yra Sūnaus Kūrėjo supratingas pagalbininkas, įgalinantis jį įveikti savo įgimtus apribojimus, susijusius su erdve, ir prisiderinti prie savo įgimtų apribojimų, susijusių su erdve, nes, kada šiedu veikia administracinėje sąjungoje, tada tarp savo vietinio kūrinio ribų jie iš esmės nepriklauso nuo laiko *ir* erdvės. Dėl to, kaip tas praktiškai yra matoma visoje vietinėje visatoje, Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Dvasia paprastai veikia nepriklausomai tiek nuo laiko, tiek nuo erdvės, kadangi kiekvienam iš jų visada yra prieinamas kito išlaisvinimas iš laiko ir erdvės.

^{34:3.7 (377.3)} Tikrai absoliučios būtybės yra nepriklausomos nuo laiko ir erdvės absoliučia prasme. Didžiąją daugumą tiek Amžinajam Sūnui, tiek Begalinei Dvasiai pavaldžių asmenų veikia tiek laikas, tiek erdvė.

^{34:3.8 (377.4)} Kada Kuriančioji Dvasia tampa “sąmoningai suvokiančia erdvę,” tada ji rengiasi apibrėžtą “erdvės sferą” suvokti kaip savąją, tokią sferą, kurioje ji turėtų būti erdvės nevaržoma, priešingai negu visa kita erdvė, kuri ją sąlygotų. Kiekvienas yra laisvas pasirinkti ir veikti tikrai tarp savosios sąmonės valdų ribų.

4. Vietinės visatos grandinės

^{34:4.1 (377.5)} Nebadono vietinėje visatoje yra trys atskiros dvasinės grandinės:

^{34:4.2 (377.6)} 1. Sūnaus Kūrėjo padovanota dvasia, Guodėja, Tiesos Dvasia.

^{34:4.3 (377.7)} 2. Dieviškojo Tarno dvasinė grandinė, Šventoji Dvasia.

^{34:4.4 (377.8)} 3. Intelektu tarnystės grandinė, įskaitant daugiau ar mažiau suvienytą, bet skirtingą septynių pagalbinių proto dvasių veikimą.

^{34:4.5 (377.9)} Sūnūs Kūrėjai yra apdovanoti tokia dvasia, kuri būna visatoje ir kuri daugeliu atžvilgių yra analogiška Rojaus Septynių Pagrindinių Dvasių dvasiai. Tai yra Tiesos Dvasia, kurią pasauliui išlieja save padovanojantis Sūnus, gavęs dvasinį rangą tokiai sferai. Šita padovanota Guodėja yra toji dvasinė jėga, kuri visą laiką traukia visus tiesos ieškotojus prie To, kuris yra tiesos įsameninimas vietinėje visatoje. Šitoji dvasia yra įgimtas Sūnaus Kūrėjo sugebėjimas, kylantis iš jo dieviškosios prigimties lygiai taip, kaip didžiosios visatos pagrindinės grandinės yra kilusios iš Rojaus Dievybių asmenybių buvimo.

34:4.6 (377.10) Sūnus Kūrėjas gali atvykti ir išvykti; jo asmeninis buvimas gali būti vietinėje visatoje ar kur nors kitur; bet Tiesos Dvasia veikia netrikdoma, nes šitas dieviškasis buvimas, nors kilo iš Sūnaus Kūrėjo asmenybės, bet funkciškai yra sukoncentruotas Dieviškojo Tarno asmenyje.

34:4.7 (378.1) Tačiau, Visatos Motina Dvasia iš vietinės visatos būstinės pasaulio neišvyksta niekada. Sūnaus Kūrėjo dvasia gali veikti ir veikia nepriklausomai nuo Sūnaus asmeninio buvimo, bet su jos asmenine dvasia yra ne taip. Dieviškojo Tarno Šventoji Dvasia taptų nefunkcionaliai, jeigu kartais jos asmeninis buvimas iš Salvingtono būtų pašalintas. Atrodo, kad jos dvasinis buvimas yra pastoviai įtvirtintas visatos būstinės pasaulyje, ir būtent šitas pats faktas įgalina Sūnaus Kūrėjo dvasią veikti nepriklausomai nuo Sūnaus buvimo vietos. Visatos Motina Dvasia veikia kaip Tiesos Dvasios sukoncentravimas ir centras visatoje, o taip pat ir kaip savo pačios asmeninės įtakos, Šventosios Dvasios, sukoncentravimas ir centras visatoje.

34:4.8 (378.2) Tėvas-Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Motina Dvasia abu skirtingai prisideda prie proto padovanojimo savosios vietinės visatos vaikams. Bet Kuriančioji Dvasia nedovanoja proto tol, kol jai nėra suteiktos asmeninės išskirtinės teisės.

34:4.9 (378.3) Virševoliucinės asmenybės kategorijos vietinėje visatoje yra apdovanotos supervisatos proto modelio vietinės visatos tipu. Evoliucinės gyvybės žmogiškosios ir ikižmogiškosios kategorijos yra apdovanotos tokiais proto tipais, kokius globoja pagalbinės proto dvasios.

34:4.10 (378.4) Septynios pagalbinės proto dvasios yra vietinės visatos Dieviškojo Tarno kūrinys. Šitos proto dvasios yra panašios charakteriu, bet skirtingos galia, ir visos vienodai turi Visatos Dvasios prigimties, nors vargu ar jas kas nors be jų Motinos Kūrėjos laiko asmenybėmis. Šiems septyniems padėjėjams buvo suteikti tokie vardai: *išminties* dvasia, *garbinimo* dvasia, *patarimo* dvasia, *žinių* dvasia, *drąsos* dvasia, *supratimo* dvasia, *intuicijos* — greito suvokimo—dvasia.

34:4.11 (378.5) Tai yra tos “septynios Dievo dvasios,” “kaip lempos degančios prieš sostą,” kurį pranašas pamatė vizijos simboliais. Bet jis nematė keturių ir dvidešimties sargybinių vietų prie šitų septynių pagalbinių proto dvasių. Šitas įrašas išreiškia dviejų pasakojimų supainiojimą, vieno, susijusio su visatos būstine, ir kito, susijusio su sistemos sostine. Keturių ir dvidešimties vyresniųjų vietos yra Jeruseme, apgyvendintų pasaulių jūsų vietinės sistemos būstinėje.

34:4.12 (378.6) Bet Jonas rašė būtent apie Salvingtoną: “Ir iš šio sosto liejosi žaibai ir griaustiniai, ir balsai”—visatos transliuojamos programos vietinėms sistemoms. Jis taip pat įsivaizdavo vietinės visatos reguliuojančius kontrolės tvarinius, būstinės pasaulio gyvuosius kompasus. Šitą reguliuojamąją kontrolę Nebadone atlieka Salvingtono keturi kontrolės tvariniai, kurie veikia visatos srovėmis ir kuriems sumaniai padeda pirmoji veikianti proto dvasia, intuicijos padėjėjas, “greito supratimo” dvasia. Bet šitų keturių tvarinių—pavadintų žvėrimis—pavaizdavimas, deja, buvo suterštas; jie yra neprilygstamo grožio ir nuostabios formos.

34:4.13 (378.7) Keturios kompasų kryptys yra visuotinės ir neatskiriamos nuo Nebadono gyvybės. Visi gyvi tvariniai turi

kūno daleles, kurios yra jautrios ir reaguoja į šitas reguliuojančias sroves. Šitie tvarinių kūriniai yra padauginami žemyn per visą visatą iki atskirų planetų ir, kartu su pasaulių magnetinėmis jėgomis, taip sužadina mikroskopinių kūnelių gausybės gyvuliniam organizme, kad šitos kryptinės ląstelės visą laiką atsisuka į šiaurę ir į pietus. Šitaip visatos gyvose būtybėse orientavimosi pojūtis yra pastoviai nustatytas visam laikui. Šitas pojūtis nėra toks stiprus, kad būtų žmonijos sąmoningai suvokiamas turtas. Šitie kūneliai Urantijoje pirmą kartą buvo pastebėti maždaug šito pasakojimo metu.

5. Dvasios tarnavimas

34:5.1 (379.1) Dieviškasis Tarnas bendradarbiauja su Sūnumi Kūrėju, formuluojant gyvybę ir kuriant būtybių naujas kategorijas iki savo septintojo savęs padovanojimo laiko, o vėliau, po jo pakėlimo į visatos visišką suverenumą, toliau tęsia bendradarbiavimą su Sūnumi ir su Sūnaus padovanota dvasia, tolimesnio tarnavimo pasauliui ir planetos žengimo į priekį darbe.

34:5.2 (379.2) Apgyvendintuose pasauliuose Dvasia pradeda evoliucinio žengimo į priekį darbą, pradedant valdų materija be gyvybės, iš pradžių padovanojant augalinę gyvybę, tada gyvulinius organizmus, tada žmogiškosios egzistencijos pirmąsias kategorijas; ir kiekvienas vėliau einantis įkūnijimas prisideda prie tolimesniojo planetinės gyvybės evoliucinio potencialo atskleidimo nuo pirminių ir primityviųjų etapų iki turinčių valią tvarinių pasirodymo. Šią Dvasios darbą didžiaja dalimi įgyvendina šios septynios pagalbinės dvasios, vilties dvasios, besivystančių planetų suvienijantis ir koordinuojantis

dvasinis protas, visą laiką ir suvienytai vedantis žmonių rases link aukštesniųjų idėjų ir dvasinių idealų.

34:5.3 (379.3) Mirtingasis žmogus iš pradžių patiria Dvasios tarnavimą bendrai su protu, kada evoliucinių tvarinių grynai gyvulinis protas išvysto sugebėjimą priimti garbinimo ir išminties pagalbines dvasias. Šitas šeštojo ir septintojo padėjėjų tarnavimas pažymi proto evoliuciją, peržengiančią per dvasinio tarnavimo slenkstį. Ir iš tiesų nedelsiant tokie protai, atliekantys garbinimo ir išminties funkcijas, yra įtraukiami į Dieviškojo Tarno dvasines grandines.

34:5.4 (379.4) Kada protas yra šitokiu būdu apdovanotas Šventosios Dvasios tarnavimu, tada jis turi sugebėjimą tam, kad (sąmoningai ar nesąmoningai) pasirinktų Visuotinio Tėvo dvasinį buvimą—Minties Derintoją. Bet būtent tada, kada save padovanojantis Sūnus būna išlaisvinęs Tiesos Dvasią planetinei tarnystei visiems mirtingiesiems, tiktai tada visi normalūs protai būna automatiškai parengti tam, kad priimtų Minties Derintojus. Tiesos Dvasia dirba su Dieviškojo Tarno dvasios buvimu kaip viena. Šitas dualus dvasinis ryšys plevena virš pasaulių, stengdamasis mokyti tiesos ir dvasiškai apšviesti žmonių protus, įkvėpti kylančiųjų rasių tvarinių sielas ir visą laiką vesti tautas, gyvenančias evoliucinėse planetose, link jų dieviškojo likimo Rojaus tikslo.

34:5.5 (379.5) Nors Tiesos Dvasia yra išliejama visiems kūnams, bet šio Sūnaus šitos dvasios funkciją ir galią visiškai apriboja žmogaus asmeninis imlumas tam, kas sudaro save padovanojusiojo Sūnaus misijos esmę. Šventoji Dvasia iš dalies yra nepriklausoma nuo žmogiškojo požiūrio ir iš dalies yra sąlygojama žmogaus valios sprendimų ir

bendradarbiavimo. Nepaisant šito, Šventosios Dvasios veikimas tampa vis efektyvesnis, sušventinant ir sudvasinant vidinį gyvenimą tų mirtingųjų, kurie labiau iki galo *paklūsta* dieviškajam vedimui.

34:5.6 (379.6) Kaip individai jūs asmeniškai neturite Tėvo-Sūnaus Kūrėjo arba Kuriančiosios Motinos Dvasios dvasios atskirtos dalies arba esybės; šitie tarnai neužmezga ryšio su individualaus proto mąstymo centrais, o taip pat ir negyvena jų viduje, kaip iš tiesų ryšį užmezga ir kaip gyvena Paslaptieji Pagalbininkai. Minties Derintojai yra Visuotinio Tėvo ikiasmenės tikrovės konkretūs individualizavimai, realiai gyvenantys mirtingojo prote, kaip pati to proto dalis, ir jie visą laiką dirba tobuloje harmonijoje su Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios sujungtomis dvasiomis.

34:5.7 (380.1) Begalinės Dvasios Visatos Dukros Šventosios Dvasios, Amžinojo Sūnaus Visatos Sūnaus Tiesos Dvasios, ir Rojaus Tėvo Derintojo-dvasios buvimas evoliuciniame mirtingajame arba su juo, pažymi dvasinio padovanojimo ir tarnavimo simetriją ir parengia tokį mirtingąjį tam, kad sąmoningai suvoktų sūnystės su Dievu įtikėjimo faktą.

6. Dvasia žmoguje

34:6.1 (380.2) Apgyvendintos planetos evoliucijai vystantis toliau, o jos gyventojams vis dvasingėjant, tokios subrendusios asmenybės gali gauti papildomų dvasinių poveikių. Mirtingiesiems progresuojant proto kontrolės ir dvasinio suvokimo srityse, šitos daugiapusės dvasinės tarnystės savo funkcija tampa vis labiau ir labiau lygiavertės; jos vis labiau susilieja su Rojaus Trejybės globa iš viršaus.

34:6.2 (380.3) Nors Dieviškumas savo pasireiškimu gali būti daugiskaitinis, bet žmogiškajame patyrimo Dievybė yra vienaskaitinė, visada *viena*. Taip pat ir dvasinis tarnavimas žmogiškajame patyrimo nėra daugiskaitinis. Nepriklausomai nuo kilmės daugiskaitiškumo visi dvasiniai poveikiai savo funkcija yra viena. Iš tikrųjų, jie yra viena, būdami Dievo Septinkarčio dvasinis tarnavimas didžiosios visatos tvariniuose ir šitiems tvariniams; ir kada tvariniai šitą vienijantį dvasinį tarnavimą vis daugiau suvokia ir vis labiau jį priima, tada jų patyrimo tai tampa Dievo Aukščiausiojo tarnavimu.

34:6.3 (380.4) Iš amžinosios šlovės aukštybių nusileidžia dieviškoji Dvasia, ilga laiptelių serija, tam, kad susitiktų su jumis tokiais, kokie esate, ir ten, kur esate, ir tada, įtikėjimo partnerystėje, mirtingosios kilmės sielą su meile apglėbtų ir pradėtų užtikrintą ir tvirtą sugrįžimą atgal tais pačiais nusileidimo laipteliais, niekada nesustojant tol, kol evoliucinė siela bus saugiai iškelta iki pat palaimos aukštybių, iš kurių dieviškoji Dvasia pirmą kartą ir pasklido su šita gailestingumu ir tarnavimo misija.

34:6.4 (380.5) Dvasinės jėgos neklystamai ieško ir savo pačių pirminius lygius pasiekia. Pasklidusios iš Amžinojo, jos yra tikros, kad į jį ir sugrįš, atsivesdamos kartu su savimi visus tuos laiko ir erdvės vaikus, kurie priėmė viduje gyvenančio Derintojo vadovavimą ir mokymą, tuos, kurie iš tikrųjų “užgimė iš Dvasios,” Dievo įtikėjimo sūnus.

34:6.5 (380.6) Dieviškoji Dvasia žmonių vaikams yra nuolatinio tarnavimo ir padrąsinimo šaltinis. Jūsų galia ir pasiekimas yra “sutinkamai su jos gailestingumu, per Dvasios atsinaujinimą.” Dvasinis gyvenimas, kaip ir fizinė energija, yra vartojamas. Dvasinės pastangos pasireiskia santykinio dvasiniu išsekimu.

Visas kilimo patyrimas yra realus, taip pat ir dvasinis patyrimas; dėl to, teisingai užrašyta, “Būtent Dvasia sužadina.” “Dvasia suteikia gyvybę.”

34:6.6 (380.7) Net ir aukščiausiųjų religinių doktrinų negyva teorija yra bejėgė tam, kad žmogiškąjį charakterį transformuotų arba kad mirtingojo elgesį kontroliuotų. Ko šiandieniniam pasauliui stinga, tai tos tiesos, kurią jūsų mokytojas iš senovės skelbė: “Ne tik žodžiu, bet taip pat galia ir Šventąja Dvasia.” Teorinės tiesos sėkla yra negyva, aukščiausios moralinės sampratos neturi efekto, jeigu ir tol, kol dieviškoji Dvasia nesuteikia gyvasties tiesos formoms ir nesužadina teisumo formulių.

34:6.7 (381.1) Tie, kurie priėmė ir pripažino viduje gyvenantį Dievą, tie užgimė iš Dvasios. “Jūs esate Dievo šventovė, ir Dievo dvasia gyvena jūsų viduje.” Nepakanka, kad šitoji dvasia būtų išlieta jums; dieviškoji Dvasia turi valdyti ir kontroliuoti žmogiškojo patyrimo kiekvieną aspektą.

34:6.8 (381.2) Būtent šios dieviškosios dvasios, gyvojo vandens, buvimas ir neleidžia kilti mirtingojo nepasitenkinimo deginančiam troškuliui ir nesudvasinto žmogiškojo proto tam neapsakomam alkui. Dvasios vedamos būtybės “niekada neištrokšta, kadangi šitas dvasinis vanduo tikrai bus jų viduje pasitenkinimo šaltinis, ištrykštantis į amžinąjį gyvenimą.” Tokios dieviškai pagirdytos sielos yra visiškai nepriklausomos nuo materialios aplinkos, kas susiję su gyvenimo džiaugsmiais ir žemiškosios egzistencijos pasitenkinimais. Jos yra dvasiškai apšviestos ir atgaivintos, moraliai sustiprintos ir apdovanotos.

34:6.9 (381.3) Kiekviename mirtingajame egzistuoja duali prigimtis: gyvulinių polinkių paveldėjimas ir dvasinio apdovanojimo

aukštas akstinas. Per tą trumpą gyvenimą, kurį jūs gyvenate Urantijoje, šitie du skirtingi ir priešingi akstinai retai kada gali būti vienas su kitu sutaisyti iki galo; vargu ar jie gali būti suvienyti ar suderinti, bet per jūsų visą gyvenimą ši suvienyta Dvasia visą laiką tarnauja, kad padėtų jums materialų kūną padaryti vis labiau ir labiau paklūstančį Dvasios vadovavimui. Nors jūs ir turite nugyventi savąjį materialų gyvenimą, nors ir negalite išvengti savojo kūno ir jo poreikių, bet, nežiūrint viso šito, savo tikslu ir idealais jūs vis labiau esate įgaliojami savo gyvulinę prigimtį pajungti Dvasios įsisavinimui. Iš tikrųjų jūsų pačių viduje yra dvasinių jėgų bendrininkavimas, dieviškųjų galių konfederacija, kurių išimtinis tikslas yra įgyvendinti jūsų galutinį išlaisvinimą iš materialiujų pančių ir ribinių apribojimų.

^{34:6.10 (381.4)} Viso šito tarnavimo tikslas yra, “Kad jūs galėtumėte būti sustiprinti su galia per Jo dvasią vidiniame žmoguje.” Ir visa tai reiškia tikrai pirmuosius žingsnius į įtikėjimo ir tarnystės tobulumo galutinį pasiekimą, tą patyrimą, kuriame jūs tikrai esate “pripildyti visos Dievo pilnatvės,” “nes visi tie, kuriuos veda Dievo dvasia, yra Dievo sūnūs.”

^{34:6.11 (381.5)} Dvasia niekada *nevaro*, tikrai veda. Jeigu jūs mokotės su noru, jeigu jūs norite pasiekti dvasinius lygius ir dieviškąsias aukštybes, jeigu jūs nuoširdžiai trokštate pasiekti amžinąjį tikslą, tada dieviškoji Dvasia švelniai ir su meile jus ves sūnystės ir dvasinio vystymosi keliu. Kiekvienas žingsnis, kurį jūs žengiate, turi būti norimo, išmintingo, ir džiugaus bendradarbiavimo žingsnis. Dvasios viešpatavimas niekada neturi prievartos atspalvio, o taip pat jo nesuteršia privalėjimas.

^{34:6.12 (381.6)} Ir kada toks dvasios vadovaujamas gyvenimas yra priimamas laisvai ir protingai, tada žmogiškojo proto viduje palaipsniui išsivysto neabejotinas suvokimas apie dvasinės komunijos dieviškąjį ryšį ir garantiją; anksčiau ar vėliau “Dvasia paliudys su jūsų dvasia (Derintoju), kad jūs esate Dievo vaikas.” Jūsų paties Minties Derintojas jau iš tiesų pasakė jums apie jūsų giminingumą su Dievu, taip, kad šis įrašas įrodo, jog Dvasia liudija “*su* jūsų dvasia,” o ne jūsų *dvasiai*.

^{34:6.13 (381.7)} Netrukus po to, kada suvokiama, jog žmogiškojoje gyvybėje viešpatauja dvasia, tada tokio dvasios vedamo mirtingojo gyvenimo reakcijose vis daugiau ima pasireikšti Dvasios bruožų demonstravimas, “nes dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, švelnumas, gerumas, įtikėjimas, nuolankumas, ir santūrumas.” Tokie dvasios vedami ir dieviškai apšviesti mirtingieji, nors jie dar žengia žemais vargo keliais ir su žmogiška ištikimybe atlieka savo žemiškųjų užduočių pareigas, bet jie jau pradėjo matyti amžinojo gyvenimo šviesas, kaip jos spindi ant tolimųjų kito pasaulio krantų; jie jau iš tikrųjų pradėjo suvokti tos įkvepiančios ir paguodžiančios tiesos tikrovę, “Dievo karalystė nėra maistas ir gėrimas, bet teisumas, ramybė, ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje.” Ir kiekvieno išbandymo metu ir kiekvieno sunkumo akivaizdoje, dvasioje gimusias sielas palaiko toji viltis, kuri nugalė bet kokią baimę, nes Dievo meilė yra skleidžiama plačiai visose širdyse dieviškosios Dvasios buvimu.

7. Dvasia ir materialus kūnas

34:7.1 (382.1) Materialus kūnas, iš gyvulinės kilmės rasių kilusi neatskiriama prigimtis, dieviškosios Dvasios vaisių neveda savaime. Kada mirtingojo prigimtis būna pagerinta, pridėjus Dievo Materialiųjų Sūnų prigimtį, kaip Urantijos rases tam tikru laipsniu išvystė Adomo padovanojimas, tada Tiesos Dvasiai yra geriau paruošiamas kelias bendradarbiauti su viduje gyvenančiu Derintoju tam, kad būtų duotas charakterio dvasios vaisių nuostabus derlius. Jeigu šitos dvasios jūs neatstumsite, tai nors šito nurodymo įgyvendinimui prireiktų ir amžinybės, bet “ji ves jus į visą tiesą.”

34:7.2 (382.2) Evoliuciniai mirtingieji, gyvenantys normaliuose dvasinio vystymosi pasauliuose, nepatiria tokių aštrių konfliktų tarp dvasios ir kūno, kokie yra būdingi šiandieninėms Urantijos rasėms. Bet net ir idealiausiose planetose, žmogus iki Adomo turi atkakliai rodyti aiškias pastangas tam, kad pakiltų iš grynai gyvulinio egzistencijos lygio aukštyn per vienas po kito einančius vis intelektualesnių prasmių ir aukštesnių dvasinių vertybių lygius.

34:7.3 (382.3) Normalaus pasaulio mirtingieji nepatiria nuolatinės kovos tarp savo fizinės ir dvasinės prigimties. Jie susiduria su būtinybe kopti iš egzistencijos gyvulinių lygių į dvasinio gyvenimo aukštesnius lygius, bet šitas kilimas yra panašesnis į šviečiamąjį mokymą, kada yra palyginama su Urantijos mirtingųjų intensyviais konfliktais šitoje valdoje, kurioje išsiskiria materialioji ir dvasinė prigimtys.

34:7.4 (382.4) Šitoje augančio planetinio dvasinio pasiekimo užduotyje Urantijos tautos kenčia dėl tų pasekmių, kurios kilo patyrus dvigubą pagalbos netektį. Kaligastijos maištas sukėlė viso pasaulio pasimetimą ir iš visų vėlesniųjų kartų pavogė

moralinę pagalbą, kurią būtų suteikusi gerai sutvarkyta visuomenė. Bet Adominė nesėkmė buvo net dar katastrofiškesnė tuo, kad ji atėmė iš rasių fizinės prigimties tą aukštesnįjį tipą, kuris būtų buvęs labiau suderintas su dvasiniais troškimais.

^{34:7.5 (382.5)} Urantijos mirtingieji yra priversti patirti šitą didžiulę kovą tarp dvasios ir materialaus kūno, kadangi jų tolimųjų protėvių didesniu laipsniu neadomizavo Edeninis savęs padovanojimas. Būtent toks buvo dieviškasis planas, kad Urantijos mirtingosios rasės būtų turėjusios tokią fizinę prigimtį, kuri būtų natūraliau reagavusi į dvasią.

^{34:7.6 (382.6)} Nepaisant šitos dvigubos nelaimės žmogaus prigimčiai ir jo aplinkai, šiandieniniai mirtingieji šitą akivaizdžią kovą tarp materialaus kūno ir dvasios patirtų ne tokiu dideliu laipsniu, jeigu jie įeitų į dvasinę karalystę, kurioje Dievo sūnūs patiria santykinį išsilaisvinimą iš materialaus kūno vergiškų pančių iš visos širdies atsiduodami apšviestai ir išlaisvinančiai tarnystei vykdyti Tėvo danguje valią. Jėzus parodė žmonijai mirtingojo gyvenimo naująjį kelią, kurio dėka žmogiškosios būtybės gali labai didele dalimi išvengti Kaligastijos maišto liūdną pasekmių ir kuo efektyviausiai kompensuoti tas netektis, kylančias iš Adominės nesėkmės. “Jėzaus Kristaus gyvenimo dvasia mus išlaisvino iš gyvulinio gyvenimo dėsnių ir iš blogio ir nuodėmės pagundų.” “Būtent tai yra toji pergalė, kuri nugalė materialų kūną, net jųsų įtikėjimas.”

^{34:7.7 (383.1)} Tie Dievą pažįstantys vyrai ir moterys, kurie yra gimę iš Dvasios, patiria ne didesnę konfliktą su savo mirtingojo prigimtimi, kokį iš tikrųjų patiria pačių normaliausių pasaulių,

planetų, kurių niekada nebuvo nuspalvinusi nuodėmė arba palietęs maištas, gyventojai. Įtikėjimo sūnūs dirba intelektualiuose lygiuose ir gyvena dvasinėse plotmėse daug aukščiau už tuos konfliktus, kuriuos sukelia nežabojami arba nenatūralūs fiziniai troškimai. Gyvulinių būtybių normalūs akstinai ir fizinės prigimties natūralūs troškimai ir impulsai nekonfliktuoja net su aukščiausiu dvasiniu pasiekimu, išskyrus tada, kada jie būna neišmanančių, blogai mokytų, arba, nelaimėi, perdėtai skrupulingų asmenų prote.

^{34:7.8 (383.2)} Pradėję žengti amžinojo gyvenimo keliu, prisiėmę užduotį ir gavę sau nurodymus vystytis, nebijokite žmogiškojo užmaršumo ir mirtingojo nenuoseklumo pavojų, nebūkite trikdami abejonių dėl nepasisekimo arba gluminančio pasimetimo, nesvyruokite ir neabejokite dėl savojo statuso ir esamos padėties, nes kiekvieną tamsią valandą, kiekvienoje sankryžoje kovojant dėl žengimo į priekį Tiesos Dvasia visada sakys, tardama, “Štai šitas kelias.”

^{34:7.9 (383.3)} [Pateikta Galingojo Žinianešio, laikinai paskirto į tarnystę Urantijoje.]

35 Dokumentas. Vietinės visatos Dievo Sūnūs

^{35:0.1 (384.1)} DIEVO Sūnūs, kurie jums buvo pristatyti anksčiau, turėjo Rojaus kilmę. Jie yra visuotinių sferų dieviškųjų Valdovų palikuonys. Iš Rojaus sūnystės pirmosios kategorijos, Sūnų Kūrėjų, Nebadone yra tik tai vienas, Mykolas, visatos tėvas ir aukščiausiasis valdovas. Iš Rojaus sūnystės antrosios kategorijos, Avonalų arba Sūnų Arbitrų, Nebadonas turi savo visa kvotą—1.062. Ir šitie “mažesnieji Kristūs” yra lygiai tiek pat veiksmingi ir visagaliai savo planetinių įsikūnijimų metu,

koku buvo Sūnus Kūrėjas ir Šeimininkas Urantijoje. Trečioji kategorija, būdama kilusi iš Trejybės, nesiregistruoja vietinėje visatoje, bet aš manau, kad Trejybės Sūnų Mokytojų Nebadone yra tarp penkiolikos ir dvidešimties tūkstančių, be užregistruotų 9.642 tvarinių sutrejbintų padėjų. Šitie Rojaus Deinalai nėra nei arbitrai, nei administratoriai; jie yra viršmokytojai.

35:0.2 (384.2) Tie Sūnų tipai, kurie bus netrukus aptariami, yra kilę vietinėje visatoje; jie yra Rojaus Sūnaus Kūrėjo, skirtinguose susivienijimuose su papildančiąja Visatos Motina Dvasia, palikuonys. Šituose pasakojimuose bus minimos vietinės visatos tokios kategorijos:

35:0.3 (384.3) 1. Sūnūs Melkizedekai.

35:0.4 (384.4) 2. Sūnūs Vorondadekai.

35:0.5 (384.5) 3. Sūnūs Lanonandekai.

35:0.6 (384.6) 4. Sūnūs Gyvybės Nešėjai.

35:0.7 (384.7) Trivienė Rojaus Dievybė veikia, kad sukurtų tris sūnystės kategorijas: Mykolus, Avonalus, ir Deinalus. Duali Dievybė vietinėje visatoje, Sūnus ir Dvasia, taip pat veikia sukurdamą tris aukštas Sūnų kategorijas: Melkizedekų, Vorondadekų, ir Lanonandekų; ir pasiekusi šią trigubą išraišką, ji bendradarbiauja su Dievo Septinkarčio kitu lygiu, kuriant visapusišką Gyvybės Nešėjų kategoriją. Šitos būtybės yra klasifikuojamos su besileidžiančiais Dievo Sūnumis, bet jos yra unikali ir originali visatos gyvybės forma. Jų aptarimas užims visą kitą dokumentą.

1. Tēvas Melkizedekas

35:1.1 (384.4) Po to, kada yra sukurtos asmeninės pagalbos būtybės, tokios, kaip Ryškioji ir Ryto Žvaigždė ir kitos administracinės asmenybės, sutinkamai su konkrečios visatos dieviškuoju planu ir tikslu, atsiranda kūrybinės sąjungos tarp Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios, Begalinės Dvasios Dukros vietinėje visatoje, nauja forma. Iš šitos kūrybinės partnerystės atsirandantis palikuonis asmenybė yra pirmasis Melkizedekas—Tėvas Melkizedekas—toji unikali būtybė, kuri vėliau ima bendradarbiauti su Sūnumi Kūrėju ir Kuriančiąja Dvasia tam, kad sukurtų šio vardo ištisą grupę.

35:1.2 (385.1) Nebadono visatoje Tėvas Melkizedekas veikia kaip Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės pirmasis vykduojantis partneris. Gabrielis daugiausia yra užimtas visatos politika, Melkizedekas daugiausia užsiėmęs praktinėmis procedūromis. Gabrielis vadovauja Nebadono nuolatiniam tribunolams ir taryboms, Melkizedekas vadovauja ypatingosioms, nepaprastosioms, ir ekstra atvejų komisijoms ir patariamiesiems organams. Gabrielis ir Tėvas Melkizedekas niekada neišvyksta iš Salvingtono tuo pačiu metu, nes, išvykus Gabrieliui Tėvas Melkizedekas veikia kaip Nebadono vyriausiasis vykdytojas.

35:1.3 (385.2) Mūsų visatos visus Melkizedekus Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Dvasia, drauge su Tėvu Melkizedeku, sukūrė per vieno tūkstantmečio laikotarpį standartiniu laiku. Būdama tokia sūnystės kategorija, kurioje vienas iš jų narių veikė kaip lygiavertis kūrėjas, Melkizedekai iš dalies yra kilę iš savęs ir dėl to yra kandidatai į tai, kad įgyvendintų dieviškojo tipo savivaldą. Periodiškai jie išsirenka savo administracinį vadovą

septynerių metų laikotarpiui standartiniu laiku, ir šiaip jau jie veikia kaip pati save reguliuojanti kategorija, nors pirmasis Melkizedekas iš tikrųjų naudojasi tam tikromis neatskiriamomis bendros tėvystės teisėmis. Kartas nuo karto šitas Tėvas Melkizedekas paskiria kai kuriuos individus iš savosios kategorijos tam, kad veiktų kaip specialūs Gyvybės Nešėjai midsonitiniuose pasauliuose, tokios rūšies apgyvendintoje planetoje, kuri Urantijoje iki šiol nebuvo apreikšta.

35:1.4 (385.3) Melkizedekai neveikia didžiuliu mastu už vietinės visatos ribų, išskyrus tada, kada jie būna pakviesti liudininkais tose bylose, kurios yra pateiktos supervisatos tribunolams ir kada būna paskirti specialiais ambasadoriais, kaip jie kartais būna tokiais paskiriami, kad vienai visatai atstovautų kitoje visatoje toje pačioje supervisatoje. Kiekvienos visatos originalusis arba pirmagimis Melkizedekas visada gali laisvai keliauti į kaimynines visatas arba į Rojų su misijomis, kurios yra susijusios su jo kategorijos interesais ir pareigomis.

2. Sūnūs Melkizedekai

35:2.1 (385.4) Melkizedekai yra dieviškųjų Sūnų pirmoji kategorija, kuri pakankamai arti priartėja prie žemesnės tvarinio gyvybės, kad galėtų tiesiogiai veikti mirtingųjų vystymo tarnystėje, kad tarnautų evoliucinėms rasėms be įsikūnijimo būtinybės. Šitie Sūnūs natūraliai yra asmenybės didžiojo nusileidimo viduriniame taške, savo kilme būdami maždaug kaip tik pusiaukelėje tarp aukščiausiojo Dieviškumo ir apdovanoto valia žemiausiojo tvarinio. Šitokiu būdu jie tampa natūraliais tarpininkais tarp gyvosios egzistencijos aukščiausiųjų ir dieviškųjų lygių ir žemiausiųjų, net materialių, gyvybės formų

evoliuciniuose pasauliuose. Serafinės kategorijos, angelai, patiria malonumą, dirbdamos su Melkizedekais; tikrovėje visos protingos gyvybės formos šituose Sūnuose suranda supratingus draugus, užjaučiančius mokytojus, ir išmintingus patarėjus.

35:2.2 (385.5) Melkizedekai yra save valdanti kategorija. Šitoje unikaloje grupėje mes susiduriame iš vietinės visatos būtybių pusės su pirmuoju mėginimu veikti savarankiškai, ir matome aukščiausią tikrosios savivaldos tipą. Savosios grupės ir savo gimtosios planetos administravimui, o taip pat šešioms asocijuotoms sferoms ir jų šalutiniams pasauliams, šitie Sūnūs organizuoja savo pačių sistemą. Ir turėtų būti pažymėta, kad jie niekada nepamynė savo teisių; per visą Orvontono supervisatą šitie Sūnūs Melkizedekai iš tikrųjų niekada nė karto jiems suteikto pasitikėjimo neišdavė. Jie yra kiekvienos visatos grupės, kuri trokšta savivaldos, viltis; jie yra savivaldos modelis ir mokytojai visoms Nebadono sferoms. Protingų būtybių visos kategorijos, vyresnieji iš aukštai ir pavaldiniai iš apačios, iš visos širdies giria Melkizedekų valdymą.

35:2.3 (386.1) Sūnystės Melkizedekų kategorija didžiulėje šeimoje užima vyriausiojo sūnaus vietą ir pareigas. Didžiausią jų darbų dalį sudaro nuolatiniai ir tam tikra prasme kasdieniai darbai, bet didelę jų darbų dalį sudaro savanoriški ir visiškai savo pačių iniciatyva priimti darbai. Didžioji dalis tų specialių asamblėjų, kurios, kartas nuo karto, susirenka Salvingtone, yra sukviečiamos Melkizedekų siūlymu. Savo pačių iniciatyva šitie Sūnūs patruliuoja savo vietinėje visatoje. Jie turi autonomišką organizaciją, skirtą informacijos apie visatą rinkimui, periodiškai pasiųsdami pranešimus Sūnui Kūrėjui, nežiūrint visos informacijos, kuri visatos būstinę pasiekia per

nuolatines agentūras, susijusias su sferos kasdieniu administravimu. Savo prigimtimi jie yra nešališki stebėtojai; jais visiškai pasitiki protingų būtybių visos klasės.

35:2.4 (386.2) Melkizedekai veikia kaip mobilūs ir patariamieji kasaciniai sferos teismai; šitie visatos Sūnūs nedidelėmis grupėmis vyksta į pasaulius tam, kad tarnautų kaip patariančios komisijos, kad pateiktų liudijimus, kad priimtų pasiūlymus, ir kad veiktų kaip patarėjai, šitokiu būdu padėdami spręsti pagrindinius sunkumus ir sureguliuoti rimtus nesutarimus, kurie kartas nuo karto iškyla evoliucinių sferų reikaluose.

35:2.5 (386.3) Šitie vyriausieji visatos Sūnūs yra Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės vyriausieji padėjėjai įgyvendinant Sūnaus Kūrėjo mandatus. Kada Melkizedekas vyksta į tolimą pasaulį Gabrielio vardu, tada jis gali, vykdydamas tą konkrečią misiją, būti įgaliotas veikti siuntėjo vardu, ir tokiu atveju užduoties planetoje jis pasirodys su visiška Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės valdžia. Ypač tai pasakytina apie tas planetas, kuriose toks aukštesnysis Sūnus dar nebuvo pasirodęs tos sferos tvarinių pavidalu.

35:2.6 (386.4) Kada Sūnus Kūrėjas pradeda savęs padovanojimo karjerą evoliuciniame pasaulyje, tada jis vyksta vienas; tačiau, kada vienas iš jo Rojaus brolių, Sūnus Avonalas, pradeda savęs padovanojimą, tada jį lydi pagalbininkai Melkizedekai, iš viso dvylika, kurie taip sumaniai prisideda prie savęs padovanojimo misijos sėkmės. Jie taip pat paremia Rojaus Avonalus teisminėse misijose apgyvendintuose pasauliuose, ir vykdant šitas užduotis Melkizedekai mirtingiesiems yra matomi, jeigu šitokiu būdu taip pat pasirodo ir Sūnus Avonalas.

^{35:2.7 (386.5)} Nėra nė vieno planetinio dvasinio poreikio aspekto, kuris nepatirtų jo tarnystės. Jie yra tie mokytojai, kurie taip dažnai laimi išsivysčiusios gyvybės ištisus pasaulius, kad šie galutinai ir visiškai pripažintų Sūnų Kūrėją ir jo Rojaus Tėvą.

^{35:2.8 (386.6)} Melkizedekai turi beveik tobulą išmintį, bet savo sprendimais jie nėra neklystantys. Būdami nutolę ir užduotis planetose vykdydami vieni, kartais smulkesniuose reikaluose jie yra suklydę, tai yra, jie buvo nusprendę padaryti kai kurių dalykų, kuriems jų vadovai vėliau nepritarė. Tokia sprendimo klaida Melkizedeką laikinai diskvalifikuoja tol, kol jis nuvyksta į Salvingtoną ir, audiencijos pas Sūnų Kūrėją metu, gauna tą instruktažą, kuris jį visiškai išlaisvina iš tos disharmonijos, kuri ir sukėlė jo nesutarimą su savo bičiuliais; ir tada, po pataisomojo poilsio, sugrąžinimas į tarnystę įvyksta trečiąją dieną. Bet šitie nežymūs klaidingi prisitaikymai Melkizedekų funkcijoje Nebadone pasitaikė retai.

^{35:2.9 (387.1)} Šitie Sūnūs nėra didėjanti kategorija; jų skaičius yra stacionarus, nors yra skirtingas kiekvienoje visatoje. Nebadone jų būstinės planetoje užregistruotas Melkizedekų skaičius yra didesnis negu dešimt milijonų.

3. Melkizedekų pasauliai

^{35:3.1 (387.2)} Melkizedekai užima savo pačių pasaulį netoli Salvingtono, visatos būstinės. Šita sfera, vadinama Melkizedeku, yra pagrindinis pasaulis Salvingtono grandinėje, kurią sudaro septyniasdešimt pirminių sferų, kurių kiekvieną juosia po šešias šalutines sferas, skirtas specializuotoms veiklos rūšims. Apie šitas nuostabias sferas—septyniasdešimt pirminių ir 420 šalutinių—dažnai yra kalbama kaip apie

Melkizedekų Universitetą. Kylantieji mirtingieji iš visų Nebadono žvaigždynų mokymą gauna visuose 490 pasaulių, įgydami gyvenamąjį statusą Salvingtone. Bet kylančiųjų mokymas daugiapusėje veikloje, kuri vyksta architektūrinių sferų Salvingtono grupėje, sudaro tikrai vieną aspektą..

35:3.2 (387.3) Salvingtono grandinės 490 sferų yra padalintos į dešimt grupių, kurių kiekviena turi po septynias pirmines ir po keturiasdešimt dvi šalutines sferas. Kiekvienai iš šitų grupių bendrai vadovauja, kuri nors viena iš visatos gyvybės pagrindinių kategorijų. Pirmajai grupei, apimančiai pagrindinį pasaulį ir šešias kitas pirmines sferas besisukančioje planetų procesijoje, vadovauja Melkizedekai. Šitie Melkizedekų pasauliai yra tokie:

35:3.3 (387.4) 1. Pagrindinis pasaulis—Sūnų Melkizedekų gimtasis pasaulis.

35:3.4 (387.5) 2. Fizinės gyvybės mokyklų ir gyvųjų energijų laboratorijų pasaulis.

35:3.5 (387.6) 3. Morantinės gyvybės pasaulis.

35:3.6 (387.7) 4. Pradinės dvasinės gyvybės pasaulis.

35:3.7 (387.8) 5. Vidurinės dvasinės gyvybės pasaulis.

35:3.8 (387.9) 6. Besivystančios dvasinės gyvybės sfera.

35:3.9 (387.10) 7. Lygiavertės ir aukščiausiosios saviraiškos valda.

35:3.10 (387.11) Po šešis šalutinius pasaulius kiekvienoje iš šitų Melkizedekų sferų yra paskirta tokioms veiklos rūšims, kurios yra susietos su jomis susijusios pirminės sferos darbu.

35:3.11 (387.12) Pagrindinis pasaulis, sfera *Melkizedekas*, yra bendra susitikimų vieta visoms būtybėms, kurios yra įsitraukusios į laiko ir erdvės kylančiųjų mirtingųjų mokymą ir dvasinimą. Kylančiajam šitas pasaulis galbūt yra pati įdomiausia vieta visame Neadone. Visi evoliuciniai mirtingieji, kurie užbaigia mokymąsi žvaigždynuose, turi lemtį nusileisti Melkizedeke, kur jie pradeda Salvingtono švietimo sistemos mokymosi ir dvasinio vystymosi režimą. Ir niekada jūs iš tiesų neužmiršite savo reakcijos į pirmąją gyvenimo dieną šitame unikaliame pasaulyje, net ir po to, kada būsite pasiekę savo galutinį tikslą Rojuje.

35:3.12 (387.13) Kylantieji mirtingieji gyvena pasaulyje Melkizedeke tuo metu, kada mokosi specializuoto švietimo šešiose supančiose planetose. Ir šito paties metodo laikomasi per jų visą gyvenimą septyniasdešimtyje kultūros pasaulių, Salvingtono grandinės pirminėse sferose.

35:3.13 (387.14) Daugybės būtybių, kurios gyvena sferos Melkizedeko šešiuose šalutiniuose pasauliuose, laikas yra užimtas įvairiapuse veikla, bet, kas susiję su kylančiaisiais mirtingaisiais, tai šitie palydovai yra skirti tokiems specialioms studijų aspektams:

35:3.14 (388.1) 1. Pirmoji sfera užsiima kylančiųjų mirtingųjų pirminės planetinės gyvybės apžvalga. Šitas darbas yra atliekamas klasėmis, sudarytomis iš tų, kurie yra kilę iš

mirtingojo kilmės konkretaus pasaulio. Tie, kurie yra iš Urantijos, tokios patirtinės apžvalgos siekia drauge.

35:3.15 (388.2) 2. Antrosios sferos specialų darbą sudaro panaši apžvalga tų patyrimų, per kuriuos buvo pereita gyvenamuosiuose pasauliuose, skriejančiuose aplink vietinės sistemos būstinės pirmąją palydovą.

35:3.16 (388.3) 3. Šitos sferos apžvalgos yra susijusios su gyvenimu vietinės sistemos sostinėje ir apima sistemos būstinės grupės likusių architektūrinių pasaulių veiklą.

35:3.17 (388.4) 4. Ketvirtoji sfera užimta žvaigždynų ir su jais susijusių sferų septyniasdešimties šalutinių pasaulių patyrimo apžvalga.

35:3.18 (388.5) 5. Penktojoje sferoje apžvelgiamas kylančiojo gyvenimas žvaigždyno būstinės pasaulyje.

35:3.19 (388.6) 6. Šeštosios sferos laikas yra skiriamas mėginimui abipusiškai susieti šitas penkias epochas ir šitokiu būdu pasiekti patyrimo koordinavimą prieš pradedant visatos mokymąsi Melkizedeko pradinėse mokyklose.

35:3.20 (388.7) Visatos administravimo ir dvasinės išminties mokyklos yra Melkizedekų gimtajame pasaulyje, kur taip pat turi būti sutinkamos tos mokyklos, kurios yra skirtos tyrinėjimo vienai atskirai sričiai, tokiai, kaip energija, materija, organizacija, komunikacija, dokumentai, etika, ir palyginamoji tvarinių egzistencija.

35:3.21 (388.8) Dvasinio Apdovanojimo Melkizedekų Koledže Dievo Sūnų visos kategorijos—net ir Rojaus kategorijos—

bendradarbiauja su Melkizedekais ir serafiniais mokytojais lavindami tas gausybes, kurios pasklinda kaip likimo evangelai, skelbdami dvasinę laisvę ir dieviškąją sūnystę net iki visatos tolimųjų pasaulių. Melkizedekų Universiteto šita konkreti mokykla yra išskirtinė visatos institucija; studentai lankytojai iš kitų valdų nepriimami.

35:3.22 (388.9) Aukščiausią mokymo kursą apie visatos administravimą suteikia Melkizedekai savo gimtajame pasaulyje. Šitam Aukštosios Etikos Koledžui vadovauja pirminis Tėvas Melkizedekas. Būtent į šitas mokyklas įvairios visatos siunčia studentus pasikeitimo pagrindu. Nors Nebadono jauna visata, kas susiję su dvasiniu pasiekimu ir aukštosios etikos vystymu, visatų skalėje stovi žemai, bet, nepaisant šito, mūsų administracinės problemos iš tikrųjų visą visatą tiek pavertė didžiule klinika kitiems netoli esantiems kūriniams, kad Melkizedeko koledžus užplūsta daug studentų lankytojų ir stebėtojų iš kitų valdų. Be milžiniškos grupės vietinių studentų, visada būna daugiau kaip vienas šimtas tūstančių užsienio studentų, besilankančių Melkizedeko mokyklose, kadangi Melkizedekų kategorija Nebadone yra garsi per visą Splandoną.

4. Melkizedekų specialus darbas

35:4.1 (388.10) Melkizedekų veiklos labai specializuota sritis yra susijusi su kylančiųjų mirtingųjų progresinės morontinės karjeros priežiūra. Didelę šio mokymo dalį atlieka kantrūs ir išmintigi serafiniai tarnai, padedami mirtingųjų, kurie yra pakilę į visatos pasiekimo santykinai aukštesnius lygius, bet apskritai visam šitam švietimo darbui vadovauja Melkizedekai drauge su Trejybės Sūnumis Mokytojais.

35:4.2 (389.1) Nors Melkizedekų kategorijos daugiausia yra atsidavusios milžiniškai švietimo sistemai ir vietinės visatos eksperimentinio mokymo režimui, bet jie taip pat veikia ir su unikaliomis užduotimis ir neįprastomis aplinkybėmis. Besivystančioje visatoje, kurioje galiausiai būna apie dešimt milijonų apgyvendintų pasaulių, daug neįprastų dalykų yra nulemta, kad įvyktų, ir būtent tokiose nepaprastose situacijose Melkizedekai ir veikia. Edentijoje, jūsų žvaigždyno būstinėje, jie yra žinomi kaip nepaprastų situacijų Sūnūs. Visada jie yra pasiruošę tarnauti visuose reikaluose—fizinuose, intelektualiuose, ir dvasiniuose—kuriems yra reikalingas greitas sprendimas, nesvarbu, ar jie kiltų planetoje, sistemoje, žvaigždyne, ar visatoje. Kur tik ir kada tik yra reikalinga speciali pagalba, ten surasite vieną arba daugiau iš Sūnų Melkizedekų.

35:4.3 (389.2) Kada Sūnaus Kūrėjo plano kuriai nors daliai grėsia nesėkmė, ten nedelsiant išvyks Melkizedekas tam, kad suteiktų pagalbą. Bet jie iš tikrųjų nedažnai yra pašaukiami tam, kad veiktų nuodėmingo maišto akivaizdoje, tokio, koks įvyko Satanijoje.

35:4.4 (389.3) Melkizedekai būna pirmieji, kurie veikia visose bet kokio pobūdžio nepaprastose situacijose visuose pasauliuose, kur gyvena valiniai tvariniai. Kartais jie veikia kaip laikini nepaklusnių planetų prižiūrėtojai, tarnaudami administratoriais vietoje prasižengusios planetinės vyriausybės. Planetinės krizės metu šitie Sūnūs Melkizedekai tarnauja daugelyje unikalių pareigų. Tokiam Sūnui visiškai lengvai įmanoma pasidaryti matomu mirtingosioms būtybėms, o kartais vienas iš šitos kategorijos būna net įsikūnijęs mirtingojo materialaus

kūno pavidalu. Neadone Melkizedekas septynis kartus yra tarnavęs evoliuciniame pasaulyje mirtingojo materialaus kūno pavidalu, o daugeliu atvejų šitie Sūnūs yra pasirodę kitų visatos tvarinių kategorijų pavidalu. Jie iš tikrųjų yra visapusiški ir laisvanoriai tarnai nepaprastose situacijose visatos protingų būtybių visoms kategorijoms ir visiems pasauliams ir pasaulių sistemoms.

^{35:4.5 (389.4)} Tas Melkizedekas, kuris gyveno Urantijoje Abraomo laikais, tose vietose buvo žinomas kaip Princas iš Salemo, nes jis vadovavo mažai tiesos ieškotojų kolonijai, gyvenusiai vietovėje, vadintoje Salemu. Jis pasisiūlė įsikūnyti mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir tą padarė, pritarus planetos perėmėjams Melkizedekams, kurie baiminosi, kad gyvenimo šviesa neužgęstų per tą laikotarpį, kada tamsa vis labiau plėtėsi. Ir jis iš tikrųjų skatino savo laikmečio tiesą ir patikimai ją perdavė Abraomui ir jo pagalbininkams.

5. Sūnūs Vorondadekai

^{35:5.1 (389.5)} Po asmeninių padėjėjų ir visapusiškų Melkizedekų pirmosios grupės sukūrimo, Sūnus Kūrėjas ir vietinės visatos Kuriančioji Dvasia suplanavo, ir sukūrė, antrąją didžiulę ir įvairiapusę visatos sūnystės kategoriją, Vorondadekus. Jie daugiau yra žinomi kaip Žvaigždynų Tėvai, nes kiekvienoje vietinėje visatoje kiekvieno žvaigždyno vyriausybės priešakyje visur vienodai yra sutinkamas šitos kategorijos Sūnus.

^{35:5.2 (389.6)} Vorondadekų skaičius skiriasi kiekvienoje vietinėje visatoje, Neadone yra užregistruota tik vienas milijonas. Šitie Sūnūs, kaip ir jų lygiaverčiai partneriai, Melkizedekai, neturi

reprodukcijos galios. Neegzistuoja jokio žinomo būdo, kuriuo savo skaičių jie galėtų padidinti.

^{35:5.3 (389.7)} Daugeliu atžvilgių šitie Sūnūs yra save valdantis organas; kaip individai ir kaip grupės, net ir kaip visuma, didele dalimi jie yra atsiskyrę, labai panašiai, kaip Melkizedekai, bet Vorondadekai neturi tokio plataus veiklos diapazono. Jie neprilygsta savo sielos brolių Melkizedekų nuostabiam visapusiškumui, bet jie yra net patikimesni ir sumanesni kaip valdovai ir toli numatantys administratoriai. Taip pat ir administruodami jie neprilygsta savo pavaldiniams Sistemų Aukščiausiesiems Valdovams Lanonandekams, bet visatos sūnystės visas kategorijas jie pranoksta tikslo stabilumu ir sprendimo dieviškumu.

^{35:5.4 (390.1)} Nors šitos katagorijos Sūnų sprendimai ir nurodymai visada atitinka dieviškosios sūnystės dvasią ir derinasi su Sūnaus Kūrėjo politika, bet jie buvo minimi Sūnui Kūrėjui, kaip padarę klaidų, o metodo niuansuose jų sprendimai kartais būdavo atšaukiami po apeliacijos visatos aukščiausiesiems tribunolams. Bet šitie Sūnūs retai kada daro klaidų, ir niekada jie nemaištavo; niekada per visą Nebadono istoriją nebuvo nustatyta, jog nors vienas Vorondadekas visatos vyriausybę būtų paniekinęs.

^{35:5.5 (390.2)} Vorondadekų tarnavimas vietinėje visatoje yra labai platus ir įvairus. Jie tarnauja ambasadoriais kitose visatose ir kaip konsulai atstovauja žvaigždynams tarp savo gimtosios visatos ribų. Iš visų vietinės visatos sūnystės kategorijų jiems dažniausia yra patikimos visos suverenios galios tam, kad būtų panaudotos kritinių situacijų metu visatoje.

35:5.6 (390.3) Tuose pasauliuose, kurie yra atskirti dvasinėje tamsoje, tose sferose, kurios, dėl maišto ir nuklydimo, kenčia dvasinę izoliaciją, paprastai stebėtojas Vorondadekas būna per visą laikotarpį, kol yra atstatomas normalus statusas. Tam tikromis ekstremaliomis sąlygomis šitas Pats Aukštasis stebėtojas galėtų panaudoti absoliučią ir savavališką valdžią kiekvienai dangiškajai būtybei, paskirtai į tą planetą. Salvingtone yra užregistruota, jog Vorondadekai kartais buvo panaudoję tokią valdžią kaip tokių planetų Patys Aukštieji regentai. Ir tai pasakytina ir apie apgyvendintus pasaulius, kurių maištas nepalietė.

35:5.7 (390.4) Dažnai korpusas iš dvylikos arba daugiau Vorondadekų dalyvauja kaip ypatingųjų atvejų, susijusių su planetos arba sistemos statusu, peržiūrėjimo arba apeliacijos aukštasis teismas. Bet jų darbas didesne dalimi yra susijęs su įstatymdavystės funkcijomis, kurios yra neatskiriamos nuo žvaigždynų vyriausybių. Sūnūs Vorondadekai, dėl visos šitos tarnystės, tapo vietinių visatų istorikais; jie yra asmeniškai susipažinę su apgyvendintų pasaulių visomis politinėmis kovomis ir visuomeniniais neramumais.

6. Žvaigždynų Tėvai

35:6.1 (390.5) Bent jau trys Vorondadekai yra paskiriami valdyti kiekvieną iš vieno šimto vietinės visatos žvaigždynų. Šituos Sūnus parenka Sūnus Kūrėjas, o Gabrielis paskiria kaip žvaigždynų *Pačius Aukštuosius* tarnauti vieną dekatūkstantmetį—10.000 standartinių metų, maždaug 50.000 metų Urantijos laiku. Valdantysis Pats Aukštasis, Žvaigždyno Tėvas, turi du partnerius, vyresnįjį ir jaunesnįjį. Kiekvienos administracijos keitimosi metu vyresnysis partneris tampa

vyriausybės vadovu, jaunesnysis prisiima vyresniojo pareigas, tuo tarpu nepaskirti Vorondadekai, gyvenantys Salvingtono pasauliuose, paskiria vieną iš saviškių kandidatų į pasirinkimą, kad prisiimtų jaunesniojo partnerio pareigas. Tokiu būdu kiekvienas iš Pačių Aukštųjų, sutinkamai su dabartine politika, žvaigždyno būstinėje tarnauja tris dekatūkstantmečius, maždaug 150.000 Urantijos metų.

^{35:6.2 (390.6)} Šis vienas šimtas Žvaigždynų Tėvų, žvaigždynų vyriausybių realių vadovų, sudaro Sūnaus Kūrėjo aukščiausiąjį patariamąjį kabinetą. Šitoji taryba dažnai tariasi visatos būstinėje, ir neturi apribojimų, ką ir kiek turi aptarinėti, bet daugiausia ji rūpinasi žvaigždynų gerove ir visos vietinės visatos administravimo suviejimu.

^{35:6.3 (391.1)} Kada Žvaigždyno Tėvas išvyksta atlikti savo pareigų į visatos būstinę, o tą jis daro dažnai, tada vyresnysis partneris tampa einančiu vadovu pareigas žvaigždyno reikaluose. Vyresniojo partnerio įprasta funkcija yra dvasinių reikalų priežiūra, tuo tarpu jaunesnysis partneris asmeniškai užsiima žvaigždyno fizine gerove. Tačiau jokia esminė politika nėra vykdoma žvaigždyne, jeigu visi trys Patys Aukštieji nesutarė dėl visų jos įgyvendinimo smulkmenų.

^{35:6.4 (391.2)} Žvaigždynų Pačių Aukštųjų dispozicijoje yra dvasinės informacijos ir komunikavimo kanalų ištisas mechanizmas. Jie palaiko tobulą ryšį su savo vyresnybe Salvingtone ir su savo tiesioginiais pavaldiniais, vietinių sistemų aukščiausiaisiais valdovais. Jie dažnai sukviečia tarybas su šitais Sistemų Aukščiausiaisiais Valdovais, kad aptartų žvaigždyno būklę.

^{35:6.5 (391.3)} Patys Aukštieji apsupa save patarėjų korpusu, kuris kartas nuo karto keičiasi skaičiumi ir personalu, sutinkamai su įvairių grupių buvimu žvaigždyno būstinėje, o taip pat keičiantis vietiniams poreikiams. Stresiniais laikotarpiais jie gali paprašyti, ir greitai gaus, papildomai Sūnų iš Vorondadekų kategorijos tam, kad padėtų administravimo darbe. Norlatiadeką, jūsų pačių žvaigždyną, šiuo metu administruoja dvylika Sūnų Vorondadekų.

7. Vorondadekų pasauliai

^{35:7.1 (391.4)} Septynių pasaulių antroji grupė Salvingtoną supančių septyniasdešimties pirminių sferų grandinėje sudaro Vorondadekų planetas. Kiekviena iš šitų sferų, su savo šešiais aplink skriejančiais palydovais, yra skirta Vorondadekų veiklos tam tikram aspektui. Šitose keturiasdešimt devyniose sferose kylantieji mirtingieji garantuotai pasiekia mokymosi apie visatos įstatymdavystę viršūnę.

^{35:7.2 (391.5)} Kylantieji mirtingieji įstatymdavystės asamblėjas stebėjo, kaip jos veikė žvaigždynų būstinių pasauliuose, bet čia, šituose Vorondadekų pasauliuose, jie dalyvauja įgyvendinant vietinėje visatoje veikiančius bendrus įstatymus vadovaujami vyresniųjų Vorondadekų. Toks įgyvendinimas yra sumanytas tam, kad būtų koordinuojami autonominių įstatymdavystės asamblėjų iš vieno šimto žvaigždynų skirtingi įstatymų dekretai. To mokymo, kuris turi būti gaunamas Vorondadekų mokyklose, nepranoksta net ir Uversa. Šitas mokymas yra progresinis, nusitęsiantis nuo pirmosios sferos, su papildomu darbu jos šešiuose palydovuose, toliau aukštyn per likusias šešias pirmines sferas ir su jomis susietas palydovų grupes.

35:7.3 (391.6)

Šituose studijų ir praktinio darbo pasauliuose kylantieji piligrimai bus supažindinti su daugybe naujų veiklos rūšių. Mums nėra uždrausta imtis užduoties apreikšti šituos naujus siekius, apie kuriuos nebuvo ir svajota, bet mes esame neviltyje, kad šitas užduotis sugebėtume perteikti mirtingųjų būtybių materialiam protui. Mes neturime žodžių, kad perteiktume šitos dangiškosios veiklos prasmes, ir nėra jokios analogiškos žmogiškosios veiklos, kurią galėtume panaudoti kaip kylančių mirtingųjų šitų naujų užsiėmimų iliustraciją, kada jie mokosi šituose keturiasdešimt devyniuose pasauliuose. Ir daug kitokios veiklos, kuri nėra kilimo režimo dalis, yra koncentruojama Salvingtono grandinės šituose Vorondadekų pasauliuose.

8. Sūnūs Lanonandekai

35:8.1 (392.1)

Sukūrus Vorondadekus, Sūnus Kūrėjas ir Visatos Motina Dvasia susivienija tam tikslui, kad būtų sukurta visatos sūnystės trečioji kategorija, Lanonandekai. Nors užimti įvairiomis užduotimis, susijusiomis su sistemų administravimu, bet geriausiai jie yra žinomi kaip Sistemų Aukščiausieji Valdovai, vietinių sistemų valdytojai, ir kaip Planetų Princai, administraciniai apgyvendintų pasaulių vadovai.

35:8.2 (392.2)

Būdamos sūnystės kūrimo vėlesne ir žemesne—kas susiję su dieviškumo lygiais—kategorija, šitos būtybės turėjo lankyti tam tikrus mokymo kursus Melkizedekų pasauliuose, besirengdamos vėlesniajai tarnystei. Jie buvo pirmieji studentai Melkizedekų universitete, ir savo mokytojų ir egzaminuotojų Melkizedekų buvo parengti ir patvirtinti pagal sugebėjimą, asmenybę, ir pasiekimą.

35:8.3 (392.3) Neadono visata savo egzistavimą pradėjo lygiai su dvylika milijonų Lanonandekų, ir kada jie buvo perėję per Melkizedekų sferą, baigiamųjų bandymų metu jie buvo suskirstyti į tris klases:

35:8.4 (392.4) 1. *Pirminiai Lanonandekai*. Aukščiausiojo rango buvo 709.841. Šitie yra tie Sūnūs, kurie būna paskiriami Sistemų Aukščiausiais Valdovais ir žvaigždynų aukščiausių tarybų padėjėjais ir patarėjais visatos aukščiausiam administraciniam darbe.

35:8.5 (392.5) 2. *Antriniai Lanonandekai*. Šita kategorija, parengta Melkizedeke, turėjo 10.234.601 narį. Jie yra paskiriami Planetų Princais ir į šitos kategorijos rezervą.

35:8.6 (392.6) 3. *Tretiniai Lanonandekai*. Šitoje grupėje buvo 1.055.558 nariai. Šitie Sūnūs veikia kaip pavaldūs padėjėjai, žinianešiai, saugotojai, įgaliotiniai, stebėtojai, ir atlieka įvairias pareigas sistemoje ir ją sudarančiuose pasauliuose.

35:8.7 (392.7) Šitiems Sūnums neįmanoma, kaip įmanoma evoliucinėms būtybėms, žengti į priekį iš vienos grupės į kitą. Kada jie gauna Melkizedeko mokymą, kada būna kartą išbandyti ir suklasifikuoti, tada jie visą laiką tarnauja suteiktose pareigose. Taip pat šitie Sūnūs nereprodukuoja; visatoje jų skaičius yra pastovus.

35:8.8 (392.8) Suapvalintais skaičiais Sūnų Lanonandekų kategorija Salvingtone yra klasifikuojama šitaip:

35:8.9 (392.9) Visatos Koordinatoriai ir Žvaigždynų Patarėjai . . .
100.000

35:8.10 (392.10) **Sistemos Aukščiausieji Valdovai ir Padėjėjai. . . .**
600.000

35:8.11 (392.11) **Planetų Princai ir Rezervas..10.000.000**

35:8.12 (392.12) **Žinianešių Korpusas.. 400.000**

35:8.13 (392.13) **Saugotojai ir Registruotojai.. 100.000**

35:8.14 (392.14) **Rezervo Korpusas.. 800.000**

35:8.15 (392.15) Kadangi Lanonandekai yra kažkuria prasme sūnystės žemesnė kategorija negu Melkizedekai ir Vorondadekai, todėl jie tuo labiau pasitarnauja visatos pavaldžiuose vienetuose, nes sugeba labiau priartėti prie protingų rasių žemesniųjų tvarinių. Jie taip pat yra didesniame pavojuje dėl to, jog galėtų nuklysti, atsitraukti nuo priimto visatos valdymo metodo. Bet šitie Lanonandekai, ypač pirminė kategorija, yra sumaniausi ir visapusiškiausi iš visų vietinės visatos administratorių. Vykdomo sugebėjimu juos pranoksta tiktai Gabrielis ir neapreikšti jo padėjėjai.

9. Lanonandekų Valdytojai

35:9.1 (393.1) Lanonandekai yra planetų nuolatiniai valdytojai ir besikeičiantys sistemų aukščiausieji valdovai. Toks Sūnus dabar valdo Jeruseme, apgyvendintų pasaulių jūsų vietinės sistemos būstinėje.

35:9.2 (393.2) Sistemų Aukščiausieji Valdovai valdo komisijomis po du ar po tris kiekvienos apgyvendintų pasaulių sistemos būstinėje. Kas dešimt tūkstančių metų Žvaigždyno Tėvas vieną iš šitų Lanonandekų paskiria vyriausiuoju. Kartais šito trejeto

vadovas nekeičiamas, šitoks pasirinkimas visiškai priklauso nuo žvaigždyno valdovų. Sistemų vyriausybių personalas nesikeičia staiga, nebent įvyksta kokio nors pobūdžio tragedija.

35:9.3 (393.3) Kada Sistemų Aukščiausieji Valdovai arba padėjėjai yra atšaukiami, tada jų vietas užima Lanonandekai, kuriuos aukščiausioji taryba, esanti žvaigždyno būstinėje, parenka iš tos kategorijos rezervo, iš tos grupės, kuri Edentijoje yra didesnė už nurodytą vidurkį.

35:9.4 (393.4) Aukščiausiosios Lanonandekų tarybos yra išdėstytos įvairių žvaigždynų būstinėse. Tokiam organui vadovauja Žvaigždyno Tėvo Pats Aukštasis vyresnysis padėjėjas, tuo tarpu jaunesnysis padėjėjas vadovauja antrinės kategorijos rezervui.

35:9.5 (393.5) Sistemos Aukščiausieji Valdovai atitinka savo vardą; apgyvendintų pasaulių vietiniuose reikaluose jie yra beveik nepriklausomi. Vadovaudami Planetos Princams, Materialiesiems Sūnums, ir tarnaujančiosioms dvasioms jie yra beveik tėviški. Aukščiausiojo valdovo asmeninis suvokimas yra visiškai užbaigtas. Šitų valdovų neprižiūri Trejybės stebėtojai iš centrinės visatos. Jie yra vietinės visatos vykdomoji grandis, ir būdami atsakingi už įstatyminių mandatų įgyvendinimą ir teisminių nuosprendžių vykdymą, jie sudaro tą vienintelę vietą visoje visatos administracijoje, kur asmeninė neištikimybė Sūnui Mykolui gali kuo lengviausiai ir kuo greičiausiai įsigalėti ir pareikšti savo teises.

35:9.6 (393.6) Mūsų vietinei visatai nepasisekė dėl to, kad daugiau kaip septyni šimtai Lanonandekų kategorijos Sūnų sukilo prieš visatos vyriausybę, šitokiu būdu sukeldami sąmyšį keliose

sistemose ir daugelyje planetų. Visame šitame nesėkmių skaičiuje buvo tik tai trys Sistemų Aukščiausieji Valdovai; praktiškai visi iš šitų Sūnų priklausė antrajai ir trečiajai kategorijoms, Planetų Princams ir tretiniams Lanonandekams.

35:9.7 (393.7) Tas didžiulis šitų Sūnų kiekis, pasitraukęs iš vienovės, nereiškia, jog kūrime buvo padaryta klaida. Juos buvo galima sukurti dieviškai tobulus, bet jie buvo sukurti tokie, kad galėtų geriau suprasti laiko ir erdvės pasaulių evoliucinius tvarinius, ir kad galėtų prie jų labiau priartėti.

35:9.8 (393.8) Iš visų vietinių visatų Orvontone, mūsų visata, išskyrus Henseloną, šitos kategorijos Sūnų prarado didžiausią kiekį. Uversoje yra vieninga nuomonė, jog Nebadone mums iškilo tiek daug administravimo problemų dėl to, jog Lanonandekų kategorijos mūsų Sūnūs buvo sukurti su tokiu didžiuliu asmeninės laisvės laipsniu rinktis ir planuoti. Aš pateikiu šitą pastebėjimą ne tam, kad kritikuočiau. Mūsų visatos Kūrėjas tą daryti turi visišką valdžią ir galią. Mūsų aukštieji valdovai mano, kad, nors tokie pasirinkimo laisvę turintys Sūnūs sukuria daug nemalonumų visatos ankstyvaisiais amžiais, tačiau kada reikalai visiškai išsisijos ir pagaliau nusistovės, tada nauda iš šitų visiškai patikrintų Sūnų didesnės ištikimybės ir pilnesnės valinės tarnystės iš tikrųjų padarys nepalyginamai daug daugiau negu vien tik atlygins už ankstesniųjų laikų sąmyšį ir sukrėtimus.

35:9.9 (394.1) Maišto atveju sistemos būstinėje, naujas valdovas yra paprastai atsiunčiamas per palyginti trumpą laiką, bet ne taip būna atskirose planetose. Jos yra materialiosios kūrinijos sudėtiniai vienetai, o tvarinių laisva valia yra vienas iš faktorių priimant galutinį nuosprendį visų tokių problemų atžvilgiu.

Planetų Princų perėmėjai yra paskiriami izoliuotiems pasauliams, planetoms, kurių valdžios princai galėjo nuklysti, bet jie neprisiima aktyvaus valdymo tol, kol maišto pasekmės iš dalies nėra įveiktos ir pašalintos dėka atstatomųjų priemonių, kurių imasi Melkizedekai ir kitos tarnaujančiosios asmenybės. Planetos Princo maištas jo planetą izoliuoja akimirksniu; vietinės dvasinės grandinės yra nutraukiamos nedelsiant. Tokiame dvasiškai izoliuotame pasaulyje tarpplanetinės ryšio linijas gali atstatyti tiktai save padovanojantis Sūnus.

^{35:9.10 (394.2)} Egzistuoja planas, kaip išgelbėti šituos nuklydusius ir neišmintingus Sūnus, ir daugelis pasinaudojo tokia gailestinga nuostata; bet niekada daugiau jiems nebeleidžiama veikti tose pareigose, kurias vykdydami jie suklupo. Po reabilitavimo jie yra paskiriami į saugotojų pareigas ir į fizinio administravimo skyrius.

10. Lanonandekų pasauliai

^{35:10.1 (394.3)} Salvingtono grandinėje iš septyniasdešimties planetų septynių pasaulių trečioji grupė, su savo atitinkamais keturiasdešimt dviem palydovais, sudaro administracinių sferų Lanonandekų grupę. Šitose valdose patyrę Lanonandekai, priklausantys buvusių Sistemų Aukščiausiųjų Valdovų korpusui, atlieka kylančiųjų piligrimų ir serafinių gausybių administracinių mokytojų pareigas. Evoliuciniai mirtingieji dirbančius sistemų administratorius stebi sistemų sostinėse, bet čia jie realiai dalyvauja koordinuojant dešimties tūkstančių vietinių sistemų administracinius nurodymus.

^{35:10.2 (394.4)} Šitoms vietinės visatos administracinėms mokykloms vadovauja korpusas iš Sūnų Lanonandekų, kurie yra sukaupę

didžiulį Sistemų Aukščiausiųjų Valdovų ir žvaigždynų patarėjų patyrimą. Šituos vykdomuosius koledžus pranoksta tiktai Ensos administracinės mokyklos.

35:10.3 (394.5) Lanonandekų pasauliai, nors tarnauja mokymo sferomis kylantiesiems mirtingiesiems, bet yra tie centrai gausioms užduotims, kurios yra susijusios su visatos normaliomis ir kasdienėmis administracinėmis operacijomis. Visą kelią į vidų iki Rojaus kylantieji piligrimai studijuoja taikomųjų žinių praktinėse mokyklose—tai yra realus lavinimas, kaip iš tikrųjų ir atlikti tuos dalykus, kurių jie yra mokomi. Visatos šietimo sistema, kurią parengė Melkizedekai, yra praktinė, progresinė, prasminga, ir patirtinė. Ją sudaro materialių, intelektualių, morontinių, ir dvasinių dalykų mokymas.

35:10.4 (394.6) Būtent su šitomis Lanonandekų administracinėmis sferomis yra susijusi didžiausia šitos kategorijos išgelbėtų Sūnų dalis tarnaudama planetinių reikalų saugotojais ir reguliuotojais. Ir tie suklydę Planetų Princai ir jų pagalbininkai maište, kurie nusprendė pasiūlytą reabilitavimą primti, šitose įprastinėse pareigose tarnaus toliau, bent jau tol, kol Nebadono visata bus pasiekusi šviesos ir gyvenimo pakopą.

35:10.5 (394.7) Tačiau daug Sūnų Lanonandekų senesnėse sistemose pademonstravo nuostabių tarnavimo, administravimo, ir dvasinio pasiekimo rezultatų. Jie yra kilni, ištikima, ir lojali grupė, nepaisant savo polinkio suklysti dėl asmeninės laisvės klaidingų idėjų ir savarankiško apsisprendimo prasimanymo.

35:10.6 (394.8) [Parengta Archangelų Vadovo, veikiančio Salvingtono Gabrielio įgaliojimu.]

36 Dokumentas. Gyvybės Nešėjai

^{36:0.1 (396.1)} GYVYBĖ neatsiranda spontaniškai. Gyvybė yra kuriama remiantis planais, suformuluotais (neapreikštų) Būties Architektų, o apgyvendintose planetose atsiranda arba tiesioginio atgabenimo, arba tų operacijų, kurias atlieka vietinės visatos Gyvybės Nešėjai, dėka. Šitie gyvybės gabentojai yra tarp pačių įdomiausių ir įvairiausių narių įvairiarūšėje visatos Sūnų šeimoje. Jiems yra patikėta suprojektuoti ir atgabenti į planetines sferas tvarinių gyvybę. Ir tokiuose naujuose pasauliuose šitą gyvybę implantavę, jie ten pasilieka ilgiems laikotarpiams, kad skatintų jos vystymąsi.

1. Gyvybės Nešėjų kilmė ir prigimtis

^{36:1.1 (396.2)} Nors Gyvybės Nešėjai priklauso dieviškosios sūnystės šeimai, bet jie yra ypatingas ir išskirtinis visatos Sūnų tipas, vietinėje visatoje būdamas vienintelė protingos gyvybės grupė, kurios sukūrimė dalyvauja supervisatos valdovai. Gyvybės Nešėjai yra palikuonys trijų nuo anksčiau egzistuojančių asmenybių: Sūnaus Kūrėjo, Visatos Motinos Dvasios, ir, paskirto, vieno iš trijų Dienų Senujų, vadovaujančių konkrečios supervisatos likimui. Šitie Dienų Senieji, kurie tikrai vieni gali duoti nurodymą sunaikinti protingą gyvybę, dalyvauja sukuriant Gyvybės Nešėjus, kuriems yra patikėtas fizinės gyvybės įkūrimas besivystančiuose pasauliuose.

^{36:1.2 (396.3)} Nebadono visatoje dokumentuose Gyvybės Nešėjų yra užregistruota vienas šimtas milijonų. Šitas sumanus gyvybės platintojų korpusas nėra iki galo save valdanti grupė. Jiems vadovauja gyvybę nulemiantis trejetas, kurį sudaro Gabrielis, Tėvas Melkizedekas, ir Nambija, originalusis ir pirmagimis

Gyvybės Nešėjas Nebadone. Bet savojo skyriaus administravimo visose fazėse jie turi savivaldą.

^{36:1.3 (396.4)} Gyvybės Nešėjai yra suskirstyti į tris didžiulius skyrius: Pirmąjį skyrių sudaro vyresnieji Gyvybės Nešėjai, antrąjį, padėjėjai, o trečiąjį, saugotojai. Pirmasis skyrius yra padalintas į įvairių gyvybės pasireiškimo formų specialistų dvyliką grupių. Šitų trijų skyrių atskyrimą įgyvendino tie Melkizedekai, kurie Gyvybės Nešėjų būstinės sferoje tuo tikslu atliko bandymus. Nuo to laiko Melkizedekai yra visada artimai susieti su Gyvybės Nešėjais ir visada juos lydi, kada šie vyksta įdiegti gyvybės naujoje planetoje.

^{36:1.4 (396.5)} Kada evoliucinė planeta pagaliau pasiekia šviesos ir gyvenimo pakopą, tada Gyvybės Nešėjai yra organizuojami į aukštesnius diskusinius organus, turinčius patariamąjį statusą, kad padėtų toliau administruoti ir vystyti pasaulį ir jo pašlovintas būtybes. Besivystančios visatos vėlesniaisiais ir nusistovėjusiais amžiais šitiems Gyvybės Nešėjams yra patikima daug naujų pareigų.

2. Gyvybės Nešėjų pasauliai

^{36:2.1 (397.1)} Melkizedekai vykdo septynių pirminių sferų Salvingtono grandinėje ketvirtosios grupės bendrą priežiūrą. Šitie Gyvybės Nešėjų pasauliai yra įvardijami tokie:

^{36:2.2 (397.2)} 1. Gyvybės Nešėjų būstinė.

^{36:2.3 (397.3)} 2. Gyvybės planavimo sfera.

^{36:2.4 (397.4)} 3. Gyvybės išsaugojimo sfera.

36:2.5 (397.5) 4. Gyvybės evoliucijos sfera.

36:2.6 (397.6) 5. Gyvybės, susietos su protu, sfera.

36:2.7 (397.7) 6. Proto ir dvasios gyvose būtybėse sfera.

36:2.8 (397.8) 7. Neapreikštos gyvybės sfera.

36:2.9 (397.9) Kiekvieną iš šitų pirminių sferų apjuosia po šešis palydovus, kuriuose yra koncentruojamos visos Gyvybės Nešėjų veiklos visatoje specialios fazės.

36:2.10 (397.10) *Pirmasis Pasaulis*, būstinės sfera, kartu su savo šešiais pavaldžiais palydovais, yra skirtas visuotinės gyvybės studijoms, gyvybės visose žinomose jos pasireiškimo fazėse. Čia yra gyvybės planavimo koledžas, kuriame dirba mokytojai ir patarėjai iš Uversos ir Havonos, net iš Rojaus. Ir man yra leidžiama atskleisti tai, jog pagalbinių proto dvasių septynios centrinės išdėstymo vietos yra šitame Gyvybės Nešėjų pasaulyje.

36:2.11 (397.11) Skaičius dešimt—dešimtainė sistema—yra neatskiriamas nuo fizinės visatos, bet ne nuo dvasinės. Gyvybės sferą apibūdina trys, septyni, ir dvylika arba šitų bazinių skaičių kartotiniai ir kombinacijos. Yra trys pirminiai ir iš esmės skirtingi gyvybės planai, pagal trijų Rojaus Šaltinių ir Centrų kategoriją, o Neadono visatoje šitos trys bazinės gyvybės formos yra paskirstytos trijuose skirtinguose planetų tipuose. Iš pradžių buvo dvylika aiškių ir dieviškų perteikiamos gyvybės koncepcijų. Šitas skaičius dvylika, su savo dalmenimis ir kartotiniais, eina per visų septynių supervisatų visus bazinius gyvybės modelius. Taip pat yra gyvybės

projekto septyni architektūriniai tipai, gyvosios materijos reprodukuojančiųjų konfigūracijų fundamentalios kombinacijos. Orvontono gyvybės modeliai yra konfigūruoti kaip dvylika paveldimumo nešėjų. Skirtingos valinių tvarinių kategorijos yra konfigūruotos kaip 12, 24, 48, 96, 192, 384, ir 768. Urantijoje yra keturiasdešimt aštuoni modelio kontrolės vienetai—bruožų determinatoriai—žmogiškosios reprodukcijos lytinėse ląstelėse.

^{36:2.12 (397.12)} *Antrasis Pasaulis* yra gyvybės projektavimo sfera; čia yra parengiami visi nauji gyvybės organizavimo būdai. Nors pirminius gyvybės projektus suteikia Sūnus Kūrėjas, bet šitų planų praktinis įgyvendinimas yra patikėtas Gyvybės Nešėjams ir jų pagalbininkams. Kada naujam pasauliui bendri gyvybės planai būna suformuluoti, tada jie yra perduodami į būstinės sferą, kur juos labai įdėmiai ištyrinėja vyresniųjų Gyvybės Nešėjų aukščiausioji taryba, bendradarbiaudama su konsultuojančiųjų Melkizedekų korpusu. Jeigu šie planai nuo anksčiau gautų formulių nukrypsta, tuomet jie turi būti perduoti Sūnui Kūrėjui ir jo patvirtinti. Dažnai šituose svarstymuose Sūnui Kūrėjui atstovauja Melkizedekų vadovas.

^{36:2.13 (397.13)} Dėl to gyvybė planetose, nors kai kuriais požiūriais yra panaši, bet daugeliu atžvilgių yra skirtinga kiekviename evoliuciniame pasaulyje. Net ir vienodose gyvybės serijose atskiroje pasaulių šeimoje gyvybė nėra tiksliai tokia pati bet kuriose dviejose planetose; visada yra planetinis tipas, nes Gyvybės Nešėjai nuolat dirba stengdamiesi jiems perduotas saugoti gyvybines formules pagerinti.

^{36:2.14 (398.1)} Yra daugiau negu vienas milijonas fundamentalių arba kosminių cheminių formulių, kurios sudaro gyvybės

pasireiškimų tėvinius modelius ir didžiulį skaičių bazinių funkcinių variacijų. Gyvybės planavimo sferos pirmasis palydovas yra visatos fizikų ir elektrochemikų valda, kur jie tarnauja Gyvybės Nešėjų techniniais padėjėjais, sugriebiant, organizuojant, ir manipuliuojant esminius energijos elementus, kurie yra naudojami kuriant gyvybės perdavimo materialius apvalkalus, vadinamąją pradmens plazmą.

36:2.15 (398.2) Planetinės gyvybės planavimo laboratorijos yra išdėstytos šito antrojo pasaulio antrajame palydove. Šitose laboratorijose Gyvybės Nešėjai ir visi jų padėjėjai bendradarbiauja su Melkizedekais, stengdamiesi modifikuoti ir kiek įmanoma pagerinti tą gyvybę, kuri yra suprojektuota tam, kad būtų implantuota Neadono *dešimtainėse planetose*. Toji gyvybė, kuri Urantijoje vystosi dabar, buvo suplanuota ir iš dalies paruošta šitame pačiame pasaulyje, nes Urantija yra dešimtainė planeta, gyvybės eksperimentinis pasaulis. Viename pasaulyje iš kiekvieno dešimties standartinės gyvybės projektuose yra leidžiama didesnė variacija negu kituose (ne eksperimentiniuose) pasauliuose.

36:2.16 (398.3) *Trečiasis Pasaulis* yra skirtas gyvybės apsaugai. Čia Gyvybės Nešėjų korpuso padėjėjai ir saugotojai studijuoja ir vysto gyvybės apsaugos ir išsaugojimo įvairius būdus. Gyvybės planai kiekvienam naujam pasauliui visada numato gyvybės apsaugos komisijos, susidedančios iš saugotojų specialistų, sumaniai valdančių bazinius gyvybės modelius, ankstyvą sukūrimą. Urantijoje buvo dvidešimt keturi tokie saugotojai komisijos nariai, po du kiekvienam fundamentaliam arba tėviniam gyvybės materijos architektūrinio organizavimo modeliui. Tokiose planetose, kaip jūsų, aukščiausiąją gyvybės

formą reprodukuoja toks gyvybę nešantis paketas, kuris turi dvidešimt keturis modelinius elementus (O kadangi intelektualiai gyvybė kyla iš fizinės gyvybės, ir vystosi jos pagrindu, todėl atsiranda psichinės organizacijos dvidešimt keturios bazinės kategorijos.)

36:2.17 (398.4) *Ketvirtoji Sfera* ir jai pavaldūs palydavai yra skirti studijuoti tvarinio gyvybės evoliuciją apskritai ir bet kurio gyvybės lygio evoliucinius antecedentus konkrečiai. Evoliucinio pasaulio pirminė gyvybės plazma turi turėti visą potencialą visoms ateities vystymosi variacijoms ir visiems vėlesniems evoliuciniams pasikeitimams ir modifikavimams. Tokių toli siekiančių gyvybės metamorfozės projektų aprūpinimas gali pareikalauti to, kad atsirastų daug akivaizdžiai nereikalingų gyvulinės ir augalinės gyvybės formų. Tokie planetinės evoliucijos šalutiniai produktai, numatyti ar nenumatyti, veiksmo arenoje atsiranda tiksliai tam, kad išnyktų, tačiau šitame ilgame procese, ir per visą šitą ilgą procesą, nusidriekia planetinės gyvybės plano ir rūšių schemos pirminių projektuotojų išmintingų ir protingų formuluočių gija. Tie daugybė šalutinių biologinės evoliucijos produktų visi yra esminiai gyvybės aukštesniųjų protingų formų galutiniam ir visiškam veikimui, nepaisant to, jog laikas nuo laiko aukštesniųjų tvarinių ilgoje kovoje kylant į viršų gali vyrauti didžiulė išorinė disharmonija tam, kad apvaldytų žemesnės gyvybės formas, kurių daugelis kartais yra tokios priešiškos besivystančių valinių tvarinių ramybei ir patogumui.

36:2.18 (398.5) *Penktasis Pasaulis* rūpinasi vien tiksliai tokia gyvybe, kuri yra susieta su protu. Kiekvienas iš jo palydovų yra skirtas tvarinio proto, abipusiškai sąveikaujančio su tvarinio gyvybe,

vieno atskiro aspekto studijavimui. Protas, kaip jį suvokia žmogus, yra septynių pagalbinių proto dvasių dovana, kurią Begalinės Dvasios agentūros suteikė nemokomiems arba mechaniniams proto lygiams. Gyvybės modeliai įvairiai reaguoja į šituos padėjėjus ir į skirtingas dvasines institucijas, veikiančias per visas laiko ir erdvės visas. Materialių tvarinių sugebėjimas pasiekti dvasinį reagavimą visiškai priklauso nuo su juo susietos proto dovanos, kuri, savo ruožtu, yra nukreipusi tų pačių mirtingųjų tvarinių biologinės evoliucijos kursą.

^{36:2.19 (399.1)} *Šeštasis Pasaulis* yra skirtas tarpusavio ryšiui tarp proto ir dvasios, kaip jie yra susieti su gyvomis formomis ir organizmais. Šitas pasaulis ir šeši jo palydovai sudaro tvarinio koordinavimo mokyklas, kuriose mokytojai tiek iš centrinės visatos, tiek iš supervisatos bendradarbiauja su Nebadono mokytojais, pateikdami tvarinio pasiekimo aukščiausiuosius lygius laike ir erdvėje.

^{36:2.20 (399.2)} Gyvybės Nešėjų *Septintoji Sfera* yra skirta evolicinės tvarinio gyvybės, kaip ji yra susieta su Aukščiausiosios Būtybės besiplečiančio realizavimosi kosmine filosofija, neapreikštomis sritims.

3. Gyvybės transplantavimas

^{36:3.1 (399.3)} Gyvybė visatose neatsiranda spontaniškai; Gyvybės Nešėjai turi ją pradėti plikose planetose. Būtent jie yra gyvybės nešėjai, platintojai, ir saugotojai, kada ji atsiranda erdvės evoliucinėse planetose. Visų kategorijų ir formų, žinomų Urantijoje, gyvybė atsiranda su šitais Sūnumis, nors nevisos planetinės gyvybės formos egzistuoja Urantijoje.

36:3.2 (399.4) Gyvybės Nešėjų korpusas, siunčiamas implantuoti gyvybę naujame pasaulyje, paprastai susideda iš vieno šimto vyresniųjų nešėjų, vieno šimto padėjėjų, ir vieno tūkstančio saugotojų. Į naują pasaulį Gyvybės Nešėjai dažnai neša pačią gyvybės plazmą, bet nevisada. Kartais jie gyvybės modelius organizuoja atvykę į užduoties planetą sutinkamai su anksčiau patvirtintomis formulėmis gyvybės įkūrimo naujam jaudinančiam patyrimui. Tokia buvo Urantijos planetinės gyvybės kilmė.

36:3.3 (399.5) Kada, sutinkamai su patvirtintomis formulėmis, fiziniai modeliai būna parūpinti, tada iš tikrųjų Gyvybės Nešėjai katalizuoja šitą be gyvybės medžiagą, perteikdami per savo asmenis gyvybišką dvasinę kibirkštį; ir tuoj pat iš tiesų šie inertiniai modeliai tampa gyvąja materija.

36:3.4 (399.6) Gyvybiška kibirkštis—gyvybės paslaptis—yra padovanojama per Gyvybės Nešėjus, bet ne jų pačių. Jie iš tikrųjų tokias transakcijas valdo, jie formuluoja pačią gyvybės plazmą, tačiau būtent Visatos Motina Dvasia parūpina gyvybės plazmos esminį faktorių. Iš Begalinės Dvasios Kuriančiosios Dukros ateina toji energetinė kibirkštis, kuri kūną paverčia gyvu ir pranašauja protą.

36:3.5 (399.7) Padovanojant gyvybę Gyvybės Nešėjai iš savo asmeninės prigimties neperduoda nieko, net ir tose sferose, kur yra projektuojamos naujos gyvybės kategorijos. Tokiais momentais jie tiesiog inicijuoja ir perduoda gyvybės kibirkštį, pradeda reikalingus materijos apsisukimus sutinkamai su patvirtintų planų ir modelių fiziniais, cheminiais, ir elektriniais aspektais. Gyvybės Nešėjai yra gyvi katalizuojantys buvimai,

kurie sužadina, organizuoja, ir paverčia gyvais priešingu atveju inertiškus egzistencijos materialios kategorijos elementus.

36:3.6 (400.1) Planetinio korpuso Gyvybės Nešėjams yra suteikiamas tam tikras laikotarpis, per kurį reikia įkurti gyvybę naujame pasaulyje, apytiksliai pusė milijono metų tos planetos laiku. Pasibaigus šitam laikotarpiui, apie ką liudija tam tikri planetinės gyvybės vystymosi laimėjimai, jie implantavimo pastangas nutraukia, ir vėliau tos planetos gyvybei jie nebegali pridėti nieko naujo arba papildomo.

36:3.7 (400.2) Per amžius, įsiterpiančius tarp gyvybės įkūrimo ir turinčių moralinį statusą žmogiškųjų tvarinių atsiradimo, Gyvybės Nešėjams leidžiama manipuliuoti gyvybės aplinką ir kitokiais būdais palankiai reguliuoti biologinės evoliucijos kryptį. Ir šitą jie daro per ilgus laikotarpius.

36:3.8 (400.3) Kada Gyvybės Nešėjams, veikiantiems naujame pasaulyje, kartą pavyksta sukurti būtybę, turinčią valią, moralinio sprendimo ir dvasinio pasirinkimo galią, tada ir ten jų darbas pasibaigia—savąją užduotį jie būna užbaigę; toliau jiems nebeleidžiama manipuliuoti besivystančios gyvybės. Nuo šios akimirkos gyvųjų organizmų evoliucija turi vykti sutinkamai su įgimtomis savybėmis ir tendencijomis, kurios jau buvo perteiktos planetinės gyvybės formulėms ir modeliams ir įkurtos planetinės gyvybės formulėse ir modeliuose. Gyvybės Nešėjams neleidžiama eksperimentuoti su valia arba į ją kištis; jiems neleidžiama valdyti arba savavališkai veikti moralinių tvarinių.

36:3.9 (400.4) Atvykus Planetos Princui, jie pasiruošia išvykti, nors du iš vyresniųjų nešėjų ir dvylika saugotojų gali pasisiūlyti,

duodami laikiną atsižadėjimo priesaiką, šioje planetoje pasilikti neribotam laikui patarėjais gyvybės plazmos tolimesnio vystymosi ir apsaugos klausimais. Du tokie Sūnūs ir jų dvylika partnerių dabar tarnauja Urantijoje.

4. Gyvybės Nešėjai Melkizedekai

^{36:4.1 (400.5)} Kiekvienoje apgyvendintų pasaulių vietinėje sistemoje per visą Nebadoną yra vienintelė sfera, kurioje Melkizedekai veikė kaip gyvybės nešėjai. Šitos buveinės yra žinomos kaip sistemos *midsonitiniai* pasauliai, ir kiekviename iš jų materialiai modifikuotas Sūnus Melkizedekas turėjo lytinių santykių su sūnystės materialiosios kategorijos parinkta Dukra. Tokių midsonitinių pasaulių Motinos Ievos yra pasiunčiamos iš jurisdikcijos sistemos būstinės, kada paskirtasis gyvybės nešėjas Melkizedekas jas pasirenka iš daugybės savanorių, kurios atsiliepia į Sistemos Valdovo kreipimąsi, skirtą jo sferos Materialiosioms Dukroms.

^{36:4.2 (400.6)} Gyvybės nešėjo Melkizedeko ir Materialiosios Dukros palikuonys yra žinomi kaip *midsonitai*. Tokių dangiškųjų tvarinių rasės Melkizedekas tėvas galiausiai palieka savo unikalios gyvybės funkcijos planetą, ir šitos ypatingos visatos būtybių kategorijos Motina Ieva, pasirodžius planetos palikuonių septintajai kartai, taip pat išvyksta. Tuomet tokio pasaulio vadovavimas pereina jos vyriausiajam sūnui.

^{36:4.3 (400.7)} Midsonitiniai tvariniai savo nuostabiuose pasauliuose gyvena ir veikia kaip reprodukuojančios būtybės tol, kol jie sulaukia vieno tūkstančio metų amžiaus standartiniu laiku; po to jie yra pergabenami serafiniu transportu. Po šito midsonitai tampa nebereprodukuojančiomis būtybėmis, nes tas metodas,

kuriuo jie būna dematerializuojami, kada būna parengiami serafiniam gabenimui, iš jų atima reprodukavimo savybės visam laikui.

^{36:4.4 (400.8)} Dabartinis šių būtybių statusas vargu ar gali būti vertinamas kaip mirtingųjų arba nemirtingųjų, negalima jų ir konkrečiai klasifikuoti kaip žmogiškų ar dieviškų. Šitų tvarinių viduje Derintojas negyvena, todėl vargu ar jos yra nemirtingos. Bet neatrodo, kad jos būtų ir mirtingos; nė vienas midsonitas mirties nepatyrė. Visi midsonitai, kurie yra kada nors gimę Nebadone, šiandien yra gyvi, veikia savo gimtuosiuose pasauliuose, kai kuriose įsiterpiančiose sferose, ar Salvingtono midsonitų sferoje, ensačioje užbaigtųjų pasaulių grupėje.

^{36:4.5 (401.1)} *Salvingtono Užbaigtųjų Pasauliai.* Gyvybės nešėjai Melkizedekai, o taip pat ir su jais susietos Motinos Ievos, iš sistemos midsonitinių sferų vyksta į Salvingtono grandinės užbaigtųjų pasaulius, kur jų palikuonims taip pat yra vėliau lemta susirinkti.

^{36:4.6 (401.2)} Sąsajoje su šituo reikėtų paaiškinti, jog septynių pirminių pasaulių penktoji grupė Salvingtono grandinėje yra Nebadono užbaigtųjų pasauliai. Gyvybės nešėjų Melkizedekų ir Materialiųjų Dukrų vaikai gyvena septintajame užbaigtųjų pasaulyje, Salvingtono midsonitų sferoje.

^{36:4.7 (401.3)} Užbaigtųjų septynių pirminių pasaulių palydovai yra susitikimų vieta centrinės visatos ir supervisatų asmenybėms, kurios gali vykdyti užduotis Nebadone. Nors kylantieji mirtingieji laisvai juda po 490 pasaulių, sudarančių Melkizedekų Universitetą, po visus kultūrinius pasaulius, ir po visas mokymo sferas, bet yra kai kurios specialios mokyklos ir

didelis skaičius uždraustų zonų, į kurias jiems patekti neleidžiama. Tai ypač pasakytina apie keturiasdešimt devynias sferas, priklausančias užbaigtųjų jurisdikcijai.

^{36:4.8 (401.4)} Šiuo metu midsonitinių būtybių tikslas nėra žinomas, bet atrodytų, kad šitos asmenybės renkasi septintajame užbaigtųjų pasaulyje, besiruošdamos kažkokiam svarbiam įvykiui visatos evoliucijoje. Mūsų pasiteiravimai apie midsonitų rases visada nukreipiami užbaigtiesiems, o užbaigtieji visada atsisako aptarinėti savo pasaulių likimą. Nekreipiant dėmesio į tai, jog mes nesame tikri dėl midsonitų ateities, bet mes tikrai žinome, kad Orvontono kiekvienoje vietinėje visatoje yra tokių paslaptinių būtybių augantis korpusas. Būtent gyvybės nešėjų Melkizedekų įsitikinimas yra toks, kad jų midsonitinius vaikus kažkurią dieną Dievas Galutinysis apdovanos absonitumo transcendentine ir amžinąja dvasia.

5. Septynios Pagalbinės Proto Dvasios

^{36:5.1 (401.5)} Būtent septynių pagalbinių proto dvasių buvimas primityviuose pasauliuose sąlygoja organinės evoliucijos kelią; tai paaiškina, kodėl evoliucija yra tikslinė, o ne atsitiktinė. Šitie padėjėjai išreiškia Begalinės Dvasios proto veikimo funkciją, kuri per vietinės visatos Motinos Dvasios veikimą nusidriekia iki protingos gyvybės žemesniųjų kategorijų. Šie Padėjėjai yra Visatos Motinos Dvasios vaikai, ir yra jos asmeninis veikimas šių sferų materialiams protams. Kur ir kada tik toks protas pasireiškia, ten ir tada įvairiai veikia šitos dvasios.

^{36:5.2 (401.6)} Septynios pagalbinės proto dvasios yra vadinamos vardais, kurie išreiškia tokias sampratas: intuiciją, supratimą,

drąsą, žinias, patarimą, garbinimą, ir išmintį. Šitos proto dvasios savo įtaką paskleidžia į visus apgyvendintus pasaulius kaip diferencijuotą akstiną, kiekviena iš jų stengiasi pasiekti, kad būtų reaguojama į jos pasireiškimą visiškai nepriklausomai nuo to laipsnio, kuriuo yra priimami jos bičiuliai ir kokia yra galimybė jos bičiulių veikimui.

36:5.3 (401.7) Centrinė pagalbinių dvasių buveinė Gyvybės Nešėjų būstinės pasaulyje rodo Gyvybės Nešėjams vadovams pagalbinių proto dvasių veikimo laipsnį ir kokybę bet kuriame pasaulyje ir bet kuriame konkrečiame gyvame organizme. Šitie gyvybės-proto patalpinimai yra gyvojo proto veikimo tobuli indikatoriai penkioms pirmosioms pagalbinėms dvasioms. Bet kalbant apie šeštąją ir septintąją pagalbines dvasias—garbinimo ir išminties—tai šitos centrinės buveinės registruoja tiktai kokybinę funkciją. Garbinimo pagalbinės dvasios ir išminties pagalbinės dvasios kiekybinė veikla yra registruojama Dieviškojo Tarno Salvingtone betarpiškoje akivaizdoje, būdama Visatos Motinos Dvasios asmeniniu patyrimu.

36:5.4 (402.1) Septynios pagalbinės proto dvasios visada lydi Gyvybės Nešėjus į naują planetą, bet jų nereikėtų laikyti esybėmis; jos labiau yra panašios į grandines. Septynios visatos pagalbinės dvasios nefunkcionuoja kaip asmenybės be visatos Dieviškojo Tarno buvimo; iš esmės jos yra Dieviškojo Tarno vienas iš sąmonės lygių, ir visada jos yra pavaldžios savo kuriančiosios motinos veikimui ir buvimui.

36:5.5 (402.2) Mes nesurandame žodžių tam, kad galėtume adekvačiai pavadinti tas septynias pagalbines proto dvasias. Jos

yra patirtinio proto žemesniųjų lygių tarnai, ir jas būtų galima apibūdinti, pagal evoliucinio pasiekimo tvarką, šitaip:

^{36:5.6 (402.3)} 1. *Intuicijos dvasia* — greitas suvokimas, primityvūs fiziniai ir besąlyginių refleksų instinktai, visų protą turinčių tvarinių reguliuojantys ir kitokie savisaugos sugebėjimai; vienintelė iš pagalbinių proto dvasių, kuri taip plačiai veikia tarp gyvulinės gyvybės žemesniųjų kategorijų ir kuri vienintelė taip smarkiai funkciškai kontaktuoja su mechaninio proto nemokomais lygiais..

^{36:5.7 (402.4)} 2. *Supratimo dvasia* — koordinavimo impulsas, spontaniškas ir matomai automatinis idėjų susiejimas. Tai yra dovana koordinuoti įgytas žinias, greito samprotavimo, spartaus svarstymo, ir nedelsiamo sprendimo reiškiny.

^{36:5.8 (402.5)} 3. *Drąsos dvasia* — ištikimybės dovana—asmenėse būtybėse, yra charakterio ugdymo ir moralinės ištvermės ir dvasinio narsumo intelektualių šaknų pagrindas. Kada apšviečia faktai ir įkvepia tiesa, tada šitai tampa per evoliucinio kilimo išmintingus ir sąmoningus savireguliacijos kanalus akstino paslaptimi.

^{36:5.9 (402.6)} 4. *Žinių dvasia* — nuotykių ir atradimų smalsumo motina, mokslinė dvasia; drąsos ir patarimo dvasių vadovas ir ištikimas partneris; akstinas drąsos sugebėjimus nukreipti į naudingus ir pažangius augimo takus.

^{36:5.10 (402.7)} 5. *Patarimo dvasia* — visuomeninis akstinas, bendradarbiavimo tarp rūšių dovana, valinių tvarinių gebėjimas derintis prie savo bičiulių, grupinio instinkto kilmė tarp žemiausiųjų tvarinių.

^{36:5.11 (402.8)} 6. *Garbinimo dvasia* — religinis impulsas, pirmasis postūmis, išskiriantis proto tvarinius į mirtingosios egzistencijos dvi pagrindines klases. Garbinimo dvasia su ja susietą gyvūną amžiams išskiria iš besielių tvarinių, turinčių proto dovaną. Garbinimas yra kandidato į dvasinį kilimą ženklas.

^{36:5.12 (402.9)} 7. *Išminties dvasia* — visų mirtingųjų tvarinių įgimtas polinkis į tvarkingą ir progresinę evoliucinį vystymąsi. Tai yra aukščiausioji iš pagalbinių proto dvasių, visų kitų pagalbinių proto dvasių darbo dvasinis koordinatorius ir reiškėjas. Šitoji dvasia yra paslaptis to įgimto protingiems tvariniams akstino, kuris inicijuoja ir palaiko kylančiosios egzistencijos skalės praktinę ir veiksmingą programą; ta gyvų būtybių dovana, kuri paaiškina jų nepaaiškinamą sugebėjimą išlikti, ir išlikime panaudoti savo viso praeities patyrimo ir dabartinių galimybių koordinavimą tam, kad įgautų viską, ką visi kiti proto tarnai gali mobilizuoti konkretaus organizmo prote. Išmintis yra intelektualaus veikimo aukščiausiasis taškas. Išmintis yra grynai protinės ir moralinės egzistencijos tikslas.

^{36:5.13 (403.1)} Pagalbinės proto dvasios patirtiškai auga, bet jos niekada netampa asmenėmis. Jos vystosi veikdamos, o pirmųjų penkių veikimas gyvulinėse kategorijose tam tikru laipsniu yra esminis visų septynių veikimui kaip žmogiškasis intelektas. Šitas ryšys su gyvūnais pagalbinėms dvasioms padaro tai, kad jos labiau praktiškai veikia kaip žmogiškasis protas; dėl to gyvūnai žmogaus intelektualiai, o taip pat ir fizinei evoliucijai tam tikru laipsniu yra būtini.

^{36:5.14 (403.2)} Vietinės visatos Motinos Dvasios šitos pagalbinės proto dvasios su protinį statusą turinčių tvarinių gyvybe yra

susijusios tiek, kiek energetiniai centrai ir fiziniai kontrolieriai yra susiję su visatos negyvomis jėgomis. Jos atlieka neįkainojamą tarnystę apgyvendintų pasaulių proto grandinėse, ir yra veiksmingos partnerės su Pagrindiniais Fiziniais Kontrolieriais, kurie taip pat tarnauja ikipagalbinių proto dvasių lygių, nemokomo arba mechaninio proto lygių, kontrolieriais ir reguliuotojais.

^{36:5.15 (403.3)} Gyvasis protas prieš tai, kada atsiranda sugebėjimas mokytis iš patyrimo, yra Pagrindinių Fizinių Kontrolierių veiklos sritis. Tvarinio protas, prieš įgaudamas sugebėjimą suvokti dieviškumą ir garbinti Dievybę, yra išskirtinė pagalbinių proto dvasių sfera. Atsiradus tvarinio intelekto dvasiniam reagavimui, tokie sukurti protai iš karto tampa superprotingi, ir akimirksniu yra įjungiami į vietinės visatos Motinos Dvasios grandinės dvasinius ciklus.

^{36:5.16 (403.4)} Pagalbinės proto dvasios jokia būdu nėra tiesiogiai susijusios su įvairiapusiu ir labai dvasingu Dieviškojo Tarno asmeninio buvimo, apgyvendintų pasaulių Šventosios Dvasios, veikimu; bet funkciškai jos yra ankstesnės būtent už šios dvasios pasirodymą evoliuciniame žmoguje, ir parengiančios būtent šios dvasios pasirodymą evoliuciniame žmoguje. Pagalbinės dvasios Visatos Motinai Dvasiai suteikia įvairų ryšį su vietinės visatos materialiais gyvais tvariniais, ir kontrolę jų atžvilgiu, bet jos nesulaukia atgarsio Aukščiausiojoje Būtybėje, kada veikia ikiasmenybės lygiais.

^{36:5.17 (403.5)} Nedvasingas protas yra arba dvasinės energijos pasireiškimas, arba fizinės energijos reiškinys. Net žmogiškasis protas, asmenis protas, neturi išlikimo savybių be susitapatinimo su dvasia. Protas yra dieviškumo dovana, bet jis

nėra nemirtingas, kada veikia be dvasinės įžvalgos, ir kada neturi sugebėjimo garbinti ir trokšti išlikimo.

6. Gyvosios jėgos

^{36:6.1 (403.6)} Gyvybė yra tiek mechaninė, tiek gyvybinga—materiali ir dvasinė. Urantijos fizikai ir chemikai visą laiką tikrai žengs pirmyn suprasdami augalinės ir gyvulinės gyvybės protoplazmos formas, bet gyvų organizmų sukurti jie tikrai niekada nesugebės. Gyvybė iš visų energijos pasireiškimų yra kažkas skirtinga; net materiali fizinių tvarinių gyvybė nėra neatskiriama nuo materijos.

^{36:6.2 (403.7)} Materialūs daiktai gali egzistuoti savarankiškai, bet gyvybė atsiranda tikrai iš gyvybės. Protas gali atsirasti tikrai iš anksčiau egzistuojančio proto. Dvasia kyla tikrai iš dvasinių protėvių. Tvarinys gali sukurti gyvybės formas, bet sužadinančią gyvą kibirkštį sugeba suteikti tikrai kurio nors kūrėjo asmenybė arba kuriančioji jėga.

^{36:6.3 (404.1)} Gyvybės Nešėjai gali organizuoti gyvų būtybių materialias formas, arba fizinius modelius, bet Dvasia suteikia pirminę gyvybės kibirkštį ir padovanoja proto dovaną. Net ir eksperimentinės gyvybės gyvosios formos, kurias Gyvybės Nešėjai organizuoja savo pasauliuose Salvingtone, visada būna be reprodukcinių galių. Kada gyvybės formulės ir gyvybiški modeliai yra teisingai surenkami ir tinkamai organizuojami, tada užtenka, kad būtų vienas Gyvybės Nešėjas tam, jog inicijuotų gyvybę, bet visi tokie gyvi organizmai neturi dviejų pagrindinių savybių—proto dovanos ir reprodukcijos galių. Gyvulinis protas ir žmogiškasis protas yra dovanos iš vietinės visatos Motinos Dvasios, veikiančios per septynias pagalbines

proto dvasias, tuo tarpu tvarinio gebėjimas reprodukuoti yra Visatos Dvasios specifinis ir asmeninis perteikimas protėvinei gyvybės plazmai, kurią pradėjo Gyvybės Nešėjai.

^{36:6.4 (404.2)} Kada Gyvybės Nešėjai sukuria gyvybės modelius po to, kada jie būna organizavę energijos sistemas, tada turėtų įvykti papildomas reiškinys; šitoms be gyvybės formoms turi būti suteiktas “gyvybės pūstelėjimas.” Dievo Sūnūs gali sukonstruoti gyvybės formas, tačiau būtent Dievo Dvasia iš tikrųjų suteikia gyvybingą kibirkštį. Ir kada šitokiu būdu perteikta gyvybė yra išnaudota, tada likęs materialus kūnas vėl tampa negyva materija. Kada padovanota gyvybė yra išseikvota, tada kūnas sugrįžta į materialios visatos krūtinę, iš kurios Gyvybės Nešėjų pagalba jis buvo paskolintas tam, kad tarnautų kaip laikinas apvalkalas tai gyvybės dovanai, kuriai jie suteikė tokį matomą energijos-materijos susivienijimą.

^{36:6.5 (404.3)} Gyvybė, kurią Gyvybės Nešėjai padovanoja augalams ir gyvūnams, nesugrįžta pas Gyvybės Nešėjus po augalo ar gyvūno mirties. Tokio gyvo daikto išnykstanti gyvybė neturi nei tapatybės, nei asmenybės; individualiai po mirties ji neišlieka. Jos egzistencijos ir gyvenimo materialiam kūnui metu, ji būna patyrusi pasikeitimą; būna perėjusi per energijos evoliuciją ir išlieka tik kaip visatos kosminių jėgų dalis; ji neišlieka kaip individuali gyvybė. Mirtingųjų tvarinių išlikimas yra visiškai grindžiamas nemirtingos sielos vystymu mirtingojo prote.

^{36:6.6 (404.4)} Mes kalbame apie gyvybę kaip apie “energiją” ir kaip apie “jėgą,” bet iš tikrųjų ji nėra nei viena, nei kita. Jėga-energija įvairiai reaguoja į gravitaciją; gyvybė nereaguoja. Modelis taip pat nereaguoja į gravitaciją, būdamas energijų,

kurios jau įgyvendino visus į gravitaciją reaguojančius įsipareigojimus, konfigūracija. Gyvybė, kaip tokia, sudaro tam tikros pagal modelį konfigūruotos ar kitokiu būdu išskirtos energijos sistemos—materialios, protinės, ar dvasinės—sugyvybinimą.

^{36:6.7 (404.5)} Yra tam tikrų dalykų, susijusių su gyvybės tikslu išvystymu evoliucinėse planetose, kurie mums iš viso nėra aiškūs. Mes iki galo suvokiame Gyvybės Nešėjų elektrocheminių formulių fizinį organizavimą, bet visiškai nesuprantame *gyvybės sužadinimo kibirkšties* prigimties ir šaltinio. Mes žinome, jog gyvybė teka iš Tėvo per Sūnų ir Dvasios *pagalba*. Tai daugiau negu įmanoma, jog Pagrindinės Dvasios yra gyvybės upės septinkartis kanalas, kuris yra išliejamas visai kūrinijai. Bet mes nesuvokiame to metodo, kurio dėka vadovaujanti Pagrindinė Dvasia dalyvauja pirminiame gyvybės padovanojimo epizode naujoje planetoje. Mes tikime, jog Dienų Senieji taip pat kažkokia dalimi dalyvauja gyvybės pradėjime naujame pasaulyje, bet visiškai nežinome, koku būdu. Mes tikrai žinome, kad Visatos Motina Dvasia realiai suteikia gyvybę modeliams be gyvybės ir perteikia tokiai sužadintai plazmai organizmo reprodukcijos išimtinės teises. Mes matome, jog šie trys yra Dievo Septinkarčio lygiai, kartais vadinami laiko ir erdvės Aukščiausiais Kūrėjais; bet šiaip jau mes žinome mažai ką daugiau už Urantijos mirtinguosius—tiesiog, jog sąvoka yra neatskiriama nuo Tėvo, išraiška yra neatskiriama nuo Sūnaus, o gyvybės įgyvendinimas yra neatskiriamas nuo Dvasios.

^{36:6.8 (405.1)} [Perteikta Sūnaus Vorondadeko, dislokuoto Urantijoje stebėtoju ir šitose pareigose veikiančio paprašius

Melkizedekui, kuris vadovauja Prižiūrinčiajam Apreiškėjų Korpusui.]

37 Dokumentas. Vietinės visatos asmenybės

^{37:0.1 (406.1)} VISŲ asmenybių priešakyje Nebadone yra Sūnus Kūrėjas ir Šeimininkas, Mykolas, visatos tėvas ir valdovas. Lygiavertė dieviškumu ir papildanti kuriančiosiomis savybėmis yra vietinės visatos Motina Dvasia, Salvingtono Dieviškasis Tarnas. Ir šitie Kūrėjai pačia tiesiogine prasme yra visų Nebadono vietinių tvarinių Tėvas-Sūnus ir Dvasia-Motina.

^{37:0.2 (406.2)} Ankstesnieji dokumentai nagrinėjo sukurtas sūnystės kategorijas; vėlesnieji pasakojimai pavaizduos tarnaujančiąsias dvasias ir kylančiąsias sūnystės kategorijas. Šitas dokumentas daugiausia yra susijęs su įsiterpiančia grupe, Visatos Padėjėjais, bet taip pat jis trumpai aptars ir kai kurias aukštesniąsias dvasias, esančias Nebadone, ir kai kurias vietinės visatos nuolatinių gyventojų kategorijas.

1. Visatos Padėjėjai

^{37:1.1 (406.3)} Daugelis unikalių kategorijų, apskritai grupuojamų į šitą klasę, nėra apreiškiamos, bet taip, kaip pateikiama šituose dokumentuose, tai Visatos Padėjėjai sudaro tokias septynias kategorijas:

^{37:1.2 (406.4)} 1. Ryškiąsias ir Ryto Žvaigždes.

^{37:1.3 (406.5)} 2. Spindinčiąsias Vakaro Žvaigždes.

^{37:1.4 (406.6)} 3. Archangelus.

37:1.5 (406.7) 4. Pačių Aukštųjų Padėjėjus.

37:1.6 (406.8) 5. Aukštuosius Įgaliotinius.

37:1.7 (406.9) 6. Dangiškuosius Stebėtojus.

37:1.8 (406.10) 7. Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojus.

37:1.9 (406.11) Kiekvienoje vietinėje visatoje Pirmosios kategorijos Visatos Padėjėjų, Ryškiųjų ir Ryto Žvaigždžių, yra tikrai po vieną, ir iš visų vietinėje visatoje gimusiųjų tvarinių jis yra pirmasis. Mūsų visatos Ryškioji ir Ryto Žvaigždė yra žinoma kaip Salvingtono Gabrielis. Jis yra viso Nebadono vyriausiasis vykdytojas, veikiantis kaip asmeninis Sūnaus Valdovo atstovas ir kaip jo kuriančiosios sutuoktinės atstovas.

37:1.10 (406.12) Ankstyvaisiais Nebadono laikais Gabrielis dirbo su Mykolu ir Kuriančiąja Dvasia visiškai vienas. Kada visata augo, o administracinių problemų gausėjo, tada jis buvo aprūpintas neapreiktų padėjėjų personalu, ir galiausiai šitoji grupė buvo išplėsta sukuriant Nebadono Vakaro Žvaigždžių Korpusą.

2. Spindinciosios Vakaro Žvaigždės

37:2.1 (407.1) Šituos nuostabius tvarinius suplanavo Melkizedekai, o tada juos sukūrė Sūnus Kūrėjas ir Kuriančioji Dvasia. Jie veikia įvairiose pareigose, bet daugiausia Gabrielio, vietinės visatos vyriausiojo vykdytojo, ryšio pareigūnais. Viena arba daugiau iš šitų būtybių veikia kaip jo atstovai kiekvienoje Nebadono žvaigždyno arba sistemos sostinėje.

37:2.2 (407.2) Kada Nebadono vyriausiasis vykdytojas Gabrielis pirmininkauja daugumai Salvingtono konklavų, arba jas stebi, o dažnai jų vyksta net iki vieno tūkstančio vienu ir tuo pačiu metu, tada tokiomis progomis Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės atstovauja Gabrieliui; jis negali būti tuo pačiu metu dviejose vietose, ir šitie superangelai kompensuoja tą apribojimą. Jie atlieka analogišką tarnystę ir Trejybės Sūnų Mokytojų Korpusui.

37:2.3 (407.3) Nors pats Gabrielis yra užsiėmęs administracinėmis pareigomis, bet ryšius palaiko su visomis kitomis visatos gyvybės ir reikalų fazėmis per Spindinčiąsias Vakaro Žvaigždes. Jos visada lydi jį, kada jis keliauja į planetas, ir dažnai jos vyksta su specialiomis užduotimis į atskiras planetas kaip jo asmeniniai atstovai. Tokių užduočių metu jos kartais buvo vadinamos “Viešpaties angelu.” Jos dažnai vyksta į Uversą, kad atstovautų Ryškiajai ir Ryto Žvaigždei Dienų Senujų teismuose ir asamblėjose, bet jos retai kada keliauja už Orvontono ribų.

37:2.4 (407.4) Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės yra unikali dviguba kategorija, kai kurios iš jų tokiomis didingomis yra sukurtos, o kitos šitą kategoriją yra pasiekusios savo tarnavimu. Dabar šitų superangelų Nebadono korpuse yra 13.641. Iš jų 4.832 yra tokie, kurie buvo sukurti turėdami šitą didingumą, o 8.809 yra kylančiosios dvasios, kurios yra pasiekusios šitą išaukštintą tarnystės tikslą. Daugelis iš šitų pakilusiųjų Vakaro Žvaigždžių savo karjerą visatoje pradėjo kaip serafimai; kitos pakilo iš neapreikštų tvarinių gyvybės lygių. Kaip pasiekimo tikslas šitas aukštas korpusas kandidatams į pakilimą niekada nebūna uždarytas tol, kol visata neįsitvirtina šviesoje ir gyvenime.

^{37:2.5 (407.5)} Abu Spindinčiųjų Vakarų Žvaigždžių tipai yra lengvai matomi morontijos asmenybėms ir kai kuriems viršmirtingųjų materialių būtybių tipams. Šitos įdomios ir įvairiapusės kategorijos sukurtos būtybės turi tokią dvasinę jėgą, kuri gali būti reiškiamą nepriklausomai nuo jų asmeninio buvimo.

^{37:2.6 (407.6)} Šitų superangelų vadovas yra Gavalija, šitos kategorijos pirmagimis Nebadone. Nuo Kristaus Mykolo sugrįžimo po savo triumfuojančio savęs padovanojimo Urantijoje, Gavalija yra paskirtas tarnauti kylantiesiems mirtingiesiems, ir per paskutiniuosius tūkstantį devynis šimtus Urantijos metų jo partneris, Galantija, prižiūrėjo būstinę Jeruseme, kur jis praleidžia apie pusę savo laiko. Galantija yra pirmasis iš kylančiųjų superangelų, kuris pasiekė tokį aukštą rangą.

^{37:2.7 (407.7)} Be jų įprasto susijungimo į poras, vykdant daugelį užduočių, nėra jokio kito Spindinčiųjų Vakarų Žvaigždžių sugrupavimo ar kuopos organizavimo. Jos nėra per daug panaudojamos misijose, susijusiose su kylančiųjų mirtingųjų karjera, tačiau kada būna šitaip pasiunčiamos, tada jos niekada neveikia po vieną. Jos visada dirba poromis—viena būna sukurtoji būtybė, kita būna pakilusioji Vakarų Žvaigždė.

^{37:2.8 (407.8)} Vakarų Žvaigždžių viena iš aukštųjų užduočių yra lydėti save padovanojančius Sūnus Avonalius jų planetinių misijų metu, net ir taip, kaip Gabrielis lydėjo Mykolą jo savęs padovanojimo Urantijoje metu. Tie du lydintieji superangelai yra tokių misijų aukšto rango asmenybės, veikiančios kaip archangelų ir visų kitų, paskirtų į šitas užduotis, vadai. Būtent vyresnysis iš šitų superangelų vadų, kada ateina tinkamas

laikas ir amžius, save padovanojančiam Sūnui Avonalui pasiūlo, “Pradėk savo brolio reikalą.”

^{37:2.9 (408.1)} Šitų superangelų panašios poros yra paskiriamos į Trejybės Sūnų Mokytojų planetinį korpusą, kuris veikia tam, kad įkurtų apgyvendintame pasaulyje po savęs padovanojimo arba auštantį dvasinį amžių. Tokių užduočių metu Vakaro Žvaigždės veikia kaip ryšininkai tarp šios sferos mirtingųjų ir nematomo Sūnų Mokytojų korpuso.

^{37:2.10 (408.2)} *Vakaro Žvaigždžių Pasauliai*. Septynių Salvingtono pasaulių ir jų keturiasdešimt dviejų pagalbinių palydovų šeštoji grupė yra paskirta Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių administracijai. Septyniems pirminiams pasauliams vadovauja sukurtosios šitų superangelų kategorijos, tuo tarpu pagalbinius palydovus administruoja Vakaro Žvaigždės iš kylančiųjų narių.

^{37:2.11 (408.3)} Pirmųjų trijų pasaulių palydovai yra skirti Sūnų Mokytojų mokykloms ir Vakaro Žvaigždėms, pasišventusioms vietinės visatos dvasinėms asmenybėms. Kitos trys grupės yra užimtos panašiose mokyklose, skirtose kylančiųjų mirtingųjų mokymui. Septintojo pasaulio palydovai yra rezervuoti Sūnų Mokytojų, Vakaro Žvaigždžių, ir užbaigtųjų trivieniams svarstymams. Pastaruoju metu šitie superangelai yra artimai susiję su Užbaigtųjų Korpuso darbu vietinėje visatoje, ir jau ilgą laiką jie yra suvienyti su Sūnumis Mokytojais. Tarp Vakaro Žvaigždžių ir Gravitacijos Žinianešių, paskirtų į užbaigtųjų darbo grupes, egzistuoja didžiulės galios ir svarbos ryšys. Pats septintasis pirminis pasaulis yra rezervuotas tiems neatskleistiems reikalams, kurie yra susiję su ateities santykiais tarp Sūnų Mokytojų, užbaigtųjų, ir Vakaro Žvaigždžių,

kilsiančiais dėl to, kad Dievo Aukščiausiojo asmenybės pasireiškimas supervisatoje bus užbaigtas.

3. Archangelai

37:3.1 (408.4) Archangelai yra Sūnaus Kūrėjo ir Visatos Motinos Dvasios palikuonys. Jie yra aukštosios dvasinės būties aukščiausias tipas, kuris vietinėje visatoje yra sukuriamas dideliais kiekiais, ir paskutiniojo registravimo metu jų Nebadone buvo beveik aštuoni šimtai tūkstančių.

37:3.2 (408.5) Archangelai yra viena iš nedaugelio vietinės visatos asmenybių grupių, kurios paprastai nepriklauso Gabrielio jurisdikcijai. Jie nėra koku nors būdu susiję su visatos kasdieniu administravimu, jie yra pasišventę tvarinių išlikimo darbui ir laiko ir erdvės mirtingųjų karjeros tolimesniam skatinimui. Nors paprastai archangelai nėra vadovaujami Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės, bet kartais jie iš tikrųjų veikia jo įgaliojimu. Jie taip pat bendradarbiauja su kitais Visatos Padėjėjais, tokiais, kaip Vakaro Žvaigždės, kaip tą rodo kai kurios transakcijos, pavaizduotos pasakojime apie gyvybės transplantavimą jūsų pasaulyje.

37:3.3 (408.6) Nebadono archangelų korpusui vadovauja šios kategorijos pirmagimis, o ne taip seniai archangelų skyriaus būstinė atsirado ir Urantijoje. Būtent šitas neįprastas faktas greitai patraukė papildomą ne iš Nebadono atvykstančiųjų studentų dėmesį. Jie tarp vietinės visatos transakcijų greitai pastebėjo tai, jog Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių didelei daliai veiklos, susijusios su kylančiaisiais, yra vadovaujama iš vietinės sistemos, Satanijos, sostinės. Tirdami toliau jie nustatė, jog tam tikrai archangelų veiklai yra vadovaujama iš mažo ir

akivaizdžiai nereikšmingo apgyvendinto pasaulio, vadinamo Urantija. Ir tada eina Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje atskleidimas ir jų nedelsiant padidėjęs susidomėjimas jumis ir jūsų žema sfera.

37:3.4 (409.1) Ar jūs suvokiate to fakto reikšmę, kad jūsų žema ir pasimetusi planeta tapo visatos administravimo ir archangelų veiklos kai kurių sričių, susijusių su kilimo į Rojų planu, skyriaus būstine? Tai be jokios abejonės yra ženklas, jog ateityje bus koncentruojamos ir kitokios kylančiųjų veiklos sritys Mykolo savęs padovanojimo pasaulyje, ir suteikia ypatingą ir rimtą svarbą Mokytojo asmeniniam pažadui, “Aš tikrai ateisiu vėl.”

37:3.5 (409.2) Apskritai, archangelai yra paskiriami į Avonalų sūnystės kategorijos tarnystę ir veikimą, bet ne anksčiau, kada būna užbaigę išsamų pradinį mokymąsi įvairių tarnaujančiųjų dvasių darbo visose fazėse. Korpusas, sudarytas iš vieno šimto archangelų, į apgyvendintą pasaulį visada lydi kiekvieną Rojaus save padovanojantį Sūnų, jie būna prie jo laikinai paskirti per tokio savęs padovanojimo laikotarpį. Jeigu Sūnus Arbitras laikinai taptų šios planetos valdovu, tai šitie archangelai taptų toje sferoje esančios dangiškosios gyvybės reguliuojančiais vadovais.

37:3.6 (409.3) Du vyresnieji archangelai visada būna paskiriami Rojaus Avonalo asmeniniais padėjėjais visų planetinių misijų metu, nesvarbu, ar jos būtų juridinių veiksmų misijos, ar arbitrinės misijos, ar savęs padovanojimo įsikūnijimai. Kada šitas Rojaus Sūnus būna užbaigęs nuosprendžio paskelbimą valdoms, o mirusieji yra pašaukiami tam, kad būtų užregistruoti (vadinamasis prisikėlimas), tiesiogine prasme tai

yra tiesa, jog miegančiųjų asmenybių serafiniai sargai atsiliepia į “archangelo balsą.” Dieviškosios tvarkos užbaigimo kvietimą pagal sąrašą paskelbia vienas lydintysis archangelas. Tai yra prisikėlimo archangelas, kartais vadinamas “Mykolo archangelu.”

^{37:3.7 (409.4)} *Archangelų pasauliai.* Septintoji aplink Salvingtoną skriejančių pasaulių grupė, kartu su savo asocijuotais palydovais, yra paskirta archangelams. Pirmąją sferą ir visus šešis jos pagalbinius palydovus užima asmenybių dokumentų saugotojai. Šitas milžiniškas registruotojų korpusas užsiima tuo, jog sąžiningai registruoja kiekvieną laiko mirtingojo veiksmą nuo pat gimimo akimirkos per visą visatos karjerą tol, kol toks individas arba išvyksta iš Salvingtono į supervisatos režimą, arba kol yra “ištrinamas iš dokumentų egzistencijos” Dienų Senujų mandatu.

^{37:3.8 (409.5)} Būtent šituose pasauliuose yra klasifikuojami, registruojami, ir saugomi asmenybės duomenys ir identifikuotos garantijos per visą laikotarpį, kuris įsiterpia tarp mirtingojo mirties ir tos valandos, kada jis būna įasmeninamas iš naujo, prikeliamas iš mirties.

4. Patys Aukštieji Padėjėjai

^{37:4.1 (409.6)} Patys Aukštieji Padėjėjai yra grupė savanorių būtybių, kurių kilmė yra už vietinės visatos ribų ir kurios laikinai yra paskirtos centrinės supervisatos atstovais ar stebėtojais į vietinius kūrinius. Jų skaičius nuolat svyruoja, bet visada jų yra daugybė milijonų.

^{37:4.2 (409.7)} Kartas nuo karto mes šitokiu būdu gauname naudos iš tarnystės ir pagalbos, suteikiamos tokių Rojuje kilusių būtybių, kaip Išminties Tobulintojai, Dieviškieji Patarėjai, Visuotiniai Cenzoriai, Trejybės Įkvėptosios Dvasios, Sutrejbinti Sūnūs, Atsiskyrusieji Žinianešiai, supernafimai, sekonafimai, tertafimai, ir kiti maloningi tarnai, kurie su mumis gyvena turėdami tikslą padėti mūsų vietinėms asmenybėms joms stengiantis visą Nebadoną labiau suderinti su Orvontono idėjomis ir Rojaus idealais.

^{37:4.3 (410.1)} Bet kuri iš šitų būtybių gali savanoriškai tarnauti Nebadone, ir dėl to formaliai yra už mūsų jurisdikcijos ribų, tačiau kada veikia paskyrimo būdu, tada tokios super- ir centrinės visatų asmenybės nėra visiškai nepriklausomos nuo vietinės visatos, kurioje gyvena, taisyklių, nors jos ir toliau veikia kaip aukščiausiųjų visatų atstovai ir dirba pagal instrukcijas, kurios sudaro jų misiją mūsų sferoje. Jų bendroji būstinė yra Dienų Sąjungos sektoriuje Salvingtone, ir Nebadone jos dirba būdamos pavaldžios šiam Rojaus Trejybės Ambasadoriui. Kada tarnauja nepriskirtose grupėse, tada šitos asmenybės iš aukščiausiųjų sferų paprastai save valdo pačios, tačiau, kada veikia paprašytos, tada jos dažnai savanoriškai tampa visiškai pavaldžios tos sferos, į kurią yra paskirtos veikti, vadovaujantiems reguliuotojams.

^{37:4.4 (410.2)} Patys Aukštieji Padėjėjai tarnauja vietinės visatos ir žvaigždyno lygiu, bet tiesiogiai nėra priskirti prie sistemos ar planetos vyriausybių. Bet vietinėje visatoje jie gali veikti bet kur, ir gali būti paskirti į bet kurią Nebadono veiklos fazę—administracinę, vykdomąją, švietimo, ir kitas.

^{37:4.5 (410.3)} Dižioji šito korpuso dalis yra skirta tam, kad padėtų Nebadono Rojaus asmenybėms—Dienų Sąjungai, Sūnui Kūrėjui, Dienų Ištikimiesiems, Sūnums Arbitrams, ir Trejybės Sūnums Mokytojams. Retkarčiais, vietinio kūrinio reikalams besivystant, būna išmintinga neatskleisti, laikinai, kai kurių niuansų, kad jų nežinotų tos vietinės visatos iš esmės visos ten kilusios asmenybės. Kai kuriuos išvystytus planus ir sudėtingus nurodymus taip pat geriau suvokia ir visapusiškiau supranta labiau subrendęs ir toli numatantis Pačių Aukštųjų Padėjų korpusas, ir būtent tokiose situacijose, ir daugelyje kitokių, jie labai pasitarnauja visatos valdovams ir administratoriams.

5. Aukštieji Įgaliotiniai

^{37:5.1 (410.4)} Aukštieji Įgaliotiniai yra susilieję su Dvasia kylantieji mirtingieji; jie nėra susilieję su Derintoju. Jūs gana gerai suprantate mirtingojo kandidato susilieti su Derintoju kilimo karjerą visatoje, ir tai perspektyvoje yra aukštasis tikslas visiems Urantijos mirtingiesiems nuo Kristaus Mykolo savęs padovanojimo laikų. Bet tai nėra tokių pasaulių, kaip jūsų, iki savęs padovanojimo amžiais visų mirtingųjų išskirtinis likimas, ir yra ir kitoks pasaulių tipas, kurio gyventojų viduje Minties Derintojai niekada negyvena nuolat. Tokie mirtingieji niekada neįsijungia į amžinąją sąjungą su Rojaus padovanojimo Paslaptinguoju Pagalbininku; ir vis tik, Derintojai iš tikrųjų jų viduje laikinai gyvena, tarnaudami vadovais ir modeliais gyvenimo materialiaame kūne metu. Per šitą laikinąjį gyvenimą jie puoselėja nemirtingos sielos vystymąsi lygiai taip, kaip ir tose būtybėse, su kuriomis jie tikisi susilieti, tačiau kada mirtingojo distancija būna užbaigta, tada jie amžinai palieka tuos tvarinius, su kuriais buvo laikinai susivieniję.

37:5.2 (410.5)

Tokios kategorijos išliekančiosios sielos nemirtingumą pasiekia amžiams susiliedamos su vietinės visatos Motinos Dvasios individualizuotu dvasios fragmentu. Jų grupė nėra didelė, bent jau Nebadone. Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs susitikssite ir broliausitės su šitais mirtingaisiais, susiliejusiais su Dvasia, kada jie kartu su jumis kils Rojaus taku iki pat Salvingtono, kur jie sustos. Kai kurie iš jų vėliau gali kilti į aukštesnius visatos lygius, bet dauguma amžiams liks vietinės visatos tarnystėje; kaip klasė jie neturi likimo pasiekti Rojų.

37:5.3 (411.1)

Nebūdami susilieję su Derintoju, jie niekada netampa užbaigtaisiais, bet galų gale jie tikrai būna įtraukiami į vietinės visatos Tobulumo Korpusą. Dvasioje jie yra paklusę Tėvo nurodymui “Būkite tobuli.”

37:5.4 (411.2)

Pasiekę Nebadono Tobulumo Korpusą, su Dvasia susilieję kylantieji gali gauti paskyrimą Visatos Padėjėjais, tai jiems yra viena iš priemonių toliau tęsti patirtinį augimą, kuris jiems yra atvertas. Tokiu būdu jie iš tikrųjų tampa kandidatais į Komisijas, kurios atlieka aukštą tarnystę aiškindamos materialių pasaulių besivystančių tvarinių požiūrius vietinės visatos dangiškajai valdžiai.

37:5.5 (411.3)

Aukštieji Įgaliotiniai pradeda savo tarnystę planetose rasių įgaliotiniais. Šitose pareigose jie aiškina įvairių žmogiškųjų rasių požiūrius ir pavaizduoja jų poreikius. Jie aukščiausiu laipsniu yra atsidavę mirtingųjų rasių, kurių atstovais jie yra, gerbūviui, amžinai stengiasi, kad joms pasiektų gailestingumą, teisingumą, ir kad su jomis teisingai elgtųsi visuose tarpusavio santykiuose kitos tautos. Rasių

įgaliotiniai veikia begaliniame skaičiuje planetinių krizių ir tarnauja kovojančių mirtingųjų ištisų grupių aiškia išraiška.

37:5.6 (411.4) Po ilgalaikio patyrimo sprendžiant problemas apgyvendintuose pasauliuose, šitie rasių įgaliotiniai yra pakeliami į aukštesnius veikimo lygius, galiausiai pasiekia vietinės visatos ir vietinėje visatoje Aukštųjų Įgaliotinių statusą. Paskutiniojo registravimo metu Nebadone Aukštųjų Įgaliotinių buvo užfiksuota daugiau negu vienas su puse milijardo. Šitos būtybės nėra užbaigtieji, bet jos yra ilgalaikį patyrimą turintys pakilusieji tvariniai ir atliekantys labai svarbią tarnystę savo gimtajai sferai.

37:5.7 (411.5) Mes šituos įgaliotinius būtinai sutinkame visuose teisingumo tribunoluose, pradedant žemiausiais ir baigiant aukščiausiais. Jie nedalyvauja teisingumo procesuose, bet jie iš tiesų veikia kaip teismo draugai, patardami posėdžius vedantiems žemesniesiems teisėjams tais klausimais, kurie yra susiję su ankstesniaisiais įvykiais, aplinkybėmis, ir įgimtu charakteriu tų, kurie yra svarstomi teisme.

37:5.8 (411.6) Aukštieji Įgaliotiniai yra priskiriami prie įvairių erdvės žinianešių armijų ir visada priskiriami prie tarnaujančiųjų laiko dvasių. Jie yra sutinkami įvairių visatos asamblėjų metu, ir šitie patys mirtingojo išmintį turintys įgaliotiniai visada būna priskiriami prie Dievo Sūnų misijų erdvės pasauliuose.

37:5.9 (411.7) Kada tik dorumui ir teisingumui reikia suprasti, kaip apgalvota politika ar procedūros paveiktų laiko evoliucines rases, tada šitie įgaliotiniai yra šalia tam, kad suteiktų savo

rekomendacijas; jie visada dalyvauja tam, kad kalbėtų vietoje tų, kurie patys negali dalyvauti, kad kalbėtų savo vardu.

^{37:5.10 (411.8)} *Su Dvasia susiliejusių Mirtingųjų Pasauliai*. Septynių pirminių pasaulių ir pagalbinių palydovų aštuntoji grupė Salvingtono grandinėje yra išimtinai skirta Nebadono mirtingiesiems, susiliejusiems su Dvasia. Kylantieji mirtingieji, susilieję su Derintoju, nėra susiję su šiais pasauliais, išskyrus tuos atvejus, kada jie maloniai praleidžia daug malonaus ir naudingo laiko kaip svečiai, pakviesti susiliejusių su Dvasia gyventojų.

^{37:5.11 (411.9)} Išskyrus nedidelį skaičių tų, kurie pasiekia Uversą ir Rojų, šitie pasauliai yra susiliejusių su Dvasia išlikusiųjų nuolatinė gyvenamoji vieta. Toks sumanytas mirtingųjų kilimo apribojimas reaguoja į vietinės visatos gerovę, užtikrindamas, kad būtų nuolat išsaugomi besivystantys gyventojai, kurių augantis patyrimas toliau didins vietinės visatos valdymo stabilizavimą ir įvairiapusiškumą ateityje. Šitos būtybės gali ir nepasiekti Rojaus, bet spręsdamos Nebadono problemas jos pasiekia patirtinę išmintį, kuri visiškai pranoksta bet ką, ką yra pasiekę keliaujantys kylantieji. Ir šitos išliekančiosios sielos toliau gyvena kaip unikalūs deriniai to, kas žmogiška, ir to, kas dieviška, vis labiau sugebėdamos suvienyti šitų dviejų smarkiai besiskiriančių lygių požiūrius ir pateikti tokį dualų požiūrį su visą laiką augančia išmintimi.

6. Dangiškieji Stebėtojai

^{37:6.1 (412.1)} Nebadono švietimo sistemą bendrai valdo Trejybės Sūnų Mokytojų ir Melkizedekų mokymo korpusai, bet didelę dalį darbo, numatyto šitos sistemos palaikymui ir pagerinimui,

atlieka Dangiškieji Stebėtojai. Šitos būtybės yra paimamos į šį korpusą, kuriame yra visų tipų individų, susijusių su kylančiųjų mirtingųjų švietimo ir mokymo planu. Nebadone jų yra daugiau negu trys milijonai, ir visi jie yra savanoriai, kurie savo patyrimu pasiekė tokią kvalifikaciją, jog yra tinkami tarnauti švietimo patarėjais visai sferai. Iš savo būstinės Melkizedekų Salvingtono pasaulyuose, šitie stebėtojai raižo vietinę visatą kaip Nebadono mokyklos metodo, sumanyto tam, kad įgyvendintų kylančiųjų tvarinių intelektualų lavinimą ir dvasinį švietimą, inspektoriai.

37:6.2 (412.2) Šitas proto lavinimas ir dvasios švietimas yra pradedamas nuo tų pasaulių, kuriuose atsirado žmogus, eina aukštyn per gyvenamuosius morontijos pasaulius ir per kitas žengimo į priekį sferas, susietas su Jerusemu, toliau yra įgyvendinamas tose septyniasdešimtyje visuomeninimo valdų, kurios yra priskirtos prie Edentijos, ir keturiuose šimtuose devyniasdešimtyje dvasinio vystymo sferų, skriejančių aplink Salvingtoną. Pačioje visatos būstinėje yra daug Melkizedekų mokyklų, Visatos Sūnų koledžų, serafinių universitetų, ir Sūnų Mokytojų ir Dienų Sąjungos mokyklų. Sudaromos visos įmanomos sąlygos tam, kad visatos įvairios asmenybės būtų parengtos besivystančiai tarnystei ir veikimo tobulinimui. Ištisa visata yra viena milžiniška mokykla.

37:6.3 (412.3) Tie metodai, kurie yra taikomi daugelyje aukštųjų mokyklų, žmogiškąjį suvokimą pranoksta, kaip mokoma tiesos, bet visos švietimo sistemos pagrindas yra toks: charakteris, įgytas apšviesto patyrimo dėka. Mokytojai suteikia švietimą; visatos būklė ir kylančiojo statusas sudaro galimybę

patyrimui; šitų abiejų išmintingas panaudojimas ugdo charakterį.

37:6.4 (412.4) Iš esmės, Nebadono švietimo sistema pasirūpina, kad jums būtų paskirta užduotis, o tada jums suteikia galimybę gauti mokymą, kaip idealiu ir dievišku būdu tą užduotį galima įvykdyti geriausiai. Jums duodama konkreti užduotis, kurią turite atlikti, ir tuo pačiu metu jūs gaunate mokytojus, kurie yra kvalifikuoti tam, kad jus mokytų, koks yra geriausias būdas savo užduotį įgyvendinti. Dieviškasis švietimo planas numato glaudų darbo ir mokymo ryšį. Mes jus mokome, kaip geriausiai atlikti tuos dalykus, kuriuos liepiame jums atlikti.

37:6.5 (412.5) Viso šito mokymo ir patyrimo tikslas yra parengti jus tam, kad jus priimtų į supervisatos aukštesnes ir dvasingesnes mokymo sferas. Žengimas į priekį tarp konkrečios sferos ribų yra individualus, bet perėjimas iš vienos fazės į kitą paprastai būna klasėmis.

37:6.6 (412.6) Amžinybės žengimą pirmyn sudaro ne vien tiktai dvasinis vystymasis. Intelektų vystymas taip pat yra visuotinio švietimo dalis. Proto patyrimas plečiamas vienodai su dvasinio horizonto plėtimu. Protui ir dvasiai yra suteikiamos vienodos galimybės mokytis ir vystytis. Bet visame šitame nuostabiame proto ir dvasios mokyme jūs esate amžiams išsivadavę iš mirtingojo kūno suvaržymų. Daugiau jums nebereikia nuolat apsispręsti tarp konfliktuojančių savo dvasinių ir materialių savybių. Pagaliau jūs esate parengti tam, kad patirtumėte pašlovinto proto suvienytą raginimą, jau seniai atsikračiusio primityvių gyvuliškų polinkių į materialius dalykus.

^{37:6.7 (413.1)} Prieš paliekant Nebadono visatą, daugumai Urantijos mirtingųjų bus suteikta galimybė ilgesnį ar trumpesnį laiką patarnauti Nebadono Dangiškųjų Stebėtojų Korpuso nariais.

7. Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai

^{37:7.1 (413.2)} Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai yra paimti iš pašlovintųjų cherubimų. Kaip ir daugumą kitų instruktorių Nebadone, taip ir juos pasiunčia Melkizedekai. Jie dalyvauja daugumoje švietimo projektų morontiniame gyvenime, ir jų skaičius visiškai pranoksta mirtingojo proto suvokimą.

^{37:7.2 (413.3)} Apie Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojus, kaip apie cherubimų ir sanobimų pasiekimo lygį, bus toliau kalbama kitame dokumente, nors kaip mokytojai, kurie vaidina svarbų vaidmenį morontiniame gyvenime, jie bus plačiau aptariami jų vardu pavadintame dokumente.

8. Aukščiausiosios dvasinės paskyrimo kategorijos

^{37:8.1 (413.4)} Be energetinių centrų ir fizinių kontrolierių, kai kurios iš Begalinės Dvasios šeimos aukščiausiosios prigimties dvasinių būtybių būna į vietinę visatą paskirtos nuolat. Iš Begalinės Dvasios šeimos aukščiausiųjų dvasinių kategorijų šitaip paskirtos yra tokios:

^{37:8.2 (413.5)} *Atsiskyrusieji Žinianešiai*, kada būna funkciškai priskirti prie vietinės visatos administracijos, tada mums suteikia neįkainojamą tarnystę mūsų pastangose įveikti laiko ir erdvės kliūtis. Kada jie taip nebūna priskirti, tada mes iš vietinės visatos neturime jiems absoliučiai jokios valdžios, bet net ir tuomet šitos unikalios būtybės mums visada nori padėti,

kad išspręstume savo problemas ir įgyvendintume savo mandatus.

37:8.3 (413.6) *Andovontija* yra vardas tretinio *Visatos Grandinių Prižiūrėtojo*, kuris yra dislokuotas mūsų vietinėje visatoje. Jis rūpinasi tikrai dvasinėmis ir morontinėmis grandinėmis, bet ne tomis, kurios yra energijos reguliuotojų jurisdikcijoje. Būtent jis izoliavo Urantiją, kada planetoje įvyko Kaligastijos išdavystė Liuciferio maišto išmėginimų metu. Siųsdamas linkėjimus Urantijos mirtingiesiems, jis jaučia pasitenkinimą iš anksto numatydamas, jog kada nors ateityje jūs būsite sugrąžinti į visatos grandines, kurias jis prižiūri.

37:8.4 (413.7) *Nebadono Gyventojų Surašymo Reguluotojas*, *Salsatija*, turi būstinę Salvingtono Gabrielio sektoriuje. Jis automatiškai sužino apie valios gimimą ir mirtį, ir iš karto registruoja tikslų valinių tvarinių skaičių veikiantį vietinėje visatoje. Jis glaudžiai bendradarbiauja su asmenybių registruotojais, gyvenančiais archangelų registravimo pasauliuose.

37:8.5 (413.8) *Asocijuotasis Inspektorius* gyvena Salvingtone. Jis yra Orvontono Aukščiausiojo Vykdytojo asmeninis atstovas. Jo partneriai, *Priskirtieji Sargybiniai* vietinėse sistemose, taip pat yra Orvontono Aukščiausiojo Vykdytojo atstovai.

37:8.6 (414.1) *Visuotiniai Sutaikytojai* yra laiko ir erdvės visatų keliaujantys teismai, kurių veikla prasideda evoliuciniuose pasauliuose, eina aukštyn per visus vietinės visatos segmentus ir tolyn už jų ribų. Šitie teisėjai yra registruoti Uversoje; jų tikslaus skaičiaus, veikiančio Nebadone, nėra užregistruota, bet

mano paskaičiavimu mūsų vietinėje visatoje sutaikymo komisijų yra netoli 100 milijonų.

^{37:8.7 (414.2)} *Juridinių Patarėjų*, sferos juridinių protų, mes turime savo kvotą, apie pusę milijardo. Šitos būtybės yra visos erdvės gyvos ir skrajojančios patirtinės teisinės bibliotekos.

^{37:8.8 (414.3)} Iš *Dangiškųjų Registruotojų*, kylančiųjų serafimų, Nebadone mes turime septyniasdešimt penkis. Tai yra vyresnieji arba vadovaujantieji registruotojai. Dabar besimokančių šitos kategorijos besivystančių studentų yra beveik keturi milijardai.

^{37:8.9 (414.4)} Septyniasdešimties milijardų *Morontinių Kompanionų* tarnavimas bus pavaizduotas tuose pasakojimuose, kurie nagrinės laiko piligrimų perėjimo planetas.

^{37:8.10 (414.5)} Kiekviena visata turi savo vietinį angelų korpusą; nepaisant šito, būna tokių atvejų, kada labai naudinga sulaukti pagalbos iš tų aukščiausiųjų dvasių, kurios yra kilusios už vietinio kūrinio ribų. Supernafimai atlieka kai kurias retas ir unikalias tarnystes; dabartinis Urantijos serafimų vadovas yra Rojaus pirminis supernafimas. Atspindintieji sekonafimai yra sutinkami bet kur, kur tik veikia supervisatos personalas, ir didelė dalis tertiafimų laikinai tarnauja Pačiais Aukštaisiais Pedėjėjais.

9. Vietinės visatos nuolatiniai piliečiai

^{37:9.1 (414.6)} Kaip super- ir centrinė visatos, taip ir vietinė visata turi savo nuolatinį piliečių kategorijas. Jas sudaro tokie sukurti tipai:

37:9.2 (414.7) 1. Susatijos.

37:9.3 (414.8) 2. Univitatijos.

37:9.4 (414.9) 3. Materialieji Sūnūs.

37:9.5 (414.10) 4. Tarpiniai Tvariniai.

37:9.6 (414.11) Šitie vietinio kūrinio vietiniai gyventojai, kartu su susiliejusiais su Dvasia pakilusiaisiais ir spirongomis (kurios kitaip klasifikuojamos), sudaro santykinai nuolatinę pilietybę. Šitos būtybių kategorijos didele dalimi nėra nei kylančios, nei besileidžiančios. Jos visos yra patirtiniai tvariniai, bet jų augantis patyrimas ir toliau yra prieinamas visatai jų kilmės lygyje. Nors tai nėra visiškai taip su Adominiais Sūnumis ir tarpiniais tvariniais, bet santykinai tai yra tiesa dėl kitų kategorijų.

37:9.7 (414.12) *Susatijos*. Šitos nuostabios būtybės gyvena ir veikia kaip nuolatiniai piliečiai Salvingtone, šitos vietinės visatos būstinėje. Jie yra nuostabūs Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios palikuonys ir yra glaudžiai susiję su vietinės visatos pakilusiaisiais piliečiais, Neadono Tobulumo Korpuso susiliejusiais su Dvasia mirtingaisiais.

37:9.8 (414.13) *Univitatijos*. To vieno šimto žvaigždynų būstinių kiekvienoje iš architektūrinių sferų grupių nuolat tarnauja gyvenanti kategorija, kurią sudaro tokios būtybės, kurios yra žinomos univitatijos vardu. Šitie Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios vaikai sudaro žvaigždynų būstinių pasaulių nuolatinius gyventojus. Jie yra nereprodukuojančios būtybės, egzistuojančios gyvybės lygmenyje maždaug

pusiaukelėje tarp pusiau materialaus statuso Materialiųjų Sūnų, gyvenančių sistemų būstinėse, ir susiliejusių su Dvasia mirtingųjų ir Salvingtono susatijų daug dvasingesnio lygio; bet univitatijos nėra morontinės būtybės. Jos padeda kylantiems mirtingiesiems užbaigti keliavimą per žvaigždyno sferas taip, kaip Havonos vietiniai gyventojai prisideda prie piligrimų dvasių perėjimo per centrinį kūrinį.

37:9.9 (415.1) *Dievo Materialieji Sūnūs.* Kada kūrybinis ryšys tarp Sūnaus Kūrėjo ir Begalinės Dvasios atstovo visatoje, Visatos Motinos Dvasios, ciklą užbaigia, kada jų bendrų palikuonių daugiau nebeatsiras, tada Sūnus Kūrėjas įsmenina dualia forma savo paskutiniąją būtybės koncepciją, šitaip galutinai patvirtindamas savo paties ir pirminę dualią kilmę. Tada jis pats savyje ir iš savęs sukuria gražius ir nuostabius visatos sūnystės materialiosios kategorijos Sūnus ir Dukras. Tokia yra Nebadono kiekvienos sistemos pirminių Adomo ir Ievos kilmė. Jie priklauso sūnystės reprodukuojančiai kategorijai, sukurti vyriškosios ir moteriškosios giminės pavidalu. Jų palikuonys veikia kaip santykinai nuolatiniai sistemos sostinės piliečiai, nors kai kurie būna pasiunčiami kaip Planetų Adomai.

37:9.10 (415.2) *Atlikdami misiją planetoje, Materialieji Sūnus ir Dukra* gauna užduotį sukurti to pasaulio Adominę rasę, tokią rasę, kuri sumanyta tam, jog galiausiai susivienytų su tos sferos mirtingaisiais gyventojais. Planetiniai Adomai yra tiek besileidžiantieji, tiek kylantieji Sūnūs, bet mes paprastai juos klasifikuojame kaip kylančiuosius.

37:9.11 (415.3) *Tarpiniai Tvariniai.* Daugumos apgyvendintų pasaulių ankstyvosiomis dienomis, tam tikros viršžmogiškosios, bet materializuotos būtybės būna paskirtos,

tačiau po to, kada atvyksta Planetiniai Adomai, jos paprastai pasitraukia. Dėl tokių būtybių transakcijų ir Materialiųjų Sūnų pastangų tam, kad būtų pagerintos evoliucinės rasės, dažnai atsiranda ribotas skaičius būtybių, kurias sunku suklasifikuoti. Šitos unikalios būtybės dažnai būna tarpinėje padėtyje tarp Materialiųjų Sūnų ir evoliucinių tvarinių; todėl jų ir toks pavadinimas, tarpinės būtybės. Lyginamuoju požiūriu šitie tarpiniai tvariniai yra evoliucinių pasaulių nuolatiniai gyventojai. Nuo pirmųjų Planetos Princo atvykimo dienų iki planetos įsitvirtinimo šviesoje ir gyvenime tolimiausiųjų laikų, jie yra vienintelė išmintingų būtybių grupė, kuri šioje sferoje pasilieka nuolat. Urantijoje tarpiniai tarnai tikrovėje yra tikrieji planetos saugotojai; praktiškai šnekant, jie yra Urantijos piliečiai. Mirtingieji iš tikrųjų yra evoliucinio pasaulio fiziniai ir materialūs gyventojai, bet jūs visi esate tokie trumpaamžiai; savo gimtojoje planetoje jūs gyvenate tokį neilgą laiką. Jūs gimstate, gyvenate, mirštate, pereinate į kitus evoliucinio progresavimo pasaulius. Net viršžmogiškosios būtybės, kurios planetose tarnauja dangiškaisiais tarnais, yra paskirtos laikinai; nedaugelis iš jų yra priskirtos prie konkrečios sferos. Tačiau tarpinės būtybės užtikrina planetos administravimo tęstinumą visą laiką besikeičiančių dangiškųjų tarnų ir nuolat kintančių mirtingųjų gyventojų akivaizdoje. Per visą šitą nenutrūkstamą keitimąsi ir mainymąsi, tarpinės būtybės lieka planetoje savo darbą tęsdamos nepertraukiamai.

37:9.12 (415.4) Tokiu pačiu būdu, vietinių visatų ir supervisatų administravimo organizacijos visi skyriai turi daugiau ar mažiau savo nuolatinis gyventojus, turinčius nuolatinę pilietybę. Kaip Urantija turi savo tarpinės būtybes, taip Jerusemas, jūsų sistemos sostinė, turi Materialiuosius Sūnus ir

Dukras; Edentija, jūsų žvaigždyno būstinė, turi univitatijas, tuo tarpu Salvingtono piliečiai yra dvigubi—sukurtos susatijos ir išsivystę susilieję su Dvasia mirtingieji. Supervisatos mažųjų ir didžiųjų sektorių administraciniai pasauliai savo nuolatinių piliečių neturi. Bet Uversos būstinės sferas nuolat puoselėja nuostabių būtybių grupė, žinoma kaip *abandonteriai*, Dienų Senujų ir Atspindinčiųjų Dvasių neapreiktų agentų kūrinys, gyvenantis Orvontono sostinėje. Šitie Uversoje gyvenantys piliečiai šiuo metu administruoja kasdienius savo pasaulio reikalus, tiesiogiai vadovaujami susiliejusių su Sūnumi mirtingųjų Uversos korpuso. Net Havona turi savo vietines būtybes, o centrinė Šviesos ir Gyvenimo Sala yra namai įvairioms Rojaus Piliečių grupėms.

10. Kitos Vietinės visatos grupės

^{37:10.1 (416.1)} Be serafinių ir mirtingųjų kategorijų, kurios bus aptiriamos vėlesniuose dokumentuose, yra gausu kitų papildomų būtybių, kurios yra susijusios su palaikymu ir tobulinimu tokios gigantiškos organizacijos, kaip Neadono visata, kuri net ir dabar turi daugiau negu tris milijonus apgyvendintų pasaulių, su dešimčia milijonų apgyvendintų pasaulių perspektyvoje. Įvairūs Neadono gyvybės tipai yra perdaug gausūs tam, kad būtų kataloguojami šitame dokumente, bet yra dvi neįprastos kategorijos, kurios plačiai veikia vietinės visatos 647.591 architektūrinėje sferoje, kurias būtų galima paminėti.

^{37:10.2 (416.2)} *Spirongos* yra Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės ir Tėvo Melkizedeko dvasiniai palikuonys. Jos nepatiria asmenybės egzistavimo pabaigos, bet jos nėra ir evoliucinės ar kylančios būtybės. Taip pat ir funkciškai jos nėra susijusios su

evoliuciniu kilimo režimu. Jos yra vietinės visatos dvasinės pagalbininkės, atliekančios Nebadono kasdienės dvasinės užduotis.

^{37:10.3 (416.3)} *Spornagijos*. Vietinės visatos architektūrinių būstinių pasauliai yra realūs pasauliai—fiziniai kūriniai. Yra daug darbo, susijusio su jų fiziniu palaikymu, ir čia mes sulaukiame grupės fizinių tvarinių, vadinamų spornagijomis, pagalbos. Jos yra pasišventusios šitų būstinių pasaulių, nuo Jerusemo iki Salvingtono, materialių fazių globai ir kultūrai. Spornagijos nėra nei dvasios, nei asmenys; jos yra animalistinė egzistencijos kategorija, bet, jeigu jūs galėtumėte jas pamatyti, tai sutiktumėte su tuo, kad jos atrodo, jog yra tobuli gyvūnai.

^{37:10.4 (416.4)} Tos įvairios *paslaugumo kolonijos* gyvena Salvingtone ir kitur. Mums ypatingai naudingas yra dangiškųjų meistrų tarnavimas žvaigždynuose ir labai padeda toji veikla, kurią atlieka praeities vaizdo reguliuotojai, kurie daugiausia veikia vietinės sistemos sostinėse.

^{37:10.5 (416.5)} Visada į visatos tarnystę būna paskirtas kylančiųjų mirtingųjų korpusas, įskaitant ir pašlovintuosius tarpinius tvarinius. Šitie kylantieji, po to, kada pasiekia Salvingtoną, tvarkant visatos reikalus yra panaudojami beveik begalinėje įvairovėje veiklų. Iš kiekvieno pasiekimo lygio šitie besivystantieji mirtingieji sugrįžta atgal ir žemyn tam, kad ištiestų pagalbos ranką savo bičiuliams, kurie kildami į viršų eina paskui juos. Tokie mirtingieji, laikinai gyvenantys Salvingtone, kada paprašoma, tada būna skiriami iš esmės į visus dangiškųjų asmenybių korpusus padėjėjais, studentais, stebėtojais, ir mokytojais.

37:10.6 (416.6) Yra dar ir kiti protingos gyvybės tipai, susiję su vietinės visatos administravimu, bet šito pasakojimo planas nenumato šitų kūrinijos kategorijų tolimesnio apreiškimo. Šitokiu būdu apie visatos gyvybę ir administravimą perduodama pakankamai informacijos, kad mirtingojo protui suteiktų suvokimą apie išlikimo egzistencijos tikrovę ir didingumą. Tolimesnis patyrimas jūsų kylančioje karjeroje šitas įdomias ir žavias būtybes vis labiau atskleis. Šitas pasakojimas negali būti kas nors daugiau, kaip tik trumpa apžvalga apie daugybę asmenybių, kurios užpildo erdvės visatą administruodamos šituos kūrinius kaip didžiules lavinimo mokyklas, mokyklas, kuriose laiko piligrimai žengia į priekį iš gyvenimo į gyvenimą ir iš pasaulio į pasaulį tol, kol iš savo kilmės visatos ribų jie su meile yra išsiunčiami į supervisatos aukštesnį švietimo režimą, o tada pasiunčiami į Havonos dvasinio mokymo pasaulius ir galiausiai patenka į Rojų ir į užbaigtųjų aukštąjį likimą—amžinąjį paskyrimą į misijas, kurios laiko ir erdvės visatoms dar neapreikštos.

37:10.7 (417.1) [Padiktuota Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės, Numeris 1.146 iš Sukurtųjų Korpuso.]

38 Dokumentas. Vietinės visatos tarnaujančiosios dvasios

38:0.1 (418.1) YRA trys atskiros Begalinės Dvasios asmenybių kategorijos. Šitą suprato karštasis apaštalas, kada jis rašė apie Jėzų, “kuris pakilo į dangų ir yra Dievui iš dešinės, angelai ir valdžia ir jėgos paklūsta jam.” Angelai yra tarnaujančiosios laiko dvasios; valdžia yra erdvės žinianešių gausybės; jėgos yra Begalinės Dvasios aukštosios asmenybės.

^{38:0.2 (418.2)} Kaip supernafimai centrinėje visatoje ir sekonafimai supervisatoje, taip serafimai, drauge su jais susietais cherubimais ir sanobimais, sudaro vietinės visatos angeliškuosius korpusus.

^{38:0.3 (418.3)} Serafimai pagal savo modelį yra visi gana vienodi. Iš visatos į visatą, per visas septynias supervisatas, skirtumai tarp jų yra minimalūs; jie yra arčiausiai standarto iš visų asmenių būtybių dvasinių tipų. Įvairios jų kategorijos sudaro vietinių kūrinių kvalifikuotų ir bendrų tarnų korpusą.

1. Serafimų kilmė

^{38:1.1 (418.4)} Serafimus sukuria Visatos Motina Dvasia, ir jie yra sukuriami grupinėmis formuotėmis — po 41.472 vienu metu— nuo pat to laiko, kada Nebadono ankstyvaisiais laikais buvo sukurti “modeliniai angelai” ir kai kurie angeliškieji architipai. Sūnus Kūrėjas ir Begalinės Dvasios atstovas visatoje bendradarbiauja kurdami didelį skaičių Sūnų ir kitokių visatos asmenybių. Visiškai užbaigus bendrą darbą, Sūnus užsiima Materialiųjų Sūnų, pirmųjų iš lyties tvarinių, sukūrimu, tuo tarpu Visatos Motina Dvasia tuo pat metu įsitraukia į savo pirmąsias savarankiškas pastangas reprodukuodama dvasią. Šitaip prasideda vietinės visatos angeliškųjų gausybių sukūrimas.

^{38:1.2 (418.5)} Šitos angeliškosios kategorijos yra kuriamos tuo metu, kada evoliucijai yra planuojami mirtingieji valiniai tvariniai. Serafimai buvo sukurti tada, kada Visatos Motina Dvasia pasiekė santykinę asmenybę, ne kaip vėlesnis Sūnaus Šeimininko lygiavertis partneris, bet kaip Sūnaus Kūrėjo ankstyvasis kūrybinis pagalbininkas. Iki šito įvykio Nebadone

dirbusius serafimus laikinai buvo paskolinusi kaimyninė visata.

^{38:1.3 (418.6)} Serafimai periodiškai vis dar yra sukuriami; Nebadono visata vis dar tebetverinama. Visatos Motina Dvasia niekada nenutraukia savo kūrybinės veiklos augančioje ir tobulėjančioje visatoje.

2. Angeliškosios savybės

^{38:2.1 (419.1)} Angelai neturi materialių kūnų, bet jie yra konkrečios ir diskretiškos būtybės; jie yra dvasinės prigimties ir kilmės. Nors jie nėra matomi mirtingiesiems, bet jus jie suvokia tokius, kokie esate savo kūne, be transformuotojų ar vertėjų pagalbos; intelektualiai jie supranta mirtingojo gyvenimo būdą, ir jie turi žmogaus visus nejuslinius pojūčius ir emocijas. Jie vertina jūsų pastangas ir labai džiaugiasi jūsų pastangomis muzikoje, mene, ir tikrojo humoro sferoje. Jie iki galo suvokia jūsų moralines kovas ir dvasinius sunkumus. Jie myli žmogiškąsias būtybes, ir jūsų pastangos suprasti ir mylėti juos gali atnešti tikrai gėrį.

^{38:2.2 (419.2)} Nors serafimai yra mylintys ir užjaučiantys tvariniai, bet jie nėra seksualiai emocingi tvariniai. Didele dalimi jie yra tokie, kokie būsite jūs gyvenamuosiuose pasauliuose, kur jūs “nei vesite, nei ištekėsite, bet būsite kaip dangaus angelai.” Nes visi, kuriems “bus tikrai nustatyta, jog yra verti, kad pasiektų gyvenamuosius pasaulius, nei ves, nei ištekės; taip pat jie daugiau niekada nebemirs, nes jie bus lygūs su angelais.” Nepaisant šito, bendraudami su lyties tvariniais, mes įpratę apie tas būtybes, kurios yra labiau tiesiogiai kilusios iš Tėvo ir Sūnaus, kalbėti kaip apie Dievo sūnus, tuo tarpu turėdami omenyje Dvasios vaikus juos vadiname Dievo dukromis. Todėl

planetose su lyties tvariniais angelai paprastai būna vadinami moteriškosios giminės įvardžiais.

38:2.3 (419.3) Serafimai yra sukurti taip, kad gali veikti tiek dvasiniu, tiek fiziniu lygiais. Yra kelios morontinės ar dvasinės veiklos fazės, kurios jų veiklai nėra atviros. Nors asmeniniu statusu angelai nuo žmogiškųjų būtybių nėra nutolę taip toli, bet kai kuria funkcinė veikla serafimai jas nepalyginamai pranoksta. Jie turi daug galių, kurių žmogus visiškai negali suvokti. Pavyzdžiui: jums buvo pasakyta, jog “visi plaukai ant jūsų galvos yra suskaičiuoti,” ir iš tikrųjų tai yra tiesa, bet serafimas savo laiko neskiria tam, jog skaičiuotų juos ir šį skaičių visą laiką tikslintų. Angelai turi įgimtas ir automatines (tai yra, automatines tiek, kiek tą galite suvokti jūs) galias, kad žinotų tokius dalykus; jūs iš tiesų serafimą laikytumėte matematiniu genijumi. Todėl, gausybę pareigų, kurios būtų didžiausiomis užduotimis mirtingiesiems, serafimai atlieka neįtikėtinai lengvai.

38:2.4 (419.4) Angelai dvasiniu statusu yra aukštesni už jus, bet jie nėra jūsų teisėjai ar kaltintojai. Nesvarbu, kokios yra jūsų kaltės, “angelai, nors stipresni ir valdžia, ir galia, jums nepateikia jokių kaltinimų.” Angelai žmonijos neteisia, taip pat ir atskiriems mirtingiesiems nereikėtų iš anksto teisti savo bičiulių tvarinių.

38:2.5 (419.5) Jūs gerai darote, kad juos mylite, bet jums nereikėtų jų dievinti; angelai nėra garbinimo objektas. Didysis serafimas, Lojalatija, kada jūsų pranašas “parkrito ties angelo kojomis, kad pagarbintų,” pasakė: “Žiūrėk, kad šito daugiau nedarytum; aš esu tarnas kaip ir tu ir jūsų rasės, iš kurių visų reikalaujama garbinti Dievą.”

^{38:2,6 (419,6)} Tvarinių egzistencijos skalėje prigimtimi ir asmenybės apdovanojimu serafimai tik šiek tiek yra aukščiau negu mirtingosios rasės. Iš tikrųjų, kada jūs išsilaisvinsite iš savo materialaus kūno, tada tapsite labai panašūs į juos. Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs pradėsite įvertinti serafimus, žvaigždyno sferose džiaugsitės jais, tuo tarpu Salvingtone jie dalinsis su jumis savo poilsio ir garbinimo vietomis. Per visą morontinį ir vėlesnį dvasios kilimą jūsų brolystė su serafimais bus ideali; jūsų bendra draugystė bus nuostabi.

3. Neapreikštieji angelai

^{38:3,1 (420,1)} Daugybė dvasinių būtybių kategorijų, veikiančių vietinės visatos sferose, mirtingiesiems neapreiškiamos, nes jos visiškai nesusijusios su kilimo į Rojų evoliuciniu planu. Šitame dokumente žodis “angelas” yra sąmoningai apribotas tuo, jog pavadintų tuos serafinius ir asocijuotus Visatos Motinos Dvasios palikuonis, kurie tokiu dideliu laipsniu yra susiję su mirtingojo išlikimo planų veikimu. Vietinėje visatoje tarnauja dar kitos šešios giminingų būtybių kategorijos, neapreikštieji angelai, kurie jokia konkrečiu būdu nėra susiję su evoliucinių mirtingųjų kilimu į Rojų. Šitos šešios angeliškųjų partnerių grupės niekada nevadinamos serafimais, taip pat jos nelaikomos ir tarnaujančiosiomis dvasiomis. Šitos asmenybės yra užimtos Nebadono vien tiktai administraciniais ir kitokiais reikalais, užduotimis, kurios jokia būdu nėra susijusios su žmogaus dvasinio kilimo ir tobulumo pasiekimo augančia karjera.

4. Serafiniai pasauliai

38:4.1 (420.2) Salvingtono grandinėje septynių pirminių sferų devintoji grupė yra serafimų pasauliai. Kiekvienas iš šitų pasaulių turi šešis pagalbinius palydovus, kuriuose yra specialios mokyklos, skirtos visoms serafinio mokymo fazėms. Nors serafimai gali patekti į visus keturiasdešimt devynių pasaulius, sudarančius Salvingtono sferų šitą grupę, bet jie išskirtinai užima tik tai pirmąją grupę iš septynių. Likusias šešias grupes užima kitos šešios angeliškosios kategorijos, Urantijoje neapreiškiamos; kiekviena tokia grupė turi savo būstinę viename iš šitų šešių pirminių pasaulių ir specialią veiklą atlieka šešiuose pagalbiniuose palydovuose. Kiekvienai angeliškajai kategorijai leidžiama laisvai patekti į šitų septynių skirtingų grupių visus pasaulius.

38:4.2 (420.3) Šitie būstinių pasauliai yra tarp nuostabiausių Nebadono valdų; serafiniai būstai yra apibūdinami kaip gražūs ir erdvūs. Čia kiekvienas serafimas turi tikrus namus, o “namai” reiškia gyvenamąją vietą dviems serafimams; jie gyvena poromis.

38:4.3 (420.4) Nors jie nėra nei vyriškosios, nei moteriškosios lyties, kokie yra Materialieji Sūnūs ir kokios yra mirtingosios rasės, bet serafimai yra neigiami ir teigiami. Tam, jog būtų įvykdyta didžioji dauguma užduočių, reikia dviejų angelų. Kada jie nėra įjungti į grandinę, tada jie gali dirbti ir po vieną; taip pat jiems nereikia ir papildančios būtybės, kada jie nejuda. Paprastai jie išlaiko savo pirmines papildančias būtybes, bet nebūtinai. Tokius susivienijimus pirmiausia sąlygoja funkcija; jiems nėra būdingas seksualinis jausmas, nors jie yra labai asmeniai ir tikrai myli.

^{38:4.4 (420.5)} Be paminėtų namų, serafimai taip pat turi grupės, kuopos, bataliono, ir junginio būstines. Jie susirenka į savo susitikimus kiekvieną tūkstantmetį, ir jie visi dalyvauja sutinkamai su savo sukūrimo laiku. Jeigu serafimas turi tokių pareigų, kurios jam neleidžia pasitraukti iš užduoties, tuomet susitikime jis dalyvauja pakaitomis su savo papildiniu, ir jį pavaduoja toks serafimas, kuris yra gimęs kitu laiku. Dėl to kiekvienas serafinis partneris dalyvauja bent jau kas antrame susitikime.

5. Serafinis mokymas

^{38:5.1 (420.6)} Savo pirmąjį tūkstantmetį serafimai praleidžia kaip nepaskirti stebėtojai Salvingtone ir su juo susietų pasaulių mokyklose. Antrąjį tūkstantmetį jie praleidžia Salvingtono grandinės serafiniuose pasauliuose. Jų centrinei mokyklai dabar vadovauja pirmasis vienas šimtas tūkstančių Nebadono serafimų, o jų vadovas yra pirminis arba pirmasis šitoje vietinėje visatoje gimęs angelas. Pirmąją Nebadono serafimų sukurtą grupę mokė vieno tūkstančio serafimų korpusas iš Avalono; vėliau mūsų angelus mokė jų pačių vyresnieji. Melkizedekai taip pat daug prisideda prie visų vietinės visatos angelų—serafimų, cherubimų, ir sanobimų—švietimo ir mokymo.

^{38:5.2 (421.1)} Pasibaigus šitam mokymo periodui Salvingtono serafiniuose pasauliuose, serafimai yra mobilizuojami į angeliškosios organizacijos įprastas grupes ir junginius ir paskiriami į kurį nors žvaigždyną. Jie dar neskiriami tarnaujančiosiomis dvasiomis, nors jau yra toli įžengę į angeliškojo mokymo priešpaskiriamąsias fazes.

38:5.3 (421.2) Serafimai yra inicijuojami kaip tarnaujančiosios dvasios tarnaudami stebėtojais mažiausiai išsivysčiusiuose evoliuciniuose pasauliuose. Po šito patyrimo jie sugrįžta į paskirto žvaigždyno asocijuotus pasaulius tam, kad pradėtų aukštesniojo lygio studijas ir konkrečiau pasiruoštų tarnystei kurioje nors konkrečioje vietinėje sistemoje. Po šito bendro išsilavinimo jie yra pakeliami į tarnystę kurioje nors iš vietinių sistemų. Architektūriniuose pasauliuose, susietuose su Nebadono kurios nors sistemos sostine, mūsų serafimai savo mokymą užbaigia ir būna paskiriami laiko tarnaujančiosiomis dvasiomis.

38:5.4 (421.3) Kada kartą serafimai gauna įgaliojimus, tada jie gali raižyti visą Nebadoną, net ir Orvontoną, atlikdami užduotį. Jų darbas visatoje neturi ribų ir suvaržymų; jie yra artimai susieti su pasaulių materialiaisiais tvariniais ir visą laiką tarnauja dvasinių asmenybių žemesniosioms kategorijoms užmegzdami ryšius tarp šitų dvasinio pasaulio būtybių ir materialių sferų mirtingųjų.

6. Serafinė organizacija

38:6.1 (421.4) Po antrojo tūkstantmečio, praleisto serafinėse būstinėse, serafimai yra organizuojami į grupes po dvylika su savo vadovais (12 porų, 24 serafimai), o tokių dvylika grupių sudaro kuopą (144 poros, 288 serafimai), kuriai vadovauja lyderis. Dvylika kuopų su vadu sudaro batalioną (1.728 poros, 3.456 serafimai), o dvylika batalionų, vadovaujami reguliuotojo, prilygsta serafiniam junginiui (20.736 poros arba 41.472 individai), tuo tarpu dvylika junginių, paklūstančių prižiūrėtojo vadovavimui, sudaro legioną, turintį 248.832 poras arba 497.664 individus. Jezus omeny turėjo tokią angelų grupę

tą naktį Getsemanės sode, kada pasakė: “Aš net ir dabar galiu paprašyti savo Tėvo, ir jis man tuoj pat duos daugiau negu dvylika angelų legionų.”

38:6.2 (421.5) Dvylika angelų legionų sudaro gausybę, turinčią 2.985.984 poras arba 5.971.968 individus, o dvylika tokių gausybių (35.831.808 poros arba 71.663.616 individų) sudaro didžiausią veikiančią serafimų organizaciją, angeliškąją armiją. Serafinei gausybei vadovauja archangelas arba kuri nors kita asmenybė, turinti lygiavertį statusą, tuo tarpu angeliškosioms armijoms vadovauja Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės arba kiti tiesioginiai Gabrielio pavaldiniai. O Gabrielis yra “dangaus armijų vyriausiasis vadas,” Nebadono Valdovo vyriausiasis vykdytojas, “gausybių Viešpats Dievas.”

38:6.3 (421.6) Nors jie tarnauja tiesiogiai prižiūrimi Begalinės Dvasios, kaip ji yra įsameninta Salvingtone, bet nuo Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje, serafimai ir visos kitos vietinės visatos kategorijos tapo pavaldžios Sūnaus Šeimininko aukščiausiai valdžiai. Net ir tada, kada Mykolas gimė materialaus kūno pavidalu Urantijoje, buvo transliuota supervisatos programa visam Nebadonui, kuri skelbė, “Ir tegul visi angelai jį garbina.” Visi angelų rangai yra pavaldūs jo aukščiausiai valdžiai; jie sudaro dalį tos grupės, kuri buvo pavadinta “jo galingieji angelai.”

7. Cherubimai ir Sanobimai

38:7.1 (422.1) Visomis pagrindinėmis savybėmis cherubimai ir sanobimai yra panašūs į serafimus. Jų yra ta pati kilmė, bet nevisada būna toks pat likimas. Jie yra nuostabiai išmintingi, labai sumanūs, jaudinančiai mylintys, ir beveik žmogiški. Jie

yra žemiausioji angelų kategorija, todėl giminingumu yra dar artimesni labiau išsivysčiusiems žmogiškųjų būtybių tipams evoliuciniuose pasauliuose.

38:7.2 (422.2) Cherubimai ir sanobimai yra neatskiriamai susieti, funkciškai suvienyti. Vienas yra energetiškai pozityvi asmenybė; kitas yra energetiškai negatyvus. Dešinysis kreipiantysis, arba teigiamai pakrautas angelas, yra cherubimas—vyresnioji arba valdanti asmenybė. Kairysis kreipiantysis, arba neigiamai pakrautas angelas, yra sanobimas—papildanti būtybė. Bet kuris angelo tipas yra labai apribotas, kada veikia atskirai po vieną; dėl to jie paprastai tarnauja poromis. Kada jie tarnauja nepriklausomai nuo savo serafinių reguliuotojų, tada jie labiau negu bet kuriais kitais atvejais priklauso nuo tarpusavio ryšio, ir visada veikia kartu.

38:7.3 (422.3) Cherubimai ir sanobimai yra ištikimi ir sumanūs serafinių tarnų padėjėjai, ir visos septynios serafimų kategorijos yra aprūpintos šitais pavaldžiais padėjėjais. Šitose pareigose cherubimai ir sanobimai tarnauja šimtmečius, tačiau jie nelydi serafimų į užduotis už vietinės visatos ribų.

38:7.4 (422.4) Cherubimai ir sanobimai yra kasdienio dvasinio darbo atlikėjai atskiruose sistemų pasauliuose. Neasmeninių užduočių metu arba nepaprastais atvejais jie gali tarnauti ir vietoje serafinės poros, bet niekada, net ir laikinai, jie neveikia kaip žmogiškosioms būtybėms tarnaujantys angelai; tai yra išskirtinė serafinė teisė.

38:7.5 (422.5) Kada cherubimas būna paskirtas į planetą, tada jis pradeda mokytis vietiniuose kursuose, įskaitant planetinių papročių ir kalbų studijavimą. Laiko tarnaujančiosios dvasios

yra dvikalbės, kalba savo kilmės vietinės visatos kalba ir savosios supervisatos kalba. Studijuodami sferų mokyklose jie išmoksta papildomų kalbų. Cherubimai ir sanobimai, kaip serafimai ir kitos dvasinių būtybių kategorijos, yra nuolat įsitraukę į savęs tobulinimą. Tikrai tokios pavaldžios būtybės, kurios kontroliuoja įtampą ir reguliuoja energiją, negali vystytis į priekį; visi tvariniai, turintys realią ir potencinę asmenybės valią, siekia naujų laimėjimų.

38:7.6 (422.6) Cherubimai ir sanobimai prigimtimi yra labai arti egzistencijos morontinio lygio, ir jie patvirtina, jog yra labai veiksmingi tame darbe, kur susikerta fizinės, morontinės, ir dvasinės sferos. Šitie vietinės visatos Motinos Dvasios vaikai apibūdinami kaip “ketvirtieji tvariniai,” didele dalimi taip, kaip apibūdinami Havonos Tarnai ir sutaikymo komisijos. Kas ketvirtas cherubimas ir kas ketvirtas sanobimas yra labiau materialus, labai aiškiai panašėdamas į egzistencijos morontinį lygį.

38:7.7 (422.7) Šitie angeliškieji ketvirtieji tvariniai daug padeda serafimams jų veiklos visatoje ir planetoje labiau fizinėse fazėse. Tokie morontijos cherubimai morontiniuose mokymo pasauliuose taip pat atlieka daug tarpinių užduočių, be kurių negalima išsiversti, ir dideliu skaičiumi yra paskiriami į Morontijos Kompanionų tarnystę. Morontinėms sferoms jie yra maždaug tuo, kuo tarpiniai tvariniai yra evoliucinėms planetoms. Apgyvendintuose pasauliuose šitie morontijos cherubimai dažnai dirba palaikydami ryšį su tarpiniais tvariniais. Cherubimai ir tarpiniai tvariniai yra visiškai atskiros būtybių kategorijos; jų kilmė nėra panaši, bet jų prigimtis ir veikimas yra labai panašus.

8. Cherubimų ir Sanobimų evoliucija

38:8.1 (423.1) Cherubimams ir sanobimams atsiveria daug kelių į besivystančią tarnystę, vedančią į aukštesnį statusą, kuris gali būti dar daugiau padidintas Dieviškojo Tarno apkabinimu. Evoliucinio potencialo požiūriu yra trys didžiulės cherubimų ir sanobimų klasės:

38:8.2 (423.2) 1. *Kandidatai į kilimą.* Šitos būtybės savo prigimtimi yra kandidatai į serafinį statusą. Šitos kategorijos cherubimai ir sanobimai yra nuostabūs, nors įgimtais sugebėjimais neprilygsta serafimams; bet prašymo ir patyrimo būdu jie gali pasiekti serafinį statusą iki galo.

38:8.3 (423.3) 2. *Tarpinės fazės Cherubimai.* Visi cherubimai ir sanobimai nėra lygūs kilimo potencialu, o šitie yra savo prigimtimi apribotos angeliškųjų kūrinių būtybės. Jų didžioji dauguma liks cherubimais ir sanobimais, nors gabesni individai gali pasiekti ribotą serafinę tarnystę.

38:8.4 (423.4) 3. *Morontijos Cherubimai.* Šitie angeliškosios kategorijos “ketvirtieji tvariniai” visada išlaiko savo labiau materialius požymius. Jie ir toliau bus cherubimai ir sanobimai, kartu su didžiąja dauguma savo tarpinės fazės brolių, laukdami Aukščiausiosios Būtybės užbaigto realizavimosi.

38:8.5 (423.5) Nors antrąją ir trečiąją grupes tam tikra prasme apriboja augimo potencialas, bet kandidatai į kilimą gali pasiekti visuotinės serafinės tarnystės aukštumas. Didelė dalis šitų cherubimų, kurie yra labiau patyrę, būna priskiriami prie likimo serafinių sargų, ir tokiu būdu jie patenka į tiesioginę sferą, iš kurios paaukštinami į Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojų

statusą, po to, kada juos palieka jų serafiniai vyresnieji. Likimo sargai neturi cherubimų ir sanobimų pagalbininkų, kada jų mirtingieji globotiniai pasiekia morontinį gyvenimą. O kada kitiems evoliucinių serafimų tipams yra suteikiamas leidimas vykti į Serafingtoną ir Rojų, tada jie turi apleisti savo buvusius pavaldinius, kai jie palieka Nebadono ribas. Tokius apleistus cherubimus ir sanobimus paprastai apkabina Visatos Motina Dvasia, tokiu būdu jie pasiekia tokį lygį, kuris, siekiant serafinio statuso, yra ekvivalentiškas Gyvenamojo Pasaulio Mokytojo lygiui.

38:8.6 (423.6) Kada, kaip Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai, kartą apkabinti cherubimai ir sanobimai jau seniai tarnauja morontinėse sferose, nuo žemiausių iki aukščiausių, ir kada jų korpusas Salvingtone būna perpildytas, tada Ryškioji ir Ryto Žvaigždė šituos ištikimus laiko tvarinių tarnus pakviečia pasirodyti jos akivaizdoje. Duodama asmenybės transformavimo priesaika; ir po šito, grupėmis po septynis tūkstančius, šituos paaukštintus ir vyresnius cherubimus ir sanobimus iš naujo apkabina Visatos Motina Dvasia. Po šito antrojo apkabinimo jie pasirodo kaip visiškai susiformavę serafimai. Nuo šiol, tokiems atgimusiems cherubimams ir sanobimams atsiveria visiška ir puiki serafimo karjera, su jos visomis Rojaus galimybėmis. Tokie angelai gali būti paskirti likimo sargais kokiai nors mirtingajai būtybei, ir jeigu mirtingasis globotinis pasiekia išlikimą, tuomet jie iš tikrųjų gali siekti, kad patektų į Serafingtoną ir į serafinio pasiekimo septynis žiedus, net į Rojų ir į Užbaigtųjų Korpusą.

9. Tarpiniai Tvariniai

38:9.1 (424.1) Tarpiniai tvariniai yra klasifikuojami trejopai: jie yra tinkamai klasifikuojami su kylančiais Dievo Sūnumis; iš esmės jie yra grupuojami su nuolatinės pilietybės kategorijomis, nors funkciškai jie yra susiję su laiko tarnaujančiosiomis dvasiomis dėl savo darbe artimo ir veiksmingo bendravimo su angeliškosiomis gausybėmis tarnaujant mirtingajam žmogui atskiruose erdvės pasauliuose.

38:9.2 (424.2) Šitie unikalūs tvariniai pasirodo didžiojoje daugumoje apgyvendintų pasaulių, ir visada sutinkami dešimtainėse arba gyvybės eksperimento planetose, tokiose, kaip Urantija. Tarpinės Būtybės yra dviejų rūšių—pirminės ir antrinės—ir jos atsiranda tokiu būdu:

38:9.3 (424.3) 1. *Pirminės Tarpinės Būtybės*, labiau dvasinė grupė, kažkuria prasme yra sustandartinta kategorija būtybių, kurios vienu ir tuo pačiu būdu atsirado iš Planetų Princų modifikuoto kylančiųjų mirtingųjų personalo. Pirminių tarpinių tvarinių skaičius visada būna penkiasdešimt tūkstančių, ir nė vienoje planetoje, besinaudojančioje jų tarnyste, nebūna didesnės grupės.

38:9.4 (424.4) 2. *Antrinės Tarpinės Būtybės*, šitų tvarinių labiau materialinė grupė, labai smarkiai skiriasi skaičiumi skirtinguose pasauliuose, nors vidurkis yra apie penkiasdešimt tūkstančių. Jie yra įvairiai kilę iš planetinių biologinių pagerintojų, Adomų ir Ievų, arba iš jų tiesioginių palikuonių. Yra ne mažiau kaip dvidešimt keturi skirtingi būdai, kuriais sukuriama šitie antriniai tarpiniai tvariniai erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Šitos grupės kilmės būdas Urantijoje buvo neįprastas ir nepaprastas.

38:9.5 (424.5) Nė viena iš šitų grupių nėra evoliucinis atsitiktinumas; jos abi vaidina esminį vaidmenį visatos architektų iš anksto apspręstuose planuose, ir jų atsiradimas besivystančiuose pasauliuose tinkamoje laiko sankirtoje atitinka prižiūrinčiųjų Gyvybės Nešėjų pirminius projektus ir besivystančius planus.

38:9.6 (424.6) Pirminiai tarpiniai tvariniai intelektualiai ir dvasiškai yra energizuojami angeliškuoju metodu, ir savo intelektualiu statusu jie visi yra vienodi. Septynios pagalbinės proto dvasios su jais ryšio neužmezga; ir tiktai šeštoji ir septintoji, garbinimo dvasia ir išminties dvasia, gali tarnauti antrajai grupei.

38:9.7 (424.7) Antrinės tarpinės būtybės fiziškai yra energizuojamos Adominiu metodu, dvasiškai yra įjungiamos į grandinę angeliškuoju metodu, ir intelektualiai yra apdovanojamos morontiniu laikiniu proto tipu. Jos yra suskirstytos į keturias fizines rūšis, į septynias kategorijas dvasiškai, ir į dvyliką lygių pagal intelektualų reagavimą į bendrą paskutinių dviejų pagalbinių proto dvasių ir morontinio proto tarnavimą. Šitoji įvairovė ir nulemia jų veiklos ir planetinės užduoties skirtumus.

38:9.8 (424.8) Pirminiai tarpiniai tvariniai yra labiau panašūs į angelus negu į žmones; antriniai tarpiniai tvariniai yra daug panašesni į žmogiškąsias būtybes. Kiekviena grupė viena kitai suteikia neįkainojamą pagalbą atliekant savo įvairiapuses užduotis planetose. Pirminiai tarpiniai tvariniai gali bendradarbiavimo ryšius užmegzti tiek su morontinės, tiek ir su dvasinės energijos kontrolieriais ir proto grandininkais. Antrinė grupė darbinius ryšius gali užmegzti tiktai su fiziniais kontrolieriais ir su materialųjų grandinių manipuliuotojais. Tačiau kadangi kiekviena tarpinių būtybių kategorija gali tobulai sinchroniškai užmegzti ryšį su kita grupe, tai šituo

kiekviena grupė sugeba pasiekti praktinį visos energetinės gamos panaudojimą, pradedant materialijų pasaulių visa fizine energija, einant tolyn per visatos energijų pereinamąsias fazes iki dangiškųjų sferų aukščiausiųjų dvasinės tikrovės jėgų.

38:9.9 (425.1) Prarają tarp materialių ir dvasinių pasaulių tobulai sujungia nuoseklūs mirtingojo žmogaus, antrinės tarpinės būtybės, pirminės tarpinės būtybės, morontijos cherubimo, vidurinės fazės cherubimo ir serafimo ryšiai. Atskiro mirtingojo asmeniniame patyrimo šituos skirtingus lygius be jokios abejonės daugiau ar mažiau sujungia ir paverčia asmeniškai prasmingais dieviškojo Minties Derintojo nematomos ir paslaptingos operacijos.

38:9.10 (425.2) Normaliuose pasauliuose pirminiai tarpiniai tvariniai tarnauja kaip informacijos rinkimo korpusas ir kaip dangiškieji linksmintojai Planetos Princo vardu, tuo tarpu antriniai tarpiniai tvariniai tęsia savo bendradarbiavimą su Adominiais režimais, puoselėdami besivystančios planetinės civilizacijos reikalą. Planetos Princo nuklydimo ir Materialiojo Sūnaus nesėkmės atveju, kaip šitai atsitiko Urantijoje, tarpiniai tvariniai tampa Sistemos Valdovo globotiniais ir tarnauja vadovaujami laikinai einančio planetos saugotojo pareigas. Bet tiktai dar trijuose kituose pasauliuose Satanijoje iš tiesų šitos būtybės veikia kaip viena grupė, vadovaujama suvienytos vadovybės, kaip šitaip veikia ir Urantijos suvienyti tarpiniai tarnai.

38:9.11 (425.3) Tiek pirminių, tiek antrinių tarpinių būtybių darbas planetoje yra įvairus ir skirtingas didžiuliame skaičiuje visatos atskirų pasaulių, bet normaliose ir vidutinėse planetose jų

veikla labai skiriasi nuo tų pareigų, kurioms jie skiria savo laiką izoliuotose sferose, tokiose, kaip Urantija.

38:9.12 (425.4) Pirminiai tarpiniai tvariniai yra planetos istorikai, kurie, nuo Planetos Princo atvykimo laikų iki nusistovėjusio šviesos ir gyvenimo amžiaus, formuluoja iškilmingas istorines procesijas ir modeliuoja planetinės istorijos perteikimą planetų ekspozicijose, vykstančiose sistemų būstinių pasauliuose.

38:9.13 (425.5) Tarpinės būtybės ilgą laiką lieka apgyvendintame pasaulyje, bet jeigu jos būna ištikimos, tuomet galiausiai ir kuo tikriausiai jų ilgaamžė tarnystė, palaikant Sūnaus Kūrėjo suverenitetą, bus pripažinta; joms bus deramai atlyginta už jų kantrų tarnavimą materialiams mirtingiesiems savajame laiko ir erdvės pasaulyje. Anksčiau ar vėliau visi akredituoti tarpiniai tvariniai bus įtraukti į kylančių Dievo Sūnų gretas ir bus tinkamai jiems leista pradėti ilgą kilimo kelionę į Rojų drauge su tais pačiais gyvulinės kilmės mirtingaisiais, savo žemiškaisiais sielos broliais, kuriuos jie taip pavydžiai saugojo ir kuriems taip veiksmingai tarnavo per ilgą planetinį gyvenimą.

38:9.14 (425.6) [Pateikta Melkizedeko, veikiančio Neadono Serafinių Gausybių Vadovo prašymu.]

39 Dokumentas. Serafinės gausybės

39:0.1 (426.1) KIEK mums yra žinoma, Begalinė Dvasia taip, kaip yra įjasmeninta vietinės visatos būstinėje, turi ketinimą sukurti vienodai tobulus serafimus, bet dėl kažkokios nežinomos priežasties šitie serafiniai palikuonys yra labai skirtingi. Šitas skirtingumas gali atsirasti dėl besivystančios patirtinės

Dievybės nežinomo įsikišimo; jeigu yra taip, tai šito įrodyti mes negalime. Bet mes iš tikrųjų matome, jog kada mokymosi metu serafimai yra išmėginami ir lavinami, tada jie neabejotinai ir aiškiai būna klasifikuojami į tokias septynias grupes:

39:0.2 (426.2) 1. Aukščiausieji Serafimai.

39:0.3 (426.3) 2. Aukštesnieji Serafimai.

39:0.4 (426.4) 3. Prižiūrėtojai Serafimai.

39:0.5 (426.5) 4. Administratoriai Serafimai.

39:0.6 (426.6) 5. Planetiniai Pagalbininkai.

39:0.7 (426.7) 6. Laikinieji Tarnai.

39:0.8 (426.8) 7. Ateities Serafimai.

39:0.9 (426.9) Vargu ar būtų teisinga sakyti, jog bet kuris serafimas yra žemesnis už bet kurios kitos grupės angelą. Nepaisant šito, pirmiausia kiekvieno angelo tarnystė yra apribojama pirminės ir jam būdingos klasifikacijos grupe. Rengiant šitą dokumentą mano serafinis pagalbininkas, Monotija, yra aukščiausiasis serafimas ir kažkada yra veikęs tik kaip aukščiausiasis serafimas. Savo prašymu ir pasišventusia tarnyste jis, vieną po kitos, pasiekė visas septynias serafimų tarnystes, tarnavo beveik kiekvienoje veiklos sferoje, kuri yra atvira serafimui, ir dabar yra Urantijos serafimų vadovo padėjėjas.

39:0.10 (426.10) Žmogiškosioms būtybėms kartais sunku suprasti, jog sukurtas sugebėjimas aukštesniojo lygio tarnavimui nebūtinai

turi sugebėjimą veikti santykinai žemesniuose tarnystės lygiuose. Žmogus savo gyvenimą pradeda bejėgiu kūdikiu; todėl kiekvienas mirtingojo pasiekimas turi apimti visas ankstesnes būtinas patirtines sąlygas; serafimai neturi tokio ikisuaugusiojo gyvenimo—neturi vaikystės. Tačiau jie yra patirtiniai tvariniai, ir patyrimo ir papildomo švietimo dėka gali didinti dievišką ir įgimtą savojo sugebėjimo dovaną patirtiškai įgydami funkcinį meistriškumą vienoje serafinėje tarnystėje ar keliose.

39:0.11 (426.11) Po to, kada gauna įgaliojimus, tada serafimai yra paskiriami į savo klasifikacinės grupės rezervą. Tie, kurie turi planetinį ir administratoriaus statusą, dažnai ilgus laikotarpius tarnauja taip, kaip jie buvo klasifikuoti pirmąjį kartą, bet, kuo aukštesnis įgimto veikimo lygis, tuo atkakliau angeliškieji tarnai siekia paskyrimo į visatos tarnystės žemesnės kategorijas. Ypač jie trokšta patekti į planetinių pagalbininkų rezervus, ir jeigu jiems tai pavyksta, tada jie įstoja į dangiškąsias mokyklas, priskirtas prie kai kurių evoliucinių pasaulių Planetų Princų būstinių. Čia jie pradeda studijuoti žmonijos rasių kalbas, istoriją, ir vietinius papročius. Serafimai turi įgyti žinių ir įgauti įgūdžių didele dalimi taip, kaip šitą įgyja ir žmonės. Kai kuriomis savo asmenybės savybėmis jie nėra per daug nutolę nuo jūsų. Ir visi jie trokšta pradėti nuo pačios apačios, kiek įmanoma pačiame žemiausiame tarnavimo lygyje; tokiu būdu jie tikisi pasiekti patirtinės lemties kokį tik įmanoma aukščiausiąjį lygį.

1. Aukščiausieji Serafimai

39:1.1 (427.1) Šitie serafimai yra aukščiausieji tarp vietinės visatos septynių apreiškėtų kategorijų. Jie veikia septyniose grupėse,

kurių kiekviena yra artimai susieta su Serafinio Užbaigtumo Korpuso angeliškaisiais tarnais.

^{39:1.2 (427.2)} 1. *Sūnaus-Dvasios Tarnai*. Pirmoji aukščiausių serafimų grupė yra paskirta tarnauti aukštiesiems Sūnums ir iš Dvasios kilusiems tvariniams, gyvenantiems ir veikiantiems vietinėje visatoje. Šita angeliškųjų tarnų grupė taip pat tarnauja Visatos Sūnui ir Visatos Dvasiai ir yra artimai susieta su Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės, suvienytos Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios valios visatoje aukščiausiojo vykdytojo, informacijos rinkimo korpusu.

^{39:1.3 (427.3)} Būdami paskirti aukštiesiems Sūnums ir Dvasioms, šitie serafimai yra natūraliai susieti su Rojaus Avonalų, dieviškųjų Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios palikuonių, toli nusidriekiančiomis tarnystėmis. Rojaus Avonalus visose jų arbitrinėse ir savęs padovanojimo misijose visada lydi šitie aukštos ir prityrusios kategorijos serafimai, kurie tokiais momentais yra atsidavę tam, kad organizuotų ir atliktų ypatingą darbą, susijusį su vienos dieviškosios tvarkos planetoje užbaigimu ir naujojo amžiaus pradėjimu. Bet jie nėra susiję su nuosprendžio priėmimo darbu, kuris yra neesminis keičiantis dieviškajai tvarkai.

^{39:1.4 (427.4)} *Lydintieji Savęs Padovanojimus*. Rojaus Avonalus, bet ne Sūnus Kūrėjus, kada jie vykdo savęs padovanojimo misiją, visada lydi 144 lydintieji savęs padovanojimus. Šitie 144 angelai yra visų kitų Sūnaus-Dvasios tarnų, kurie gali būti susieti su savęs padovanojimo misija, vadovai. Matomai angelų gali būti legionai, kurie paklūsta įsikūnijusio Dievo Sūnaus, vykdančio savęs padovanojimo misiją planetoje, vadovavimui, bet visi šitie serafimai būtų organizuoti ir jiems vadovautų 144

lydintieji savęs padovanojimus. Aukščiausiosios angelų kategorijos, supernafimai ir sekonafimai, taip pat gali sudaryti dalį lydinčiųjų gausybės, ir nors jų misija skiriasi nuo serafimų misijos, bet visą šitą veiklą koordinuotų lydintieji savęs padovanojimą.

^{39:1.5 (427.5)} Šitie lydintieji savęs padovanojimus yra užbaigtumo serafimai; jie visi yra perėję per Salvingtono apskritimus ir pasiekę Serafinį Užbaigtumo Korpusą. Ir juos toliau specialiai mokė, kaip susidoroti su sunkumais ir nepaprastomis situacijomis, susijusiomis su Dievo Sūnų savęs padovanojimais tam, jog laiko vaikai žengtų į priekį. Tokie serafimai yra visi pasiekę Rojų ir Antrojo Šaltinio ir Centro, Amžinojo Sūnaus, asmeninį apkabinimą.

^{39:1.6 (427.6)} Serafimai vienodai trokšta patekti į misijas kartu su įsikūnijusiais Sūnumis ir gauti paskyrimą likimo sargybiniais sferų mirtingiesiems; pastarasis paskyrimas yra patikimiausias serafinis garantas patekti į Rojų, tuo tarpu lydintieji savęs padovanojimus iš Rojaus pasiekimo užbaigtųjų serafimų yra pasiekę aukščiausią tarnystę vietinėje visatoje.

^{39:1.7 (428.1)} *2. Teismų Patarėjai.* Šitie yra serafiniai patarėjai ir pagalbininkai, priskirti prie visų kategorijų teismo nagrinėjimo, pradedant sutaikytojais ir baigiant sferos aukščiausiais tribunolais. Tokie tribunolai neturi tikslo priimti baudžiamuosius nuosprendžius, bet vietoje šito jų tikslas yra priimti nuosprendį dėl nuoširdaus nuomonių skirtumo ir pateikti dekretą dėl kylančiųjų mirtingųjų amžinai trunkančio išlikimo. Jų pareiga yra tokia: žiūrėti, kad visi kaltinimai, kurie yra pateikiami mirtingiesiems tvariniams, būtų pateikiami sutinkamai su teisingumu ir kad nuosprendis

būtų priimamas su gailestingumu. Šitame darbe jie yra artimai susieti su Aukštaisiais Komisijos Nariais, su Dvasia susiliejusiais kylančiaisiais mirtingaisiais, tarnaujančiais vietinėje visatoje.

39:1.8 (428.2) Serafiniai teismų patarėjai labai daug dirba mirtingųjų advokatais. Tai nereiškia, jog kada nors būna koks nors neteisingas nusistatymas prieš valdų žemus tvarinius, bet tuomet, kai teisingumas reikalauja, jog būtų priimtas nuosprendis dėl kiekvienos pražangos pakeliui į dieviškąją tobulumą, tai gailestingumas reikalauja, jog dėl kiekvieno tokio klaidingo žingsnio būtų priimtas teisingas nuosprendis, sutinkamai su to tvarinio prigimtimi ir dieviškuoju tikslu. Šitie angelai yra gailestingumo elemento, kuris yra neatskiriamas nuo dieviškojo teisingumo—dorumo, grindžiamo asmeninių motyvų ir rasinių polinkių pagrindinių faktų žinojimu—simboliai ir pademonstravimas.

39:1.9 (428.3) Šitos angelų kategorijos tarnavimas prasideda nuo Planetos Princų tarybų ir baigiasi vietinės visatos aukščiausiaisiais tribunolais, tuo tarpu jų partneriai iš Serafinio Užbaigtumo Korpuso veikia aukštesnėse Orvontono valdose, net Dienų Senųjų teismuose Uversoje.

39:1.10 (428.4) 3. *Visatos Orientuotojai*. Jie yra visų kylančiųjų tvarinių, kurie paskutinį kartą stabteli Salvingtone, savo kilmės visatoje, tada, kada stovi ant dvasinio jaudinančio patyrimo bedugnės, atsiveriančios prieš juos milžiniškoje Orvontono supervisatoje, krašto, tikrieji draugai ir absolventų patarėjai. Ir tokiu metu neretas kylantysis patiria tokį jausmą, kurį mirtingieji galėtų suprasti tiktai palygindami su žmogiškosios nostalgijos emocijomis. Užpakalyje glūdi pasiekimo sferos,

sferos, kurios tapo pažįstamos ilgoms tarnystėms ir morontinio pasiekimo dėka; prekyje yra nusidriekusi didingesnė ir daug labiau milžiniškos visatos iššūkį metanti paslaptis.

39:1.11 (428.5) Būtent visatos orientuotojų užduotis ir yra padėti kylantiesiems piligrimams pereiti nuo pasiekto tarnystės visatoje lygio į nepasiektą tokios tarnystės lygį, pagelbėti šitiems piligrimams atlikti šituos kaleidoskopinius prisiderinimus, suvokiant prasmes ir vertybes, kurios yra neatskiriamos nuo suvokimo, jog pirmosios pakopos dvasinė būtybė stovi ne vietinės visatos morontinio kilimo pabaigoje ir viršūnėje, bet vietoje šito ji yra dvasinio kilimo pas Visuotinį Tėvą Rojuje ilgų kopėčių pačioje apačioje.

39:1.12 (428.6) Daugelis Serafingtono absolventų, Serafinio Užbaigtumo Korpuso narių, kurie yra susieti su šitais serafimais, vykdo platų mokymą kai kuriose Salvingtono mokyklose, susijusiose su Nebadono tvarinių paruošimu kito visatos amžiaus santykiams.

39:1.13 (428.7) 4. *Mokantieji Patarėjai*. Šitie angelai yra neįkainojami vietinės visatos dvasinio mokymo korpuso padėjėjai. Mokantieji patarėjai yra sekretoriai visoms mokytojų kategorijoms, pradedant Melkizedekais ir Trejybės Sūnumis Mokytojais ir baigiant morontiniais mirtingaisiais, kurie yra paskiriami padėjėjais savosios kategorijos tiems nariams, kurie kylančiojo gyvenimo skalėje yra kaip tik už jų. Šituos susietus mokančiuosius serafimus jūs pirmiausia *pamatysite* kažkuriame iš septynių morontijos gyvenamųjų pasaulių, apjuosiančių Jerusėmą.

39:1.14 (428.8) Šitie serafimai tampa vietinės visatos skaitlingų lavinimo ir mokymo institucijų skyrių vadovų padėjėjais, ir dideliais kiekiais yra paskiriami į vietinių sistemų septynių mokomųjų pasaulių ir į žvaigždynų septyniasdešimties lavinimo sferų fakultetus. Toks tarnavimas tęsiasi žemyn iki atskirų pasaulių. Šitie aukščiausieji serafiniai patarėjai padeda tikriesiems ir pasišventusiems laiko mokytojams ir juos globoja.

39:1.15 (429.1) Sūnaus Kūrėjo ketvirtasis savęs padovanojimas tvarinio pavidalu buvo Nebadono aukščiausiojo serafimo mokačiojo patarėjo pavidalu.

39:1.16 (429.2) 5. *Užduočių Reguliuotojai.* 144 aukščiausiųjų serafimų organą kartas nuo karto renka angelai, tarnaujantys tvarinių apgyvendintose evoliucinėse sferose ir architektūrinėse sferose. Tai yra angeliškoji aukščiausioji taryba bet kurioje sferoje, ir ji koordinuoja serafinės tarnystės ir užduočių savireguliacijos fazes. Šitie angelai vadovauja visoms serafinėms asamblėjom, susijusioms su savo pareigų vykdymu arba su akstinu garbinti.

39:1.17 (429.3) 6. *Registruotojai.* Jie yra oficialūs registruotojai aukščiausiesiems serafimams. Dauguma šitų aukštųjų angelų su savo visiškai išvystytais gabumais gimė; kiti tokį patikimumo ir atsakomybės lygmenį pasiekė atkakliu studijavimu ir ištikimu panašių pareigų atlikimu tuomet, kai buvo priskirti prie žemesniųjų ar mažiau atsakingų kategorijų.

39:1.18 (429.4) 7. *Nepriskirtieji Tarnai.* Didžiulis skaičius aukščiausiosios kategorijos nepriskirtųjų serafimų yra patys save valdantys tarnai architektūrinėse sferose ir

apgyvendintose planetose. Tokie tarnai savanoriškai patenkina besikeičiantį poreikį aukščiausiųjų serafimų tarnystei, tokiu būdu sudarydami šitos kategorijos bendrąjį rezervą.

2. Aukštesnieji Serafimai

^{39:2.1 (429.5)} Aukštesnieji serafimai savo vardą gauna ne dėl to, kad jie koku nors požiūriu yra kokybiškai pranašesni už kitas angelų kategorijas, bet dėl to, kad jie yra atsakingi už vietinės visatos aukštesnę veiklą. Labai didelė dalis iš šito serafinio korpuso pirmųjų dviejų grupių yra pasiekimo serafimai, angelai, kurie tarnavo visose mokymo fazėse ir sugrįžo į pašlovintą paskyrimą savosios rūšies angelų vadovais savo ankstesniosios veiklos sferose. Nebadonas, būdamas jauna visata, tokios kategorijos angelų turi nedaug.

^{39:2.2 (429.6)} Aukštesnieji serafimai veikia tokiose septyniose grupėse:

^{39:2.3 (429.7)} 1. *Informacijos Rinkimo Korpusas*. Šitie serafimai priklauso Gabrielio, Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės, asmeniniam personalui. Jie raižo vietinę visatą, rinkdami informaciją apie šią valdą, kad jis galėtų vadovauti Nebadono tarybose. Jie yra galingų gausybių, kurioms Gabrielis vadovauja kaip Sūnaus Šeimininko vicegerentas, žvalgybinis korpusas. Šitie serafimai tiesiogiai nėra susieti nei su sistemomis, nei su žvaigždynais, o jų informacija yra siunčiama tiesiai į Salvingtoną nenutrūkstama, tiesiogine, ir savarankiška grandine.

^{39:2.4 (429.8)} Įvairių vietinių visatų žvalgybos korpusai gali palaikyti ir iš tikrųjų palaiko tarpusavio ryšį, bet tikrai tarp konkrečios supervisatos ribų. Yra energijos diferencialas, kuris

efektyviai atskiria įvairių supervyriausybių veiklą ir veiksmus. Viena supervisata gali paprastai palaikyti ryšį su kita supervisata tiktai Rojaus informacinio centro priemonių ir paramos dėka.

^{39:2.5 (430.1)} *2. Gailestingumo Balsas.* Gailestingumas yra serafinės tarnystės ir angeliškosios veiklos pagrindinis principas. Todėl visiškai natūralu, kad tikrai būtų toks angelų korpusas, kuris, ypatingu būdu, pavaizduotų gailestingumą. Šitie serafimai yra vietinių visatų tikri gailestingumo tarnai. Jie yra tie įkvėpti lyderiai, kurie skatina žmonių ir angelų aukštesnius impulsus ir kitas šventesnes emocijas. Šitų legionų reguliuotojais dabar visada būna užbaigtieji serafimai, kurie taip pat yra mirtingojo likimo sargybiniai absolventai; tai.yra, kiekviena angeliškoji pora yra vedusi bent jau vieną gyvulinės kilmės sielą per gyvenimą materialiam kūne ir vėliau nukeliavo per Serafingtono žiedus ir buvo įtraukta į Serafinį Užbaigtumo Korpusą.

^{39:2.6 (430.2)} *3. Dvasiniai Koordinatoriai.* Trečioji aukštesniųjų serafimų grupė yra dislokuota Salvingtone, tačiau veikia bet kurioje vietinės visatos vietoje, kur tik jų tarnystė gali būti vaisinga. Nors jų užduotys iš esmės yra dvasinės ir todėl realiai nesuvokiamos žmogaus protui, bet galbūt jūs ką nors suprasite, jeigu jums bus paaiškinta, jog šitiems angelams yra patikėta užduotis parengti kylančiuosius gyventojus Salvingtone savo paskutiniajam perėjimui vietinėje visatoje—iš aukščiausiojo morontinio lygio į naujai gimusiųjų dvasinių būtybių statusą. Kaip proto planuotojai morontijos gyvenamuosiuose pasauliuose padeda išlikusiems tvariniams prisiderinti prie morontinio proto potencialo ir efektyviai juo pasinaudoti, taip

šitie serafimai moko morontijos absolventus Salvingtone visa ko, kas yra susiję su dvasios proto naujai pasiektais sugebėjimais. Ir jie kylantiesiems mirtingiesiems tarnauja ir daugeliu kitokių būdų.

^{39:2.7 (430.3)} 4. *Mokytojų Padėjėjai*. Mokytojų padėjėjai yra savo bičiulių serafimų, mokačiąjų patarėjų, pagalbininkai ir partneriai. Individualiai jie taip pat yra susieti su gausybe vietinės visatos švietimo planų, ypač su septinkarčiu planu, kuris apima operatyvų mokymą vietinės sistemos gyvenamuosiuose pasauliuose. Urantijoje veikia nuostabus šitos kategorijos serafimų korpusas, turintis tikslą skatinti ir plėsti tiesos ir teismo reikalą.

^{39:2.8 (430.4)} 5. *Transportuotojai*. Visos tarnaujančiųjų dvasių grupės turi savo transporto korpusus, angeliškąsias kategorijas, atsidavusias tų asmenybių, kurios iš vienos sferos į kitą negali keliauti pačios, transportavimo tarnystei. Aukštesniųjų serafimų penktoji grupė yra dislokuota Salvingtone ir tarnauja erdvės transportuotojais į vietinės visatos būstinę ir iš jos. Kaip ir kituose aukštesniųjų serafimų poskyriuose, kai kurie iš jų tokie buvo sukurti, nors kiti yra pakilę iš žemesniųjų ar mažiau apdovanotų grupių.

^{39:2.9 (430.5)} Serafimų “energetinis diapazonas” visiškai atitinka vietinės visatos ir net supervisatos reikalavimus, bet jie niekada negalėtų sukaupti tokio energijos kiekio, koks yra reikalingas tokiai ilgai kelionei, kaip kelionė iš Uversos į Havoną. Tokia sekinanti kelionė reikalauja transportavimo sugebėjimais apdovanoto pirminio sekonaformo ypatingų galių. Transportuotojai skriedami naudoja energiją, reikalingą skrydžiui, ir asmeninę energiją atstato kelionę užbaigę.

39:2.10 (430.6) Net ir Salvingtonė kylantieji mirtingieji neturi asmeninių judėjimo formų. Kylantieji turi priklausyti nuo serafinio transporto, judėdami iš pasaulio į pasaulį, tol, kol paskutinį kartą užmiega poilsio miegu vidiniame Havonos žiede ir amžiams atsibunda Rojuje. Vėliau nuo angelų jūs nebebūsate priklausomi keliaudami iš visatos į visatą.

39:2.11 (430.7) Procesas, kada jūs būnate įserafimuojami nėra nepanašus į mirties patyrimą arba miegą, išskyrus tai, jog kelionės miego metu yra automatinis laiko elementas. Jūs esate sąmoningai nesąmoningas serafinio poilsio metu. Bet Minties Derintojas yra visiškai ir iki galo sąmoningas, tikrovėje, ypatingai veiksmingas, kadangi jūs negalite priešintis, prieštarauti, ar kitokiu būdu trukdyti kūrybiniam ir transformuojančiam darbui.

39:2.12 (431.1) Kada esate įserafimuotas, tada jūs einate miegoti apibrėžtam laikui, ir jūs pabusite nurodytą akimirką. Kelionės trukmė, kuomet jūs miegate kelionės miegu, nėra jaučiama materialiai. Jūs tiesiogiai laiko tėkmės nejaučiate. Tarsi jūs užmigtumėte transporto priemone viename mieste, ir po ramaus miego pailsėję per visą naktį, atsibustumėte kitame ir toli esančiame metropolyje. Jūs keliavote tuo metu, kada miegojote. Ir tokiu būdu jūs skrendate erdve, įserafimuoti, tuo metu, kada ilsitės-miegate. Kelionės miegą sukuria ryšys tarp Derintojų ir serafinių transportuotojų.

39:2.13 (431.2) Angelai negali transportuoti degių kūnų—mėsos ir kraujo—tokių, kokius jūs turite dabar, bet jie gali transportuoti visus kitus, nuo žemiausių morontinių iki aukštesniųjų dvasinių formų. Jie neveikia natūralios mirties atveju. Kada jūs užbaigiate savo karjerą žemėje, tada jūsų kūnas lieka planetoje.

Jūsų Minties Derintojas vyksta į Tėvo krūtinę, ir šitie angelai tiesiogiai nėra susiję su vėlesniuoju jūsų asmenybės surinkimu iš naujo identifikavimo gyvenamajame pasaulyje. Čia jūsų naujasis kūnas yra morontinė forma, tokia, kurią galima įserafimuoti. Į kapą jūs “pasėjate mirtingąjį kūną”; gyvenamuosiuose pasauliuose jūs “nuimate derlių morontine forma.”

39:2.14 (431.3) *6. Registruotojai.* Šitos asmenybės ypatingai rūpinasi Salvingtono ir su juo susietų pasaulių dokumentų priėmimu, laikymu, ir persiuntimu. Jie taip pat tarnauja specialiais registruotojais čia gyvenančioms supervisatos grupėms ir aukštesnėms asmenybėms ir Salvingtono teismų tarnautojais ir šių teismų valdovų sekretoriais.

39:2.15 (431.4) *Programų Transliuotojai* — priėmėjai ir siuntėjai— yra serafinių registruotojų specializuotas poskyris, besirūpinantis dokumentų siuntimu ir esminės informacijos platinimu. Jų darbas yra aukštos kategorijos, būdami įjungti į tiek daug grandinių, kad 144.000 pranešimų gali vienu ir tuo pačiu metu keliauti tomis pačiomis energetinėmis linijomis. Jie panaudoja superafinių vyriausiųjų registruotojų ideografinį metodą ir su šitais bendrais simboliais palaiko abipusį ryšį tiek su tretinių supernafimų informacijos rinkimo koordinadoriais, tiek ir su Serafinio Užbaigtumo Korpuso pašlovintais informacijos rinkimo koordinadoriais.

39:2.16 (431.5) Tokiu būdu aukštesniosios kategorijos serafiniai registruotojai palaiko glaudų ryšį su savo pačių kategorijos informacijos rinkimo korpusu ir su visais pavaldžiais registruotojais, tuo tarpu programų transliavimas įgalina juos palaikyti nuolatinį ryšį su aukštesniaisiais supervisatos

registruotojais, ir, per šį kanalą, su Havonos registruotojais ir žinių saugotojais Rojuje. Daugelis aukštesniosios kategorijos registruotojų yra serafimai, pakilę iš panašias pareigas vykdžiusių visatos žemesnėse sekcijose.

39:2.17 (431.6) 7. *Rezervai.* Salvingtone yra laikomi visų tipų aukštesniųjų serafimų didžiuliai rezervai, kuriuos nedelsiant galima pasiūsti į Neadono visatos tolimiausius pasaulius, kada jų prašo užduočių reguliuotojai arba paprašius visatos administratoriams. Aukštesniųjų serafimų rezervai taip pat suteikia žinianešio pagalbą, kai to paprašo Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių vadovas, kuriam yra patikėta visų asmeninių pranešimų apsauga ir siuntimas. Kiekviena vietinė visata yra tinkamai aprūpinta tarpvisatinio ryšio priemonėmis, bet visada lieka tokių pranešimų, kuriuos reikia, jog nugabentų asmeniai žinianešiai.

39:2.18 (432.1) Pagrindiniai rezervai ištisai visatai yra laikomi Salvingtono serafiniuose pasauliuose. Šitame korpuse yra visų tipų visų grupių angelų.

3. Prižiūretojai Serafimai

39:3.1 (432.2) Šita įvairiapusė visatos angelų kategorija yra paskirta į išskirtinę žvaigždynų tarnystę. Šitie gabūs tarnai savo būstines turi žvaigždynų sostinėse, bet savo paskyrimo sferos labai veikia po visą Neadoną.

39:3.2 (432.3) 1. *Prižiūrintieji Padėjėjai.* Pirmoji prižiūrinčiųjų serafimų kategorija yra paskirta Žvaigždyno Tėvų kolektyviniam darbui, ir visą laiką jie būna sumanūs Pačių

Aukštųjų padėjėjai. Šitie serafimai pirmiausia rūpinasi viso žvaigždyno vienijimu ir stabilizavimu.

39:3.3 (432.4) 2. *Istatymų Prognozuotojai*. Intelektualių teisingumo pagrindu yra įstatymas, o vietinėje visatoje įstatymus kuria žvaigždynų įstatymdavystės asamblėjos. Šitie svarstymų organai įstatymus grupuoja į kodeksus ir oficialiai skelbia pagrindinius Nebadono įstatymus, įstatymus, sumanytus tam, jog užtikrintų kiek tik įmanoma didžiausią viso žvaigždyno koordinavimą, kuris derintųsi su nustatyta politika nesikišti į asmenų tvarinių moralinę laisvą valią. Būtent tai ir yra antrosios kategorijos prižiūrėtojų serafimų pareiga pateikti žvaigždyno įstatymdaviams prognozę, kaip bet koks pasiūlyto įstatymo įgyvendinimas paveiks laisvą valią turinčių tvarinių gyvenimą. Šitai tarnystei atlikti jie yra gerai parengti dėka savo ilgo patyrimo vietinėse sistemose ir apgyvendintuose pasauliuose. Šitie serafimai nesiekia ypatingo palankumo vienai ar kitai grupei, bet jie tikrai pasirodo prieš įstatymų leidėjus tam, kad kalbėtų vietoje tų, kurie negali būti čia ir kalbėti savo vardu. Net ir mirtingasis žmogus gali prisidėti prie visatos įstatymų evoliucijos, nes šitie patys serafimai iš tikrųjų ištikimai ir iki galo pavaizduoja, nebūtinai žmogaus laikinuosius ir sąmoningus troškimus, bet vietoje šito vidinio žmogaus tikruosius troškimus, materialaus mirtingojo besivystančią morontinę sielą erdvės pasauliuose.

39:3.4 (432.5) 3. *Visuomeniniai Architektai*. Nuo atskirų planetų aukštyrų per morontijos mokymo pasaulius šitie serafimai atkakliai dirba tam, kad padidintų visus nuoširdžius visuomeninius ryšius ir kad toliau padėtų visatos tvarinių visuomeninei evoliucijai. Būtent šitie angelai siekia, jog

protingų būtybių susivienijimai atsikratytų bet kokio dirbtinumo tuo metu, kada jie stengiasi palengvinti valinių tvarinių tarpusavio bendravimą remiantis tikru savimoningu supratimu ir nuoširdžiu abipusiu suvokimu.

39:3.5 (432.6) Visuomeniniai architektai savo srityje ir savo galioje daro viską, kad suburtų tinkamus individus, kad šie galėtų sudaryti sumanias ir harmoningas darbo grupes žemėje; ir kartais tokios grupės būna vėl iš naujo suburiamos gyvenamuosiuose pasauliuose ilgalaikiai vaisingai tarnystei. Bet šitie serafimai iš tikrųjų savo tikslą pasiekia nevisada; jie nevisada sugeba suburti draugėn tuos, kurie sudarytų idealiausią grupę tam, kad būtų pasiektas konkretus tikslas ar įvykdyta tam tikra užduotis; tokiomis sąlygomis jie turi naudoti geriausią medžiagą iš to, kas yra.

39:3.6 (432.7) Šitie angelai savo tarnystę tęsia gyvenamuosiuose ir aukštesniuose morontijos pasauliuose. Jie rūpinasi bet kokia užduotimi, susijusia su žengimu pirmyn morontijos pasauliuose ir kuri yra susijusi su trimis arba daugiau asmenų. Dvi būtybės yra manoma, jog veikia poravimosi, papildymo, arba partnerystės pagrindu, tačiau kada tarnystei yra sugrupuotos trys ir daugiau būtybių, tada jos sudaro visuomeninę problemą ir dėl to patenka į visuomeninių architektų jurisdikciją. Šitie sumanūs serafimai Edentijoje yra organizuoti septyniasdešimtyje skyrių, o šitie skyriai veikia septyniasdešimtyje morontijos progresavimo pasaulių, supančių būstinės sferą.

39:3.7 (433.1) 4. *Etikos Ugdytojai*. Būtent šitų serafimų misija yra puoselėti ir skatinti tvarinių tarpasmeninių santykių moralės suvokimo augimą, nes tokia yra visuomenės ir vyriausybės,

žmogiškosios ir viršžmogiškosios, nuolatinio ir tikslingo augimo sėkla ir paslaptis. Šitie etinio suvokimo didintojai veikia bet kur ir visur, kur tik jie gali būti naudingi kaip savanoriai planetinių valdovų patarėjai ir kaip pasikeičiantys mokytojai sistemos mokymo pasaulyuose. Tačiau jums jie tiesiogiai nevadovaus tol, kol jūs nepasieksite brolystės mokyklų Edentijoje, kur jie gilins jūsų supratimą tų pačių brolystės tiesų, kurias jūs net ir tuo metu taip nuoširdžiai tyrinėsite savo gyvenimo su univitatijomis Edentijos visuomeninėse laboratorijose, Norlatiadeko žvaigždyno sostinės septyniasdešimtyje palydovų, realiu patyrimu.

39:3.8 (433.2) 5. *Transportuotojai.* Prižiūrėtojų serafimų penktoji grupė veikia kaip asmenybės transportuotojai, gabendami būtybes iš žvaigždynų būstinės ir į ją. Tokie transportiniai serafimai, kada skrenda iš vienos sferos į kitą, tada visiškai sąmoningai suvokia savo greitį, kryptį, ir astronominę savo buvimo vietą. Jie erdvėje neskrieja taip, kaip skrietų negyva kulka. Skrydžio erdvėje metu jie vienas su kitu gali prasilenkti būdami netoli vienas nuo kito be mažiausio pavojaus, jog galėtų susidurti. Jie gali visiškai kaitalioti judėjimo greitį ir pakeisti skrydžio kryptį, net pakeisti galutinę atvykimo vietą, jeigu bet kurioje visatos informacinių grandinių erdvinėje sankirtoje jų vadovai tikrai jiems nurodytą tą padaryti.

39:3.9 (433.3) Šitos transportinės asmenybės yra taip organizuotos, kad vienu ir tuo pačiu metu jos gali pasinaudoti visomis trimis visuotinai paskleistomis energijos linijomis, kiekviena iš jų turi aiškų greitį erdvėje, siekiantį 186.280 mylių per sekundę. Tokiu būdu šitie transportuotojai sugeba energijos greitį užkloti ant jėgos greičio, kol ilgose kelionėse jie pasiekia vidutinį

greitį, svyruojantį kažkur nuo 555.000 iki beveik 559.000 jūšų mylių per sekundę jūšų laiku. Greitį veikia šalia esančios materijos masė ir atstumas ir greta esančių visatos energijos pagrindinių grandinių stiprumas ir kryptis. Yra daug tipų būtybių, panašių į serafimus, kurios sugeba keliauti erdve, ir kurios taip pat gali gabenti kitas būtybes, kurios buvo tam tinkamai paruoštos.

39:3.10 (433.4) *6. Registruotojai.* Prižiūrėtojų serafimų šeštoji grupė veikia kaip žvaigždyno reikalų specialūs registruotojai. Didžiulis ir sumanus korpusas veikia Edentijoje, Norlatiadeko žvaigždyno būstinėje, kuriam priklauso jūšų sistema ir planeta.

39:3.11 (433.5) *7. Rezervai.* Prižiūrėtojų serafimų bendri rezervai yra laikomi žvaigždynų būstinėse. Tai nereiškia, jog tokie angeliškieji rezervistai yra neaktyvūs; daugelis tarnauja žvaigždynų valdovų padėjėjais; kiti yra priskirti prie nepaskirtų Vorondadekų Salvingtono rezervų; dar kiti gali būti priskirti prie Sūnų Vorondadekų, vykdančių specialias užduotis, tokias, kaip Vorondadeko Urantijos stebėtojo, o kartais Paties Aukštojo Urantijos regento.

4. Administratoriai Serafimai

39:4.1 (434.1) Ketvirtoji serafimų kategorija yra paskirta į vietinių sistemų administracines pareigas. Jie yra sistemų sostinių vietiniai gyventojai, bet yra dislokuoti dideliais kiekiais gyvenamosiose ir morontijos sferose ir apgyvendintuose pasauliuose. Ketvirtosios kategorijos serafimai iš prigimties yra apdovanoti neeiliniu sugebėjimu administruoti. Jie yra Sūnaus Kūrėjo visatos vyriausybės žemesniųjų skyrių vadovų gabūs Padėjėjai ir iš esmės rūpinasi vietinių sistemų ir jas

sudarantiųjų pasaulių reikalais. Tarnystei jie yra organizuoti tokiu būdu:

39:4.2 (434.2) 1. *Administraciniai Padėjėjai*. Šitie gabūs serafimai yra sistemos Valdovo, pirminio Sūnaus Lanonandeko, tiesioginiai padėjėjai. Jie yra neįkainojami pagalbininkai įgyvendinant sistemos būstinės vykdomojo darbo sudėtingus niuansus. Jie taip pat tarnauja sistemos valdovų asmeniniais agentais, dideliais kiekiais vykdami į pereinamuosius pasaulius ir į apgyvendintas planetas, ir iš jų atgal, vykdydami daug užduočių, skirtų sistemos gerovei ir apgyvendintų pasaulių fizinių ir biologinių interesų labui.

39:4.3 (434.3) Tie patys serafiniai administratoriai taip pat yra priskirti prie pasaulių valdovų, Planetos Princų, vyriausybių. Šioje visatoje didžiajai daugumai planetų vadovauja antrinis Sūnus Lanonandekas, bet kai kuriuose pasauliuose, tokiuose, kaip Urantija, dieviškasis planas nebuvo įgyvendintas taip, kaip turėjo būti. Planetos Princo nuklydimo atveju, planetos valdžioje šitie serafimai yra priskiriami prie perėmėjų Melkizedekų ir prie tų, kurie valdymą perims iš pastarųjų. Dabartiniam laikinai einančiam Urantijos valdovo pareigas padeda šitos visapusiškos serafimų kategorijos korpusas iš vieno tūkstančio narių.

39:4.4 (434.4) 2. *Teisingumo Vadovai*. Yra tokių angelų, kurie pateikia liudijimų santrumpą, kas susiję su žmonių ir angelų amžinąja gerove, kada tokie reikalai yra pateikiami tam, kad būtų priimtas nuosprendis sistemos ar planetos tribunoluose. Jie parengia pranešimus visiems preliminariniams svarstymams, susijusiems su mirtingojo išlikimu, pranešimus, kurie vėliau kartu su tokių bylų dokumentais yra nugabenami į

aukščiausiuosius visatos ir supervisatos tribunolus. Visų bylų, kuriose yra abejonių dėl išlikimo, gynybą parengia šitie serafimai, kurie puikiai suvokia kiekvieno svarbaus punkto kiekvieno aspekto visus niuansus tuose kaltinimuose, kuriuos pateikia visatos teisingumo administratoriai.

39:4.5 (434.5) Tai nėra šitų angelų misija sugriauti ar uždelsti teisingumą, bet vietoje šito jų misija yra užtikrinti, jog neklystantis teisingumas būtų įgyvendinamas su kilniu gailestingumu teisingai visiems tvariniams. Šitie serafimai dažnai veikia vietiniuose pasauliuose, paprastai pasirodydami prieš sutaikymo komisijų—teismų, nagrinėjančių smulkesnius nesusipratimus—teisėjų trejetus. Daugelis, kurie kažkuriuo metu tarnavo teisingumo vadovais žemesnėse sferose, vėliau pasirodo kaip Gailestingumo Balsai aukštesnėse sferose ir Salvingtone.

39:4.6 (434.6) Liuciferio maište Satanijoje buvo prarasta labai nedaug teisingumo vadovų, bet daugiau negu ketvirtadalį kitų administratorių serafimų ir žemesnės kategorijos serafinių tarnų suklaidino ir apgavo išvedžiojimai apie nežabotą asmeninę laisvę.

39:4.7 (434.7) 3. *Kosminės Pilietybės Aiškintojai*. Kada kylantieji mirtingieji būna užbaigę gyvenamųjų pasaulių mokymą, pirmąją studentų mokinystę visatos karjeroje, tada jiems yra leidžiama mėgautis santykinės brandos laikiniais malonumais—pilietybe sistemos sostinėje. Nors kiekvieno kylančiojo tikslo pasiekimas yra realus laimėjimas, bet platesne prasme, tokie tikslai yra tiesiog tarpinės gairės ilgame kilimo kelyje į Rojų. Bet kad ir kokia santykinė būtų tokia sėkmė, nė iš vieno evoliucinio tvarinio nėra atimtas visiškasis, nors ir

laikinas pasitenkinimas, pasiekus tikslą. Kartas nuo karto kylant į Rojų būna stabtelėjimas, trumpas atokvėpio tarpsnis, kurio metu visatos horizontai stovi nejudėdami, tvarinio statusas nekinta, o asmenybė ragauna tikslo įgyvendinimo saldybę.

39:4.8 (435.1) Pirmasis iš tokių periodų kylančiojo mirtingojo karjeroje būna vietinės sistemos sostinėje. Šitos pauzės metu jūs, kaip Jerusemo pilietis, pamėginsite tvarinio gyvenime išreikšti tuos dalykus, kuriuos įgijote per aštuonis ankstesnius gyvenimo patyrimus—apimančius Urantiją ir septynis gyvenamuosius pasaulius.

39:4.9 (435.2) Kosminės pilietybės serafiniai aiškintojai yra sistemų sostinių naujųjų piliečių vedliai ir jiems padeda geriau suvokti tą atsakomybę, kuri yra susijusi su visatos valdymu. Sistemos administracijoje šitie serafimai taip pat yra artimai susieti su Materialiaisiais Sūnumis nors kosminės pilietybės atsakomybę ir moralę jie aiškina materialiams mirtingiesiems apgyvendintuose pasauliuose.

39:4.10 (435.3) 4. *Moralės Skatintojai.* Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs pradėsite mokytis savivaldos visų suinteresuotųjų labui. Jūsų protas išmoksta bendradarbiavimo, išmoksta, kaip planuoti su kitomis ir išmintingesnėmis būtybėmis. Sistemų būstinėse serafiniai mokytojai toliau gilins jūsų supratimą apie kosminę moralę—laisvės ir ištikimybės tarpusavio sąveiką.

39:4.11 (435.4) Kas yra ištikimybė? Tai yra visatos brolystės išmintingo suvokimo vaisius; negalima tiek daug imti neduodant nieko. Kada jūs kylate asmenybės skalėje, iš pradžių

išmokstate būti ištikimas, tada, mylėti, vėliau būti sūniškai paklusnus, ir tuomet jūs galite būti laisvas; jūs tikrai sugebėsite pats įgyvendinti laisvės užbaigtumą, bet ne anksčiau, kada tapsite užbaigtuoju, ne anksčiau, kada pasieksite ištikimybės tobulybę.

39:4.12 (435.5) Šitie serafimai moko kantrybės vaisingumo: Kad sąstingis yra tikra mirtis, bet perdaug spartus augimas yra lygiai tiek pat savižudiškas; kaip vandens lašas iš aukštesnio lygio krenta į žemesnį, ir toliau tekėdamas, visą laiką juda žemyn dėl vienas po kito einančių nedidelių kritimų, taip ir visą laiką į viršų yra žengimas pirmyn morontijos ir dvasios pasaulyuose—ir lygiai tiek pat lėtai ir lygiai tokiais pat palaipsniais etapais.

39:4.13 (435.6) Apgyvendintiems pasauliams moralės skatintojai mirtingųjų gyvenimą pavaizduoja kaip nepertrauktą grandinę iš daugelio jungčių. Jūsų trumpas gyvenimas Urantijoje, šitoje mirtingosios kūdikystės sferoje, yra tikrai viena atskira grandis, pati pirmoji ilgoje grandinėje, kuri turi nusitęsti per visas ir per amžinuosius amžius. Ne tiek svarbu, ko jūs išmokstate šitame pirmajame gyvenime; svarbu yra tai, kokį patyrimą sukaupiate gyvendami šitą gyvenimą. Net ir šito pasaulio *darbas*, nors ir yra labai svarbus, bet ir panašiai nėra tiek svarbus, kiek yra svarbus šito darbo atlikimo tas *būdas*. Už teisų gyvenimą nėra jokio materialaus atlygio, bet yra giluminis pasitenkinimas—pasiekimo sąmonė—o tai pranoksta bet kokį suvokiamą materialų atlygį.

39:4.14 (435.7) Raktai nuo dangaus karalystės yra: nuoširdumas, daugiau nuoširdumo, ir daugiau nuoširdumo. Šituos raktus turi visi žmonės. Jais žmonės naudojasi—žengia pirmyn dvasiniu statusu—priimdami sprendimus, daugiau sprendimų, ir dar

daugiau sprendimų. Aukščiausias moralinis pasirinkimas yra kiek įmanoma aukščiausios vertybės pasirinkimas, ir visada—bet kurioje sferoje, jose visose—tai yra pasirinkimas vykdyti Dievo valią. Jeigu žmogus pasirenka šitą, tai jis *yra* didis, nors jis būtų labiausiai nusižeminęs Jerusemo pilietis arba net pats mažiausias iš mirtingųjų Urantijoje.

39:4.15 (436.1) **5. *Transportuotojai.*** Tai yra transportuojantys serafimai, kurie veikia vietinėse sistemose. Satanijoje, jūsų sistemoje, jie gabena keleivius į Jerusimą ir iš jo ir kitaip tarnauja tarpplanetiniais transportuotojais. Iš tikrųjų retai kada būna tokia diena, kada Satanijos transportuojantis serafimas nenugabentų kokio nors vizituojančio studento ar kokio nors kito dvasinės ar pusiau dvasinės prigimties keliautojo ant Urantijos krantų. Šitie patys transportuotojai erdve kada nors ir jus gabens į sistemos būstinės grupės įvairius pasaulius ir iš jų, o kada būsite užbaigę Jerusemo užduotį, tada jie nugabens jus pirmyn į Edentiją. Bet kad ir kokios susidarytų aplinkybės, jie nebenugabens jūsų atgal į žmogiškosios kilmės pasaulį. Mirtingasis niekada nebesugrįžta į savo gimtąją planetą per savo žemiškosios egzistencijos dieviškąją tvarką, o jeigu kartais jis ir sugrįžtų kitos dieviškosios tvarkos metu, tai jį lydėtų visatos būstinės grupės transportinis serafimas.

39:4.16 (436.2) **6. *Registruotojai.*** Šitie serafimai yra vietinių sistemų trigubų dokumentų laikytojai. Dokumentų šventovė sistemos sostinėje yra unikalus statinys, jo vienas trečdalis yra materialus, pastatytas iš spindinčiųjų metalų ir kristalų; vienas trečdalis yra morontinis, pagamintas iš sujungtos dvasinės ir materialios energijos, bet pranokstantis mirtingojo regos diapazoną; ir vienas trečdalis yra dvasinis. Šitos kategorijos

registruotojai vadovauja šitai trigubai dokumentų sistemai ir ją prižiūri. Kylantieji mirtingieji iš pradžių naudosis materialiais archyvais, Materialieji Sūnūs ir aukštesnės pereinamosios būtybės naudojami morontinių salių archyvais, tuo tarpu sferų serafimai ir aukštesnės dvasinės asmenybės įdėmiai studijuoja dvasinės sekcijos dokumentus.

39:4.17 (436.3) *7. Rezervai.* Administratorių serafimų rezervinis korpusas Jeruseme didelę dalį savo laukimo laiko praleidžia bendraudami, kaip dvasiniai kompanionai, su naujai atvykusiais kylančiais iš sistemos įvairių pasaulių—akredituotais gyvenamųjų pasaulių absolventais. Vienas iš jūsų gyvenimo Jeruseme malonumų bus kalbėtis ir bendrauti, laisvalaikio metu, su šitais daug keliavusiais ir daug patyrusiais serafimais iš laukiančio rezervinio korpuso.

39:4.18 (436.4) Būtent kaip tik dėl tokių draugiškų santykių kylantiesiems mirtingiesiems sistemos sostinė tampa tokia brangi. Jeruseme jūs pamatysite pirmąjį tarpusavio bendravimą tarp Materialiųjų Sūnų, angelų, ir kylančiųjų piligrimų. Čia broliaujasi būtybės, kurios yra visiškai dvasinės ir pusiau dvasinės, ir individai, ką tik iškilę iš materialios egzistencijos. Mirtingųjų formos čia yra taip modifikuotos, o žmogiškosios reakcijos į šviesos spektrą yra tokios išplėstos, kad visi gali vieni kitus atpažinti ir geranoriškai suprasti asmenybę.

5. Planetiniai Pagalbininkai

39:5.1 (436.5) Šitie serafimai savo būstinę turi sistemų sostinėse; ir, nors yra artimai susieti su gyvenančiais Adominiais piliečiais, vis tik pirmiausia jie būna paskiriami į Planetinių Adomų, materialių rasių evoliuciniuose pasauliuose biologinių arba

fizinių pagerintojų, tarnystę. Angelų tarnaujantis darbas kelia vis didesnę susidomėjimą, kada jis artėja prie apgyvendintų pasaulių, kada artėja prie tų aktualių problemų, su kuriomis susiduria laiko vyrai ir moterys, kurie ruošiasi pamėginti pasiekti amžinybės tikslą.

39:5.2 (437.1) Urantijoje didžioji dauguma planetinių pagalbininkų buvo pašalinti po Adominio režimo žlugimo, ir jūsų pasaulio serafinė priežiūra didesniu laipsniu yra perkelta administratoriams, laikiniams tarnams, ir likimo sargams. Bet šitie jūsų suklydusių Materialiųjų Sūnų serafiniai padėjėjai tebetarnauja Urantijoje tokiose grupėse:

39:5.3 (437.2) 1. *Sodo Balsų*. Kada žmogaus evoliucijos planetinis kursas pasiekia savo aukščiausią biologinį lygį, tada visada pasirodo Materialieji Sūnūs ir Dukros, Adomai ir Ievos, tam, kad toliau vystytų rasių evoliuciją, įnešdami savo aukštesnės gyvybės plazmos realų indėlį. Tokio Adomo ir Ievos planetinė būstinė paprastai yra vadinama Edeno Sodu, o jų asmeniniai serafimai dažnai yra žinomi kaip “Sodo balsai.” Šitie serafimai atlieka neįkainojamą darbą Planetų Adomams visuose jų projektuose fiziškai ir intelektualiai gerinant evoliucines rases. Po Adomo ir Ievos pražangos Urantijoje, kai kurie iš šitų serafimų buvo palikti planetoje ir buvo paskirti tiems, kurie valdžią perėmė iš Adomo.

39:5.4 (437.3) 2. *Brolystės Dvasių*. Turėtų būti akivaizdu, jog, kada Adomas ir Ieva atvyksta į evoliucinį pasaulį, tada užduotis siekiant rasinės harmonijos ir visuomeninio bendradarbiavimo tarp įvairių rasių yra milžiniškų proporcijų. Šitos rasės, turinčios skirtingą spalvą ir įvairią prigimtį, retai kada maloniai sutinka žmogiškosios brolystės planą. Šitie primityvūs žmonės

taikaus tarpusavio bendravimo išmintį tikrai pradeda suvokti subrendusio žmogiškojo patyrimo ir serafinių brolystės dvasių ištikimo tarnavimo dėka. Be šitų serafimų darbo Materialiųjų Sūnų pastangos harmonizuoti ir vystyti besivystančio pasaulio rases būtų labai smarkiai uždelstos. Ir jeigu jūsų Adomas būtų laikęsis pirminio Urantijos vystymo plano, tai iki šio laiko šitos brolystės dvasios tarp žmogiškųjų rasių būtų įvykdžiusios neįtikėtinas transformacijas. Atsižvelgiant į Adominę nesėkmę, iš tikrųjų nuostabu, kad šitos serafinės kategorijos sugebėjo skatinti ir įgyvendinti net ir tiek brolystės, kiek jos Urantijoje turite dabar.

39:5.5 (437.4) 3. *Ramybės Sielų*. Ankstyvieji tūkstantmečiai, per kuriuos evoliuciniai žmonės atkakliai siekė vystytis, yra paženklinėti daugybe kovų. Ramybė nėra natūrali materialųjų sferų būseną. Pasauliai “ramybę žemėje ir gerą valią tarp žmonių” iš pradžių suvokia per serafinių ramybės sielų veikimą. Nors šitiems angelams labai smarkiai buvo trukdoma jų ankstyvose pastangose Urantijoje, bet Vevona, ramybės sielų vadovas Adomo laikais, buvo paliktas Urantijoje, ir dabar yra priskirtas prie gyvenančio pagrindinio valdytojo personalo. Tai buvo tas pats Vevona, kuris, kada gimė Mykolas, tada paskelbė pasauliams kaip angeliškosios gausybės vadovas, “Šlovė Dievui Havonoje, ir ramybė žemėje ir gera valia tarp žmonių.”

39:5.6 (437.5) Labiau išsivysčiusiose planetinės evoliucijos epochose šitie serafimai yra labai svarbūs, kada atpirkimo idėją keičia dieviškojo harmonizavimo koncepcija kaip mirtingojo išlikimo filosofija.

39:5.7 (437.6) 4. *Pasitikėjimo Dvasių.* Įtarumas yra primityviesiems žmonėms būdinga reakcija; ankstyvaisiais amžiais kova dėl išgyvenimo natūraliai pasitikėjimo neugdo. Pasitikėjimas yra žmogaus įgytas naujas bruožas, kurį suteikė šitų Adominio režimo planetinių serafimų tarnavimas. Būtent tokia yra jų užduotis pasitikėjimą įdiegti į besivystančių žmonių protą. Dievai labai pasitiki kitais; Visuotinis Tėvas noriai be atlygio patiki save—Derintoją—susivienijimui su žmogumi.

39:5.8 (438.1) Šita ištisa serafimų grupė buvo pervesta į naują režimą po Adominės nesėkmės, ir nuo tada jie visą laiką savo darbą tęsė Urantijoje. Ir neatsitiko taip, kad jiems visiškai nepasisektų, kadangi dabar vystosi tokia civilizacija, kuri įkūnija didelę dalį jų pasitikėjimo ir patikėjimo idealų.

39:5.9 (438.2) Labiau išsivysčiusiais planetiniais amžiais šitie serafimai padidina žmogaus supratimą, kad jis suvoktų tą tiesą, jog nežinomybė yra besitęsiančio pasitenkinimo paslaptis. Jie padeda mirtingiesiems filosofams suvokti tai, jog, kada nežinojimas yra esminis sėkmei, tada tvariniui būtų kolosali klaida žinoti ateitį. Jie išaukština žmogaus skonį nežinomybės saldumui, neaiškios ir nepažintos ateities romantikai ir žavesiui.

39:5.10 (438.3) 5. *Transportuotojų.* Planetiniai transportuotojai aptarnauja atskirus pasaulius. Didžioji dalis įserafimuotų būtybių, atgabentų į šitą planetą, vyksta tranzitu; jos čia tik stabteli; jas globoja jų pačių specialūs serafiniai transportuotojai; bet Urantijoje tokių serafimų yra dislokuotas didžiulis skaičius. Šitos transportinės asmenybės skraido iš vietinių planetų taip, kaip iš Urantijos skraido į Jerusėmą.

39:5.11 (438.4) Jums įprastas angelo suvokimas kilo tokiu būdu: Tomis akimirkomis, kurios būna prieš pat fizinę mirtį, kartais žmogaus prote įvyksta atspindėjimo reiškiny, ir šitoji gęstanti sąmonė atrodo, kad mato kažką panašaus į lydinčiojo angelo formą, ir tas nedelsiant yra išverčiama į sampratos apie angelus įprastus terminus, kurie yra laikomi to individo prote.

39:5.12 (438.5) Toji klaidinga idėja, jog angelai turi sparnus, nėra vien tiktai dėl senoviškų sampratų, kad jie privalo turėti sparnus tam, kad skraidytų erdvėje. Kartais žmogiškosioms būtybėms būdavo leidžiama pamatyti serafimus, kurie būdavo ruošiami transportavimo tarnystei, ir pasakojimai apie šituos patyrimus didele dalimi nulėmė Urantijos sampratą apie angelus. Stebėdami, kaip rengiamas transportinis serafimas tam, kad priimtų keleivį tarpplanetiniam pergabenimui, gali būti matoma tai, kas matomai yra dviguba sparnų pora, nusitęsianti nuo angelo galvos iki kojų. Tikrovėje šitie sparnai yra energetiniai izoliatoriai—trinties skydai.

39:5.13 (438.6) Kada dangiškosios būtybės turi būti įserafimuotos pergabenimui iš vieno pasaulio į kitą, tada jos yra atgabenamos į sferos būstinę ir, po deramo įregistravimo, yra užmigdomos kelionės miegu. Tuo tarpu, transportinis serafimas užima horizontalią padėtį betarpiškai virš visatos energijos tos planetos poliaus. Tuo metu, kada energetiniai skydai yra plačiai išskleisti, miegančią asmenybę meistriškai paguldo, savo funkcijas atliekantys serafiniai padėjėjai, tiesiai ant transportinio angelo viršaus. Tuomet tiek viršutinė, tiek apatinė skydų poros yra rūpestingai uždaromos ir sureguliuojamos.

39:5.14 (438.7) Ir dabar, transformuotojų ir siūstuvų įtakoje, prasideda keista metamorfozė, kada serafimas yra ruošiamas

tam, kad įsijungtų į visatos grandinių energetines sroves. Žiūrint iš išorės, serafimas iš abiejų galų susmailėja ir tampa tiek apgaubtu keistos gintarinio atspalvio šviesos, jog labai greitai nebeįmanoma atskirti įserafimuotos asmenybės. Kada viskas yra paruošta išvykimui, tada transporto vadovas deramai patikrina gyvybės vežimą, atlieka įprastą patikrinimą tam, kad nustatytų, ar angelas yra tinkamai įjungtas į grandines, ir tada paskelbia, jog keliautojas yra tinkamai įserafimuotas, jog energijos yra suderintos, jog angelas yra izoliuotas, ir jog viskas yra parengta išvykimo blyksniui. Tada mechaniniai kontrolieriai, du iš jų, užima savo vietas. Iki šitos akimirkos transportinis serafimas yra tapęs spindinčio švytėjimo beveik permatomu, vibruojančiu, torpedos formos kontūru. Dabar sferų transporto dispečeris pakviečia gyvų energijos siūstuvų pagalbines baterijas, paprastai vieną tūkstantį; kada jis paskelbia transporto galutinę stotį, tada išsitiesia ir paliečia artimiausią transportinio serafimo vietą, ir šis šauna pirmyn žaibo greičiu, paskui save palikdamas dangiškojo švytėjimo pėdsaką tiek, kiek nusidriekia planetos išorinė atmosfera. Mažiau negu po dešimties minučių nuostabaus vaizdinio nebemato net ir sustiprintas serafinis regėjimas.

39:5.15 (439.1) Nors planetiniai erdvės pranešimai yra gaunami vidurdienį nurodytos dvasinės būstinės meridianė, bet transportuotojai iš šitos vietos yra išsiunčiami vidurnaktį. Tai yra pats palankiausias metas išvykimui, ir tai yra standartinė valanda, kada nėra nurodyta kitaip.

39:5.16 (439.2) 6. *Registruotojų.* Jie yra pagrindiniai planetos reikalų saugotojai, kada ji veikia kaip sistemos dalis, ir kada ji būna susijusi su, ir kada rūpinasi, visatos valdymu. Jie dirba

registruodami planetinius reikalus, bet nesirūpina atskiros gyvybės ir egzistencijos reikalais.

39:5.17 (439.3) 7. *Rezervų.* Planetinių serafimų Satanijos rezervinis korpusas yra laikomas Jeruseme glaudžiai susietas su Materialiųjų Sūnų rezervais. Šitos serafinės kategorijos daugiapusės veiklos kiekviena fazė yra visiškai aprūpinta šitais gausiais rezervais. Šitie angelai taip pat yra vietinių sistemų asmeninių pranešimų gabentojai. Jie tarnauja tranzitiniams mirtingiesiems, angelams, ir Materialiesiems Sūnums, taip pat ir kitiems, gyvenantiems sistemos būstinėje. Nors Urantija, šiuo metu, yra už Satanijos ir Norlatiadeko dvasinių grandinių ribų, bet kitais atžvilgiais jūs esate artimai susiję su tarpplanetiniais reikalais, kadangi šitie žinianešiai iš Jerusemo dažnai atvyksta į šitą pasaulį, kaip ir į visas kitas šios sistemos sferas.

6. Pervedimo Tarnai

39:6.1 (439.4) Kaip galėtų nurodyti jų vardas, pervedamojo tarnavimo serafimai tarnauja ten, kur tik jie gali prisidėti prie tvarinių pervedimo iš materialios būsenos į dvasinę. Šitie angelai tarnauja pradedant apgyvendintais pasauliais ir baigiant sistemų sostinėmis, bet šiuo metu Satanijoje jie savo didžiausias pastangas nukreipia į išliekančiųjų mirtingųjų mokymą septyniuose gyvenamuosiuose pasauliuose. Šitas tarnavimas yra skirstomas pagal tokias septynias paskyrimo kategorijas:

39:6.2 (439.5) 1. Serafiniai Evangelai.

39:6.3 (439.6) 2. Rasiniai Aiškintojai.

39:6.4 (439.7) **3. Proto Planuotojai.**

39:6.5 (439.8) **4. Morontiniai Patarėjai.**

39:6.6 (439.9) **5. Technikai.**

39:6.7 (439.10) **6. Registruotojai-Mokytojai.**

39:6.8 (439.11) **7. Tarnaujantys Rezervai**

39:6.9 (439.12) Daugiau apie šituos serafinius tarnus pereinamiesiems kylantiesiems jūs sužinosite tada, kada bus pateikti pasakojimai apie gyvenamuosius pasaulius ir morontinį gyvenimą.

7. Ateities Serafimai

39:7.1 (440.1) Šitie angelai neveikia plačiai, išskyrus Nebadono senesniąsias valdas ir labiau išsivysčiusias planetas. Didžiulis jų skaičius yra laikomas rezerve serafiniuose pasauliuose netoli Salvingtono, kur jie yra užimti tais dalykais, kurie yra susiję su kada nors išaušiančiu šviesos ir gyvenimo amžiumi Nebadone. Šitie serafimai iš tikrųjų veikia sąsajoje su kylančio mirtingojo karjera, bet tarnauja beveik išskirtinai tiems mirtingiesiems, kurie išlieka kurios nors vienos iš modifikuotų kilimo kategorijų dėka.

39:7.2 (440.2) Kadangi šitie angelai dabar nėra tiesiogiai susiję su Urantija ar Urantijos gyventojais, tai mes esame tos nuomonės, jog geriausia susilaikyti nuo jų nuostabios veiklos pavaizdavimo.

8. Serafinis Likimas

39:8.1 (440.3) Serafimai yra kilę vietinėse visatose, ir šitose pačiose savojo atsiradimo sferose kai kurie iš jų pasiekia savosios tarnystės likimą. Vyresniųjų archangelų padedami ir patariamai kai kurie serafimai gali būti pakelti į išaukštintas Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių pareigas, tuo tarpu kiti pasiekia Vakaro Žvaigždžių neapreiktų lygiaverčių partnerių tarnystę ir statusą. Gali būti mėginama siekti dar kitų jaudinančių patyrimų vietinėje visatoje, bet visada visų angelų amžinuoju likimu lieka Serafingtonas. Serafingtonas yra angelų slenkstis į Rojaus ir Dievybės pasiekimą, pereinamoji sfera iš laiko tarnavimo į išaukštintą amžinybės tarnystę.

39:8.2 (440.4) Serafimai gali pasiekti Rojų dešimtimis—šimtais—būdų, bet patys svarbiausi, kurie yra aprašomi šiuose pasakojimuose, yra tokie:

39:8.3 (440.5) 1. Būti priimti į Rojaus serafinę buveinę, asmeniškai pasiekus specializuotos tarnystės tobulumą tarnaujant dangiškuoju meistru, Juridiniu Patarėju, ar Dangiškuoju Registruotoju. Tapti Rojaus Kompanionu ir, šitaip pasiekus visų daiktų centrą, galbūt tada tapti amžinuoju tarnu ir patarėju serafinėms kategorijoms ir kitiems.

39:8.4 (440.6) 2. Būti pašauktam į Serafingtoną. Tam tikromis sąlygomis serafimai yra pašaukiami aukštyn; kitomis aplinkybėmis kartais angelai pasiekia Rojų per daug trumpesnį laiką negu mirtingieji. Tačiau nesvarbu, kad ir kokia tinkama būtų bet kuri serafimų pora, vis tiek jie negali inicijuoti išvykimo į Serafingtoną arba kur nors kitur. Niekas kitas, bet tik sėkmingai veikiantys likimo sargai gali būti tikri dėl to, jog keliaus į Rojų evoliucinio kilimo progresiniu keliu. Visi kiti privalo kantriai laukti, kol atvyks tretinių supernafimų Rojaus

žinianešiai, kurie atvyksta su šaukimais, liepiančiais jiems pasirodyti danguje.

39:8.5 (440.7) 3. Pasiiekti Rojų evoliuciniu mirtingojo metodu. Aukščiausias serafimo pasirinkimas laiko karjeroje yra angelo sargo postas tam, kad jie galėtų pasiekti užbaigtųjų karjerą ir būtų parengti paskyrimui į serafinės tarnystės amžinąsias sferas. Tokie laiko vaikų asmeniniai vedliai yra vadinami likimo sargais, pažymint tai, kad jie saugo mirtinguosius tvarinius dieviškojo likimo kelyje, ir kad veikdami šitokiu būdu jie nulemia ir savo pačių aukštąjį likimą.

39:8.6 (440.8) Likimo sargai yra parenkami iš labiau patyrusių angeliškųjų asmenybių iš visų serafimų, kvalifikuotų šitai tarnystei, kategorijų. Visi išliekantieji mirtingieji, kurių likimas yra susijęs su Derintoju, turi priskirtus laikinus sargus, ir šitie partneriai gali tapti tokiais, jog būtų priskirti nuolat, kada išlikę mirtingieji pasiekia reikalingą intelektualų ir dvasinį išsivystymą. Prieš tai, kada mirtingieji kylantieji palieka gyvenamuosius pasaulius, jie visi turi nuolatinius serafinius partnerius. Šita tarnaujančiųjų dvasių grupė yra aptariama pasakojimuose, susijusiuose su Urantija.

39:8.7 (441.1) Angelams neįmanoma pasiekti Dievo iš žmogiškosios kilmės lygio, kadangi jie yra sukurti „truputėlį aukštesni negu jūs“; bet buvo išmintingai pasirūpinta tuo, jog nors jie galbūt ir negali pradėti eiti į viršų iš pačios apačios, mirtingosios egzistencijos dvasinių žemumų, bet jiems yra leidžiama nusileisti pas tuos, kurie iš tikrųjų pradeda nuo apačios, ir vesti tokius tvarinius, žingnis po žingnio, pasaulis po pasaulio, prie Havonos vartų. Kada kylantieji mirtingieji išvyks iš Uversos, kad pradėtų žengimą Havonos žiedais, tada tie priskirtieji

sargai po gyvenimo materialiam kūne, laikinai atsisveikins su savo partneriais piligrimais, tuo tarpu jie vyks į Serafingtoną, didžiosios visatos angelišką tikslą. Čia šitie sargai tikrai mėgins pasiekti, ir be abejonės pasieks, septynis serafinės šviesos žiedus.

39:8.8 (441.2) Didelė dalis, bet ne visi, iš tų serafimų, kurie yra paskirti likimo sargais materialaus gyvenimo metu, savo mirtinguosius partnerius lydi per Havonos apskritimus, o kai kurie kiti serafimai pereina per centrinės visatos grandines tokiu būdu, kuris visiškai skiriasi nuo mirtingojo kilimo. Bet nepriklausomai nuo kilimo maršruto, visi evoliuciniai serafimai keliauja į Serafingtoną, ir dauguma per šitą patyrimą pereina vietoje Havonos apskritimų.

39:8.9 (441.3) Serafingtonas yra likimo sfera angelams, ir tai, kaip jie pasiekia šitą pasaulį, visiškai skiriasi nuo mirtingųjų piligrimų patyrimo Kilimingtonė. Angelai absoliučiai nėra tikri dėl savo amžinosios ateities tol, kol pasiekia Serafingtoną. Nėra žinomas nė vienas angelas, kuris būtų nuklydęs į šalį po to, kada pasiekė Serafingtoną; nuodėmė niekada nebesuras atgarsio užbaigtumo serafimo širdyje.

39:8.10 (441.4) Serafingtono absolventų paskyrimai yra įvairūs: Likimo sargai turintys Havonos žiedų patyrimą paprastai patenka į Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą. Kiti sargai, perėję per atsiskyrimo su Havona išbandymus, su savo mirtingaisiais partneriais dažnai iš naujo susijungia Rojuje, o kai kurie tampa amžiniais mirtingųjų užbaigtųjų partneriais, tuo tarpu kiti patenka į įvairius ne mirtingųjų užbaigtųjų korpusus, o daugelis būna įtraukiami į Serafinio Užbaigtumo Korpusą.

9. Serafinio Užbaigtumo Korpusas

^{39:9.1 (441.5)} Pasiekus dvasių Tėvą ir po priėmimo į serafinę užbaigtumo tarnystę, angelai kartais būna paskiriami tarnauti pasauliams, pasiekusiems šviesą ir gyvenimą. Jie būna priskiriami prie aukštųjų sutrejbintų visatos būtybių ir prie išaukštintos Rojaus ir Havonos tarnystės. Šitie vietinių visatų serafimai savo patyrimu yra kompensavę skirtingą dieviškumo potencialą, kuris anksčiau juos atskyrė nuo centrinės ir supervisatų tarnaujančiųjų dvasių. Serafinio Užbaigtumo Korpuso angelai tarnauja supervisatos sekonaformų partneriais ir aukštųjų Rojaus-Havonos supernaformų kategorijų padėjėjais. Tokiems angelams laiko karjera yra pasibaigusi; nuo šiol ir amžiams jie yra Dievo tarnai, dieviškųjų asmenybių palydovai, ir yra lygiaverčiai su Rojaus užbaigtaisiais.

^{39:9.2 (441.6)} Didžiulis skaičius užbaigtumo serafimų sugrįžta į savo gimtąsias visatas, kad ten dieviškojo apdovanojimo tarnystę papildytų patirtinio tobulumo tarnyste. Nebadonas yra, santykinai kalbant, viena iš jaunesniųjų visatų ir todėl neturi tiek daug tų sugrįžusiųjų Serafingtono absolventų, kiek jų galima būtų sutikti senesnėje sferoje; nepaisant šito, mūsų vietinė visata yra aprūpinta reikiamu skaičiumi užbaigtumo serafimų, nes tai yra reikšminga, jog evoliucinės sferos atskleidžia vis didėjančią poreikį jų tarnystei, kada jos artėja prie šviesos ir gyvenimo statuso. Užbaigtumo serafimai dabar plačiau tarnauja su aukščiausiomis serafimų kategorijomis, bet kai kurie tarnauja su kiekviena iš likusiųjų angelų kategorijų. Net ir jūsų pasaulis naudojasi Serafinio Užbaigtumo Korpuso dvylikos specializuotų grupių plačiu tarnavimu; šitie pagrindiniai planetų priežiūros serafimai lydi kiekvieną Planetos Prinčą, naujai paskirtą į apgyvendintus pasaulius.

39:9.3 (442.1) Užbaigtumo serafimams atsiveria daug nuostabių tarnavimo kelių, bet taip, kaip jie troško paskyrimo likimo sargais tuo metu, kada nebuvo pasiekę Rojaus, tai po Rojaus patyrimo, jie labiausiai trokšta tarnauti lydinčiais išikūnijusius Rojaus Sūnus savęs padovanojimo misijų metu. Jie tebėra aukščiausiu laipsniu atsidavę tam visuotiniam planui, pagal kurį evoliucinių pasaulių mirtingieji tvariniai pradeda ilgą ir jaudinančią trokštamą kelionę link dieviškumo ir amžinybės Rojaus tikslo. Per visą mirtingojo jaudinantį patyrimą, ieškant Dievo ir pasiekiant dieviškąjį tobulumą, šitie serafinio užbaigtumo dvasiniai tarnai, kartu su ištikimomis laiko tarnaujančiosiomis dvasiomis, visada ir amžinai yra jūsų tikri draugai ir patikimi pagalbininkai.

39:9.4 (442.2) [Pateikta Melkizedeko, veikiančio Nebadono Serafinių Gausybių Vadovo prašymu.]

40 Dokumentas. Kylantieji Dievo Sūnūs

40:0.1 (443.1) KAIP IR daugelis pagrindinių visatos būtybių grupių, taip ir Kylančiųjų Dievo Sūnų buvo apreikštos septynios bendros klasės:

40:0.2 (443.2) 1. Su Tėvu susilieję Mirtingieji.

40:0.3 (443.3) 2. Su Sūnumi susilieję Mirtingieji.

40:0.4 (443.4) 3. Su Dvasia susilieję Mirtingieji.

40:0.5 (443.5) 4. Evoliuciniai Serafimai.

40:0.6 (443.6) 5. Kylantieji Materialieji Sūnūs.

40:0.7 (443.7) 6. Pervestos Tarpinės Būtybės.

40:0.8 (443.8) 7. Personalizuoti Derintojai.

40:0.9 (443.9) Aiškinimas apie šitas būtybes, nuo evoliucinių pasaulių žemų gyvulinės prigimties mirtingųjų iki Visuotinio Tėvo Personalizuotų Derintojų, sudaro šlovingą pasakojimą apie dieviškosios meilės ir maloningo nuolankumo neapribotą padovanojimą per visą laiką ir Rojaus Dievybių toli nusidriekiančios kūrinijos visose visatose.

40:0.10 (443.10) Šitie pasakojimai prasidėjo nuo Dievybių aprašymo, ir grupė po grupės, šis pavaizdavimas leidosi žemyn visuotine gyvų būtybių skale iki pasiekė žemiausią gyvybės kategoriją, apdovanotą nemirtingumo potencialu; ir dabar aš esu atsiųstas iš Salvingtono—kažkada buvęs mirtingasis, kilęs iš evoliucinio erdvės pasaulio—kad praplėščiau ir toliau tęsčiau pasakojimą apie Dievų amžinąjį planą, susijusį su sūnystės kylančiosiomis kategorijomis, ypač kas susiję su laiko ir erdvės mirtingaisiais tvariniais.

40:0.11 (443.11) Kadangi šio pasakojimo didesnė dalis bus skirta kylančiųjų mirtingųjų trijų pagrindinių kategorijų aptarimui, tai iš pradžių bus aptariamos nemirtingosios kylančiosios sūnystės kategorijos—serafinės, Adominės, tarpinių būtybių, ir Derintojų.

1. Evoliuciniai Serafimai

40:1.1 (443.5) Gyvulinės prigimties mirtingieji tvariniai nėra vienintelės privilegijuotos būtybės, kurios patiria sūnystę; angeliškosios gausybės taip pat turi dieviškąją galimybę pasiekti Rojų. Serafimai sargai, patyrimu ir tarnavimu su

kylančiaisiais laiko mirtingaisiais, taip pat pasiekia kylančiosios sūnystės statusą. Tokie angelai pasiekia Rojų per Serafingtoną, ir daugelis jų net yra įtraukiami į Mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą.

40:1.2 (443.6) Užkopti iki sūnystės su Dievu užbaigtojo dieviškųjų aukštumų yra nuostabiausias pasiekimas angelui, tai yra pasiekimas, kuris toli pranoksta jūsų amžinojo išlikimo pasiekimą Amžinojo Sūnaus plano dėka ir nuolat teikiamos viduje gyvenančiojo Derintojo pagalbos dėka; bet sargai serafimai, o kartais ir kiti, iš tikrųjų įgyvendina tokį pakilimą.

2. Kylantieji Materialieji Sūnūs

40:2.1 (444.1) Dievo Materialieji Sūnūs yra sukuriama vietinėje visatoje kartu su Melkizedekais ir jų partneriais, kurie visi yra klasifikuojami kaip besileidžiantieji Sūnūs. Ir iš tikrųjų, Planetiniai Adomai—evoliucinių pasaulių Materialieji Sūnūs ir Dukros—yra besileidžiantieji Sūnūs, nužengiantys žemyn į apgyvendintus pasaulius iš savosios kilmės sferų, vietinių sistemų sostinių.

40:2.2 (444.2) Kada toks Adomas ir Ieva visiškai sėkmingai įvykdo savo bendrą misiją planetoje kaip biologiniai gerintojai, tada jie turi tokį patį likimą kaip ir jų pasaulio gyventojai. Kada toks pasaulis pasiekia šviesos ir gyvenimo išsivysčiusias pakopas, tada šitiems ištikimiems Materialiajam Sūnui ir Dukrai yra leidžiama pasitraukti iš visų planetinio administravimo pareigų, ir kada šitokiu būdu jie būna išlaisvinti iš besileidžiančio jaudinančio patyrimo, tada jie gali vietinės visatos dokumentuose registruotis kaip išstobulinti Materialieji Sūnūs. Lygiai taip, kada jų paskyrimas į planetą yra ilgam

atidedamas, tada stacionaraus statuso Materialiesiems Sūnums—vietinės sistemos gyventojams—yra leidžiama pasitraukti iš savojo statuso sferų veiklos ir registruotis kaip ištobulintiems Materialiesiems Sūnums. Po šitų formalumų tokie išlaisvinti Adomai ir Ievos yra patvirtinami kaip kylantieji Dievo Sūnūs ir nedelsiant gali pradėti ilgą kelionę į Havoną ir Rojų, pradėdami tiksliai nuo tuo metu esančio savojo statuso ir dvasinio pasiekimo. Ir šitą kelionę jie atlieka drauge su mirtingaisiais ir kitais kylančiais Sūnumis, ir tęsia tol, kol būna suradę Dievą ir pasiekę Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą, amžinai tarnaujantį Rojaus Dievybėms.

3. Pervestos Tarpinės Būtybės

^{40:3.1 (444.3)} Nors ir nepatiriantys Dievo besileidžiančiųjų Sūnų įsikūnijimų planetose betarpiškos naudos, nors kilimas link Rojaus ilgam yra atidėtas, nepaisant šito, tuoj po to, kada evoliucinė planeta yra pasiekusi vidurinę šviesos ir gyvenimo epochą (jeigu ne anksčiau), abi grupės tarpinių tvarinių yra atleidžiamos nuo planetinių pareigų. Kartais didžioji jų dalis yra pervedama kartu su savo žmogiškaisiais pusbroliais, tą dieną, kai nusileidžia šviesos šventovė, o Planetos Princas yra pakeliamas į aukštą Planetos Valdovo rangą. Atleistos nuo planetinės tarnystės, abi kategorijos vietinėje visatoje yra registruojamos kaip kylantieji Dievo Sūnūs, ir tuoj pat pradeda ilgą kilimą į Rojų tais pačiais maršrutais, nustatytais materialių pasaulių mirtingųjų rasių žengimui į priekį. Pirminės grupės turi likimą patekti į įvairius užbaigtųjų korpusus, bet antriniai arba Adominiai tarpiniai tvariniai visi žengia tuo maršrutu, kuris veda į Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą.

4. Personalizuoti Derintojai

40:4.1 (444.4) Kada laiko mirtingiesiems planetiniame bendravime su Visuotinio Tėvo dvasinėmis dovanomis savo sielų amžinojo išlikimo pasiekti nepasiseka, tai tokia nesėkmė niekada neatsitinka dėl to, kad pareigą, pagalbą, tarnystę, ar atsidavimą ignoruotų Derintojas. Mirus mirtingajam, tokie apleisti Pagalbininkai sugrįžta į Dieviningtoną, ir vėliau, po nuosprendžio paskelbimo neišlikusiajam, jie vėl gali būti paskiriami į laiko ir erdvės pasaulius. Kartais, po tokios rūšies tarnystės pasikartojimų arba po kažkokio neįprasto patyrimo, tokio, kaip įsikūnijusio save padovanojančio Sūnaus viduje gyvenančio Derintojo tarnavimas, šituos sumanius Derintojus Visuotinis Tėvas įasmenina.

40:4.2 (445.1) Personalizuoti Derintojai yra unikalios ir nesuvokiamos kategorijos būtybės. Iš pradžių turėdami egzistencialų ikiasmenį statusą, jie kaupia patirtį dalyvaudami materialių pasaulių žemų mirtingųjų gyvenime ir karjeroje. Ir kadangi asmenybė, padovanota šitiems patyrusiems Minties Derintojams, kyla iš Visuotinio Tėvo asmeninio nuolatinio tarnavimo, ir turi savo šaltinį Visuotinio Tėvo asmeniniame nuolatiname tarnavime, dovanojant patirtinę asmenybę savo tvarinių kūrinijai, tai šitie Personalizuoti Derintojai yra klasifikuojami kaip kylantieji Dievo Sūnūs, aukščiausia iš visų tokių sūnystės kategorijų.

5. Laiko ir Erdvės Mirtingieji

40:5.1 (445.2) Tokių būtybių, kurios yra vadinamos Dievo sūnumis, grandinėje mirtingieji atstovauja paskutiniajai grandžiai. Pirminio ir Amžinojo Sūnaus asmeninis prisilietimas nusitęsia žemyn per vis mažiau dieviškų ir vis daugiau žmogiškų įasmeninimų seriją iki pasirodo tokia būtybė, kuri didele dalimi

yra panaši į jus pačius, būtybė, kurią jūs galite matyti, girdėti, ir liesti. Ir tuomet jūs imate dvasiškai suvokti tą didžiąją tiesą, kurią jūsų įtikėjimas gali suvokti—sūnystę su amžinuoju Dievu!

^{40:5.2 (445.3)} Lygiai taip iš tikrųjų Pirminė ir Begalinė Dvasia, ilga vis mažiau dieviškų ir vis daugiau žmogiškų kategorijų serija vis labiau ir labiau artėja prie kovojančiųjų sferų tvarinių, pasiekdama išraiškos ribą angeluose—už kuriuos jūs buvote sukurti truputėlį žemesni—kurie asmeniškai saugo jus ir veda jus laiko mirtingojo karjeros gyvenimo kelionėje.

^{40:5.3 (445.4)} Dievas Tėvas nenužengia taip žemyn, negali pats nužengti taip, kad užmegztų beveik asmeninį ryšį beveik su beribiu skaičiumi kylančiųjų tvarinių per visą visatą visatą. Tačiau Tėvui nėra atimtas asmeninis ryšys su savo žemais tvariniais; jūs nesate be dieviškojo buvimo. Nors Dievas Tėvas negali būti su jumis tiesioginės asmenybės pasireiškimu, bet jis yra jumoje ir jūsų dalis jūsų viduje gyvenančiųjų Minties Derintojų, dieviškųjų Pagalbininkų, tapatybės dėka. Tokiu būdu, iš tiesų Tėvas, kuris asmenybe ir dvasia nuo jūsų yra toliausia, asmenybės grandine ir vidinės komunikacijos su savo mirtingųjų sūnų ir dukrų pačiomis sielomis dvasiniu palietimu prie jūsų priartėja arčiausia.

^{40:5.4 (445.5)} Dvasinis identifikavimas sudaro asmeninio išlikimo paslaptį ir nulemia dvasinio kilimo likimą. O kadangi Minties Derintojai yra vienintelės dvasios, turinčios susiliejoimo potencialą, kuris turi būti sutapatintas su žmogumi per jo gyvenimą materialiaame kūne, tai laiko ir erdvės mirtingieji pirmiausia yra klasifikuojami pagal savo ryšį su šitomis

dieviškosiomis dovanomis, viduje gyvenančiais Paslaptینگaisiais Pagalbininkais. Šita klasifikacija yra tokia:

^{40:5.5 (445.6)} 1. Mirtingieji, kuriuose gyvena laikinas arba patirtinis Derintojas.

^{40:5.6 (445.7)} 2. Mirtingųjų tipai, susiliejančys ne su Derintoju.

^{40:5.7 (445.8)} 3. Mirtingieji, turintys potencialą susiliesti su Derintoju.

^{40:5.8 (445.9)} *Pirmoji serija—mirtingieji, kuriuose gyvena laikinas arba patirtinis Derintojas.* Šitos serijos paskyrimas bet kokiai besivystančiai planetai yra laikinas, naudojamas visų apgyvendintų pasaulių ankstyvosiose stadijose, išskyrus tuos, kurie priklauso antrajai serijai.

^{40:5.9 (445.10)} Pirmosios serijos mirtingieji erdvės pasauliuose gyvena žmonijos evoliucijos ankstyvųjų epochų metu, ir apima žmogiškojo proto pačias primityviausias rūšis. Daugelyje pasaulių, tokių, kaip Urantija, iki Adomo, primityviųjų žmonių daugybė aukštesnių arba labiau išsivysčiusių tipų įgyja sugebėjimą išlikti, bet su Derintoju susiliesti jiems nepavyksta. Amžių amžiais, iki žmogus pakyla į aukštesnę dvasinės valios lygį, Derintojai užima šitų kovojančiųjų tvarinių protus jų trumpo gyvenimo materialame kūne laikotarpiu, ir nuo to akimirksnio, kada Derintojai apsigyvena tokių valią turinčių tvarinių viduje, ima veikti angelų sargų grupė. Nors pirmosios serijos mirtingieji asmeninių sargų neturi, bet jie turi grupinius sargybinius.

40:5.10 (446.1) Patirtinis Derintojas su primityvia žmogiškąja būtybe pasilieka per jo visą gyvenimo materialiam kūne laikotarpį. Derintojai daug prisideda prie primityviųjų žmonių vystymosi, bet su tokiais mirtingaisiais negali užmegzti amžinosios sąjungos. Šitas laikinas Derintojų tarnavimas įgyvendina du dalykus: Pirma, jie įgauna vertingo ir aktualaus patyrimo, susijusio su evoliucinio intelekto prigimtimi ir veikimu, tokio patyrimo, kuris bus neįkainojamas vėliau užmezgant ryšius su labiau išsivysčiusiomis būtybėmis kituose pasauliuose. Antra, laikinas Derintojų gyvenimas daug prisideda prie to, kad jų mirtingieji subjektai būtų paruošti galimam vėlesniam susiliejimui su Dvasia. Visos šitos rūšies Dievo ieškančios sielos amžinąjį gyvenimą pasiekia vietinės visatos Motinos Dvasios dvasiniu apkabinimu, šitokiu būdu tapdamos vietinės visatos režimo kylančiais mirtingaisiais. Iki Adomo daugelis asmenų iš Urantijos tokiu būdu pateko į Satanijos gyvenamuosius pasaulius.

40:5.11 (446.1) Tie Dievai, kurie paliepė, jog mirtingasis žmogus turėtų kopti į dvasinio intelekto aukštesnį lygį per evoliucinių išbandymų ir sukrėtimų ilgus amžius, atsižvelgia į jo statusą ir poreikius kiekvienoje kilimo stadijoje; ir visada jie yra dieviškai nešališki ir teisingi, net kerinčiai gailestingi, priimdami galutinius nuosprendžius besivystančių rasių ankstyvųjų dienų šitiems kovojantiems mirtingiesiems.

40:5.12 (446.2) *Antroji serija—mirtingieji, susiliejęs ne su Derintoju.* Tai yra žmogiškųjų būtybių specializuoti tipai, kurie nesugeba įgyvendinti amžinosios sąjungos su savo Derintojais, gyvenančiais jų viduje. Klasifikavimas į tipus tarp rasių su vienu smegenų pusrutuliu, su dviem smegenų pusrutuliais, ir su

trimis smegenų pusrutuliais neturi reikšmės susiliejimui su Derintoju; visi šitie mirtingieji yra panašūs, tačiau tie tipai, kurie susilieja ne su Derintoju, yra visiškai kitokia ir labai modifikuota valinių tvarinių kategorija. Daugelis iš nekvėpuojančiųjų priklauso šitai serijai, ir yra gausybė kitų grupių, kurios paprastai nesusilieja su Derintojais.

40:5.13 (446.3) Panašiai kaip pirmojoje serijoje, kiekvienas šitos grupės narys per savo gyvenimą materialame kūne patiria vieno Derintojo veikimą. Per materialaus kūno gyvenimą šitie Derintojai savo subjektams, kuriuose laikinai gyvena, daro viską, kas yra daroma ir kituose pasauliuose, kuriuose gyvena mirtingieji, turintys susiliejoimo potencialą. Šitos antrosios serijos mirtinguosiuose dažnai gyvena nepatyrę Derintojai, bet aukštesnieji žmonių tipai dažnai turi ryšį su sumaniais ir patyrusiais Pagalbininkais.

40:5.14 (446.4) Kilimo plane, pagal kurį gerinami gyvulinės kilmės tvariniai, šitos būtybės patiria tokį patį Dievo Sūnų tarnavimo atsidavimą, koks tarnavimo atsidavimas yra suteikiamas Urantijos tipo mirtingiesiems. Serafinis bendradarbiavimas su Derintojais tose planetose, kuriose nesusiliejava, yra suteikiamas lygiai tiek pat iki galo, kaip ir tuose pasauliuose, kuriuose yra susiliejoimo potencialas; likimo sargai tokiose sferose veikia lygiai taip, kaip ir Urantijoje, ir panašiai dirba mirtingojo išlikimo metu, tokiu metu, kada išliekanti siela susilieja su Dvasia.

40:5.15 (446.5) Kada su šitais modifikuotais mirtingųjų tipais jūs susitiksime gyvenamuosiuose pasauliuose, tada su jais bendrauti jums nebus sunku. Ten jie kalba ta pačia sistemos kalba, bet modifikuotu metodu. Dvasia ir asmenybės pasireiškimu šitos

būtybės yra identiškos tvarinio gyvybės jūsup kategorijai, skiriasi tiksl kai kuriais fiziniais aspektais ir tuo faktu, kad su Minties Derintojais jos nesusilieja.

40:5.16 (447.1) Kai dėl to, kodėl šitas tvarinio tipas niekada negali susilieti su Visuotinio Tėvo Derintoju, tai šito aš atsakyti nesugebu. Kai kurie iš mūsų yra linkę tikėti, jog Gyvybės Nešėjai, bandydami suformuoti būtybes, sugebančias egzistuoti neįprastose planetinėse sąlygose, susiduria su būtinybe padaryti tokius radikalius pakeitimus protingų valinių tvarinių visatos plane, kad tampa savaimė neįmanoma įgyvendinti nuolatinę sąjungą su Derintojais. Dažnai mes esame klausę: ar tai yra sąmoninga ar nesąmoninga kilimo plano dalis? bet atsakymo nesuradome.

40:5.17 (447.2) *Trečioji serija—mirtingieji, turintys susilieimo su Derintoju potencialą.* Visi su Tėvu susilieję mirtingieji yra gyvulinės kilmės, lygiai taip, kaip ir Urantijos rasės. Jie sudaro vieno smegenų pusrutulio, dviejų, ir trijų smegenų pusrutulių tipų mirtinguosius, turinčius susilieimo su Derintoju potencialą. Urantai yra tarpinio arba dviejų smegenų pusrutulių tipo, būdami daugeliu atvejų žmogiškai pranašesni už vieną smegenų pusrutulį turinčias grupes, bet aiškiai ribotesni, palyginus su trijų smegenų pusrutulių kategorijomis. Šitie trys tipai pagal fizinių-smegenų apdovanojimą neturi jokios reikšmės Derintojų padovanojimui, serafinei tarnystei, ar bet kokiam kitam dvasinio tarnavimo aspektui. Intelektualus ir dvasinis skirtumas tarp šitų trijų smegenų tipų apibūdina individus, kurie kitais atžvilgiais proto apdovanojimu ir dvasiniu potencialu yra gana panašūs, būdami didžiausi materialaus kūno gyvenime ir linkę tapti mažesniais, kada

keliaujama vienas po kito per gyvenamuosius pasaulius. Iš sistemos būstinės žengiant toliau, šitų trijų tipų žengimas pirmyn yra toks pat, o jų galutinis Rojaus likimas yra identiškas.

40:5.18 (447.3) *Nesunumeruotos serijos.* Šitie pasakojimai negali aprėpti visų nuostabių variacijų evoliuciniuose pasauliuose. Jūs žinote, jog kas dešimtas pasaulis yra dešimtainė arba eksperimentinė planeta, bet jūs nieko nežinote apie kitokias variacijas, kurios skiria evoliucinių sferų žengimą į priekį. Skirtumų yra per daug net ir tarp apreikštų gyvų tvarinių kategorijų, kaip ir tarp tos pačios grupės planetų, kad būtų galima papasakoti, bet šitas pateikimas paaiškina esminius skirtumus, susijusius su kilimo karjera. O kilimo karjera yra pats svarbiausias faktorius, nagrinėjant bet ką apie laiko ir erdvės mirtinguosius.

40:5.19 (447.4) Kai dėl mirtingojo išlikimo galimybių, tai tebūnie kartą ir visiems laikams aišku: Mirtingosios egzistencijos kiekvienos įmanomos fazės visos sielos išliks su sąlyga, jeigu jos parodys norą bendradarbiauti su viduje gyvenančiais savo Derintojais ir išreikš troškimą surasti Dievą ir pasiekti dieviškąjį tobulumą, nors šitie troškimai būtų ne daugiau kaip pirmieji nestiprūs primityvaus suvokimo, kas yra „tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, kuris ateina į šį pasaulį,” virpesiai.

6. Įtikėjimo Dievo Sūnūs

40:6.1 (447.5) Mirtingosios rasės yra intelektualios ir asmenės kūrinijos žemiausios kategorijos atstovai. Jūs mirtingieji esate dieviškai mylimi, ir kiekvienas iš jūsų galite apsispręsti dėl to,

kad priimtumėte šlovingo patyrimo užtikrintą likimą, bet jūs dar nesate prigimtimi dieviškoji kategorija; jūs esate visiškai mirtingi. Jūs būsite laikomi kylančiais sūnumis nuo tos akimirkos, kada įvyks susiliejimas, bet laiko ir erdvės mirtingųjų statusas yra įtikėjimo sūnų statusas iki to įvykio, kada išliekančiojo mirtingojo siela galutinai susivienija su amžinos ir nemirtingos dvasios tam tikru tipu.

40:6.2 (448.1) Tai yra šventas ir dieviškas faktas, jog tokie žemi ir materialūs tvariniai, kaip Urantijos žmogiškosios būtybės, yra Dievo sūnūs, Aukščiausiojo įtikėjimo vaikai. “Žiūrėkite, kokią meilės išraišką Tėvas padovanojo mums, kad mus reikėtų vadinti Dievo sūnumis.” “Visiems tiems, kurie jį priėmė, jis suteikė galią suvokti, kad jie yra Dievo sūnūs.” Nors „to, kas jūs tikrai būsite, dar nesimato,” bet net ir dabar „jūs esate įtikėjimo Dievo sūnūs”; „nes jūs negavote vergystės dvasios, kurios vėl bijotumėte, bet jūs gavote sūnystės dvasią, su kuria jūs sušunkate, ‘mūsų Tėve.’” Kalbėjo senovės pranašas amžinojo Dievo vardu: „Net ir jiems aš suteiksiu vietos savo namuose ir vardą geresnį negu sūnų; aš jiems suteiksiu amžinąjį vardą, tokį, kurio tikrai nebus galima atmesti.” “ Ir kadangi jūs esate sūnūs, tai Dievas į jūsų širdis atsiuntė savo Sūnaus dvasią.”

40:6.3 (448.2) Visi evoliuciniai pasauliai, kuriuose gyvena mirtingieji, turi šituos įtikėjimo Dievo sūnus, maloningumo ir gailestingumo sūnus, mirtingas būtybes, priklausančias dieviškajai šeimai ir atitinkamai vadinamas Dievo sūnumis. Urantijos mirtingieji turi teisę save pačius laikyti Dievo sūnumis, nes:

^{40:6.4 (448.3)} 1. Jūs esate dvasinio įžado sūnūs, įtikėjimo sūnūs; jūs esate priėmę sūnystės statusą. Jūs tikite savo sūnystės tikrove, ir šitokiu būdu jūsų sūnystė su Dievu iš tikrųjų tampa amžinai tikra.

^{40:6.5 (448.4)} 2. Dievo Sūnus Kūrėjas tapo vienu iš jūsų; iš tiesų jis yra jūsų vyresnysis brolis, ir jeigu dvasioje jūs tapote iš tiesų susietais Kristaus, Mykolo nugalėtojo, broliais, tuomet dvasioje jūs taip pat turite būti to Tėvo, kuris jums yra bendras—net visų Visuotinio Tėvo—sūnūs.

^{40:6.6 (448.5)} 3. Jūs esate sūnūs, nes vieno Sūnaus dvasia buvo išlieta jums, buvo laisvai ir tikrai padovanota visoms Urantijos rasėms. Šitoji dvasia visą laiką jus traukia prie dieviškojo Sūnaus, kuris yra jos šaltinis, ir prie Rojaus Tėvo, kuris yra šito dieviškojo Sūnaus šaltinis.

^{40:6.7 (448.6)} 4. Savo dieviškąja laisva valia, Visuotinis Tėvas jums suteikė tvarinių asmenybes. Jūs buvote apdovanoti laisvos valios veiksmo tuo dieviškojo spontaniškumo matu, kuriuo Dievas dalinasi su visais tais, kurie galėtų tapti jo sūnumis.

^{40:6.8 (448.7)} 5. Jūsų viduje gyvena Visuotinio Tėvo fragmentas, ir tokiu būdu jūs esate tiesiogiai susietas su visų Dievo Sūnų dieviškuoju Tėvu.

7. Su Tėvu Susilieję Mirtingieji

^{40:7.1 (448.8)} Derintojų pasiuntimas, jų apsigyvenimas viduje, iš tikrųjų yra viena iš nesuvokiamų Dievo Tėvo paslapčių. Šitie Visuotinio Tėvo dieviškosios prigimties fragmentai su savimi neša tvarinio nemirtingumo potencialą. Derintojai yra

nemirtingos dvasios, ir sąjunga su jais susiliejusio mirtingojo sielai suteikia amžinąjį gyvenimą.

40:7.2 (448.9) Jūsų pačių išliekančiųjų mirtingųjų rasės priklauso šitai kylančiųjų Dievo Sūnų grupei. Dabar jūs esate planetiniai sūnūs, evoliuciniai tvariniai, atsiradę iš Gyvybės Nešėjų implantavimų ir modifikuoti Adominės gyvybės įliejimo, bet vargu ar esate kylantieji sūnūs; bet tikrai jūs esate sūnūs, turintys potencialą kilti—net iki aukščiausiųjų šlovės ir dievybės pasiekimo aukštybių—ir šitą dvasinį kylančiosios sūnystės statusą jūs galite pasiekti įtikėjimu ir laisvavaliu bendradarbiavimu su viduje gyvenančio Derintojo dvasinančia veikla. Kada jūs ir jūsų Derintojas esate galutinai ir amžinai susilieję, kada jūs abu tampate vienu, net ir taip, kaip Kristuje Mykole Dievo Sūnus ir Žmogaus Sūnus yra vienas, tuomet iš tikrųjų jūs esate tapę kylančiaisiais Dievo sūnumis.

40:7.3 (449.1) Derintojo karjeros smulkmenos, kaip jis tarnauja gyvendamas išbandymo ir evoliucinėje planetoje, nėra manosios užduoties dalis; šitos didžios tiesos gvildenimas sudaro jūsų visą karjerą. Aš paminiu Derintojo kai kurias funkcijas tam, kad pateikčiau susiliejusių su Derintoju mirtingųjų visapusišką apibūdinimą. Šitie viduje gyvenantys Dievo fragmentai su jūsų būties kategorija būna nuo fizinės egzistencijos ankstyvųjų dienų per visą kylančiojo karjerą Nebadone ir Orvontone, ir toliau lydi per Havoną į patį Rojų. Po šito, per amžiną jaudinantį patyrimą, tas pats Derintojas tampa vienu su jumis ir viena iš jūsų dalių.

40:7.4 (449.2) Tai yra tie mirtingieji, kuriems Visuotinis Tėvas paliepė, “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš.” Tėvas save padovanojo jums, savo paties dvasią patalpino į jūsų vidų;

dėl to jis iš tiesų iš jūsų reikalauja galutinio tobulo. Pasakojimas apie žmogaus kilimą iš laiko mirtingųjų sferų į dieviškąją amžinybės valdą sudaro jaudinantį atpasakojimą, kuris nėra įtrauktas į mano užduotį, bet šitas dieviškasis jaudinantis patyrimas turėtų būti mirtingojo žmogaus aukščiausioji studija.

40:7.5 (449.3) Susiliejimas su Visuotinio Tėvo fragmentu yra tolygus dieviškam patvirtinimui, jog galiausiai Rojus bus pasiektas, ir tokie su Derintoju susilieję mirtingieji yra vienintelė žmogiškųjų būtybių, kurios visos keliaus per Havonos grandines ir suras Dievą, klasė. Susiliejusiam su Derintoju mirtingajam visuotinė tarnystės karjera atverta plačiai. Koks likimo didingumas ir kokia pasiekimo šlovė laukia kiekvieno iš jūsų! Ar jūs iki galo suvokiate, kas jums yra padaryta? Ar jūs suvokiate, kokia amžinojo pasiekimo aukštybių didybė yra išskleista prieš jus?—net ir prieš jus, kurie dabar toliau sunkiai žengiate gyvenimo žemu keliu per savo vadinamąją “ašarų pakalnę”?

8. Su Sunumi Susilieję Mirtingieji

40:8.1 (449.4) Nors praktiškai visi išliekantieji mirtingieji susilieja su savo Derintojais viename iš gyvenamųjų pasaulių arba vos tik atvykę į aukštesniąsias morontijos sferas, bet būna tam tikrų atvejų, kada susiliejimas yra uždeliamas, kai kas šito galutinio užtikrintumo dėl išlikimo nepatiria tol, kol pasiekia visatos būstinės paskutiniuosius mokymo pasaulius; o nedideliame skaičiui iš šitų mirtingųjų kandidatų į niekada nesibaigiantį gyvenimą visiškai nepavyksta pasiekti tapatybės susiliejimo su savo ištikimais Derintojais.

40:8.2 (449.5) Nusprendžius priimanti valdžia būna nusprendusi, jog tokie mirtingieji yra verti išlikimo, ir net jų Derintojai, sugrįžę iš Dieviningtono, yra dirbę kartu, jiems kylant į gyvenamuosius pasaulius. Tokios būtybės pakilo per sistemą, žvaigždyną, ir per Salvingtono grandinės mokymo pasaulius; joms galimybės susilieti buvo suteiktos “septyniasdešimtkart po septynis,” ir vis tiek vienumo su savo Derintojais jos nesugebėjo pasiekti.

40:8.3 (449.6) Kada tampa akivaizdu, jog kažkokia sinchronizavimo problema trukdo susilieti su Tėvu, tada yra sukviečiami Sūnaus Kūrėjo išlikimo teisėjai. Ir kada šitas tiriamasis teismas, sankcionuotas Dienų Senųjų asmeninio atstovo, galutinai nusprendžia, jog kylantis mirtingasis nėra kaltas nė vienos nustatytos priežasties atžvilgiu dėl to, kad nepasisekė pasiekti susiliejo, tada jie šitą pažymi vietinės visatos dokumentuose ir tai, ką nustatė, jie deramai perduoda Dienų Seniesiems. Po šito viduje gyvenantis Derintojas sugrįžta į Dieviningtoną tam, kad gautų patvirtinimą iš Personalizuotų Pagalbininkų, ir po šito išvykimo morontinis mirtingasis nedelsiant yra suliejamas su Sūnaus Kūrėjo dvasios individualizuota dovana.

40:8.4 (450.1) Didele dalimi taip, kaip Neadono morontinėmis sferomis bendrai naudojasi su Dvasia susilieję mirtingieji, taip ir šitie su Sūnumi susilieję tvariniai Orvontono tarnybomis naudojasi bendrai su susiliejusiais su Derintoju savo sielos broliais, keliaujančiais į vidų, į tolimąją Rojaus Salą. Jie iš tikrųjų yra jūsų sielos broliai, ir jums labai patiks su jais bendrauti, kada jūs žengsite per supervisatos mokymo pasaulius.

40:8.5 (450.2) Su Sūnumi susiliejusią mirtingųjų grupę nėra labai didelė, Orvontono supervisatoje jų yra mažiau negu vienas milijonas. Išskyrus nuolatinio gyvenimo likimą Rojuje, visais kitais atžvilgiais jie yra lygūs su savo partneriais, susiliejusiais su Derintojais. Jie dažnai keliauja į Rojų su supervisatos užduotimis, bet retai kada ten gyvena nuolat, būdami, kaip klasė, apriboti savo gimtosios supervisatos ribomis.

9. Su Dvasia Susilieję Mirtingieji

40:9.1 (450.3) Susilieję su Dvasia kylantieji mirtingieji nėra Trečiojo Šaltinio asmenybės; jie yra įtraukti į Tėvo asmenybės grandinę, bet jie yra susilieję su Trečiojo Šaltinio ir Centro ikiprotinės dvasios individualizavimais. Toks susiliejimas su Dvasia niekada neįvyksta per natūralaus gyvenimo tarpsnį; jis įvyksta tik tai tuo metu, kada mirtingasis atsibunda morontinės egzistencijos gyvenamuosiuose pasauliuose. Susiliejimo patyrimo nėra užklojimo ant viršaus; valią turintis tvarinys yra susiliejęs arba su Dvasia, arba su Sūnumi, arba su Tėvu. Tie, kurie yra susilieję su Derintoju arba su Tėvu, niekada nebūna susilieję su Dvasia arba su Sūnumi.

40:9.2 (450.4) Tas faktas, kad šitos mirtingųjų tvarinių rūšys nėra kandidatės susilieti su Derintoju, neužkerta kelio Derintojams gyventi jų viduje gyvenimo materialiam kūne metu. Derintojai iš tikrųjų dirba tokių būtybių prote per materialaus gyvenimo tarpsnį, bet niekada amžiams netampa vienu su savo mokinių sielomis. Per šitą laikinąjį gyvenimą Derintojai efektyviai sukuria tokį patį mirtingojo prigimties dvasinį kolegą—sielą—kokį jie tikrai sukuria kandidatuose į susiliejimą su Derintoju. Iki tos akimirkos, kada mirtingasis miršta, Derintojų darbas yra visiškai panašus į jų tarnavimą

jūsų pačių rasėse, bet po mirtingojo mirties Derintojai šituos kandidatus į susiliejamą su Dvasia palieka amžiams ir vyksta tiesiai į Dieviningtoną, visų dieviškųjų Pagalbininkų būstinę, ir čia laukia naujų savosios kategorijos užduočių.

40:9.3 (450.5) Kada tokie miegantys išlikusieji vėl įsameninami gyvenamuosiuose pasauliuose, tada išvykusio Derintojo vietą užima Dieviškojo Tarno individualizavimas, Begalinės Dvasios atstovas konkrečioje vietinėje visatoje. Šitas dvasinis įliejimas šiuos išliekančius tvarinius paverčia su Dvasia susiliejusiais mirtingaisiais. Tokios būtybės visais atžvilgiais yra jums lygios protu ir dvasia; ir jos iš tikrųjų yra jūsų amžininkės, besidalinančios gyvenamosiomis ir morontinėmis sferomis bendrai su jūsų kategorijos kandidatais į susiliejamą ir su tais, kurie turi susilieti su Sūnumi.

40:9.4 (450.6) Tačiau yra viena ypatybė, kuria susiliejusieji su Dvasia skiriasi nuo savo kylančiųjų sielos brolių: Mirtingojo atmintis apie žmogiškąjį patyrimą savosios kilmės materialiuose pasauliuose išlieka po materialaus kūno mirties, nes viduje gyvenantis Derintojas įgijo dvasinį dublikatą, arba tikslią kopiją, tų žmogiškojo gyvenimo įvykių, kurie turėjo dvasinės reikšmės. Bet su Dvasia susilieję mirtingieji neturi tokio mechanizmo, kurio pagalba galėtų išlikti žmogiškoji atmintis. Atminties Derintojo kopijos yra pilnos ir viską išlaikiusios, bet šitas turtas yra išvykusių Derintojų patirtinė nuosavybė ir nėra prieinamas tiems tvariniams, kurių viduje jie anksčiau gyveno, ir kurie dėl to atsibunda Nebadono morontinių sferų prisikėlimo salėse tarsi būtų naujai sukurtos būtybės, tvariniai be sąmoningo suvokimo apie ankstesnę egzistenciją.

40:9.5 (451.1) Tokie vietinės visatos vaikai yra įgalinami vėl atstatyti didžiulę dalį savo ankstesnės žmogiškosios patirtinės atminties, kada ją vėl jiems atpasakoja su jais susieti serafimai ir cherubimai ir kada ji yra pasitikslinama mirtingojo karjeros dokumentuose, kuriuos pateikia registruojantys angelai. Tą jie gali padaryti su neabejotinu tikrumu, nes išliekanti siela, turinti patirtinę kilmę materialioje ir mirtingoje gyvybėje, nors ir neprisimena mirtingų įvykių, bet tikrai turi likutinį patirtinį-suvokiantį reagavimą į šituos praėjusio patyrimo neprisimenamus įvykius.

40:9.6 (451.2) Kada susiliejusiam su Dvasia mirtingajam yra pasakojama apie praeities patyrimo neprisimenamus įvykius, tada tokio išlikusiojo sielos (tapatybės) viduje tuoj pat įvyksta patirtinio suvokimo reagavimas, kuris tą pačią akimirką pasakojamą įvykį įvelka į tikrovės emocinį atspalvį ir fakto intelektualią kokybę; ir šitas dvigubas reagavimas sudaro mirtingojo patyrimo neprisimenamo aspekto atstatymą, suvokimą, ir patvirtinimą.

40:9.7 (451.3) Net ir su Derintoju susiliejantiems kandidatams, tikrai tokie žmogiškieji patyrimai, kurie turėjo dvasinės vertės, yra išliekančiojo mirtingojo ir sugrįžusio Derintojo bendra nuosavybė, ir dėl to nedelsiant prisimenami po mirtingojo išlikimo. Kai dėl įvykių, kurie neturėjo dvasinės reikšmės, tai net ir šitie susiliejusieji su Derintoju turi priklausyti nuo suvokimo-reagavimo savybės išliekančioje sieloje. Ir kadangi bet koks įvykis gali turėti dvasinės konotacijos vienam mirtingajam, bet ne kitam, todėl tampa įmanoma kylančiųjų amžininkų grupei iš tos pačios planetos surinkti Derintojų prisimenamų įvykių saugomas atsargas į vieną vietą ir šitokiu

būdu atstatyti bet kokį patyrimą, kuris jiems buvo bendras, ir kuris turėjo dvasinės vertės bet kurio iš jų gyvenime.

40:9.8 (451.4) Nors mes gana gerai suprantame tokį atminties atstatymo metodą, bet mes nesuvokiame asmenybės atpažinimo metodo. Kažkada bendravusios asmenybės abipusiškai reaguoja gana nepriklausomai nuo atminties veikimo, nors, pati atmintis ir jos atstatymo metodas yra būtini tam, kad tokiam abipusiam asmenybės reagavimui suteiktų atpažinimo pilnatvę.

40:9.9 (451.5) Su Dvasia susiliejęs išlikęs mirtingasis taip pat gali daug sužinoti apie gyvenimą, kurį jis gyveno materialiam kūne, lankydamasis savo gimtajame pasaulyje vėliau, kada planetoje yra paskelbiama nauja dieviškoji tvarka, palyginus su ta, kurioje gyveno jis. Tokie susilieję su Dvasia vaikai įgalinami turėti tokias galimybes tam, kad ištyrinėtų savo žmogiškąją karjerą, kadangi apskritai jie yra apriboti vietinės visatos tarnyste. Jie neturi tokio, kaip jūsų aukšto ir egzaltuoto likimo Rojaus Užbaigtųjų Korpuse; tikrai su Derintoju susilieję mirtingieji arba kitos ypatingai apkabintos kylančiosios būtybės yra priimanos į gretas tų, kurios laukia amžinosios Dievybės jaudinančio patyrimo. Su Dvasia susilieję mirtingieji yra vietinių visatų nuolatiniai piliečiai; jie gali siekti Rojaus likimo, bet negali būti dėl jo užtikrinti. Nebadone jų visatos namai yra aplink Salvingtoną skriejančių pasaulių aštuntoji grupė, dangiškoji buveinė, kurios prigimtis ir vieta labai panašėja į tai, ką įsivaizduoja Urantijos planetiniai pasakojimai.

10. Kylančiųjų likimai

40:10.1 (452.1) Apskritai kalbant, su Dvasia susiliejusių mirtingųjų tarnavimas ribojasi vietine visata, su Sūnumi susiliejusių išlikusiųjų darbas ribojasi supervisata, su Derintoju susilieję mirtingieji turi likimą įsiskverbti į visatų visatą. Su mirtinguoju susiliejusi dvasia visada pakyla į savosios kilmės lygmenį; tokia dvasinė esybė būtinai sugrįžta į pirminio šaltinio sferą.

40:10.2 (452.2) Su Dvasia susilieję mirtingieji yra iš vietinės visatos; paprastai, jie nekyla už savo gimtųjų sferų ribų, už tų ribų, kuriose juos persmelkianti dvasia veikia erdvėje. Su Sūnumi susilieję kylantieji lygiai taip pakyla į dvasinio padovanojimo šaltinį, kadangi taip, kaip Sūnaus Kūrėjo Tiesos Dvasia koncentruojasi su ja susietame Dieviškajame Tarne, taip ir jo “susiliejimo dvasia” tikrai yra įgyvendinta aukštesniųjų visatų Atspindinčiosiose Dvasiose. Tokį dvasinį ryšį tarp Dievo Septinkarčio vietinės visatos ir supervisatos lygių gali būti sunku paaiškinti, bet nesunku pastebėti, kuris yra neklystamai apreiškiamas tuose Atspindinčiųjų Dvasių vaikuose—Sūnų Kūrėjų sekorafiniuose Balsuose. Minties Derintojas, kylantis iš Tėvo Rojuje, niekada nenustoja veikęs, kol mirtingasis akivaizdžiai atsistoja akis į akį su amžinuoju Dievu.

40:10.3 (452.3) Paslaptingas keitimasis, vykstantis asociatyviniame metode, kurio dėka mirtingoji būtybė netampa arba negali tapti amžinai susiliejusia su viduje gyvenančiu Minties Derintoju, gali atrodyti, jog kilimo plane atskleidžia klaidą; susiliejimas su Sūnumi ir Dvasia, iš paviršiaus, yra panašus į kompensaciją už nepaaiškintas nesėkmes kilimo į Rojų plano kaž kuriame etape, bet visos tokios išvados yra klaidingos; mus moko, jog visi šitie įvykiai vystosi paklusdami Aukščiausiųjų Visatos Valdovų nustatytiems dėsniams.

40:10.4 (452.4) Mes nagrinėjome šitą problemą ir padarėme neabejotiną išvadą, jog visų mirtingųjų pasišventimas galutiniam Rojaus likimui būtų neteisingas laiko-erdvės visatoms tuo, kad Sūnų Kūrėjų ir Dienų Senujų teismai tuomet būtų visiškai priklausomi nuo tarnystės tų, kurie yra pakeliui į aukštesnes valdas. Ir iš tikrųjų atrodo nėra nieko tinkamesnio už tai, jog vietinių visatų ir supervisatų kiekviena vyriausybė būtų aprūpinta pakilimo pilietybės nuolatine grupe; jog tokio valdymo funkcijas praturtintų pašlovintų mirtingųjų, abandonterių ir susatijų evoliucinių papildinių, kurie turi nuolatinį statusą, tam tikrų grupių pastangos. Dabar visiškai akivaizdu, jog dabartinis kilimo planas laiko-erdvės administracijas efektyviai aprūpina kaip tik tokiomis pakilusiųjų tvarinių grupėmis; ir mes iš tikrųjų daug kartų stebėjomės: Ar visa tai išreiškia Pagrindinės Visatos Architektų visaišminčių planų sąmoningą dalį, sumanytą tam, kad aprūpintų Sūnus Kūrėjus ir Dienų Senuosius pakilusiais nuolatiniais gyventojais? pilietybės besivystančiomis kategorijomis, kurios vis daugiau taps kompetentingomis tvarkyti šitų valdų reikalus per visatos ateities amžius?

40:10.5 (452.5) Tai, kad tokiu būdu mirtingųjų likimai skiriasi, jokių būdu neįrodo, jog vienas likimas yra didesnis ar mažesnis už kitą, tiesiog tik tai, kad jie skiriasi. Su Derintoju susilieję pakilusieji kaip užbaigtieji iš tikrųjų turi nuostabią ir šlovingą karjerą, atsiveriančią prieš juos amžinojoje ateityje, bet tai nereiškia, kad jiems yra teikiama pirmenybė tarp pakilusiųjų jų sielos brolių. Mirtingojo išlikimo dieviškojo plano pasirenkamame veikime nėra jokio tendencingo palankumo, jokio savavališkumo.

40:10.6 (453.1) Nors su Derintoju susilieję užbaigtieji akivaizdžiai naudojami plačiausiomis iš visų tarnystės galimybių, bet šito tikslo pasiekimas jiems automatiškai užkerta galimybę dalyvauti amžius trunkančioje kovoje kurioje nors vienoje visatoje ar supervisatoje, pradedant ankstyvesnėmis ir mažiau nusistovėjusiomis epochomis ir baigiant vėlesnėmis ir nusistovėjusiomis santykinio tobulo pasiekimo eromis. Užbaigtieji įgauna nuostabų ir toli nusidriekiantį laikinosios tarnystės patyrimą didžiosios visatos visuose septyniuose segmentuose, bet paprastai nė apie vieną visatą jie neįgauna tokių gilių žinių, kurios net ir dabar apibūdina su Dvasia susiliejusius Nebadono Užbaigtumo Korpuso veteranus. Šitie individai naudojami galimybe planetinių amžių kylančią procesiją pamatyti taip, kaip jie vienas po kito vystosi dešimtyje milijonų apgyvendintų pasaulių. Ir tokiems vietinės visatos piliečiams ištikimai tarnaujant, patyrimas užkloja patyrimą tol, kol laiko pilnatvė sunokina tą aukštos kokybės išmintį, kurią sukuria sukoncentruota patirtis—*autoritetinga* išmintis—ir tai savaime yra gyvybiškai svarbus faktorius bet kokios vietinės visatos nusistovėjimui.

40:10.7 (453.2) Taip, kaip tas vyksta su Dvasia susiliejusiais, taip tas vyksta ir su tais su Sūnumi susiliejusiais mirtingaisiais, kurie pasiekė gyvenamąjį statusą Uversoje. Kai kurie iš šitų tvarinių yra kilę ankstyviausiomis Orvontono epochomis, ir jie sudaro įžvalgos dėka gilinamos išminties lėtai besikaupiančią visumą, kuri savo nuolat augančios tarnystės dėka prisideda prie septintosios supervisatos gerovės ir galutinio jos nusistovėjimo.

^{40:10.8 (453.3)} Mes nežinome, koks bus galutinis šitų vietinės visatos ir supervisatos pilietybės stacionarių kategorijų likimas, bet visiškai įmanoma, jog kada Rojaus užbaigtieji pirmieji praplės dieviškumo ribas pirmojo išorinio erdvės lygio planetų sistemose, tada jų sielos broliai kylančiųjų evoliucinėje kovoje, susilieję su Sūnumi ir Dvasia, įneš deramą indėlį į išstobulintų supervisatų patirtinės pusiausvyros palaikymą tuo metu, kada jie bus pasiruošę pasveikinti didžiulį kiekį nuolat atvykstančių keliaujančių į Rojų piligrimų, kurie, tą tolimą dieną, galėtų gausiai išsilieti per Orvontoną ir per į jį panašius kūrinius kaip milžiniška dvasios ieškanti srovė iš šitų dabar neištyrinėtų ir neapgyvendintų išorinės erdvės galaktikų.

^{40:10.9 (453.4)} Nors didžioji dauguma susiliejusiujų su Dvasia nuolat tarnauja kaip vietinių visatų piliečiai, bet nevisi. Jeigu jų tarnavimo visatoje kokiam nors aspektui būtų reikalingas jų asmeninis buvimas supervisatoje, tuomet šitiems piliečiams būtų įgyvendintos tokios būties transformacijos, kad jie būtų įgalinti pakilti į aukštesnę visatą; o atvykus Dangiškiesiems Sargams su įsakymais, kad tokius su Dvasia susiliejusius atgabentų į Dienų Senųjų rūmus, jie šitaip pakiltų tam, jog niekada nebesugrįžtų. Jie tampa supervisatos saugotojais nuolat tarnaudami Dangiškųjų Sargų pagalbininkais, išskyrus tuos nedaugelį, kurie iš eilės yra iškviečiami į Rojaus ir Havonos tarnystę.

^{40:10.10 (453.5)} Kaip su Dvasia susilieję jų sielos broliai, taip ir su Sūnumi susiliejusieji nekeliauja į Havoną, ir nepasiekia Rojaus, nebent jie yra patyrę tam tikras modifikuojančias transformacijas. Dėl rimtų ir pakankamų priežasčių, tokie pakeitimai buvo padaryti kai kuriems su Sūnumi susiliejusiems

išlikusiesiems, ir šitas būtybes kartas nuo karto galima sutikti centrinės visatos septyniose grandinėse. Taigi, būtent tam tikras skaičius tiek susiliejusių su Sūnumi, tiek susiliejusių su Dvasia mirtingųjų iš tikrųjų pakyla į Rojų, iš tikrųjų pasiekia tokį tikslą, kuris daugeliu atžvilgių prilygsta tam tikslui, kuris laukia su Tėvu susiliejusių mirtingųjų.

40:10.11 (453.6) Su Tėvu susilieję mirtingieji yra potencialūs užbaigtieji; jų galutinis tikslas yra Visuotinis Tėvas, ir jį iš tikrųjų jie pasiekia, bet pagal šiandieninio visatos amžiaus supratimo ribas, užbaigtieji, kaip tokie, nėra pasiekę likimo. Jie tebelieka neužbaigtais tvariniais—šeštosios kategorijos dvasiomis—ir dėl to neveikia evoliucinėse sferose, kurios turi iki šviesos ir iki gyvenimo statusą.

40:10.12 (454.1) Kada mirtingąjį užbaigtąjį apkabina Trejybė—jis tampa Sutrejybintu Sūnumi, tokiu, kaip Galingasis Žinianešys—tada tas užbaigtasis būna pasiekęs likimą, bent jau šiandieniniame visatos amžiuje. Galingieji Žinianešiai ir jų bičiuliai gali nebūti tiesiogine prasme septintosios kategorijos dvasios, bet papildomai prie kitų dalykų Trejybės apkabinimas jiems padovanoja viską, ką užbaigtasis kada nors pasieks kaip septintojo laipsnio dvasia. Po to, kada susilieję su Sūnumi ir susilieję su Dvasia mirtingieji būna sutrejybinami, tada jie pereina per Rojaus patyrimą su kylančiaisiais, susiliejusiais su Derintoju, su kuriais jie tuomet būna tapatūs visuose reikaluose, susijusiuose su supervisatos administravimu. Šitie Sutrejybinti Parinkimo ar Sutrejybinti Pasiiekimo Sūnūs bent jau dabar yra užbaigti tvariniai, priešingai tiems užbaigtiesiems, kurie šiuo metu yra neužbaigti tvariniai.

^{40:10.13 (454.2)} Šitokiu būdu, iš esmės vargu ar būtų tinkama vartoti žodžius “didesnis” ar “mažesnis” priešpastatant sūnystės kylančiųjų kategorijų likimus. Kiekvienas toks Dievo sūnus turi Dievo tėvystę, o Dievas kiekvieną iš savo tvarinių sūnų myli vienodai; jis nėra pakilusiųjų likimų didesnis gerbėjas už likimus tų tvarinių, kurie gali pasiekti tokius likimus. Tėvas myli *kiekvieną* iš savo sūnų, ir šitoji meilė yra ne mažiau kaip tikra, šventa, dieviška, neribota, amžina, ir unikali—tokia meilė, kuri yra padovanota *šitam* sūnui ir *tam* sūnui individualiai, asmeniškai, ir išimtinai. Ir tokia meilė visiškai užtemdo visus kitus faktus. Sūnystė yra aukščiausias tvarinio ryšys su Kūrėju.

^{40:10.14 (454.3)} Kaip mirtingieji jūs dabar galite suvokti savo vietą dieviškosios sūnystės šeimoje ir pradėti jausti įsipareigojimą pasinaudoti privalumais, kurie taip dosniai yra suteikti Rojaus plane ir kuriuos taip dosniai suteikia Rojaus planas mirtingųjų išlikimui, kurio planą taip padidino ir apšvietė save padovanojusio Sūnaus gyvenimo patyrimas. Buvo suteiktos visos galimybės ir visa galia tam, kad būtų užtikrinta tai, jog galiausiai jūs pasieksite dieviškojo tobulumo Rojaus tikslą.

^{40:10.15 (454.4)} [Pateikta Galingojo Žinianešio, laikinai priskirto prie Salvingtono Gabrielio personalo.]

41 Dokumentas. Vietinės visatos fiziniai aspektai

^{41:0.1 (455.1)} BŪDINGAS erdvės reiškiny, kuris išskiria kiekvieną vietinę visatą iš visų kitų, yra Kuriančiosios Dvasios buvimas. Visą Nebadoną iš tikrųjų persmelkia Salvingtono Dieviškojo Tarno buvimas, ir toks buvimas lygiai taip tikrai pasibaigia ties mūsų vietinės visatos išorinėmis sienomis. Tai, ką persmelkia

mūsų vietinės visatos Motina Dvasia yra Neadonas; tai, kas nusitęsia už jos buvimo erdvėje, yra už Neadono, tai yra Orvontono supervisatos erdvės regionai už Neadano—kitos vietinės visatos.

41:0.2 (455.2) Nors didžiosios visatos administracinis organizavimas atskleidžia aiškiai nubrėžtą padalijimą tarp centrinės visatos, super-, ir vietinių visatų vyriausybių, ir nors šitie padalinimai astronomiškai turi paraleles Havonos ir septynių supervisatų atskyrimui erdvėje, bet tokių aiškių fizinės demarkacijos linijų, atskiriančių vietinius kūrinis, nėra. Net Orvontono didžiuosius ir mažuosius sektorius aiškiai (mes) galime atskirti, bet ne taip lengva nustatyti fizines vietinių visatų sienas. Tai yra dėl to, jog šitie vietiniai kūriniai administraciniu požiūriu yra organizuoti pagal tam tikrus *kūrybinius* principus, valdančius supervisatos visos energetinės įkrovos segmentavimą, tuo tarpu jų fizinės sudedamosios dalys, erdvės sferos—saulės, tamsiosios salos, planetos ir t.t.—susidaro visų pirma iš ūkų, o šitie astronomiškai atsiranda pagal tam tikrus *ikikūrybinius* (transcendentinius) Pagrindinės Visatos Architektų planus.

41:0.3 (455.3) Vienas ar daugiau—net ir daug—tokių ūkų gali būti įtraukta į atskiros vietinės visatos sferą, net ir kaip Neadonas buvo fiziškai surinktas iš Andronoverio ir kitų ūkų planetinių ir žvaigždinių palikuonių. Neadono sferos turi skirtingus ūkinius protėvius, bet jos visos turėjo tam tikrą minimalų judėjimo erdvėje bendrumą, kuris energijos reguliuotojų protingų pastangų dėka buvo taip suderintas tam, kad sukurtų mūsų erdvės kūnų šiandieninę sankaupą, kuri supervisatos

orbitomis skrieja drauge kaip vienas su kitu artimai susijęs vienetas.

41:0.4 (455.4) Tokia yra Nebadono vietinio žvaigždžių debesies sandara šiandien vis daugiau nusistovėjusia orbita skriejančio aplink Orvontono to mažojo sektoriaus, kuriam priklauso mūsų vietinis kūrinys, Šaulio centrą.

1. Nebadono Energetiniai Centrai

41:1.1 (455.5) Spiralinius ir kitokius ūkus, erdvės sferų motininius ratus, inicijuoja Rojaus jėgos organizatoriai; ir vykstant ūkų evoliucijai, kada atsiranda reagavimas į trauką, jų veikimą supervisorioje pakeičia energijos centrai ir fiziniai kontrolieriai, kurie po šito prisiima visą atsakomybę už vėliau atsirandančių žvaigždinių ir planetinių palikuonių generacijų fizinę evoliuciją. Šita Nebadono ikivisatinė fizinė priežiūra, atvykus mūsų Sūnui Kūrėjui, buvo nedelsiant suderinta su jo visatos organizavimo planu. Tarp šito Dievo Rojaus Sūnaus sferos ribų, Aukščiausieji Energijos Centrai ir Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai bendradarbiavo su vėliau pasirodančiais Morontinės Energijos Prižiūrėtojais ir kitais tvariniais, kad būtų sukurtas tas milžiniškas kompleksas ryšio linijų, energetinių grandinių, ir energijos linijų, kurios tvirtai susieja daugelį Nebadono erdvės kūnų į vieną integruotą administracinį vienetą.

41:1.2 (456.1) Vienas šimtas ketvirtosios kategorijos Aukščiausiųjų Energijos Centrų yra nuolat priskirtas prie mūsų vietinės visatos. Šitos būtybės priima įeinančias į vidų energijos linijas iš Uversos trečiosios kategorijos centrų ir nužemintas ir modifikuotas grandines perduoda į mūsų žvaigždynų ir sistemų

energetinius centrus. Šitie energijos centrai, bendradarbiaudami, veikia tam, kad sukurtų gyvąją kontrolės ir išlyginimo sistemą, kuri dirba tam, jog palaikytų priešingu atveju svyruojančių ir kintamų energijų pusiausvyrą ir paskirstymą. Tačiau, energijos centrai nėra susiję su laikiniais ir vietinės energijos perversmais, tokiais, kaip saulės dėmės ir sistemų elektriniai sutrikimai; šviesa ir elektra nėra erdvės pagrindinės energijos; jos yra antriniai ir šalutiniai pasireiškimai.

41:1.3 (456.2) Šis vienas šimtas vietinės visatos centrų yra dislokuota Salvingtone, kur jie funkcionuoja tiksliai tos sferos energetiniame centre. Architektūrinės sferos, tokios, kaip Salvingtonas, Edentija, ir Jerusemas yra apšviestos, šildomos, ir energizuojamos tokiais metodais, kurie juos įgalina būti visiškai nepriklausomus nuo erdvės saulių. Šitas sferas sukonstravo—padarė pagal užsakymą—energetiniai centrai ir fiziniai kontrolieriai ir jos buvo suprojektuotos tam, kad turėtų galingą įtaką energijos paskirstymui. Savo veiklą sutelkdami tokiuose energijos kontrolės sukoncentravimo taškuose, energetiniai centrai, savo gyvu buvimu, reguliuoja ir kanalais perduoda erdvės fizines energijas. Ir šitos energijų grandinės yra pagrindinės visiems fiziniams-materialiems ir morontiniams-dvasiniams reiškiniams.

41:1.4 (456.3) Po dešimt penktosios kategorijos Aukščiausiujų Energijos Centrų yra paskirta į kiekvieną iš Nebadono pirminių poskyrių, tą vieną šimtą žvaigždynų. Norlatiadeke, jūsų žvaigždyne, jie nėra dislokuoti būstinės sferoje, bet yra išdėstyti milžiniškos žvaigždžių sistemos, kuri sudaro žvaigždyno fizinį branduolį, centre. Edentijoje yra dešimt

asocijuotų mechaninių kontrolierių ir dešimt frandalankų, kurie turi tobulą ir nuolatinį ryšį su gretimai esančiais energijos centrais.

41:1.5 (456.4) Po vieną šeštosios kategorijos Aukščiausiąją Energijos Centrą yra dislokuota kiekvienos vietinės sistemos tiksliai pačiame traukos centre. Satanijos sistemoje paskirtasis energijos centras užima erdvės tamsiąją salą, esančią astronominiame sistemos centre. Didelė dalis šitų tamsių salų yra didžiuliai generatoriai, kurie mobilizuoja ir reguliuoja tam tikras erdvės energijas; ir šitas natūralias aplinkybes efektyviai panaudoja Satanijos Energijos Centras, kurio gyvoji masė veikia kaip ryšys su aukštesniais centrais, nukreipdama labiau materializuotos energijos sroves Pagrindiniams Fiziniams Kontrolieriams erdvės evoliucinėse planetose.

2. Satanijos Fiziniai Kontrolieriai

41:2.1 (456.5) Nors Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai tarnauja su energijos centrais per visą didžiąją visatą, bet jų funkcijos vietinėje sistemoje, tokioje, kaip Satanija, yra lengviau suvokiamos. Satanija yra viena iš vieno šimto vietinių sistemų, kurios sudaro Norlatiadeko žvaigždyno administracinę organizaciją, betarpiškoje kaimynystėje turinti Sandmatijos, Asuntijos, Porogijos, Sortorijos, Rantulijos, ir Glantonijos sistemas. Norlatiadeko sistemos skiriasi daugeliu atžvilgių, bet jos visos yra evoliucinės ir besivystančios, labai panašiai kaip Satanija.

41:2.2 (457.1) Pati Satanija yra sudaryta iš daugiau kaip septynių tūkstančių astronominių grupių, arba fizinių sistemų, nedaugelis iš jų turi panašią į jūsų saulės sistemos kilmę.

Satanijos astronominis centras yra milžiniška erdvės tamsioji sala, kuri, su savo lydinčiomis sferomis, yra netoli sistemos vyriausybės būstinės.

41:2.3 (457.2) Išskyrus paskirtų energetinių centrų buvimą, visos Satanijos fizinės energijos sistemos priežiūra yra sutelkta Jeruseme. Pagrindinis Fizinis Kontrolierius, dislokuotas šitoje būstinės sferoje, dirba koordinuotai su sistemos energijos centru, tarnaudamas kaip energijos inspektorių, dislokuotų Jeruseme ir veikiančių po visą vietinę sistemą, ryšio vadovas.

41:2.4 (457.3) Energijos perdavimą grandinėmis ir kanalais prižiūri penki šimtai tūkstančių gyvų ir protingų energijos manipuliatorių, paskleistų per visą Sataniją. Tokių fizinių kontrolierių veiksmų dėka prižiūrintys energijos centrai iki galo ir tobulai kontroliuoja didžiąją dalį pagrindinių erdvės energijų, įskaitant labai karštų dangiškujų kūnų atsiradimą ir energija pakrautas tamsiąsias sferas. Šita gyvųjų esybių grupė gali mobilizuoti, transformuoti, transmutuoti, manipuluoti, ir perduoti beveik visas organizuotos erdvės fizines energijas.

41:2.5 (457.4) Gyvybė turi įgimtą sugebėjimą mobilizuoti ir transmutuoti visuotinę energiją. Jūs esate susipažinę su augalinės gyvybės veikimu transformuojant materialią šviesos energiją į augalų karalystės įvairius pasireiškimus. Jūs taip pat kai ką žinote apie tą metodą, kurio dėka šita vegetatyvinė energija gali būti paversta į gyvulinės veiklos reiškinius, bet apie energijos reguliuotojų ir fizinių kontrolierių, kurie yra apdovanoti sugebėjimu mobilizuoti, transformuoti, nukreipti, ir koncentruoti daugialypes erdvės energijas, metodus jūs iš esmės nežinote nieko.

41:2.6 (457.5) Šitos energetinių sferų būtybės nėra tiesiogiai susijusios su energija taip, kaip su gyvų tvarinių sudedamuoju faktoriumi, nėra tiesiogiai susijusios net ir su fiziologinės chemijos sfera. Kartais jos būna susijusios su fizinėmis formomis iki gyvybės, su išvystymu tų energetinių sistemų, kurios elementarių materialijų organizmų gyvosioms energijoms gali tarnauti fiziniaisiais apvalkalais. Tam tikra prasme fiziniai kontrolieriai su materialiosios energijos ikigyvybiniais pasireiškimais yra susiję taip, kaip pagalbinės proto dvasios yra susijusios su materialaus proto ikidvasinėmis funkcijomis.

41:2.7 (457.6) Šitie energijos kontrolės ir energijos reguliavimo išmintingi tvariniai savo metodą turi suderinti kiekvienoje sferoje sutinkamai su tos planetos fizine sandara ir architektūra. Jie neklystamai panaudoja fizikų ir kitų techninių patarėjų savo atitinkamo personalo apskaičiavimus ir dedukcines išvadas, kiek tai yra susiję su labai karštų saulių ir superpakrautų žvaigždžių kitokių tipų vietine įtaka. Privalu atsižvelgti net į erdvės milžiniškus šaltus ir tamsiuosius gigantus ir į žvaigždžių dulkių debesų sankaupas; į visus šituos materialius dalykus atsižvelgiama, sprendžiant energijos manipuliavimo praktines problemas.

41:2.8 (457.7) Evoliucinių apgyvendintų pasaulių įtampos-energijos priežiūra priklauso Pagrindiniams Fiziniams Kontrolieriams, bet šitos būtybės nėra atsakingos dėl visų energijos sutrikimų Urantijoje. Tokie sutrikimai yra dėl daugelio priežasčių, kai kurios iš jų yra už fizinių saugotojų sferos ribų ir nėra jų kontroliuojamos. Urantią kerta milžiniškos energetinės linijos, mažytė planeta yra milžiniškų masių grandinėje, ir kartais šitie vietiniai kontrolieriai naudoja gausybę kitų savosios

kategorijos kontrolierių tam, kad šitas energetines linijas išlygintų. Jie tą daro visiškai gerai, kas susiję su Satanijos fizinėmis grandinėmis, bet turi problemų izoliuodami galingas Norlatiadeko sroves.

3. Mūsų žvaigždėti partneriai

41:3.1 (458.1) Yra daugiau negu du tūkstančiai spindinčių saulių, skleidžiančių šviesą ir energiją Satanijoje, o jūsų pačių Saulė yra vidutinis degantis dangaus kūnas. Iš trisdešimties saulių, esančių arčiausia jūsų Saulės, tik trys yra ryškesnės. Visatos Energijos Reguliuotojai inicijuoja specializuotas energijos sroves, kurios veikia tarp atskirų žvaigždžių ir atitinkamų jų sistemų. Šitie saulių žaizdrai, kartu su edvės tamsiaisiais gigantais, energijos centrams ir fiziniams kontrolieriams tarnauja kaip pastotės kelyje materialių kūrinų energijos grandinių efektyviam sukonzentravimui ir reguliavimui.

41:3.2 (458.2) Nebadono saulės nėra nepanašios į kitų visatų saules. Visų saulių, juodųjų salų, planetų, ir palydovų, net meteoritų, materijos sudėtis yra gana tapati. Šitos saulės vidutiniškai yra maždaug vieno milijono mylių skersmens, jūsų pačių Saulės kūno skersmuo yra šiek tiek mažesnis. Didžiausia visatos žvaigždė, Antareso žvaigždžių debesys, už jūsų Saulę yra keturis šimtus penkiasdešimt kartų didesnis savo skersmeniu ir šešiasdešimt milijonų kartų didesnis savo tūriu. Bet erdvės yra užtektinai tam, kad būtų sutalpintos visos šitos milžiniškos saulės. Jos turi tiek laisvos vietos erdvėje, kad neužkliudytų viena kitos, kiek jos turėtų vienas tuzinas apelsinų, skriejančių aplink išoriniu Urantijos paviršiumi, ir jeigu planeta būtų tuščiaviduris gaublys.

41:3.3 (458.3) Kada saulės, kurios yra per didelės, yra išmetamos iš ūko motininio rato, tada jos greitai suskyla arba suformuoja dvigubas žvaigždes. Visos saulės iš pradžių būna grynai dujinės, nors vėliau jos laikinai gali egzistuoti pusiau skystu pavidalu. Kada jūsų Saulė pasiekė superdujų spaudimo šitą panašų į skystą būvį, tada ji nebuvo pakankamo dydžio, kad per pusiauį suskiltų, toks yra dvigubų žvaigždžių vienas iš susidarymo būdų.

41:3.4 (458.4) Kada dydžiu būna mažesnės už jūsų Saulės dešimtadalį, tada šitos karštos sferos greitai traukiasi, kondensuojasi, ir vėsta. Kada jos trisdešimt kartų viršija jūsų Saulės dydį—tiksliau, kada trisdešimt kartų yra viršijamas visos realios materialios masės turinys—tada saulės greitai suskyla į du atskirus kūnus, kiekvienas iš jų tampa naujų sistemų centru arba priešingu atveju, lieka vienas kito traukos įtakojė ir skrieja aplink bendrą centrą kaip vienos rūšies dviguba žvaigždė.

41:3.5 (458.5) Paskutinis iš didžiausių kosminių išsiveržimų Orvontone buvo nepaprastas dvigubos žvaigždės sprogymas, kurio šviesa Urantiją pasiekė 1572 m. po Kr. gim. Šitas blyksnis buvo toks intensyvus, jog sprogymas buvo aiškiai matomas ryškioje dienos šviesoje.

41:3.6 (458.6) Nevisos žvaigždės yra kietos, bet daugelis iš senesniųjų žvaigždžių yra kietos. Kai kurios iš rausvų, šiek tiek rusenančių žvaigždžių, savo milžiniškos masės centre yra pasiekusios tokį tankį, kurį galima būtų išreikšti pasakant, jog tokios žvaigždės vienas kubinis colis, jeigu jis būtų Urantijoje, svertų šešis tūkstančius svarų. Milžiniškas spaudimas, lydymas karščio ir cirkuliuojančios energijos praradimo, vis labiau ir

labiau artino bazinių materialių dalelių orbitas vieną prie kitos tol, kol jos dabar visiškai priartėjo prie elektroninio kondensavimo būvio. Šitas vėsimo ir susitraukimo procesas gali tęstis iki ultimatoninio kondensavimosi ribinio ir kritinio sproginimo taško.

41:3.7 (459.1) Dauguma gigantiškų saulių yra santykinai jaunos; dauguma liliputų žvaigždžių yra senos, bet nevisos. Koliziniai liliputai gali būti labai jauni ir gali žerėti intensyvia balta šviesa, niekada nepažinę pirminės raudonos stadijos, būdingos jaunam švytėjimui. Tiek labai jaunos, tiek labai senos saulės paprastai švyti rausvu spindesiu. Geltonas atspalvis rodo vidutinę jaunystę ar priartėjimą prie seno amžiaus, bet spindinti balta šviesa liudija tvirtą ir ilgalaikį suaugusiojo gyvenimą.

41:3.8 (459.2) Nors bręstančios žvaigždės per pulsuojančią fazę nepereina, bent jau taip, kad galima būtų matyti, tai žiūrėdami į erdvę, jūs galite matyti daugelį iš tokių jaunesniųjų žvaigždžių, kurių gigantiškam kvėpavimui susitraukiant ir išsiplečiant reikia nuo dviejų iki septynių dienų tam, kad būtų užbaigtas visas ciklas. Jūsų pačių Saulė vis dar tebeturi silpstantį palikimą iš savosios jaunystės dienų galingų išsiplėtimų, bet šitas periodas pailgėjo nuo ankstesnių trijų su puse dienos pulsavimo iki šiandieninių vienuolikos su puse metų saulės dėmių ciklą.

41:3.9 (459.3) Žvaigždžių ryškumo kitimas turi įvairią kilmę. Kai kurių dvigubų žvaigždžių išsiplėtimai, sukelti smarkiai besikeičiančių atstumų, kada šie du kūnai aplink skrieja savo orbitomis, taip pat sukelia periodiškus šviesos pulsavimus. Šitie gravitacijos pasikeitimai sukuria reguliarius ir pasikartojančius blyksnius, tiesiog taip, kaip energijos-

materijos didėjanti sanakaupa sugaudama paviršiuje meteorus sukeltų santykinai staigų šviesos blyksnį, kuris greitai sumažėtų iki tai saulei normalaus ryškumo. Kartais saulė sugauna meteorų srovę tokioje linijoje, kuri turi sumažintą pasipriešinimą gravitacijai, o kartais žvaigždžių blyksnius sukelia susidūrimai, bet didžioji dauguma tokių reiškinių būna dėl vidinio pulsavimo.

41:3.10 (459.4) Vienoje besikeičiančių žvaigždžių grupėje šviesos svyravimo periodas tiesiogiai priklauso nuo jų ryškumo, ir šito fakto žinojimas astronomams suteikia galimybę tokias saules panaudoti kaip visatos švyturius ar tikslius matavimo taškus, toliau tiriant toli nutolusių žvaigždžių grupes. Šituo metodu įmanoma kuo tiksliausiai išmatuoti žvaigždėtus atstumus daugiau negu iki vieno milijono šviesmečių. Geresni erdvės matavimo būdai ir pagerinta teleskopinė technika leis kada nors daugiau atskleisti tuos dešimt Orvontono supervisatos didžiųjų skyrių; iš šitų milžiniškų sektorių bent jau aštuonis jų atpažinsite kaip didžiules ir visiškai simetriškas žvaigždžių grupes.

4. Saulės tankis

41:4.1 (459.5) Jūsų Saulės masė yra šiek tiek didesnė negu yra apskaičiavę jūsų fizikai, kurie nustatė, kad jos masė yra apie du oktilijonai (2×10^{27}) tonų. Dabar ji yra pusiaukelėje tarp tankiausių ir labiausiai išretėjusių saulių, turinti vieno su puse karto didesnę negu vandens tankį. Bet jūsų Saulė nėra nei skysta, nei kieta—ji yra dujinė—ir tai yra tiesa, nepaisant to, jog sunku paaiškinti, kaip dujinė materija gali pasiekti tokį ir net daug didesnę tankį.

41:4.2 (459.6) Dujinis, skystas, ir kietas būviai yra atominio-molėkulinio ryšio dalykai, bet tankis yra erdvės ir masės santykis. Tankis kinta tiesiog proporcingai masės kiekiui erdvėje ir atvirkščiai proporcingai erdvės kiekiui masėje, erdvės kiekiui tarp materijos centrinių branduolių ir tų dalelių, kurios skrieja aplink šituos centrus lygiai taip, kaip ir erdvės kiekiui tokių materialių dalelių viduje.

41:4.3 (459.7) Vėstančios žvaigždės fiziškai gali būti dujinės ir tuo pačiu metu milžiniško tankio. Jūs nesate susipažinę su saulės *superdujomis*, bet šitos ir kitos neįprastos materijos formos paaiškina, kaip net ir nekietos saulės gali pasiekti tokį tankį, kuris prilygsta geležiai—maždaug tokiam pačiam, kaip Urantijos—ir vis tiek likti labai karšto dujinio būvio ir toliau veikti kaip saulės. Šitose tankiose superdujose atomai yra ypatingai maži; juose yra mažai elektronų. Tokios saulės taip pat yra praradusios didelę dalį savo laisvų ultimatoninių energijos atsargų.

41:4.4 (460.1) Viena iš netoli jūsų esančių saulių, kuri egzistavimą pradėjo beveik su tokia pačia mase, kaip ir jūsų Saulės, dabar susitraukė beveik iki Urantijos dydžio, tapusi keturiasdešimt tūkstančių kartų tankesne už jūsų Saulę. Šito karšto-šalto dujinio-kieto kūno svoris yra maždaug viena tona kubiniame colyje. Ir vis tiek šita saulė šviečia blyškiu rausvu spindesiu, mirstančio šviesos monarcho nusenusi rusenimu.

41:4.5 (460.2) Tačiau dauguma saulių nėra tokios tankios. Viena iš jūsų artimesnių kaimynių turi tiksliai tokį patį tankį, koks yra jūsų atmosferos tankis jūros lygyje. Jeigu jūs atsidurtumėte šitos saulės viduje, tai nesugebėtumėte pamatyti nieko. Ir jeigu netrukdytų temperatūra, tai jūs galėtumėte įsiskverbti į

daugumą saulių, kurios mirga naktiniame danguje, ir nepamatytumėte materijos daugiau negu jos jaučiate savo žemiškų gyvenamųjų kambarių ore.

41:4.6 (460.3) Masyvi Veluntijos saulė, viena didžiausių Orvontone, turi tankį, prilygstantį Urantijos atmosferos tankio tikrai vienai tūkstantajai daliai. Jeigu jos sudėtis būtų panaši į jūsų atmosferos ir nebūtų superkaršta, tai ji būtų toks vakuumas, jog žmogiškosios būtybės greitai užtrokštų, jeigu jos būtų viduje ar virš jos.

41:4.7 (460.4) Kito iš Orvontono gigantų temperatūra paviršiuje yra šiek tiek žemesnė negu trys tūkstančiai laipsnių. Jo skersmuo yra daugiau negu trys šimtai milijonų mylių—užtektinai vietos, kad sutalpintų jūsų Saulę ir dabartinę žemės orbitą. Ir vis tik, nepaisant šito milžiniško savo dydžio, už jūsų saulę didesnio daugiau negu keturiasdešimt milijonų kartų, jo masė yra didesnė tik apie trisdešimt kartų. Šitos milžiniškos saulės turi išsikišimus, kurie beveik siekia vienas kitą.

5. Saulės radiacija

41:5.1 (460.5) Tai, kad erdvės saulės nėra labai tankios, patvirtina išleidžiamų šviesos energijų pastovios srovės. Per didelis tankumas sulaikytų šviesą nepralaidumu tol, kol šviesos energijos spaudimas pasiektų sprogo tašką. Saulės viduje yra milžiniškas šviesos ar dujų spaudimas, kuris gali sukelti tokį energijos srovės išspjovimą, kuris prasiskverbtų į erdvę per milijonų milijonus mylių tam, kad energizuotų, apšviestų, ir sušildytų tolimas planetas. Penkiolikos pėdų storio paviršiaus, turinčio Urantijos tankį, užtektų efektyviai sustabdyti visų rentgeno spindulių ir šviesos energijų išsiveržimą iš saulės tol,

kol vidinis besikaupiančių energijų augantis spaudimas, atsirandantis iš atomo skilimo, nugalėtų gravitaciją dėl milžiniško sprogo į išorę.

41:5.2 (460.6) Šviesa, varančiųjų į priekį dujų akivaizdoje, yra labai sprogi, kada esant aukštai temperatūrai ją sulaiko nepraleidžiančios sienos. Šviesa yra reali. Taip, kaip energiją ir galingumą jūs vertinate savo pasaulyje, tai saulės šviesa būtų ekonomiškai net ir mokant milijoną dolerių už svarą.

41:5.3 (460.7) Jūsų saulės vidus yra didžiulis rentgeno spindulių generatorius. Saulės iš vidaus palaiko nenutrūkstantis šitų galingų išsiveržimų bombardavimas.

41:5.4 (460.8) Daugiau negu pusės milijono metų reikia rentgeno spindulio sužadintam elektronui tam, kad jis prasiskverbtų iš vidutinio dydžio saulės paties centro iki jos paviršiaus, nuo kur jis pradeda kelionę į erdvę, galbūt tam, kad sušildytų apgyvendintą planetą, kad būtų sugautas meteoro, kad dalyvautų atomo susidaryme, kad būtų pritrauktas labai smarkiai įkrautos erdvės juodosios salos, arba kad užbaigtų savo erdvės skrydį, paskutinį kartą panirdamas į saulės, kuri yra panaši į tą saulę, iš kurios jis ir atsirado, paviršių.

41:5.5 (461.1) Saulės vidaus rentgeno spinduliai suteikia labai karšties ir sužadintiems elektronams tokią įkrovą, kurios energijos pakanka tam, kad elektronai būtų nešami per erdvę, pro sutinkamos materijos sulaikančius poveikius ir, nepaisant į šalį kreipiančių gravitacinių traukimų, į tolimų sistemų tolimiausias sferas. Šios galingos skriejimo greičio energijos, reikalingos tam, kad būtų nugalėta saulės trauka, pakanka tam, kad būtų užtikrintas saulės spindulio keliavimas tolyn

nepakitusiu greičiu tol, kol jis susidurs su didžiulėmis materijos masėmis; tuomet jis yra greitai transformuojamas į karštį išlaisvinant kitas energijas.

41:5.6 (461.2) Energija, nesvarbu ar tai būtų šviesa, ar kitos formos, savo skrydyje per erdvę juda tiesiai į priekį. Materialiosios egzistencijos realios dalelytės keliauja erdve kaip šūvių papliūpa. Jos skrieja tiesia ir nepertraukiama linija ar procesija, išskyrus tada, kada jas paveikia galingesnės jėgos, ir išskyrus tada, kada jos visada paklūsta linijinės gravitacijos traukai, kuri yra neatskiriama nuo materialios masės, ir Rojaus Salos žiedinės gravitacijos buvimui.

41:5.7 (461.3) Gali atrodyti, jog saulės energija yra varoma bangomis, bet taip yra dėl tuo pačiu metu egzistuojančių ir skirtingų poveikių. Organizuotos energijos konkreti forma sklinda ne bangomis, bet tiesiomis linijomis. Jėgos-energijos antrosios ar trečiosios formos buvimas gali sukelti tokį *vaizdinį*, jog stebima srovė keliauja banguojančia formuote, lygiai taip, kaip pliaupiant liūčiai su stipriu vėju kartais atrodo, jog vanduo krenta plačiomis juostomis ar leidžiasi bangomis. Lietaus lašai krenta nepertraukiamos procesijos tiesia linija, bet vėjo poveikis yra toks, jog suteikia vandens plačių juostų ar lietaus lašų bangų matomą vaizdą.

41:5.8 (461.4) Tam tikrų antrinių ir kitų neatskleistų energijų veikimas, esantis jūsų vietinės visatos erdvės regionuose, yra toks, jog atrodo, kad saulės šviesos išsiveržimai sukuria tam tikrus banguojančius reiškinius, ir taip pat atrodo, kad jie yra suskaidomi į konkretaus ilgio ir svorio be galo smulkias porcijas. Ir, praktiškai mąstant, taip būtent ir vyksta. Vargu ar jūs galėtumėte pasiekti geresnį šviesos elgesio supratimą iki to

meto, kada įgausite aiškesnę sampratą apie įvairių erdvės jėgų ir saulės energijų, veikiančių Nebadono erdvės regionuose, tarpusavio veikimą ir tarpusavio ryšius. Jūsų dabartinis susipainiojimas taip pat yra ir dėl to, kad ne iki galo suvokiate šią problemą, nes ji apima pagrindinės visatos asmenės ir neasmenės kontrolės tarpusavyje susietas veiklas—Bendrai Veikiančiojo ir Beribio Absoliuto buvimą, veikimą, ir koordinavimą.

6. Kalcis — keliauninkas erdvėje

^{41:6.1 (461.5)} Iššifruojant spektro reiškinius, reikėtų prisiminti, jog erdvė nėra tuščia; jog šviesą, keliaujančią erdve, kartais modifikuoja įvairios energijos ir materijos formos, kurios cirkuliuoja visoje organizuotoje erdvėje. Kai kurios iš linijų, rodančių nežinomą materiją, kurios atsiranda jūsų saulės spektre, yra dėl to, jog yra modifikuoti tie gerai žinomi elementai, kurie suskaldyti skrajoja po visą erdvę kaip saulės elementų mūšių aršių susidūrimų atominės aukos. Šitie klajojantys vieniši apleistieji, ypač natris ir kalcis, persmelkia erdvę.

^{41:6.2 (461.6)} Kalcis, iš tikrųjų, yra pagrindinis erdvę persmelkiantis materialus elementas visame Orvontone. Mūsų visą supervisatą nusėja mažiausios akmens dulkelės. Akmuo tiesiogine prasme yra pagrindinė statybinė medžiaga planetoms ir erdvės sferoms. Kosminis debesis, didžioji erdvės paklodė, susideda didžiausia dalimi iš modifikuotų kalcio atomų. Akmens atomas yra vienas iš labiausiai paplitusių ir atspariausių elementų. Jis ne tik atlaiko saulės jonizaciją—skilimą—bet išlieka nepakitęs net ir po griaunančių rentgeno spindulių bombardavimo ir po saulės aukštos temperatūros

poveikio. Kalcis turi tokią individualybę ir tokį ilgaamžiškumą, kurie pranoksta visas labiau paplitusias materijos formas.

^{41:6.3 (462.1)} Kaip jūsų fizikai yra įtarę, šituos saulės pažeistus kalcio likučius tiesiogine prasme įvairiais atstumais neša šviesos spinduliai, ir šitokiu būdu jų platus paskleidimas po visą erdvę yra labai smarkiai palengvinamas. Natrio atomas, po tam tikrų modifikacijų, taip pat pajėgus judėti pasinaudodamas šviesos ir energijos pagalba. Kalcio ypatingas vikrumas dar labiau kelia susižavėjimą, kadangi šitas elementas turi beveik dvigubai didesnę masę už natrio. Kalcis prasiskverbia per vietinę erdvę dėl to, kad jis ištrūksta iš saulės fotosferos pakeistos formos, tiesiogine prasme jodamas ant išsiveržiančių į išorę saulės spindulių. Iš visų saulės elementų kalcis, nepaisant jo santykinio masyvumo—talpinančio dvidešimt besisukančių elektronų—sėkmingiausiai išsiveržia iš saulės vidaus į erdvės sferas. Tai paaiškina, kodėl ant saulės yra kalcio sluoksnis, dujinis akmenų paviršius, turintis šešių tūkstančių mylių storį; ir tai yra nepaisant to fakto, jog devyniolika lengvesnių elementų, ir daugybė sunkesnių elementų, yra po juo.

^{41:6.4 (462.2)} Esant saulės temperatūrai kalcis yra aktyvus ir kintantis elementas. Akmens atomas turi du judrius ir silpnai sujungtus elektronus dviejose išorinėse elektronų grandinėse, kurios yra labai arti viena kitos. Atominės kovos pačioje pradžioje jis praranda savo išorinį elektroną; po šito devynioliktuoju elektronu jis ima meistriškai žongliuoti pirmyn ir atgal tarp elektronų skriejimo devynioliktosios ir dvidešimtosios grandinių. Šitą devynioliktąjį elektroną mėtant pirmyn ir atgal tarp savo orbitos ir savo prarasto kompaniono

orbitos daugiau negu dvidešimt penkis tūkstančius kartų per sekundę, deformuotas akmens atomas iš dalies gali nugalėti gravitaciją ir tokiu būdu sėkmingai išskirti su atsirandančiomis šviesos ir energijos srovėmis, saulės spinduliais, į laisvę ir į kelionę. Šitas kalcio atomas išorėn juda besikartojančių į priekį varančiųjų trukčiojimų dėka, saulės spindulį sugaudamas ir paleisdamas maždaug dvidešimt penkis tūkstančius kartų per kiekvieną sekundę. Ir štai kodėl akmuo yra erdvės pasaulių pagrindinis komponentas. Kalcis yra labiausiai prityręs bėglys iš saulės kalėjimo.

^{41:6.5 (462.3)} Šito akrobatinio kalcio elektrono judrumą parodo tas faktas, jog tuomet, kai karštų saulės jėgų rentgeno spindulių jis yra mėtomas į aukštesnės orbitos žiedą, tai šioje orbitoje jis pasilieka tiktai apie vieną milijoninę sekundės dalį; bet prieš tai, kada atomo branduolio elektrinės traukos galia įtraukia jį atgal į savo orbitą, jis sugeba užbaigti vieną milijoną apsisukimų aplink atominį centrą.

^{41:6.6 (462.4)} Jūsų saulė išsiskyrė su milžinišku savo kalcio kiekiu, didžiausius kiekius praradusi tuo laikotarpiu, kada vyko jos konvulsiniai išsiveržimai, sąsajoje su saulės sistemos susidarymu. Dabar didelė dalis kalcio yra saulės išoriniame apvalkale.

^{41:6.7 (462.5)} Reikėtų prisiminti tai, jog spektro analizė parodo tiktai saulės paviršiaus sudėtį. Pavyzdžiui: Saulės spektras rodo daug geležies linijų, bet geležis nėra pagrindinis elementas saulėje. Šitas reiškiny yra beveik visiškai dėl saulės paviršiaus dabartinės temperatūros, šiek tiek žemesnės negu 6.000 laipsnių, šitoji temperatūra yra labai palanki geležies spektro registravimui.

7. Saulės energijos šaltiniai

41:7.1 (463.1) Daugelio saulių, net ir jūsų saulės, vidinė temperatūra yra daug aukštesnė negu įprasta manyti. Saulės viduje iš esmės neegzistuoja pilnų atomų, jie visi yra daugiau ar mažiau suskaldyti intensyvaus rentgeno spindulių bombardavimo, kuris yra būdingas tokioms aukštoms temperatūroms. Nepriklausomai nuo to, kaip materialūs elementai gali atrodyti saulės išoriniuose sluoksniuose, bet viduje jie yra sudaryti panašiai dėl griaujančiųjų rentgeno spindulių skaidomojo poveiko. Rentgeno spindulys yra didis atominės egzistencijos sulygintojas.

41:7.2 (463.2) Jūsų saulės paviršiaus temperatūra yra beveik 6.000 laipsnių, bet ji greitai auga skverbiantis į saulės vidų, kol pasiekia neįtikėtiną beveik 35.000.000 laipsnių aukščiausią ribą centriniuose regionuose. (Visos šitos temperatūros yra pagal jūsų Farenheito skalę.)

41:7.3 (463.3) Visi šitie reiškiniai rodo milžinišką energijos išsiskyrimą, o saulės energijos šaltiniai, išvardinti pagal jų svarbą, yra tokie:

41:7.4 (463.4) 1. Atomų ir, galiausiai, elektronų sugriovimas.

41:7.5 (463.5) 2. Elementų transmutacija, įskaitant ir šitokiu būdu išlaisvintą energiją radioaktyviąją grupę.

41:7.6 (463.6) 3. Kai kurių visuotinių erdvės energijų sukaupimas ir perdavimas.

41:7.7 (463.7) 4. Erdvės materija ir meteoritai, kurie nenutrūkstamai neria į degančias saules.

41:7.8 (463.8) 5. Saulės susitraukimas; saulės vėsimas ir dėl to vykstantis susitraukimas sukuria energiją ir karštį, kurie kartais būna didesni už tą energiją, kurią suteikia erdvės materija.

41:7.9 (463.9) 6. Gravitacijos veikimas aukštose temperatūrose grandinėje esančią tam tikrą jėgą transformuoja į spinduliuojamąsias energijas.

41:7.10 (463.10) 7. Susigražinta šviesa ir kita materija, kuri yra įtraukiama atgal į saulę, po to, kai ji buvo palikusi saulę, kartu su kitomis energijomis, kurių kilmė yra už saulės ribų.

41:7.11 (463.11) Egzistuoja reguliuojantis karštų dujų (kartais siekiančių milijonų laipsnių temperatūrą) apvalkalas, kuris apgaubia saulės, ir kuris veikia tam, jog stabilizuotų karščio praradimą ir kitaip užkirstų kelią karščio išsklaidymo pavojingiems svyravimams. Per aktyvųjį saulės gyvenimą vidinė 35.000.000 laipsnių temperatūra išlieka beveik tokia pati, visiškai nepriklausomai nuo išorinės temperatūros progresinio kritimo.

41:7.12 (463.12) Jūs galėtumėte pamėginti įsivaizduoti 35.000.000 laipsnių karštį, kartu su tam tikru gravitacijos spaudimu, kaip elektronų virimo tašką. Esant tokiam spaudimui ir tokiai temperatūrai, visi atomai keičiasi ir suskyla į elektroninius ir kitokius savo protėvinius komponentus; net elektronai ir kitokie ultimatonų junginiai gali būti suskaidyti, bet saulės nesugeba suskaidyti ultimatonų.

41:7.13 (463.13) Tokios saulės temperatūros veikia tam, kad milžiniškai pagreintų ultimatus ir elektronus, iš pastarųjų bent jau tokius, kurie ir toliau egzistuoja tokiomis sąlygomis.

Jūs suprasite, ką reiškia aukšta temperatūra greitinant ultimatonų ir elektronų veiklą, kada akimirksniškai susimąstysite, jog paprasto vandens viename laše yra daugiau negu vienas milijardas trilijonų atomų. Tai yra tokia energija, turinti daugiau negu vieną šimtą arklio galių, nenutrūkstamai skleidžiama dvejus metus. Viso karščio, kurį dabar skleidžia saulės sistemos saulė kiekvieną sekundę, užtektų tam, kad per vieną sekundę būtų užvirintas visas vanduo, esantis visuose Urantijos vandenynuose.

^{41:7.14 (464.1)} Tikrai tos saulės, kurios veikia visatos energijos pagrindinių srovių tiesioginiuose kanaluose, gali šviesti amžinai. Tokių saulių žaizdrai dega neribotą laiką, sugebėdami savo materialius nuostolius atstatyti iš erdvės-jėgos ir analogiškos cirkuliuojančios energijos įplaukų. Tačiau žvaigždės, esančios toli nuo šitų pagrindinių pakrovimo kanalų, yra pasmerktos tam, jog energiją išseikvotų—palaipsniui atvėsdamos ir galiausiai išdegdamos.

^{41:7.15 (464.2)} Tokias mirusias ar mirstančias saules gali atgaivinti susidūrimo poveikis arba jas iš naujo gali pakrauti kai kurios nespindinčios energetinės erdvės salos arba traukos dėka pavogdamos netoli esančias mažesnes saules ar sistemas. Didžioji dauguma mirusių saulių bus atgaivintos šitais ar kitokiais evoliuciniais metodais. Tos, kurios galiausiai nebebus šitokiu būdu iš naujo pakrautos, yra pasmerktos suirti dėl masės sprogimo, kada gravitacinis kondensavimasis pasieks energijos spaudimo kritinį ultimatoninio kondensavimosi lygį. Tokios nykstančios saulės šitokiu būdu tampa rečiausios formos energija, nuostabiai tinkama tam, kad energizuotų kitas, palankesnėje padėtyje esančias saules.

8. Saulės energijos reakcijos

41:8.1 (464.3) Tose saulėse, kurios yra erdvės energetinių kanalų grandinėse, saulės energiją išlaisvina įvairios sudėtinių branduolinių reakcijų grandinės, iš kurių labiausiai paplitusi yra vandenilio-anglies-helio reakcija. Šitos metamorfozės metu, anglis veikia kaip energijos katalizatorius, kadangi šitas procesas vandenilį paverčiant į helį, jokių būdu jo nepakeičia. Esant tam tikroms aukštos temperatūros sąlygoms vandenilis įsiskverbia į anglies branduolius. Kadangi anglis gali išlaikyti ne daugiau kaip keturis tokius protonus, tai kada yra pasiekiamas toks prisotinimo būvis, tada anglis pradeda paleisti protonus taip greitai, kaip greitai atsiranda nauji protonai. Šitos reakcijos metu į vidų įskriejančios vandenilio dalelės tolyn pasklinda kaip helio atomas.

41:8.2 (464.4) Vandenilio turinio sumažėjimas padidina saulės ryškumą. Tose saulėse, kurios yra pasmerktos išdegimui, spindėjimo viršūnė yra pasiekama vandenilio išsekimo taške. Šią tašką pasiekus, spindėjimą palaiko dėl to atsirandantis gravitacinis suspaudimo procesas. Galiausiai tokia žvaigždė taps vadinamuoju baltuoju nykštuku, labai suspausta sfera.

41:8.3 (464.5) Didžiulėse saulėse—mažuose apskritiminiuose ūkuose—kada yra išsekvojamas vandenilis ir kada prasideda gravitacinis suspaudimas, jeigu toks kūnas nėra pakankamai neskaidrus, kad palaikytų vidinį spaudimą kaip atramą išoriniams dujų regionams, tada įvyksta staigus suirimas. Gravitaciniai-elektriniai pasikeitimai sukuria didžiausias gausybes nedidelių dalelių, neturinčių elektrinio potencialo, ir tokios dalelės lengvai išsivaduoja iš saulės vidaus, šitokiu

būdu sukeldamos gigantiškos saulės suirimą per keletą dienų. Būtent šitų “bėglių dalelių” tokia emigracija sukėlė milžiniškos novos iš Andromedos ūko sunykimą maždaug prieš penkiasdešimt metų. Šitas didžiulis žvaigždinis kūnas suiro per keliasdešimt minučių Urantijos laiku.

41:8.4 (464.6) Kaip taisyklė, išspaustos materijos didžiulis kiekis toliau egzistuoja prie vėstančios saulės likučių kaip ūkų dujų didžiuliai debesys. Ir visa tai paaiškina, kaip atsiranda didelė dalis netaisyklingos formos ūkų tipų, tokių kaip Krabo ūkas, kuris susidarė maždaug prieš devynis šimtus metų ir kuris vis dar tebedemonstruoja motininę sferą kaip vienišą žvaigždę netoli šito netaisyklingo ūko masės centro.

9. Saulės stabilumas

41:9.1 (465.1) Didesnės saulės savo elektronams turi tokią gravitacinę kontrolę, jog šviesa išsiveržia tikrai galingų rentgeno spindulių pagalba. Šitie spinduliai padėjėjai persmelkia visą erdvę, ir yra susiję su energijos bazinių ultimatoninių susivienijimų palaikymu. Didžiuliai energijos nuostoliai ankstyvosiomis saulės dienomis, po to, kada yra pasiekama aukščiausia temperatūra—daugiau kaip 35.000.000 laipsnių—yra ne dėl to, jog išsiveržia šviesa, bet daugiau dėl ultimatoninio nutekėjimo. Šitos ultimatonų energijos išsiveržia išorėn į erdvę, kad įsitrauktų į elektroninių susivienijimų ir energijos materializavimo jaudinantį procesą, kaip tikras energetinis sprogimas saulės jaunystės laikais.

41:9.2 (465.2) Atomus ir elektronus veikia gravitacija. Vietinė gravitacija, materialaus traukimo tarpusavio įtaka, ultimatonų *neveikia*, bet jie visiškai paklūsta absoliučiai arba Rojaus

gravitacijai, visatų visatos visuotinio ir amžinojo apskritimo kryptims, skriejimui. Ultimatinė energija nepaklūsta netolimų ar tolimų materialių masių linijinei arba tiesioginei gravitacinei traukai, bet ji amžinai iš tikrųjų skrieja tiksliai pagal toli nusidriekiančios kūrinijos didžiosios elipsės grandinę.

41:9.3 (465.3) Kiekvienais metais jūsų pačių saulės centras išspinduliuoja beveik vieną šimtą milijardų tonų realios materijos, tuo tarpu gigantiškos saulės praranda milžinišką materijos kiekį per savo ankstyvąjį augimą, per pirmąjį milijardą metų. Saulės gyvenimas tampa pastovus po to, kada viduje pasiekama maksimali temperatūra ir kada pradama atplaiduoti ikeatomines energijas. Ir būtent šituo kritiniu momentu didesnės saulės ima traukulingai pulsuoti.

41:9.4 (465.4) Saulės stabilumas visiškai priklauso nuo pusiausvyros tarp gravitacijos-karščio varžymosi—milžiniško spaudimo, kurį atsveria neįsivaizduojama temperatūra. Dujų elastingumas saulių viduje paremia įvairių medžiagų viršutinius sluoksnius, ir kada gravitacija ir karštis yra pusiausvyros būsenoje, tada išorinių medžiagų svoris tiksliai prilgsta apačioje esančių ir vidinių dujų temperatūros spaudimui. Daugelyje jaunesniųjų žvaigždžių toliau vykstantis gravitacinis kondensavimasis sukelia visą laiką aukštėjančią vidinę temperatūrą, o vidiniam karščiui kylant, superdujinių vėjų vidinių rentgeno spindulių spaudimas tampa toks didžiulis, jog, dėl išcentrinio judėjimo, saulė pradeda išmesti į erdvę savo išorinius sluoksnius, tokiu būdu atstatydama pažeistą pusiausvyrą tarp gravitacijos ir karščio.

^{41:9.5 (465.5)} Jūsų saulė jau seniai yra pasiekusi santykinę pusiausvyrą tarp savo išsiplėtimo ir susitraukimo ciklą, tų neramumų, kurie sukelia daugelio jaunesniųjų žvaigždžių milžiniškus pulsavimus. Dabar jūsų saulė baigia savo šeštojo milijardo metus. Šiuo metu ji veikia pačiu ekonomiškiausiu periodu. Tokiu, kaip dabartinis jos veiksmingumas, ji dar švies daugiau negu dvidešimt penkis milijardus metų. Ji tikriausiai patirs iš dalies veiksmingą nuosmukio periodą tol, kol tęsis jos jaunystės ir stabilizuoto veikimo sujungti periodai.

10. Apgyvendintų pasaulių kilmė

^{41:10.1 (465.6)} Kai kurios iš besikeičiančio ryškumo žvaigždžių, maksimalaus pulsavimo būsenoje arba netoli tokios būsenos, dabar kuria pagalbines sistemas, didelė jų dalis galiausiai bus tokios pačios, kaip ir jūsų saulė ir aplink ją skriejančios planetos. Jūsų saulė buvo kaip tik tokio galingo pulsavimo būsenoje, kada masyvi Angonos sistema priskriejo arti, ir saulės išorinis paviršius pradėjo išsviesti tikras materijos sroves ištisines juostas. Su nuolat didėjančia jėga tai tęsėsi tol, kol buvo priartėta kiek įmanoma greta, kada buvo pasiekta saulės sukibimo riba ir kada buvo išsviesta smailėjantį pirmagalį turinti milžiniška materijos masė, saulės sistemos protėvis. Panašiomis aplinkybėmis traukiančiojo kūno kuo arčiausias priartėjimas kartais pritraukia ištisas planetas, net ketvirtadalį ar trečdalį saulės. Šitie stambūs išstūmimai formuoja tam tikrus ypatingus debesimis apgaubtus pasaulių tipus, sferas, labai panašias į Jupiterį ir Saturną.

^{41:10.2 (466.1)} Tačiau didžioji dauguma saulės sistemų turi visiškai kitokią kilmę negu jūsų saulės sistema, ir tai yra tiesa net ir dėl tų sistemų, kurios buvo sukurtos gravitacijos potvyniniu

metodu. Bet nesvarbu, koku būdu yra sukurtas pasaulis, gravitacija visada sukuria saulės sistemos tipo kūrinį: tai yra, centrinę saulę arba juodąją salą su planetomis, palydovais, palydovų palydovais, ir meteoritais.

41:10.3 (466.2) Atskirų pasaulių fizinius aspektus didele dalimi nulemia kilmės būdas, astronominė padėtis, ir fizinė aplinka. Amžius, dydis, sukimosi greitis, ir judėjimo greitis erdvėje taip pat yra nulemiantys faktoriai. Pasauliams, kilusiems tiek dėl dujų susitraukimo, tiek dėl kietos masės padidėjimo, yra būdingi kalnai, o per savo egzistavimo ankstyvąjį laikotarpį, kada pasauliai nėra per daug maži, jiems yra būdingi vanduo ir oras. Pasauliai, susiformavę skaidantis besilydančiai masei ir iš susidūrimų, kartais neturi ilgų kalnų grandinių.

41:10.4 (466.3) Per šitų visų naujų pasaulių ankstyvuosius amžius žemės drebjimai yra dažni, ir jiems visiems yra būdingi didžiuliai fiziniai kataklizmai; ypač tai pasakytina apie sferas, kilusias dėl dujų susitraukimo, apie pasaulius, atsiradusius iš milžiniškų ūkinių žiedų, kurie liko po ankstyvo kai kurių atskirų saulių susispaudimo ir susitraukimo. Planetos, turinčios dvigubą kilmę, tokios, kaip Urantija, patiria mažiau grėsmingą ir audringą jaunystės laikotarpį. Net ir tokiu atveju, jūsų pasaulis patyrė galingų sukrėtimų ankstyvąją fazę, kurią apibūdina ugnikalniai, žemės drebjimai, potvyniai, ir siaubingos audros.

41:10.5 (466.4) Urantija yra santykinai izoliuotas pasaulis Satanijos pakraštyje, jūsų saulės sistema, su viena išimtimi, yra labiausia nutolusi nuo Jerusemo, tuo tarpu pati Satanija, išskyrus dar vieną sistemą, yra pati kraštinė Norlatiadeko sistema, o šitas žvaigždynas dabar kerta Nebadono išorinį kraštą. Jūs iš tiesų

buvote tarp pačių mažiausiųjų visoje kūrinijoje tol, kol Mykolo savęs padovanojimas jūsų planetą iškėlė į garbės ir didingo susidomėjimo visatoje padėtį. Kartais paskutinis būna pirmasis, tuo tarpu tikrai mažiausias tampa didingiausiu.

41:10.6 (466.5) [Pateikta Archangelo, bendradarbiaujant su Nebadono Energijos Centrų Vadovu.]

42 Dokumentas. Energija — protas ir materija

42:0.1 (467.1) VISATOS pagrindas yra materialus ta prasme, jog energija yra visos egzistencijos bazė, ir grynąją energiją valdo Visuotinis Tėvas. Jėga, energija, yra tas vienintelis dalykas, kuris stovi kaip amžinasis monumentas, demonstruodamas ir įrodydamas Visuotinio Absoliuto egzistavimą ir buvimą. Šita milžiniška energijos srovė, sklindanti iš Rojaus Buvimų, niekada nebuvo nutrūkusi, niekada nebuvo sustojusi; niekada nėra buvę pertraukos begaliniame rėmime.

42:0.2 (467.2) Visatos energijos manipuliavimas visą laiką vyksta sutinkamai su Visuotinio Tėvo asmenine valia ir visaišminčiais mandatais. Šią pasireiškiančios energijos ir cirkuliuojančios energijos asmeninį valdymą modifikuoja Amžinojo Sūnaus lygiaverčiai veiksmai ir sprendimai, o taip pat Sūnaus ir Tėvo suvienyti tikslai, kuriuos įgyvendina Bendrai Veikiantysis. Šitos dieviškosios būtybės veikia asmeniškai ir kaip individai; jos taip pat veikia per asmenis ir galias beveik beribio skaičiaus pavaldinių, kurių kiekvienas skirtingai išreiškia amžinąjį ir dieviškąjį tikslą visatų visatoje. Bet šitos funkcinės ir laikinos dieviškosios galios modifikacijos ar transmutacijos jokių būdu nesumažina tokio teiginio tiesos, jog visą jėgą-energiją galutinai valdo asmenis Dievas, gyvenantis visų daiktų centre.

1. Rojaus jėgos ir energijos

42:1.1 (467.3) Visatos pagrindas yra materialus, bet gyvybės esmė yra dvasinė. Dvasių Tėvas taip pat yra visatų protėvis; Pirminio Sūnaus amžinasis Tėvas taip pat yra pirminio modelio, Rojaus Salos, amžinybės šaltinis.

42:1.2 (467.4) Materija—energija—nes jos yra ne kas kita, kaip tos pačios kosminės tikrovės skirtingi pasireiškimai, kadangi visatos reiškinyje yra neatskiriamas nuo Visuotinio Tėvo. “Iš jo susideda visi daiktai.” Gali pasirodyti, jog materija išreiškia vidinę energiją ir demonstruoja savyje talpinamas galias, bet gravitacinės linijos, esančios tose energijose, kurios yra susijusios su visais šiais fiziniais reiškiniais, atsiranda iš, ir priklauso nuo, Rojaus. Ultimatonas, pirminė matuojama energijos forma, Rojų turi kaip savo branduolį.

42:1.3 (467.5) Yra tokia energijos forma, nežinoma Urantijoje, kuri yra natūrali materijoje ir kuri yra visuotinėje erdvėje. Kada šitas atradimas bus pagaliau padarytas, tada tikrai fizikai pajus, kad jie įminė, beveik bent jau, materijos paslaptį. Ir tuo jie bus tikrai vienu žingsniu priartėję prie Kūrėjo; tuo bus tikrai įvaldę dar vieną dieviškojo metodo aspektą; bet jokių būdu jie nebus suradę Dievo, taip pat jie tikrai nebus nustatę materijos egzistencijos ar natūralių dėsnių veikimo be Rojaus kosminio metodo ir be motyvuojančio Visuotinio Tėvo tikslo.

42:1.4 (468.1) Net ir po dar didesnės pažangos ir tolimesniųjų atradimų, po to, kada Urantija milžiniškai pažengs tolyn į priekį, lyginant su dabartinėmis žiniomis, nors jūs ir turėtumėte pasiekti materijos elektrinių vienetų energetinių apsisukimų kontrolę tokiu laipsniu, kad keistumėte jų fizinius

pasireiškimus—net ir po visos tokios įmanomos pažangos, mokslininkai tikrai amžinai liks bejėgiai, kad sukurtų bent vieną materijos atomą arba sukurtų bent vieną energijos kvantą, arba prie materijos kada nors pridėtų tai, ką mes vadiname gyvybe.

42:1.5 (468.2) Energijos sukūrimas ir gyvybės padovanojimas yra Visuotinio Tėvo ir jo partnerių Kūrėjų asmenybių išimtinės teisės. Energijos ir gyvybės upė yra nenutrūkstamas išliejimas iš Dievybių, visuotinė ir suvienyta Rojaus jėgos srovė, pasklindanti tolyn po visą erdvę. Šita dieviškoji energija persmelkia visą kūriniją. Jėgos organizatoriai inicijuoja tuos pakeitimus ir sukuria erdvės-jėgos tas modifikacijas, kurios atsiranda energijoje; energijos reguliuotojai transmutuoja energiją į materiją; tokiu būdu gimsta materialūs pasauliai. Gyvybės Nešėjai negyvoje materijoje inicijuoja tokius procesus, ką mes vadiname gyvybe, materialia gyvybe. Morontiniai Energijos Prižiūrėtojai lygiai taip dirba pereinamose sferose tarp materialių ir dvasinių pasaulių. Aukščiausieji dvasiniai Kūrėjai pradeda panašius procesus dieviškosiose energijos formose, ir ten sukuria išmintingos gyvybės aukščiausias dvasines formas.

42:1.6 (468.3) Energija išteka iš Rojaus, sumodeliuota pagal dieviškąją tvarką. Energija—grynoji energija—turi dieviškosios organizacijos prigimtį; ji yra sumodeliuota pagal tų trijų Dievų, apjungtų viename, kaip jie veikia visatą visatos būstinėje, panašumą. Ir visa jėga yra įjungta į grandines Rojuje, išeina iš Rojaus Buvimų ir sugrįžta į juos, ir iš esmės yra bepraežastinės Priežasties—Visuotinio Tėvo—pasireiškimas; ir be Tėvo niekas neegzistų, kas iš tikrųjų egzistuoja.

42:1.7 (468.4) Jėga, atsiradusi iš savaime egzistuojančios Dievybės, pati savaime yra amžinai egzistuojanti. Jėga-energija yra nežūstanti, nesunaikinama; šitie Begaliniojo pasireiškimai gali patirti neribotų transmutacijų, begalinių transformacijų, ir amžinų metamorfozių; bet jokia prasme ar laipsniu, net ir mažiausiai įsivaizduojamu laipsniu, tikrai negalėtų ir niekada negalės išnykti. Bet energija, nors ir atsirandanti iš Begaliniojo, nėra pasireiškianti be galo; šiandien suvokiama pagrindinė visata turi išorines ribas.

42:1.8 (468.5) Energija yra amžina, bet nėra begalinė; ji visą laiką reaguoja į Begalybės visaapimančią grybšnę. Amžinai jėga ir energija juda; išėjusios iš Rojaus, jos turi ten sugrįžti; nors amžių amžiai būtų reikalingi tam, jog būtų užbaigta nustatyta grandinė. Kas yra kilęs iš Rojaus Dievybės, to galutinis tikslas gali būti tiktai Rojus arba Dievybės likimas.

42:1.9 (468.6) Ir visa tai patvirtina mūsų tikėjimą, jog visatų visata yra apskritiminė, tam tikra prasme apribota, bet tvarkinga ir toli nusidriekianti. Jeigu būtų ne taip, tuomet anksčiau ar vėliau kuriame nors taške atsirastų energijos sumažėjimo įrodymų. Visi dėsniai, organizacijos, administravimas, ir visatos tyrinėtojų liudijimai—viskas rodo, jog egzistuoja begalinis Dievas, bet, vis dar, ribinė visata, begalinės egzistencijos cirkuliariškumas, yra beveik beribė, bet, vis tik, ribinė, kaip kontrastas begalybei.

2. Visuotinės nedvasinės energetinės sistemos (fizinės energijos)

42:2.1 (469.1) Iš tikrųjų anglų kalboje sunku surasti atitinkamus žodžius, kurie pavadintų ir kurie apibūdintų tuos įvairius jėgos

ir energijos—fizinės, protinės, ar dvasinės—lygius. Šituose pasakojimuose mes iš viso negalime laikytis jūsų priimtų jėgos, energijos, ir galios apibrėžimų. Kalba yra tokia skurdi, jog mes šituos terminus turime vartoti daugeliu reikšmių. Pavyzdžiui, šitame dokumente žodis *energija* yra vartojamas pažymėti visas reiškiningo judesio, veiksmo, ir potencialo fazes ir formas, tuo tarpu žodis *jėga* yra taikomas ikigravitaciniams, o žodis *galia* yra taikomas pogravitaciniams energijos etapams.

42:2.2 (469.2) Tačiau, aš tikrai stengsiuosi sumažinti koncepcinį supainiojimą, patardamas priimti kosminės jėgos, atsirandančios energijos, ir visatos galios—fizinės energijos—tokią klasifikaciją:

42:2.3 (469.3) 1. *Erdvės potencialas*. Tai yra neabejotinas Beribio Absoliuto laisvas buvimas erdvėje. Šitos sąvokos ekstencija žymi visatos jėgos-erdvės potencialą, neatskiriamą nuo Beribio Absoliuto funkcinės visumos, tuo tarpu šitos sąvokos intencija rodo kosminės tikrovės—visatų—visumą, kuri pasklido link amžinybės iš niekada neprasidedančios, niekada nesibaigiančios, niekada nejudančios, niekada nesikeičiančios Rojaus Salos.

42:2.4 (469.4) Tie reiškiniai, kurie yra vietiniai Rojaus žemutinei daliai, galbūt apima absoliučios jėgos buvimo ir veikimo tris zonas: Beribio Absoliuto ašinę zoną, pačios Rojaus Salos zoną, ir tam tikrų neidentifikuotų išlyginančių ir kompensuojančių agentūrų ar funkcijų įsiterpiančią zoną. Šitos trys koncentrinės zonos yra kosminės tikrovės Rojaus ciklo centras.

42:2.5 (469.5) Erdvės potencialas yra ikitikrovė; ji yra Beribio Absoliuto sfera, ir reaguoja tiktai į asmeninį Visuotinio Tėvo

grybšni, nepaisant to, jog atrodo, kad ją gali modifikuoti Pirminių Pagrindinių Jėgos Organizatorių buvimas.

42:2.6 (469.6) Uversoje, erdvės potencialas yra apibūdinamas kaip ABSOLIUTA.

42:2.7 (469.7) 2. *Pirminė jėga.* Ji išreiškia pirmąją bazinį pakeitimą erdvės potenciale ir gali būti Beribio Absoliuto viena iš apatinio Rojaus funkcijų. Mes žinome, jog erdvės buvimas, pasklindantis iš apatinio Rojaus, tam tikru būdu yra modifikuotas, palyginus su į vidų įeinančiu erdvės buvimu. Bet nežiūrint bet kokių tokių galimų ryšių, toji atvirai pripažinta erdvės potencialo transmutacija į pirminę jėgą yra gyvų Rojaus jėgos organizatorių įtampos-buvimo pirminis diferencijuojantis veikimas.

42:2.8 (469.8) Pasyvi ir potenciali jėga tampa aktyvi ir pirminė reaguodama į pasipriešinimą, kurį sukelia Pirminių Atsiradusių Pagrindinių Jėgos Organizatorių buvimas erdvėje. Dabar jėga pereina iš išskirtinai Beribio Absoliuto sferos į tokias valdas, kuriose yra daugialypis reagavimas—reagavimas į tam tikrus pirminius judėjimus, inicijuotus Veiksmo Dievo, ir po šito, į tam tikrus kompensuojamuosius judėjimus, kylančius iš Visuotinio Absoliuto. Pirminė jėga atrodo, jog reaguoja į transcendentinį priežastingumą proporcingai absoliutumui.

42:2.9 (469.9) Kartais apie pirminę jėgą yra kalbama kaip apie *grynąją energiją*; Uversoje ją mes vadiname SEGREGATA.

42:2.10 (470.1) 3. *Atsirandančios energijos.* Pirminių jėgos organizatorių pasyvus buvimas yra pakankamas tam, kad erdvės potencialą transformuotų į pirminę jėgą, ir būtent

tokiame sužadintame erdvės lauke tie patys jėgos organizatoriai pradeda savo pirmines ir aktyvias operacijas. Pirminė jėga yra nulemta, kad energijos pasireiškimo sferose pereitų per dvi atskiras transmutacijos fazes, prieš tapdama visatos energija. Šitie du atsirandančios energijos lygiai yra:

42:2.11 (470.2) a. *Galingoji energija*. Tai yra galinga-kryptinga, masę judinanti, galingai įtempta, ir priverstinai reaguojanti energija—gigantiškos energetinės sistemos, kurias išjudino pirminių jėgos organizatorių veikla. Šita pirminė arba galingoji energija iš pradžių aiškiai nereaguoja į Rojaus trauką, bet galbūt rodo tokį bendros masės arba erdvės kryptingą reagavimą į kolektyvinę grupę absoliučių poveikių, sklindančių iš apatinės Rojaus dalies. Kada energija pasiekia pirminio reagavimo į Rojaus apskritiminio ir absoliučios traukos grybšnio lygį, tada pirminiai jėgos organizatoriai užleidžia vietą savo antrinių partnerių veikimui.

42:2.12 (470.3) b. *Gravitacinė energija*. Dabar atsirandanti energija, kuri reaguoja į gravitaciją, turi visatos energijos potencialą ir tampa visos visatos materijos aktyviu protėviu. Šita antrinė arba gravitacinė energija yra energijos vystymosi produktas, kuris atsirado dėl to, jog Transcendentinių Pagrindinių Jėgos Organizatorių Padėjėjai sukėlė spaudimą ir įsitempimo kryptis. Reaguodama į šitų jėgos manipuliuotojų darbą, erdvės energija greitai pereina iš galingosios į gravitacinę stadiją, šitokiu būdu imdama tiesiogiai reaguoti į Rojaus (absoliučios) gravitacijos apskritiminį grybšnį, tuo pačiu metu atskleisdama tam tikrą potencialą reaguoti į linijinės gravitacijos traukimą, kuris yra neatskiriamas nuo netrukus pasirodysiančios energijos ir materijos elektroninių ir poelektroninių pakopų materialios

masės. Atsiradus reagavimui į gravitaciją, Pagrindinių Jėgos Organizatorių Partneriai gali pasitraukti iš erdvės energetinių ciklonų, bet su sąlyga, jog į šią veiklos sritį yra paskiriami Visatos Energijos Reguliuotojai.

42:2.13 (470.4) Mes visiškai nesame tikri dėl to, kokios yra tikslios priežastys, sukeliančios jėgos evoliucijos ankstyvasias pakopas, bet mes suvokiame išmintingą Galutiniojo veikimą atsirandančios energijos pasireiškimo abiejuose lygiuose. Galingoji ir gravitacinė energijos, kada į jas žiūrima kolektyviai, tada Uversoje apie jas kalbama kaip apie ULTIMATĄ.

42:2.14 (470.5) 4. *Visatos energija*. Erdvės jėga buvo pakeista į erdvės energiją, o tada į gravitacinio valdymo energiją. Tokiu būdu fizinė energija buvo prinokinta iki tokio taško, kada ją galima nukreipti į energetinius kanalus ir priversti tarnauti visatos Kūrėjų daugialypiems tikslams. Šią darbą didžiojoje visatoje—organizuotuose ir apgyvendintuose kūriniuose—atlieka įvairiapusiai fizinės energijos reguliuotojai, centrai, ir kontrolieriai. Šitie Visatos Energijos Reguliuotojai imasi daugiau ar mažiau visiškai valdyti dvidešimt vieną energijos fazę iš trisdešimties energijos fazių, kurios sudaro septynių supervisatų dabartinę energetinę sistemą. Šita galios-energijos-materijos sfera yra Septinkarčio išmintingos veiklos valda, veikianti esant Aukščiausiojo laiko-erdvės virškontrolei.

42:2.15 (470.6) Uversoje visatos energijos sferą mes laikome GRAVITA.

42:2.16 (470.7) 5. *Havonos energija*. Konceptine prasme šitas pasakojimas eina link Rojaus taip, kaip buvo atskleidžiama

transmutuojanti erdvė-jėga, lygis po lygio, iki laiko ir erdvės visatų energijos-galios darbinio lygio. Toliau einant link Rojaus, yra sutinkama kita energijos ikegzistencinė fazė, kuri yra būdinga centrinei visatai. Čia evoliucinis ciklas atrodo, jog atsigręžia atgal pats į save; energija-galia rodos pradeda skrieti atgal link jėgos, bet tokios jėgos, kurios prigimtis yra visiškai nepanaši į erdvės potencialo ir pirminės jėgos prigimtį. Havonos energijos sistemos nėra dualios; jos yra trivienės. Tai yra Bendrai Veikiančiojo, funkcionuojančio Rojaus Trejybės vardu, egzistencialios energijos sfera.

42:2.17 (471.1) Uversoje šitos Havonos energijos yra žinomos kaip TRIATA.

42:2.18 (471.2) 6. *Transcendentinė energija*. Šita energetinė sistema veikia viršutiniame Rojaus lygyje ir iš viršutinio Rojaus lygio, ir tiktai sąsajoje su absonitinėmis tautomis. Uversoje ji yra vadinama TRANOSTA.

42:2.19 (471.3) 7. *Monota*. Energija yra artimai gimininga dieviškumui, kada tai būna Rojaus energija. Mes linkę tikėti, jog monota yra Rojaus gyva, nedvasinė energija—Pirminio Sūnaus gyvos, dvasinės energijos kopija amžinybėje—tuo yra paaiškinama Visuotinio Tėvo nedvasinė energetinė sistema.

42:2.20 (471.4) Mes negalime pateikti skirtumo tarp Rojaus dvasios ir Rojaus monotos *prigimties*; jos matomai yra panašios. Jos turi skirtingus pavadinimus, bet vargu ar daug ką galima jums pasakyti apie tokią tikrovę, kurios dvasiniai ir nedvasiniai pasireiškimai yra atsikiriami tiktai *pavadinimu*.

42:2.21 (471.5) Mes žinome, jog ribiniai tvariniai gali pasiekti Visuotinio Tėvo garbinimo patyrimą per Dievo Septinkarčio ir Minties Derintojų tarnavimą, bet mes abejojame, jog kokia nors ikiabsoliuti asmenybė, net energijos reguliuotojai, gali suvokti Pirmojo Didžiojo Šaltinio ir Centro energetinę begalybę. Dėl vieno dalyko mes esame tikri: Jeigu energijos reguliuotojai gerai žino erdvės jėgos metamorfozių metodą, tai šitos paslapties mums likusiems jie neatskleidžia. Būtent mano nuomonė yra tokia, kad jėgos organizatorių veikimą jie suvokia ne iki galo.

42:2.22 (471.6) Tie patys energijos reguliuotojai yra energetiniai katalizatoriai; tai yra, jie savo buvimu sukelia tai, jog energija skaidytųsi, organizuotųsi, ar susijungtų į struktūrinius vienetus. Ir visa tai rodo, jog turėtų būti kažkas, kas yra neatskiriamas nuo energijos ir ją priverčia šitokiu būdu veikti šitų energetinių esybių akivaizdoje. Nebadono Melkizedekai jau seniai tokį reiškinį, kada kosminė jėga virsta visatos energija pavadino viena iš septynių “dieviškumo begalybių.” Ir tai bus daugiausia, kiek šituo klausimu jūs pažengsite į priekį per savo kilimą vietinėje visatoje.

42:2.23 (471.7) Nepaisant mūsų nesugebėjimo iki galo suvokti kosminės jėgos kilmės, pobūdžio, ir transmutacijų, vis vien mes esame iki galo susipažinę su atsirandančios energijos visomis elgesio fazėmis nuo tų laikų, kada ji tiesiogiai ir neklystamai ėmė reaguoti į Rojaus gravitacijos veikimą—maždaug tuo metu, kada pradėjo veikti supervisatos energijos reguliuotojai.

3. Materijos klasifikacija

42:3.1 (471.8) Visose visatose, išskyrus centrinę visatą, materija yra identiška. Materijos fizinės savybės priklauso nuo ją sudarančių elementų sukimosi greičio, besisukančių elementų skaičiaus ir dydžio, jų atstumo nuo branduolinio kūno arba erdvinio materijos turinio, o taip pat nuo tam tikrų jėgų, kurios Urantijoje dar nėra atrastos, buvimo.

42:3.2 (471.9) Įvairiose saulėse, planetose, ir erdvės kūnuose yra dešimt didžiųjų materijos skyrių:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatinė materija—materialios egzistencijos pirminiai fiziniai vienetai, energijos dalelės, kurios sudarys elektronus.

42:3.4 (472.2) 2. Subelektroninė materija—saulės superdujų sprogstanti ir atstumianti stadija.

42:3.5 (472.3) 3. Elektroninė materija—materialaus diferencijavimo elektrinė stadija—elektronai, protonai, ir įvairūs kiti vienetai, sudarantys elektroninių grupių įvairias struktūras.

42:3.6 (472.4) 4. Subatominė materija—materija, plačiai egzistuojanti karštų saulių viduje.

42:3.7 (472.5) 5. Suskaidyti atomai—surandami auštančiose saulėse ir visoje erdvėje.

42:3.8 (472.6) 6. Jonizuota erdvė—atskiri atomai, netekę išorinių (chemiškai aktyvių) elektronų dėl elektrinės, terminės, ar rentgeno spindulių veiklos arba dėl tirpiklių veiklos.

42:3.9 (472.7) 7. Atominė materija—elementų organizavimo cheminė stadija, molekulinės arba matomos materijos sudedamieji vienetai.

42:3.10 (472.8) 8. Materijos molėkuline stadija—tokia materija, kokia egzistuoja Urantijoje įprastomis sąlygomis santykinai stabilios materializacijos stadijoje.

42:3.11 (472.9) 9. Radioaktyvi materija—sunkiųjų elementų irimo tendencija ir veikla vidutinio karščio ir sumažinto gravitacinio spaudimo sąlygomis.

42:3.12 (472.10) 10. Suirusi materija—santykinai pastovi materija, surandama šaltų ir negyvų saulių viduje. Šitoji materijos forma nėra visiškai pastovi; yra vis dar tam tikras ultimatoninis, net elektroninis aktyvumas, bet šitos dalelytės yra labai arti viena prie kitos, o jų sukimosi greitis yra smarkiai sulėtintas.

42:3.13 (472.11) Pateikta materijos klasifikacija yra daugiau susijusi su materijos organizacija, o ne su jos formomis, kurias mato sukurtos būtybės. Ji taip pat neatsižvelgia nei į tuos etapus, kurie buvo prieš atsirandančią energiją, nei į amžinuosius materializavimus Rojuje ir centrinėje visatoje.

4. Energijos ir materijos transmutacijos

42:4.1 (472.12) Šviesa, karštis, elektra, magnetizmas, chemiškumas, energija, ir materija—kilme, pobūdžiu, ir likimu—yra vienas ir tas pas dalykas, kartu su kitomis materialiomis realybėmis dar neatrastomis Urantijoje.

42:4.2 (472.13) Mes ne iki galo suprantame tuos beveik begalinius pasikeitimus, kuriuos gali patirti fizinė energija. Vienoje

visatoje ji pasirodo kaip šviesa, kitoje visatoje ji pasirodo kaip šviesa plus karštis, dar kitoje, kaip energijos formos, nežinomos Urantijoje; po neapsakomų milijonų metų ji gali vėl pasirodyti kaip judrios, augančios elektros energijos ar magnetinės energijos kažkokia forma; o dar vėliau ji gali vėl pasirodyti kitoje visatoje kaip besikeičiančios materijos, patiriančios seriją metamorfozių, kokia nors forma, kad po šito ji iš išorės fiziškai išnyktų toje sferoje vykstant kokiems nors didžiuliams kataklizmams. Ir tada, po nesuskaičiuojamų amžių ir beveik begalinių klajonių per gausybę visatų, ta pati energija gali vėl iš naujo pasirodyti ir savo formą ir potencialą pakeisti daug kartų; ir šitokiu būdu šitos transformacijos iš tikrųjų tęsiasi per vienas po kito einančius amžius ir per nesuskaičiuojamas sferas. Šitaip materija skrieja tolyn, patirdama laiko transmutacijas, bet visada ji skrieja tiksliai pagal amžinybės ratą; net jeigu jai ilgai ir trukdoma sugrįžti į savo šaltinį, ji visą laiką reaguoja į jį, ir ji amžinai juda pirmyn tuo keliu, kurį nustatė Begalinė Asmenybė, kuri ją ir paskleidė.

42:4.3 (473.1) Energijos centrai ir jų partneriai didele dalimi yra susiję su tuo darbu, kada ultimatoniškai yra transmutuojami į elektrono grandines ir apsisukimus. Šitos unikalios būtybės kontroliuoja ir sujungia energiją sumaniai manipuliudamos materializuotos energijos bazinius vienetus, ultimatus. Jie yra energijos šeimininkai, kada ji cirkuliuoja šitoje primityvioje būsenoje. Bendraudami su fiziniais kontrolieriais jie sugeba efektyviai valdyti ir reguliuoti energiją net ir po to, kada ji buvo transmutuota į elektrinį lygį, vadinamąjį elektroninį etapą. Bet jų veikimo spektras būna milžinišku laipsniu apribotas, kada elektroniškai organizuota energija įskrieja į atominių sistemų sukurius. Po tokio materializavimo,

šitos energijos patenka į visišką linijinės gravitacijos traukiančios energijos grybšnį.

42:4.4 (473.2) Gravitacija teigiamai veikia energijos centrų ir fizinių kontrolierių galios trasas ir energetinius kanalus, bet tos būtybės turi tik neigiamą ryšį su gravitacija—demonstruoja savo antigravitacines savybes.

42:4.5 (473.3) Visoje erdvėje, pasireiškia šaltis ir kitokie poveikiai kūrybiškai organizuodami ultimatus į elektronus. Karštis yra elektroninio aktyvumo matas, tuo tarpu šaltis tikrai rodo, jog nėra karščio—santykinę energijos ramybę—erdvės visuotinės jėgos-įkrovos būseną, su sąlyga, jog nebūtų nei atsirandančios energijos, nei organizuotos materijos, ir kad į gravitaciją jos nereaguotų.

42:4.6 (473.4) Gravitacijos buvimas ir veikimas yra tai, kas užkerta kelią teorinio absoliutaus nulio atsiradimui, kadangi tarpžvaigždinė erdvė neturi absoliutaus nulio temperatūros. Per visą organizuotą erdvę yra reaguojančios į gravitaciją energetinės srovės, energijos grandinės, ir ultimatinė veikla; taip pat ir organizuojančios elektronus energijos. Iš esmės kalbant, erdvė nėra tuščia. Net Urantijos atmosfera vis labiau išretėja, kol nutolus maždaug tris tūkstančius mylių ji ima peraugti į vidutinę erdvės materiją šitoje visatos sekcijoje. Beveik tuščiausia žinoma erdvė Nebadone turėtų apie vieną šimtą ultimatus—vieno elektrono ekvivalentą—kiekviename kubiniame colyje. Toks materijos išretėjimas yra laikomas praktiškai tuščia erdve.

42:4.7 (473.5) Temperatūra—karštis ir šaltis—yra antrinis faktorius, energijos ir materijos evoliucijos sferose nusileidžiantis tikrai

gravitacijai. Ultimatonai nuolankiai paklūsta temperatūriniam kraštutinumams. Žemos temperatūros yra palankios tam tikroms elektroninio susidarymo ir atominio susijungimo formoms, tuo tarpu aukštos temperatūros skatina įvairių rūšių atomų skaidymąsi ir materijos suirimą.

42:4.8 (473.6) Veikiama tam tikrų vidinių saulės būsenų karščio ir spaudimo visa materija, išskyrus primityviausius materijos junginius, gali būti suskaidyta. Karštis šitokiu būdu gali didele dalimi nugalėti gravitacijos stabilumą. Bet joks žinomas saulės karštis ar spaudimas negali ultimatonų sugrąžinti atgal į galingąją energiją.

42:4.9 (473.7) Degančios saulės gali materiją transformuoti į įvairių formų energiją, bet tamsieji pasauliai ir visa išorinė erdvė elektroninį ir ultimatoninį aktyvumą gali sulėtinti iki tokio taško, kai šitos energijos yra paverčiamos į sferų materiją. Tam tikri uždaro tipo elektroniniai susivienijimai, o taip pat ir didelė dalis branduolinės materijos bazinių susivienijimų, yra suformuojami atviros erdvės nepaprastai žemų temperatūrų sąlygomis, o vėliau išauga susijungdami su besimaterializuojančios energijos sankaupomis.

42:4.10 (473.8) Per visą šitą niekada nesibaigiančią energijos ir materijos metamorfozę, mes turime atsižvelgti į gravitacinio spaudimo poveikį ir į ultimatoninių energijų antigravitacinį elgesį, esant tam tikroms temperatūros, skriejimo greičio, ir apsisukimų greičio sąlygoms. Temperatūra, energijos srovės, atstumas, ir gyvų jėgos organizatorių ir energijos reguliuotojų buvimas taip pat turi poveikio visiems energijos ir materijos transmutaciniais reiškiniais.

42:4.11 (474.1) Masės padidėjimas materijoje yra lygus energijos padidėjimui, padalintam iš šviesos greičio kvadrato. Dinamiškumo prasme, tas darbas, kurį gali atlikti materija ramybės būsenoje, yra lygus tai energijai, kuri yra išseikvota atgabenant jos sudedamąsias dalis iš Rojaus, atėmus jėgų pasipriešinimą, įveiktą judėjimo metu, ir materijos dalių tarpusavio trauką.

42:4.12 (474.2) Materijos ikielektroninių formų egzistavimą rodo du švino atominiai svoriai. Pirminės formacijos švinas sveria šiek tiek daugiau už tą šviną, kuris atsiranda urano irimo procese, išspinduliuojant radį; ir šitas atominių svorių skirtumas išreiškia realų energijos nuostolį skylant atomui.

42:4.13 (474.3) Santykinę materijos vientisumą užtikrina tas faktas, jog energiją galima absorbuoti arba išlaisvinti tiksliai tokiais kiekiais, kuriuos Urantijos mokslininkai yra pavadinę kvantais. Šita išmintinga sąlyga materialiose sferose tarnauja tam, kad palaikytų šitas visatas kaip veikiančius koncernus.

42:4.14 (474.4) Įeinantis ar išeinantis energijos kiekis, kada elektroninės ar kitokios padėtyš pasikeičia, visuomet būna “kvantas” ar koks nors jo kartotinis, bet tokių energijos vienetų vibracinį ar panašų į bangas elgesį visiškai nulemia konkrečių materialių struktūrų dydžiai. Tokios panašios į bangas energijos pulsavimas yra 860 kartų didesnis už ultimatonių, elektronų, atomų, ar kitokių šitaip veikiančių vienetų skersmenį. Niekada nesibaigianti painiava, kuri lydi kvanto elgesio banginės mechanikos stebėjimą, kyla dėl to, jog energijos bangos viena kitą užkloja: Dvi viršūnės gali susijungti tam, kad sudarytų dvigubo aukščio viršūnę, tuo tarpu

viršūnė ir įduba gali susijungti, šitokiu būdu sukeldamos abipusį anuliavimą.

5. Banginės energijos pasireiškimai

^{42:5.1 (474.5)} Orvontono supervisorioje yra vienas šimtas banginės energijos oktavų. Iš energijos pasireiškimų šito vieno šimto grupių, šešiasdešimt keturios yra visiškai arba iš dalies atpažintos Urantijoje. Saulės spinduliai sudaro keturias oktavas supervisorios skalėje, matomi spinduliai sudaro vieną oktavą, keturiasdešimt šeštąją šitoje serijoje. Vėliau eina ultravioletinė grupė, tuo tarpu dešimčia oktavų aukščiau yra rentgeno spinduliai, po jų eina radžio gama spinduliai. Trisdešimt dviomis oktavomis aukščiau už saulės matomą šviesą yra išorinės erdvės energijos spinduliai, taip dažnai maišomi su jų asocijuotomis labai energizuotomis smulkiausiomis materijos dalelytėmis. Po to, einant skale žemyn nuo matomos saulės šviesos, yra infraraudonieji spinduliai, o trisdešimčia oktavų žemiau yra radijo laidų perdavimo grupė.

^{42:5.2 (474.6)} Į bangas panašios energijos pasireiškimus—Urantijos dvidešimtojo amžiaus mokslinio išsivystymo požiūriu—galima būtų klasifikuoti į tokias dešimt grupių:

^{42:5.3 (474.7)} 1. *Infraultimatoniniai spinduliai* — ultimatonų apsisukimai ties tokia riba, kada jie pradeda įgauti konkrečią formą. Tai atsirandančios energijos pirmoji pakopa, kurioje į bangas panašius reiškinius galima nustatyti ir išmatuoti.

^{42:5.4 (474.8)} 2. *Ultimatoniniai spinduliai*. Energijos sutelkimas į smulkiausias ultimatonų sferas erdvės turinyje sukuria vibracijas, kurias galima nustatyti ir išmatuoti. Ir likus daug

laiko iki fizikai kada nors atras ultimatoną, jie neabejotinai nustatys šitų spindulių reiškinius, nes jie krenta ant Urantijos. Šitie trumpi ir galingi spinduliai išreiškia ultimatonų pirminę veiklą, kada jie būna sulėtinami iki tokio taško, kur pakeičia kryptį į materijos elektroninį organizavimą. Ultimatonams jungiantis į elektronus, vyksta kondensacija, ir dėl šito kaupiasi energija.

42:5.5 (475.1) 3. *Trumpieji erdvės spinduliai.* Jie yra trumpiausi iš visų grynai elektroninių vibracijų ir išreiškia šitos materijos formos ikeatominę stadiją. Šitų spindulių atsiradimui reikalinga ypatingai aukšta arba žema temperatūra. Tokių erdvės spindulių yra dvi rūšys: viena rūšis lydi atomų susidarymą, o kita rūšis pažymi atomų irimą. Didžiausiais kiekiais jie yra išspinduliuojami iš tankiausios supervisatos plokštumos, Paukščių Tako, kuri taip pat yra ir išorinių visatų tankiausia plokštuma.

42:5.6 (475.2) 4. *Elektroninė stadija.* Šitoji energijos stadija yra viso materializavimo pagrindas septyniose supervisatose. Kada elektronai iš išorinių energijos orbitų pereina į vidines, tada visada yra išspinduliuojami energijos kvantai. Elektronų orbitų pakeitimas sukelia šviesos energijos labai apibrėžtų ir vienodų išmatuojamų dalelyčių išmetimą arba absorbavimą, tuo tarpu susidūrimo metu atskiras elektronas visada netenka šviesos-energijos dalelytės. Panašios į bangas energijos pasireiškimai taip pat lydi ir teigiamo krūvio kūnų ir kitų elektroninės stadijos elementų veiklą.

42:5.7 (475.3) 5. *Gama spinduliai* — tai yra spinduliavimai, kurie apibūdina atominės materijos spontanišką suirimą. Šitą

elektroninio aktyvumo formą geriausiai iliustruoja tie reiškiniai, kurie yra susiję su radžio suirimu.

^{42:5.8 (475.4)} 6. *Rentgeno spindulių grupė*. Kitas žingsnis, lėtinant elektronus, sukuria saulės rentgeno spindulių įvairias formas, kartu su dirbtinai sukurtais rentgeno spinduliais. Elektroninė įkrova sukuria elektros lauką; judėjimas sukelia elektros srovę; ši srovė sukuria magnetinį lauką. Kada elektronas yra staiga sustabdomas, tuo sukeltas elektromagnetinis sąmyšis sukuria rentgeno spindulį; šis rentgeno spindulys yra *tas* sutrikdymas. Saulės rentgeno spinduliai yra identiški tiems rentgeno spinduliams, kurie yra mechaniškai sukurti žmogaus kūno vidaus tyrimui, išskyrus tai, kad jie yra truputėlį ilgesni.

^{42:5.9 (475.5)} 7. *Ultravioletiniai* arba cheminiai saulės šviesos ir įvairios mechaninės produkcijos spinduliai.

^{42:5.10 (475.6)} 8. *Balta šviesa* — visa matoma saulių šviesa.

^{42:5.11 (475.7)} 9. *Infraraudonieji spinduliai*— elektroninio aktyvumo lėtėjimas dar arčiau priartėja prie suvokiamos karščio stadijos.

^{42:5.12 (475.8)} 10. *Herco bangos*— Urantijoje šitos energijos yra naudojamos radijo transliacijoms.

^{42:5.13 (475.9)} Iš šitų visų dešimties panašių į bangas energetinės veiklos fazių, žmogaus akis gali reaguoti tiksliai į vieną oktavą, į įprastos saulės šviesos visą šviesą.

^{42:5.14 (475.10)} Vadinamasis eteris yra tiesiog bendras pavadinimas, pažymintis erdvėje vykstančių jėgos ir energijos veiklų grupę. Ultimatoni, elektronai, ir kitos masinės energijos sanauos yra materijos vienodos dalelės, ir keliaudamos erdve jos iš

tikrųjų juda pirmyn tiesiomis linijomis. Šviesą ir visas kitas atpažįstamas energijos pasireiškimų formas sudaro konkrečių energijos dalelių, judančių tiesiomis linijomis, seka, išskyrus tuos atvejus, kada jas modifikuoja gravitacija ir kitokios įsiterpiančios jėgos. Tai, kad šitos energetinių dalelių procesijos, kada būna stebimos, atrodo kaip banginiai reiškiniai yra dėl visos erdvės nediferencijuotos jėgos apdangalo, hipotetinio eterio, pasipriešinimo ir dėl suvienytų materijos sandaupų tarpgravitacinės įtampos. Erdvė materijos tarpeliuose tarp dalelių, kartu su energijos spindulių pirminiu skriejimo greičiu, sukuria daugelio energijos-materijos formų banguojančią išvaizdą.

42:5.15 (476.1) Erdvės turinio sužadinimas sukelia panašią į bangas reakciją į greitai judančių materijos dalelių praėjimą, lygiai taip, kaip praplaukiantis laivas vandenyje sukelia skirtingos amplitudės ir skirtingo intervalo bangas.

42:5.16 (476.2) Pirminės jėgos elgesys iš tiesų sukelia tokius reiškinius, kurie daugeliu atvejų yra analogiški jūsų postuluojamam eteriui. Erdvė nėra tuščia; visos erdvės sferos sūkuriais skrieja ir neria tolyn per pasklidusios jėgos-energijos milžinišką vandenyną; taip pat ir erdvės turinys nėra tuščias be atomų. Nepaisant šito, nėra jokio eterio, ir būtent tai, jog šito hipotetinio eterio ir nėra, apgyvendintą planetą įgalina išvengti įkritimo į saulę, o savo orbita skriejančiam elektronui pasipriešinti, kad neįkristų į branduolį.

6. Ultimatoni, elektronai, ir atomai

42:6.1 (476.3) Nors visuotinės jėgos erdvės įkrova yra vienoda ir nediferencijuota, bet atsiradusios energijos organizavimas į

materiją sukelia energijos telkimą į konkrečių dydžių ir nustatyto svorio pavienės mases— tikslų reagavimą į gravitaciją.

42:6.2 (476.4) Vietinė arba linijinė gravitacija pradeda veikti iki galo, kada atsiranda atominis materijos organizavimas. Ikiatominė materija į gravitaciją šiek tiek reaguoja, kada ją veikia rentgeno spinduliai ir kitokios panašios energijos, bet joks išmatuojamas linijinės gravitacijos traukimas laisvų, nesujungtų, ir nepakrautų elektroninės energijos dalelių ar neapjungtų ultimatonių neveikia.

42:6.3 (476.5) Ultimatonių veikia traukdami vienas kitą, reaguodami tikrai į apskritiminę Rojaus gravitacijos traukimą. Nereaguodami į linijinę gravitaciją jie šitokiu būdu būna išlaikomi visuotinės erdvės dreife. Ultimatonių gali padidinti apsisukimų greitį iki tokio lygio, kad pasiektų dalinę antigravitaciją, bet jie negali, be jėgos organizatorių ir energijos reguliuotojų pagalbos, pasiekti tokio kritinio greičio, kad prarastų individualumą, sugrįžtų į galingosios energijos pakopą. Natūraliomis sąlygomis, ultimatonių fizinę egzistenciją praranda tikrai tada, kada dalyvauja vėstančių ir mirstančių saulių galutiniame suirime.

42:6.4 (476.6) Ultimatonių, Urantijoje nežinomi, per fizinio aktyvumo daugelį fazių lėtėja tol, kol pasiekia tokią besisukančią energiją, kuri turi išskirtines teises organizuoti elektronus. Ultimatonių turi tris judėjimo rūšis: bendrą pasipriešinimą kosminei jėgai, individualius antigravitacinio potencialo apsisukimus, ir vieno šimto tarpusavyje susietų ultimatonių pozicijas elektrono viduje.

^{42:6.5 (476.7)} Abipusė trauka išlaiko drauge vieną šimtą ultimatonų elektrono sudėtyje; ir niekada nebūna nei daugiau, nei mažiau kaip vienas šimtas ultimatonų tipiškame viename elektrone. Vieno ultimato ar daugiau ultimatonų praradimas tipiską elektrono tapatumą sugriauna, tokiu būdu sukurdamas vieną iš dešimties elektrono modifikuotų formų.

^{42:6.6 (476.8)} Ultimatonai neskrieja orbitomis ar sūkuriais grandinėse elektrono viduje, bet jie iš tikrųjų išsisklaido ar susigrupuoja sutinkamai su sukimosi aplink savo ašį greičiu, šitaip nulemdami skirtingus elektronų dydžius. Šitas pats ultimatonų skriejimo greitis, besisukant aplink savo ašį, nulemia elektroninių vienetų kelių tipų teigiamas ar neigiamas reakcijas. Visiškas elektroninės materijos išskaidymas ir sugrupavimas, kartu su energijos-materijos neigiamų ir teigiamų kūnų elektriniu diferencijavimu, kyla dėl šitų įvairių funkcijų, kurias atlieka medžiagą sudarančių ultimatonų tarpusavio ryšys.

^{42:6.7 (477.1)} Kiekvieno atomo skersmuo yra šiek tiek daugiau negu $1/100.000.000$ -ninė colio dalis, tuo tarpu elektronas sveria truputį daugiau negu mažiausio atomo, vandenilio, $1/2.000$ -oji dalis. Teigiamas protonas, būdingas atomo branduoliui, nors gali būti ne didesnis už neigiamą elektroną, bet sveria beveik du tūkstančius kartų daugiau.

^{42:6.8 (477.2)} Jeigu materijos masė būtų padidinta tiek, kad elektrono masė prilygtų uncijos vienai dešimtajai daliai, tuomet, proporcingai padidinus dydį, tokio elektrono tūris prilygtų visos žemės tūriui. Jeigu protono—tūkstantį aštuonis šimtus kartų sunkesnio už elektroną— tūris būtų padidintas iki smeigtuko galvutės dydžio, tuomet, santykinai, smeigtuko

galvutė pasiektų skersmenį, prilygstantį Žemės orbitos aplink Saulę skersmeniui.

7. Atominė materija

^{42:7.1 (477.3)} Visos materijos sandara yra pagal saulės sistemos tvarką. Kiekvienos mažiausios energetinės visatos centre yra santykinai stabili, palyginti stacionari, materialios egzistencijos branduolinė dalis. Šitas centrinis vienetas yra apdovanotas triguba pasireiškimo galimybe. Apsupdami šią energijos centrą aplink skrieja begaline gausa, bet nepastoviomis orbitomis, energijos vienetai, kuriuos galima kažkiek palyginti su tomis planetomis, kurios apjuosia kokių nors žvaigždinių grupių saulę, panašiai, kaip jūsų pačių saulės sistemoje.

^{42:7.2 (477.4)} Atomo viduje elektronai sukasi aplink centrinį protoną maždaug santykinai tokioje pačioje erdvėje, kokią turi planetos saulės sistemos erdvėje, skriedamos aplink saulę. Lyginant su realiuoju dydžiu, tarp atomo branduolio ir vidinės elektronų grandinės santykinai yra toks pat atstumas kaip ir tarp vidinės planetos, Merkurijaus, ir jūsų saulės.

^{42:7.3 (477.5)} Elektronų apsisukimai aplink savo ašį ir jų orbitiniai skriejimo greičiai aplink atomo branduolį pranoksta žmogaus vaizduotę, nekalbant jau apie juos sudarančiųjų ultimatų skriejimo greičius. Radžio teigiamos dalelės išskrenda į erdvę dešimt tūkstančių mylių per sekundę greičiu, tuo tarpu neigiamos dalelės pasiekia greitį, kuris artimas šviesos greičiui.

^{42:7.4 (477.6)} Vietinės visatos yra dešimtainės sandaros. Dualioje visatoje yra tikrai vienas šimtas erdvės energijos atskiriamų

atominių materializacijų; tokia yra maksimaliai įmanoma materijos organizacija Nebadone. Šią vieną šimtą materijos formų sudaro įprasta serija, kurioje aplink centrinį ir santykinai kompaktišką branduolį sukasi nuo vieno iki vieno šimto elektronų. Būtent šitas tvarkingas ir patikimas įvairių energijų susivienijimas ir sudaro materiją.

^{42:7.5 (477.7)} Ne kiekviename pasaulyje galima pamatyti vieną šimtą atpažįstamų elementų paviršiuje, bet jie yra kažkur, buvo kažkur, ar yra evoliucijos procese. Sąlygos, kurioms esant susiformavo planeta, o vėliau vystėsi, nulemia tai, kiek iš to vieno šimto atomų tipų bus matoma. Sunkesniųjų atomų nerandama daugelio pasaulių paviršiuje. Net Urantijoje žinomi sunkesnieji elementai rodo polinkį suskilti, kaip tą iliustruoja radžio elgesys.

^{42:7.6 (477.8)} Atomo stabilumas priklauso nuo elektriškai neaktyvių neutronų skaičiaus centriniame kūne. Cheminis elgesys visiškai priklauso nuo laisvai besisukančių elektronų aktyvumo.

^{42:7.7 (478.1)} Orvontone niekada nebuvo įmanoma natūraliai surinkti į vieną atominę sistemą daugiau negu vieną šimtą orbitinių elektronų. Kada į orbitinį lauką būdavo dirbtinai įvedamas vienas šimtas ir vienas elektronas, tada visada beveik tą patį akimirksnį įvykdavo centrinio protono suirimas kartu su elektronų ir kitų išlaisvintų energijų smarkiu paskleidimu.

^{42:7.8 (478.2)} Nors atomai gali turėti nuo vieno iki vieno šimto orbitinių elektronų, bet tiktai didesniųjų atomų dešimt išorinių elektronų sukasi aplink centrinį branduolį kaip aiškūs ir atskiri kūnai, vientisai ir kompaktiškai aplink skriedami tiksliomis ir

aiškiomis orbitomis. Tuos trisdešimt elektronų, kurie yra arčiausia centro, labai sunku pastebėti ir nustatyti kaip atskirus ir organizuotus kūnus. Šita pati santykinė elektronų elgesio priklausomybė nuo branduolio artumo yra visuose atomuose, nepriklausomai nuo to, kiek juose būtų elektronų. Kuo arčiau branduolys, tuo mažesnis elektrono individualumas. Elektrono energijos, panašios į bangas, išsiskleidimas gali pasklisti į išorę tiek, kad užimtų atomų visas mažesnes orbitas; tai ypač pasakytina apie tuos elektronus, kurie yra arčiausia prie atomo branduolio.

42:7.9 (478.3) Tie trisdešimt elektronų, kurių orbita yra labiausiai viduje, turi savo individualybę, bet jų energetinės sistemos turi polinkį susimaišyti, nusidriekdamos nuo elektrono prie elektrono ir beveik nuo orbitos prie orbitos. Kiti trisdešimt elektronų sudaro antrąją šeimą, arba energetinę zoną, ir turi besivystančią individualybę, materijos kūnus daug labiau valdančius juos lydinčias energetines sistemas. Kiti trisdešimt elektronų, trečioji energetinė zona, yra dar daugiau individualizuoti ir skrieja aiškesnėmis ir konkretesnėmis orbitomis. Paskutiniai dešimt elektronų, esantys tikrai dešimtyje sunkiausiųjų elementų, turi savo nepriklausomą orumą, ir, dėl to, gali daugiau ar mažiau laisvai išvengti motininio branduolio kontrolės. Esant minimaliems temperatūros ir spaudimo pakitimams, šitos ketvirtosios ir labiausiai išorinės elektronų grupės nariai pabėgs iš centrinio branduolio grybšnio, kaip tą parodo urano ir giminingų elementų spontaniškas suirimas.

42:7.10 (478.4) Pirmuosius dvidešimt septynis atomus, tuos, kuriuose yra nuo vieno iki dvidešimt septynių orbitinių elektronų,

galima lengviau suvokti negu likusiuosius. Nuo dvidešimt aštuntojo ir tolyn į viršų mes vis daugiau ir daugiau susiduriame su Beribio Absoliuto tariamo buvimo nenuspėjamumu. Bet tam tikras elektronų nenuspėjamumas yra dėl skirtingų skriejimo greičių sukantis aplink savo ašį ir dėl nepaaiškintos natūralios ultimatonų tendencijos “būriuotis.” Kiti poveikiai—fizinis, elektrinis, magnetinis, ir gravitacinis—taip pat veikia, kad sukurtų skirtingą elektronų elgesį. Todėl atomai yra panašūs į asmenis, kas susiję su nuspėjamumu. Statistikai gali skelbti dėsnius, kurie valdo didžiulį skaičių tiek atomų, tiek asmenų, bet ne atskirą individualų atomą ar asmenį.

8. Atomų sukibimas

^{42:8.1 (478.5)} Nors gravitacija yra vienas iš kelių faktorių, susijusių su atomo mažytės energetinės sistemos išlaikymu draugėje, bet šituose baziniuose fiziniuose vienetuose ir tarp jų taip pat yra galinga ir nežinoma energija, jų bazinės sandaros ir galutinio elgesio paslaptis, jėga, kurią Urantijoje dar reikės atrasti. Šita visuotinė įtaka persmelkia visą erdvę, kuri yra šitoje mažytėje energetinėje organizacijoje.

^{42:8.2 (478.6)} Atomo tarpelektroninė erdvė nėra tuščia. Per visą atomą šita tarpelektroninė erdvė yra sužadinama panašiais į bangas pasireiškimais, kurie yra tobulai sinchronizuoti su elektronų skriejimo greičiu ir ultimatonų apsisukimais. Šią jėgą nevysiškai valdo jums žinomi teigiamos ir neigiamos traukos dėsniai; todėl jos elgesys kartais yra nenuspėjamas. Šita neįvardinta įtaka atrodo, jog yra Beribio Absoliuto reakcija erdvėje-jėgoje.

42:8.3 (479.1) Atomo branduolio pakrautus protonus ir nepakrautus neutronus draugėje išlaiko mezotrono, materijos dalelytės, 180 kartų sunkesnės už elektroną, abipusis veikimas. Be šitokio sutvarkymo elektrinė įkrova, kurią turi protonai, atomo branduolį sugriautų.

42:8.4 (479.2) Atomai yra sudaryti taip, jog nei elektrinės, nei gravitacinės jėgos negalėtų branduolio išlaikyti nesuirusio. Branduolio vientisumą išlaiko abipusis sujungiantis mezotrono veikimas, kuris pakrautas ir nepakrautas dalelytės sugeba išlaikyti draugėje dėl pranašesnės jėgos-masės energijos ir dėl tokio veikimo, kuris priverčia protonus ir neutronus nuolat keisti vietas. Mezotronas sukelia branduolio dalelių tokią elektrinę įkrovą, kad jos nenutrūksta šaudant pirmyn ir atgal tarp protonų ir neutronų. Per vieną neišmatuojamą sekundės dalį konkreti branduolinė dalelė būna pakrautu protonu, o per kitą dalį būna nepakrautu neutronu. Ir šitie energetinės būsenos kaitaliojimaisi yra tokie neįsivaizduojamai greiti, jog elektrinė įkrova neturi jokios galimybės veikti kaip griaužiantis poveikis. Šitokiu būdu mezotronas iš tikrųjų veikia kaip dalelė “energijos nešėja,” kuri milžinišku laipsniu prisideda prie branduolinio atomo stabilumo.

42:8.5 (479.3) Mezotrono buvimas ir veikimas taip pat paaiškina kitą atominę mįslę. Kada atomai tampa radioaktyviūs, tada jie išspinduliuoja daug daugiau energijos negu galima būtų tikėtis. Šitas radiacijos perteklius atsiranda dėl to, jog suskyla “energijos nešėjas” mezotronas, kuris tuomet tampa tiesiog elektronu. Mezotroninį suirimą taip pat lydi tam tikrų mažųjų nepakrautų dalelių išmetimas.

42:8.6 (479.4) Mezontronas paaiškina kai kurias surišančias atomo branduolio savybes, bet jis nepaaiškina nei kodėl susitelkia protonai prie protonų, nei kodėl elektronai traukia elektronus. Šita paradoksali ir galinga jėga, išlaikanti atomo vientisumą, yra tokia energijos forma, kuri Urantijoje dar nėra atrasta.

42:8.7 (479.5) Šitie mezontroni dideliais kiekiais surandami erdvės spinduliuose, kurie taip nenutrūkstamai smelkiasi į jūsų planetą.

9. Naturfilosofija

42:9.1 (479.6) Ne vien tik religija yra dogmatiška; natūrfilosofija lygiai taip pat linksta į dogmatiskumą. Kada žinomas religijos mokytojas samprotavo, jog skaičius septyni gamtai yra pagrindinis dėl to, jog žmogaus galvoje yra septynios skylės, jeigu jis būtų daugiau žinojęs apie chemiją, tada jis būtų galėjęs ginti tokį įsitikinimą, pagrįstą fizinio pasaulio tikru reiškiniu. Visose fizinėse laiko ir erdvės visatose, nepaisant energijos dešimtainės sandaros visuotinio pasireiškimo, egzistuoja visą laiką esantis priminimas apie septinkartės elektroninės organizacijos ikimaterinę realybę.

42:9.2 (479.7) Skaičius septyni yra bazinis centrinei visatai ir dvasinei sistemai, kurią sudaro įgimtų charakterio savybių perteikimas, bet skaičius dešimt, dešimtainė sistema, yra būdingas energijai, materijai, ir materialiai kūrinijai. Nežiūrint šito, atominis pasaulis iš tikrųjų demonstruoja tam tikrus periodiškus požymius, kurie pasikartoja grupėmis po septynis—šito materialaus pasaulio apgamą, kuris rodo jo toli esančią dvasinę kilmę.

42:9.3 (480.1) Chemijos srityje šitą kūrybinės sandaros septinkartį pastovumą išreiškia panašių fizinių ir cheminių savybių pasikartojimas kas septynis atskirtus periodus, kada baziniai elementai yra surikiuoti į eilę pagal savo atominį svorį. Kada Urantijos cheminiai elementai yra šitaip surikiuoti į eilę, tada bet kokia kokybė ar savybė turi polinkį pasikartoti septynetais. Šitas periodinis kitimas septynetais pasikartoja silpnėjančiu laipsniu ir su variacijomis per visą cheminių elementų lentelę, o ryškiausiai yra pastebimas pirmosiose arba lengvesnėse atominėse grupėse. Pradedant bet kuriuo elementu, pastebėjus kokią nors vieną savybę, tokia savybė keisis šešiuose iš eilės toliau einančiuose elementuose, bet pasiekus aštuntąjį, ji turės polinkį vėl atsirasti, tai yra, aštuntasis chemiškai aktyvus elementas yra panašus į pirmąjį, devintas į antrąjį ir taip toliau. Toks fizinio pasaulio faktas neklystamai rodo, jog yra protėvinės energijos septinkartė sandara ir pažymi laiko ir erdvės kūrinį septinkarčio skirtingumo fundamentalią tikrovę. Žmogus taip pat turėtų pastebėti, jog natūralus spektras turi septynias spalvas.

42:9.4 (480.2) Bet nevisos natūrfilosofijos prielaidos yra pagrįstos; pavyzdžiui, hipotetinis eteris, kuris rodo išradinę žmogaus mėginimą savo neišmanymą apie erdvės reiškinius suvienyti. Visatos filosofija negali būti grindžiama vadinamojo mokslo stebėjimais. Jeigu tokios metamorfozės nebūtų galima stebėti, tai mokslininkas šią galimybę, jog drugelis išsirita iš vikšro, būtų linkęs paneigti.

42:9.5 (480.3) Fizinis stabilumas, susietas su biologiniu elastingumu, gamtoje yra tikrai dėl beveik begalinio išmintingumo, kurį turi kūrinijos Pagrindiniai Architektai. Jokia išmintis, mažesnė už

transcendentinę, niekada negalėtų sukurti materijos vienetų, kurie tuo pačiu metu būtų tokie stabilūs ir tokie efektyviai lankstūs.

10. Visuotinės nedvasinės energetinės sistemos (Materialaus proto sistemos)

42:10.1 (480.4) Begalinė santykinės kosminės tikrovės apimtis nuo Rojaus monotos absoliutumo iki erdvės potencialo absoliutumo leidžia manyti, jog yra tam tikra ryšių evoliucija Pirmojo Šaltinio ir Centro nedvasinėse realybėse—tose realybėse, kurias slepia erdvės potencialas, apreiškia monota, ir laikinai atskleidžia tarpiniai kosminiai lygiai. Šitas amžinas energijos ciklas, kuris grandine yra sujungtas su visatų Tėvu, yra absoliutus, ir, kadangi yra absoliutus, jo negalima išplėsti nei kiekybiškai, nei kokybiškai; nepaisant šito, Pirminis Tėvas net ir dabar—kaip ir visada—save realizuoja nuolat besiplečiančioje laiko-erdvės, ir laiką-erdvę pranokusioje, prasmių arenoje, besikeičiančių ryšių arenoje, kurioje energija-materija vis labiau paklūsta gyvosios ir dieviškosios dvasios virškontrolei gyvo ir asmenio proto patirtinių pastangų dėka.

42:10.2 (480.5) Visuotinės nedvasinės energijos yra iš naujo apjungtos į ne-Kūrėjo protų gyvas sistemas įvairiuose lygiuose, kai kurie iš jų galėtų būti pavaizduoti taip:

42:10.3 (480.6) 1. *Proto tipai, esantys iki pagalbinių proto dvasių.* Šitas proto lygis yra nepatirtinis ir apgyvendintuose pasauliuose jam tarnauja Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai. Tai yra mechaninis protas, materialios gyvybės pačių primityviausių formų intelektas, kurio negalima mokyti, bet

nemokomas protas veikia daugelyje lygių šalia primityvios planetinės gyvybės lygio.

42:10.4 (481.1) *2. Proto tipai, atitinkantys pagalbines proto dvasias.*

Tai vietinės visatos Motinos Dvasios tarnavimas per savo septynias pagalbines proto dvasias materialaus proto mokomame (nemechaniniame) lygyje. Šitame lygyje materialus protas turi: ikižmogiškąjį (gyvulinį) intelektą pirmose penkiose pagalbinėse dvasiose; žmogiškąjį (moralų) intelektą septyniose pagalbinėse dvasiose; viršžmogiškąjį (tarpinio tvarinio) intelektą paskutinėse dviejose pagalbinėse dvasiose.

42:10.5 (481.2) *3. Besivystantis morontinis protas* — besivystančių asmenybių besiplečianti sąmonė vietinės visatos kylančiųjų karjeroje. Tai yra vietinės visatos Motinos Dvasios padovanojimas kartu su Sūnumi Kūrėju. Šitas proto lygis pažymi gyvybės apvalkalo morontinio tipo organizaciją, sintezę to, kas yra materialu ir kas yra dvasiška, kurią įgyvendina vietinės visatos Morontinės Energijos Prižiūrėtojai. Morontinis protas veikia skirtingai reaguodamas į 570 morontinės gyvybės formų, atskleisdamas didėjančią asociatyvų sugebėjimą jungtis su kosminiu protu aukštesniuose pasiekimo lygiuose. Tai yra mirtingųjų tvarinių evoliucinis kelias, bet Visatos Sūnus ir Visatos Dvasia taip pat padovanoja ir nemorontinės kategorijos protą vietinių kūrinių nemorontiniams vaikams.

42:10.6 (481.3) *Kosminis protas.* Tai septinkartis laiko ir erdvės įvairus protas, kurio vienai fazei tarnauja kiekviena iš septynių Pagrindinių Dvasių vienoje iš septynių supervisatų. Kosminis protas apima visus ribinio proto lygius ir patirtiškai derinasi su

Aukščiausiojo Proto evoliucinio dieviškumo lygiais ir transcendentistiškai derinasi su absoliutaus proto egzistencialiais lygiais—tiesioginėmis Bendrai Veikiančiojo grandinėmis.

^{42:10.7 (481.4)} Rojuje, protas yra absoliutus; Havonoje, absonitinis; Orvontone, ribinis. Protas visada pažymi gyvo tarnavimo buvimą-veiklumą, plius įvairias energetines sistemas, ir tai yra tiesa kalbant apie proto visus lygius ir visas rūšis. Bet už kosminio proto ribų vis sunkiau pavaizduoti proto ryšius su nedvasine energija. Havonos protas yra ikiabsoliutus, bet virševoliucinis; būdamas egzistencialus-patirtinis, jis yra arčiau to, kas yra absonitinis, už bet kokią nors kitą jums apreikštą koncepciją. Rojaus protas pranoksta žmogaus suvokimo ribas; jis yra egzistencialus, neerdvinis, ir nelaikinis. Nepaisant šito, visus šiuos proto lygius nustelbia Bendrai Veikiančiojo visuotinis buvimas—proto Dievo Rojuje proto gravitacijos grybšnis.

11. Visatos mechanizmai

^{42:11.1 (481.5)} Įvertinant ir suvokiant protą, reikėtų prisiminti, jog visata nėra nei mechaniška, nei magiška; ji yra proto kūrinys ir dėsnių mechanizmas. Bet nors praktiniame pritaikyme gamtos dėsniai veikia ten, kas atrodo turėtų būti dvasinės ir fizinės dualistinės sferos, bet tikrovėje jos yra viena. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra visos materializacijos pirminė priežastis, ir tuo pačiu metu pirmasis ir galutinis visų dvasių Tėvas. Rojaus Tėvas visatose už Havonos pasirodo asmeniškai tiktai kaip gryna energija ir gryna dvasia—kaip Minties Derintojai ir kiti panašūs fragmentai.

42:11.2 (481.6) Mechanizmai absoliučiai nekontroliuoja visos kūrinijos; visatų visata *in toto* yra proto suplanuota, proto sutverta, ir proto administruojama. Bet visatų visatos dieviškasis mechanizmas iš viso yra perdaug tobulas, kad moksliniai žmogaus ribinio proto metodai galėtų pamatyti bent pėdsaką begalinio proto viešpatavimo. Nes šitas kuriantis, kontroliuojantis, ir paremiantis protas nėra nei materialus protas, nei tvarinio protas; tai yra dvasinis protas, veikiantis dieviškosios tikrovės kūrėjo lygiais ir iš dieviškosios tikrovės kūrėjo lygių.

42:11.3 (482.1) Sugebėjimas visatos mechanizmuose pastebėti ir atrasti protą visiškai priklauso nuo tiriančiojo proto, įsitraukusio į tokią stebėjimo užduotį, sugebėjimo, užmojo, ir potencialo. Laiko-erdvės protai, organizuoti iš laiko ir erdvės energijų, yra pavaldūs laiko ir erdvės mechanizmams.

42:11.4 (482.2) Judėjimas ir visatos gravitacija yra visatų visatos neasmenių laiko-erdvės mechanizmų aspektai dvyniai. Dvasiai, protui, ir materijai reagavimo į gravitaciją lygiai yra visiškai nepriklausomi nuo laiko, bet tikrai tikrovės tikri dvasiniai lygiai yra nepriklausomi nuo erdvės (neerdviniai). Visatos aukščiausieji proto lygiai—dvasinio proto lygiai—taip pat gali būti neerdviniai, bet materialaus proto, tokio, kaip žmogaus proto, lygiai reaguoja į visatos gravitacijos abipusį veikimą, šitą reagavimą prarasdami tikrai proporcingai susitapatinimui su dvasia. Dvasinės tikrovės lygiai yra atpažįstami pagal jų dvasinį turinį, o dvasingumas laike ir erdvėje yra matuojamas atvirkščiai proporcingai reagavimui į linijinę gravitaciją.

42:11.5 (482.3) Reagavimas į linijinę gravitaciją yra nedvasinės energijos kiekybinis matas. Bet kokia masė—organizuota energija—paklūsta šitam grybšniui, išskyrus tai, kiek ją veikia judėjimas ir protas. Linijinė gravitacija yra makrokosmoso artimo veikimo sukabinanti jėga, tam tikra prasme panašiai kaip atomo viduje sukabinančios jėgos yra mikrokosmoso artimo veikimo jėgos. Fizinė materializuota energija, organizuota kaip vadinamoji materija, negali judėti erdve nekeisdama reagavimo į linijinę gravitaciją. Nors toks reagavimas į gravitaciją yra tiesiog proporcingas masei, bet įsiterpianti erdvė jį modifikuoja tiek, jog galutinė pasekmė yra tai, kas tik apytiksliai priartėja prie to, ką atvirkščiai proporcingai išreiškia nuotolio kvadratas. Galiausiai erdvė nurungia linijinę gravitaciją dėl to, kad joje egzistuoja antigravitaciniai poveikiai, kuriuos sukelia didelis skaičius viršmaterialių jėgų, kurios veikia tam, kad gravitacijos veikimą ir visas reakcijas į gravitacijos veikimą neutralizuotų.

42:11.6 (482.4) Nepaprastai sudėtingi ir atrodantys labai automatiški kosminiai mechanizmai visada turi tendenciją paslėpti viduje gyvenančio prigimtį suteikiančio arba kuriančio proto buvimą nuo bet kokių ir visų protingų būtybių, kurios yra daug žemesnės už paties mechanizmo prigimties ir sugebėjimo visatos lygius. Dėl to yra neišvengiama, jog aukščiausieji visatos mechanizmai žemesnės kategorijos tvariniams turi atrodyti kaip neturintys proto. Vienintelė įmanoma tokios išvados išimtis būtų prielaida, jog protingumas yra stebinančiame *matomai save išlaikančios visatos* reiškinyje—bet tai filosofijos, o ne realaus patyrimo sfera.

42:11.7 (482.5) Kadangi visatą koordinuoja protas, tai fiksuotas mechanizmų pastovumas neegzistuoja. Besivystančios evoliucijos reiškinys, susijęs su kosminiu savęs išlaikymu, yra visuotinis. Visatos evoliucinis potencialas yra neišsemiamas spontaniškumo begalybėje. Žengimą pirmyn į harmoningą vienybę, didėjančią patirtinę sintezę, užklotą ant visą laiką augančio ryšių sudėtingumo, gali įgyvendinti tikrai turintis tikslą ir viešpataujantis protas.

42:11.8 (482.6) Kuo aukštesnis visatos protas, susijęs su bet koku visatos reiškiniu, tuo sunkiau žemesniems proto tipams jį atrasti. O kadangi visatos mechanizmo protas yra kuriantis dvasinis protas (net ir Begaliniojo protingumas), tai jo niekada neatras arba nepamatys visatos žemesniojo lygio protai, tuo labiau iš visų protų *žemiausias*, žmogaus protas. Besivystantis gyvulinis protas, nors natūraliai yra Dievo ieškantis, bet vienas atskirai ir savaime nėra Dievą pažįstantis.

12. Modelis ir forma — proto viešpatavimas

42:12.1 (483.1) Mechanizmų evoliucija rodo ir pažymi kuriančiojo proto paslėptą buvimą ir viešpatavimą. Mirtingojo intelekto sugebėjimas suvokti, sumanyti, ir kurti automatinius mechanizmus demonstruoja žmogaus proto aukštesnes, kūrybines, ir tikslines savybes kaip viešpataujančią įtaką planetoje. Protas visada linksta į:

42:12.2 (483.2) 1. Materialių mechanizmų kūrimą.

42:12.3 (483.3) 2. Paslėptų paslapčių atradimą.

42:12.4 (483.4) 3. Nutolusių situacijų tyrinėjimą.

42:12.5 (483.5) 4. Protinių sistemų formulavimą.

42:12.6 (483.6) 5. Išminties tikslų siekimą.

42:12.7 (483.7) 6. Dvasinių lygių pasiekimą.

42:12.8 (483.8) 7. Dieviškųjų likimų-aukščiausiojo, galutiniojo, ir absoliutaus—įgyvendinimą.

42:12.9 (483.9) Protas visada yra kūrybingas. Atskiro gyvūno, mirtingojo, morontiečio, dvasinio kylančiojo, ar pasiekusiojo užbaigtumą proto dovana visada yra kompetentinga sukurti tinkamą ir naudingą kūną gyvai tvarinio tapatybei. Bet asmenybės reiškinių buvimas arba tapatybės modelis, kaip toks, nėra energijos, fizinės, protinės, ar dvasinės, pasireiškimas. Asmenybės forma yra gyvos būtybės *modelinis* aspektas; ji pažymi energijų *konfigūraciją*, ir šitai, plius gyvybė ir judejimas, yra tvarinio egzistencijos *mechanizmas*.

42:12.10 (483.10) Net ir dvasinės būtybės turi formą, ir šitos dvasinės formos (modeliai) yra realūs. Net dvasinių asmenybių aukščiausiasis tipas turi formas—asmenybės buvimus visomis prasmėmis analogiškus Urantijos mirtingųjų kūnams. Beveik visos būtybės, kurios yra sutinkamos septyniose supervisatose, turi formas. Bet šita bendroji taisyklė turi keletą išimčių: Minties Derintojai atrodo turi būti be formos tol, kol nesusilieja su savo mirtingųjų partnerių išliekančiomis sielomis. Atsiskyrusieji Žinianešiai, Trejybės Įkvėptosios Dvasios, Bėgalinės Dvasios Asmeniniai Padėjėjai, Gravitacijos Žinianešiai, Transcendentiniai Registruotojai, ir kai kurie kiti taip pat neturi matomos formos. Bet jie yra tipiški toms kelioms išimtims; didžioji dauguma turi bona fide asmenybės formas,

formas, kurios turi individualias savybes ir kurios yra atpažįstamos ir asmeniškai atskiriamos.

42:12.11 (483.11) Kosminio proto ryšys ir pagalbinių proto dvasių tarnavimas sukuria tinkamą fizinį tabernakulį besivystančiai žmogiškajai būtybei. Lygiai taip ir morontinis protas individualizuoja morontinę formą visiems išlikusiems mirtingiesiems. Kaip mirtingas kūnas yra asmeniškasis ir būdingas kiekvienai žmogiškajai būtybei, taip ir morontinė forma tikrai bus labai individuali ir adekvačiai būdinga tam kuriančiajam protui, kuris joje viešpatauja. Nėra dviejų morontinių formų, kurios viena į kitą būtų labiau panašios negu du žmogiškieji kūnai. Morontinės Energijos Prižiūrėtojai suteikia, o patarnaujantys serafimai parūpina, nediferencijuotą morontinę medžiagą, su kuria morontinė gyvybė gali pradėti veikti. Ir po morontinio gyvenimo paaiškės, jog dvasinės formos lygiai taip yra skirtingos, asmeninės, ir būdingos jų viduje gyvenantiems atitinkamiems dvasiniams protams.

42:12.12 (483.12) Materialiame pasaulyje jūs galvojate apie kūną taip, kad jis turi dvasią, bet mes žiūrime į dvasią taip, kad ji turi kūną. Materialios akys yra iš tikrųjų iš dvasios gimusios sielos langai. Dvasia yra architektas, protas yra statybininkas, kūnas yra materialus pastatas.

42:12.13 (484.1) Fizinės, dvasinės, ir protinės energijos, kaip tokios ir savo grynuose būviuose, nevisiškai tarpusavyje sąveikauja kaip reiškininių visatų aktualai. Rojuje šios trys energijos yra lygiavertės, Havonoje jos yra koordinuotos, tuo tarpu visatų ribinės veiklos lygiuose turi būti sutinkami materialaus, protinio, ir dvasinio viešpatavimo visi spektrai. Laiko ir erdvės neasmenėse situacijose, atrodo, jog dominuoja fizinė energija,

bet taip pat pasirodo, jog, kuo labiau dvasinio proto veikimas artėja prie tikslo dieviškumo ir veiksmo aukštybės, tuo labiau dvasinė fazė tampa viešpataujanti; kad galutiniame lygmenyje dvasinis protas gali tapti viešpataujančiu beveik iki galo. Absoliučiam lygyje dvasia tikrai yra viešpataujanti. Ir iš čia tolyn į išorę per laiko ir erdvės sferas, kur tik yra dieviškoji dvasinė tikrovė, kada tik veikia tikrasis dvasinis protas, ten visada yra tendencija sukurti materialią ar fizinę tos dvasinės tikrovės kopiją.

42:12.14 (484.2) Ši dvasia yra kuriančioji tikrovė, ši fizinė kopija yra tos dvasinės tikrovės laiko-erdvės atspindys, dvasinio proto kūrybinio veiksmo fizinė pasekmė.

42:12.15 (484.3) Protas valdo materiją visur, net ir taip, kaip savo ruožtu jis reaguoja į galutinę dvasinę virškontrolę. O kai dėl mirtingojo žmogaus, tai tiktai toks protas, kuris pats laisvai atsiduoda tam, jog būtų valdomas dvasios, gali tikėtis po laiko-erdvės mirtingosios egzistencijos išlikti kaip Aukščiausiojo, Galutiniojo, ir Absoliuto: Begaliniojo, amžinojo dvasinio pasaulio nemirtingas vaikas.

42:12.16 (484.4) [Pateikta Galingojo Žinianešio, savo pareigas atliekančio Nebadone, ir paprašius Gabrieliui.]

43 Dokumentas. Žvaigždynai

43:0.1 (485.1) URANTIJA paprastai yra apibūdinama kaip Nebadono Norlatiadeke Satanijos 606-asis, tai reiškia šeši šimtai šeštą apgyvendintą pasaulį vietinėje Satanijos sistemoje, esančioje Norlatiadeko žvaigždyne, viename iš to vieno šimto Nebadono vietinės visatos žvaigždynų. Žvaigždynais,

esančiais kiekvienos vietinės visatos pirminiu skyriumi, jų valdovai sujungia apgyvendintų pasaulių vietines sistemas su vietinės visatos centrine administracija Salvingtone, o atspindėjimu sujungia su Dienų Senujų superadministracija Uversoje.

43:0.2 (485.2) Jūsų žvaigždyno vyriausybė yra tokioje grupėje, kurią sudaro 771 architektūrinė sfera, iš kurių labiausiai centre ir didžiausia yra Edentija, Žvaigždyno Tėvų, Norlatiadeko Pačių Aukštųjų, administracijos vieta. Pati Edentija už jūsų pasaulį yra didesnė maždaug šimtą kartų. Septyniasdešimt didžiųjų sferų, juosiančių Edentiją, yra maždaug dešimt kartų didesnės už Urantiją, tuo tarpu dešimt palydovų, kurie skrieja aplink kiekvieną iš šitų septyniasdešimties pasaulių yra maždaug Urantijos dydžio. Šita 771 sfera dydžiu yra visiškai panaši į tokias sferas kituose žvaigždynuose.

43:0.3 (485.3) Edentijos laiko skaičiavimas ir atstumų matavimas yra toks pat kaip Salvingtone, ir kaip ir visatos sostinės sferos, taip ir žvaigždynų būstinių pasauliai yra visiškai aprūpinti dangiškujų intelektualių būtybių visomis kategorijomis. Apskritai, šitos asmenybės nelabai kuo skiriasi nuo tų, kurios buvo pavaizduotos, kada buvo kalbama apie visatos administraciją.

43:0.4 (485.4) Serafimai prižiūrėtojai, vietinės visatos angelų trečioji kategorija, yra paskiriami į žvaigždynų tarnystę. Savo būstines jie įrengia sostinės sferose ir labai plačiai tarnauja aplink skriejantiems morontinio mokymo pasauliams. Norlatiadeke tose septyniasdešimtyje didžiųjų sferų, drauge ir tuose septyniuose šimtuose mažųjų palydovų, gyvena univitatijos, nuolatiniai žvaigždyno piliečiai. Visus šituos architektūrinius

pasaulius iki galo administruoja vietinės gyvybės įvairios grupės, didžiaja dalimi neapreikštos, bet įskaitant sumaniąsias spirongas ir gražiąsias spornagijas. Būdama morontinio mokymo režimo vidurinioji grandis, kaip jūs galėtumėte įtarti, žvaigždynų morontinė gyvybė yra tiek tipinė, tiek ir ideali.

1. Žvaigždynų bustinės

^{43:1.1 (485.5)} Edentijoje yra daug nuostabių kalvų, gausu fizinės materijos aukštumų, ant kurių gyvena morontinė gyvybė, ir kuri yra apsupta dvasinės šlovės, bet nėra netaisyklingos formos kalnų grandinių, kokios yra Urantijoje. Yra dešimtys tūkstančių tviskančių ežerų ir tūkstančių tūkstančiai tarpusavyje susieinančių upelių, bet nėra didžiulių vandenynų ir sraunių upių. Tikrai šios aukštumos neturi šitų paviršinių upelių.

^{43:1.2 (486.1)} Edentijos ir panašių architektūrinių sferų vanduo niekuo nesiskiria nuo evoliucinių planetų vandens. Tokių sferų vandens sistemos yra tiek paviršinės, tiek požeminės, ir vanduo nuolat cirkuliuoja. Šitais įvairiais vandens maršrutais galima apiplaukti Edentiją, nors pagrindinis transportavimo kanalas yra atmosfera. Dvasinės būtybės natūraliai keliauja virš sferos paviršiaus, tuo tarpu morontinės ir materialios būtybės naudoja materialiomis ir pusiau materialiomis priemonėmis tam, kad galėtų judėti atmosferoje.

^{43:1.3 (486.2)} Edentija ir su ja susieti pasauliai turi tikrą atmosferą, įprastą trijų dujų mišinį, kuris būdingas tokiems architektūriniais kūriniais, ir kuris įkūnija tuos du elementus, kokie yra ir Urantijos atmosferoje, plus tokias morontines dujas, tinkamas kvėpuoti morontiniams tvariniams. Bet, nors ši

atmosfera yra tiek materiali, tiek morontinė, joje nebūna audrų ar uraganų; taip pat čia nėra nei vasaros, nei žiemos. Dėl to, kad nėra atmosferinių neramumų ir metų laikų, tai šituose specialiai sukurtuose pasauliuose galima viską išgražinti išorėje.

43:1.4 (486.3) Edentijos aukštumos yra nuostabus fizinis peizažas, o jo grožį dar labiau padidina begalinė gausa gyvybės, kurios pilna per visas aukštumas skersai išilgai. Išskyrus keletą gana izoliuotų statinių, šitose aukštumose nėra jokių pastatų, sukurtų tvarinių rankomis. Materialūs ir morontiniai papuošimai yra gyvenamosiose vietovėse. Mažesnės kalvos yra specialių rezidencijų vietos ir yra gražiai išpuoštos tiek biologinio, tiek morontinio meno kūriniais.

43:1.5 (486.4) Septintosios aukštumų grandinės viršūnėje yra įrengtos Edentijos prisikėlimo salės, kuriose atsibunda antrinės modifikuotos kilimo kategorijos kylantieji mirtingieji. Šitas tvarinių surinkimo iš naujo sales prižiūri Melkizedekai. Pirmoji iš priimančiųjų Edentijos sferų (kaip ir planeta Melkizedekas, esanti netoli Salvingtono) taip pat turi specialias prisikėlimo sales, kuriose iš naujo surenkami modifikuotų kilimo kategorijų mirtingieji.

43:1.6 (486.5) Melkizedekai taip pat turi du specialius koledžus Edentijoje. Vienas iš jų, ekstremalių situacijų mokykla, yra skirtas dėl Satanijos maišto iškylančių problemų studijavimui. Kitas, savęs padovanojimų mokykla, yra skirtas tam, kad būtų tyrinėjamos naujos problemos, kylančios dėl to fakto, jog Mykolas savo paskutinįjį savęs padovanojimą įgyvendino viename iš Norlatiadeko pasaulių. Pastarasis koledžas buvo įkurtas beveik prieš keturiasdešimt tūkstančių metų, tuoj pat po

to, kai Mykolas paskelbė, jog Urantija buvo parinkta jo baigiamojo savęs padovanojimo pasauliu.

43:1.7 (486.6) Stiklo jūra, Edentijos priėmimo teritorija, yra netoli administracinio centro, ir ją supa būstinės amfiteatras. Šią vietovę apjuosia žvaigždyno reikalų septyniasdešimties skyrių valdymo centrai. Viena Edentijos pusė yra padalinta į septyniasdešimt trikampių sekcijų, kurių ribos susijungia ties atitinkamų sektorių būstinių pastatais. Šitos sferos likusioji dalis yra vienas didžiulis natūralus parkas, Dievo sodai.

43:1.8 (486.7) Kada jūs periodiškai lankysitės Edentijoje, nors visa planeta jums yra atvira, bet didžiausią laiko dalį tada praleisite tame administraciniame trikampyje, kurio numeris atitiks jūsų gyvenamojo pasaulio numerį. Jūs visada būsite maloniai laukiamas kaip stebėtojas įstatymų leidžiamajoje asamblėjoje.

43:1.9 (486.8) Morontinė teritorija, paskirta kylančiųjų mirtingųjų gyvenimui Edentijoje, yra išsidėsčiusi trisdešimt penktojo trikampio, susijungiančio su užbaigtųjų būstine trisdešimt šeštajame trikampyje, vidurinėje zonoje. Univitatijų bendra būstinė užima milžinišką teritoriją trisdešimt ketvirtojo trikampio, betarpiškai susisiejančio su morontinių gyventojų gyvenamąja rezervacija, viduriniame regione. Iš šitokio išdėstymo galima pamatyti, jog yra pasirūpinta, kad būtų apgyvendinta dangiškosios gyvybės bent jau septyniasdešimt didžiųjų skyrių, o taip pat, jog kiekviena iš šitų septyniasdešimties trikampių teritorijų būtų abipusiškai susieta su kuria nors iš septyniasdešimties pagrindinių morontinio lavinimo sferų.

43:1.10 (487.9) Edentijos stiklo jūra yra vienas milžiniškas apskritiminis krištolas, turintis maždaug šimto mylių perimetrą ir apie trisdešimt mylių gylį. Šitas nuostabus krištolas tarnauja kaip nusileidimo laukas visiems transportiniams serafimams ir kitoms būtybėms, atvykstančioms iš tokių vietų, kurios yra už šitos sferos; tokia stiklo jūra smarkiai palengvina transportinio serafimo nusileidimą.

43:1.11 (487.2) Tokios kategorijos krištolinis laukas yra sutinkamas beveik visuose architektūriniuose pasauliuose; ir be savo dekoratyvinės vertės jis turi daug paskirčių, yra panaudojamas tam, jog supervisatos atspindėjimas būtų perteikiamas susirinkusioms grupėms ir kaip energijos transformavimo metodo vienas iš faktorių erdvės srovių modifikavimui ir kitų įeinančių fizinės energijos srovių adaptavimui.

2. Žvaigždyno valdymas

43:2.1 (487.3) Žvaigždynai yra vietinės visatos autonominiai vienetai, kiekvienas žvaigždynas yra valdomas remiantis savo įstatyminiais potvarkiais. Kada Nebadono teismai svarsto visatos reikalus, tada sprendimai dėl visų vietinių reikalų yra priimami pagal įstatymus, veikiančius konkrečiuose žvaigždynuose. Šituos Salvingtono juridinius dekretus, kartu su žvaigždynų įstatyminiais potvarkiais, įgyvendina vietinių sistemų administratoriai.

43:2.2 (487.4) Tokiu būdu žvaigždynai veikia kaip įstatyminiai arba įstatymus leidžiantys vienetai, tuo tarpu vietinės sistemos tarnauja kaip vykduojantieji arba įgyvendinantieji vienetai. Salvingtono vyriausybė yra aukščiausioji teisminė ir koordinuojanti valdžia.

43:2.3 (487.5) Nors aukščiausioji teisminė funkcija tenka vietinės visatos centrinei administracijai, bet yra du pagalbiniai, bet esminiai tribunolai kiekvieno žvaigždyno būstinėje, Melkizedekų taryba ir Pačių Aukštųjų teismas.

43:2.4 (487.6) Visas juridines problemas iš pradžių nagrinėja Melkizedekų taryba. Šitos kategorijos dvylika atstovų, kurie yra sukaupę tam tikrą reikalingą patyrimą evoliucinėse planetose ir sistemos būstinės pasaulyuose, yra įgalioti peržiūrėti įrodymus, išnagrinėti peticijas, ir suformuluoti laikinus nuosprendžius, kurie yra perduodami Paties Aukštojo, valdančiojo Žvaigždyno Tėvo, teismui. Šito pastarojo tribunolo mirtingųjų skyrius susideda iš septynių teisėjų, jie visi yra iš pakilusiųjų mirtingųjų. Kuo aukščiau jūs kylate visatoje, tuo yra tikriaus, kad nuosprendį jūsų atžvilgiu priims tie, kurie priklauso jūsų kategorijai.

43:2.5 (487.7) Žvaigždyno įstatymus leidžiantis organas yra suskirstytas į tris grupes. Žvaigždyno įstatyminė programa gimsta žemesniuosiuose pakilusiųjų rūmuose, šiai grupei vadovauja vienas užbaigtasis, ir joje yra vienas tūkstantis mirtingųjų atstovų. Kiekviena sistema paskiria dešimt savųjų narių, kurie dalyvauja šitoje svarstymų asamblėjoje. Edentijoje šiuo metu šitas organas nėra užpildytas iki galo.

43:2.6 (487.8) Įstatymdavių vidurinieji rūmai susideda iš angelų gausybių ir jų partnerių, kitų vietinės visatos Motinos Dvasios vaikų. Šitoje grupėje yra vienas šimtas narių, o juos paskiria prižiūrinčios asmenybės, kurios vadovauja tokių būtybių įvairiapusei veiklai, kada jos veikia tarp žvaigždyno ribų.

43:2.7 (488.1)

Žvaigždyno įstatymdavių patariamąjį arba aukščiausiąjį organą sudaro vienodos padėties narių rūmai—dieviškųjų Sūnų rūmai. Šitą korpusą parenka Patys Aukštieji, ir jis turi dešimt narių. Tikrai turintys specialų patyrimą Sūnūs gali tarnauti šituose aukštuosiuose rūmuose. Tai faktus surandanti ir laiką sutaupanti grupė, kuri labai veiksmingai tarnauja įstatymus leidžiančiosios asamblėjos abiemis žemesniesiems skyriams.

43:2.8 (488.2)

Įstatymdavių mišrią tarybą sudaro trys nariai po vieną iš kiekvienos iš šitų atskirų žvaigždyno svarstymų asamblėjos šakų, o jai vadovauja valdantis jaunesnysis Pats Aukštasis. Šitoji grupė patvirtina visų potvarkių galutinę formą ir suteikia leidimą tam, kad programų transliuotojai juos paskelbtų. Po šitos aukščiausiosios komisijos patvirtinimo įstatyminiai aktai tampa sferų įstatymu; jų aktai yra galutiniai. Edentijos paskelbti potvarkiai sudaro viso Norlatiadeko pagrindinį įstatymą.

3. Norlatiadeko Patys Aukštieji

43:3.1 (488.3)

Žvaigždyno valdovai yra vietinės visatos sūnystės Vorondadekų kategorija. Kada būna pasiunčiami į aktyvią tarnystę visatoje žvaigždyno valdovais ar kuo nors kitu, tada šitie Sūnūs yra žinomi kaip *Patys Aukštieji*, kadangi jie įkūnija aukščiausiąją administracinę išmintį, drauge su toliausiai numatančia ir išmintinga ištikimybe, lyginant su visomis kitomis Vietinės Visatos Dievo Sūnų kategorijomis. Jų asmeninis atsidavimas ir jų grupinė ištikimybė niekada nesukėlė abejonių, Nebadone niekuomet nebuvo nepasitenkinimo Sūnumis Vorondadekais.

43:3.2 (488.4) Mažiausiai tris Sūnus Vorondadekus Gabrielis pasiunčia Nebadono kiekvieno žvaigždyno Pačiais Aukštaisiais. Šito trejeto vadovaujantis narys yra žinomas kaip *Žvaigždyno Tėvas*, o jo du partneriai yra žinomi kaip *vyresnysis Pats Aukštasis* ir *jaunesnysis Pats Aukštasis*. Žvaigždyno Tėvas valdo dešimt tūkstančių standartinių metų (maždaug 50.000 Urantijos metų), prieš tai po tokį patį laikotarpį tarnavęs jaunesniuoju partneriu ir vyresniuoju partneriu.

43:3.3 (488.5) Psalmininkas žinojo, jog Edentiją valdo trys Žvaigždyno Tėvai, ir atitinkamai apie jų buveinę kalbėjo daugiskaita: “Yra upė, kurios srovė džiugina Dievo miestą, Pačių Aukštųjų tabernakulių švenčiausiąją vietą.”

43:3.4 (488.6) Per amžius Urantijoje buvo didžiulis susipainiojimas įvairių visatos valdovų atžvilgiu. Daug vėlesniųjų mokytojų savo neaiškas ir nekonkrečias genčių dievybes painiojo su Pačiais Aukštaisiais Tėvais. Dar vėliau, hebrajai visus šituos dangiškuosius valdovus suliejo į sudėtinę Dievybę. Vienas mokytojas suprato, jog Patys Aukštieji nebuvo Aukščiausieji Valdovai, nes jis sakė: “Tas, kuris gyvena Paties Aukštojo slaptojoje vietoje, gyvena Visagalio šešėlyje.” Urantijos įrašuose kartais labai sunku tiksliai suprasti, kam yra taikomas terminas “Pats Aukštasis.” Bet Danielius visiškai suprato šituos dalykus. Jis sakė: “Pats Aukštasis valdo žmonių karalystėje ir ją suteikia kam tik nori.”

43:3.5 (488.7) Žvaigždynų Tėvai nedaug užsiima apgyvendintos planetos individais, bet jie yra artimai susiję su tomis žvaigždynų įstatymdavystės ir įstatymus rengiančiomis funkcijomis, kurios taip smarkiai jaudina apgyvendintų pasaulių kiekvieną mirtingąją *rasę* ir nacionalinę *grupę*.

43:3.6 (489.1) Nors žvaigždyno režimas stovi tarp jūsų ir visatos administracijos, bet kaip individai jūs paprastai mažai būsite susiję su žvaigždyno vyriausybe. Jūsų didis interesas paprastai koncentruotųsi vietinėje sistemoje, Satanijoje; bet laikinai, Urantija yra artimai susijusi su žvaigždyno valdovais dėl tam tikrų sistemos ir planetos sąlygų, susidariusių dėl Liuciferio maišto.

43:3.7 (489.2) Edentijos Patys Aukštieji pasiėmė tam tikras planetinės valdžios funkcijas maištinguose pasauliuose Liuciferio maišto metu. Jie ir toliau vykdo šią valdžią, o Dienų Senieji nuo seno patvirtino šitą į blogį nuklydusių pasaulių valdymo perėmimą. Be jokios abejonės jie ir toliau vykdys šitą prisiimtą jurisdikciją tol, kol gyvens Liuciferis. Didelė dalis šitos valdžios paprastai, ištikimoje sistemoje, būtų patikėta Sistemos Valdovui.

43:3.8 (489.3) Bet yra dar ir kita priežastis, dėl kurios Urantija tapo ypatingai susieta su Pačiais Aukštaisiais. Kada Mykolas, Sūnus Kūrėjas, vykdė baigiamąją savęs padovanojimo misiją, kadangi Liuciferio pareigų perėmėjas neturėjo visos valdžios vietinėje sistemoje, tada visus Urantijos reikalus, kurie buvo susiję su Mykolo savęs padovanojimu, betarpiškai prižiūrėjo Norlatiadeko Patys Aukštieji.

4. Asamblėjos Kalnas — Dienų Ištikimasis

43:4.1 (489.4) Pats švenčiausias asamblėjos kalnas yra Dienų Ištikimojo, Rojaus Trejybės atstovo, kuris veikia Edentijoje, gyvenamoji vieta.

43:4.2 (489.5) Šitas Dienų Ištikimasis yra Rojaus Trejybės Sūnus, ir Edentijoje yra Emanuelio asmeninis atstovas nuo būstinės pasaulio sukūrimo laikų. Amžinai Dienų Ištikimasis stovi Žvaigždyno Tėvams iš dešinės, kad jiems patartų, bet niekada iš tiesų patarimo nesiūlo, nebent būna paprašytas. Aukštieji Rojaus Sūnūs niekada nedalyvauja vietinės visatos reikalų tvarkyme, išskyrus tuos atvejus, kada gauna prašymą iš einančių valdovo pareigas tose sferose. Bet visu tuo, kuo Dienų Sajunga yra Sūnui Kūrėjui, tuo Dienų Ištikimasis yra žvaigždyno Patiems Aukštiesiems.

43:4.3 (489.6) Edentijos Dienų Ištikimojo rezidencija yra visatos ribas pranokstančio bendravimo ir informacijos rinkimo Rojaus sistemos centras žvaigždyne. Šitie Trejybės Sūnūs, su Havonos ir Rojaus asmenybių savuoju personalu, palaikydami ryšį su prižiūrinčiąja Dienų Sajunga, tiesiogiai ir nuolat bendrauja su savąja kategorija per visas visatas, net iki Havonos ir Rojaus.

43:4.4 (489.7) Pats švenčiausias kalnas yra ypatingai gražus ir nuostabiai įrengtas, bet tikroji Rojaus Sūnaus rezidencija yra kukli palyginus su centrine Pačių Aukštųjų buveine ir su aplink stovinčiais septyniasdešimčia statinių, sudarančių Sūnų Vorondadekų gyvenamąjį junginį. Šitie įrenginiai yra išimtinai gyvenamieji; jie yra visiškai atskirti nuo administracinės būstinės didelių pastatų, kuriuose yra tvarkomi žvaigždyno reikalai.

43:4.5 (489.8) Dienų Ištikimojo rezidencija Edentijoje yra į šiaurę nuo Pačių Aukštųjų rezidencijų ir yra žinoma kaip “Rojaus asamblėjos kalnas.” Ant šitos pašventintos aukštumos kylantieji mirtingieji periodiškai susirenka išklausyti šitą

Rojaus Sūnų, pasakojantį apie pirmyn žengiančių mirtingųjų ilgą ir intriguojančią kelionę per vieną milijardą Havonos tobulumo pasaulių ir toliau į neįmanomus pavaizduoti Rojaus malonumus. Ir būtent šitų ypatingų susibūrimų metu ant Asamblėjos Kalno morontiniai mirtingieji daug geriau susipažįsta su įvairiomis asmenybių, kilusių centrinėje visatoje, grupėmis.

43:4.6 (490.1) Išdavikas Liuciferis, kažkada buvęs Satanijos valdovu, paskelbdamas savo reikalavimus dėl padidintos jurisdikcijos, stengėsi pašalinti sūnystės visas aukštesnes kategorijas vietinės visatos valdymo plane. Jis specialiai ruošėsi širdyje, sakydamas: “Aš savo sostą iškelsiu virš Dievo Sūnų; aš sėdėsiu ant asamblėjos kalno šiaurėje; aš būsiu kaip Pats Aukštasis.”

43:4.7 (490.2) Tas vienas šimtas Sistemos Valdovų periodiškai susirenka į Edentijos konklavas, kurių metu yra aptariama žvaigždyno gerovė. Po Satanijos maišto Jerusemo pagrindiniai maištininkai buvo įpratę rinktis į šitas Edentijos tarybas lygiai taip, kaip jie atvykdavo ir anksčiau. Ir nebuvo surasta jokio būdo, kaip nutraukti šitokį įžūlų begėdiškumą tol, kol baigėsi Mykolo savęs padovanojimas Urantijoje ir kada po šito jis gavo neribotą valdžią visam Nebadonui. Niekada, nuo tos dienos, šitiems nuodėmės kurstytojams tikrai nebebuvo leidžiama dalyvauti ištikimų Sistemų Valdovų Edentijos Tarybose.

43:4.8 (490.3) Kad senųjų laikų mokytojai žinojo apie šituos dalykus, rodo įrašai: “Ir buvo tokia diena, kada šie Dievo Sūnūs atvyko, kad atsistotų prieš Pačius Aukštuosius, ir Šėtonas taip pat atėjo kartu su jais.” Ir tai yra fakto konstatavimas, nepriklausomai nuo sąsajos, kur jis gali būti pateiktas.

^{43:4.9 (490.4)} Nuo Kristaus triumfo momento, visas Norlatiadekas yra apvalomas nuo nuodėmių ir maištininkų. Vienu metu prieš Mykolo mirtį materialame kūne puolusio Liuciferio partneris, Šėtonas, pamėgino dalyvauti tokioje Edentijos konklavoje, bet tvirta nuostata prieš pagrindinius maištininkus pasiekė tokį laipsnį, kada užuojautos durys buvo beveik visuotinai užtrenktos, ir Satanijos priešams nebebuvo galima surasti jokio tvirto pagrindo po kojomis. Kada nėra atvertų durų, per kurias įeiti blogis, tada nebelieka galimybės puoselėti nuodėmę. Visos Edentijos širdžių durys prieš Šėtoną užsivėrė, jis buvo vienbalsiai atstumtas susirinkusių sistemų Valdovų, ir tai įvyko būtent tuo metu, kada Žmogaus Sūnus “pamatė Šėtoną krentantį kaip žaibą iš dangaus.”

^{43:4.10 (490.5)} Nuo Liuciferio maišto buvo pasirinkta nauju statiniu netoli Dienų Ištikimojo rezidencijos. Šitas laikinas pastatas yra Paties Aukštojo ryšio būstinė, kuri veikia, palaikydama artimą ryšį su Rojaus Sūnumi kaip su žvaigždyno vyriausybės patarėju visuose reikaluose, susijusiuose su Dienų kategorijos politika ir požiūriu į nuodėmę ir maištą.

5. Edentijos Tevai po Liuciferio maišto

^{43:5.1 (490.6)} Pačių Aukštųjų rotacija Edentijoje buvo sustabdyta Liuciferio maišto metu. Dabar mes turime tuos pačius valdovus, kurie dirbo tuo metu. Mes darome išvadą, jog šitie valdovai nebus pakeisti tol, kol Liuciferio ir jo bendrininkų nebus visiškai atsikratyta.

^{43:5.2 (490.7)} Tačiau, žvaigždyno šiandieninė vyriausybė buvo išplėsta, į ją buvo įtraukta dvylika Vorondadekų kategorijos Sūnų. Šitas dvyliktukas yra toks:

43:5.3 (490.8) 1. Žvaigždyno Tėvas. Šiandieninis Norlatiadeko Pats Aukštasis valdovas yra Nebadono Vorondadekų serijos numeris 617.318. Prieš pradėdamas eiti savo pareigas Edentijoje jis matė tarnystę daugelyje žvaigždynų per visą mūsų vietinę visatą.

43:5.4 (490.9) 2. Vyresnysis Pats Aukštasis partneris.

43:5.5 (491.1) 3. Jaunesnysis Pats Aukštasis partneris.

43:5.6 (491.2) 4. Pats Aukštasis patarėjas, Mykolo asmeninis atstovas nuo to laiko, kada jis pasiekė Sūnaus Šeimininko statusą.

43:5.7 (491.3) 5. Pats Aukštasis vykdytojas, Gabrielio asmeninis atstovas, dislokuotas Edentijoje visą laiką nuo Liuciferio maišto laikų.

43:5.8 (491.4) 6. Pats Aukštasis planetinių stebėtojų vadovas, Vorondadekų stebėtojų, esančių izoliuotuose Satanijos pasauliuose, vadovas.

43:5.9 (491.5) 7. Pats Aukštasis arbitras, Sūnus Vorondadekas, kuriam patikėtos pareigos suderinti visus sunkumus, kurie tarp žvaigždyno ribų iškilo dėl maišto.

43:5.10 (491.6) 8. Pats Aukštasis nepaprastųjų situacijų administratorius, Sūnus Vorondadekas, kuriam pavesta užduotis Norlatiadeko įstatymų leidėjų nepaprastųjų situacijų potvarkius pritaikyti Satanijos maišto izoliuotiems pasauliams.

43:5.11 (491.7) 9. Pats Aukštasis tarpininkas, Sūnus Vorondadekas, paskirtas tam, kad tas ypatingas savęs padovanojimo korekcijas

Urantijoje suderintų su žvaigždyno įprastu administravimu. Tam tikra archangelų veikla ir didelė dalis kitokio neįprasto tarnavimo Urantijoje, kartu su Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių ypatinga veikla Jeruseme, sukuria būtinybę tam, kad veiktų šitas Sūnus.

43:5.12 (491.8) 10. Pats Aukštasis teisėjas-advokatas, vadovauja nepaprastųjų situacijų tribunolui, kuris yra skirtas tam, kad suderintų Norlatiadeko ypatingas problemas, atsirandančias dėl pasimetimo, kuris kilo dėl Satanijos maišto.

43:5.13 (491.9) 11. Pats Aukštasis ryšininkas, Sūnus Vorondadekas, priskirtas prie Edentijos valdovų, bet atsiųstas pas Dienų Ištikimajį kaip specialus patarėjas dėl geriausio kurso, kuriuo reikėtų eiti sprendžiant problemas, susijusias su maištu ir tvarinių neištikimybe.

43:5.14 (491.10) 12. Pats Aukštasis reguliuotojas, Edentijos nepaprastųjų situacijų tarybos prezidentas. Visos asmenybės, paskirtos į Norlatiadeką dėl įvykusio Satanijos maišto, sudaro nepaprastųjų situacijų tarybą, o jų vadovaujantis pareigūnas yra Sūnus Vorondadekas, turintis ypatingą patyrimą.

43:5.15 (491.11) Ir čia nėra atsižvelgiama į daugybę Vorondadekų, Nebadono žvaigždynų pasiuntinių, ir kitų būtybių taip pat gyvenančių Edentijoje.

43:5.16 (491.12) Visą laiką po Liuciferio maišto Edentijos Tėvai rodė ypatingą globą Urantijai ir kitiems izoliuotiems Satanijos pasauliams. Pranašas seniai suvokė Žvaigždyno Tėvų valdančią ranką nacijų reikaluose. “Kada Pats Aukštasis savo

palikimą paskirstė tautoms, kada jis atskyrė Adomo sūnus, tada jis nustatė šių tautų sienas.”

^{43:5.17 (491.13)} Kiekvienas karantine esantis arba izoliuotas pasaulis turi Sūnų Vorondadeką, veikiantį kaip stebėtoją. Jis nedalyvauja planetos administravime, išskyrus tuomet, kada įsikišti į tautų reikalus jam paliepia Žvaigždyno Tėvas. Iš tikrųjų kaip tik šitas Pats Aukštasis stebėtojas ir “valdo žmonių karalystėse.” Urantija yra vienas iš Norlatiadeko izoliuotų pasaulių, ir toks Vorondadekas stebėtojas yra planetoje visą laiką po Kaligastijos išdavystės. Kada Makiventa Melkizedekas tarnavo pusiau materialioje formoje Urantijoje, tada jis išreiškė didžiulę pagarbą Pačiam Aukštajam stebėtojui tuomet vykdžiusiam savo pareigas, nes yra užrašyta: “Ir Melkizedekas, Salemo karalius, buvo Paties Aukštojo dvasininkas.” Melkizedekas atskleidė šito Paties Aukštojo stebėtojo ryšius Abraomui, kada jis sakė, “Ir tebūna palaimintas tas Pats Aukštasis, kuris tavo priešus perdavė į tavo rankas.”

6. Dievo Sodai

^{43:6.1 (492.1)} Sistemos sostinės yra ypatingai išgražinamos materialiais ir mineralų statiniais, tuo tarpu visatos būstinės daugiau atspindi dvasinę šlovę, bet žvaigždynų sostinės yra morantinės veiklos ir gyvųjų papuošimų aukščiausioji viršūnė. Žvaigždynų būstinių pasauliuose gyvasis išpuošimas yra panaudojamas dažniau, ir būtent šitas gyvybės pranašumas—botaniškas meniškumas—yra toji priežastis, jog šitie pasauliai būtų vadinami “Dievo sodais.”

43:6.2 (492.2) Beveik pusė Edentijos yra paskirta Pačių Aukštųjų nuostabiausiems sodams, ir šitie sodai yra tarp vietinės visatos pačių žavingiausių morontinių kūrinių. Tai paaiškina, kodėl Norlatiadeko apgyvendintuose pasauliuose nepaprastai gražios vietos yra taip dažnai vadinamos “Edeno sodu.”

43:6.3 (492.3) Šito nuostabaus sodo viduryje yra Pačių Aukštųjų garbinimo šventovė. Psalmininkas turėjo kažką žinoti apie šituos dalykus, nes jis rašė: “Kas iš tiesų pakils ant Pačių Aukštųjų Kalvos? Kas iš tikrųjų stovės šitoje šventojoje vietoje? Tas, kuris turi švarias rankas ir tyrą širdį, kuris savosios sielos neiškėlė į tuštybę ir neprisiekė apgaulingai.” Šitoje šventovėje kiekvieną dešimtą atsipalaidavimo dieną Patys Aukštieji vadovauja visai Edentijai garbinančiuose pamąstymuose apie Dievą Aukščiausiąjį.

43:6.4 (492.4) Architektūriniuose pasauliuose yra materialios kategorijos dešimt gyvybės formų. Urantijoje yra augalinė ir gyvulinė gyvybė, bet tokiam pasaulyje, kaip Edentija, yra gyvybės materialių kategorijų dešimt skyrių. Jeigu jūs galėtumėte matyti šituos dešimt Edentijos gyvybės skyrių, tai pirmuosius tris jūs greitai klasifikuotumėte kaip augalinius, o paskutiniuosius tris klasifikuotumėte kaip gyvulinius, bet jūs visiškai nepajėgtumėte suvokti išplitusių ir nuostabių įsiterpiančių gyvybės formų keturių grupių prigimties.

43:6.5 (492.5) Net ir aiškiai gyvulinė gyvybė labai skiriasi nuo gyvulinės gyvybės evoliuciniuose pasauliuose, yra tokia skirtinga, jog šitų nekalbančių tvarinių unikalaus charakterio ir prieraišios prigimties visiškai neįmanoma pavaizduoti mirtingojo protui. Yra tūkstančių tūkstančiai gyvų būtybių, kurių jūsų vaizduotė visiškai nepajėgtų įsivaizduoti. Visa

animalistinė kūrinija yra visiškai nepanašios kategorijos, palyginus su evoliucinių planetų visomis gyvūnų rūšimis. Bet visa šita gyvulinė gyvybė yra kuo protingiausia ir nepaprastai naudinga, ir visos įvairios rūšys yra stebėtinai meilios ir jaudinančiai draugiškos. Tokiuose architektūriniuose pasauliuose nėra mėsėdžių tvarinių; visoje Edentijoje nėra nieko tokio, kas bet kokią gyvą būtybę verstų bijoti.

43:6.6 (492.6) Augalinė gyvybė taip pat smarkiai skiriasi nuo Urantijos augalinės gyvybės, susidedanti tiek iš materialių, tiek iš morontinių rūšių. Materialūs augalai turi būdingą žalią spalvą, bet augalinės gyvybės morontiniai ekvivalentai turi violetinį arba purpurinį atspalvį, skirtingo intensyvumo ir atspindžio. Tokie morontiniai augalai yra grynai energetinė augmenija; ją suvalgius, nelieka jokių atliekų.

43:6.7 (492.7) Būdama apdovanota dešimčia fizinės gyvybės skyrių, nekalbant jau apie morontines rūšis, šitie architektūriniai pasauliai suteikia didžiules galimybes peizažo gražinimui ir materialių ir morontinių statinių biologiniam papuošimui. Dangiškieji meistrai vadovauja vietinėms spornagijoms šitame didžiuliame botaninio papuošimo ir biologinio pagražinimo darbe. Tuo metu, kada jūsų menininkai turi naudotis inertiniais dažais ir negyvu marmuru tam, kad pavaizduotų savo idėjas, tai dangiškieji meistrai ir univitatijos dažniau panaudoja gyvas medžiagas tam, kad atskleistų savo idėjas ir įgyvendintų savo idealus.

43:6.8 (493.1) Jeigu jums patinka Urantijos gėlės, krūmai, ir medžiai, tuomet jūs žavėsitės, matydami Edentijos dieviškųjų sodų botaninį grožį ir floros puikumą. Bet tai pranoksta mano kaip pasakotojo jėgas, kad galėčiau imtis perteikti mirtingojo protui

adekvačią sampratą apie šitas dangiškųjų pasaulių grožybes. Tikrai, akys nematė tokios šlovės, kuri laukia jūsų atvykimo į šituos mirtingojo kilimo jaudinančio patyrimo pasaulius.

7. Univitatijos

^{43:7.1 (493.2)} Univitatijos yra Edentijos ir su ja susietų pasaulių, visų septynių šimtų septyniasdešimties pasaulių, supančių žvaigždyno būstinę, nuolatiniai gyventojai ir juos jie prižiūri. Šitie Sūnaus Kūrėjo ir Kuriančiosios Dvasios vaikai egzistencijos plokštumoje yra įterpti tarp materialaus ir dvasinio, bet jie nėra morontiniai tvariniai. Kiekvienos iš septyniasdešimties didžiųjų Edentijos sferų vietiniai gyventojai turi skirtingas matomas formas, o morontiniai mirtingieji turi savo morontines formas, suderintas taip, kad atitiktų univitatijų kylančiąją skalę kiekvieną kartą, kada savo gyvenamąją vietą jie pakeičia iš vienos Edentijos sferos į kitą iš pirmojo pasaulio vienas po kito jiems einant į septyniasdešimtąjį pasaulį.

^{43:7.2 (493.3)} Dvasiškai, univitatijos yra vienodos; intelektualiai, jos skiriasi, kaip skiriasi mirtingieji; forma, jos yra labai panašios į morontinės egzistencijos būseną, ir jos yra sutvertos, kad veiktų asmenybės septyniasdešimtyje skirtingų kategorijų. Kiekviena iš šitų univitatijų kategorijų išreiškia intelektualios veiklos dešimt pagrindinių variacijų, o kiekvienas iš šitų besikeičiančių intelektualių tipų vadovauja besivystančio profesinio arba praktinio visuomeninimo specialaus lavinimo ir kultūros mokykloms kažkuriame iš dešimties palydovų, skriejančių aplink kiekvieną iš Edentijos didžiųjų pasaulių.

^{43:7.3 (493.4)} Šitie septyni šimtai mažesniųjų pasaulių yra praktinio švietimo apie visos vietinės visatos veikimą techninės sferos ir

yra atviros visoms protingų būtybių klasėms. Šitos specialius įgūdžius ir technines žinias suteikiančios mokyklos nėra skirtos išskirtinai kylantiems mirtingiesiems, nors morontiniai studentai sudaro daug didesnę dalį iš visų tų, kurie lanko šituos mokymo kursus. Kada jūs priims į bet kurį iš septyniasdešimties visuomeninės kultūros didžiųjų pasaulių, tada jums nedelsiant bus leista lankytis kiekviename iš tų dešimties supančių palydovų.

43:7.4 (493.5) Įvairiose paslaugumo kolonijose, kylantieji morontiniai mirtingieji vyrauja tarp praeities vaizdo reguliuotojų, bet univitatijos sudaro didžiausią grupę, susijusią su Nebadono dangiškųjų meistrų korpusu. Visame Orvontone jokios būtybės, esančios už Havonos ribų, išskyrus Uversos abandonterius, meniniais sugebėjimais, visuomeniniu prisitaikymu, ir koordinuojančiu protingumu negali prilygti univitatijoms.

43:7.5 (493.6) Šitie žvaigždyno gyventojai iš tikrųjų nėra meistrų korpuso nariai, bet jie laisvai dirba su visomis grupėmis ir daug prisideda prie to, kad žvaigždyno pasaulius paverstų tuo, jog šie taptų pagrindinėmis sferomis, kuriose būtų įgyvendinamos nuostabios meninės pereinamosios kultūros galimybės. Jos neveikia už žvaigždynų būstinių pasaulių ribų.

8. Edentijos mokymo pasauliai

43:8.1 (493.7) Edentijos ir ją supančių sferų fiziniai apdovanojimai yra beveik tobuli; vargu ar jos galėtų prilygti Salvingtono sferų dvasiniam grožiui, bet jos toli pralenkia Jerusemo mokymo pasaulių grožį. Šitas visas Edentijos sferas tiesiogiai energizuoja visatos erdvės srovės, o jų milžiniškas energetines

sistemas, tiek materialias, tiek morontines, sumaniai prižiūri ir paskirsto žvaigždynų centrai, kuriems padeda Pagrindinių Fizinių Kontrolierių ir Morontinės Energijos Prižiūrėtojų kompetentingi korpusai.

43:8.2 (494.1) Laikas, praleistas pereinamosios morontinės kultūros septyniasdešimtyje mokymo pasaulių, susijęs su mirtingojo kilimo Edentijos amžiumi, yra labiausiai nusistovėjęs laikotarpis kylančiojo mirtingojo karjeroje iki pat užbaigtojo statuso; tai iš tikrųjų yra tipiškas morontinis gyvenimas. Nors kiekvieną kartą, kada pereinate iš vieno pagrindinio kultūrinio pasaulio į kitą, jūs esate suderinami iš naujo, bet išlaikote tą patį morontinį kūną, ir nebūna jokių periodų, kad asmenybė būtų be sąmonės.

43:8.3 (494.2) Jūsų gyvenimas Edentijoje ir su ja susietose sferose daugiausia bus užimtas grupinės etikos, malonių ir naudingų tarpusavio ryšių tarp išmintingų visatos ir supervisatos įvairių kategorijų asmenybių, paslapties įsisavinimu.

43:8.4 (494.3) Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs užbaigėte besivystančios mirtingojo asmenybės suvienijimą; sistemos sostinėje jūs pasiekėte Jerusemo pilietybę ir įgavote norą savojo aš atsisakyti grupinės veiklos ir suderintų užsiėmimų drausmės labui; bet dabar žvaigždyno mokymo pasauliuose jūs turite pasiekti savo besivystančios morontinės asmenybės tikrąjį suvisuomenėjimą. Šitą dieviškąją kultūros įgijimą sudaro išmokimas, kaip:

43:8.5 (494.4) 1. Gyventi laimingai ir dirbti veiksmingai su dešimt skirtingų bičiulių morontiečių, tuo tarpu dešimt tokių grupių

yra sujungta į kuopas po vieną šimtą ir toliau federalizuota į korpusus po vieną tūkstantį.

^{43:8.6 (494.5)} 2. Paklusti džiaugsmingai ir bendradarbiauti širdingai su dešimčia univitatijų, kurios nors ir yra intelektualiai panašios į morontines būtybes, bet visais kitais atžvilgiais yra labai skirtingos. Ir tada jūs iš tikrųjų turite veikti kartu su grupe, kurią sudaro dešimt narių, kadangi ji derinasi su dešimt kitų šeimų, kurios savo ruožtu yra sujungtos į korpusus po vieną tūkstantį univitatijų.

^{43:8.7 (494.6)} 3. Pasiiekti tuo pačiu metu suderinamumą tiek su morontiniais bičiuliais, tiek ir su jus priimančiomis univitatijomis. Įgyti sugebėjimą savanoriškai ir veiksmingai bendradarbiauti su savosios kategorijos būtybėmis glaudžiamame darbiniam susivienijime su kažkiek nepanašia išmintingų tvarinių grupe.

^{43:8.8 (494.7)} 4. Tada, kai šitokiu būdu veikiate su panašiomis ir nepanašiomis į save būtybėmis, pasiekti intelektualią harmoniją su abiemis partnerių grupėmis, ir prisiderinti prie abiejų grupių profesinės veiklos.

^{43:8.9 (494.8)} 5. Pasiiekus patenkinamą asmenybės suvisuomeninimą intelektualiu ir profesiniu lygiu, toliau tobulinti sugebėjimą gyventi glaudžiamame ryšyje su panašiomis ir šiek tiek nepanašiomis būtybėmis, visą laiką vis mažiau susierzinant ir įsižeidžiant. Praeities vaizdo reguliuotojai daug prisideda prie pastarojo pasiekimo organizuodami savo grupinio laisvalaikio veiklą.

43:8.10 (494.9) 6 Visus šituos įvairius suvisuomeninimo metodus suderinti su kilimo į Rojų karjeros besiplečiančio koordinavimo vystymu; padidinti įžvalgą apie visatą išplečiant sugebėjimą suvokti amžinąsias tikslo prasmes, paslėptas šitose tariamai nereikšmingose laiko-erdvės veiklose.

43:8.11 (494.10) 7. Ir tuomet, pasiekti visų šitų daugialypio suvisuomeninimo procedūrų viršūnę drauge su dvasinės įžvalgos padidiniu, kiek tai yra susiję su asmeninio sugebėjimo visų fazių išplėtimu grupinio dvasinio susivienijimo ir morontinio koordinavimo dėka. Intelektualiai, visuomeniškai, ir dvasiškai du moralūs tvariniai ne tiesiog padvigubina savo asmeninius visatos pasiekimo potencialus partnerystės metodo dėka; jie beveik keturgubai padidina savo pasiekimo ir laimėjimo galimybes.

43:8.12 (495.1) Mes pavaizdavome Edentijos visuomeninimą kaip morontinio mirtingojo bendravimą su univitatijų šeimos grupe, susidedančia iš dešimties intelektualiai skirtingų individų, tuo pačiu metu panašiai bendraujant su dešimčia morontinių bičiulių. Bet pirmuose septyniuose didžiuosiuose pasauliuose tikrai vienas kylantis mirtingasis gyvena su dešimčia univitatijų. Antroje grupėje iš septynių didžiųjų pasaulių du mirtingieji gyvena su kiekviena vietine grupe iš dešimties narių, ir taip toliau, iki paskutinės grupės iš septynių pagrindinių sferų, kur dešimt morontinių būtybių gyvena su dešimčia univitatijų. Kada jūs išmoksite, kaip geriau bendrauti su univitatijomis, tada tokią išvystytą etiką jūs praktiškai taikysite santykiuose su savo bičiuliais, žengiančiais pirmyn morontinėje stadijoje.

^{43:8.13 (495.2)} Kaip kylantieji mirtingieji, jūs jausite pasitenkinimą gyvendami žengimo į priekį Edentijos pasaulyuose, bet jūs nepatirsite to asmeninio pasitenkinimo jaudulio, kuris apibūdina jūsų pirminį ryšį su visatos reikalais sistemos būstinėje arba jūsų atsisveikinimą su šitomis realijomis visatos sostinės paskutiniuose pasaulyuose.

9. Edentijos pilietybė

^{43:9.1 (495.3)} Užbaigę septyniasdešimtąjį pasaulį, kylantieji mirtingieji apsigyvena Edentijoje. Dabar kylantieji, pirmą kartą, dalyvauja “Rojaus asamblėjose,” ir išgirsta pasakojimą apie savo toli nusidriekiančią karjerą, kaip ją pavaizduoja Dienų Ištikimasis, pirmoji iš Aukščiausiųjų Asmenybių, kilusių iš Trejybės, kurią jie būna sutikę.

^{43:9.2 (495.4)} Visas gyvenimas žvaigždyno mokymo pasaulyuose, kuris pasiekia aukščiausiąjį tašką gaunant Edentijos pilietybę, morontiniams žengėjams pirmyn yra tikrosios ir dangiškosios palaimos laikotarpis. Per visą savo gyvenimą sistemos pasaulyuose jūs vystėtės beveik iš gyvulinio tvarinio iki morontinio tvarinio; jūs buvote daugiau materialus negu dvasinis. Salvingtono sferose jūs vystysitės iš morontinės būtybės į tikrosios dvasios statusą; jūs būsite daugiau dvasinis negu materialus. Bet Edentijoje, kylantieji yra pusiaukelėje tarp savo ankstesniųjų ir būsimųjų būvių, pusiaukelėje savo perėjime iš evolucionio gyvūno į kylančiąją dvasią. Per visą laiką, praleistą Edentijoje ir jos pasaulyuose, jūs esate “kaip angelai”; jūs nuolat progresuojate, bet visą laiką išlaikote bendrą ir tipišką morontinį statusą.

^{43:9.3 (495.5)} Šitas kylančiojo mirtingojo gyvenimas žvaigždyne yra labiausiai vienoda ir stabilizuota epocha per visą morontinio žengimo į priekį karjerą. Šitas patyrimas sudaro kylančiųjų suvisuomeninimo mokymą iki to meto, kada jie tampa dvasiomis. Tai yra analogiška Havonos dvasiniam patyrimui prieš tampant užbaigtaisiais ir ikiabsonitiniam mokymui Rojuje.

^{43:9.4 (495.6)} Edentijoje kylantieji mirtingieji iš esmės yra užimti užduotimis septyniasdešimtyje žengimo į priekį univitatijų pasaulių. Jie taip pat tarnauja įvairiose pareigose pačioje Edentijoje, daugiausia sąsajoje su žvaigždyno programa, kuri rūpinasi grupės, rasės, nacijos, ir planetos gerove. Patys Aukštieji nėra taip smarkiai įsitraukę į rūpinimąsi individo žengimu į priekį apgyvendintuose pasauliuose; jie daugiau valdo žmonių karalystėse, o ne individų širdyse.

^{43:9.5 (495.7)} Ir tą dieną, kada jūs būsite pasiruošę išvykti iš Edentijos, kad pradėtumėte Salvingtono karjerą, stabtelsite ir pažvelgsite atgal į vieną gražiausių ir labiausiai atgaivinančių iš visų savo mokymosi epochų, esančių šitoje Rojaus pusėje. Bet viso šito šlovė didėja, kada jūs kylate į vidų ir pasiekiate padidintą sugebėjimą dieviškąsias prasmes ir dvasines vertybes suvokti plačiau.

^{43:9.6 (496.1)} [Parengta Malavatijos Melkizedeko.]

44 Dokumentas. Dangiškieji Meistrai

^{44:0.1 (497.1)} TARP įvairių skyrių ir visatos būstinės pasaulių paslaugumo kolonijų gali būti sutinkama mišrių asmenybių unikali kategorija, vadinama dangiškaisiais meistras. Šitos

būtybės yra morontinių ir žemesniųjų dvasinių valdų pagrindiniai meistrai ir amatininkai. Jos yra tokios dvasios ir pusiau dvasios, kurios užsiima morontiniu puošimu ir dvasiniu gražinimu. Tokie meistrai yra paskirstyti po visą didžiąją visatą—supervisatų, vietinių visatų, žvaigždynų, ir sistemų būstinių pasaulyuose, o taip pat visose sferose, pasiekusiose šviesos ir gyvenimo stadiją; bet jų pagrindinė veiklos vieta yra žvaigždynuose ir ypač septyniuose šimtuose septyniasdešimtyje pasaulių, supančių kiekvieną būstinės sferą.

44:0.2 (497.2) Nors materialiam protui jų darbo beveik neįmanoma suvokti, bet reikėtų suprasti, jog morontiniai ir dvasiniai pasauliai nėra be jų aukšto meno ir dieviškosios kultūros.

44:0.3 (497.3) Dangiškieji meistrai nėra tokie sukuriami; jie yra parinktų ir pakviestų būtybių korpusai, kuriuos sudaro tam tikrų mokytojų asmenybės, kilusios iš centrinės visatos, ir jų savanoriai mokiniai, parinkti iš kylančiųjų mirtingųjų ir iš daugybės kitų dangiškųjų grupių. Šitų meistrų pirminį mokymo korpusą kažkada paskyrė Begalinė Dvasia bendradarbiaudama su Septyniomis Pagrindinėmis Dvasiomis, ir jį sudarė septyni tūkstančiai Havonos instruktorių, po vieną tūkstantį kiekvienam iš septynių meistrų skyrių. Pradedant nuo tokio branduolio, per amžius išsivystė šitas kvalifikuotų darbininkų dvasiniuose ir morontiniuose reikaluose nuostabus junginys.

44:0.4 (497.4) Bet kuri morontinė asmenybė arba dvasinė esybė turi teisę būti priimta į dangiškųjų meistrų korpusą; tai yra, bet kokia būtybė, kuri yra žemesnė už neatskiriamą nuo dieviškosios sūnystės rangą. Dievo kylantieji sūnūs iš evoliucinių sferų, gali, atvykę į morontinius pasaulius, kreiptis,

jog būtų priimti į meistrų korpusą, ir jeigu yra pakankamai talentingi, gali ilgesniam ar trumpesniam laikui pasirinkti šią karjerą. Bet niekas negali tapti dangiškųjų meistrų korpuso nariu trumpesniam negu vieno tūkstantmečio laikotarpiui, vieno tūkstančio metų supervisatos laiku periodui.

44:0.5 (497.5) Visi dangiškieji meistrai yra registruojami supervisatos būstinėje, bet jiems vadovauja morontiniai prižiūrėtojai vietinės visatos sostinėse. Morontinių prižiūrėtojų centrinis korpusas, veikiantis kiekvienos vietinės visatos būstinės pasaulyje, juos pasiunčia į tokius pagrindinius veiklos skyrius:

44:0.6 (497.6) 1. Dangiškųjų Muzikantų.

44:0.7 (497.7) 2. Dangiškųjų Atgamintojų.

44:0.8 (497.8) 3. Dieviškųjų Statybininkų.

44:0.9 (497.9) 4. Minties Registruotojų.

44:0.10 (498.1) 5. Energijos Manipuliuotojų.

44:0.11 (498.2) 6. Dizainerių ir Puošėjų.

44:0.12 (498.3) 7. Harmonijos Darbininkų.

44:0.13 (498.4) Šitų septynių grupių pirmieji mokytojai buvo kilę iš Havonos tobulų pasaulių, o Havona turi modelius, modelių studijas, dvasinio meniškumo visoms fazėms ir formoms. Nors tai yra gigantiška užduotis imtis perkelti šituos Havonos menus į erdvės pasaulius, bet dangiškieji meistrai per amžių amžius tobulino savuosius metodus ir jų panaudojimą. Kaip ir visose

kitose kylančiojo karjeros fazėse tie, kurie yra toliausiai pažengę į priekį bet kurioje savo pastangų srityje, turi savo gilesnes žinias ir įgūdžius nuolat perteikti savo bičiuliams, kuriems mažiau sekasi.

44:0.14 (498.5) Jūs iš pradžių į tuos Havonos perkeltus menus pažvelgsite gyvenamuosiuose pasauliuose, ir jų grožis bei to grožio jūsų suvokimas vis augs ir ryškės tol, kol jūs stovėsite Salvingtono dvasinėse salėse ir žvelgsite į dvasinių sferų dangiškųjų meistrų įkvepiančius šedevrus.

44:0.15 (498.6) Visa šita morontinių ir dvasinių pasaulių veikla yra reali. Dvasinėms būtybėms dvasinis pasaulis yra tikrovė. Mums materialus pasaulis yra labiau nerealus. Aukščiausiosios dvasinės formos laisvai pereina per paprastą materiją. Aukštosios dvasios nereaguoja į nieką, kas yra materialu, išskyrus kai kurias bazines energijas. Materialioms būtybėms dvasinis pasaulis yra daugiau ar mažiau nerealus; dvasinėms būtybėms materialus pasaulis yra beveik visiškai nerealus, būdamas tiesiog dvasinių realybių substancijos šešėliu.

44:0.16 (498.7) Aš negaliu, turėdamas išskirtinai dvasinį matymą, suvokti, koks yra šis pastatas, kuriame yra verčiamas ir užrašomas šitas pasakojimas. Dieviškasis Patarėjas iš Uversos, kuriam tenka būti šalia manęs, dar mažiau suvokia šituos grynai materialius kūrinius. Mes suprantame, kaip šitie materialūs statiniai atrodo jums, stebėdami dvasinę kopiją, kurią mūsų protui pateikia vienas iš mus lydinčių energijos transformuotojų. Šitas materialus pastatas man, dvasinei būtybei, nėra visiškai realus, bet, žinoma, jis yra labai realus ir labai naudingas materialiams mirtingiesiems.

44:0.17 (498.8) Yra tam tikri būtybių tipai, kurie sugeba matyti tiek dvasinių pasaulių, tiek materialių pasaulių tvarinių realybę. Šitai klasei priklauso vadinamieji Havonos Tarnų ketvirtieji tvariniai ir sutaikytojų ketvirtieji tvariniai. Laiko ir erdvės angelai yra apdovanoti sugebėjimu matyti tiek dvasines, tiek materialias būtybes, taip pat ir kylantieji mirtingieji būna tuo apdovanoti po išsilaisvinimo iš gyvenimo materialiam kūne. Po to, kada kylantieji pasiekia aukštesnius dvasinius lygius, jie sugeba atpažinti materialias, morontines, ir dvasines realybes.

44:0.18 (498.9) Čia kartu su manimi taip pat yra ir Galingasis Žinianešys iš Uversos, susiliejęs su Derintoju pakilusysis, kažkada buvęs mirtingąja būtybe, ir jis suvokia jus tokius, kokie jūs ir esate, ir tuo pačiu metu jis mato Atsiskyrusį Žinianešį, supernafimus, ir kitas dabar esančias dangiškasias būtybes. Per savo ilgą kilimą jūs tikrai niekada neprarasite sugebėjimo atpažinti savo partnerius iš ankstesniosios egzistencijos. Visada, jums kylant į vidų gyvenimo skalėje, jūs išsaugosite sugebėjimą atpažinti ir broliautis su bičiuliais iš savo ankstesniojo ir žemesniojo patyrimo lygio. Kiekvienas naujas pervedimas arba prisikėlimas į jūsų matymo diapazoną pridės dar vieną dvasinių būtybių grupę, nè mažiausiu laipsniu iš jūsų neatimdamas sugebėjimo atpažinti savo draugus ir bičiulius iš ankstesniųjų būvių.

44:0.19 (498.10) Kylančiųjų mirtingųjų patyrimo visa tai yra įmanoma dėl viduje gyvenančių Minties Derintojų veikimo. Kadangi jie išsaugo jūsų viso gyvenimo patyrimų dublikatus, tai jums yra garantuota, jog niekada neprarasite nè vienos tikrosios savybės, kurią kažkada turėjote; ir šitie Derintojai visa tai patiria kartu su jumis kaip jūsų dalis, tikrovėje kaip *jūs*.

44:0.20 (499.1) Bet aš beveik neturiu vilties, kad materialiam protui sugebėčiau perteikti dangiškųjų meistrų darbo pobūdį. Aš esu nuolat verčiamas iškreipti mintį ir kalbą tam, kad pamėginčiau mirtingajam protui atskleisti šitų morontinių transakcijų ir beveik dvasinių reiškinių tikrovę. Jūsų suvokimas nėra pajėgus suprasti ir jūsų kalba nėra tinkama perteikti šitų pusiau dvasinių veiklų prasmę, vertę, ir ryšį. Ir aš toliau stengiuosi apšviesti žmogaus protą apie šitas realybes, iki galo suvokdamas, jog man labai sėkmingai įgyvendinti šitos užduoties visiškai neįmanoma.

44:0.21 (499.2) Aš negaliu padaryti ko nors daugiau, kaip tiktai pamėginti štrichais pateikti primityvią paralelę tarp mirtingųjų materialios veiklos ir dangiškųjų meistrų daugiaplanių funkcijų. Jeigu Urantijos rasės būtų labiau išsivysčiusios meno ir kitose kultūros srityse, tuomet aš tikrai galėčiau eiti daug toliau, stengdamasis žmogiškąjį protą pervesti nuo materialių dalykų prie morontinių. Daugiausia, ko aš galiu tikėtis, tai pabrėžti morontinių ir dvasinių pasaulių šitų transakcijų tikrovės faktą.

1. Dangiškieji Muzikantai

44:1.1 (499.3) Turėdami mirtingojo ribotą klausos diapazoną, jūs vargu ar galite suvokti morontines melodijas. Gražaus garso yra net materialus diapazonas, kurio neatpažįsta žmogaus klausos pojūtis, jau nekalbant apie nesuvokiamą morontinės ir dvasinės harmonijos spektrą. Dvasinės melodijos nėra materialios garso bangos, bet tai yra dvasiniai pulsavimai, kuriuos priima dangiškųjų asmenybių dvasios. Yra diapazono platumas ir išraiškos siela, o taip pat atlikimo grožis, susietas su sferų melodija, kurių visiškai negali suvokti žmogus. Aš

mačiau milijonus susižavėjusių būtybių, apimtų didingos ekstazės tuo metu, kada sferų melodija liejosi dangiškųjų grandinių dvasine energija. Šitos nuostabios melodijos gali būti transliuojamos į tolimiausias visatos vietas.

44:1.2 (499.4) Dangiškieji muzikantai yra užsiėmę dangiškosios harmonijos kūrimu, manipuluodami tokias dvasines jėgas:

44:1.3 (499.5) 1. *Dvasinį garsą* — dvasinės srovės pertraukimus.

44:1.4 (499.6) 2. *Dvasinę šviesą* — morontinių ir dvasinių sferų šviesos valdymą ir intensyvumą.

44:1.5 (499.7) 3. *Energetinius smūgius* — melodiją, sukuriama meistriškai valdant morontines ir dvasines energijas.

44:1.6 (499.8) 4. *Spalvos simfonijas* — morontijos spalvinių tonų melodiją; tai priklauso aukščiausiojo lygio dangiškųjų muzikantų laimėjimams.

44:1.7 (499.9) 5. *Susietų dvasių harmoniją* — morontinių ir dvasinių būtybių skirtingų kategorijų pats išdėstymas ir suvienijimas sukuria didingas melodijas.

44:1.8 (499.10) 6. *Minties melodiją* — mąstymas dvasingomis mintimis gali būti toks išstobulintas, jog toliau išsiliėtų į Havonos melodijas.

44:1.9 (499.11) 7. *Erdvės muziką* — tinkamai nustačius diapazoną kitų sferų melodijas galima sugauti visatos transliavimo grandinėmis.

44:1.10 (500.1) Yra daugiau negu vienas šimtas tūkstančių skirtingų garso, spalvos, ir energijos manipuliavimo būdų, metodų, analogiškų žmogaus naudojamiems muzikos instrumentams. Jūsų šokių ansambliai be jokios abejonės išreiškia primityvų ir groteskišką materialių tvarinių mėginimą priartėti prie būtybių išdėstymo ir asmenybių organizavimo dangiškosios harmonijos. Likusių penkių morontinės melodijos formų materialių kūnų sensorinis mechanizmas neatpažįsta.

44:1.11 (500.2) Harmonija, melodinio ryšio septynių lygių muzika, yra tas vienintelis visuotinis dvasinio bendravimo kodas. Muzika, tokia, kaip ją supranta Urantijos mirtingieji, aukščiausią išraišką pasiekia Jerusemo, sistemos būstinės, mokyklose, kur pusiau materialios būtybės yra mokomos garso harmonijos. Mirtingieji į kitas morontinės melodijos ir dangiškosios harmonijos formas nereaguoja.

44:1.12 (500.3) Muzikos suvokimas Urantijoje yra tiek fizinis, tiek dvasinis; ir jūsų žmogiškieji muzikai nuveikė daug, kad pakylėtų muzikinį skonį nuo jūsų ankstyvųjų protėvių barbariškos monotonijos iki garso suvokimo aukštesniųjų lygių. Didžioji dauguma Urantijos mirtingųjų į muziką reaguoja iš esmės materialiais raumenimis ir taip mažai protu ir dvasia; bet muzikos suvokimas per daugiau negu trisdešimt penkerių tūkstančių metų laikotarpį padarė tvirtą pažangą.

44:1.13 (500.4) Melodinga sinkopė išreiškia perėjimą nuo primityviojo žmogaus muzikinės monotonijos prie jūsų vėlesniųjų dienų muzikų ekspresyvos harmonijos ir prasmingų melodijų. Šitie ankstyvesnieji ritmų tipai skatina muzikinio jausmo reakciją nereikalaudami pastangų iš tų aukštesniųjų intelektualių harmonijos suvokimo jėgų ir tokiu būdu daug

plačiau apeliuoja į nesubrendusius arba dvasiškai tingius individus.

44:1.14 (500.5) Urantijos geriausia muzika yra ne daugiau kaip tik greitai ištirpstantis aidas tos nuostabios muzikos, kurią girdi jūsų muzikų dangiškieji partneriai, kurie įrašuose paliko tikrai šitų morontinių jėgų harmonijos fragmentus kaip garsų sąskambio muzikines melodijas. Dvasinė-morontinė muzika neretai naudoja visus septynis išraiškos ir atgaminimo būdus, taip, kad žmogiškasis protas yra milžinišku laipsniu suvaržytas, kada tik mėgina šitas aukštesniųjų sferų melodijas suvesti tiesiog į muzikinių garsų gaidas. Tokios pastangos būtų kažkas panašaus į mėginimą atgaminti didžiulio orkestro atliekamą muziką naudojantis vienu vieninteliu muzikos instrumentu.

44:1.15 (500.6) Nors jūs Urantijoje ir sukūrėte kai kurių gražių melodijų, bet muzikiniu požiūriu jūs nesivystėte pirmyn taip toli, kaip dauguma jūsų kaimyninių planetų Satanijoje. Jeigu tikrai Adomas ir Ieva būtų išgyvenę, tuomet jūs būtumėte turėję muziką tikrovėje; bet harmonijos dovaną, kuri buvo tokia didžiulė jų prigimtyje, tiek praskiedė nemuzikinių tendencijų garsai, jog iš tūkstančio mirtingųjų gyvybių tikrai viena gali puikiai suvokti muzikinį sąskambį. Bet nepraraskite drąsos; kada nors Urantijoje gali pasirodyti tikrasis muzikas, ir ištisos tautos bus sužavėtos jo melodijų nuostabiu skambėjimu. Viena tokia žmogiškoji būtybė gali amžiams pakeisti visos nacijos, net ir viso civilizuoto pasaulio, kelią. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, “melodija turi galios transformuoti visą pasaulį.» Amžiams muzika išliks žmonių, angelų, ir dvasių visuotinė kalba. Harmonija yra Havonos šneka.

2. Dangiškieji Atgamintojai

44:2.1 (500.7) Vargu ar mirtingasis žmogus gali tikėtis daugiau negu skurdaus ir iškreipto supratimo, kokios yra dangiškųjų atgamintojų funkcijos, kurias aš turiu pamėginti pailustruoti naudodamasis jūsų materialios kalbos visa ir ribota simbolika. Dvasinis-morontinis pasaulis turi daugybę aukščiausios vertės dalykų, dalykų, kurie yra verti to, jog būtų atgaminti, bet kurie nežinomi Urantijoje, tai yra tokie patyrimai, kurie patenka į kategoriją tokių veiklų, apie kurias vargu ar “pagalvojo žmogaus protas,” tai yra tos realybės, kurias Dievas saugo tiems, kurie išliks po gyvenimo materialiam kūne.

44:2.2 (501.1) Dangiškųjų atgamintojų yra septynios grupės, ir aš pamėginsiu pailustruoti jų darbą tokia klasifikacija:

44:2.3 (501.2) 1. *Dainininkai* — harmonizuotojai, kurie kartoja praeities specifines harmonijas ir interpretuoja dabarties melodijas. Bet visa tai yra įgyvendinama morontiniu lygyje.

44:2.4 (501.3) 2. *Spalvų darbininkai* — tuos šviesos ir šešėlio menininkus jūs galėtumėte pavadinti piešėjais ir tapytojais, menininkais, kurie išsaugo praeinančias scenas ir laikinus epizodus tam, kad būtų galima jais gėrėtis morontinėje ateityje.

44:2.5 (501.4) 3. *Šviesos iliustratoriai* — pusiau dvasinių reiškinių realaus atvaizdo kūrėjai, labai jau primityviu šito pailiustravimu būtų kino filmai.

44:2.6 (501.5) 4. *Istorinių reginių rengėjai* — tie, kurie teatralizuotai atkuria visatos dokumentuose užregistruotus ir istorijoje buvusius lemiamus įvykius.

44:2.7 (501.6) *5. Pranašaujantys menininkai* — tie, kurie istorijos prasmes projektuoja į ateitį.

44:2.8 (501.7) *6. Gyvenimo istorijų pasakotojai* — tie, kurie įamžina gyvenimo patyrimo prasmę ir reikšmę. Dabartinio asmeninio patyrimo projektavimas į pasiekimo vertybes ateityje.

44:2.9 (501.8) *7. Administraciniai režisieriai* — tie, kurie pavaizduoja vyriausybės filosofijos ir administracinio metodo reikšmingumą, aukščiausiosios valdžios dangiškieji dramaturgai.

44:2.10 (501.9) Dangiškieji atgamintojai labai dažnai ir veiksmingai bendradarbiauja su praeities vaizdo reguliuotojais atminties santrauką sujungdami su tam tikromis proto poilsio ir asmenybės pramogų formomis. Prieš morontines konklavas ir dvasines asamblėjas šitie atgamintojai kartais susivienija gigantiškuose dramatiniuose spektakliuose pavaizduodami tokių susibūrimų tikslą. Neseniai aš pats mačiau tokį didingą vaidinimą, kuriame dalyvavo daugiau kaip milijonas aktorių, suvaidinusių vieną po kitos tūkstantį scenų.

44:2.11 (501.10) Aukštesnieji intelektualūs mokytojai ir tranzitiniai tarnai šitas įvairias atgamintojų grupes laisvai ir veiksmingai panaudoja savojoje morontinio švietimo veikloje. Bet nevisos jų pastangos yra skiriamos laikinam iliustravimui; didelė dalis, labai didelė jų darbo dalis yra nuolatinio pobūdžio, ir visą laiką išliks kaip palikimas visiems ateities laikams. Šitie meistrai yra tokie visapusiški, jog kada jie veikia drauge, tada jie sugeba iš naujo atkurti epochą, o bendradarbiaudami su serafiniais tarnais, jie gali iš tikrųjų pavaizduoti dvasinio pasaulio amžinąsias vertybes laiko mirtingiesiems žiūrovams.

3. Dieviškieji Statybininkai

44:3.1 (501.11) Yra miestų, “kurių statybininkas ir sutvėrėjas yra Dievas.” Mes turime dvasinį analogą visko, su kuo jūs mirtingieji esate susipažinę ir neapsakomai dar daugiau. Mes turime namus, dvasinius patogumus, ir būtiniausius morontinius daiktus. Kiekvienam materialios rūšies pasitenkinimui, kurį sugeba patirti žmonės, mes turime tūkstančius dvasinių realybių, kurios tarnauja tam, kad praturtintų ir išplėstų mūsų egzistenciją. Dieviškieji statybininkai veikia septyniose grupėse.

44:3.2 (502.1) 1. *Namų projektuotojai ir statybininkai* — tie, kurie stato ir permodeliuoja gyvenamąsias buveines, paskirtas individams ir darbo grupėms. Šitos morontinės ir dvasinės buveinės yra realios. Jos būtų nematomos jūsų siauram matymo diapazonui, bet jos yra labai realios ir gražios mums. Tam tikru laipsniu visos dvasinės būtybės kartu su statybininkais gali projektuoti ir kurti savo morontinių ar dvasinių buveinių tam tikras detales. Šitie namai yra įrengti ir išpuošti pagal morontinių arba dvasinių tvarinių, kurie turi juose gyventi, poreikius. Visuose šituose statiniuose yra įvairių ir gausių galimybių individualiai išraiškai.

44:3.3 (502.2) 2. *Profesinių pastatų statybininkai* — tie, kurie projektuoja ir surenka dvasinių ir morontinių sferų įprastų ir kasdienių darbų buveines. Šituos statybininkus galima palyginti su tais, kurie Urantijoje stato gamyklas ir kitokias pramonės įmones. Pereinamieji pasauliai turi būtiną abipusio tarnavimo ir specializuoto darbo paskirstymo ekonomiką. Mes nevisi atliekame viską; tarp morontinių būtybių ir besivystančių dvasių yra funkcijų skirtumai, o šitie darbo

pastatų statybininkai ne tik stato geresnes gamyklas, bet taip pat prisideda ir prie darbininko profesinio lygio pagerinimo.

44:3.4 (502.3) 3. *Laisvalaikio statinių statybininkai*. Milžiniški gražūs pastatai yra naudojami poilsio laikotarpiu, ką mirtingieji pavadintų laisvalaikiu ir, tam tikra prasme, pramoga. Sudaromos tinkamos aplinkos sąlygos praeities vaizdo reguliuotojams, morontinių pasaulių, tų perėjimo sferų, kuriose vyksta ką tik neseniai perkeltų iš evoliucinių planetų kylančiųjų būtybių mokymas, humoristams. Net ir aukštesniosios dvasios įsitraukia į tam tikrą prisiminimų humoro formą savo dvasinio pasikrovimo periodais.

44:3.5 (502.4) 4. *Garbinimo statybininkai* — patyrę dvasinių ir morontinių šventovių architektai. Visi mirtingojo kilimo pasauliai turi garbinimo šventoves, ir jos yra patys nuostabiausi kūriniai morontinėse valdose ir dvasinėse sferose.

44:3.6 (502.5) 5. *Švietimo statybininkai* — tie, kurie stato morontinio mokymo ir išvystyto dvasinio lavinimo būstines. Visada iš tiesų yra atviras kelias įgyti daugiau žinių, gauti papildomos informacijos, susijusios su kiekvieno tvarinio dabartiniu ir ateities darbu, o taip pat gauti visuotines kultūros žinias, informaciją, kurių paskirtis kylančiuosius mirtinguosius padaryti protingesniais ir veiksmingesniais morontinių ir dvasinių pasaulių gyventojais.

44:3.7 (502.6) 6. *Morontiniai planuotojai* — tie, kurie stato pastatus visų sferų visų asmenybių lygiaverčiam bendravimui, kada šios būna kuriuo nors metu kurioje nors sferoje. Šitie planuotojai bendradarbiauja su Morontinės Energijos Prižiūrėtojais tam,

kad pagerintų besivystančios morontinės gyvybės koordinavimą.

44:3.8 (502.7) *7. Visuomeniniai statybininkai* — tie meistrai, kurie planuoja ir stato asamblėjoms skirtus statinius, bet ne garbinimui skirtus statinius. Didingos ir gražios yra tos vietos, kurios yra skirtos bendriems susirinkimams.

44:3.9 (502.8) Nors nei šitie statiniai, nei jų papuošimai materialių mirtingųjų jutiminiam suvokimui iš tiesų nebūtų realūs, bet mums jie yra labai realūs. Jūs negalėtumėte pamatyti šitų šventovių, jeigu galėtumėte būti čia materialame kūne; nepaisant šito, visi šitie viršmaterialūs kūriniai tenai iš tikrųjų yra, ir mes juos aiškiai matome ir lygiai taip visiškai jais džiaugiamės.

4. Minties Registruotojai

44:4.1 (503.1) Šitie meistrai yra skirti tam, kad išsaugotų ir atgamintų sferų aukštesniąją mintį, ir jie veikia septyniose grupėse:

44:4.2 (503.2) *1. Minties išsaugotojai.* Tai yra tokie meistrai, kurie yra atsidavę valdų aukštesnės minties išsaugojimui. Morontiniuose pasauliuose jie iš tikrųjų brangina mąstymo perlus. Prieš atvykdamas į Urantiją pirmą kartą, aš mačiau dokumentus ir girdėjau programų įrašus, kuriuose buvo šitos planetos kai kurių didžiųjų protų idėjos. Minties registruotojai išsaugo tokias kilnias mintis Uversos kalba.

44:4.3 (503.3) Kiekviena supervisata turi savo kalbą, kalbą, kuria šneka jos asmenybės ir kuri viešpatauja visuose jos sektoriuose. Supervisatoje ji yra žinoma kaip Uversos kalba. Kiekviena vietinė visata turi savo kalbą. Nebadono visos aukštesnės

kategorijos yra dvikalbės, kalbančios tiek Neadono kalba, tiek Uversos kalba. Kada susitinka du individai iš skirtingų vietinių visatų, tada jie bendrauja Uversos kalba; tačiau, jeigu vienas iš jų yra kilęs iš kitos supervisatos, tada pagalbos jie turi kreiptis į vertėją. Centrinėje visatoje kalbos poreikis yra labai nedidelis; ten egzistuoja tobulas ir beveik užbaigtas supratimas; ten, tikrai Dievai nėra iki galo suvokiami. Mus moko, jog atsitiktinis susitikimas Rojuje atskleidžia daugiau abipusio supratimo negu tai būtų įmanoma perteikti mirtingojo kalba per tūkstantį metų. Net Salvingtone mes “žinome, kad esame žinomi.”

44:4.4 (503.4) Morontinėse ir dvasinėse sferose egzistuojantis sugebėjimas mintį išversti į kalbą pranoksta mirtingojo suvokimo ribas. Mūsų minties greitį, perkeltą į pastovų įrašą, patyrę registruotojai gali tiek padidinti, jog pusės milijono žodžių ar minties simbolių ekvivalentas gali būti užregistruotas per vieną minutę Urantijos laiku. Šitos visatos kalbos yra nepalyginamai turtingesnės už besivystančių pasaulių kalbą. Konceptiniai Uversos simboliai turi daugiau negu vieną milijardą ženklų, nors bazinė abėcėlė turi tik septyniasdešimt simbolių. Neadono kalba nėra tokia išvystyta, bazinių simbolių, arba abėcėlės ženklų, yra keturiasdešimt aštuoni.

44:4.5 (503.5) 2. *Sąvokų registruotojai.* Šita antroji registruotojų grupė yra susijusi su sąvokų vaizdų, idėjų modelių išsaugojimu. Tai yra nuolatinė registruojanti forma, kuri nėra žinoma materialioms sferoms, ir šito metodo dėka per vieną valandą jūsų laiku aš galiu gauti žinių daugiau negu jūs galėtumėte jų gauti per vieną šimtą metų atidžiai skaitydami įprastą rašytinę kalbą.

44:4.6 (503.6)

3. *Ideografiniai registruotojai.* Mes turime ekvivalentą tiek jūsų rašytinei kalbai, tiek ir šnekai, bet minties išsaugojimui mes paprastai vartojame sąvokų vaizdinį ir ideografinį metodą. Ideografiniai registruotojai sugeba tūkstantį kartų pranokti sąvokų registruotojų darbą.

44:4.7 (503.7)

4. *Oratorystės skatintojai.* Šita registruotojų grupė yra užsiėmusi užduotimi išsaugoti mintį tam, kad ji būtų atgaminta oratoriniu būdu. Bet Nebadono kalba, pusės valandos pareiškimu, mes galime išnagrinėti tokią temą, kurios išnagrinėjimui Urantijos mirtingajam prireiktų ištiso gyvenimo. Jūsų vienintelė viltis, jog suvoktumėte šias transakcijas būtų stabtelėjimas ir susimąstymas apie savo netvarkingų ir iškraipytų sapnų gyvenimą—kaip šitose nakties meto fantazijose jūs per keletą sekundžių nukeliate per metų metus nusidriekusį patyrimą.

44:4.8 (503.8)

Dvasinio pasaulio oratorystė yra vienas iš rečiausių skanėstų, laukiančių jūsų, kurie esate girdėję tiktai primityvią ir klupinėjančią Urantijos oratorių kalbą. Yra muzikos harmonija ir išraiškos eufonija Salvingtono ir Edentijos oratorystėje, kuri yra tokia įkvepianti, kad to neįmanoma pavaizduoti. Šitos ugningos sąvokos yra kaip grožio brangakmeniai šlovės karūnose. Bet aš šito negaliu padaryti! Aš negaliu žmogaus protui perteikti šitų kito pasaulio realybių platybės ir gelmės.

44:4.9 (504.1)

5. *Programų reguliuotojai.* Rojaus, supervisatų, ir vietinių visatų programų bendrą priežiūrą vykdo šitoji minties saugotojų grupė. Jie tarnauja cenzoriais ir redaktoriais, o taip pat programų medžiagų koordinatoriais, visas Rojaus programas adaptuodami supervisatoms, o taip pat Dienų

Senujų programas adaptuodami ir išversdami į atskiras vietinių visatų kalbas.

44:4.10 (504.2) Vietinių visatų programos taip pat turi būti modifikuotos tam, kad jas priimtų sistemos ir atskiros planetos. Šitų erdvės pranešimų perdavimas yra atidžiai prižiūrimas, ir visada yra atgalinis registravimas tam, kad būtų garantuotas kiekvieno pranešimo deramas priėmimas kiekviename konkrečios grandinės pasaulyje. Šitie programų reguliuotojai yra techniškai kvalifikuoti tam, kad erdvės sroves panaudotų visais informacijos perdavimo tikslais.

44:4.11 (504.3) 6. *Ritmų registruotojai*. Urantijos gyventojai be jokios abejonės šituos meistrus pavadintų poetais, nors jų darbas labai skiriasi nuo jūsų poetinių kūrinių ir beveik be galo juos pranoksta. Ritmas mažiau vargina tiek morontines, tiek dvasines būtybes, ir todėl dažnai stengiamasi efektyvumą padidinti, o taip pat malonumą išplėsti, įgyvendinant įvairias priemones ritmine forma. Man tiktai gaila, kad jūs negalite girdėti kai kurių Edentijos asamblėjų poetinių programų ir gėrėtis žvaigždyno genijų, kurie yra saviraiškos ir visuomeninio harmonizavimo šitos nuostabios formos meistrai, spalvos ir tono turtingumu.

44:4.12 (504.4) 7. *Morontiniai registruotojai*. Aš pasimetęs dėl to, jog nežinau, kaip materialiam protui pavaizduoti šitos svarbios minties registruotojų grupės, kuri yra paskirta dirbti tam, kad išsaugotų morontinių reikalų ir dvasinių transakcijų įvairių grupinių ansamblių vaizdinius, veikimą; primityviai iliustruojant, jie yra pereinamųjų pasaulių grupiniai fotografai. Jie ateičiai išsaugo šitų besivystančių epochų gyvybiškus

vaizdus ir bendravimus, išsaugodami juos morontinių dokumentų salių archyvuose.

5. Energijos Manipuliuotojai

44:5.1 (504.5) Šitie įdomūs ir veiksmingi meistrai rūpinasi kiekviena energijos rūšimi: fizine, protine, ir dvasine.

44:5.2 (504.6) 1. *Fizinės energijos manipuliuotojai.* Fizinės energijos manipuliuotojai ilgus periodus tarnauja su energijos reguliuotojais ir sumaniai manipuliuoja ir valdo daugelį fizinės energijos fazių. Jie yra artimai susipažinę su supervisatų trimis pagrindinėmis srovėmis ir trisdešimčia pagalbinių energijos segregacijų. Šitos būtybės suteikia neįkainojamą pagalbą pereinanųjų pasaulių Morontinės Energijos Prižiūrėtojams. Jie yra Rojaus kosminių projekcijų atkaklūs tyrinėtojai.

44:5.3 (504.7) 2. *Intelektualios energijos manipuliuotojai.* Jie yra tarpusavio bendravimo tarp morontinių ir kitų tipų protingų būtybių ekspertai. Šitoji bendravimo tarp mirtingųjų forma Urantijoje iš esmės neegzistuoja. Jie yra tie specialistai, kurie skatina kylančiųjų morontinių būtybių sugebėjimą bendrauti vienai su kita, ir jų darbą sudaro didžiulis kiekis unikalių jaudinančių patyrimų intelekto sferoje, kurių aš nepajėgiu pavaizduoti materialiam protui. Šitie meistrai yra Begalinės Dvasios proto grandinių uolūs tyrinėtojai.

44:5.4 (505.1) 3. *Dvasinės energijos manipuliuotojai.* Dvasinės energijos manipuliuotojai yra intriguojanti grupė. Dvasinė energija veikia pagal nustatytus dėsnius, lygiai taip, kaip ir fizinė energija. Tai yra, dvasinę jėgą, tyrinėjant, galima patikimai apskaičiuoti ir su ja galima palaikyti tikslų ryšį net ir

taip, kaip ir fizinės energijos atveju. Dvasiniame pasaulyje yra tokie patys tikri ir patikimi dėsniai, kaip ir materialiose sferose. Per pastaruosius keletą milijonų metų šitie Amžinojo Sūnaus fundamentalių dėsnių, valdančių dvasinę energiją, kaip ji yra pritaikoma dangiškųjų būtybių morontinėms ir kitokioms kategorijoms per visas visatas, tyrinėtojai įgyvendino daug pagerintų metodų dvasinės energijos įsisavinimui.

44:5.5 (505.2) *4. Sudėtiniai manipuliuotojai.* Tai yra labai drąsi grupė gerai parengtų būtybių, kurios yra atsidavusios dieviškosios energijos trijų pirminių fazių, pasireiškiančių per visatas kaip fizinė, protinė, ir dvasinė energijos, funkciniam suvienijimui. Tai yra uolios asmenybės, kurios tikrovėje stengiasi atrasti Dievo Aukščiausiojo buvimą visatoje, kadangi šitoje Dievybės asmenybėje turi atsirasti visos didžiosios visatos dieviškumo patirtinis suvienijimas. Ir tam tikru laipsniu, šitie meistrai pastaruoju metu patyrė ir kažkokios sėkmės.

44:5.6 (505.3) *5. Transportiniai patarėjai.* Šitas transportinių serafimų techninių patarėjų korpusas yra labiausiai kvalifikuotas, kada bendradarbiaudamas su žvaigždžių tyrinėtojais, parengia maršrutus ir kitais būdais padeda transporto vadovams erdvės pasaulyuose. Jie yra sferų transporto prižiūrėtojai ir jų yra visose apgyvendintose planetose. Urantiją aptarnauja septyniasdešimties transporto patarėjų korpusas.

44:5.7 (505.4) *6. Ryšio ekspertai.* Urantiją, lygiai taip, aptarnauja dvylika tarpplanetinio ir tarpvisatinio ryšio technikų. Šitos turinčios ilgą patyrimą būtybės yra ekspertai, žinantys perdavimo ir trukdymo dėsnius, kaip jie yra taikomi sferų ryšiams. Šitas korpusas yra susijęs su visomis erdvės

pranešimų formomis, išskyrus Gravitacijos ir Atsiskyrusių Žinianešių pranešimus. Urantijoje didelė jų darbo dalis yra atliekama per archangelų grandinę.

44:5.8 (505.5) *7. Poilsio mokytojai.* Dieviškasis poilsis yra susijęs su dvasinės energijos priėmimo metodu. Morontinė ir dvasinė energija turi būti papildoma lygiai taip tikrai, kaip tikrai yra papildoma ir fizinė energija, bet ne dėl tų pačių priežasčių. Mėgindamas jus apšviesti aš, noromis nenoromis, esu priverstas vartoti primityvius palyginimus; nepaisant šito, mes, būdami iš dvasinio pasaulio, savo nuolatinę veiklą turime periodiškai nutraukti ir persikelti į tinkamas susitikimų vietas, kur pasineriame į dieviškąjį poilsį ir tokiu būdu atstatome savo senkančias energijas.

44:5.9 (505.6) Pirmąsias pamokas apie šituos dalykus jūs gausite tada, kada pasieksite gyvenamuosius pasaulius po to, kai tapsite morontinėmis būtybėmis ir savo patyrimu būsite pradėję susipažinti su dvasinių reikalų metodu. Jūs žinote apie patį vidinį Havonos žiedą ir apie tai, jog erdvės piligrimai, nukeliavę per tuos žiedus, kurie yra iki jo, turi pasinerti į ilgą ir atgaivinantį Rojaus poilsį. Tai yra ne vien tik techninis reikalavimas, pereinant iš laiko karjeros į amžinybės tarnystę, bet taip pat tai yra ir būtinybė, poilsio forma, reikalinga tam, kad būtų papildyta energija, prarasta per kylančiojo patyrimo paskutiniuosius žingsnius ir kad būtų sukaupiti dvasinės energijos rezervai nesibaigiančios karjeros kitam etapui.

44:5.10 (506.1) Šitie energijos manipuliuotojai taip pat veikia ir šimtais kitų būdų, kurių yra per daug, kad būtų galima kataloguoti, kaip antai, konsultacijos su serafimais, cherubimais, ir sanobimais dėl veiksmingiausių energijos

priemimo būdų ir dėl to, kaip palaikyti geriausią pusiausvyrą tarp aktyvaus cherubimo ir pasyvaus sanobimo į priešingas puses išsiskiriančių jėgų. Daugeliu kitų būdų šitie ekspertai tikrai suteikia paramą morontiniams ir dvasiniams tvariniams jiems stengiantis suprasti dieviškąjį poilsį, kuris yra toks esminis tam, jog būtų veiksmingai panaudojamos pagrindinės erdvės energijos.

6. Dizaineriai ir Puošėjai

44:6.1 (506.2) Jeigu tik aš žinočiau, kaip jums pavaizduoti šitų unikalių meistrų nuostabų darbą! Mano bet koks mėginimas materialiam protui paaiškinti dvasinio puošimo darbą tiktai primintų jūsų pačių apgailėtinas, bet vertingas pastangas šituos darbus atlikti jūsų proto ir materijos pasaulyje.

44:6.2 (506.3) Šitas korpusas, nors ir apima daugiau kaip tūkstantį veiklos poskyrių, yra grupuojamas į tokias septynias pagrindines grupes:

44:6.3 (506.4) 1. *Spalvos menininkai*. Būtent jie priverčia savo nuostabius harmoningo grožio pranešimus aidėti dvasinio atspindėjimo tuo dešimčiu tūkstančių spalvos tonų. Be spalvos suvokimo žmogiškajame patyrimo nėra nieko kito, su kuo būtų galima šitą veiklą palyginti.

44:6.4 (506.5) 2. *Garso dizaineriai*. Šitie dizaineriai vaizduoja skirtingo tapatumo ir morontinio suvokimo dvasinės bangas, ką jūs galėtumėte pavadinti garsu. Tikrovėje šitie impulsai yra nuostabūs dangiškųjų gausybių grynų ir šlovingų dvasių-sielų atspindėjimai.

44:6.5 (506.6) 3. *Emocijų dizaineriai.* Šitie jausmų intensyvintojai ir saugotojai yra tie, kurie išsaugo morontinius sentimentus ir dieviškumo emocijas laiko vaikų tyrinėjimams ir įtikėjimo įtvirtinimui ir morontijos progresuotojų ir besivystančių dvasių įkvėpimui ir išgražinimui.

44:6.6 (506.7) 4. *Kvapo menininkai.* Šitas dieviškosios dvasinės veiklos palyginimas su cheminių kvapų fiziniu suvokimu, iš tikrųjų, yra nevykęs, bet Urantijos mirtingieji vargu ar galėtų šitą tarnavimą suvokti koku nors kitu pavadinimu. Šitie meistrai kuria savo įvairias simfonijas žengiančių pirmyn šviesos vaikų moraliniam pagerinimui ir pasitenkinimui. Žemėje jūs neturite nieko panašaus, su kuo būtų galima bent iš tolo palyginti šitą dvasinio grožio tipą.

44:6.7 (506.8) 5. *Buvimo puošėjai.* Šitie meistrai nėra užsiėmę savęs pačių puošimo menais ar tvarinių gražinimo metodu. Jie yra atsidavę tam, kad sukurtų gausybę ir džiaugsmingų reakcijų individualiuose morontiniuose ir dvasiniuose tvariniuose, pavaizduodami ryšių svarbumą per pozicines vertybes, suteikiamas skirtingoms morontinėms ir dvasinėms kategorijoms šitų skirtingų būtybių sudėtiniuose ansambliuose. Šitie menininkai viršmaterialias būtybes sugrupuoja taip, kaip jūs sugrupuotumėte gyvas muzikos gaidas, kvapus, reginius, ir tuomet juos sulietumėte į šlovės himnus.

44:6.8 (506.9) 6. *Skonio dizaineriai.* O kaip jums papasakoti apie šituos menininkus! Aš tik galėčiau pasiūlyti labai tolimą palyginimą, kad jie yra morontinio skonio gerintojai, ir kad jie taip pat stengiasi išplėsti grožio suvokimą besivystančių dvasinių jausmų šlifavimo dėka.

7. Morontiniai sintezuotojai. Tai yra meistrai menininkai, kurie, kada visi kiti savo atitinkamą indėlį yra įnešę, morontiniam ansambliui suteikia kulminacinius ir baigiamuosius potėpius, šitaip pasiekdami įkvepiantį pavaizdavimą to, kas yra dieviškai gražu, ilgalaikį įkvėpimą dvasinėms būtybėms ir jų morontiniams partneriams. Bet jūs turite palaukti savojo išsilaisvinimo iš gyvulinio kūno prieš pradėdami suvokti morontinių ir dvasinių pasaulių meninę šlovę ir estetines grožybes.

7. Harmonijos Darbininkai

Šitie menininkai nėra susiję su muzika, tapyba, ar kuo nors panašiu, kaip jūs galėtumėte manyti. Jie yra užsiėmę specialių jėgų ir energijų, kurios yra dvasiniame pasaulyje, tačiau kurių nesuvokia mirtingieji, manipuliavimu ir organizavimu. Jeigu aš turėčiau bent mažiausią pagrindą palyginimui, tuomet šitą unikalią dvasinio pasiekimo sritį mėginčiau pavaizduoti, bet esu nevilty—nėra jokios vilties, kad šitoji dangiškojo meno sfera būtų perteikta mirtingųjų protui. Nepaisant šito, ko neįmanoma pavaizduoti, tą vis tiek galima išreikšti netiesiogiai:

Grožis, ritmas, ir harmonija yra intelektualiai susieti ir dvasiškai giminingi. Tiesa, faktas, ir tarpusavio ryšys yra intelektualiai neatskiriami ir susieti su filosofinėmis grožio sampratomis. Gėris, teisumas, ir teisingumas yra filosofškai tarpusavyje susieti ir dvasiškai kartu sujungti su gyvąja tiesa ir dieviškuoju grožiu.

Tikros filosofijos kosminis suvokimas, dangiškojo meno pavaizdavimas, arba mirtingojo mėginimas pavaizduoti,

kaip žmogus supranta dieviškąjį grožį, niekada negali būti tikrai patenkinantis, jeigu tokie tvarinio mėginimai žengti pirmyn yra nesuvienyti. Šitoji dieviškojo akstino išraiška paties besivystančio tvarinio viduje gali būti intelektualiai teisinga, emociškai graži, ir dvasiškai gera; bet tikrosios sielos išraiškos nebus, jeigu menininko, mokslininko, ar filosofo gyvenimo patyrimo šitos tiesos realybės, grožio prasmės, ir gėrio vertybės nebus suvienytos.

44:7.4 (507.5) Dieve šitos dieviškosios savybės yra suvienytos tobulai ir absoliučiai. Ir kiekvienas Dievą pažįstantis žmogus ar angelas visą laiką augančiuose suvienytos savimonės lygiuose turi neribotą saviraiškos potencialą niekada nesibaigiančio pasiekimo būti panašus į Dievą metodo dėka—amžinosios tiesos, visuotinio grožio, ir dieviškojo gėrio patirtinio suliejimo evoliuciniame patyrimo dėka.

8. Mirtingojo siekiai ir morontiniai laimejimai

44:8.1 (507.6) Nors dangiškieji meistrai asmeniškai ir nedirba materialiose planetose, tokiose, kaip Urantija, bet, kartas nuo karto, jie iš sistemos būstinės tikrai atvyksta tam, kad pasiūlytų pagalbą iš prigimties gabiems mirtingųjų rasių individams. Kada būna šitaip paskirti, tada šitie meistrai laikinai dirba, vadovaujami planetinės pažangos angelų. Serafinės gausybės bendradarbiauja su šitais meistrais, mėgindamos padėti tiems mirtingiesiems menininkams, kurie turi įgimtą talentą, ir kurie taip pat turi Derintojus su ypatingu ir ankstesniojo patyrimu.

44:8.2 (507.7) Ypatingų žmogiškųjų sugebėjimų yra trys įmanomi šaltiniai: Pagrindą *visada* sudaro natūralūs arba įgimti sugebėjimai. Ypatingi sugebėjimai niekada nebūna Dievų

sprendimu suteikta dovana; visada kiekvienam žymiam talentui yra protėvių pagrindas. Priedo prie šitų natūralių gabumų, arba daugiau kaip papildymą, galima pridėti Minties Derintojo vedimą tuose individuose, kurių viduje gyvenantys Derintojai turėjo realius ir bona fide patyrimus tokiam pat lygyje kituose pasauliuose ir kituose mirtinguose tvariniuose. Tais atvejais, kada tiek žmogiškasis protas, tiek viduje gyvenantis Derintojas yra nepaprastai gabūs, tada gali būti deleguojami dvasiniai meistrai tam, kad veiktų šitų talentų harmonizuotojais ir kitaip padėtų ir įkveptų šituos mirtinguosius siekti visą laiką tobulėjančių idealų ir kad pamėgintų juos geriau pavaizduoti sferos gerovės labui.

^{44:8.3 (508.1)} Dvasinių meistrų gretose nėra kastų. Nesvarbu, kokia bebūtų žema jūsų prigimtis, jeigu jūs turite išraiškos sugebėjimą ir dovaną, tada jūs pasieksite atitinkamą pripažinimą ir gausite tinkamą įvertinimą, kada kilsite morontinio patyrimo ir dvasinio pasiekimo pakopomis. Negali būti nė vieno žmogiškojo paveldėjimo trūkumo ar mirtingojo aplinkybių nepritekliaus, ko iki galo negalėtų kompensuoti ir visiškai pašalinti morontinė karjera. Ir visas toks pasitenkinimas dėl meninio pasiekimo ir išraiškingos saviraiškos bus pasiektas vystantis į priekį jūsų pačių asmeninių pastangų dėka. Pagaliau evoliucinės vidutinybės siekliai gali būti įgyvendinti. Nors Dievai savo sprendimu talentų ir sugebėjimų laiko vaikams ir nedovanoja, bet jie tikrai pasirūpina, kad būtų pasiektas visų jų kilnių troškimų patenkinimas ir kad būtų atsidėkojama už žmogaus alkį dieviškajai saviraiškai.

44:8.4 (508.2) Bet kiekviena žmogiškoji būtybė turi prisiminti: Daugybės ambicijų pirmauti, kurios labai kankina mirtinguosius materialiam kūne, tiems patiems mirtingiesiems morontinėje ir dvasinėje karjeroje nebeišliks. Kylantieji morontiniai gyventojai mokosi, kaip suvisuomeninti savo ankstesnius grynai savanaudiškus siekius ir egoistines ambicijas. Nepaisant šito, tie dalykai, kuriuos jūs taip nuoširdžiai siekėte daryti žemėje ir kuriuos atlikti nuolat trukdė aplinkybės, jeigu po to, kai morontinės karjeros metu įgysite tikrą motos įžvalgą, jūs dar tą daryti tebenorėsite, tuomet jums kuo tikriausiai bus suteiktos visos galimybės savo ilgai puoselėtus troškimus patenkinti iki galo.

44:8.5 (508.3) Prieš kylantiems mirtingiesiems paliekant vietinę visatą, kad pradėtų savo dvasinę karjerą, jie bus iki galo pasotinti kiekvieno intelektualaus, meninio, ir visuomeninio troškimo ar tikro siekio atžvilgiu, kurie visą laiką apibūdindavo jų mirtingosios ar morontinės egzistencijos sferas. Tai yra toks pasiekimas, kai yra po lygiai patenkinama saviraiška ir savimonė, bet tai nėra identiško patirtinio statuso pasiekimas, taip pat tai nėra visiškas būdingos individualybės užtušavimas sumanumo, metodo, ir išraiškos požiūriu. Bet asmeninio patirtinio pasiekimo naujas dvasinis skirtingumas netaps šitaip suniveliuotu ir sulygintu tol, kol jūs nebūsite užbaigę Havonos karjeros paskutiniojo žiedo. Ir tada iš tikrųjų Rojaus gyventojai susidurs su būtinybe prisiderinti prie asmeninio patyrimo absonitinio skirtingumo, kurį galės suvienodinti tikrai tvarinio statuso galutinis grupinis pasiekimas—mirtingųjų užbaigtųjų septintojo etapo dvasios likimas.

44:8.6 (508.4) Ir tai yra pasakojimas apie dieviškuosius meistrus, tą nuostabių darbininkų kosmopolitinę grupę, kuri tiek daug dirba, kad šlovintų architektūrines sferas Rojaus Kūrėjų dieviškojo grožio meniniais pavaizdavimais.

44:8.7 (508.5) [Pateikta Neadono Archangelo.]

45 Dokumentas. Vietinės sistemos administracija

45:0.1 (509.1) SATANIJOS administracinis centras susideda iš penkiasdešimt septynių architektūrinių sferų grupės—paties Jerusemo, septynių pagrindinių palydovų, ir keturiasdešimt devynių pagalbinių palydovų. Jerusemas, sistemos sostinė, yra beveik šimtą kartų didesnis už Urantiją, nors jo trauka yra truputėlį mažesnė. Jerusemo pagrindiniai palydovai yra tie septyni pereinamieji pasauliai, kurių kiekvienas yra beveik dešimt kartų didesnis už Urantiją, tuo tarpu šitų pereinamųjų sferų septyni pagalbiniai palydovai yra maždaug Urantijos dydžio.

45:0.2 (509.2) Tie septyni gyvenamieji pasauliai yra pirmojo pereinamojo pasaulio pagalbiniai palydovai.

45:0.3 (509.3) Šitoji penkiasdešimt septynių architektūrinių sferų visa sistema yra autonomiškai apšviečiama, šildoma, drėkinama, ir energizuojama koordinuojant Satanijos Energijos Centrai ir Pagrindiniams Fiziniam Kontrolieriams pagal šitų specialiai sukurtų sferų nustatytą fizinio organizavimo metodą ir išdėstymą. Jais taip pat fiziškai rūpinasi ir kitokiais būdais juos palaiko vietiniai gyventojai spornagijos.

1. Pereinamosios kultūros pasauliai

45:1.1 (509.4) Tie septyni pagrindiniai pasauliai, skriejantys aplink Jerusėmą, apskritai yra žinomi kaip pereinamosios kultūros sferos. Jų valdovus laikas nuo laiko paskiria Jerusėmo aukščiausioji vykdomoji taryba. Šitos sferos yra sunumeruotos ir vadinamos taip:

45:1.2 (509.5) *Pirmoji. Užbaigtųjų Pasaulis.* Tai yra vietinės sistemos užbaigtųjų korpuso būstinė ir ją supa priimantieji pasauliai, septyni gyvenamieji pasauliai, kurie taip iki galo yra atsidavę mirtingojo kilimo planui. Į užbaigtųjų pasaulį gali patekti visų septynių gyvenamųjų pasaulių gyventojai. Tokių kelionių metu transportiniai serafimai kylančias asmenybes gabena į šitą pasaulį ir atgal iš jo, o kelionės yra numatytos tam, jog vystytų pereinamųjų mirtingųjų įtikėjimą į savo galutinį likimą. Nors užbaigtieji ir jų statiniai morontiniam regėjimui paprastai nėra matomi, bet jūs būsite daugiau negu sužavėti, kada, kartas nuo karto, energijos transformuotojai ir Morontinės Energijos Prižiūrėtojai jus įgalins trumpam pažvelgti į šitas aukštąsias dvasines asmenybes, kurios iš tikrųjų kilimą į Rojų yra užbaigusios ir kurios sugrįžo į tuos pačius pasaulius, kuriuose šitą ilgą kelionę pradėdote ir jūs, kaip užtikrinimo pažadą, kad jums yra leidžiama ir kad šią stulbinančią užduotį jūs galite užbaigti. Visi gyvenamųjų pasaulių gyventojai vyksta į užbaigtųjų sferą į šitas užbaigtųjų vizualizavimo asamblėjas bent jau vieną kartą per metus.

45:1.3 (510.1) *Antroji. Morontijos Pasaulis.* Šitoji planeta yra morontinės gyvybės prižiūrėtojų būstinė, ir ją supa septynios sferos, kuriose morontijos vadovai moko savo padėjėjus ir pagalbininkus, tiek morontines būtybes, tiek kylančiuosius mirtinguosius.

45:1.4 (510.2) Eidami per šiuos septynis gyvenamuosius pasaulius jūs taip pat pirmyn žengsite ir per šitas kultūrinės ir visuomeninės sferas, turinčias vis didesnę morontinę ryšį. Kada jūs pakilsite iš pirmojo gyvenamojo pasaulio į antrąjį, tada jūs turėsite teisę gauti lankytojo leidimą į antrąją pereinamąją būstinę, į morontijos pasaulį, ir taip toliau. Ir kada jūs esate bet kurioje iš šitų šešių kultūros sferų, tada, jeigu esate pakviestas, jums yra leidžiama būti lankytoju ir stebėtoju bet kuriame iš tų septynių supančiųjų pasaulių, kur ir vyksta susieta grupinė veikla.

45:1.5 (510.3) *Trečioji. Angelų Pasaulis.* Tai yra visų serafinių gausybių, įsitraukusių į sistemos veiklą, būstinė, o ją supa septyni angelų mokymo ir instruktavimo pasauliai. Jie yra serafinės visuomeninės sferos.

45:1.6 (510.4) *Ketvirtoji. Superangelų Pasaulis.* Šita sfera yra Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių namai ir gausybės lygiaverčių arba beveik lygiaverčių būtybių susibūrimo vieta Satanijoje. Šito pasaulio septyni palydovai yra paskirti šitų neišvardintų dangiškųjų būtybių septynioms pagrindinėms grupėms.

45:1.7 (510.5) *Penktoji. Sūnų Pasaulis.* Šita planeta yra visų dieviškųjų Sūnų kategorijų, įskaitant ir tvarinių sutrejbintus sūnus, būstinė. Supantieji pasauliai yra skirti šitų dieviškai susietų sūnų tam tikriems individualiems sugrupavimams.

45:1.8 (510.6) *Šeštoji. Dvasios Pasaulis.* Šita sfera tarnauja kaip Begalinės Dvasios aukštųjų asmenybių susitikimų vieta sistemoje. Jos septyni supantys palydovai yra paskirti šitų įvairių kategorijų atskiroms grupėms. Bet šeštajame pereinamajame pasaulyje nėra Dvasios atstovavimo, taip pat

tokio buvimo nepastebima ir sistemų sostinėse; Salvingtono Dieviškasis Tarnas Nebadone yra *visur*.

^{45:1.9 (510.7)} *Septintoji. Tėvo Pasaulis.* Tai sistemos tylioji sfera. Nė viena būtybių grupė joje negyvena. Didži šviesos šventovė užima centrinę vietą, bet joje nematyti nieko. Visi tvariniai iš visų sistemos pasaulių yra laukiami kaip garbintojai.

^{45:1.10 (510.8)} Tie septyni palydovai, kurie supa Tėvo pasaulį, skirtingose sistemose yra panaudojami įvairiai. Satanijoje dabar jie yra naudojami kaip suėmimo sferos Liuciferio maišto internuotoms grupėms. Žvaigždyno sostinė, Edentija, analogiškų kalėjimo pasaulių neturi; tie nedaugelis serafimų ir cherubimų, kurie prisijungė prie maištininkų Satanijos maište, yra seniai įkalinti šituose izoliuotuose Jerusemo pasauliuose.

^{45:1.11 (510.9)} Kaip septintojo gyvenamojo pasaulio gyventojas, jūs galite patekti į septintąjį pereinamąjį pasaulį, Visuotinio Tėvo sferą, ir jums taip pat yra leidžiama aplankyti Satanijos kalėjimo pasaulius, supančius šitą planetą, kuriuose dabar yra įkalintas Liuciferis ir didžioji dalis iš tų asmenybių, kurios pasekė juo maište prieš Mykolą. Ir šitoks liūdnas reginys buvo matomas per šituos nesusamus amžius, o toliau tarnaus rimtu įspėjimu visam Nebadonui tol, kol Dienų Senieji priims nuosprendį dėl nuodėmės, padarytos Liuciferio ir jo puolusių partnerių, kurie atstūmė išgelbėjimą, pasiūlytą Mykolo, jų visatos Tėvo.

2. Sistemos Aukščiausiasis Valdovas

^{45:2.1 (511.1)} Apgyvendintų pasaulių vietinės sistemos vyriausiasis vykdytojas yra pirminis Sūnus Lanonandekas, Sistemos

Aukščiausiasis Valdovas. Mūsų vietinėje visatoje šitiems aukščiausiesiems valdovams yra patikimos plačios administracinės pareigos, nepaprastos asmeninės teisės. Nevisos visatos, net Orvontone, yra organizuotos taip, kad Sistemų Aukščiausiesiems Valdovams tvarkant sistemos reikalus būtų leidžiama naudotis nepaprastai plačiomis asmeninės laisvės galiomis. Bet per visą Nebadono istoriją tokie neribojami vykdytojai savo neištikimybę pademonstravo tik tai tris kartus. Liuciferio maištas Satanijos sistemoje buvo paskutinis ir iš visų labiausiai išplitęs.

^{45:2.2 (511.2)} Satanijoje, net ir po šito katastrofiško sukilimo, administravimo metode nebuvo padaryta absoliučiai jokių pakeitimų. Dabartinis Sistemos Aukščiausiasis Valdovas turi visą valdžią ir naudojami visomis galiomis, kurios buvo suteiktos nevertam jo pirmtakui, išskyrus tam tikrus reikalus, kuriuos dabar prižiūri Žvaigždyno Tėvai ir kurių Dienų Senieji dar iki galo nesugrąžino Lanaforgui, Liuciferio perėmėjui.

^{45:2.3 (511.3)} Dabartinis Satanijos vadovas yra gailestingas ir puikus valdovas, ir jis yra maištu išmėgintas aukščiausiasis valdovas. Lanaforgas, kada tarnavo Sistemos Aukščiausiojo Valdovo padėjėju, tada liko ištikimas Mykolui anksčiau įvykusiame maište Nebadono visatoje. Šitas galingas ir nuostabus Satanijos Valdovas yra išmėgintas ir patikrintas administratorius. Antrojo sistemos maišto metu Nebadone, kada sistemos Aukščiausiasis Valdovas suklupo ir puolė į tamsą, tada, Lanaforgas, sukludusio vadovo pirmasis padėjėjas, sugriebė vadovavimo vadžias, ir taip tvarkė sistemos reikalus, jog tos nelaimingos sistemos pasaulių būstinėse ar apgyvendintose planetose buvo prarasta santykinai nedaug asmenybių.

Lanaforgas turi skiriamąjį bruožą, yra vienintelis pirminis Sūnus Lanonandekas visame Nebadone, kuris tokiu būdu ištikimai veikė Mykolo tarnystėje ir savo brolio, turėjusio aukštesnę valdžią ir aukštesnį rangą, pačioje betarpiškoje nuopuolio akivaizdoje. Galbūt Lanaforgas nebus pakeistas Jeruseme tol, kol buvusios beprotystės visos pasekmės nebus įveiktos ir kol maišto padariniai nebus iš Satanijos pašalinti.

45:2.4 (511.4) Nors Satanijos izoliuotų pasaulių nevysi reikalai buvo sugrąžinti į jos jurisdikciją, bet Lanaforgas rodo didžiulį susidomėjimą jų gerove, ir jis yra dažnas Urantijos lankytojas. Kaip kitose ir normaliose sistemose, Aukščiausiasis Valdovas vadovauja pasaulių valdovų, izoliuotų pasaulių Planetų Princų ir reziduojančiųjų aukščiausiųjų valdytojų, sistemos tarybai. Šita planetų taryba susirenka kartas nuo karto sistemos būstinėje—”Kada Dievo Sūnūs sueina draugėn.”

45:2.5 (511.5) Kartą per savaitę, kas dešimt dienų Jeruseme, Aukščiausiasis Valdovas organizuoja konklavą, kurioje dalyvauja asmenybių, gyvenančių būstinės pasaulyje, įvairių kategorijų kokia nors viena grupė. Tai būna žavingo betarpiškumo valandos Jeruseme, ir šitos progos niekada nebūna pamiršamos. Jeruseme egzistuoja aukščiausioji brolystė tarp būtybių visų tų įvairių kategorijų ir tarp kiekvienos iš šitų grupių ir Sistemos Aukščiausiojo Valdovo.

45:2.6 (511.6) Šitos unikalios asamblėjos vyksta ant stiklo jūros, sistemos sostinės didingo susibūrimo lauko. Tai yra grynai visuomeninės ir dvasinės progos: nesvarstoma nieko, kas susiję su planetų administravimu ar net kas susiję su kylančiojo planu. Kylantieji mirtingieji tomis progomis susirenka kartu tam, kad pasidžiaugtų ir kad susitiktų su savo draugais jerusemiečiais.

Tos grupės, kurių neužima Aukščiausiasis Valdovas šitų savaitinių atsipalaidavimų metu, susitinka savo būstinėse.

3. Sistemos vyriausybė

^{45:3.1 (512.1)} Vietinės sistemos vyriausiąjį vykdytoją, Sistemos Aukščiausiąjį Valdovą, visada paremia du ar trys Sūnūs Lanonandekai, kurie veikia kaip pirmasis ir antrasis padėjėjai. Bet šiuo metu Satanijos sistemą administruoja septynių Lanonandekų personalas:

^{45:3.2 (512.2)} 1. *Sistemos Aukščiausiasis Valdovas* — Lanaforgas, pirminės kategorijos numeris 2.709 ir atsisakiusio savo įtikėjimo Liuciferio perėmėjas.

^{45:3.3 (512.3)} 2. *Aukščiausiojo Valdovo pirmasis padėjėjas* — Mansurotija, tretinių Lanonandekų numeris 17.841. Jis buvo atsiųstas į Sataniją kartu su Lanaforgu.

^{45:3.4 (512.4)} 3. *Aukščiausiojo Valdovo antrasis padėjėjas* — Sadibas, tretinės kategorijos numeris 271.402. Sadibas atvyko į Sataniją taip pat kartu su Lanaforgu.

^{45:3.5 (512.5)} 4. *Sistemos sargas* — Holdantas, tretinio korpuso numeris 19, visų internuotų dvasių, aukštesnių už mirtingojo egzistencijos kategoriją, laikytojas ir kontrolierius. Holdantas taip pat atvyko į Sataniją su Lanaforgu.

^{45:3.6 (512.6)} 5. *Sistemos registruotojas* — Viltonas, Satanijos Lanonandekų tarnystės sekretorius, trečiosios kategorijos numeris 374. Viltonas buvo Lanaforgo pirmosios grupės narys.

^{45:3.7 (512.7)} 6. *Savęs padovanojimų reguliuotojas* — Fortantas, antrinių Lanonandekų rezervo numeris 319.847 ir visos visatos veiklos, perkeltos į Jerusimą po Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje, laikinasis reguliuotojas. Fortantas yra paskirtas į Lanaforgo personalą prieš tūkstantį devynis šimtus Urantijos metų.

^{45:3.8 (512.8)} 7. *Aukštasis patarėjas* — Hanavardas, pirminių Sūnų Lanonandekų numeris 67 ir visatos patarėjų ir koordinatorių aukštojo korpuso narys. Jis veikia kaip laikinai einantis Satanijos vykdomosios tarybos pirmininko pareigas. Hanavardas yra tokios kategorijos dvyliktasis narys, kuris šitokiu būdu tarnauja Jeruseme po Liuciferio maišto.

^{45:3.9 (512.9)} Šita septynių Lanonandekų vykdomoji grupė sudaro išplėstą nepaprastųjų situacijų administraciją, kurios būtinumas kilo dėl Liuciferio maišto sukurtos ypatingos padėties. Jeruseme yra tikrai mažieji teismai, nes sistema yra administravimo, bet ne nuosprendžių priėmimo vienetą, bet Lanonandekų administraciją remia Jerusemo vykdomoji taryba, Satanijos aukščiausiasis patariamasis organas. Šią tarybą sudaro dvylika narių:

^{45:3.10 (512.10)} 1. Hanavardas, Lanonandekų pirmininkas.

^{45:3.11 (512.11)} 2. Lanaforgas, Sistemos Aukščiausiasis Valdovas.

^{45:3.12 (512.12)} 3. Mansurotija, Aukščiausiojo Valdovo pirmasis padėjėjas.

^{45:3.13 (512.13)} 4. Satanijos Melkizedekų vadovas.

45:3.14 (512.14) 5. Einantis Satanijos Gyvybės Nešėjų reguliuotojo pareigas.

45:3.15 (512.15) 6. Satanijos užbaigtųjų vadovas.

45:3.16 (512.16) 7. Satanijos pirmasis Adomas, Materialiuosius Sūnus prižiūrintis vadovas.

45:3.17 (512.17) 8. Satanijos serafinių gausybių reguliuotojas.

45:3.18 (512.18) 9. Satanijos fizinių kontrolierių vadovas.

45:3.19 (512.19) 10. Sistemos Morantinės Energijos Prižiūrėtojų reguliuotojas.

45:3.20 (513.1) 11. Einantis Sistemos tarpinių būtybių reguliuotojo pareigas.

45:3.21 (513.2) 12. Einantis kylančiųjų mirtingųjų korpuso vadovo pareigas.

45:3.22 (513.3) Periodiškai šita taryba parenka tris narius tam, kad vietinei sistemai atstovautų aukščiausiojoje taryboje visatos būstinėje, bet maištas šitą atstovavimą laikinai sustabdė. Dabar Satanija vietinės visatos būstinėje turi stebėtoją, bet nuo Mykolo savęs padovanojimo ši sistema yra atnaujinusi dešimties narių rinkimą į Edentijos įstatymų leidžiamąją valdžią.

4. Keturi ir dvidešimt patareju

45:4.1 (513.4) Septynių angeliškųjų gyvenamųjų žiedų centre Jeruseme yra dislokuota Urantijos patariamiosios tarybos būstinė, keturi ir dvidešimt patarėjų. Jonas Apreiškėjas juos

vadino keturi ir dvidešimt vyresniųjų: “Ir ratu aplink sostą buvo keturi ir dvidešimt krėslų, o tuose krėsluose aš mačiau sėdinčius keturis ir dvidešimt vyresniųjų, apsirengusių baltais rūbais.” Šis sostas šitos grupės centre yra vadovaujančiojo archangelo nuosprendžių vieta, visai Satanijai gailestingumo ir teisingumo prisikėlimo, kviečiant pagal sąrašą, sostas. Šita nuosprendžių vieta visada buvo Jeruseme, bet šie dvidešimt keturi krėslai aplink buvo pastatyti ne daugiau kaip prieš tūkstantį devynis šimtus metų, tuoj po to, kai buvo išaukštintas Kristus Mykolas, jam suteikus visišką Nebadono nepriklausomybę. Šie keturi ir dvidešimt patarėjų yra jo asmeniniai agentai Jeruseme, ir jie turi įgaliojimus atstovauti Sūnui Šeimininkui visuose reikaluose, susijusiuose su Satanijos kvietimu pagal sąrašą ir mirtingųjų kilimo plano daugelyje kitų fazių izoliuotuose sistemos pasauliuose. Jie yra tie paskirtieji agentai, kad įvykdytų Gabrielio specialius pageidavimus ir Mykolo neįprastus mandatus.

^{45:4.2 (513.5)} Šitie dvidešimt keturi patarėjai buvo paimti iš Urantijos aštuonių rasių, o paskutinis iš šitos grupės buvo paimtas Mykolo kvietimo pagal sąrašą prisikėlimo metu, prieš tūkstantį devynis šimtus metų. Šitą Urantijos patariamąją tarybą sudaro tokie nariai:

^{45:4.3 (513.6)} 1. *Onagaras*, pagrindinis protas, kuris buvo iki Planetos Princo amžiuje ir kuris vadovavo savo draugams garbinant “Kvėpavimo Suteikėją.”

^{45:4.4 (513.7)} 2. *Masantas*, to amžiaus, kada jau buvo atvykęs Planetos Princas, didysis mokytojas Urantijoje, kuris savo draugams nurodė garbinti “Didžiąją Šviesą.”

^{45:4.5 (513.8)} 3. *Onamonalontonas*, tolimųjų laikų raudonojo žmogaus lyderis, ir tas, kuris rasę nukreipė nuo daugelio dievų garbinimo į “Didžiosios Dvasios” garbinimą.

^{45:4.6 (513.9)} 4. *Orlandofas*, mėlynųjų žmonių princas ir jų lyderis pripažįstant “Aukščiausiojo Valdovo” dieviškumą.

^{45:4.7 (513.10)} 5. *Poršunta*, išnykusios oranžinės rasės orakulas ir šitos tautos lyderis garbinant “Didįjį Mokytoją.”

^{45:4.8 (513.11)} 6. *Singlangtonas*, pirmasis iš geltonųjų žmonių, kuris mokė ir vadovavo savo žmonėms garbinant “Vieną Tiesą” vietoje daugelio. Prieš tūkstančius metų geltonasis žmogus žinojo tą vieną Dievą.

^{45:4.9 (513.12)} 7. *Fontadas*, žaliųjų žmonių išvaduotojas iš tamsos ir jų lyderis garbinant “Tą Vieną Gyvybės Šaltinį.”

^{45:4.10 (513.13)} 8. *Orvononas*, indigo rasių švietėjas ir jų lyderis kažkada tarnaujant “Dievų Dievui.”

^{45:4.11 (514.1)} 9. *Adomas*, netekęs garbės, bet reabilituotas Urantijos planetinis tėvas, Dievo Materialusis Sūnus, kuris buvo nužemintas iki mirtingojo materialaus kūno pavidalo, bet kuris išliko po mirties, o vėliau Mykolo dekretu buvo pakeltas į šitą rangą.

^{45:4.12 (514.2)} 10. *Ieva*, Urantijos violetinės rasės motina, kuri su savo sutuoktiniu atkentėjo bausmę už pražangą ir taip pat buvo reabilituota kartu su juo ir paskirta tarnauti į šitą išlikusiųjų mirtingųjų grupę.

45:4.13 (514.3) 11. *Enochas*, pirmasis iš Urantijos mirtingųjų su Minties Derintoju susiliejęs mirtingojo gyvenimo materialame kūne metu.

45:4.14 (514.4) 12. *Mozė*, išnykusios violetinės rasės likučių išlaisvintojas ir kuris paskatino atgaivinti Visuotinio Tėvo garbinimą “Izraelio Dievo” vardu.

45:4.15 (514.5) 13. *Elijas*, nuostabaus dvasinio pasiekimo pervesta siela po Materialiojo Sūnaus amžiuje.

45:4.16 (514.6) 14. *Makiventa Melkizedekas*, vienintelis iš šitos kategorijos Sūnų, kuris save padovanojo Urantijos rasėms. Nors jis vis dar tebelaikomas vienu iš Melkizedekų, bet jis tapo “Pačių Aukštųjų tarnu visiems laikams,” amžiams priėmęs tarnystės užduotį kaip kylantysis mirtingasis, gyvenęs Urantijoje mirtingojo materialaus kūno pavidalu Saleme Abraomo dienomis. Šitas Melkizedekas neseniai buvo paskelbtas Urantijos Planetos Princo vicegerentu, su būstine Jeruseme, ir turintis įgaliojimus veikti Mykolo vardu, kuris yra realiai to pasaulio, kuriame patyrė savo paskutinįjį savęs padovanojimą žmogiškuoju pavidalu, Planetos Princas. Nepaisant šito, Urantiją vis tiek prižiūri vienas po kito besikeičiantys valdytojai, kurie yra iš keturių ir dvidešimties patarėjų narių.

45:4.17 (514.7) 15. *Jonas Krikštytojas*, Mykolo misijos Urantijoje skelbėjas ir, materialame kūne, tolimas Žmogaus Sūnaus pusbrolis.

45:4.18 (514.8) 16. *1-2-3 Pirmasis*, Kaligastijos išdavystės metu ištikimų tarpinių tvarinių Gabrielio tarnystėje vadovas, kurį

Mykolas pakėlė į šitą rangą tuoj po savo įžengimo į besąlygišką suverenumą.

^{45:4.19 (514.9)} Šitos parinktos asmenybės kurį laiką nebedalyvauja kilimo režime, Gabrielio pageidavimu, ir mes neturime supratimo, kiek laiko jos gali tarnauti šitose pareigose.

^{45:4.20 (514.10)} Vietos, pažymėtos 17, 18, 19, ir 20 numeriais nebūna užimtos nuolat. Jos būna užimamos laikinai, vienbalsiai sutarus šešiolikai nuolatinių narių, o laisvos jos yra laikomos kylančiųjų mirtingųjų vėlesniajam paskyrimui, kurį jie gaus dabartiniame amžiuje po Sūnaus savęs padovanojimo Urantijoje.

^{45:4.21 (514.11)} 21, 22, 23, ir 24 numeriai yra taip pat užimami laikinai, tuo tarpu jie yra laikomi rezerve kitų ir vėlesniųjų amžių didiesiems mokytojams, kurie be jokios abejonės ateis po dabartinio amžiaus. Sūnų Arbitrų ir Sūnų Mokytojų eros ir šviesos ir gyvenimo amžiai turi būti su jauduliu laukiami Urantijoje, nepriklausomai nuo dieviškųjų Sūnų netikėtų apsilankymų, kurie gali įvykti, arba kurių gali ir nebūti.

5. Materialieji Sūnūs

^{45:5.1 (514.12)} Dangiškosios gyvybės didžiuliai skyriai turi savo būstines ir milžiniškus rezervatus Jeruseme, įskaitant ir įvairias dieviškųjų Sūnų kategorijas, aukštąsias dvasias, superangelus, ir tarpinius tvarinius. Šito nuostabaus sektoriaus centrinė buveinė yra Materialiųjų Sūnų pagrindinė šventovė.

^{45:5.2 (515.1)} Adomų sfera yra traukos centras visiems naujai atvykusiems į Jerusėmą. Tai milžiniška teritorija, susidedanti iš vieno tūkstančio centrų, nors kiekviena Materialiųjų Sūnų ir

Dukrų šeima gyvena nuosavame dvare iki pat to laiko, kada jos nariai išvyksta į tarnystę erdvės evoliuciniuose pasauliuose arba kada jie pradeda kilimo į Rojų karjerą.

45:5.3 (515.2) Šitie Materialieji Sūnūs yra lytiniu būdu reprodukuojančių būtybių aukščiausiasis tipas, kuris yra sutinkamas besivystančių visatų mokymo sferose. Ir jie iš tiesų yra materialūs; net Planetiniai Adomai ir Ievos yra aiškiai matomi apgyvendintų pasaulių mirtingosioms rasėms. Šitie Materialieji Sūnūs yra paskutinioji ir fizinė grandis asmenybių, nusidriekiančių žemyn nuo dieviškumo ir tobulo viršuje iki žmogiškosios ir materialiosios egzistencijos apačioje, grandinėje. Šitie Sūnūs pasaulius aprūpina tarpininku, palaikančiu abipusišką ryšį tarp nematomų Planetos Princų ir sferų materialijų tvarinių.

45:5.4 (515.3) Paskutiniojo tūkstantmečio surašymo metu Salvingtonė buvo užregistruota Nebadone 161.432.840 Materialijų Sūnų ir Dukrų, turinčių pilietybės statusą vietinių sistemų sostinėse. Materialijų Sūnų skaičius įvairiose sistemose skiriasi, o jų skaičius natūralios reprodukcijos būdu yra nuolat didinamas. Savo reprodukcinės funkcijas jie panaudoja vedini ne vien tik kontaktuojančių asmenybių asmeninių troškimų, bet ir aukštesniųjų valdančiųjų organų ir patariančiųjų tarybų nuomonės.

45:5.5 (515.4) Šitie Materialieji Sūnūs ir Dukros yra Jerusemo ir su juo susietų pasaulių nuolatiniai gyventojai. Jie užima didžiulius dvarus Jeruseme ir tiesiogine prasme dalyvauja sostinės sferos vietiniame valdyme, praktiškai administruodami visus kasdienius reikalus, padedant tarpinėms būtybėms ir kylantiesiems.

45:5.6 (515.5) Jeruseme šitiems reprodukuojantiems Sūnums leidžiama eksperimentuoti su savivaldos idealais pagal Melkizedekų pobūdį, ir jie pasiekia labai aukštą visuomenės tipą. Aukštesnės sūnystės kategorijos sferoje pasilieka sau veto teisę, tačiau beveik visais atžvilgiais Jerusemo Adomitai save valdo patys visuotiniu balsavimu ir atstovaujamąja vyriausybę. Jie tikisi, jog kada nors jiems bus suteikta tikrai visiška autonomija.

45:5.7 (515.6) Materialiųjų Sūnų tarnystės pobūdį daugiausia apsprendžia jų amžius. Nors jie ir neturi teisės patekti į Salvingtono Melkizedekų Universitetą—būdami materialūs ir paprastai apribojami tam tikromis planetomis—nepaisant šito, kiekvienos sistemos būstinėje Melkizedekai turi stiprius mokytojų fakultetus tam, kad būtų mokomos Materialiųjų Sūnų jaunesniosios kartos. Tos švietimo ir dvasinio mokymo sistemos, kurios yra skirtos jaunesniųjų Materialiųjų Sūnų ir Dukrų vystymui, yra aukščiausia tobulumo viršūnė pagal mastą, metodą, ir praktiškumą.

6. Adominis kylančiųjų mokymas

45:6.1 (515.7) Materialieji Sūnūs ir Dukros, kartu su savo vaikais, pateikia nuostabų reginį, kuris visiems kylantiesiems mirtingiesiems niekada nenustoja kelti smalsumo ir traukti jų dėmesio. Jie yra tokie panašūs į jūsų pačių materialias lyties rases, kad jūs abu surandate daug bendrų interesų, į kuriuos nukreipiate savo mintis ir kurie užima jūsų broliškojo bendravimo laiką.

45:6.2 (515.8) Išlikę mirtingieji didelę dalį savo laisvalaikio praleidžia sistemos sostinėje stebėdami ir studijuodami šitų

vyresniųjų pusiau fizinių lyties tvarinių gyvenimo įpročius ir elgesį, kadangi šitie Jerusemo piliečiai yra mirtingųjų išlikusiųjų betarpiški rėmėjai ir mokytojai, nuo to laiko, kada jie pasiekia pilietybę būstinės pasaulyje iki išvykimo į Edentiją.

45:6.3 (516.1) Septyniuose gyvenamuosiuose pasauliuose kylantiesiems mirtingiesiems yra su kaupu atlyginama už visus patirtinius nepriteklius, iškentėtus savo kilmės pasaulyuose, nesvarbu, ar jie būtų buvę dėl paveldėjimo, aplinkybių, ar dėl karjeros materialiam kūne priešlaikinės nelaimingos pabaigos. Tai iš tikrųjų yra tiesa visais atžvilgiais, išskyrus mirtingojo lytinį gyvenimą ir su tuo susijusius prisiderinimus. Tūkstančiai mirtingųjų gyvenamuosius pasaulius pasiekia nepatyrę ypatingos naudos iš tų dalykų, kurie kyla tikrai iš vidutiniškų lytinių santykių jų gimtosiose sferose. Gyvenamųjų pasaulių patyrimas gali suteikti nedaug galimybių tam, jog šituos asmeninius nepriteklius kompensuotų. Šitiems kylantiesiems fizine prasme lytinis patyrimas yra praeitis, bet artimai bendraudami su Materialiaisiais Sūnumis ir Dukromis, tiek individualiai, tiek ir kaip jų šeimų nariai, šitie lytinio gyvenimo nepatyrę mirtingieji yra įgalinami savo nepritekliaus visuomeninius, intelektualius, emocinius, ir dvasinius aspektus kompensuoti. Tokiu būdu visi tie žmonės, kuriems aplinkybės ar blogas sprendimas neleido turėti palankių lytinių santykių evoliuciniuose pasauliuose, čia, sistemų sostinėse, turi visas galimybes įgyti šią esminį mirtingojo patyrimą artimoje ir kupinoje meilės bendrijoje su sistemų sostinėse nuolat gyvenančiais dangiškaisiais Adominiais lyties tvariniais.

45:6.4 (516.2) Nė vienas išlikęs mirtingasis, tarpinis tvarinys, ar serafimas negali pakilti į Rojų, negali pasiekti Tėvo, ir būti

priimtas į Užbaigtųjų Korpusą, neperėjęs per tą išaukštiną patyrimą, pasiekdamas tėvystės ryšį su pasaulių besivystančiu vaiku arba neperėjęs per kokį nors kitą šitam analogišką ar ekvivalentišką patyrimą. Vaiko ir vieno iš tėvų ryšys yra pagrindinis esminei sampratai apie Visuotinį Tėvą ir jo visatos vaikus. Dėl to šitas patyrimas tikrai tampa nepakeičiamu visų kylančiųjų patirtiniame mokyme.

45:6.5 (516.3) Kylantieji tvariniai ir evoliuciniai serafimai šitą tėvystės patyrimą turi patirti bendraudami su sistemos būstinių Materialiaisiais Sūnumis ir Dukromis. Tokiu būdu tokie nesidauginantys kylantieji tikrai įgauna tėvystės patyrimą padėdami Jerusemo Adomams ir Ievoms auginti ir mokyti jų palikuonis.

45:6.6 (516.4) Visi išlikusieji mirtingieji, nepatyrę tėvystės evoliuciniuose pasauliuose, taip pat turi įgyti šitą būtiną mokymą, kada jie gyvena Jerusemo Materialiųjų Sūnų namuose ir kaip šitų nuostabių tėvų ir motinų tėvystės partneriai. Šitai yra tiesa, išskyrus tai, jog tokie mirtingieji savo nepriteklus galėjo kompensuoti sistemos vaikų darželiuose, esančiuose Jerusemo pereinamosios kultūros pirmajame pasaulyje.

45:6.7 (516.5) Šitą bandomąjį Satanijos vaikų darželį užbaigtųjų pasaulyje laiko tam tikros morontinės asmenybės, šitam vaikų auklėjimo darbui yra skirta pusė planetos. Čia yra priimami ir iš naujo surenkami išlikusių mirtingųjų kai kurie vaikai, kaip antai, tie palikuonys, kurie evoliuciniuose pasauliuose žuvo anksčiau negu įgijo dvasinį statusą kaip individai. Bet kurio iš jo tikrųjų tėvų pakilimas garantuoja, jog tokiame mirtingajame sferų vaikui bus suteiktas naujas įsmeninimas sistemos

užbaigtųjų planetoje, ir ten jam bus leidžiama parodyti vėlesniu laisvos valios apsisprendimu, ar pasirenka ar nepasirenka jis tai, jog eitų tėvų mirtingojo kilimo keliu. Vaikai čia atrodo kaip ir jų gimtajame pasaulyje, išskyrus tai, kad nebėra lyties skirtumo. Po gyvenimo patyrimo apgyvendintuose pasauliuose nebėra mirtingojo giminės reprodukcijos.

45:6.8 (517.1) Gyvenamųjų pasaulių studentai, kurie bandomuosiuose vaikų darželiuose užbaigtųjų pasaulyje turi vieną ar daugiau vaikų ir kurie neturi esminio tėvystės patyrimo, gali kreiptis į Melkizedeką leidimo, kuris jiems suteiks laikiną perkėlimą iš kilimo pareigų gyvenamuosiuose pasauliuose į užbaigtųjų pasaulį, kuriame jiems yra suteikiamos galimybės, kad jie veiktų kaip bendri tėvai savo pačių ir kitų vaikams. Šitoji tėvystės funkcijos tarnystė vėliau Jeruseme gali būti patvirtinta, jog įgyvendinta pusė mokymo, kurį šitiems kylantiesiems reikia įgyti Materialiųjų Sūnų ir Dukrų šeimose.

45:6.9 (517.2) Patį bandomąjį vaikų darželį prižiūri vienas tūkstantis Materialiųjų Sūnų ir Dukrų porų, savanoriai iš savosios kategorijos Jerusemo kolonijos. Jiems betarpiškai padeda maždaug toks pat skaičius savanorių midsonitų tėvinių grupių, kurios čia sustoja tam, kad suteiktų tokias paslaugas pakeliui iš Satanijos midsonitų pasaulio į neapreikštą likimą savo rezervų specialiuose pasauliuose užbaigtųjų Salvingtono sferose.

7. Melkizedekų mokyklos

45:7.1 (517.3) Melkizedekai yra to didžiulio instruktorių korpuso— iš dalies sudvasintų valinių tvarinių ir kitokių tvarinių— reguliuotojai, kurie taip sėkmingai veikia Jeruseme ir su juo

susietuose pasauliuose, bet ypač septyniuose gyvenamuosiuose pasauliuose. Tai yra sulaikymo planetos, kur tie mirtingieji, kuriems nepasiseka susilieti su viduje gyvenančiais savo Derintojais gyvenimo materialame kūne metu, yra reabilituojami laikinoje formoje tam, kad gautų tolimesnę pagalbą ir kad pasinaudotų pasiūlyta galimybe toliau siekti dvasinių laimėjimų, dėti tas pačias pastangas, kurias nutraukė priešlaikinė mirtis. Arba, jeigu, dėl kokios nors kitos priežasties, susijusios su paveldėjimo kliuviniais, nepalankiomis aplinkybėmis, arba netikėtomis sąlygomis, šitas sielos pasiekimas nebuvo užbaigtas, nesvarbu, kokia buvo priežastis, visi tie, kurie turi teisingą tikslą ir yra verti dvasios, atsiduria, kaip tokie, tėtinum planetose, kuriose jie turi išmokti įsisavinti amžinosios karjeros pagrindus, įgauti tokių bruožų, kurių negalėjo įgauti, arba neįgavo, per savo gyvenimą materialame kūne.

^{45:7.2 (517.4)} Spindinčiosios Vakarų Žvaigždės (ir neįvardinti jų lygiaverčiai partneriai) dažnai tarnauja mokytojais įvairiose visatos švietimo įstaigose, įskaitant ir tas, kurias remia Melkizedekai. Taip pat iš tiesų bendradarbiauja ir Trejybės Sūnūs Mokytojai, ir šitoms augančio lavinimo mokykloms jie perteikia Rojaus tobulumo potėpius. Bet visos šitos veiklos nėra skirtos išimtinai kylančiųjų mirtingųjų vystymui; didelė jų dalis yra lygiai taip užimta Neadono vietinių dvasinių asmenybių augančiu mokymu.

^{45:7.3 (517.5)} Sūnūs Melkizedekai vadovauja daugiau negu trisdešimčiai skirtingų švietimo centrų Jeruseme. Šitos lavinimo mokyklos prasideda nuo savojo aš įvertinimo koledžo ir baigiasi Jerusemo pilietybės mokyklomis, kuriose

Materialieji Sūnūs ir Dukros prisijungia prie Melkizedekų ir kitų asmenybių savo didžiulėmis pastangomis tam, kad išlikusiuosius mirtinguosius parengtų prisiimti aukštas atstovaujamosios vyriausybės pareigas. Visa visata yra organizuota ir administruojama pagal *atstovavimo* planą. Atstovaujamoji vyriausybė yra savivaldos dieviškasis idealas tarp netobulų būtybių.

45:7.4 (517.6) Kas šimtą metų visatos laiku kiekviena sistema parenka dešimt savo atstovų tam, kad dalyvautų žvaigždyno įstatymų leidžiamajame organe. Juos parenka vieno tūkstančio narių Jerusemo taryba, renkamas organas, įgaliotas atstovauti sistemos grupėms visuose tokiuose delegavimo ar paskyrimų reikaluose. Visus atstovus ar kitus delegatus parenka šita vieno tūkstančio rinkėjų taryba, ir jie turi būti Melkizedekų Administravimo Koledžo aukštosios mokyklos absolventai, lygiai taip, kaip ir visi tie, kurie sudaro šitą vieno tūkstančio rinkėjų grupę. Šita mokykla rūpinasi Melkizedekai, neseniai jiems ėmė padėti ir užbaigtieji.

45:7.5 (518.1) Jeruseme yra daug renkamų organų, ir jiems įgaliojimus balsavimo keliu kartas nuo karto suteikia trys piliečių kategorijos—Materialieji Sūnūs ir Dukros, serafimai ir jų partneriai, įskaitant tarpinius tvarinius, ir kylantieji mirtingieji. Norint būti iškeltam į atstovaujamosios garbės pareigas kandidatas jau turi būti pasižymėjęs Melkizedekų administracinėse mokyklose.

45:7.6 (518.2) Jeruseme balsavimas tarp šitų trijų pilietybės grupių yra visuotinis, bet balsai atiduodami skirtingai pagal pripažintą ir atitinkamai įregistruotą asmeninės motos—morontinės išminties—turėjimą. Per Jerusemo rinkimus bet kokios

asmenybės atiduoto balso vertė svyruoja nuo vieno iki vieno tūkstančio. Tokiu būdu Jerusemo piliečiai yra klasifikuojami pagal savo motos pasiekimą.

45:7.7 (518.3) Kartas nuo karto Jerusemo piliečiai pasirodo prieš Melkizedekus egzaminuotojus, kurie įvertina jų morontinės išminties laimėjimus. Tada jie vyksta į Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių egzaminuojantį korpusą arba pas jų paskirtas asmenybes, kurios nustato dvasinio įžvalgumo laipsnį. Po šito jie pasirodo prieš keturis ir dvidešimt patarėjų ir jų partnerius, kurie įvertina jų patirtinį suvisuomenėjimo pasiekimo statusą. Tuomet šitie trys faktoriai yra perkeliami į atstovaujamosios vyriausybės pilietybės registrus, ir ji greitai apskaičiuoja motos būklę ir pagal tą suteikia rinkiminę kvalifikaciją.

45:7.8 (518.4) Vadovaujant Melkizedekams, kylančiuosius mirtinguosius, ypač tuos, kurie yra uždelsę savosios asmenybės suvienijimą naujuose morontijos lygiuose, į savo globą paima Materialieji Sūnūs ir jiems suteikia intensyvų mokymą, kurio paskirtis yra tokius trūkumus ištaisyti. Nė vienas kylantis mirtingasis nepalieka sistemos būstinės ir nepradedą daug didesnės ir įvairesnės suvisuomeninimo karjeros žvaigždyne tol, kol šitie Materialieji Sūnūs nepatvirtina, jog yra pasiekta motos asmenybė—individualybė, suderinanti užbaigtą mirtingąją egzistenciją patirtiniame susivienijime su besiskleidžiančia morontine karjera, šitas abi deramai suliejant Minties Derintojo dvasinei virškontrolei.

45:7.9 (518.5) [Pateikta Melkizedeko, laikinai paskirto į Urantiją.]

46 Dokumentas. Vietinės sistemos būstinės

^{46:0.1 (519.1)} JERUSEMAS, Satanijos būstinė, yra vietinės sistemos vidutinė sostinė, ir jeigu ne didžiulis skaičius nukrypimų, kuriuos sukėlė Liuciferio maištas ir Mykolo savęs padovanojimas Urantijoje, tai ji būtų tokia, kaip ir panašiose sferose. Jūsų vietinė sistema perėjo per tam tikrus audringus patyrimus, bet šiuo metu ji yra administruojama kuo sumaniausiai, ir, amžiams einant, disharmonijos pasekmės lėtai, bet užtikrintai yra šalinamos. Tvarka ir gera valia yra atstatomos, ir sąlygos Jeruseme vis labiau ir labiau artėja prie tokio dangiškojo statuso, kuris yra vaizduojamas jūsų pasakojimuose, nes sistemos būstinė iš tikrųjų yra tas dangus, kurį įsivaizduoja didžioji dauguma dvidešimtojo amžiaus religinių tikinčiųjų.

1. Jerusemo fiziniai aspektai

^{46:1.1 (519.2)} Jerusemas yra suskirstytas į vieną tūkstantį platumos sektorių ir į dešimt tūkstančių ilgumos zonų. Ši sfera turi septynias didžiąsias sostines ir septyniasdešimt mažųjų administracinių centrų. Šios septynios sekcijų sostinės yra susijusios su įvairia veikla, ir Sistemos Aukščiausiasis Valdovas aplanko kiekvieną bent kartą per metus.

^{46:1.2 (519.3)} Standartinė Jerusemo mylia yra lygi maždaug septynioms Urantijos mylioms. Standartinis svoris, “gradantas,” yra išreiškiamas dešimtaine sistema nuo subrendusio ultimato ir sudaro jūsų svorio beveik lygiai dešimt uncijų. Satanijos diena prilygsta trimis dienoms Urantijos laiku; be vienos valandos, keturių minučių, ir penkiolikos sekundžių, o tai sudaro Jerusemo apsisukimo aplink savo ašį laiką. Sistemos metai susideda iš vieno šimto

Jerusemo dienų. Sistemos laiką programoje skelbia pagrindiniai chronoldekai.

^{46:1.3 (519.4)} Jerusemo energija yra nuostabiai kontroliuojama ir cirkuliuoja aplink sferą zonos kanalais, kuriuos tiesiogiai maitina energetinės erdvės įkrovos ir meistriškai valdo Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai. Natūralus pasipriešinimas šitų energijų perėjimui per fizinius laidumo kanalus sukelia tą karštį, kuris yra reikalingas pastovios Jerusemo temperatūros sukūrimui. Visiškos šviesos temperatūra yra palaikoma maždaug ties 70 laipsnių riba pagal Farenheito skalę, tuo tarpu per šviesos sumažėjimo periodą ji nukrenta šiek tiek žemiau 50 laipsnių.

^{46:1.4 (519.5)} Jerusemo apšvietimo sistemą jūs galėtumėte ne taip sunkiai suvokti. Nėra dienų ir naktų, nėra karščio ir šalčio periodų. Energijos transformuotojai turi vieną šimtą tūkstančių centrų, iš kurių išretintos energijos yra projektuojamos į viršų per planetinę atmosferą, patirdamos tam tikrus pakeitimus, kol pasiekia sferos elektrines oro lubas; ir tada šios energijos yra atspindimos atgal ir žemyn kaip švelni, išsklaidyta, ir tolygi šviesa maždaug Urantijos saulės šviesos intensyvumo, kada saulė virš galvos šviečia dešimtą valandą ryte.

^{46:1.5 (520.1)} Tokiomis apšvietimo sąlygomis, šviesos spinduliai neatrodo, jog sklinda iš vienos vietos; jie tiesiog iš dangaus išsijojami, atsklisdami vienodai iš visų erdvės pusių. Šitoji šviesa yra labai panaši į materialią saulės šviesą, išskyrus tai, kad joje yra daug mažiau karščio. Todėl turėtų būti suprantama, jog erdvėje tokie būstinių pasauliai nėra šviečiantys; jeigu Jerusemas būtų labai arti Urantijos, jis nebūtų matomas.

^{46:1.6 (520.2)} Dujos, kurios šitą šviesos energiją atspindi iš Jerusemo viršutinės jonosferos atgal į žemę yra labai panašios į tas dujas, kurios yra Urantijos viršutiniuose oro sluoksniuose, susietuose su auriniais reiškiniais jūsų vadinamojoje šiaurės pašvaistėje, nors ją sukelia kitokios priežastys. Urantijoje būtent šitas pats dujų skydas užkerta kelią tam, kad neišsiveržtų žemiškosios radijo bangos, jas atspindėdamas žemės link, kada jos atsitreikia į šį dujų sluoksnį, skrisdamos tiesiai į išorę. Tokiu būdu radijo bangos yra išlaikomos arti žemės paviršiaus, kada per orą keliauja aplink jūsų pasaulį.

^{46:1.7 (520.3)} Šitoks vienodas sferos apšvietimas yra palaikomas per septyniasdešimt penkis procentus Jerusemo dienos, ir tuomet prasideda palaipsnis mažėjimas, kol, minimaliausio apšvietimo metu, šviesa prilygsta maždaug jūsų mėnulio pilnačiai giedrą naktį. Tai ramybės valanda visam Jerusemui. Šituo poilsio ir jėgų atstatymo metu dirba tiktai programos priimančios stotys.

^{46:1.8 (520.4)} Jerusemas neryškia šviesą gauna iš kelių netolimų saulių—kažką panašaus į spindinčią žvaigždės šviesą—bet jis nėra priklausomas nuo jų, tokių pasaulių, kaip Jerusemas, neveikia saulės audrų pulsavimai, nesusiduria jie ir su auštančios ar mirstančios saulės problema.

^{46:1.9 (520.5)} Tie septyni pereinamieji studijų pasauliai ir keturiasdešimt devyni palydovai yra šildomi, apšviečiami, energizuojami, ir drėkinami Jerusemo metodu.

2. Jerusemo fiziniai bruožai

^{46:2.1 (520.6)} Jeruseme jums truks Urantijos ir kitų besivystančių pasaulių smailiaviršūnių kalnų virtinių, nes čia nėra nei žemės

drebėjimų, nei lietaus, bet jums patiks gražios aukštumos ir kitokie unikalūs topografijos ir peizažo įvairavimai. Milžiniškos Jerusemo teritorijos yra išsaugotos “natūraliame būvyje,” o tokių rajonų grožis visiškai pranoksta žmogiškosios vaizduotės galias.

46:2.2 (520.7) Yra tūkstančių tūkstančiai mažų ežerų, bet nėra nei sraunių upių, nei plačiųjų vandenynų. Nei lietaus, nei audrų, nei pūgų nebūna nė viename iš architektūrinių pasaulių, bet yra kasdieniai kondensuotos drėgmės krituliai, kada būna žemiausia temperatūra, lydinti šviesos sumažėjimą. (Rasos susidarymo taškas tridujiniame pasaulyje yra aukštesnis negu dvirūšių dujų planetoje, tokioje, kaip Urantija.) Tiek fizinei augalų gyvybei, tiek morontinio pasaulio gyviems tvariniams reikalinga drėgmė, bet didžiąją jos dalį tiekia požeminė cirkuliacijos sistema, kuri nusidriekia per visą sferą, net iki pačių aukštumų viršūnių. Šita vandens sistema nėra ištiesai požeminė, nes yra daug kanalų, kurie tarpusavyje sujungia spindinčius Jerusemo ežerus.

46:2.3 (520.8) Jerusemo atmosfera yra mišinys iš trejų dujų. Oras yra labai panašus į Urantijos orą, su pridėtomis tokiomis dujomis, kurios yra pritaikytos gyvybės morontinės kategorijos kvėpavimui. Šitos trečiosios dujos jokių būdu nėra nesuderinamos su tuo oru, kuriuo kvėpuoja materialių kategorijų gyvūnai ir augalai.

46:2.4 (521.1) Transportavimo sistema yra suvienyta su cirkuliuojančiomis energijos srovėmis, šitos pagrindinės energetinės srovės yra išdėstytos intervalais kas dešimt mylių. Pritaikiusios fizinius mechanizmus planetos materialios būtybės gali judėti pirmyn nuo dviejų šimtų iki penkių šimtų

mylių per valandą greičiu. Transportiniai paukščiai skrenda maždaug vieną šimtą mylių per valandą greičiu. Materialiųjų Sūnų oro mechanizmai juda apie penkis šimtus mylių per valandą greičiu. Materialios ir ankstyvosios morontinės būtybės turi naudotis šitomis mechaninėmis transporto priemonėmis, bet dvasinės asmenybės juda panaudodamos ryšį su aukštesnėmis jėgomis ir energijos dvasiniais šaltiniais.

^{46:2.5 (521.2)} Jerusemas ir su juo susieti pasauliai yra apdovanoti dešimčia standartinių fizinės gyvybės skyrių, būdingų Nebadono architektūrinėms sferoms. O kadangi Jeruseme organiškos evoliucijos nėra, tai jame nėra ir konfliktuojančių gyvybės formų, nėra kovos už egzistenciją, nėra stipriausiojo išlikimo. Vietoje šito yra kūrybinis prisitaikymas, kuris pranašauja centrinės ir dieviškosios visatos amžinųjų pasaulių grožį, harmoniją, ir tobulumą. Ir visame šitame kūrybiniame tobulume labiausiai stebina fizinės ir morontinės gyvybės susimaišymas, kurį meniškai priešpastato dangiškieji meistrai ir jų bičiuliai.

^{46:2.6 (521.3)} Jeruseme iš tikrųjų yra išankstinis rojiškos šlovės ir grožio jautimas. Bet jūs niekada negalite tikėtis to, jog pasieksite šitų šlovingų architektūrinių pasaulių adekvatų supratimą, kad ir kaip būtų mėginama juos pavaizduoti. Jūsų pasaulyje tiek mažai yra to, su kuo būtų galima palyginti, bet net ir šiuo atveju Jerusemo realijos tiek pranoksta Urantijos realijas, kad palyginimas tampa beveik groteskinis. Kol jūs iš tikrųjų neatvyksite į Jerusimą, tol vargu ar galite turėti kokį nors panašų į tikrąjį dangiškųjų pasaulių supratimą, bet ne taip jau toli yra tas laikas ateityje, kada jūsų atvykimo į sistemos sostinę patyrimas bus lyginamas su jūsų kada nors būsiančiu atvykimu

į labiau nutolusias visatos, supervisatos, ir Havonos mokymo sferas.

46:2.7 (521.4) Jerusemo gamybinis arba laboratorinis sektorius yra didžiulė sfera, kurią urantai vargu ar galėtų atpažinti, kadangi jame nėra rūkstančių kaminų; nepaisant šito, tai yra sudėtingas materialus ūkis, susietas su šiais ypatingais pasauliais, ir čia yra mechaninių metodų ir fizinių pasiekimų tobulumas, kuris nustebintų jūsų labiausiai patyrusius chemikus ir išradėjus ir net sukeltų jiems baimę keliantį susižavėjimą. Minutėlę pamąstykite, kad jūsų kelionėje į Rojų šitas pirmasis sulaikymo pasaulis yra nepalyginamai labiau materialus, o ne dvasinis. Per jūsų visą buvimą Jeruseme ir jo pereinamuosiuose pasauliuose jūs esate nepalyginamai arčiau prie savo žemiškojo gyvenimo materialių dalykų negu prie savo besivystančios dvasinės egzistencijos vėlesniojo gyvenimo.

46:2.8 (521.5) Serafo kalnas yra aukščiausioji aukštuma Jeruseme, beveik penkiolikos tūkstančių pėdų, ir yra išvykimo vieta visiems transportiniams serafimams. Daugybė mechaninių pasiekimų yra panaudojama tam, kad būtų suteikta pradinė energija, nugalint planetos trauką ir įveikiant oro pasipriešinimą. Serafinis transportas išvyksta kas trys sekundės Urantijos laiku per visą šviesos periodą, o, kartais, ir iki gilios nakties. Transporteriai kyla maždaug dvidešimt penkių standartinių mylių per sekundę Urantijos laiku greičiu, ir standartinio skriejimo greičio nepasiekia tol, kol nuo Jerusemo nebūna nutolę daugiau negu du tūkstančius mylių.

46:2.9 (521.6) Transportai atvyksta ant krištolinio lauko, vadinamosios stiklo jūros. Aplink šią teritoriją yra priėmimo stotys įvairioms būtybių kategorijoms, kurios keliauja erdve

serafiniu transportu. Netoli poliaus krištolinės priėmimo stoties, skirtos besilankantiems studentams, jūs galite pakilti į perlų observatoriją ir pamatyti milžinišką visos būstinės planetos reljefinį žemėlapi.

3. Jerusemo transliuojamos programos

^{46:3.1 (522.1)} Jeruseme supervisatos ir Rojaus-Havonos programos yra priimamos palaikant ryšį su Salvingtonu ir tokiu metodu, kuriame panaudojamas poliaus krištolas, stiklo jūra. Papildomai prie tų priemonių, kurios užtikrina šitų už Nebadono ribų esančių pranešimų priėmimą, yra trys skirtingos priėmimo stočių grupės. Šitos atskiros, bet trižiedės stočių grupės yra nustatytos taip, kad galėtų priimti programas iš vietinių pasaulių, iš žvaigždynų būstinių, ir iš vietinės visatos sostinės. Visos šitos programos yra automatiškai paskleidžiamos taip, kad jas gali girdėti visų tipų būtybės, kurios būna centriniame programų amfiteatre; kylančiam mirtingajam iš visų užsiėmimų Jeruseme nėra nė vieno kito, kuris taip jį įtrauktų ir taip sudomintų, kaip klausytis niekada nesibaigiančios visatos erdvės pranešimų srovės.

^{46:3.2 (522.2)} Šitą programą priimančią Jerusemo stotį supa milžiniškas amfiteatras, pastatytas iš žėrinčių medžiagų, didžioji jų dalis Urantijoje nėra žinoma, ir talpinantis daugiau negu penkis milijardus būtybių—materialių ir morontinių—be to, jame telpa nesuskaičiuojamas kiekis dvasinių asmenybių. Visam Jerusemui maloniausia pramoga laisvalaikį praleisti programų stotyje, ten sužinoti apie visatos gerovę ir padėtį. Ir tai yra vienintelė planetinė veikla, kuri nesulėtėja ir per šviesos sumažėjimo laikotarpį.

46:3.3 (522.3) Salvingtono pranešimai į šitą programų priėmimo amfiteatrą plaukia nenutrūkstamai. Netoli esančios, Edentijos žodis iš Pačių Aukštųjų Žvaigždyno Tėvų pasiekia bent jau vieną kartą per dieną. Periodiškai reguliarios ir specialios Uversos programos yra retransliuojamos per Salvingtoną, o kada būna priiminėjami Rojaus pranešimai, tada visi gyventojai susirenka aplink stiklo jūrą, o Uversos bičiuliai prie Rojaus programos metodo prideda atspindėjimo reiškinius taip, kad visa, kas yra girdima, tampa ir matoma. Ir išlikusiems mirtingiesiems būtent tokiu būdu yra nuolat iš anksto pateikiamas besivystantis grožis ir didingumas, kada jie keliauja į vidų amžinojo jaudinančio patyrimo metu.

46:3.4 (522.4) Jerusemo siuntimo stotis yra priešingame sferos poliuje. Visos programos individualiems pasauliams yra perduodamos iš sistemų sostinės, išskyrus Mykolų pranešimus, kurie adresatams kartais tiesiogiai yra perduodami archangelų grandine.

4. Gyvenamosios ir administracinės teritorijos

46:4.1 (522.5) Ženklios Jerusemo dalys yra paskirtos gyvenamosioms teritorijoms, tuo tarpu kitos sistemos sostinės dalys yra atiduotos reikalingoms administracinėms funkcijoms, kurios apima 619 apgyvendintų sferų, pereinamosios kultūros 56 pasaulių, ir pačios sistemos sostinės reikalų priežiūrą. Jeruseme ir Nebadone šitos zonos yra suprojektuotos tokiu būdu:

46:4.2 (522.6) 1. *Apskritimai* — gyvenamosios teritorijos nevietiniams gyventojams.

46:4.3 (522.7) 2. *Kvadratai* — sistemos vykdomosios-administracinės teritorijos.

46:4.4 (522.8) 3. *Keturkampiai*— žemesniosios vietinės gyvybės susitikimų vietos.

46:4.5 (522.9) 4. *Trikampiai* — vietinės ar Jerusemo administracinės teritorijos.

46:4.6 (522.10) Toks sistemos veiklos išdėstymas apskritimais, kvadratais, keturkampiais, ir trikampiais yra bendras visoms Nebadono sistemų sostinėms. Kitoje visatoje gali vyrauti visiškai skirtingas sutvarkymas. Tai yra dalykai, kuriuos apsprendžia Sūnų Kūrėjų skirtingi planai.

46:4.7 (523.1) Mūsų pasakojimas apie šitas gyvenamąsias ir administracines teritorijas neužsimena apie Dievo Materialiųjų Sūnų, Jerusemo nuolatinių piliečių, didžiulius ir gražius dvarus, taip pat mes neminame ir gausybės kitų nuostabių dvasinių ir beveik dvasinių tvarinių kategorijų. Pavyzdžiui: Jerusemas naudojasi spirongų, kurios yra sukurtos sistemos funkcijai, efektyvia tarnystė. Šitos būtybės yra atsidavusios dvasiniam tarnavimui viršmaterialiųjų gyventojų ir atvykstančiųjų labui. Jos yra nuostabi išmintingų ir gražių būtybių grupė, ir yra aukštesniųjų morontinių tvarinių ir morontinių padėjėjų tarpiniai tarnai, dirbantys morontijos kūrinų palaikymui ir gražinimui. Jeruseme jos yra tuo, kuo Urantijoje yra tarpiniai tvariniai, tarpiniai pagalbininkai, veikiantys tarp to, kas yra materialus ir dvasinis.

46:4.8 (523.2) Sistemų sostinės yra unikalios tuo, kad jos yra vieninteliai pasauliai, kurie beveik tobulai demonstruoja visas

tris visatos egzistencijos fazes: materialią, morontinę, ir dvasinę. Nesvarbu, ar jūs esate materiali, morontinė, ar dvasinė asmenybė, bet Jeruseme jūs jausitės kaip namuose; lygiai taip jaučiasi ir kombinuotos būtybės, tokios, kaip tarpiniai tvariniai ir Materialieji Sūnūs.

^{46:4.9 (523.3)} Jeruseme yra didžiuliai pastatai tiek materialaus, tiek morontinio tipo, nors grynai dvasinių zonų papuošimas yra ne mažiau subtilus ir sodrus. Jeigu tiktai aš turėčiau tokių žodžių, kuriais galėčiau jums papasakoti apie Jerusemo nuostabios fizinės įrangos morontines kopijas! Jeigu tik aš galėčiau toliau tęsti šito būstinės pasaulio dvasinės aplinkos dieviškojo grožio ir puikaus tobulumo pavaizdavimą! Jūsų pati turtingiausia samprata apie grožio tobulumą ir aplinkos pilnatvę vargu ar priartėtų prie šitų grožybių. O Jerusemas yra tiktai pirmasis žingsnis pakeliui į Rojaus grožio dieviškąjį tobulumą.

5. Jerusemo apskritimai

^{46:5.1 (523.4)} Gyvenamosios zonos, paskirtos pagrindinėms visatos gyvybės grupėms, yra vadinamos Jerusemo apskritimais. Tos apskritimų grupės, kurios minimos šituose pasakojimuose, yra tokios:

^{46:5.2 (523.5)} 1. Dievo Sūnų apskritimai.

^{46:5.3 (523.6)} 2. Angelų ir aukštesniųjų dvasių apskritimai.

^{46:5.4 (523.7)} 3. Visatos Padėjėjų, įskaitant ir tvarinių sutrejbintus sūnus, nepaskirtus Trejybės Sūnums Mokytojams, apskritimai.

^{46:5.5 (523.8)} 4. Pagrindinių Fizinių Kontrolierių apskritimai.

^{46:5.6 (523.9)} 5. Paskirtų kylančiųjų mirtingųjų, įskaitant ir tarpinius tvarinius, apskritimai.

^{46:5.7 (523.10)} 6. Paslaugumo kolonijų apskritimai.

^{46:5.8 (523.11)} 7. Užbaigtųjų Korpuso apskritimai.

^{46:5.9 (523.12)} Kiekvieną iš šitų gyvenamųjų sugrupavimų sudaro septyni koncentriniai ir vienas po kito į viršų kylantys apskritimai. Jie visi yra sukonstruoti tuo pačiu principu, bet yra skirtingų dydžių ir išdailinti skirtingomis medžiagomis. Jie visi yra apjuosti toli nusidriekiančiomis sienomis, kurios iškyla į viršų, kad suformuotų didžiules promenadas, visiškai apsupančias kiekvieną iš septynių koncentrinių apskritimų.

^{46:5.10 (524.1)} 1. *Dievo Sūnų Apskritimai*. Nors Dievo Sūnūs ir turi savo bendravimo planetą, vieną iš pereinamosios kultūros pasaulių, bet Jerusime jie taip pat užima ir šitas didžiules teritorijas. Savajame pereinamosios kultūros pasaulyje kylantieji mirtingieji laisvai bendrauja su visomis kitomis dieviškosios sūnystės kategorijomis. Ten jūs asmeniškai pažinsite ir pamilsite šituos Sūnus, bet jų visuomeninis gyvenimas didžiąja dalimi ribojasi šituo specialiu pasauliu ir jo palydovais. Tačiau, Jerusemo apskritimuose galima matyti, kaip dirba šitos įvairios sūnystės grupės. O kadangi morontinio regėjimo diapazonas yra milžiniškas, tai jūs galite vaikščioti šių Sūnų promenadomis ir stebėti jų skaitlingų kategorijų įdomią veiklą.

^{46:5.11 (524.2)} Šitie septyni Sūnų apskritimai yra koncentriniai ir vienas po kito kylantys į viršų taip, kad kiekvienas iš išorinių ir didesnių apskritimų yra iškilęs virš vidinių ir mažesniųjų

apskritimų, kiekvieną apjuosia visuomeninės promenados sienos. Šitos sienos yra pastatytos iš žėrinčio ryškumo kristalinių brangakmenių ir yra iškeltos taip, kad nuo jų iš viršaus galima matyti visus atitinkamus gyvenamuosius apskritimus. Toji daugybė vartų—nuo penkiasdešimties iki vieno šimto penkiasdešimt tūkstančių—įrengtų kiekvienoje sienoje, yra sudaryti iš vientisų perlų kristalų.

^{46:5.12 (524.3)} Šios Sūnų teritorijos pirmąjį apskritimą užima Sūnūs Arbitrai ir jų asmeninis personalas. Čia koncentruojasi šitų juridinių Sūnų savęs padovanojimo ir arbitrinio tarnavimo visi planai ir betarpiška veikla. Būtent per šį centrą sistemos Avonalai palaiko ryšį su visata.

^{46:5.13 (524.4)} Antrąjį apskritimą užima Trejybės Sūnūs Mokytojai. Šitoje šventojoje vietoje Deinalai ir jų partneriai moko naujai atvykusius pirminius Sūnus Mokytojus. Ir visame šitame darbe jiems kvalifikuotai padeda Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių kai kurių lygiaverčių partnerių skyrius. Vieną Deinalų apskritimo sektorių užima tvarinių sutrejbinti sūnūs. Trejybės Sūnūs Mokytojai arčiausia priartėja prie to, jog būtų asmeniniai Visuotinio Tėvo atstovai vietinėje sistemoje; jie bent jau yra būtybės, kilusios iš Trejybės. Šitas antrasis apskritimas yra ypatingo susidomėjimo vieta visiems gyvenantiesiems Jeruseme.

^{46:5.14 (524.5)} Trečiasis apskritimas yra skirtas Melkizedekams. Čia gyvena ir vadovauja šitų visapusių Sūnų beveik begalinei veiklai šios kategorijos sistemų vadovai. Nuo pirmojo gyvenamojo pasaulio tolyn per visą kylančiojo mirtingojo karjerą Jeruseme, Melkizedekai yra įtėviai ir nuolat esantys patarėjai. Nebus klaidinga pasakyti, kad jų įtaka Jeruseme

viešpatauja drauge su visą laiką esančia Materialiųjų Sūnų ir Dukrų veikla.

^{46:5.15 (524.6)} Ketvirtasis apskritimas yra Vorondadekų ir visų kitų atvykstančių ir stebinčių Sūnų kategorijų, kurioms daugiau nieko nenumatyta, namai. Šitame apskritime savo buveinę užima Patys Aukštieji Žvaigždynų Tėvai, kada į vietinę sistemą atvyksta inspektuoti. Išminties Tobulintojai, Dieviškieji Patarėjai, ir Visuotiniai Cenzoriai visi gyvena šitame apskritime, kada jie vykdo pareigas sistemoje.

^{46:5.16 (524.7)} Penktasis apskritimas yra Lanonandekų, Sistemos Aukščiausųjų Valdovų ir Planetos Princų sūnystės kategorijos buveinė. Šios trys grupės susimaišo kaip viena, kada jos būna namuose šitoje sferoje. Sistemos rezervai yra laikomi šitame apskritime, tuo tarpu Sistemos Aukščiausiasis Valdovas turi šventovę, pastatytą ant administracinės kalvos vyriausybinių statinių gupės centre.

^{46:5.17 (524.8)} Šeštasis apskritimas yra laukimo vieta Gyvybės Nešėjams. Visos šitų Sūnų kategorijos susirenka čia, ir iš čia jie vyksta tolyn, kad savo užduotis vykdytų pasaulyuose.

^{46:5.18 (524.9)} Septintasis apskritimas yra kylančiųjų sūnų, tų paskirtų mirtingųjų, kurie sistemos būstinėje gali laikinai veikti, kartu su savo serafiniais bendražygiais, susitikimų vieta. Manoma, kad visi buvę mirtingieji, turintys aukštesnį už Jerusemo piliečių statusą ir žemesnį už užbaigtųjų statusą, priklauso tai grupei, kuri savo būstinę turi šitame apskritime.

^{46:5.19 (525.1)} Šitos žiedinės Sūnų teritorijos užima milžinišką plotą, o prieš vieną tūkstantį devynis šimtus metų jos centre buvo

didžiulė atvira erdvė. Dabar šitą centrinę regioną užima Mykolo memorialas, užbaigtas maždaug prieš penkis šimtus metų. Prieš keturis šimtus devyniasdešimt penkerius metus, kada šita šventovė buvo šventinama, tada pats asmeniškai dalyvavo Mykolas, ir visas Jerusemas išgirdo jaudinantį pasakojimą apie Sūnaus Šeimininko savęs padovanojimą Urantijoje, kukliausioje iš Satanijos planetų. Dabar Mykolo memorialas yra centras visos veiklos, apimančios visą sistemos modifikuotą valdymą, kurį sukėlė Mykolo savęs padovanojimas, įskaitant ir didžiąją dalį neseniai perkeltos Salvingtono veiklos. Memorialo personalą sudaro daugiau negu vienas milijonas asmenybių.

^{46:5.20 (525.2)} 2. *Angelų apskritimai*. Lygiai taip, kaip Sūnų gyvenamąją teritoriją, taip ir šituos angelų apskritimus sudaro septyni koncentriniai ir vienas po kito kylantys apskritimai, kiekvienas iškyla virš vidinių teritorijų.

^{46:5.21 (525.3)} Pirmąjį angelų apskritimą užima Begalinės Dvasios Aukščiausiosios Asmenybės—Atsiskyrusieji Žinianešiai ir jų partneriai—kurios gali būti dislokuotos būstinės pasaulyje. Antrasis apskritimas yra skirtas žinianešių gausybėms, Juridiniams Patarėjams, kompanionams, inspektoriams, ir registruotojams, kada jiems gali tekti kartas nuo karto tarnauti Jeruseme. Trečiąjį apskritimą užima aukščiausiųjų kategorijų ir grupuočių tarnaujančiosios dvasios.

^{46:5.22 (525.4)} Ketvirtąjį apskritimą turi serafimai administratoriai, o serafimai, tarnaujantys vietinėje sistemoje, panašioje į Sataniją, sudaro «nesuskaičiuojamą angelų gausybę.» Penktąjį apskritimą užima planetiniai serafimai; tuo tarpu šeštasis pasaulis yra tarpinių tarnų namai. Septintasis apskritimas yra

kai kurių neapreiktų serafimų kategorijų laukimo sfera. Visų šitų angelų grupių registruotojai negyvena kartu su savo bičiuliais, jie yra apgyvendinti Jerusemo dokumentų šventovėje. Šitoje triguboje archyvų salėje visi dokumentai yra saugomi trimis egzemplioriais. Kiekvienos sistemos būstinėje dokumentai visada yra saugomi materialiu, morontiniu, ir dvasiniu pavidalu.

46:5.23 (525.5) Šituos septynis apskritimus supa Jerusemo demonstracinė panorama, penkių tūkstančių standartinių mylių perimetru, kuri yra skirta pavaizduoti Satanijos apgyvendintų pasaulių besivystantį statusą ir kuri yra nuolat peržiūrima taip, kad teisingai atspindėtų šiandienines sąlygas atskirose planetose. Aš neabejoju, kad šita plati promenada, žvelgianti iš viršaus į angelų apskritimus, bus pirmoji Jerusemo vieta, kuri atkreips jūsų dėmesį, kada jums bus leista turėti ilgesnį laisvalaikį savo ankstyvųjų apsilankymų metu.

46:5.24 (525.6) Šitais eksponatais rūpinasi vietiniai Jerusemo gyventojai, bet jiems padeda kylantieji iš įvairių Satanijos pasaulių, kurie pakeliui į Edentiją laukia Jeruseme. Planetinių sąlygų ir pasaulio pažangos pavaizdavimas yra pasiekiamas daugeliu metodų, kai kurie jums yra žinomi, bet dažniausia tokiais būdais, kurie Urantijoje nežinomi. Šitie eksponatai užima šitos milžiniškos sienos išorinį kraštą. Likusioji promenados dalis yra beveik visiškai atvira, labai ir nuostabiai išpuošta.

46:5.25 (525.7) 3. *Visatos Padėjėjų apskritimuose* yra Vakaro Žvaigždžių būstinė, išsidėsčiusi milžiniškoje centrinėje erdvėje. Čia yra dislokuota Galantijos, šitos galingos superangelų grupės susieto vadovo, kuris buvo pirmasis

paskirtas iš visų pakilusiųjų Vakaro Žvaigždžių, būstinė sistemoje. Tai yra vienas gražiausių iš visų administracinių sektorių Jeruseme, nors jis yra tarp naujausiųjų statinių. Šito centro skersmuo yra penkiasdešimt mylių. Galantijos būstinė yra monolitinis išlietas kristalas, visiškai permatomas. Šitie materialūs-morontiniai kristalai labai patinka tiek morontinėms, tiek materialioms būtybėms. Sukurtosios Vakaro Žvaigždės skleidžia savo įtaką po visą Jerusimą, nes turi tokias viršasmenybės savybes. Visas pasaulis yra prisipildęs dvasiškai malonaus kvapo, kadangi į čia iš Salvingtono buvo perkelta tokia didelė jų veiklos dalis.

46:5.26 (526.1) 4. *Pagrindinių Fizinių Kontrolierių apskritimai.*

Įvairios Pagrindinių Fizinių Kontrolierių kategorijos yra koncentriškai organizuotos aplink didžiulę energijos šventovę, kurioje vadovauja sistemos energijos vadovas sąjungoje su Morontinės Energijos Prižiūrėtojų vadovu. Šita energetinė šventovė yra vienas iš dviejų sektorių Jeruseme, į kuriuos kylantieji mirtingieji ir tarpiniai tvariniai neįleidžiami. Kitas sektorius yra dematerializavimo sektorius Materialiųjų Sūnų teritorijoje, serija laboratorijų, kuriose transportiniai serafimai materialias būtybes transformuoja į tokį būvį, kuris yra visiškai panašus į morontinės egzistencijos kategoriją.

46:5.27 (526.2) 5. *Kylančiųjų mirtingųjų apskritimai.*

Kylančiųjų mirtingųjų apskritimų centrinę teritoriją užima 619 planetinių memorialų grupė, atstovaujanti sistemos apgyvendintiems pasauliams, ir šitie statiniai periodiškai didžiuliu laipsniu yra pakeičiami. Būtent mirtingiesiems iš kiekvieno pasaulio yra suteikta teisė susitarti, kartas nuo karto, dėl tam tikrų pakeitimų ar papildymų savo planetiniuose memorialuose. Net ir dabar

Urantijos statiniuose yra daug kas keičiama. Šitų 619 šventovių centrą užima veikiantis Edentijos modelis ir jos kylančios kultūros daug pasaulių. Šito modelio skersmuo turi keturiasdešimt mylių ir jis yra Edentijos sistemos reali kopija, visiškai tiksliai atitinkanti originalą.

^{46:5.28 (526.3)} Kylantiesiems patinka jų tarnystė Jeruseme ir jie patiria malonumą stebėdami kitų grupių veiklą. Viską, kas yra atliekama šituose įvairiuose apskritimuose, gali laisvai iki galo stebėti visas Jerusemas.

^{46:5.29 (526.4)} Tokio pasaulio veikla turi tris skirtingus aspektus: darbą, vystymąsi, ir laisvalaikį. Kitaip sakant, tai yra: tarnystė, mokymasis, ir atsipalaidavimas. Sudėtinę veiklą sudaro visuomeninis bendravimas, grupinis pasilinksminimas, ir dieviškasis garbinimas. Bendravimas su skirtingomis asmenybių grupėmis, kategorijomis, kurios labai skiriasi nuo savo paties bičiulių, sudaro didžiulę švietimo vertybę.

^{46:5.30 (526.5)} 6. *Paslaugumo kolonijų apskritimai.* Paslaugumo kolonijų septynis apskritimus pagražina trys milžiniški statiniai: didžiulė Jerusemo astronominė observatorija, gigantiška Satanijos meno galerija, ir praeities vaizdo reguliuotojų milžiniška susirinkimų salė, morontinės veiklos teatras, skirtas poilsiui ir laisvalaikiui.

^{46:5.31 (526.6)} Dangiškieji meistrai vadovauja spornagijoms ir parūpina gausybę kūrybinių papuošimų ir monumentalių memorialų, kurių labai daug yra kiekvienoje viešų susirinkimų vietoje. Šitų meistrų studijos yra tarp didžiausių ir gražiausių statinių iš visų neprilygstamų statinių šitame nuostabiame pasaulyje. Likusios paslaugumo kolonijos turi didžiules ir

gražias būstines. Daugelis iš šitų pastatų yra pastatyti vien tiksliai iš kristalinių brangakmenių. Visuose architektūriniuose pasauliuose gausu kristalų ir vadinamųjų brangiųjų metalų.

^{46:5.32 (527.1)} *7. Užbaigtųjų apskritimai* turi unikalų statinį centrą. Ir tokia pati tuščia šventovė yra sutinkama kiekviename sistemos būstinės pasaulyje per visą Nebadoną. Šitas nuostabus rūmas Jeruseme yra užantspauduotas su Mykolo ženklu, o jame toks įrašas “Nepašvęsta septintajam dvasios etapui—amžinajam paskyrimui.” Gabrielis užantspaudavo šitą paslapties šventovę, ir niekas kitas, išskyrus Mykolą, negali ir neturi teisės sulaužyti šito aukščiausiosios valdžios antspaudų, kurį uždėjo Ryškioji ir Ryto Žvaigždė. Ką kurią dieną jūs tikrai žvelgsite į šitą tylią šventovę, nors ir negalėsite įsiskverbti į jos paslaptį.

^{46:5.33 (527.2)} *Kiti Jerusemo apskritimai.* Priedo prie šitų gyvenamųjų apskritimų Jeruseme yra didžiulis skaičius papildomų paskirtų buveinių.

6. Vykdomieji-Administraciniai kvadratai

^{46:6.1 (527.3)} Sistemos vykdomieji-administraciniai skyriai yra išdėstyti milžiniškais departamentiniais kvadratais, jų yra vienas tūkstantis. Kiekvienas administracinis vienetas yra padalintas į vieną šimtą poskyrių, kiekviename iš jų yra po dešimt pogrupių. Šitas vienas tūkstantis kvadratų yra sugrupuoti į dešimt didžiųjų skyrių, taip sudarydami dešimt tokių administracinių departamentų:

^{46:6.2 (527.4)} 1. Fizinio palaikymo ir materialaus pagerinimo, fizinės jėgos ir energijos sferos.

46:6.3 (527.5) 2. Arbitražinį, etikos, ir administracinio svarstymo.

46:6.4 (527.6) 3. Planetinių ir vietinių reikalų.

46:6.5 (527.7) 4. Žvaigždyno ir visatos reikalų.

46:6.6 (527.8) 5. Švietimo ir kitokios Melkizedeko veiklos.

46:6.7 (527.9) 6. Planetų ir sistemų fizinės pažangos, Satanijos veiklos mokslo sferos.

46:6.8 (527.10) 7. Morontinių reikalų.

46:6.9 (527.11) 8. Grynai dvasinės veiklos ir etikos.

46:6.10 (527.12) 9. Kylančiųjų tarnavimo.

46:6.11 (527.13) 10. Didžiosios visatos filosofijos.

46:6.12 (527.14) Šitie statiniai yra permatomi; todėl visą sistemos veiklą gali matyti net ir atvykstantys studentai.

7. Stačiakampiai — Spornagijos

46:7.1 (527.15) Vieną tūkstantį Jerusemo *stačiakampių* užima būstinės planetos žemesnioji vietinė gyvybė, o jų centre yra išdėstyta didžiulė žiedinė spornagijų būstinė.

46:7.2 (527.16) Jeruseme jūs stebėsitės nuostabių spornagijų žemės ūkio laimėjimais. Čia žemė didžiąja dalimi dirbama dėl estetinio ir dekoratyvinio rezultato. Spornagijos yra būstinių pasaulių peizažo sodininkai, ir jos tiek originaliai, tiek meniškai tvarko Jerusemo atviras erdves. Įdirbdamos žemę jos panaudoja tiek gyvūnus, tiek daugybę mechaninių priemonių.

Jos kaip ekspertai išmintingai panaudoja savo sferų energetines agentūras, o taip pat žemesniųjų gyvulinių kūrinių savo mažesniųjų brolių didžiulį skaičių kategorijų, kurių didelė dalis jiems yra suteikta šituose specialiuose pasauliuose. Dabar šitai gyvulinės gyvybės kategorijai didele dalimi vadovauja kylantieji tarpiniai tvariniai iš evoliucinių sferų.

46:7.3 (528.1) Spornagijų viduje Derintojai negyvena. Jos neturi išliekančiųjų sielų, bet jos džiaugiasi ilgu gyvenimu, kartais iki keturiasdešimties ar penkiasdešimties tūkstančių standartinių metų. Jų skaičius sudaro legioną, ir jos suteikia fizinę pagalbą visoms visatos asmenybių kategorijoms, kurioms yra reikalingas materialus tarnavimas.

46:7.4 (528.2) Nors spornagijos neturi ir nevysto išliekančiųjų sielų, nors jos neturi ir asmenybės, bet, nežiūrint šito, jos tikrai vysto individualybę, kuri gali patirti reinkarnaciją. Kada, einant laikui, šitų unikalių tvarinių fiziniai kūnai dėl naudojimosi ir amžiaus susidėvi, tada jų kūrėjai, bendradarbiaudami su Gyvybės Nešėjais, pagamina naujus kūnus, kuriuose senosios spornagijos vėl apsigyvena.

46:7.5 (528.3) Visoje Nebadono visatoje spornagijos yra vieninteliai tvariniai, kurie patiria tokią ar kokią nors kitą reinkarnaciją. Jos reaguoja tiktai į pirmąsias penkias pagalbines proto dvasias; jos nereaguoja į garbinimo ir išminties dvasias. Bet tas penkių pagalbinių dvasių protas prilygsta visumai arba šeštajam tikrovės lygiui, ir būtent šitas faktorius išsilaiko kaip patirtinė tapatybė.

46:7.6 (528.4) Aš visiškai neturiu palyginimų, mėgindamas pavaizduoti šituos naudingus ir neįprastus tvarinius, nes

evoliuciniuose pasauliuose nėra nė vieno gyvūno, su kuriuo būtų galima juos palyginti. Jos nėra evoliucinės būtybės, nes Gyvybės Nešėjai jas suprojektavo formos ir statuso požiūriu tokias, kokios jos yra ir šiuo metu. Jos yra dvilytės ir dauginasi pačios, nes turi patenkinti didėjančio gyventojų skaičiaus reikmes.

^{46:7.7 (528.5)} Galbūt geriausia, ką galėčiau pasiūlyti Urantijos protui, kas turėtų kažkiek šitų gražių ir naudingų tvarinių prigimtį, tai pasakyti, kad jos turi sujungtus ištikimo arklio ir mylinčio šuns bruožus ir demonstruoja intelektą, kuris pralenkia šimpanzės aukščiausiojo tipo intelektą. Ir jos yra labai gražios, vertinant pagal Urantijos fizinius standartus. Jos labai vertina tą dėmesį, kurį joms rodo šitų architektūrinių pasaulių materialūs ir pusiau materialūs gyventojai. Jie turi regėjimą, kuris jiems leidžia atpažinti—papildomai prie materialių būtybių—morontinius kūrinis, žemesniąsias angelų kategorijas, tarpinius tvarinius, ir kai kurias dvasinių asmenybių žemesniąsias kategorijas. Jos nesuvokia Begaliniojo garbinimo, taip pat jos nesupranta ir Amžinojo reikšmės, bet jos iš tikrųjų, per meilę savo šeiminiams, įsijungia į savo sferų išorinius dvasinius pasišventimus.

^{46:7.8 (528.6)} Yra ir tokių, kurie tiki, jog kažkuriame visatos ateities amžiuje, šitos ištikimos spornagijos paliks gyvulinę egzistencijos lygį ir pasieks progresinio intelektualaus augimo ir net dvasinio pasiekimo vertą evoliucinį likimą.

8. Jerusemo trikampiai

^{46:8.1 (528.7)} Grynai vietiniams ir einamiesiems Jerusemo reikalams yra vadovaujama iš vieno šimto *trikampių*. Šitie vienetai

sugrupuoti aplink dešimt nuostabių statinių, kuriuose yra Jerusemo vietinė administracija. Šituos trikampius supa sistemos būstinės istorijos panoraminis pavaizdavimas. Šiuo metu šitame apskritiminiame pasakojime yra ištrinta daugiau negu dvi standartinės mylios. Šitas sektorius bus atkurtas po to, kada Satanija bus vėl priimta į žvaigždyno šeimą. Mykolo dekretais buvo sudarytos visos sąlygos šitam įvykiui, bet Dienų Senųjų tribunolas dar neužbaigė Liuciferio maišto reikalų svarstymo. Satanija negali sugrįžti į visišką Norlatiadeko bičiulystę tol, kol ji tebeturi pagrindinius maištininkus, aukštas sukurtas būtybes, kurios iš šviesos nupuolė į tamsybę.

^{46:8.2 (529.1)} Kada Satanija galės sugrįžti į žvaigždyno šeimą, tada iškils svarstymas dėl izoliuotų pasaulių sugrąžinimo į apgyvendintų pasaulių sistemos šeimą, kartu juos atstatant į sferų dvasinę komuniją. Bet net jeigu Urantija ir būtų sugrąžinta į sistemos grandines, jus vis tiek glumintų tas faktas, kad jūsų visai sistemai yra įvestas Norlatiadeko karantinas, kuris iš dalies ją atskiria nuo visų kitų sistemų.

^{46:8.3 (529.2)} Bet netukus Liuciferio ir jo partnerių nuteisimas sugrąžins Satanijos sistemą į Norlatiadeko žvaigždyną, o vėliau, Urantija ir kitos izoliuotos sferos bus atstatytos į Satanijos grandines, ir vėl tokie pasauliai tikrai naudosis tarpplanetinio ryšio ir tarpsisteminio bendravimo teisėmis.

^{46:8.4 (529.3)} Ateis pabaiga maištininkams ir maištui. Aukščiausieji Valdovai yra gailestingi ir kantrūs, bet įstatymas dėl sąmoningai regzto blogio yra vykdomas visuotinai ir neklystamai. “Užmokestis už nuodėmę yra mirtis”—amžinas ištrynimasis.

47 Dokumentas. Septyni gyvenamieji pasauliai

47:0.1 (530.1) SŪNUS Kūrėjas, būdamas Urantijoje, pasakojo apie “daug gyvenamųjų buveinių Tėvo visatoje.” Tam tikra prasme, visi penkiasdešimt šeši Jerusėmą juosiantys pasauliai yra skirti kylančiųjų mirtingųjų pereinamajai kultūrai, bet pirmojo pasaulio septyni palydovai yra tiksliau žinomi kaip gyvenamieji pasauliai.

47:0.2 (530.2) Pirmasis pereinamasis pasaulis, pats būdamas Satanijai paskirto užbaigtųjų korpuso būstine, yra išimtinai pašvęstas kylančiųjų veiklai. Dabar šitas pasaulis tarnauja kaip būstinė daugiau negu vienam šimtui tūkstančių užbaigtųjų kuopų, o kiekvienoje iš šitų grupių yra po vieną tūkstantį pašlovintų būtybių.

47:0.3 (530.3) Kada sistema pasiekia šviesos ir gyvenimo pakopą, ir šitiems gyvenamiesiems pasauliams vienas po kito nustojant tarnauti mirtingųjų mokymo stotimis, tada juos užima vis didėjantis skaičius užbaigtųjų, kurie susirenka šitose senesnėse ir daug labiau išstobulintose sistemose.

47:0.4 (530.4) Už šituos septynis gyvenamuosius pasaulius yra atsakingi morontiniai prižiūrėtojai ir Melkizedekai. Kiekviename pasaulyje yra laikinas valdytojas, kuris yra tiesiogiai pavaldus Jerusėmo valdovams. Uversos sutaikytojai savo būstines turi kiekviename gyvenamajame pasaulyje, tuo tarpu greta yra Juridinių Patarėjų vietinė susitikimų vieta. Praeities vaizdo reguliuotojai ir dangiškieji meistrai turi grupines būstines kiekviename iš šitų pasaulių. Spirongų veikla

prasideda nuo antrojo gyvenamojo pasaulio ir tęsiasi tolyn, tuo tarpu visi septyni pasauliai, bendrai su likusiomis pereinamosios kultūros planetomis ir su būstinės pasauliu, yra gausiai aprūpinti standartinio sukūrimo spornagijomis.

1. Užbaigtųjų pasaulis

^{47:1.1 (530.5)} Nors pirmajame pereinamajame pasaulyje gyvena tiktai užbaigtieji ir išgelbėtų vaikų ir jų globėjų kai kurios grupės, bet yra pasirūpinta, jog visų klasių dvasinės būtybės, pereinantieji mirtingieji, ir besilankantys studentai pajustų svetingumą. Spornagijos, kurios veikia visuose šituose pasauliuose, yra svetingi šeiminkai visoms būtybėms, kurias jos sugeba atpažinti. Jos gali neryškiai jausti užbaigtuosius, bet jų matyti negali. Didele dalimi jie laiko juos tuo, kuo jūs savo dabartinėje fizinėje padėtyje laikote angelus.

^{47:1.2 (530.6)} Nors užbaigtųjų pasaulis yra nuostabaus fizinio grožio ir nepaprasto morontinio papuošimo sfera, bet didžioji dvasinė buveinė, esanti veiklos centre, užbaigtųjų šventovė, nepadedamam materialiam ar pirminiam morontiniam regėjimui yra nematoma. Bet energijos transformuotojai sugeba daugelį iš šitų realybių paversti matomomis kylantiems mirtingiesiems, ir kartas nuo karto jie iš tikrųjų šitokiu būdu veikia, kada gyvenamųjų pasaulių studentai šitoje kultūros sferoje susirenka į klasės asamblėjas.

^{47:1.3 (531.1)} Per visą patyrimą gyvenamuosiuose pasauliuose jūs tam tikra prasme dvasiškai jaučiate savo pašlovintų sielos brolių, pasiekusių Rojų, buvimą, bet labai atgaivina, kartas nuo karto, iš tikrųjų juos pamatyti, kada jie veikia savo būstinės

buveinėje. Jūs savaime jų nepamatysite tol, kol neįgysite tikrojo dvasinio regėjimo.

^{47:1.4 (531.2)} Pirmajame gyvenamajame pasaulyje visi išlikusieji turi patenkinti tėvų komisijos iš savo gimtųjų planetų reikalavimus. Dabartinė Urantijos komisija susideda iš dvylikos tėvų porų, neseniai atvykusių, kurie yra sukaupę patyrimą, išauginę tris ir daugiau vaikų iki brandos amžiaus. Tarnystė šitoje komisijoje yra rotacinė, ir kaip taisyklė tiktai dešimt metų. Visi tie, kuriems šitų komisijos narių reikalavimų, susijusių su savosios tėvystės patyrimu, nepavyksta patenkinti, turi toliau tobulintis tarnaudami Materialiųjų Sūnų namuose Jeruseme arba iš dalies bandomuosiuose vaikų darželiuose užbaigtųjų pasaulyje.

^{47:1.5 (531.3)} Bet nepriklausomai nuo to, koks yra tėvystės patyrimas, gyvenamųjų pasaulių tėvams, kurių vaikai yra auginami bandomuosiuose vaikų darželiuose, yra suteikiamos visos galimybės bendradarbiauti su tokių vaikų morontiniais globėjais dėl vaikų auklėjimo ir mokymo. Tokiems tėvams yra leidžiama tenai atvykti keturis kartus per metus. Ir viena labiausiai jaudinančių gražių scenų per visą kylančiųjų karjerą yra stebėti, kaip gyvenamųjų pasaulių tėvai apkabina savo materialius palikuonis tomis progomis, kada jie periodiškai atvyksta į užbaigtųjų pasaulį. Nors vienas ar abu tėvai gali palikti kurį nors gyvenamąjį pasaulį anksčiau už vaiką, bet gana dažnai kurį laiką jie būna tuo pačiu metu.

^{47:1.6 (531.4)} Nė vienas kylantis mirtingasis negali išvengti vaikų—savo pačių ar kitų—auginimo patyrimo, nesvarbu, ar tai būtų materialiuose pasauliuose, ar vėliau užbaigtųjų pasaulyje, ar Jeruseme. Per šitą privalomą esminį patyrimą tėvas turi pereiti

lygiai taip, kaip ir motina. Urantijos šiandieninės tautos turi nevykusį ir klaidingą supratimą, jog vaiko kultūra yra didžiąja dalimi motinos užduotis. Vaikams tėvo reikia lygiai tiek, kiek ir motinos, o tėvui šito tėvystės patyrimo reikia lygiai taip, kaip to reikia ir motinai.

2. Bandomieji vaikų darželiai

^{47:2.1 (531.5)} Kūdikius priimančios Satanijos mokyklos yra užbaigtųjų pasaulyje, pirmojoje Jerusemo pereinamosios kultūros sferoje. Šitos kūdikius priimančios mokyklos yra įstaigos, skirtos laiko vaikų, įskaitant ir tuos, kurie erdvės evoliuciniuose pasauliuose mirė iki savo individualaus statuso įregistravimo visatoje, auklėjimui ir mokymui. Jeigu tokio vaiko vienas kuris arba abu tėvai išlieka, tuomet likimo sargas paskiria su juo susietą cherubimą vaiko potencialios tapatybės saugotoju, patikėdamas šiam cherubimui pareigą atgabenti šitą neišvystytą sielą į Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojų rankas morontinių pasaulių bandomuosiuose vaikų darželiuose.

^{47:2.2 (531.6)} Būtent šitie likę be partnerio cherubimai, kurie, kaip Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai, vadovaujant Melkizedekams, turi tokias plačias švietimo priemones tam, kad mokytų užbaigtųjų bandomuosius globotinius. Šitie užbaigtųjų globotiniai, šitie kylančių mirtingųjų kūdikiai, visada įsmeninami tiksliai tokio paties fizinio statuso, kokį turėjo mirties akimirka, išskyrus jų reprodukcinį potencialą. Šitas atsibudimas įvyksta tiksliai tuo metu, kada vienas iš tėvų atvyksta į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį. Ir tada šitiems vaikams iš tiesų yra suteikiamos visos galimybės, tokiems, kokie jie yra, pasirinkti dangiškąjį kelią lygiai taip, kaip jie būtų jį pasirinkę tuose pasauliuose, kur mirtis taip nelaiku nutraukė jų karjerą.

47:2.3 (532.1) Darželio pasaulyje bandomieji tvariniai yra sugrupuojami pagal tai, ar jie turi Derintojus ar ne, kadangi Derintojai atvyksta, kad apsigyventų šituose materialiuose vaikuose lygiai taip, kaip ir laiko pasauliuose. Vaikai iki to amžiaus, kol atvyksta Derintojas, yra globojami šeimose po penkis nuo vienerių metų ir mažesni iki apytiksliai penkerių metų, arba iki tokio amžiaus, kada atvyksta Derintojas.

47:2.4 (532.2) Visi vaikai, kurie besivystančiuose pasauliuose turi Minties Derintojus, bet prieš mirtį nebuvo apsisprendę dėl Rojaus karjeros, taip pat vėl iš naujo įsmeninami sistemos užbaigtųjų pasaulyje, kur jie taip pat auga Materialiųjų Sūnų ir jų partnerių šeimose taip, kaip ir tie mažyliai, atvykę be Derintojų, tačiau kurie Paslaptinguosius Pagalbininkus gaus vėliau, kada pasieks reikalingą moralinio pasirinkimo amžių.

47:2.5 (532.3) Vaikai ir jaunuoliai, kurių viduje gyvena Derintojai, užbaigtųjų pasaulyje taip pat yra auklėjami šeimose po penkis, jų amžius svyruoja nuo šešerių iki keturiolikos metų; apytiksliai, šitas šeimas sudaro vaikai, kurių amžius yra šešeri, aštuoneri, dešimt, dvylika, ir keturiolika metų. Bet kuriuo metu, sulaukus šešiolikos metų, jeigu jie būna galutinai apsisprendę, jie būna pervedami į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį ir pradeda savo kilimą į Rojų. Kai kurie apsisprendžia iki šito amžiaus ir toliau vyksta į kilimo sferas, bet labai mažai vaikų, jaunesnių negu šešiolikos metų, kaip amžius skaičiuojamas pagal Urantijos standartus, bus sutinkama gyvenamuosiuose pasauliuose.

47:2.6 (532.4) Serafimai sargai tarnauja šitiems jaunuoliams bandomuosiuose darželiuose užbaigtųjų pasaulyje lygiai taip,

kaip jie dvasiškai tarnauja mirtingiesiems evoliucinėse planetose, tuo tarpu ištikimosios spornagijos rūpinasi jų fizinėmis reikmėmis. Ir tokiu būdu šitie vaikai iš tiesų auga pereinamajame pasaulyje iki to laiko, kada apsisprendžia galutinai.

^{47:2.7 (532.5)} Kada baigiasi materialus gyvenimas, tada, jeigu nebuvo pasirinktas kylančiojo gyvenimas, arba jeigu šitie laiko vaikai aškliai atstumia Havonos jaudinantį patyrimą, tada jų bandomąją karjerą automatiškai užbaigia mirtis. Tokie atvejai nebesvarstomi; iš tokios antrosios mirties prisikėlimo nebėra. Jie tiesiog nustoja egzistuoti, tarsi jų niekada ir nebūtų buvę.

^{47:2.8 (532.6)} Bet jeigu jie pasirenka Rojaus tobulumo kelią, tuomet jie nedelsiant parengiami perkėlimui į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį, kur daugelis jų atvyksta laiku, kad prisijungtų prie savo tėvų, kylančių į Havoną. Perėjus per Havoną ir pasiekus Dievybes, šitos išgelbėtos mirtingos kilmės sielos tampa Rojaus nuolatiniais pakilusiais piliečiais. Tie vaikai, kurie neturėjo vertingo ir esminio evoliucinio patyrimo mirtingųjų gimtuosiuose pasauliuose, nėra įtraukiami į Užbaigtumo Korpusą.

3. Pirmasis gyvenamasis pasaulis

^{47:3.1 (532.7)} Gyvenamuosiuose pasauliuose prikelti išlikusieji mirtingieji savo gyvenimą tęsia nuo ten, kur jis buvo nutrauktas, kada juos ištiko mirtis. Kada jūs iš Urantijos atvyksite į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį, tada pamatysite didžiulį pasikeitimą, bet jeigu jūs būtumėte atvykę iš normalesnės ir pažangesnės laiko sferos, tada jūs vargu ar pastebėtumėte

skirtumą, išskyrus tą faktą, kad jūs turėtumėte kitokį kūną: mėsos ir kraujo kūnas buvo paliktas gimtajame pasaulyje.

47:3.2 (532.8) Pirmajame gyvenamajame pasaulyje visos veiklos centras yra prisikėlimo salė, milžiniška asmenybių surinkimo šventovė. Šitą gigantišką statinį sudaro serafinių likimo sargų, Minties Derintojų, ir prisikėlimo archangelų centrinės susitikimų vietos. Prikeliant mirtinguosius su šitomis dangiškosiomis būtybėmis taip pat veikia ir Gyvybės Nešėjai.

47:3.3 (533.1) Mirtingojo proto kopijos ir aktyvūs tvarinio atminties modeliai taip, kaip jie buvo iš materialių lygių transformuoti į dvasinius, yra individuali atsiskyrusių Minties Derintojų nuosavybė; šitie proto, atminties, ir tvarinio asmenybės sudvasinti faktoriai yra amžiams tokių Derintojų dalis. Tvarinio proto matrica ir pasyvūs tapatybės potencialai yra morontinėje sieloje, kuri patikėta serafinių likimo sargų globai. Ir serafimui patikėtos morontinės sielos ir Derintojui patikėtos dvasinio proto sujungimas iš naujo kaip tik ir yra tai, kas vėl surenka tvarinio asmenybę ir sudaro miegančio išlikusiojo prisikėlimą.

47:3.4 (533.2) Jeigu mirtingos kilmės pereinamoji asmenybė šitokiu būdu niekada nebūtų vėl surenkama, tai neišlikusio mirtingojo tvarinio dvasiniai elementai amžiams liktų kažkada joje gyvenusio Derintojo individualios patirtinės dovanos neatskiriama dalimi.

47:3.5 (533.3) Iš Naujojo Gyvenimo Šventovės išsikiša septyni spinduliniai sparnai, mirtingųjų rasių prisikėlimo salės. Kiekvienas iš šitų statinių yra skirtas vienos iš septynių laiko rasių surinkimui. Kiekviename iš šitų septynių sparnų yra po

vieną šimtą tūkstančių prisikėlimo patalpų, kurios užsibaigia apvaliomis salėmis, kur yra surenkama klasėmis, ir kurios yra naudojamos kaip pažadinimo palatos vienam milijonui individų. Šitas sales supa patalpos, kuriose iš naujo yra surenkamos sumaišytų rasių asmenybės iš normalių poadominių pasaulių. Nepriklausomai nuo to metodo, kuris gali būti panaudotas atskiruose laiko pasauliuose, ryšium su specialiais ar naujos dieviškosios tvarkos prisikėlimais, tikros ir užbaigtos asmenybės realus ir sąmoningas surinkimas vyksta pirmosios mansonijos prisikėlimo salėse. Per visą amžinybę jūs prisiminsite giliai atmintyje įstrigusius pirmuosius įspūdžius, patirtus per šitą prisikėlimo rytą.

^{47:3.6 (533.4)} Iš prisikėlimo salės jūs vyksite į Melkizedekų sektorių, kur jums bus paskirta nuolatinė gyvenamoji vieta. Tada jums bus suteikta dešimt dienų asmeninės laisvės. Jūs laisvai galėsite tyrinėti savo naujųjų namų artimiausias apylinkes ir susipažinti su ta programa, kuri laukia artimiausioje ateityje. Jūs taip pat turėsite laiko tam, jog patenkintumėte savo norą pasižiūrėti į registrą ir aplankyti tuos, kuriuos mylėjote, ir kitus savo žemiškuosius draugus, kurie į šituos pasaulius galėjo patekti anksčiau. Savojo dešimties dienų laisvalaikio pabaigoje jūs pradėsite antrąjį žingsnį kelionėje į Rojų, nes gyvenamieji pasauliai yra tikros mokymo sferos, ne vien tik sulaikymo planetos.

^{47:3.7 (533.5)} Pirmajame gyvenamajame pasaulyje (ar kitame, jeigu statusas yra išvystytas) jūs vėl atnaujinsite intelektualų mokymąsi ir dvasinį vystymąsi tiksliai tokiam lygyje, kuriame šitokį mokymąsi ir vystymąsi nutraukė mirtis. Tarplaikyje nuo planetinės mirties ar pervedimo iki prisikėlimo gyvenamajame

pasaulyje, mirtingasis žmogus negauna absoliučiai nieko, išskyrus tai, jog patiria išlikimą. Jūs ten pradėdate būtent nuo to, kur sustojate čia apačioje.

^{47:3.8 (533.6)} Beveik visas pirmojo gyvenamojo pasaulio patyrimas yra susijęs su trūkumų šalinimu. Išlikusieji, atvykstantys į šitą pirmąją iš sulaikymo sferų, turi tiek daug ir tokių įvairių tvarinio charakterio defektų ir mirtingojo patyrimo trūkumų, kad didžiausia sferos veiklos dalis yra nukreipta į tai, jog būtų ištaisytas ir išgydytas daugialypis paveldėjimas iš gyvenimo materialiaame kūne laiko ir erdvės materialiuose evoliuciniuose pasauliuose.

^{47:3.9 (534.1)} Gyvenimas pirmajame gyvenamajame pasaulyje yra numatytas tam, kad mirtingieji išlikusieji būtų išvystyti bent jau iki poadominės naujos dieviškosios tvarkos statuso normaliuose evoliuciniuose pasauliuose. Dvasiškai, aišku, gyvenamojo pasaulio studentai toli pranoksta tokią tiesiog žmogiškojo dvasinio išsivystymo būseną.

^{47:3.10 (534.2)} Jeigu jūs nereikia sulaikyti pirmajame gyvenamajame pasaulyje, tuomet dešimties dienų pabaigoje, jūs pasinersite į pervedimo miegą ir vyksite į antrąjį pasaulį, ir po kiekvieno naujo dešimties dienų periodo jūs šitaip žengsite pirmyn tol, kol atvyksite į savo paskyrimo pasaulį.

^{47:3.11 (534.3)} Pirmojo gyvenamojo pasaulio administracijos septynių didžiųjų apskritimų centrą užima Morontinių Kompanionų, asmeninių vadovų, paskirtų kylantiems mirtingiesiems, šventovė. Šitie kompanionai yra vietinės visatos Motinos Dvasios palikuonys, ir jų Satanijos morontiniuose pasauliuose yra keletas milijonų. Be tų, kurie

yra paskirti grupiniais kompanionais, jūs daug bendrausite su vertėjais, pastatų saugotojais, ir ekskursijų vadovais. Ir visi šitie kompanionai glaudžiai bendradarbiauja su tais, kurie turi reikalų su jūsų asmenybės proto ir dvasios faktorių vystymu morontiniame kūne.

47:3.12 (534.4) Kada jūs pradėsite žengimą pirmajame gyvenamajame pasaulyje, tada vienas Morontinis Kompanionas yra paskiriamas kiekvienai vieno tūkstančio kylančiųjų mirtingųjų kuopai, bet jums žengiant pirmyn per septynias gyvenamąsias sferas, jų skaičius augs. Šitos gražios ir visapusiškos būtybės yra draugiški partneriai ir žavūs vadovai. Jie individus ar atrinktas grupes gali laisvai lydėti į bet kurią pereinamosios kultūros sferą, įskaitant ir šios sferos pasaulius palydovus. Jie yra visų kylančiųjų mirtingųjų ekskursijų vadovai ir laisvalaikio partneriai. Jie dažnai lydi išlikusiųjų grupes periodinių vizitų į Jerusėmą metu, ir bet kurią dieną, kada jūs būnate tenai, galite įeiti į sistemos sostinės registravimo centrą ir susitikti su kylančiais mirtingaisiais iš visų septynių gyvenamųjų pasaulių, kadangi jie laisvai keliauja į ten ir atgal tarp savo gyvenamųjų buveinių ir sistemos būstinės.

4. Antrasis gyvenamasis pasaulis

47:4.1 (534.5) Būtent šitoje sferoje jūs labiau įsitrauksite į mansoninį gyvenimą. Morontinės gyvybės sugrupavimai ima įgauti formą; darbinės grupės ir visuomeninės organizacijos pradeda veikti, bendruomenės įgauna nominalias proporcijas, o besivystantys mirtingieji atranda naujas visuomenines kategorijas ir valdymo struktūras.

^{47:4.2 (534.6)} Su Dvasia susilieję išlikusieji užima gyvenamuosius pasaulius kartu su susiliejusiais su Derintoju kylančiais mirtingaisiais. Nors įvairios dangiškosios gyvybės kategorijos skiriasi, bet jos visos yra draugiškos ir broliškos. Visuose kilimo pasauliuose jūs nesutiksite nieko panašaus, ką būtų galima palyginti su žmogaus nepakantumu ir nepagarbia kastų sistemų diskriminacija.

^{47:4.3 (534.7)} Kada jūs kilsite per vienas po kito einančius gyvenamuosius pasaulius, tada juose vis daugiau ir daugiau morontinės veiklos bus atliekama besivystančių išlikusiųjų. Kada jūs eisite pirmyn, tada vis daugiau ir daugiau atpažinsite tokių Jerusemo bruožų, kurie yra pridėti prie gyvenamųjų pasaulių. Stiklo jūra atsiranda antrojoje mansonijoje.

^{47:4.4 (534.8)} Naujai sukurtas ir tinkamai pritaikytas morontinis kūnas yra įgyjamas kiekvieną kartą, kada pereinama iš vieno gyvenamojo pasaulio į kitą. Jūs miegate serafinio transportavimo metu, o atsibundate su nauju, bet neišvystytu kūnu prisikėlimo salėse labai panašiai, kaip jūs iš pradžių atvykote į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį, išskyrus tai, jog per šituos kelionės tarp gyvenamųjų pasaulių miego periodus Minties Derintojas jūsų nebepalieka. Jūsų asmenybė lieka nepaliesta po to, kai pirmą kartą jūs atvykote iš evoliucinių pasaulių į pradinį gyvenamąjį pasaulį.

^{47:4.5 (535.1)} Jūsų Derintojo atmintis lieka visiškai nepaliesta, kada jūs kylate morontiniame gyvenime. Tos protinės asociacijos, kurios buvo grynai gyvulinės ir visiškai materialios, natūraliai dinga kartu su fizinėmis smegenimis, bet jūsų protiniame gyvenime viskas, kas buvo vertinga, ir kas turėjo išlikimo vertės, Derintojo buvo dubliuota, ir per visą kilimo karjerą yra

išlaikoma kaip asmeninės atminties dalis. Jūs sąmoningai suvoksite savo visus vertingus patyrimus, kada žengsite pirmyn iš vieno gyvenamojo pasaulio į kitą ir iš visatos vienos sekcijos į kitą—net į Rojų.

47:4.6 (535.2) Nors jūs turite morontinius kūnus, bet jūs ir toliau, visuose šituose septyniuose pasauliuose, valgote, geriate, ir ilsitės. Jūs vartojate morontinės kategorijos maistą, materialiuose pasauliuose nežinomos gyvosios energijos karalystę. Tiek maistą, tiek vandenį morontinis kūnas įsisavina iki galo; nebelieka jokių atliekų. Pamąstykite minutėlę: Pirmasis gyvenamasis pasaulis yra labai materiali sfera, suteikianti morontinio režimo pradžia. Jūs vis dar esate beveik žmogus ir netoli tenutolės nuo mirtingosios gyvybės apriboto požiūrio, bet kiekvienas pasaulis demonstruoja ryškų žengimą į priekį. Eidami iš sferos į sferą, jūs tampate vis mažiau materialus, daugiau intelektualus, ir šiek tiek daugiau dvasinis. Dvasinė pažanga yra didžiausia paskutiniuose trijuose iš šitų septynių progresinių pasaulių.

47:4.7 (535.3) Biologiniai nepritekliai didele dalimi buvo ištaisyti pirmajame gyvenamajame pasaulyje. Planetinio patyrimo trūkumai, susiję su lytiniu gyvenimu, šeimos ryšiais, ir tėvų funkcija, buvo arba ištaisyti, arba atidėti ateičiai, kad būtų ištaisyti drauge su Materialiųjų Sūnų šeimomis Jeruseme.

47:4.8 (535.4) Antroji mansonija konkrečiau pasirūpina intelektualaus konflikto visų aspektų pašalinimu ir įvairaus pobūdžio protinės disharmonijos išgydymu. Siekimas suvokti morontinės motos prasmę, pradėtas pirmajame gyvenamajame pasaulyje, čia yra tęsiamas toliau dar atkakliau. Vystymąsi antrojoje mansonijoje būtų galima palyginti su idealių

evoliucinių pasaulių intelektualiu statusu po Sūnaus Arbitro atvykimo.

5. Trečiasis gyvenamasis pasaulis

^{47:5.1 (535.5)} Mansonijos trečiasis pasaulis yra Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojų būstinė. Nors jie veikia visose septyniose gyvenamosiose sferose, bet savo grupės būstinę turi trečiojo pasaulio mokymo apskritimų centre. Gyvenamuosiuose ir aukštesniuose morontiniuose pasauliuose šitų instruktorių yra milijonai. Šitie išsivystę ir pašlovinti cherubimai tarnauja morontiniais mokytojais per visą atkarpą nuo gyvenamųjų pasaulių iki kylančiojo mokymo paskutiniosios sferos vietinėje visatoje. Jie bus tarp paskutiniųjų, kurie jums išstas meilės kupiną sudie, kada ateis atsisveikinimo metas, tas laikas, kada jūs pasakysite viso gero—bent jau keletui amžių—savo kilmės visatai, kuomet jūs būsite įserafimuoti kelionei į supervisatos mažojo sektoriaus priėmimo pasaulius.

^{47:5.2 (535.6)} Gyvendami pirmajame gyvenamajame pasaulyje, jūs turite leidimą aplankyti pirmąjį iš pereinamųjų pasaulių, užbaigtųjų būstinę, ir sistemos bandomąjį vaikų darželį, kur auklėjami neišugdyti evoliuciniai vaikai. Kada jūs atvyksite į antrąją mansoniją, tada gausite leidimą periodiškai lankytis antrajame pereinamajame pasaulyje, kur yra morontinių prižiūrėtojų būstinė visai Satanijai ir lavinimo mokyklos įvairioms morontinėms kategorijoms. Kada jūs pasieksite trečiąjį gyvenamąjį pasaulį, tada jums nedelsiant bus suteiktas leidimas aplankyti trečiąją pereinamąją sferą, angeliškųjų kategorijų būstinę ir jų įvairių sisteminio lavinimo mokyklų vietą. Vizitai į Jerusėną iš šito pasaulio besivystantiems

mirtingiesiems yra vis naudingesni, ir jiems kelia nuolat augantį susidomėjimą.

^{47:5.3 (536.1)} Trečioji mansonija yra didžiulio asmeninio ir visuomeninio pasiekimo pasaulis visiems tiems, kurie šitų apskritimų kultūros ekvivalento neįgavo iki to laiko, kada išsilaisvino iš materialaus kūno gimtuosiuose mirtingųjų pasauliuose. Šitoje sferoje yra pradedamas pozityvesnis mokymo darbas. Pirmųjų dviejų gyvenamųjų pasaulių mokymas daugiausia yra trūkumų šalinimo pobūdžio—negatyvus—tuo, kad jis yra susijęs su gyvenimo materialiam kūne patyrimo papildymu. Šitame trečiajame gyvenamajame pasaulyje išlikusiesiems iš tikrųjų prasideda jų progresinė morontinė kultūra. Pagrindinis šito mokymo tikslas yra padidinti morontinės motos ir mirtingojo logikos tarpusavio ryšio supratimą, morontinės motos ir žmogiškosios filosofijos suderinimą. Dabar išlikusieji mirtingieji įgauna praktinę įžvalgą į tikrąją metafiziką. Tai yra tikrasis įvadas į kosminių prasmų ir visatos tarpusavio ryšių išmintingą suvokimą. Trečiojo gyvenamojo pasaulio kultūra turi normalios apgyvendintos planetos prigimtį, esančią tokiaame amžiuje, kuris eina po Sūnaus savęs padovanojimo.

6. Ketvirtasis gyvenamasis pasaulis

^{47:6.1 (536.2)} Kada jūs atvykstate į ketvirtąjį gyvenamąjį pasaulį, tada jūs esate gana toli pažengę morontinėje karjeroje, esate pirmyn nuėję ilgą kelią nuo pradinės materialiosios egzistencijos. Dabar jums yra suteikiamas leidimas lankytis ketvirtajame pereinamajame pasaulyje tam, kad ten susipažintumėte su superangelų, įskaitant Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių, būstine ir lavinimo mokyklomis. Ketvirtojo

pereinamojo pasaulio šitų superangelų gerosios tarnystės dėka morontiniai lankytojai periodiškų apsilankymų Jeruseme metu yra įgalinami labai smarkiai priartėti prie Dievo Sūnų įvairių kategorijų, kadangi sistemos sostinės nauji sektoriai palaipsniui atsiveria besivystantiems mirtingiesiems, kada jie nuolat lankosi būstinės pasaulyje. Šitų kylančių besiplečiančiam protui naujos grožybės atsiskleidžia vis didesniu laipsniu.

^{47:6.2 (536.3)} Ketvirtojoje mansonijoje atskiras kylantysis suranda savo tinkamesnę vietą, kada morontinė gyvybė dirba grupėje ir veikia klasėje. Čia kylantieji išvysto programų ir kitų vietinės visatos kultūros ir pažangos fazių padidintą suvokimą.

^{47:6.3 (536.4)} Būtent mokymosi metu ketvirtajame pasaulyje kylantieji mirtingieji yra iš tikrųjų pirmą kartą supažindinami su morontinių tvarinių tikrojo visuomeninio gyvenimo poreikiais ir malonumais. O tai evoliuciniams tvariniams iš tikrųjų yra naujas patyrimas dalyvauti visuomeninėje veikloje, kuri nėra grindžiama nei asmeniniu išaukštinimu, nei vien tiktai savo savanaudiškų interesų įtvirtinimu. Įvedama nauja visuomeninė tvarka, tokia tvarka, kuri yra grindžiama supratingu abipusės pagarbos jautrumu, nesavanaudiška abipusės tarnystės meile, ir vis labiau įsisavinama motyvacija įgyvendinti bendrą ir aukščiausią likimą—garbantino ir dieviškojo tobulumo Rojaus tikslą. Visi kylantieji pradeda sąmoningai suvokti Dievo pažinimą, Dievo atskleidimą, Dievo ieškojimą, ir Dievo suradimą.

^{47:6.4 (536.5)} Šito ketvirtojo gyvenamojo pasaulio intelektualią ir visuomeninę kultūrą galima palyginti su protiniu ir visuomeniniu gyvenimu normaliose evoliucinėse planetose

tokiame amžiuje, kuris būna atvykus Sūnui Mokytojui. Šis dvasinis statusas toli pralenkia tokią mirtingųjų dieviškąją tvarką.

7. Penktasis gyvenamasis pasaulis

^{47:7.1 (537.1)} Pergabenimas į penktąjį gyvenamąjį pasaulį rodo morontinio progresuotojo milžinišką žingsnį į priekį. Patyrimas šitame pasaulyje iš tikrųjų yra Jerusemo gyvenimo išankstinis pajutimas. Čia jūs imate suprasti ištikimų evoliucinių pasaulių didingą likimą, kadangi jie normaliai gali išsivystyti iki šitos pakopos savo natūralaus planetinio vystymosi metu. Šito gyvenamojo pasaulio kultūra apskritai atitinka šviesos ir gyvenimo ankstyvosios eros kultūrą normalaus evoliucinio vystymosi planetose. Ir iš šito jūs galite suprasti, kodėl yra taip sutvarkyta, jog aukštos kultūros ir labai išvystytoms būtybių rūšims, kurios kartais gyvena šituose išsivysčiusiuose evoliuciniuose pasauliuose, nereikia pereiti per vieną ar daugiau, ar net per visas, iš gyvenamųjų sferų.

^{47:7.2 (537.2)} Labai gerai įvaldę vietinės visatos kalbą prieš palikdami ketvirtąjį gyvenamąjį pasaulį, dabar jūs daugiau laiko skiriate Uversos kalbos tobulinimui turėdami tikslą puikiai išmokti abi kalbas prieš tai, kada atvyksite į Jerusimą turėdami gyvenamąjį statusą. Visi kylantieji mirtingieji yra dvikalbiai, pradedant sistemos būstine ir baigiant Havona. Ir tada reikia tikrai išplėsti supervisatos žodyną, dar didesnis išplėtimas reikalingas gyvenant Rojuje.

^{47:7.3 (537.3)} Atvykus į penktąją mansoniją, piligrimui yra suteikiamas leidimas lankytis atitinkamo numerio pereinamajame pasaulyje, Sūnų būstinėje. Čia kylantis

mirtingasis asmeniškai susipažįsta su dieviškosios sūnystės įvairiomis kategorijomis. Jis buvo girdėjęs apie šitas nuostabias būtybes ir jau buvo jas sutikęs Jeruseme, bet dabar jis pradeda jas pažinti iš tikrųjų.

^{47:7.4 (537.4)} Penktojoje mansonijoje jūs sužinosite apie žvaigždyno studijų pasaulius. Čia jūs sutinkate pirmuosius instruktorius, kurie jus pradeda ruošti vėlesniajam gyvenimui žvaigždyne. Toliau šitas parengimas tęsiamas šeštajame ir septintajame pasauliuose, tuo tarpu baigiamieji potėpiai yra suteikiami kylančių mirtingųjų sektoriuje Jeruseme.

^{47:7.5 (537.5)} Tikrasis kosminės sąmonės gimimas įvyksta penktojoje mansonijoje. Jūs pradėsite mąstyti visatos lygmeniu. Tai yra tikrai horizontų išplėtimo laikas. Kylančių mirtingųjų besivystančiam protui pradeda aiškėti, jog kažkoks didingas ir nuostabus, kažkoks dangiškas ir dieviškas likimas laukia visų tų, kurie užbaigia progresinį kilimą į Rojų, kuris buvo pradėtas taip sunkiai, bet taip džiaugsmingai ir laimingai. Maždaug šituo metu vidutinis kylantis mirtingasis pradeda rodyti bona fide patirtinį entuziazmą, susijusį su kilimu į Havoną. Mokymasis tampa savanorišku, nesavanaudiška tarnystė tampa natūralia, ir garbinimas tampa spontanišku. Ima skleistis tikrasis morontinis charakteris; vystosi tikrasis morontinis tvarinys.

8. Šeštasis gyvenamasis pasaulis

^{47:8.1 (537.6)} Gyvenantiems šitoje sferoje yra leidžiama lankytis šeštajame pereinamajame pasaulyje, kur jie daugiau sužino apie supervisatos aukštasias dvasias, nors jie nesugeba pamatyti didelės dalies iš šitų dangiškųjų būtybių. Čia jie taip

pat gauna pirmąsias pamokas apie perspektyvinę dvasinę karjerą, kuri prasideda tuoj pat, kada tik yra užbaigiamas vietinės visatos morontinis mokymasis.

47:8.2 (537.7) Sistemos Aukščiausiojo Valdovo padėjėjas dažnai lankosi šitame pasaulyje, ir čia yra pradedamas pirminis mokymas apie visatos administravimo metodą. Dabar yra mokoma pirmųjų pamokų apie visos visatos reikalus.

47:8.3 (538.1) Tai yra nuostabus amžius kylantiesiems mirtingiesiems, ir paprastai jis liudija žmogiškojo proto ir dieviškojo Derintojo tobulą susiliejamą. Potencialiai, šitas susiliejimas galėjo įvykti ir anksčiau, bet labai dažnai tikrojo darbinio tapatumo nebūna pasiekama iki to laiko, kada yra gyvenama penktajame ar net šeštajame gyvenamajame pasaulyje.

47:8.4 (538.2) Apie besivystančios nemirtingos sielos sąjungą su amžinuoju ir dieviškuoju Derintoju praneša serafinis pakvietimas, kurį prisikėlusiems išlikusiesiems pateikia prižiūrintysis superangelas, o oficialių įrašų archangelas pateikia tiems, kurie trečiąją dieną bus teisiami; ir tada, tokio išlikusiojo morontinių bičiulių akivaizdoje, šitie patvirtinimo žinianešiai pareiškia: “Tai yra mylimas sūnus, kuriuo aš esu labai patenkintas.” Šitas paprastas ritualas pažymi kylančiojo mirtingojo įžengimą į Rojaus tarnystės amžinąją karjerą.

47:8.5 (538.3) Nedelsiant po to, kada tik yra patvirtinamas susiliejimas su Derintoju, naujoji morontinė būtybė savo bičiuliams pirmą kartą yra pristatoma savo naujuoju vardu, ir jai būna suteikiamas keturiasdešimties dienų dvasinis pasitraukimas iš visų kasdienių darbų tam, kad pabendrautų su

savimi ir kad pasirinktų kurį nors vieną iš pasirinktinų maršrutų į Havoną ir, kad išsirinktų kurį nors vieną iš skirtingų Rojaus pasiekimo metodų.

^{47:8.6 (538.4)} Bet vis dar šitos nuostabios būtybės iš tiesų yra daugiau ar mažiau materialios; jos yra dar toli nuo tikrųjų dvasių; jos daugiau yra panašios į viršmirtinguosius, dvasiškai kalbant, vis dar yra truputį žemesnės už angelus. Bet jos iš tikrųjų tampa nuostabiais tvariniais.

^{47:8.7 (538.5)} Gyvenimo šeštajame pasaulyje metu gyvenamojo pasaulio studentai pasiekia tokį statusą, kuris yra palygintinas su išaukštintu išsivystymu, būdingu tiems evoliuciniams pasauliams, kurie normaliai išsivystė toliau už šviesos ir gyvenimo pradinę pakopą. Šitoje mansonijoje visuomenės organizavimas pasiekia aukštą lygį. Mirtingojo charakterio šešėlis tampa vis mažesnis ir mažesnis, kada kylama per šituos vienas po kito einančius pasaulius. Jūs tampate vis žavesni ir žavesni, kada už savęs paliekate planetinės gyvulinės prigimties primityvias liekanas. “Perėjimas per didžiulius sukrėtimus” pasitarnauja tam, kad pašlovintieji mirtingieji taptų švelnūs ir supratingi, labai užjaučiantys ir pakantūs.

9. Septintasis gyvenamasis pasaulis

^{47:9.1 (538.6)} Patyrimas šitoje sferoje yra betarpiškos pomirtinės karjeros vainikuojantis pasiekimas. Gyvenant čia jus mokys daugelis mokytojų, kurie visi bendradarbiaus šioje užduotyje tam, jog parengtų jus gyvenimui Jeruseme. Bet kokie pastebimi skirtumai tarp tų mirtingųjų, kurie yra kilę iš izoliuotų ir uždelstų pasaulių, ir tų išlikusiųjų, kurie yra iš labiau išsivysčiusių ir apsišvietusių sferų, praktiškai yra ištrinami

gyvenant septintajame gyvenamajame pasaulyje. Čia jūs būsite išlaisvinti iš visų nenusisėkusio palikimo, žalingos aplinkos, ir nedvasinių planetinių tendencijų liekanų. Čia yra išraunami paskutiniai „žvėries žymės“ likučiai.

47:9.2 (538.7) Gyvenant septintojoje mansonijoje, yra suteikiamas leidimas lankytis septintajame pereinanajame pasaulyje, Visuotinio Tėvo pasaulyje. Čia jūs pradėsite naują, daug dvasingesnį nematomo Tėvo garbinimą, tokį įprotį, kurio jūs vis daugiau laikysitės per savo visą ilgą kilimo karjerą. Jūs surandate Tėvo šventovę šitame pereinamosios kultūros pasaulyje, bet Tėvo jūs nematote.

47:9.3 (538.8) Dabar pradėdamas klasių formavimas tam, kad užbaigtumėte mokymą ir patektumėte į Jerusėną. Jūs vykite iš pasaulio į pasaulį kaip individai, bet dabar jūs rengiatės išvykti į Jerusėną grupėmis, nors, tam tikrą laiką, kylantysis gali pasirinkti pabūti septintajame gyvenamajame pasaulyje, turėdamas tikslą suteikti galimybę atsiliekančiam nariui iš žemiškosios arba mansonijos darbinės grupės jį pasivyti.

47:9.4 (539.1) Septintosios mansonijos personalas susirenka ant stiklo jūros, kad pamatytų jūsų, turinčio gyvenamąjį statusą, išvykimą į Jerusėną. Šimtus ar tūkstančius kartų jūs tikriausiai lankėtės Jerusėje, bet visada kaip svečias; iki tol niekada jūs tikrai nevykote į sistemos sostinę savo bičiulių grupės aplinkoje, kurie su visa mansonijos karjera amžinai atsisveikina kaip kylantieji mirtingieji. Netrukus jus pasveikins būstinės pasaulio priėmimo lauke kaip Jerusėno piliečius.

47:9.5 (539.2) Jums labai patiks savasis žengimas pirmyn per septynis dematerializuojančius pasaulius; jie iš tikrųjų yra

išmirtinimo sferos. Jūs esate beveik žmogiškas pirmajame gyvenamajame pasaulyje; tiesiog mirtingoji būtybė be materialaus kūno, žmogiškasis protas, įkurtas morontinėje formoje—morontinio pasaulio materialus kūnas, bet ne materialaus kūno ir kraujo mirtinga buveinė. Jūs iš tikrųjų pereinate iš mirtingos būsenos į nemirtingą statusą tuo metu, kada susiliegate su Derintoju, ir iki to laiko, kada būsite užbaigę Jerusemo karjerą, būsite visiškai subrendę morontijiečiai.

10. Jerusemo pilietybė

47:10.1 (539.3) Gyvenamųjų pasaulių absolventų naujos klasės priėmimas yra ženklas visam Jerusemui susirinkti kaip pasveikinimo komitetui. Net spornagijoms patinka šitų triumfuojančių evoliucinės kilmės kylančiųjų atvykimas, tų, kurie įveikė planetinę distanciją ir užbaigė žengimą pirmyn gyvenamuosiuose pasauliuose. Šituose džiūgavimo įvykiuose nedalyvauja tikrai fiziniai kontrolieriai ir Morontinės Energijos Prižiūrėtojai.

47:10.2 (539.4) Jonas Apreiškėjas matė tokią viziją, kada išsivysčiusių mirtingųjų klasė iš septintojo gyvenamojo pasaulio atvyko į savo pirmąjį dangų, į Jerusemo šloves. Jis užfiksavo: “Ir aš mačiau tarsi tai būtų stiklo jūra, susimaišiusi su ugnimi; ir tie, kurie pasiekė pergalę prieš tą žvėrį, kuris iš pradžių glūdėjo juose, ir prieš jo įvaizdį, kuris vyravo gyvenamuosiuose pasauliuose, ir pagaliau prieš paskutinę žymę ir pėdsaką, stovi ant stiklo jūros, laiko Dievo arfas, ir gieda išsilaisvinimo iš mirtingojo baimės ir mirties giesmę.” (Ištobulintas komunikavimas erdvėje turi būti visuose šituose pasauliuose; ir tokių pranešimų priėmimas, nesvarbu, kur jūs bebūtumėte, yra įmanomas dėka “Dievo arfos,” sukurtos

morontinės priemonės, kuri kompensuoja tai, kad neišsivystęs sensorinis mechanizmas negali būti tiesiogiai nustatytas erdvės pranešimų priėmimui.)

47:10.3 (539.5) Paulius taip pat matė tobulėjančių mirtingųjų kylančiųjų piliečių korpusą Jeruseme, nes jis rašė: “Bet jūs atvykote į Siono Kalną ir į gyvojo Dievo miestą, dangiškąją Jeruzalę ir į nesuskaičiuojamų angelų draugiją, į Mykolo didžiąją asamblėją, ir pas teisingų žmonių, kurie yra daromi tobulais, dvasias.”

47:10.4 (539.6) Po to, kada mirtingieji yra pasiekę gyvenamąjį statusą sistemos būstinėje, prisikėlimų tiesiogine prasme daugiau nebepatiriama. Toji morontinė forma, kuri jums yra suteikta užbaigus gyvenamųjų pasaulių karjerą, yra tokia, kad jus lydės iki pat vietinės visatos patyrimo pabaigos. Kartas nuo karto bus daromi pakeitimai, bet jūs išsaugosite šitą pačią formą tol, kol atsisveikinsite su ja, kada tapsite pirmosios pakopos dvasia, pasiruošusia perėjimui į kylančios kultūros ir dvasinio mokymo supervisatos pasaulius.

47:10.5 (540.1) Septynis kartus tie mirtingieji, kurie pereina per visą mansoninę karjerą, tikrai patiria suderinimo miegą ir prisikėlimo pažadinimą. Bet paskutinioji prisikėlimo salė, paskutiniojo pažadinimo patalpa, liko praeityje septintajame gyvenamajame pasaulyje. Daugiau iš tikrųjų, keičiant formą, nebereikės prarasti sąmonės ar pertraukti nuolatinės asmeninės atminties.

47:10.6 (540.2) Mirtingojo asmenybė, pradėta evoliuciniuose pasauliuose ir laikinai patalpinta į materialų kūną—kurios viduje apsigyvena Paslaptieji Pagalbininkai ir kurią

apgaubia Tiesos Dvasia—nėra iki galo mobilizuota, įgyvendinta, ir suvienyta iki tos dienos, kada toks Jerusemo pilietis gauna leidimą išvykti į Edentiją ir yra paskelbiamas Nebadono morontinio korpuso tikroju nariu—susivienijusiu su Derintoju nemirtingu išlikusiuoju, kylančiuoju į Rojų, morontinio statuso asmenybe, ir Pačių Aukštųjų tikroju vaiku.

47:10.7 (540.3) Mirtingojo mirtis yra metodas ištrūkti iš materialaus gyvenimo materialiam kūnei; o progresinio gyvenimo einant per ištaisomojo mokymo ir kultūrinio lavinimo septynis pasaulius mansonijos patyrimas išreiškia mirtingų išlikusiųjų įvadą į morontinę karjerą, į pereinamąjį gyvenimą, įsiterpiantį tarp evoliucinės materialiosios egzistencijos ir laiko kylančiųjų, kurie turi likimą pasiekti amžinybės vartus, aukštesniojo dvasinio pasiekimo.

47:10.8 (540.4) [Parengta Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

48 Dokumentas. Morontinis gyvenimas

48:0.1 (541.1) DIEVAI negali transformuoti—bent jau jie netransformuoja—tokio tvarinio, kurio visa prigimtis yra gyvulinė, į ištobulintą dvasią koku nors paslaptingu kūrybinio stebuklo veiksmu. Kada Kūrėjai trokšta sukurti tobulas būtybes, tą jie daro tiesioginiu ir pirminiu kūrimu, bet jie niekada nesiima to, jog gyvulinės kilmės ir materialius tvarinius paverstų tobulomis būtybėmis vienintelio žingsnio dėka.

48:0.2 (541.2) Morontinis gyvenimas, nusidriekiantis, kaip jis nusidriekia per vietinės visatos karjeros įvairias pakopas, yra vienintelis įmanomas kelias, kuriuo materialūs mirtingieji

galėtų pasiekti dvasinio pasaulio slenkstį. Kokį stebuklą galėtų turėti mirtis, tas natūralus materialaus kūno suirimas, jog toks paprastas žingsnis iš tiesų turėtų per akimirksnį transformuoti mirtingą ir materialų protą į nemirtingą ir išstobulintą dvasią? Tokie įsitikinimai yra ne kas kita, kaip nemokšiški prietarai ir mielos pasakos.

48:0.3 (541.3) Visada šitas morontinis perėjimas įsiterpia tarp mirtingojo statuso ir išliekančių žmogiškųjų būtybių vėlesniojo dvasinio statuso. Šitoji žengimo į priekį visatoje tarpinė būseną įvairiuose vietiniuose kūriniuose labai skiriasi, bet savo paskirtimi ir tikslu jos visos yra visiškai panašios. Gyvenamųjų ir aukščiausių morontinių pasaulių išdėstymas Nebadone yra gana tipiškas morontinio perėjimo tvarkai šitoje Orvontono dalyje.

1. Morontinės medžiagos

48:1.1 (541.4) Morontinės sferos yra vietinės visatos tokios sferos, kurios sujungia tvarinių egzistencijos materialų ir dvasinių lygius. Urantijoje šitas morontinis gyvenimas buvo žinomas nuo Planetos Princo ankstyvųjų dienų. Laikas nuo laiko apie šitą pereinamąją būseną mirtingiesiems būdavo papasakojama, ir šitoji samprata, iškreipta forma, surado vietą šiandieninėse religijose.

48:1.2 (541.5) Morontinės sferos yra mirtingojo kilimo per vietinės visatos progresinius pasaulius pereinamosios fazės. Gyvenamaisiais pasauliais yra vadinami tik tie septyni pasauliai, kurie supa vietinės sistemos užbaigtųjų sferą, bet sistemos visos penkiasdešimt šešios pereinamosios buveinės, kartu su aukštesnėmis sferomis aplink žvaigždynus ir visatos

būstinę, yra vadinamos morontiniais pasauliais. Šitie kūriniai turi visatos būstinės sferų fizinį grožį ir morontinį puikumą.

48:1.3 (541.6) Visi šitie pasauliai yra architektūrinės sferos, ir jie turi lygiai dvigubai daugiau elementų negu besivystančios planetos. Tokiuose specialiai sukurtuose pasauliuose ne tik gausu sunkiųjų metalų ir kristalų, yra vienas šimtas fizinių elementų, bet lygiai taip pat jie turi unikalios energetinės organizacijos, vadinamos *morontine medžiaga*, tiksliai vieną šimtą formų. Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai ir Morontinės Energijos Prižiūrėtojai sugeba taip modifikuoti materijos pirminių vienetų apsisukimus ir tuo pačiu metu taip transformuoti šituos energetinius susivienijimus, kad sukurtų šitą naują substanciją.

48:1.4 (542.1) Vietinėse sistemose ankstyvasis morontinis gyvenimas yra labai panašus į jūsų gyvenimą dabartiniame materialiam pasaulyje, tikrai tapdamas mažiau fiziniu ir daugiau morontiniu žvaigždyno mokymosi pasauliuose. Jums žengiant pirmyn į Salvingtono sferas, jūs kylate vis į naujus dvasinius lygius.

48:1.5 (542.2) Morontinės Energijos Prižiūrėtojai sugeba pasiekti materialios ir dvasinės energijų sąjungą, ir šituo organizuoja morontinę materializavimo formą, kuri priima valdančiąją dvasią. Kada jūs keliausite per Nebadono morontinį gyvenimą, tada tie patys kantrūs ir sumanūs Morontinės Energijos Prižiūrėtojai jums suteiks vieną po kito 570 morontinių kūnų, kiekvienas iš jų yra jūsų augančios transformacijos fazė. Nuo to laiko, kada paliksite materialius pasaulius iki Salvingtone būsite patvirtinti kaip pirmojo-etapo dvasia, jūs patirsite lygiai 570 atskirų ir kylančių morontinių pakeitimų. Aštuoni iš jų

įvyksta sistemoje, septyniasdešimt vienas būna žvaigždyne, o 491 pakeitimas būna gyvenant Salvingtono sferose.

48:1.6 (542.3) Mirtingojo materialaus kūno dienomis dieviškoji dvasia gyvena jūsų viduje, beveik kaip atskira substancija—tikrovėje tai yra Visuotinio Tėvo padovanotos dvasios įsiveržimas į žmogų. Bet morontiniame gyvenime toji dvasia taps tikrąja jūsų asmenybės dalimi, ir kada jūs pereisite iš eilės per 570 augančių transformacijų, tada iš tvarinio gyvenimo materialaus būvio jūs pakilsite į dvasinį būvį.

48:1.7 (542.4) Paulius žinojo apie morontinių pasaulių egzistavimą ir apie morontinių medžiagų realybę, kadangi jis rašė: “Danguje jie turi geresnę ir atsparesnę medžiagą.” Ir šitos morontinės medžiagos yra realios, tikros, net kaip “tame mieste, turinčiame pamatus, kurio statybininkas ir sutvėrėjas yra Dievas.” Ir kiekviena iš šitų nuostabių sferų yra “geresnė šalis, tai yra, dangiškoji šalis.”

2. Morontinės energijos prižiūrėtojai

48:2.1 (542.5) Šitos unikalios būtybės išimtinai prižiūri tą veiklą, kuri išreiškia dvasinės ir fizinės ar pusiau materialios energijų darbinį sujungimą. Jos yra išimtinai atsidavusios morontinio žengimo pirmyn tarnystei. Nėra taip, kad jos tokia didele dalimi tarnautų mirtingiesiems pereinamojo patyrimo metu, bet vietoje šito jos žengiantiems pirmyn morontiniams tvariniams sukuria perėjimo aplinką. Jos yra morontinės energijos kanalai, kurie palaiko ir energizuoja pereinamųjų pasaulių morontines fazes.

^{48:2.2 (542.6)} Morontinės Energijos Prižiūrėtojai yra vietinės visatos Motinos Dvasios palikuonys. Pagal modelį jie yra visiškai standartiniai, nors šiek tiek skiriasi pobūdžiu vietiniuose kūriniuose. Jie yra sukurti specifinei funkcijai, ir jiems nereikia jokio mokymo prieš pradėdant vykdyti savo pareigas.

^{48:2.3 (542.7)} Pirmojo Morontinės Energijos Prižiūrėtojo sukūrimas būna tuo pačiu metu, kada pirmasis išlikęs mirtingasis atvyksta ant kažkurio iš pirmųjų gyvenamųjų pasaulių krantų vietinėje visatoje. Jie yra sukuriami grupėmis po vieną tūkstantį, klasifikuojami šitaip:

^{48:2.4 (542.8)} 1. Grandinių Reguliuotojai 400

^{48:2.5 (542.9)} 2. Sistemos Koordinatoriai 200

^{48:2.6 (542.10)} 3. Planetiniai Saugotojai 100

^{48:2.7 (543.1)} 4. Kombinuoti Kontrolieriai 100

^{48:2.8 (543.2)} 5. Ryšio Stabilizatoriai 100

^{48:2.9 (543.3)} 6. Rinktiniai Paskirstytojai 50

^{48:2.10 (543.4)} 7. Asocijuoti Registruotojai 50

^{48:2.11 (543.5)} Energijos prižiūrėtojai visada tarnauja savo gimtojoje visatoje. Juos išimtinai reguliuoja Visatos Sūnaus ir Visatos Dvasios bendroji dvasinė veikla, bet kitais atžvilgiais jie yra visiškai save valdanti grupė. Jie turi būstines vietinių sistemų kiekviename pirmajame iš gyvenamųjų pasaulių, kur jie dirba glaudžiai bendradarbiaudami tiek su fiziniais kontrolieriais,

ties su serafimais, bet, kas susiję su energijos pasireiškimu ir dvasiniu pritaikymu, tai jie veikia savajame pasaulyje.

48:2.12 (543.6) Jie taip pat kartais dirba, ryšium su viršmaterialiais reiškiniiais evoliuciniuose pasauliuose, kaip laikinojo paskyrimo tarnai. Bet jie retai kada tarnauja apgyvendintose planetose; tai pat jie nedirba ir supervisatos aukštesniuose mokymo pasauliuose, būdami iš esmės atsidavę morontinio žengimo pirmyn pereinamajam režimui vietinėje visatoje.

48:2.13 (543.7) 1. *Grandinių Reguliuotojai*. Tai yra unikalios būtybės, kurios koordinuoja fizinę ir dvasinę energiją ir reguliuoja jos tekėjimą į atskirus morontinių sferų kanalus, o šitos grandinės yra išimtinai planetinės, apribotos vienu pasauliu. Morontinės grandinės skiriasi tiek nuo fizinių, tiek nuo dvasinių grandinių pereinamuosiuose pasauliuose ir papildo šitas grandines, o tam, kad būtų energizuota net ir tokia gyvenamųjų pasaulių sistema, kaip Satanija, reikia milijonų šitų reguliuotojų.

48:2.14 (543.8) Grandinių reguliuotojai materialiose energijose sukelia tokius pakitimus, dėl kurių jas gali valdyti ir reguliuoti reguliuotojų partneriai. Šitos būtybės yra morontinės energijos generatoriai, o taip pat ir grandinių reguliuotojai. Panašiai kaip generatorius akivaizdžiai elektrą generuoja iš atmosferos, taip ir šitie gyvieji morontiniai generatoriai atrodo, jog transformuoja visur esančias erdvės energijas į tas medžiagas, kurias morontiniai prižiūrėtojai suaudžia į kylančiųjų mirtingųjų kūnus ir gyvybės veiklą.

48:2.15 (543.9) 2. *Sistemos Koordinatoriai*. Kadangi kiekvienas morontinis pasaulis turi morontinės energijos atskirą

kategoriją, todėl žmonėms šitas sferas nepaprastai sunku įsivaizduoti. Bet kiekvienoje viena po kitos einančioje pereinančioje sferoje mirtingieji suras augalinę gyvybę ir visa kita, kas yra susiję su morontine egzistencija, kuri vis labiau yra modifikuojama tam, kad atitiktų kylančiojo išlikusiojo besivystantį dvasingumą. Ir kadangi kiekvieno pasaulio energetinė sistema yra šitaip individualizuota, tai šitie koordinatoriai veikia tam, kad tokias skirtingas energetines sistemas suderintų ir sulietų į darbinį vienetą susietoms bet kurios konkrečios grupės sferoms.

48:2.16 (543.10) Kylantieji mirtingieji palaipsniui vystosi nuo to, kas yra fizinis, į tai, kas yra dvasinis, kada jie eina pirmyn iš vieno morontinio pasaulio į kitą; dėl to ir yra ši būtinybė suteikti augančius morontinių sferų lygius ir kylančią morontinių formų skalę.

48:2.17 (543.11) Kada gyvenamųjų pasaulių kylantieji pereina iš vienos sferos į kitą, tada transportiniai serafimai juos atgabena pas sistemos koordinatorių priėmėjus išsivysčiusiame pasaulyje. Čia, šitose unikaliose šventovėse, septyniasdešimties į spindulius panašių sparnų centre, kurių viduje yra perėjimo patalpos, panašios į prisikėlimo sales pradiniam priėmimo pasaulyje žemiškosios kilmės mirtingiesiems, reikalingus pakeitimus tvarinio formoje meistriškai atlieka sistemos koordinatoriai. Šitiems pirmiesiems morontinės formos pakeitimams, kad jie būtų užbaigti, reikia maždaug septynių dienų standartiniu laiku.

48:2.18 (544.1) 3. *Planetiniai Saugotojai.* Kiekvieną morontinį pasaulį, nuo gyvenamųjų sferų iki visatos būstinės, saugo—kas susiję su morontiniais reikalais—septyniasdešimt saugotojų.

Jie sudaro aukščiausiosios morontinės valdžios vietinę planetų tarybą. Šita taryba suteikia medžiagą morontinėms formoms visiems kylantiems tvariniams, kurie nusileidžia sferose, ir tvarinių formoje tvirtina tuos pakeitimus, kurie kylantįjį įgalina vykti į kitą iš eilės einančią sferą. Po to, kada jūs būsite nukeliavę per gyvenamuosius pasaulius, jūs pereisite iš vienos morontinės gyvybės fazės į kitą neprarasdami sąmonės. Būsena be sąmonės būna tikrai ankstyvųjų metamorfozių metu ir vėliau pereinant iš vienos visatos į kitą ir iš Havonos į Rojų.

^{48:2.19 (544.2)} 4. *Kombinuoti Kontrolieriai*. Viena iš šitų didžiausių laipsniu mechaninių būtybių visada būna dislokuota morontinio pasaulio kiekvieno administracinio vieneto centre. Kombinuotas kontrolierius yra jautrus fizinei, dvasinei, ir morontinei energijoms ir veikia su jomis; ir visada su šita būtybe yra susieti du sistemų koordinatoriai, keturi grandinių reguliuotojai, vienas planetinis saugotojas, vienas ryšio stabilizatorius, ir arba asocijuotas registruotojas, arba rinktinis paskirstytojas.

^{48:2.20 (544.3)} 5. *Ryšio Stabilizatoriai*. Jie yra morontinės energijos reguliuotojai drauge su valdos fizinėmis ir dvasinėmis jėgomis. Jie padaro įmanomu tai, kad morontinė energija būtų paverčiama į morontinę medžiagą. Visa morontinė egzistencijos organizacija priklauso nuo stabilizatorių. Jie sumažina energijos apsisukimų greitį iki tokio taško, kada gali atsirasti fizinė forma. Bet aš neturiu tokių žodžių, kuriais galėčiau palyginti ar pailustruoti tokių būtybių tarnavimą. Tai pranoksta žmogiškąją vaizduotę.

^{48:2.21 (544.4)} 6. *Rinktiniai Paskirstytojai*. Kada jūs žengiate pirmyn iš morontinio pasaulio vienos klasės ar fazės į kitą, tada jūs

turite būti iš naujo suderinti ar sureguliuoti žengimui į priekį, ir būtent tai yra rinktinių paskirstytojų užduotis palaikyti jus augančiame sinchroniškume su morontiniu gyvenimu.

48:2.22 (544.5) Nors pagrindinės morontinės gyvybės ir materijos formos yra identiškos, pradedant pirmuoju gyvenamuoju pasauliu ir baigiant paskutiniąja visatos pereinamąja sfera, bet yra funkcinis žengimas pirmyn, kuris palaipsniui išsiplečia nuo materialaus iki dvasinio. Jūsų prisitaikymas prie tokio iš pagrindų vienodo, bet palaipsniui besivystančio ir dvasingėjančio kūrinio yra įgyvendinamas šituo rinktiniu perreguliavimu. Toks suderinimas asmenybės mechanizme prilygsta naujam sukūrimui, nepaisant to, kad jūs išsaugote tą pačią morontinę formą.

48:2.23 (544.6) Jūs galite daug kartų atsiduoti šitų egzaminatorių patikrinimui, ir kada bus užregistruotas tinkamas dvasinis pasiekimas, tada jie džiaugsmingai patvirtins jus esančius aukštesnėje pakopoje. Dėl šitų progresinių pakitimų atsiranda kitoks reagavimas į morontinę aplinką, pavyzdžiui, pasikeičia maisto poreikiai ir daugybė kitų asmeninių įpročių.

48:2.24 (544.7) Rinktiniai Paskirstytojai taip pat labai naudingi grupuojant morontines asmenybes mokymosi, mokymo, ir kitokių projektų tikslais. Jie natūraliai pažymi tuos, kurie laikinoje bendrijoje veiks geriausiai.

48:2.25 (544.8) *7. Asocijuoti Registruotojai.* Morontinis pasaulis turi savo registruotojus, kurie tarnauja kartu su dvasiniais registruotojais, prižiūrėdami ir saugodami dokumentus ir kitus duomenis, kurie yra vietiniai morontiniams kūriniais.

Morontiniai dokumentai yra prieinami visų kategorijų asmenybėms.

48:2.26 (545.1) Visos morontinės pereinamosios valdos yra vienodai prieinamos materialioms ir dvasinėms būtybėms. Kaip morontiniai progresuotojai jūs išlaikysite visuminį ryšį su materialiu pasauliu ir materialiomis asmenybėmis, nors jūs vis geriau matysite dvasines būtybes ir vis daugiau broliausitės su dvasinėmis būtybėmis; ir iki išvykimo iš morontinio režimo jūs būsite matę visas dvasių kategorijas, išskyrus nedaugelį aukščiausiųjų tipų, tokių, kaip Atsiskyrusieji Žinianešiai.

3. Morontiniai Kompanionai

48:3.1 (545.2) Šita gyvenamųjų ir morontinių pasaulių gausybė yra vietinės visatos Motinos Dvasios palikuonys. Per amžių amžius jie yra sukuriami grupėmis po vieną šimtą tūkstančių, ir šiuo metu Nebadone šitų unikalių būtybių yra daugiau negu septyniasdešimt milijardų.

48:3.2 (545.3) Morontinius Kompanionus tarnystei moko Melkizedekai specialioje planetoje netoli Salvingtono; jie nesimoko centrinėse Melkizedekų mokyklose. Jie tarnauja, pradedant sistemų žemiausiais gyvenamaisiais pasauliais ir baigiant Salvingtono aukščiausiomis studijų sferomis, bet jie retai kada yra sutinkami apgyvendintuose pasauliuose. Jie tarnauja apskritai prižiūrimi Dievo Sūnų ir tiesiogiai vadovaujami Melkizedekų.

48:3.3 (545.4) Vietinėje visatoje Morontijos Kompanionai turi dešimt tūkstančių būstinių—vietinės sistemos kiekviename pirmajame gyvenamajame pasaulyje. Jie yra beveik visiškai

save valdanti kategorija, ir, apskritai, yra išmintinga ir ištikima tvarinių grupė; bet kartais, dėl kai kurių apgailėtinų dangiškųjų sukilimų, buvo žinoma, kad jie buvo nuklydę. Tūkstančiai šitų naudingų tvarinių buvo prarasta Liuciferio maišto Satanijoje laikais. Dabar jūsų vietinė sistema šitų būtybių turi pilną kvotą, praradimai dėl Liuciferio maišto buvo atstatyti tikrai visai neseniai.

48:3.4 (545.5) Morontiniai Kompanionai yra dviejų skirtingų tipų: vienas tipas yra aktyvus, kitas tipas yra pasyvus, bet visais kitais atžvilgiais savo statusu jie yra lygūs. Jie nėra lyties tvariniai, bet vienas kitam rodo jaudinančiai nuostabią meilę. Ir nors vargu ar jie turi bičiuliškumo bruožų materialiaja (žmogiškąja) prasme, bet jie yra labai artimi žmogiškosioms rasėms pagal tvarinių egzistavimo eilės tvarką. Pasaulių tarpiniai tvariniai yra artimiausi jūsų giminaičiai; toliau eina morontiniai cherubimai, ir po jų eina Morontiniai Kompanionai.

48:3.5 (545.6) Šitie kompanionai yra jaudinančiai meilios ir nuostabiai bendraujančios būtybės. Jie turi skirtingas asmenybes, ir, kada jūs su jomis susitikssite gyvenamuosiuose pasauliuose po to, kada išmoksite juos atpažinti kaip klasę, tada greitai imsite atskirti jų individualybę. Visi mirtingieji yra panašūs vienas į kitą; tuo pačiu kiekvienas iš jūsų turi skirtingą ir atpažįstamą asmenybę.

48:3.6 (545.7) Tam tikrą supratimą apie šitų Morontinių Kompanionų darbo prigimtį galima susidaryti pagal jų veiklos vietinėje sistemoje tokį klasifikavimą:

48:3.7 (545.8) *1. Piligrimų Sargai* negauna specifinių užduočių, kada jie bendrauja su morontiniais progresuotojais. Šitie kompanionai yra atsakingi už visą morontinę karjerą, ir dėl to iš tiesų yra visų kitų morontinių ir pareinamųjų tarnų darbo koordinatoriai.

48:3.8 (546.1) *2. Piligrimų Priėmėjai ir Laisvi Bendrautojai.* Jie yra į gyvenamuosius pasaulius naujų atvykusiųjų bendravimo kompanionai. Vienas iš jų tikrai bus šalia tam, kad jus pasveikintų, kada atsibosite iš laiko pirmojo perėjimo miego pradiname gyvenamajame pasaulyje, kada iš materialaus kūno mirties jūs patirsite prisikėlimą morontiniame gyvenime. Ir nuo to laiko, kada šitokiu būdu jūs esate oficialiai pasveikintas jums atsibudus, iki tos dienos, kada vietinę visatą paliekate kaip pirmosios pakopos dvasia, šitie Morontiniai Kompanionai visą laiką būna su jumis.

48:3.9 (546.1) Kompanionai individams nėra paskiriami nuolatiniam laikui. Kylantysis mirtingasis viename iš gyvenamųjų arba aukštesniųjų pasaulių gali turėti skirtingą kompanioną kiekviena iš kelių viena po kitos einančių progų, o toliau vėl gali ilgus laikotarpius būti be jo. Visa tai priklauso nuo poreikio, o taip pat ir nuo laisvų kompanionų pasiūlos.

48:3.10 (546.1) *3. Dangiškųjų Lankytojų Šeimininkai.* Šitie maloningi tvariniai yra pasišventę tam, kad užimtų besilankančių studentų ir kitų dangiškųjų būtybių viršžmogiškąsias grupes, kurioms gali tekti gyventi pereinamuosiuose pasauliuose. Jūs turėsite daugybę galimybių lankytis tarp bet kurios sferos, kurią jūs patirtiškai būsite įveikę, ribų. Studentai lankytojai yra leidžiami į visas apgyvendintas planetas, net ir į tas, kurios yra izoliuotos.

48:3.11 (546.1) *4. Koordinatoriai ir Ryšio Reguluotojai.* Šitie kompanionai yra atsidavę tam, jog palengvintų morontinius santykius ir užkirstų kelią nesusipratimams. Jie yra visuomeninio elgesio ir morontinės pažangos instruktoriai, organizuojantys klasinę ir kitokią grupinę veiklą tarp kylančiųjų mirtingųjų. Jie turi didžiules teritorijas, kuriose surenka savuosius mokinius ir kartas nuo karto prašo dangiškųjų meistrų ir praeities vaizdo reguliuotojų papuošti jų programas. Žengdami į priekį jūs labai suartėsite su šiais kompanionais, ir jums vis labiau patiks abi grupės. Atsitiktinumas nulems tai, ar jūs būsite susietas su aktyviuoju ar pasyviuoju kompaniono tipu.

48:3.12 (546.1) *5. Vertėjai žodžiu ir raštu..* Ankstyvosios mansonijos karjere jums dažnai teks pagalbos kreiptis į vertėjus žodžiu ir raštu. Jie žino vietinės visatos visas kalbas ir jomis visomis kalba; jie yra sferų kalbininkai.

48:3.13 (546.1) Jūs naujų kalbų neišmoksite automatiškai; jūs kalbos tenai mokysitės labai panašiai, kaip jos mokotės žemai čia, ir šitos nuostabios būtybės bus jūsų kalbos mokytojai. Gyvenamuosiuose pasauliuose iš pradžių jūs mokysitės Satanijos kalbos, o tada mokysitės Nebadono kalbos. Ir jums mokantis šitų naujų kalbų, Morontiniai Kompanionai bus jūsų sumanūs vertėjai žodžiu ir raštu. Nė viename iš šitų pasaulių jūs niekada nesutiksite tokio lankytojo, su kuriuo pabendrauti jums negalėtų padėti kuris nors iš šitų Morontinių Kompanionų kaip vertėjas.

48:3.14 (546.1) *6. Ekskursijų ir Praeities Vaizdo Prižiūrėtojai.* Šitie kompanionai jus lydės ilgesnėse kelionėse į būstinės sferą ir į pereinamosios kultūros supančius pasaulius. Jie planuoja,

vykdo, ir vadovauja visoms tokioms individualioms ir grupinėms kelionėms po sistemos mokymo ir kultūros pasaulius.

48:3.15 (546.1) *7. Teritorijos ir Pastatų Saugotojai.* Net materialūs ir morontiniai statiniai yra vis tobulesni ir gražesni, jums žengiant į priekį mansonijos karjeroje. Kaip individams ir kaip grupėms jums yra leista daryti kai kuriuos pakeitimus buveinėse, kurios yra paskirtos kaip būstinės per jūsų gyvenimą skirtinguose gyvenamuosiuose pasauliuose. Didelė dalis šitų sferų veiklos vyksta įvairiai pažymėtų apskritimų, kvadratų, ir trikampių atvirose aptvėrtose vietose. Dauguma gyvenamųjų pasaulių statinių yra be stogų, tai yra nuostabios konstrukcijos ir išimtinio papuošimo įrėminimai. Dėl klimatinių ir kitokių fizinių sąlygų, vyraujančių architektūriniuose pasauliuose, stogai yra visiškai nereikalingi.

48:3.16 (547.1) Šitie kylančiojo gyvenimo pereinamųjų fazių saugotojai yra aukščiausieji tvarkant morontinius reikalus. Jie buvo sukurti šitam darbui, ir tol, kol nepradės veikti Aukščiausioji Būtybė, tol visada jie tikrai liks Morontiniais Kompanionais; niekada iš tiesų jie nevykdys kitų pareigų.

48:3.17 (547.2) Kada sistemos ir visatos įsitvirtina šviesoje ir gyvenime, tada gyvenamieji pasauliai vis mažiau veikia kaip morontinio mokymo pereinamosios sferos. Užbaigtieji vis daugiau ir daugiau įdiegia savo naują mokymo režimą, kuris atrodo yra numatytas tam, jog pervestų kosminę sąmonę iš šiandieninio didžiosios visatos lygio į ateities išorinių visatų lygį. Morontiniai Kompanionai turi likimą vis didesniu laipsniu veikti drauge su užbaigtaisiais ir daugelyje kitų sferų, šiuo metu neatskleistų Urantijoje.

48:3.18 (547.3) Jūs galite numatyti, jog šitos būtybės galbūt daug prisidės prie to, kad jums patiktų gyvenamieji pasauliai, nesvarbu, ar jūsų gyvenimas turi būti ilgas ar trumpas. Jūs ir toliau jausite malonumą bendraudami su jais visą laiką iki Salvingtono. Jie nėra, formaliai, esminiai jūsų išlikimo patyrimo nė vienai fazei. Jūs galėtumėte pasiekti Salvingtoną ir be jų, bet jums jų labai trūktų. Jie yra jūsų kilimo karjeros vietinėje visatoje asmenybės prabanga.

4. Praeities Vaizdo Reguliotojai

48:4.1 (547.4) Džiaugsmingas juokas ir šypsenos ekvivalentas yra tokie universalūs, kaip ir muzika. Džiaugsmo ir juoko yra morontinis ir dvasinis ekvivalentas. Kylančiojo gyvenimas yra maždaug lygiomis dalimis padalintas tarp darbo ir poilsio—kada užduotys neatliekamos.

48:4.2 (547.5) Dangiškasis atsipalaidavimas ir viršžmogiškasis humoras labai skiriasi nuo savo žmogiškųjų analogų, bet mes iš tikrųjų įsitraukiame ir į vieną, ir kitą; ir jie iš tikrųjų mums suteikia, mūsų būsenoje, maždaug tą, ką idealus humoras gali suteikti jums Urantijoje. Morontiniai Kompanionai yra sumanūs laisvalaikio rengėjai, ir jiems labai sumaniai padeda praeities vaizdo reguliuotojai.

48:4.3 (547.6) Jūs galbūt praeities vaizdo reguliuotojų darbą suprastumėte geriausiai, jeigu jie būtų palyginti su aukščiausiųjų tipų humoristais Urantijoje, nors tai būtų nepaprastai primityvus ir tam tikra prasme nenusisekęs būdas, kuriuo būtų mėginama perteikti supratimą apie šitų pasikeitimų ir atsipalaidavimo reguliuotojų, šitų morontinių ir dvasinių sferų išaukštinto humoro tarnų veikimą.

48:4.4 (547.7) Aptariant dvasinį humorą, pirmiausia leiskite man jums pasakyti, kuo jis *nėra*. Dvasinio pokšto niekada nenuspalvina silpnojo ir klystančiojo nepasisekimų pabrėžimas. Taip pat jis niekada nebūna šventvagiškas teisumo ir dieviškumo šlovės atžvilgiu. Mūsų humoras apima tris bendrus suvokimo lygius:

48:4.5 (547.8) 1. *Prisiminimų pokštai*. Juokai, kylantys prisimenant kieno nors patyrimo mūšio, kovos, o kartais baimės, ir dažnai kvailo ir vaikiško nerimo praeities epizodus. Mums, šitoji humoro fazė gimsta iš gilią šaknis turinčio ir nuolatinio sugebėjimo pasiremti praeitimi ieškant tokios prisiminimų medžiagos, kuri maloniai nuspalvintų ir kitaip palengvintų sunkią dabarties našą.

48:4.6 (548.1) 2. *Šiandieninis humoras*. Didele dalimi to, kas taip dažnai mums sukelia rimtą susirūpinimą, beprasmiškumas, džiaugsmas dėl to, kada būna suprantama jog tai, kas mums sukelia rimtą asmeninį nerimą, yra nereikšminga. Mes labiausiai vertiname šitą humoro fazę tada, kada galime geriausiai išsklaidyti šiandieninį nerimą ateities tikrumo labui.

48:4.7 (548.2) 3. *Pranašiškas džiaugsmas*. Tikriausiai mirtingiesiems bus sunku įsivaizduoti šitą humoro fazę, bet mes tikrai patiriame ypatingą pasitenkinimą dėl šitokio užtikrinimo, “jog viskas drauge veikia gerovės labui”—dvasioms ir morontijiečiams, taip pat ir mirtingiesiems. Šitas dangiškojo humoro aspektas kyla iš mūsų įtikėjimo į mūsų vyresniųjų kupiną meilės globą iš viršaus ir į mūsų Aukščiausiųjų Reguluotojų dieviškąjį stabilumą.

48:4.8 (548.3) Bet sferų praeities vaizdo reguliuotojai rūpinasi ne vien tik tai tuo, jog išimtinai vaizduoja įvairių išmintingų būtybių kategorijų aukštą humorą; jie taip pat yra užsiėmę ir tuo, jog vadovauja pramogai, dvasiniam poilsiui, ir morontiniam pasilinksminimui. Ir čia jiems nuoširdžiai padeda dangiškieji meistrai.

48:4.9 (548.4) Patys praeities vaizdo reguliuotojai nėra sukurta grupė; jie yra toks sutelktas korpusas, kuriame yra būtybės, pradedant Havonos vietiniais gyventojais ir einant žemyn per erdvės žinianešių gausybes ir tarnaujančiąsias laiko dvasias iki morontinių progresuotojų iš evoliucinių pasaulių. Jie visi yra savanoriai, atsiduodantys darbui, kuris jų bičiuliams padeda pasiekti minties pasikeitimą ir proto poilsį, nes tai labai padeda atstatyti išnaudotas energijas.

48:4.10 (548.5) Kada kilimo pastangos energiją iš dalies išsekvoja, ir tuo metu, kada yra laukiama naujų energijos įkrovų priėmimo, tada būna patiriamas atitinkamas malonumas vėl pergyvenant praėjusių dienų ir amžių įvykius. *Prisiminimai apie rasės ar kategorijos ankstesnius patyrimus atgaivina.* Ir būtent kaip tik dėl to šitie meistrai yra vadinami praeities vaizdo reguliuotojais—atmintį jie padeda sugrąžinti į ankstesniąją išsivystymo būseną arba į mažiau patyrusios būtybės statusą.

48:4.11 (548.6) Tokios rūšies sugrįžimą į praeitį patiria visi tvariniai, išskyrus tuos, kurie yra Kūrėjai iš prigimties, dėl to energiją automatiškai atsistato patys, ir tam tikri labai specializuoti tvarinių tipai, tokie, kaip energetiniai centrai ir fiziniai kontrolieriai, kurie visada ir amžinai visose savo reakcijose yra giliai dalykiški. Šitie periodiškai išlaisvinimai iš funkcinės pareigos įtampos yra įprastinė gyvenimo dalis visuose

pasauliuose per visą visatą visatą, bet ne Rojaus Saloje. Būtybės, kurios yra vietinės centrinėje buveinėje, negali išsieikvoti ir, dėl to, iš naujo neenergizuojamos. Ir tokioms amžinojo Rojaus tobulumo būtybėms negali būti tokio sugrįžimo į evoliucinį patyrimą.

48:4.12 (548.7) Didžioji mūsų dalis atėjo per žemesnes egzistencijos pakopas arba per savosios kategorijos progresinius lygius, ir tai atgaivina ir tam tikru laipsniu pralinksmina, kada pažvelgiama atgal į kai kuriuos savo ankstyvesniojo patyrimo epizodus. Tai nuramina, kada yra apmąstoma tai, kas savajai kategorijai yra sena ir kas ilgai išlieka kaip proto atminties nuosavybė. Ateitis rodo kovą ir vystymąsi; ji liudija darbą, pastangas, ir pasiekimą; bet praeitis turi jau įsisavintų ir pasiektų dalykų skiriamuosius bruožus; praeities apmąstymas leidžia atsipalaiduoti ir taip be rūpesčio peržvelgti praeitį, jog tai sukelia dvasinį džiaugsmą ir tokią morontinę proto būseną, kuri yra ties linksmumo riba.

48:4.13 (548.8) Net mirtingųjų humoras tampa pačiu širdingiausiu, kada vaizduoja epizodus, susijusius su tais, kurie yra truputėlį žemesniame už kieno nors dabartinį išsivystymo lygį, arba kada jis vaizduoja, kokių nors tariamai aukštesniųjų kritimą kaip auką tokiuose patyrimuose, kurie paprastai yra susiejami su tariamai žemesniaisiais. Jūs Urantijoje leidote sau su humoru supainioti daug to, kas tuo pačiu metu yra vulgaru ir nemalonu, bet, apskritai, jus reikėtų pasveikinti kaip turinčius palyginti aštrų humoro jausmą. Kai kurios iš jūsų rasių turi turtingą humoro gyslelę, ir tai joms smarkiai padeda jų žemiškojo karjeroje. Akivaizdu, kad humoro srityje jūs daug

gavote iš savo Adominio paveldėjimo, daug daugiau negu kas išliko iš muzikos ar meno srities.

48:4.14 (549.1) Visą Sataniją laisvalaikio metu, tuo metu, kada jos gyventojai gaivinančiai prisimena savosios egzistencijos žemesniąją pakopą, praeities vaizdo reguliuotojų korpuso iš Urantijos malonus humoras pakylėja dvasiškai. Dangiškojo humoro jausmą mes turime visada, net jeigu būname įsitraukę į pačias sunkiausias užduotis. Tai padeda išvengti to, kad nebūtų per daug išvystytas savojo aš sureikšminimas. Bet vadžių mes neatleidžiame laisvai, kaip jūs galėtumėte pasakyti, “linksmintamės,” išskyrus tuomet, kada būname laisvi nuo savųjų atitinkamų kategorijų rimtų užduočių.

48:4.15 (549.2) Kada jaučiame pagundą savojo aš sureikšminimą padidinti, tai jei mes nustojame mąstę apie mūsų Tvėrėjų didingumo ir nuostabumo begalybę, tuomet mūsų pačių savęs šlovinimas tampa labai absurdišku, net besiribojančiu su humoristiniu. Viena iš humoro funkcijų yra padėti mums visiems pažvelgti į save ne taip rimtai. *Humoras yra dieviškasis priešnuodis prieš ego išaukštinimą.*

48:4.16 (549.3) Atsipalaidavimo ir humoro pramogos poreikis yra didžiausias tarp tų kylančiųjų būtybių kategorijų, kurias veikia ilgalaikis stresas jų pastangų reikalaujantiame kilime. Dviems kraštutiniams gyvybės poliams humoristinės pramogos poreikis yra nedidelis. Primityvūs žmonės tam neturi sugebėjimų, o Rojaus tobulumo būtybėms jis yra visiškai nereikalingas. Havonos gausybės yra ypatingai laimingų asmenybių natūraliai džiaugsmingi ir žvalūs susibūrimai. Rojuje garbinimo kokybė būtinybę prisiminti praeities veiklą daro visiškai nebereikalinga. Bet tarp tų, kurie savo karjerą

pradedą nepalyginamai žemiau negu Rojaus tobulo­mo tikslas, yra daug vietos praeities vaizdo reguliuotojų tarnavimui.

48:4.17 (549.4) Kuo aukštesnės mirtingųjų rūšys, tuo didesnis stresas ir didesni sugebėjimai humorui, o taip pat ir jo poreikis. Dvasiniame pasaulyje teisinga yra priešingai: kuo aukščiau kylame, tuo praeities patyrimų pramogos poreikis yra mažesnis. Bet dvasinio gyvenimo skale einant žemyn iš Rojaus iki serafinių gausybių, vis labiau auga linksminimo misijos ir džiuginimo tarnystės poreikis. Tos būtybės, kurioms labiausiai reikia atsigaivinimo, periodiškai sugrįžtant į intelektualinį praėjusių patyrimų statusą, yra labiau išsivystę žmogiškųjų rūšių tipai, morontijiečiai, angelai, ir Materialieji Sūnūs, kartu su visais panašiais asmenybių tipais.

48:4.18 (549.5) Humoras turėtų veikti kaip automatinis apsauginis vožtuvas tam, kad užkirstų kelią per didelio spaudimo susidarymui dėl tokios monotonijos, kada ilgai ir rimtai mąstoma apie savąjį aš, kartu su intensyvia kova už vystymosi pažangą ir taurius laimėjimus. Humoras taip pat veikia taip, kad sumažintų sukrėtimą dėl fakto ar tiesos netikėto poveikio, griežto ir nepalenkiamo fakto ir lanksčios ir amžinai gyvos tiesos netikėto poveikio. Mirtingojo asmenybė, niekada nebūdama tikra dėl to, su kuo gali susidurti netrukus, per humorą greitai suvokia—pamato esmę ir pasiekia įžvalgą—netikėtą situacijos pobūdį, nesvarbu, ar tai būtų faktas, ar tai būtų tiesa.

48:4.19 (549.6) Nors Urantijos humoras yra nepaprastai primityvus ir visiškai nemeniškas, bet jis tikrai atlieka vertingą vaidmenį tiek saugodamas sveikatą, tiek išlaisvindamas iš emocinio spaudimo, tokiu būdu užkirsdamas kelią žalingai nervų įtampai

ir per daug rimtam mąstymui apie savąjį aš. Humoras ir poilsis—atsipalaidavimas—niekada nebūna reakcijos į besivystantį į priekį pasireiškimą, jie visada būna žvilgsnio į praeitį aidas, prisiminimai apie praeitį. Net Urantijoje jus ir tokius, kokie esate dabar, visada maloniai atgaivina, kada trumpam galite sulaikyti naujesnių ir aukštesnių intelektualių pastangų prasiveržimą ir sugrįžti prie savo protėvių paprastesnių užsiėmimų.

48:4.20 (550.1) Urantijos poilsinio gyvenimo principai filosofškai yra pagrįsti, jie ir toliau yra taikomi, jums einant aukštyn per savo kylantįjį gyvenimą, žengiant per Havonos žiedus iki pat Rojaus amžinųjų krantų. Kaip kylančiosios būtybės jūs asmeniškai prisimenate kiekvieną ankstesniąją ir žemesniąją egzistenciją, o be tokių tapatybės prisiminimų iš praeities nebūtų jokio pagrindo dabarties humorui, nesvarbu, ar tai būtų mirtingojo juokas ar morontinis linksmumas. Būtent praėjusių patyrimų prisiminimas ir suteikia pagrindą dabarties pramogai ir pasilinksminimui. Ir tokiu būdu jūs naudositės savo žemiškojo humoro dangiškuoju ekvivalentu per visą savo kelią aukštyn ilgoje morontinėje, ir vėliau vis didesniu laipsniu dvasinėje, karjeroje. Ir Dievo toji dalis (Derintojas), kuri tampa kylančiojo mirtingojo asmenybės amžinąja dalimi, laiko ir erdvės kylančiųjų tvarinių džiaugsmingoms išraiškoms, net ir dvasiniam juokui, suteikia dieviškumo atspalvį.

5. Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai

48:5.1 (550.2) Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai yra apleistų bet pašlovintų cherubimų ir sanobimų korpusas. Kada laiko piligrimas pakyla iš erdvės išmėginimų pasaulio į morontinio mokymo gyvenamuosius ir su jais susietus pasaulius, tada jį

lydi jo asmeninis ar grupinis serafimas, likimo sargas. Mirtingojo egzistencijos pasauliuose šiam serafimui sumaniai padeda cherubimas ir sanobimas; tačiau, kada jo mirtingasis globotinis išsilaisvina iš materialaus kūno varžtų ir pradeda kylančiojo karjerą, kada prasideda pomaterialusis arba morontinis gyvenimas, tada tarnaujančiajam serafimui daugiau nebereikia buvusių jo pagalbininkų, cherubimo ir sanobimo, tarnavimo.

48:5.2 (550.3) Šitie tarnaujančiojo serafimo apleisti pagalbininkai dažnai yra pašaukiami į visatos būstinę, kur jie patenka į asmeninį Visatos Motinos Dvasios apkabinimą, o tada išvyksta į sistemos mokymo sferas Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojais. Šitie mokytojai dažnai aplanko materialius pasaulius ir jų veikla apima tiek žemiausius gyvenamuosius pasaulius, tiek ir aukščiausiasias švietimo sferas, susietas su visatos būstine. Savo pačių iniciatyva jie gali sugrįžti į ankstesnįjį bendrą darbą su tarnaujančiuoju serafimu.

48:5.3 (550.4) Satanijoje tokių mokytojų yra milijardų milijardai, ir jų skaičius nuolat auga, nes, didžiojoje dalyje atvejų, kada serafimas žengia pirmyn į vidų kartu su susiliejusiu su Derintoju mirtinguoju, tada tiek cherubimas, tiek sanobimas yra paliekami.

48:5.4 (550.5) Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojus, kaip ir daugumą kitų instruktorių, paskiria Melkizedekai. Jiems apskritai vadovauja Morontiniai Kompanionai, bet kaip individams ir kaip mokytojams jiems vadovauja mokyklų ar sferų, kuriose jie gali tarnauti instruktoriais, vadovai.

48:5.5 (550.6) Šitie išsivystę cherubimai paprastai dirba poromis taip, kaip dirbo tuo metu, kada buvo priskirti prie serafimų. Savo prigimtimi jie yra labai artimi morontinės egzistencijos tipui, ir jie yra kylančiųjų mirtingųjų mokytojai, kuriems būdingas įgimtas palankumas ir kurie labai sumaniai įgyvendina gyvenamųjų pasaulių ir morontinio švietimo sistemos programą.

48:5.6 (551.1) Morontinio gyvenimo mokyklose šitie mokytojai vykdo individualų, grupinį, klasinį, ar masinį mokymą. Gyvenamuosiuose pasauliuose tokios mokyklos yra organizuotos trijose bendrose grupėse, kiekvienoje yra po vieną šimtą skyrių: mąstymo mokyklos, jausmo mokyklos, ir darbo mokyklos. Kada jūs pasiekiate žvaigždyną, tada yra pridedamos etikos mokyklos, administravimo mokyklos, ir visuomeninio prisitaikymo mokyklos. Visatos būstinės pasauliuose jūs lankysite filosofijos, dieviškumo, ir grynojo dvasingumo mokyklas.

48:5.7 (551.2) Tie dalykai, kurių galbūt mokėtės žemėje, bet neišmokote, turi būti įsisavinti tada, kada moko šitie ištikimi ir kantrūs mokytojai. Į Rojų nėra karališkųjų kelių, kelio sutrumpinimų, ar lengvų takelių. Nepriklausomai nuo atskirų maršruto variacijų, jūs įsisavinate vienos sferos pamokas prieš tai, kada einate į kitą sferą; bent jau taip yra po to, kada jūs vieną kartą paliekate savo gimtąjį pasaulį.

48:5.8 (551.3) Morontinės karjeros vienas iš tikslų yra iš mirtingųjų išlikusiųjų visiškai išrauti likusius gyvulinius bruožus, tokius, kaip nuolatinį darbų atidėliojimą, tyčinį melagingą dviprasmiškumą, nenuoširdumą, vengimą problemų, nesąžiningumą, ir lengvų kelių ieškojimą. Mansonijos

gyvenimas jaunos morontinius mokinius anksti išmoko, kad atidėlioti jokių būdų nereikia išvengti. Po gyvenimo materialiam kūne, laiku kaip metodu nebegalima daugiau pasinaudoti tam, kad būtų vengiama situacijų arba kad nebūtų vykdomi nemalonūs įsipareigojimai.

48:5.9 (551.4) Pradėdami tarnystę žemiausiose iš laukimo sferų, Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojai eina pirmyn, kaupdami patyrimą, per sistemos ir žvaigždyno mokymo sferas į Salvingtono mokymo pasaulius. Jie nebūna kaip nors specialiai mokomi prieš Visatos Motinos Dvasios apkabinimą ar po šio apkabinimo. Jie savo darbui jau buvo išmokyti tuo metu, kada tarnavo serafiniais partneriais tuose pasauliuose, kurie gyvenamuosiuose pasauliuose gyvenantiems jų mokiniams yra gimtieji. Su šiais pirmyn žengiančiais mirtingaisiais jie turėjo realų patyrimą apgyvendintuose pasauliuose. Jie yra praktiški ir užjaučiantys mokytojai, išmintingi ir supratingi instruktoriai, gabūs ir sumanūs vadovai. Jie yra išsamiai susipažinę su kilimo planais ir turi progresinės karjeros pirminių fazių didžiulį patyrimą.

48:5.10 (551.5) Daugelis iš šitų senesniųjų mokytojų, tie, kurie ilgai tarnavo Salvingtono grandinės pasauliuose, yra iš naujo apkabinami Visatos Motinos Dvasios, ir per šitą antrąjį apkabinimą šitie cherubimai ir sanobimai gauna serafimų statusą.

6. Morontinių Pasaulių Serafimai — Pereinamieji Tarnai

48:6.1 (551.6) Nors angelų visos kategorijos, nuo planetinių pagalbininkų iki aukščiausiųjų serafimų, tarnauja

morontiniuose pasauliuose, bet į šią veiklą didesne dalimi yra paskiriami pereinamieji tarnai. Šitie angelai yra serafinių tarnų šeštoji kategorija, ir jų tarnavimas yra pašvęstas tam, jog būtų palengvintas materialųjų ir mirtingųjų tvarinių perėjimas iš žemiškojo gyvenimo materialiaame kūne tolyn į morontinės egzistencijos ankstyvasias pakopas septyniuose gyvenamuosiuose pasauliuose.

48:6.2 (551.7) Jūs turėtumėte suprasti, jog kylančiojo mirtingojo morontinis gyvenimas iš tikrųjų prasideda apgyvendintuose pasauliuose, pradedant kurti sielą, tą akimirką, kada moralinio statuso tvarinio prote apsigyvena dvasinis Derintojas. Ir visą laiką nuo šitos akimirkos, mirtingojo siela turi potencialų sugebėjimą viršmirtingajai veiklai, net kad būtų pripažinta vietinės visatos morontinių sferų aukščiausiuose lygiuose.

48:6.3 (552.1) Tačiau, pereinamųjų serafimų veikimo jūs nesuvoksite tol, kol nepasieksite gyvenamųjų pasaulių, kur jie tam, kad vystytųsi jų mirtingieji mokiniai, dirba nenuilstamai, būdami paskirti į tarnystę tokiuose septyniuose skyriuose:

48:6.4 (552.2) 1. *Serafinių Evangelų*. Tą pačią akimirką, kai tik atgausite sąmonę gyvenamuosiuose pasauliuose, jūs iš karto sistemos dokumentuose būsite klasifikuojami kaip besivystančios dvasios. Tas tiesa, tikrovėje jūs dar nesate dvasios, bet daugiau nebesate ir mirtingieji ar materialios būtybės; jūs pradėjote ikidvasinę karjerą ir buvote deramai priimti į morontinį gyvenimą.

48:6.5 (552.3) Gyvenamuosiuose pasauliuose serafiniai evangelai jums padės išmintingai pasirinkti iš pasirenkamų maršrutų į Edentiją, Salvingtoną, Uversą, ir Havoną. Jeigu yra keli

lygiaverčiai patartini maršrutai, tai jie ir bus jums pateikti, ir jums bus leidžiama pasirinkti tą, kuris jums patinka labiausiai. Tada šitie serafimai tiems keturiems ir dvidešimčiai patarėjų Jeruseme pateikia rekomendacijas, susijusias su tuo kursu, kuris kiekvienai kylančiajai sielai būtų pats palankiausias.

48:6.6 (552.4) Jums nėra suteikiamas savo ateities kurso neribotas pasirinkimas, bet jūs galite rinktis iš to, ką pereinamieji darbininkai ir jų vadovai išmintingai apsprendė, jog būtų tinkamiausia jūsų ateities dvasiniam pasiekimui. Dvasinis pasaulis yra valdomas remiantis pagarbos jūsų laisvos valios pasirinkimui principu, su sąlyga, jog tas kursas, kurį jums leidžiama pasirinkti, nėra žalingas jums arba nėra kenksmingas jūsų bičiuliams.

48:6.7 (552.5) Šitie serafiniai evangelai yra pasišventę tam, kad skelbtų amžinojo žengimo į priekį evangeliją, tobulumo pasiekimo triumfą. Gyvenamuosiuose pasauliuose jie skelbia didįjį gėrio išsaugojimo ir viešpatavimo įstatymą. Nė vienas gėrio veiksmas niekada nebūna bergždžias; gali būti tikrai ilgai trukdoma jį įgyvendinti, bet niekada jis nebūna iki galo panaikinamas, ir amžinai savo galią jis turi proporcingai jo motyvavimo dieviškumui.

48:6.8 (552.6) Net Urantijoje jie pataria žmogiškiesiems tiesos ir teismo mokytojams laikytis “vedančio į atgailą Dievo gėrio” mokymo, skelbti “Dievo meilę, kuri pašalina bet kokią baimę.” Būtent taip šitos tiesos iš tiesų ir buvo skelbiamos jūsų pasaulyje:

48:6.9 (552.7) Dievai yra mano globėjai; Aš nenuklysiu;

48:6.10 (552.8) Petys petin jie veda mane amžinojo gyvenimo nuostabiais keliais ir šlovinga atgaiva.

48:6.11 (552.9) Šitoje Dieviškojoje Akivaizdoje aš tikrai nejausiu alkio ir nebūsių ištroškęs.

48:6.12 (552.10) Ar leisiuosi žemyn į netikrumo slėnį ar kilsiu aukštin į abejonių pa- saulius,

48:6.13 (552.11) Ar eisiu vienatvėje ar su bičiuliais, tokiais, kaip aš,

48:6.14 (552.12) Ar triumfuosiu šviesos choruose ar klupsiu šių sferų nuošaliose vietovėse,

48:6.15 (552.13) Tavo geroji dvasia tikrai man patarnaus, o tavo šlovingas angelas mane paguos.

48:6.16 (552.14) Ar nusileisiu tamsos ir pačios mirties gelmėn,

48:6.17 (552.15) Aš tikrai neabejosiu tavimi ir tavęs nebijosiu,

48:6.18 (552.16) Kadangi aš žinau, jog laiko ir tavojo vardo šlovės pilnatvėje

48:6.19 (552.17) Tu prikelsi mane, kad sėdėčiau kartu su tavimi dangaus bastione.

48:6.20 (553.1) Tokia istorija buvo pašnibždėta nakties metu berniukui piemeniui. Jis neatsiminė jos pažodžiui, bet tiek, kiek pajėgė prisiminti, jis persakė taip, kaip yra užrašyta šiandien.

48:6.21 (553.2) Šitie serafimai yra tobulumo pasiekimo evangelijos angelai visai sistemai, o taip pat ir atskiriems kylantiesiems. Net ir dabar jaunoje Satanijos sistemoje jų mokymai ir planai

sudaro nuostatas ateities amžiams, kada gyvenamieji pasauliai nebetarnaus mirtingiesiems kylantiesiems laiptais į dangaus sferas.

48:6.22 (553.3) *2. Rasiniai Aiškintojai..* Visos mirtingųjų būtybių rasės nėra vienodos. Tas tiesa, yra planetinis modelis, apimantis konkretaus pasaulio įvairių rasių fizines, protines, ir dvasines savybes ir tendencijas; bet taip pat yra ir skirtingi rasių tipai, ir labai konkrečios visuomeninės tendencijos apibūdina žmogiškųjų būtybių šitų skirtingų pagrindinių tipų palikuonis. Laiko pasaulyuose serafiniai rasiniai aiškintojai prisideda prie rasių komisijos atstovų pastangų suderinti skirtingus rasių požiūrius, ir savo veiklą jie tęsia gyvenamuosiuose pasaulyuose, kur tie patys skirtumai iki tam tikro laipsnio turi tendenciją išlikti. Susipainiojusioje planetoje, tokioje, kaip Urantija, šitos nuostabios būtybės vargu ar turėjo progos veikti, bet jos yra pirmojo dangaus puikūs sociologai ir išmintingi etniniai patarėjai.

48:6.23 (553.4) Jums reikėtų susimąstyti apie teiginius “dangus” ir “dangų dangūs.” Taip, kaip dangų suvokė didžioji dalis jūsų pranašų, tai juo buvo vietinės sistemos pirmasis gyvenamasis pasaulis. Kada apaštalas kalbėjo apie tai, jog buvo “pakeltas į trečiąjį dangų,” tada jis turėjo omenyje tą patyrimą, kada jam miegant jo Derintojas atsiskyrė ir tokioje neįprastoje būsenoje atliko projekciją į trečiąjį iš septynių gyvenamųjų pasaulių. Kai kurie jūsų išminčiai matė didingesnio dangaus viziją, “dangų dangaus,” iš kurių septinkartis gyvenamųjų pasaulių patyrimas buvo ne kas kita, kaip tik pirmasis dangus; antrasis dangus yra Jerusemas; trečiasis dangus yra Edentija ir jos palydovai; ketvirtasis dangus yra Salvingtonas ir jį juosiančios mokymo

sferos; penktasis dangus yra Uversa, šeštasis dangus yra Havona; ir septintasis dangus yra Rojus.

48:6.24 (553.5) 3. *Proto Planuotojai*. Šitie serafimai yra pasišventę tam, jog efektyviai grupuotų morontines būtybes ir organizuotų jų komandinį darbą gyvenamuosiuose pasauliuose. Jie yra pirmojo dangaus psichologai. Šito konkretaus skyriaus didžioji dauguma serafinių tarnų yra sukaupę ankstesnį patyrimą kaip laiko vaikų angelai sargai, bet jų globotiniams, dėl kokios nors priežasties, gyvenamuosiuose pasauliuose nepavyko įsiasmeninti ar kitaip išlikti susilieįimo su Dvasia metodo dėka.

48:6.25 (553.6) Būtent proto planuotojų užduotis yra studijuoti Derintoją turinčių sielų, pereinančių per gyvenamuosius pasaulius, prigimtį, patyrimą, ir statusą ir padėti juos sugrupuoti užduotims ir žengimui į priekį. Bet šitie proto planuotojai nerengia intrigų, nemanipuliuoja, ar kitokiu būdu nesinaudoja sau naudinga linkme gyvenamųjų pasaulių studentų neišmanymu ar kitais apribojimais. Jie yra visiškai dori ir nuostabiai teisingi. Jie gerbia jūsų naujai gimusią morontinę valią; jie laiko jus savarankiškoms valinėmis būtybėmis, ir jie stengiasi skatinti jūsų spartų vystymąsi ir žengimą į priekį. Čia jūs akis į akį susiduriate su tikrais draugais ir supratingais patarėjais, angelais, kurie iš tikrųjų sugeba jums padėti “pamatyti save tokį, kokį jus mato kiti” ir “pažinti save tokį, kokį jus pažįsta angelai.”

48:6.26 (553.7) Net Urantijoje, šitie serafimai moko amžinosios tiesos: Jeigu jūsų pačių protas netarnauja jums gerai, tai jūs galite pakeisti jį į Jėzaus iš Nazareto protą, kuris visada tarnauja jums gerai.

4. *Morontiniai Patarėjai.* Šitie tarnai savo vardą gauna dėl to, jog yra paskirti tam, kad mokytų, reguliuotų, ir patartų išlikusiems iš žmogiškosios kilmės pasaulių mirtingiesiems, sieloms, kurios pereina į sistemos būstinės aukštąsias mokyklas. Jie yra mokytojai tų, kurie siekia skirtingų gyvenimo lygių patirtinės vienybės įžvalgos, tų, kurie mėgina integruoti prasmes ir suvienyti vertybes. Mirtingame gyvenime tai yra filosofijos funkcija, morontinėse sferose tai yra motos funkcija.

Mota yra kažkas daugiau negu aukščiausioji filosofija; lyginant su filosofija, ji yra kaip dvi akys palyginus su viena akimi; prasmėms ir vertybėms ji suteikia stereoskopinį efektą. Materialus žmogus visą matytą tarsi vien tik su viena akimi—plokščią. Gyvenamųjų pasaulių studentai pasiekia kosminę perspektyvą—gelmę—morontinio gyvenimo suvokimą užklodami ant fizinio gyvenimo suvokimo. Ir jie yra įgalinti šituos materialius ir morontinius požiūrius sufokusuoti teisingai didele dalimi dėl nenuilstančių serafinių patarėjų tarnystės, kurie taip kantriai moko gyvenamųjų pasaulių studentus ir morontinius progresuotojus. Daugelis iš aukščiausiosios serafimų kategorijos mokančiųjų patarėjų savo karjerą pradėjo laiko mirtingųjų naujai išlaisvintų sielų patarėjais.

5. *Technikai.* Tai yra tie serafimai, kurie naujiesiems kylantiesiems padeda prisitaikyti prie naujos ir santykinai keistos morontinių sferų aplinkos. Gyvenimas pereinamuosiuose pasauliuose yra grindžiamas realiu ryšiu tiek su fiziniu, tiek su morontinio lygių energijomis ir medžiagomis ir iki tam tikro laipsnio su dvasinėmis realybėmis. Kylantieji

turi aklimatizuotis kiekviename naujame morontiniame lygyje, ir čia jiems labai daug padeda serafiniai technikai. Šitie serafimai veikia kaip ryšininkai su Morontinės Energijos Prižiūrėtojais ir su Pagrindiniais Fiziniais Kontrolieriais ir labai plačiai funkcionuoja kaip kylančiųjų piligrimų instruktoriai, aiškinantys apie tų energijų, kurios panaudojamos pereinančiose sferose, pobūdį. Jie su užduotimis raižo erdvę nepaprastųjų situacijų atvejais ir atlieka daugelį kitokių įprastų ir specialių pareigų.

48:6.30 (554.4) 6. *Ragistruotojai-Mokytojai.* Šitie serafimai registruoja transakcijas ties sankirta to, kas yra dvasinis ir fizinis, ties žmonių ir angelų santykių sankirta, ir visatos žemesniųjų sferų morontinės transakcijas. Jie taip pat tarnauja instruktoriais, mokydami fakto registravimo sumanaus ir efektyvaus metodo. Išmintingai surinkti ir suderinti susietus duomenis yra tam tikras menas, ir šitas menas yra iškeliamas bendradarbiaujant su dangiškaisiais meistras, ir net ir kylantieji mirtingieji šitokiu būdu būna susieti su registruojančiais serafimais.

48:6.31 (554.5) Visų serafinių kategorijų registruotojai tam tikrą laiko dalį paskiria morontijos progresuotojų lavinimui ir mokymui. Šitie laiko faktų angelai saugotojai yra visų tų, kurie ieško faktų, idealūs mokytojai. Prieš išvykdami iš Jerusemo, jūs būsite gana gerai susipažinę su Satanijos ir jos 619 apgyvendintų pasaulių istorija, ir didelę šitos istorijos dalį perteiks šitie serafiniai registruotojai.

48:6.32 (554.6) Visi šitie angelai yra registruotojų grandinėje, kuri nusidriekia nuo žemiausių iki aukščiausių laiko faktų ir amžinybės tiesos saugotojų. Kada nors jie išmokys jus ieškoti

tiesos, o taip pat ir faktų tam, kad išplėstumėte savo sielą, o taip pat ir savo protą. Net ir dabar jūs turėtumėte mokytis laistyti savo širdies sodą, o taip pat ieškoti žinių sausų smėlynų. Formos yra bevertės, kada pamokos yra išmokstamos. Jokio viščiuko negalima išperėti be lukšto, ir bet koks lukštas nebetenka vertės, kai tas viščiukas išsirita. Bet kartais klydimas yra toks didžiulis, kad jo ištaisymas apreiškimo dėka būtų pražūtingas toms lėtai atsirandančioms tiesoms, kurios yra esminės, kad jis būtų sunaikintas empiriškai. Kada vaikai turi savo idealus, negriaukite jų; leiskite jiems augti. Ir nors jūs mokotės mąstyti kaip suaugusieji, bet taip pat turėtumėte mokytis melstis kaip vaikai.

^{48:6.33 (555.1)} Įstatymas yra pats gyvenimas, o ne jo elgesio taisyklės. Blogis yra įstatymo pamynimas, o ne pažeidimas tų elgesio taisyklių, susijusių su gyvenimu, kuris ir yra tas įstatymas. Melas nėra atpasakojimo metodo reikalas, bet kas nors iš anksto apgalvota kaip tiesos iškreipimas. Naujų paveikslų sukūrimas iš senų faktų, tėvų gyvenimo patvirtinimas iš naujo palikuonių gyvenime—šitai yra skoningas tiesos triumfas. Plauko šešėlis, sąmoningai pasuktas turint neteisingą tikslą, menkiausias suktelėjimas ar iškreipimas to, kas yra principas—visa tai sudaro melą. Bet sufaktintos tiesos, suakmenėjusios tiesos, fetišas, vadinamosios nekintančios tiesos geležinis lankas, žmogų akiai laiko uždarame nuogo fakto apskritime. Formaliai jis gali būti teisus, kas susiję su faktu, bet gali be galo klysti tiesos požiūriu.

^{48:6.34 (555.2)} 7. *Tarnaujantys Rezervai*. Pereinamųjų serafimų visų kategorijų didžiulis korpusas yra laikomas pirmajame gyvenamajame pasaulyje. Po likimo sargų, šitie pereinamieji

tarnai iš visų serafinių kategorijų prie žmonių priartėja labiausiai, ir su jais jūs praleisite daug savo laisvalaikio akimirų. Angelai jaučia pasitenkinimą tarnaudami ir, kada nebūna paskirti į tarnystę, tada dažnai tarnauja savanoriškai. Ne vieno kylančiojo mirtingojo siela pirmą kartą buvo uždegta noro tarnauti dieviškąja ugnimi dėka asmeninės draugystės su serafinių rezervų savanoriais tarnais.

48:6.35 (555.3) Iš jų išmokssite, kaip spaudimui leisti vystyti stabilumą ir užtikrintumą; kaip būti ištikimiams ir nuoširdiems ir, kartu, linksmiems; kaip be nusiskundimų priimti išbandymus ir kaip be baimės žvelgti į sunkumus ir netikrumą. Jie paklaus: Jeigu jums nepasiseks, ar jūs ir vėl energingai pakilsite naujam mėginimui? Jeigu jums pasiseks, ar išlaikysite gerai subalansuotą laikyseną—stabilų ir sudvasintą požiūrį—bet kokių pastangų metu ilgoje kovoje sutraukant materialios inercijos grandines tam, kad pasiektumėte dvasinės egzistencijos laisvę?

48:6.36 (555.4) Net ir kaip mirtingieji, taip ir šitie angelai iš tikrųjų buvo daugelio nusivylimų šaltinis, ir jie taip pat nurodys, jog kartais jūsų patys skaudžiausi nusivylimai yra tapę jūsų didžiausia palaima. Kartais pasėtas grūdas žūsta, kaip sudūžta ir jūsų nuostabiausios viltys, prieš tai, kada jos galėtų iš naujo atgimti tam, kad duotų naujo gyvenimo ir naujų galimybių vaisių. Ir iš jų išmoksite mažiau kentėti apėmus liūdesiui ir nusivylimui, pirma, kurdami mažiau asmeninių planų, susijusių su kitomis asmenybėmis, ir tada, susitaikydami su savąja dalia, kada jūs esate ištikimai įvykdę savo pareigą.

48:6.37 (555.5) Jūs sužinosite, kad savo vargus padidinate ir sėkmės galimybes sumažinate į save žvelgdami per daug rimtai. Nieko

negali būti aukščiau už darbą savojo statuso sferoje—šitame pasaulyje ar kitame. Labai svarbus yra darbas ruošiantis kitai aukštesniajai sferai, bet niekas neprilygsta to pasaulio, kuriame tuo metu jūs gyvenate, darbo svarbai. Nors svarbus yra *darbas*, bet *savasis aš* nėra svarbus. Kada jūs jaučiatės svarbus, tada prarandate energiją dėl to, jog vargina ir drasko ego didingumas, taip, kad labai mažai energijos belieka darbo atlikimui. Savojo aš sureikšminimas, ne darbo sureikšminimas, išsekina nesubrendusius tvarinius; sekina būtent savasis aš, o ne pastangos jį pasiekti. Jūs galite atlikti svarbų darbą, jeigu nesureikšminate savojo aš; jūs galite atlikti keletą dalykų lygiai taip lengvai, kaip ir vieną, jeigu save paliekate nuošalyje. Įvairovė atgaivina; monotonija yra tai, kas alina ir sekina. Diena iš dienos viskas yra vienoda—tiesiog gyvenimas arba mirties alternatyva.

7. Morontinė Mota

^{48:7.1 (556.1)} Morontinės motos žemesnysis lygis tiesiogiai siejasi su žmogiškosios filosofijos aukščiausiais lygiais. Pirmajame gyvenamajame pasaulyje yra praktikuojama mokyti mažiau pažengusius į priekį studentus, naudojantis lygiagrečiu metodu, t.y. vienoje skiltyje yra pateikiamos motos prasmių paprastesnės sąvokos, o priešingoje skiltyje yra cituojami analogiški mirtingojo filosofijos teiginiai.

^{48:7.2 (556.2)} Ne taip seniai, kada užduotį vykdžiau Satanijos pirmajame gyvenamajame pasaulyje, tada turėjau progos šitą mokymo metodą stebėti; ir, nors aš negaliu imtis užduoties, kad perteikčiau motos pamokos turinį, bet man yra leidžiama užrašyti žmogiškosios filosofijos tuos dvidešimt aštuonis teiginius, kuriuos šitas morontijos mokytojas panaudojo kaip

vaizdinę medžiagą, numatytą tam, jog padėtų šitiems naujesiems gyvenamųjų pasaulių gyventojams savo pirmosiose pastangose suvokti motos reikšmę ir prasmę. Šitos žmogiškosios filosofijos iliustracijos buvo tokios:

^{48:7.3 (556.3)} 1. Specifinių gabumų demonstravimas neliudija, jog yra dvasiniai sugebėjimai. Protingumas nėra tikrojo charakterio pakaitalas.

^{48:7.4 (556.4)} 2. Nedaug žmonių gyvena pagal įtikėjimą, kurį jie iš tiesų turi. Baimė be priežasties yra tikroji intelektualinė apgaulė, į kurią pakliūna besivystanti mirtingojo siela.

^{48:7.5 (556.5)} 3. Įgimtų sugebėjimų negalima viršyti; į pintą niekada negalima įpilti kvortos. Dvasinės sampratos negalima mechaniškai įgrūsti į materialią atminties formą.

^{48:7.6 (556.6)} 4. Nedaug mirtingųjų kada nors išdrįsta sukurti kažką panašaus į teigiamų asmenybės savybių visumą, kuri yra sukuriama charakterio ir gailestingumo sujungto tarnavimo dėka. Didžioji dauguma nuskurdintų sielų iš tiesų yra turtingos, bet jos atsisako tuo patikėti.

^{48:7.7 (556.7)} 5. Sunkumai gali tapti didžiuliu išbandymu vidutinybei ir palaužti išsigandusius, bet jie tikrai stimuliuoja tikruosius Pačių Aukštųjų vaikus.

^{48:7.8 (556.8)} 6. Naudotis teisėmis be piktnaudžiavimo, turėti laisvę be savivalės, turėti valdžią ir ją visiškai nesinaudoti savojo aš išaukštinimui—tai yra aukštai išsivysčiusios civilizacijos požymiai.

^{48:7.9 (556.9)} 7. Kosmose aklų ir nenumatytų atsitikimų nebūna. Ir dangiškosios būtybės iš tiesų nepadeda tokiai žemesniajai būtybei, kuri atsisako elgtis pagal savosios tiesos šviesą.

^{48:7.10 (556.10)} 8. Pastangos nevisada sukelia džiaugsmą, bet be išmintingų pastangų laimės nebūna.

^{48:7.11 (556.11)} 9. Veiksmas suteikia jėgą; nuosaikumas sukelia žavesį.

^{48:7.12 (556.12)} 10. Teisumas paliečia tiesos harmonijos stygas, ir ši melodija vibruoja per visą kosmosą, pasiekdama net Begaliniją.

^{48:7.13 (556.13)} 11. Silpnieji mėgaujasi rezoliucijomis, bet stiprieji veikia. Gyvenimas yra ne kas kita, kaip kasdienis darbas—padarykite jį gerai. Veiksmas yra mūsų; rezultatai yra Dievo.

^{48:7.14 (556.14)} 12. Didžiausia kosmoso kančia yra tai, kad jis niekada nepatyrė kančios. Tikrai mirtingieji mokosi išminties patirdami sukrėtimus.

^{48:7.15 (556.15)} 13. Žvaigždės ryškiausiai yra matomos iš empirinių gelmių vienišos izoliacijos, o ne nuo apšviestų ir ekstazę keliančių kalnų viršūnių.

^{48:7.16 (556.16)} 14. Savo partneriams sužadinkite apetitą tiesai; patarkite tikrai tada, kada patarimo yra prašoma.

^{48:7.17 (557.1)} 15. Apsimetinėjimas yra neišmanėlio juokingos pastangos atrodyti išmintingu, bandymas tuščiai sielai atrodyti turtinga.

48:7.18 (557.2) 16. Jūs negalite dvasinės tiesos suvokti tol, kol jos nepatiriate jausminiu požiūriu, o didelė dalis tiesų, išskyrus nelaimės atvejus, tikrai nėra patiriama jausminiu požiūriu.

48:7.19 (557.3) 17. Ambicija yra pavojinga tol, kol nėra iki galo suvisuomeninta. Jūs iš tiesų nesate įgavę nė vienos dorybės tol, kol jūsų veiksmai nepadarys jūsų tokiu, kad būtumėte jos verti.

48:7.20 (557.4) 18. Nekantrumas yra dvasinis nuodas; pyktis yra kaip akmuo stipriai sviestas į širšių lizdą.

48:7.21 (557.5) 19. Nerimo reikia atsisakyti. Sunkiausia yra ištverti tokius nusivylimus, kurie niekada neateina.

48:7.22 (557.6) 20. Tiktai poetas sugeba įžvelgti poeziją kasdienės egzistencijos įprastinėje prozoje.

48:7.23 (557.7) 21. Bet kokio meno aukštoji misija yra, savo iliuzijomis, pranašauti aukštesnę visatos tikrovę, laiko emocijas kristalizuoti į amžinybės mintį.

48:7.24 (557.8) 22. Besivystanti siela nepaverčiama dieviška tuo, ką ji daro, bet tuo, ką ji stengiasi daryti.

48:7.25 (557.9) 23. Mirtis nieko ne pridėjo prie intelektualios nuosavybės ar prie dvasinio apdovanojimo, bet prie patirtinio statuso ji tikrai pridėjo *išlikimo* sąmonę.

48:7.26 (557.10) 24. Amžinybės likimą akimirka po akimirkos nulemia gyvenimo laimėjimai, kurių yra siekiama diena iš dienos. Šiandienos veiksmai yra rytdienos lemtis.

^{48:7.27 (557.11)} 25. Didingumas yra ne tiek jėgos turėjimas, kiek tos jėgos išmintingas ir dieviškas panaudojimas.

^{48:7.28 (557.12)} 26. Žinias galima turėti tikrai jomis dalinantis su kitais; jas saugo išmintis, o suvisuomenina meilė.

^{48:7.29 (557.13)} 27. Pažanga reikalauja individualybės vystymosi; vidutinybė stengiasi įsisprauti į standartą.

^{48:7.30 (557.14)} 28. Bet kokio teiginio argumentuotas gynimas yra atvirkščiai proporcingas jame esančiai tiesai.

^{48:7.31 (557.15)} Toks yra pradedančiųjų pirmajame gyvenamajame pasaulyje darbas, tuo tarpu labiau į priekį pažengę mokiniai vėlesniuose pasauliuose pradeda įsisavinti kosminės įžvalgos ir morontinės motos aukščiausius lygius.

8. Morontiniai Progresuotojai

^{48:8.1 (557.16)} Nuo to laiko, kada lavinimas būna užbaigtas gyvenamuosiuose pasauliuose iki dvasios statuso pasiekimo supervisatos karjeroje, kylantieji mirtingieji yra vadinami morontiniais progresuotojais. Jūsų perėjimas per šitą puikią gyvenimo ribą bus neužmiršamas patyrimas, žavūs atsiminimai. Tai yra evoliuciniai vartai į dvasinį gyvenimą ir galiausiai į tvarinio tobulumo pasiekimą, kurio pagalba kylantieji pasiekia laiko tikslą—suranda Dievą Rojuje.

^{48:8.2 (557.17)} Visas šitas mirtingojo žengimo į priekį morontinis ir vėliau dvasinis planas, šita kruopščiai parengta visatos lavinimo mokykla kylantiems tvariniams, turi konkretų ir dievišką tikslą. Taip Kūrėjų sumanyta laiko tvariniams suteikti laipsnišką galimybę įsisavinti didžiosios visatos veikimo ir

administravimo niuansus, ir šitą ilgalaikį mokymo kursą galima geriausiai įgyvendinti tada, kada išliekantis mirtingasis į viršų lipa palaipsniui ir realiai dalyvaudamas kiekviename kilimo žingsnyje.

48:8.3 (558.1) Planas dėl mirtingojo išlikimo turi praktinį ir naudingą tikslą; jūs visą šitą dieviškąjį darbą ir atkaklų mokymą gaunate ne tik dėl to, jog galėtumėte išlikti tik tam, kad patirtumėte begalinę palaimą ir amžinąjį malonumą. Aukščiausiosios tarnystės tikslas yra paslėptas už dabartinio visatos amžiaus horizonto. Jeigu tik Dievai sumanytų jus paimti į vieną ilgą ir amžinojo džiaugsmo ekskursiją, tai jie tikrai ištisos visatos tokiu laipsniu nepaverstų viena didžiule ir sudėtinga praktinio lavinimo mokykla, nepareikalautų didžiulės dangiškojo kūrinio dalies dirbti mokytojais ir instruktoriais, o vėliau nepraleistų amžių amžiais vesdami jus, vieną po kito, per šitą gigantišką patirtinio mokymo visatos mokyklą. Parama mirtingųjų žengimo pirmyn planui atrodo, jog yra vienas iš pagrindinių dalykų šiuo metu organizuotoje visatoje, ir didžioji dauguma nesuskaičiuojamų sukurtų protingų būtybių tiesiogiai arba netiesiogiai yra įsitraukusios į šito progresinio tobulumo plano kokios nors fazės įgyvendinimą.

48:8.4 (558.2) Keliaudami gyvosios egzistencijos kilimo pakopomis nuo mirtingojo žmogaus iki Dievybės apkabinimo, jūs iš tikrųjų gyvenate būtent tą išstobulinto tvarinio egzistencijos kiekvienos įmanomos fazės ir pakopos gyvenimą dabartiniame visatos amžiuje. Nuo mirtingojo žmogaus iki Rojaus užbaigtojo yra apimta viskas, kas tik dabar gali būti—įtraukiama viskas, kas šiandien gali būti įmanoma išmintingų, išstobulintų užbaigtųjų tvarinių būtybių gyvosioms

kategorijoms. Jeigu Rojaus užbaigtųjų ateities likimas yra tarnystė naujose visatose, kurios yra tveriamos dabar, tai galima būti tikram, jog šitame naujajame ir ateities kūrinys nebus tokių patirtinių būtybių sukurtų kategorijų, kurių gyvenimas bus visiškai kitoks negu mirtingųjų užbaigtųjų gyvenimas, kuri jie nugyveno kuriame nors pasaulyje kaip savo kylančiojo mokymo dalį, kaip vieną iš etapų savo amžius truncančiame žengime į priekį nuo gyvulio iki angelo ir nuo angelo iki dvasios, ir nuo dvasios iki Dievo.

48:8.5 (558.3) [Pateikta Nebadono Archangelo.]

49 Dokumentas. Apgyvendinti pasauliai

49:0.1 (559.1) VISI mirtingaisiais apgyvendinti pasauliai yra evoliuciniai kilme ir esme. Šitos sferos yra laiko ir erdvės mirtingųjų rasių gimimo vieta, evoliucinis lopšys. Kiekvienas kylančiosios gyvybės laiptelis yra tikra lavinimo mokykla tai egzistencijos pakopai, kuri būtent ir yra priešakyje, ir tas pasakytina ir apie žmogaus progresinio kilimo į Rojų kiekvieną etapą; lygiai taip tas pasakytina tiek ir apie pirminį mirtingojo patyrimą evoliucinėje planetoje, kiek ir apie baigiamąją Melkizedekų mokyklą visatos būstinėje, tokią mokyklą, kurią kylantieji mirtingieji ima lankyti tik prieš pat savo pervedimą į supervisatos režimą ir prieš pat pirmojo etapo dvasinę egzistenciją.

49:0.2 (559.2) Visi apgyvendinti pasauliai dangiškajam administravimui paprastai yra sugrupuoti į vietines sistemas, ir kiekviena iš šitų vietinių sistemų yra apribota maždaug vienu tūkstančiu evoliucinių pasaulių. Šitas apribojimas remiasi Dienų Senujų dekretu, ir jis yra susijęs su egzistuojančiomis

evoliucinėmis planetomis, kuriose gyvena mirtingieji, turintys išlikimo statusą. Šitoje grupėje nėra nei tokių pasaulių, kurie galutinai įsitvirtino šviesoje ir gyvenime, nei tokių planetų, kuriose gyvybės vystymasis yra ikižmogiškojoje pakopoje.

49:0.3 (559.3) Pati Satanija yra neužbaigta sistema, turinti tikrai 619 apgyvendintų pasaulių. Šitos planetos yra numeruojamos sutinkamai su savo kaip apgyvendintų pasaulių, kaip pasaulių, kurie yra apgyvendinti valią turinčiais tvariniais, užregistravimu. Tokiu būdu Urantijai buvo duotas *Satanijos 606 numeris*, reiškiantis šitoje vietinėje sistemoje 606-tą pasaulį, kuriame tas ilgas evoliucinės gyvybės procesas pasiekė aukščiausią tašką atsiradus žmogiškosioms būtybėms. Trisdešimt šešios neapgyvendintos planetos artėja prie gyvybės-padovanojimo etapo, o kelios planetos dabar yra ruošiamos Gyvybės Nešėjams. Beveik du šimtai sferų vystosi taip, kad būtų pasirengusios gyvybės implantavimui per artimiausius keletą milijonų metų.

49:0.4 (559.4) Nevisos planetos yra tinkamos tam, kad priglaustų mirtingąją gyvybę. Mažos planetos, turinčios sukimosi aplink savo ašį didžiulį greitį, yra visiškai netinkamos gyvybei. Satanijos keliose fizinėse sistemose planetos, skriejančios aplink centrinę saulę, gyvybei yra per daug didelės; didžiulė jų masė sukelia didžiulę traukos jėgą. Didelė dalis iš šitų milžiniškų sferų turi palydovus, kartais pusę tuzino ar daugiau, ir dažnai šitie mėnuliai savo dydžiu yra labai arti Urantijos dydžio, taip kad gyvybei jie yra beveik idealios vietos.

49:0.5 (559.5) Satanijos seniausias apgyvendintas pasaulis, pirmasis pasaulis, yra Anova, vienas iš keturiasdešimt keturių palydovų, besisukančių aplink milžinišką tamsiąją planetą, bet

apšviečiamą trijų kaimyninių saulių skirtingos šviesos. Anova yra pasiekusi progresinės civilizacijos išsivysčiusį etapą.

1. Planetinė gyvybė

49:1.1 (559.6) Laiko ir erdvės visatos vystosi palaipsniui; gyvybės—žemiškosios ar dangiškosios—vystymasis nėra nei pagal norą, nei magiškas. Kosminė evoliucija nevisada gali būti suprantama (nuspėjama), bet ji tikrai niekada nebūna atsitiktinė.

49:1.2 (560.1) Materialios gyvybės biologinis vienetas yra protoplazminė ląstelė, cheminių, elektrinių, ir kitokių pagrindinių energijų bendroji sąjunga. Cheminės formulės skiriasi kiekvienoje sistemoje, o gyvų ląstelių reproduktivumo metodas yra šiek tiek skirtingas kiekvienoje vietinėje visatoje, bet Gyvybės Nešėjai visada yra tie gyvieji katalizatoriai, kurie sukelia materialios gyvybės pirmines reakcijas; jie yra gyvosios materijos energetinių grandinių sužadintojai.

49:1.3 (560.2) Visi vietinės sistemos pasauliai rodo neklaidingą fizinį giminingumą; nežiūrint šito, kiekviena planeta turi savo gyvybės skalę, nėra dviejų pasaulių, kurie būtų tiksliai tokie patys augaliniu ir gyvuliniu apdovanojimu. Sistemos gyvybės tipuose šitos planetinės variacijos kyla dėl Gyvybės Nešėjų sprendimų. Bet šitos būtybės nėra nei kaprizingos, nei įnoringos; visatos yra valdomos sutinkamai su įstatymu ir tvarka. Nebadono įstatymai yra dieviškieji Salvingtono mandatai, o evoliucinė gyvybės kategorija Satanijoje yra suderinta su evoliuciniu Nebadono modeliu.

49:1.4 (560.3) Evoliucija yra žmogiškojo vystymosi taisyklė, bet pats procesas įvairiuose pasauliuose labai smarkiai skiriasi. Kartais gyvybė pradedama viename centre, kartais trijuose, kaip tai buvo Urantijoje. Pasauliuose, turinčiuose atmosferą, ji paprastai turi jūrinę kilmę, bet nevisada; daug kas priklauso nuo planetos fizinės būklės. Gyvybės Nešėjai gyvybės inicijavimo veikloje turi didžiulius įgaliojimus.

49:1.5 (560.4) Planetinei gyvybei vystantis, augalinė forma visada būna anksčiau už gyvulinę, ir ji būna gana pilnai išsivysčiusi prieš atsiskiriant gyvuliniais modeliams. Visi gyvuliniai tipai yra išsivystę iš ankstesnės gyvos substancijos augalinės karalystės bazinių modelių; jie nėra organizuoti atskirai.

49:1.6 (560.5) Gyvybės evoliucijos ankstyvieji etapai iš viso neatitinka jūsų šiandieninio požiūrio. *Mirtingasis žmogus nėra evoliucinis atsitiktinumas*. Yra tiksli sistema, visuotinis įstatymas, kuris nulemia planetinės gyvybės plano atsiskleidimą erdvės sferose. Laikas ir didelis rūšių skaičiaus sukūrimas nėra lemiami poveikiai. Pelės dauginasi daug greičiau už dramblius, bet drambliai vystosi daug greičiau už peles.

49:1.7 (560.6) Planetinės evoliucijos procesas yra tvarkingas ir kontroliuojamas. Aukštesnių organizmų išsivystymas iš žemesnių gyvybės grupių nėra atsitiktinis. Kartais evoliucinė pažanga yra laikinai uždelsiama dėl to, jog žūsta tam tikros gyvybės plazmos palankios linijos, kurios buvo įdiegtos rinktinėse rūšyse. Dažnai prireikia daugybės amžių tam, kad būtų kompensuota toji žala, kurią sukėlė vieno vienintelio žmogaus paveldimo aukštesnio biologinio požymio praradimas. Šitie rinktiniai ir aukštesnieji gyvos protoplazmos

paveldimi biologiniai požymiai turėtų būti su pavydu ir išmintingai saugomi, kada jau jie yra kartą atsiradę. Ir daugumoje apgyvendintų pasaulių šitie aukštesnieji gyvybės potencialai yra vertinami daug labiau negu Urantijoje.

2. Planetų fiziniai tipai

^{49:2.1 (560.7)} Augalinės ir gyvulinės gyvybės yra standartinis ir bazinis modelis kiekvienoje sistemoje. Bet Gyvybės Nešėjai dažnai susiduria su būtinybe šituos bazinius modelius modifikuoti tam, kad juos priderintų prie skirtingų fizinių sąlygų, su kuriomis jie susiduria daugybėje erdvės pasaulių. Jie puoselėja mirtingojo tvarinio bendrą sistemos tipą, bet yra septyni skirtingi fiziniai tipai, o taip pat šitų septynių svarbiausių skyrių tūkstančių tūkstančiai smulkesnių variacijų:

^{49:2.2 (561.1)} 1. Atmosferiniai tipai.

^{49:2.3 (561.2)} 2. Elementiniai tipai.

^{49:2.4 (561.3)} 3. Gravitaciniai tipai.

^{49:2.5 (561.4)} 4. Temperatūriniai tipai.

^{49:2.6 (561.5)} 5. Elektriniai tipai.

^{49:2.7 (561.6)} 6. Energizuojantys tipai.

^{49:2.8 (561.7)} 7. Neįvardinti tipai.

^{49:2.9 (561.8)} Satanijos sistemoje yra visi šitie tipai ir daugybė tarpinių grupių, nors kai kurie yra atstovaujami labai negausiai.

49:2.10 (561.9) 1. *Atmosferiniai tipai.* Pasaulių, kuriuose gyvena mirtingieji, fizinius skirtumus iš esmės nulemia atmosferos prigimtis; kiti poveikiai, prisidedantys prie planetinės gyvybės skirtingumo, yra santykinai nedideli.

49:2.11 (561.10) Dabartinė Urantijos atmosferos būklė yra beveik ideali tam, kad palaikytų kvėpuojantį žmogaus tipą, bet žmogiškasis tipas gali būti taip modifikuotas, kad jis gali gyventi tiek superatmosferinėse, tiek ir subatmosferinėse planetose. Tokie modifikavimai taip pat apima ir gyvulinę gyvybę, kuri labai smarkiai skiriasi tose įvairiose apgyvendintose sferose. Tiek sub-, tiek superatmosferiniuose pasauliuose gyvulinių kategorijų modifikavimas yra labai didžiulis.

49:2.12 (561.11) Satanijoje iš atmosferinių tipų apie du su puse procento yra subkvėpuojantieji, apie penkis procentus yra superkvėpuojantieji, ir daugiau kaip devyniasdešimt vienas procentas yra tarpinio kvėpavimo tipas, visi kartu sudarydami devyniasdešimt aštuonis su puse procento Satanijos pasaulių.

49:2.13 (561.12) Tokios būtybės, kaip Urantijos rasės, yra klasifikuojamos kaip tarpinio tipo kvėpuojantieji; jūs atstovaujate vidutinei arba tipinei mirtingųjų egzistencijos kvėpuojančiųjų kategorijai. Jeigu protingi tvariniai egzistuotų tokioje planetoje, kurios atmosfera būtų panaši į jūsų netolimos kaimynės, Veneros, atmosferą, tai jie priklausytų superkvėpuojančiųjų grupei, tuo tarpu būtybės, gyvenančios tokioje planetoje, kurios atmosfera yra tokia išretinta, kaip jūsų išorinio kaimyno, Marso, tai jie būtų vadinami subkvėpuojančiais.

49:2.14 (561.13) Jeigu mirtingieji gyventų planetoje, kurioje nėra oro, kaip jūsų mėnulyje, tai jie priklausytų atskirai nekvėpuojančiųjų kategorijai. Šitas tipas išreiškia radikalų arba ekstremalų prisiderinimą prie planetos aplinkos, ir yra aptariamas atskirai. Nekvėpuojantieji sudaro likusį vieną ir pusę procento Satanijos pasaulių.

49:2.15 (561.14) 2. *Elementiniai tipai.* Šitie skirtumai yra susiję su mirtingųjų ryšiu su vandeniu, oru, ir žeme, ir yra keturios atskiros protingos gyvybės rūšys pagal savo ryšį su gyvenamąja aplinka. Urantijos rasės yra iš sausumos kategorijos.

49:2.16 (561.15) Jums neįmanoma įsivaizduoti tos aplinkos, kuri vyrauja kai kurių pasaulių ankstyvaisiais amžiais. Šitos neįprastos sąlygos besivystančią gyvulinę gyvybę priverčia jūrinėje brendimo aplinkoje pasilikti ilgesnį laiką negu tose planetose, kurios labai anksti suteikia palankias sausumos ir atmosferos sąlygas. Priešingai būna kai kuriuose superkvėpuojančiųjų pasauliuose, kada planeta nėra per daug didelė, tada kartais būna naudinga parūpinti tokį mirtingojo tipą, kuris atmosferoje gali judėti lengvai. Šitie oro navigatoriai kartais įsiterpia tarp vandens ir sausumos grupių, ir jie visada gyvena tam tikru laipsniu ant žemės, galiausiai išsivystydami į sausumos gyventojus. Bet kai kuriuose pasauliuose, per amžius jie ir toliau skraido net ir po to, kada būna tapę sausumos tipo būtybėmis.

49:2.17 (562.1) Stebėti, kaip žmogiškųjų būtybių primityviųjų rasių ankstyvoji civilizacija įgauna kontūrus, tai ir stebina, ir linksmina, vienu atveju, ore ir medžių viršūnėse, ir kitu atveju, apsaugomų tropinių baseinų sekliuose vandenyse, taip pat ir

tokių nepaprastų sferų rasių aušros šitų jūrinių sodų dugne, šlaituose, ir pakrantėje. Net Urantijoje buvo ilgas amžius, per kurį pirmykštis žmogus išsaugojo save ir pastūmėjo į priekį savo primityvią civilizaciją, didžiąją laiko dalį gyvendamas medžių viršūnėse, kaip tą darė ir jo ankstesni medžiuose gyvenę protėviai. Ir Urantijoje jūs vis dar tebeturite grupę miniatiūrinių žinduolių (šikšnosparnių šeimą), kurie skraido ore, o jūsų ruoniai ir banginiai, jūros gyventojai, taip pat yra žinduolių kategorijos.

^{49:2.18 (562.2)} Satanijoje, iš elementinių tipų, septyni procentai yra vandens, dešimt procentų yra oro, septyniasdešimt procentų yra sausumos, ir trylika procentų yra mišrūs sausumos ir oro tipai. Bet šitie ankstyvųjų intelektualių tvarinių modifikavimai nėra nei žmogiškosios žuvys, nei žmogiškieji paukščiai. Jie yra žmogiškieji ir ikižmogiškieji tipai, jie nėra nei superžuvys, nei pašlovinti paukščiai, bet yra aiškiai mirtingieji.

^{49:2.19 (562.3)} 3. *Gravitaciniai tipai*. Modifikuojant kūrybinį modelį, protingos būtybės yra taip sukonstruojamos, kad jos gali laisvai veikti tiek mažesnėse, tiek didesnėse už Urantiją sferose, tokiu būdu būdamos, tam tikru laipsniu, pritaikytos prie gravitacijos tokiose planetose, kurios nėra idealaus dydžio ir tankio.

^{49:2.20 (562.4)} Įvairūs planetiniai mirtingųjų tipai skiriasi ūgiu; vidutiniškas ūgis Nebadone yra šiek tiek mažiau negu septynios pėdos. Kai kuriuose didesniuose pasauliuose žmonių ūgis siekia tik dvi su puse pėdos. Mirtingojo ūgis svyruoja nuo tokio per vidutinišką ūgį vidutinio dydžio planetose iki maždaug dešimties pėdų mažesnėse apgyvendintose sferose. Satanijoje yra tikrai viena rasė, žemesnė negu keturių pėdų ūgio. Dvidešimt procentų Satanijos apgyvendintų pasaulių yra

apgyvendinti modifikuoto gravitacinio tipo mirtingaisiais užimančiais didesnes ir mažesnes planetas.

49:2.21 (562.5) *4. Temperatūriniai tipai.* Įmanoma sukurti gyvas būtybes, kurios yra atsparios temperatūroms tiek aukštesnėms, tiek žemesnėms už Urantijos rasių gyvybės skalę. Taip, kaip jos yra klasifikuojamos karščio reguliavimo mechanizmu atžvilgiu, yra penkios atskiros būtybių kategorijos. Šitoje skalėje Urantijos rasės turi trečią numerį. Trisdešimt procentų Satanijos pasaulių yra apgyvendinti modifikuotų temperatūrinių tipų žmonių rasėmis. Dvylika procentų pasaulių priklauso aukštesnės temperatūros skalei, aštuoniolika procentų pasaulių priklauso žemesnės temperatūros skalei, lyginant su urantais, kurie funkcionuoja vidutinės temperatūros grupėje.

49:2.22 (562.6) *5. Elektriniai tipai.* Pasaulių elektrinis, magnetinis, ir elektroninis elgesys labai smarkiai skiriasi. Mirtingos gyvybės yra dešimt tipų, skirtingai sumodeliuotų tam, kad atlaikytų skirtingą sferų energiją. Šitie dešimt tipų taip pat šiek tiek skirtingais būdais reaguoja į įprastos saulės šviesos cheminius spindulius. Bet šitos nedidelės fizinės variacijos jokių būdu nepaveikia intelektualaus ar dvasinio gyvenimo.

49:2.23 (562.7) Iš mirtingosios gyvybės elektrinių sugrupavimų, beveik dvidešimt trys procentai priklauso ketvirtajai klasei, Urantijos egzistencijos tipas. Šitie tipai yra pasiskirstę šitaip: 1-asis numeris, vienas procentas; 2-asis numeris, du procentai; 3-asis numeris, penki procentai; 4-asis numeris, dvidešimt trys procentai; 5-asis numeris, dvidešimt septyni procentai; 6-asis numeris, dvidešimt keturi procentai; 7-asis numeris, aštuoni procentai; 8-asis numeris, penki procentai; 9-asis numeris, trys

procentai; 10-asis numeris, du procentai—suapvalintais skaičiais.

49:2.24 (563.1) *6. Besienergizuojantys tipai.* Nevisi pasauliai yra panašūs pagal energijos paėmimo būdą. Nevisi apgyvendinti pasauliai turi atmosferos vandenyną, tinkamą kvėpavimo dujų apykaitai, tokį, koks yra Urantijoje. Per daugelio planetų vystymosi ankstyvesnes ir vėlyvesnes stadijas, jūsų dabartinės kategorijos būtybės negalėtų egzistuoti; ir kada planetos kvėpavimo faktoriai yra labai aukšti arba labai žemi, tačiau kada visos kitos sąlygos protingai gyvybei yra tinkamos, tada tokiuose pasauliuose Gyvybės Nešėjai dažnai sukuria modifikuotą mirtingosios egzistencijos formą, būtybes, kurios yra pajėgios įgyvendinti savo gyvybinio proceso pakeitimus, tiesiogiai šviesos energijos ir Pagrindinių Fizinių Kontrolierių pirminių energijos transmutacijų pagalba.

49:2.25 (563.2) Gyvūnų ir mirtingųjų yra šeši skirtingi maitinimosi tipai. Subkvėpuojantieji naudoja pirmąjį maitinimosi tipą, jūrų gyventojai naudoja antrąjį, viduriniai kvėpuojantieji naudoja trečiąjį, kaip Urantijoje. Superkvėpuojantieji naudoja ketvirtąjį energijos paėmimo tipą, tuo tarpu nekvėpuojantieji naudoja penktąjį maitinimosi ir energijos kategoriją. Šeštasis energizavimosi metodas yra skirtas tikai tarpiniams tvariniams.

49:2.26 (563.3) *7. Neįvardinti tipai.* Planetinė gyvybė turi didelį skaičių papildomų fizinių variacijų, bet visi šitie skirtumai yra vien tik anatomicinio modifikavimo, fiziologinio skirtumo, ir elektrocheminio suderinimo dalykai. Tokie skirtumai neturi nieko bendro su intelektualiu ar dvasiniu gyvenimu.

3. Nekvėpuojančiųjų pasauliai

49:3.1 (563.4) Didžioji dauguma apgyvendintų planetų yra apgyvendinta kvėpuojančiojo tipo protingomis būtybėmis. Bet taip pat yra mirtingųjų kategorijos, kurios gali gyventi pasauliuose, kuriuose yra mažai oro arba jo nėra. Tarp Orvontono apgyvendintų pasaulių šitoks tipas sudaro mažiau negu septynis procentus. Nebadone šitas procentas yra mažesnis negu trys. Visoje Satanijoje yra tikrai devyni tokie pasauliai.

49:3.2 (563.5) Toks nedidelis skaičius nekvėpuojančiojo tipo apgyvendintų pasaulių Satanijoje yra dėl to, jog daug vėliau organizuota šitoji Norlatiadeko dalis vis dar turi gausybę meteorinių erdvės kūnų; o be apsauginės trinties atmosferoje šitie klajokliai pasaulius bombarduoja nepertraukiamai. Net ir kai kurias kometas sudaro gausybė meteorų spiečių, bet kaip taisyklė jie yra mažesnieji suirusios materijos kūnai.

49:3.3 (563.6) Milijonų milijonai meteoritų kasdien įsiveržia į Urantijos atmosferą, įskriedami beveik dviejų šimtų mylių per sekundę greičiu. Nekvėpuojančiuose pasauliuose išsivysčiusios rasės turi daug ką padaryti, kad apsisaugotų nuo meteorų žalos, įrengdamos elektrines instaliacijas, kurios veikia tam, kad meteorus sunaikintų arba nukreiptų į šalį. Jiems iškyla didžiulis pavojus, kada jie surizikuoja leisti už šitų apsaugomų zonų. Šiuos pasaulius taip pat veikia katastrofiškos elektrinės audros, kurių prigimtis Urantijoje nėra žinoma. Šitų milžiniškų energijos svyravimų metu gyventojai turi slėptis specialiuose apsauginės izoliacijos statiniuose.

49:3.4 (563.7) Nekvėpuojančiųjų pasauliuose gyvybė radikaliai skiriasi nuo to, kas yra Urantijoje. Šitie nekvėpuojantieji nevalgo maisto ir negeria vandens, kaip tą daro Urantijos rasės. Šitų ypatingų rasių nervų sistemos reakcijos, šilumą reguliuojantis mechanizmas, ir medžiagų apykaita radikaliai skiriasi nuo Urantijos mirtingųjų tokių funkcijų.. Skiriasi beveik kiekvienas gyvenimo veiksmas, išskyrus reprodukciją, net ir giminės pratęsimo metodai yra kažkiek skirtingi.

49:3.5 (564.1) Nekvėpuojančiuose pasauliuose gyvūnų rūšys radikaliai skiriasi nuo tų rūšių, kurios sutinkamos atmosferinėse planetose. Nekvėpuojančios gyvybės gyvenimas skiriasi nuo egzistencijos metodo atmosferiniame pasaulyje; net ir savo išlikimu po mirties jų rasės skiriasi, būdamos kandidatais susiliesti su Dvasia. Nepaisant to, šitos būtybės gyvena ir vysto sferos veiklą, patirdamos santykinai panašius išbandymus ir džiaugsmus, kokius patiria mirtingieji, gyvenantys atmosferiniuose pasauliuose. Protu ir charakteriu nekvėpuojantieji nesiskiria nuo kitų mirtingųjų tipų.

49:3.6 (564.2) Jus nepaprastai sudomintų tai, kaip šito tipo mirtingieji tvarkosi planetoje, nes tokia būtybių rasė gyvena vienoje sferoje, kuri yra visiškai arti Urantijos.

4. Evoliuciniai valiniai tvariniai

49:4.1 (564.3) Tarp skirtingų pasaulių mirtingųjų yra didžiuliai skirtumai, net ir tarp tų, kurie priklauso tiems patiems intelektualiams ir fiziniams tipams, bet visi mirtingieji, turintys valinį orumą, yra stačiomis vaikštantys gyvūnai, dvikojai.

49:4.2 (564.4) Pagrindinės evoliucinės rasės yra šešios: trys pirminės—raudonoji, geltonoji, ir mėlynoji; ir trys antrinės—oranžinė, žalioji, ir indigo. Didžioji dauguma apgyvendintų pasaulių turi visas šitas rases, bet daugelis planetų, kuriose gyvena žmonės su trimis smegenų pusrutuliais, turi tik tris pirmines rases. Kai kurios vietinės sistemos taip pat turi tiktai šitas tris rases.

49:4.3 (564.5) Žmogiškųjų būtybių vidutinį specialių fizinių pojūčių apdovanojimą sudaro dvylika pojūčių, nors mirtingųjų su trimis smegenų pusrutuliais specialūs pojūčiai šiek tiek viršija žmonių tipų su vienu smegenų pusrutuliu ir su dviem smegenų pusrutuliais pojūčius; jie gali matyti ir girdėti daug daugiau negu Urantijos rasės.

49:4.4 (564.6) Naujagimiai paprastai gimsta po vieną; gimimas po kelis yra išimtis, o šeimos gyvenimas yra gana vienodas visų tipų planetose. Lyties lygybė vyrauja visuose išsivysčiusiuose pasauliuose; vyriškoji ir moteriškoji lytys yra po lygiai apdovanotos protu ir dvasiniu statusu. Mes nelaikome, jog tokia planeta paliko barbariškumo stadiją tol, kol viena lytis stengiasi tironiškai elgtis su kita. Šitas tvarinio patyrimo bruožas visada labai pagerinamas po Materialiojo Sūnaus ir Dukros atvykimo.

49:4.5 (564.7) Metų laikų ir temperatūros kaita būna visose saulės apšviečiamose ir saulės šildomose planetose. Žemės ūkis yra visuotinis visuose atmosferiniuose pasauliuose; žemės dirbimas yra tas siekis, kuris yra bendras visų tokių planetų žengiančioms pirmyn rasėms.

49:4.6 (564.8) Visi mirtingieji savo ankstyvosiomis dienomis dalyvauja tokioje pačioje bendroje kovoje su mikroskopiniais priešais, ką jūs dabar patiriate Urantijoje, nors galbūt ne tokiu plačiu mastu. Gyvenimo trukmė skirtingose planetose svyruoja nuo dvidešimt penkerių metų primityviuose pasauliuose iki beveik penkių šimtų metų labiau išsivysčiusiose ir senesnėse sferose.

49:4.7 (564.9) Visoms žmogiškosioms būtybėms yra būdinga gyventi bendruomenėje, tiek gentinėje, tiek rasinėje. Šitos grupinės segregacijos yra būdingos jų prigimčiai ir sandarai. Tokias tendencijas gali keisti tiktai besivystančios civilizacijos ir palaipsnis dvasingėjimas. Apgyvendintų pasaulių visuomeninės, ekonominės, ir valdymo problemos skiriasi, priklausomai nuo planetų amžiaus ir nuo to laipsnio, koku jas paveikė vienas po kito buvusių dvieviškųjų Sūnų apsigyvenimai.

49:4.8 (564.10) Protas yra Begalinės Dvasios dovana, ir skirtingoje aplinkoje veikia labai panašiai. Mirtingųjų protas yra visiškai vienodas, nežiūrint kai kurių struktūrinių ir cheminių skirtumų, kurie apibūdina vietinių sistemų valinių tvarinių fizinę prigimtį. Nepaisant asmeninių ar fizinių planetinių skirtumų, visų šitų įvairių mirtingųjų kategorijų protinis gyvenimas yra labai panašus, ir jų iš karto po mirties prasidedanti karjera yra labai panaši.

49:4.9 (565.1) Bet mirtingojo protas be nemirtingos sielos išlikti negali. Žmogaus protas yra mirtingas; tiktai padovanota dvasia yra nemirtinga. Išlikimas priklauso nuo dvasingėjimo Derintojo tarnystės dėka—nuo nemirtingos sielos gimimo ir evoliucijos; bent jau, neturėjo būti išsivystęs antagonizmas

Derintojo misijai, įgyvendinančiai materialaus proto dvasinę transformaciją.

5. Mirtingųjų planetinės serijos

^{49:5.1 (565.2)} Tam tikra prasme bus sunku tinkamai pavaizduoti mirtingųjų planetines serijas, dėl to, kad jūs apie jas žinote taip mažai ir dėl to, kad jų yra tiek daug variacijų. Tačiau, mirtingieji tvariniai gali būti nagrinėjami daugybe požiūrių, tarp kurių yra ir tokie:

^{49:5.2 (565.3)} 1. Prisitaikymas prie planetinių sąlygų.

^{49:5.3 (565.4)} 2. Smegenų tipų serijos.

^{49:5.4 (565.5)} 3. Dvasios-priėmimo serijos.

^{49:5.5 (565.6)} 4. Planetinių mirtingųjų epochos.

^{49:5.6 (565.7)} 5. Tvarinio giminystės serijos.

^{49:5.7 (565.8)} 6. Susiliejančios su Derintoju serijos.

^{49:5.8 (565.9)} 7. Kokiais būdais palieka žemę.

^{49:5.9 (565.10)} Septynių supervisatų apgyvendintos sferos yra apgyvendintos mirtingaisiais, kurie tuo pačiu metu yra klasifikuojami kiekvienos iš šitų septynių apibendrintų evoliucinės tvarinio gyvybės klasių kurioje nors vienoje kategorijoje ar keliose kategorijose. Bet net ir šitokiame bendrame suklasifikavime nėra vietos tokioms būtybėms, kaip midsonitai, o taip pat ir kai kurioms kitoms protingos gyvybės formoms. Apgyvendinti pasauliai, kaip jie buvo pateikti šituose

pasakojimuose, yra apgyvendinti evoliuciniais mirtingaisiais tvariniais, bet yra ir kitokios gyvybės formos.

49:5.10 (565.11) 1. *Prisitaikymas prie planetinės aplinkos*. Tvarinio gyvybės prisitaikymo prie planetinės aplinkos požiūriu yra trys bendros apgyvendintų pasaulių grupės: normalaus prisitaikymo grupė, radikalaus prisitaikymo grupė, ir eksperimentinė grupė.

49:5.11 (565.12) Normalūs prisitaikymai prie planetinių sąlygų vyksta pagal bendrus fizinius modelius, kurie buvo aptarti anksčiau. Nekvėpuojančiųjų pasauliai tipizuoja radikalų arba kraštutinį prisitaikymą, bet į šitą grupę yra įtraukti ir kitokie tipai. Eksperimentiniai pasauliai paprastai yra idealiai pritaikyti tipiškoms gyvybės formoms, ir šitose dešimtainėse planetose Gyvybės Nešėjai mėgina sukurti naudingas variacijas standartiniuose gyvybės modeliuose. Kadangi jūsų pasaulis yra eksperimentinė planeta, tai jis ženkliai skiriasi nuo savo seseriškų sferų Satanijoje; Urantijoje atsirado daug tokių gyvybės formų, kokios nėra sutinkamos kitur; lygiai taip ir jūsų planetoje nėra daug įprastų rūšių.

49:5.12 (565.13) Nebadono visatoje, visi gyvybės modifikavimo pasauliai yra sujungti drauge serijomis, ir sudaro ypatingą visatos reikalų sferą, kurią stebi paskirti administratoriai; o visus šituos eksperimentinius pasaulius periodiškai inspektuoja visatos reguliuotojų korpusas, kurio vadovas yra veteranas užbaigtasis, Satanijoje žinomas kaip Tabamantija.

49:5.13 (566.1) 2. *Smegenų tipo serijos*. Mirtingųjų vienintelis vienodas fizinis dalykas yra smegenų ir nervų sistema; nepaisant šito, smegenų mechanizmas turi tris bazines

organizacijas: vieno smegenų pusrutulio, dviejų, ir trijų smegenų pusrutulių tipai. Urantai priklauso dviejų smegenų pusrutulių tipui, tam tikra prasme yra kūrybingesni, imlesni, ir labiau filosofiški už mirtinguosius su vienu smegenų pusrutuliu, bet kažkiek ne tokie dvasingi, etiški, ir garbinantys palyginus su tomis kategorijomis, kurios turi tris smegenų pusrutulius. Šitie smegenų skirtumai apibūdina net ir ikižmogiškąją gyvūnų egzistenciją.

49:5.14 (566.2) Analogijos būdu, pagal urantijiečių galvos smegenų žievės dviejų smegenų pusrutulių tipą jūs galite šį tą suvokti apie vieno smegenų pusrutulio tipą. Kategorijų su trimis smegenų pusrutuliais trečiasias smegenis geriausiai galima suvokti kaip jūsų žemesnių arba rudimentinių smegenų formos išsivystymą, kada jos yra išvystomos iki tokio laipsnio, jog iš esmės veikia kontroliuodamos fizinę veiklą, tuo tarpu kitus du smegenų pusrutulius palikdamos aukštesniajai veiklai; vieną pusrutulį palieka intelektualioms funkcijoms, o kitą pusrutulį palieka tokiai pačiai dvasinei Minties Derintojo veiklai.

49:5.15 (566.3) Nors rasių su vienu smegenų pusrutuliu žemiškieji pasiekimai yra šiek tiek apriboti, palyginus su dviejų smegenų pusrutulių kategorijomis, tuo tarpu grupių su trimis smegenų pusrutuliais senesnės planetos turi tokias civilizacijas, kurios urantus apstulbintų, ir kurios tam tikra prasme sugėdintų jūsų civilizaciją, jeigu jos būtų lyginamos. Mechaninio išsivystymo ir materialios civilizacijos, net ir intelektualios pažangos, požiūriu, pasauliai su dviejų smegenų pusrutulių mirtingaisiais sugeba prilygti toms sferoms, kuriose gyvena mirtingieji su trimis smegenų pusrutuliais. Bet proto aukštesniojo valdymo ir

intelektualaus ir dvasinio abipusio ryšio išsivystymo požiūriu, jūs tam tikra prasme esate žemesni.

49:5.16 (566.4) Visi tokie lyginamieji vertinimai, susiję su bet kurio pasaulio ar pasaulių grupės intelektualia pažanga ar dvasiniais pasiekimais, turėtų sąžiningai atsižvelgti į planetos amžių; daug, labai daug kas priklauso nuo amžiaus, nuo biologinių gerintojų pagalbos, ir nuo dieviškųjų Sūnų įvairių kategorijų vėlesnių misijų.

49:5.17 (566.5) Nors žmonės su trimis smegenų pusrutuliais sugeba pasiekti šiek tiek aukštesnę planetinę evoliuciją, palyginus su tomis kategorijomis, kurios turi vieną smegenų pusrutulį ar du smegenų pusrutulius, bet jie visi turi tą patį gyvybės plazmos tipą, ir planetinę veiklą atlieka labai panašiais būdais, didele dalimi taip, kaip tą daro žmogiškosios būtybės Urantijoje. Šitie trys mirtingųjų tipai yra paskleisti po vietinių sistemų pasaulius. Didžiojoje daugumoje atvejų planetinės sąlygos labai mažai ką turi bendro su Gyvybės Nešėjų sprendimais įterpti šitas skirtingas mirtingųjų kategorijas skirtinguose pasauliuose; šitaip planuoti ir tuos planus įvykdyti yra išimtinė Gyvybės Nešėjų teisė.

49:5.18 (566.6) Kilimo karjere šitos trys kategorijos stovi ant lygiareikšmio pagrindo. Kiekviena kategorija turi eiti tomis pačiomis intelektualaus vystymosi pakopomis, ir kiekviena kategorija turi įsisavinti tuos pačius žengimo į priekį dvasinius išmėginimus. Sistemos valdymas ir aukštesnė žvaigždyno kontrolė šitiems skirtingiems pasauliams yra be išlygų visiškai vienoda; net ir Planetos Princų režimai yra identiški.

49:5.19 (566.7) 3. *Dvasios priėmimo serijos*. Proto modelio yra trys grupės, kiek tai yra susiję su ryšiais su dvasiniais reikalais. Šitoji klasifikacija nėra siejama su mirtingųjų kategorijomis su vienu smegenų pusrutuliu, dviem, ir trim smegenų pusrutuliais, tai pirmiausia yra siejama su liaukų chemija, konkrečiau su sandara tam tikrų liaukų, palygintinų su hipofiziu. Kai kuriuose pasauliuose rasės turi vieną liauką, kituose turi dvi, kaip urantai, tuo tarpu dar kitose sferose rasės turi tris tokius unikalius organus. Įgimtą vaizduotę ir dvasinį imlumą tikrai įtakoja šitas skirtingas cheminis apdovanojimas.

49:5.20 (566.8) Pagal dvasinio imlumo tipus, šešiasdešimt penki procentai priklauso antrajai grupei, kaip ir Urantijos rasės. Dvylika procentų yra pirmojo tipo, natūraliai mažiau imlūs, tuo tarpu dvidešimt trys procentai yra labiau linkę į dvasingumą žemiškajame gyvenime. Bet tokie skirtumai neišlieka po natūralios mirties; visi šitie rasių skirtumai yra susiję tikrai su gyvenimu materialiam kūne.

49:5.21 (567.1) 4. *Planetinių mirtingųjų epochos*. Šita klasifikacija išreiškia dieviškosios tvarkos periodus, kurie iš eilės eina vienas po kito, tuo požiūriu, kaip jie paveikia žmogaus žemiškąjį statusą ir kaip jis priima dangiškąjį tarnavimą.

49:5.22 (567.2) Planetose gyvybę pradeda Gyvybės Nešėjai, kurie jos vystymąsi po mirtingojo žmogaus evoliucinio atsiradimo stebi iki tam tikro laiko. Prieš palikdami planetą, Gyvybės Nešėjai deramai įtvirtina Planetos Prinčą kaip sferos valdovą. Su tokiu valdovu atvyksta pilna kvota pavaldžių pagalbininkų ir tarnaujančių padėjėjų, ir su jo atvykimu vienu metu yra priimamas pirmasis nuosprendis gyviesiems ir mirusiesiems.

49:5.23 (567.3) Atsiradus žmonių grupėms, šitas Planetos Princas atvyksta tam, jog paskelbtų žmogiškosios civilizacijos pradžią ir organizuotų žmogiškąją visuomenę. Jūsų susipainiojęs pasaulis jokių būdu nėra Planetos Princų ankstyvųjų valdymo dienų kriterijus, nes Urantijoje būtent tokio valdymo beveik pačioje pradžioje jūsų Planetos Princas, Kaligastija, savo likimą susiejo su Sistemos Aukščiausiojo Valdovo, Liuciferio, maištu. Nuo to laiko jūsų planeta ėjo audringu kursu.

49:5.24 (567.4) Normaliame evoliuciniame pasaulyje, rasinė pažanga pasiekia savo natūralią biologinę viršūnę Planetos Princo valdymo metu, ir labai greitai po šito Sistemos Aukščiausiasis Valdovas į šią planetą nusiunčia Materialųjį Sūnų ir Dukrą. Šitos atgabentos būtybės tarnauja biologiniais pagerintojais; jų pražanga Urantijoje dar labiau sukomplikavo jūsų planetos istoriją.

49:5.25 (567.5) Kada žmogiškosios rasės intelektualinė ir etinė pažanga yra pasiekusi evoliucinio vystymosi ribas, tada atvyksta Rojaus Sūnus Avonalias su arbitrine užduotimi; o vėliau, kada tokio pasaulio dvasinis statusas artėja prie natūralaus pasiekimo ribos, tada planetą aplanko vienas save padovanojantis Rojaus Sūnus. Pagrindinė save padovanojančio Sūnaus misija yra įtvirtinti planetos statusą, paskleisti Tiesos Dvasią tam, kad veiktų planetoje, ir tokiu būdu parengti sąlygas visuotiniam Minties Derintojų atėjimui.

49:5.26 (567.6) Čia, vėl, Urantija nukrypsta: Jūsų pasaulyje niekada nebuvo vykdoma arbitrinė misija, taip pat nebuvo ir Avonalo kategorijos save padovanojančio Sūnaus; jūsų planetai buvo suteikta išskirtinė garbė tapti Sūnaus Aukščiausiojo Valdovo, Nebadono Mykolo, mirtingojo gimtąja planeta.

49:5.27 (567.7) Visų iš eilės einančių dieviškosios sūnystės kategorijų tarnavimo pasekmė yra tai, jog apgyvendinti pasauliai ir besivystančios jų rasės ima artėti prie aukščiausiojo planetinės evoliucijos taško. Dabar tokie pasauliai būna pasirengę kulminacinei misijai, Trejybės Sūnų Mokytojų atvykimui. Šita Sūnų Mokytojų epocha yra įvadas į baigiamąjį planetinį amžių—evoliucinę utopiją—į šviesos ir gyvenimo amžių.

49:5.28 (567.8) Šita žmogiškųjų būtybių klasifikacija susilauks ypatingo dėmesio kitame dokumente.

49:5.29 (567.9) *5. Tvarinio giminingumo serijos.* Planetos yra ne tik organizuotos vertikaliai į sistemas, žvaigždynus, ir taip toliau, bet visatos administracija taip pat pasirūpina ir horizontaliu sugrupavimu pagal tipą, serijas, ir kitokius ryšius. Šitas horizontalus visatos administravimas yra daugiau susijęs su tuo, kad koordinuoja giminingos prigimties veiklą, kuri yra savarankiškai puoselėjama skirtingose sferose. Šitas visatos tvarinių giminingas klases periodiškai inspektuoja tam tikras aukštųjų asmenybių sudėtinis korpusas, kuriam vadovauja turintys ilgalaikį patyrimą užbaigtieji.

49:5.30 (568.1) Šitie giminingi faktoriai pasireiškia visuose lygiuose, nes tarp nežmogiškųjų asmenybių giminingos serijos egzistuoja taip pat, kaip ir tarp mirtingųjų tvarinių—net tarp žmogiškųjų ir viršžmogiškųjų kategorijų. Vertikalios intelektualios būtybės yra susietos dvylikoje didžiųjų grupių, kiekvienoje iš jų yra septyni pagrindiniai skyriai. Šitų unikaliai susietų gyvų būtybių grupių koordinavimas galbūt yra įgyvendinamas Aukščiausios Būtybės tam tikru ne visiškai suvokiamu metodu.

^{49:5.31 (568.2)} 6. *Su Derintoju susiliejančios serijos.* Visų mirtingųjų dvasinį klasifikavimą arba sugrupavimą per jų patyrimą iki susiliejo visiškai nulemia asmenybės statuso ryšys su jos viduje gyvenančiu Paslaptinguoju Pagalbininku. Beveik devyniasdešimt procentų Nebadono apgyvendintų pasaulių yra apgyvendinti su Derintoju susiliejančiais mirtingaisiais, priešingai kaimyninei visatai, kurioje tik šiek tiek daugiau kaip pusė pasaulių yra apgyvendinti būtybėmis, kurios yra kandidatai į amžinąjį susiliejo su viduje gyvenančiu Derintoju.

^{49:5.32 (568.3)} 7. *Kokiais būdais palieka žemę.* Apgyvendintuose pasauliuose fundamentaliai yra tik tai vienas būdas, kurio pagalba galima pradėti individualią žmogiškąją gyvybę, ir tas būna tvarinių palikuonių pradėjimo ir natūralaus gimimo dėka; bet yra daug metodų, kurių dėka žmogus savo žemiškąją statusą palieka ir įsilieja į kylančiųjų į Rojų judančią į vidų srovę.

6. Išsilaisvinimas iš Žemės

^{49:6.1 (568.4)} Visi skirtingi fiziniai tipai ir planetinių mirtingųjų visos serijos naudojami Minties Derintojų, angelų sargų, ir Begalinės Dvasios įvairių kategorijų žinianešių gausybių vienodu tarnavimu. Iš materialaus kūno pančių visi yra išvaduojami panašiu būdu natūralios mirties išlaisvinimo pagalba, ir tuomet visi vienodai vyksta į dvasinės evoliucijos ir proto vystymosi morontinius pasaulius.

^{49:6.2 (568.5)} Kartas nuo karto planetinės valdžios ar sistemos valdovų prašymu yra vykdomi miegančiųjų išlikusiųjų specialūs prikėlimai. Tokie prikėlimai būna bent jau kiekvieną tūkstantmetį planetiniu laiku, kada ne visi, bet “ daugelis iš tų,

kurie miega dulkėse, pabunda.” Šitie specialūs prisikėlimai yra tokios progos, kad būtų mobilizuotos specialios kylančiųjų grupės specifinei tarnystei, kiek tą numato mirtingųjų kilimo vietinės visatos planas. Su šitais specialiais prisikėlimais yra susijusios tiek praktinės priežastys, tiek ir jausminės asociacijos.

49:6.3 (568.6) Apgyvendinto pasaulio ankstyvaisiais amžiais į gyvenamųjų pasaulių sferas daugelis būna pašaukiami per specialius ir tūkstantmečių prisikėlimus, bet dauguma išlikusiųjų yra iš naujo įasmeninami tada, kada yra paskelbiama nauja dieviškoji tvarka, susijusi su planetinės tarnystės dieviškojo Sūnaus atėjimu.

49:6.4 (568.7) 1. *Dieviškosios tvarkos arba grupinės kategorijos išliekantieji mirtingieji.* Kartu su pirmojo Derintojo atvykimu į apgyvendintą pasaulį taip pat pasirodo ir sargai serafimai; išsilaisvinant iš žemiškojo gyvenimo be jų apsieiti negalima. Per visą tą laikotarpį, kada miegantys išlikusieji yra be gyvybės, tada jų naujai atsirandančių ir nemirtingų sielų dvasinės vertybės ir amžinąsias realybes saugo kaip šventą patikėjimą asmeniniai arba grupiniai sargai serafimai.

49:6.5 (568.8) Grupiniai sargai, kurie yra paskirti miegantiems išlikusiesiems, visada veikia su nuosprendžius priimančiais Sūnumis jų atėjimo pasauliuose. «Jis tikrai atsiųs savo angelus, ir jie tikrai surinks draugėn visus pasirinktuosius iš visų keturių pasaulio pusių.» Su kiekvienu serafimu, paskirtu miegančiojo mirtingojo įasmeninimui iš naujo, veikia sugrįžęs Derintojas, tas pats nemirtingas Tėvo fragmentas, kuris jame gyveno jo materialaus kūno dienomis, ir tokiu būdu yra sugražinama tapatybė ir prikeliamas asmenybė. Kada jų subjektai miega, tada

šitie laukiantys Derintojai tarnauja Dieviningtone; per šitą tarpą jie niekada neapsigyvena kito mirtingojo prote.

49:6.6 (569.1) Nors mirtingosios egzistencijos senesniuose pasauliuose gyvena šitos labai išvystytos ir nuostabaus dvasinio tipo žmogiškosios būtybės, kurios praktiškai yra laisvos nuo morontinio gyvenimo, bet gyvulinės kilmės ankstyviesiems rasių amžiams yra būdingi primityvūs mirtingieji, kurie yra tokie nesubrendę, kad jiems susiliesti su savo Derintais neįmanoma. Šituos mirtinguosius vėl pažadina sargai serafimai kartu su Trečiojo Šaltinio ir Centro nemirtingos dvasios individualizuota dalimi.

49:6.7 (569.2) Tokiu būdu planetinio amžiaus miegantys išlikusieji tikrai yra įsameninami iš naujo tuo metu, kada vyksta susijęs su dieviškąja tvarka kvietimas pagal sąrašą. Bet kas susijęs su sferos tomis asmenybėmis, kurių išgelbėti negalima, tai nebūna jokios nemirtingos dvasios, kad veiktų drauge su grupiniais likimo sargais, ir tai reiškia tvarinio egzistencijos pabaigą. Nors kai kurie jūsų dokumentai šituos įvykius pavaizdavo kaip vykstančius mirtingųjų mirties planetose, bet iš tikrųjų jie atsitinka gyvenamuosiuose pasauliuose.

49:6.8 (569.3) 2. *Individualių kilimo kategorijų mirtingieji.* Žmogiškųjų būtybių individualus žengimas į priekį yra matuojamas tuo, kaip jos pasiekia einančius vienas po kito septynis kosminius apskritimus ir kaip jais keliauja (juos įsisavina). Šitie mirtingųjų žengimo pirmyn apskritimai yra intelektualių, visuomeninių, dvasinių, ir kosminės įžvalgos vertybių susieti lygiai. Pradėdami septintajame apskritime, mirtingieji siekia pirmojo, ir visi tie, kurie pasiekia trečiąjį, nedelsiant gauna jiems paskirtus asmeninius likimo sargus.

Šitie mirtingieji gali būti iš naujo įsmeninami morontiniame gyvenime nepriklausomai nuo dieviškosios tvarkos paskelbimo ar kitokių nuosprendžių.

49:6.9 (569.4) Evoliucinio pasaulio ankstyvaisiais amžiais nedaug mirtingųjų gauna nuosprendį trečiąją dieną. Bet amžiams einant, besivystantiems mirtingiesiems vis daugiau ir daugiau paskiriama asmeninių likimo sargų, ir tokiu būdu šitų besivystančių tvarinių augantis skaičius yra iš naujo įsmeninamas pirmajame gyvenamajame pasaulyje trečiąją dieną po natūralios mirties. Tokiomis progomis Derintojo sugrįžimas pažymi žmogiškosios sielos pažadinimą, ir tai yra mirusiojo įsmeninimas iš naujo tiesiogine prasme, kaip ir masinio kvietimo pagal sąrašą metu pasibaigus dieviškajai tvarkai evoliuciniuose pasauliuose.

49:6.10 (569.5) Individualių kylančiųjų yra trys grupės: Mažiau išsivystę nusileidžia pradiniam arba pirmajame gyvenamajame pasaulyje. Daugiau išsivysčiusi grupė morontinę karjerą gali pradėti bet kuriame iš tarpinių gyvenamųjų pasaulių sutinkamai su ankstesniu planetiniu žengimu į priekį. Iš šitų kategorijų labiausiai išsivysčiusios savo morontinį patyrimą realiai pradeda septintajame gyvenamajame pasaulyje.

49:6.11 (569.6) 3. *Nuo išbandymo priklausančių kilimo kategorijų mirtingieji.* Derintojo atvykimas visatos požiūriu reiškia tapatybę, ir visos būtybės, kurių viduje jie gyvena, yra teisingumo kviečiamųjų sąrašė. Bet evoliuciniuose pasauliuose žemiškasis gyvenimas nėra garantuotas, ir didelė dalis miršta jaunystėje prieš pasirinkdami Rojaus karjerą. Tokie vaikai ir jauni žmonės, kurių viduje yra apsigyvenę Derintojai, eina

paskui vieną iš savo tėvų, kurio dvasinis statusas yra labiau išsivystęs, tokiu būdu patekdami į sistemos užbaigtųjų pasaulį (į bandomąjį darželį) trečiąją dieną, specialaus prisikėlimo metu, arba reguliaraus tūkstantmečio ir dieviškosios tvarkos kvietimo pagal sąrašą metu.

49:6.12 (570.1) Vaikai, kurie miršta būdami per jauni tam, kad turėtų Minties Derintojus, yra įsmeninami iš naujo vietinių sistemų užbaigtųjų pasaulyje tada, kada į gyvenamuosius pasaulius atvyksta vienas iš tėvų. Vaikas fizinę esybę įgauna mirtingojo gimimo metu, bet išlikimo atveju visi vaikai, neturintys Derintojų, yra laikoma, jog vis dar yra priskirti prie savo tėvų.

49:6.13 (570.2) Reikiamu laiku Minties Derintojai atvyksta tam, kad apsigyventų šituose mažyliuose, tuo tarpu serafinis tarnavimas abiem grupėms iš tų kategorijų, kurių išlikimas priklauso nuo išbandymo, yra apskritai panašus į labiau išsivysčiusio vieno iš tėvų tarnavimą arba yra ekvivalentiškas vieno iš tėvų tarnavimui, jeigu išlieka tikrai vienas. Tiems, kurie pasiekia trečiąją apskritimą, nepriklausomai nuo jų tėvų statuso, yra suteikiami asmeniniai sargai.

49:6.14 (570.3) Panašūs bandomieji darželiai yra žvaigždyno užbaigtųjų sferose ir visatos būstinėje pirminių ir antrinių modifikuotų kylančiųjų kategorijų vaikams, kurie Derintojų neturi.

49:6.15 (570.4) 4. *Antrinių modifikuotų kilimo kategorijų mirtingieji.* Tai yra pirmyn žengiančios žmogiškosios būtybės iš tarpinių evoliucinių pasaulių. Kaip taisyklė, jos nėra apsaugotos nuo natūralios mirties, bet yra atleistos nuo žengimo per septynis gyvenamuosius pasaulius.

49:6.16 (570.5) Mažiau išstobulintos grupės vėl atsibunda savo vietinės sistemos būstinėje, praleisdamos tikrai gyvenamuosius pasaulius. Tarpinė grupė vyksta į žvaigždyno mokymo pasaulius; ji praleidžia vietinės sistemos išsą morontinį režimą. Dar tolimesniame dvasinio siekimo planetiniame amžiuje daug išlikusių atsibunda žvaigždyno būstinėje, ir kilimą į Rojų pradeda ten.

49:6.17 (570.6) Bet prieš tai, kada bet kuriai šitokiai grupei yra leidžiama žengti pirmyn, jos nariai turi kaip instruktoriai sugrįžti atgal į tuos pasaulius, kuriuos praleido, tuo įgydami daug patyrimo kaip mokytojai tose sferose, kurias jie praleido kaip studentai. Vėliau jie visi žengia pirmyn į Rojų nustatytais mirtingųjų žengimo į priekį maršrutais.

49:6.18 (570.7) *5. Pirminių modifikuotų kilimo kategorijų mirtingieji.* Šitie mirtingieji priklauso evoliucinės gyvybės su Derintoju susiliejančiųjų tipui, bet dažniausia jie atstovauja žmogiškojo vystymosi baigiamosioms fazėms besivystančiame pasaulyje. Šitos pašlovintos būtybės yra atleistos nuo perėjimo per mirties vartus; jos patenka į Sūnaus nuosavybę; jos yra pervedamos iš gyvųjų ir nedelsiant pasirodo Sūnaus Aukščiausiojo Valdovo akivaizdoje vietinės visatos būstinėje.

49:6.19 (570.8) Tai yra tokie mirtingieji, kurie su Derintoju susilieja mirtingame gyvenime, ir tokios su Derintoju susiliejusios asmenybės laisvai keliauja erdve prieš jas aprengiant morontinėmis formomis. Šitos susiliejusios sielos vyksta tiesiogiai Derintojui gabenant į aukščiausiųjų morontinių sferų prisikėlimo sales, kur jos gauna savo pradinį apdarą lygiai taip, kaip ir kiti mirtingieji, atvykstantys iš evoliucinių pasaulių.

^{49:6.20 (570.9)} Šita pirminė modifikuoto kilimo kategorija gali būti taikoma individams iš bet kurios planetinės serijos, pradedant su Derintoju susiliejančių pasaulių žemiausiomis ir baigiant aukščiausiomis pakopomis, bet dažniau ji veikia senesnėse iš tokių sferų, po to, kada jos būna patyrusios naudos iš dieviškųjų Sūnų daugelio gyvenimų.

^{49:6.21 (570.10)} Pasiekus šviesos ir gyvenimo planetinę erą, daugelis vyksta į visatos morontinius pasaulius pirminės modifikuotos kategorijos pervedimo būdu. Vėliau kartu su nusistovėjusios egzistencijos išsivysčiusiais etapais, kada didžioji dauguma mirtingųjų palikdami sferą patenka į šitą klasę, tada toji planeta yra laikoma, jog priklauso šiai serijai. Šitose sferose, seniai įsitvirtinusiose šviesoje ir gyvenime, natūrali mirtis tampa vis retesnė.

^{49:6.22 (571.1)} [Pateikta Melkizedeko iš Planetinio Administravimo Jerusemo Mokyklos.]

50 Dokumentas. Planetų Princai

^{50:0.1 (572.1)} PLANETŲ Princai, nors priklauso Sūnų Lanonandekų kategorijai, bet yra taip specializuoti tarnystėje, kad paprastai jie yra laikomi atskira grupe. Po to, kada Melkizedekai juos patvirtina antriniais Lanonandekais, tada šitie vietinės visatos Sūnūs yra paskiriami į savosios kategorijos rezervą žvaigždyno būstinėje. Iš čia Sistemos Aukščiausiasis Valdovas juos paskiria į įvairias pareigas, o galiausiai jie būna paskiriami Planetos Princais ir pasiunčiami valdyti besivystančius apgyvendintus pasaulius.

50:0.2 (572.2) Sistemos Aukščiausiam Valdovui ženklas veikti konkrečios planetos valdovo paskyrimo reikale yra iš Gyvybės Nešėjų gautas prašymas dėl to, kad būtų pasiūstas administracinis vadovas tam, jog funkcionuotų šitoje planetoje, kurioje jie yra patalpinę gyvybę ir išvystę protingas evoliucines būtybes. Visos planetos, kurios yra apgyvendintos evoliuciniais mirtingaisiais tvariniais, turi joms paskirtą šitos sūnystės kategorijos valdovą.

1. Princų misija

50:1.1 (572.3) Planetos Princas ir jo sielos broliai padėjėjai sudaro artimiausią įsamenintą prisiartinimą (šalia įsikūnijimo), kokį tik Rojaus Amžinasis Sūnus gali suteikti laiko ir erdvės žemiesiems tvariniams. Tas tiesa, Sūnus Kūrėjas sferų tvarinius paliečia per savo dvasią, bet Planetos Princas yra paskutinioji iš asmenių Sūnų kategorijų, nusidriekiančių iš Rojaus iki žmonių vaikų. Begalinė Dvasia labai priartėja likimo sargų ir kitų angeliškųjų būtybių asmenyse; Visuotinis Tėvas gyvena žmogaus viduje Paslaptingojo Pagalbininko asmeniniu buvimu, bet Planetos Princas išreiškia Amžinojo Sūnaus ir jo Sūnų paskutiniąją pastangą priartėti prie jūsų. Naujai apgyvendintame pasaulyje Planetos Princas yra užbaigto dieviškumo pagrindinis atstovas, kylantis iš Sūnaus Kūrėjo (Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus palikuonio) ir Dieviškojo Tarno (Begalinės Dvasios visatos Dukros).

50:1.2 (572.4) Naujai apgyvendinto pasaulio princą supa ištikimas pagalbininkų ir padėjėjų korpusas ir didžiulis skaičius tarnaujančiųjų dvasių. Bet tokių naujų pasaulių vadovaujantis korpusas turi būti iš sistemos žemesniųjų administratorių kategorijų tam, kad natūraliai užjaustų dėl planetos problemų

ir sunkumų ir suprastų planetos problemas ir sunkumus. Ir visos šitos pastangos suteikti evoliuciniams pasauliams gailestingą vadovavimą turi padidintą polinkį į tai, kad šitos arti žmogaus esančios asmenybės gali nuklysti į šalį, išskeldamos savo pačių protą aukščiau už Aukščiausiujų Valdovų valią.

50:1.3 (572.5) Būdami vieninteliai dieviškumo atstovai atskirose planetose, šitie Sūnūs yra žiauriai išbandomi, ir Nebadonas iškentėjo kelių maištų nelaimę. Kuriant Sistemų Aukščiausiuosius Valdovus ir Planetų Princus, atsiranda sąvokos įsameninimas, kuris yra jau žymiai nutolęs nuo Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus, ir atsiranda didėjantis pavojus prarasti proporcijos pojūtį dėl savojo aš sureikšminimo ir didesnė galimybė tam, kad nebus tinkamai suvokta dieviškųjų būtybių didelio skaičiaus kategorijų ir jų valdžios hierarchijos vertybės ir ryšiai. Tai, kad Tėvas pats asmeniškai vietinėje visatoje nebūna, visiems šitiems Sūnums taip pat yra tikras įtikėjimo ir ištikimybės išmėginimas.

50:1.4 (573.1) Bet tikrai nedažnai būna taip, jog šitų pasaulių princai neįvykdo savo misijų organizuodami ir administruodami apgyvendintas sferas, o jų sėkmė didele dalimi palengvina vėlesnes misijas, kurias vykdo Materialieji Sūnūs, atvykstantys tam, kad pasaulių primityviuose žmonėse įtvirtintų tvarinio gyvybės aukštesniąsias formas. Jų valdymas taip pat daug prisideda prie to, kad planetos būtų paruoštos Dievo Rojaus Sūnums, kurie vėliau atvyksta tam, kad pasaulius teistų ir pradėtų vieną po kitos einančią kitą dieviškąją tvarką.

2. Planetų administravimas

50:2.1 (573.2) Visi Planetų Princai yra pavaldūs visatos administracinei Gabrielio, Mykolo pagrindinio vykdytojo, jurisdikcijai, nors tiesioginės valdžios požiūriu jie yra pavaldūs Sistemos Aukščiausiųjų Valdovų vykdomiesiems mandatams.

50:2.2 (573.3) Planetų Princai gali bet kuriuo metu kreiptis patarimo į Melkizedekus, savo buvusių instruktorius ir rėmėjus, bet kreiptis dėl tokios pagalbos jiems nėra privaloma, o jeigu tokios paramos savanoriškai nėra prašoma, tai Melkizedekai į planetų valdymą nesikiša. Šitie pasaulių valdovai taip pat gali pasinaudoti keturių ir dvidešimties patarėjų, surenkamų iš sistemos pasaulių, kuriuose vyko savęs padovanojimais, patarimais. Šiuo metu Satanijoje šitie patarėjai yra visi vietiniai Urantijos gyventojai. Ir analogiška septyniasdešimties narių taryba yra žvaigždyno būstinėje, taip pat parinkta iš sferų evoliucinių būtybių.

50:2.3 (573.4) Evoliucinių planetų valdymas jų ankstyvoje ir nestabilioje karjeroje didele dalimi yra autokratinis. Planetų Princai organizuoja savo specializuotas padėjėjų grupes iš savo planetinių pagalbininkų korpuso. Paprastai jie turi aukščiausiąją tarybą iš dvylikos narių, bet ji yra pasirenkama įvairiai ir skirtinguose pasauliuose sudaroma skirtingai. Planetos Princas savo padėjėjais taip pat gali turėti vieną padėjėją ar daugiau iš savo paties sūnystės grupės trečiosios kategorijos, ir kartais, kai kuriuose pasauliuose, vieną padėjėją iš savo paties kategorijos, antrinę Lanonandeką.

50:2.4 (573.5) Pasaulio valdovo visą personalą sudaro Begalinės Dvasios asmenybės ir aukštesnių išsivysčiusių būtybių ir kylančiųjų mirtingųjų iš kitų pasaulių tam tikri tipai. Toks personalas vidutiniškai turi vieną tūkstantį narių, ir planetai

vystantis, šitas pagalbininkų korpusas gali būti padidintas iki vieno šimto tūkstančių ar daugiau. Bet kuriuo metu, kada yra pajuntamas poreikis gausesniam padėjėjų skaičiui, tada Planetų Princai turi tik paprašyti savo brolius, Sistemų Aukščiausiuosius Valdovus, ir šis prašymas yra nedelsiant patenkinamas.

50:2.5 (573.6) Planetos labai smarkiai skiriasi pobūdžiu ir organizacija ir administravimu, bet visos turi teisingumo tribunolus. Vietinės visatos juridinė sistema savo pradžią gauna iš Planetos Princo tribunolų, kuriems vadovauja jo asmeninio personalo narys; šitų teismų dekretai atspindi didžiai tėvišką ir nuoširdų požiūrį. Dėl visų problemų, kurios yra susijusios daugiau negu vien tik su planetos gyventojų valdymu, būtina kreiptis į aukštesnius tribunolus, bet jo pasaulio sferos reikalai didele dalimi yra derinami sutinkamai su asmenine princo nuožiūra.

50:2.6 (574.1) Keliaujančiosios sutaikytojų komisijos tarnauja planetų tribunolams ir juos papildo, ir šitų sutaikytojų nuosprendžiams paklūsta tiek dvasiniai, tiek fiziniai kontrolieriai. Bet joks teisminis nuosprendis niekada nebūna vykdomas savavališkai be Žvaigždyno Tėvo pritarimo, kadangi “Patys Aukštieji valdo žmonių karalystėse.”

50:2.7 (574.2) Kontrolieriai ir transformuotojai, paskirti į planetą, taip pat sugeba bendradarbiauti su angelais ir kitomis dangiškųjų būtybių kategorijomis, pastarąsias asmenybes paversdami matomomis mirtingiesiems tvariniams. Ypatingomis progomis serafiniai pagalbininkai ir net Melkizedekai sugeba pasiversti ir iš tikrųjų pasiverčia, kad juos matytų evoliucinių pasaulių gyventojai. Pagrindinė priežastis,

dėl kurios kylantieji mirtingieji atgabenami iš sistemos sostinės kaip Planetos Princo personalo dalis yra ta, jog būtų palengvintas bendravimas su sferų gyventojais.

3. Princo Materialusis Personalas

50:3.1 (574.3) Vykdamas į jauną pasaulį, Planetos Princas iš vietinės sistemos būstinės paprastai pasiima grupę savanorių kylančiųjų būtybių. Šitie kylantieji prinčą lydi kaip patarėjai ir pagalbininkai ankstyvajame rasių pagerinimo darbe. Šitas materialųjų padėjėjų korpusas sudaro jungiamąją grandį tarp princo ir pasaulio rasių. Urantijos Princas, Kaligastija, turėjo tokį korpusą, sudarytą iš vieno šimto padėjėjų.

50:3.2 (574.4) Tokie savanoriai pagalbininkai yra sistemos sostinės piliečiai, ir nė vienas iš jų nėra susiliejęs su viduje gyvenančiais savo Derintojais. Tokių savanorių tarnų Derintojų statusas išlieka toks pat, koks jis būna gyvenant sistemos būstinėje tuo metu, kada šitie morontiniai progresuotojai laikinai sugrįžta į savo buvusią materialiąją būseną.

50:3.3 (574.5) Gyvybės Nešėjai, formos architektai, tokiems savanoriams suteikia naujus materialius kūnus, kuriais jie naudojami savo planetinio gyvenimo laikotarpiu. Šitos asmenybės formos, nors sferų įprastomis ligomis ir neserga, bet, kaip ir ankstyvieji morontiniai kūnai, gali patirti tam tikrus mechaninės prigimties nelaimingus atsitikimus.

50:3.4 (574.6) Princo materialusis personalas iš planetos paprastai yra pašalinamas, sąsajoje su kitu nuosprendžio paskelbimu tuo metu, kada į sferą atvyksta antrasis Sūnus. Prieš išvykdami, savo įvairias pareigas jie paprastai perduoda savo bendriesiems

palikuonims ir kai kuriems labiau išsivysčiusiems vietiniams savanoriams. Tuose pasauliuose, kuriuose šitiems princo padėjėjams yra leidžiama turėti santuokinių ryšių su vietinių rasių labiau išsivysčiusiomis grupėmis, tokie palikuonys paprastai juos pakeičia.

50:3.5 (574.7) Planetos Princo padėjėjai retai kada turi santuokinių ryšių su pasaulio rasėmis, bet tikrai jie visada turi tokių santykių tarpusavyje. Iš tokių sąjungų atsiranda dviejų klasių būtybės: tarpinių tvarinių pirminis tipas ir tam tikrų aukščiausiųjų tipų materialios būtybės, kurios lieka priskirtomis prie princo personalo po to, kada jų tėvai iš planetos būna išgabenami Adomo ir Ievos atvykimo metu. Šitie vaikai nesiporuoja su mirtingųjų rasėmis, išskyrus kai kuriuos ekstremalius atvejus, ir tuomet tiktai Planetos Princo nurodymu. Tokiu atveju, jų vaikai—materialaus personalo vaikaičiai—savo statusu yra savojo laikmečio ir kartos aukščiausiosios rasės. Visi šitų pusiau materialių Planetos Princų padėjėjų palikuonys turi viduje gyvenančius Derintojus.

50:3.6 (575.1) Princo dieviškosios tvarkos pabaigoje, kada ateina laikas šitam “grąžintinam į ankstesniąją formą personalui,” būti sugrąžintam į sistemos būstinę tam, jog atnaujintų Rojaus karjerą, tada šitie kylantieji atvyksta pas Gyvybės Nešėjus turėdami tikslą atiduoti savo materialiuosius kūnus. Jie pasineria į pereinamąjį miegą ir atsibunda tada, kada būna išlaisvinti iš savo mirtingojo kūno ir įvilkti į morontines formas, pasiruošę serafiniam transportavimui atgal į sistemos sostinę, kur jų laukia nuo jų atskirti Derintojai. Jie nuo savosios klasės Jeruseme yra atsilikę visu dieviškosios tvarkos

laikotarpiu, bet yra įgiję unikalaus ir ypatingo patyrimo, retą dalyką kylančiojo mirtingojo karjeroje.

4. Planetinės būstinės ir mokyklos

50:4.1 (575.2) Princo materialusis personalas anksti organizuoja planetines mokymo ir kultūros mokyklas, kuriose yra mokoma evoliucinių rasių geriausieji atstovai ir po to pasiunčiami, kad šitų geresniųjų metodų mokytų savąją tautą. Šitos princo mokyklos yra išdėstytos planetos materialioje būstinėje.

50:4.2 (575.3) Didelę dalį fizinio darbo, susijusio su šito būstinės miesto įkūrimu, atlieka materialusis personalas. Tokie Planetos Princo ankstyvųjų laikų būstinės miestai, ar gyvenvietės, labai skiriasi nuo to, ką galėtų įsivaizduoti Urantijos mirtingasis. Jie, palyginus su vėlesniaisiais amžiais, yra paprasti, jiems yra būdingi mineraliniai išgražinimai ir santykinai išvystyta materiali statyba. Ir visa tai kontrastuoja su Adominiu režimu, kuris koncentruojasi aplink sodo būstinę, iš kurios jų darbas rasių labui yra dirbamas visatos Sūnų antrosios dieviškosios tvarkos metu.

50:4.3 (575.4) Būstinės gyvenvietėje jūsų pasaulyje kiekviena žmogaus gyvenamoji buveinė buvo gausiai aprūpinta žeme. Nors toli nutolusios gentys toliau medžiojo ir maisto ieškojo, bet Princo mokyklose studentai ir mokytojai buvo žemdirbiai ir sodininkai. Laikas beveik po lygiai buvo skirstomas tarp tokių užsiėmimų:

50:4.4 (575.5) 1. *Fizinio darbo.* Žemės įdirbimo, susieto su namų statyba ir išpuošimu.

50:4.5 (575.6) 2. *Visuomeninės veiklos*. Žaidybinių vaidinimų ir kultūrinių visuomeninių susibūrimų.

50:4.6 (575.7) 3. *Švietimo pritaikymo*. Individualaus mokymo, drauge su šeimos grupiniu mokymu, kurį papildė specializuotas klasinis mokymas.

50:4.7 (575.8) 4. *Profesinio mokymo*. Santuokos ir namų ūkio mokyklų, meno ir amatų mokymo mokyklų, ir klasių, rengiančių mokytojus—pasaulietinius, kultūros, ir religijos.

50:4.8 (575.9) 5. *Dvasinės kultūros*. Mokytojų brolystės, vaikų ir jaunimo grupių švietimo, ir vietinių išūnytų vaikų mokymo misionieriais savajai tautai.

50:4.9 (575.10) Planetos Princas mirtingosioms būtybėms nėra matomas; tai yra įtikėjimo išbandymas tikėti jo personalo pusiau materialių būtybių tvirtinimais. Bet šitos kultūros ir mokymo mokyklos yra gerai pritaikytos prie kiekvienos planetos poreikių, ir greitai išsivysto energingas ir pagirtinas rungtyniavimas tarp žmonių rasių stengiantis patekti į šitas įvairias mokymo institucijas.

50:4.10 (575.11) Iš tokio kultūros ir pasiekimo pasaulinio centro palaipsniui išspinduliuojama visoms tautoms gerinanti ir civilizuojanti įtaka, kuri lėtai ir užtikrintai evoliucines rases keičia. Tuo tarpu išlavinti ir sudvasinti aplinkinių tautų vaikai, kurie buvo įvaikinti ir išlavinti princo mokyklose, sugrįžta į savo gimtąsias grupes, tiek, kiek sugeba, ten įkuria naujus ir perspektyvius švietimo ir kultūros centrus, kuriuose veikla vykdoma pagal princo mokyklų planą.

50:4.11 (576.1) Urantijoje šitie planetinės pažangos ir kultūrinio vystymosi planai buvo gerokai pažengę tolyn, ir visiškai sėkmingai vystėsi į priekį, kada visas sumanymas priėjo prie netikėtos ir kuo gėdingiausios pabaigos dėl to, jog Kaligastija prisidėjo prie Liuciferio maišto.

50:4.12 (576.2) Tai buvo vienas iš giliausiai mane sukrėtusių epizodų šitame maište, kada sužinojau apie vieno iš savosios sūnystės kategorijos, Kaligastijos, negailestingą išdavystę, kuris sąmoningai ir siekdamas piktų kėslų, sistemingai iškreipdavo mokymą ir nuodydavo lavinimą, suteikiamą visose tuo metu veikusiose Urantijos planetinėse mokyklose. Šitų mokyklų griuvimas buvo spartus ir visiškas.

50:4.13 (576.3) Didelė dalis iš Princo materializuoto personalo narių kylančiųjų palikuonių liko ištikimi, pasitraukdami iš Kaligastijos gretų. Šituos ištikimuosius drąsino Urantijos perėmėjai Melkizedekai, o vėlesniaisiais laikais jų palikuonys daug padarė, kad išsaugotų planetines sampratas apie tiesą ir teisumą. Šitų ištikimų evangelų darbas padėjo užkirsti kelią visiškam dvasinės tiesos išnykimui Urantijoje. Šitos drąsios sielos ir jų palikuonys išlaikė gyvas kai kurias žinias apie Tėvo valdymą ir pasaulio rasėms išsaugojo sampratą apie dieviškųjų Sūnų įvairių katgorijų vienas po kito einančius dieviškosios tvarkos laikotarpius.

5. Progresuojanti civilizacija

50:5.1 (576.4) Ištikimi apgyvendintų pasaulių princai nuolat tarnauja savo pirmojo paskyrimo planetose. Rojaus Sūnūs ir jų dieviškoji tvarka gali prasidėti ir pasibaigti, bet sėkmingai tarnaujantis Planetos Princas ir toliau tarnauja savosios sferos

valdovu. Jo darbas visiškai nepriklauso nuo aukštesniųjų Sūnų misijų, sumanytas tam, jog palengvintų planetinės civilizacijos vystymąsi.

50:5.2 (576.5) Civilizacijos pažanga vargu ar yra panaši bet kuriose dviejose planetose. Mirtingojo evoliucijos atsiskleidimo niuansai yra labai skirtingi didžiuliame skaičiuje nepanašių pasaulių. Nepaisant šitų didžiulio kiekio skirtumų, kurie yra planetai vystantis fizinėje, intelektualioje, ir visuomeninėje plotmėje, visos evoliucinės sferos į priekį žengia tam tikromis gerai apibrėžtomis kryptimis.

50:5.3 (576.6) Esant geranoriškam Planetos Princo valdymui, kurį padidina Materialieji Sūnūs ir perskiria periodiškos Rojaus Sūnų misijos, mirtingosios rasės vidutiniame laiko ir erdvės pasaulyje sėkmingai pereis per tokias septynias vystymosi epochas:

50:5.4 (576.7) 1. *Mitybos epocha*. Ikižmogiškieji tvariniai ir primityviojo žmogaus aušros rasės iš esmės rūpinasi maisto problemomis. Šitos besivystančios būtybės tas valandas, kada nemiega, praleidžia arba ieškodamos maisto, arba kovodamos, puldamos arba gindamosi. Šitų vėlesniųjų civilizacijų ankstyvųjų protėvių prote maisto paieška užima svarbiausią vietą.

50:5.5 (576.8) 2. *Saugumo amžius*. Vos tik primityviam medžiotojui lieka laiko nuo maisto ieškojimo, tuomet jis laisvalaikį skiria tam, kad padidintų savo saugumą. Vis daugiau ir daugiau dėmesio yra skiriama karo metodui. Gyvenamosios buveinės yra sustiprinamos, o klanus suvienija bendra baimė ir

neapykantos kurstymas svetimoms grupėms. Savisaugos siekimas visada eina po savęs aprūpinimo.

50:5.6 (577.1) 3. *Materialaus komforto era.* Po to, kada maisto problemos iš dalies buvo išspręstos ir tam tikras saugumo laipsnis pasiektas, tada papildomas poilsis yra panaudojamas asmeninio patogumo vystymui. Patogumas varžosi su būtinybe, kad užimtų žmogiškosios veiklos arenos centrą. Tokį amžių tikrai per dažnai apibūdina tironija, nepakantumas, apsirijimas, ir girtuokliavimas. Silpnesnieji rasių elementai yra linkę į įprastų ribų peržengimą ir brutalumą. Palaipsniui šituos malonumų siekiančius silpnuosius nugali besivystančios civilizacijos stipresni ir tiesą mylintys elementai.

50:5.7 (577.2) 4. *Žinių ir išminties ieškojimas.* Maistas, saugumas, malonumas, ir laisvalaikis suteikia pagrindą kultūros vystymui ir žinių skleidimui. Pastangos pasinaudoti žiniomis pagimdo išmintį, o kada kultūra būna išmokusi, kaip iš patyrimo gauti naudos ir tapti geresne, tada iš tikrųjų civilizacija yra atėjusi. Maistas, saugumas, ir materialus komfortas vis dar valdo visuomenę, bet didelė dalis žvelgiančių į priekį individų yra išalkę žinių ir trokšta išminties. Kiekvienam vaikui yra suteikiama galimybė mokytis veikiant praktiškai; šitų amžių slaptažodis yra švietimas.

50:5.8 (577.3) 5. *Filosofijos ir brolystės epocha.* Kada mirtingieji išmoksta galvoti ir pradeda naudotis patyrimu, tada jie tampa filosofiški—jie ima samprotauti patys su savimi ir naudotis išmanančiu nuovokumu. Šito amžiaus visuomenė tampa etine, ir tokios eros mirtingieji tikrai tampa moraliomis būtybėmis. Tokiame į priekį žengiančiame pasaulyje išmintingos moralios būtybės sugeba sukurti žmogiškąją brolystę. Etiškos ir

moralios būtybės sugeba išmokti, kaip gyventi pagal auksinę taisyklę.

50:5.9 (577.4) 6. *Dvasinio siekimo amžius*. Kada besivystantys mirtingieji yra perėję per fizinio, intelektualaus, ir visuomeninio vystymosi etapus, tada anksčiau ar vėliau jie pasiekia tuos asmeninės išvalgos lygius, kurie juos verčia ieškoti dvasinių pasitenkinimų ir kosminio supratimo. Religija užbaigia kilimą iš baimės ir prietarų emocinių sferų į kosminės išminties ir asmeninio dvasinio patyrimo aukštuosius lygius. Švietimas trokšta prasmių pasiekimo, o kultūra apima kosminius ryšius ir tikrąsias vertybes. Tokie besivystantys mirtingieji yra nuoširdžiai kultūringi, tikrai išsilavinę, ir nuostabiai pažįstantys Dievą.

50:5.10 (577.5) 7. *Šviesos ir gyvenimo era*. Tai fizinės saugos, intelektualaus išplėtimo, visuomeninės kultūros, ir dvasinio pasiekimo vienas po kito einančių amžių sužydėjimas. Šitie žmogiškieji pasiekimai dabar yra sumaišyti, susieti, ir koordinuoti kosminėje vienybėje ir nesavanaudiškoje tarnystėje. Ribinės prigimties ir materialių gabumų sferoje nėra apribojimų, kuriuos evoliucinio pasiekimo galimybėms nustatytų besivystančios kartos, kurios viena po kitos gyvena šituose laiko ir erdvės dangiškuose ir nusistovėjusiuose pasauliuose.

50:5.11 (577.6) Savosioms sferoms tarnavę per pasaulio istorijos ir planetinės pažangos vienas po kito einančius dieviškosios tvarkos laikmečius, paskelbus šviesos ir gyvenimo eros pradžia, Planetų Princai yra pakeliami į Planetų Aukščiausiųjų Valdovų rangą.

6. Planetinė kultūra

50:6.1 (578.1) Urantijos izoliacija neleidžia mums imtis užduoties, jog pavaizduotume jūsų kaimynų Satanijoje gyvenimo ir aplinkos daugelį niuansų. Šituose dokumentuose mus riboja planetinis karantinas ir sistemos izoliacija. Mes turime vadovautis šiais apribojimais visose savo pastangose apšviesti Urantijos mirtinguosius, bet tiek, kiek yra leidžiama, tai jums buvo pateikta informacija apie vidutinio evoliucinio pasaulio žengimą pirmyn, ir jūs galite palyginti tokio pasaulio karjerą su dabartine Urantijos būkle.

50:6.2 (578.2) Civilizacijos vystymasis Urantijoje ne taip jau labai ir skiriasi nuo civilizacijos vystymosi kituose pasauliuose, kurie patyrė dvasinės izoliacijos nelaimę. Tačiau, kada jis yra palyginamas su visatos ištikimais pasauliais, tada jūsų planeta atrodo nepaprastai susipainiojusi ir smarkiai atsilikusi intelektualios pažangos ir dvasinio pasiekimo visose fazėse.

50:6.3 (578.3) Dėl jūsų planetos nelaimių urantams yra užkirstas kelias daug ką suprasti apie normalių pasaulių kultūrą. Bet jūs neturėtumėte įsivaizduoti tokių evoliucinių pasaulių, net ir pačių idealiausių, tokiomis sferomis, kuriose gyvenimas yra rožėmis klotas. Mirtingųjų rasių pradinį gyvenimą visada lydi kova. Pastangos ir sprendimai sudaro esminę dalį tam, kad būtų įgyjamos išlikimo vertybės.

50:6.4 (578.4) Kultūra iš anksto daro prielaidą dėl proto kokybės; kultūros negalima išvystyti, jeigu neiškeliamas protas. Aukštesnis intelektas sieks kilnios kultūros ir suras kokią nors būdą, kaip tokį tikslą pasiekti. Menkesni protai aukščiausią kultūrą paniekinančiai atstums net ir tada, kada ji bus jiems

pateikta paruoštu naudojimui pavidalu. Daug kas priklauso, taip pat, ir nuo dieviškųjų Sūnų viena po kitos einančių misijų ir nuo to laipsnio, kuriuo švietimą priima jų atitinkamos dieviškosios tvarkos amžiai.

50:6.5 (578.5) Jūs neturėtumėte užmiršti, jog dėl Liuciferio maišto du šimtus tūkstančių metų Satanijos visi pasauliai yra nugrimzdę į Norlatiadeko dvasinį uždraudimą. Ir praeis amžių amžiai, kol bus panaikintos nuodėmės ir atsiskyrimo sukeltos kliūtys. Jūsų pasaulis vis dar tebeina tokiu keliu, kuris yra vingiuotas ir su nuopuoliais dėl maištininko Planetos Princo ir nusikaltusio Materialiojo Sūnaus dvigubos tragedijos. Net Kristaus Mykolo savęs padovanojimas Urantijoje nedelsiant nepašalina žemiškųjų pasekmių, kilusių dėl šitų rimtų klaidų per ankstesnį pasaulio valdymą.

7. Atlygis už izoliaciją

50:7.1 (578.6) Iš pirmo žvilgsnio gali pasirodyti, kad Urantijai ir su ja susijusiems izoliuotiems pasauliams labai nepasisekė, kadangi jie nebeturi tokių geradariškų ir įtakojančių viršžmogiškųjų asmenybių, kaip Planetos Princas ir Materialusis Sūnus ir Dukra. Bet šitų sferų izoliacija jų rasėms suteikia unikalią galimybę tam, jog pasireikštų įtikėjimas ir tam, jog būtų vystoma tikėjimo kosminiu patikimumu ypatinga kokybė, kuri nepriklauso nuo matymo ar bet kokio kitokio materialaus apmąstymo. Gali pasirodyti, galiausiai, jog mirtingiesiems tvariniams, kurių gimtieji pasauliai yra karantino būsenoje dėl maišto, nepaprastai pasisekė. Mes pastebėjome, kad tokiems kylantiesiems labai anksti yra patikima daugybė ypatingų paskyrimų kosminėse užduotyse,

kur neabejojantis įtikėjimas ir didžiulis pasitikėjimas kitu sudaro esminį pagrindą jų įvykdymui.

50:7.2 (579.1) Jeruseme kylantieji iš šitų izoliuotų pasaulių užima savo atskirą gyvenamąjį sektorių ir yra žinomi *agondonterių* vardu, kuris reiškia evoliucinius valią turinčius tvarinius, kurie sugeba tikėti nematydami, atkakliai siekti, būdami izoliuoti, ir triumfuoti prieš neįveikiamus sunkumus net ir tada, kada būna atskirti vieni. Šitas *agondonterių* funkcinis sugrupavimas išlieka per visą kilimą vietinėje visatoje ir keliaujant per supervisatą; jis išnyksta, gyvenant Havonoje, ir tuoj pat vėl atsiranda, pasiekus Rojų, ir aiškiai išlieka Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuse. Tabamantija yra *agondonteris*, turintis užbaigtojo statusą, išlikęs po mirties iš vienos iš karantinuotų sferų, kuri buvo įsitraukusi į patį pirmąjį maištą, įvykusį laiko ir erdvės visatose.

50:7.3 (579.1) Per visą Rojaus karjerą, atlygis eina po pastangų, kaip pasekmė eina po priežasties. Tokie atlygiai individą išskiria iš vidutiniųjų, užtikrina tvarinio patyrimo skirtingumą, ir prisideda prie galutinių veiksmų visapusiškumo kolektyviniame užbaigtųjų organe.

50:7.4 (579.1) [Pateikta Antrinio Sūnaus Lanonandeko iš Rezervinio Korpuso.]

51 Dokumentas. Planetų Adomai

51:0.1 (580.1) PLANETOS Princo dieviškosios tvarkos metu, primityvusis žmogus pasiekia natūralaus evoliucinio išsivystymo ribą, ir šitoks biologinis pasiekimas duoda ženklą Sistemos Aukščiausiam Valdovui, jog į tokį pasaulį pasiųstų

sūnystės antrąją kategoriją, biologinius gerintojus. Šitie Sūnūs, nes jie būna po du—Materialusis Sūnus ir Dukra— planetoje paprastai yra žinomi kaip Adomas ir Ieva. Pirminis Satanijos Materialusis Sūnus yra Adomas, ir tie, kurie vyksta į sistemos pasaulius biologiniais gerintojais, visada turi savosios unikalios kategorijos šito pirmojo ir originaliojo Sūnaus vardą.

51:0.2 (580.2) Šitie Sūnūs yra Sūnaus Kūrėjo materiali dovana apgyvendintiems pasauliams. Kartu su Planetos Princu, jie pasilieka savojo paskyrimo planetoje per tokios sferos evoliucinį kursą. Tokia užduotis planetoje, turinčioje Planetos Prinčą, nėra labai pavojinga, bet įtikėjimą išdavusioje planetoje, sferoje be dvasinio valdovo ir netekusioje tarpplanetinio ryšio, tokia misija yra kupina didžiulio pavojaus.

51:0.3 (580.3) Nors negalite turėti vilties, jog žinosite viską apie šitų Sūnų darbą visuose Satanijos ir kitų sistemų pasauliuose, bet kiti dokumentai daug išsamiau paaiškina įdomios poros, Adomo ir Ievos, kurie atvyko iš Jerusemo biologinių gerintojų korpuso tam, kad pagerintų Urantijos rases, gyvenimą ir patyrimus. Nors idealūs planai pagerinti jūsų vietinės rases sužlugo, bet vis tik Adomo misija nebuvo veltui; Urantija turėjo neišmatuojamos naudos iš Adomo ir Ievos dovanos, ir tarp savo bičiulių, ir tarybose danguje jų darbas nėra laikomas visiška nesėkme.

1. Dievo Materialiųjų Sūnų kilmė ir prigimtis

51:1.1 (580.4) Materialieji arba lyties Sūnūs ir Dukros yra Sūnaus Kūrėjo palikuonys; Visatos Motina Dvasia nedalyvauja kuriant šitas būtybes, kurios turi tikslą būti fiziniais pagerintojais evoliuciniuose pasauliuose.

51:1.2 (580.5) Sūnystės materialioji kategorija nėra vienoda per visą vietinę visatą. Sūnus Kūrėjas kiekvienoje vietinėje sistemoje sukuria tikrai vieną šitų būtybių porą; šitos pirminės poros yra skirtingos prigimtimi, bet suderintos su savo atitinkamų sistemų gyvybės modeliu. Tai yra būtina sąlyga, kadangi priešingu atveju Adomų reprodukcinis potencialas neveiktų su bet kurios konkrečios sistemos pasaulių besivystančių mirtingųjų būtybių reprodukciniu potencialu. Tas Adomas ir ta Ieva, kurie atvyko į Urantiją, buvo kilę iš Satanijos Materialiųjų Sūnų pirminės poros.

51:1.3 (580.6) Materialieji Sūnūs skiriasi ūgiu nuo aštuonių iki dešimties pėdų, ir jų kūnai žėri violetinio atspalvio spinduliuojančios šviesos švytėjimu. Nors jų materialiuose kūnuose yra materialaus kraujo apytaka, bet jie taip pat yra pakraunami ir dieviškąja energija ir yra prisotinti dangiškosios šviesos. Šitie Materialieji Sūnūs (Adomai) ir Materialiosios Dukros (Ievos) yra lygūs vieni kitiems, skiriasi tik reprodukine prigimtimi ir kai kuriais cheminiais komponentais. Jie yra lygūs, bet skirtingi, vyriškosios ir moteriškosios lyties—todėl vienas kitą papildantys—ir yra sukurti tokie tam, jog tarnautų poromis beveik visose užduotyse.

51:1.4 (581.1) Materialieji Sūnūs turi dvigubą maitinimą; jie iš tikrųjų yra dualūs prigimtimi ir sandara, materializuotą energiją naudoja didele dalimi taip, kaip ją naudoja sferų fizinės būtybės, tuo tarpu jų nemirtingą egzistenciją iki galo palaiko tiesioginis ir automatinis tam tikrų sustiprinančių kosminių energijų priėmimas. Jeigu kartais jiems nepavyktų įvykdyti kokios nors paskirtos misijos arba net jeigu sąmoningai ir tyčia

maištautų, tuomet šitoji Sūnų kategorija yra izoliuojama, yra nutraukiamas ryšys su visatos šviesos ir gyvenimo šaltiniu. Po šito jie tampa iš esmės materialiomis būtybėmis, turinčiomis likimą pasirinkti materialios gyvybės kelią savosios užduoties pasaulyje, ir yra priverstos laukti visatos teisėjų nuosprendžio. Galiausiai tokių nesėkmę patyrusių ir neišmintingų Materialiųjų Sūnų ir Dukrų planetinę karjerą užbaigs materialinė mirtis.

51:1.5 (581.2) Pirminiai arba tiesiogiai sukurti Adomas ir Ieva yra nemirtingi dėl įgimto apdovanojimo lygiai taip, kaip ir visos kitos vietinės visatos sūnystės kategorijos, bet nemirtingumo potencialo sumažėjimas yra būdingas jų sūnums ir dukroms. Šitoji pirminė pora besąlygiško nemirtingumo negali perduoti savo sukurtiems sūnums ir dukroms. Jų palikuonių gyvybės tęstinumas priklauso nuo nepertraukiamo intelektualaus sinchroniškumo su Dvasios proto gravitacijos grandine. Nuo Satanijos sistemos pradžios dėl maišto ir pražangos buvo prarasta trylika Planetos Adomų ir 681.204 iš tų, kuriems buvo patikėtos žemesnės pareigos. Didžioji dalis šitų nuklydimų įvyko Liuciferio maišto metu.

51:1.6 (581.3) Gyvendami sistemų sostinėse kaip nuolatiniai piliečiai, Materialieji Sūnūs net ir tada, kada vykdo nusileidžiančias misijas evoliucinėse planetose, Minties Derintojų neturi, bet būtent šitos tarnystės dėka jie įgyja patirtinį potencialą Derintojo apsigyvenimui ir Rojaus kilimo karjerai. Šitos unikalios ir nuostabiai naudingos būtybės yra jungiamosios grandys tarp dvasinių ir fizinių pasaulių. Jos yra sutelktos sistemų būstinėse, kur reprodukuojasi ir toliau gyvena

kaip šios sferos materialūs piliečiai, ir iš kur yra pasiunčiamos į evoliucinius pasaulius.

51:1.7 (581.4) Ne taip, kaip kiti sukurti planetinės tarnystės Sūnūs, sūnystės materialioji kategorija nėra, dėl savo prigimties, nematoma materialiems tvariniams, tokiems, kaip Urantijos gyventojai. Šitie Dievo Sūnūs gali būti matomi, suprantami, ir gali, savo ruožtu, iš tikrųjų bendrauti su laiko tvariniais, gali net turėti su jais palikuonių, nors šitas biologinio pagerinimo vaidmuo paprastai tenka Planetų Adomų palikuonims.

51:1.8 (581.5) Jeruseme bet kurio Adomo ir Ievos ištikimi vaikai yra nemirtingi, bet Materialiojo Sūnaus ir Dukros palikuonys, sukurti po jų atvykimo į evoliucinę planetą tokio imuniteto nuo natūralios mirties neturi. Čia atsiranda pasikeitimas gyvybės perdavimo mechanizme, kada šitie Sūnūs yra iš naujo materializuojami reprodukcinei funkcijai evoliuciniame pasaulyje. Gyvybės Nešėjai Planetos Adomams ir Ievoms sąmoningai atima galią sukurti nemirštančius sūnus ir dukras. Jeigu jie nesuklumpa, tai Adomas ir Ieva, vykdydami planetinę misiją, gali gyventi be apribojimo, bet tarp tam tikrų ribų jų vaikai patiria mažėjančią gyvenimo trukmę su kiekviena vėlesniąja karta.

2. Planetų Adomų gabenimas

51:2.1 (582.1) Gavus žinią, jog dar vienas apgyvendintas pasaulis pasiekė fizinės evoliucijos viršūnę, Sistemos Aukščiausiasis Valdovas sistemos sostinėje sukviečia Materialiųjų Sūnų ir Dukrų korpusą; ir po tokio evoliucinio pasaulio poreikių aptarimo, iš savanorių grupės parenkami du—vyresniojo Materialiųjų Sūnų korpuso Adomas ir Ieva—tam, kad imtųsi

šios rizikingos užduoties, kad pasinertų į gilų miegą, parengiantį įserafimavimui ir transportavimui iš savo bendros tarnystės namų į naujų galimybių ir naujų pavojų naująją sferą.

51:2.2 (582.2) Adomai ir Ievos yra pusiau materialūs tvariniai ir, kaip tokie, nėra serafimo transportuojami. Sistemos sostinėje jie turi būti dematerializuoti prieš įserafimavimą dėl to, kad būtų nugabenti į paskyrimo pasaulį. Transportiniai serafimai Materialiuosiuose Sūnuose ir kituose pusiau materialiuose tvariniuose sugeba padaryti tokius pakeitimus tam, kad juos būtų galima įserafimuoti, ir tokiu būdu transportuoti erdve iš vieno pasaulio ar sistemos į kitą. Tokiam parengimui transportuoti prireikia maždaug trijų standartinių dienų, ir reikalingas Gyvybės Nešėjo bendradarbiavimas tam, kad toks dematerializuotas tvarinys būtų sugrąžintas į normalią egzistenciją, kada užbaigęs kelionę atvyksta serafinis transportas.

51:2.3 (582.3) Nors tam, kad Adomai būtų parengiami gabenimui iš Jerusemo į evoliucinius pasaulius, šitas dematerializavimo metodas egzistuoja, bet nėra ekvivalentiško metodo, kaip juos iš tokių pasaulių paimti, nebent visa planeta turi būti ištuštinta, šituo atveju nepaprastosios situacijos dematerializavimo metodas yra pritaikomas visiems gyventojams, kurie turi būti išgelbėti. Jeigu kartais tikrai grėstų kokia nors fizinė katastrofa besivystančių rasių planetiniam gyvenimui, tai Melkizedekai ir Gyvybės Nešėjai įdiegtų dematerializavimo metodą visiems išliekantiesiems, ir šitos būtybės serafiniu transportu būtų išgabentos į naują pasaulį, parengtą tam, kad savo egzistenciją toliau tęstų. Žmogiškosios rasės evoliucija, kartą pradėta erdvės pasaulyje, turi tęstis visiškai nepriklausomai nuo tos

planetos fizinio išlikimo, bet per evoliucinius amžius nėra suplanuota taip, jog Planetos Adomas ir Ieva tikrai paliktų savo pasirinktą pasaulį.

^{51:2.4 (582.4)} Atvykę į savo paskyrimo planetą, Materialusis Sūnus ir Dukra yra vėl materializuojami vadovaujant Gyvybės Nešėjui. Šitas visas procesas trunka nuo dešimties iki dvidešimt aštuonių dienų Urantijos laiku. Serafinio miego be sąmonės būseną tęsiasi per visą šitą atstatymo laiką. Kada fizinio organizmo surinkimas iš naujo yra užbaigtas, tada šitie Materialieji Sūnūs ir Dukros savo naujuose namuose ir savo naujuose pasauliuose būna iš esmės lygiai tokie patys, kokie jie buvo iki dematerializavimo proceso Jeruseme.

3. Adominės misijos

^{51:3.1 (582.5)} Apgyvendintuose pasauliuose Materialieji Sūnūs ir Dukros stato savo pačių sodo namus, greitai jiems ima padėti jų pačių vaikai. Paprastai vieta sodui būna parinkta Planetos Princo, o jo materialusis personalas atlieka didelę dalį parengiamųjų darbų padedant vietinių rasių daugeliui aukštesniųjų tipų.

^{51:3.2 (583.1)} Šitie Edeno Sodai taip yra vadinami Edentijos, žvaigždyno sostinės, garbei, ir dėl to, kad jie yra modeliuojami pagal Pačių Aukštųjų Tėvų būstinės pasaulio botaninį grožį. Tokie sodo namai paprastai yra išdėstomi nuošalioje vietoje ir beveik tropinėje zonoje. Jie yra nuostabūs kūriniai vidutiniame pasaulyje. Jūs negalite nieko spręsti apie šituos gražius kultūros centrus iš fragmentiško paaiškinimo apie tokios užduoties nepavykusį vystymąsi Urantijoje.

51:3.3 (583.2) Planetos Adomas ir Ieva, potencialiai, yra visiška fizinio maloningumo dovana mirtingųjų rasėms. Tokios atgabentos poros pagrindinis darbas yra dauginti ir gerinti laiko vaikus. Bet bendro dauginimosi tarp sodo žmonių ir to pasaulio žmonių nebūna tuoj pat; Adomas ir Ieva lieka biologiškai atskirti nuo evoliucinių mirtingųjų per daugelį kartų, tuo metu, kada jie kuria savo pačių kategorijos stiprią rasę. Tokia yra violetinės rasės kilmė apgyvendintuose pasauliuose.

51:3.4 (583.3) Planus dėl rasės pagerinimo parengia Planetos Princas ir jo personalas, ir juos įgyvendina Adomas ir Ieva. Ir būtent čia jūsų Materialusis Sūnus ir jo partnerė atsidūrė labai nepalankioje padėtyje, kada jie atvyko į Urantiją. Kaligastija pasiūlė gudrų ir veiksmingą pasipriešinimą Adominei misijai; ir nepaisant to, jog Urantijos administratoriai Melkizedekai buvo deramai įspėję tiek Adomą, tiek Ievą apie planetinius pavojus, kurie yra neatskiriami nuo maištaujančio Planetos Princo buvimo, šitas vienas iš pagrindinių maištininkų, gudraus apgaulingo plano būdu, Edeninę porą apgavo ir įviliojo į spąstus, kad šie savo pasižadėjimą dėl globos kaip jūsų pasaulio matomi valdovai sulaužytų. Išdavikui Planetos Princui iš tikrųjų pavyko sukompromituoti jūsų Adomą ir Ievą, bet jam nepasisekė jų įtraukti į Liuciferio maištą.

51:3.5 (583.4) Penktoji angelų kategorija, planetiniai pagalbininkai, yra priskiriami prie Adominės misijos, visada lydi Planetų Adomus jiems vykstant į pasaulius. Pirminio paskyrimo korpusą paprastai sudaro vienas šimtas tūkstančių. Kada Urantijos Adomo ir Ievos darbas buvo pradėtas prieš laiką, kada jie atsitraukė nuo nustatyto plano, tada būtent vienas iš serafinių Sodo Balsų jiems griežtai prieštaravo dėl jų smerktino

elgesio. Ir jūsų pasakojimas apie šitą atsitikimą gerai iliustruoja tą būdą, kaip jūsų planetiniai pasakojimai turėjo polinkį viską, kas yra viršgamtiška, priskirti Viešpačiui Dievui. Dėl šito, urantai dažnai susipainiodavo dėl Visuotinio Tėvo prigimties, nes jo visų partnerių ir pavaldinių žodžiai ir veiksmai būdavo taip apskritai priskiriami jam. Adomo ir Ievos atveju, Sodo angelas buvo ne kas kitas, kaip planetinių padėjėjų vadovas, budėjęs tuo metu. Šitas serafimas, Solonija, paskelbė apie dieviškojo plano nesėkmę ir pareikalavo, jog į Urantiją sugrįžtų administratoriai Melkizedekai.

51:3.6 (583.5) Antriniai tarpiniai tvariniai yra neatskiriami nuo Adominių misijų. Kaip ir Planetos Princo materialusis personalas, taip ir Materialiųjų Sūnų ir Dukrų palikuonys yra dviejų kategorijų: jų fiziniai vaikai ir tarpinių tvarinių antrinė kategorija. Šitie materialūs, bet paprastai nematomi planetiniai tarnai daug prisideda prie civilizacijos vystymo ir net prie to, jog pajungtų nepaklusnias mažumas, kurios gali stengtis sunaikinti visuomeninį vystymąsi ir dvasinę pažangą.

51:3.7 (583.6) Antrinių tarpinių būtybių nereikėtų painioti su pirmine kategorija, kurios yra beveik nuo Planetos Princo atvykimo laikų. Urantijoje didžioji dalis šitų ankstesniųjų tarpinių tvarinių sukilo ir parėmė maište Kaligastiją. Ir, nuo Pentakosto dienos, yra internuoti. Daugelis iš Adominės grupės narių, kurie neišliko ištikimi planetinei administracijai, taip pat yra internuoti.

51:3.8 (584.1) Pentakosto dieną ištikimi pirminiai ir antriniai tarpiniai tvariniai sukūrė savanorišką sąjungą, ir nuo tada visą laiką pasaulio reikaluose veikia kaip vienas vienetas. Jie

tarnauja vadovaujami ištikimų tarpinių būtybių, kurios yra renkamos pakaitomis iš abiejų grupių.

51:3.9 (584.2) Jūsų pasaulį yra aplankę sūnystės keturios kategorijos: Kaligastija, Planetos Princas; Dievo Materialieji Sūnūs Adomas ir Ieva; Makiventa Melkizedekas, “išminčius iš Salemo” Abraomo dienomis; Kristus Mykolas, kuris atvyko kaip save padovanojantis Rojaus Sūnus. Kaip būtų buvę daug veiksmingiau ir gražiau, jeigu Mykolą, Nebadono visatos aukščiausiąjį valdovą, jūsų pasaulyje būtų pasveikinęs ištikimas ir sumanus Planetos Princas ir atsidavęs ir kupinas sėkmės Materialusis Sūnus, kurių kiekvienas galėjo tiek daug padaryti, kad save padovanojančio Sūnaus misija ir gyvenimo darbas būtų dar vertingesnis! Bet nevisiems pasauliams yra taip nepasisekę, kaip Urantijai, taip pat ir Planetų Adomų misija nevisada buvo tokia sunki ir tokia pavojinga. Kada jie veikia sėkmingai, tada jie prisideda prie didžios tautos vystymo, ir toliau lieka matomi planetos reikalų vadovai net ir toli įžengus į tą amžių, kada toks pasaulis yra įsitvirtinęs šviesoje ir gyvenime.

4. Šešios evoliucinės rasės

51:4.1 (584.3) Per apgyvendintų pasaulių ankstyvuosius amžius viešpataujanti rasė yra raudonasis žmogus, kuris paprastai būna pirmasis, pasiekęs žmogiškojo išsivystymo lygius. Tačiau, nors raudonasis žmogus ir yra planetų vyresnioji rasė, vis tik po jos einančios spalvotosios tautos mirtingojo pasirodymo amžiuje ima atsirasti labai anksti.

51:4.2 (584.4) Ankstyvosios rasės yra tam tikra prasme pranašesnės už vėlesnes; raudonasis žmogus daug aukščiau stovi už

indigo—juodąją—rasę. Gyvybės Nešėjai perduoda gyvųjų energijų visą padovanojimą pirminei arba raudonajai rasei, o kiekvienas atskiros mirtingųjų grupės vėlesnis evoliucinis pasireiškimas išreiškia variaciją pirminio apdovanojimo sąskaita. Net ir mirtingojo ūgis turi tendenciją mažėti nuo raudonojo žmogaus link indigo rasės, nors Urantijoje netikėti gigantizmo paveldėti bruožai pasirodė tarp žaliųjų ir oranžinių žmonių.

51:4.3 (584.5) Tuose pasauliuose, kurie turi visas šešias evoliucines rases, aukštesnės rasės yra pirmoji, trečioji, ir penktoji—raudonoji, geltonoji, ir mėlynoji. Evoliucinės rasės tokiu būdu pakaitomis svyruoja savo sugebėjimu intelektualiam augimui ir dvasiniam vystymuisi, antroji, ketvirtoji, ir šeštoji rasės yra kažkiek mažiau apdovanotos. Šitos antrinės rasės yra tokios tautos, kurių kai kuriuose pasauliuose trūksta; jos yra būtent tos rasės, kurios buvo išnaikintos daugelyje kitų pasaulių. Tai yra nelaimė Urantijai, kad jūs tokia didele dalimi praradote aukštesniusius mėlynuosius žmones, išskyrus tai, kiek jie yra išlikę jūsų susiliejusioje “baltojoje rasėje.” Jūsų oranžinių ir žaliųjų palikuonių praradimas nekelia tokio didžiulio susirūpinimo.

51:4.4 (584.6) Šešių—arba trijų—spalvotųjų rasių evoliucija, nors atrodo, jog pablogina raudonojo žmogaus pirminius sugebėjimus, bet užtikrina tam tikras labai pageidautinas variacijas mirtingųjų tipams ir suteikia kitokiu atveju nepasiekiamą įvairių žmogiškųjų potencialų išraišką. Žmonijos pažangai šitos modifikacijos yra naudingos kaip visuma, su sąlyga, kad vėliau jas pagerins atgabenta Adominė arba violetinė rasė. Urantijoje šitas įprastas susivienijimo planas

nebuvo plačiai įgyvendintas, ir dėl šito rasių evoliucijos plano žlugimo jums neįmanoma daug ko suprasti apie šitų tautų statusą vidutinėje apgyvendintoje planetoje stebint šitų ankstyvųjų rasių liekanas savajame pasaulyje.

51:4.5 (585.1) Ankstyvosiomis rasių vystymosi dienomis raudonasis, geltonasis, ir mėlynasis žmogus turi nežymų polinkį susimaišyti; tokią pačią tendenciją susimaišyti turi ir oranžinė, žalioji, ir indigo rasės.

51:4.6 (585.2) Labiau atsilikusius žmones daugiau išsivysčiusios rasės paprastai panaudoja kaip darbininkus. Tai paaiškina vergovės atsiradimą planetose ankstyvųjų amžių laikotarpiu. Paprastai oranžinius žmones pajungia raudonieji, ir pažemina juos iki tarnų lygio—kartais išnaikina. Geltonieji ir raudonieji dažnai susibroliauja, bet nevisada. Geltonoji rasė paprastai pavergia žaliąją, tuo tarpu mėlynoji rasė pajungia indigo rasę. Šitos primityviųjų žmonių rasės apie savo atsilikusių bičiulių paslaugų panaudojimą priverstiniam darbe susimąsto ne daugiau, kaip urantai susimąstytų pirkdami ir parduodami arklius ir galvijas.

51:4.7 (585.3) Daugumoje normalių pasaulių nesavanoriškas darbas netrunka ilgiau, kaip iki Planetos Princo dieviškosios tvarkos pabaigos, nors protiškai nesveiki ir visuomeninės tvarkos pažeidėjai vis dar dažnai būna verčiami atlikti nesavanorišką darbą. Bet visose normaliose sferose šita primityvios vergovės rūšis yra panaikinama tuoj po atgabentos violetinės arba Adominės rasės pasirodymo.

51:4.8 (585.4) Šitos šešios evoliucinės rasės turi lemtį, kad būtų sumaišytos ir išaukštintos, susiliedamos su Adominių gerintojų

palikuonimis. Bet iki to momento, kada šitos tautos susimaišo, menkesni ir netinkami atstovai didele dalimi būna išnaikinti. Planetos Princas ir Materialusis Sūnus, drauge su kitais deramais planetinės valdžios atstovais, nustato reprodukuojančių palikuonių tinkamumą. Urantijoje tokią radikalią programą įgyvendinti yra sunku dėl to, kad nėra kompetentingų teisėjų, kurie nustatytų jūsų pasaulio rasių individų biologinį tinkamumą arba netinkamumą. Nepaisant šitos kliūties, atrodo, kad jums reikia sugebėti susitarti dėl savo aiškiai netinkamų, defektyvių, degeneruotų, ir antvisuomeninių rūšių biologinio izoliavimo.

5. Rasinis susilieėjimas — Adominio kraujo padovanojimas

^{51:5.1 (585.5)} Kada Planetos Adomas ir Ieva atvyksta į apgyvendintą pasaulį, tada iš savo vyresnybės jie jau būna gavę išsamų mokymą apie tai, koks yra geriausias būdas pagerinti protingų būtybių egzistuojančias rases. Plano įgyvendinimas nėra vienodas; daug vietos yra palikta tarnaujančiosios poros apsisprendimui, ir klaidos nėra retos, ypač sujauktuose, maištinguose pasauliuose, tokiuose, kaip Urantija.

^{51:5.2 (585.6)} Paprastai violetinės tautos su planetos vietiniais gyventojais pradeda susilieti tada, kada jų pačių grupė turi daugiau negu vieną milijoną narių. Bet tuo metu Planetos Princo personalas skelbia, jog Dievų vaikai nužengė žemyn, kaip taip ir buvo, kad taptų viena su žmonių rasėmis; ir žmonės nekantriai laukia tos dienos, kada bus paskelbta, jog tie, kurie buvo patvirtinti kaip priklausantys aukštesnės rasės giminei, gali vykti į Edeno Sodą ir ten Adomo sūnų ir dukrų būti

pasirinkti kaip žmonijos naujosios ir sumaišytos kategorijos evoliuciniai tėvai ir motinos.

51:5.3 (585.7) Normaliuose pasauliuose Planetos Adomas ir Ieva niekada neturi lytinių ryšių su evoliucinėmis rasėmis. Šitas biologinio gerinimo darbas yra Adominių palikuonių funkcija. Bet šitie Adomantai neišvyksta pas rases; princo personalas į Edeno Sodą atgabena labiau išsivysčiusius vyrus ir moteris savanoriškam susiporavimui su Adominiais palikuonimis. Ir daugumoje pasaulių yra laikoma aukščiausia garbe būti parinktam kandidatui į poravimąsi su sodo sūnumis ir dukromis.

51:5.4 (586.1) Pirmą kartą rasių karai ir kitokios genčių kovos sumažėja, tuo tarpu pasaulio rasės vis labiau stengiasi patenkinti reikalavimus tuo požiūriu, jog būtų pripažintos ir priimtose į sodą. Geriausiu atveju, jūs galite turėti tik labai menką supratimą apie tai, kaip normalioje planetoje šita rungtyniavimo kova užima visų veiklų centrą. Šitas visas rasės pagerinimo planas Urantijoje buvo labai anksti sužlugdytas.

51:5.5 (586.2) Violetinė rasė yra monogaminė tauta, ir kiekvienas evoliucinis vyras ar moteris, kada susijungia su Adominiais sūnumis ir dukromis, pasižada neturėti kitų lytinio bendravimo partnerių, ir savo vaikus mokyti, kad jie turėtų tik vieną partnerį. Kiekvienos tokios sąjungos vaikai yra išmokomi ir išlavinami Planetos Princo mokyklose, ir tuomet jiems yra leidžiama vykti į savo evoliucinio tėvo ar motinos rasę, tenai tuoktis su labiau išsivysčiusių mirtingųjų atrinktomis grupėmis.

51:5.6 (586.3) Kada šita Materialiųjų Sūnų giminė yra pridedama prie besivystančių pasaulių, tada yra pradedama nauja ir

didingesnė evoliucinės pažangos era. Po to, kada yra išliejami atgabenti sugebėjimai ir virševoliuciniai paveldimi bruožai, tada tuoj pat vienas po kito prasideda spartūs pažangos pasiekimai vystantis civilizacijai ir rasėms; per vieną šimtą tūkstančių metų padaroma didesnė pažanga negu per ankstesnės kovos vieną milijoną metų. Jūsų pasaulyje, net ir nepasisėkus įgyvendinti iš anksto nustatytų planų, buvo padaryta didžiulė pažanga nuo tų laikų, kada Adomo gyvybės plazma buvo padovanota jūsų tautoms.

51:5.7 (586.4) Tuo tarpu, kai planetinio Edeno Sodo tiesioginės giminytės vaikai gali save padovanoti evoliucinių rasių labiau išsivysčiusiems nariams ir šituo pagerinti žmonijos biologinį lygį, tai labiau išsivysčiusių Urantijos rasių palikuonims nebus naudinga poruotis su žemesnėmis rasėmis; tokia neišmintinga kryptis sukeltų pavojų jūsų pasaulio visai civilizacijai. Nepasisėkus pasiekti rasių suderinimo Adominio metodo dėka, dabar jūs privalote savo planetoje spręsti rasių pagerinimo problemą kitokiais ir didele dalimi žmogiškaisiais prisitaikymo ir kontrolės metodais.

6. Edeninis režimas

51:6.1 (586.5) Daugumoje apgyvendintų pasaulių Edeno Sodai lieka nuostabiais kultūros centrais, ir per amžių amžius toliau veikia kaip planetinio vadovavimo ir praktinio reikalų tvarkymo visuomeniniai modeliai. Net ir ankstyvaisiais laikais, kada violetiniai žmonės yra santykinai atskirti, jų mokyklos priima tinkamus kandidatus iš pasaulio rasių, tuo tarpu sodo industrinis vystymasis atveria naujus kanalus komerciniams santykiams. Tokiu būdu iš tikrųjų Adomai ir Ievos ir jų palikuonys prisideda prie savo pasaulių kultūros staigaus

išsivystymo ir evoliucinių rasių greito pagerinimo. Ir visus šituos ryšius padidina ir įtvirtina evoliucinių rasių ir Adomo sūnų susivienijimas, kas nedelsiant pakelia biologinį statusą, pagreitina intelektualų potencialą, ir padidina dvasinį imlumą.

51:6.2 (586.6) Normaliuose pasauliuose violetinės rasės sodo būstinė tampa pasaulio kultūros antruoju centru, ir, kartu su Planetos Princo būstinės miestu, nustato civilizacijos vystymosi spartą. Per amžius Planetos Princo miesto būstinės mokyklos ir Adomo ir Ievos sodo mokyklos yra šiuolaikinės. Paprastai jos būna nelabai toli viena nuo kitos, ir jos dirba kartu, harmoningai bendradarbiaudamos.

51:6.3 (587.1) Pagalvokite, ką reikštų jūsų pasauliui, jeigu kur nors Levante būtų pasaulinis civilizacijos centras, didis planetinės kultūros universitetas, kuris būtų be pertraukos veikęs 37.000 metų. Ir vėl, stabtelkite ir pamastykite, kaip net ir tokio seno centro moralinis autoritetas būtų sustiprintas, jeigu nelabai toli būtų dar kita ir senesnė dangiškojo tarnavimo būstinė, kurios tradicijos panaudotų integruoto evoliucinio poveikio per 500.000 metų sukauptą jėgą. Būtent paprotys galiausiai ir paskleidžia Edeno idealus visam pasauliui.

51:6.4 (587.2) Planetos Princo mokyklos pirmiausia rūpinasi filosofija, religija, morale, ir aukščiausiais intelektualiais ir meniniais pasiekimais. Adomo ir Ievos sodo mokyklos paprastai yra pasišventusios praktiniam menui, fundamentaliam intelektualiam mokymui, visuomeninei kultūrai, ekonominiam vystymuisi, prekybiniam ryšiams, fiziniam pasirengimui, ir pilietiniam valdymui. Galiausiai šitie pasauliniai centrai susivienija, bet šitas realus susijungimas kartais neįvyksta iki pirmojo Sūnaus Arbitro atvykimo laikų.

51:6.5 (587.3) Planetos Adomo ir Ievos tebesitęsianti egzistencija, kartu su violetinės rasės tiesioginės giminės branduoliu, Edeninei kultūrai perduoda tą augimo stabilumą, kurio dėka ji veikia tokio pasaulio civilizaciją su tradicijos priverčiančia jėga. Šitų nemirtingų Materialiųjų Sūnų ir Dukrų asmenyje mes susiduriame su paskutine ir nepakeičiama grandimi, kuri jungia Dievą su žmogumi, sujungia beveik begalinę bedugnę tarp amžinojo Kūrėjo ir žemiausiųjų laiko ribinių asmenybių. Tai yra aukštos kilmės būtybė, kuri yra fizinis, materialus, net turintis lytį tvarinys, kaip ir Urantijos mirtingieji, toks tvarinys, kuris gali matyti ir suprasti nematomą Planetos Prinčą ir jį aiškinti šios sferos mirtingiesiems tvariniams, nes Materialieji Sūnūs ir Dukros gali matyti visas dvasinių būtybių žemesnes kategorijas; jie mato Planetos Prinčą ir jo visą personalą, matomą ir nematomą.

51:6.6 (587.4) Einant amžiams, dėl savo palikuonių susivienijimo su žmonių rasėmis, šitą patį Materialųjį Sūnų ir Dukrą pradedama laikyti bendrais žmonijos protėviais, dabar susimaišiusių evoliucinių rasių palikuonių bendrais tėvais. Numatyta, jog mirtingieji, kurie savo gyvenimą pradeda apgyvendintame pasaulyje, įgauna tokį patyrimą, kad suvoktų septynis tėvus:

51:6.7 (587.5) 1. Biologinį tėvą—tėvą materialame kūne.

51:6.8 (587.6) 2. Valdos tėvą—Planetos Adomą.

51:6.9 (587.7) 3. Sferų tėvą—Sistemos Aukščiausiąjį Valdovą.

51:6.10 (587.8) 4. Patį Aukštąjį Tėvą—Žvaigždyno Tėvą.

51:6.11 (587.9) 5. Visatos Tėvą—Sūnų Kūrėją ir vietinių kūrinių aukščiausiąjį valdovą.

51:6.12 (587.10) 6. Virš- Tėvus—Dienų Senuosius, kurie valdo supervisatą.

51:6.13 (587.11) 7. Dvasios arba Havonos Tėvą—Visuotinį Tėvą, kuris gyvena Rojuje ir savo dvasią padovanoja tam, kad gyventų ir dirbtų visatų visatoje gyvenančių žemųjų tvarinių prote.

7. Suvienytas administravimas

51:7.1 (587.12) Kartas nuo karto į apgyvendintus pasaulius atvyksta Rojaus Sūnūs Avonalai atlikti juridinių veiksmų, bet pirmasis Avonalas, kuris turi atvykti su arbitrine misija, pradeda evoliucinio laiko ir erdvės pasaulio ketvirtąją dieviškąją tvarką. Kai kuriose planetose, kur šitą Sūnų Arbitrą priima visuotinai, jis pasilieka vienam amžiui; ir tokiu būdu planeta klesti valdant drauge trims Sūnums: Planetos Princui, Materialiajam Sūnui, ir Sūnui Arbitrui, pastarieji du yra matomi visiems valdos gyventojams.

51:7.2 (588.1) Prieš tai, kada pirmasis Sūnus Arbitras užbaigia savo misiją, normaliame evoliuciniame pasaulyje, būna įgyvendinta Planetos Princo ir Materialiojo Sūnaus švietimo ir administracinio darbo sąjunga. Šitas planetos dvigubos priežiūros suvienijimas sukuria naują ir veiksmingą pasaulio administravimo tvarką. Išvykus Sūnui Arbitrui Planetos Adomas imasi išorinio vadovavimo sferai. Materialusis Sūnus ir Dukra tokiu būdu veikia kartu kaip planetos administratoriai tol, kol pasaulis pasiekia šviesos ir gyvenimo erą; po šito

Planetos Princas yra pakeliamas į Planetos Aukščiausiojo Valdovo rangą. Per šitą išsivysčiusios evoliucijos amžių Adomas ir Ieva tampa tuo, ką būtų galima pavadinti pašlovintų valdų bendrais ministrais pirmininkais.

51:7.3 (588.2) Kai tik besivystančio pasaulio naujoji ir bendroji sostinė gerai įsitvirtina, ir lygiai taip greitai, kaip greitai gali būti deramai išmokyti kompetentingi žemesnieji administratoriai, tada yra įkuriamos vietinės sostinės tolimuosiuose žemės kraštuose ir įvairiose tautose. Iki to meto, kai atvyksta kitas dieviškosios tvarkos Sūnus, šitokių žemesniųjų centrų būna organizuota nuo penkiasdešimties iki šimto.

51:7.4 (588.3) Planetos Princas ir jo personalas toliau padeda vystyti dvasinę ir filosofinę valdų veiklą. Adomas ir Ieva ypatingą dėmesį skiria fiziniam, moksliniam, ir ekonominiam valdų statusui. Abi grupės savo energiją vienodai pašvenčia menų, visuomeninių santykių, ir intelektualių pasiekimų skatinimui.

51:7.5 (588.4) Iki to laiko, kada prasideda pasaulio reikalų penktoji dieviškoji tvarka, būna pasiektas nuostabus planetinės veiklos administravimas. Mirtingųjų egzistencija tokioje gerai valdomoje sferoje iš tiesų yra skatinanti ir naudinga. Ir jeigu tik urantai galėtų stebėti gyvenimą tokioje planetoje, tai jie nedelsiant pamatytų vertę tokių dalykų, kuriuos jų pasaulis prarado, apkabinęs blogį ir įsitraukęs į maištą.

51:7.6 (588.5) [Pateikta Antrinio Lanonandeko iš Rezervinio Korpuso.]

52 Dokumentas. Planetinės mirtingųjų epochos

52:0.1 (589.1) NUO gyvybės pradžios evoliucinėje planetoje iki jos galutinio suklestėjimo meto šviesos ir gyvenimo epochoje, pasaulio veiklos arenoje pasirodo bent jau septynios žmogiškojo gyvenimo epochos. Šituos vienas po kito einančius amžius nulemia dieviškųjų Sūnų planetinės misijos; ir vidutiniame apgyvendintame pasaulyje šitos epochos atsiranda tokia tvarka:

52:0.2 (589.2) 1. Žmogus iki Planetos Princo.

52:0.3 (589.3) 2. Žmogus, atvykus Planetos Princui.

52:0.4 (589.4) 3. Žmogus, atvykus Adomui.

52:0.5 (589.5) 4. Žmogus, atvykus Sūnui Arbitrui.

52:0.6 (589.6) 5. Žmogus, atvykus save padovanojančiam Sūnui.

52:0.7 (589.7) 6. Žmogus, atvykus Sūnui Mokytojui.

52:0.8 (589.8) 7. Šviesos ir gyvenimo Era.

52:0.9 (589.9) Erdvės pasauliai, kada tik jie yra fiziškai tinkami gyvybei, tada yra įtraukiami į Gyvybės Nešėjų registrus, ir deramu laiku šitie Sūnūs būna pasiunčiami į tokias planetas turint tikslą pradėti gyvybę. Ištisas laikotarpis nuo gyvybės pradėjimo iki žmogaus pasirodymo yra vadinamas ikižmogiškąja era ir būna prieš tas viena po kitos einančias mirtingojo epochas, kurios yra aptariamose šituose pasakojimuose.

1. Primityvusis žmogus

52:1.1 (589.3) Nuo to laiko, kada žmogus iškyla iš gyvulinio lygio—kada jis sugeba pasirinkti Kūrėjo garbinimą—iki Planetos Princo atvykimo, mirtingieji valiniai tvariniai yra vadinami *primityviaisiais žmonėmis*. Primityviųjų žmonių yra šešios pagrindinės rūšys arba rasės, ir šitos ankstyvosios tautos atsiranda viena po kitos iš eilės pagal spalvų spektro tvarką, pradedant raudonąja. Toji laiko trukmė, kurios prireikia šitoje ankstyvosios gyvybės evoliucijoje, skirtinguose pasauliuose labai smarkiai skiriasi, svyruoja nuo vieno šimto penkiasdešimties tūkstančių metų iki daugiau negu vieno milijono metų Urantijos laiku.

52:1.2 (589.4) Evoliucinės spalvotosios rasės—raudonoji, oranžinė, geltonoji, žalioji, mėlynoji, ir indigo—ima atsirasti maždaug tuo metu, kada primityvusis žmogus pradeda vystyti paprastą kalbą ir ima panaudoti kūrybinę vaizduotę. Iki šito laiko žmogus būna gerai įpratęs stovėti stačiomis.

52:1.3 (589.5) Primityvieji žmonės yra galingi medžiotojai ir aršūs kovotojai. Šito amžiaus dėsnius yra fizinis stipriausiojo išlikimas; valdymas šitais laikais yra vien tiktai gentinis. Ankstyvųjų rasinių kovų metu daugelyje pasaulių kai kurios evoliucinės rasės yra išnaikinamos, kaip tai atsitiko Urantijoje. Tos, kurios išlieka, paprastai vėliau susimaišo su vėliau atgabenta violetine rase, Adominėmis tautomis.

52:1.4 (589.6) Vėlesniosios civilizacijos šviesoje, šita primityviojo žmogaus era yra ilgas, tamsus, ir kruvinas skyrius. Džiunglių etika ir pirmykščių miškų moralė nesiderina su vėliau apreikštos religijos ir aukštesnio dvasinio išsivystymo dieviškosios tvarkos standartais. Normaliuose ir neeksperimentiniuose pasauliuose šita epocha labai skiriasi

nuo ilgų ir ypatingai brutalių kovų, kurios buvo būdingos šitam amžiui Urantijoje. Kada jūs būsite užbaigę savo patyrimą pirmajame pasaulyje, tada pradėsite suprasti, kodėl evoliuciniuose pasauliuose vyksta šita ilga ir skausminga kova, ir kada jūs eisite pirmyn Rojaus keliu, tada daugiau suprasite šitų akivaizdžiai keistų veiksmų išmintį. Bet nepaisant žmogiškojo atsiradimo ankstyvųjų amžių visų pakilimų ir nuopolių, primityviojo žmogaus veikla išreiškia nuostabų, net didvyrišką, skyrių laiko ir erdvės evoliucinio pasaulio analuose.

52:1.5 (590.1) Ankstyvasis evoliucinis žmogus nėra spalvingas tvarinys. Apskritai, šitie primityvūs mirtingieji gyvena urvuose ar ant uolų. Jie taip pat stato primityvias pašiūres dideliuose medžiuose. Iki to meto, kada jie įgyja aukštą intelekto kategoriją, planetos kartais būna užtvindytos didesnių rūšių gyvūnais. Bet šitoje eroje mirtingieji anksti išmoksta įkurti ir puoselėti ugnį, o augant kūrybinei vaizduotei ir gerėjant įrankiams, besivystantis žmogus greitai užkariauja didesnius ir nerangesnius gyvūnus. Ankstyvosios rasės taip pat labai plačiai panaudoja didesnius skraidančius gyvūnus. Šitie milžiniški paukščiai nenutūpdami gali nešti vieną arba du vidutinio dydžio vyrus, nuskrisdami daugiau negu penkių šimtų mylių nuotolį. Kai kuriose planetose šitie paukščiai yra labai naudingi, kadangi jie turi aukštą intelekto kategoriją, dažnai sugebėdami pasakyti daug žodžių sferų kalbomis. Šitie paukščiai yra labai protingi, labai paklusnūs, ir neįtikėtinai meilūs. Tokie keleiviniai paukščiai jau seniai yra išnykę Urantijoje, bet jūsų ankstyvieji protėviai jų paslaugomis naudojosi.

52:1.6 (590.2) Žmogaus etinio mąstymo, moralios valios, įgavimas paprastai sutampa su ankstyvosios kalbos atsiradimu. Pasiekus žmogiškąjį lygį, atsiradus mirtingojo valiai, šitos būtybės gali laikinam apsigyvenimui savo viduje priimti dieviškuosius Derintojus, ir po mirties didelė jų dalis tinkamu laiku yra parenkama kaip išlikusieji ir archangelo patvirtinama vėlesniajam prisikėlimui ir susiliejimui su Dvasia. Archangelai visada lydi Planetų Princus, ir dieviškosios tvarkos paskelbimas šiai sferai būna tuo pačiu metu, kada atvyksta princas.

52:1.7 (590.3) Visi mirtingieji, kurių viduje gyvena Minties Derintojai, yra potencialūs garbintojai; jie yra “nušviesti tikrosios šviesos,” ir turi sugebėjimą siekti abipusio ryšio su dieviškumu. Nežiūrint šito, primityviojo žmogaus ankstyvoji arba biologinė religija didele dalimi yra nuolatinis gyvulinės baimės buvimas, o taip pat ir baimingas garbinimas to, kas yra nesuprantama, ir gentiniai prietariai. Prietarų išlikimas Urantijos rasėse vargu ar yra komplimentas jūsų evoliuciniam vystymuisi, taip pat jis nesiderina ir su jūsų šiaip jau puikiais materialios pažangos laimėjimais. Bet šita ankstyvoji baimės religija atlieka labai reikšmingą vaidmenį pažabojant šitų primityvių tvarinių aršų būdą. Ji yra civilizacijos pirmtakas ir dirva, kurioje vėliau bus sėjamos Planetos Princo ir jo personalo apreiškiamos religijos sėklos.

52:1.8 (590.4) Nuo to laiko, kada žmogus įgauna vertikalią stovėseną, per vieno šimto tūkstančių metų laikotarpį, paprastai atvyksta Planetos Princas, kurį pasiunčia Sistemos Aukščiausiasis Valdovas, gavęs iš Gyvybės Nešėjų pranešimą, jog valia veikia, nors šitokiu būdu yra išsivystę palyginti labai

nedaug individų. Primityvieji mirtingieji paprastai pasveikina Planetos Prinčą ir jo matomą personalą; iš esmės, dažnai jie žiūri į juos su baiminga pagarba ir nuolankumu, beveik garbindami, jeigu nuo šito nebūtų sulaikomi.

2. Žmogus, atvykus Planetos Princui

52:2.1 (591.1) Atvykus Planetos Princui prasideda nauja dieviškoji tvarka. Žemėje atsiranda valdymas ir pasiekama išsivysčiusi gentinė epocha. Per šito režimo keletą tūkstančių metų yra pasiekiami didžiuliai visuomeniniai laimėjimai. Normaliomis sąlygomis per šitą amžių mirtingieji pasiekia aukštą civilizacijos lygį. Jie barbariškai nekariauja taip ilgai, kaip kariavo Urantijos rasės. Bet apgyvendintame pasaulyje maištas gyvenimą taip pakeičia, kad jūs tegalite turėti menką supratimą arba iš viso neturėti jokio suvokimo apie tokį režimą normalioje planetoje.

52:2.2 (591.2) Šitos dieviškosios tvarkos vidutinė trukmė yra apie penkis šimtus tūkstančių metų, vienur ilgiau, kitur trumpiau. Per šitą erą planeta yra įjungiamą į sistemos grandines, o jos administracijai yra paskiriama visa kvota serafinių ir kitų dangiškųjų pagalbininkų. Atvyksta vis didesnis skaičius Minties Derintojų, o mirtingųjų priežiūros režimą sustiprina serafiniai sargai.

52:2.3 (591.3) Kada į primityvų pasaulį atvyksta Planetos Princas, tada vyrauja susiformavusi baimės ir nemokšiško religija. Princas ir jo personalas pateikia pirmuosius apreiškimus apie aukštesniąją tiesą ir visatos organizaciją. Šitie pirmieji apreikštos religijos perteikimai yra labai paprasti, ir iš esmės jie būna susiję su vietinės sistemos reikalais. Tol, kol atvyksta

Planetos Princas, religija yra vien tik evoliucinis procesas. Vėliau, religija vystosi palaipsnio apreiškimo dėka, o taip pat ir evoliucinio augimo dėka. Kiekviena dieviškoji tvarka, kiekviena mirtingojo epocha gauna dvasinės tiesos ir religinės etikos išplėstą pateikimą. Pasaulio gyventojų religinio imlumo sugebėjimų evoliucija didele dalimi nulemia jų dvasinio vystymosi greitį ir religinio apreiškimo laipsnį.

52:2.4 (591.4) Šita dieviškoji tvarka liudija dvasinę aušrą, ir skirtingos rasės ir įvairios jų gentys turi tendenciją vystyti religinės ir filosofinės minties specializuotas sistemas. Čia vienodai per šitas visas rasių religijas eina dvi tendencijos: primityviųjų žmonių ankstyvoji baimė ir vėlesnieji Planetos Princo apreiškimai. Kai kuriais atžvilgiais urantai neatrodo, jog būtų visiškai išsirutulioję iš šito planetinės evoliucijos etapo. Toliau tęsdami šitas studijas, jūs daug aiškiau pamatysite, kiek toli jūsų pasaulis yra nukrypęs nuo evoliucinio žengimo pirmyn ir vystymosi vidutinio kurso.

52:2.5 (591.5) Bet Planetos Princas nėra “Ramybės Princas.” Rasiniai mūšiai ir gentiniai karai tebesitęsia ir šitos dieviškosios tvarkos metu, bet jų dažnumas ir žiaurumas mažėja. Tai yra didis rasinio pasklidimo amžius, ir aukščiausiąjį tašką jis pasiekia intensyvaus nacionalizmo periodu. Spalva yra pagrindas gentiniams ir nacionaliniams susigrupavimams, ir skirtingos rasės dažnai išvysto atskiras kalbas. Kiekviena besiplečianti mirtingųjų grupė yra linkusi siekti izoliacijos. Tokiam atsiskyrimui yra palankios sąlygos dėl daugelio kalbų egzistavimo. Prieš susivienijant kelioms rasėms negailestingi karai kartais sunaikina ištisas tautas; ypač šitaip gali būti išnaikinti oranžiniai ir žalieji žmonės.

52:2.6 (591.6) Vidutiniuose pasauliuose, vėlyvesniuose princų valdymo laikotarpiu gentinę organizaciją ima keisti nacionalinis gyvenimas arba tiksliau būna užklojamas ant egzistuojančių gentinių sugrupavimų. Bet princų epochos didysis visuomeninis pasiekimas yra šeimyninio gyvenimo atsiradimas. Iki šio momento, žmogaus santykiai daugiausia buvo gentiniai; dabar, ima materializuotis namai.

52:2.7 (591.7) Tai yra lyčių lygybės įgyvendinimo dieviškoji tvarka. Kai kuriose planetose vyrai gali valdyti moteris; kitur būna priešingai. Per šitą amžių normalūs pasauliai sukuria visišką lyčių lygybę, tai yra preliminarį stadiją į šeimyninio gyvenimo idealų visapusiškesnį įgyvendinimą. Tai yra šeimyninio aukso amžiaus aušra. Gentinio valdymo idėja palaipsniui užleidžia vietą nacionalinio gyvenimo ir šeimyninio gyvenimo dualiai sampratai.

52:2.8 (592.1) Šitame amžiuje atsiranda žemės ūkis. Idėjos apie šeimą vystymasis yra nesuderinamas su medžiotojo klajoklišku ir nepastoviu gyvenimu. Palaipsniui įsitvirtina sėslaus gyvenimo ir žemės apdirbimo praktika. Gyvūnų prijaukinimas ir namų darbų vystymas žengia į priekį labai sparčiai. Pasiekus biologinės evoliucijos aukščiausią tašką, būna pasiektas ir aukštas civilizacijos lygis, bet mechaninio pobūdžio išsivystymas yra žemas; išradimai yra būdingi vėliau einančiam amžiui.

52:2.9 (592.2) Iki šitos eros pabaigos rasės yra išgryninamos ir išvystomos iki fizinio tobulumo ir intelektualios jėgos aukšto lygio. Normalaus pasaulio vystymuisi ankstyvose stadijose labai padeda tas planas, kuris skatina labiau išsivysčiusių mirtingųjų tipų augimą, proporcingai mažindamas

žemesniuosius tipus. Ir būtent tai, kad ankstyvosios jūsų tautos šitų dviejų tipų šitokiu būdu atskirti nesugebėjo, ir paaiškina, kodėl šiandieninėse Urantijos rasėse yra tiek daug nenormalių ir degeneruotų individų.

52:2.10 (592.3) Princo amžiaus vienas iš didžiausiųjų laimėjimų yra apribojimas daugintis protiškai nesveikiems ir visuomeniškai netinkamiems individams. Likus daug laiko iki antrųjų sūnų, Adomų, atvykimo, didžioji dauguma pasaulių savo pastangas rimtai nukreipia į rasių gryninimo užduotį, ko Urantijos žmonės daryti rimtai dar net ir nepradėjo.

52:2.11 (592.4) Šitoji rasių pagerinimo problema nebūna tokia didžiulė užduotis, kada ji yra sprendžiama per tokį ankstyvą žmogiškosios evoliucijos laikmetį. Prieš tai ėjęs kovos tarp genčių ir žiaurios konkurencijos dėl rasių išlikimo laikotarpis pašalina didžiąją daugumą nenormalių ir defektyvių palikuonių. Idiotas turi labai mažai galimybių išlikti primityvioje ir kariaujančioje gentinėje visuomeninėje organizacijoje. Būtent jūsų iš dalies išstobulintų civilizacijų netikra užuojauta puoselėja, gina, ir įamžina evoliucinės žmogiškosios giminės beviltiškai defektyvius palikuonis.

52:2.12 (592.5) Dovanoti tuščią užuojautą degeneruotoms žmogiškosioms būtybėms, nenormaliems ir menkesniems mirtingiesiems, kurių neįmanoma išgelbėti, tai nėra nei švelnumas, nei altruizmas. Net ir pačiuose normaliausiuose evoliuciniuose pasauliuose tarp individų ir tarp didžiulio skaičiaus visuomeninių grupių egzistuoja užtektinai skirtumų tam, kad būtų panaudojami visi tie kilnūs altruistinio jausmo ir mirtingojo nesavanaudiško tarnavimo bruožai ir be to, kad būtų įamžinami besivystančios žmonijos visuomeniškai netinkami

ir moraliai degeneruoti palikuonys. Yra gausybė galimybių, kaip parodyti pakantumą ir pademonstruoti altruizmą tų nelaimingų ir vargšų individų labui, kurie savo moralinio paveldėjimo dar negrižtamai neprarado ir savo dvasinės prigimtinės teisės amžiams nesunaikino.

3. Žmogus, atvykus Adomui

52:3.1 (592.6) Kada pirminė evoliucinės gyvybės varomoji jėga biologiškai yra išnaudota, kada žmogus yra pasiekęs gyvulinio išsivystymo viršūnę, tada atvyksta sūnystės antroji kategorija, ir prasideda gėrio ir tarnavimo antroji dieviškoji tvarka. Taip yra visuose evoliuciniuose pasauliuose. Kada būna pasiektas, koks tiktai įmanoma aukščiausias evoliucinės gyvybės lygis, kada primityvusis žmogus biologinėje skalėje yra pakilęs tiek, kiek tiktai įmanoma, tada visada planetoje pasirodo Materialusis Sūnus ir Dukra, kuriuos pasiunčia Sistemos Aukščiausiasis Valdovas.

52:3.2 (593.1) Atvykus Adomams, Minties Derintojų žmonėms padovanojama vis daugiau, ir nuolat vis didesnis skaičius šitų mirtingųjų pasiekia sugebėjimą tam, kad vėliau su Derintoju susiliėtų. Nors Adomai veikia kaip besileidžiantys Sūnūs, vis tik Derintojų jie neturi, bet jų planetiniai palikuonys—tiesioginiai ir mišrūs—tampa teisėtais kandidatais į tai, jog Paslaptinguosius Pagalbininkus, deramu laiku, priimtų. Iki to laiko, kada baigiasi amžius po Adomo atvykimo, planeta turi visą dangiškųjų tarnų kvotą; tiktai su mirtingaisiais galintys susiliėti Derintojai dar nėra padovanojami visuotinai.

52:3.3 (593.2) Būtent pagrindinis Adominio režimo tikslas yra besivystantį žmogų paveikti taip, kad jis iš civilizacijos

medžiotojo ir piemens etapo užbaigtų perėjimą į žemdirbio ir sodininko etapą, kurį vėliau papildytų miestų ir pramonės priedų civilizacijai atsiradimas. Tokios biologinių gerintojų dieviškosios tvarkos dešimties tūkstančių metų užtenka tam, kad būtų įgyvendinta nuostabi transformacija. Planetos Princo ir Materialijų Sūnų tokio bendros išminties valdymo dvidešimt penki tūkstančiai metų paprastai sferą subrandina Sūnaus Arbitro atėjimui.

52:3.4 (593.3) Šitame amžiuje paprastai užbaigiama pašalinti tuos, kurie yra netinkami, ir toliau yra tęsiamas rasinio paveldėjimo gryninimas; normaliuose pasauliuose iš reprodukuojančių sferos palikuonių defektiniai žvėries polinkiai būna beveik visiškai pašalinti.

52:3.5 (593.4) Adominiai palikuonys niekada nesusijungia su evoliucinių rasių menkesnėmis rūšimis. Dieviškasis planas taip pat nenumato, jog Planetos Adomas ir Ieva, asmeniškai, turėtų lytinių santykių su evoliucinėmis tautomis. Šitas rasės gerinimo projektas sudaro jų palikuonių užduotį. Bet Materialiojo Sūnaus ir Dukros palikuonys per kartų kartas yra sutelkiami prieš tai, kada būna pradedamas rasinio suvienijimo tarnavimas.

52:3.6 (593.5) Adominės gyvybės plazmos padovanojimas mirtingosioms rasėms tuoj pat pagerina intelektualius sugebėjimus ir paspartina dvasinę pažangą. Paprastai taip pat būna ir tam tikras fizinis pagerinimas. Vidutiniame pasaulyje dieviškoji tvarka po Adomo atvykimo yra didžiųjų išradimų, energijos kontrolės, ir mechaninio išsivystymo amžius. Tai yra tokia era, kada atsiranda įvairiapusė gamyba ir gamtinių jėgų kontrolė; tai yra planetos tyrinėjimo ir jos galutinio įvaldymo

aukso amžius. Didelė dalis pasaulio materialios pažangos vyksta šituo gamtos mokslų vystymosi pradžios metu, kaip tik būtent tokią epochą dabar patiria Urantija. Jūsų pasaulis nuo vidutinio planetinio tvarkaraščio atsilieka visu ir daugiau negu visu dieviškosios tvarkos laikmečiu.

52:3.7 (593.6) Normalioje planetoje baigiantis Adominei dieviškajai tvarkai rasės praktiškai yra susimaišiusios, taip, kad iš tikrųjų galima paskelbti, kad “Dievas visas nacijas sukūrė iš to paties kraujo,” ir kad jo Sūnus “visa tautas sukūrė vienos spalvos.” Tokios suvienytos rasės spalva turi tam tikrą violetinės spalvos alyvinį atspalvį, sferų “baltoji” rasė.

52:3.8 (593.7) Primityvusis žmogus didžiaja dalimi yra mėsėdis; Materialieji Sūnūs ir Dukros mėsos nevalgo, bet jų palikuonys po kelių kartų paprastai turi polinkį valgyti visokį maistą, nors kartais jų palikuonių ištisos grupės išlieka mėsos nevalgančiomis. Šita po-Adominių rasių duali kilmė paaiškina, kodėl tokie susimaišiusių žmonių palikuonys demonstruoja anatominius rudimentus, kurie priklauso tiek augalinį, tiek gyvulinį maistą valgančioms gyvulinėms grupėms.

52:3.9 (593.8) Per rasinio susiliejo dešimties tūkstančių metų laikotarpį dėl to atsirandančios rūšys turi skirtingą anatominio susimaišymo laipsnį, kai kurie palikuonys turi daugiau požymių iš savo protėvių, kurie mėsos nevalgė, kiti demonstruoja daugiau išskirtinių bruožų ir fizinių savybių, būdingų savo evoliuciniams pirmtakams, kurie mėsą valgė. Greitai didžioji dauguma šitų pasaulio rasių tampa tokiomis, kurios vartoja abi maisto rūšis, maitinasi tiek gyvūnų, tiek augalų karalystės įvairiu maistu.

52:3.10 (594.1) EPOCHĄ, ATVYKUS ADOMUI, YRA INTERNACIONALIZMO dieviškoji tvarka. Beveik užbaigus rasinio sumaišymo užduotį, nacionalizmas išnyksta, ir žmogaus brolystė iš tiesų pradeda materializuotis. Atstovaujamas valdymas pradeda užimti monarchinės arba tėvo valdymo formos vietą. Švietimo sistema tampa pasaulinio masto, ir palaipsniui rasių kalbos užleidžia vietą violetinės tautos kalbai. Visuotinė taika ir bendradarbiavimas retai kada pasiekiami anksčiau negu rasės būna gerai susimaišiusios ir anksčiau negu jos pradeda kalbėti bendra kalba.

52:3.11 (594.2) Po domininės eros baigiamaisiais amžiais išsivysto naujas susidomėjimas menu, muzika, ir literatūra, ir šitas pasaulinis atsibudimas yra ženklas Sūnaus Arbitro pasirodymui. Šitos eros aukščiausiasis išsivystymo taškas yra visuotinis susidomėjimas intelektualiomis realijomis, tikrąja filosofija. Religija tampa mažiau nacionalistinė, vis labiau ir labiau ji tampa planetiniu reikalu. Šitiems amžiams yra būdingi nauji tiesos apreiškimai, ir žmonių reikalus pradeda valdyti žvaigždynų Patys Aukštieji. Tiesa yra apreiškiama iki žvaigždynų administracijos lygio.

52:3.12 (594.3) Šitą erą apibūdina didžiulis etinis išsivystymas; žmogaus brolystė yra visuomenės tikslas. Pasaulinė taika—rasinių konfliktų ir nacionalinio priešiško pabaiga—yra tas rodiklis, kuris pažymi, kad planeta yra pribrendusi tam, jog ateitų sūnystės trečioji kategorija, Sūnus Arbitras.

4. Žmogus, atvykus Sūnui Arbitrai

52:4.1 (594.4) Normaliose ir ištikimose planetose šitas amžius prasideda tada, kada mirtingųjų rasės yra susimaišiusios ir

biologiškai išsivysčiusios. Nebėra rasės ar spalvos problemų; tiesiogine prasme visos nacijos ir rasės yra vieno kraujo. Žmogaus brolystė klesti, ir nacijos mokosi gyventi žemėje taikoje ir ramybėje. Toks pasaulis yra didingo ir kulminacinio intelektualaus išsivystymo išvakarėse.

52:4.2 (594.5) Kada evoliucinis pasaulis yra šitaip subrendęs arbitriniam amžiui, tada vienas iš aukštosios kategorijos Sūnų Avonalų pasirodo su arbitrine misija. Planetos Princas ir Materialieji Sūnūs yra kilę vietinėje visatoje; Sūnus Arbitras yra kilęs iš Rojaus.

52:4.3 (594.6) Kada Rojaus Avonalai į mirtingųjų sferas atvyksta, kad įgyvendintų juridinius veiksmus, vien tiktai tam, jog paskelbtų nuosprendį dėl naujos dieviškosios tvarkos, tada jie niekada neįsikūnija. Tačiau, kada jie atvyksta su arbitrine misija, bent jau pirmine, tada jie visada įsikūnija, nors jie nepatiria gimimo, taip pat jie ir nemiršta sferos mirtimi. Jie gali gyventi per daugelį generacijų tais atvejais, kada kai kuriose planetose pasilieka valdovais. Kada jų misijos būna įvykdytos, tada jie užbaigia savo planetinį gyvą egzistavimą ir sugrįžta į dieviškosios sūnystės savo ankstesnįjį statusą.

52:4.4 (594.7) Kiekviena nauja dieviškoji tvarka praplečia apreikštos religijos horizontą, o Sūnūs Arbitrai praplečia tiesos apreiškimą, kad pavaizduotų vietinės visatos ir visų jos sudedamųjų dalių reikalus.

52:4.5 (594.8) Po pirminio Sūnaus Arbitro apsilankymo, rasės greitai įgyvendina savo ekonominį išsilaisvinimą. Kasdienis darbas, reikalingas palaikyti individo savarankiškumą, užimtų dvi su puse valandos jų laikų. Visiškai saugu tokius etiškus ir

protingus mirtinguosius išlaisvinti. Tokios išgrynintos tautos gerai žino, kaip panaudoti laisvalaikį savo ir planetos vystymuisi. Per šitą amžių toliau yra gryninamos rasinės rūšys apribojant reprodukciją tarp mažiau tinkamų ir menkai apdovanotų individų.

52:4.6 (595.1) Rasių politinis valdymas ir visuomeninis administravimas toliau gerėja, savivalda būna visiškai gerai įtvirtinta iki šito amžiaus pabaigos. Savivalda mes laikome patį aukščiausią atstovaujamojo valdymo tipą. Tokie pasauliai iškelia ir gerbia tikrai tokius vadovus ir valdovus, kurie yra patys tinkamiausi visuomeninių ir politinių pareigų naštai.

52:4.7 (595.2) Šitoje epochoje didžioji dauguma mirtingųjų turi viduje apsigyvenusį Derintoją. Bet vis dar dieviškųjų Pagalbininkų padovanojimas nevisada yra visuotinis. Derintojai, kurių likimas yra susiliesti, dar nebūna padovanojami visiems planetiniams mirtingiesiems; vis dar būtina valios tvariniams Paslaptinguosius Padėjėjus pasirinkti.

52:4.8 (595.3) Šitos dieviškosios tvarkos baigiamaisiais amžiais, visuomenė pradeda grįžti prie paprastesnių gyvenimo formų. Besivystančios civilizacijos sudėtinga prigimtis išsisemia, ir mirtingieji mokosi gyventi daug natūraliau ir veiksmingiau. Ir šitoji tendencija vis stiprėja kiekvienoje vėlesnėje epochoje. Tai meno, muzikos, ir aukštojo mokslo suklestėjimo amžius. Gamtos mokslai jau yra pasiekę savo išsivystymo viršūnę. Šito amžiaus užbaigimas, normaliam pasaulyje, liudija didingą religijos atsibudimo pilnatvę, viso pasaulio dvasinį švietimą. Ir šitoks didžiulis rasių dvasinių savybių pakilimas yra ženklas save padovanojančio Sūnaus atvykimui ir penktosios mirtingųjų epochos pradžiai.

52:4.9 (595.4) Daugelyje pasaulių būna taip, jog planeta per vieną arbitrinę misiją save padovanojančiam Sūnui nėra parengiama; šituo atveju bus antrasis, net keletas vienas po kito atvykstančių Sūnų Arbitrų, kiekvienas iš jų vystys rases iš vienos dieviškosios tvarkos į kitą tol, kol planeta bus parengta save padovanojančio Sūnaus dovanai. Antrosios ir vėlesniųjų misijų metu Sūnūs Arbitrai gali būti arba gali ir nebūti įsikūniję. Bet nesvarbu, kiek Sūnų Arbitrų gali pasirodyti—taip pat jie kaip tokie gali atvykti ir po save padovanojusio Sūnaus—kiekvieno iš jų atėjimas pažymi vienos dieviškosios tvarkos pabaigą ir kitos pradžią.

52:4.10 (595.5) Šitie Sūnų Arbitrų dieviškosios tvarkos periodai apima apytiksliai nuo dvidešimt penkių tūkstančių iki penkiasdešimties tūkstančių metų Urantijos laiku. Kartais tokia epocha yra daug trumpesnė, ir retais atvejais net ilgesnė. Tačiau, kada ateis toji valanda, tada vienas iš tų pačių Sūnų Arbitrų gims kaip Rojaus save padovanojantis Sūnus.

5. Žmogus, atvykus save padovanojanciam Sūnui

52:5.1 (595.6) Kada apgyvendintame pasaulyje yra pasiekiamas tam tikras intelektualaus ir dvasinio vystymosi standartas, tada visada atvyksta save padovanojantis Rojaus Sūnus. Normaliuose pasauliuose jis nepasirodo materialaus kūno pavidalu tol, kol rasės nėra pasiekusios intelektualaus išsivystymo ir etinio pasiekimo aukščiausiojo lygio. Bet Urantijoje save padovanojantis Sūnus, net jūsų pačių Sūnus Kūrėjas, pasirodė pasibaigus Adominei dieviškajai tvarkai, bet erdvės pasauliuose tai nėra įprasta įvykių raida.

52:5.2 (595.7) Kada pasauliai yra pribrendę sudvasinimui, tada atvyksta save padovanojantis Sūnus. Šitie Sūnūs visada priklauso Arbitrų arba Avonalų kategorijai, išskyrus tą atvejį, vienintelį kartą kiekvienoje vietinėje visatoje, kada Sūnus Kūrėjas pasirenčia savo baigiamajam savęs padovanojimui kuriame nors evoliuciniame pasaulyje, kaip tai ir įvyko, kada Nebadono Mykolas pasirodė Urantijoje tam, kad save padovanotų jūsų mirtingųjų rasėms. Tikrai vienas pasaulis beveik iš dešimties milijonų gali pasidžiaugti tokia dovana; visus kitus pasaulius dvasiškai vysto Avonalų kategorijos Rojaus Sūnaus savęs padovanojimas.

52:5.3 (595.8) Save padovanojantis Sūnus atvyksta į aukštos švietimo kultūros pasaulį ir sutinka rasę, dvasiškai išlavintą ir parengtą priimti išvystytus mokymus ir suvokti savęs padovanojimo misiją. Tokiam amžiui yra būdinga siekti moralios kultūros ir dvasinės tiesos pasauliniu mastu. Šitos dieviškosios tvarkos metu mirtingasis trokšta įsiskverbti į kosminę realybę ir bendrauti su dvasine tikrove. Tiesos apreiškimai yra praplečiami, kad aprėptų supervisatą. Atsiranda visiškai naujos švietimo ir valdymo sistemos tam, kad pakeistų primityvius ankstesniųjų laikų režimus. Gyvenimo džiaugsmas įgauna naują spalvą, o gyvenimo reakcijos pakyla į dangiškąsias tono ir tembro aukštybes.

52:5.4 (596.1) Save padovanojantis Sūnus gyvena ir miršta pasaulio mirtingųjų rasių dvasinio vystymo labui. Jis sukuria “naująjį ir gyvąjį kelią”; jo gyvenimas yra Rojaus tiesos įkūnijimas mirtingojo kūno pavidalu, tos pačios tiesos—net Tiesos Dvasios—kurią pažinę, žmonės taps laisvi.

52:5.5 (596.2) Urantijoje šito “naujojo ir gyvojo kelio” sukūrimas buvo tiek fakto, tiek ir tiesos dalykas. Urantijos izoliacija dėl Liuciferio maišto sustabdė tą procedūrą, kurios pagalba mirtingieji gali, po mirties, tiesiogiai patekti ant gyvenamųjų pasaulių krantų. Iki Kristaus Mykolo laikų Urantijoje visos sielos toliau miegodavo iki naujos dieviškosios tvarkos arba specialių tūkstantmečių prisikėlimų. Net Mozei nebuvo leista patekti į kitą pusę iki specialaus prisikėlimo progos, puolęs Planetos Princas, Kaligastija, prieštaravo dėl tokio išlaisvinimo. Bet visą laiką nuo Pentakosto dienos, Urantijos mirtingieji vėl gali žengti į priekį tiesiai į morontines sferas.

52:5.6 (596.3) Po save padovanojančio Sūnaus prisikėlimo, trečiąją dieną po įsikūnijusios gyvybės užbaigimo, jis pakyla pas Visuotinį Tėvą, jam iš dešinės, gauna užtikrinimą, kad jo savęs padovanojimo misija yra priimta, ir sugrįžta pas Sūnų Kūrėją į vietinės visatos būstinę. Po šito save padovanojantis Avonalias ir Mykolas Kūrėjas pasiunčia savo bendrą dvasią, Tiesos Dvasią, į savęs padovanojimo pasaulį. Tai yra toji proga, kada “triumfuojančio Sūnaus dvasia yra išliejama visiems kūnams.” Visatos Motina Dvasia taip pat dalyvauja Tiesos Dvasios padovanojime, ir tuo pačiu metu ji išleidžia dekretą dėl Minties Derintojų padovanojimo. Po šito Derintojus gaus visi šio pasaulio normalaus proto valiniai tvariniai, kada tik jie pasieks moralinės atsakomybės, dvasinio apsisprendimo, amžių.

52:5.7 (596.4) Jeigu toks save padovanojantis Avonalias turėtų sugrįžti į pasaulį po savęs padovanojimo misijos, tuomet jis neįsikūnytų, bet atvyktų “šlovėje su serafinėmis gausybėmis.”

52:5.8 (596.5) Amžius, einantis po save padovanojančio Sūnaus, gali tęstis nuo dešimties tūkstančių iki šimto tūkstančių metų. Nėra

jokio savavališkai nustatyto laiko nė vienai iš šitų viena po kitos einančių dieviškosios tvarkos erų. Tai yra didžiulės etinės ir dvasinės pažangos amžius. Dėl šitų amžių dvasinės įtakos, žmogiškasis charakteris yra milžinišku laipsniu transformuojamas ir patiria fenomenalų vystymąsi. Auksinę taisyklę yra įmanoma pritaikyti taip, kad ji veiktų praktiškai. Jėzaus mokymai iš tikrųjų gali būti pritaikomi mirtingųjų pasauliui, kuris pradinį mokymą gavo iš ikipadovanojančių save Sūnų su savo dieviškąja tvarka, kilninančia charakterį ir vystančia kultūrą.

52:5.9 (596.6) Šitos eros metu ligų ir nusikalstamumo problemos praktiškai yra išspręstos. Degeneratyvumas didele dalimi jau buvo panaikintas selekcinės reprodukcijos būdu. Ligos buvo praktiškai įveiktos Adominių palikuonių labai atspariomis savybėmis ir ankstesniųjų amžių gamtos mokslų atradimų išmintingu ir pasaulinio masto pritaikymu. Vidutinė gyvenimo trukmė, šituo laikotarpiu, žymiai viršija ekvivalentą, atitinkantį tris šimtus metų Urantijos laiku.

52:5.10 (597.1) Per šitą epochą palaipsniui silpnėja vyriausybinė priežiūra. Pradedama veikti tikroji savivalda; vis mažiau ir mažiau reikia draudžiančiųjų įstatymų. Nacionalinio pasipriešinimo karinės šakos išnyksta; iš tikrųjų ateina tarptautinės harmonijos era. Yra daug nacijų, kurias daugiausia apsprendžia žemių išsidėstymas, bet yra tikrai viena rasė, viena kalba, ir viena religija. Mirtingųjų reikalai yra beveik, bet nevisiškai, utopiški. Tai yra iš tikrųjų didis ir šlovingas amžius!

6. Urantijos amžius po save padovanojancio Sūnaus

52:6.1 (597.2) Save padovanojantis Sūnus yra Ramybės Princas. Jis atvyksta su žinia “Ramybė žemėje ir gera valia tarp žmonių.” Normaliuose pasauliuose tai yra pasaulinės taikos dieviškoji tvarka; tautos daugiau nebesimoko kariauti. Bet tokie naudingi poveikiai nelydėjo jūsų save padovanojančio Sūnaus, Kristaus Mykolo, atvykimo. Urantija nesivysto normalia tvarka. Jūsų pasaulis nežengia koja kojon planetinėje procesijoje. Jūsų Mokytojas, kada buvo žemėje, savo mokinius įspėjo, kad jo atėjimas neatneš įprasto taikos įsiviešpatavimo Urantijoje. Jis aiškiai jiems pasakė, kad bus “karų ir gandų apie karus,” ir kad tauta sukils prieš tautą. Kitą kartą jis sakė “Nemanykite, kad aš atėjau tam, jog žemei atneščiau ramybę.”

52:6.2 (597.3) Net normaliuose evoliuciniuose pasauliuose žmogaus brolystės įgyvendinimas viso pasaulio mastu nėra lengvai pasiekiamas. Pasimetusioje ir sutrikdytoje planetoje, tokioje, kaip Urantija, toks pasiekimas reikalauja daug daugiau laiko ir tam reikia nepalyginamai didesnių pastangų. Be pagalbos visuomeninė evoliucija vargu ar gali pasiekti tokių palaimingų rezultatų dvasiškai izoliuotoje sferoje. Religinis apreiškimas yra esminis tam, jog Urantijoje būtų įgyvendinta brolystė. Nors Jėzus parodė kelią į dvasinės brolystės betarpišką pasiekimą, bet visuomeninės brolystės įgyvendinimas jūsų pasaulyje didele dalimi priklauso nuo tokių asmeninių transformacijų ir planetinių suderinimų pasiekimo:

52:6.3 (597.4) 1. *Visuomeninės brolystės.* Tarptautinių ir tarprasinių visuomeninių ryšių ir broliško bendravimo išplėtimo kelionių, prekybos, ir sportinio rungtyniavimo dėka. Bendros kalbos vystymo ir poliglotų skaičiaus didinimo. Studentų, mokytojų,

pramonininkų, ir religinių filosofų pasikeitimo tarp rasių ir tautų

52:6.4 (597.5) 2. *Pasikeitimo intelektualiais rezultatais.* Brolystė neįmanoma tokiam pasaulyje, kurio gyventojai yra tokie primityvūs, kad jiems nepavyksta suvokti nepažaboto savanaudiškumo kvailybės. Turi vykti pasikeitimas tautine ir rasine literatūra. Kiekviena rasė turi susipažinti su visų rasių mintimi; kiekviena nacija turi žinoti visų nacijų jausmus. Nežinojimas gimdo įtarumą, o įtarumas yra nesuderinamas su esminiu atjautos ir meilės požiūriu.

52:6.5 (597.6) 3. *Etinio pabudimo.* Žmogiškojo nepakantumo amoralumą ir brolžudiškų kivirčių nuodėmingumą gali demaskuoti tikrai etinė sąmonė. Tautinio pavydėjimo ir rasinio pavydo blogį gali pasmerkti tikrai morali sąmonė. Tikrai moralios būtybės visada sieks tokios dvasinės išvalgos, kuri yra esminė tam, kad būtų gyvenama pagal auksinę taisyklę.

52:6.6 (598.1) 4. *Politinės išminties.* Savikontrolei esminis yra emocinis subrendimas. Tikrai emocinis subrendimas užtikrins, jog tarptautinis civilizuoto nuosprendžio metodas pakeis barbarišką karo nuosprendį. Išmintingi valstybės vyrai kada nors dirbs žmonijos gerovei net ir tada, kada jie stengsis puoselėti savo tautinių ar rasinių grupių interesus. Savanaudiškas politinis nuovokumas galiausiai yra savižudiškas—naikinant visas tas ilgalaikes savybes, kurios užtikrina grupinį išlikimą planetoje.

52:6.7 (598.2) 5. *Dvasinės išvalgos.* Žmogaus brolystė, pagaliau, yra grindžiama Dievo tėvystės suvokimu. Greičiausias būdas įgyvendinti žmogaus brolystę Urantijoje yra įvykdyti

šiandieninės žmonijos dvasinę transformaciją. Vienintelis metodas tam, jog būtų paspartinta visuomeninės evoliucijos natūrali tėkmė, yra dvasinio spaudimo iš viršaus metodo panaudojimas, tokiu būdu padidinant moralinę įžvalgą, tuo pačiu metu išplečiant kiekvieno mirtingojo sielos sugebėjimą suprasti ir mylėti kiekvieną kitą mirtingąjį. Abipusis supratimas ir broliška meilė yra transcendentiniai civilizuotojai ir galingi faktoriai įgyvendinant žmogaus brolystę pasauliniu mastu.

52:6.8 (598.3) Jeigu jus būtų galima transplantuoti iš jūsų atsilikusio ir susipainiojusio pasaulio į kokią nors normalią planetą, dabar esančią amžiuje po save padovanojančio Sūnaus, tuomet jūs manytumėte, jog buvote atgabenti į jūsų pasakojimų rojų. Jūs vargu ar patikėtumėte, jog stebėjote žmonėmis apgyvendintos mirtingos sferos normalią evoliucinę veiklą. Šitie pasauliai yra savosios sferos dvasinėse grandinėse, ir jie naudojami visatos programų ir supervisatos atspindėjimo tarnybų visais privalumais.

7. Žmogus po Sūnaus Mokytojo pasirodymo

52:7.1 (598.4) Kitos kategorijos Sūnūs, turintys atvykti į vidutinį evoliucinį pasaulį, yra Trejybės Sūnūs Mokytojai, dieviškieji Rojaus Trejybės Sūnūs. Vėl mes matome Urantiją nežengiančią koja kojon su savo seserimis sferomis tuo, kad jūsų Jėzus pažadėjo sugrįžti. Tą pažadą jis tikrai įvykdys, bet niekas nežino, ar jo antrasis atvykimas bus iki Sūnaus Arbitro ar Sūnaus Mokytojo pasirodymo Urantijoje ar po šio pasirodymo.

52:7.2 (598.5) Sūnūs Mokytojai į dvasingėjančius pasaulius atvyksta grupėmis. Planetinį Sūnų Mokytoją lydi ir paremia septyniasdešimt pirminių Sūnų, dvylika antrinių Sūnų, ir trys aukščiausi ir labiausiai patyrę aukščiausios kategorijos Deinalai. Šitas korpusas tam tikrą laiką liks pasaulyje, pakankamai ilgai, kad įgyvendintų perėjimą iš evoliucinių amžių į šviesos ir gyvenimo erą—ne mažiau kaip vieną tūkstantį metų planetos laiku, o dažnai ir žymiai ilgiau. Šitos misijos dėka Trejybė prisideda prie visų dieviškųjų asmenybių, kurios tarnavo apgyvendintam pasauliui, ankstesniųjų pastangų.

52:7.3 (598.6) Tiesos apreiškimas dabar yra išplėstas iki centrinės visatos ir iki Rojaus. Rasės tampa labai dvasingos. Išsivystė didi tauta ir artėja didis amžius. Planetos švietimo, ekonomikos, ir administravimo sistemos yra radikaliai transformuojamos. Kuriamos naujos vertybės ir formuojami nauji santykiai. Dangaus karalystė pasirodo žemėje, ir Dievo šlovė pasaulyje paskleidžiama visur.

52:7.4 (598.7) Tai yra tokia dieviškoji tvarka, kada daugelis mirtingųjų iš gyvųjų yra pervedami. Kada Trejybės Sūnų Mokytojų era vystosi, tada laiko mirtingųjų dvasinis atsidavimas tampa vis labiau ir labiau visuotinis. Natūrali mirtis tampa vis retesnė, nes Derintojai vis daugiau susilieja su savo subjektais per gyvenimą materialiam kūne. Galiausiai planeta yra klasifikuojama kaip mirtingojo kilimo pirminė modifikuota kategorija.

52:7.5 (599.1) Gyvenimas šitoje eroje yra malonus ir naudingas. Ilgos evoliucinės kovos degeneracija ir antivisuomeninės pakraipos produktai yra realiai sunaikinti. Gyvenimo trukmė

artėja prie penkių šimtų Urantijos metų, o rasės augimo reprodukcijos mastai yra išmintingai kontroliuojami. Yra susiformavusi visiškai nauja visuomenės tvarka. Tarp mirtingųjų tebėra didžiuliai skirtumai, bet visuomenės padėtis daug labiau priartėja prie visuomeninės brolystės ir dvasinės lygybės idealų. Atstovaujamoji vyriausybė nyksta, o pasaulis tvarkosi remdamasis individualios savikontrolės valdymu. Valdymo funkcija iš esmės yra nukreipta į visuomeninio administravimo ir ekonominio koordinavimo kolektyvines užduotis. Sparčiai artėja aukso amžius; matosi ilgos ir intensyvios planetinės evoliucinės kovos žemiškasis tikslas. Šių amžių atlygis netrukus turi būti įgyvendintas; Dievų išmintis netrukus turi pasireikšti.

52:7.6 (599.2) Per šitą amžių fizinis pasaulio administravimas iš kiekvieno suaugusio individo reikalauja maždaug vienos valandos kiekvieną dieną; tai yra, vienos Urantijos valandos ekvivalento. Planeta yra glaudžiai susijusi su visatos reikalais, o jos žmonės įdėmiai išklauso naujausius pranešimus, su tokiu pačiu įdėmiu susidomėjimu, kokį jūs rodote savo dienraščių naujausiai laidai. Šitos rasės yra užsiėmusios tūkstančiais įdomių dalykų, kurie jūsų pasaulyje nėra žinomi.

52:7.7 (599.3) Vis smarkiau, auga tikroji planetinė ištikimybė Aukščiausiąjai Būtybei. Karta po kartos, vis daugiau ir daugiau rasių eina kartu su tais, kurie praktikuoja teisingumą ir gyvena gailestingumu. Lėtai, bet užtikrintai šis pasaulis vis labiau yra įtraukiamas į džiaugsmingą Dievo Sūnų tarnystę. Fiziniai sunkumai ir materialios problemos didžiąja dalimi yra išspręstos; planeta bręsta išsivysčiusiam gyvenimui ir labiau nusistovėjusiai egzistencijai.

52:7.8 (599.4) Kartas nuo karto per savo dieviškąją tvarką, Sūnūs Mokytojai tęsia savo atvykimus į šituos taikingus pasaulius. Iš tokio pasaulio jie neišvyksta tol, kol pamato, jog tas evoliucinis planas, kiek tai yra susiję su šia planeta, veikia sklandžiai. Nuosprendį priimantis Sūnus Arbitras paprastai lydi Sūnus Mokytojus tuo metu, kada pastarieji vykdo viena po kitos einančias misijas, tuo tarpu kitas toks Sūnus veikia tada, kada jie išvyksta, ir šitie juridiniai veiksmai tęsiasi iš amžiaus į amžių per visą mirtingojo laiko ir erdvės režimo trukmę.

52:7.9 (599.5) Kiekviena pasikartojanti Trejybės Sūnų Mokytojų misija viena po kitos iškelia tokį dieviškąjį pasaulį į amžinai kylančias išminties, dvasingumo, ir kosminio spindėjimo aukštumas. Bet tokios sferos kilnūs vietiniai gyventojai dar tebėra ribiniai ir mirtingi. Niekas nėra tobulas; nepaisant šito, valdant netobulą pasaulį ir jo žmogiškųjų gyventojų gyvenime išsivysto beveik tobulumo kokybė.

52:7.10 (599.6) Trejybės Sūnūs Mokytojai gali sugrįžti į tą patį pasaulį daug kartų. Bet anksčiau ar vėliau, pasibaigus vienai iš jų misijų, Planetos Princas yra pakeliamas į Planetos Aukščiausiojo Valdovo rangą, ir Sistemos Aukščiausiasis Valdovas pasirodo tam, kad paskelbtų, jog toks pasaulis įžengė į šviesos ir gyvenimo erą.

52:7.11 (599.7) Būtent apie Sūnų Mokytojų galutinės misijos užbaigimą (bent jau tokia būtų normalaus pasaulio chronologija) rašė Jonas: “Aš pamačiau naują dangų ir naują žemę, ir naują Jeruzalę, nusileidžiančią nuo Dievo iš dangaus, papuoštą taip, kaip princesė pasipuošia prieš prinčą.”

52:7.12 (600.1) Tai yra ta pati atnaujinta žemė, išsivysčiusi planetinė stadija, būtent ją matė senovės pranašas, kada jis rašė: “Kadangi kaip naujieji dangūs ir naujoji žemė, kuriuos aš tikrai sutversiu, iš tiesų pasiliks mano akivaizdoje, taip ir jūs, ir jūsų vaikai iš tikrųjų išliksite; ir tikrai įvyks tai, jog pereinant iš vieno naujo mėnesio į kitą ir iš vieno Sabato į kitą, visi materialūs kūnai tikrai ateis, jog garbintų mane,” sako Viešpats.

52:7.13 (600.2) Būtent tokio amžiaus mirtingieji yra apibūdinami kaip “pasirinktoji karta, karališkoji dvasininkija, šventoji nacija, išaukštinta tauta; ir jūs tikrai toliau skleisite šiuos pagyrimus Tam, kuris pakvietė jus iš tamsos į šitą nuostabią šviesą.”

52:7.14 (600.3) Nesvarbu, kokia ypatinga būtų atskiros planetos natūrali istorija, nėra skirtumo, ar valda buvo visiškai ištikima, ar nuspalvinta blogio atspalviu, ar nuodėmės prakeikta—nesvarbu, kokie gali būti ankstesnieji įvykiai—anksčiau ar vėliau Dievo meilė ir angelų tarnavimas priartins Trejybės Sūnų Mokytojų atėjimo dieną; o jų išvykimas, po savo paskutiniosios misijos, pradės šitą nuostabią šviesos ir gyvenimo erą.

52:7.15 (600.4) Visi Satanijos pasauliai gali puoselėti viltį to, kuris užrašė: “Nepaisant šito, mes, sutinkamai su Jo pažadu, tikimės naujojo dangaus ir naujosios žemės, kurioje yra teisumas. Dėl to, mylimieji, matydamas, kad jūs laukiate tokių dalykų, būkite uolūs, kad Jis galėtų surasti jus ramybėje, be dėmės ir nekaltus.”

52:7.16 (600.5) Sūnų Mokytojų Korpuso išvykimas, savo pirmojo arba kurio nors vėlesniojo valdymo pabaigoje, atneša šviesos ir

gyvenimo eros aušrą—peržengimą per slenkstį iš laiko į amžinybės vestibulį. Šitos šviesos ir gyvenimo eros planetinis įgyvendinimas toli pranoksta pačius optimistiškiausius lūkesčius, kuriuos puoselėjo Urantijos mirtingieji, kurie apie ateities gyvenimą neturėjo jokių toliaregiškesnių sampratų už tas, kurios yra religiniuose tikėjimuose, dangų vaizduojančiuose kaip išlikusiųjų mirtingųjų betarpišką likimą ir galutinę gyvenamąją vietą.

52:7.17 (600.6) [Parengta Galingojo Žinianešio, laikinai priskirto prie Gabrielio personalo.]

53 Dokumentas. Liuciferio maištas

53:0.1 (601.1) LIUCIFERIS buvo Nebadono nuostabus pirminis Sūnus Lanonandekas. Tarnavimo patyrimą jis buvo sukaupęs daugelyje sistemų, buvo tarnavęs savosios grupės aukštuoju patarėju, ir buvo pasižymėjęs savo išmintimi, aštriu protu, ir sumanumu. Liuciferis savojoje kategorijoje turėjo 37 numerį, ir kada jį siuntė Melkizedekai, tada jį apibūdino kaip vieną iš vieno šimto pačių gabiausių ir nuostabiausių asmenybių tarp daugiau negu septynių šimtų tūkstančių šito tipo narių. Nuo tokios nuostabios pradžios, per blogį ir klaidą, jis apkabino nuodėmę, ir dabar Nebadone yra vienas iš trijų Sistemos Aukščiausiųjų Valdovų, kurie nusileido savojo aš raginimui ir pasidavė netikros asmeninės laisvės sofistikai—ištikimybės visatai atstūmimui ir broliškų įsipareigojimų pamynimui, aklumui, nematančiam kosminių ryšių.

53:0.2 (601.2) Nebadono visatoje, Kristaus Mykolo sferoje, yra dešimt tūkstančių apgyvendintų pasaulių sistemų. Per visą Sūnų Lanonandekų istoriją, visuose jų darbuose šituose

tūkstančiuose sistemų ir visatos būstinėje, tik tai trys Sistemų Aukščiausieji Valdovai paniekino Sūnaus Kūrėjo valdymą.

1. Maišto vadovai

^{53:1.1 (601.3)} Liuciferis nebuvo kylančioji būtybė; jis buvo sutvertas vietinės visatos Sūnus, ir apie jį buvo pasakyta: “Tu visais atžvilgiais buvai tobulas nuo savo sukūrimo dienos iki tavyje atsirado neteisumas.” Daug kartų jis tarėsi su Edentijos Pačiais Aukštaisiais. Ir Liuciferis valdė “ant Dievo šventojo kalno,” Jerusemo administracinio kalno, kadangi jis buvo 607 apgyvendintų pasaulių didžios sistemos vyriausiasis tvarkytojas.

^{53:1.2 (601.4)} Liuciferis buvo puiki būtybė, nuostabi asmenybė; tiesioginėje vietinės visatos valdžios hierarchijoje jis ėjo iš karto po žvaigždynų Pačių Aukštųjų Tėvų. Nežiūrint Liuciferio prasižengimo, pavaldūs intelektualūs tvariniai susilaikė nuo to, kad jam parodytų nepagarbą ir panieką iki Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje. Net ir Mykolo archangelas, Mozės prisikėlimo metu “nepateikė jį kaltinančio nuosprendžio, bet paprasčiausiai tepasakė “Teisėjas peikia tave.” Tokiuose reikaluose nuosprendis priklauso Dienų Seniesiems, supervisatos valdovams.

^{53:1.3 (601.5)} Dabar Liuciferis yra nupuolęs ir nušalintas Satanijos Aukščiausiasis Valdovas. Apmąstymai apie savąjį aš yra labai pavojingi, net ir dangiškojo pasaulio išaukštintoms asmenybėms. Apie Liuciferį buvo pasakyta: “Pasididžiavimą savimi tu iškėlei dėl savojo grožio; savo išmintį tu sugadinai savo gabumais.” Jūsų senovės pranašas matė jo liūdną būseną, kada jis rašė: “Kaip tu nupuolei iš dangaus, o Liuciferi, ryto

sūnau! Kaip tu buvai numestas žemyn, tu, kuris išdrišai gluminti pasaulius!”

53:1.4 (602.1) Urantijoje apie Liuciferį labai mažai buvo girdėti dėl to, kad savo pirmąjį pavaduotoją, Šetoną, jis buvo paskyręs rūpintis savo reikalu jūsų planetoje. Šetonas buvo tos pačios pirminės Lanonandekų grupės narys, bet jis niekada nebuvo tarnavęs Sistemos Aukščiausiuoju Valdovu; jis iki galo prisidėjo prie Liuciferio maišto. “Velnias” yra ne kas kitas, kaip Kaligastija, nušalintasis Urantijos Planetos Princas ir vienas iš Lanonandekų antrinės kategorijos Sūnų. Tuo metu, kada Mykolas buvo Urantijoje materialaus kūno pavidalu, Liuciferis, Šetonas, ir Kaligastija susivienijo tam, kad sutrukdytų jam įgyvendinti savęs padovanojimo misiją. Bet jiems visiškai nepavyko.

53:1.5 (602.2) Abadonas buvo Kaligastijos personalo vadovas. Jis pasekė savo šeimininku prisidėdamas prie maišto, ir nuo tol visą laiką veikė kaip Urantijos maištininkų pagrindinis vykdytojas. Belzabubas vadovavo neištikimiams tarpiniams tvariniams, kurie tapo išdaviko Kaligastijos jėgų sąjungininkais.

53:1.6 (602.3) Galiausiai, visų šitų blogio personažų simboliška išraiška tapo drakonas. Po Mykolo triumfo, “Gabrielis nusileido iš Salvingtono ir uždarė drakoną (visus maišto vadovus) vienam amžiui.” Apie Jerusemo angeliškuosius maištininkus yra parašyta: “Ir tuos angelus, kurie neišsaugojo savo pirminės padėties, bet paliko savo pačių gyvenamąją vietą, jis laiko tvirtose tamsos grandinėse iki didžiosios dienos nuosprendžio.”

2. Maišto priežastys

53:2.1 (602.4) Liuciferis ir jo pirmasis padėjėjas, Šėtonas, Jeruseme buvo valdę daugiau negu penkis šimtus tūkstančių metų, kada savo širdyse jie pradėjo sistemingai nusiteikti prieš Visuotinį Tėvą ir tuometinį jo vicegerentą Sūnų, Mykolą.

53:2.2 (602.5) Satanijos sistemoje nebuvo jokių ypatingų ar specialių sąlygų, kurios būtų išprovokavusios maištą ar būtų būvusios palankios maištui. Būtent mes esame įsitikinę, jog ši idėja kilo ir įgavo formą Liuciferio prote, ir jog tokį maištą jis būtų galėjęs sukurstyti, nesvarbu, kad ir kokioje vietoje jis būtų buvęs. Liuciferis savo planus iš pradžių pagarsino Šėtonui, bet prireikė kelių mėnesių, kad jis paveiktų savo gabaus ir nuostabaus partnerio protą. Tačiau, kada vieną kartą buvo palenktas į maišto idėjos pusę, tada jis tapo drąsiu ir atkakliu “savojo aš įtvirtinimo ir laisvės” šalininku.

53:2.3 (602.6) Liuciferiui niekas niekada nebuvo siūlęs maišto idėjos. Savojo aš įtvirtinimo idėja, prieštaraujanti Mykolo valiai ir Visuotinio Tėvo planams, kaip jie yra išreiškiami per Mykolą, gimė ir įgavo formą jo paties prote. Jo ryšiai su Sūnumi Kūrėju buvo artimi ir visada nuoširdūs. Niekada anksčiau iki savo paties proto išaukštinimo Liuciferis nebuvo atvirai išreiškęs nepasitenkinimo visatos administravimu. Nepaisant jo tylos, daugiau kaip per vieno šimto standartinių metų laikotarpį Dienų Sajunga Salvingtone atspindėdavo į Uversą, jog Liuciferio prote viskas yra neramioje būsenoje. Šitoji informacija taip pat buvo perduodama Sūnui Kūrėjui ir Norlatiadeko Žvaigždyno Tėvams.

53:2.4 (602.7) Per šitą periodą Liuciferis ėmė vis kritiškiau žvelgti į visą visatos administravimo planą, bet Aukščiausiesiems Valdovams visada išpažindavo nuoširdžiausią ištikimybę. Jo pirmasis išsakytas nelojalumas pasireiškė Gabrielio apsilankymo Jeruseme proga, likus vos kelioms dienoms iki Liuciferio Laisvės Deklaracijos atviro paskelbimo. Neabejotinai artėjantis maištas Gabrielį paveikė tiek giliai, kad dėl priemonių, kurių reikėtų imtis, jeigu kiltų atviras maištas, jis nuvyko tiesiai į Edentiją pasitarti su Žvaigždyno Tėvais.

53:2.5 (603.1) Labai sunku nurodyti tikslią prižastį ar tikslas priežastis, kurios galiausiai išsiliejo į Liuciferio maištą. Mes esame tikri tikrai dėl vieno dalyko, ir tai yra: Kad ir kokia buvo šito pati pradžia, bet ji kilo Liuciferio prote. Turėjo būti didžiavimasis savuoju aš, kuris vystėsi iki saviapgaulės taško taip, kad Liuciferis kurį laiką iš tiesų save įtikino, kad jo apmąstymai apie maištą iš tikrųjų yra sistemos, jeigu ne visatos, labui. Iki to meto, kada jo planai buvo išsivystę tiek, kad pasiekė nevilties lygį, tada be jokios abejonės su savo pirminiu ir nelaimės atnešančiu pasididžiavimu jis buvo nuėjęs per daug toli, kad būtų galėjęs sustoti. Kažkuriuo metu per šitą patyrimą jis tapo nebenuoširdus, ir blogis išsivystė į sąmoningą ir tyčinę nuodėmę. Kad įvyko šitaip patvirtino šito nuostabaus vykdytojo vėlesnis elgesys. Ilgą laiką jam buvo siūloma galimybė atgailauti, bet pasiūlytą gailestingumą priėmė tikrai kai kurie iš jo pavaldinių. Edentijos Dienų Ištikimasis, Žvaigždyno Tėvų prašymu, pats asmeniškai pateikė Mykolo planą dėl šitų liūdnai pagarsėjusių maištininkų išgelbėjimo, bet Sūnaus Kūrėjo gailestingumas būdavo visada atstumiamas su vis didėjančia panieka ir pasibjaurėjimu.

3. Liuciferio manifestas

53:3.1 (603.2) Kad ir kokia buvo neramumo kilmė Liuciferio ir Šėtono širdyse, bet galutinis prasiveržimas įgavo Liuciferio Laisvės Deklaracijos formą. Maištininkų reikalą išdėstė trys pagrindiniai punktai.

53:3.2 (603.3) 1. *Visuotinio Tėvo Tikrovė*. Liuciferis tvirtino, kad Visuotinis Tėvas realiai neegzistuoja, kad fizinė gravitacija ir erdvės energija nuo visatos yra neatskiriamos, ir kad Tėvas yra mitas, kurį sugalvojo Rojaus Sūnūs tam, kad Tėvo vardu visatas jie galėtų valdyti. Jis neigė tai, jog asmenybė yra Visuotinio Tėvo dovana. Jis net užsiminė, jog užbaigtieji yra išvien susimokę su Rojaus Sūnumis tam, kad įsiūlytų apgavystę visai kūrinijai, kadangi sugrįžę jie niekada nepateikdavo aiškos sampratos apie Tėvo realią asmenybę, kokia ji yra matoma Rojuje. Jis spekulavo tuo, jog garbinimą vadino neišmanymu. Kaltinimas buvo radikalus, siaubingas, ir šventvagiškas. Būtent šitas niekingas užbaigtųjų užsipuolimas be jokios abejonės turėjo įtakos kylantiesiems piliečiams, tuo metu buvusiems Jeruseme, kad visiems maištininkų pasiūlymams jie tvirtai ir ryžtingai pasipriešintų.

53:3.3 (603.4) 2. *Sūnaus Kūrėjo—Mykolo—visatos valdymas*. Liuciferis reikalavo, jog vietinės sistemos turi būti autonomiškos. Jis protestavo prieš Mykolo, Sūnaus Kūrėjo, teisę prisiimti Neadono aukščiausiąją valdžią hipotetinio Rojaus Tėvo vardu ir iš visų asmenybių reikalauti, kad pripažintų ištikimybę šitam nematomam Tėvui. Jis tvirtino, jog visas garbinimo planas yra gudri užmačia, skirta tam, kad būtų išaukštinti Rojaus Sūnūs. Mykolą jis sutiko pripažinti savo tėvu-Kūrėju, bet ne savo Dievu ir teisėtu valdovu.

53:3.4 (603.5) Kuo aršiausiai jis užsipovalė Dienų Senujų—“svetimų valdovų”—teisę kištis į vietinių sistemų ir visatų reikalus. Šituos valdovus jis pasmerkė kaip tironus ir uzurpatorius. Jis ragino savo pasekėjus patikėti, jog nė vienas iš šitų valdovų negalėtų padaryti nieko, kad įsikištų į grynai vidinį valdymą, jeigu tikrai žmonės ir angelai turėtų drąsos atkakliai ginti savo teises ir drąsiai reikalauti savo teisių.

53:3.5 (603.6) Jis tvirtino, jog Dienų Senujų vykdytojai negalėtų veikti vietinėse sistemose, jeigu tikrai savo teises į nepriklausomybę pareikštų vietinės būtybės. Jis aiškino, jog nemirtingumas nuo sistemos asmenybių yra neatskiriamas, jog prisikėlimas yra natūralus ir automatinis, ir jog visos būtybės gyventų amžinai, jeigu ne Dienų Senujų nuosprendžių įvykdytojų savavališki ir neteisingi veiksmai.

53:3.6 (604.1) 3. *Visuotinio kylančiųjų mirtingųjų mokymo plano užsipovalimas.* Liuciferis tvirtino, kad per daug laiko ir energijos yra išeikvojama tokiam planui, pagal kurį kylantieji mirtingieji taip išsamiai yra mokomi visatos administravimo principų, principų, kuriuos jis laikė neetiškais ir neprotingais. Jis pasisakė prieš amžius trunkančią programą rengiant erdvės mirtinguosius kažkokiam nežinomam likimui, ir užbaigtųjų korpuso buvimu Jeruseme rėmėsi kaip įrodymu, jog šitie mirtingieji buvo praleidę amžius ruošdamiesi kažkokiam grynai išgalvotam likimui. Su panieka jis pažymėjo, kad užbaigtųjų likimas niekuo nėra šlovingesnis, nes jie yra sugražinami į kuklias sferas, kurios yra tokios pačios kaip ir jų kilmės sferos. Jis užsiminė, kad juos suvedžiojo per didelę discipliną ir ištęstas mokymas, ir kad tikrovėje jie yra savo mirtingųjų bičiulių išdavikai, nes dabar jie bendradarbiauja

šioje užmačioje, jog visą kūriniją pavergtų prasimanymai apie mitinį amžinąjį likimą kylantiems mirtingiesiems. Jis gynė savo nuomonę, jog kylantieji turėtų turėti individualaus atsiskyrimo laisvę. Jis metė iššūkį visam mirtingųjų kilimo planui ir pasmerkė visą mirtingųjų kilimo planą, kaip jį remia Dievo Rojaus Sūnūs ir pritaria Begalinė Dvasia.

53:3.7 (604.2) Ir būtent su tokia Laisvės Deklaracija Liuciferis pradėjo savo tamsos ir mirties orgiją.

4. Maišto pradžia

53:4.1 (604.3) Liuciferio manifestas buvo paskelbtas per kasmetinę Satanijos konklavą ant stiklo jūros, dalyvaujant susirinkusioms gausybėms Jerusėme, paskutiniąją metų dieną, maždaug prieš du šimtus tūkstančių metų, Urantijos laiku. Šėtonas paskelbė, jog garbinti galima visuotines jėgas—fizines, intelektualias, ir dvasines—bet ištikimybę galima pareikšti tiktai realiam ir šiandieniniam valdovui, Liuciferiui, “žmonių ir angelų draugui” ir “laisvės Dievui.”

53:4.2 (604.4) Savojo aš įtvirtinimas buvo Liuciferio maišto mūšio šūkis. Jo vienas pagrindinių argumentų buvo tai, kad, jeigu savivalda yra gera ir tinka Melkizedekams ir kitoms grupėms, tai lygiai taip pat ji yra gera ir visoms protingoms kategorijoms. Jis buvo drąsus ir atkaklus gindamas “proto lygybę” ir “intelektų brolybę.” Jis tvirtino, jog visas valdymas turi ribotis vietinėmis planetomis ir jų savanoriška konfederacija į vietines sistemas. Bet kokią kitą priežiūrą jis neigė. Jis pažadėjo Planetos Princams, kad jie pasaulius valdys kaip aukščiausieji vykdytojai. Jis pasmerkė įstatymų leidžiamosios veiklos išdėstymą žvaigždyno būstinėje, o juridinių reikalų tvarkymą

visatos sostinėje. Jis reikalavo, kad visos šitos valdymo funkcijos turėtų būti sutelktos sistemų sostinėse, ir ėmė steigti savo įstatymdavystės asamblėją ir organizavo savo tribunolus, vadovaujamus Šetono. Ir jis nurodė, kad atskalūniškuose pasauliuose princai padarytų tą patį.

53:4.3 (604.5) Prie maišto prisijungė visas Liuciferio kabinetas, ir jo nariai buvo viešai prisaikdinti kaip “išlaisvintų pasaulių ir sistemų” naujojo vadovo administracijos pareigūnai.

53:4.4 (605.1) Nors Nebadone anksčiau buvo įvykę du maištai, bet jie vyko tolimuose žvaigždynuose. Liuciferis manė, kad tie sukilimai buvo nesėkmingi dėl to, jog didžioji dauguma protingų būtybių nenuėjo paskui savo vadovus. Jis tvirtino, kad “valdo dauguma,” kad “protas yra neklystantis.” Akivaizdžiai, toji laisvė, kuria jam leido naudotis visatos valdovai, sustiprino didelę dalį jo nusikalstamų įsitikinimų. Jis atvirai priešinosi visiems savo vyresniesiems vadovams; bet jie į jo veiklą aiškiai nekreipė jokio dėmesio. Jam buvo laisvos rankos tam, jog savo viliojantį planą įgyvendintų be jokių kliūčių ar trukdymų.

53:4.5 (605.2) Visus gailestingus teisingumo uždelsimus Liuciferis laikė įrodymu, jog Rojaus Sūnų vyriausybė maišto sustabdyti nesugeba. Jis atvirai ignoruodavo Mykolą, Emanuelį, ir Dienų Senuosius ir tada jiems įžūliai mesdavo iššūkį, o po to pateikdavo tą faktą, jog dėl šito nekyla jokių pasekmių, ir tai įrodo šios visatos ir supervisatos vyriausybių nepajėgumą.

53:4.6 (605.3) Visų šitų neištikimybės veiksmų metu Gabrielis buvo asmeniškai ir pareiškė tikrai tiek, jog, reikiamu laiku, jis kalbės Mykolo vardu ir jog visoms būtybėms bus leista laisvai ir netrukdomai apsispręsti; jog “Sūnūs, valdantys Tėvo vardu,

trokšta tikrai tokio lojalumo ir atsidavimo, kuris yra savanoriškas, nuoširdus, ir atsparus sofistikai.”

53:4.7 (605.4) Liuciferiui buvo leista visiškai įkurti ir iš pagrindų organizuoti savo maištininkų vyriausybę prieš tai, kada Gabrielis ėmėsi kokių nors pastangų tam, jog pasisakytų prieš atsiskyrimo teisę arba imtųsi savo veiksmų, nukreiptų prieš maištininkų propagandą. Bet Žvaigždyno Tėvai šitų neišistikimų asmenybių veiksmus nedelsiant apribojo Satanijos sistemos ribomis. Vis tik, šitas delsimo laikotarpis buvo didžiulis išmėginimas ir patikrinimo laikmetis visoms ištikimoms Satanijos būtybėms. Kelerius metus viskas buvo chaotiška, o gyvenamuosiuose pasauliuose buvo didžiulis pasimetimas.

5. Konfliktinio pobūdžio

53:5.1 (605.5) Prasidėjus Satanijos maištui, Mykolas tarėsi su savo Rojaus broliu, Emanueliu. Pasibaigus šitam svarbiam pasitarimui, Mykolas paskelbė, kad jis vykdys tokią pačią politiką, kuri apibūdino jo požiūrį į panašius sukilimus praeityje, nesikišimo požiūrį.

53:5.2 (605.6) Šito maišto ir ankstesniųjų dviejų maištų metu, Nebadono visatoje nebuvo absoliučios ir asmeninės aukščiausiosios valdžios. Mykolas valdė dieviškąją teisę kaip Visuotinio Tėvo vicegerentas, bet dar ne savo paties asmenine teise. Jis dar nebuvo užbaigęs savęs padovanojimų karjeros; jis dar nebuvo apdovanotas “visa valdžia danguje ir žemėje.”

53:5.3 (605.7) Nuo maišto pradžios iki tos dienos, kada jis buvo vainikuotas Nebadono suvereniu valdovu, Mykolas niekada netrukdė Liuciferio maištininkų jėgoms; jiems buvo leidžiama

laisvai veikti beveik du šimtus tūkstančių metų Urantijos laiku. Kristus Mykolas dabar turi visišką galią ir valdžią, kad veiktų greitai, net ir iš karto, prieš tokius neištikimybės protrūkius, bet mes abejojame, jog turėdamas šitą suverenią valdžią, jis elgtųsi kitaip, jeigu kartais įvyktų kitas toks sukilimas.

53:5.4 (605.8) Kadangi Mykolas pasirinko sprendimą Liuciferio maišto tikruosius karo veiksmus stebėti iš tolo, tai Gabrielis sukviatė į Edentiją savo asmeninį personalą ir, pasitaręs su Pačiais Aukštaisiais, priėmė sprendimą prisiimti vadovavimą ištikimoms Satanijos gausybėms. Mykolas liko Salvingtone, tuo tarpu Gabrielis išvyko į Jerusėmą, ir įsikūrė toje sferoje, kuri yra paskirta Tėvui—tam pačiam Visuotiniam Tėvui, kurio asmenybe buvo suabejoję Liuciferis ir Šėtonas—susirinkusių ištikimų asmenybių gausybių akivaizdoje, jis išskleidė Mykolo vėliavą, Trejybės valdymo visoje kūrinijoje materialią emblemą, tris koncentrinis dangaus mėlio žiedus baltame fone.

53:5.5 (606.1) Liuciferio emblema buvo balta vėliava su vienu raudonu apskritimu, kurio centre buvo juodas skritulys.

53:5.6 (606.2) “Danguje vyko karas; Mykolo vadas ir jo angelai kovojo prieš drakoną (Liuciferį, Šėtoną, ir išdavikus princus); ir šitas drakonas ir jo maištininkai angelai kariavo, bet nenugalėjo.” Šitas “karas danguje” buvo ne fizinis mūšis, kaip tokį konfliktą galėtų suvokti Urantijoje. Pirmosiomis kovos dienomis Liuciferis nuolat kalbėdavo planetiniame amfiteatre. Gabrielis iš savosios būstinės, kuri buvo įrengta greta, be perstojo demaskuodavo maištininkų sofistiką. Tos įvairios asmenybės, kurios buvo sferoje ir dėl savojo požiūrio dvejojo,

lankydavosi tai vienose, tai kitose diskusijose, kol priimdavo galutinį sprendimą.

53:5.7 (606.3) Bet šitas karas danguje buvo labai siaubingas ir labai realus. Nors nebuvo demonstruojama jokio barbariškumo, kuris yra toks būdingas fiziniams karo veiksmams nesubrendusiuose pasauliuose, bet šitas konfliktas buvo nepalyginamai labiau mirtinas; materialame mūšyje grėsmė kyla materialiai gyvybei, bet karas danguje buvo kariaujamas amžinojo gyvenimo atžvilgiu.

6. Ištikimas serafinis vadas

53:6.1 (606.4) Buvo daug kilnių ir įkvepiančių pasišventimo ir ištikimybės veiksmų, kuriuos atliko daugybė asmenybių per tą laikotarpį nuo karinių veiksmų pradžios iki naujojo sistemos valdovo ir jo personalo atvykimo. Bet iš visų šitų atsidavimo drąsių veiksmų labiausiai kvapą gniaužiantis buvo drąsus Manotijos, Satanijos būstinės serafimų vado pavaduotojo, elgesys.

53:6.2 (606.5) Maišto Jeruseme pradžioje serafinių gausybių vadas įsijungė į Liuciferio maištą. Tai be abejonės paaiškina, kodėl toks didelis skaičius ketvirtosios kategorijos narių, sistemos administratorių serafimų, nuklydo. Serafinį lyderį dvasiškai apakino ryški Liuciferio asmenybė; jo žavingas elgesys užkerėdavo dangiškųjų būtybių žemesniasias kategorijas. Jos tiesiog negalėjo suvokti, kad tokia akinanti asmenybė gali klysti.

53:6.3 (606.6) Ne taip seniai, apibūdindamas tuos patyrimus, kurie buvo susiję su Liuciferio maišto pradžia, Manotija pasakė: “Bet

man pats džiugiausias momentas buvo tas jaudinantis patyrimas, susijęs su Liuciferio maištu, kada, būdamas antruoju serafiniu vadu, aš atsisakiau dalyvauti rengiamame Mykolo įžeidime; o galingi maištininkai stengėsi mane sunaikinti išvien veikiančių jėgų, kurias jie buvo pasirengę, pagalba. Jeruseme įvyko milžiniškas sukilimas, bet nė vienam ištikimam serafimui žalos nebuvo padaryta.

53:6.4 (606.7) “Kada mano tiesioginis vadovas nuklydo, tada man teko perimti vadovavimą Jerusemo angeliškosioms gausybėms kaip sistemos sujauktų serafinių reikalų nominaliam valdytojui. Moraliai mane parėmė Melkizedekai, sumaniai padėjo didžioji dauguma Materialiųjų Sūnų, mane apleido mano paties kategorijos milžiniška grupė, bet man nuostabiai pagelbėjo kylantieji mirtingieji Jeruseme.

53:6.5 (606.8) “Kadangi dėl Liuciferio atsiskyrimo buvome automatiškai išjungti iš žvaigždyno grandinių, tai mes priklausėme nuo to lojalumo, kurį rodė mūsų informacijos rinkimo korpusas, kuris raginimus dėl pagalbos persiūsdavo į Edentiją iš netoli esančios Rantulijos sistemos; ir mes pamatėme, jog tvarkos karalystė, ištikimybės intelektas, ir tiesos dvasia savaime triumfavo prieš maištą, prieš savojo aš sureikšminimą, ir prieš vadinamąją asmeninę laisvę; mes sugebėjome laikytis tol, kol atvyko naujasis Sistemos Aukščiausiasis Valdovas, vertas to, jog pakeistų Liuciferį. Ir iškart po šito aš buvau paskirtas į Melkizedekų Urantijos administratorių korpusą, ėmęs vadovauti ištikimoms serafinėms kategorijoms išdaviko Kaligastijos pasaulyje, kuris savąją sferą buvo paskelbęs naujai projektuojamos ‘išlaisvintų pasaulių ir emancipuotų asmenybių’ sistemos nariu, sistemos,

kuri buvo siūloma gėdingai pagarsėjusioje Laisvės Deklaracijoje, kurią Liuciferis išleido, kreipdamasis į 'laisvę mylinčias, laisvai mąstančias, ir į ateitį žvelgiančias protingas būtybes iš klaidingai valdomų ir neteisingai administruojamų Satanijos pasaulių.'”

53:6.6 (607.1) Šitas angelas tebetarnauja Urantijoje, veikdamas kaip serafimų vado padėjėjas.

7. Maišto istorija

53:7.1 (607.2) Liuciferio maištas apėmė visą sistemą. Trisdešimt septyni maištaujantys Planetų Princai savųjų pasaulių administracijas didele dalimi palenkė į pagrindinių maištininkų pusę. Tiktai Panoptijoje Planetos Princui iš tiesų nepavyko patraukti savosios tautos į savo pusę. Šitame pasaulyje, vadovaujant Melkizedekams, žmonės susitelkė tam, jog paremtų Mykolą. Eleanora, jauna moteris iš tos mirtingųjų sferos, ėmėsi vadovauti žmonių rasėms, ir nė viena siela toje konflikto draskomoje planetoje neįsiregistravo po Liuciferio vėliava. Ir nuo tada visą laiką šitie ištikimi panoptiečiai tarnauja septintajame Jerusemo pereinamajame pasaulyje prižiūrėtojais ir statybininkais Tėvo sferoje ir ją supančiuose septyniuose suėmimo pasauliuose. Panoptiečiai ne tik tarnauja tiesiogine prasme šitų pasaulių sargybiniais, bet taip pat jie vykdo ir asmeninius Mykolo nurodymus, puošdami šitas sferas kažkokiam ateities ir nežinomam panaudojimui. Šitą darbą jie atlieka tada, kada sustoja pakeliui į Edentiją.

53:7.2 (607.3) Kaligastija per visą šitą laikotarpį Liuciferio reikalą Urantijoje gynė. Melkizedekai atskalūnui Planetos Princui sumaniai priešinosi, bet išvedžiojimai apie nežabotą laisvę ir

savojo aš per didelio sureikšminimo apgaulę sudarė visas galimybes tam, jog būtų apgautos jauno ir neišsivysčiusio pasaulio primityvios tautos.

53:7.3 (607.4) Visa propaganda dėl atsiskyrimo turėjo būti vykdoma asmeninių pastangų dėka, kadangi transliavimo tarnybų ir visų kitų tarpplanetinio komunikavimo kanalų veiklą sustabdė sistemos grandinių prižiūrėtojų veiksmai. Kada prasidėjo tikrasis sukilimas, tada visa Satanijos sistema buvo izoliuota tiek žvaigždyno, tiek visatos grandinėse. Per šitą laiką visi gaunami ir išsiunčiami pranešimai buvo siunčiami per serafinius agentus ir Atsiskyrusiuosius Žinianešius. Grandinės į puolusius pasaulius taip pat buvo nutrauktos tam, kad šituo kanalu Liuciferis negalėtų pasinaudoti savo piktybiško sąmokslu tolimesniam įgyvendinimui. Ir šitos grandinės nebus atstatytos tol, kol pagrindiniai maištininkai gyvens tarp Satanijos ribų.

53:7.4 (607.5) Tai buvo Lanonandekų maištas. Vietinės visatos sūnystės aukštesnės kategorijos prie Liuciferio atsiskyrimo neprisijungė, nors nedidelį skaičių Gyvybės Nešėjų, dislokuotų maištaujančiose planetose, neištikimų princų maištas tam tikra prasme paveikė. Nė vienas iš Sutrejbintų Sūnų nenuklydo. Melkizedekai, archangelai, ir Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės visos liko ištikimos Mykolui ir, su Gabrieliumi, drąsiai kovojo už Tėvo valią ir Sūnaus valdymą.

53:7.5 (608.1) Nė viena būtybė, kilusi Rojuje, neprisijungė prie neištikimybės. Kartu su Atsiskyrusiais Žinianešiais jos įsirengė būstinę Dvasios pasaulyje ir pasiliko ten vadovaujamos Edentijos Dienų Ištikimojo. Nė vienas iš sutaikytojų neatskilo, taip pat nenuklydo ir nė vienas iš

Dangiškųjų Registruotojų. Bet buvo daug prarasta Morontinių Kompanionų ir Gyvenamųjų Pasaulių Mokytojų.

53:7.6 (608.2) Iš aukščiausiosios serafimų kategorijos nebuvo prarasta nė vieno angelo, bet ženkli grupė iš kitos kategorijos, aukštesniosios, buvo pagauta į pinkles. Panašiai nedaug angelų buvo suklaidinta ir iš trečiosios, arba prižiūrėtojų kategorijos. Bet siaubingai daug palūžusiųjų buvo ketvirtojoje grupėje, administratorių angelų, tų serafimų, kurie atlikti savo pareigas paprastai būna paskiriami į sistemų sostines. Manotija jų išgelbėjo beveik du trečdalius, bet šiek tiek daugiau negu trečdalis nuėjo paskui savo vadą į maištininkų gretas. Iš visų Jerusemo cherubimų, priskirtų prie administratorių angelų, buvo prarastas vienas trečdalis kartu su savo neištikimais serafimais.

53:7.7 (608.3) Iš planetinių angeliškųjų pagalbininkų, tų, kurie buvo paskirti Materialiesiems Sūnums, buvo apgautas maždaug trečdalis, ir į spąstus buvo pagauta beveik dešimt procentų pereinamųjų tarnų. Tą Jonas matė simboliniu įvaizdžiu, kada jis rašė apie didįjį raudoną drakoną, sakydamas: “Ir jo uodega nusitempė trečiąją dalį dangaus žvaigždžių ir sviedė jas žemyn į tamsą.”

53:7.8 (608.4) Didžiausias praradimas buvo angelų gretose, bet didžioji dauguma žemesniųjų protingų būtybių kategorijų buvo įsivėlusios į neištikimybę. Iš 681.217 Materialiųjų Sūnų, prarastų Satanijoje, devyniasdešimt penki procentai buvo Liuciferio maišto aukos. Didžiulis skaičius tarpinių tvarinių buvo prarastas tose atskirose planetose, kurių Planetų Princai parėmė Liuciferio reikalą.

53:7.9 (608.5) Daugeliu atžvilgių šitas maištas buvo plačiausiai išplitęs ir pražūtingiausias iš visų tokių įvykių Nebadone. Į šitą sukilimą buvo įtraukta daugiau asmenybių negu į kitus du drauge sudėjus. Ir joms amžiams yra užtraukta nešlovė tuo, kad Liuciferio ir Šėtono emisarai nepagailėjo net ir kūdikių lavinimo mokyklų užbaigtųjų kultūros planetoje, vietoje lavinimo jie stengėsi sugadinti šituos besivystančius protus, gailestingai išgelbėtus iš evoliucinių pasaulių.

53:7.10 (608.6) Kylantieji mirtingieji buvo pažeidžiami, bet maištininkų išvedžiojimams jie atsispyrė geriau negu žemesniosios dvasios. Nors daugelis iš kylančiųjų žemesniuosiuose gyvenamuosiuose pasauliuose, tie, kurie nebuvo pasiekę galutinio susilieimo su savo Derintojais, nupuolė, bet kilimo plano išminties šlovei yra užregistruota, jog nė vienas Satanijos kylančiosios pilietybės narys, gyvenęs Jeruseme, Liuciferio sukilime nedalyvavo.

53:7.11 (608.7) Valanda po valandos, diena po dienos visas Nebadono transliavimo stotis užtvindė iš dangiškųjų protingų būtybių visų, kokias tik galima įsivaizduoti klasių, sunerimę stebėtojai, kurie įdėmiai studijavo Satanijos maišto biuletenius ir džiūgavo, kada tie pranešimai nuolat pasakodavo apie visišką ištikimybę kylančiųjų mirtingųjų, kurie, vadovaujami savo Melkizedekų vadovybės, sėkmingai atsilaikė prieš visų subtilių blogio jėgų, kurios taip staigiai susitelkė po atsiskyrimo ir nuodėmės vėliavomis, suvienytas ir ilgalaikes pastangas.

53:7.12 (608.8) Praėjo daugiau negu dveji metai sistemos laiku nuo “karo danguje” pradžios iki buvo įtvirtintas Liuciferio perėmėjas. Bet pagaliau naujasis Aukščiausiasis Valdovas atvyko, nusileidęs ant stiklo jūros drauge su savo personalu. Aš

buvau Gabrielio mobilizuotame rezerve Edentijoje, ir gerai prisimenu pirmąjį Lanaforgo pranešimą Norlatiadeko Žvaigždyno Tėvui. Jame buvo sakoma: “Nebuvo prarastas nė vienas Jerusemo pilietis. Kiekvienas kylantysis mirtingasis atsilaukė prieš šį žiaurų išmėginimą, ir po lemiamo išbandymo iškilo triumfuodamas ir pasiekęs visišką pergalę.” Ir šis užtikrinimo pranešimas nuskriejo tolyn į Salvingtoną, Uversą, ir Rojų, kad mirtingojo kilimo išlikimo patyrimas yra didžiausias saugumas nuo maišto ir pati patikimiausia apsauga nuo nuodėmės. Šią kilnią ištikimų mirtingųjų grupę sudarė tik 187.432.811 būtybių.

53:7.13 (609.1) Atvykus Lanaforgui, pagrindiniai maištininkai iš savo postų buvo pašalinti, ir iš jų buvo atimtos visos valdymo galios, nors jiems buvo leidžiama laisvai judėti po Jerusimą, morontines sferas, ir net į atskirus apgyvendintus pasaulius. Jie ir toliau tęsė savo apgaulingas ir gundančias pastangas tam, kad supainiotų ir klaidintų žmonių ir angelų protą. Tačiau kas susiję su jų darbu ant administracinio kalno Jerusime, tai “jiems vietos daugiau nebebuvo.”

53:7.14 (609.2) Nors iš Liuciferio visa administracinė valdžia Satanijoje buvo atimta, bet tuo metu ten neegzistavo jokios vietinės visatos valdžios, jokio tribunolo, kuris būtų galėjęs šitą piktybinį maištininką sulaikyti arba sunaikinti; tuo metu Mykolas nebuvo suverenų valdovas. Dienų Senieji palaikė Žvaigždyno Tėvus šiems perimant sistemos valdymą, bet vėliau jie niekada nepateikė jokio sprendimo dėl tų daugelio apeliacijų, kurios vis dar neišspręstos, kas susiję su Liuciferio, Šėtono, ir jų partnerių dabartiniu statusu ir jų atsikratymu ateityje.

53:7.15 (609.3) Tokiu būdu šitiems pagrindiniams maištininkams iš tiesų buvo leista klajoti po visą sistemą, stengiantis toliau skleisti savojo nepasitenkinimo ir savojo aš įtvirtinimo doktrinas. Bet beveik per du šimtus tūkstančių Urantijos metų jie nesugebėjo apgauti nė vieno kito pasaulio. Jokie kiti Satanijos pasauliai nebuvo prarasti po tų trisdešimt septynių pasaulių nuopuolio, net ir tarp jaunesnių pasaulių, kurie buvo apgyvendinti po tos maišto dienos.

8. Žmogaus Sūnus Urantijoje

53:8.1 (609.4) Liuciferis ir Šėtonas laisvai klajojo po Satanijos sistemą tol, kol buvo užbaigta Mykolo savęs padovanojimo misija Urantijoje. Jūsų pasaulyje jie buvo paskutinį kartą tuo laiku, kada vykdė bendrą puolimą prieš Žmogaus Sūnų.

53:8.2 (609.5) Anksčiau, kada Planetų Princai, “Dievo Sūnūs,” būdavo periodiškai sukviečiami, tada “Šėtonas taip pat atvykdavo,” tvirtindamas, kad jis atstovauja visiems nupuolusiųjų Planetų Princų izoliuotiems pasauliams. Bet tokios laisvės Jeruseme jam nebebuvo suteikta po Mykolo baigiamojo savęs padovanojimo. Po jų pastangų paveikti Mykolą, kada jis buvo savęs padovanojimo materialaus kūno pavidalu, išnyko bet kokia užuojauta Liuciferiui ir Šėtonui visoje Satanijoje, tai yra, už nuodėmės izoliuotų pasaulių ribų.

53:8.3 (609.6) Mykolo įsikūnijimas nutraukė Liuciferio maištą visoje Satanijoje, išskyrus atskalūniškų Planetų Princų planetas. Ir tai buvo Jėzaus asmeninio patyrimo reikšmė, kaip tik prieš savo mirtį materialame kūne, kada jis vieną dieną savo mokiniams sušuko, “Ir aš mačiau Šėtoną, krentantį kaip žaibą iš dangaus.”

Jis buvo atvykęs su Liuciferiu į Urantiją paskutiniam lemiamam mūšiui.

53:8.4 (609.7) Žmogaus Sūnus buvo įsitikinęs sėkme, ir jis žinojo, kad jo triumfas jūsų pasaulyje visiems laikams nustatys jo amžiaus priešų statusą ne tik Satanijoje, bet ir kitose dviejose sistemose, į kurias buvo įsiveržusi nuodėmė. Kada jūsų Mokytojas, atsakydamas į Liuciferio pasiūlymus, ramiai ir su dievišku įsitikinimu atsakė, “Eik šalin nuo manęs, Šėtone,” tai buvo išlikimas mirtingiesiems ir saugumas angelams. Tai buvo, iš principo, tikroji Liuciferio maišto pabaiga. Tas tiesa, Uversos tribunolai dar nepriėmė vykdomojo sprendimo dėl Gabrielio apeliacijos, prašančios maištininkus sunaikinti, bet toks dekretas, be jokios abejonės, bus pateiktas, kada ateis laikas, kadangi pirmasis žingsnis, svarstant šitą bylą, jau yra žengtas.

53:8.5 (610.1) Kaligastiją Žmogaus Sūnus pripažino nominaliu Urantijos Princu beveik iki pat savo mirties meto. Sakė Jėzus: “Dabar yra nuosprendis šitam pasauliui; dabar šito pasaulio princas bus nušalintas.” Ir tuomet dar arčiau priartėjęs prie savo gyvenimo darbo užbaigimo jis paskelbė: “Dėl šito pasaulio princo yra nuspręsta.” Ir tai yra tas pats nušalintas ir praradęs garbę Princas, kurį kažkada vadino “Urantijos Dievu.”

53:8.6 (610.2) Paskutinysis Mykolo veiksmas prieš jam paliekant Urantiją buvo Kaligastijai ir Daligastijai pasiūlytas gailestingumas, bet jo kilnų pasiūlymą jie paniekinančiai atmetė. Kaligastija, jūsų atskalūniškas Planetos Princas, tebėra Urantijoje laisvas, kad tęstų savo piktybinius kėslus, bet jis nebeturi absoliučiai jokios galios tam, jog įsiskverbtų į žmonių protą, negali jis prisiartinti ir prie jų sielų tam, kad jas

sugundytų ar nuklaidintų, nebent jos iš tikrųjų nori būti prakeiktos jo piktybinio blogio buvimu.

53:8.7 (610.3) Iki Mykolo savęs padovanojimo šitie tamsos valdovai stengėsi Urantijoje savąją valdžią išlaikyti, ir jie atkakliai priešinosi mažesnėms ir pavaldžioms dangiškosioms asmenybėms. Bet po Pentakosto dienos šitas išdavikas Kaligastija ir jo lygiai tiek pat paniekos nusipelnęs partneris, Daligastija, yra nuolankūs prieš Rojaus Minties Derintojų ir saugančios Tiesos Dvasios, Mykolo dvasios, kuri buvo išlieta visiems materialiams kūnams, dieviškąją didybę.

53:8.8 (610.4) Bet net ir šitomis sąlygomis, nė viena nupuolusi dvasia niekada iš tikrųjų neturėjo tokios galios tam, kad įsiveržtų į protus arba gąsdintų Dievo vaikų sielas. Nei Šėtonas, nei Kaligastija niekada negalėjo paliesti įtikėjusių Dievo Sūnų arba priartėti prie jų; įtikėjimas yra veiksmingas šarvas prieš nuodėmę ir piktybiškai sąmoningą blogį. Tai yra tiesa: “Tas, kuris yra gimęs iš Dievo, tas save apsaugo, ir nelabasis jo nepaliečia.”

53:8.9 (610.5) Apskritai, kada yra manoma, jog silpnus ir amoralius mirtinguosius veikia velniai ir demonai, tada juos tiesiog valdo nuo jų pačių neatsiejami ir žemi polinkiai, juos suvilioja jų pačių natūralus palinkimas. Per daug tikima, jog blogis yra dėl velnio veikimo, su kuriuo jis nėra susijęs. Kaligastija santykinai yra nebepajėgus nuo Kristaus nukryžiovimo laiko.

9. Dabartinis maišto statusas

53:9.1 (610.6) Pirmosiomis Liuciferio maišto dienomis, Mykolas pasiūlė išgelbėjimą visiems maištininkams. Visiems tiems,

kurie parodys nuoširdžios atgailos įrodymą, jis pasiūlė, kada bus pasiekęs visišką visatos suverenitetą, atleidimą ir sugrąžinimą į tam tikros formos tarnystę visatoje. Nė vienas iš lyderių šito gailestingo pasiūlymo nepriėmė. Bet tūkstančiai angelų ir žemesniųjų kategorijų dangiškųjų būtybių, įskaitant ir šimtus Materialiųjų Sūnų ir Dukrų, priėmė šį gailestingumą, kurį paskelbė panoptijiečiai, ir buvo reabilituoti Jėzaus prisikėlimo metu prieš tūkstantį devynis šimtus metų. Nuo to laiko šitos būtybės buvo perkeltos į Tėvo pasaulį Jeruseme, kur jos turi būti laikomos, formaliai, tol, kol Uversos teismai pateiks nuosprendį byloje Gabrielis *prieš* Liuciferį. Bet niekas neabejoja, jog tada, kada sunaikinimo nuosprendis bus priimtas, tai šitos atgailaujančios ir išgelbėtos asmenybės bus išbrauktos iš dekreto dėl sunaikinimo. Šitos bandomosios sielos dabar triūsia kartu su panoptijiečiais Tėvo pasaulio priežiūros darbe.

^{53:9,2 (611.1)} Pagrindinis išdavikas niekada nėra buvęs Urantijoje nuo tų dienų, kada stengėsi nukreipti Mykolą nuo šio tikslo, kad užbaigtų savęs padovanojimą ir galutinai ir patikimai įsitvirtintų kaip Nebadono beribis valdovas. Mykolui tapus Nebadono visatos įsitvirtinusi vadovu, Uversos Dienų Senujų atstovai Liuciferį nugabeno į kalėjimą, ir nuo to laiko jis yra kalinys Jerusemo pereinamųjų sferų Tėvo grupės pirmajame palydove. Ir čia kitų pasaulių ir sistemų valdovai stebi neištikimo Satanijos Aukščiausiojo Valdovo pabaigą. Paulius žinojo apie šitų maištininkų vadų statusą po Mykolo savęs padovanojimo, nes jis apie Kaligastijos vadovus rašė kaip apie “piktybinio blogio dvasines gausybes dangiškose vietose.”

53:9.3 (611.2) Mykolas, po to, kada priėmė Nebadono aukščiausiojo suverenumo valdžią, Dienų Seniesiems pateikė peticiją, kad gautų sankciją visas asmenybes, susijusias su Liuciferio maištu, laikyti internuotas tol, kol bus pateiktas supervisatos tribunolų nuosprendis byloje Gabrielis *prieš* Liuciferį, kuri buvo įtraukta į Uversos aukščiausiojo teismo dokumentus beveik prieš du šimtus tūkstančių metų, kaip laiką skaičiuojate jūs. Kas susiję su sistemos pagrindine grupe, tai Dienų Senieji patenkino Mykolo prašymą, bet su viena išimtimi: Šėtonui buvo leista periodiškai lankytis pas atskalūniškus princus puolusiuose pasauliuose tol, kol tokie atskalūniški pasauliai priims kitą Dievo Sūnų arba tol, kol Uversos teismai turėtų pradėti Gabrielio *prieš* Liuciferį bylos svarstymą.

53:9.4 (611.3) Šėtonas galėjo į Urantiją atvykti, kadangi jūs neturėjote pastoviai gyvenančio Sūnaus—nei Planetos Princo, nei Materialiojo Sūnaus. Makiventa Melkizedekas nuo to laiko buvo paskelbtas Urantijos Planetos Princu vicegerentu, o pradėtoji byla Gabrielis *prieš* Liuciferį davė ženklą laikinųjų planetinių režimų pradžia visuose izoliuotuose pasauliuose. Tas yra tiesa, jog Šėtonas tikrai periodiškai lankydavo Kaligastiją ir kitus nupuolusius princus iki pat šitų apreiškimų pateikimo momento, kada įvyko pirmasis Gabrielio prašymo dėl pagrindinių maištininkų sunaikinimo svarstymas. Dabar Šėtonas yra neribotam laikui sulaikytas Jerusemo kalėjimo pasauliuose.

53:9.5 (611.4) Nuo Mykolo baigiamojo savęs padovanojimo niekas iš visos Satanijos neišreiškė noro eiti į kalėjimo pasaulius tam, jog tarnautų internuotiems maištininkams. Ir daugiau būtybių

nebebuvo laimėta apgaviko reikalui. Per tūkstantį devynis šimtus metų statusas nepakito.

53:9.6 (611.5) Mes nelaukiame, jog dabartiniai Satanijos apribojimai būtų panaikinti anksčiau negu Dienų Senieji pagrindinius maištininkus likviduos galutinai. Sistemos grandinės nebus atstatytos tol, kol gyvens Liuciferis. Tuo tarpu, jis yra visiškai neveiklus.

53:9.7 (611.6) Maištas Jeruseme baigėsi. Puolusiuose pasauliuose jis pasibaigia tuoj pat, kai tik atvyksta dieviškieji Sūnūs. Mes manome, jog visi maištininkai, kurie kada nors priims gailestingumą, tą jau yra padarę. Mes laukiame žaibiško pranešimo, kuris šitiems išdavikams atims asmenybės egzistavimą. Mes tikimės, jog Uversos nuosprendis bus paskelbtas per bausmės įvykdymo programą, kuri sunaikins šituos įkalintus maištininkus. Tuomet jūs ieškosite jų pėdsakų, bet nesurasite. “Ir tie pasauliai, kurie tave pažįsta, bus pritrenkiančiai nustebę dėl tavęs; tu buvai siaubas, bet tikrai tavęs daugiau niekada nebebus.” Ir tokiu būdu visi šitie neverti išdavikai “tampa tarsi jų niekada nebūtų buvę.” Visi laukia Uversos dekreto.

53:9.8 (611.7) Bet per amžius dvasinės tamsos septyni kalėjimo pasauliai Satanijoje tapo rimtu įspėjimu visam Nebadonui, iškalbingai ir veiksmingai skelbdami didžiąją tiesą, “jog nusižengėlio kelias yra sunkus,” jog kiekviena nuodėmė turi paslėptą savo pačios susinaikinimo sėklą,” “jog atlygis už nuodėmę yra mirtis.”

53:9.9 (612.1) [Pateikta Manovandeto Melkizedeko, vienu metu priskirto prie Urantijos administratorių korpuso.]

54 Dokumentas. Liuciferio maišto problemos

54:0.1 (613.1) EVOLIUCINIAM žmogui sunku iki galo suvokti ir suprasti blogio, klaidos, nuodėmės, ir piktybinio sąmoningo blogio reikšmę ir prasmę. Žmogus lėtai suvokia, jog tobulumo priešprieša netobulumui sukuria potencialų blogį; jog tiesos susidūrimas su apgaule gimdo supainiojančią klaidą; jog dieviškoji dovana rinktis laisva valia atsiranda išsiskiriančiose nuodėmės ir teismo sferose; jog atkaklus dieviškumo siekimas veda į Dievo karalystę, priešingai negu nuolatinis atstūmimas, kuris veda į piktybinio blogio sferas.

54:0.2 (613.2) Dievai nei sukuria blogį, nei leidžia nuodėmę ar maištą. Potencialus blogis egzistuoja laike aprėpdamas tobulumo reikšmių ir vertybių skirtingus lygius visatoje. Nuodėmė yra potenciali visose sferose, kur netobulos būtybės yra apdovanotos sugebėjimu rinktis tarp gėrio ir blogio. Būtent pats susikertantis tiesos ir netiesos, fakto ir falsifikato buvimas sudaro potencialą kilti klaidai. Sąmoningas blogio pasirinkimas sudaro nuodėmę; sąmoningas tiesos atstūmimas yra suklydimas; atkaklus nuodėmės ir suklydimo siekimas yra piktybinis blogis.

1. Tikroji ir netikroji laisvė

54:1.1 (613.3) Iš visų gluminančių problemų, kylančių dėl Liuciferio maišto, nė viena nesukėlė tiek sunkumo, kiek sukėlė nesubrendusių evoliucinių mirtingųjų nesugebėjimas atskirti tikrąją laisvę nuo netikrosios.

54:1.2 (613.4) Tikroji laisvė yra amžių ieškojimas ir evoliucinės pažangos atpildas. Netikroji laisvė yra vos pastebima laiko

suklydimo ir erdvės blogio apgaulė. Ilgalaikė laisvė remiasi teisingumo tikrove—išmintimi, branda, brolyste, ir nešališkumu.

54:1.3 (613.5) Laisvė yra kosminės egzistencijos pats save naikinantis metodas, kada jos motyvacija yra neišmintinga, besąlyginė, ir nekontroliuojama. Tikroji laisvė yra vis daugiau susiejama su tikrove ir visada atsižvelgia į visuomeninį teisingumą, kosminį nešališkumą, visatos brolystę, ir dieviškuosius įsipareigojimus.

54:1.4 (613.6) Laisvė yra savižudiška, kada nėra susieta su materialiuoju teisingumu, intelektualiu nešališkumu, visuomeniniu pakantumu, moralia pareiga, ir dvasinėmis vertybėmis. Laisvė neegzistuoja be kosminės tikrovės, o visa asmenybės tikrovė yra tiesiog proporcinga jos ryšiams su dieviškumu

54:1.5 (613.7) Nežabojama savivalė ir nevaldoma saviraiška prilygsta nesutramdytam savanaudiškumui, nedieviškumo viršūnei. Laisvė be drauge einančio ir nuolat augančio savojo aš nugalėjimo yra egoistinės mirtingojo vaizduotės prasimanymas. Savuoju aš motyvuota laisvė yra koncepcinė iliuzija, žiauri apgaulė. Savivalė, besislepianti laisvės apdarų maskarade, yra gėdingos vergystės pranašas.

54:1.6 (614.1) Tikroji laisvė yra nuoširdžios savigarbos partnerė; netikroji laisvė yra žavėjimosi savuoju aš palydovė. Tikroji laisvė yra savikontrolės vaisius; netikroji laisvė yra savojo aš įtvirtinimo nuostata. Savikontrolė veda link altruistinės tarnystės; gėrėjimasis savuoju aš linksta į kitų išnaudojimą tam, kad būtų savanaudiškai išaukštintas toks klystantis individas,

kuris teisų pasiekimą nori paaukoti vardan to, jog turėtų neteisingą valdžią kitų savo bičiulių tvarinių atžvilgiu.

54:1.7 (614.2) Net išmintis yra dieviška ir saugi tikrai tada, kada ji yra kosminė apimtimi ir dvasinė motyvavimu.

54:1.8 (614.3) Nėra didesnio suklydimo už tą saviapgaulės rūšį, kuri protingas būtybes veda į troškimą panaudoti valdžią kitų būtybių atžvilgiu turint tikslą iš šitų asmenų atimti jų prigimtines laisves. Žmogiškojo teisingumo auksinė taisyklė šaukte šaukia prieš visas tokias apgavystes, neteisingumą, savanaudiškumą, ir neteisumą. Tikrai tikroji ir nuoširdi laisvė yra suderinama su meilės valdymu ir gailestingumo tarnyste.

54:1.9 (614.4) Kaip drįsta savavalis tvarinys pažeisti savo bičiulių teises vardan asmeninės laisvės, kada visatos Aukščiausieji Valdovai atsitraukia su gailestinga pagarba šitoms valios išskirtinėms teisėms ir asmenybės potencialams! Nė viena būtybė, naudodamasi savo tariama asmenine laisve, neturi teisės nė iš vienos kitos būtybės atimti šitų egzistencijos privilegijų, kurias suteikė Kūrėjai ir kurias deramu būdu gerbia jų visi ištikimi partneriai, pavaldiniai, ir subjektai.

54:1.10 (614.5) Evoliuciniam žmogui už savo materialias laisves gali tekti kovoti prieš tironus ir išnaudotojus nuodėmės ar piktybinio blogio pasaulyje arba primityvios besivystančios sferos ankstyvaisiais laikais, bet ne morontiniuose pasauliuose arba dvasinėse sferose. Karas yra ankstyvojo evoliucinio žmogaus paveldėjimas, bet normaliai besivystančios civilizacijos pasauliuose fizinis mūšis kaip rasinių nesusipratimų sureguliuavimo metodas jau seniai yra tapęs nešlove.

2. Laisvės vagystė

54:2.1 (614.6) Su Sūnumi ir Dvasioje iš tikrųjų Dievas sukūrė amžinąją Havoną, ir visą laiką nuo to meto turi amžinąjį modelį, kuris lygiaverčiu laipsniu dalyvauja kūrime—bendrame pasidalinime. Šitas bendro pasidalinimo modelis yra pagrindinis modelis kiekvienam iš Dievo Sūnų ir Dukrų, vykstančių į erdvę tam, kad įsitrauktų į mėginimą amžinojo tobulumo centrinę visatą dubliuoti laike.

54:2.2 (614.7) Kiekvienos besivystančios visatos kiekvienas tvarinys, kuris trokšta vykdyti Tėvo valią, turi likimą tapti laiko-erdvės Kūrėjų partneriu šitame patirtinio tobulumo pasiekimo jaudinančiame patyrimo. Jeigu tai būtų netiesa, tuomet vargu ar Tėvas būtų apdovanojęs tokius tvarinius kūtybine laisva valia, taip pat jis negyventų ir jų viduje, praktiškai su jais eidamas į partnerystę savo paties dvasios dėka.

54:2.3 (614.8) Liuciferio kvailystė buvo mėginimas padaryti nepadaromą, užtrumpinti laiką patirtinėje visatoje. Liuciferio nusikaltimas buvo mėginimas iš kiekvienos Satanijos asmenybės atimti jos teisę kurti, nepastebimai suvaržyti tvarinio asmeninį dalyvavimą—laisvos valios dalyvavimą—ilgoje evoliucinėje kovoje dėl to, jog būtų pasiektas šviesos ir gyvenimo statusas tiek individualiai, tiek kolektyviai. Tą darydamas, šitas kažkada buvęs jūsų sistemos Aukščiausiasis Valdovas nustatė šį laikiną savo paties valios tikslą, tiesiogiai prieštaraujantį Dievo valios amžinajam tikslui, kaip jis yra atskleidžiamas laisvos valios padovanojimu visiems asmenims tvariniams. Tokiu būdu Liuciferio maištas sukėlė pavojų, jog bus kokiu tikrai įmanoma pačiu didžiausiu laipsniu

pažeidžiamas Satanijos sistemos kylančių ir tarnaujančių pasirinkimas laisva valia—pavojų, jog iš kiekvienos iš šitų būtybių bus amžinai atimtas tas jaudinantis patyrimas įnešti kokį nors asmeninį ir unikalų indėlį į tą lėtai statomą paminklą patirtinei išminčiai, kuri kada nors egzistuos kaip išstobulinta Satanijos sistema. Tokiu būdu Liuciferio manifestas, besislepiantis tarp laisvės apdarų, iš tikrųjų aiškioje proto šviesoje yra kaip ženklas, monumentaliai grasindamas užbaigti asmeninės laisvės vagystę, ir tą padaryti grasindamas tokiu mastu, koku per visą Nebadono istoriją buvo padaryta tik du kartus.

54:2.4 (615.1) Trumpai kalbant, ką Dievas buvo davęs žmonėms ir angelams, tą Liuciferis iš jų būtybių atėmęs, tai yra, dieviškąją privilegiją dalyvauti kuriant savo pačių likimą ir šitos apgyvendintų pasaulių vietinės sistemos likimą.

54:2.5 (615.2) Nė viena būtybė visoje visatoje neturi teisėtos laisvės iš bet kokios kitos būtybės atimti tikrąją laisvę, teisę mylėti ir būti mylimai, teisę garbinti Dievą ir tarnauti savo bičiuliams.

3. Teisingumo atsilikimas laike

54:3.1 (615.3) Moraliems valiniams tvariniams iš evoliucinių pasaulių visada rūpi neapgalvotas klausimas, kodėl visaišminčiai Kūrėjai leidžia egzistuoti blogiui ir nuodėmei. Jie nesugeba suvokti, kad abu yra neišvengiami, jeigu tvarinys turi būti tikrai laisvas. Besivystančio žmogaus arba puikaus angelo laisva valia nėra tiesiog filosofinė sąvoka, simbolinis idealas. Žmogaus sugebėjimas pasirinkti gerą arba blogį yra visatos tikrovė. Šitoji laisvė pasirinkti pačiam yra Aukščiausiųjų Valdovų dovana, ir jie neleis nė vienai būtybei arba būtybių

grupei šitos dieviškai padovanotos laisvės atimti nė iš vienos asmenybės plačiojoje visatoje—net jeigu tai ir patenkintų tokių suklaidintų ir neišmanančių būtybių norą pasinaudoti šita klaidingai pavadinta asmenine laisve.

54:3.2 (615.4) Nors sąmoningas ir nuoširdus susitapatinimas su blogiu (nuodėme) yra tolygus neegzistavimui (sunaikinimui), bet visada tarp tokio asmeninio susitapatinimo su nuodėme laiko ir bausmės įvykdymo—automatinės pasekmės, kada taip sąmoningai apkabinamas blogis—turi įsiterpti užtektingos trukmės laiko periodas tam, kad dėl tokio individo statuso visatoje būtų galima priimti nuosprendį, kuris visiškai patenkintų visas suinteresuotas visatos asmenybes ir kuris būtų toks nešališkas ir teisingas, jog sulauktų paties nuodėmę padariusiojo pritarimo.

54:3.3 (615.5) Bet jeigu šitas visatos maištininkas, sukilęs prieš tiesos ir gėrio tikrovę, šį nuosprendį pripažinti atsisako ir jeigu savo širdyje kaltasis žino savo pasmerkimo teisingumą, bet atsisako pateikti tokį prisipažinimą, tuomet nuosprendžio įvykdymas turi būti atidėtas sutinkamai su Dienų Senujų protingu sprendimu. Ir Dienų Senieji atsisako sunaikinti bet kokią būtybę tol, kol tiek blogio darytojas, tiek visi su juo susiję rėmėjai ir galimi užjautėjai, turi neišnykusių kokių nors moralinių vertybių ir kokių nors dvasinių realybių.

4. Gailestingumo uždelsimas laike

54:4.1 (615.6) Kita problema, kurią tam tikra prasme sunku išaiškinti Norlatiadeko žvaigždyne, yra susijusi su tomis priežastimis, dėl kurių Liuciferiui, Šėtonui, ir nupuolusiems princams taip ilgai iki suėmimo, įkalinimo, ir teismo buvo leidžiama daryti blogį.

54:4.2 (616.1) Tėvai, kurie yra pagimdę ir auklėję vaikus, gali geriau suprasti, kodėl Mykolas, vienas iš tėvų Kūrėjų, taip neskuba pasmerkti ir sunaikinti savo paties Sūnų. Jėzaus pasakojimas apie sūnų paklydėlį puikiai iliustruoja, kaip mylintis tėvas gali ilgai laukti klystančio vaiko atgailos.

54:4.3 (616.2) Pats tas faktas, jog blogį darantis tvarinys gali iš tiesų nuspręsti elgtis blogai—padaryti nuodėmę—patvirtina laisvavališkumo faktą ir visiškai pateisina bet kokios trukmės uždelsimą įgyvendinant teisingumą, su sąlyga, jog pasiūlytas gailestingumas galėtų vesti į atgailavimą ir reabilitavimą.

54:4.4 (616.3) Didžiąją dalį tų laisvių, kurių Liuciferis siekė, jis jau turėjo; kitas jis turėjo gauti ateityje. Visos šitos brangios dovanos buvo prarastos užleidus vietą nekantrumui ir pasidavus aistrai turėti tai, ko trokšti dabar, ir turėti tai pažeidžiant visus įsipareigojimus gerbti visų kitų būtybių, sudarančių visatą visatą, teises ir laisves. Etiniai įsipareigojimai yra įgimti, dieviški, ir visuotiniai.

54:4.5 (616.4) Mums yra žinoma daug priežasčių, kodėl Aukščiausieji Valdovai nesunaikino ar neįkalino Liuciferio maišto vadovų tuoj pat. Be jokios abejonės dar yra kitų ir galbūt svaresnių priežasčių, kurios mums nėra žinomos. Šito delsimo įvykdyti teisingumą gailestingumo savybes asmeniškai pasiūlė Nebadono Mykolas. Jeigu ne šio tėvo-Kūrėjo meilė savo klystantiems Sūnums, tai supervisatos aukščiausiasis teisingumas būtų įvykęs. Jeigu toks epizodas, kaip Liuciferio maištas, Nebadone būtų įvykęs tuo metu, kada Mykolas buvo įsikūnijęs Urantijoje, tada tokio blogio kurstytojais galėjo būti sunaikinti tą pačią akimirką ir absoliučiai.

54:4.6 (616.5) Aukščiausiasis teisingumas gali įvykti tą pačią akimirką, kada jo nesuvaržo dieviškasis gailestingumas. Bet gailestingumo tarnavimas laiko ir erdvės vaikams visada užtikrina šitą laiko uždelsimą, šitą gelbstintį intervalą tarp sėjos meto ir derliaus. Jeigu sėjama sėkla yra gėris, tai šitas intervalas numato charakterio išbandymą ir ugdymą, jeigu sėjama sėkla yra blogis, tai šitas gailestingas uždelsimas suteikia laiko atgailai ir pasitaisymui. Šitas laiko uždelsimas, priimant nuosprendį ir įvykdant bausmę blogio darytojams, yra neatskiriamas nuo septynių supervisatų gailestingumo tarnavimo. Šitas teisingumo sulaikymas gailestingumo dėka įrodo, kad Dievas yra meilė, ir kad toks meilės Dievas valdo visas ir gailestingumu kontroliuoja visų savo tvarinių likimą ir nuosprendžius.

54:4.7 (616.6) Gailestingumo laiko uždelsimai yra pagal Kūrėjų laisvos valios mandatą. Iš tokio metodo, kada su nusidėjėliais maištininkais yra elgiamasi kantriai, visata turi gauti gėrį. Nors tai yra tikrai teisinga, kad tam, kuris apmąsto ir daro blogį negali iš blogio kilti gėris, lygiai taip teisinga yra ir tai, jog visi dalykai (įskaitant ir blogį, potencialų ir pasireiškiantį) veikia drauge gėrio labai visoms būtybėms, kurios pažįsta Dievą, su meile nori vykdyti jo valią, ir kyla Rojaus link pagal jo amžinąjį planą ir dieviškąjį tikslą.

54:4.8 (616.7) Bet šitie gailestingi uždelsimai nėra begaliniai. Nepaisant ilgalaikio uždelsimo (kaip laikas skaičiuojamas Urantijoje) priimant nuosprendį dėl Liuciferio maišto, mes galime pažymėti, jog per tą laiką, kada buvo pateikiamas šitas apreiškimas, Uversoje įvyko pirmasis klausymas, susijęs su Gabrielio *prieš* Liuciferį byla, ir tuoj po šito Dienų Senieji

išleido mandatą, reikalaujantį, jog Šėtonas nuo šiol būtų įkalintas kalėjimo pasaulyje drauge su Liuciferiu. Tai užbaigia Šėtono galimybę toliau lankytis bet kuriame iš nupuolusių pasaulių Satanijoje. Teisingumas, gailestingumu valdomoje visatoje gali būti uždelstas, bet jis yra garantuotas.

5. Delsimo išmintis

54:5.1 (617.1) Iš tų daugelio priežasčių, kurias aš žinau, kodėl Liuciferis ir jo konfederatai nebuvo įkalinti arba nuteisti anksčiau, man yra leista pateikti šitas:

54:5.2 (617.2) 1. Gailestingumas reikalauja, jog kiekvienas nusidėjėlis turėtų pakankamai laiko tam, kad suformuluotų sąmoningą ir iki galo pasirinktą požiūrį savo blogų minčių ir nuodėmingų veiksmų atžvilgiu.

54:5.3 (617.3) 2. Aukščiausią teisingumą valdo Tėvo meilė; dėl to teisingumas tikrai niekada nesunaikins to, ką gailestingumas gali išgelbėti. Laikas tam, kad būtų priimtas išgelbėjimas, yra maloningai suteikiamas kiekvienam nusidėjėliui.

54:5.4 (617.4) 3. Nė vienas mylintis tėvas niekada neskubins ateinančios bausmės savo šeimos klystančiam nariui. Kantrybė negali veikti nepriklausomai nuo laiko.

54:5.5 (617.5) 4. Nors blogio darymas šeimai visada yra žalingas, bet išmintis ir meilė įspėja dorus vaikus taikstyti su klystančiu broliu per tą laikotarpį, kurį mylintis tėvas suteikia dėl to, jog nuodėmingasis galėtų pamatyti savo elgesio klaidą ir priimti išgelbėjimą.

^{54:5.6 (617.6)} 5. Nepriklausomai nuo Mykolo požiūrio į Liuciferį, nepaisant to, kad jis yra Liuciferio tėvas-Kūrėjas, tai nebuvo Sūnaus Kūrėjo sfera vykdyti visuminį teisingumą Sistemos Aukščiausiojo Valdovo išdaviko atžvilgiu, nes tada jis dar nebuvo užbaigęs savęs padovanojimo karjeros, šituo įgydamas beribę Nebadono nepriklausomybę.

^{54:5.7 (617.7)} 6. Dienų Senieji šituos maištininkus būtų galėję sunaikinti nedelsiant, bet jie retai kada sunaikina nusidėjėlius neišnagrinėję visko iki galo. Šituo atveju jie atsisakė panaikinti Mykolo sprendimus.

^{54:5.8 (617.8)} 7. Akivaizdu, jog Emanuelis patarė Mykolui likti atokiau nuo maištininkų ir leisti maištui rutuliotis natūraliu savęs sunaikinimo kursu. O Dienų Sąjungos išmintis yra suvienytos Rojaus Trejybės išminties laiko atspindys.

^{54:5.9 (617.9)} 8. Dienų Ištikimasis Edentijoje patarė Žvaigždyno Tėvams leisti maištininkams elgtis laisvai iki pat galo, kad visa užuojauta šitiems piktadariams būtų kuo greičiau išrauta iš kiekvieno dabartinio ir ateities Norlatiadeko piliečio širdies—iš kiekvieno mirtingo, morontinio, ar dvasinio tvarinio.

^{54:5.10 (617.10)} 9. Jeruseme Orvontono Aukščiausiojo Vykdytojo asmeninis atstovas Gabrieliui patarė sudaryti visas galimybes tam, jog tuose reikaluose, kurie yra įtraukti į Liuciferio Laisvės Deklaraciją, kiekvienas gyvas tvarinys subrandintų sąmoningą pasirinkimą. Po to, kada maišto problemos buvo pateiktos, Gabrielio Rojaus patarėjas ekstremalių situacijų klausimais paaiškino, kad, jeigu tokia visiška ir laisva galimybė visiems Norlatiadeko tvariniams nebūtų suteikta, tada Rojaus karantinas, nukreiptas prieš visus tokius tvarinius, kurie

savisaugos klausimu gali būti neapsisprendę ar abejojantys, būtų išplėstas visam žvaigždynui. Tam, kad Norlatiadeko būtybėms kilimo į Rojų durys būtų laikomos atviros, reikėjo užtikrinti, jog maištas vystytųsi iki galo, ir visišką apsisprendimą dėl požiūrio garantuoti visoms būtybėms, kurios koku nors būdu yra su tuo susijusios.

54:5.11 (617.11) 10. Salvingtono Dieviškasis Tarnas kaip savo trečiąjį savarankišką kreipimąsi išleido mandatą, nurodantį, jog nebūtų daroma nieko, kas pusiau išgydytų, bailiai nuslopintų, arba kitoku būdu nuslėptų siaubingą maištininkų ir maišto vaizdą. Angeliškosioms gausybėms buvo nurodyta dirbti, kad būtų iki galo atskleista ir be apribojimų suteikta galimybė nuodėmės išraiškai kaip greičiausiam metodui, kurio dėka būtų pasiektas tobulas ir galutinis išsigydymas nuo blogio ir nuodėmės nelaimės.

54:5.12 (618.1) 11. Jeruseme buvo organizuota ekstremalių situacijų eksmirtingųjų taryba, kurią sudarė Galingieji Žinianešiai, pašlovinti mirtingieji, kurie anksčiau drauge su savo kolegomis panašiose situacijose buvo sukaupę asmeninį patyrimą. Jie perspėjo Gabrielį, jog mažiausiai tris kartus daugiau būtybių nuklys, jeigu bus mėginama imtis despotiškų arba bendrų slopinimo metodų. Visas Uversos patarėjų korpusas laikėsi tos pačios nuomonės, kada patarė Gabrieliui leisti maištui vystytis laisvai ir natūraliai, net jeigu prireiktų ir milijono metų tam, jog būtų panaikintos pasekmės.

54:5.13 (618.2) 12. Laikas, net ir laiko visatoje, yra santykinis: Jeigu vidutinę gyvenimo trukmę turintis Urantijos mirtingasis įvykdytų tokį nusikaltimą, kuris galėtų sukelti pasaulinio masto sumaištį, ir jeigu jis būtų suimtas, nuteistas, ir sunaikintas per

dvi ar tris dienas nuo nusikaltimo įvykdymo, ar jums tai atrodytų ilgas laikotarpis? Ir vis tik tai būtų artimesnis palyginimas su Liuciferio gyvenimo trukme, net jeigu jo teisminis nagrinėjimas, pradėtas dabar, nebūtų užbaigtas per šimtą tūkstančių Urantijos metų. Santykinis laiko tarpsnis, Uversos požiūriu, kur yra nagrinėjama byla, gali būti išreikštas pasakant, jog Liuciferio nusikaltimas teismui yra pateiktas per dvi su puse sekundės nuo jo įvykdymo. Rojaus požiūriu, nuosprendis yra tą pačią akimirką su nusikaltimo įvykdymu.

54:5.14 (618.3) Taip pat yra toks pat skaičius priežasčių, dėl kurių Liuciferio maištas nebuvo nutrauktas savavališkai, kurios jums būtų suprantamos iš dalies, tačiau kurių man neleidžiama nurodyti. Man leista jus informuoti, jog Uversoje mes mokome, kad yra keturiasdešimt aštuonios priežastys, dėl kurių leidžiama blogiui laisvai vystytis link savo moralinio bankroto ir dvasinio susinaikinimo. Aš neabejoju, kad dar yra lygiai tiek pat papildomų priežasčių, kurios man nėra žinomos.

6. Mėilės triumfas

54:6.1 (618.4) Kad ir su kokiais sunkumais susidurtų evoliuciniai mirtingieji, stengdamiesi suprasti Liuciferio maištą, bet visiems galvojantiems mąstytojams turėtų būti aišku, jog tas metodas, kaip elgiamasi su maištininkais, yra dieviškosios meilės patvirtinimas. Meilės kupinas gailestingumas, pasiūlytas maištininkams, iš tikrųjų atrodo, jog daugeliui nekaltų būtybių suteikė kančių ir skausmo, bet visos šitos pasimetusios asmenybės gali saugiai pasikliauti visaišminčiais Teisėjais, kurių nuosprendis dėl jų likimo turi remtis tiek gailestingumu, tiek ir teisingumu.

54:6.2 (618.5) Tiek Sūnų Kūrėją, tiek jo Rojaus Tėvą visuose jų reikaluose su protingomis būtybėmis valdo meilė. Neįmanoma suvokti visatos valdovų požiūrio į maištininkus ir maištą—į nuodėmę ir nuodėminguosius—daugelio aspektų neprisiminus to, jog Dievas kaip Tėvas eina pirma visų kitų Dievybės pasireiškimo fazių visuose dieviškumo reikaluose su žmonija. Taip pat reikėtų prisiminti, jog visus Rojaus Sūnus Kūrėjus motyvuoja gailestingumas.

54:6.3 (618.6) Jeigu didelės šeimos mylintis tėvas nusprendžia parodyti gailestingumą vienam iš savo vaikų, kuris yra kaltas dėl rimto nusižengimo, gali tikrai būti taip, jog parodytas gailestingumas blogai pasielgusiam savo vaikui suteiks laikinų sunkumų visiems kitiems ir gerai besielgiantiems vaikams. Tokie atsitiktinumai yra neišvengiami; tokia rizika yra neatskiriama nuo tokios tikrovės situacijos, kada yra mylintis vienas iš tėvų ir kada esama šeimyninės grupės narių. Kiekvienas šeimos narys sulaukia naudos, kada kiekvienas kitas narys elgiasi teisingai; lygiai taip kiekvienas narys turi kentėti dėl kiekvieno kito šeimos nario blogo elgesio tiesioginių laiko pasekmių. Šeimos, grupės, tautos, rasės, pasauliai, sistemos, žvaigždynai, ir visatos yra tokie susivienijimo ryšiai, kurie turi individualumą; ir dėl to iš tiesų kiekvienas bet kurios tokios grupės, didelės ar mažos, narys surenka naudos derlių ir kenčia dėl pasekmių, kada visi kiti konkrečios grupės nariai elgiasi gerai arba blogai.

54:6.4 (619.1) Bet dėl vieno dalyko turi būti aišku: Jeigu jūs esate verčiamas kentėti dėl blogio pasekmių, kurios kilo dėl kurio nors jūsų šeimos nario, dėl kurio nors jūsų bičiulio piliečio ar bičiulio mirtingojo nuodėmės, net ir dėl maišto sistemoje ar kur

nors kitur—nesvarbu, ką jūs turėtumėte iškęsti dėl savo partnerių, draugų, ar vyresnybės blogo elgesio—jūs galite būti ramus dėl amžino užtikrinimo, jog toks sielvartas yra laikina kančia. Šitokio broliško blogo elgesio grupėje jokia pasekmė niekada negali sukelti pavojaus jūsų amžinajai perspektyvai arba nė mažiausiu laipsniu negali iš jūsų atimti jūsų dieviškosios teisės kilti į Rojų ir pasiekti Dievą.

54:6.5 (619.2) Ir yra kompensacija už šituos išmėginimus, uždelsimus, ir nusivylimus, kurie būtinai lydi maišto nuodėmę. Iš tos didelės dalies Liuciferio maišto vertingų pasekmių, kurias būtų galima įvardinti, aš tikrai atkreipsiu dėmesį į išaukštintą karjerą tų kylančiųjų mirtingųjų, Jerusemo piliečių, kurie atsispyrę nuodėmės išvedžiojimams, tapo tinkami tam, jog ateityje taptų Galingaisiais Žinianešiais, mano paties kategorijos bičiuliais. Kiekviena būtybė, kuri išlaikė išbandymą per to blogio epizodą, tuo nedelsiant pakėlė savo administracinį statusą ir padidino savo dvasinę vertę.

54:6.6 (619.3) Iš pradžių atrodė, jog Liuciferio sukilimas bus nenumaldomo skausmo nelaimė sistemai ir visatai. Palaipsniui pradėjo atsirasti nauda. Praėjus dvidešimt penkiems tūkstančiams metų sistemos laiku (dvidešimčiai tūkstančių metų Urantijos laiku), Melkizedekai pradėjo mokytį, jog gėris iš Liuciferio kvailystės ėmė prilygti patirtam blogiui. Blogio suma iki to laiko buvo tapusi beveik pastovi, toliau tebedidėjo tik kai kuriuose izoliuotuose pasauliuose, tuo tarpu naudingas poveikis ir toliau dauginosi ir plito per visą visatą ir supervisatą, net iki Havonos. Dabar Melkizedekai moko, jog gėris, kylantis iš Satanijos maišto, yra daugiau negu tūkstantį kartų didesnis už visą bendrą blogio sumą.

54:6.7 (619.4) Bet blogio darymo toks nepaprastas ir geradariškas derlius gali būti tikrai dėl visos Liuciferio vyresnybės, pradedant Žvaigždyno Tėvais Edentijoje ir baigiant Visuotiniu Tėvu Rojuje, išmintingo, dieviško, ir gailestingo požiūrio. Praeinantis laikas padidino pasekminį gėrį, kuris turi būti gautas iš Liuciferio kvailystės; ir kadangi tas blogis, kuris turi būti nubaustas, buvo visiškai iki galo išsivystęs per palyginus trumpą laiką, tai akivaizdu, jog visaišminčiai ir numatantys visatos valdovai tikrai prailgins tą laiką, per kurį būtų galima gauti vis daugiau naudingų pasekmių. Nepaisant tų daugelio papildomų priežasčių, dėl kurių buvo uždelstas Satanijos maištininkų suėmimas ir nuteisimas, bet vien tik šitos naudos būtų užtekę tam, jog būtų paaiškinta, kodėl šitie nuodėmingieji nebuvo įkalinti anksčiau, ir kodėl jie nebuvo nuteisti ir sunaikinti.

54:6.8 (619.5) Trumparegis ir laiko apribotas mirtingųjų protas turėtų neskubėti kritikuoti toli numatančių ir visaišminčių visatos reikalų administratorių laiko uždelsimų.

54:6.9 (620.1) Viena žmogiškojo mąstymo klaida, susijusi su šitomis problemomis, yra toji mintis, jog visi evoliuciniai mirtingieji besivystančioje planetoje pasirinktą žengimo į Rojų karjerą, jeigu nuodėmė nebūtų prakeikusi jų pasaulio. Sugebėjimas atstumti išlikimą nėra datuojamas nuo Liuciferio maišto laikų. Mirtingasis žmogus visada turėjo laisvavalio pasirinkimo dovaną Rojaus karjeros atžvilgiu.

54:6.10 (620.2) Kada jūs kilsite kaupdami išlikimo patyrimą, tada jūs pagilinsite savo sampratas apie visatą ir išplėsite savo horizontą apie prasmes ir vertybes; ir tokiu būdu jūs tikrai sugebėsite geriau suprasti, kodėl tokioms būtybėms, kaip Liuciferis ir

Šėtonas, yra leidžiama maištą tėti. Jūs taip pat geriau suvoksite, kaip galima gauti galutinį (jeigu ne betarpišką) gėrį iš laiko apriboto blogio. Po to, kada pasieksite Rojų, jūs iš tikrųjų būsite apšviestas ir nuramintas, kada klausysitės, kaip superafiniai filosofai svarsto ir aiškina šitas gilumines visatos suderinimo problemas. Bet net ir tada, aš abejoju, kad jūs savo mintyse liksite iki galo patenkintas. Bent jau aš nebuvo, net ir kada tokiu būdu pasiekiau visatos filosofijos aukščiausiąją tašką. Tokių sudėtingų dalykų supratimo iki galo aš nebuvo pasiekęs tol, kol nebuvo paskirtas į administracines pareigas supervisatoje, kur realiu patyrimu įgavau koncepcinį sugebėjimą, kuris buvo adekvatus tam, jog suprasčiau tokias daugialypes kosminio teisingumo ir dvasinės filosofijos problemas. Kada jūs kilsite Rojaus link, tada vis daugiau sužinosite, jog visatos administravimo daug problematiškų ypatumų galima suvokti tikrai po to, kada yra įgaunamas padidintas patirtinis sugebėjimas ir kada yra pasiekama didesnė dvasinė įžvalga. Kosminė išmintis yra esminė kosminių situacijų supratimui.

54:6.11 (620.3) [Pateikta Galingojo Žinianešio, turinčio patirtinį išlikimą laiko visatos pirmajame maište, dabar priskirto prie Orvontono supervisatos vyriausybės ir šitą užduotį atliekančio Salvingtono Gabrielio prašymu.]

55 Dokumentas. Šviesos ir gyvenimo sferos

55:0.1 (621.1) ŠVIESOS ir gyvenimo amžius yra laiko ir erdvės pasaulio galutinis evoliucinis pasiekimas. Nuo primityviojo žmogaus ankstyvųjų laikų, toks apgyvendintas pasaulis yra perėjęs per vienas po kito einančius planetinius amžius—amžius iki Planetos Princo atvykimo ir jam atvykus, amžių,

atvykus Adomui, amžių, atvykus Sūnui Arbitrui, ir amžių, atvykus save padovanojančiam Sūnui. Ir tuomet toks pasaulis būna parengtas kulminaciniam evoliuciniam pasiekimui, nusistovėjusiam šviesos ir gyvenimo statusui, kuris yra pasiekiamas Trejybės Sūnų Mokytojų viena po kitos einančių planetinių misijų tarnavimo dėka, su jų visą laiką besiplečiančiais dieviškosios tiesos ir kosminės išminties apreiškimais. Šitose jų pastangose, kad būtų įkurtas galutinis planetinis amžius, Sūnums Mokytojams visada padeda Spindinčiosios Vakarų Žvaigždės, o kartais ir Melkizedekai.

55:0.2 (621.2) Šita šviesos ir gyvenimo era, kurią pradeda Sūnūs Mokytojai baigdami savo paskutiniąją planetinę misiją apgyvendintuose pasauliuose tęsiasi neribotą laiką. Kiekvieną besivystantį nusistovėjusio statuso etapą Sūnų Arbitrų juridiniai veiksmai gali suskaidyti į vienas po kitos einančius naujos dieviškosios tvarkos laikotarpius; bet visi tokie juridiniai veiksmai yra grynai formalūs, jokių būdu nekeičia planetinių įvykių tėkmės.

55:0.3 (621.3) Tikrai tos planetos, kurios pasiekia tai, jog egzistuoti pagrindinėse supervisatų grandinėse, yra garantuotos dėl nuolatinio išlikimo, bet, kiek yra mums žinoma, tai šitie pasauliai, įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime, turi likimą egzistuoti per viso ateities laiko begalinius amžius.

55:0.4 (621.4) Šviesos ir gyvenimo eros evoliuciniame pasaulyje yra septyni atsiskleidimo etapai, ir ryšium su šituo reikėtų pažymėti, jog susiliejusiujų su Dvasia mirtingųjų pasauliai vystosi tokia pačia kryptimi, kaip ir su Derintoju susiliejančiųjų serijos. Šitie šviesos ir gyvenimo septyni etapai yra tokie:

55:0.5 (621.5) 1. Pirmasis arba planetinis etapas.

55:0.6 (621.6) 2. Antrasis arba sistemos etapas.

55:0.7 (621.7) 3. Trečiasis arba žvaigždyno etapas.

55:0.8 (621.8) 4. Ketvirtasis arba vietinės visatos etapas.

55:0.9 (621.9) 5. Penktasis arba mažojo sektoriaus etapas.

55:0.10 (621.10) 6. Šeštasis arba didžiojo sektoriaus etapas.

55:0.11 (621.11) 7. Septintasis arba supervisatos etapas.

55:0.12 (621.12) Šito pasakojimo pabaigoje šitie į priekį žengiančio vystymosi etapai yra pavaizduojami, kiek jie yra susiję su visatos organizavimu, tačiau bet kurio etapo planetines vertybes bet kuris pasaulis gali pasiekti visiškai nepriklausomai nuo kitų pasaulių arba nuo viršplanetinių visatos administracijos lygių išsivystymo.

1. Morantinė šventovė

55:1.1 (622.1) Morantinės šventovės buvimas apgyvendinto pasaulio sostinėje yra patvirtinimas, jog tokia sfera yra priimta į nusistovėjusius šviesos ir gyvenimo amžius. Prieš Sūnums Mokytojams tokį pasaulį paliekant savo paskutiniosios misijos pabaigoje, jie iškilmingai pradeda šitą evoliucinio pasiekimo baigiamąją epochą; jie vadovauja tą dieną, kada “šventoji šventovė nusileidžia ant žemės.” Šitą įvykį, kuris signalizuoja apie šviesos ir gyvenimo aušrą, visada pagerbia, dalyvaudamas asmeniškai, toje planetoje save padovanojantis Rojaus Sūnus, kuris atvyksta tam, kad paliudytų tą didingą dieną. Šitoje neprilygstamo grožio šventovėje, šitas save padovanojantis

Rojaus Sūnus ilgalaikį Planetos Prinčą paskelbia naujuoju Planetos Aukščiausiuoju Valdovu, ir tokiam ištikimam Sūnui Lanonandekui suteikia naujas galias ir išplėstą valdžią planetiniuose reikaluose. Sistemos Aukščiausiasis Valdovas taip pat dalyvauja ir kalba, patvirtindamas šitas paskelbtas žinias.

55:1.2 (622.2) Morontinė šventykla turi tris dalis: Pati centrinė yra save padovanojančio Rojaus Sūnaus šventoji vieta. Dešinėje yra buvusio Planetos Princo, dabar Planetos Aukščiausiojo Valdovo, vieta; ir kada jis būna šventovėje, tada šitą Sūnų Lanonandeką mato dvasingesni sferos individai. Kairėje yra šiai planetai priskirtų užbaigtųjų einančiojo vadovo pareigas vieta.

55:1.3 (622.3) Nors planetinės šventovės buvo apibūdintos kaip “nusileidžiančios iš dangaus,” bet tikrovėje nė viena reali medžiaga nėra atgabename iš sistemos būstinės. Kiekvienos šventovės architektūra miniatiūroje yra parengiama Sistemos sostinėje, o vėliau Morontinės Energijos Prižiūrėtojai šituos patvirtintus planus atgabena į planetą. Čia, kartu su Pagrindiniais Fiziniais Kontrolieriais, jie ima statyti morontinę šventovę sutinkamai su tuo projektu.

55:1.4 (622.4) Vidutinėje morontinėje šventovėje yra maždaug trys šimtai tūkstančių žiūrovų vietų. Šitie rūmai nenaudojami garbinimui, laisvalaikiui, ar programų priėmimui; jie yra skirti šitos planetos ypatingoms ceremonijoms, tokioms, kaip: bendravimui su Sistemos Aukščiausiuoju Valdovu arba su Pačiais Aukštaisiais, specialioms vizualizavimo ceremonijoms, sumanytoms tam, jog būtų atskleistas dvasinių būtybių asmenybės buvimas, ir tyliam kosminiam apmąstymui.

Kosminės filosofijos mokyklos čia atlieka savo baigiamuosius pratimus, ir taip pat čia šios sferos mirtingieji tikrai gauna planetinį pripažinimą už didžiulės visuomeninės tarnystės laimėjimus ir už kitus įžymius pasiekimus.

^{55:1.5 (622.5)} Tokia morontinė šventovė taip pat yra naudojama kaip susibūrimų vieta, kurioje yra stebimas gyvų mirtingųjų pervedimas į morontinę egzistenciją. Būtent dėl to, jog pervedimo šventovė yra sudaryta iš morontinės medžiagos, tai jos nesugriaua degančios šlovės naikinanti ugnis, kuri taip visiškai sunaikina fizinius kūnus tų mirtingųjų, kurie joje patiria galutinį susiliejamą su savo dieviškaisiais Derintojais. Dideliame pasaulyje šitos išsiskyrimo ugnys yra beveik nenutrūkstančios, o kadangi pervedimų skaičius didėja, tai pagalbinės morontinio gyvenimo šventovės yra parūpinamos skirtingose planetos vietose. Ne taip seniai aš gyvenau viename pasaulyje toli šiaurėje, kuriame veikė dvidešimt penkios morontinės šventyklos.

^{55:1.6 (622.6)} Prieš pasauliams pasiekiant nusistovėjusį statusą, planetose be morontinių šventovių, šitie susiliejo blyksniai dažnai įvyksta planetinėje atmosferoje, kur kandidato į pervedimą materialų kūną pakelia tarpinės būtybės ir fiziniai kontrolieriai.

2. Mirtis ir pervedimas

^{55:2.1 (623.1)} Natūrali fizinė mirtis nėra mirtingojo neišvengiamybė. Didžioji dalis išsivysčiusių evoliucinių būtybių, piliečių pasauliuose, egzistuojančiuose baigiamojoje šviesos ir gyvenimo eroje, nemiršta; jie iš gyvenimo materialame kūne yra pervedami tiesiai į morontinę egzistenciją.

55:2.2 (623.2) Šitas pervedimo iš materialaus gyvenimo į morontinę būseną—nemirtingos sielos susiliejo su viduje gyvenančiu Derintoju—patyrimas vis dažnėja pagal tai, kaip ši planeta evoliuciškai žengia į priekį. Iš pradžių tikrai nedidelė dalis mirtingųjų kiekviename amžiuje pasiekia dvasinės pažangos pervedimo lygius, bet atėjus vienas kitą keičiantiems Sūnų Mokytojų amžiams, vis daugiau ir daugiau susiliejo su Derintoju įvyksta iki to meto, kada pasibaigia šitų žengiančių pirmyn mirtingųjų vis ilgėjantis gyvenimas; ir iki Sūnų Mokytojų paskutiniosios misijos pabaigos, apytikriai vienas ketvirtadalis šitų nuostabių mirtingųjų yra išvaduojami iš natūralios mirties.

55:2.3 (623.3) Toliau vystantis šviesos ir gyvenimo erai, tarpinės būtybės arba jų partneriai pajaučia galimos sielos-Derintojo sąjungos artėjantį statusą ir apie tai praneša likimo sargybiniams, kurie savo ruožtu šituos dalykus perduoda užbaigtųjų grupei, kurios jurisdikcijoje gali būti šitas mirtingasis; tada Planetos Aukščiausiasis Valdovas nurodo, jog toks mirtingasis atsisakytų visų savo planetinių pareigų, atsisveikintų su savosios kilmės pasauliu, ir atvyktų į Planetos Aukščiausiojo Valdovo vidinę šventyklą tam, kad ten lauktų morontinio perėjimo, to pervedimo blyksnio iš materialios evoliucinės sferos į iki dvasinį žengimo pirmyn morontinį lygį.

55:2.4 (623.4) Kada tokio kandidato į susiliejamą šeimą, draugai, ir bendradarbiai yra susirinkę morontinėje šventykloje, tada jie yra paskirstomi aplink centrinę platformą, ant kurios ilsisi kandidatai į susiliejamą, tuo metu laisvai besišnekučiuodami su savo susirinkusiais draugais. Tarp jų įsiterpiantis dangiškųjų asmenybių žiedas yra išdėstomas tam, kad materialius

mirtinguosius apsaugotų nuo pasireiškiančių energijų poveikio per tą akimirką, kada įvyksta “gyvybės blyksnis,” kuris kandidatą į pakilimą išlaisvina iš materialaus kūno varžtų, ir tokiame evoliuciniame mirtingajame šituo padaro viską tą patį, ką natūrali mirtis padaro tiems, kurie jos pagalba yra išlaisvinami iš materialaus kūno.

^{55:2.5 (623.5)} Erdvioje šventovėje tuo pačiu metu gali būti surinkta daug kandidatų į susiliejamą. Ir kokia nuostabi yra ta proga, kada tokiu būdu mirtingieji susirenka tam, kad paliudytų savo mylimųjų pakilimą dvasinėse liepsnose, ir koks tai yra kontrastas su tais ankstyvaisiais amžiais, kada mirtingieji savo mirusiųosius turi patikėti žemiškos stichijos prieglaudai! Tos raudojimo ir verksmo scenos, būdingos žmogiškosios evoliucijos ankstyvosioms epochoms, dabar yra pakeistos ekstaziniu džiaugsmu ir didžiausiu entuziazmu, kada šitie Dievą pažįstantys mirtingieji laikinai atsisveikina su savo mylimaisiais, kada juos iš materialių jungčių išlaisvina sudeginančio grožio ir kylančios šlovės dvasinės liepsnos. Pasauliuose, kurie yra įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime, “laidotuvės” yra didžiausio džiaugsmo, giliausio pasitenkinimo, ir neišreiškiamos vilties įvykiai.

^{55:2.6 (623.6)} Šitų žengiančių pirmyn mirtingųjų sielos vis daugiau prisipildo įtikėjimo, vilties, ir tikrumo. Ta dvasia, kuri vyrauja tarp susirinkusiųjų aplink pervedimo šventyklą, primena tą nuotaiką, kuri vyrauja tarp besidžiaugiančių draugų ir giminaičių, kurie gali būti susirinkę į vieno iš savo grupės narių baigiamąjį egzaminą, arba kurie gali būti susirinkę tam, kad pamatytų, kaip vienam iš jų grupės yra išreiškiama tam tikra gili pagarba. Ir būtų tikrai naudinga, jeigu tikrai mažiau

išsivystę mirtingieji galėtų išmokti žiūrėti į natūralią mirtį su tam tikru panašiu džiaugsmingumu ir lengvumu širdyje.

55:2.7 (624.1) Mirtingieji stebėtojai po susilieimo blyksnio iš pervestų bičiulių nebegali matyti nieko. Derintojui keliaujant tokios pervestos sielos eina į priekį tiesiai į atitinkamo morontinio mokymo pasaulio prisikėlimo salę. Šitoms transakcijoms, susijusioms su gyvų žmogiškųjų būtybių pervedimu į morontinį pasaulį, vadovauja tas archangelas, kuris į tokį pasaulį buvo paskirtas tą pačią dieną, kada šis pasaulis iš pradžių įžengė į šviesos ir gyvenimo etapą.

55:2.8 (624.2) Iki to laiko, kada pasaulis būna pasiekęs šviesos ir gyvenimo ketvirtąjį etapą, daugiau negu pusė mirtingųjų planetą palieka pervedimo iš gyvųjų dėka. Toks mirties mažėjimas tęsiasi ir tęsiasi, bet aš nežinau nė vienos tokios sistemos, kurioje apgyvendinti pasauliai, nors ir ilgai yra įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime, visiškai nebeturėtų natūralios mirties kaip to metodo, kurio pagalba yra išsivaduojama iš materialaus kūno varžtų. Ir tol, kol tokia aukšta planetinės evoliucijos būseną nebus pasiekta visuotinai, tol vietinės visatos morontiniai mokymo pasauliai turi ir toliau tarnauti kaip švietimo ir kultūros sferos besivystančioms morontinėms būtybėms, žengiančioms į priekį. Teoriškai mirties panaikinimas yra įmanomas, bet pagal mano stebėjimus šito dar neįvyko. Tikriausiai tokį statusą bus galima pasiekti nusistovėjusio septintojo etapo viena po kitos einančių epochų toli nusidriekiančiais laikmečiais.

55:2.9 (624.3) Nusistovėjusių sferų klestinčių amžių pervestos sielos per gyvenamuosius pasaulius nepereina. Taip pat jos negyvena, kaip studentai, sistemos ar žvaigždyno morontiniuose

pasauliuose. Jos neina nė per vieną iš ankstyvesniųjų morontinio gyvenimo fazių. Tai yra vieninteliai kylantieji mirtingieji, kurie beveik išvengia morontinio perėjimo iš materialios egzistencijos į pusiau dvasinę būseną. Tokių *Sūnaus-apvaldytų* mirtingųjų pirminis patyrimas kilimo karjeroje yra visatos būstinės progresinių pasaulių tarnystėje. Ir iš šitų Salvingtono studijų pasaulių jie sugrįžta mokytojais į tuos pasaulius, kuriuos praleido, vėliau toliau žengdami į vidų į Rojų nustatytu mirtingojo kilimo maršrutu.

55:2.10 (624.4) Jeigu tikrai jūs galėtumėte aplankyti tokią planetą, kuri yra pažengusiame į priekį išsivystymo etape, tuomet greitai suvoktumėte tas priežastis, kurios numato skirtingą kylančiųjų mirtingųjų priėmimą gyvenamuosiuose ir aukščiausiuose morontiniuose pasauliuose. Jūs greitai suprastumėte, jog būtybės, einančios tolyn iš tokių aukštai išvystytų sferų, yra pasirengusios atnaujinti savo kilimą į Rojų labai toli pralenkdamos vidutinius mirtinguosius, atvykstančius iš sujaukto ir atsilikusio pasaulio, tokio, kaip Urantija.

55:2.11 (624.5) Nesvarbu, iš kokio planetinio pasiekimo lygio gali kilti į morontinius pasaulius žmogiškosios būtybės, bet septynios gyvenamosios sferos joms suteikia visas galimybes tam, kad kaip mokytojai-studentai įgytų visą patyrimą viso to, ko jie nepatyrė dėl savo gimtųjų planetų aukštai išsivysčiusio statuso.

55:2.12 (624.6) Visata būtinai pritaiko šituos išlyginamuosius metodus, numatytus tam, kad garantuotų, jog nė iš vieno kylančiojo tikrai nebūtų atimta nieko, kas jo kilimo patyrimui yra reikšminga.

3. Aukso amžiai

^{55:3.1 (624.7)} Per šitą šviesos ir gyvenimo amžių pasaulis vis labiau suklesti tėviškai valdant Planetos Aukščiausiam Valdovui. Šituo metu laiko pasauliai žengia pirmyn skatinami vienos kalbos, vienos religijos, ir, normaliose sferose, vienos rasės. Bet šitas amžius nėra tobulas. Šitie pasauliai vis dar turi gerai įrengtas ligonines, sergančiųjų priežiūros namus. Vis dar tebelieka problemos, susijusios su sužeistųjų per nelaimingus atsitikimus gydymu ir su neišvengiama negalia, kuri lydi senyvo amžiaus nukaršimą ir senatvės ligas. Ligos iki galo nėra nugalėtos, taip pat ir žemės gyvūnai nėra tobulai pajungti; bet tokie pasauliai yra kaip Rojus palyginus su primityviojo žmogaus ankstyvaisiais laikais per amžių iki Planetos Princo. Jūs instinktyviai tokią sferą pavaizduotumėte—jeigu jus netikėtai perkeltų į planetą šitame vystymosi etape—kaip dangų žemėje.

^{55:3.2 (625.1)} Žmogiškoji vyriausybė, spręsdama materialius reikalus, per visą šitą santykinio progreso ir tobulumo amžių ir toliau veikia. Visuomeninė veikla tokio pasaulio, kuris yra pirmojo šviesos ir gyvenimo etapo amžiuje ir kurį neseniai aš aplankiau, buvo finansuojama, remiantis dešimtinės mokesčio metodu. Kiekvienas suaugęs dirbantysis—o visi darbingi piliečiai buvo užsiėmę kokia nors darbine veikla—į visuomenės iždą mokėjo dešimt procentų nuo savo pajamų ar prieaugio, ir šios lėšos buvo išmokamos tokiu būdu:

^{55:3.3 (625.2)} 1. Trys procentai buvo išleidžiami tiesos skleidimui—mokslui, švietimui, ir filosofijai.

55:3.4 (625.3) 2. Trys procentai buvo skiriami grožiui—pramogai, visuomeniniam poilsiui, ir menui.

55:3.5 (625.4) 3. Trys procentai buvo pašvenčiami gèriui—visuomenei tarnystei, altruizmui, ir religijai.

55:3.6 (625.5) 4. Vienas procentas buvo skirtas draudimo rezervams, apsidraudžiant nuo rizikos tapti nedarbingu dėl nelaimingo atsitikimo, ligos, senatvės, ar katastrofų, kurioms negalima užkirsti kelio.

55:3.7 (625.6) Šitos planetos gamtos turtai buvo naudojami kaip visuomeninis turtas, bendruomenės nuosavybė.

55:3.8 (625.7) Šitame pasaulyje aukščiausioji garbė, pareiškama piliečiui, buvo “aukščiausiosios tarnystės” ordinas, vienintelis pripažinimo ženklas, kuriuo yra apdovanojama morontinėje šventykloje. Šitas apdovanojimas buvo suteikiamas tiems, kurie iki to meto per ilgą laiką buvo pasiekę žymių laimėjimų kurioje nors viršmaterialaus atradimo arba planetinės visuomeninės tarnystės srityje.

55:3.9 (625.8) Didžiąją daugumą visuomeninių ir administracinių postų užėmė drauge vyrai ir moterys. Didžioji dalis mokymo taip pat buvo atliekama kartu; lygiai taip visą teisminę globą vykdė tokios pačios susietos poros.

55:3.10 (625.9) Šituose nuostabiuose pasauliuose vaikų gimdymo laikotarpis nėra labai ištęstas. Tai nėra geriausias dalykas, kada šeimoje vaikų amžiaus skirtumas yra per daug didelis. Esant labai panašiam amžiui, vaikai gali daug daugiau prisidėti prie savo abipusio lavinimo. Ir šituose pasauliuose panaudojant

energingo siekimo rungtyniavimo sistemas įvairiapusių pasiekimų išvystytose sferose ir srityse jie yra nuostabiausiai mokomi įsisavinti tiesą, grožį, ir gėrį. Niekada nesibaiminkite, jog net ir tokios pašlovintos sferos turi daug blogio, realaus ir potencialaus, kuris skatina rinktis tarp tiesos ir suklydimo, gėrio ir blogio, nuodėmės ir teismo.

55:3.11 (625.10) Vis tik, yra tam tikra neišvengiama prievolė, kuri yra būdinga mirtingojo egzistencijai tokiose išsivysčiusiose evoliucinėse planetose. Kada toks nusistovėjęs pasaulis išsivysto toliau negu trečiasis šviesos ir gyvenimo etapas, tada visi kylantieji turi likimą, prieš pasiekdami mažąjį sektorių, gauti kokią nors laikiną užduotį tokioje planetoje, kuri žengia per ankstyvesnius evoliucijos etapus.

55:3.12 (626.1) Kiekvienas iš šitų vienas po kito einančių amžių išreiškia augančius laimėjimus visose planetinio pasiekimo fazėse. Pradiniam šviesos amžiuje tiesos apreiškimas buvo padidintas tam, kad aprėptų visatų visatos veikimą, tuo tarpu antrojo amžiaus Dievybės studijavimas yra mėginimas įsisavinti besikeičiančią sampratą apie Sūnų Kūrėjų, Dievo Septinkarčio pirmojo lygio, prigimtį, misiją, tarnavimą, ryšius, kilmę, ir likimą.

55:3.13 (626.2) Urantijos dydžio planeta, pasiekusi visiškai gerai nusistovėjusį egzistavimą, turėtų apie vieną šimtą pavaldžių administracinių centrų. Šitiems subordinuotiems centrams vadovautų viena iš tokių kvalifikuotų administratorių grupių:

55:3.14 (626.3) 1. Jauni Materialieji Sūnūs ir Dukros, atgabenti iš sistemos būstinės tam, jog veiktų kaip valdančiųjų Adomo ir Ievos padėjėjai.

55:3.15 (626.4) 2. Planetos Princo pusiau mirtingo personalo palikuonys, sukurti kai kuriuose pasauliuose šitoms ir kitoms panašioms užduotims.

55:3.16 (626.5) 3. Adomo ir Ievos tiesioginiai planetiniai palikuonys.

55:3.17 (626.6) 4. Materializuoti ir humanizuoti tarpiniai tvariniai.

55:3.18 (626.7) 5. Su Derintoju susiliejusio statuso mirtingieji, kurie, savo pačių pageidavimu, nuo pervedimo yra laikinai atleisti visatos Personalizuotų Derintojų vadovo nurodymu tam, kad planetoje galėtų toliau tarnauti tam tikruose svarbiuose administraciniuose postuose.

55:3.19 (626.8) 6. Planetinėse administravimo mokyklose specialiai parengti mirtingieji, kurie taip pat yra gavę morontinės šventovės aukščiausiosios tarnystės ordiną.

55:3.20 (626.9) 7. Tam tikros renkamos komisijos iš trijų tinkamai kvalifikuotų piliečių, kuriuos kartais renka patys piliečiai Planetos Aukščiausiojo Valdovo nurodymu sutinkamai su jų ypatingu sugebėjimu įvykdyti kokią nors konkrečią užduotį, kuri yra reikalinga tame konkrečiame planetos sektoriuje.

55:3.21 (626.10) Urantijai, siekiant aukšto šviesos ir gyvenimo planetinio likimo, didžiulę kliūtį sudaro ligų, išsigimimo, karų, daugiaspalvių rasių, ir daugiakalbystės problemos.

55:3.22 (626.11) Nė vienas evoliucinis pasaulis negali tikėtis žengti toliau už pirmąjį įsitvirtinimo šviesoje etapą tol, kol jame nebus likusi viena kalba, viena religija, ir viena filosofija. Kada yra viena rasė, tada toks pasiekimas yra labai palengvinamas, bet

toji daugybė tautų, esančių Urantijoje, netrukdo tam, kad būtų pasiekti aukštesni etapai.

4. Administraciniai perreguliavimai

55:4.1 (626.12) Per nusistovėjusios egzistencijos vienas po kito einančius etapus apgyvendinti pasauliai padaro nuostabią pažangą, vadovaujami išmintingų ir jautrių savanorių iš Užbaigtumo Korpuso, Rojų pasiekusių kylančiųjų, kurie atgal sugrįžo tam, kad tarnautų savo sielos broliams materialame kūne. Šitie užbaigtieji aktyviai bendradarbiauja su Trejybės Sūnumis Mokytojais, bet patys realiai dalyvauti pasaulio reikaluose nepradedą tol, kol žemėje neatsiranda morontinė šventykla.

55:4.2 (626.13) Kada Užbaigtumo Korpusas oficialiai pradeda planetinę tarnystę, tada didžioji dauguma dangiškųjų gausybių pasitraukia. Bet serafiniai likimo sargai savo asmeninį tarnavimą pirmyn žengiantiems mirtingiesiems šviesoje tęsia; per visus nusistovėjusius amžius iš tikrųjų tokių angelų atvyksta visą laiką didesnis skaičius, kadangi vis didesnės ir didesnės žmogiškųjų būtybių grupės per planetinio gyvenimo tarpsnį pasiekia lygiaverčio mirtingojo pasiekimo trečiąjį kosminį apskritimą.

55:4.3 (627.1) Tai yra tikrai pirmasis iš vienas po kito einančių administracinių suderinimų, kurie būna tada, kada atsiskleidžia vis nuostabesnio pasiekimo vienas po kito einantys amžiai apgyvendintuose pasauliuose, jiems pereinant nuo nusistovėjusio egzistencijos pirmojo etapo iki septintojo.

^{55:4.4 (627.2)} 1. *Šviesos ir gyvenimo pirmasis etapas.* Šitame pradiname nusistovėjusiame etape pasaulį administruoja trys valdovai:

^{55:4.5 (627.3)} a. Planetos Aukščiausiasis Valdovas, kuriam dabar pataria patariantysis Trejybės Sūnus Mokytojas, labai galimas dalykas, kad tai yra tokių Sūnų, veikiančių planetoje, paskutiniojo korpuso vadovas.

^{55:4.6 (627.4)} b. Užbaigtųjų planetinio korpuso vadovas.

^{55:4.7 (627.5)} c. Adomas ir Ieva, kurie kartu veikia kaip Princo-Aukščiausiojo Valdovo ir užbaigtųjų vadovo dualaus vadovavimo vienytojai.

^{55:4.8 (627.6)} Serafiniams sargams ir užbaigtiesiems vertėjais dirba išaukštinti ir išlaisvinti tarpiniai tvariniai. Savo baigiamosios misijos metu Trejybės Sūnų Mokytojų vienas iš paskutiniųjų veiksmų yra išlaisvinti sferų tarpinius tvarinius ir juos pakelti (arba atstatyti) į išvystytą planetinį statusą, juos paskiriant į atsakingas vietas nusistovėjusios sferos naujojoje administracijoje. Tokie pakeitimai jau buvo padaryti žmogiškojo regėjimo diapazone tam, kad įgalintų mirtinguosius atpažinti šituos iki tol buvusius nematomus ankstyvojo Adominio režimo pusbrolius. Tai tampa įmanoma dėl paskutiniųjų atradimų fizikos moksle kartu su Pagrindinių Fizinių Kontrolierių išplėstomis planetinėmis funkcijomis.

^{55:4.9 (627.7)} Sistemos Aukščiausiasis Valdovas turi galią tarpinius tvarinius išlaisvinti bet kuriuo metu po pirmojo nusistovėjusio etapo taip, kad jie galėtų įgauti žmogiškąją prigimtį morontijoje

Gyvybės Nešėjų ir fizinių kontrolierių pagalba, ir, gavę Minties Derintojus, pradėti savo kilimą į Rojų.

55:4.10 (627.8) Trečiajame ir vėlesniuose etapuose, kai kurie iš tarpinių tvarinių dar tebeveikia, daugiausia kaip ryšio asmenybės užbaigtiesiems, tačiau kada yra įžengiama į kiekvieną naują šviesos ir gyvenimo etapą, tada tarpinės būtybės didele dalimi pakeičia naujos ryšininkų tarnų kategorijos; jų iš viso labai mažai belieka po šviesos ketvirtojo etapo. Septintasis etapas paliudys, kaip iš Rojaus atvyksta pirmieji absonitiniai tarnai tam, jog tarnautų vietoje kai kurių visatos tvarinių.

55:4.11 (627.9) 2. *Šviesos ir gyvenimo antrasis etapas.* Apie šią epochą pasaulyuose praneša vieno Gyvybės Nešėjo atvykimas, kuris tampa savanoriu planetinių valdovų patarėju ryšium su tolimesnėmis pastangomis gryninti ir stabilizuoti mirtingųjų rasę. Tokiu būdu iš tiesų Gyvybės Nešėjai aktyviai dalyvauja tolimesnėje žmogiškosios rasės evoliucijoje—fiziškai, visuomeniškai, ir ekonomiškai. Ir tada savo priežiūrą jie išplečia, toliau gryninant mirtingųjų palikuonis, drastiškai išnaikindami intelektualios, filosofinės, kosminės, ir dvasinės prigimties menkesnio potencialo atsilikusio išsivystymo ir sunkiai pašalinamas liekanas. Tie, kurie planuoja ir implantuoja gyvybę apgyvendintuose pasaulyuose, yra visiškai kompetentingi tam, jog patartų Materialiesiems Sūnums ir Dukroms, kurie turi visišką ir neabejotiną valdžią, kad besivystančią rasę išlaisvintų nuo visų žalingų poveikių.

55:4.12 (627.10) Nuo antrojo etapo tolyn per visą nusistovėjusios planetos karjerą Sūnūs Mokytojai tarnauja užbaigtųjų patarėjais. Tokių misijų metu jie tarnauja savanoriškai, o ne

pagal paskyrimą; ir jie tarnauja išimtinai su užbaigtųjų korpusu, išskyrus tada, kada, sutikus Sistemos Aukščiausiam Valdovui, juos galima turėti kaip Planetos Adomo ir Ievos patarėjus.

^{55:4.13 (628.1)} 3. *Šviesos ir gyvenimo trečiasis etapas.* Šitos epochos metu apgyvendinti pasauliai pasiekia Dienų Senujų, Dievo Septinkarčio antrosios fazės, naują suvokimą, ir šitų supervisatos valdovų atstovai užmezga naujus ryšius su planetine administracija.

^{55:4.14 (628.2)} Nusistovėjusios egzistencijos kiekviename vienas po kito einančiame amžiuje užbaigtieji veikia su nuolat didėjančiais sugebėjimais. Tarp užbaigtųjų, Vakaro Žvaigždžių (tų superangelų), ir Trejybės Sūnų Mokytojų egzistuoja glaudūs darbiniai ryšiai.

^{55:4.15 (628.3)} Per šitą arba kitą amžių vienas Sūnus Mokytojas, kuriam padeda tarnaujančiųjų dvasių kvartetas, būna priskiriamas prie renkamo pagrindinio mirtingųjų vykdytojo, kuris dabar su Planetos Aukščiausiuoju Valdovu būna susietas kaip pasaulio reikalų bendras administratorius. Šitie pagrindiniai mirtingųjų vykdytojai tarnauja dvidešimt penkerius metus planetos laiku, ir būtent šitas naujasis posūkis užtikrina tai, jog per ateinančius amžius Planetos Adomas ir Ieva lengvai išsilaisvina iš savojo pasaulio, kuriame ilgai vykdė užduotį.

^{55:4.16 (628.4)} Tarnaujančiųjų dvasių kvartetą sudaro: sferos serafinis vadovas, supervisatos sekorafinis patarėjas, pervedimų archangelas, ir omniafimas, kuris veikia kaip Paskirtojo Sargybinio, dislokuoto sistemos būstinėje,

asmeninis atstovas. Bet šitie patarėjai niekada nesiūlo patarimo tol, kol nėra prašomi patarti.

55:4.17 (628.5) 4. *Šviesos ir gyvenimo ketvirtasis etapas.* Trejybės Sūnūs Mokytojai pasauliuose pasirodo naujuose vaidmenyse. Padedami tvarinių sutrejybintų sūnų, kurie taip ilgai buvo susieti su savąja kategorija, dabar į pasaulius jie atvyksta Planetos Aukščiausiojo Valdovo ir jo partnerių savanoriais patarėjais ir konsultantais. Tokios poros—Rojaus-Havonos būtybių sutrejybinti sūnūs ir pakilusiųjų sutrejybinti sūnūs—išreiškia skirtingus visatos požiūrius ir skirtingus asmeninius patyrimus, kurie yra labai naudingi planetiniams valdovams.

55:4.18 (628.6) Po šito amžiaus bet kuriuo metu Planetos Adomas ir Ieva gali prašyti Sūnų Kūrėją Aukščiausiąjį Valdovą, kad juos atleistų iš planetinių pareigų tam, kad pradėtų savo kilimą į Rojų; arba jie gali pasilikti planetoje reguliuotojais tos naujai atsirandančios vis dvasingesnės visuomenės, sudarytos iš išsivysčiusių mirtingųjų, siekiančių suvokti užbaigtųjų filosofinius mokymus, pateikiamus Spindinčiųjų Vakaro Žvaigždžių, kurios dabar yra paskirtos šitiems pasauliams tam, kad poromis bendradarbiautų su sekonafimais iš supervisatos būstinės.

55:4.19 (628.7) Užbaigtieji iš esmės yra įsitraukę į tai, kad pradėtų visuomenės naują ir viršmaterialią veiklą—visuomeninę, kultūrinę, filosofinę, kosminę, ir dvasinę. Tiek, kiek mes galime pastebėti, tai jie šitą tarnavimą tęs ir įžengus toli į evoliucinio stabilumo septintąją epochą, kada, galbūt, jie galės išvykti tam, kad tarnautų išorinėje erdvėje; po jų išvykimo jų vietas, mūsų supratimu, gali užimti absonitinės būtybės iš Rojaus.

55:4.20 (628.8) 5. *Šviesos ir gyvenimo penktasis etapas.*

Nusistovėjusios egzistencijos šito etapo nauji suderinimai yra susiję beveik vien tik su fizinėmis sferomis ir yra Pagrindinių Fizinių Kontrolierių pirminis rūpestis.

55:4.21 (628.9) 6. *Šviesos ir gyvenimo šeštasis etapas* liudija šios

sferos proto grandinių naujų funkcijų išsivystymą. Atrodo, jog kosminė išmintis tampa sudėtinė dalimi protui tarnaujant visatoje.

55:4.22 (628.10) 7. *Šviesos ir gyvenimo septintasis etapas.* Anksti

septintojoje epochoje prie Planetos Aukščiausiojo Valdovo Trejybės Mokytojo patarėjo prisijungia savanoris patarėjas, pasiūstas Dienų Senujų, ir jų padaugės vėliau, kada nuo supervisatos Aukščiausiojo Vykdytojo atvyks trečiasis patarėjas.

55:4.23 (629.1) Per šitą epochą, jeigu ne anksčiau, Adomas ir Ieva nuo

planetinių pareigų visada būna atleidžiami. Jeigu užbaigtųjų korpuse yra Materialusis Sūnus, tai jis gali būti susietas su pagrindiniu mirtingųjų vykdytoju, o kartais tai būna būtent Melkizedekas, kuris pasisiūlo tarnauti tokiose pareigose. Jeigu tarp užbaigtųjų yra tarpinė būtybė, tuomet šitos kategorijos visos likusios planetoje būtybės nuo savo pareigų tuoj pat būna atleidžiamos.

55:4.24 (629.2) Kada tik Planetos Adomas ir Ieva būna atleisti nuo

amžius trukusios užduoties, tada jie gali rinktis tokią karjerą:

55:4.25 (629.3) 1. Jie gali gauti planetinį išlaisvinimą ir iš visatos

būstinės gali nedelsiant pradėti kilimo į Rojų karjerą, gaudami Minties Derintojus morontinio patyrimo pabaigoje.

55:4.26 (629.4) 2. Labai dažnai Planetos Adomas ir Ieva Derintojus gaus dar tebetarnaudami tokiame pasaulyje, kuris yra įsitvirtinęs šviesoje, tuo pačiu metu, kada Derintojus gaus kai kurie iš atgabentų jų gryniosios linijos vaikų, kurie savanoriškai sutiko tarnauti vieną planetinės tarnystės laikotarpį. Vėliau jie visi gali vykti į visatos būstinę ir ten pradėti kilimo į Rojų karjerą.

55:4.27 (629.5) 3. Planetos Adomas ir Ieva gali pasirinkti—kaip tą daro Materialieji Sūnūs ir Dukros iš sistemos sostinės—trumpam gyvenimui vykti tiesiai į midsonitinį pasaulį, ten priimti savo Derintojus.

55:4.28 (629.6) 4. Jie gali nuspręsti sugrįžti į sistemos būstinę, ten kažkurį laiką užimti vietas aukščiausiąjame teisme, po tokios tarnystės jie priims Derintojus ir pradės kilimą į Rojų.

55:4.29 (629.7) 5. Jie gali nuspręsti iš savo administracinių pareigų sugrįžti į savo gimtuosius pasaulius tam, jog kurį laiką tarnautų mokytojais ir, kad perkėlimo į visatos būstinę metu jų viduje apsigyventų Derintojai.

55:4.30 (629.8) Per visas šitas epochas atgabenti padedantys Materialieji Sūnūs ir Dukros turi milžiniškos įtakos žengiančiai į priekį visuomeninei ir ekonominei tvarkai. Potencialiai jie yra nemirtingi, bent jau iki to laiko, kada nusprendžia įgauti žmogiškąją prigimtį, priimti Derintojus, ir pradėti žengimą į Rojų.

55:4.31 (629.9) Evoliuciniuose pasauliuose būtybė turi įgauti žmogiškąją prigimtį tam, jog priimtų Minties Derintoją. Visų Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso pakilusiųjų narių viduje yra

apsigyvenę Derintojai ir su jais jie yra susilieję, išskyrus serafimus, o jų viduje Tėvas apgyvendina kitą dvasios tipą tuo metu, kada jie yra įtraukiami į šitą korpusą.

5. Materialaus vystymosi viršūnė

55:5.1 (629.10) Mirtingieji tvariniai, gyvenantys nuodėmės sukrėstame, blogio valdomame, savojo aš siekiančiame, izoliuotame pasaulyje, tokiame, kaip Urantija, vargu ar gali suvokti fizinį tobulumą, intelektualų pasiekimą, ir dvasinį išsivystymą, būdingą šitoms išsivysčiusioms evoliucinėms epochoms neturinčioje nuodėmės sferoje.

55:5.2 (629.11) Tokio pasaulio, kuris yra įsitvirtinęs šviesoje ir gyvenime, išsivystę etapai išreiškia materialaus išsivystymo viršūnę. Šituose kultūringuose pasauliuose nebėra ankstesnių primityviųjų amžių tinginystės ir trinties. Skurdas ir visuomeninė nelygybė yra visiškai pašalinti, degeneravimas yra išnykęs, ir įstatymų pažeidimai pasitaiko retai. Beprotystė iš esmės nustojo egzistavusi, o silpnaprotiškumas yra retenybė.

55:5.3 (629.12) Šitų pasaulių ekonominis, visuomeninis, ir administracinis statusas yra pasiekęs aukštą ir ištobulintą lygį. Mokslas, menas, ir pramonė klesti, o visuomenė yra sklandžiai veikiantis mechanizmas, pasiekęs aukštą materialaus, intelektualaus, ir kultūrinio išsivystymo lygį. Pramonė didžiąja dalimi yra nukreipta į tai, kad tarnautų tokios nuostabios civilizacijos aukščiausiams tikslams. Tokio pasaulio ekonominis gyvenimas yra tapęs etišku.

55:5.4 (630.1) Karas yra tapęs istoriniu dalyku, ir daugiau nebeegzistuoja armijų ar policijos pajėgų. Valdymas

palaipsniui nyksta. Žmonių vykdomus įstatymus savikontrolė palaipsniui paverčia atgyvenusiais. Pilietinio valdymo ir valstybinio reguliavimo laipsnis, besivystančios civilizacijos tarpinėje pakopoje, yra atvirkščiai proporcingas piliečių moralei ir dvasingumui.

55:5.5 (630.2) Mokyklos yra labai smarkiai patobulintos ir skirtos proto lavinimui ir sielos plėtojimui. Meno centrai yra nuostabūs, o muzikinės organizacijos yra puikios. Garbinimo šventovės drauge su jomis susietomis filosofijos ir patirtinės religijos mokyklomis yra grožio ir didingumo kūriniai. Šitos garbinimo asamblėjų arenos po atviru dangumi yra lygiai taip pat nuostabios savo meninio apipavidalinimo paprastumu.

55:5.6 (630.3) Rungtyniavimo žaidimams, humorui, ir kitiems asmeninės ar grupinės veiklos aspektams yra visapusiškos ir tinkamos sąlygos. Tokiame aukštos kultūros pasaulyje rungtyniavimo veiklos ypatingas bruožas yra susijęs su individų ir grupių pastangomis pirmauti moksluose ir kosmologijos filosofijoje. Literatūra ir oratorystė klesti, o kalba yra tiek ištobulinta, kad sąvokas ji išreiškia simboliu, ir taip pat ekspresyviai išreiškia idėjas. Gyvenimas yra gaivinančiai paprastas; pagaliau žmogus suderina aukštą mechaninio išsivystymo lygį su įkvepiančiu intelektualiu pasiekimu, o juos abu nustelbė nuostabiausiu dvasiniu laimėjimu. Laimės siekimas yra džiaugsmo ir pasitenkinimo patyrimas.

6. Individualus mirtingasis

55:6.1 (630.4) Pasauliams toliau vystantis nusistovėjusiame šviesos ir gyvenimo statuse, visuomenė tampa vis taikingesnė.

Individas, nors ne mažiau savarankiškas ir atsidavęs savo šeimai, yra tapęs altruistiškesniu ir broliškesniu.

55:6.2 (630.5) Urantijoje, jūs tokie, kokie esate dabar, labai mažai galite suvokti šitų išstobulintų pasaulių apšviestų rasių išsivysčiusį lygį ir progresuojančią prigimtį. Šitie žmonės išreiškia evoliucinių rasių suklestėjimą. Bet tokios būtybės vis vien yra mirtingos; jos ir toliau tebekvėpuoja, valgo, miega, ir geria. Šita didi evoliucija nėra dangus, bet tai yra drąsus pranašavimas apie kilimo į Rojų dieviškuosius pasaulius.

55:6.3 (630.6) Normaliame pasaulyje biologinis mirtingųjų rasės sveikatingumas jau seniai yra pasiekęs aukštą lygį per epochas, atvykus Adomui; ir dabar, iš amžiaus į amžių per visas nusistovėjusias eras fizinė žmogaus evoliucija tęsiasi. Tiek regėjimas, tiek klausa yra išplėsti. Bet dabar gyventojų skaičius yra tapęs pastoviu. Reprodukcija yra reguliuojama sutinkamai su planetiniais poreikiais ir įgimtais paveldėjimo gabumais: Per šitą amžių mirtingieji planetoje yra skirstomi į grupes, kurių būna nuo penkių iki dešimties, ir žemesniosioms grupėms yra leidžiama gimdyti tikrai pusę tokio vaikų skaičiaus, kokį turi aukštesniosios grupės. Toliau vykstantis tokios nuostabios rasės gerinimas per visą šviesos ir gyvenimo erą didele dalimi yra selekcinė reprodukcija, kada yra reprodukuojami tokie rasiniai palikuonys, kurie turi labiau išvystytas visuomeninės, kosminės, ir dvasinės prigimties savybes.

55:6.4 (630.7) Derintojai ir toliau atvyksta kaip ir ankstesniųjų evoliucinių erų metu, ir epochoms praeinant, šitie mirtingieji vis labiau sugeba bendrauti su viduje gyvenančiu Tėvo fragmentu. Embrioninių ir ikidvasinių vystymosi etapų metu pagalbinės proto dvasios vis dar tebeveikia. Šventoji Dvasia ir

angelų tarnystė yra net veiksmingesnė, kada vystosi viena po kitos einančios nusistovėjusio gyvenimo epochos. Šviesos ir gyvenimo ketvirtajame etape išsivystę mirtingieji atrodo, jog palaiko aktyvų sąmoningą ryšį su šios supervisatos jurisdikcijos Pagrindinės Dvasios buvimu, tuo tarpu tokio pasaulio filosofija dėmesį sutelkia į mėginimą suvokti naujus apreiškimus apie Dievą Aukščiausiąjį. Planetose, turinčiose tokį išsivystymo lygį, daugiau negu pusė žmogiškųjų gyventojų į morontinį statusą yra pervedami iš gyvųjų. Netgi šitaip, “sena miršta; žiūrėkit, viskas tampa nauja.”

55:6.5 (631.1) Mes suvokiame, jog fizinė evoliucija savo visišką išsivystymą bus pasiekusi iki šviesos ir gyvenimo eros penktosios epochos pabaigos. Mes pastebime, jog aukštesnės dvasinio išsivystymo ribas, susijusias su besivystančiu žmogaus protu, nulemia susiliejo su Derintoju lygis, kurį pasiekia apjungtos morontinės vertybės ir kosminės prasmės. Bet kai dėl išminties, tai: Nors mes nevisiškai žinome, bet manome, jog intelektualiai evoliucijai ir išminties pasiekimui niekada negali būti ribos. Septintojo etapo pasaulyje išmintis materialų potencialą gali išnaudoti, įžengti į motos įžvalgą, ir galiausiai net paragauti absonitinio grožio.

55:6.6 (631.2) Mes matome, kad šituose labai išsivysčiusiuose ir ilgą laiką esančiuose septintajame etape pasauliuose, žmogiškosios būtybės iki savo pervedimo visiškai išmoksta vietinės visatos kalbą; ir aš aplankiau keletą labai senų planetų, kur abandoneriai senesnius mirtinguosius mokė supervisatos kalbos. Ir šituose pasauliuose aš stebėjau tą metodą, kurio pagalba absonitinės asmenybės atskleidžia užbaigtųjų buvimą morontinėje šventovėje.

55:6.7 (631.3) Toks yra pasakojimas apie nuostabų tikslą, kurio mirtingieji siekia evoliuciniuose pasauliuose; ir visa tai vyksta net iki to, kada žmogiškosios būtybės pradeda savo morontinę karjerą; visą tokį nuostabų išsivystymą materialūs mirtingieji gali pasiekti apgyvendintuose pasauliuose, tos bekraštės ir nesuvokiamos kilimo į Rojų ir dieviškumo pasiekimo karjeros pačiame pirmajame etape.

55:6.8 (631.4) Bet ar galite, kaip nors įsivaizduoti, kokios rūšies evoliuciniai mirtingieji dabar atvyksta iš tų pasaulių, kurie ilgą laiką egzistuoja nusistovėjusios šviesos ir gyvenimo septintojoje epochoje? Būtent jie yra panašūs į tuos, kurie vyksta į vietinės visatos sostinės morontinius pasaulius tam, kad pradėtų savo kilimo karjerą.

55:6.9 (631.5) Jeigu tikrai mirtingieji iš sujauktos Urantijos galėtų pažvelgti į vieną iš šitų labiau išsivysčiusių pasaulių, seniai įsitvirtinusių šviesoje ir gyvenime, tuomet jie daugiau niekada neabejotų kūrinijos evoliucinio plano išmintingumu. Jeigu ateityje ir nebūtų jokio amžinojo tvarinio žengimo į priekį, vis tiek šitie nuostabūs mirtingųjų rasių evoliuciniai laimėjimai tokiuose išstobulinto pasiekimo nusistovėjusiuose pasauliuose su kaupu pateisintų žmogaus sukūrimą laiko ir erdvės pasauliuose.

55:6.10 (631.6) Mes dažnai pamąstome: jeigu didžioji visata kartais būtų įtvirtinta šviesoje ir gyvenime, ar nuostabūs kylantieji mirtingieji tebeturėtų likimą patekti į Užbaigtumo Korpusą? Bet šito mes nežinome.

7. Pirmasis arba planetinis etapas

55:7.1 (631.7) Šita epocha nusitęsia nuo morontinės šventyklos atsiradimo naujojoje planetos būstinėje iki to laiko, kada šviesoje ir gyvenime įsitvirtina visa sistema. Šitą amžių pradeda Trejybės Sūnūs Mokytojai baigiantis jų vienai po kitos einančioms pasaulinėms misijoms, kada Planetos Princas yra pakeliamas į Planetos Aukščiausiojo Valdovo statusą tos sferos save padovanojančio Rojaus Sūnaus mandatu ir šiam asmeniškai dalyvaujant. Tuo pačiu metu planetiniuose reikaluose pradeda aktyviai dalyvauti užbaigtieji.

55:7.2 (632.1) Pagal išorišką ir matomą vaizdą tokio pasaulio, įsitvirtinusio šviesoje ir gyvenime, realūs valdovai, arba reguliuotojai, yra Materialusis Sūnus ir Dukra, Planetos Adomas ir Ieva. Užbaigtieji yra nematomi, kaip nematomas taip pat yra ir Princas-Aukščiausiasis Valdovas, išskyrus tuos atvejus, kada būna morontinėje šventovėje. Todėl realūs ir tiesiogine prasme planetinio režimo vadovai yra Materialusis Sūnus ir Dukra. Būtent žinios apie tokią tvarką ir suteikė prestižą karalių ir karalienių idėjai per visas visatos valdas. O karaliai ir karalienės yra didžiulis laimėjimas, esant tokioms idealioms aplinkybėms, kada pasaulis gali turėti tokias aukštas asmenybes, kurios veiktų dar aukštesnių, bet nematomų valdovų vardu.

55:7.3 (632.2) Kada tokią erą pasieks jūsų pasaulis, tada be jokios abejonės Makiventa Melkizedekas, dabartinis Urantijos Planetos Princo vicegerentas, užims Planetos Aukščiausiojo Valdovo postą; Jeruseme seniai manoma, kad jį lydės Urantijos Adomo ir Ievos sūnus ir dukra, kurie dabar yra laikomi Edentijoje kaip Norlatiadeko Pačių Aukštųjų globotiniai. Šitie Adomo vaikai galėtų šitaip tarnauti Urantijoje, sąjungoje su

Melkizedeku-Aukščiausiuoju Valdovu, kadangi reprodukcinės galios jiems buvo atimtos beveik prieš 37.000 metų, tuo metu, kada jie paliko savo materialius kūnus Urantijoje, ruošiantis kelionei į Edentiją.

^{55:7.4 (632.3)} Šitas nusistovėjęs amžius tęsiasi tolyn ir tolyn tol, kol kiekviena apgyvendinta planeta sistemoje pasiekia stabilizacijos erą; ir kada jauniausias pasaulis—paskutinis pasiekęs šviesą ir gyvenimą—toku nusistovėjusiu laikotarpiu bus gyvenęs vieną tūkstantį metų sistemos laiku, tada ištisa sistema įžengia į stabilizuotą statusą, o atskiri pasauliai yra įvedami į šviesos ir gyvenimo eros sistemos epochą.

8. Antrasis arba sistemos etapas

^{55:8.1 (632.4)} Kada visa sistema būna įsitvirtinusi gyvenime, tada prasideda nauja valdymo tvarka. Planetos Aukščiausieji Valdovai tampa sistemos konklavos nariais, ir šitas naujasis administracinis organas, paklūstantis Žvaigždyno Tėvų veto balsui, savo valdžia yra aukščiausias. Tokia apgyvendintų pasaulių sistema tampa iš tikrųjų save valdančia. Sistemos įstatymų leidžiamoji asamblėja yra būstinės pasaulyje, ir kiekviena planeta į ją pasiunčia po dešimt savo atstovų. Teismai dabar yra įkurti sistemų sostinėse, ir tiktai apeliacijos yra siunčiamos į visatos būstinę.

^{55:8.2 (632.5)} Nusistovėjus sistemai, Paskirtasis Sargybinis, supervisatos Aukščiausiojo Vykdytojo atstovas, tampa sistemos aukščiausiojo teismo savanoriu patarėju ir realiai pirmininkauja naujajai įstatymus leidžiančiajai asamblėjai.

55:8.3 (632.6) Po to, kada ištisa sistema įsitvirtina šviesoje ir gyvenime, tada Sistemos Aukščiausieji Valdovai daugiau nebesikeičia. Toks aukščiausiasis valdovas visą laiką nuolat lieka savo sistemos priešakyje. Aukščiausiųjų Valdovų padėjėjai ir toliau tebesikeičia taip, kaip ir ankstesniaisiais amžiais.

55:8.4 (632.7) Per šitą stabilizacijos epochą, iš visatos būstinės pasaulių, kur jie gyvena, pirmą kartą atvyksta midsonitai, kad dirbtų įstatymus leidžiančiųjų asamblėjų patarėjais ir nuosprendžius priimančiųjų tribunolų konsultantais. Šitie midsonitai taip pat deda tam tikras pastangas tam, kad naujas aukščiausios vertės motos prasmes įdiegtų į mokymo institucijas, kurias jie organizuoja kartu su užbaigtaisiais. Ką Materialieji Sūnūs mirtingųjų rasėms padarė biologiškai, tą midsonitiniai tvariniai dabar atlieka šitiems suvienytiems ir pašlovintiems žmonėms amžinai besivystančiose filosofijos ir sudvasinto mąstymo sferose.

55:8.5 (633.1) Apgyvendintuose pasauliuose Sūnūs Mokytojai tampa savanoriškais užbaigtųjų bendrininkais, ir šitie patys Sūnūs Mokytojai užbaigtuosius taip pat lydi į gyvenamuosius pasaulius, kada tos sferos daugiau nebeturi būti naudojamos kaip skirtingi priėmimo pasauliai po to, kai ištisa sistema yra nusistovėjusi gyvenime ir šviesoje; bent jau tai yra tiesa iki to laiko, kada šitaip išsivysto visas žvaigždynas. Bet Nebadone taip toli išsivysčiusių grupių nėra.

55:8.6 (633.2) Mums neleidžiama atskleisti darbo pobūdžio tų užbaigtųjų, kurie vadovaus tokiems iš naujo perorientuotiems gyvenamiesiems pasauliams. Tačiau jums buvo pateikta

informacija, kad visatose yra įvairių protingų tvarinių tipų, kurie šituose pasakojimuose nebuvo pavaizduoti.

55:8.7 (633.3) Ir dabar, kada viena po kitos sistemos įsitvirtina šviesoje, vystantis į priekį jas sudarantiems pasauliams, ateina toks metas, kai paskutinioji sistema kokiam nors konkrečiame žvaigždyne pasiekia stabilumą, ir visatos administratoriai—Sūnus Šeimininkas, Dienų Sąjunga, ir Ryškioji ir Ryto Žvaigždė—atvyksta į žvaigždyno sostinę tam, kad Pačius Aukštuosius paskelbtų apgyvendintų pasaulių vieno šimto nusistovėjusių sistemų naujosios išstobulintos šeimos beribiais valdovais.

9. Treciasis arba žvaigždymo etapas

55:9.1 (633.4) Nusistovėjusių sistemų viso žvaigždyno suvienijimą lydi vykdomosios valdžios nauji perskirstymai ir visatos administracijos papildomi nauji suderinimai. Šita epocha rodo išsivysčiusį pasiekimą kiekviename apgyvendintame pasaulyje, bet ją ypač apibūdina nauji sureguliuojimai žvaigždyno būstinėje, žymiai modifikavus ryšius tiek su valdytojais sistemos lygyje, tiek su vietinės visatos vyriausybe. Per šitą amžių didelė dalis žvaigždyno ir visatos veiklos yra perkeliama į sistemos sostines, o supervisatos atstovai palaiko naujus ir artimesnius ryšius su planetų, sistemų, ir visatų valdovais. Vienu metu su šitomis naujomis asociacijomis, kai kurie supervisatos administratoriai persikelia į žvaigždynų sostines Pačių Aukštųjų Tėvų savanoriais patarėjais.

55:9.2 (633.5) Kada žvaigždynas šitokiu būdu yra įtvirtinamas šviesoje, tada įstatymų leidžiamoji funkcija nutrūksta, o vietoje jos veikia Sistemų Aukščiausiųjų Valdovų rūmai, kuriems

vadovauja Patys Aukštieji. Dabar, pirmą kartą, tokios administracinės grupės su supervisatos vyriausybe tiesiogiai bendrauja tokiuose reikaluose, kurie yra susiję su ryšiais su Havona ir Rojumi. Kitais požiūriais žvaigždynas lieka susijęs su vietine visata kaip ir anksčiau. Etapas po etapo nusistovėjusiame gyvenime univitatijos toliau administruoja žvaigždyno morontinius pasaulius.

55:9.3 (633.6) Einant amžiams, Žvaigždyno Tėvai vis labiau ir labiau perima išsamias administracines ir kontroliuojančias funkcijas, kurios anksčiau buvo koncentruojamos visatų būstinėje. Pasiekus stabilumo šeštąjį etapą, šitie suvienyti žvaigždynai bus pasiekę beveik visiškos autonomijos padėtį. Įėjimas į nusistovėjimo septintąjį etapą be jokios abejonės paliudys šitų valdovų išaukštinimą iki tikrojo didingumo, kurį pažymi jų vardai, Patys Aukštieji. Iš esmės tuomet žvaigždynai ryšius palaikys tiesiogiai su supervisatos valdovais, tuo tarpu vietinės visatos vyriausybė išsiplės, kad prisiimtų didžiosios visatos naujų įsipareigojimų atsakomybę.

10. Ketvirtasis arba vietinės visatos etapas

55:10.1 (634.1) Kada vietinė visata nusistovi šviesoje ir gyvenime, tada ji greitai patenka į nustatytas supervisatos grandines, ir Dienų Senieji paskelbia apie *neribotos valdžios aukščiausiosios tarybos* įkūrimą. Šitą naująjį valdymo organą sudaro vienas šimtas Dienų Ištikimųjų, o jam vadovauja Dienų Sąjunga, ir šitos aukščiausiosios tarybos pirmasis veiksmas yra pripažinti tebesitęsiančią Sūnaus Kūrėjo Šeimininko aukščiausiąją valdžią.

55:10.2 (634.2) Visatos administracija, kiek tai yra susiję su Gabrieliumi ir Tėvu Melkizedeku, yra visiškai nepakitusi. Šita neribotos valdžios taryba daugiausia rūpinasi naujomis problemomis ir naujomis sąlygomis, kurios kyla dėl išsivysčiusio šviesos ir gyvenimo statuso.

55:10.3 (634.3) Asocijuotasis Inspektorius dabar mobilizuoja visus Paskirtuosius Sargybinius tam, kad sudarytų *vietinės visatos stabilizavimo korpusą*, ir prašo Tėvą Melkizedeką vadovauti korpusui drauge su juo. Ir dabar, pirmą kartą, Trejybės Įkvėptųjų Dvasių korpusas yra paskiriamas į Dienų Sąjungos tarnystę.

55:10.4 (634.4) Visos vietinės visatos įsitvirtinimas šviesoje ir gyvenime pradeda giluminius perderinimus visoje administravimo schemoje, pradedant atskirais apgyvendintais pasauliais ir baigiant visatos būstine. Nauji ryšiai nusidriekia žemyn į žvaigždynus ir sistemas. Vietinės visatos Motina Dvasia ima palaikyti naujus ryšius su supervisatos Pagrindine Dvasia, o Gabrielis užmezga su Dienų Senaisiais tiesioginį ryšį, kuris veikia, kada Sūnus Šeimininkas gali būti išvykęs iš būstinės pasaulio.

55:10.5 (634.5) Per šitą amžių ir per vėliau einančius amžius Sūnūs Arbitrai ir toliau tebeveikia kaip naujos dieviškosios tvarkos skelbėjai, tuo tarpu vienas šimtas šitų Rojaus Sūnų Avonalų visatos sostinėje sudaro Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės naują aukštąją tarybą. Vėliau, ir paprašius Sistemos Aukščiausiesiems Valdovams, vienas iš šitų Sūnų Arbitrų tampa aukščiausiuoju patarėju, dislokuotu kiekvienos vietinės sistemos būstinės pasaulyje tol, kol bus pasiekta septintojo etapo vienybė.

^{55:10.6 (634.6)} Per šitą epochą Trejybės Sūnūs Mokytojai tarnauja savanoriais patarėjais, ne tik Planetų Aukščiausiesiems Valdovams, bet ir grupėmis po tris jie panašiai tarnauja Žvaigždynų Tėvams. Ir pagaliau šitie Sūnūs suranda savo vietą vietinėje visatoje, nes šiuo metu jie yra atleidžiami iš vietinio kūrinio jurisdikcijos ir yra paskiriami į neribotos valdžios aukščiausiosios tarybos tarnystę.

^{55:10.7 (634.7)} Dabar užbaigtųjų korpusas, pirmą kartą, pripažįsta valdžios, esančios už Rojaus ribų, jurisdikciją, aukščiausiosios tarybos jurisdikciją. Iki šio laiko užbaigtieji nepripažino jokio vadovavimo, esančio šiaupus Rojaus.

^{55:10.8 (634.8)} Tokių nusistovėjusių visatų Sūnūs Kūrėjai didelę savo laiko dalį praleidžia Rojuje ir su juo susietuose pasauliuose, ir tardamiesi su gausiomis užbaigtųjų grupėmis, tarnaujančiomis po visą vietinį kūrinį. Šitaip Mykolo žmogus suras bendravimo pilnesnę brolystę su pašlovintais užbaigtaisiais mirtingaisiais.

^{55:10.9 (634.9)} Svarstymai apie šitų Sūnų Kūrėjų funkciją, susijusią su išorinėmis visatomis, kurių išankstinis formavimas vyksta dabar, yra visiškai bergždi. Bet mes visi kartas nuo karto įsitraukiame į tokius svarstymus be įrodymų. Pasiekus šitą ketvirtąjį išsivystymo etapą Sūnus Kūrėjas administraciniu požiūriu tampa laisvas; Dieviškasis Tarnas vis daugiau sulieja savo tarnavimą su supervisatos Pagrindinės Dvasios ir Begalinės Dvasios tarnavimu. Atrodo, kad vystosi nauji ir drąsūs ryšiai tarp Sūnaus Kūrėjo, Kuriančiosios Dvasios, Vakaro Žvaigždžių, Sūnų Mokytojų, ir nuolat augančio užbaigtųjų korpuso.

^{55:10.10 (635.1)} Jeigu kartais Mykolas kada nors Nebadoną paliktų, tuomet pagrindiniu administratoriumi neabejotinai taptų Gabrielis drauge su Tėvu Melkizedeku kaip savo partneriu. Tuo pačiu metu naujas statusas būtų suteiktas visoms nuolatinės pilietybės kategorijoms, tokioms, kaip Materialieji Sūnūs, univitatijos, midsonitai, ir su Dvasia susilieję mirtingieji. Bet kol tęsis evoliucija, tol visatos administracijoje bus reikalingi serafimai ir archangelai.

^{55:10.11 (635.2)} Tačiau savo svarstymuose mes esame tikri dėl dviejų dalykų: Jeigu Sūnų Kūrėjų likimas bus išorinės visatos, tai Dieviškieji Tarnai be abejonės juos lydės. Mes lygiai taip esame įsitikinę, jog Melkizedekai turi likti savosios kilmės visatose. Mes manome, kad Melkizedekams yra lemta atlikti vis atsakingesnius vaidmenis vietinės visatos vyriausybėje ir administracijoje.

11. Mažojo ir didžiojo sektoriaus etapai

^{55:11.1 (635.3)} Supervisatos mažieji ir didieji sektoriai nėra tiesiogiai įtraukti į tą planą, jog būtų įtvirtinti šviesoje ir gyvenime. Toks evoliucinis žengimas į priekį pirmiausia turi sąsajos su vietine visata kaip su tokiu vienetu ir apima tikrai vietinės visatos sudėtinės dalis. Supervisata įsitvirtina šviesoje ir gyvenime, kada visos ją sudarančios vietinės visatos yra šitaip išstobulintos. Bet nė viena iš septynių supervisatų nepasiekė tokio išsivystymo lygio, kuris bent jau prie šito artėtų.

^{55:11.2 (635.4)} *Mažojo sektoriaus amžius.* Tiek, kiek stebėjimai gali įsiskverbti, tai penktasis arba mažojo sektoriaus stabilizavimo etapas yra išimtinai susijęs su fiziniu statusu ir su lygiaverčiu vieno šimto susietų vietinių visatų įsitvirtinimu supervisatos

nustatytose grandinėse. Akivaizdu, jog niekas, išskyrus energijos centrus ir jų partnerius, nesirūpina materialaus kūrinio perderinimu.

55:11.3 (635.5) *Didžiojo sektoriaus amžius.* Kai dėl šeštojo etapo, arba didžiojo sektoriaus stabilizavimo, tai mes tik galime samprotauti, nes nė vienas iš mūsų tokio įvykio nematė. Nepaisant šito, mes galime daug svarstyti, neturėdami įrodymų, kas susiję su administraciniais ir kitokiais perderinimais, kurie tikriausiai lydėtų apgyvendintų pasaulių ir jų grupių visatose tokį išsivysčiusį statusą.

55:11.4 (635.6) Kadangi mažojo sektoriaus statusas turi reikalo su lygiaverte fizine pusiausvyra, tai mes darome išvadą, jog didžiojo sektoriaus suvienijimas bus susijęs su tam tikrais naujais intelektualaus pasiekimo lygiais, matomai su kažkokiais išsivysčiusiais pasiekimais aukščiausiu laipsniu suvokiant kosminę išmintį.

55:11.5 (635.7) Mes darome išvadas apie naujus suregulavimus, kurie galbūt lydėtų evoliucinio žengimo pirmyn iki tol nepasiektų lygių įgyvendinimą, stebėdami tokių pasiekimų pasekmes atskiruose pasauliuose ir atskirų mirtingųjų, gyvenančių šitose senesnėse ir aukštai išsivysčiusiose sferose, patyrimė.

55:11.6 (635.8) Reikia aiškiai pasakyti, jog visatos arba supervisatos administravimo mechanizmai ir valdymo metodai niekaip negali apriboti arba uždelsti atskiros apgyvendintos planetos arba kokio nors atskiro mirtingojo tokioje sferoje evoliucinio vystymosi arba dvasinio žengimo į priekį.

55:11.7 (635.9) Kai kuriose senesnėse visatose mes surandame pasaulius, įsitvirtinčius penktajame arba šeštajame šviesos ir gyvenimo etape—net toli įėjusius į septintąją epochą—kurių vietinės sistemos dar nėra įsitvirtinusios šviesoje. Jaunesnės planetos gali uždelsti sistemos suvienijimą, bet tai nėra mažiausiu laipsniu netrukdo senesnio ir išsivysčiusio pasaulio žengimui pirmyn. Taip pat ir aplinkos apribojimai, net ir izoliuotame pasaulyje, negali sutrukdyti atskiro mirtingojo asmeniniam pasiekimui; Jėzus iš Nazareto, kaip žmogus tarp žmonių, asmeniškai pasiekė šviesos ir gyvenimo statusą daugiau kaip prieš tūkstantį devynis šimtus metų Urantijoje.

55:11.8 (636.1) Būtent stebėjimų, kas vyksta seniai nusistovėjusiuose pasauliuose, pagalba mes padarome gana patikimas išvadas dėl to, kas įvyks, kada visa supervisata bus įsitvirtinusi šviesoje, net jeigu mes ir negalime patikimai nusakyti septynių supervisatų stabilizavimo įvykio.

12. Septintasis arba supervisatos etapas

55:12.1 (636.2) Mes negalime tvirtai prognozuoti, kas atsitiktų, kada supervisata būtų įsitvirtinusi šviesoje, nes tokio įvykio niekada nėra buvę. Iš Melkizedekų mokymų, kurie niekada nebuvo paneigti, mes darome išvadą, jog laiko ir erdvės kūrinų kiekvieno vieneto visoje organizacijoje ir administracijoje būtų padaryti milžiniški pakeitimai, nusidriekiantys nuo apgyvendintų pasaulių iki supervisatos būstinės.

55:12.2 (636.3) Apskritai yra tikima, jog didžiulis kiekis šiaip jau nepaskirtų tvarinių sutrejbintų sūnų turi būti sukviesta į nusistovėjusių supervisatų būstines ir skyrių sostines. Tai gali būti padaryta, laukiant, jog kada nors atvyks išorinės erdvės

gyventojai pakeliui į vidų į Havoną ir Rojų; bet iš tikrųjų mes šito nežinome.

55:12.3 (636.4) Jeigu ir kada supervisata turėtų įsitvirtinti šviesoje ir gyvenime, tuomet mes manome, kad dabar patariantys Aukščiausiojo Beribiai Prižiūrėtojai taptų aukščiausiuoju administraciniu organu supervisatos būstinės pasaulyje. Būtent šitos asmenybės sugeba tiesiogiai kontaktuoti su absonitiniais administratoriais, kurie tuoj pat ims aktyviai veikti nusistovėjusioje supervisatoje. Nors šitie Beribiai Prižiūrėtojai ilgą laiką veikia kaip patarėjai ir konsultantai kūrinijos išsivysčiusiuose evoliuciniuose padaliniuose, bet jie administracinės atsakomybės neprisiims tol, kol Aukščiausiosios Būtybės valdžia netaps pačia aukščiausiąja.

55:12.4 (636.5) Aukščiausiojo Beribiai Prižiūrėtojai, kurie plačiau veikia šitos epochos metu, nėra ribiniai, absonitiniai, galutiniai, ar begaliniai; jie yra aukštybė, ir atstovauja tiktai Dievui Aukščiausiam. Jie yra laiko-erdvės aukštybės įsmeninimas, ir dėl to neveikia Havonoje. Jie veikia tiktai kaip aukščiausieji vienytojai. Jie matomai gali būti įtraukti į visatos atspindėjimo metodą, bet mes nesame dėl šito tikri.

55:12.5 (636.6) Nė vienas iš mūsų neturi aiškos nuomonės, kas atsitiks, kada didžioji visata (šios septynios supervisatos, kaip priklausančios nuo Havonos), bus ištiesai įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime. Tas įvykis be jokios abejonės bus pats didingiausias visuose amžinybės analuose nuo centrinės visatos atsiradimo momento. Yra tokių, kurie mano, jog pati Aukščiausioji Būtybė iškils iš Havonos paslapties, kuri gaubia šitą dvasios asmenį, ir apsigyvens septintosios supervisatos būstinėje kaip laiko ir

erdvės išstobulintų kūrinių visagalis ir patirtinis aukščiausiasis valdovas. Bet realiai mes šito nežinome.

55:12.6 (636.7) [Pateikta Galingojo Žinianešio, laikinai paskirto į Archangelų Tarybą Urantijoje.]

56 Dokumentas. Visuotinė vienybė

56:0.1 (637.1) DIEVAS yra vienybė. Dievybė yra visuotinai koordinuota. Visatų visata yra vienas milžiniškas integruotas mechanizmas, kurį absoliučiai kontroliuoja vienas begalinis protas. Visuotinės kūrinijos fizinės, intelektualios, ir dvasinės sferos yra dieviškai abipusiškai susietos. Tai, kas yra tobula ir netobula, iš tikrųjų yra tarpusavyje susieta, ir dėl to ribinis evoliucinis tvarinys gali kilti į Rojų, pakludamas Visuotinio Tėvo mandatui: “Būkite tokie tobuli, net koks tobulas esu aš.”

56:0.2 (637.2) Visus skirtingus kūrinijos lygius suvienija Pagrindinės Visatos Architektų planai ir administravimas. Laiko-erdvės mirtingųjų apribotiems protams visata gali pateikti daug problemų ir situacijų, kurios akivaizdžiai demonstruoja disharmoniją ir rodo veiksmingo koordinavimo nebuvimą; bet tie iš mūsų, kurie sugeba stebėti platesnius visuotinės reiškinijos nusidriekimus, ir kurie yra labiau patyrę šitoje srityje nustatydami bazinę vienybę, kuri yra kūrybinės įvairovės pagrindas, ir atrasdami dieviškąją vienovę, kuri visą šitą daugiskaitinį veikimą plačiai užkloja iš viršaus, gali geriau suvokti dieviškąją ir vienintelę tikslą, demonstruojamą visuose šituose įvairiapusiuose visuotinės kūrybinės energijos pasireiškimuose.

1. Fizinis koordinavimas

56:1.1 (637.3) Fizinė arba materiali kūrinija nėra begalinė, bet ji yra tobulai koordinuota. Yra jėga, energija, ir įtampa, bet kilme jos visos yra viena. Septynios supervisatos regis yra dualios; centrinė visata, trivienė; bet Rojus yra vienos struktūros. Ir Rojus yra visų materialių visatų—praeities, dabarties, ir ateities—tikrasis šaltinis. Bet šitas kosminis atsiradimas yra įvykis *amžinybėje*; jokių *laikų* — praeities, dabarties, ar ateities—nei erdvė, nei materialus kosmosas tikrai nepasklinda iš Amžinosios Salos branduolio. Kaip kosminis šaltinis, Rojus yra anksčiau už erdvę ir iki laiko; dėl to jo vadiniai atrodytų, jog yra beglobiai laike ir erdvėje, jeigu jie tikrai neatsirastų per Beribį Absoliutą, savo galutinę saugyklą erdvėje ir savo apreiškėją ir reguliuotoją laike.

56:1.2 (637.4) Beribis Absoliutas palaiko fizinę visatą, tuo tarpu Dievybės Absoliutas yra visos nuostabios materialios tikrovės virškontrolės priežastis; ir abu Absoliutus funkciškai suvienija Visuotinis Absoliutas. Šitą materialios visatos sukabinantį tarpusavio ryšį geriausiai supranta visos asmenybės—materialios, morontinės, absonitinės, ar dvasinės—stebėdamos visos bona fide materialios tikrovės traukos reagavimą į tą gravitaciją, kuri koncentruojasi apatiniam Rojuje.

56:1.3 (638.1) Gravitacijos suvienijimas yra visuotinis ir pastovus; grynosios energijos reagavimas yra lygiai taip visuotinis ir neišvengiamas. Grynoji energija (pirminė jėga) ir grynoji dvasia visiškai nereaguoja į gravitaciją. Šitas pirminės jėgas, esančias Absoliutuose, asmeniškai kontroliuoja Visuotinis Tėvas; ir dėl to iš tiesų visa gravitacija koncentruojasi grynosios energijos ir grynosios dvasios Rojaus Tėvo asmeniniame buvime ir viršmaterialioje jo buveinėje.

56:1.4 (638.2) Grynoji energija yra visų santykinių, nedvasinių funkcinių realybių protėvis, tuo tarpu grynoji dvasia yra visų bazinių energetinių sistemų dieviškosios ir iš viršaus nukreipiančiosios kontrolės potencialas. Ir šitos abi realybės, tokios įvairios, kaip jos pasireiškia per visą erdvę ir kaip yra pastebimos laiko judėjimuose, yra sukoncentruotos Rojaus Tėvo asmenyje. Jame jos yra viena—turi būti suvienytos—todėl, kad Dievas yra vienas. Tėvo asmenybė yra absoliučiai suvienyta.

56:1.5 (638.3) Dievo Tėvo begalinėje prigimtyje neįmanoma, kad egzistotų tikrovės, tokios, kaip fizinė ir dvasinė, dualumas; bet tą patį akimirksnį, kai tik pažvelgiame į šalį nuo Rojaus Tėvo asmeninių vertybių begalinių lygių ir absoliučios tikrovės, mes pastebime šitų dviejų realybių egzistavimą ir matome, kad jos visiškai reaguoja į jo asmeninį buvimą; viskas yra jame.

56:1.6 (638.4) Tą patį akimirksnį, kai tik jūs atsitraukiate nuo Rojaus Tėvo begalinės asmenybės beribės sampratos, tuomet jūs turite postuluoti PROTA kaip neišvengiamą metodą, suvienijantį pirminio monoteistinio Kūrėjo asmenybės, Pirmojo Šaltinio ir Centro—AŠ ESU—šitų dualistinių pasireiškimų visatoje visą laiką besiplečiančią įvairovę.

2. Intelektuali vienybė

56:2.1 (638.5) Mintis-Tėvas dvasinę išraišką realizuoja Žodyje-Sūnuje ir tikrovės išplėtimą pasiekia per Rojų toli nusidriekusiame materialiose visatose. Amžinojo Sūnaus dvasinės išraiškos yra abipusiškai susietos su kūrinijos materialiais lygiais veikiant Begalinei Dvasiai, kurios į dvasią reaguojančio proto tarnavimo dėka, ir kurios fiziškai

reguliuojančiuose proto veiksmuose, vienos su kitomis yra abipusiškai susietos Dievybės dvasinės realybės ir Dievybės materialios pasekmės.

^{56:2.2 (638.6)} Protas yra Begalinės Dvasios funkcinė dovana, todėl yra begalinė potencialu ir visuotinė padovanojimu. Visuotinio Tėvo pirminė mintis tampa amžina dualioje išraiškoje: Rojaus Saloje ir jam lygioje Dievybėje, dvasiniame ir Amžinajame Sūnuje. Toks amžinosios tikrovės dualumas padaro proto Dievą, Begalinę Dvasią, neišvengiamu. Protas yra nepakeičiamas bendravimo kanalas tarp dvasinės ir materialios tikrovės. Materialus evoliucinis tvarinys gali suvokti ir suprasti viduje gyvenančią dvasią tiktai proto tarnavimo dėka.

^{56:2.3 (638.7)} Šitas begalinis ir visuotinis protas laiko ir erdvės visatose tarnauja kaip kosminis protas; ir nors nusidriekia nuo pagalbinių proto dvasių primityvios tarnystės iki visatos pagrindinio vykdytojo nuostabaus proto, bet net ir šitas kosminis protas yra adekvačiai suvienytas Septynių Pagrindinių Dvasių priežiūroje, kurios savo ruožtu yra suderintos su laiko ir erdvės Aukščiausiuoju Protu ir yra tobulai abipusiškai susietos su viską aprepiančiu Begalinės Dvasios protu.

3. Dvasinis suvienijimas

^{56:3.1 (639.1)} Kaip visuotinė proto gravitacija yra koncentruojama Begalinės Dvasios asmeniniame buvime Rojuje, taip visuotinė dvasinė gravitacija yra koncentruojama Amžinojo Sūnaus asmeniniame buvime Rojuje. Visuotinis Tėvas yra vienas, bet laikui-erdvei jis yra atskleidžiamas dualiais gryniosios energijos ir gryniosios dvasios reiškinais.

^{56:3.2 (639.2)} Rojaus dvasinės realybės lygiai taip yra viena, bet visose laiko-erdvės situacijose ir ryšiuose šitą vieną dvasią atskleidžia Amžinojo Sūnaus dvasinių asmenybių ir esybių ir Begalinės Dvasios ir susietų kūrinių dvasinių asmenybių ir poveikių dualūs reiškiniai; yra dar ir trečiasis—grynai dvasinių fragmentų—Tėvo Minties Derintojų ir kitų dvasinių esybių, kurios yra ikiasmenės, padovanojimas.

^{56:3.3 (639.3)} Nesvarbu, kokiame visatos veiklos lygyje jūs galite susidurti su dvasiniais reiškiniais arba užmegzti ryšį su dvasiniais tvariniais, jūs galbūt žinote, jog, veikiant Dvasiai Sūnui ir Begalinei Proto Dvasiai, jie visi yra kilę iš Dievo, kuris yra dvasia. Ir šita toli nusidriekianti dvasia laiko evoliuciniuose pasauliuose kaip reiškinys veikia taip, kaip ji yra reguliuojama iš vietinių visatų būstinių. Iš šitų Sūnų Kūrėjų sostinių atvyksta Šventoji Dvasia ir Tiesos Dvasia, drauge su pagalbinių proto dvasių tarnyste, į materialių protų žemesnius ir besivystančius lygius.

^{56:3.4 (639.4)} Nors protas yra labiau suvienytas Pagrindinių Dvasių lygmeniu susijungdamas su Aukščiausiąja Būtybe ir kaip kosminis protas paklusdamas Absoliučiam Protui, bet dvasinis tarnavimas besivystantiems pasauliams yra labiau tiesiogiai suvienytas tose asmenybėse, kurios gyvena vietinių visatų būstinėse, ir vadovaujančių Dieviškųjų Tarnų asmenyse, kurie savo ruožtu yra beveik tobulai abipusiškai susieti su Amžinojo Sūnaus Rojaus gravitacijos grandine, kurioje vyksta visų laiko-erdvės dvasinių pasireiškimų baigiamasis suvienijimas.

^{56:3.5 (639.5)} Išstobulintą tvarinio egzistenciją galima pasiekti, palaikyti, ir įamžinti savimoningam protui susiliejus su ikitrejbinės dvasinės dovanos fragmentu, kurį padovanoja

kuris nors vienas iš Rojaus Trejybės asmenų. Mirtingas protas yra Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios Sūnų ir Dukrų kūrinys, ir, kada yra susiliejęs su Minties Derintoju iš Tėvo, tada turi evoliucinių sferų trikartį dvasinį apdovanojimą. Bet šitas tris dvasines išraiškas tobulai suvienija užbaigtieji, net ir taip, kaip jos buvo amžinybėje suvienytos Visuotiniame AŠ ESU prieš tai, kada tapo Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios Visuotiniu Tėvu.

^{56:3.6 (639.6)} Dvasia visada ir galutinai savo išraiška turi būti trikartė ir Trejybės suvienyta baigiamajame realizavime. Dvasia atsiranda iš vieno šaltinio per trikartę išraišką; ir užbaigtume ji turi pasiekti ir tikrai pasiekia savo visišką realizavimą tame dieviškajame suvienijime, kuris yra patiriamas surandant Dievą—vienovę su dieviškumu—amžinybėje, ir Tėvo visuotinės minties amžinojo žodžio begalinės išraiškos kosminio proto tarnavimo pagalba.

4. Asmenybės suvienijimas

^{56:4.1 (639.7)} Visuotinis Tėvas yra dieviškai suvienyta asmenybė; dėl to jo visi kylantieji vaikai, kuriuos į Rojų veda Minties Derintojų, kurie paklusdami Tėvo madatui, išvyko iš Rojaus tam, kad apsigyventų materialiuose mirtinguosiuose, reaguojanti varomoji jėga, lygiai taip bus visiškai suvienytos asmenybės iki to meto, kada pasieks Havoną.

^{56:4.2 (640.1)} Asmenybei yra įgimta stengtis suvienyti visas sudėtinės realybes. Pirmojo Šaltinio ir Centro, Visuotinio Tėvo, begalinė asmenybė suvienija visus septynis sudedamuosius Begalybės Absoliutus; o mirtingojo žmogaus asmenybė, būdama išskirtinė ir tiesioginė Visuotinio Tėvo

dovana, lygiai taip pat turi potencialą suvienyti mirtingojo tvarinio sudedamuosius faktorius. Toks visos tvarinio asmenybės vienijantis kūrybingumas rodo, kad ji yra kilusi iš aukšto ir išskirtinio šaltinio, ir taip pat liudija jos nenutrūkstamą ryšį su šituo pačiu šaltiniu per asmenybės grandinę, kurios pagalba tvarinio asmenybės turi tiesioginį ir sustiprinantį ryšį su visų asmenybių Tėvu Rojuje.

^{56:4.3 (640.2)} Nepaisant to, kad Dievas yra pasireiškiantis iš Septinkarčio sferų į viršų per aukštybę ir galutinybę iki Dievo Absoliuto, bet asmenybės grandinė, besikoncentruojanti Rojuje ir Dievo Tėvo asmenyje, pasirūpina, jog visos šitos dieviškosios asmenybės įvairios išraiškos būtų visiškai ir tobulai suvienytos tiek, kiek tai yra susiję su visomis tvarinių asmenybėmis visuose protingos egzistencijos lygiuose ir tobulų, ištobulintų, ir tobulėjančių visatų visose sferose.

^{56:4.4 (640.3)} Nors Dievas visatoms ir visatose yra visa tai, ką mes pavaizdavome, bet nežiūrint šito, jums ir visiems kitiems Dievą pažįstantiems tvariniams, jis yra vienas, jūsų Tėvas ir jų Tėvas. Asmenybei Dievas negali būti daugiskaitinis. Dievas yra Tėvas kiekvienam iš savo tvarinių, ir tiesiogine žodžio prasme bet kuriam vaikui neįmanoma turėti daugiau negu vieną tėvą.

^{56:4.5 (640.4)} Filosofiškai, kosmiškai, ir skirtingų pasireiškimo lygių ir vietovių požiūriu, jums galima ir neišvengiamai būtina suvokti daugiskaitinių Dievybių veikimą ir postuluoti daugiskaitinių Trejybių egzistavimą; bet per visą pagrindinę visatą kiekvienos garbinančios asmenybės, turinčios asmeninį ryšį garbinimo patyrimo, Dievas yra vienas; ir ta suvienyta ir asmenė Dievybė yra mūsų Rojaus gimdytojas, Dievas Tėvas, padovanotojas, saugotojas, ir visų asmenybių Tėvas, pradedant

mirtinguoju žmogumi apgyvendintuose pasauliuose ir baigiant Amžiuoju Sūnumi centrinėje Šviesos Saloje.

5. Dievybės vienybė

^{56:5.1 (640.5)} Rojaus Dievybės vienumas, nedalomumas, yra egzistencialus ir absoliutus. Dievybės yra trys amžini įasmeninimai—Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, ir Begalinė Dvasia—bet Rojaus Trejybėje jie yra *realiai* viena Dievybė, neišskaidyta ir nedalinama.

^{56:5.2 (640.6)} Iš egzistencijos tikrovės pirminio Rojaus-Havonos lygio išsiskyrė du ikiabsoliutūs lygiai, ir tuoj pat Tėvas, Sūnus, ir Dvasia ėmė kurti gausų kiekį asmeninių partnerių ir pavaldinių. Ir nors sąsajoje su tuo netinka pradėti svarstyti absonitinės dievybės suvienijimo galutinybės transcendentiniuose lygiuose, bet pravartu pažvelgti į tų įvairių Dievybės įasmeninimų, kuriuose dieviškumas funkciškai pasireiškia įvairiems kūrinijos sektoriams ir protingų būtybių skirtingoms kategorijoms, suvienijančios funkcijos kai kuriuos aspektus.

^{56:5.3 (640.7)} Dabartinis dieviškumo veikimas supervisatose aktyviai pasireiškia veikiant Aukščiausiesiems Kūrėjams—vietinių visatų Sūnums Kūrėjams ir Dvasioms, supervisatų Dienų Seniesiems, ir Rojaus Septynioms Pagrindinėms Dvasioms. Šitos būtybės sudaro Dievo Septinkarčio tris pirmuosius lygius, vedančius į vidų link Visuotinio Tėvo, ir šita ištisa Dievo Septinkarčio sfera derinasi patirtinės dievybės pirmajame lygyje atsirandančioje Aukščiausiojoje Būtybėje.

^{56:5.4 (641.1)} Rojuje ir centrinėje visatoje, Dievybės vienybė yra egzistencijos faktas. Per visas besivystančias laiko ir erdvės visatas, Dievybės vienybė yra pasiekimas.

6. Evoliucinės Dievybės suvienijimas

^{56:6.1 (641.2)} Kada Dievybės šie trys amžinieji asmenys veikia kaip nepadalinta Dievybė Rojaus Trejybėje, tada jie pasiekia tobulą vienybę; lygiai taip, kada jie kuria, kartu arba atskirai, tada jų Rojaus palikuonys turi tą būdingą dieviškumo vienybę. Ir šitas tikslo dieviškumas, kurį išreiškia laiko ir erdvės sferų Aukščiausieji Kūrėjai ir Valdovai, atsiranda patirtinės aukštybės aukščiausiosios valdžios vienijančios galios potenciale, kuris, visatos neasmenės energijos vienybės akivaizdoje, sudaro tikrovės įtampą, kurią galima pašalinti tiktai adekvačiu susivienijimu su patirtinės Dievybės patirtinėmis asmenybės realijomis.

^{56:6.2 (641.3)} Aukščiausiosios Būtybės asmenybės realijos kyla iš Rojaus Dievybių, ir Havonos išorinės grandinės pagrindiniame pasaulyje susivienija su Visagalio Aukščiausiojo, kylančio iš didžiosios visatos Kūrėjų dieviškumo, galios išimtinėmis teisėmis. Dievas Aukščiausiasis kaip asmuo egzistavo Havonoje iki septynių supervisatų sukūrimo, bet jis veikė tiktai dvasiniuose lygiuose. Aukštybės Visagalio galios evoliucija įvairios dieviškumo sintezės dėka atvedė į tai, jog besivystančiose visatose atsirado Dievybės naujos galios buvimas, kuris Havonoje susiderino su Aukščiausiojo dvasiniu asmeniu Aukščiausiojo Proto dėka, kuris tuo pačiu metu iš potencialo, gyvenančio Begalinės Dvasios begaliniame prote, virto Aukščiausiosios Būtybės aktyviu funkcinu protu.

^{56:6.3 (641.4)} Septynių supervisatų evoliucinių pasaulių materialiai mąstantys tvariniai sugeba suvokti Dievybės vienybę tikrai taip, kaip ji vystosi šitoje Aukščiausiosios Būtybės galios-asmenybės sintezėje. Bet kuriame egzistencijos lygyje Dievas negali viršyti tų būtybių, kurios gyvena tokiam lygyje, suvokimo potencialo. Mirtingasis žmogus turi, per tiesos suvokimą, grožio supratimą, ir gėrio garbinimą, išvystyti meilės Dievo suvokimą, o tada žengti pirmyn per kylančius dievybės lygius į Aukščiausiojo suvokimą. Dievybė, kada yra šitokiu būdu suvokta kaip suvienyta galioje, tada gali būti įjasmeninta dvasioje tam, kad ją suprastų ir pasiektų tvariniai.

^{56:6.4 (641.5)} Nors kylantieji mirtingieji Visagalio galios suvokimą pasiekia supervisatų sostinėse, o Aukščiausiojo asmenybės suvokimą pasiekia išorinėse Havonos grandinėse, bet jie Aukščiausiosios Būtybės iš tikrųjų nesuranda taip, kaip turi likimą surasti Rojaus Dievybes. Net ir užbaigtieji, šeštosios pakopos dvasios, nėra suradę Aukščiausiosios Būtybės, ir nepanašu, kad ją surastų tol, kol nebus pasiekę septintojo etapo dvasinio statuso, ir kol Aukščiausiasis nebus realiai pradėjęs veikti ateities išorinėse visatose.

^{56:6.5 (641.6)} Tačiau kada kylantieji suranda Visuotinį Tėvą kaip Dievo Septinkarčio septintąjį lygį, tada jie yra pasiekę dievybės asmeninių ryšių su visatos tvariniais *visų* lygių Pirmojo Asmens asmenybę.

7. Visuotinės evoliucinės pasekmės

^{56:7.1 (642.1)} Tvirtą evoliucijos žengimą pirmyn laiko-erdvės visatose lydi visą laiką besiplečiantys Dievybės atskleidimai visiems protingiems tvariniams. Evoliucinės pažangos

aukščiausiojo taško pasiekimas pasaulyje, sistemoje, žvaigždyne, visatoje, supervisatoje, arba didžiojoje visatoje rodo atitinkamus dievybės funkcijos išplėtimus šitoms žengiančioms pirmyn kūrinijos dalims ir šitose dalyse. Ir kiekvieną tokį vietinį dieviškumo realizavimo išplėtimą lydi padidinto dievybės pasireiškimo visiems kitiems kūrinijos sektoriams gerai apibrėžtos pasekmės. Nusitęsianti iš Rojaus į išorę, kiekviena nauja realizuotos ir pasiektos evoliucijos sfera sudaro naują ir išplėstą patirtinės Dievybės atskleidimą visatų visatai.

56:7.2 (642.2) Kada vietinės visatos sudėtinės dalys vis daugiau įsitvirtina šviesoje ir gyvenime, tada Dievas Septinkartis ima vis labiau pasireikšti. Laiko-erdvės evoliucija prasideda planetoje, vadovaujant Dievo Septinkarčio pirmajai išraiškai—Sūnaus Kūrėjo-Kuriančiosios Dvasios susivienijimui. Kada sistema įsitvirtina šviesoje, tada šitas Sūnaus-Dvasios ryšys pasiekia veikimo pilnatvę; o kada šitaip įsitvirtina visas žvaigždynas, tada Dievo Septinkarčio antroji fazė tampa aktyvesnė visoje tokioje sferoje. Vietinės visatos užbaigtą administracinę evoliuciją lydi supervisatos Pagrindinių Dvasių naujas ir labiau tiesioginis tarnavimas; ir ties šita riba taip pat prasideda tas amžinai besiplečiantis Dievo Aukščiausiojo atskleidimas ir realizavimas, kuris kulminaciją pasiekia kylančiajam suvokus Aukščiausiąją Būtybę tuo metu, kada jis eina per Havonos šeštosios grandinės pasaulius.

56:7.3 (642.3) Visuotinis Tėvas, Amžinasis Sūnus, ir Begalinė Dvasia yra egzistencialūs dievybės pasireiškimai protingiems tvariniams, ir, dėl to, panašiu būdu asmenybės ryšių su visos kūrinijos protingais ir dvasiniais tvariniais neišplečia.

^{56:7.4 (642.4)} Reikėtų pastebėti, jog kylantieji mirtingieji gali patirti Dievybės vienas po kito einančių lygių neasmenį buvimą likus daug laiko iki to, kada jie tampa pakankamai dvasingi ir adekvačiai išlavinti tam, jog pasiektų patirtinį asmeninį šitų Dievybių kaip asmenių būtybių suvokimą, ir jog su šitomis Dievybėmis kaip su asmenėmis būtybėmis užmegztų patirtinį asmeninį ryšį.

^{56:7.5 (642.5)} Kiekvieną naują evoliucinį pasiekimą tarp kūrinijos sektoriaus ribų, o taip pat kiekvieną naują dieviškumo pasireiškimų įsiveržimą į erdvę tuo pačiu metu lydi Dievybės funkcinio atskleidimo išplėtimai visuose tuo metu egzistuojančiuose ir anksčiau organizuotuose kūrinijos vienetuose. Šitas naujas įsiskverbimas į visatų ir į jų sudėtinių dalių administracinį darbą nevisada gali atrodyti, jog yra vykdomas tiksliai pagal čia apibūdintą metodą, nes yra įprasta išsiųsti parengiamąsias administratorių grupes tam, kad parengtų kelių administracinės virškontrolės vėlyvesnėms ir viena po kitos einančioms eroms. Net ir Dievas Galutinysis visatoms pranašauja savo transcendentinę virškontrolę per vietinės visatos, įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, vėlesnius etapus.

^{56:7.6 (642.6)} Tai yra faktas, kada laiko ir erdvės kūriniai vis daugiau įsitvirtina savo evoliuciniame statuse, tada yra pastebimas Dievo Aukščiausiojo naujas ir pilnesnis veikimas, tuo pačiu atitinkamai pasitraukiant Dievo Septinkarčio trims pirmiesiems pasireiškimams. Jeigu ir kada didžioji visata įsitvirtins šviesoje ir gyvenime, tai kokia tada bus Dievo Septinkarčio Kūrėjo-Kūrybinių pasireiškimų funkcija ateityje, jeigu Dievas Aukščiausiasis prisiims tiesioginę kontrolę

šitiems laiko ir erdvės kūriniais? Ar laiko-erdvės visatų šitie organizatoriai ir pionieriai turi būti išlaisvinti panašiai veiklai išorinėje erdvėje? Mes šito nežinome, bet daug svarstome apie šituos ir su jais susijusius dalykus.

^{56:7.7 (643.1)} Kada patirtinės Dievybės ribos yra išplečiamos į Beribio Absoliuto sferas, tada mes įsivaizduojame Dievo Septinkarčio veiklą šitų ateities kūrinių ankstyvųjų evoliucinių epochų metu. Mes nevysi laikomės vieningos nuomonės dėl Dienų Senujų ir supervisatų Pagrindinių Dvasių statuso ateityje. Mes taip pat nežinome, ar Aukščiausioji Būtybė tenai veiks ar ne, taip, kaip septyniose supervisatose. Bet mes visi laikomės nuostatos, jog Mykolai, Sūnūs Kūrėjai, turi likimą veikti šitose išorinėse visatose. Kai kurie laikosi tokio požiūrio, jog ateities amžiai paliudys kažkokią artimesnę sąjungos formą tarp susietų Sūnų Kūrėjų ir Dieviškųjų Tarnų; netgi yra įmanoma, jog iš tokios Kūrėjų sąjungos gali atsirasti galutinės prigimties suvienyto kūrėjo tapatybės kažkokia nauja išraiška. Bet mes tikrai nieko nežinome apie šitas neatskleistos ateities galimybes.

^{56:7.8 (643.2)} Tačiau mes tikrai žinome, jog Dievas Septinkartis, laiko ir erdvės visatose, suteikia augantį prisiartinimą prie Visuotinio Tėvo, ir jog šitą evoliucinį prisiartinimą patirtiškai suvienija Dievas Aukščiausiasis. Mes galėtume spėlioti, jog toks planas turi vyrauti išorinėse visatose; iš kitos pusės, tos naujos būtybių kategorijos, kurios kada nors gali gyventi šitose visatose, gali būti pajėgios prie Dievybės prisiartinti galutiniuose lygiuose ir absonitinio metodo dėka. Trumpai sakant, mes neturime nė mažiausio supratimo, koks

prisiartinimo prie dievybės metodas galės veikti išorinės erdvės ateities visatose.

^{56:7.9 (643.3)} Nežiūrint šito, mes manome, jog išstobulintos visatos tam tikra prasme taps kilimo į Rojų karjeros dalimi toms būtybėms, kurioms teks gyventi šituose išoriniuose kūkiniuose. Visiškai yra įmanoma, jog tame ateities amžiuje mes pamatysime išorinius erdviečius, prie Havonos artėjančius per septynias supervisatas, administruojamas Dievo Aukščiausiojo, bendradarbiaujant arba nebendradarbiaujant su septyniomis Pagrindinėmis Dvasiomis.

8. Aukščiausiasis Suvienytojas

^{56:8.1 (643.4)} Aukščiausioji Būtybė turi trigubą funkciją mirtingojo žmogaus patyrime. Pirma, ji yra laiko-erdvės dieviškumo vienytojas, Dievas Septinkartis; antra, ji yra maksimali Dievybė, kurią ribiniai tvariniai gali realiai suvokti; trečia, mirtingajam žmogui ji yra vienintelis kelias prisiartinti prie transcendentinio patyrimo, kad susivienytų su absonitiniu protu, amžinąja dvasia, ir Rojaus asmenybe.

^{56:8.2 (643.5)} Pakilusieji užbaigtieji, gimę vietinėse visatose, išmokyti supervisatose, ir parengti centrinėje visatoje, savo asmeniniuose patyrimuose apima Dievo Septinkarčio, susivienijančio Aukščiausiąjame, laiko-erdvės dieviškumo suvokimo visą potencialą. Užbaigtieji paeiliui tarnauja supervisatose, išskyrus savo gimtąsias—tuo klodami patyrimą ant patyrimo tol, kol būna pasiekta įmanomo tvarinio patyrimo septinkarčio skirtingumo pilnatvė. Viduje gyvenančių Derintojų tarnavimo pagalba užbaigtieji yra įgalinami *surasti* Visuotinį Tėvą, tačiau būtent šituo patyrimo metodu tokie

užbaigtieji ima realiai *pažinti* Aukščiausiąją Būtybę, ir jiems yra lemta tarnauti ir *atskleisti* šią Aukščiausiąją Dievybę išorinės erdvės ateities visatose ir šitoms ateities visatoms.

56:8.3 (644.1) Turėkite omeny, viskas, ką Dievas Tėvas ir jo Rojaus Sūnūs daro mums, tą savo ruožtu ir dvasioje mes turime galimybę padaryti atsirandančiai Aukščiausiąjai Būtybei ir Aukščiausiojoje Būtybėje. Meilės, džiaugsmo, ir tarnystės patyrimas yra abipusis. Dievui Tėvui nereikia, kad jo sūnūs tikrai sugrąžintų jam viską, ką jis padovanojo jiems, bet jie iš tikrųjų savo ruožtu padovanoja (arba gali padovanoti) visa tai savo bičiuliams ir besivystančiai Aukščiausiąjai Būtybei.

56:8.4 (644.2) Visi kuriantieji reiškiniai atspindi ankstesniąją kūrėjo-dvasios veiklą. Jėzus sakė, ir tai yra tiesa tiesiogine prasme, “Sūnus daro tikrai tą, ką jis mato Tėvą darant.” Su laiku jūs, mirtingieji, galėsite pradėti Aukščiausiojo atskleidimą savo bičiuliams, ir šią atskleidimą jūs galėsite išplėsti vis daugiau, kada kilsite link Rojaus. Amžinybėje jums gali būti leista vis didesniu laipsniu šią evoliucinių tvarinių Dievą atskleisti aukščiausiuose lygiuose—net galutiniuose—kaip septintojo etapo užbaigtiesiems.

9. Visuotinė Absoliuti vienybė

56:9.1 (644.3) Beribis Absoliutas ir Dievybės Absoliutas yra suvienyti Visuotiniame Absoliute. Absoliutai yra koordinuoti Galutiniajame, sąlygoti Aukščiausiąjame, ir laiko-erdvės modifikuoti Dieve Septinkarčiame. Ikibegaliniuose lygiuose yra *trys* Absoliutai, bet begalybėje jie pasirodo, jog yra *vienas*. Rojuje yra trys Dievybės įsmeninimai, bet Trejybėje jie yra *vienas*.

56:9.2 (644.4) Pagrindinės visatos esminis filosofinis uždavinys yra toks: Ar Absoliutas (šie trys Absoliutai begalybėje kaip vienas) egzistavo iki Trejybės? ir, ar Absoliutas yra protėvinis Trejybei? arba, ar Trejybė yra ankstesnė už Absoliutą?

56:9.3 (644.5) Ar Beribis Absoliutas yra toks jėgos buvimas, kuris nepriklauso nuo Trejybės? Ar Dievybės Absoliuto buvimas reiškia Trejybės neribotą funkciją? ir, ar Visuotinis Absoliutas yra Trejybės galutinė funkcija, net Trejybių Trejybė?

56:9.4 (644.6) Iš pirmo žvilgsnio, samprata apie Absoliutą kaip ankstesnį už visus dalykus—net ir už Trejybę—atrodo, jog suteikia laikiną pasitenkinimą, atitinkantį logiškumą ir filosofinį vientisumą, tačiau bet kokią tokią išvadą paneigia Rojaus Trejybės amžinybės realybė. Mus moko, ir mes manome, jog Visuotinis Tėvas ir jo partneriai Trejybėje yra amžini prigimtimi ir egzistencija. Tuomet, yra tikrai viena vienintelė logiška filosofinė išvada, o būtent: Absoliutas, visiems visatų intelektams, yra beasmenė ir lygiavertė (Trejybių) Trejybės reakcija į visas bazines ir pirmines erdvės situacijas, intravisatines ir ekstravisatines. Visiems didžiosios visatos asmenybių intelektams Rojaus Trejybė amžinai yra kaip baigiamybė, amžinybė, aukštybė, ir galutinybė, o visais praktiniais asmeninio suvokimo ir tvarinio supratimo tikslais, kaip absoliutas.

56:9.5 (644.7) Taip, kaip į šią problemą gali žvelgti tvarinių protai, tai jie yra vedami į Visuotinio AŠ ESU tiek kaip Trejybės, tiek kaip Absoliuto pirminės priežasties ir beribio šaltinio galutinį postulavimą. Todėl, kada mes norime turėti Absoliuto asmeninę sampratą, tada mes atsigręžiame atgal į savo idėjas ir idealus apie Rojaus Tėvą. Kada trokštame palengvinti

supratimą ar padidinti suvokimą šito kitais atžvilgiais neasmenio Absoliuto, tada mes sugrįžtame prie to fakto, jog Visuotinis Tėvas yra absoliučios asmenybės egzistencialus Tėvas; Amžinasis Sūnus yra Absoliutus Asmuo, nors, patirtine prasme, nėra Absoliuto įsmeninimas. Ir tuomet mes toliau įsivaizduojame patirtines Trejybes tokias, kurios kulminaciją pasiekia Dievybės Absoliuto patirtiniu įsmeninimu, tuo tarpu Visuotinį Absoliutą suvokiame kaip sudarantį aukštybės, galutinybės, ir begalybės—Trejybių Trejybės—suvienytų ir koordinuotų Dievybės susivienijimų neasmenės veiklos pasireiškiančio buvimo visatinius ir ekstravisatinius reiškinius.

56:9.6 (645.1) Dievas Tėvas yra suvokiamas visuose lygiuose nuo ribinio iki begalinio, ir nors jo tvariniai nuo Rojaus iki evoliucinių pasaulių jį suvokia įvairiai, bet kaip begalybę jį pažįsta tikrai Amžinasis Sūnus ir Begalinė Dvasia.

56:9.7 (645.2) Dvasinė asmenybė yra absoliuti tikrai Rojuje, ir Absoliuto samprata yra beribė tikrai begalybėje. Dievybės buvimas yra absoliutus tikrai Rojuje, ir Dievo apreiškimas visada turi būti dalinis, santykinis, ir augantis tol, kol jo galia empiriškai tampa begalinė Beribio Absoliuto erdvės potenciale, tuo tarpu jo asmenybės pasireiškimas tampa empiriškai begalinis Dievybės Absoliuto pasireiškiančiame buvime ir tuo metu, kada šituos du begalybės potencialus tikrovė suvienija į Visuotinį Absoliutą.

56:9.8 (645.3) Bet už ikibegalybės lygių šitie trys Absoliutai yra vienas, ir šituo Dievybė realizuoja begalybę, nepriklausomai nuo to, ar bet kuri kita egzistencijos kategorija kada nors pati realizuoja begalybės sąmonę.

^{56:9.9 (645.4)} Egzistencialus statusas amžinybėje numato begalybės egzistencialią savimoneę, nors galbūt prireiktų kitos amžinybės tam, kad būtų pasiekta patirtinių potencialų, neatskiriamų nuo begalybės amžinybės—amžinybės begalybės—saviraiška.

^{56:9.10 (645.5)} Ir Dievas Tėvas yra visų Dievybės pasireiškimų asmenis šaltinis ir tikrovė visiems protingiems tvariniams ir dvasinėms būtybėms per visą visatą visatą. Kaip asmenybės, dabar ar vienas po kito einančiuose visatos patyrimuose amžinojoje ateityje, nesvarbu, ar jūs pasieksite Dievą Septinkartį, suvoksite Dievą Aukščiausiąjį, surasite Dievą Galutinįjį, ar mėginsite suvokti Dievo Absoliuto sampratą, bet savo amžinam pasitenkinimui jūs pamatysite, jog užbaigdami kiekvieną jaudinantį patyrimą, jūs esate iš naujo atradę, naujuose patirtiniuose lygiuose, amžinąjį Dievą—visų visatų asmenybių Rojaus Tėvą.

^{56:9.11 (645.6)} Visuotinis Tėvas yra visuotinės vienybės paaiškinimas, kaip ji turi būti aukščiausiai, net ir galutinai, įgyvendinta absoliučių vertybių ir prasmių pogalutinėje vienybėje—beribėje Tikrovėje.

^{56:9.12 (645.7)} Pagrindiniai Jėgos Organizatoriai iškeliauja į erdvę ir jos energijas mobilizuoja tam, kad jos imtų reaguoti į gravitaciją, į Visuotinio Tėvo Rojaus traukimą; o vėliau atvyksta Sūnūs Kūrėjai, kurie šitas reaguojančias į trauką jėgas organizuoja į apgyvendintas visatas, ir ten atsiranda protingi tvariniai, kurie priima į save Rojaus Tėvo dvasią ir vėliau pakyla pas Tėvą, kad taptų tokie, kaip jis visais įmanomais dieviškumo požymiais.

56:9.13 (645.8) Rojaus kūrybinių jėgų nepertraukiamas ir besiplečiantis judėjimas per erdvę atrodo pranašauja Visuotinio Tėvo gravitacijos grybšnio visą laiką besiplečiančią sferą ir niekada nesibaigiantį dauginimą įvairių protingų būtybių, kurios sugeba mylėti Dievą ir būti jo mylimos, ir kurios, šitokiu būdu tapdamos Dievą pažįstančiomis, gali pasirinkti tai, jog taptų tokiomis, kaip jis, gali priimti sprendimą siekti Rojaus ir surasti Dievą.

56:9.14 (646.1) Visatų visata yra visiškai suvienyta. Dievas yra vienas valdžioje ir asmenybėje. Yra visų energijos lygių ir visų asmenybės fazių koordinavimas. Filosofškai ir empiriškai, sampratoje ir tikrovėje, visi daiktai ir visos būtybės koncentruojasi Rojaus Tėve. Dievas yra viskas ir visuose, ir jokie daiktai ar būtybės be jo neegzistuoja.

10. Tiesa, Grožis, ir Gėris

56:10.1 (646.2) Kada pasauliai, įsitvirtinę gyvenime ir šviesoje, vystosi pirmyn nuo pirmojo etapo į septintąją epochą, tada jie paeiliui suvokia Dievo Septinkarčio tikrovės įgyvendinimą, nusidriekiantį nuo to, kad nepaprastai yra mylimas Sūnus Kūrėjas, ir iki to, kad yra garbinamas Rojaus Tėvas. Per tokio pasaulio istorijos ilgalaikį septintąjį etapą visą laiką progresuojantys mirtingieji vis daugiau žino apie Dievą Aukščiausiąjį, tuo tarpu jie miglotai atskiria Dievo Galutiniojo nustelbiančio tarnavimo tikrovę.

56:10.2 (646.3) Per šitą šlovingą amžių visą laiką besivystančių mirtingųjų pagrindinis siekis yra ieškojimas, kaip geriau suprasti ir pilniau įgyvendinti suvokiamus Dievybės elementus— tiesą, grožį, ir gėrį. Tai išreiškia žmogaus

pastangas pastebėti Dievą prote, materijoje, ir dvasioje. Ir kada mirtingasis siekia šito ieškojimo, tada jis pamato, jog vis daugiau jis pasineria į empirinį filosofijos, kosmologijos, ir dieviškumo studijavimą.

^{56:10.3 (646.4)} Filosofiją jūs dar kažkaip suprantate, ir dieviškumą jūs suvokiate garbinime, visuomeninėje tarnystėje, ir asmeniniame dvasiniame patyrimo, bet grožio—kosmologijos—siekimą jūs visi per daug dažnai apribojate žmogaus primityvių meninių pastangų studijavimu. Grožis, menas, didele dalimi yra kontrastų suvienijimo dalykas. Įvairovė yra esminė grožio sampratai. Aukščiausiasis grožis, ribinio meno viršūnė, yra Kūrėjo ir tvarinio kosminių kraštutinumų platybės suvienijimo drama. Žmogus, surandantis Dievą, ir Dievas, surandantis žmogų—tvarinys, tampantis toks tobulas, koks tobulas yra Kūrėjas—tai yra dieviškasis pasiekimas to, kas yra nuostabiausiai gražu, kosminio meno aukščiausios viršūnės pasiekimas.

^{56:10.4 (646.5)} Todėl materializmas, ateizmas, yra bjaurumo maksimumas, to, kas yra gražu, ribinės antitezės aukščiausia viršūnė. Aukščiausiąjį grožį sudaro panorama iš vienijamų variacijų, kurios yra kilusios iš ikiegzistencinės harmoningos tikrovės.

^{56:10.5 (646.6)} Minties kosmologinių lygių pasiekimą sudaro:

^{56:10.6 (646.7)} 1. *Žingeidumas*. Alkis harmonijai ir troškulys grožiui. Atkaklūs mėginimai atrasti naujus harmoningų kosminių ryšių lygius.

56:10.7 (646.8) 2. *Estetinis suvokimas*. Meilė tam, kas yra gražu, ir visų kūrybinių pasireiškimų visuose tikrovės lygiuose meninio sąlyčio visą laiką besivystantis suvokimas.

56:10.8 (646.9) 3. *Etinis jautrumas*. Per tiesos supratimą grožio suvokimas veda į tokį jausmą, kad amžinai tinkami yra tie dalykai, kurių dėka imama suvokti dieviškąją gėrį Dievybės ryšiuose su visomis būtybėmis; ir šitokiu būdu net ir kosmologija veda į tai, jog būtų siekiama dieviškosios tikrovės vertybių—į Dievo-sąmonę.

56:10.9 (646.10) Pasauliai, įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime, yra tiek iki galo atsidavę tiesos, grožio, ir gėrio suvokimui, kadangi šitos kokybinės vertybės sudaro Dievybės atskleidimą laiko ir erdvės sferoms. Amžinosios tiesos prasmės pateikia sujungtą apeliavimą į mirtingojo žmogaus intelektualią ir dvasinę prigimtį. Visuotinis grožis apima kosminės kūrinijos harmoningus ryšius ir ritmus; tai yra aiškesnis intelektualus apeliavimas, ir jis veda į materialios visatos suvienytą ir sinchronišką suvokimą. Dieviškasis gėris sudaro begalinių vertybių atskleidimą ribiniam protui, kad jo viduje jis būtų suvoktas ir iškeltas iki žmogiškojo suvokimo dvasinio lygio paties slenksčio.

56:10.10 (647.1) Tiesa yra mokslo ir filosofijos pagrindas, sudaranti intelektualų religijos pamatą. Grožis kuria viso žmogiškojo patyrimo meną, muziką, ir prasmingus ritmus. Gėris apima etikos, moralės, ir religijos jausmą—patirtinį alkį tobulumui.

56:10.11 (647.2) Grožio egzistavimas numato suprantančio tvarinio proto buvimą tiesiog lygiai taip tikrai, kaip ir besivystančios evoliucijos faktas pažymi Aukščiausiojo Proto viešpatavimą.

Grožis yra reiškinių tikrovės toli nusidriekiančios įvairovės, kuri visa iškyla iš ikegzistencinės ir amžinosios vienovės, harmoningos laiko-erdvės sintezės intelektualus suvokimas.

56:10.12 (647.3) Gėris yra dieviškojo tobulumo įvairių lygių santykinių vertybių protinis suvokimas. Gėrio suvokimas reiškia moralinio statuso protą, asmenį protą, sugebantį atskirti gėrį nuo blogio. Bet gėrio, didingumo, turėjimas yra realaus dieviškumo pasiekimo matas.

56:10.13 (647.4) *Tikrųjų ryšių* suvokimas pažymi protą, sugebantį atskirti tiesą nuo suklydimo. Tiesos Dvasios dovana, kuri prasiskverbia į Urantijos žmonių protus, neklystamai reaguoja į tiesą—į gyvą dvasinį ryšį visų daiktų ir visų būtybių, kaip jos yra koordinuotos amžinajame kilime link Dievo.

56:10.14 (647.5) Kiekvieno elektrono, kiekvienos minties, arba kiekvienos dvasios kiekvienas impulsas yra veikiantis vienetas visoje visatoje. Tikrai nuodėmė yra izoliuota, o blogis priešinasi gravitacijai protiniu ir dvasiniu lygiu. Visata yra visuma; nė vienas dalykas ar būtybė neegzistuoja ir negyvena izoliacijoje. Saviraiška potencialiai yra blogis, jeigu ji yra antivisuomeninė. Tiesiogine prasme tai yra tiesa: “Nė vienas žmogus negyvena pats sau.” Kosminis suvisuomeninimas sudaro aukščiausią asmenybės suvienijimo formą. Sakė Jėzus: “Tas, kuris nori būti didžiausias tarp jūsų, tegul tampa visų tarnu.”

56:10.15 (647.6) Net tiesa, grožis, ir gėris—žmogaus intelektualus požiūris į proto, materijos, ir dvasios visatą—turi būti apjungti į vieną suvienytą sampratą apie dieviškąją ir aukščiausiąją *idealą*. Tiek, kiek mirtingojo asmenybė žmogiškąją patyrimą

suvienija su materija, protu, ir dvasia, tiek iš tiesų šitas dieviškasis ir aukščiausiasis idealas tampa galios dėka suvienytas Aukštybėje, o tada būna įasmenintas kaip tėviškosios meilės Dievas.

56:10.16 (647.7) Visa įžvalga apie dalių ryšius su bet kuria konkrečia visuma reikalauja supratingo suvokimo apie visų dalių ryšį su ta visuma; o visatoje tai reiškia sukurtų dalių ryšį su Kuriančiąja Visuma. Šitokiu būdu Dievybė tampa visuotinio ir amžino pasiekimo transcendentiniu, net begaliniu, tikslu.

56:10.17 (647.8) Visuotinis grožis yra Rojaus Salos atspindžio suvokimas materialioje kūrinijoje, tuo tarpu amžinoji tiesa yra Rojaus Sūnų, kurie ne tik save padovanoja mirtingųjų rasėms, bet net ir išlieja savo Tiesos Dvasią visoms tautoms, ypatingas tarnavimas. Dieviškasis gėris daug labiau pasireiškia Begalinės Dvasios daugybės asmenybių kupiname meilės tarnavime. Bet meilė, šitų trijų savybių bendroji suma, yra tai, kada žmogus Dievą suvokia kaip savo dvasinį Tėvą.

56:10.18 (648.1) Fizinė materija yra absoliučių Dievybių Rojaus energijos-spindėjimo laiko-erdvės šešėlis. Tiesos prasmės yra Dievybės amžinojo žodžio atspindys mirtingojo intelekto—aukščiausiųjų sąvokų laiko-erdvės suvokimas. Dieviškumo gėrio vertybės yra Visuotinio, Amžinojo, ir Begaliniojo dvasinių asmenybių gailestingas tarnavimas evoliucinių sferų laiko-erdvės ribiniams tvariniams.

56:10.19 (648.2) Šitos prasmingos dieviškumo tikrovės vertybės yra susiliejusios į Tėvo ryšį su kiekvienu asmeniu tvariniu kaip dieviškoji meilė. Jos yra suderintos Sūnuje ir jo Sūnuose kaip dieviškasis gailestingumas. Savo savybes jos demonstruoja per

Dvasią ir jos dvasinius vaikus kaip dieviškąjį tarnavimą, kupino meilės gailestingumo atskleidimą laiko vaikams. Šituos tris dieviškumus pirmiausia demonstruoja Aukščiausioji Būtybė kaip galios asmenybės sintezę. Dievas Septinkartis juos įvairiai parodo dieviškųjų prasmių ir vertybių septyniuose skirtinguose susivienijimuose septyniuose kilimo lygiuose.

56:10.20 (648.3) Ribiniam žmogui tiesa, grožis, ir gėris sudaro dieviškosios tikrovės visą atskleidimą. Kada šitas kupinas meilės Dievybės suvokimas yra dvasiškai išreiškiamas Dievą suvokiančiųjų mirtingųjų gyvenime, tada būna duodami dieviškumo vaisiai: intelektualinė ramybė, visuomeninė pažanga, moralinis pasitenkinimas, dvasinis džiaugsmas, ir kosminė išmintis. Išsivystę mirtingieji tokiam pasaulyje, kuris yra šviesos ir gyvenimo septintajame etape, sužinojo, kad meilė yra didingiausias dalykas visatoje—ir jie žino, kad Dievas yra meilė.

56:10.21 (648.4) Meilė yra troškimas daryti gėrį kitiems.

56:10.22 (648.5) [Pateikta Galingojo Žinianešio, besilankančio Urantijoje, Nebadono Apreiškimo Korpuso pageidavimu ir bendradarbiaujant su vienu iš Melkizedekų, Urantijos Planetos Princo vicegerentu.]

56:10.23 (648.6) Šitas dokumentas apie Visuotinę Vienybę yra dvidešimt penktasis iš serijos perteikimų, kuriuos parengė įvairūs autoriai į grupę organizuoti Nebadono asmenybių komisijos, susidedančios iš dvylikos narių ir veikiančios vadovaujant Mantutijai Melkizedekui. Mes sudarėme šituos pasakojimus ir pateikėme juos anglų kalba, tokiu metodu, kurį patvirtino mūsų vyresnybė, Urantijos laiku 1934 metais.

URANTIJOS KNYGA

III DALIS. Urantijos istorija

57 Dokumentas. Urantijos kilmė

^{57:0.1 (651.1)} PATEIKIANT iš Jerusemo archyvų ištraukas dokumentams apie Urantijos priešistoriją ir ankstyvąją istoriją, mums yra nurodyta laiką skaičiuoti jo dabartinio vartojimo požiūriu—dabartinį keliamųjų metų kalendorių sudaro 365 dienos ir 1/4 dienos per metus. Kaip taisyklė, nebus mėginama pateikti tikslių metų, nors jie ir yra užregistruoti. Mes iš tiesų vartosime artimiausius pilnus skaičius kaip tą geresnį metodą pateikiant šituos istorinius faktus.

^{57:0.2 (651.2)} Kada kalbėsime apie vieno ar dviejų milijonų metų senumo įvykį, tada ketiname tokį įvykį datuoti į praeitį, skaičiuodami metus nuo krikščioniškosios eros dvidešimtojo amžiaus pirmųjų dešimtmečių. Šitokiu būdu mes šituos tolimus įvykius pavaizduosime kaip vykusius tūkstančių, milijonų, ir milijardų metų lyginiais periodais.

1. Andronoverio ūkas

^{57:1.1 (651.3)} Urantija yra kilusi iš jūsų saulės, o jūsų saulė yra viena iš daugialypių palikuonių iš Andronoverio ūko, kuris kažkada buvo organizuotas kaip Neadono vietinės visatos fizinės energijos ir materialios materijos sudedamoji dalis. O šitas gigantiškas ūkas pats atsirado iš visuotinio erdvės jėgos užtaiso Orvontono supervisatoje prieš daug daug laiko.

57:1.2 (651.4) Likus daug laiko iki to meto, nuo kada yra pradedamas šitas pasakojimas, Rojaus Pirminiai Pagrindiniai Jėgos Organizatoriai visiškai kontroliavo erdvės energijas, kurios vėliau buvo organizuotos į Andronoverio ūką.

57:1.3 (651.5) Prieš 987.000.000.000 metų jėgos organizatoriaus padėjėjas ir tuo metu laikinai vykdęs inspektoriaus pareigas Orvontono serijos numeris 811.307, keliaudamas iš Uversos į išorę, pranešė Dienų Seniesiems, jog erdvės sąlygos yra palankios tam, kad būtų pradėti materializavimo reiškiniai rytinio, tuo metu, Orvontono segmento viename sektoriuje.

57:1.4 (651.6) Prieš 900.000.000.000 metų Uversos archyvai liudija, jog buvo užregistruotas leidimas, kurį išdavė Uversos Pusiausvyros Taryba supervisatos vyriausybei, kuri buvo įgaliota vieną jėgos organizatorių ir personalą pasiųsti į tą regioną, kurį buvo anksčiau nurodęs 811.307 inspektorius. Orvontono valdžia nusiuntė šitos potencialios visatos pirmąjį atradėją tam, kad įvykdytų Dienų Senųjų mandatą, nurodantį organizuoti naują materialią kūriniją.

57:1.5 (652.1) Šito leidimo įregistravimas pažymi, kad tas jėgos organizatorius ir personalas jau buvo išvykę iš Uversos į ilgą kelionę į tą rytinį erdvės sektorių, kur jie vėliau turėjo įsitraukti į tą ilgalaikę veiklą, kuri pasibaigtų naujos fizinės kūrinijos atsiradimu Orvontone.

57:1.6 (652.2) Prieš 875.000.000.000 metų milžiniškas Andronoverio ūkas numeris 876.926 buvo tinkamai pradėtas. Tam, jog būtų pradėtas energijos viesulas, kuris galiausiai peraugo į šitą milžinišką erdvės cikloną, buvo reikalingas tikrai jėgos organizatoriaus ir ryšių personalo buvimas. Po to, kada

būna inicijuojami ūkiniai apsisukimai, tada gyvieji jėgos organizatoriai tiesiog pasitraukia statmenais kampais į besisukančio disko plokštumą, ir nuo to momento visą laiką tokios naujos fizinės sistemos progresinę ir tvarkingą evoliuciją užtikrina tos savybės, kurios yra neatskiriamos nuo energijos.

^{57:1.7 (652.3)} Maždaug nuo šito laiko pasakojimas persikelia į supervisatos asmenybių veikimą. Tikrovėje pasakojimo tikroji pradžia yra nuo šito laiko—kaip tik maždaug nuo to meto, kada Rojaus jėgos organizatoriai rengiasi pasitraukti, parengę erdvės-energijos sąlygas Orvontono supervisatos energijos reguliuotojų ir fizinių kontrolierių veikimui.

2. Pirminis ūko etapas

^{57:2.1 (652.4)} Visi evoliuciniai materialūs kūriniai yra kilę iš žiedinių ir dujinių ūkų, ir visi tokie pirminiai ūkai yra žiediniai per savo dujinės egzistencijos ankstyvąjį etapą. Laikui einant, jie paprastai tampa spiraliniais, o kada jų saulių formavimo funkcija išsisemia, tada jie dažnai tampa žvaigždinėmis grupėmis arba milžiniškomis saulėmis, kurias supa skirtingas skaičius planetų, palydovų, ir mažesnių materijos grupių daug kuo primenančių jūsų pačių mažytę saulės sistemą.

^{57:2.2 (652.5)} Prieš 800.000.000.000 metų Andronoverio kūrinys buvo gerai įsitvirtinęs kaip Orvontono vienas iš didingų pirminių ūkų. Kada netolimų visatų astronomai žvelgė į išorę į šitą erdvės reiškinių, tada jie mažai ką matė, kas patrauktų jų dėmesį. Gravitacijos apskaičiavimai, atlikti gretimuose kūriniuose, rodė, kad tuo metu Andronoverio regionuose vyko erdvės materializavimai, bet tai buvo ir viskas.

57:2.3 (652.6) Prieš 700.000.000.000 metų Andronoverio sistema ėmė įgauti gigantiškas proporcijas, ir papildomi fiziniai kontrolieriai buvo pasiūsti į devynis supančius materialius kūrinius tam, kad būtų užtikrinta parama ir suteiktas bendradarbiavimas šitos naujos materialios sistemos, kuri taip sparčiai vystėsi, energijos centrams. Šituo tolimu metu visa materija, kuri buvo perduota vėlesniems kūriniams, buvo laikoma šitame gigantiškame erdvės rate, kuris visą laiką toliau sukosi, ir pasiekęs savo maksimalų skersmenį, sukosi vis greičiau ir greičiau, tuo pačiu metu toliau tankėdamas ir susitraukdamas.

57:2.4 (652.7) Prieš 600.000.000.000 metų buvo pasiektas Andronoverio energijos mobilizavimo periodo aukščiausias taškas; ūkas buvo pasiekęs savo maksimalią masę. Šiuo metu tai buvo gigantiškas cirkuliarinis dujų debesis, savo forma kažkuria prasme panašus į suplotą sferoidą. Tai buvo išsiskiriančios masės formavimosi ir skirtingų sukimosi greičių ankstyvasis periodas. Netrukus gravitacija ir kitokie poveikiai turėjo pradėti tokį savo darbą, kad erdvės dujas paverstų į organizuotą materiją.

3. Antrinis ūko etapas

57:3.1 (653.1) Milžiniškas ūkas dabar palaipsniui pradeda įgauti spiralinę formą ir tampa aiškiai matomas net ir tolimų visatų astronomams. Tai yra natūrali daugumos ūkų istorija; prieš tai, kada jie pradeda išmesti saules ir imasi visatos statybos darbo, šitie antriniai erdvės ūkai paprastai yra matomi kaip *spiraliniai reiškiniai*.

57:3.2 (653.2) Buvę netoli tos tolimosios eros žvaigždžių tyrėjai, kada jie stebėjo šitą Andronoverio ūko metamorfozę, tada matė tiksliai tą patį, ką mato dvidešimtojo amžiaus astronomai, kai savo teleskopus jie nukreipia į erdvę ir mato dabartinio amžiaus gretimos išorinės erdvės spiralinius ūkus.

57:3.3 (653.3) Maždaug tuo metu, kada buvo pasiekta didžiausia masė, gravitacijos kontrolė dujiniam turiniui ėmė mažėti, ir prasidėjo dujų išsiveržimo etapas, dujos į išorę skriejo srovėmis kaip dvi gigantiškos ir atskiros atšakos, kurios susidarė motininės masės priešingose pusėse. Šito milžiniško centrinio branduolio greiti apsisukimai šitoms dviems nusidriekusioms dujų srovėms suteikė spiralės išvaizdą. Šitų išsikišusių atšakų dalių vėsimas ir vėliau kondensavimasis sukūrė jų mazginę išvaizdą. Šitos tankesnės dalys buvo fizinės materijos milžiniškos sistemos ir posistemės, sūkuriu skriejančios erdve ūko dujinio debesies terpėje, tuo pačiu metu jos buvo tvirtai išlaikomos motininio rato gravitacijos grybšnyje.

57:3.4 (653.4) Bet ūkas buvo pradėjęs trauktis, o sukimosi greičio padidėjimas toliau mažino gravitacijos kontrolę; ir netrukus, išoriniai dujiniai regionai iš tikrųjų ėmė išsiveržti iš ūko branduolio tiesioginio apkabinimo, pasklisdami į erdvę netaisyklingo kontūro grandinėmis, sugrįždami į branduolio regionus tam, kad užbaigtų savo grandines, ir taip toliau. Bet tai buvo ūko vystymosi tikrai laikinas etapas. Visą laiką didėjantis sukimosi greitis netrukus turėjo į erdvę išmesti milžiniškas saules su savarankiškomis grandinėmis.

57:3.5 (653.5) Ir būtent taip įvyko Andronoveryje prieš amžių amžius. Energijos ratas vis augo ir augo, kol pasiekė savo išsiplėtimo maksimalų laipsnį, ir tada, kada prasidėjo

susitraukimas, jis sukosi vis greičiau ir greičiau, kol, galiausiai, buvo pasiekta kritinė išcentrinė stadija ir prasidėjo didysis irimas.

^{57:3.6 (653.6)} Prieš 500.000.000.000 metų atsirado pirmoji Andronoverio saulė. Šita deganti juosta atskilo nuo motininės gravitacijos grybšnio ir išsiplėšė į erdvę į savarankišką kelionę kosmoso kūrinijoje. Jos orbitą nulėmė jos išsiveržimo trajektorija. Tokios jaunos saulės greitai tampa sferinės ir pradeda savo ilgą, turtingą įvykiais karjerą kaip erdvės žvaigždės. Išskyrus paskutiniuosius ūkų branduolius, didžioji dauguma Orvontono saulių turėjo analogišką kilmę. Šitos išsiveržiančios saulės pereina per įvairius evoliucijos ir vėlesnės visatos tarnystės periodus.

^{57:3.7 (653.7)} Prieš 400.000.000.000 metų prasidėjo Andronoverio ūko sugavimo iš naujo periodas. Daugelis netolimų ir mažesnių saulių buvo vėl sugautos dėl to, kad motininis branduolys palaipsniui didėjo ir toliau kondensavosi. Labai greitai buvo pradėta ūko baigiamoji kondensavimosi fazė, tas periodas, kuris visada eina prieš baigiamąją energijos ir materijos šitų milžiniškų erdvės sankaupų atsiskyrimą.

^{57:3.8 (654.1)} Būtent praėjus vos milijonui metų nuo šitos epochos, Nebadono Mykolas, vienas iš Rojaus Sūnų Kūrėjų, šitą besiskaidantį ūką pasirinko savo jaudinančio patyrimo vieta kuriant visatą. Beveik tuoj pat buvo pradėti Salvingtono architektūriniai pasauliai ir vieno šimto žvaigždynų būstinių planetų grupės. Prireikė beveik vieno milijono metų tam, kad būtų užbaigtos šitos specialiai sukurtų pasaulių grupės. Vietinių sistemų būstinių planetos buvo pastatytos per tą

laikotarpį, kuris nusidriekė nuo to meto iki maždaug to momento, kuris buvo prieš penkis milijardus metų.

57:3.9 (654.2) Prieš 300.000.000.000 metų Andronoverio saulės grandinės buvo gerai įtvirtintos, o pati ūko sistema žengė per santykinio fizinio stabilumo laikiną periodą. Maždaug šituo laiku Mykolo personalas atvyko į Salvingtoną, ir Orvontono Uversos vyriausybė pareiškė apie Nebadono vietinės visatos fizinį pripažinimą.

57:3.10 (654.3) Prieš 200.000.000.000 metų toliau vyko susitraukimas ir kondensavimasis, išskiriant milžinišką karštį Andronoverio centrinėje sankaupoje, arba branduolio masėje. Santykinė erdvė susidarė net ir tuose regionuose, kurie buvo netoli centrinio motininio saulės rato. Išoriniai regionai ėmė darytis labiau stabilizuoti ir geriau organizuoti; kai kurios planetos, skriejusios aplink naujai atsiradusias saules, pakankamai atvėso, kad būtų tinkamos gyvybės implantavimui. Seniausios apgyvendintos Nebadono planetos yra atsiradusios tais laikais.

57:3.11 (654.4) Dabar užbaigtas Nebadono visatos mechanizmas pirmą kartą pradeda veikti, ir Mykolo kūrinija yra įregistruojama Uversoje kaip apgyvendinimo ir augančio mirtingojo kilimo visata.

57:3.12 (654.5) Prieš 100.000.000.000 metų buvo pasiekta ūko kondensavimosi įtampos viršūnė; maksimalaus karščio įtampos taškas. Šitas kritinis gravitacijos-karščio kovos etapas kartais trunka per amžius, bet anksčiau ar vėliau, karštis laimi kovą prieš gravitaciją, ir prasideda įspūdingas saulių išmėtymo laikotarpis. Ir tai rodo erdvės ūko antrojo etapo pabaigą.

4. Trečiasis ir ketvirtasis etapai

57:4.1 (654.6) Pirmasis ūko etapas yra žiedinis; antrasis yra spiralinis; trečiasis etapas yra pirmasis saulių išmėtymas, tuo tarpu ketvirtasis etapas apima antrąjį ir paskutinįjį saulių pasklidimo ciklą, motininiam branduoliui tampant sferine grupe arba atskira saule, veikiančia kaip paskutiniosios saulės sistemos centras.

57:4.2 (654.7) Prieš 75.000.000.000 metų šitas ūkas buvo pasiekęs savo saulių šeimos stadijos aukščiausiąjį tašką. Tai buvo saulių praradimų pirmojo periodo viršūnė. Nuo to laiko didžioji dauguma šitų saulių užvaldė didžiules planetų, palydovų, tamsiųjų salų, kometų, meteorų, ir kosminių dulkių debesų sistemas.

57:4.3 (654.8) Prieš 50.000.000.000 metų šitas pirmasis saulių pasklidimo periodas buvo užbaigtas; šis ūkas labai greitai artėjo prie savo egzistavimo trečiojo ciklo, per kurį susidarė 876.926 saulių sistemos, pabaigos.

57:4.4 (654.9) Prieš 25.000.000.000 baigėsi šio ūko egzistavimo trečiasis ciklas, ir dėl to atsirado toli nusidriekusių žvaigždinių sistemų, kilusių iš šito tėvinio ūko, organizacija ir santykinis stabilumas. Bet fizinio susitraukimo ir padidinto karščio generavimo procesas tęsėsi ūko liekanų centrinėje masėje.

57:4.5 (655.1) Prieš 10.000.000.000 metų prasidėjo ketvirtasis Andronoverio ciklas. Buvo pasiekta maksimali branduolio masės temperatūra; artėjo kritinis kondensavimosi taškas. Pirminis motininis branduolys patyrė konvulsijas, kada jį veikė jo paties vidinio karščio kondensavimosi įtampas ir

išsilaisvinusių saulių sistemų supančios gausybės vis augančio gravitacinio traukimo apjungtas spaudimas. Branduoliniai išsiveržimai, kurie turėjo pradėti ūko saulių antrąjį ciklą, buvo neišvengiami. Netrukus turėjo prasidėti ūko egzistavimo ketvirtasis ciklas.

57:4.6 (655.2) Prieš 8.000.000.000 metų prasidėjo galingas baigiamasis išsiveržimas. Tokio kosminio sukrėtimo metu saugios yra tiktai išorinės sistemos. Ir tai buvo ūko pabaigos pradžia. Šitas baigiamasis saulių išmetimas užtruko beveik du milijardus metų.

57:4.7 (655.3) Prieš 7.000.000.000 metų Andronoverio paskutinis irimas pasiekė aukščiausią tašką. Tai buvo tas periodas, kada gimė didesnės paskutinės saulės ir kada buvo vietinių fizinių sukrėtimų viršūnė.

57:4.8 (655.4) Prieš 6.000.000.000 metų buvo galutinio suirimo pabaiga, ir atsirado jų saulė, penkiasdešimt šeštoji Andronoverio antrojoje saulių šeimoje, skaičiuojant nuo galo. Šitas paskutinis ūko branduolio išsiveržimas sukūrė 136.702 saules, didžioji jų dauguma buvo pavieniai dangaus kūnai. Bendras saulių ir saulių sistemų skaičius, kuris kilo iš Andronoverio ūko, buvo 1.013.628. Saulės sistemos saulės numeris yra 1.013.572.

57:4.9 (655.5) O dabar Andronoverio ūko daugiau nebėra, bet jis toliau tebegyvuoja daugybėje saulių ir jų planetinėse šeimose, kurios susidarė iš šito erdvės motininio debesies. Šito nuostabaus ūko paskutiniojo branduolio liekanos vis dar tebedega rausvu spindesiu ir toliau skleidžia saikingą šviesą ir karštį savo likusiai planetų šeimai, susidedančiai iš vieno šimto

šešiasdešimt penkių pasaulių, kurie dabar sukasi aplink šitą šviesos monarchų dviejų galingų generacijų nusipelnusią pagarbos motiną.

5. Monmatijos — Urantijos saulės sistemos — kilmė

^{57:5.1 (655.6)} Prieš 5.000.000.000 metų jūsų saulė buvo santykinai izoliuotas degantis dangaus kūnas, prisitraukęs didžiąją dalį materijos, skriejusios netoli erdvėje, tuos neseniai buvusių sukrėtimų, kurie lydėjo jos pačios atsiradimą, likučius.

^{57:5.2 (655.7)} Šiandien, jūsų saulė yra pasiekusi santykinį stabilumą, bet jos vienuolikos su puse metų saulės dėmių ciklai išduoda, kad savo jaunystėje ji buvo nepastovi saulė. Jūsų saulės egzistavimo pradžioje besitęsiantis traukimas ir dėl to palaipsniui kylanti temperatūra jos paviršiuje sukėlė didžiausias konvulsijas. Šitiems titaniškiems kvėpavimams prireikdavo trijų su puse dienos tam, kad būtų užbaigtas besikeičiančio ryškumo ciklas. Šita besikeičianti būseną, šitas periodiškas pulsavimas, jūsų saulę padarė labai jautrią kai kuriems išoriniams poveikiams, su kuriais ji turėjo netrukus susidurti.

^{57:5.3 (655.8)} Tokiu būdu iš tikrųjų vietinės erdvės arena buvo parengta tam, jog unikaliai atsirastų *Monmatija*, toks yra jūsų saulės planetinės šeimos, tos saulės sistemos, kuriai priklauso jūsų pasaulis, vardas. Mažiau negu vienas procentas Orvontono planetinių sistemų turi panašią kilmę.

^{57:5.4 (655.9)} Prieš 4.500.000.000 metų milžiniška Angonos sistema ėmė artėti prie šitos atsiskyrusios saulės. Šitos gigantiškos sistemos centras buvo erdvės tamsusis milžinas, kietas, su labai

didžiule energine įkrova, ir turintis galingą gravitacinį traukimą.

57:5.5 (656.1) Kada Angona prie saulės labiau priartėjo, tada, saulės pulsavimo maksimalaus išsiplėtimo momentais, dujinių medžiagų srovės būdavo iššaunamos į erdvę kaip gigantiški saulės liežuviai. Iš pradžių šitie liepsningų dujų liežuviai neišvengiamai nukrisdavo atgal į saulę, bet kuomet Angona artinosi vis labiau ir labiau, tuomet tos gigantiškos viešnios gravitacinis traukimas tapo tokiu galingu, kad šitie dujų liežuviai kai kuriose vietose atitrūkdavo, šaknys sukrisdavo atgal į saulę, tuo tarpu išorinės dalys pasilikdavo atitrūkusios, kad sudarytų savarankiškus materijos kūnus, saulės meteoritus, kurie nedelsiant imdavo skrieti aplink saulę savo pačių elipsinėmis orbitomis.

57:5.6 (656.2) Angonos sistemai vis artėjant, iš saulės ištraukta materija vis augo ir augo: iš saulės buvo atitraukiama vis daugiau ir daugiau materijos, kad taptų savarankiškais kūnais, skriejančiais aplink esančioje erdvėje. Tokia situacija vystėsi maždaug penkis šimtus tūkstančių metų tol, kol Angona prie saulės prisiartino arčiausia; tuomet saulė, dar tuo pačiu paveikta vienos iš savo periodiškų vidinių konvulsijų, patyrė dalinį suirimą; iš priešingų pusių ir vienu metu, su jėga buvo išsviesti milžiniški materijos tūriai. Nuo Angonos pusės buvo ištraukta milžiniška saulės dujų kolona, gana nusmailėjusi iš abiejų pusių ir ryškiai išsipūtusi centre, kuri iš saulės tiesioginės gravitacijos kontrolės visiškai ištrūko.

57:5.7 (656.3) Šita milžiniška saulės dujų kolona, kuri buvo tokiu būdu atskirta nuo saulės, vėliau išsivystė į dvylika saulės sistemos planetų. Aidu atsiliepiantis dujų išmetimas iš

priešingos saulės pusės kartu su padidėjusiu reagavimu į šito gigantiško saulės sistemos protėvio išsiveržimą, nuo to laiko kondensavosi į meteorus ir saulės sistemos erdvės dulkes, nors didelę, labai didelę šitos materijos dalį vėliau vėl iš naujo pasigriebė saulės gravitacija, kada Angonos sistema pasitraukė į tolimąją erdvę.

57:5.8 (656.4) Nors Angonai ir pavyko atitraukti saulės sistemos protėvinę planetų materiją ir milžinišką materijos tūrį, dabar skriejančią aplink saulę kaip asteroidai ir meteorai, bet iš šitos saulės materijos sau ji neišsaugojo visiškai nieko. Besisvečiuojanti sistema neprisiartino tiek arti, kad realiai pasivogtų bent kiek iš saulės substancijos, bet ji priskriejo pakankamai arti, kad į įsiterpiančią erdvę atitrauktų visą materiją, kuri sudaro šiandieninę saulės sistemą.

57:5.9 (656.5) Tos penkios vidinės ir penkios išorinės planetos greitai susiformavo miniatiūroje iš vėstančių ir besikondensuojančių branduolių mažiau masyviuose ir plonėjančiuose galuose to gigantiško gravitacinio išsipūtimo, kurį Angonai pasisekė atplėšti nuo saulės, tuo tarpu Saturnas ir Jupiteris buvo suformuoti iš masyvesnių ir išsipūtusių centrinių dalių. Jupiterio ir Saturno galingas gravitacinis traukimas anksti pasigriebė didžiąją materijos dalį, kuri buvo pavogta iš Angonos, kaip šitą liudija jų kai kurių palydovų skriejimas į priešingą pusę.

57:5.10 (656.6) Jupiteris ir Saturnas, kadangi kilo iš milžiniškos superkarštų saulės dujų kolonos paties centro, todėl turėjo tiek daug labai karštos saulės materijos, kad jie švietė spindinčia šviesa ir skleidė milžinišką karščio kiekį; iš tikrųjų jos trumpą laiką po savo susiformavimo į atskirus erdvės kūnus buvo

antrinės saulės. Šitos dvi didžiausios planetos saulės sistemoje išliko didele dalimi dujinėmis iki šios dienos, dar net neatvėsusios iki visiško kondensavimosi ar sukietėjimo taško.

57:5.11 (656.7) Kitų dešimties planetų branduoliai, susidarę dėl dujų susitraukimo, greitai pasiekė kietėjimo etapą, ir tokiu būdu ėmė prie savęs pritraukti vis daugiau meteorinės materijos, skriejusios netoli erdvėje. Šitokiu būdu saulės sistemos pasauliai turėjo dvigubą kilmę: kondensuotų dujų branduoliai vėliau padidėjo, pasigaudami milžinišką kiekį meteorų. Iš tikrųjų jie vis dar tebegaudė meteorus, bet daug mažesniu kiekiu.

57:5.12 (657.1) Planetos nesisuka aplink saulę savo motininės saulės ekvatorine plokštuma, ką jos darytų, jeigu būtų išmestos dėl saulės sukimosi. Vietoje šito jos keliauja ta plokštuma, kokia saulės masę ištraukė Angona ir kuri susiformavo dideliu kampu su saulės ekvatoriaus plokštuma.

57:5.13 (657.2) Nors Angona saulės masės nepajėgė pasigriebti nė trupučio, bet jūsų saulę prie savo besikeičiančios planetinės šeimos tikrai šiek tiek prisidūrė iš apsilankiusios sistemos erdvėje skriejusios medžiagos. Dėl Angonos stipraus gravitacinio lauko, jai pavaldžių planetų šeima skriejo tokiomis orbitomis, kurios buvo gerokai nutolusios nuo šio tamsiojo milžino; ir tuoj po saulės sistemos protėvinės masės išstūmimo ir tuo metu, kai Angona dar buvo saulės kaimynystėje, trys iš didžiųjų Angonos sistemos planetų skriejo taip arti masyvaus saulės sistemos protėvio, kad jo gravitacinis traukimas, padidintas tos saulės traukos, buvo pakankamas tam, kad nugalėtų Angonos gravitacijos grybšnį ir visam laikui atitrauktų šitas tris priklausomas dangiškojo klajūno dalis.

^{57:5.14 (657.3)} Visa saulės sistemos materija, kilusi iš saulės, iš pradžių buvo apdovanota vienodos krypties orbitiniu skriejimu, ir jeigu nebūtų buvę šitų trijų svetimų erdvės kūnų įsiveržimo, tai visa saulės sistemos materija tebeturėtų tą pačią orbitinio judėjimo kryptį. Atsitiko taip, jog trys Angonos intakai atsirandančioje saulės sistemoje suteikė naujas ir svetimas reguliuojančias jėgas, o dėl šito atsirado *priešingos krypties judėjimas*. Priešingos krypties judėjimas bet kurioje astronominėje sistemoje visada būna atsitiktinis ir visada kyla dėl svetimų erdvės kūnų susidūrimo įtakos. Tokie susidūrimai nevisada gali sukelti priešingos krypties judėjimą, bet nė vieno kūno, skriejančio priešinga kryptimi, neatsiranda niekur kitur, išskyrus tokią sistemą, kurios masės turi skirtingą kilmę.

6. Saulės sistemos etapas — planetų formavimosi era

^{57:6.1 (657.4)} Po saulės sistemos atsiradimo prasidėjo palaipsniui mažėjantis saulės dalių išmetimo periodas. Per kitus penkis šimtus tūkstančių metų, saulė į aplinkinę erdvę toliau išpildavo vis mažesnius materijos tūrius. Bet per šituos ankstyvuosius nepastovių orbitų laikus, kada supantys kūnai prie saulės prisiartindavo arčiausia, tada tėvinė saulė didelę dalį šitos meteorinės materijos sugebėdavo vėl iš naujo pasigauti.

^{57:6.2 (657.5)} Tos planetos, kurios buvo arčiausia saulės, buvo pirmosios, kurios savo apsisukimus sulėtino kryptinės trinties dėka. Tokie gravitaciniai poveikiai taip pat prisideda prie planetinių orbitų stabilizavimo tuo metu veikdami kaip stabdžiai planetų sukimosi aplink savo ašį greičiui, versdami planetą visą laiką suktis vis lėčiau iki ašinis sukimasis sustoja, palikdami planetos vieną pusrutulį visada atsuktą į saulę ar

didesnįjį kūną, kaip tą iliustruoja Merkurijaus planeta ir mėnulis, kuris į Urantiją visada yra atsukęs tą pačią pusę.

57:6.3 (657.6) Kada mėnulio ir žemės kryptinė trintis išsilygins, tada žemė į mėnulį visada bus atsukusi tą patį pusrutulį, o diena ir mėnuo bus analogiškai—trukme bus maždaug keturiasdešimt septynios dienos. Kada bus pasiektas toks orbitų stabilumas, tada kryptinės trintys pradės veikti priešinga kryptimi, daugiau nebestumdamos mėnulio tolyn nuo žemės, bet palaipsniui traukdamos palydovą prie šios planetos. Ir tada, toje tolumoje ateityje, kada mėnulis priartės iki maždaug vienuolikos tūkstančių žemės mylių, pastarosios gravitacinis veikimas sukels mėnulio suirimą, ir šitas srovinės gravitacijos sproginas suskaldys mėnulį į mažas dalelytes, kurios gali susiburti aplink šį pasaulį kaip materijos žiedai, panašūs į Saturno žiedus, arba gali būti palaipsniui įtraukti į žemę kaip meteorai.

57:6.4 (658.1) Jeigu erdvės kūnai yra panašūs dydžiu ir tankiu, tuomet gali įvykti susidūrimai. Bet jeigu du erdvės kūnai, turintys panašų tankį, yra santykinai nevienodo dydžio, tuomet, jeigu mažesnysis vis labiau artėja prie didesniojo, įvyks mažesniojo kūno suirimas, kada jo orbitos spindulys taps du su puse karto mažesnis už didesniojo kūno spindulį. Tarp erdvės milžinų susidūrimai yra iš tikrųjų reti, bet šitie mažesniųjų kūnų kryptinės gravitacijos sproginiai yra gana įprasti.

57:6.5 (658.2) Krentančios žvaigždės būna spiečiuose, kadangi jos yra skeveldros didesniųjų materijos kūnų, kuriuos suardė netolimų ir dar didesnių kūnų kryptinė gravitacija. Saturno žiedai yra suardyto palydovo skeveldros. Dabar vienas iš Jupiterio mėnulių pavojingai artėja prie kryptinio suardymo kritinės zonos ir, per keletą milijonų metų, arba jį pasiglemš ši

planeta, arba jis suirs dėl kryptinės gravitacijos. Saulės sistemos penktoji planeta prieš daug daug laiko skriejo nepastovia orbita, periodiškai vis labiau ir labiau artėdama prie Jupiterio, kol įžengė į suirimo dėl kryptinės gravitacijos kritinę zoną, buvo greitai fragmentuota, ir tapo šiandieninių asteroidų susitelkimu.

^{57:6.6 (658.3)} Prieš 4.000.000.000 metų Jupiterio ir Saturno sistemos susiformavo didele dalimi tokios, kokios yra matomos šiandien, išskyrus jų mėnulių, kurie toliau didėjo per kelis milijardus metų. Iš esmės, saulės sistemos visos planetos ir visi palydovai tebeauga dėl nuolatinio meteorų pasigavimo.

^{57:6.7 (658.4)} Prieš 3.500.000.000 metų kitų dešimties planetų kondensuoti branduoliai buvo gerai suformuoti, o daugumos mėnulių branduoliai buvo nepakitę, nors vėliau kai kurie mažesnieji palydovai susijungė, kad sudarytų šiandien esančius didesnius mėnulių. Šitas amžius gali būti laikomas planetų susidarymo era.

^{57:6.8 (658.5)} Prieš 3.000.000.000 metų saulės sistema veikė panašiai, kaip ji veikia šiandien. Jos nariai toliau augo dydžiu, kai erdvės meteorai milžiniškais kiekiais ir toliau liejosi į planetas ir į jų palydovus.

^{57:6.9 (658.6)} Maždaug šituo laiku jūsų saulės sistema buvo įtraukta į Nebadono fizinį registrą, ir jai buvo suteiktas Monmatijos pavadinimas.

^{57:6.10 (658.7)} Prieš 2.500.000.000 metų planetos labai smarkiai išaugo dydžiu. Urantija buvo gerai išvystyta sfera, turinti

maždaug vieną dešimtadalį savo dabartinės masės, ir ji toliau greitai augo dėl meteoritų akrecijos.

^{57:6.11 (658.8)} Visa šita didžiulė veikla yra įprasta Urantijos kategorijos evoliucinio pasaulio tvėrimo dalis, ir sukuria išankstines astronomines sąlygas tam, kad būtų parengta arena tokių erdvės pasaulių fizinės evoliucijos pradžiai ruošiantis laiko gyvybės jaudinantiems patyrimams.

7. Meteoritų era — Ugnikalnių amžius Primityvioji planetos atmosfera

^{57:7.1 (658.9)} Per šituos ankstyvuosius laikus, saulės sistemos erdvės regionuose buvo spiečiai nedidelių irstančių ir besikondensuojančių kūnų, ir kadangi apsauginės sudeginančios atmosferos nebuvo, tai tokie erdvės kūnai trenkdavosi tiesiai į Urantijos paviršių. Šitie nenutrūkstantys poveikiai planetos paviršių palaikė daugiau ar mažiau įkaitintą, o tai, kartu su gravitacijos padidėjusiu veikimu, kadangi sfera vis didėjo, ėmė sukelti tokius poveikius, kurie sunkesnius elementus, tokius, kaip geležį, palaipsniui vertė slinkti vis labiau ir labiau link planetos centro.

^{57:7.2 (659.1)} Prieš 2.000.000.000 metų žemė aiškiai tapo didesnė už mėnulį. Visada planeta buvo didesnė už savo palydovą, bet tokio žymaus dydžių skirtumo nebuvo iki maždaug šito momento, kada žemė užgrobė milžiniškus erdvės kūnus. Tuomet Urantija buvo pasiekusi maždaug penktadalį savo šiandieninio dydžio, ir buvo pakankamai didelė, kad išlaikytų primityvią atmosferą, kuri buvo pradėjusi atsirasti dėl vidinių elementų kovos tarp įkaitinto vidaus ir vėstančios plutos.

57:7.3 (659.2) Aiškiai išreikštas vulkaninis veikimas yra datuojamas šitais laikais. Žemės vidinį karštį ir toliau didino radioaktyviųjų ir sunkesniųjų elementų, kuriuos iš erdvės atnešdavo meteoritai, vis gilesnis ir gilesnis įsiskverbimas. Šitų radioaktyviųjų elementų studijavimas atskleis, jog Urantija yra daugiau negu vieno milijardo metų amžiaus savo paviršiuje. Radžio laikrodis yra jūsų pats patikimiausias laiko matuoklis tam, kad būtų moksliskai apskaičiuotas planetos amžius, bet visi tokie apskaičiavimai yra per daug paviršutiniški, kadangi tos radioaktyvios medžiagos, kurios yra prieinamos jūsų tyrinėjimams, visos yra paimtos iš žemės paviršiaus, ir dėl to atstovauja tiems elementams, kuriuos Urantija įgijo palyginus neseniai.

57:7.4 (659.3) Prieš 1.500.000.000 metų žemė turėjo du trečdalius savo dabartinio dydžio, tuo tarpu mėnulis artėjo prie savo dabartinės masės. Spartus žemės didėjimas, pralenkiant dydžiu mėnulį, įgalino ją pradėti lėtą pagrobimą tos nedidelės atmosferos, kurią jos palydovas iš pradžių turėjo.

57:7.5 (659.4) Vulkaninis veikimas dabar pasiekė aukščiausią tašką. Visa žemė yra tikras ugningas pragaras, paviršius primena savo ankstesnę išlydytą būseną, prieš tai, kada sunkesnieji metalai gravitavo link centro. *Tai yra vulkaninis amžius.* Nepaisant šito, palaipsniui formuojasi pluta, susidedanti daugiausia iš santykinai lengvesnio granito. Parengiama arena tokiai planetai, kuri kada nors galės turėti gyvybę.

57:7.6 (659.5) Lėtai susidaro primitivi planetos atmosfera, dabar turinti šiek tiek vandens garų, anglies monoksido, anglies dioksido, ir vandenilio chlorido, bet labai mažai arba visiškai nėra laisvo azoto arba laisvo deguonies. Pasaulio atmosfera

vulkaniniame amžiuje pateikia keistoką vaizdą. Priedo prie išvardintų dujų, ją smarkiai užpildo daugybė vulkaninių dujų ir, šitai oro juostai bręstant, smarkaus meteoritų lietaus, kuris nuolat atsitrenkia į planetos paviršių, degimo produktai. Toks meteoritų degimas išnaudoja beveik visą atmosferinį deguonį, o meteoritų bombardavimo apimtis vis dar yra milžiniška.

^{57:7.7 (659.6)} Netrukus, atmosfera tapo labiau nusistovėjusi ir pakankamai atvėsusi, kad sukeltų lietaus kritulius ant planetos karšto uolėto paviršiaus. Tūkstančius metų Urantija buvo įvyniota į vieną didžiulę ir ištisinę garų paklodę. Ir per šituos amžius saulė niekada nešvietė ant žemės paviršiaus.

^{57:7.8 (659.7)} Buvo išskirta didelė dalis atmosferos anglies, kad būtų suformuoti įvairių metalų, kurių gausu paviršiniuose planetos sluoksniuose, karbonatai. Vėliau, šitų anglies dujų daug didesnius kiekius suvartojo ankstyvoji ir visli augalinė gyvybė.

^{57:7.9 (660.1)} Net ir per vėlesnius periodus tebesitęsiantis lavos tekėjimas ir įkrentantys meteoritai oro deguonį beveik visiškai išėikvojo. Net ir netrukus atsirasiančio primityvaus vandenyno pirmosios nuosėdos neturėjo spalvotų akmenų ar skalūnų. Ir ilgą laiką po to, kada atsirado šitas vandenynas, atmosferoje iš tikrųjų nebuvo jokio laisvo deguonies; ir jo dideliais kiekiais neatsirado tol, kol jį vėliau sukūrė jūros dumbliai ir kitos augalinės gyvybės formos.

^{57:7.10 (660.2)} Vulkaninio amžiaus primityvioji planetos atmosfera suteikia mažai apsaugos nuo meteoritų lietaus susidūrimų poveikių. Milijonų milijonai meteoritų sugeba prasiskverbti pro tokią oro juostą, kad trenktųsi į planetos plutą kaip kieti kūnai. Bet laikui einant, vis mažiau ir mažiau iš jų buvo

pakankamai dideli, kad pasipriešintų vėlesniųjų erų vis daugiau deguonimi prisotintos atmosferos visą laiką stiprėjančios trinties skydai.

8. Plutos stabilizavimas

Žemės drebejimų amžius

Pasaulinis vandenynas ir pirmasis kontinentas

^{57:8.1 (660.3)} Prieš 1.000.000.000 metų Urantijos istorija prasideda realiai. Planeta buvo pasiekusi apytiksliai savo dabartinį dydį. Ir maždaug šituo laiku ji buvo įtraukta į Neadono fizinius registrus ir jai buvo suteiktas pavadinimas, *Urantija*.

^{57:8.2 (660.4)} Atmosfera, kartu su nenutrūkstamai krentančiais skystais krituliais, palengvino žemės plutos atvėsimą. Vulkaninis veikimas anksti išlygino vidinio karščio spaudimą ir plutos susitraukimą; o kada ugnikalnių ėmė greitai mažėti, tada vystantis šitai plutos vėsimo ir derinimosi epochai prasidėjo žemės drebėjimai.

^{57:8.3 (660.5)} Urantijos realioji geologinė istorija prasideda nuo pakankamo žemės plutos atvėsimo, tapusio pirmojo vandenyno susiformavimo priežastimi. Vandens garų kondensavimasis ant vėstančio žemės paviršiaus, kada kartą prasidėjo, tai tęsėsi tol, kol iš tikrųjų apsėmė viską. Iki šito periodo pabaigos vandenynas buvo pasaulinio dydžio, apsėmęs visą planetą, vidutiniškai daugiau negu vienos mylios giliu. Potvyniai tuomet pasireikšdavo didele dalimi taip, kaip jie yra matomi ir dabar, bet šitas primityvus vandenynas nebuvo sūrus; tai buvo iš esmės gėlo vandens danga pasauliui. Tomis dienomis, didžioji dalis chloro buvo junginiuose su įvairiais metalais, bet

jo buvo pakankamai susijungusio su vandeniliu, kad šitą vandenį padarytų truputėlį rūgštoku.

57:8.4 (660.6) Šitos tolimos eros pradžioje Urantiją reikėtų įsivaizduoti kaip vandens pilną planetą. Vėliau, gilesni ir dėl to tankesnės lavos tekėjimai išsiveržė ant dabartinio Ramiojo Vandenyno dugno, ir šita vandeniu padengto paviršiaus dalis tapo gerokai įdubusia. Pirmoji kontinentinė sausumos masė iš pasaulio vandenyno iškilo kaip kompensuojamasis susiderinimas, kad būtų išlaikyta pusiausvyra dėl palaipsniui storėjančios žemės plutos.

57:8.5 (660.7) Prieš 950.000.000 metų Urantijos vaizdas atrodė kaip vienas didžiulis sausumos kontinentas ir vienas didžiulis vandens baseinas, Ramusis Vandenynas. Ugnikalniai vis dar yra plačiai paplitę, o žemės drebėjimai yra tiek dažni, tiek galingi. Meteoritai ir toliau bombarduoja žemę, bet jie mažėja tiek dažnumu, tiek dydžiu. Atmosfera švarėja, bet anglies dioksido kiekis tebėra didžiulis. Žemės pluta palaipsniui stabilizuojasi.

57:8.6 (660.8) Būtent maždaug šituo laiku Urantija buvo paskirta Satanijos sistemai planetinio administravimo požiūriu ir buvo įtraukta į Norlatiadeko gyvybės registrą.

57:8.7 (661.1) Tuomet ir prasidėjo administracinis pripažinimas tos mažos ir nereikšmingos sferos, kuri turėjo lemti tapti taja planeta, kurioje vėliau Mykolas išitrauks į mirtingojo savęs padovanojimo stubinančią užduotį, dalyvaus tuose patyrimuose, kurie bus tapę priežastimi tam, jog Urantija nuo to laiko vietiniu mastu būtų žinoma kaip “kryžiaus pasaulis.”

57:8.8 (661.2) Prieš 900.000.000 metų į Urantiją atvyko pirmoji Satanijos žvalgų partija, iš Jerusemo pasiūsta tam, kad ištirtų planetą ir pateiktų pranešimą apie jos tinkamumą būti viena iš gyvybės eksperimento vietų. Šią komisiją sudarė dvidešimt keturi nariai, apimantys Gyvybės Nešėjus, Sūnus Lanonandekus, Melkizedekus, serafimus, ir kitas dangiškosios gyvybės kategorijas, kurios buvo susijusios su planetos organizavimo ir administravimo ankstyvosiomis dienomis.

57:8.9 (661.3) Po kruopščiai atlikto planetos tyrimo, šita komisija sugrįžo į Jerusimą ir Sistemos Aukščiausiam Valdovui pateikė palankų įvertinimą, rekomenduodama Urantiją įtraukti į gyvybės eksperimento registrą. Atitinkamai jūsų pasaulis buvo užregistruotas Jeruseme kaip dešimtainė planeta, o Gyvybės Nešėjai buvo informuoti, kad jiems bus duotas leidimas įdiegti naujus mechaninio, cheminio, ir elektrinio mobilizavimo modelius, kada jie vėliau atvyks su gyvybės transplantavimo ir implantavimo mandatais.

57:8.10 (661.4) Numatytu laiku parengimą planetiniam užėmimui užbaigė mišri komisija iš dvylikos narių Jeruseme, ir tą patvirtino komisija iš septyniasdešimties narių Edentijoje. Šitiems planams, kuriuos pasiūlė patariantieji konsultantai Gyvybės Nešėjai, galiausiai pritarė Salvingtone. Tuoju po šito Nebadono programos nuskraidino pranešimą, jog Urantija taps ta arena, kurioje Gyvybės Nešėjai vykdys savo šešiasdešimtąją Satanijos eksperimentą, skirtą tam, jog būtų padaugintas ir pagerintas Nebadono gyvybės modelio Satanijos tipas.

57:8.11 (661.5) Greitai po to, kada Urantijos pripažinimas buvo pirmą kartą perduotas per visatos programas visam Nebadonui, jai buvo suteiktas pilnas statusas visatoje. Tuoju po šito ji buvo

įregistruota supervisatos mažojo ir didžiojo sektorių būstinių planetų dokumentuose; ir prieš pasibaigiant šitam amžiui, Urantija buvo įregistruota ir Uversos planetinės gyvybės registre.

^{57:8.12 (661.6)} Šitam visam amžiui buvo būdingos dažnos ir galingos audros. Ankstyvoji žemės pluta buvo nuolatinio kitimo būsenoje. Paviršiaus vėsimas kaitaliojosi su milžiniškais lavos tekėjimais. Iš šitos pirminės planetinės plutos niekur pasaulio paviršiuje negali būti surasta nieko. Tikrai per daugelį kartų viskas susimaišė su giluminės kilmės ištekančia lava ir susiliejo su ankstyvojo pasaulinio vandenyno vėlesnėmis nuosėdomis. Iš šitų senųjų ikivandenyninių uolų modifikuotų liekanų pasaulio paviršiuje tikrai niekur nebus surasta daugiau negu Kanados šiaurės rytuose aplink Hudsono įlanką. Šita didžiulė granito aukštuma yra sudaryta iš akmens, priklausančio ikivandenyniniams amžiams. Šitie uolų sluoksniai buvo įkaitinti, išlenkti, susukti, surangyti į viršų, ir vėl ir vėl iš naujo jie perėjo per šituos iškraipiančius metamorfozinius patyrimus.

^{57:8.13 (661.7)} Per okeaninius amžius, milžiniški klodai iš sluoksniuoto akmens be suakmenėjusių liekanų nusėdo ant šito senojo vandenyno dugno. (Klintys gali susiformuoti dėl cheminių kritulių; nevisos iš senesniųjų klinčių susidarė dėl jūrinės gyvybės nusėdimo.) Nė viename iš tokių senovinių uolų darinių tikrai nebus surasta gyvybės pėdsakų; jos neturi suakmenėjusių liekanų, išskyrus tuos atsitiktinius atvejus, kada vėlesnės nuosėdos iš vandens amžių susimaišė su šitais iki gyvybės atsiradimo senesniaisiais sluoksniais.

^{57:8.14 (662.1)} Žemės ankstyvoji pluta buvo labai nestabili, bet kalnai nesiformavo. Planeta, veikiamą gravitacijos spaudimo,

traukėsi, kada ji formavosi. Kalnai nėra besitraukiančios sferos vėstančios plutos išsilankstymo pasekmė; jie atsiranda vėliau dėl lietaus, gravitacijos, ir erozijos veikimo.

^{57:8.15 (662.2)} Šitos eros kontinentinė sausumos masė didėjo tol, kol užėmė beveik dešimt procentų planetos paviršiaus. Galingi žemės drebėjimai neprasidėjo tol, kol kontinentinė sausumos masė virš vandens neiškilo gana aukštai. Kada jie kartą prasidėjo, tada jų dažnumas ir stiprumas augo per amžius. Per milijonų milijonus metų žemės drebėjimų sumažėjo, bet Urantija vis dar patiria vidutiniškai po penkiolika drebėjimų kiekvieną dieną.

^{57:8.16 (662.3)} Prieš 850.000.000 metų prasidėjo žemės plutos stabilizavimosi pirmoji reali epocha. Didžioji dalis sunkesniųjų metalų buvo nusileidusi link gaublio centro, vėstanti pluta nustojo nusėsti tokiu didžiuliu mastu, kaip nusėsdavo ankstesniaisiais amžiais. Nusistovėjo geresnis balansas tarp išstumtos sausumos ir vandenyno sunkesnio dugno. Poplutinės lavos tekėjimas dugne apėmė beveik visą pasaulį, ir tai kompensavo ir stabilizavo svyravimus, kilusius dėl vėsimo, susitraukimo, ir paviršiaus slinkimo.

^{57:8.17 (662.4)} Ugnikalnių išsiveržimai ir žemės drebėjimai toliau mažėjo savo dažnumu ir dydžiu. Atmosfera valėsi nuo ugnikalnių dujų ir vandens garų, bet anglies dvideginio procentas vis dar tebebuvo didelis.

^{57:8.18 (662.5)} Elektriniai sukrėtimai ore ir žemėje taip pat mažėjo. Lavos tekėjimai į paviršių iškėlė tokį elementų mišinį, kuris pajvairino plutą ir geriau izoliavo planetą nuo kai kurių erdvės energijų. Ir visa tai daug prisidėjo prie to, kad būtų palengvinta

žemės energijos kontrolė ir kad būtų reguliuojamas jos tekėjimas, kaip tą atskleidžia magnetinių polių veikimas.

57:8.19 (662.6) Prieš 800.000.000 metų prasidėjo pirmoji didžiosios sausumos epocha, aktyvus kontinentų susidarymo amžius.

57:8.20 (662.7) Nuo to meto, kada žemės hidrosfera kondensavosi, iš pradžių į pasaulio vandenyną, vėliau į Ramųjį Vandenyną, šitą pastarąjį vandens baseiną reikėtų įsivaizduoti kaip tuo laiku uždengusį devynis dešimtadalius viso žemės paviršiaus. Meteoritai, krentantys į jūrą, kaupėsi vandenyno dugne, o meteoritai, apskritai kalbant, yra sudaryti iš sunkiųjų medžiagų. Tie meteoritai, kurie krito į sausumą, buvo labai prisodrinti deguonies, vėliau buvo paveikti erozijos, ir išplauti į vandenyno baseinus. Tokiu būdu vandenyno dugnas vis labiau sunkėjo, ir prie šito svorio prisidėjo vandens kūno svoris, kai kuriose vietose siekęs dešimties mylių gylį.

57:8.21 (662.8) Vis didėjantis Ramiojo Vandenyno slėgis į apačią toliau veikė, kad stumtų aukštyrą kontinentinę sausumos masę. Europa ir Afrika pradėjo iškilti iš Ramiojo Vandenyno gelmių, kartu su tomis masėmis, kurios dabar yra vadinamos Australija, Šiaurės ir Pietų Amerika, ir Antarktidos kontinentu, tuo tarpu Ramiojo Vandenyno dugnas toliau grimzdo dėl kompensuojamojo prisiderinimo. Iki šito periodo pabaigos beveik vieną trečdalį planetos paviršiaus sudarė sausuma, ji visa buvo viename žemyne.

57:8.22 (662.9) Šitaip padidėjus sausumos iškilimui, planetoje atsirado pirmieji klimatiniai skirtumai. Sausumos iškilimas, kosminiai debesys, ir vandenyno įtaka yra pagrindiniai faktoriai klimato svyravimui. Azijos sausumos masės

pagrindas pasiekė beveik devynių mylių aukštį tuo laiku, kada sausumos susidarymas buvo pasiekęs aukščiausią tašką. Jeigu būtų buvę daug drėgmės ore, tvyrojusiame virš šitų aukštai iškilusių regionų, tuomet būtų susiformavusios milžiniškos ledo dangos; ledo amžius būtų atėjęs daug anksčiau negu jis atėjo. Tai buvo keletą šimtų milijonų metų prieš tai, kai vėl tiek daug sausumos iškilo virš vandens.

57:8.23 (663.1) Prieš 750.000.000 metų prasidėjo pirmieji trūkinėjimai žemyninėje sausumos masėje kaip didysis šiaurės ir pietų plyšys, kuris vėliau įsileido vandenyno vandenį ir parengė kelią Šiaurės ir Pietų Amerikos kontinentų, įskaitant Grenlandiją, dreifavimui vakarų kryptimi. Ilgas rytų ir vakarų plyšys atskyrė Afriką nuo Europos ir atskėlė Australijos, Ramiojo Vandenyno Salyno, ir Antarktidos sausumos mases nuo Azijos kontinento.

57:8.24 (663.2) Prieš 700.000.000 metų Urantija artėjo prie tokių sąlygų subrandinimo, kurios būtų tinkamos gyvybės palaikymui. Kontinentinės sausumos dreifas tęsėsi toliau; vis labiau vandenynas skverbėsi į sausumą kaip ilgos į pirštus panašios jūros, parūpindamos tas seklių vandenų ir krantų saugomas įlankas, kurios yra tokios tinkamos vietos jūrinei gyvybei.

57:8.25 (663.3) Prieš 650.000.000 metų sausumos masės tęsė savo atsiskyrimą, ir, dėl šito, toliau plėtėsi kontinentinės jūros. Ir šitie vandenys greitai pasiekė tą sūrumo laipsnį, kuris buvo esminis Urantijos gyvybei.

57:8.26 (663.4) Būtent šitos jūros ir jų vėlesnieji perėmėjai davė pradžia Urantijos gyvybės dokumentams, kurie buvo vėliau

atrasti gerai išsilaikiusiuose akmeniniuose puslapiuose, tomas po tomo, kai era keitė erą, o amžius sekė amžių. Šitos senų laikų vidinės jūros iš tikrųjų buvo evoliucijos lopšys.

57:8.27 (663.5) [Pateikta Gyvybės Nešėjo, pirminio Urantijos Korpuso nario ir dabar reziduojančio stebėtojo.]

58 Dokumentas. Gyvybės įkūrimas Urantijoje

58:0.1 (664.1) VISOJE Satanijoje yra tikrai šešiasdešimt vienas pasaulis, panašus į Urantiją, planetos, turinčios modifikuotą gyvybę. Didžioji dalis apgyvendintų pasaulių yra apgyvendinama pagal nustatytus metodus; tokiose sferose Gyvybės Nešėjai turi mažai laisvės savo planuose dėl gyvybės implantavimo. Bet maždaug vienas pasaulis iš dešimties yra vadinamas *dešimtaine planeta* ir paskiriamas į Gyvybės Nešėjų specialų registrą; ir tokiose planetose mums yra leidžiama imtis tam tikrų gyvybės eksperimentų stengiantis pakeisti ar kiek įmanoma pagerinti gyvų būtybių standartinius visatos tipus.

1. Būtinios salygos fizinei gyvybei

58:1.1 (664.2) Prieš 600.000.000 metų Gyvybės Nešėjų komisija, išsiųsta iš Jerusemo, atvyko į Urantiją ir pradėjo studijuoti fizines sąlygas, rengiantis pradėti gyvybę Satanijos sistemos pasaulyje numeris 606. Tai turėjo būti mūsų šeši šimtai šeštasis patyrimas, kada Nebadono gyvybės modeliai pradedami Satanijoje, ir mūsų šešiasdešimtąja galimybe tam, kad būtų padaryti pakeitimai ir įvestos modifikacijos baziniuose ir standartiniuose vietinės visatos gyvybės modeliuose.

58:1.2 (664.3) Reikėtų aiškiai pasakyti, jog Gyvybės Nešėjai negali pradėti gyvybės tol, kol tokia sfera nėra pribrendusi evoliucinio

ciklo pradžiai. Taip pat mes negalime užtikrinti ir greitesnio gyvybės vystymosi už tą, kurį palaiko ir priderina tos planetos fizinė pažanga.

58:1.3 (664.4) Satanijos Gyvybės Nešėjai buvo suprojektavę natrio chlorido gyvybės modelį; dėl to link jos implantavimo nebuvo galima žengti nė vieno žingsnio tol, kol vandenyno vandenys netapo pakankamai sūriais. Urantijos protoplazmos tipas gali veikti tiktai tinkamame druskingame tirpale. Visa protėvinė gyvybė—augalinė ir gyvulinė—išsivystė druskos tirpalo terpėje. Ir net daug aukščiau organizuoti sausumos gyvūnai negalėtų gyventi, jeigu šitas pats būtinas druskos tirpalas necirkuliuotų po jų kūnus kraujo srovėje, kuri kiekvieną mažytę gyvą ląstelę laisvai skalauja šitoje ”sūrioje gelmėje,” tiesiogine prasme į ją panardina.

58:1.4 (664.5) Jūsų primityvieji protėviai laisvai cirkuliavo šitame sūriame vandenyne; šiandien, šitas pats į vandenyną panašus sūrus tirpalas laisvai cirkuliuoja jūsų kūnuose, kiekvieną atskirą ląstelę maudydamas šitame cheminiame skystyje, kuris visais pagrindiniais aspektais yra palygintinas su sūriu vandeniu, kuris stimuliuoja pirmųjų gyvųjų ląstelių, funkcionavusių planetoje, pirmines protoplazmines reakcijas.

58:1.5 (664.6) Tačiau, kada šita era prasideda, tada Urantija visais būdais vystosi link tokios būsenos, kuri yra palanki jūrinės gyvybės pirminių formų palaikymui. Lėtai, bet tvirtai fizinis vystymasis žemėje ir gretimuose erdvės regionuose rengia areną vėlesniems bandymams sukurti tokias gyvybės formas, kurios, kaip mes buvome nusprendę, geriausiai prisitaikys prie atsiskleidžiančios fizinės aplinkos—tiek sausumoje, tiek erdvėje.

58:1.6 (665.1) Vėliau Gyvybės Nešėjų Satanijos komisija sugrįžo į Jerusėmą, bevėlydama laukti tolimesnio žemyninės sausumos masės suskilimo, kas sukurtų dar daugiau vidinių jūrų ir apsaugotų įlankų, prieš realiai pradėdama gyvybės implantavimą.

58:1.7 (665.2) Planetoje, kur gyvybė turi jūrinę kilmę, gyvybės implantavimui idealias sąlygas užtikrina vidinių jūrų didelis skaičius, seklių vandenų ir apsaugotų įlankų ilga pakrantė; ir būtent toks žemės vandenų pasiskirstymas vystėsi sparčiai. Šitos senos vidinės jūros retai kur buvo gilesnės kaip penki ar šeši šimtai pėdų, o saulės šviesa gali prasiskverbti per vandenyno vandenį daugiau negu šešis šimtus pėdų.

58:1.8 (665.3) Ir būtent nuo tokių jūros pakrančių, esant švelniam ir pastoviam klimatui, vėlesniajame amžiuje primityvioji augalinė gyvybė išsivystė į sausumą. Ten didžiulis anglies kiekis atmosferoje naujoms sausumos gyvybės rūšims suteikė galimybę augti greitai ir vešliai. Nors tuomet šita atmosfera augalų augimui buvo ideali, bet joje anglies dvideginio laipsnis buvo toks aukštas, kad joks gyvūnas, tuo labiau žmogus, nebūtų galėjęs gyventi ant žemės paviršiaus.

2. Urantijos atmosfera

58:2.1 (665.4) Planetinė atmosfera kaip pro filtrą į žemę praleidžia saulės skleidžiamos visos šviesos maždaug vieną dvimilijardinę dalį. Jeigu už tą šviesą, kuri patenka į Šiaurės Ameriką, reikėtų mokėti po du centus už vieną kilovatvalandę, tai kasmetinė sąskaita už šviesą viršytų 800 kvadrilijonų dolerių. Čikagos sąskaita už saulės šviesą per vieną dieną smarkiai viršytų 100 milijonų dolerių. Ir reikėtų prisiminti, kad

iš saulės jūs gaunate ir kitas energijos formas—šviesa nėra vienintelis saulės įnašas, pasiekiantis jūsų atmosferą. Ant Urantijos liejasi milžiniškos saulės energijos, apimančios bangų ilgius, kurie yra tiek virš, tiek ir žemiau žmogiškojo matymo spektro.

^{58:2.2 (665.5)} Žemės atmosfera nepraleidžia didžiosios dalies saulės radiacijos, esančios spektro ultravioletinės dalies pačiame pakraštyje. Didžiąją dalį šitų trumpųjų bangų gausos sugeria ozono sluoksnis, kuris egzistuoja maždaug dešimties mylių aukštyje nuo žemės paviršiaus, ir kuris nusidriekia aukštyn į erdvę dar per kitas dešimt mylių. Tas ozonas, kuris persmelkia šitą regioną, tokiomis sąlygomis, kurios vyrauja žemės paviršiuje, sudarytų tokį sluoksnį, kurio storis siektų tikrai dešimtadalį colio; nežiūrint to, šitas santykinai mažas ir atrodantis nereikšmingu ozono kiekis Urantijos gyventojus apsaugo nuo saulės šviesoje esančių šitų pavojingų ir naikinančių ultravioletinių spinduliavimų pertekliaus. Bet jeigu šitas ozono sluoksnis būtų vos šiek tiek storesnis, tuomet jūs negautumėte labai svarbių ir sveikatą teikiančių ultravioletinių spindulių, kurie dabar pasiekia žemės paviršių ir kurie yra protėviai vienam iš pačių svarbiausių jūsų vitaminų.

^{58:2.3 (665.6)} Ir vis tik kai kurie iš jūsų mirtingųjų mechanistų su ribotesne vaizduote atkakliai laikosi tokio požiūrio, jog materialus kūrimas ir žmogaus evoliucija yra atsitiktinumas. Urantijos tarpinės būtybės surinko daugiau negu penkiasdešimt tūkstančių faktų iš fizikos ir chemijos, kurie, jų nuomone, yra nesuderinami su atsitiktinumo dėsniais ir kurie, jie tvirtina, neklystamai demonstruoja protingo tikslo buvimą materialame kūrime. Ir visa tai šalia jų katalogo su daugiau

negu vienu šimtu tūkstančių surastų faktų už fizikos ir chemijos ribų, kurie, jų manymu, įrodo proto buvimą planuojant, kuriant, ir palaikant materialų kosmosą.

58:2.4 (666.1) Jūsų saulė išlieja mirtinų spindulių tikrą potvynį, o jūsų malonus gyvenimas Urantijoje yra dėl "atsitiktinio" poveikio iš daugiau negu dviejų dešimčių matomai atsitiktinių apsauginių operacijų, panašių į šito unikalaus ozono sluoksnio veikimą.

58:2.5 (666.2) Jeigu nebūtų šitokio atmosferos "antklodės" efekto naktį, tuomet karštis išspinduliavimu būtų prarandamas taip greitai, jog nebūtų įmanoma palaikyti gyvybės kitaip, kaip tik dirbtinių priemonių dėka.

58:2.6 (666.3) Žemės atmosferos apatinės penkios ar šešios mylios yra troposfera; tai ir yra tas regionas, kuriame yra vėjai ir oro srovės, kurios sukelia oro reiškinius. Virš šito regiono yra vidinė jonosfera, o virš jos yra stratosfera. Kylant nuo žemės paviršiaus, iki šešių ar aštuonių mylių temperatūra stabiliai krenta, tokiam aukštyje ji siekia apie 70 laipsnių žemiau nulio pagal Farenheito skalę. Šitos temperatūros diapazonas nuo 65 iki 70 laipsnių žemiau nulio pagal Farenheitą nesikeičia kylant per kitas keturiasdešimt mylių; šita pastovios temperatūros sfera yra stratosfera. Keturiasdešimt penkių ar penkiasdešimties mylių aukštyje, temperatūra pradeda kilti, ir šitas kilimas tęsiasi tol, kol poliarinio švytėjimo lygyje, pasiekiamą 1.200 laipsnių temperatūra pagal Farenheitą, ir būtent šitas intensyvus karštis jonizuoja deguonį. Bet temperatūra tokioje išretintoje atmosferoje vargu ar gali būti lyginama su karščiu, kuris yra apskaičiuojamas žemės paviršiuje. Neužmirškite, jog pusė visos jūsų atmosferos tenka

pirmosioms trimis mylioms. Žemės atmosferos aukštį pažymi didžiausias poliarinių švytėjimų aukštis—maždaug keturi šimtai mylių.

58:2.7 (666.4) Poliarinių švytėjimų reiškiniai yra tiesiogiai susiję su saulės dėmėmis, tais saulės ciklonais, kurie sukuriais skrieja priešingomis kryptimis virš ir žemiau saulės ekvatoriaus, net ir taip, kaip tą daro žemiški tropiniai uraganai. Tokie atmosferiniai trikdymai skrieja sukuriais priešingomis kryptimis, kada susidaro virš ar žemiau ekvatoriaus.

58:2.8 (666.5) Ta saulės dėmių energija, pakeičianti šviesos bangų dažnumus, rodo, jog šitie saulės audrų centrai veikia kaip milžiniški magnetai. Tokie magnetiniai laukai pakrautas daleles iš saulės dėmių kraterių sugeba išsviesti išorėn per erdvę į žemės išorinę atmosferą, kur jonizuojantis jų poveikis sukuria tokį nuostabų poliarinio švytėjimo reginį. Dėl to jūs ir galite matyti didžiausius aurinius reiškinius, kada saulės dėmės pasiekia maksimalų aktyvumą—arba tuoj po šito—kada jos labiau išsidėsto ties pusiauju.

58:2.9 (666.6) Į šitą saulės poveikį reaguoja net kompas rodyklė, kadangi ji šiek tiek pasisuka į rytus, saulei kylant, ir šiek tiek pasisuka į vakarus, saulei artėjant prie laidos. Tai atsitinka kasdien, tačiau kada saulės dėmių ciklas pasiekia aukščiausią tašką, tada šitas kompas svyravimas yra dvigubai didesnis. Šitie kompaso dieniniai svyravimai yra dėl reagavimo į viršutinės atmosferos padidintą jonizavimą, kurį sukuria saulės šviesa.

58:2.10 (666.7) Būtent įelektrintų perduodančiųjų sluoksnių dviejų skirtingų lygių buvimas viršstratosferoje ir paaiškina jūsų

radijo programų trumposiomis ir ilgosiomis bangomis perdavimą ilgais atstumais. Jūsų radijo programoms kartais trukdo siaubingos audros, kurios kartas nuo karto siautėja šitų išorinių jonosferų valdose.

3. Erdvinė aplinka

58:3.1 (666.8) Per ankstyvuosius visatos materializavimo laikus, erdvės regionus perskiria didžiuliai vandenilio debesys, tiesiog tokie astronominių dulkių telkiniai, kokie tolimojoje erdvėje dabar yra būdingi daugeliui regionų. Didelė dalis organizuotos materijos, kurią degančios saulės suskaido ir paskleidžia kaip spinduliuojančią energiją, iš pradžių buvo sukaupta šituose anksti atsirandančiuose erdvėje vandenilio debesyse. Esant tam tikroms neįprastoms sąlygoms taip pat įvyksta atomo skilimas stambesnių vandenilio masių branduoliuose. Ir visus šituos atomo susidarymo ir atomo skilimo reiškinius, kaip ir smarkiai įkaitusiuose ūkuose, lydi spinduliuojamos energijos trumpųjų erdvės spindulių potvyninių bangų atsiradimas. Šituos įvairius spinduliavimus lydi tokia erdvės energijos forma, kuri Urantijoje nėra žinoma.

58:3.2 (667.1) Šita visatos erdvės trumpųjų spindulių energetinė įkrova yra keturis šimtus kartų didesnė už visas kitas spinduliavimo energijos formas, egzistuojančias organizuotos erdvės sferose. Trumpųjų erdvės spindulių apimtį, nesvarbu, ar jie sklistų iš degančio ūko, įtemptų elektrinių laukų, išorinės erdvės, ar milžiniškų vandenilio dulkių debesų, modifikuoja kiekybiškai ir kokybiškai temperatūros, gravitacijos, ir elektroninio spaudimo svyravimai ir staigūs įtampos pasikeitimai temperatūroje, gravitacijoje, ir elektroniniame spaudime.

58:3.3 (667.2) Šituos atsitiktinumus erdvės spindulių kilmėje nulemia daugelis kosminių atsitikimų, o taip pat ir skriejančios materijos orbitos, kurios svyruoja nuo modifikuotų apskritimų iki labai ištęstų elipsių. Fizinės sąlygos taip pat gali būti labai smarkiai pakeistos, nes kartais elektronas skrieja priešinga kryptimi lyginant su didesniosios materijos skriejimo kryptimi, net ir toje pačioje fizinėje zonoje.

58:3.4 (667.3) Milžiniški vandenilio debesys yra tikros kosminės laboratorijos, talpinančios besivystančios energijos ir besikeičiančios materijos visas fazes. Galingi energijos veiksmi vyksta taip pat ir didelių dvigubų žvaigždžių besiribojančiose dujose, kurios taip dažnai užkloja vienos kitas ir dėl to labai smarkiai susimaišo. Bet nė viena iš šitų erdvės galingų ir toli nusidriekusių energetinių veiklų neturi nė menkiausio poveikio organizuotos gyvybės reiškiniams—gyvių ir būtybių gemalo plazmai. Šitos erdvės energetinės sąlygos tikrai yra susijusios su gyvybės įkūrimo esmine aplinka, bet vėlesniam gemalo plazmos paveldėjimo faktorių modifikavimui jos įtakos neturi, kaip turi kai kurie spinduliuojamos energijos ilgesnieji spinduliai. Gyvybės Nešėjų implantuota gyvybė yra visiškai atspari visam šitam stebinančiam visatos energijos trumpųjų erdvės spindulių potvyniui.

58:3.5 (667.4) Visos šitos esminės kosminės sąlygos turėjo pasiekti tinkamą būseną prieš tai, kada Gyvybės Nešėjai galėjo realiai pradėti gyvybės įkūrimą Urantijoje.

4. Gyvybės aušros era

58:4.1 (667.5) Tai, kad mes esame vadinami Gyvybės Nešėjais, neturėtų jūsų gluminti. Mes sugebame nešti ir iš tiesų nešame gyvybę į planetas, bet į Urantiją gyvybės mes neatnešėme. Urantijos gyvybė yra unikali, kilusi planetoje. Šita sfera yra gyvybės modifikavimo pasaulis, visa gyvybė, kuri pasirodo čia, buvo mūsų parengta tiesiog čia, planetoje; ir nėra nė vieno kito pasaulio visoje Satanijoje, net ir visame Nebadone, kuris turėtų tokią gyvybės egzistenciją, kokią turi Urantija.

58:4.2 (667.6) Prieš 550.000.000 metų Gyvybės Nešėjų korpusas sugrįžo į Urantiją. Bendradarbiaudami su dvasinėmis galiomis ir viršfizinėmis jėgomis mes organizavome ir inicijavome šito pasaulio pirminės gyvybės modelius ir patalpinome juos į šios sferos svetingus vandenis. Visa planetinė gyvybė (išskyrus ekstraplanetines asmenybes) iki pat Planetos Princo Kaligastijos dienų buvo kilusi iš mūsų trijų pirminių, identiškų, ir vienu ir tuo pačiu metu įvykdytų jūrinės gyvybės implantavimų. Šitie trys gyvybės implantavimai buvo pavadinti taip: *centrinis* arba Euroazijos-Afrikos, *rytinis* arba Australijos, ir *vakarinis*, apimantis Grenlandiją ir Amerikas.

58:4.3 (668.1) Prieš 500.000.000 metų primitivi jūrinė augalinė gyvybė Urantijoje buvo gerai įsitvirtinusi. Grenlandija ir arktinis sausumos masyvas, kartu su Šiaurės ir Pietų Amerika pradėjo savo ilgą ir lėtą dreifą į vakarus. Afrika judėjo šiek tiek į pietus, sukurdamą rytų ir vakarų įdubą, Viduržemio jūros baseiną, tarp pačios savęs ir motininio kūno. Antarktida, Australija, ir sausuma, kurią žymi Ramiojo vandenyno salynas, atskilo pietuose ir rytuose ir nuo tos dienos nudreifavo toli.

58:4.4 (668.2) Mes implantavome primitivią jūrinės gyvybės formą skylančios kontinentinės sausumos masės rytų-vakarų

properšos apsaugotose centrinių jūrų tropinėse įlankose. Įgyvendindami tris implantavimus, turėjome tikslą užtikrinti, jog kiekvienas didžiulis sausumos masyvas šitą gyvybę nusineštų su savimi, savo šiltų vandenų jūrose, kada vėliau sausuma atsiskirs. Mes numatėme, jog sausumos gyvybės atsiradimo vėlesnėje eroje šitas dreifuojančias kontinentinės sausumos mases atskirs didžiuliai vandens vandenynai.

5. Kontinentų dreifas

58:5.1 (668.3) Kontinentinės sausumos dreifas tęsėsi. Žemės branduolys tapo toks tankus ir kietas, kaip plienas, veikiamas beveik 25.000 tonų į kvadratinį colį spaudimo, ir dėl milžiniško gravitacinio spaudimo, giliai viduje jis buvo ir tebėra labai karštas. Temperatūra nuo paviršiaus gilyn auga tol, kol centre ji pasiekia šiek tiek aukštesnę už saulės paviršiaus temperatūrą.

58:5.2 (668.4) Vieno tūkstančio mylių žemės išorinį sluoksnį iš esmės sudaro skirtingų rūšių uolienos. Apačioje yra tankesni ir sunkesni metalų elementai. Per ankstyvuosius ir ikiatmosferinius amžius pasaulis savo išlydytame ir labai karštame būvyje buvo beveik skystas, todėl sunkesnieji metalai nusėdo giliai į vidų. Tie, kurie šiandien yra surandami arti paviršiaus, yra senųjų ugnikalnių išmetimai, vėliau ir ekstensyvūs lavos ištekėjimai, ir ne tokios senos meteoritų nuosėdos.

58:5.3 (668.5) Išorinė pluta buvo maždaug keturiasdešimtys mylių storio. Šitas išorinis kevalas betarpiškai rėmėsi į skirtingo storio išlydyto bazalto jūrą, išlydytos lavos judantį sluoksnį, kurį veikė aukštas spaudimas, tačiau kuris visada turėjo polinkį

tekėti visur tam, kad išlygintų įvairiomis kryptimis judančius planetinius spaudimus ir šitokiu būdu stabilizuotų žemės plutą.

58:5.4 (668.6) Net ir šiandien kontinentai tebeplūduriuoja ant šitos išlydyto bazalto nekristalizuotos pagalvinės jūros. Jeigu nebūtų šitos apsauginės sąlygos, tai galingesni žemės drebjimai tiesiogine prasme pasaulį sudraskytų į gabalus. Žemės drebjimus sukelia kietos išorinės plutos slinkimas ir judėjimas, o ne ugnikalniai.

58:5.5 (668.7) Žemės plutos lavos sluoksniai, kada ataušta, suformuoja granitą. Vidutiniškas Urantijos tankis yra šiek tiek daugiau negu penkis su puse karto didesnis už vandens tankį; granito tankis yra mažiau negu tris kartus didesnis už vandens. Žemės branduolio tankis yra dvylika kartų didesnis už vandens.

58:5.6 (668.8) Jūros dugnas yra tankesnis už sausumos mases, ir būtent tai kontinentus išlaiko virš vandens. Kada jūros dugnas yra išstumiamas virš jūros lygio, tada didžiąja dalimi jis susideda iš bazalto, lavos tokios formos, kuri yra žymiai sunkesnė už sausumos masės granitą. Vėlgi, jeigu kontinentai nebūtų lengvesni už vandenynų dugną, tuomet gravitacija vandenynų kraštus išstumtų į sausumą, bet tokie reiškiniai nėra pastebimi.

58:5.7 (668.9) Vandenynų svoris taip pat yra vienas iš faktorių, kuris didina spaudimą į jūros dugną. Žemesnis, bet santykinai sunkesnis vandenyno dugnas, plius viršuje esančio vandens svoris, beveik prilygsta aukštesnių, bet daug lengvesnių kontinentų svoriui. Bet visi kontinentai turi polinkį slinkti į vandenynus. Kontinentinis spaudimas vandenyno dugno lygyje yra apie 20.000 svarų į kvadratinį colį. Tai yra, tai būtų

kontinentinės masės, esančios 15.000 pėdų virš vandenyno dugno, spaudimas. Vandens spaudimas vandenyno dugne yra tikrai apie 5.000 svarų į kvadratinį colį. Šitas spaudimo skirtumas turi polinkį sukelti kontinentų slinkimą į jūros dugną.

58:5.8 (669.1) Vandenyno dugno nusėdimas per amžius iki gyvybės atsiradimo atskirą kontinentinę sausumos masę iškėlė į tokį aukštį, kad jos šoninis spaudimas rytinius, vakarinius, ir pietinius kraštus privertė slinkti žemyn, po ja esančiomis pusiau tirštos lavos vagomis, į aplinkui plytinčio Ramiojo Vandenyno vandenį. Tas tiek visiškai išlygino kontinentinį spaudimą, kad šito senojo Azijos kontinento rytinėse pakrantėse didžiulio skilimo nebuvo, bet nuo to momento visą laiką rytinė pakrantė yra pakibusi virš skalaujančio vandenyno gelmių bedugnės, grasindama nuslinkti į vandeningą kapą.

6. Pereinamasis periodas

58:6.1 (669.2) Prieš 450.000.000 metų įvyko *perėjimas iš augalinės gyvybės į gyvulinę*. Šitoji metamorfozė įvyko atsiskiriančių kontinentų, turinčių ilgas pakrantes, apsaugotų tropinių įlankų ir užutėkių sekliuose vandenyse. Ir šitas vystymasis, kuris visas buvo neatskiriamas nuo pirminių gyvybės modelių, vyko palaipsniui. Buvo daug pereinamųjų etapų tarp ankstyvųjų primityvios augalinės gyvybės formų ir vėlesniųjų aiškiai išreikštų gyvulinių organizmų. Net ir šiandien tebėra pereinamieji pelėsiniai grybeliai, ir vargu ar juos galima klasifikuoti kaip augalus ar kaip gyvūnus.

58:6.2 (669.3) Nors augalinės gyvybės evoliuciją galima atsekti iki gyvulinės gyvybės, ir nors buvo surastos palaipsniui kintančios augalų ir gyvūnų serijos, kurios vis daugiau veda nuo pačių

paprasciausių iki pačių sudėtingiausių ir labiausiai išsivysčiusių organizmų, bet tokių jungiamųjų grandžių jūs nesugebėsite surasti nei tarp gyvūnų karalystės didžiųjų skyrių, nei tarp aukščiausių ikižmogiškųjų gyvūnų tipų ir žmogiškųjų rasių pirminių žmonių. Šitų vadinamųjų “trūkstamų grandžių” amžinai truks dėl paprasčiausios priežasties, kadangi jos niekada ir neegzistavo.

58:6.3 (669.4) Iš eros į erą atsiranda iš esmės naujos gyvulinės gyvybės rūšys. Jos neišsivysto dėl mažų pasikeitimų palaipsnio sukaupimo; jos atsiranda kaip visiškai subrendusios ir naujos gyvybės kategorijos, ir jos atsiranda *staiga*.

58:6.4 (669.5) Gyvų organizmų naujų rūšių ir skirtingų kategorijų *staigus* pasirodymas yra visiškai biologinis, griežtai natūralus. Nėra nieko antgamtiško, kas būtų susiję su šitomis genetinėmis mutacijomis.

58:6.5 (669.6) Vandenynei pasiekus tinkamą sūrumo laipsnį, atsirado gyvulinė gyvybė, ir buvo palyginti paprasta leisti sūriam vandeniui cirkuliuoti per jūrinės gyvybės gyvulinius kūnus. Tačiau kada vandenynai susitraukė, o druskos procentas smarkiai padidėjo, tada tie patys gyvūnai išvystė sugebėjimą sumažinti savo kūno skysčių druskingumą, lygiai taip, kaip ir tie organizmai, kurie išmoko gyventi gėlame vandenyje, įgavo sugebėjimą išlaikyti tinkamą natrio chlorido laipsnį savo kūnų skysčiuose naudodamiesi įgimtais druskos išsaugojimo metodais.

58:6.6 (669.7) Jūrinės gyvybės, kuri suakmenėjusi randama uolienose, studijavimas atskleidžia šitų primityvių organizmų ankstyvasias prisiderinimo kovas. Augalai ir gyvūnai niekada

nenustoja vykde šitų prisiderinimo eksperimentų. Aplinka keičiasi visą laiką, ir gyvi organizmai visada stengiasi patys prisitaikyti prie šitų niekada nesibaigiančių svyravimų.

58:6.7 (670.1) Visų naujų gyvybės kategorijų fiziologinis įrenginys ir anatominė struktūra yra reakcija į fizinių dėsnių veikimą, bet vėlesnis apdovanojimas protu yra pagalbinių proto dvasių dovana sutinkamai su įgimtais smegenų sugebėjimais. Protas, nors nėra fizinės evoliucijos rezultatas, yra visiškai priklausomas nuo smegenų sugebėjimų, kuriuos suteikia grynai fiziniai ir evoliuciniai procesai.

58:6.8 (670.2) Per beveik begalinius laimėjimų ir praradimų, prisiderinimų ir persitvarkymų ciklus, visi gyvi organizmai per amžių amžius tai ritasi atgal, tai vystosi į priekį. Tie, kurie pasiekia kosminę vienybę, išlieka, tuo tarpu tie, kurie šito tikslo nepasiekia, nustoja egzistuoti.

7. Geologijos istorijos knyga

58:7.1 (670.3) Didžiulės uolų sistemų grupės, kuri sudarė pasaulio išorinę plutą gyvybės aušroje arba proterozoinėje eroje, dabar nebėra daugelyje žemės paviršiaus vietų. Ir kada ji iš tiesų iškils iš po visų vėlesniųjų amžių sankaujų, tada bus surastos tikrai augalinės ir ankstyvosios primityvios gyvulinės gyvybės suakmenėjusios liekanos. Kai kurios iš šitų senesniųjų vandenyje nusėdusių uolų yra susimaišiusios su vėlesniaisiais sluoksniais, ir kartais jose yra kai kurių augalinės gyvybės ankstyvesnių formų liekanų, tuo tarpu pačiuose viršutiniuose sluoksniuose kartais gali būti surandamos ankstyvųjų jūrinių gyvulinių organizmų kai kurios primityvesnės formos. Daugelyje vietų šitie seniausieji nusėdusių uolienų sluoksniai,

turintys suakmenėjusią ankstyvąją jūrinę gyvybę, tiek gyvulinę, tiek augalinę, gali būti užtinkami betarpiškai ant senesnio neatsiskyrusio akmens viršaus.

58:7.2 (670.4) Tarp šitos eros suakmenėjusių liekanų yra dumbliai, panašūs į koralus augalai, primitiviai protozoidai, ir panašūs į pintis pereinamieji organizmai. Bet tai, kad tokių suakmenėjusių liekanų nėra ankstyvuosiuose uolienų sluoksniuose, nebūtinai įrodo, jog tuo metu, kada susidarė šitos nuosėdos, gyvybės nebuvo kitur. Per šituos ankstyvuosius laikus gyvybė buvo negausi, ir tikrai palaipsniui skynėsi sau kelią per žemės paviršių.

58:7.3 (670.5) Šito senojo amžiaus uolienos dabar yra žemės paviršiuje, arba labai arti paviršiaus, šiandieninės sausumos viename aštundalyje. Šito pereinamojo akmens, seniausių išsisluoksniavusių uolienų sluoksnių, vidutinis storis yra maždaug viena su puse mylios. Kai kuriose vietose šitos senos uolienų sistemos siekia net keturių mylių storį, bet daug sluoksnių, kurie buvo priskirti šitai erai, priklauso vėlesniesiems periodams.

58:7.4 (670.6) Šiaurės Amerikoje šitas senovinis ir turintis primitiviąją suakmenėjusią gyvybę akmens sluoksnis pasiekia paviršių Kanados rytiniuose, centriniuose, ir šiauriniuose regionuose. Taip pat driekiasi tokių uolienų trūkinėjanti grandinė, kuri nusitęsia nuo Pensilvanijos ir senųjų Adirondako Kalnų tolyn į vakarus per Mičiganą, Viskonsiną, ir Minesotą. Kitos kalnų virtinės eina nuo Njufoundlendo iki Alabamos ir nuo Aliaskos iki Meksikos.

^{58:7.5 (670.7)} Šitos eros uolienos paviršių pasiekia tai čia, tai ten po visą pasaulį, bet jų atsiradimo nė vienoje vietoje negalima paaiškinti taip lengvai, kaip aplink Aukštutinį Ežerą ir Kolorado upės Didžiajame Kanjone, kur šitos uolienos, turinčios primityvią suakmenėjusią gyvybę, egzistuojančios keliais sluoksniais, įrodo, jog tais tolimaisiais laikais buvo klodų antsprūdžiai ir paviršiaus svyravimai.

^{58:7.6 (670.8)} Šitas akmens sluoksnis, suakmenėjusią gyvybę turintis seniausias klotas žemės plutoje, buvo sulamdytas, sulankstytas, ir groteskiškai susuktas dėl žemės drebėjimų ir ankstyvųjų ugnikalnių kataklizmų. Šito amžiaus lavos tekėjimai atnešė iki pat planetos paviršiaus daug geležies, vario, ir švino.

^{58:7.7 (670.9)} Žemėje nedaug yra tokių vietų, kur grafiškai tokia veikla yra išreikšta labiau negu Šv. Kryžiaus slėnyje Viskonsine. Šitame regione vienas po kito buvo vienas šimtas dvidešimt septyni lavos ištekėjimai ant sausumos, vėliau buvo vandens potvynis, ir dėl šito uolienos nusėdo. Nors didelės dalies iš viršutinių uolienų nuosėdų ir trūkinėjančio lavos tekėjimo šiandien nebėra, ir nors šitos sistemos dugnas yra palaidotas giliai žemėje, nepaisant šito, galima pamatyti apie šešiasdešimt penkis ar septyniasdešimt šitų susluoksniuotų praėjusių amžių dokumentų.

^{58:7.8 (671.1)} Šitais ankstyvaisiais amžiais, kada didelė sausumos dalis buvo arti jūros lygio, būdavo daug vienas po kito ėjusių nugrimzdimų ir iškilimų. Žemės pluta tik pradėjo savo vėlesnį santykinai stabilizuotą periodą. Ankstyvojo kontinentinio dreifo bangavimai, iškilimai ir panirimai, prisidėjo prie periodiškų didžiųjų sausumos masyvų užtvindymų dažnumo.

58:7.9 (671.2) Per šituos primityviosios jūrinės gyvybės laikus, didžiulės žemyninių pakrančių teritorijos nugrimzdo į jūrą nuo kelių pėdų iki pusės mylios. Didelė dalis senesniojo smiltainio ir konglomerato susidarė iš šitų senovės krantų nuosėdinių sankaupų. Nuosėdinės uolienos, priklausančios šitam ankstyvajam išsisluoksniavimui, betarpiškai guli ant tų sluoksnių, kurie susiformavo nepalyginamai anksčiau negu atsirado gyvybė, jie siekia tą laikmetį, kada vandenynas buvo apėmęs visą pasaulį.

58:7.10 (671.3) Šitų pereinamųjų uolienų nuosėdų kai kuriuose viršutiniuose sluoksniuose yra nedideli kiekiai tamsių spalvų molinio skalūno arba aspidinio skalūno, rodantys organinės anglies buvimą ir paliudijantys, jog egzistavo augalinės gyvybės tokių formų protėviai, kurie užtvindė žemę per vėlesnį karbono arba anglies amžių. Šituose uolienų sluoksniuose didelė dalis vario atsirado dėl vandens nusėdimo. Šiek tiek jo yra surandama senesniųjų uolienų plyšiuose ir jis yra kai kurių senųjų apsaugotų pakrančių nejudančio pelkių vandens koncentratas. Šiaurės Amerikos ir Europos geležies rūdos kasyklos yra išdėstytos nuosėdose ir išstumtose į viršų uolienose, esančiose iš dalies senesnėse neišsisluoksniavusiose uolienose ir iš dalies šitose gyvybės formavimosi pereinamųjų periodų vėlesnėse išsisluoksniavusiose uolienose.

58:7.11 (671.4) Šita era liudija gyvybės išplitimą per viso pasaulio vandenį; jūrinė gyvybė Urantijoje yra gerai įsitvirtinusi. Seklių ir didelių vidinių jūrų dugną palaipsniui užpildo gausi ir turtinga augalinė gyvybė, tuo tarpu pakrančių vandenyse knibždėte knibžda paprastos gyvulinės gyvybės formos.

58:7.12 (671.5) Viską iš šito pasakojimo grafiškai perteikia pasaulinio dokumento didžiulės “akmens knygos” suakmenėjusių liekanų puslapiai. Ir šito gigantiško biogeologinio dokumento puslapiai neklystamai pasakys tiesą, jeigu tik jūs įgysite meistriškumo juos paaiškinti. Didelė dalis šitų senovės jūrų dugno dabar yra iškelta aukštai sausumoje, ir jo nuosėdos amžius po amžiaus pasakoja gyvybės kovų istoriją tomis ankstyvosiomis dienomis. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, kai jūsų poetas pasakė, “Tos dulkės, kurias mes trypiam, juk kažkada buvo gyvos.”

58:7.13 (671.6) [Pateikta Urantijos Gyvybės Nešėjų Korpuso nario, dabar reziduojančio šioje planetoje.]

59 Dokumentas. Jūrinės gyvybės era Urantijoje

59:0.1 (672.1) MES MANOME, jog Urantijos istorija prasidėjo maždaug prieš vieną milijardą metų ir nusitęsė per penkias pagrindines eras:

59:0.2 (672.2) 1. *Ikigyvybinė era* tęsiasi per pirmuosius keturis šimtus penkiasdešimt milijonų metų, maždaug nuo to laiko, kada planeta pasiekė dabartinį dydį, iki gyvybės įkūrimo. Jūsų tyrinėtojai šitą periodą pavadino archeozoiniu.

59:0.3 (672.3) 2. *Gyvybės aušros era*, nusitęsė per kitus vieną šimtą penkiasdešimt milijonų metų. Šita epocha įsiterpia tarp iki tol buvusio ikigyvybinio arba kataklizminio amžiaus ir vėliau einančio labiau išsivysčiusios jūrinės gyvybės periodo. Jūsų tyrinėtojams šita era yra žinoma kaip *proterozoinė*.

^{59:0.4 (672.4)} 3. *Jūrinės gyvybės era* nusidriekia per kitus du šimtus penkiasdešimt milijonų metų, ir jums geriausiai yra žinoma kaip *paleozoinė*.

^{59:0.5 (672.5)} 4. *Ankstyvosios sausumos gyvybės era* trunka kitus vieną šimtą milijonų metų, ir yra žinoma kaip *mezozoinė*.

^{59:0.6 (672.6)} 5. *Žinduolių era* užima paskutiniuosius penkiasdešimt milijonų metų. Šita nesenų laikų era yra žinoma kaip *kenozoinė*.

^{59:0.7 (672.7)} Tokiu būdu jūrinės gyvybės era apima maždaug vieną ketvirtadalį jūsų planetinės istorijos. Ji gali būti smulkiau skirstoma į šešis ilgus periodus, kurių kiekvienam yra būdingi tam tikri gerai išreikšti procesai tiek geologinėse valdose, tiek biologinėse sferose.

^{59:0.8 (672.8)} Kada prasideda šita era, tada jūrų dugną, didžiulius kontinentinius šelfus, ir didelį kiekį negilių netoli krantų esančių baseinų užpildo visli augalinė gyvybė. Gyvulinės gyvybės paprastesnės ir primityvesnės formos jau yra išsivysčiusios iš anksčiau buvusių augalinių organizmų, ir ankstyvieji gyvuliniai organizmai palaipsniui skynėsi sau kelią palei įvairių sausumos masių ilgąs pakrantes tol, kol daugelyje vidinių jūrų ėmė knibždėti knibždėti primityvi jūrinė gyvybė. Kadangi iš šitų ankstyvųjų organizmų tikrai nedaugelis turėjo kevalą, todėl nedaugelis išsilaikė kaip suakmenėjusios liekanos. Nepaisant šito, arena yra parengta įvadiniams skyriams iš gyvybės dokumentus išsaugančios tos didžiosios “akmeninės knygos,” kuri taip metodiškai buvo rašoma per vėlesnius amžius.

^{59:0.9 (672.9)} Šiaurės Amerikos kontinentas yra nuostabiai turtingas suakmenėjusiomis nuosėdomis, kurios apima visą jūrinės gyvybės erą. Pačius pirmuosius ir seniausiuosius sluoksnius nuo prieš taiėjusio periodo vėlesniųjų sluoksnių skiria didelės erozinės nuosėdos, kurios šituos du planetos vystymosi etapus aiškiai atskiria.

1. Ankstyvoji jūrinė gyvybė sekliose jūrose Trilobitų amžius

^{59:1.1 (673.1)} Iki šito santykinės ramybės žemės paviršiuje periodo aušros, gyvybė apsiriboja vidinėmis jūromis ir vandenynų pakrante; iki šiol dar neišsivystė nė viena sausumos organizmo forma. Primityvūs jūriniai gyvūnai yra gerai įsitvirtinę ir pasirengę kitam evoliuciniam etapui. Iš šito pradinio gyvulinės gyvybės etapo tipiški išlikusieji yra amebos, atsiradusios prieš tai buvusio pereinamojo periodo pabaigoje.

^{59:1.2 (673.2)} Prieš 400.000.000 metų jūrinė gyvybė, tiek augalinė, tiek gyvulinė, yra visiškai gerai išplitusi po visą pasaulį. Pasaulio klimatas tampa šiek tiek šiltesnis ir pastovesnis. Įvairių kontinentų jūrų pakrantes apsemia bendras potvynis, ypač Šiaurės ir Pietų Amerikoje. Atsiranda nauji vandenynai, o senesnieji vandens baseinai labai padidėja.

^{59:1.3 (673.3)} Augalinė gyvybė dabar pirmą kartą iššliaužia į sausumą ir greitai padaro ryškią pažangą prisitaikydama prie neįjūrinės gyvenamosios aplinkos.

^{59:1.4 (673.4)} *Staiga* ir be pereinamųjų protėvių pasirodė pirmieji daugialąsčiai gyvūnai. Trilobitai atsirado ir per amžius jie viešpatavo jūrose. Jūrinės gyvybės požiūriu tai yra trilobitų amžius.

^{59:1.5 (673.5)} Vėlesnėje šito laiko segmento dalyje iš jūros iškilo didelė dalis Šiaurės Amerikos ir Europos. Žemės pluta buvo laikinai stabilizuota, kalnai, arba tiksliau aukšti sausumos iškilumai, kilo palei Atlanto ir Didžiojo vandenynų pakrantes, Vakarų Indijoje, ir pietinėje Europoje. Išstis Karibų regionas buvo smarkiai iškilęs.

^{59:1.6 (673.6)} Prieš 390.000.000 metų sausuma buvo vis dar iškilusi. Rytinės ir vakarinės Amerikos ir vakarinės Europos kai kuriose dalyse gali būti užtinkami akmenų sluoksniai, pakloti per šituos laikus, ir būtent tai yra seniausios uolienos, kuriose yra suakmenėjusių trilobitų liekanų. Buvo daug į pirštus panašių ilgų įlankų, išsikišančių į sausumos masyvus, kuriose ir nusėdo šitos uolos, turinčios suakmenėjusios gyvybės liekanų.

^{59:1.7 (673.7)} Per keletą milijonų metų Ramusis Vandenynas ėmė veržtis į Amerikos žemynus. Sausuma grimzdo iš esmės dėl plutos prisiderinimo, nors sausumos šoninis slinkimas, arba kontinentinis šliaužimas, taip pat buvo vienas iš faktorių.

^{59:1.8 (673.8)} Prieš 380.000.000 metų Azija grimzdo, o visi kiti kontinentai trumpam iškilo. Bet šitai epochai vystantis, naujai atsirandantis Atlanto Vandenynas smarkiai skverbėsi į sausumą visose gretimose pakrantėse. Šiaurės Atlanto arba Arkties jūros tada buvo sujungtos su pietiniais Golfo vandenimis. Kada šita pietinė jūra įsiliejo į Apalačių įdubą, tada jo bangos rytuose dužo į tokius aukštus kalnus kaip Alpės, bet apskritai žemynai buvo neįdomios žemumos, visiškai neturinčios jokio vaizdinio grožio.

^{59:1.9 (673.9)} Šitų amžių nuosėdiniai klodai yra keturių rūšių:

59:1.10 (673.10) 1. Konglomeratai—materija, nusodinta netoli pakrančių linijų.

59:1.11 (673.11) 2. Smiltainis—nuosėdos, susidariusios sekliuose vandenyse, bet ten, kur bangos buvo pakankamos, kad neleistų nusėsti dumblui.

59:1.12 (673.12) 3. Skalūnai—nuosėdos, susidariusios gilesniame ir ramesniame vandenyje.

59:1.13 (673.13) 4. Klintys—įskaitant trilobitų kriauklelių nuosėdas giliame vandenyje.

59:1.14 (673.14) Šitų laikų trilobitų suakmenėjusios liekanos turi tam tikrų bazinių bendrybių, kartu su tam tikromis gerai išreikštomis variacijomis. Ankstyvieji gyvūnai, išsivystę iš trijų pirminių gyvybės implantavimų, turėjo būdingus skiriamuosius bruožus; tie, kurie atsirado Vakarų pusrutulyje, šiek tiek skyrėsi nuo tų, kurie buvo iš Euroazinės grupės, ir nuo Australazijinio ar australiškojo-antarktinio tipo.

59:1.15 (674.1) Prieš 370.000.000 metų įvyko didžiulis ir beveik visos Šiaurės ir Pietų Amerikos nugrimzdimas, po to nuskendo Afrika ir Australija. Tikrai Šiaurės Amerikos kai kurios dalys išliko virš šitų seklių kambro jūrų. Po penkių milijonų metų šitos jūros traukėsi prieš kylančią sausumą. Bet visi šitie sausumos nuskendimo ir sausumos iškilimo reiškiniai buvo nedramatiški, vyko lėtai per milijonus metų.

59:1.16 (674.2) Šitos epochos sluoksniai, kuriuose yra suakmenėjusių trilobitų liekanų, pasiekia paviršių tai čia, tai ten per visus kontinentus, išskyrus centrinę Aziją. Daugelyje regionų šitos

uolienos yra išsidėsčiusios horizontaliai, bet kalnuose jos yra pasvirusios ir iškraipytos dėl spaudimo ir susirangymo. Ir toks spaudimas, daugelyje vietų, pakeitė šitų nuosėdų pirminį pobūdį. Smiltainis buvo paverstas kvarcu, molinis skalūnas pavirto aspidiniu skalūnu, tuo tarpu kalkakmenis buvo paverstas marmuru.

59:1.17 (674.3) Prieš 360.000.000 metų sausuma vis dar kilo. Šiaurės ir Pietų Amerika buvo gana smarkiai iškilusi. Ėmė iškilti Vakarų Europa ir Britų salynas, išskyrus Velso dalis, kurios buvo giliai nugrimzdusios. Per šituos amžius nebuvo jokių didelių ledo dangų. Įsivaizduojamos ledyninės nuosėdos, atsirandančios sąsajoje su šitais sluoksniais Europoje, Afrikoje, Kinijoje, ir Australijoje, yra paaiškinamos izoliuotų kalnų ledynų arba vėlesnės prigimties ledyninių nuolaužų slinktimi. Pasaulio klimatas buvo okeaninis, ne žemyninis. Pietinės jūros buvo šiltesnės tada negu dabar, ir jos buvo nusidriekusios į šiaurę per Šiaurės Ameriką iki pat ašigalio regionų. Golfo srovė tekėjo per Šiaurės Amerikos centrinę dalį, nukrypdama į rytus, kad skalautų ir sušildytų Grenlandijos krantus, paversdama šitą ledų užklotą kontinentą tikru tropiniu Rojumi.

59:1.18 (674.4) Jūrinė gyvybė buvo labai panaši visame pasaulyje ir susidėjo iš jūros dumblių, vienaląsčių organizmų, paprasčiausių pinčių, trilobitų, ir kitų vėžiagyvių—krevečių, krabų, ir omarų. Šito periodo pabaigoje atsirado trys tūkstančiai vėžiagyvinių rūšių, iš kurių išliko tiktai du šimtai. Šitie gyvūnai atstovauja tokiai ankstyvosios gyvybės rūšiai, kuri iki šių laikų išliko iš esmės nepakitusi.

59:1.19 (674.5) Bet tarp gyvųjų tvarinių viešpatavo trilobitai. Jie buvo lyties gyvūnai, ir egzistavo daugelyje formų; būdami prasti

plaukikai, jie tingiai plūduriuodavo vandenyje arba šliaužiodavo jūros dugnu, susiraitdami savigynai, kai juos užpuldavo vėliau atsiradę jų priešai. Jie išaugdavo nuo dviejų colių iki vienos pėdos ilgio, ir išsivystė į keturias atskiras grupes: mėsėdžius, žolėdžius, mišrius, ir “purvo ėdikus.” Pastarosios grupės sugebėjimas maitintis didele dalimi neorganine materija—buvo paskutinysis daugialąstis gyvūnas, kuris galėjo šitaip maitintis—paaiškina jų didžiulį pagausėjimą ir ilgą išlikimą.

^{59:1.20 (674.6)} Toks buvo Urantijos biogeologinis vaizdas baigiantis pasaulio istorijos tam ilgam periodui, kuris apima penkiasdešimt milijonų metų, jūsų geologų pavadintu kambro vardu.

2. Kontinentinių potvynių pirmasis etapas Bestuburių gyvūnų amžius

^{59:2.1 (674.7)} Sausumos iškilimo ir sausumos nugrimzdimo periodiniai reiškiniai, būdingi šitiems laikams, visi buvo palaipsniai ir neįspūdingi, juos lydėjo nedideli ugnikalnių išsiveržimai arba ugnikalnių išsiveržimų iš viso nebuvo. Per visus šituos vienas po kito ėjusius sausumos iškilimus ir nusmukimus Azijos motininis kontinentas nevisiškai turėjo tokią pačią istoriją, kaip kitos sausumos dalys. Jis patyrė daug potvynių, panirdamas iš pradžių viena kryptimi, o vėliau kita, ypač savo istorijos pradžioje, bet jis neturi vienu metu uolienų nuosėdų, kurias galima sutikti kituose žemynuose. Pastaraisiais amžiais Azija buvo stabiliausia iš visų sausumos masių.

^{59:2.2 (675.1)} Prieš 350.000.000 metų buvo didžiojo potvynių periodo pradžia visiems žemynams, išskyrus centrinę Aziją.

Sausumos masyvai vieną kartą po kito būdavo užliejami vandeniu; tikrai pakrančių aukštumos išliko virš šitų seklių, bet plačiai išplitusių vidinių jūrų su besikeičiančiomis krantų linijomis. Šitam periodui yra būdingi trys pagrindiniai potvyniai, bet dar jam nesibaigus, kontinentai vėl iškilo, bendras sausumos plotas buvo penkiolika procentų didesnis už dabartinį. Karibų regionas buvo labai smarkiai iškeltas. Europoje šitas periodas ryškiai nepasireiškė, nes sausumos svyravimai buvo mažesni, nors vulkaninis aktyvumas buvo didesnis.

59:2.3 (675.2) Prieš 340.000.000 metų buvo kitas didžiulis sausumos skendimas, išskyrus Aziją ir Australiją. Pasaulio vandenynų vandenys bendrai susimaišė. Tai buvo didis kalkakmenio amžius, didelę dalį šito akmens nusodino išskiriantys kalkes jūros dumbliai.

59:2.4 (675.3) Po kelių milijonų metų Amerikos kontinentų ir Europos didžiulės dalys ėmė kilti iš vandens. Vakarų pusrutulyje tikrai Ramiojo Vandenyno rankovė išliko virš Meksikos ir šiandieninių Uolinių Kalnų regionų, tačiau beveik baigiantis šitai epochai Atlanto ir Ramiojo vandenynų pakrantės vėl ėmė grimzti.

59:2.5 (675.4) Prieš 330.000.000 metų visame pasaulyje buvo santykinės ramybės laikotarpio pradžia su didžiuliu sausumos plotu vėl iškilusiu virš vandens. Šitame žemiškos ramybės įsigalėjime vienintelė išimtis buvo didžiojo Šiaurės Amerikos ugnikalnio išsiveržimas rytiniame Kentukyje, vieno iš galingiausių pavienių ugnikalnių veikimas, kokį pasaulis kada nors patyrė. Šito ugnikalnio pelenai užklojo penkių šimtų

kvadratinių mylių plotą nuo penkiolikos iki dvidešimties pėdų sluoksniu.

^{59:2.6 (675.5)} Prieš 320.000.000 metų buvo trečiasis didžiulis šito periodo potvynis. Šito potvynio vandenys apšėmė visą sausumą, kuri buvo paskandinta per ankstesnį potvynį, ir išsiplėtė tolyn visomis kryptimis per Amerikas ir Europą. Rytinė Šiaurės Amerika ir vakarinė Europa buvo nuo 10.000 iki 15.000 pėdų po vandeniu.

^{59:2.7 (675.6)} Prieš 310.000.000 metų pasaulio sausumos masyvai vėl buvo gana iškilę, išskyrus Šiaurės Amerikos pietines dalis. Meksika iškilo, šitokiu būdu sukurdamą Meksikos įlanką, kuri nuo to meto visą laiką savo tapatumą išsaugojo.

^{59:2.8 (675.7)} Šito periodo gyvybė vystosi toliau. Pasaulis vėl tapo tylus ir santykinai ramus; klimatas išlieka švelnus ir pastovus; sausumos augalai migruoja vis toliau ir toliau nuo pakrančių. Gyvybės modeliai yra gerai išsivystę, nors šitų laikų suakmenėjusių augalų liekanų galima užtikti nedaug.

^{59:2.9 (675.8)} Tai buvo didysis atskirų gyvulinių organizmų evoliucijos amžius, nors didelė dalis bazinių pakitimų, tokių, kaip perėjimas nuo augalo prie gyvūno, įvyko anksčiau. Jūrinė fauna išsivystė iki tokio taško, kuriame kiekvienas gyvybės tipas žemiau stuburinių pakopų suakmenėjęs išliko tose uolienose, kurios tuo metu nusėdo. Bet visi šitie gyvūnai buvo jūriniai organizmai. Dar nebuvo atsiradęs nė vienas sausumos gyvūnas, išskyrus nedaugelį kirminų tipų, kurie rausėsi per pakrantes, taip pat ir sausumos augalai dar nebuvo išplitę po kontinentus; ore dar tebebuvo per daug anglies dvideginio, kad būtų galėję egzistuoti kvėpuojantieji oru. Iš pat pradžių, visų

gyvūnų, išskyrus kai kuriuos primityvesnius, egzistencija tiesiogiai arba netiesiogiai priklauso nuo augalinės gyvybės.

59:2.10 (676.1) Trilobitai vis dar buvo labai paplitę. Šitų mažyčių gyvūnėlių egzistavo dešimtys tūkstančių modelių, ir jie buvo šiuolaikinių vėžiagyvių pirmtakai. Kai kurie trilobitai turėjo nuo dvidešimt penkių iki keturių tūkstančių mažyčių akučių; kiti turėjo neišsivysčiusias akis. Šitam periodui baigiantis, trilobitai, kartu su keliomis kitomis bestuburės gyvybės formomis, viešpatavo jūrose. Bet jie visiškai išnyko kito periodo pradžioje.

59:2.11 (676.2) Buvo plačiai išplitę išskiriantys klintis jūros dumbliai. Ankstyvųjų koralų protėvių egzistavo tūkstančiai rūšių. Buvo gausu jūros kirminų, ir buvo daugybė rūšių medūzų, kurios nuo to laiko yra išnykusios. Išsivystė koralai ir vėlesniųjų pinčių tipai. Buvo gerai išsivystę galvakojai, ir jie išliko kaip dabartiniai perliniai moliuskai, aštuonkojai, sepijos, ir kalmarai.

59:2.12 (676.3) Buvo daug rūšių kriauklinių gyvūnų, bet tuomet gynybos tikslams kriauklės nebuvo reikalingos tiek, kiek vėlesniaisiais amžiais. Senųjų jūrų vandenyse gyveno pilvakojai moliuskai, ir jie sudarė vienakriauklius moliuskus, krantines ir kitokias sraiges. Dvikriaukliai sraiginiai moliuskai išgyveno per įsiterpusius milijonus metų ir liko didele dalimi tokie, kokie buvo anuomet, ir jie sudaro gėlų vandenų ir jūrinius moliuskus, austres, ir geldutes. Taip pat išsivystė vienakriaukliai organizmai, ir šitie moliuskai gyveno tuose senuosiuose vandenyse panašiai, kaip jie gyvena ir šiandien; jie net turėjo savo kriauklių atverčiamas, rantytas, ir kitokių rūšių apsaugines konstrukcijas.

^{59:2.13 (676.4)} Taip baigiasi jūrinės gyvybės antrojo didžiojo periodo, kuris jūsų geologams yra žinomas kaip *ordovikas*, evoliucinė istorija.

3. Antrasis didžiojo potvynio etapas Koralų periodas — Pečiakojų amžius

^{59:3.1 (676.5)} Prieš 300.000.000 metų prasidėjo kitas didžiulis sausumos užliejimo periodas. Senovės silūro jūrų įsibrovimas į pietus ir į šiaurę parengė viską, kad būtų apsemta didžioji dalis Europos ir Šiaurės Amerikos. Sausuma nebuvo labai aukštai iškelta virš jūros taip, kad nedaug buvo nuosėdų ties kranto linija. Jūrose knibždėte knibždėjo gyvių su klintinėmis kriauklėmis, ir šitų kriauklių nusėdimas ant jūros dugno, palaipsniui formavo labai storus kalkakmenių sluoksnius. Tai buvo pirmasis plačiai išplitęs kalkakmenių nusėdimas, ir jis praktiškai apėmė visą Europą ir Šiaurės Ameriką, bet ties žemės paviršiumi jo yra tik tai nedaugelyje vietų. Šito senųjų uolienų sluoksnio storis vidutiniškai siekia apie vieną tūkstantį pėdų, bet nuo to laiko didžiąją dalį šitų nuosėdų labai smarkiai deformavo klodų nusėdimai, antsprūdžiai, ir pasislinkimai, ir daug buvo paversta į kvarcą, skalūnus, ir marmurą.

^{59:3.2 (676.6)} Šito periodo akmens sluoksniuose neužtinkama ugninių uolienų arba lavos, išskyrus pietinės Europos ir rytinio Maino didžiųjų ugnikalnių uolienas ir Kvebeko lavos tekėjimus. Ugnikalnių veikimas didžiąja dalimi buvo praeityje. Tai buvo nuosėdų didingo nusėdimo vandenyje aukščiausias taškas; kalnai formavosi mažai arba iš viso nesiformavo.

^{59:3.3 (676.7)} Prieš 290.000.000 metų jūra iš žemynų didžiąja dalimi buvo pasitraukusi, o aplink plytėjusių vandenynų dugnas

grimzdo. Sausumos masyvai mažai kuo pakito iki to laiko, kada vėl paniro į vandenį. Prasidėjo pirmieji kalnų judėjimai visuose kontinentuose, ir didžiausi iš šitų plutos iškilimų buvo Azijos Himalajai ir didieji Kaledonijos kalnai, nusidriekę nuo Airijos per Škotiją ir tolyn iki Špicbergeno.

59:3.4 (677.1) Būtent šito amžiaus nuosėdose yra surandama didelė dalis dujų, naftos, cinko, ir švino, dujos ir nafta susidaro iš milžiniškų augalinės ir gyvulinės materijos sankaupų, nusodintų prieš tai buvusio sausumos apsėmimo metu, tuo tarpu mineralinės nuosėdos susidarė dėl vandens nejudančių pelkinių masių nusėdimo. Didelė dalis druskinių uolienų nuosėdų priklauso šitam periodui.

59:3.5 (677.2) Trilobitų labai greitai mažėjo, ir arenos centrą užėmė didesni moliuskai, arba cefalopodai. Šitie gyvūnai išaugdavo iki penkiolikos pėdų ilgio ir vienos pėdos skersmens ir tapo jūrų šeimininkais. Šita gyvūnų rūšis atsirado *staiga*, ir įsiviešpatavo tarp jūrinės gyvybės.

59:3.6 (677.3) Šito periodo metu didžiulis ugnikalnių aktyvumas buvo Europos sektoriuje. Niekada per milijonų milijonus metų nebuvo tokių galingų ir plačiai paplitusių ugnikalnių išsiveržimų, kaip tas dabar vyko aplink Viduržemio jūdubą ir ypač Britų salų kaimynystėje. Šitas lavos tekėjimas per Britų salų regioną šiandien atrodo kaip 25.000 pėdų storio besikaitaliojantys lavos ir uolų sluoksniai. Šitas uolienas nusodino periodiškai lavos tekėjimai, kurie išplito po seklios jūros dugną, tokiu būdu paskleisdami uolienų nuosėdas, o vėliau visa tai buvo iškelta aukštai virš jūros. Galingi žemės drebėjimai vyko šiaurinėje Europoje, ypač Škotijoje.

59:3.7 (677.4) Okeaninis klimatas išliko švelnus ir vienodas, o šiltos jūros skalavo poliarinės sausumos krantus. Pečiakojų ir kitokios jūrinės gyvybės suakmenėjusios liekanos šitose nuosėdose gali būti užtinkamos iki pat Šiaurės ašigalio. Pilvakojai, pečiakojai, pintys, rifus formuojantys koralai tebegausėjo.

59:3.8 (677.5) Šios epochos pabaiga liudijo antrąjį silūro jūrų išplitimą su nauju pietinių ir šiaurinių vandenynų vandenų susimaišymu. Tarp jūrinės gyvybės viešpatauja galvakojai, nors palaipsniui vystosi ir diferencijuojasi šalutinės gyvybės formos.

59:3.9 (677.6) Prieš 280.000.000 metų kontinentai didele dalimi buvo iškilę po antrojo silūro apsėmimo. Šito nugrimzdimo uolienų nuosėdos Šiaurės Amerikoje yra žinomos kaip Niagaros kalkakmenis, nes būtent per šitą uolienų klodą dabar teka Niagaros krioklys. Šitas uolienų sluoksnis nusidriekia nuo rytinių kalnų iki Misisipės slėnio regiono, bet toliau į vakarus nebesitęsia, suka į pietus. Keletas sluoksnių driekiasi per Kanadą, Pietų Amerikos dalis, Australiją ir didžiąją dalį Europos, šitos Niagaros rūšies uolienų vidutinis storis yra maždaug šeši šimtai pėdų. Betarpiškai ant Niagaros nuosėdų daugelyje regionų gali būti randama konlomeratų, molinių skalūnų, ir uolinės druskos rinkinys. Tai antrinio nusėdimo sankaupa. Šita druska nusistovėjo didžiuliuose užutekiuose, kurie pakaitomis tai atsiverdavo jūrai, tai nuo jos atsiskirdavo taip, kad garavimas vyko druskai nusėdant kartu su tirpale buvusią kita materija. Kai kuriuose regionuose šitų druskinių uolienų dugnas yra septyniasdešimties pėdų storio.

59:3.10 (677.7) Klimatas yra pastovus ir švelnus, ir jūrinės gyvybės suakmenėjusios liekanos nusėda arktiniuose regionuose. Bet iki šitos epochos pabaigos jūros tampa tokiomis sūriomis, kad mažai kokia gyvybė išgyvena.

59:3.11 (677.8) Artėjant silūro paskutiniojo užliejimo pabaigai, labai smarkiai padidėja echinodermų—akmens lelijų—skaičius, kaip tą rodo krinoidinių klintakmenių nuosėdos. Trilobitai beveik išnyko, ir moliškai tebelieka jūrų monarchai; koralinių rifų formavimasis labai pagausėja. Per šitą amžių palankesnėse vietose atsiranda pirmieji primityvūs vandens skorpionai. Greitai po šito, ir *staiga*, pasirodo tikrieji skorpionai—realiai kvėpuojantys oru.

59:3.12 (678.1) Šitie įvykiai užbaigia jūrinės gyvybės trečiąjį periodą, apimančią dvidešimt penkis milijonus metų, ir jūsų tyrinėtojams žinomą *silūro* vardu.

4. Didysis sausumos iškilimo etapas Vegetatyvinis sausumos gyvybės periodas Žuvų amžius

59:4.1 (678.2) Per amžius trukusioje kovoje tarp sausumos ir vandens, ilgiems periodams jūra santykinai tapdavo nugalėtoja, bet sausumos pergalės laikai buvo kaip tik priešakyje. Ir žemynų judėjimai nebuvo pasislinkę taip toli, jog, kartais, praktiškai visa pasaulio sausuma buvo sujungta siauromis sąsmaukomis ir siaurais sausumos tiltais.

59:4.2 (678.3) Kada sausuma iškyla po paskutiniojo silūro užtvindymo, tada pasibaigia svarbus pasaulio vystymosi ir gyvybės evoliucijos periodas. Tai yra naujojo amžiaus žemėje aušra. Nuogas ir nepatrauklus ankstesniųjų laikų peizažas

tampa aprengtu vešlia augmenija, ir netrukus atsiras pirmieji nuostabūs miškai.

^{59:4.3 (678.4)} Šito amžiaus jūrinė gyvybė buvo labai įvairi dėl ankstyvos rūšių segregacijos, bet vėliau visi šitie skirtingi tipai laisvai susimaišė ir susijungė. Pečiakojus, anksti pasiekusius savo išsivystymo aukščiausią tašką, pakeitė artropodai, ir pasirodė pirmieji polipai. Bet iš visų didžiausias įvykis buvo staigus žuvų šeimos atsiradimas. Tai tapo žuvų amžiumi, tą pasaulio istorijos periodą apibūdina *stuburinių* gyvūnų tipas.

^{59:4.4 (678.5)} Prieš 270.000.000 metų visi kontinentai buvo iškilę virš vandens. Per milijonų milijonus metų nebuvo tokios didžiulės dalies sausumos virš vandens vienu metu, tai buvo viena didingiausių sausumos iškilimo iš vandens epochų per visą pasaulio istoriją.

^{59:4.5 (678.6)} Po penkių milijonų metų Šiaurės ir Pietų Amerikos, Europos, Afrikos, šiaurinės Azijos, ir Australijos sausumos teritorijos buvo trumpam apsemtos, Šiaurės Amerikoje panirimas vienu ar kitu metu buvo beveik visiškas; ir dėl to susidarė klintakmenio sluoksniai, turintys nuo 500 iki 5.000 pėdų storio. Šitos įvairios devono jūros buvo nusidriekusios iš pradžių viena kryptimi, o po to kita kryptimi taip, kad didžiulė arktinė Šiaurės Amerikos vidinė jūra surado išėjimą į Ramųjį vandenyną per šiaurinę Kaliforniją.

^{59:4.6 (678.7)} Prieš 260.000.000 metų, kada šita sausumos depresijos epocha artėjo prie pabaigos, Šiaurės Amerikoje iš dalies buvo išplitusios jūros, kurios tuo pačiu metu buvo susietos su Ramiojo, Atlanto, Arkties vandenynų, ir Golfo srovės vandenimis. Pirmojo devono potvynio šitų vėlesniųjų etapų

nuosėdos siekia vidutiniškai vieną tūkstantį pėdų storio. Koraliniai rifai, apibūdinantys šituos laikus, rodo, kad vidinės jūros buvo skaidrios ir seklios. Tokios koralų nuosėdos yra matomos ant Ohajo upės krantų netoli Luisvilio, Kentukio valstijoje, ir siekia maždaug vieną šimtą pėdų storio, apimdamos daugiau negu du šimtus rūšių. Šitie koralų klodai nusidriekia per Kanadą ir šiaurinę Europą iki arktinių regionų.

59:4.7 (678.8) Po šitų nugrimzdimų didelė dalis pakrančių buvo žymiai iškelta taip, kad ankstyvosios nuosėdos buvo padengtos dumbliu ir skalūnu. Taip pat yra raudono smiltainio sluoksnis, kuris apibūdina vieną iš devono nusodinimų, ir šitas raudonas sluoksnis tęsiasi per didelę žemės paviršiaus dalį, ir yra surandamas Šiaurės ir Pietų Amerikoje, Europoje, Rusijoje, Kinijoje, Afrikoje, ir Australijoje. Tokios raudonos nuosėdos reiškia sausringas arba pusiau sausringas sąlygas, bet šitos epochos klimatas buvo vis dar švelnus ir pastovus.

59:4.8 (679.1) Per visą šitą periodą sausuma į pietryčius nuo Cincinačio salos išliko gerokai iškilusi virš vandens. Bet didžioji vakarinės Europos dalis, įskaitant ir Britų salas, buvo apsemta. Velse, Vokietijoje, ir kitose Europos vietose devono uolienos yra 20.000 pėdų storio.

59:4.9 (679.2) Prieš 250.000.000 metų atsirado žuvų šeima, stuburiniai, vienas iš svarbiausių žingsnių visoje ikižmogiškojoje evoliucijoje.

59:4.10 (679.3) Artropodai, arba vėžiagyviai, buvo pirmųjų stuburinių protėviai. Žuvų šeimos pirmtakai buvo du modifikuotų antropodų protėviai; vienas turėjo ilgą kūną, jungusį galvą ir uodegą, tuo tarpu kitas buvo be stuburo, be žandikaulio iki-

žuvis. Bet šitie preliminarūs tipai buvo greitai sunaikinti, kada žuvys, pirmieji gyvūnų pasaulio stuburiniai, *staiga* atsirado iš šiaurės.

59:4.11 (679.4) Didelė dalis iš stambiausių tikrųjų žuvų priklauso šitam amžiui, kai kurios rūšys, turinčios dantis, buvo nuo dvidešimt penkių iki trisdešimties pėdų ilgio; šiandieniniai rykliai yra tų senųjų žuvų išlikę atstovai. Turinčios plaučius ir šarvus žuvys pasiekė savo evoliucinio išsivystymo aukščiausią tašką, ir prieš pasibaigiant šitai epochai, žuvys prisitaikė tiek prie gėlo, tiek prie sūraus vandens.

59:4.12 (679.5) Nuosėdose, kurios susidarė šitam periodui artėjant prie pabaigos, galima surasti žuvų dantų ir skeletų kaulų ištisus sluoksnius, o turtingi suakmenėję klodai yra išsidėstę išilgai Kalifornijos pakrantės, kadangi daug Ramiojo vandenyno apsaugotų įlankų nusidriekė į šito regiono sausumą.

59:4.13 (679.6) Žemėje greitai plito sausumos augmenijos naujos kategorijos. Anksčiau nedaug augalų augo sausumoje, išskyrus pakraščius prie pat vandens. Dabar, ir *staiga*, atsirado visli *paparčių šeima* ir sparčiai išplito sausumos paviršiuje, kuris greitai kilo visose pasaulio dalyse. Greitai išsivystė medžių tipai, dviejų pėdų storio ir keturiasdešimties pėdų aukščio; vėliau, atsirado lapai, bet šitos ankstyvosios rūšys turėjo tikrai užuomazginę lapiją. Buvo daug mažesnių augalų, bet jų suakmenėjusių liekanų neužtinkama, kadangi juos paprastai sunaikindavo dar anksčiau atsiradusios bakterijos.

59:4.14 (679.7) Kada sausuma kilo, tada Šiaurės Amerika susijungė su Europa sausumos tiltais, nusitęsusiaisiai iki Grenlandijos. Ir

šiandien Grenlandija po savo lediniu užklotu turi šitų ankstyvųjų sausumos augalų liekanų.

59:4.15 (679.8) Prieš 240.000.000 metų sausuma tiek Europos, tiek Šiaurės ir Pietų Amerikos dalyse ėmė skęsti. Šitas nugrimzdimas žymėjo paskutiniojo ir mažiausiai išplitusio iš devono potvynių pradžią. Arktinės jūros vėl pajudėjo į pietus per didžiąją dalį Šiaurės Amerikos, Atlantas apsėmė didžiulę dalį Europos ir vakarinę Aziją, tuo tarpu pietinė Ramiojo vandenyno dalis apsėmė didžiąją dalį Indijos. Šitas potvynis artinosi lėtai ir lygiai taip lėtai traukėsi. Katskilo kalnai išilgai vakarinio Hudsono upės kranto yra vienas didžiausių šitos epochos geologinių monumentų, kurie yra surandami Šiaurės Amerikos paviršiuje.

59:4.16 (679.9) Prieš 230.000.000 metų jūros toliau traukėsi. Didelė dalis Šiaurės Amerikos buvo virš vandens, ir didžiulis ugnikalnių aktyvumas buvo Šv. Lorenzo upės regione. Karališkasis kalnas, prie Monrealio, yra vieno iš tokių ugnikalinių išgraužtas kaklelis. Šitos ištisos epochos nuosėdos yra gerai matomos Šiaurės Amerikos Apalačių kalnuose, kur Saskvihanos upė perpjovė slėnį, apnuoginusį šituos nuoseklius sluoksnius, kurie pasiekė daugiau negu 13.000 pėdų storį.

59:4.17 (680.1) Žemynų kilimas tęsėsi, o atmosfera buvo vis labiau prisotinama deguonies. Žemėje išplito didžiuliai vieno šimto pėdų aukščio ir tų dienų ypatingų medžių paparčių miškai, tylūs miškai; nebuvo girdėti jokio garso, net lapo šnarėjimo, nes tokie medžiai lapų neturėjo.

59:4.18 (680.2) Ir šitaip baigėsi vienas ilgiausių jūrinės gyvybės evoliucijos periodų, *žuvų amžius*. Šitas pasaulio istorijos

periodas tęsėsi beveik penkiasdešimt milijonų metų; jūsų tyrinėtojams tapo žinomas *devono* vardu.

5. Plutos slinkimo etapas

Papartinių miškų karbono periodas

Varlių amžius

59:5.1 (680.3) Žuvų atsiradimas ankstesniojo periodo metu pažymi jūrinės gyvybės evoliucijos aukščiausiąjį tašką. Nuo šio momento sausumos gyvybės evoliucija tampa vis svarbesnė. Ir šitas periodas prasideda tokia aplinka, kuri yra beveik idealiai parengta pirmųjų sausumos gyvūnų atsiradimui.

59:5.2 (680.4) Prieš 220.000.000 metų didelė dalis žemyninės sausumos teritorijų, įskaitant ir didžiąją dalį Šiaurės Amerikos, buvo virš vandens. Sausumoje buvo gausu turtingos augmenijos; iš tiesų tai buvo *paparčių amžius*. Atmosferoje vis dar tebebuvo anglies dvideginio, bet jo vis mažėjo.

59:5.3 (680.5) Tuoju po šito Šiaurės Amerikos centrinė dalis buvo apsemta, susidarė dvi didžiulės vidinės jūros. Tiek Atlanto, tiek Ramiojo vandenynų pakrančių aukštumos buvo išsidėsčiusios kaip tik už šiandieninių pakrančių ruožų. Šitos dvi jūros netrukus susijungė, sumaišydamos savo gyvybės skirtingas formas, ir šitos jūrinės faunos sąjunga rodė spartų ir visą pasaulį apėmusį jūrinės gyvybės smukimą ir vėlesnio sausumos gyvybės periodo pradžią.

59:5.4 (680.6) Prieš 210.000.000 metų šilto vandens arktinės jūros buvo užliejusios didžiąją dalį Šiaurės Amerikos ir Europos. Pietų poliaus vandenys apėmė Pietų Ameriką ir Australiją, tuo tarpu tiek Afrika, tiek Azija buvo aukštai iškilusios.

59:5.5 (680.7) Kada jūros buvo pasiekusios aukščiausią tašką, tada *staiga* įvyko naujas evoliucinis vystymasis. Netikėtai, atsirado pirmieji sausumos gyvūnai. Buvo daug rūšių tokių gyvūnų, kurie galėjo gyventi sausumoje arba vandenyje. Šitos oru kvėpuojančios amfibijos išsivystė iš antropodų, kurių plaukimo pūslės išsivystė į plaučius.

59:5.6 (680.8) Iš sūrių jūrų vandenų ant sausumos iššliaužė sraigės, skorpionai, ir varlės. Šiandien varlės kiaušinius vis dar deda į vandenį, o jų jaunikliai iš pradžių egzistuoja kaip mažos žuvytės, buožgalviai. Šitas periodas galėtų būti gerai žinomas kaip *varlių amžius*.

59:5.7 (680.9) Tuoj po šito iš pradžių atsirado vabzdžiai ir, kartu su vorais, skorpionais, tarakonais, svirpliais, ir skėriais, greitai pasklido po pasaulio žemynus. Laumžirgiai turėjo trisdešimt colių dydį per išskleistus sparnus. Išsivystė vienas tūkstantis tarakonų rūšių, o kai kurie užaugdavo iki keturių colių ilgio.

59:5.8 (680.10) Dvi grupės dygiaodžių ypač gerai išsivystė, ir tikrovėje jie yra šitą epochą nurodančios suakmenėjusios liekanos. Didžiuliai moliuskais mintantys rykliai taip pat labai išsivystė, ir daugiau negu penkis milijonus metų jie viešpatavo vandenynuose. Klimatas vis dar buvo švelnus ir vienodas; jūrinė gyvybė buvo mažai pakitusi. Vystėsi gėlų vandenų žuvis, o trilobitai artėjo prie išnykimo. Koralai pasitaikydavo retai, o didžiąją dalį klintakmenių darė jūrų lelijos. Statybinių kalkakmenių plonesnis sluoksnis buvo nusodintas per šitą epochą.

59:5.9 (681.1) Didelės dalies vidinių jūrų vandenys turėjo tiek daug klinčių ir kitokių mineralų, kad labai smarkiai įtakojo daugelio

jūrinių rūšių pažangą ir vystymąsi. Pagaliau jūros išsivalė dėl didžiulių akmens nuosėdų, kai kuriose vietose turinčių cinko ir švino.

59:5.10 (681.2) Šito ankstyvojo karbono amžiaus nuosėdos yra nuo 500 iki 2.000 pėdų storio, susidedančios iš smiltainio, skalūno, ir kalkakmenio. Seniausieji sluoksniai turi suakmenėjusių tiek sausumos, tiek jūros gyvūnų ir augalų, kartu su didžiuliu kiekiu žvirgždo ir vandens baseinų nuosėdų. Šituose senesniuose sluoksniuose mažai surandama pramoninės anglies. Šitos nuosėdos per visą Europą yra labai panašios į tas nuosėdas, kurios buvo nusodintos per visą Šiaurės Ameriką.

59:5.11 (681.3) Šitos epochos pabaigoje Šiaurės Amerikos sausuma ėmė kilti. Buvo trumpa pertrauka, ir jūra vėl sugrižo, apsemdama maždaug pusę savo ankstesniojo dugno ploto. Tai buvo trumpas potvynis, ir netrukus didžioji dalis sausumos buvo gerokai iškilusi virš vandens. Pietų Amerika vis dar buvo sujungta su Europa per Afriką.

59:5.12 (681.4) Šita epocha paliudijo Vogezo, Juodojo Miško, ir Uralo kalnų pradžia. Kitų ir senesniųjų kalnų liekanos yra sutinkamos po visą Didžiąją Britaniją ir Europą.

59:5.13 (681.5) Prieš 200.000.000 metų prasidėjo iš tikrųjų aktyvūs karbono periodo etapai. Per ankstesnius dvidešimt milijonų metų iki pat šito meto formavosi ankstyvieji anglies klodai, bet dabar vyko daug didesnė anglies susidarymo veikla. Realios anglies nusodinimo epochos trukmė buvo truputėlį daugiau negu dvidešimt penki milijonai metų.

59:5.14 (681.6) Sausuma periodiškai kildavo ir grimzdavo dėl jūros lygio pasikeitimo, kurį sukeldavo vykstantys procesai vandenynų dugne. Šita nepastovi plutos būseną—sausumos smukimas ir kilimas—kartu su pakrančių pelkių vešlia augmenija, įnešė savo indėlį, kad būtų sukurti didžiuliai anglies klodai, dėl kurių šitas periodas yra žinomas *karbono* pavadinimu. Ir klimatas vis dar buvo švelnus visame pasaulyje.

59:5.15 (681.7) Anglies sluoksniai kaitaliojosi su skalūnu, akmens uoliena, ir konglomeratu. Šitie anglies klodai centrinėje ir rytinėje Jungtinių Valstijų dalyse skiriasi storio nuo keturiasdešimties iki penkiasdešimties pėdų. Bet didelė dalis šitų klodų buvo išplauta per vėlesnius sausumos pakilimus. Kai kuriose Šiaurės Amerikos ir Europos dalyse anglies sluoksniai yra 18.000 pėdų storio.

59:5.16 (681.8) Medžių šaknų buvimas, kada jie augo molyje, kuris dabar yra po šiandieniniais anglies klodais, rodo, jog anglis susidarė tiksliai ten, kur ji yra dabar surandama. Anglis yra vešlios augmenijos, kuri augo klampynėse ir pelkių krantuose šitame tolimame amžiuje, vandenyje išsilaikiusios ir spaudimo modifikuotos liekanos. Anglies sluoksniai dažnai turi tiek dujų, tiek naftos. Durpių klodai, senosios augalinės liekanos, pavirstę į kokią nors anglies rūšį, jeigu juos paveiktų reikalingas spaudimas ir karštis. Antracitą paveikė didesnis spaudimas ir karštis negu kitas anglies rūšis.

59:5.17 (681.9) Šiaurės Amerikoje anglies sluoksniai įvairiuose klotuose, kurie pažymi, kiek kartų sausuma grimzdo ir kilo, svyruoja nuo dešimties kartų Ilinojuje, dvidešimties kartų Pensilvanijoje, trisdešimt penkių kartų Alabamoje, iki septyniasdešimt penkių kartų Kanadoje. Anglies klotuose yra

surandama tiek gėlo vandens, tiek druskingo vandens suakmenėjusios gyvybės liekanų.

59:5.18 (682.1) Per šią epochą Šiaurės ir Pietų Amerikos kalnai buvo aktyvūs, kilo tiek Andai, tiek Uolinių kalnų pietiniai protėviai. Didžiuliai Atlanto ir Ramiojo vandenynų aukšti pakrančių regionai pradėjo grimzti, galiausiai tapo tokie išgraužti ir nugrimzdę, jog abiejų vandenynų pakrančių zona pasitraukė apytikriai į dabartines pozicijas. Šito potvynio klodų storis vidutiniškai siekia apie vieną tūkstantį pėdų.

59:5.19 (682.2) Prieš 190.000.000 metų Šiaurės Amerikos karbono jūra išsiplėtė vakarų kryptimi per dabartinių Uolinių kalnų regioną, pasiekdama Ramųjį Vandenyną per šiaurinę Kaliforniją. Anglis ir toliau nusodinama po Amerikų ir Europos visą teritoriją, sluoksnis po sluoksnio, kada pakrančių sausuma per šituos pakrančių svyravimų amžius kilo ir grimzdo.

59:5.20 (682.3) Prieš 180.000.000 metų atėjo karbono periodo pabaiga, per kurį anglis buvo susidariusi visame pasaulyje— Europoje, Indijoje, Kinijoje, Šiaurės Afrikoje, ir Amerikose. Baigiantis anglies susidarymo periodui, Šiaurės Amerika į rytus nuo Misisipės slėnio kilo, ir šitos sekcijos didžioji dalis nuo to momento visą laiką išliko iškilusi virš jūros. Šitas sausumos pakilimo periodas pažymi Šiaurės Amerikos šiuolaikinių kalnų pradžią, tiek Apalačių regione, tiek vakaruose. Ugnikalniai buvo aktyvūs Aliaskoje ir Kalifornijoje ir kalnus formuojančiuose regionuose Europoje ir Azijoje. Rytinę Ameriką ir vakarinę Europą jungė Grenlandijos žemynas.

59:5.21 (682.4) Sausumos iškilimas ėmė keisti ankstesniųjų amžių jūrinį klimatą ir dėl to palaipsniui pradėjo formotis mažiau švelnus ir labiau besikeičiantis žemyninis klimatas.

59:5.22 (682.5) Šitų laikų augalai turėjo sporas, ir vėjas galėjo jas išnešioti toli ir plačiai. Karbono medžių kamienai paprastai būdavo septynių pėdų skersmens ir dažnai vieno šimto dvidešimt penkių pėdų aukščio. Dabartiniai paparčiai yra tikri šitų praėjusiųjų amžių reliktai.

59:5.23 (682.6) Apskritai, tai buvo vystymosi epochos gėlų vandenų organizmams; ankstesnioji jūrinė gyvybė mažai kuo pasikeitė. Bet šito periodo svarbus bruožas buvo varlių ir daugelio jų pusbrolių *staigus* atsiradimas. Anglies amžiaus gyvybės bruožai buvo *paparčiai* ir *varlės*.

6. Klimato pereinamasis etapas Seklinių augalų periodas Biologinių sukretimų amžius

59:6.1 (682.7) Šitas periodas pažymi jūrinės gyvybės pagrindinio evoliucinio vystymosi pabaigą ir pereinamojo periodo pradžią, kuris vedė į vėlyvesnius sausumos gyvūnų amžius.

59:6.2 (682.8) Šitas amžius buvo vienas iš didžiausių gyvybės nuskurdinimų. Tūkstančiai jūrinių rūšių žuvo, o sausumos gyvybė dar nebuvo įsitvirtinusi. Tai buvo biologinių sukretimų laikas, tas amžius, kada gyvybė nuo žemės paviršiaus ir iš vandenynų gelmių beveik išnyko. Jūrinės gyvybės ilgai erai artėjant prie pabaigos, žemėje buvo daugiau negu vienas šimtas tūkstančių gyvių rūšių. Šitam pereinamajam periodui baigiantis, buvo išlikę mažiau negu penki šimtai.

59:6.3 (682.9) Šito naujo periodo ypatumai buvo ne tiek dėl žemės plutos atvėsimo ar dėl to, jog ugnikalnių veikla ilgam buvo nutrūkusi, kiek dėl paprastų ir anksčiau egzistavusių poveikių neįprasto susijungimo—jūrų sumažėjimo ir milžiniškų sausumos masyvų didėjančio iškilimo. Ankstesniųjų laikų švelnus jūrinis klimatas nyko, ir greitai formavosi žvarbesnis žemyninio tipo oras.

59:6.4 (683.1) Prieš 170.000.000 metų didieji evoliuciniai pakitimai ir priderinimai vyko visame žemės paviršiuje. Sausuma kilo per visą pasaulį, kada vandenynų dugnas grimzdo. Atsirado izoliuotų kalnų virtinės. Šiaurės Amerikos rytinė dalis buvo aukštai virš jūros; vakarinė dalis lėtai kilo. Žemynuose buvo daug didelių ir mažų druskingų ežerų ir daug vidinių jūrų, kurias su vandenynais jungė siauri sąsiauriai. Šito pereinamojo periodo klodai savo storiu svyruoja nuo 1.000 iki 7.000 pėdų.

59:6.5 (683.2) Žemės pluta per šituos sausumos iškilimus smarkiai susilankstė. Tai buvo žemynų iškilimo laikas, išskyrus tai, jog išnyko kai kurie sausumos tiltai, įskaitant ir tuos kontinentus, kurie tokį ilgą laiką buvo sujungę Pietų Ameriką su Afrika ir Šiaurės Ameriką su Europa.

59:6.6 (683.3) Palaipsniui vidiniai ežerai ir jūros džiuvo visame pasaulyje. Pradėjo atsirasti izoliuoti kalnai ir regioniniai ledynai, ypač pietiniame pusrutulyje, ir daugelyje regionų šitų vietinių ledo formuočių ledynų nuosėdos gali būti randamos net tarp kai kurių viršutinių ir vėlesniųjų anglies nuosėdų. Atsirado du nauji klimatiniai faktoriai—apledėjimas ir sausringumas. Didelė dalis žemės aukštesnių regionų buvo tapę sausringais ir nualintais.

59:6.7 (683.4) Per visus šituos klimato pasikeitimo laikus taip pat įvyko didžiulės variacijos sausumos augaluose. Iš pradžių atsirado *sėkliniai augalai*, ir jie suteikė geresnį maisto aprūpinimą vėliau pagausėjusiai sausumos gyvulinei gyvybei. Vabzdžiai pasikeitė radikaliai. Išsivystė *ramybės pakopos*, kad patenkintų sustabdyto aktyvumo poreikius žiemos arba sausros metu.

59:6.8 (683.5) Tarp sausumos gyvūnų varlės savo išsivystymo aukščiausią tašką buvo pasiekusios ankstesniajame amžiuje ir sparčiai nyko, bet jos išgyveno, nes galėjo ilgai gyventi net ir džiūstančiuose baseinuose ir tvenkiniuose tais tolimaisiais ir nepaprastai sunkiais laikais. Per šitą varlių nykimo amžių, Afrikoje, įvyko pirmasis žingsnis varlių evoliucijoje į roplius. Ir kadangi sausumos masyvai vis dar buvo sujungti, tai šitas ikiroplinis tvarinys, kvėpuojantis oru, išplito po visą pasaulį. Iki šito laiko atmosfera buvo pasikeitusi tiek, kad nuostabiai pasitarnavo tam, kad palaikytų gyvūnų kvėpavimą. Būtent tuoj po to, kada pasirodė šitos ikiroplinės varlės, Šiaurės Amerika buvo laikinai izoliuota, atkirsta nuo Europos, Azijos, ir Pietų Amerikos.

59:6.9 (683.6) Palaipsnis vandenynų vandenų atvėsimas daug prisidėjo prie vandenyno gyvybės sunaikinimo. Tų amžių jūriniai gyvūnai laikinai prisiglaudė trijose palankiose prieglaudose: dabartiniame Meksikos įlankos regione, Indijoje Gango užutėkyje, ir Viduržemio jūros baseino Sicilijos įlankoje. Ir būtent iš šitų trijų regionų naujosios jūrinės rūšys, atsiradusios, kad susidurtų su nepalankiomis sąlygomis, vėliau pasklido, kad pripildytų jūras.

59:6.10 (683.7) Prieš 160.000.000 metų sausumą didžiaja dalimi dengė augmenija, prisitaikiusi paremti sausumos gyvulinę gyvybę, o atmosfera buvo tapusi ideali gyvūnų kvėpavimui. Šitaip baigiasi jūrinės gyvybės sumažinimo periodas ir išbandantys biologinių sukrėtimų laikai, kada buvo atsikratyta visų gyvybės formų, išskyrus tas, kurios turėjo išlikimo vertės ir kurios dėl to turėjo teisę būti planetinės evoliucijos prasidedančių amžių greičiau besivystančios ir labai diferencijuotos gyvybės protėviais.

59:6.11 (684.1) Šito biologinių sukrėtimų periodo pabaiga, jūsų tyrinėtojams žinomo *permės* vardu, taip pat pažymi ilgos *paleozoinės* eros pabaigą, kuri apima vieną ketvirtį planetos istorijos, du šimtus penkiasdešimt milijonų metų.

59:6.12 (684.2) Milžiniškas gyvybės vandenyno lopšys Urantijoje savo tikslą įgyvendino. Per tuos ilgus amžius, kada sausuma buvo netinkama gyvybei, iki to meto, kada atmosferoje buvo pakankamai deguonies, kad palaikytų aukštesnius sausumos gyvūnus, tada jūra globojo ir maitino ankstyvąją sferos gyvybę. Dabar biologinė jūros reikšmė vis labiau mažėja, nes evoliucijos antrasis etapas pradeda vystytis sausumoje.

59:6.13 (684.3) [Pateikta Neadono Gyvybės Nešėjo, vieno iš narių iš pirminio korpuso, paskirto Urantijai.]

60 Dokumentas. Urantija ankstyvosios sausumos gyvybės eroje

60:0.1 (685.1) IŠSKIRTINĖS jūrinės gyvybės era pasibaigė. Sausumos iškilimas, vėstanti pluta ir vėstantys vandenynai, sumažėjusios ir dėl to pagilėjusios jūros, kartu su didžiuliu

sausumos padidėjimu šiaurinėse platumose, visa tai smarkiai prisidėjo prie pasaulio klimato pakitimo visuose regionuose, esančiuose toli nuo ekvatoriaus zonos.

^{60:0.2 (685.2)} Ankstesniosios eros paskutinės epochos buvo iš tikrųjų varlių amžius, bet šitie sausumos stuburinių protėviai, išgyvenę labai sumažintu skaičiumi, daugiau nebeviešpatavo. Po ankstesniojo biologinių sukrėtimų periodo rūšių išmėginimų išliko labai nedaug rūšių. Net sporiniai augalai beveik išnyko.

1. Ankstyvasis roplių amžius

^{60:1.1 (685.3)} Šito periodo erozinės nuosėdos didžiąja dalimi buvo konglomeratai, skalūnas, ir smiltainis. Gipsas ir raudoni sluoksniai per visas šitas nuosėdas tiek Amerikoje, tiek Europoje rodo, kad šitų žemynų klimatas buvo sausas. Šituos sausringus rajonus veikė didžiulė erozija nuo smarkių ir periodiškų liūčių, prapliupdavusių ant aplinkinių aukštumų.

^{60:1.2 (685.4)} Nedaug suakmenėjusių iškasenų yra surandama šituose sluoksniuose, bet galima pastebėti daug pėdsakų, kuriuos sausumos ropliai paliko smiltainyje. Daugelyje regionų šito periodo tame vieno tūkstančio pėdų storio raudono smiltainio klode nėra jokių suakmenėjusių iškasenų. Sausumos gyvulinė gyvybė tebebuvo tik kai kuriose Afrikos dalyse.

^{60:1.3 (685.5)} Šitų nuosėdų storis svyruoja nuo 3.000 iki 10.000 pėdų, net siekia 18.000 pėdų Ramiojo vandenyno pakrantėje. Vėliau lava buvo priversta tekėti tarp daugelio šitų sluoksnių. Hudsono upės uolynas buvo suformuotas bazalto lavą

išstumiant tarp šitų triaso sluoksnių. Ugnikalniai aktyviai veikė įvairiose pasaulio dalyse.

60:1.4 (685.6) Šito periodo klodai gali būti surandami visoje Europoje, ypač Vokietijoje ir Rusijoje. Anglijoje naujasis raudonasis smiltainis priklauso šitai epochai. Kalkakmeniai susidarė pietinėse Alpėse dėl jūrų įsiveržimo, ir dabar gali būti matomi kaip tų regionų savotiškos dolomitinių kalkakmenių sienos, keteros, ir stulpai. Šitas sluoksnis gali būti užtinkamas visoje Afrikoje ir Australijoje. Kararinis marmuras susidarė iš tokių modifikuotų kalkakmenių. Iš šito periodo nieko nebus surandama Pietų Amerikos pietiniuose regionuose, nes šita kontinento dalis išliko po vandeniu, ir dėl to turi tikrai vandeninį arba jūrinį klodą, kuris yra susijęs su ankstesnėmis ir vėlesnėmis epochomis.

60:1.5 (686.1) Prieš 150.000.000 metų prasidėjo pasaulio istorijos ankstyvosios sausumos gyvybės periodai. Gyvybė, apskritai, laikėsi nekaip, bet geriau negu įtemptos ir priešiškos jūrinės gyvybės eros pabaigoje.

60:1.6 (686.2) Kada prasideda šita era, tada Šiaurės Amerikos rytinė ir centrinė dalys, Pietų Amerikos šiaurinė pusė, didžioji dalis Europos, ir visa Azija yra gerokai iškilusios virš vandens. Šiaurės Amerika pirmą kartą yra geografiškai izoliuota, bet neilgam, nes greitai iškyla Beringo sąsiaurio sausumos tiltas, sujungdamas šį kontinentą su Azija.

60:1.7 (686.3) Didelės įdubos susidarė Šiaurės Amerikoje, lygiagrečiai su Atlanto ir Ramiojo vandenynų pakrantėmis. Pasirodė didysis rytinio Konektikuto sprūdis, galiausiai vienas šonas nugrimzdo dvi mylias. Didelę dalį šitų Šiaurės Amerikos

įdubų vėliau užpildė erozinės nuosėdos, kaip ir daugelį gėlo ir sūraus vandens ežerų kalnų regionuose. Vėliau, šitas užpildytas sausumos depresijas smarkiai iškėlė lavos tekėjimai, kurie vyko po žeme. Daugelio regionų suakmenėję miškai priklauso šitam periodui.

60:1.8 (686.4) Ramiojo vandenyno pakrantė, paprastai iškilusi virš vandens per kontinentinius nugrimzdimus, slinko žemyn, išskyrus Kalifornijos pietinę dalį ir didžiulę salą, kuri tuomet egzistavo ten, kur dabar yra Ramusis vandenynas. Šita senovės Kalifornijos jūra buvo turtinga jūrine gyvybe ir tęsėsi rytų kryptimi, susijungdama su vidurio vakarų regiono senuoju jūros baseinu.

60:1.9 (686.5) Prieš 140.000.000 metų, *staiga* ir tikrai teturėdami dviejų ikiroplinių protėvių rūšis, kurios išsivystė Afrikoje ankstesniosios epochos metu, pasirodė ropliai visiškai išsivysčiusioje formoje. Jie vystėsi sparčiai, netrukus iš jų išsivystė krokodilai, žvynuotieji ropliai, ir galiausiai tiek jūrinės gyvatės, tiek ir skraidantys ropliai. Jų pereinamieji protėviai sparčiai išnyko.

60:1.10 (686.6) Šitie greitai besivystantys ropliniai dinozaurai netrukus tapo šito amžiaus monarchais. Jie deda kiaušinius ir iš visų gyvūnų išsiskiria savo mažomis smegenimis, turėdami smegenis, kurios sveria mažiau negu vieną svarą, turi valdyti kūną, kuris vėliau svėrė net iki keturiasdešimties tonų. Bet ankstyvieji ropliai buvo mažesni, mėsėdžiai, ir vaikščiojo kaip kengūros ant užpakalinių kojų. Jie turėjo tuščiaavidurius kaip paukščių kaulus, o vėliau išsivystė tikrai trys pirštai ant jų užpakalinių kojų, ir didelė dalis jų suakmenėjusių kojų pėdsakų buvo klaidingai palaikyta gigantiškų paukščių pėdsakais.

Vėliau, išsivystė žolėdžiai dinozaurai. Jie vaikščiojo keturiomis kojomis, o viena šitos grupės atšaka turėjo apsauginį šarvą.

60:1.11 (686.7) Praėjus keliems milijonams metų, pasirodė pirmieji žinduoliai. Jie neturėjo placentos, ir greitai išnyko; neišliko nė vieno. Tai buvo eksperimentinės pastangos pagerinti žinduolių rūšis, bet Urantijoje jos žlugo.

60:1.12 (686.8) Šito periodo jūrinė gyvybė buvo skurdi, bet greitai praturtėjo, kada išsiplėtė jūra, o šis išsiplėtimas vėl suformavo ilgas seklių vandenų pakrantes. Kadangi daugiau seklių vandenų buvo aplink Europą ir Aziją, tai turtingiausi suakmenėjusių iškasėnų klodai turi būti surandami aplink šiuos kontinentus. Šiandien, jeigu jums tektų studijuoti šito amžiaus gyvybę, tai tyrinėkite Himalajų, Sibiro, ir Viduržemio jūros regionus, o taip pat Indiją ir Ramiojo vandenyno baseino pietinės dalies salas. Jūrinės gyvybės ryškus bruožas buvo ta gausybė gražių amonitų, kurių suakmenėjusios liekanos yra surandamos visame pasaulyje.

60:1.13 (686.9) Prieš 130.000.000 metų jūros buvo labai mažai pasikeitusios. Sibirą ir Šiaurės Ameriką jungė Beringo sąsiaurio sausumos tiltas. Turtinga ir unikali jūrinė gyvybė pasirodė Ramiojo vandenyno Kalifornijos pakrantėje, kur daugiau negu vienas tūkstantis amonitų rūšių išsivystė iš aukštesnių galvakojų rūšių. Šito periodo gyvybės pasikeitimai buvo iš tikrųjų revoliuciniai, nepaisant to, kad jie buvo pereinamieji ir palaipsniai.

60:1.14 (687.1) Šitas periodas apėmė daugiau negu dvidešimt penkis milijonus metų, ir yra žinomas *triaso* vardu.

2. Vėlesnis roplių amžius

60:2.1 (687.2) Prieš 120.000.000.metų prasidėjo roplių amžiaus nauja fazė. Šito periodo didžiulis įvykis buvo dinosauro evoliucija ir nykimas. Sausumos gyvulinė gyvybė pasiekė savo didžiausią išsivystymą, dydžio požiūriu, ir iš tiesų išnyko nuo žemės paviršiaus iki šito amžiaus pabaigos. Dinozaurai išsivystė visokių dydžių, pradedant tokiomis rūšimis, turėjusiomis mažiau negu dvi pėdas ilgio, ir baigiant milžiniškais nemėsėdžiais dinosaurois, septyniasdešimt penkių pėdų ilgio, kuriems dydžiu niekada neprilygo jokie kiti gyvi tvariniai.

60:2.2 (687.3) Didžiausi dinozaurai atsirado vakarinėje Šiaurės Amerikoje. Šitie milžiniški ropliai yra palaidoti po visus Uolinių kalnų regionus, išilgai Šiaurės Amerikos visos Atlanto vandenyno pakrantės, vakarinėje Europoje, Pietų Afrikoje, ir Indijoje, bet ne Australijoje.

60:2.3 (687.4) Šitie masyvūs tvariniai tapo vis mažiau aktyvūs ir silpnesni, kada jie augo vis didesni ir didesni; bet jiems reikėjo tokio milžiniško kiekio maisto, ir žemėje jų buvo tiek daug, kad tiesiogine prasme jie mirdavo iš bado ir išnyko—susidoroti su tokia situacija jiems trūko intelekto.

60:2.4 (687.5) Iki šito laiko didžioji dalis Šiaurės Amerikos rytinių regionų, kurie ilgą laiką buvo iškilę, nusmuko žemyn ir buvo nuplauta į Atlanto vandenyną taip, kad pakrantė nusidriekė į išorę keliais šimtais mylių toliau negu ji yra dabar. Žemyno vakarinė dalis vis dar buvo iškilusi, bet net ir į šituos regionus vėliau įsiveržė tiek šaurinė jūra, tiek Ramusis vandenynas, kuris nusitęsė į rytus iki Dakotos Juodųjų kalnų regiono.

60:2.5 (687.6) Tai buvo gėlo vandens amžius, kurį apibūdina daugybė sausumos ežerų, kaip tą rodo gausus kiekis gėlo vandens suakmenėjusių liekanų Kolorado, Montanos, ir Vajomingo vadinamuosiuose Morisono kloduose. Šitų sujungtų druskingo ir gėlo vandens nuosėdų storis svyruoja nuo 2.000 iki 5.000 pėdų; bet šituose sluoksniuose yra labai mažai kalkakmenių.

60:2.6 (687.7) Toji pati poliarinė jūra, kuri nusitęsė taip toli žemyn per Šiaurės Ameriką, lygiai taip užliejo visą Pietų Ameriką, išskyrus netrukus atsirasiančius Andų kalnus. Didžioji dalis Kinijos ir Rusijos buvo apsemta, bet didžiausias vandens įsiveržimas buvo Europoje. Būtent šito nugrimzdimo metu susiformavo pietinės Vokietijos gražus litografinis akmuo, tie sluoksniai, kuriuose suakmenėjusios liekanos, tokios, kaip senųjų vabzdžių nuostabiausi sparnai, yra išsilaikę tarsi tik nuo vakar.

60:2.7 (687.8) Šito amžiaus flora buvo labai panaši į ankstesniojo amžiaus. Paparčiai išliko, tuo tarpu spygliuočiai ir pušys ėmė vis labiau ir labiau panašėti į šiandienines rūšis. Šiek tiek anglies vis dar formavosi palei šiaurinius Viduržemio jūros krantus.

60:2.8 (687.9) Jūrų sugrįžimas pagerino klimatą. Koralai išplito po Europos vandenį, įrodydami, jog klimatas vis dar buvo švelnus ir vienodas, bet jie daugiau niekada nebepasirodė lėtai vėstančiose poliarinėse jūrose. Šitų laikų jūrinė gyvybė pagerėjo ir smarkiai išsivystė, ypač Europos vandenyse. Tiek koralai, tiek jūrinės lelijos laikinai pasirodė daug gausesniais kiekiais negu iki tol, bet tarp vandenyno nestuburinės gyvybės viešpatavo amonitai, jų vidutinis dydis svyravo nuo trijų iki

keturių colių, nors viena rūšis pasiekė aštuonių pėdų skersmenį. Pinčių buvo visur, ir tiek sepijos, tiek austrės vystėsi toliau.

60:2.9 (688.1) Prieš 110.000.000 metų jūrinės gyvybės potencialai skleidėsi toliau. Jūros ežys buvo viena iš nuostabiausių šitos epochos mutacijų. Krabai, omarai, ir šiandieninių vėžiagyvių tipai subrendo. Žuvų šeimoje įvyko akivaizdūs pakitimai, iš pradžių atsirado eršketo tipas, bet žiauriosios jūros gyvatės, kilusios iš sausumos roplių, vis dar knibždėte knibždėjo visose jūrose, ir jos grasino sunaikinti ištisą žuvų šeimą.

60:2.10 (688.2) Visų pirma, šitas amžius ir toliau buvo išimtinai dinozaurų amžius. Sausumoje jie tiek išplito, jog dvi rūšys buvo nuėjusios į vandenį, kad išsilaikytų per ankstesnį jūrų įsiveržimo periodą. Šitos jūros gyvatės evoliucijoje reiškia žingsnį atgal. Tuo metu, kada kai kurios naujos rūšys vystosi pirmyn, tai kai kurios kitos rūšys išlieka pastovios, o dar kitos regresuoja, sugrįždamos į ankstesniąją būseną. Ir būtent šitaip atsitiko, kada šitie du roplių tipai apleido sausumą.

60:2.11 (688.3) Laikui einant, jūrinės gyvatės išaugo iki tokio dydžio, jog tapo labai nerangios ir galiausiai žuvo, nes neturėjo užtektinai didelių smegenų, kad pasirūpintų savo didžiulių kūnų saugumu. Jų smegenys svėrė mažiau negu dvi uncijas, nepaisant to fakto, kad šitie didžiuliai ichtiozaurai kartais išaugdavo iki penkiasdešimties pėdų ilgio, dauguma buvo daugiau negu trisdešimt penkių pėdų ilgio. Jūriniai krokodilai taip pat buvo regresavimas iš sausumos roplių tipo, bet ne taip, kaip jūros gyvatės, šitie gyvūnai padėti kiaušinių visada sugrįždavo į sausumą.

60:2.12 (688.4) Netrukus po to, kada dvi dinozaurų rūšys migravo į vandenį, bergždžiai mėgindamos save apsaugoti, tada kitos dvi rūšys dėl žiaurios gyvybės konkurencijos sausumoje buvo išvartytos į orą. Bet šitie skraidantys pterozaurai nebuvo vėlyvesniųjų amžių tikrųjų paukščių protėviai. Jie išsivystė iš šuoliuojančių dinozaurų, turėjusių tuščiavidurius kaulus, o jų sparnų sandara buvo panaši į šikšnosparnio, išskleistų sparnų ilgis siekė nuo dvidešimties iki dvidešimt penkių pėdų. Šitos senovinės skraidančios reptilijos išaugdavo iki dešimties pėdų ilgio, ir jos turėjo išsiskiriančius žandikaulius, labai panašius į šiandieninių gyvačių žandikaulius. Kažkurį laiką šitie skraidantys ropliai klestėjo, bet jiems nepavyko vystytis tokia kryptimi, kad galėtų išlikti kaip oro navigatoriai. Jie atstovauja neišlikusioms paukščių protėvių rūšims.

60:2.13 (688.5) Šituo periodu padaugėjo vėžlių, iš pradžių pasirodžiusių Šiaurės Amerikoje. Jų protėviai čia atkeliavo iš Azijos per šiaurinę sausumos tiltą.

60:2.14 (688.6) Prieš vieną šimtą milijonų metų roplių amžius artėjo į pabaigą. Dinozaurai, nepaisant visos savo didžiulės masės, buvo tiesiog besmegeniai gyvūnai, neturintys intelekto tam, kad pasirūpintų pakankamu kiekiu maisto išmaitinti tokius milžiniškus kūnus. Ir šitaip iš tikrųjų šitie nerangūs sausumos ropliai žūdavo visą laiką vis didesniais kiekiais. Nuo šiol, evoliucija remsis smegenų augimu, ne fizine kūno mase, ir smegenų vystymasis apibūdins kiekvieną vieną po kitos einančią gyvulinės evoliucijos ir planetinės pažangos epochą.

60:2.15 (688.7) Šitas periodas, apimantis roplių išsivystymo aukščiausią viršūnę ir nuosmukio pradžią, užtruko beveik dvidešimt penkis milijonus metų, ir yra žinomas *juros* vardu.

3. Kreidos periodas Žydinčių augalų periodas Paukščių amžius

60:3.1 (688.8) Didysis kreidos periodas savo pavadinimą kildina iš jūrose išplitusių kreidą gaminančių vislių foraminiferių. Šitas periodas Urantiją atveda beveik prie ilgalaikio roplių viešpatavimo pabaigos ir paliudija žydinčių augalų ir paukščių atsiradimą sausumoje. Taip pat tai yra kontinentų dreifo vakarų ir pietų kryptimis pabaigos laikas, kurį lydi milžiniški plutos deformavimai ir su tuo sutampantys labai išplitę lavos tekėjimai ir didžiulė ugnikalnių veikla.

60:3.2 (689.1) Baigiantis ankstesniajam geologiniam periodui, didelė dalis kontinentinės sausumos buvo iškilusi virš vandens, nors vis dar nebuvo kalnų keterų. Bet tebesitęsiant kontinentinės sausumos dreifui, jis susidūrė su pirmąja didžiule kliūtimi giliame Ramiojo vandenyno dugne. Šitas geologinių jėgų susidūrimas suteikė impulsą ištisos didžiulės šiaurinių ir pietinių kalnų grandinės, nusitęsiančios nuo Aliaskos žemyn per Meksiką iki Horno Kyšulio, susidarymui.

60:3.3 (689.2) Tokiu būdu šitas periodas geologijos istorijoje tampa *šiuolaikinių kalnų susidarymo etapu*. Iki šito laiko buvo nedaug kalnų keterų, buvo tiesiog didžiulio pločio sausumoje iškilę kalvagūbriai. Dabar Ramiojo vandenyno pakrantės ruožas ėmė kilti, bet jis buvo išsidėstęs septynis šimtus mylių į vakarus nuo dabartinės pakrančių linijos. Sieros kalnai ėmė formotis, jų aukso turintys kvarco sluoksniai yra šitos epochos lavos tekėjimų produktas. Šiaurės Amerikos rytinėje dalyje Atlanto jūros spaudimas taip pat darė savo, kad sukeltų sausumos iškilimą.

^{60:3.4 (689.3)} Prieš 100.000.000 metų Šiaurės Amerikos kontinentas ir dalis Europos buvo gerokai virš vandens. Amerikos kontinentų iškraipymas tęsėsi, sukeldamas pasikeitimus Pietų Amerikos Anduose ir Šiaurės Amerikos vakarinių lygumų palaipsnių iškilimą. Didžioji Meksikos dalis nugrimzdo po jūra, o pietinis Atlantas įsiveržė į Pietų Amerikos rytinę pakrantę, galiausiai pasiekdamas dabartines pakrantes. Tuomet Atlanto ir Indijos vandenynai buvo maždaug ten, kur yra ir dabar.

^{60:3.5 (689.4)} Prieš 95.000.000 metų Amerikos ir Europos sausumos masės pradėjo vėl grimzti. Pietinės jūros pradėjo veržtis į Šiaurės Ameriką ir palaipsniui nusitęsė į šiaurę, kad susijungtų su Arkties vandenynu, ir tai buvo antras dydžiu kontinentų apsėmimas. Kada šita jūra galiausiai pasitraukė, tada ji žemyną paliko maždaug tokį, koks jis yra dabar. Prieš prasidedant šitam didžiuliam užtvindymui, rytinės Apalačių aukštumos buvo susmukusios beveik iki pat jūros lygio. Tie daugiaspalviai gryno molio, dabar naudojamo įvairiems molio dirbiniams, sluoksniai buvo pakloti Atlanto pakrantės regionuose per šitą amžių, vidutinis jų storis siekia maždaug 2.000 pėdų.

^{60:3.6 (689.5)} Didžiulė ugnikalnių veikla vyko į pietus nuo Alpių ir išilgai dabartinės Kalifornijos pakrantės ruožo kalnų. Didžiausios plutos deformacijos per milijonų milijonus metų įvyko Meksikoje. Didžiuliai pasikeitimai taip pat įvyko Europoje, Rusijoje, Japonijoje, ir Pietų Amerikos pietinėje dalyje. Klimatas vis labiau įvairėjo.

^{60:3.7 (689.6)} Prieš 90.000.000 metų iš šitų ankstyvųjų kreidinių jūrų pasirodė gaubtasėkliai augalai ir greitai išplito po žemynus. Šitie sausumos augalai *staiga* pasirodė kartu su figmedžiais, magnolijomis, ir tulpmedžiais. Tuoj po šito laiko plačiai išplito

Europoje ir Šiaurės Amerikos vakarinėse lygumose figmedžiai, duonmedžiai, ir palmės. Jokių naujų sausumos gyvūnų neatsirado.

^{60:3.8 (689.7)} Prieš 85.000.000 metų Beringo sąsiauris užsidarė, atkirsdamas šiaurinių jūrų vėstančius vandenį. Iki to laiko Atlanto-Golfo vandenų jūrinė gyvybė ir Ramiojo vandenyno gyvybė labai smarkiai skyrėsi, dėl šitų dviejų vandens baseinų temperatūrų skirtumo, kuri dabar tapo vienoda.

^{60:3.9 (689.8)} Kreidos ir glaukonito nuosėdos suteikė pavadinimą šitam periodui. Šitų laikų nuosėdos yra įvairiaspalvės, susidedančios iš kreidos, skalūno, smiltainio, ir nedidelio kiekio kalkakmenio, kartu su prastos rūšies anglimi arba lignitu, ir daugelyje regionų jos turi naftos. Šitų sluoksnių storis svyruoja nuo 200 pėdų, o kai kuriose vietose iki 10.000 pėdų Šiaurės Amerikos vakarinėje dalyje ir daugelyje Europos vietovių. Palei Uolinių kalnų rytinę sieną šitie klodai gali būti pastebimi kylančiose kalnų papėdėse.

^{60:3.10 (690.1)} Visame pasaulyje šituos sluoksnius persmelkia kreida, ir šitie poringi pusiau uoliniai sluoksniai surenka vandenį į atverstas uolienų atodangas ir jį nuleidžia žemyn, kad vandeniui aprūpintų didelę dalį šiandieninių sausrinių žemės regionų.

^{60:3.11 (690.2)} Prieš 80.000.000 metų didžiuliai sukrėtimai vyko žemės plutoje. Kontinentinio dreifo judėjimas vakarų kryptimi artėjo prie sustojimo, ir žemyninės masės, besidriekiančios gilyn į sausumą, lėtos inercijos milžiniška energija į viršų išlankstė Ramiojo vandenyno pakrantės ruožą tiek Šiaurės, tiek Pietų Amerikoje ir sukėlė giluminius atsakomuosius pakitimus

palei Ramiojo vandenyno krantus Azijoje. Šitas aplink Ramųjį vandenyną sausumos iškilimas, kurio kulminacija tapo šiandieninės kalnų grandinės susiformavimas, yra daugiau negu dvidešimt penkių tūkstančių mylių ilgio. Ir tie sukrėtimai, kurie lydėjo šitą iškilimą, buvo didžiausi paviršiaus iškraipymai, kurie vyko nuo pat to laiko, kada Urantijoje atsirado gyvybė. Lavos tekėjimai, tiek virš žemės, tiek ir po ja, buvo labai didžiuliai ir plačiai išplitę.

60:3.12 (690.3) Prieš 75.000.000 metų pažymima kontinentų dreifo pabaiga. Nuo Aliaskos iki Rago kyšulio ilgos Ramiojo vandenyno pakrantės kalnų virtinės buvo užbaigtos, bet keturų vis dar buvo labai nedaug.

60:3.13 (690.4) Sustabdyto žemynų dreifo atgalinės jėgos poveikis tęsė Šiaurės Amerikos vakarinių lygumų iškėlimą, tuo tarpu rytuose Atlanto vandenyno pakrantės susmukę Apalačių kalnai kilo tiesiai į viršų, su mažais pokrypiais arba visai be jų.

60:3.14 (690.5) Prieš 70.000.000 metų įvyko plutos deformavimai, susiję su Uolinių kalnų regiono maksimaliu iškilimu. Didžiulis uolienų segmentas buvo išstumtas iš penkiolikos mylių gilumos į paviršių Britų Kolumbijoje; čia kambro uolienos yra išstumtos įstrižai virš kreidinių sluoksnių. Uolinių kalnų rytiniame šlaite, netoli Kanados sienos, buvo kitas įspūdingas išstūmimas ant viršaus; čia gali būti užtinkami ikigyvybiniai akmens sluoksniai, išstumti virš tuometinių nesenų kreidinių nuosėdų.

60:3.15 (690.6) Tai buvo ugnikalnių aktyvumo amžius visame pasaulyje, dėl ko atsirado daug mažų izoliuotų ugnikalnių kraterių. Povandeniniai ugnikalniai išsiveržė paskendusiu

Himalajų regione. Didelė dalis Azijos likusios teritorijos, įskaitant ir Sibirą, taip pat vis dar buvo po vandeniu.

60:3.16 (690.7) Prieš 65.000.000 metų įvyko vienas didžiausių lavos tekėjimų per visą laiką. Šitų ir ankstesniųjų lavos tekėjimų nuosėdos gali būti surandamos Amerikose, Šiaurės ir Pietų Afrikoje, Australijoje, ir Europos kai kuriose dalyse.

60:3.17 (690.8) Sausumos gyvūnai buvo mažai pasikeitę, bet dėl didesnio kontinentų iškilimo, ypač Šiaurės Amerikoje, jie greitai dauginosi. Šiaurės Amerika buvo šitų laikų sausumos gyvūnų evoliucijos didžioji arena, nes didesnė Europos dalis buvo po vandeniu.

60:3.18 (690.9) Klimatas vis dar buvo šiltas ir vienodas. Arktiniuose regionuose oras buvo toks, koks yra dabartinis klimatas Šiaurės Amerikos centrinėje ir pietinėje dalyse.

60:3.19 (690.10) Vyko didžioji augalinės gyvybės evoliucija. Tarp sausumos augalų viešpatavo gaubtasėkliai, ir pirmą kartą atsirado daugelis šiandieninių medžių, įskaitant bukmedį, beržą, ąžuolą, riešutmedį, jovarą, klevą, ir šiuolaikines palmes. Buvo gausu vaisių, žolių, ir javų, ir šitos sėklinės žolės ir medžiai augalų pasauliui buvo tuo, kuo žmogaus protėviai buvo gyvūnų pasauliui—jie pagal svarbą evoliucijoje užėmė antrąją vietą, nusileisdami tik paties žmogaus atsiradimui. *Staiga* ir be ankstesnio laipsniškumo, didžioji žydinčių augalų šeima mutavo. Ir šita naujoji flora greitai paplito po visą pasaulį.

60:3.20 (691.1) Prieš 60.000.000 metų, nors sausumos ropliai nyko, bet dinozaurai tebebuvo sausumos monarchai, dabar ėmė

viešpatauti mėsdžių dinosaurų šokinėjančių mažesnių kengūrų rūšių judresni ir aktyvesni tipai. Bet šiek tiek anksčiau pasirodė žolėdžių dinosaurų nauji tipai, kurių spartus išplitimas buvo dėl sausumos augmenijos žolinės šeimos atsiradimo. Vieni iš šitų naujų žolę ėdančių dinosaurų buvo tikri keturpėdžiai, turėję dvejus ragus ir panašų į kyšulį pečių antbriaunį. Atsirado sausumos vėžlių rūšis, dvidešimties pėdų skersmens, kaip atsirado ir šiuolaikiniai krokodilai ir tikrosios šiandieninių rūšių gyvatės. Didžiuliai pakitimai vyko tarp žuvų ir kitokios jūrinės gyvybės.

60:3.21 (691.2) Ankstesniųjų amžių braidžiojantys ir plaukiojantys ikipaukščiai nepatyrė sėkmės ore, nepasisėkė ir skraidantiems dinosaurams. Tai buvo trumpalaikės rūšys, kurios greitai išnyko. Jos, taip pat, patyrė dinosaurų likimą, buvo sunaikintos, nes turėjo per mažai smegenų, palyginus su savo kūno dydžiu. Šitas antrasis mėginimas sukurti gyvūnus, kurie galėtų skristi atmosferoje, sužlugo, kaip sužlugo ir nesėkmingas mėginimas sukurti šitame ir ankstesniame amžiuje žinduolius.

60:3.22 (691.3) Prieš 55.000.000 metų evoliucinį žengimą pirmyn pažymėjo *staigus* pirmųjų *tikrų paukščių*, mažyčio, panašaus į karvelį, tvarinio, kuris buvo visos paukščių gyvybės protėvis, atsiradimas. Tai buvo trečiasis skraidančiųjų tvarinių tipas, kuris pasirodė žemėje, ir jis iškilo tiesiogiai iš roplių grupės, ne iš savo amžininkų skraidančių dinosaurų ir ne iš ankstesniųjų dantis turėjusių sausumos paukščių tipų. Ir tokiu būdu, šitas periodas yra žinomas kaip *paukščių amžius*, taip pat roplių nykimo amžius.

4. Kreidos periodo pabaiga

60:4.1 (691.4) Didysis kreidinis periodas artėjo prie pabaigos, o jo užbaigimas žymi didžiųjų jūros įsiveržimų į kontinentus pabaigą. Ypač tai pasakytina apie Šiaurės Ameriką, kur iki tol buvo lygiai dvidešimt keturi dideli potvyniai. Ir nors vėliau buvo mažesnių nugrimzdimų, bet nė vieno iš jų negalima sulyginti su plačiais ir ilgalaikiais jūrų įsiveržimais per šitą amžių ir per ankstesnius amžius. Šitie besikeičiantys periodai, kada viešpataudavo tai sausuma, tai jūra, vyko ciklais, apimančiais milijonus metų. Buvo amžiaus ilgumo ritmas, susijęs su vandenyno dugno ir žemyninės sausumos lygių kilimu ir smukimu. Ir šitie patys ritminiai plutos judėjimai nuo šio laiko tęsis per visą žemės istoriją, tik rečiau ir mažesniu laipsniu.

60:4.2 (691.5) Šitas periodas taip pat liudija žemynų dreifo pabaigą ir šiuolaikinių Urantijos kalnų susiformavimą. Bet žemyninių masų spaudimas ir jų amžius trukusio dreifo sustabdyta jėga kalnų susidarymui nėra išskirtiniai poveikiai. Pagrindinis ir esminis faktorius, nulemiantis kalnų virtinės vietovę, yra iki to laiko buvusi sausumos žemuma, arba įduba, kuri per ankstesnius amžius buvo užpildyta santykinai lengvesnėmis sausumos erozijos ir jūrų dreifo nuosėdomis. Šitų lengvesnių uolienų plotai kartais siekia nuo 15.000 iki 20.000 pėdų storį; todėl, kada plutą veikia spaudimas, atsiradęs dėl bet kokios priežasties, tada šitie lengvesni plotai pirmieji susilamdo, susilanksto, ir kyla į viršų tam, kad suteiktų kompensuojantį prisiderinimą prie besivaržančių ir besipriešinančių jėgų ir spaudimo, veikiančių žemės plutoje ar po pluta. Kartais tokie sausumos išstūmimai įvyksta be susilankstymo. Bet kas susiję su Uolinių kalnų iškilimu, tai čia vyko didžiulis susilankstymas ir slinkimas į viršų, kartu su

įvairių sluoksnių, tiek požeminių, tiek paviršinių, milžinišku išstūmimu.

60:4.3 (692.1) Seniausi pasaulio kalnai yra išsidėstę Azijoje, Grenlandijoje, ir šiaurinėje Europoje tarp senesniųjų rytų-vakarų sistemos kalnų. Vidutinio senumo kalnai yra toje grupėje, kuri yra aplink Ramųjį vandenyną ir antroje Europos rytų-vakarų sistemoje, kuri susidarė maždaug tuo pačiu metu. Šitas gigantiškas iškilimas yra beveik dešimties tūkstančių mylių ilgio, nusidriekiantis nuo Europos iki Vest Indijos sausumos iškilimų. Jauniausi kalnai yra Uolinių kalnų sistemoje, kur, per amžius, sausumos iškilimai buvo atsiradę tam, kad pakaitomis juos užlietų jūra, nors kai kurios aukštesnės sausumos vietos likdavo salomis. Po vidutinio amžiaus kalnų susiformavimo, buvo iškelta tikra kalnų aukštuma, kuri turėjo lemti, vėliau, būti išskaptuota į šiandieninius Uolinius kalnus sujungto gamtos jėgų meniškumo dėka.

60:4.4 (692.2) Šiandieninis Šiaurės Amerikos Uolinių kalnų regionas nėra pirminis sausumos iškilimas; tas iškilimas labai seniai buvo erozijos sulygintas, tada buvo vėl iš naujo iškeltas. Dabartinių kalnų virtinės priekis yra tai, kas yra likę iš liekanų tos pirminės virtinės, kuri buvo iškelta iš naujo. Paiko Viršukalnė ir Longo Viršukalnė yra puikūs šitų kalnų aktyvumo, apimančio dvi ar daugiau negu dvi kalnų gyvenimo kartas, pavyzdžiai. Šitos dvi viršukalnės buvo iškilusios virš vandens per keletą ankstesniųjų potvynių.

60:4.5 (692.3) Biologiniu, o taip pat ir geologiniu požiūriu tai buvo amžius, kupinas įvykių ir aktyvumo sausumoje ir po vandeniu. Jūros ežių pagausėjo, tuo tarpu koralų ir jūrinių lelijų sumažėjo.

Amonitai, kurie per ankstesniąją amžių turėjo didžiulės įtakos, taip pat sparčiai nyko. Sausumoje paparčių miškus didele dalimi pakeitė pušys ir kiti šiuolaikiniai medžiai, įskaitant gigantiškas visžales sekvojas. Šito periodo pabaigoje, tuo metu, kai placentiniai žinduoliai dar nėra atsiradę, biologinė arena yra visiškai parengta, ateinančiame amžiuje, atsirasti ankstyviesiems ateities žinduolių tipų protėviams.

60:4.6 (692.4) Ir šitaip baigiasi pasaulio evoliucijos ilga era, trukusi nuo sausumos gyvybės aušros pasirodymo iki ne tokių senų laikų, kada atsirado žmogiškųjų rūšių ir jų tolimesniųjų atšakų betarpiški protėviai. Šitas, *kreidinis amžius*, trunka penkiasdešimt milijonų metų ir užbaigia sausumos gyvybės ikižinduolinę erą, kuri nusitęsia per vieno šimto milijonų metų periodą, ir yra žinoma kaip *mezozoinė* era.

60:4.7 (692.5) [Pateikta Nebadono Gyvybės Nešėjo, paskirto į Sataniją ir dabar veikiančio Urantijoje.]

61 Dokumentas. Žinduolių era Urantijoje

61:0.1 (693.1) ŽINDUOLIŲ era nusidriekia nuo placentinių žinduolių atsiradimo laikų iki ledynmečio amžiaus pabaigos, apimdama šiek tiek mažiau negu penkiasdešimt milijonų metų.

61:0.2 (693.2) Per šią kainozoinę amžių pasaulio peizažas atrodė labai patraukliai—banguojantys kalneliai, platūs slėniai, didžiulės upės, ir didingi miškai. Du kartus per šią laiko atkarpą Panamos sąsmauka kilo viršun ir smuko žemyn; tris kartus tą patį padarė Beringo sąsiaurio sausumos tiltas. Gyvūnų tipų buvo ir daug, ir įvairių. Medžiuose buvo pilna paukščių, ir visas pasaulis buvo gyvūnų rojus, nepaisant to, jog

nenutrūkstamai vyko besivystančių gyvūnų rūšių kova dėl viešpatavimo.

61:0.3 (693.3) Šitos penkiasdešimties milijonų metų eros penkių periodų susikaupusios nuosėdos turi viena po kitosėjusių žinduolių dinastijų suakmenėjusių nuosėdų dokumentus ir veda tiesiai į tuos laikus, kada realiai atsirado pats žmogus.

1. Naujasis kontinentinės sausumos etapas Ankstyvųjų žinduolių amžius

61:1.1 (693.4) Prieš 50.000.000 metų pasaulio sausumos teritorijos buvo labai menkai iškilusios virš vandens arba šiek tiek panirusios į vandenį. Šito periodo formacijų ir nuosėdų yra tiek sausumoje, tiek jūroje, bet daugiausia sausumoje. Gana ilgą laiką sausuma palaipsniui kilo, bet tuo pačiu metu buvo išplauta žemyn iki žemesniųjų lygių ir link jūrų.

61:1.2 (693.5) Anksti per šitą periodą ir Šiaurės Amerikoje *staiga* pasirodė placentiniai žinduoliai, ir jie sudarė svarbiausią evoliucinį įvykį iki šitų laikų. Ankstesnės neplacentinių žinduolių kategorijos egzistavo iki tol, bet šitas tipas atsirado tiesiogiai ir *staiga* iš anksčiau egzistavusio roplių protėvio, kurio palikuonys išsilaikė per dinozaurų nykimo laikus iki šito laiko. Placentinių žinduolių tėvas buvo mažas, labai aktyvus, mėsėdis, šokinėjančio tipo dinosauros.

61:1.3 (693.6) Pagrindiniai žinduolių instinktai ėmė reikštis šituose primityviuose žinduolių tipuose. Žinduoliai turi milžinišką išlikimo pranašumą prieš visas kitas gyvulinės gyvybės formas tuo, kad jie gali:

61:1.4 (693.7) 1. Gimdyti santykinai subrendusius ir gerai išsivysčiusius palikuonis.

61:1.5 (693.8) 2. Maitinti, rūpintis, ir saugoti savo palikuonis su meile.

61:1.6 (693.9) 3. Panaudoti savo geriau išvystytą smegenų galią giminės pratęsimui.

61:1.7 (693.10) 4. Panaudoti didesnę vikrumą, kad pabėgtų nuo priešų.

61:1.8 (693.11) 5. Pritaikyti aukštesnį intelektą, kad prisiderintų ir adaptuotųsi prie aplinkos.

61:1.9 (694.1) Prieš 45.000.000 metų žemynų kalnagūbriai buvo iškilę dėl visų pakrančių nugrimzdimo. Žinduolių gyvybė vystėsi greitai. Klestėjo kiaušinius dedantis mažų roplių tipas, ir vėlesniųjų kengūrų protėviai klajojo po Australiją. Netrukus atsirado mažų arklių, greitakojų raganosių, tapyrų su straubliais, primityviųjų kiaulių, voverių, lemūrų, oposumų, ir panašių į beždžiones gyvūnų keletas genčių. Jie visi buvo maži, primityvūs, ir geriausiai prisitaikę gyventi kalnų regionų miškuose. Didžiulis panašus į strutį sausumos paukštis išsivystė iki dešimties pėdų aukščio, ir dėdavo kiaušinį, kurio dydis buvo devyni su trylika colių. Tai buvo protėviai vėlesniųjų gigantiškų keleivinių paukščių, kurie buvo labai protingi ir kurie kažkada oru gabeno žmones.

61:1.10 (694.2) Ankstyvieji kainozoinės eros žinduoliai gyveno sausumoje, po vandeniu, ore, ir medžių viršūnėse. Jie turėjo nuo vienos iki vienuolikos porų pieno liaukų, ir jie visi buvo padengti didžiuliu plaukų sluoksniu. Kaip ir vėliau

pasirodysiančios kategorijos, jie išvystė vieną už kitos dvi eiles dantų, ir turėjo dideles smegenis, lyginant su kūno dydžiu. Bet tarp jų visų nebuvo nė vienos šiuolaikinės rūšies.

61:1.11 (694.3) Prieš 40.000.000 metų šiaurinio pusrutulio sausumos teritorijos ėmė kilti, ir po šito vyko didžiuliai sausumos nusėdimai ir kitoks žemės aktyvumas, įskaitant lavos tekėjimus, išsiraitymus, ežerų formavimąsi, ir eroziją.

61:1.12 (694.4) Per šitos epochos baigiamąjį laikotarpį didžioji Europos dalis buvo nugrimzdusi. Po nedidelio sausumos iškilimo kontinente buvo gausu ežerų ir įlankų. Arkties vandenynas, per Uralo įdubą, nusitęsė į pietus, kad susijungtų su Viduržemio jūra, kaip ji tuomet buvo išsiplėtusi į šiaurę, Alpių, Karpatų, Apeninų, ir Pirėnų aukštumos buvo virš vandens kaip jūros salos. Panamos sąsmauka buvo iškilusi; Atlanto ir Ramusis vandenynai buvo atskirti. Šiaurės Amerika buvo sujungta su Azija Beringo sąsiaurio sausumos tiltu ir su Europa per Grenlandiją ir Islandiją. Žemės sausumos grandinę šiaurinėse platumose nutraukė tikrai Uralo sąsiauris, kuris arktines jūras sujungė su išsiplėtusia Viduržemio jūra.

61:1.13 (694.5) Didžiuliai kalkakmeniai, suformuoti foraminiferių, nusėdo Europos vandenyse. Šiandien šitie patys akmenys yra iškelti į 10.000 pėdų aukštį Alpėse, 16.000 pėdų aukštį Himalajuose, ir 20.000 pėdų aukštį Tibete. Šito periodo kreidinės nuosėdos yra surandamos palei Afrikos ir Australijos pakrantes, Pietų Amerikos vakariniame krante, ir ties Vest Indija.

61:1.14 (694.6) Per visą šitą vadinamąjį *eoceno* periodą žinduolių ir kitų giminingų gyvybės formų evoliucija tęsėsi su mažais

pertrūkiais ar be pertrūkių. Tuo metu Šiaurės Amerika per sausumą buvo sujungta su visais kontinentais, išskyrus Australiją, ir pasaulį palaipsniui užpildė įvairių rūšių primityvioji žinduolinė fauna.

2. Nesenų potvynių etapas Išsivysčiusių žinduolių amžius

61:2.1 (694.7) Šitam periodui buvo būdinga tolimesnė ir sparti placentinių žinduolių evoliucija, šiais laikais vystėsi žinduolių gyvybės pažangesnės formos.

61:2.2 (694.8) Nors ankstyvieji placentiniai žinduoliai atsirado iš mėšėdžių protėvių, bet labai greitai išsivystė žolėdės atšakos, ir, netrukus, atsirado žinduolių šeimos, vartojančios tiek mėsinių, tiek augalinį maistą. Greitai besivystantiems žinduoliams pagrindinis maistas buvo gaubtasėkliai augalai, šiuolaikinė sausumos flora, įskaitant daugumą šiandieninių augalų ir medžių, buvo atsiradusi ankstesniaisiais periodais.

61:2.3 (695.1) Prieš 35.000.000 metų prasidėjo placentinių žinduolių viešpatavimo amžius. Pietinis sausumos tiltas buvo labai didžiulis, vėl sujungęs tuometinį milžinišką Antarktidos kontinentą su Pietų Amerika, Pietų Afrika, ir Australija. Nepaisant vis masyvėjančios sausumos aukštose platumose, pasaulio klimatas išliko santykinai švelnus dėl milžiniško tropinių jūrų ploto padidėjimo, taip pat ir sausuma nebuvo pakankamai iškelta tam, kad suformuotų ledynus. Didžiuliai lavos tekėjimai vyko Grenlandijoje ir Islandijoje, kažkiek anglies buvo nusodinta tarp šitų sluoksnių.

61:2.4 (695.2) Žymūs pasikeitimai vyko planetos faunoje. Jūrinė gyvybė buvo labai smarkiai modifikuojama; egzistavo didžioji

dalį šiandieninių jūrinės gyvybės kategorijų, o foraminiferiai ir toliau vaidino svarbų vaidmenį. Vabzdžių gyvybė buvo labai panaši į ankstesniųjų erų gyvybę. Florisanto suakmenėję klodai Kolorade priklauso tų tolimųjų laikų vėlesniajam periodui. Didžioji dalis gyvenančių vabzdžių šeimų siekia šitą laikmetį, bet daug tų, kurie egzistavo tuomet, dabar yra išnykę, nors jų suakmenėjusios liekanos yra išsilaikiusios.

61:2.5 (695.3) Sausumoje tai buvo visų pirma žinduolių atsinaujinimo ir išplitimo amžius. Iki šito periodo pabaigos iš ankstesniųjų ir primityvesniųjų žinduolių daugiau negu vienas šimtas rūšių išnyko. Net didžiuliai žinduoliai, turėję mažas smegenis, greitai žuvo. Ir nykstant dinozaurų šeimai, po truputį žemę užvaldė žinduoliai, greitai ir visiškai sunaikindami savo roplinių protėvių likučius.

61:2.6 (695.4) Kartu su dinozaurų išnykimu, kiti ir didžiuliai pakitimai įvyko roplių šeimos įvairiose atšakose. Išlikę ankstyvųjų roplinių šeimų nariai yra vėžliai, gyvatės, ir krokodilai, kartu su pagarbos nusipelnusia varle, vieninteliu išlikusiu žmogaus ankstyvesniųjų protėvių grupės atstovu.

61:2.7 (695.5) Įvairios žinduolių grupės kilo iš unikalaus gyvūno, dabar nebeegzistuojančio. Šitas mėšėdis tvarinys buvo tam tikra prasme tarpinis tarp katės ir ruonio; jis galėjo gyventi sausumoje ir vandenyje ir buvo labai protingas ir labai aktyvus. Europoje išsivystė šunų šeimos protėviai, greitai davę pradžią daugeliui šunų rūšių. Maždaug tuo pačiu metu atsirado graužikai, įskaitant bebrus, voveres, sterblines žiurkes, peles, ir triušius, ir greitai tapo pastebima gyvybės forma, nuo to laiko šitoje šeimoje įvyko nedaug pasikeitimų. Vėlyvesnės šito

periodo nuosėdos turi šunų, kačių, meškėnų, ir žebenksčių suakmenėjusių protėvinės formos liekanų.

61:2.8 (695.6) Prieš 30.000.000 metų ėmė atsirasti šiuolaikinių rūšių žinduoliai. Anksčiau žinduoliai didžiaja dalimi gyveno aukštesiose, buvo kalninių rūšių; *staiga* prasidėjo lygumų arba kanopinių tipo, besiganančiųjų rūšių, kaip besiskiriančių nuo nagus turinčių mėsdžių, evoliucija. Šitie besiganantieji atsirado iš nediferencijuoto protėvio, turėjusio penkis kojos pirštus ir keturiasdešimt keturis dantis, kuris žuvo iki šito amžiaus pabaigos. Per visą šitą periodą kojų pirštų evoliucija nepažengė toliau už trijų pirštų etapą.

61:2.9 (695.7) Arklys, nuostabus evoliucijos pavyzdys, tais laikais gyveno tiek Šiaurės Amerikoje, tiek Europoje, nors jo vystymasis nebuvo iki galo užbaigtas iki vėlesniojo ledynų amžiaus. Nors raganosių šeima atsirado šitam periodui baigiantis, bet jų didžiausias išplitimas buvo vėliau. Taip pat išsivystė mažas tvarinys, panašus į kiaulę, kuris tapo daugelio rūšių kiaulių, šernų, ir begemotų protėviu. Kupranugariai ir lamos atsirado Šiaurės Amerikoje maždaug šito periodo viduryje ir užvaldė vakarines lygumas. Vėliau, lamos migravo į Pietų Ameriką, kupranugariai nukeliavo į Europą, ir greitai abu išnyko Šiaurės Amerikoje, nors kupranugarių iki ledynų amžiaus išsilaikė nedaug.

61:2.10 (696.1) Maždaug šituo metu svarbus dalykas įvyko Šiaurės Amerikos vakarinėje dalyje: Pirmą kartą pasirodė ankstyvieji senųjų lemūrų protėviai. Nors šitos šeimos negalima laikyti tikraisiais lemūrais, bet jų atsiradimas reiškė sukūrimą tos linijos, iš kurios vėliau atsirado tikrieji lemūrai.

61:2.11 (696.2) Kaip ankstesniojo amžiaus sausumos gyvatės, kurios persikėlė į jūras, taip dabar ištisa placentinių žinduolių gentis apleido sausumą ir apsigyveno vandenynuose. Ir nuo to meto jie visą laiką pasiliko jūroje, sukurdami šiuolaikinius banginius, delfinus, jūros kiaules, ruonius, ir jūros liūtus.

61:2.12 (696.3) Planetos paukščių gyvybė tebesivystė, bet su kai kuriais svarbiais evoliuciniais pasikeitimais. Egzistavo didžioji dauguma šiuolaikinių paukščių, įskaitant žuvėdras, garnius, flamingus, suopius, sakalus, erelius, pelėdas, putpeles, ir stručius.

61:2.13 (696.4) Baigiantis šitam *oligoceno* periodui, apėmusiam dešimt milijonų metų, augalinė gyvybė, kartu su jūrine gyvybe ir sausumos gyvūnais, buvo labai išsivysčiusi, ir žemėje buvo didele dalimi tokia, kokia yra šiandien. Ryški specializacija atsirado vėliau, bet didžiosios dalies gyvų tvarinių protėvinės formos tuomet buvo gyvos.

3. Šiuolaikinių kalnų etapas Dramblio ir arklio amžius

61:3.1 (696.5) Sausumos kilimas ir jūrų atskyrimas palaipsniui keitė pasaulio orą, po truputį jį vėsindamas, bet klimatas vis dar tebebuvo švelnus. Sekvojos ir magnolijos augo Grenlandijoje, bet subtropiniai augalai pradėjo migruoti į pietus. Iki šito periodo pabaigos šitie šilto klimato augalai ir medžiai iš siaurinių platumų didele dalimi buvo išnykę, jų vietas užėmė šalčiui atsparesni augalai ir lapuočiai medžiai.

61:3.2 (696.6) Labai smarkiai pagausėjo žolių rūšių, ir daugelio žinduolių rūšių dantys palaipsniui kito, kad taptų tokiais, kokius turi dabartinis besiganančiųjų tipas.

61:3.3 (696.7) Prieš 25.000.000 metų buvo nedidelis žemės nugrimzdimas, kuris ėjo po ilgos sausumos kilimo epochos. Uolinių kalnų regionas išliko aukštai iškilęs, todėl erozinės medžiagos nusėdimas tęsėsi žemumose į rytų pusę. Sieros kalnai buvo vėl iškelti; iš esmės, nuo tol jie kilo visą laiką. Tuo metu Kalifornijos regione susidarė didysis keturių mylių vertikalus sprūdis.

61:3.4 (696.8) Prieš 20.000.000 metų tikrai buvo žinduolių aukso amžius. Beringo sąsiaurio sausumos tiltas buvo iškilęs, ir daug gyvūnų grupių migravo iš Azijos į Šiaurės Ameriką, įskaitant keturilčius mastadonus, trumpakojus raganosius, ir kačių šeimos daug rūšių.

61:3.5 (696.9) Pasirodė pirmieji elniai, Šiaurės Ameriką greitai užtvindė atrajojantieji—elniai, jaučiai, kupranugariai, bizonai, ir kelios rūšys raganosių—bet gigantiškos kiaulės, aukštesnės negu šešių pėdų, išnyko.

61:3.6 (697.1) Šito ir vėlesniojo periodo milžiniški drambliai turėjo didžiules smegenis, o taip pat ir didelius kūnus, ir greitai jie išplito po visą pasaulį, išskyrus Australiją. Vienintelį kartą pasaulyje viešpatavo milžiniškas gyvūnas su tokiomis smegenimis, kurios buvo užtektinai didelės, kad užtikrintų tolimesnį egzistavimą. Susidūręs su šitų amžių labai protinga gyvybe, nė vienas dramblio dydžio gyvūnas nebūtų išgyvenęs, jeigu jis nebūtų turėjęs didžiulių ir aukštesnės kokybės smegenų. Pagal protingumą ir prisitaikymą prie dramblio priartėja tiktai arklys, o jį pralenkia tiktai pats žmogus. Net ir tokiu atveju, iš penkiasdešimties dramblių rūšių, kurios egzistavo šito periodo pradžioje, išliko tiktai dvi.

61:3.7 (697.2) Prieš 15.000.000 metų kilo Euroazijos kalnų regionai, ir visuose šituose regionuose vyko tam tikra ugnikalnių veikla, bet jos visiškai negalima lyginti su Vakarų pusrutulio lavos tekėjimais. Tokios nenusistovėjusios sąlygos vyravo visame pasaulyje.

61:3.8 (697.3) Gibraltaro sąsiauris užsidarė, ir Ispanija buvo sujungta su Afrika senuoju sausumos tiltu, bet Viduržemio jūra tekėjo į Atlanto vandenyną siauru kanalu, einančiu per Prancūziją, kalnų keteros ir sausumos aukštumos atsirado kaip salos, iškilusios virš šitos senovinės jūros. Vėliau, šitos Europos jūros ėmė trauktis. Dar vėliau, Viduržemio jūra buvo sujungta su Indijos vandenynu, tuo tarpu baigiantis šiam periodui, Sueco regionas buvo iškeltas taip, kad Viduržemio jūra, kažkurį laiką, buvo vidinė druskinga jūra.

61:3.9 (697.4) Islandijos sausumos tiltas nugrimzdo, ir arktiniai vandenys susimaišė su Atlanto vandenyno vandenimis. Šiaurės Amerikos Atlanto vandenyno pakrantė greitai vėso, bet Ramiojo vandenyno pakrantė išliko šiltesnė už šiandieninę. Veikė didžiulės vandenyno srovės, ir klimatui turėjo panašaus poveikio, kokį jos turi ir šiandien.

61:3.10 (697.5) Žinduolių gyvybė vystėsi toliau. Milžiniškos arklių kaimenės prisijungė prie kupranugarių Šiaurės Amerikos vakarinėse lygumose; tai buvo tikras arklių, o taip pat ir dramblių amžius. Arklio smegenys pagal gyvūnų kokybę eina tuoj po dramblio smegenų, bet vienu atžvilgiu jos aiškiai yra menkesnės, kadangi arklys niekada iki galo neįveikė giliai įsišaknijusio polinkio bėgti, kada išsigąsta. Arkliui stinga dramblio emocinės kontrolės, nors drambliui labai trukdo jo dydis ir vikrumo stoka. Šituo periodu atsirado gyvūnas, kuris

buvo kažkiek panašus tiek į dramblių, tiek į arklių, bet jį greitai išnaikino sparčiai didėjanti kačių šeima.

61:3.11 (697.6) Urantijai įžengiant į vadinamąjį “amžių be arklių,” jūs turėtumėte stabtelėti ir pamąstyti, ką šitas gyvūnas reiškė jūsų protėviams. Žmonės iš pradžių arklius vartojo maistui, tada keliavimui, dar vėliau žemės ūkyje ir karuose. Vystantis civilizacijai arklys žmonijai tarnavo ilgą laiką ir suvaidino svarbų vaidmenį.

61:3.12 (697.7) Šito periodo biologinis vystymasis daug prisidėjo prie to, kad būtų parengta arena vėliau atsirasiančiam žmogui. Centrinėje Azijoje pasirodė tikrieji tipai tiek primityvių beždžionių, tiek gorilų, turėję bendrą protėvį, kuris dabar yra išnykęs. Bet nė viena iš šitų rūšių tiesiogiai nėra susijusi su gyvomis būtybėmis, kurios vėliau tapo žmogiškosios rasės protėviais.

61:3.13 (697.8) Šunų šeimai atstovavo kelios grupės, ryškiausia iš jų buvo vilkų ir lapių; kačių gentis turėjo panteras ir didžiulius kardadančius tigrus, pastarieji iš pradžių atsirado Šiaurės Amerikoje. Šiuolaikinių kačių ir šunų šeimos gausėjo visame pasaulyje. Žebenksčiai, kiaunės, ūdros, ir meškėnai klestėjo ir vystėsi per visas šiaurines platumas.

61:3.14 (698.1) Paukščiai toliau vystėsi, nors žymių pakitimų įvyko nedaug. Ropliai buvo panašūs į šiuolaikinius tipus—gyvates, krokodilus, ir vėžlius.

61:3.15 (698.2) Taip prie pabaigos artėjo labai prasmingas ir įdomus pasaulio istorijos periodas. Šitas dramblio ir arklio amžius yra žinomas kaip *miocenas*.

4. Nesenas kontinentų iškilimo etapas Paskutinė didžioji žinduolių migracija

^{61:4.1 (698.3)} Tai yra priešledyninio sausumos iškilimo Šiaurės Amerikoje, Europoje, ir Azijoje periodas. Topografiškai sausuma buvo smarkiai pakeista. Atsirado kalnų grandinės, upės pakeitė savo tekėjimo kryptį, o atskiri ugnikalniai išsiverždavo visame pasaulyje.

^{61:4.2 (698.4)} Prieš *10.000.000* metų prasidėjo toks amžius, kada plačiai išplito vietinės sausumos nuosėdos kontinentų žemumose, bet vėliau šitos nuosėdos buvo pašalintos. Šituo metu, didelė dalis Europos vis dar buvo po vandeniu, įskaitant Anglijos, Belgijos, ir Prancūzijos dalis, ir Viduržemio jūra buvo užliejusi šiaurinės Afrikos didžiulę dalį. Šiaurės Amerikoje didžiulės nuosėdos nusėdo ties kalnų papėdėmis, ežeruose, ir didžiuliuose sausumos baseinuose. Šitie klodai vidutiniškai apima tikrai apie du šimtus pėdų, yra daugiau ar mažiau spalvoti, o suakmenėjusios liekanos yra retos. Šiaurės Amerikos vakarinėje dalyje egzistavo du didžiuliai gėlo vandens ežerai. Sierų kalnai kilo; Šasta, Hudas, ir Reiniris pradėjo savo kalnų karjerą. Bet tik po vėliauėjusio ledyno amžiaus Šiaurės Amerika pradėjo slinkti link Atlanto vandenyno depresijos.

^{61:4.3 (698.5)} Trumpam visa pasaulio sausuma vėl buvo sujungta, išskyrus Australiją, ir įvyko paskutinysis didžiulis gyvūnų migravimas, apėmęs visą pasaulį. Šiaurės Amerika buvo sujungta tiek su Pietų Amerika, tiek su Azija, ir vyko laisvas pasikeitimas gyvūnais. Azijietiški tinginiai, šarvuočiai, antilopės, ir meškos įžengė į Šiaurės Ameriką, tuo tarpu Šiaurės Amerikos kupranugariai nukeliavo į Kiniją. Raganosiai

migravo po visą pasaulį, išskyrus Australiją ir Pietų Ameriką, bet Vakarų pusrutulyje jie išnyko iki šito periodo pabaigos.

61:4.4 (698.6) Apskritai, ankstesniojo periodo gyvybė toliau vystėsi ir plito. Tarp gyvulinės gyvybės viešpatavo kačių šeima, o jūrinė gyvybė beveik nebekito. Daugelis arklių vis dar turėjo tris pirštus, bet ėmė atsirasti ir šiuolaikinės rūšys; lamos ir į žirafas panašūs kupranugariai buvo kartu su arkliais ganyklinėse lygumose. Afrikoje atsirado žirafa, turėjusi tokį patį ilgą kaklą, kokį ji turi dabar. Pietų Amerikoje vystėsi tinginiai, šarvuočiai, skruzdėdos, ir Pietų Amerikos primityviųjų beždžionių rūšys. Prieš tai, kada kontinentai buvo visiškai izoliuoti, tie masyvūs gyvūnai, mastadonai, migravo visur, išskyrus Australiją.

61:4.5 (698.7) Prieš 5.000.000 metų arklis išsivystė toks, koks yra dabar, ir iš Šiaurės Amerikos migravo po visą pasaulį. Bet arklis buvo išnykęs savo kilmės kontinente likus daug laiko iki raudonojo žmogaus pasirodymo.

61:4.6 (698.8) Klimatas palaipsniui vėso; sausumos augalai lėtai traukėsi į pietus. Iš pradžių būtent didėjantis šaltis šiaurėje ir stabdė gyvūnų migravimą per šiaurines sąsmaukas; vėliau šitie Šiaurės Amerikos sausumos tiltai nuskendo. Greitai po šito sausumos jungtis tarp Afrikos ir Pietų Amerikos galutinai nugrimzdo, ir Vakarų pusrutulis buvo izoliuotas didele dalimi taip, kaip jis yra izoliuotas ir šiandien. Nuo šito laiko ėmė vystytis skirtingos gyvybės rūšys Rytų ir Vakarų pusrutuliuose.

61:4.7 (699.1) Ir šitokiu būdu iš tiesų šitas beveik dešimties milijonų metų trukmės periodas artėja prie pabaigos, ir vis dar nėra

atsiradęs žmogaus protėvis. Šitas laikotarpis paprastai yra vadinamas *pliocenu*.

5. Ankstyvasis ledynmetis

^{61:5.1 (699.2)} Iki ankstesniojo periodo pabaigos Šiaurės Amerikos šiaurės rytų dalies ir šiaurinės Europos sausuma buvo aukštai iškelta didžiuliame plote, Šiaurės Amerikoje didžiulės teritorijos kilo iki 30.000 ir daugiau pėdų. Anksčiau šituose šiauriniuose regionuose vyravo švelnus klimatas, o arktiniai vandenys buvo visi atviri, kad garuotų, ir jie tebebuvo be ledų beveik iki ledynmečio pabaigos.

^{61:5.2 (699.3)} Tuo pačiu metu su šitais sausumos iškilimais vandenynų srovės pasislinko, ir sezoniniai vėjai pakeitė savo kryptį. Galiausiai šitos sąlygos sukėlė beveik nuolatinius drėgmės kritulius dėl permirkusios atmosferos judėjimo virš šiaurinių sausumos aukštumų. Ant šitų iškilusių ir dėl to vėsių regionų ėmė snigti, ir tebesnigo tol, kol sniego dangą pasiekė 20.000 pėdų storį. Tos teritorijos, kuriose buvo giliausio sniego dangą, drauge su aukščiu virš jūros lygio, nulėmė vėlesniojo ledynmečio spaudimo srovių centrinius taškus. Ir ledo amžius išsilaikė tiek ilgai, kiek šitie labai gausūs krituliai tebedengė šitas šiaurines aukštumas su šita milžiniška sniego mantija, kuri greitai pavirto į kietą, bet šliaužiantį ledą.

^{61:5.3 (699.4)} Šito periodo didžiulės ledo paklodės buvo visos išsidėsčiusios ant iškeltų sausumos aukštumų, ne kalnų regionuose, kur jos sutinkamos šiandien. Pusė ledyno ledo buvo Šiaurės Amerikoje, vienas ketvirtadalis ledo buvo Euroazijoje, ir vienas ketvirtadalis buvo kitur, iš esmės

Antarktidoje. Afriką ledai paveikė mažai, bet Australija buvo beveik visa uždengta antarktinio ledo paklode.

^{61:5.4 (699.5)} Šito pasaulio šiauriniai regionai patyrė šešis atskirus ir aiškius ledų įsiveržimus, nors su kiekvienos atskiros ledo dangos veikla buvo susieta dešimtys judėjimų pirmyn ir atsitraukimų atgal. Ledai Šiaurės Amerikoje susikaupė dviejuose ir, vėliau, trijuose centruose. Grenlandija buvo uždengta, o Islandija buvo visiškai palaidota po ledo slinktimi. Europoje ledas įvairiu metu dengė Britų salas, išskyrus pietinės Anglijos pakrantę, ir jis išplito vakarinėje Europoje į pietus iki pat Prancūzijos.

^{61:5.5 (699.6)} Prieš 2.000.000 metų pirmasis Šiaurės Amerikos ledynas pradėjo slinkti į pietus. Ledo amžius dabar buvo susidarymo procese, ir šitam ledynui prireikė beveik vieno milijono metų tam, kad jis judėtų pirmyn iš šiaurinių spaudimo centrų ir atsitrauktų į juos atgal. Centrinė ledo danga nusidriekė į pietus iki pat Kanzaso; rytinis ir vakarinis ledo centrai nebuvo tuomet tokie didžiuliai.

^{61:5.6 (699.7)} Prieš 1.500.000 metų pirmasis didysis ledynas traukėsi į šiaurę. Tuo tarpu, milžiniški sniego kiekiai krito ant Grenlandijos ir ant Šiaurės Amerikos šiaurės rytinės dalies, ir netrukus šita rytinė ledo masė pradėjo slinkti į pietus. Tai buvo antrasis ledo įsiveržimas.

^{61:5.7 (699.8)} Šitie pirmieji du ledo įsiveržimai nebuvo didžiuliai Euroazijoje. Per šituos ledo amžiaus ankstyvuosius laikotarpius Šiaurės Ameriką užtvindė mastadonai, plaukuoti mamutai, arkliai, kupranugariai, elniai, avijaučiai, bizonai, žemės tinginiai, gigantiški bebrai, kardadančiai tigrai, tinginiai

tokio didumo, kaip drambliai, ir daugybė kačių ir šunų šeimų grupių. Bet nuo tol jų ėmė sparčiai mažėti dėl didėjančio ledynmečio šalčio. Baigiantis ledo amžiui dauguma šitų gyvūnų rūšių buvo išnykusios Šiaurės Amerikoje.

61:5.8 (700.1) Toli nuo ledo sausumos ir jūrų gyvybė pasaulyje buvo mažai kuo pasikeitusi. Tarp ledo įsiveržimų klimatas buvo maždaug toks švelnus, koks yra dabar, galbūt truputėlį šiltesnis. Ledynai, galų gale, buvo vietiniai reiškiniai, nors jie išplito, apimdami milžiniškas teritorijas. Pakrantės klimatas tuo metu, kada ledynai nejudėdavo, smarkiai skyrėsi nuo to, kada milžiniški ledkalniai slinkdavo nuo Meino pakrantės į Atlanto vandenyną, praslysdami per Pudžet Saund įlanką į Ramųjį vandenyną, ir su trenksmu slinkdami tolyn per Norvegijos fiordus į Šiaurės jūrą.

6. Primityvusis žmogus ledo amžiuje

61:6.1 (700.2) Šito ledynmečio didysis įvykis buvo primityviojo žmogaus evoliucija. Šiek tiek į vakarus nuo Indijos, sausumoje, kuri dabar yra po vandeniu, ir tarp senesniųjų Šiaurės Amerikos lemūrų tipų Azijos migrantų palikuonių, *staiga* atsirado aušros žinduoliai. Šitie maži gyvūnai vaikščiojo daugiausia ant užpakalinių kojų, ir, proporcingai savo dydžiui ir lyginant su kitų gyvūnų smegenimis, jie turėjo didžiules smegenis. Šitos gyvybės kategorijos septyniasdešimtojoje kartoje *staiga* išsiskyrė nauja ir labiau išsivysčiusi gyvūnų grupė. Šitie nauji vidurinieji žinduoliai—beveik dvigubai didesni ir aukštesni už savo protėvius ir turintys proporcingai padidintą smegenų galią—tik buvo gerai įsitvirtinę, kada *staiga* atsirado primatai, trečioji gyvybiškai svarbi mutacija. (Šituo pačiu metu dėl vystymosi atgal viduriniųjų žinduolių giminėje atsirado

beždžionių protėviai; ir nuo tos dienos iki šiol žmogiškoji atšaka vystėsi pirmyn progresuojančios evoliucijos dėka, tuo tarpu beždžionių gentys išliko nepažengusios į priekį arba iš tikrųjų regresavo.)

^{61:6.2 (700.3)} Prieš 1.000.000 metų Urantija buvo įregistruota kaip *apgyvendintas pasaulis*. Progresuojančiųjų primatų giminės viduje mutacija *staiga* sukūrė dvi primityvias žmogiškąsias būtybes, realiuosius žmonijos protėvius.

^{61:6.3 (700.4)} Šitas įvykis atsitiko maždaug tuo metu, kada prasidėjo trečiasis ledyno užėjimas—toku būdu galima pastebėti, kad jūsų ankstyvieji protėviai gimė ir augo stimuliuojančioje, grūdinančioje, ir sunkioje aplinkoje. Ir vieninteliai išlikusieji iš tų Urantijos aborigenų, eskimai, net ir dabar yra linkę gyventi atšiauriame šiaurės klimate.

^{61:6.4 (700.5)} Žmogiškųjų būtybių nebuvo Vakarų pusrutulyje beveik iki ledyno amžiaus pabaigos. Bet tarpledyninėmis epochomis jie nukeliavo vakarų kryptimi aplink Viduržemio jūrą ir greitai išplito po Europos žemyną. Vakarinės Europos urvuose gali būti surandama žmogaus kaulų, susimaišiusių tiek su tropinių, tiek su arktinių gyvūnų liekanomis, įrodančių, kad žmogus šituose regionuose gyveno per vėlesnes ledynų atslinkimo ir atsitraukimo epochas.

7. Tebesitęsiantis ledo amžius

^{61:7.1 (700.6)} Ledynmečiu vyko ir kitokia veikla, bet ledo veikimas nustelbia visus kitus reiškinius šiaurinėse platumose. Jokia kita žemiškoji veikla nepalieka tokių ryškių topografinių pėdsakų. Išskirtiniai rieduliai ir paviršiaus sluoksniuotumai, tokie, kaip

duburiai, ežerai, išjudinti akmenys, ir uolų miltai, yra sutinkami tik sąsajoje su tokiu gamtos reiškiniu. Šituos nuožulnius iškilimus ar paviršiaus kalvotumus, žinomus kaip ovalines kalvas, taip pat suformavo ledas. Ir ledynas, kada juda į priekį, perkelia upes ir pakeičia visą žemės paviršiaus išvaizdą. Vien tik ledynai po savęs palieka šiuos pasakiškus užnašus—dugnines, šonines, ir terminalines morenas. Šitie užnašai, ypač dugninės morenos, nusitęsia nuo rytinės pakrantės į šiaurę ir į vakarus Šiaurės Amerikoje ir yra užtinkami Europoje ir Sibire.

61:7.2 (701.1) Prieš 750.000 metų ketvirtasis ledo uždangalas, Šiaurės Amerikos centrinio ir rytinio ledo laukų sąjunga, buvo gerokai pažengusi į pietus; savo aukščiausiam taške jis pasiekė Iliojaus pietinę dalį, perkeldamas Misisipės upę penkiasdešimčia mylių į vakarus, o rytuose jis nusitęsė pietų kryptimi iki Ohajo upės ir centrinės Pensilvanijos.

61:7.3 (701.2) Azijoje Sibiro ledo uždangalas įsiveržė į pietus toliausia, tuo tarpu Europoje judantis ledas sustojo prieš pat Alpių kalnų barjerą.

61:7.4 (701.3) Prieš 500.000 metų, per penktąjį ledyno užėjimą, naujas įvykių vystymasis paspartino žmogaus evoliucijos kursą. *Staiga* ir vienoje kartoje iš aborigeninių žmoniškųjų palikuonių mutavo šešios spalvotosios rasės. Tai yra dvigubos svarbos data, kadangi ji taip pat pažymi ir Planetos Princo atvykimą.

61:7.5 (701.4) Šiaurės Amerikoje judantį penktąjį ledyną sudarė visų trijų ledo centrų bendras įsiveržimas. Tačiau rytinis užapvalintas išsikišimas nusidriekė tikrai šiek tiek žemiau Šv.Lorenzo upės slėnio, o vakarinis ledo užklotas į pietus

pasislinko mažai. Bet centrinis užapvalintas išsikišimas pasiekė pietus, kad uždengtų didžiąją dalį Ajovos valstijos. Europoje šitas ledo įsiveržimas nebuvo toks didžiulis, kaip ankstesnysis.

^{61:7.6 (701.5)} Prieš 250.000 metų prasidėjo šeštasis ir paskutinis apledėjimas. Ir nežiūrint to, kad šiaurinės aukštumos buvo pradėjusios šiek tiek skęsti, bet tai buvo tas periodas, kada didžiausia sniego danga nusėdo ant šiaurinių ledo laukų.

^{61:7.7 (701.6)} Šito įsiveržimo metu tos trys didžiosios ledo paklodės susimaišė į vieną gigantišką ledo masyvą, ir šitoje ledyno veikloje dalyvavo visi vakariniai kalnai. Tai buvo didžiausias iš visų ledo įsiveržimų Šiaurės Amerikoje; nuo savo spaudimo centrų ledas į pietus pasislinko per pusantro tūkstančio mylių, ir temperatūra Šiaurės Amerikoje nukrito iki žemiausios ribos.

^{61:7.8 (701.7)} Prieš 200.000 metų per paskutiniojo ledyno judėjimą, atsitiko epizodas, kuris didele dalimi buvo susijęs su įvykių tėkme Urantijoje—Liuciferio maištas.

^{61:7.9 (701.8)} Prieš 150.000 metų šeštasis ir paskutinis ledynas pasiekė savo tolimiausius taškus pietuose, vakarinė ledo paklodė perkirto tik Kanados sieną; centrinė danga nusileido į Kanzasą, Misūrį, ir Ilinojų; rytinis užklotas judėjo į pietus ir uždengė didesnę Pensilvanijos ir Ohajo dalį.

^{61:7.10 (701.9)} Būtent šitas ledynas paskleidė daug savo liežuvių, ar užapvalintų ledo išsikišimų, kurie išskaptavo šiandieninius ežerus, didelius ir mažus. Jiems atsitraukiant, buvo sukurta Didžiųjų ežerų Šiaurės Amerikos sistema. Ir Urantijos geologai labai tiksliai nustatė šito proceso įvairius etapus ir padarė

teisingas išvadas, jog šitie vandens kūnai skirtingu laiku tikrai iš pradžių liejosi į Misisipės slėnį, po to į rytus į Hudsono slėnį, ir pagaliau šiauriniu maršrutu į Šv. Lorenzo slėnį. Praėjo trisdešimt septyneri tūkstančiai metų nuo to laiko, kai sujungta Didžiųjų ežerų sistema pradėjo lietus šiandieniniu Niagaros maršrutu.

61:7.11 (702.1) Prieš 100.000 metų, traukiantis paskutiniajam ledynui, ėmė formotis didžiuliai poliariniai ledo užklotai, o ledo susikaupimo centras pajudėjo smarkiai į šiaurę. Ir tol, kol poliariniai regionai tebebus padengti ledu, vargu ar įmanoma tai, kad ateitų kitas ledynmetis, nepriklausomai nuo sausumos iškilimų ar vandenyno srovių pasikeitimo.

61:7.12 (702.1) Šitas paskutinis ledynas slinko pirmyn vieną šimtą tūkstančių metų, ir tiek pat jam prireikė laiko, kad užbaigtų savo pasitraukimą į šiaurę. Vidutinio klimato regionų ledai nepalietė truputėlį daugiau negu penkiasdešimt tūkstančių metų.

61:7.13 (702.1) Atšiaurus ledyno periodas daugelį rūšių išnaikino ir daugelį kitų rūšių radikaliai pakeitė. Didelę dalį skausmingai atsijojo migravimai iš vienos vietos į kitą, ką daryti buvo būtina dėl ledo atslinkimo ir atsitraukimo. Tie gyvūnai, kurie sausuma sekdamo paskui ledynus pirmyn ir atgal buvo meška, bizonas, elnias, avijautis, mamutas, ir mastadonas.

61:7.14 (702.1) Mamutas ieškojo atvirų prerijų, bet mastadonui labiau tiko miškingų regionų apsaugoti pakraščiai. Mamutas iki vėlyvųjų laikų buvo pasklidęs nuo Meksikos iki Kanados; sibirietiška rūšis buvo padengta gaurais. Mastadonai gyveno

Šiaurės Amerikoje, kol juos išnaikino raudonasis žmogus, panašiai, kaip baltasis žmogus vėliau išnaikino bizonus.

61:7.15 (702.1) Šiaurės Amerikoje, per paskutinįjį apledėjimą, išnyko arklys, tapyras, lama, ir kardadantis tigras. Į jų vietas iš Pietų Amerikos atkeliavo tinginiai, šarvuočiai, ir jūros ežiai.

61:7.16 (702.1) Priverstinis gyvybės migravimas pirma atslenkančio ledo vedė į tai, kad nepaprastai susimaišė ir augalai, ir gyvūnai, o pasitraukus paskutiniajam ledo įsiveržimui, didelė dalis tiek augalų, tiek gyvūnų arktinių rūšių atsidūrė beviltiškoje padėtyje aukštai kai kurių kalnų viršūnėse, kur jie buvo užkopę tam, kad išvengtų sunaikinimo nuo ledyno. Ir tokiu būdu, šiandien, šitie persikėlę augalai ir gyvūnai gali būti surandami aukštai Europos Alpėse ir net Šiaurės Amerikos Apalačių kalnuose.

61:7.17 (702.1) Ledo amžius yra paskutinis užbaigtas geologinis periodas, vadinamasis *pleistoceno* periodas, trukęs daugiau negu du milijonus metų.

61:7.18 (702.1) Prieš 35.000 metų didysis ledų amžius pasibaigė, išskyrus planetos poliarinius regionus. Šita data taip pat yra reikšminga ir tuo, kad ji yra arti to laiko, kada atvyko Materialusis Sūnus ir Dukra, ir prasidėjo Adominė dieviškoji tvarka, apytiksliai atitinkanti holoceno arba poledyninio periodo pradžią.

61:7.19 (702.1) Šitas pasakojimas, aprėpiantis laikmetį nuo žinduolių gyvybės atsiradimo iki ledų atsitraukimo ir toliau iki istorinių laikų, sudaro maždaug penkiasdešimties milijonų metų laiko tarpą. Tai yra paskutinis—dabartinis—geologinis periodas,

ir jūsų tyrinėtojams yra žinomas kaip *kainozoinė* arba šiuolaikinė era.

61:7.20 (702.1) [Parengta Gyvenančio planetoje Gyvybės Nešėjo.]

62 Dokumentas. Pirmykščio žmogaus aušros rasės

62:0.1 (703.1) MAŽDAUG prieš vieną milijoną metų pasirodė tiesioginiai žmonijos protėviai trimis viena po kitosėjusiomis ir staigiomis mutacijomis, kilusiomis iš placentinių žinduolių lemūro tipo ankstyvųjų palikuonių. Šitų ankstyvųjų lemūrų dominuojantys tarpininkai kilo iš besivystančios gyvybės plazmos vakarinės arba vėlesniosios Amerikos grupės. Bet iki to laiko, kada buvo sukurta žmogiškųjų protėvių tiesioginė linija, šituos palikuonis sustiprino indėlis iš gyvybės centrinės implantacijos, išsivysčiusios Afrikoje. Rytinė gyvybės grupė mažai kuo prisidėjo arba niekuo neprisidėjo prie žmogiškųjų rūšių realaus sukūrimo.

1. Ankstyvieji lemūrų tipai

62:1.1 (703.2) Ankstyvieji lemūrai, susiję su žmogiškųjų rūšių protėviais, nebuvo tiesiogiai susiję su gibbonų ir beždžionių, tuomet gyvenusių Euroazijoje ir šiaurinėje Afrikoje, kurių palikuonys išgyveno iki dabartinių laikų, anksčiau egzistavusiomis gentimis. Nebuvo jie ir šiuolaikinio lemūrų tipo palikuonys, nors atsirado iš tokio protėvio, kuris buvo bendras abiems, bet kuris jau seniai išnyko.

62:1.2 (703.3) Nors šitie ankstyvieji lemūrai išsivystė Vakarų pusrutulyje, bet žmonijos tiesioginių žinduolinių protėvių įkūrimas įvyko Azijos pietvakariuose, gyvybės centrinio

implantavimo pirminėje teritorijoje, bet ties rytinių regionų pasieniu. Prieš keletą milijonų metų Šiaurės Amerikos tipo lemūrai buvo išmigravę vakarų kryptimi per Beringo sausumos tiltą, ir palaipsniui buvo nukeliavę į pietvakarius išilgai Azijos pakrantės. Galiausiai šitos migruojančios gentys pasiekė tinkamą regioną, nusidriekusį tarp tuometinės išsiplėtusios Viduržemio jūros ir Indijos pusiasalio kylančių kalnuotų regionų. Šitose teritorijose į vakarus nuo Indijos jie susijungė su kitomis palankiomis atmainomis, tokiu būdu sukurdami žmogiškosios rasės protėvius.

62:1.3 (703.4) Einant laikui, Indijos pakrantė į pietvakarius nuo šių kalnų palaipsniui nugrimzdo, visiškai izoliavusi šito regiono gyvybę. Nebuvo jokio kito kelio patekti į šitą Mesopotamijos arba Persų pusiasalį, arba iš jo išeiti, išskyrus kelią į šiaurę, o ir jį periodiškai atkirsdavo ledynų pietiniai įsiveržimai. Ir būtent šitoje tuo metu beveik rojiškoje teritorijoje, ir iš šito žinduolių lemūrų tipo labiau išsivysčiusių palikuonių, atsirado dvi didžiulės grupės, dabartinių laikų žmogbeždžionių gentys ir šiandieninės žmogiškosios rūšys.

2. Aušros žinduoliai

62:2.1 (703.5) Šiek tiek daugiau negu prieš vieną milijoną metų *staiga* pasirodė Mesopotamijos aušros žinduoliai, placentinių žinduolių Šiaurės Amerikos lemūrų tipo tiesioginiai palikuonys. Jie buvo aktyvūs mažyčiai tvariniai, beveik trijų pėdų aukščio; ir nors jiems nebuvo įprasta vaikščioti ant užpakalinių kojų, bet jie lengvai galėjo stovėti vertikaliaje padėtyje. Jie buvo plaukuoti ir vikrūs ir tauškė beždžioniška maniera, bet ne taip, kaip žmogbeždžionių gentys, jie buvo mėsėdžiai. Jie turėjo primityvų priešpriešinį nykštį, o taip pat

labai naudingą sugriebiantį didįjį kojos pirštą. Nuo šito momento ikižmogiškosios rūšys palaipsniui vystė priešpriešinį nykštį, tuo tarpu jos vis labiau ėmė prarasti didžiojo kojos piršto sugriebiamąją galią. Vėlesniosios beždžionių gentys sugriebiantį kojos didįjį pirštą išsaugojo, bet niekada neišvystė žmogiškojo tipo nykščio.

62:2.2 (704.1) Šitie aušriniai žinduoliai visiškai suaugdavo tada, kada sulaukdavo trejų ar ketverių metų amžiaus, vidutiniškai, potencialiai gyvendami apie dvidešimt metų. Kaip taisyklė, palikuonys gimdavo po vieną, nors kartais pasitaikydavo ir dvynių.

62:2.3 (704.2) Šitos naujos rūšies nariai palyginti su savo ūgiu turėjo didžiausias smegenis iš visų gyvūnų, kurie kada nors buvo egzistavę žemėje iki tol. Jie turėjo daug tokių pačių emocijų ir instinktų, kurie vėliau apibūdino primityvųjį žmogų, buvo labai smalsūs ir rodydavo ryškų pasitenkinimą, kada pavykdavo atlikti bet kokią užduotį. Alkis maistui ir lytinis potraukis buvo gerai išsivystytę, o konkretus lytinis atsirinkimas pasireiškė primityvios formos asistavimu ir partnerio pasirinkimu. Jie aršiai kovodavo gindami savo giminę ir buvo visiškai švelnūs šeimyniniuose ryšiuose, turėjo savęs pažeminimo jausmą, besiribojantį ties gėdos ir savigraužos riba. Jie buvo labai prieraišūs ir jaudinančiai ištikimi savo partneriui, bet jeigu aplinkybės juos išskirdavo, tuomet jie pasirinkdavo naujus partnerius.

62:2.4 (704.3) Būdami nedidelio ūgio ir turėdami įžvalgų protą, kad suvoktų tuos pavojus, kuriuos jiems kelia gyvenimas miške, jie išvystė nepaprastą baimės jausmą, kuris juos atvedė prie tų išmintingų atsargumo priemonių, kurios labai daug prisidėjo

prie jų išlikimo, tokių, kaip paprasčiausių pastogių įsirengimas aukštų medžių viršūnėse, ir tai leisdavo jiems išvengti daugelio pavojų, kurie tykodavo gyvenant ant žemės. Žmonijos polinkis į baimę prasideda kaip tik nuo tų laikų.

62:2.5 (704.4) Šitie aušriniai žinduoliai gentinės dvasios išsiugdė daugiau negu jos kada nors buvo pademonstruota anksčiau. Jie, iš tikrųjų, buvo labai gentiški, bet vis vien nepaprastai linko muštis, kada koku nors būdu būdavo sutrikdomas jų įprastinio gyvenimo ritmas, ir jie parodydavo ūmų būdą, kada visiškai supykdamo. Tačiau jų karingas būdas pasitarnavo ir geram tikslui; labiau išsivysčiusios grupės nedvejodavo dėl to, jog sukeltų karą prieš savo menkesnius kaimynus, ir šitaip, selekcinio išlikimo būdu, rūšys buvo vis labiau gerinamos. Labai greitai jie ėmė viešpatauti šito regiono mažesniųjų tvarinių gyvenime, o senesniųjų nemėsėdžių į beždžiones panašių genčių išliko labai mažai.

62:2.6 (704.5) Šitie maži agresyvūs gyvūnai dauginosi ir plito Mesopotamijos pusiasalyje daugiau negu vieną tūkstantį metų, nuolat gerindami fizinį tipą ir bendrą nuovokumą. Ir kai tik praėjo septyniasdešimt generacijų po to, kada šita naujoji gentis buvo kilusi iš lemūrinio protėvio aukščiausiojo tipo, tuomet atsitiko kitas epochinis įvykis—žmogiškųjų būtybių evoliucijoje Urantijoje *staiga* diferencijavosi kitos gyvybiškai svarbios pakopos protėviai.

3. Vidurinieji žinduoliai

62:3.1 (704.6) Anksti aušros žinduolių karjeroje, šitų vikrių tvarinių labiau išsivysčiusios poros gyvenamoje buveinėje medžio viršūnėje gimė dvyniai, vienas vyriškosios lyties, kitas

moteriškosios lyties. Palyginus su savo protėviais, jie buvo iš tikrųjų gražūs mažyliai tvariniai. Ant jų kūnų buvo mažai plaukų, bet tai nebuvo trūkumas, nes jie gyveno šiltame ir pastoviam klimate.

62:3.2 (705.1) Šitie vaikai išaugo šiek tiek didesnio negu keturių pėdų ūgio. Visais atžvilgiais jie buvo didesni už savo tėvus, turėjo ilgesnes kojas ir trumpesnes rankas. Jie turėjo beveik visiškai priešpriešius nykščius, beveik lygiai taip gerai pritaikytus įvairiapusiškam darbui, kaip ir dabartinio žmogaus nykštys. Jie vaiščiojo stovėdami vertikaliai, turėjo pėdas, kurios buvo beveik lygiai taip gerai pritaikytos vaikščiojimui, kaip ir vėlesniųjų žmogškųjų rasių pėdos.

62:3.3 (705.2) Jų smegenys buvo menkesnės ir mažesnės už žmogiškųjų būtybių smegenis, bet daug labiau išvystytos, ir palyginus daug didesnės už jų protėvių smegenis. Dvyniai anksti pademonstravo labiau išsivysčiusį intelektą, ir greitai buvo pripažinti aušros žinduolių visos genties vadovais, realiai pradėdami visuomeninės organizacijos primityvią formą ir primityvų ekonominį darbo pasidalijimą. Šitas brolis ir sesuo susiporavo ir greitai džiaugėsi dvidešimt vieno vaiko, panašaus į save pačius, draugija; visi buvo daugiau negu keturių pėdų ūgio ir visais atžvilgiais pranašesni už savo protėvių rūšis. Šita naujoji grupė suformavo viduriniųjų žinduolių branduolį.

62:3.4 (705.3) Kada šitos naujosios ir labiau išsivysčiusios grupės narių skaičius išaugo, tada prasidėjo karas, negailestingas karas; o kada siaubinga kova pasibaigė, tuomet iš aušros žinduolių anksčiau egzistavusios ir protėvinės rasės gyvo nebuvo išlikusio nė vieno individo. Ne tokia gausi, bet

galingesnė ir protingesnė rūšių atšaka išliko savo protėvių sąskaita.

62:3.5 (705.4) Ir dabar, beveik penkiolika tūkstančių metų (per šešis šimtus generacijų), šitas tvarinys tapo šitos pasaulio dalies siaubu. Visi ankstesniųjų laikų dideli ir pikti gyvūnai buvo žuvę. Šitų regionų vietiniai didžiuliai žvėrys nebuvo mėsėdžiai, o kačių šeimos didesnės rūšys, liūtai ir tigrai, į šitą apsaugotą žemės paviršiaus lopinėlį dar nebuvo įsiveržę. Dėl to šitie vidurinieji žinduoliai trykšta drąsa ir pavergia viską, kas yra jų kūrinio kampelyje.

62:3.6 (705.5) Palyginus su savo protėvių rūšimis, vidurinieji žinduoliai buvo pranašesni visais atžvilgiais. Net jų potenciali gyvenimo trukmė buvo ilgesnė, siekusi maždaug dvidešimt penkerius metus. Šitoje naujojoje rūšyje atsirado daug elementarių žmogiškųjų bruožų. Be įgimtų polinkių, kuriuos demonstravo jų protėviai, šitie vidurinieji žinduoliai, sugebėdavo tam tikrose atstumiančiose situacijose parodyti pasibjaurėjimą. Jie toliau išlaikė labai aiškiai matomą atsargų kaupimo instinktą; maistą jie slėpdavo vėlesniam vartojimui, ir su dideliu užsidegimu rinkdavo nugludintus apvalius akmenukus ir kai kurių rūšių apvalius akmenis, tinkamus gynybinei ir puolamajai amunicijai.

62:3.7 (705.6) Šitie vidurinieji žinduoliai pirmieji rodė aiškiai išreikštą polinkį į statybą, kaip tai yra matoma jų rungtyniavime, įsirengiant tiek būstus medžių viršūnėse, tiek daugiaurves požemines slaptavietes; jie buvo pirmosios žinduolių rūšys, kurios kada nors rūpinosi tiek medžiuose, tiek požemiuose buvusių būstų saugumu. Jie didele dalimi apleido

medžius, kaip savo gyvenamąją vietą, gyvendami ant žemės dienos metu ir miegodami medžių viršūnėse naktį.

62:3.8 (705.7) Laikui einant, natūralus skaičiaus didėjimas galiausiai pasireiškė rimta konkurencija dėl maisto ir rungtyniavimu dėl lytinių santykių, ir visa tai išsivystė į seriją tarpusavio brolžudiškų mūšių, kurie beveik išnaikino ištisas rūšis. Šitos kovos tęsėsi tol, kol gyva liko tiktai viena grupė, turėjusi šiek tiek mažiau negu vieną šimtą individų. Bet taika dar kartą įsivyravo, ir šitoji vienintelė išlikusi gentis iš naujo įsirengė savo miegamuosius medžių viršūnėse ir dar kartą atnaujino įprastą ir pusiau taikingą egzistenciją.

62:3.9 (705.8) Jūs vargu ar galite įsivaizduoti, kaip jūsų ikižmogiškieji protėviai kartas nuo karto vos per plauką išvengdavo išnaikinimo. Jeigu visos žmonijos protėvinė varlė tam tikru atveju būtų šokusi dviem coliais mažiau, tai visos evoliucijos kursas būtų buvęs žymiai pakeistas. Panaši į lemūrą tiesioginė aušrinių žinduolių rūšių motina prieš tai, kada pagimdė naujosios ir aukštesnės žinduolių kategorijos tėvą, ne mažiau kaip penkis kartus mirties išvengė tiesiog per plauką. Bet iš visų kartų arčiausia mirties ji buvo tada, kada žaibas trenkė į tą medį, kuriame būsimoji primatų dvynių motina miegojo. Šitų viduriniųjų žinduolių abudu tėvai buvo labai žiauriai sukrėsti ir smarkiai apdegę; šita strėlė iš dangaus iš jų septynių vaikų tris užmušė. Šitie besivystantys gyvūnai buvo beveik prietaringi. Šitoji pora, į kurios namus medžių viršūnėje trenkė žaibas, iš tikrųjų buvo viduriniųjų žinduolių rūšių labiau išsivysčiusios grupės lyderiai, ir, pasekdami jų pavyzdžiu, daugiau negu pusė šitos genties, apjungusios protingesnes šeimas, persikraustė maždaug už dviejų mylių nuo šitos

vietovės ir ėmė statyti naujus būstus medžių viršūnėse ir naujas priedangas ant žemės—savo laikinas slėptuves netikėto pavojaus atveju.

^{62:3.10 (706.1)} Šita pora, tokių gausių kovų veteranai, netrukus po to, kada įsirengė savo būstą, tapo besididžiuojančiais tėvais, sulaukusiais dvynių, pačių įdomiausių ir svarbiausių gyvūnų, kurie kada nors buvo gimę šitame pasaulyje iki šito laiko, kadangi jie buvo pirmieji iš *primatų* naujųjų rūšių, kurios sudaro kitą gyvybiškai svarbią pakopą ikižmogiškojoje evoliucijoje.

^{62:3.11 (706.2)} Tuo pačiu metu, kada gimė šitie primatai dvyniai, kita pora—viduriniųjų žinduolių genties ypatingai atsilikusi vyriškosios ir moteriškosios lyties pora, kuri buvo tiek protiškai, tiek fiziškai menkesnė—taip pat pagimdė dvynius. Šitie dvyniai, vienas vyriškosios lyties, kitas moteriškosios, buvo abejingi užkariavimams; jie buvo susirūpinę tikrai dėl to, kaip gauti maisto, o kadangi mėsos jie nevalgė, tai greitai prarado bet kokią interesą ieškoti grobio. Šitie atsilikę dvyniai tapo dabartinių žmonių beždžionių genčių sukūrėjais. Jų palikuonys ieškojo šiltesnių pietinių regionų su švelniu klimatu ir su gausybe tropinių vaisių, kur didele dalimi jie toliau gyveno taip, kaip ir tuo metu, išskyrus tas atšakas, kurios poravosi su gibbonų ir beždžionių ankstyvosiomis rūšimis, ir dėl to labai smarkiai sumenko.

^{62:3.12 (706.3)} Ir tokiu būdu galima aiškiai matyti, jog žmogus ir beždžionė yra susiję tikrai tuo, kad jie kilo iš viduriniųjų žinduolių, iš genties, kurioje tuo pačiu metu gimė, o po to atsiskyrė dvi dvynių poros; menkesnioji pora turėjo savo lemtį sukurti šiuolaikinių rūšių beždžiones, babuinus, šimpanzes, ir

gorilas; labiau išsivysčiusios poros likimas buvo toliau tęsti kilimo liniją, kuri išsivystė į patį žmogų.

62:3.13 (706.4) Šiuolaikinis žmogus ir žmogbeždžionės iš tiesų kilo iš tos pačios genties ir rūšies, bet ne iš tų pačių tėvų. Žmogaus protėviai kilo iš šitos viduriniųjų žinduolių genties atrinktų liekanų labiau išsivysčiusių palikuonių, tuo tarpu šiuolaikinės žmogbeždžionės (išskyrus kai kuriuos iki lemūrų, gibbonų, beždžionių, ir iki kitų, panašių į beždžiones, egzistavusius tipus) yra šitos viduriniųjų žinduolių grupės pačios menkiausios poros palikuonys, tos poros, kuri išsigelbėjo tada, kada savo genties paskutiniojo žiauraus mūšio metu ji slėpėsi požeminėje maisto saugojimo slėptuvėje ilgiau negu dvi savaites, išlindo tikrai tada, kada kautynės buvo seniai pasibaigusios.

4. Primatai

62:4.1 (706.5) Grįžkime prie labiau išsivysčiusių dvynių gimimo, vieno vyriškosios giminės ir kito moteriškosios, viduriniųjų žinduolių genties dviems labiau išsivysčiusiems nariams: Šitie gyvūnai kūdikiai buvo neįprastos kategorijos; ant savo kūno jie turėjo dar mažiau plaukų už savo tėvus ir, kada buvo labai maži, jie atkakliai stengėsi vaikščioti stačiomis. Jų protėviai visada išmokdavo vaikščioti ant užpakalinių kojų, bet šitie Primatai stovėjo stačiomis iš pat pradžių. Jie išaugo didesnio negu penkių pėdų ūgio, ir jų galvos išsivystė didesnės palyginus su kitais gentainiais. Nors jie anksti išmoko vienas su kitu bendrauti ženklų ir garsų pagalba, bet savo gentainių jie niekada nesugebėjo priversti, kad šie suprastų šituos naujus simbolius.

62:4.2 (707.1) Kada jie buvo maždaug keturiolikos metų amžiaus, tada iš genties pabėgo, patraukdami vakarų kryptimi tam, kad augintų savąją šeimą ir sukurtų naujas primatų rūšis. Ir šituos naujuosius tvarinius labai tinka vadinti *primatais*, kadangi jie yra pačios žmogiškosios šeimos tiesioginiai ir betarpiški gyvuliniai protėviai.

62:4.3 (707.2) Tokiu būdu būtent primatai užėmė regioną, esantį Mesopotamijos pusiasalio vakarinėje pakrantėje, kaip jis anuo metu įsikišo į pietinę jūrą, tuo tarpu mažiau protingos ir artimai susijusios gentys gyveno aplink šitą pusiasalio smaigalį ir palei rytinę pakrantę.

62:4.4 (707.3) Primatai buvo labiau žmogiški ir mažiau gyvuliški už savo viduriniųjų žinduolių pirmtakus. Šitos naujosios rūšies skeleto proporcijos buvo labai panašios į primityviųjų žmogiškųjų rasių skeleto proporcijas. Visiškai išsivystė žmogojų tipo ranka ir pėda, ir šitie tvariniai galėjo vaikščioti, net bėgti taip, kaip ir bet kurie vėlesniųjų laikų žmogiškieji palikuonys. Jie didele dalimi atsisakė gyvenimo medžiuose, nors ir toliau saugumo priemone laikė gyvenimą medžių viršūnėse naktį, nes kaip ir jų ankstesnius protėvius, juos labai smarkiai veikė baimė. Jų rankų išplėstas panaudojimas daug prisidėjo prie to, kad išvystytų jų įgimtą smegenų galią, bet jie dar neturėjo tokio proto, kurį iš tikrųjų galima būtų pavadinti žmogiškuoju.

62:4.5 (707.4) Nors emocine prigimtimi primatai mažai kuo skyrėsi nuo savo pirmtakų, bet visuose savo polinkiuose jie rodė daugiau žmogiškųjų tendencijų. Jie iš tikrųjų buvo puikūs ir labiau išsivystę gyvūnai, pasiekdami brandą maždaug dešimties metų amžiaus ir turėdami maždaug keturiasdešimties

metų natūralią gyvenimo trukmę. Tai yra, jie būtų galėję tiek ilgai gyventi, jeigu būtų mirę natūralia mirtimi; kova dėl egzistencijos iš viso buvo per daug įtempta.

^{62:4.6 (707.5)} Ir dabar, praėjus beveik devyniems šimtams generacijų, apimančių maždaug dvidešimt vieną tūkstantį metų nuo aušros žinduolių kilmės, primatai *staiga* pagimdė du nuostabius tvarinius, pirmąsias tikrai žmogiškąsias būtybes.

^{62:4.7 (707.6)} Tokiu būdu būtent aušriniai žinduoliai, atsiradę iš Šiaurės Amerikos lemūrų tipo, pagimdė viduriniuosius žinduolius, ir šitie vidurinieji žinduoliai savo ruožtu suteikė pradžią labiau išsivysčiusiems primatams, kurie tapo primityviosios žmogiškosios rasės tiesioginiais protėviais. Žmogaus evoliucijoje primatų gentys buvo paskutinioji gyvybiškai svarbi grandis, bet mažiau negu po penkių tūkstančių metų iš šitų nepaprastų genčių nebeliko nė vieno individo.

5. Pirmosios žmogiškosios būtybės

^{62:5.1 (707.7)} Nuo 1934 m. po Kr. gim. iki pirmųjų dviejų žmogiškųjų būtybių gimimo yra tiksliai 993.419 metų.

^{62:5.2 (707.8)} Šitie du nuostabūs tvariniai buvo tikros žmogiškosios būtybės. Jie turėjo tobulus žmogiškus nykščius, kokius turėjo daugelis jų protėvių, tuo tarpu jie turėjo tokias pačias tobulas pėdas, kokias turi šiandieninės žmonių rasės. Jie buvo vaikščiotojai ir bėgikai, ne laiptotojai; didžiojo kojų piršto sugriebiančios funkcijos nebebuvo, visiškai nebebuvo. Kada pavojus juos įvydavo į medžių viršūnes, tada jie lipdavo lygiai taip, kaip liptų šiandieniniai žmonės. Medžio kamieniu jie

lipdavo kaip lokys, o ne taip, kaip liptų šimpanzė ar gorila, supdamasi šakomis į viršų.

62:5.3 (708.1) Šitos Pirmosios žmogiškosios būtybės (ir jų palikuonys) visišką brandą pasiekdavo dvylikos metų amžiaus ir turėjo potencialią maždaug septyniasdešimt penkerių metų gyvenimo trukmę.

62:5.4 (708.2) Daug naujų emocijų anksti atsirado šituose žmogiškuosiuose dvyniuose. Jie jautė susižavėjimą tiek objektais, tiek kitomis būtybėmis ir demonstruodavo nemažą dalį tuštybės. Tačiau emocinio vystymosi srityje pats nuostabiausias žingsnis į priekį buvo tikrai žmogiškųjų jausmų naujos grupės staigus atsiradimas, garbinimo grupės, apimančios pagarbą iš baimės, nuolankumą, nusižeminimą, ir net primityvią dėkingumo formą. Baimė, susijungusi su gamtos reiškinių nesupratimu, netrukus suteiks pradžią primityviai religijai.

62:5.5 (708.3) Šitie primityvieji žmonės išreikšdavo ne tik tokius jausmus, bet elementaria forma taip pat buvo ir aukštesnio lygio pergyvenimų. Jie šiek tiek pažino gailestį, gėdą, ir priekaištą ir gerai sąmoningai suvokė meilę, neapykantą, ir kerštą, taip pat buvo jautrūs ryškiai išreikštiems pavydo jausmams.

62:5.6 (708.4) Šitie pirmieji du žmonės—dvyniai—buvo didžiulis išbandymas jų primatams tėvams. Jie buvo tokie smalsūs ir landūs, jog daug kartų vos neprarado savo gyvybės dar nesulaukę aštuonerių metų amžiaus. Nenuostabu, kol jiems sukako dvylika metų, jie turėjo daugybę randų.

62:5.7 (708.5) Labai anksti jie išmoko bendrauti žodiniu būdu, iki to laiko, kada sulaukė dešimties metų amžiaus, jie buvo sukūrę pagerintą ženklų ir žodžių kalbą, išreiškusią beveik pusę šimto idėjų, ir buvo smarkiai pagerinę ir išplėtę savo protėvių primityvų bendravimo būdą. Kad ir kaip jie stengėsi, bet savo tėvus jie sugebėjo išmokyti tikrai keletą savo naujų ženklių ir simbolių.

62:5.8 (708.6) Kada jiems buvo maždaug devyneri metai, tada vieną saulėtą dieną jie iškeliavo upe pasroviui ir surengė svarbų pasitarimą. Kiekviena dangiškoji protinga būtybė, buvusi Urantijoje, įskaitant ir mane, dalyvavo kaip šito vidurdienio slapto susitikimo stebėtoja. Šitą įsimintiną dieną jie susitarė, jog gyvens vienas su kitu ir vienas dėl kito, ir tai buvo pirmasis iš daugelio susitarimų, kurie galiausiai pasiekė kulminaciją tada, kada jie apsisprendė pabėgti nuo savo menkesniųjų gyvulinių gentainių ir keliauti šiaurės kryptimi, nieko nesuvokdami, kad tokiu būdu jie turės sukurti žmonijos rasę.

62:5.9 (708.7) Nors mes buvome labai susirūpinę dėl to, ką šitie du mažičiai laukinukai planavo padaryti, bet buvome bejėgiai kontroliuoti jų proto veikimą; savavališkai mes neįtakojome—negalėjome įtakoti—jų sprendimų. Bet planetinio veikimo leistina apimtimi mes, Gyvybės Nešėjai, kartu su savo partneriais, suorganizavome viską, kad žmogiškieji dvyniai patrauktų į šiaurę toli nuo savo plaukuotų ir iš dalies gyvenančių medžiuose gentainių. Ir tokiu būdu, dėl savo protingo pasirinkimo, dvyniai iš tikrųjų *migravo*, o mūsų priežiūros dėka jie migravo *šiaurės kryptimi* į atokų regioną, kuriame jie išvengė biologinės degradacijos galimybės susilieję su primatų genčių menkesniais giminaičiais.

62:5.10 (708.8) Prieš pat jiems paliekant savo gimtąjį mišką, per vieną gibbonų antpuolį jie neteko savo motinos. Nors ji ir neturėjo tokio intelekto, kokį turėjo jie, bet ji iš tikrųjų turėjo vertą aukštesnės kategorijos žinduolių meilę savo palikuonims, ir ji be baimės paaukojo savąją gyvybę, bandydama apginti šitą puikią porą. Jos pasiaukojimas nebuvo veltui, nes ji sulaukė priešus tol, kol su pastiprinimu sugrįžo tėvas ir privertė įsiveržėlius bėgti.

62:5.11 (709.1) Netrukus po to, kada šita jauna pora savo draugus apleido, kad sukurtų žmogiškąją rasę, jų primatas tėvas tapo baisiai nelaimingas—jis buvo palaužtas sielvarto. Jis atsisakė valgyti, net ir tada, kada maistą jam atnešdavo jo kiti vaikai. Praradus savo nuostabiuosius palikuonis, jam atrodė nebeverta gyventi tarp savo įprastų draugų; taigi jis paliko gentį ir klajojo po mišką, buvo užpultas priešišių gibbonų ir sumuštas iki mirties.

6. Žmogiškojo proto evoliucija

62:6.1 (709.2) Mes, Gyvybės Nešėjai Urantijoje, patyrėme ilgą budėjimo laikotarpį, kada stebėdami laukėme nuo tos dienos, kai pirmą kartą gyvybės plazmą įterpėme į planetinius vandenį, ir natūralu, jog pirmųjų tikrai protingų ir valią turinčių būtybių atsiradimas mums atnešė didžiulį džiaugsmą ir aukščiausią pasitenkinimą.

62:6.2 (709.3) Mes sekėme šitų dvynių protinį vystymąsi, stebėdami, kaip veikia septynios pagalbinės proto dvasios, kurios buvo paskirtos Urantijai tuo metu, kada mes atvykome į planetą. Per visą ilgą planetinės gyvybės evoliucinį vystymąsi šitie nepailstantys proto tarnai visą laiką registravo savo didesnę

sugebėjimą kontaktuoti su vis labiau besivystančių gyvulinių tvarinių palaipsniui besiplečiančiais smegenų sugebėjimais.

62:6.3 (709.4) Iš pradžių pirminių gyvūnų gyvybės instinktyviame ir refleksiniame elgesyje galėjo veikti tikrai *intuicijos dvasia*. Atsirandant aukštesniesiems tipams, *supratimo dvasia* tokius tvarinius galėjo apdovanoti spontaniška idėjų susiejimo dovana. Vėliau mes pastebėjome *drąsos dvasios* veikimą; besivystantys gyvūnai iš tikrųjų išvystė primityvią apsauginės savimonės formą. Vėliau, atsiradus žinduolių grupėms, mes pastebėjome, jog *žinių dvasia* pasireiškia didesniu laipsniu. Ir aukštesniųjų žinduolių evoliucija suteikė veikimą *patarimo dvasiai*, o tai sukėlė bandos instinkto augimą ir primityvaus visuomeninio vystymosi pradžią.

62:6.4 (709.5) Vis didesniu laipsniu, pradedant aušros žinduoliais, toliau einant per viduriniuosius žinduolius, ir primatus, mes pastebėjome augančią pirmųjų penkių pagalbinių proto dvasių tarnystę. Bet likusios dvi, aukščiausieji proto tarnai, niekada iki tol tikrai negalėjo veikti Urantijos tipo evoliuciniame prote.

62:6.5 (709.6) Įsivaizduokite mūsų džiaugsmą vieną dieną—dvyniams buvo apie dešimt metų—kada *garbinimo dvasia* užmezgė pirmąją ryšį su dvynių moteriškuoju protu, o greitai po šito ir su vyriškuoju. Mes žinojome, jog kažkas labai giminingo žmogiškajam protui artėjo prie kulminacijos; ir kada, maždaug po metų, jie galutinai apsisprendė, dėl apmąstytos minties ir tikslingo sprendimo, pabėgti iš namų ir nukeliauti į šiaurę, tuomet tikrai *išminties dvasia* pradėjo veikti Urantijoje ir šituose dviejuose dabar pripažintuose žmogiškuosiuose protuose.

62:6.6 (709.7) Tuo pat buvo mobilizuota nauja septynių pagalbinių proto dvasių kategorija. Mes buvome kupini lūkesčių; mes suvokėme, jog artinasi ilgai lauktoji valanda; mes žinojome, jog stovime ant ilgai užsitęsusių savo pastangų išvystyti valinius tvarinius Urantijoje įgyvendinimo slenksčio.

7. Kaip apgyvendinto pasaulio pripažinimas

62:7.1 (709.8) Mums nereikėjo ilgai laukti. Per pusiaudienį, kitą dieną po dvynių pabėgimo, Urantijos planetinio priėmimo centre buvo visatos grandinės signalų pirminis bandomasis blyksnis. Aišku, mes visi buvome susijaudinę, suvokdami, jog didžiulis įvykis nebetoli; bet kadangi šitas pasaulis buvo gyvybės eksperimentinė stotis, tai neturėjome nė menkiausio supratimo, kaip mus informuos apie protingos gyvybės planetoje pripažinimą

62:7.2 (710.1) Bet neilgai mums teko laukti nežinomybėje. Trečiąją dieną po dvynių pabėgimo, ir prieš Gyvybės Nešėjų korpuso išvykimą, čia atvyko pirminės planetinės grandinės įkūrimo Neadono archangelas. Tai buvo reikšminga diena Urantijoje, kada mūsų maža grupė susirinko aplink komunikavimo erdvėje planetinį polių ir iš Salvingtono gavo pirmąjį pranešimą per naujai įkurtą planetos proto grandinę. Ir šitas pirmasis pranešimas, kurį padiktavo archangelų korpuso vadovas, buvo toks:

62:7.3 (710.2) “Gyvybės Nešėjams Urantijoje—Sveikinimai! Mes perduodame užtikrinimą dėl didžiulio pasitenkinimo Salvingtone, Edentijoje, ir Jeruseme ta proga, jog Neadono būstinėje buvo užregistruotas signalas, liudijantis apie valios orumo proto egzistavimą Urantijoje. Buvo pastebėtas dvynių

tikslingas sprendimas pabėgti į šiaurę ir savo palikuonis atskirti nuo savo menkesniųjų protėvių. Tai yra pirmasis proto—žmogiškojo tipo proto—sprendimas Urantijoje, ir tai automatiškai įkuria komunikavimo grandinę, per kurią šitas pirminis patvirtinimo pranešimas ir yra perduodamas.”

62:7.4 (710.3) Vėliau šita naujaja grandine pasiekė sveikinimai iš Edentijos Pačių Aukštųjų, turintys reziduojantiems Gyvybės Nešėjams ir instrukcijų, uždraudžiančių mums kištis į gyvybės modelį, kurį buvome sukūrę. Mums buvo nurodyta į žmogiškojo vystymosi reikalus nesikišti. Neturėtų būti daroma išvada, jog Gyvybės Nešėjai kada nors savavališkai ir mechanškai kišasi į planetinės evoliucijos planų natūralią tėkmę, kadangi mes nesikišame. Bet iki šito meto mums buvo leidžiama keisti aplinkos sąlygas ir apsaugoti gyvybės plazmą ypatingu būdu, ir būtent šita nepaprasta, bet visiškai natūrali, priežiūra turėjo būti nutraukta.

62:7.5 (710.4) Ir vos tik Patys Aukštieji baigė kalbėti, kai nuostabus Liuciferio, tuometinio Satanijos sistemos valdovo, pranešimas ėmė pasiekti planetą. Dabar Gyvybės Nešėjai girdėjo savo vadovo sveikinimų žodžius ir gavo jo leidimą sugrįžti į Jerusėmą. Šituo Liuciferio pranešimu buvo oficialiai priimtas Gyvybės Nešėjų darbas Urantijoje, o tai užkirto kelią bet kokiai mūsų kritikai ateityje dėl bet kokių mūsų pastangų, gerinant Nebadono gyvybės modelius, kokie yra nustatyti Satanijos sistemoje.

62:7.6 (710.5) Šitie pranešimai iš Salvingtono, Edentijos, ir Jerusėmo formaliai reiškė Gyvybės Nešėjų amžius trukusios planetos priežiūros užbaigimą. Per amžius mes budėjome, padedami tikrai septynių pagalbinių proto dvasių ir Pagrindinių Fizinių

Kontrolierių. Ir dabar, atsiradus planetos evoliuciniuose tvariniuose valiai, sugebėjimui pasirinkti garbinimą ir kilimą, mes suvokėme, jog mūsų darbas yra užbaigtas, ir mūsų grupė pasiruošė išvykti. Urantijai, kuri yra gyvybės modifikavimo pasaulis, buvo suteiktas leidimas toliau pasilikti du vyresnius Gyvybės Nešėjus su dvylika pagalbininkų, ir aš buvau parinktas vienu iš šitos grupės narių ir nuo to laiko visą laiką esu Urantijoje.

^{62:7.7 (710.6)} Lygiai prieš 993.408 metus (nuo 1934 m. po Kr.gim.), Urantija buvo oficialiai pripažinta kaip Nebadono visatoje žmogumi apgyvendinta planeta. Biologinė evoliucija dar kartą pasiekė valios orumo žmogiškuosius lygius; žmogus atvyko į Satanijos 606-ąją planetą.

^{62:7.8 (710.7)} [Parengta Nebadono Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

63 Dokumentas. Pirmoji žmogiškoji šeima

^{63:0.1 (711.1)} URANTIJA buvo užregistruota kaip apgyvendintas pasaulis, kada pirmosios dvi žmogiškosios būtybės—šie dvyniai—buvo vienuolikos metų, ir prieš tai, kada jie tapo tikrųjų žmogiškųjų būtybių antrosios kartos pirmagimių tėvais. Ir archangelo pranešimas iš Salvingtono, šita oficialaus planetinio pripažinimo proga, baigėsi tokiais žodžiais:

^{63:0.2 (711.2)} “Satanijos 606-ojoje planetoje atsirado žmogaus protas, ir šitie naujosios rasės tėvai bus vadinami *Andonu* ir *Fonta*. Ir visi archangelai meldžiasi, kad šitie tvariniai būtų greitai apdovanoti Visuotinio Tėvo dvasios dovana, kuri asmeniškai apsigyventų jų viduje.”

^{63:0.3 (711.3)} Andonas yra Neadono vardas, kuris reiškia “pirmąjį į Tėvą panašų tvarinį, kuris demonstruoja alkį žmogiškajam tobulumui.” Fonta pažymi “pirmąjį į Sūnų panašų tvarinį, kuris demonstruoja alkį žmogiškajam tobulumui.” Andonas ir Fonta šituos vardus sužinojo tiksliai tada, kada jie buvo jiems suteikti tuo metu, kai jie susiliejo su savo Minties Derintojais. Per visą savo mirtingąjį gyvenimą Urantijoje jie vienas kitą vadino Sonta-an ir Sonta-en, Sonta-an reiškia “motinos mylimas,” Sonta-en reiškia “tėvo mylimas.” Šituos vardus jie suteikė patys sau, o jų reikšmė yra svarbi jų abipusiam dėmesiui ir meilei.

1. Andonas ir Fonta

^{63:1.1 (711.4)} Daugeliu atžvilgių Andonas ir Fonta buvo nuostabiausia žmogiškųjų būtybių pora, kuri kada nors gyveno žemėje. Šita pora, tikrieji visos žmonijos tėvai, buvo visais atžvilgiais pranašesni už daugelį savo tiesioginių palikuonių, ir jie visiškai skyrėsi nuo savo visų protėvių, tiek tiesioginių, tiek tolimųjų.

^{63:1.2 (711.5)} Šitos pirmosios žmogiškosios poros tėvai akivaizdžiai mažai kuo skyrėsi nuo savo vidutinių gentainių, nors jie buvo tarp protingesniųjų genties narių, toje grupėje, kuri pirmoji išmoko mėtyti akmenis ir panaudoti lazdas kovojant. Jie taip pat naudojo akmenis, titnago, ir kaulo aštriai nusmailintas šukes.

^{63:1.3 (711.6)} Dar gyvendamas su savo tėvais, Andonas buvo pritvirtinęs aštrų titnago gabalą prie lazdos galo, šitam tikslui panaudojęs gyvūnų sausgysles, ir ne mažiau kaip tuziną kartų jis puikiai pasinaudojo tokiu ginklu, išgelbėdamas tiek savo

paties gyvybę, tiek ir savo lygiai tokios pačios smalsios ir nuotykių ieškančios sesutės, kuri visuomet jį lydėdavo visose tyrinėjimo kelionėse.

63:1.4 (711.7) Andono ir Fontos sprendimas pabėgti iš tos primatų genties rodo proto lygį, kuris buvo daug aukštesnis už menkesnį intelektą, kuris buvo būdingas tokiame dideliame skaičiui jų vėlesniųjų palikuonių, kurie nusmuko tiek, kad susiporavo su savo atsilikusiais pusbroliais iš žmogbeždžionių genčių. Bet jų neaiškus jausmas, kad jie yra kažkas daugiau negu tik gyvuliai, buvo dėl to, kad jie turėjo asmenybę, ir jį didino viduje gyvenančių Minties Derintojų buvimas.

2. Dvynių pabėgimas

63:2.1 (712.1) Po to, kada Andonas ir Fonta nusprendė bėgti į šiaurę, kažkurį laiką juos buvo apėmusi baimė, ypač baimė įskaudinti savo tėvus ir betarpišką šeimą. Jie įsivaizdavo, kad juos gali užpulti priešiški giminaičiai, ir tokiu būdu suvokė galimybę, jog gali žūti nuo savo jau ir taip pavydžių gentainių rankų. Vaikystėje, didžiąją laiko dalį dvyniai praleido vienas kito draugijoje, ir dėl šitos priežasties tarp savo primatų genties gyvulinių pusbrolių jie niekada nebuvo per daug mėgiami. Savo padėties gentyje nepagerino įsirengę atskirą, ir daug aukštesnio lygio, būstą medyje.

63:2.2 (712.2) Ir būtent šitame naujame būste tarp medžių viršūnių, vieną naktį, po to, kai juos pažadino smarki audra, ir kai iš baimės ir švelnumo jie laikė vienas kitą apkabinę, tuomet jie galutinai ir visiškai apsisprendė pabėgti iš genties gyvenamosios vietos ir iš namų medžių viršūnėse.

63:2.3 (712.3) Jie jau buvo parengę paprastą slėptuvę medžio viršūnėje maždaug už pusės dienos kelio į šiaurę. Tai buvo jų slapta ir saugi slėpimosi vieta per pirmąją dieną palikus namus miške. Nežiūrint to, kad dvyniai jautė tą pačią primatų mirtiną baimę būti ant žemės nakties metu, bet slapta jie pabėgo į sunkią kelionę į šiaurę prieš pat prasidedant nakčiai. Nors jiems prireikė nepaprastos drąsos leisti į šitą naktinę kelionę, net ir šviečiant mėnulio pilnačiai, bet jie priėjo teisingos išvados, jog šitaip mažiau tikėtina, kad jų pasiges ir ims juos vytis jų gintainiai ir giminaičiai. Ir anksčiau pasiruoštą vietą jie saugiai pasiekė tuoj po vidurnakčio.

63:2.4 (712.4) Kelionės į šiaurę metu jie atrado atvirą titnago klotą ir, susiieškoję daugybę akmenų, turinčių tinkamą formą įvairiems poreikiams, jie prisirinko atsargų ateičiai. Šituos titnagus mėgindami suskaldyti taip, kad jie būtų geriau pritaikyti įvairiems tikslams, Andonas atrado jų kibirškį skeliančią savybę ir suvokė ugnies užkūrimo idėją. Bet tuo metu ši sąvoka jo neužvaldė tvirtai, kadangi klimatas vis dar buvo palankus ir ugnies poreikis buvo mažas.

63:2.5 (712.5) Bet rudens saulė vis žemėjo danguje, o jiems keliaujant į šiaurę, naktys darėsi vis vėsesnės ir vėsesnės. Jie jau prieš tai buvo priversti pasinaudoti gyvulių odomis, kad susišildytų. Iki to meto, kai nuo jų pabėgimo iš namų buvo praėjęs vienas mėnuo, Andonas savo partnerei paaiškino, kad jis mano, jog galėtų titnagu įkurti ugnį. Du mėnesius jie mėgino panaudoti titnago kibirškį tam, jog įkurtų ugnį, bet visą laiką nesėkmingai. Kiekvieną dieną šita pora skeldavo titnagus ir stengėsi uždegti medį. Galiausiai, vieną vakarą, maždaug tuo metu, kai leidosi saulė, buvo atskleista šito metodo paslaptis,

kada Fontai šovė mintis užlipti į netoliese augusį medį paimti apleistą paukščio lizdą. Lizdas buvo sausas ir labai degus, ir dėl to iš karto užsiliepsnojo, vos tik ant jo užkrito kibirkštis. Jie buvo taip nustebinti ir išgąsdinti savosios sėkmės, jog vos neprarado ugnies, bet išsaugojo ją, papildydami tinkamu kuru, ir tuomet visos žmonijos tėvai pradėjo pirmąją malkų paiešką laužui.

^{63:2.6 (712.6)} Tai buvo viena džiaugsmingiausių akimirų jų trumpame, bet kupiname įvykių gyvenime. Visą naktį jie sėdėjo nemiegodami ir stebėjo, kaip dega jų laužas, vargu ar suvokdami, kad jie atliko atradimą, kuris jiems leis mesti iššūkį klimatui ir šitokiu būdu amžinai būti nepriklausomiems nuo savo pietinių kraštų gyvulinių giminaičių. Po trijų dienų poilsio ir pasidžiaugimo laužu, jie iškeliaavo tolyn.

^{63:2.7 (712.7)} Andono primatai protėviai dažnai iki tol kurstydavo ugnį, kurią uždegdavo žaibas, bet niekada prieš tai žemės tvariniai neturėjo tokio metodo, kurio dėka įkurtų laužą užėjus norui. Bet praėjo daug laiko, kol dvyniai sužinojo, kad sausos samanės ir kitos medžiagos ugnį palaiko lygiai taip, kaip ir paukščių lizdai.

3. Andono šeima

^{63:3.1 (713.1)} Praėjo beveik dveji metai nuo dvynių pabėgimo iš namų nakties, kol jiems gimė pirmasis vaikas. Jie pavadino jį Sontadu; ir Sontadas buvo pirmasis tvarinys, gimęs Urantijoje, kuris gimimo metu buvo suvyniotas į apsauginius apdangalus. Žmogiškoji rasė gavo pradžią, ir su šitokia nauja evoliucija atsirado instinktas tinkamai rūpintis vis labiau bejėgiais

kūdikiais, kas apibūdintų intelektualios kategorijos vis didesnę proto vystymąsi palyginus su daugiau gyvuliniu tipu.

63:3.2 (713.2) Andonas ir Fonta iš viso turėjo devyniolika vaikų, ir jie gyveno mėgaudamiesi beveik pusės šimto anūkų ir pusės tuzino proanūkių draugija. Šeima gyveno keturiose viena greta kitos buvusiose uolų pastogėse arba pusiau urvuose, iš kurių trys buvo tarpusavyje sujungti perėjimais, kuriuos minkštame kalkakmenyje iškasė su titnaginiais instrumentais, kuriuos sugalvojo Andono vaikai.

63:3.3 (713.3) Šitie ankstyvieji andonitai rodė labai aiškiai išreikštą klaninę dvasią; jie medžiodavo grupėmis ir niekada nenuklysdavo toli nuo savo gyvenamosios vietos. Jie atrodo suvokė, kad yra izoliuota ir unikali gyvų būtybių grupė, ir dėl šito turėtų vengti atsiskyrimo. Šitas artimos giminystės jausmas be jokios abejonės buvo dėl pagalbinių proto dvasių padidinto proto veikimo.

63:3.4 (713.4) Andonas ir Fonta visą laiką dirbo tam, kad auklėtų ir lavintų klaną. Jie gyveno iki keturiasdešimt dvejų metų, kai per žemės drebėjimą juos abu užmušė krentanti viršuje kabojusi uola. Jų penki vaikai ir vienuolika anūkų žuvo kartu, ir beveik dvidešimt jų palikuonių buvo sunkiai sužaloti.

63:3.5 (713.5) Žuvus tėvams, Sontadas, nepaisydamas smarkiai sužeistos pėdos, tuoj pat ėmėsi vadovauti klanui, o jam sumaniai padėjo žmona, jo vyriausioji sesuo. Jų pirmoji užduotis buvo užridenti akmenis, kad būtų gerai palaidoti žuvę tėvai, broliai, seserys, ir vaikai. Šitas laidojimo veiksmas neturi būti per daug sureikšmintas. Jų suvokimas apie išlikimą po

mirties buvo labai menkas ir nekonkretus, daugiausia kylantis iš jų fantastinio ir margo sapnų gyvenimo.

63:3.6 (713.6) Šita Andono ir Fontos šeima kartu laikėsi iki dvidešimtosios kartos, kada tiek konkurencija dėl maisto, tiek visuomeninė trintis tapo jų pasklidimo pradžios priežastimi.

4. Andoniniai klanai

63:4.1 (713.7) Primityvusis žmogus—andonitai—turėjo juodas akis ir tamsios spalvos odą, tam tikra prasme tarpinę tarp geltonos ir raudonos. Melaninas yra dažanti medžiaga, kuri yra visų žmogiškųjų būtybių odoje. Tai yra pirminis andoninės odos pigmentas. Savo bendra išvaizda ir odos spalva ankstyvieji andonitai labiau panašėjo į šiandieninius eskimus negu į kitus gyvų žmogiškųjų būtybių tipus. Jie buvo pirmieji tvariniai, kurie gyvulių odas naudojo apsisaugoti nuo šalčio; plaukų ant kūno jie turėjo nedaug kuo daugiau už šiandieninius žmones.

63:4.2 (713.8) Šitų ankstyvųjų žmonių gyvulinių protėvių gentinis gyvenimas buvo iš anksto numatęs įvairių visuomeninių susitarimų pradžią, ir šitų būtybių emocijoms plečiantis ir smegenų pajėgumui augant, betarpiškai vystėsi visuomeninė organizacija ir naujas klaninio darbo pasidalijimas. Jie labai gerai pamėgdžiodavo, bet žaidimų instinktas išsivystė tik šiek tiek, o humoro jausmo beveik nebuvo iš viso. Primityvieji žmonės kartais šypsodavosi, bet niekada nesijuokdavo iš širdies. Humoras buvo vėlesniosios Adominės rasės palikimas. Šitos ankstyvosios žmogiškosios būtybės nebuvo tokios jautrios skausmui, taip pat ne taip smarkiai reaguodavo į nemalonias situacijas, ne taip, kaip daugelis vėliau besivystančių mirtingųjų. Fontai ir jos tiesioginiams

palikuonims vaikų gimdymas nebuvo nei skausmingas, nei sekinantis išbandymas.

63:4.3 (714.1) Jie buvo puiki gentis. Vyrai didvyriškai kovėsi už savo žmonų ir savo palikuonių saugumą; moterys buvo su meile atsidavusios savo vaikams. Bet jų patriotizmas apsiribodavo vien tiktai savo tiesioginiu klanu. Jie buvo labai ištikimi savo šeimoms; be jokių dvejonių žūdavo gindami savo vaikus, bet jie nesugebėjo suvokti tokios minties, jog pamėgintų pasaulį paversti geresne vieta savo anūkams. Altruizmas dar nebuvo gimęs žmogaus širdyje, nepaisant to, kad visos tos emocijos, kurios yra esminės religijos atsiradimui, šituose Urantijos aborigenuose jau egzistavo.

63:4.4 (714.2) Šitie ankstyvieji žmonės turėjo jaudinantį švelnumą savo draugams, ir tikrai turėjo realų, nors ir primityvų, supratimą apie draugystę. Vėlesniaisiais laikais, per nuolat kylančius mūšius su menkesnėmis gentimis, buvo įprastas reiškinys matyti, kaip kuris nors iš šitų primitiviųjų žmonių drąsiai kovodavo toliau su viena ranka, bandydamas apsaugoti ir išgelbėti savo sužeistą bičiulį karį. Daugelis iš pačių kilniausių ir kuo labiausiai žmogiškų vėlesnio evoliucinio išsivystymo bruožų buvo jaudinančiai išpranašauti šituose primitiviuose žmonėse.

63:4.5 (714.3) Pirminis andoninis klanas nepertrauktą vadovavimo liniją išlaikė iki dvidešimt septintosios kartos, kada, tarp Sontado tiesioginių palikuonių nebesant vyriškosios giminės palikuonio, du besirungiantys kandidatai į klano valdovo vietą ėmė kovoti dėl aukščiausios valdžios.

63:4.6 (714.4) Iki to meto, kada andoniniai klanai pasklido plačiu mastu, jau buvo gerai išsivysčiusi kalba dėl to, kad jie stengėsi bendrauti tarpusavyje. Šita kalba vystėsi toliau, ir beveik kasdien ji būdavo papildoma dėl naujų išradimų ir prisitaikymų prie aplinkos, ką padarydavo šitie aktyvūs, nerimstantys, ir smalsūs žmonės. Ir šita kalba tapo Urantijos kalba, ankstyvosios žmogiškosios šeimos kalba iki vėlesniojo spalvotųjų rasių atsiradimo.

63:4.7 (714.5) Laikui bėgant, andoninių klanų skaičius išaugo, ir besiplečiančių šeimų ryšiai ėmė sukelti trintį ir nesusipratimus. Šitų žmonių protą ėmė užvaldyti tikrai du dalykai: medžioklė dėl to, kad gautų maisto, ir kariavimas, norint atkeršyti už kaimyninių genčių koki nors tikrą ar tariamą neteisingumą ar įžeidimą.

63:4.8 (714.6) Šeimyniniai vaidai augo, kildavo gentiniai karai, ir būdavo patiriami rimti nuostoliai tarp pačių geriausių atstovų iš gabesnių ir labiau išsivysčiusių grupių. Kai kurie tokie nuostoliai būdavo neatitaisomi; kai kurias vertingiausias palikuonių gimines gabumų ir intelekto požiūriu šitas pasaulis prarado amžinai. Šitai ankstyvajai rasei ir jos primityviajai civilizacijai grėsė išnykimas dėl tokio nesibaigiančio klanų kariavimo.

63:4.9 (714.7) Šitų primityvių būtybių neįmanoma priversti, kad jos ilgai drauge gyventų taikiai. Žmogus yra kovojančių gyvulių palikuonis, ir, kada yra bendraujama artimai, tai nekultūringi žmonės vieni kitus suerzina ir įžeidinėja. Gyvybės Nešėjai žino šitą polinkį tarp evoliucinių tvarinių, ir atitinkamai pasirūpina galutiniu besivystančių žmogiškųjų būtybių atskyrimu bent jau į tris, o dažniau į šešias, skirtingas ir atskiras rases.

5. Andonitų pasklidimas

63:5.1 (715.1) Ankstyvosios Andono rasės neįsiskverbė toli į Aziją, ir iš pradžių jos nenuėjo ir į Afriką. Tų laikų geografija jiems kelią rodė į šiaurę, ir šitie žmonės keliavo vis tolyn ir tolyn į šiaurę, kol juos sustabdė trečiojo ledyno lėtai slenkantis ledas.

63:5.2 (715.2) Prieš tai, kada šita didžiulė ledo danga pasiekė Prancūziją ir Britų salas, Andono ir Fontos palikuonys buvo pasukę vakarų kryptimi per Europą ir buvo įkūrę daugiau negu vieną tūkstantį atskirų gyvenviečių palei didžiąsias upes, tekėjusias į tuo metu šiltus Šiaurės jūros vandenį.

63:5.3 (715.3) Šitos andoninės gentys buvo ankstyvieji gyventojai prie Prancūzijos upių; jie gyveno išilgai Somės upės dešimtis tūkstančių metų. Somės upė yra ta vienintelė upė, kurios ledynai nepakeitė, tomis dienomis ji tekėjo į jūrą didele dalimi taip, kaip ji teka ir dabar. Ir tai paaiškina, kodėl tiek daug įrodymų apie andonitų palikuonis yra surandama slėnyje palei šitos upės vagą.

63:5.4 (715.4) Šitie Urantijos aborigenai negyveno medžiuose, nors iškilus pavojui jie vis dar lipdavo į medžių viršūnes. Jie paprastai gyvendavo po pakibusių stačių uolų pastogėmis išilgai upių ir kalvų slaitų urvuose, kas jiems sudarė sąlygas stebėti prieigas ir saugojo juos nuo stichijų. Tokiu būdu jie galėjo naudotis laužais, neperdaugiausiai patirdami nepatogumų dėl dūmų. Jie taip pat nebuvo ir tikrieji urvų gyventojai, nors vėlesniaisiais laikais vėlesnės ledo dangos pasistūmėjo toliau į pietus ir jų palikuonis suvarė į urvus. Jie buvo linkę apsistoti miško pakraštyje ir prie upės.

63:5.5 (715.5) Jie labai anksti tapo stebėtinai protingi maskuodami savo iš dalies uždengtas pastoges ir demonstravo didžiulius sugebėjimus įrengdami iš akmenų miegamuosius kambarius, kupolo formos akmenines pašiūres, į kurias jie įšliauždavo naktį. Įėjimas į tokią pašiūrę būdavo uždaromas, užridenant prieš jį akmenį, didžiulį akmenį, kuris tam tikslui būdavo patalpinamas viduje prieš tai, kai stogo akmenys būdavo visiškai sudedami į vietas.

63:5.6 (715.6) Andonitai buvo bebaimiai ir puikūs medžiotojai, ir maitinosi, išskyrus laukines uogas ir kai kuriuos medžių vaisius, išimtinai mėsa. Kaip Andonas buvo sugalvojęs akmeninį kirvį, taip jo palikuonys anksti atrado ir efektyviai panaudojo svaidomąjį lazda ir harpūną. Pagaliau sukuriantis instrumentus protas veikė kartu su instrumentą naudojančia ranka, ir šitie ankstyvieji žmonės buvo labai sumanūs suteikiant titnaginiams instrumentams formą. Jie nukeliaudavo toli ir įvairiomis kryptimis ieškodami titnago, panašiai, kaip šiandieniniai žmonės nukeliauja iki žemės pakraščių ieškodami aukso, platinos, ir deimantų.

63:5.7 (715.7) Ir daugeliu kitokių būdų šitos Andono gentys rodė tokį intelekto laipsnį, kurio jų regresuojantys palikuonys nepasiekė per pusę milijono metų, nors jie vėl ir vėl iš naujo atrasdavo įvairių būdų, kaip įkurti ugnį.

6. Onagaras — pirmasis Tiesos Mokytojas

63:6.1 (715.8) Andoniniam pasklidimui plečiantis, klanų kultūrinis ir dvasinis statusas regresavo per beveik dešimt tūkstančių metų iki tų dienų, kada gyveno Onagaras, kuris ėmėsi vadovauti

šitoms gentims, užtikrino tarp jų taiką, ir pirmą kartą, visus juos vedė į “Gyvybės Suteikėjo žmonėms ir gyvuliams” garbinimą.

63:6.2 (716.1) Andono filosofija buvo labai paini; jis vos išvengė to, kad netaptų ugnies garbintoju dėl didžiulio pasitenkinimo, kurį pajuto atsitiktinai atradęs ugnį. Tačiau, protas jį nukreipė nuo savojo atradimo prie saulės, kaip aukštesnio ir daugiau baimingos pagarbos keliančio karščio ir šviesos šaltinio, bet ji buvo perdaug toli, ir todėl jis netapo saulės garbintoju.

63:6.3 (716.2) Andonitai anksti išsiugdė stichijos—griaustinio, žaibo, lietaus, sniego, krušos, ir ledo—baimę. Bet tomis tolimomis dienomis alkis būdavo nuolat atsinaujinantis akstinas, ir kadangi jie didžiąja dalimi maitinosi gyvūnais, tai galų gale jie sukūrė gyvūnų garbinimo formą. Andonui, didesnieji maistiniai gyvūnai buvo kūrybinės galios ir stiprinančios jėgos simboliai. Kartas nuo karto tapdavo papročiu šituos įvairius didesnius gyvūnus laikyti garbinimo objektais. Tuo metu, kada madingas būdavo konkretus gyvūnas, tada jo primityvūs kontūrai būdavo piešiami ant urvų sienų, o vėliau, nuolat vystantis menui, toks gyvulinis dievas būdavo išraižomas įvairiuose ornamentuose.

63:6.4 (716.3) Andoniniai žmonės labai anksti suformavo įprotį nevalgyti genties garbinamo gyvūno mėsos. Netrukus, tam, kad tinkamiau būtų paveiktas jaunimo protas, jie sukūrė garbinimo ritualą, kuris būdavo atliekamas aplink vieno iš šitų garbinamų gyvulių kūną; o dar vėliau, šitas primityvus vaidinimas išsivystė į jų palikuonių labiau pakylėtą aukojimo ritualą. Ir tai yra aukojimo, kaip garbinimo dalies, kilmė. Šitą idėją Moze išvystė hebrajų ritualuose, ir, iš principo, Apaštalas Paulius

išsaugojo ją kaip doktriną apie atpirkimą už nuodėmę “kraujo praliejimo dėka.”

63:6.5 (716.4) Tai, jog šitų primityviųjų žmonių gyvenime pats svarbiausias dalykas buvo maistas, parodo malda, kurios šituos paprastus žmones mokė Onagaras, jų didysis mokytojas. O šita malda buvo tokia:

63:6.6 (716.5) “O Gyvybės Įkvėpėjau, duok mums šią dieną mūsų kasdienio maisto, išlaisvink mus nuo ledo prakeikimo, išgelbėk mus nuo mūsų miško priešų, ir su gailestingumu priimk mus Didingame Pomirtiniame Anapus.”

63:6.7 (716.6) Onagaras turėjo būstinę senosios Viduržemio jūros šiaurinėje pakrantėje, dabartinės Kaspijos jūros regione, gyvenvietėje, vadintoje Obanu, toje sustojimo vietoje, kur kelias, vedantis į šiaurę iš Mesopotamijos pietinių žemių suko į vakarus. Iš Obano į tolimas gyvenvietes jis pasiuntė mokytojus tam, kad išplatintų jo naujas doktrinas apie vieną Dievybę ir jo supratimą apie pomirtinį pasaulį, kurį jis pavadino Didingu Pomirtiniu Anapus. Šitie Onagaro emisarai buvo pirmieji šio pasaulio misionieriai; taip pat jie buvo pirmieji žmogiškieji tvariniai, kurie ėmė virti mėsą, pirmieji, kurie reguliariai naudojo ugnį gamindami maistą. Jie kepė mėsą ant lazdų galiukų, o taip pat ant karštų akmenų; vėliau jie kepė didžiulius gabalus lauže, bet jų palikuonys beveik visiškai sugrįžo prie žalios mėsos vartojimo.

63:6.8 (716.7) Onagaras gimė prieš 983.323 metus (nuo 1934 m. po Kr. gim.), ir jis gyveno iki šešiasdešimt devynerių metų amžiaus. Iki Planetos Princo atvykimo laikų šito originalaus proto ir dvasinio vadovo pasiekimų perteikimas yra jaudinantis

pasakojimas, kaip šitie primityvūs žmonės buvo organizuojami į tikrą visuomenę. Jis įvedė veiksmingą gentinį valdymą, tokį, kokio vėlesnės kartos nepasiekė per daugelį tūkstantmečių. Niekada iki to laiko, kol atvyko Planetos Princas, žemėje nebuvo tokios aukštos dvasinės civilizacijos. Šitie paprasti žmonės turėjo tikrą, nors primityvią religiją, bet ją vėliau prarado jų vis labiau menkėjantys palikuonys.

^{63:6.9 (717.1)} Nors tiek Andonas, tiek Fonta buvo gavę Minties Derintojus, kaip ir daugelis jų palikuonių, bet būtent Onagaro laikais Minties Derintojai ir serafimai sargybiniai didžiuliais kiekiais atvykdavo į Urantiją. Tai buvo, iš tikrųjų, primityviojo žmogaus aukso amžius.

7. Andono ir Fontos išlikimas

^{63:7.1 (717.2)} Andonas ir Fonta, nuostabieji žmogiškosios rasės įkūrėjai, gavo pripažinimą tuo metu, kai Urantijai buvo skelbiamas nuosprendis, atvykus Planetos Princui, ir deramu laiku jie pasirodė po morontijos gyvenamųjų pasaulių mokymo, turėdami Jerusemo pilietybės statusą. Nors jiems niekada nebuvo leista sugrįžti į Urantiją, bet jie žino rasės, kurią jie įkūrė, istoriją. Jie liūdėjo dėl Kaligastijos išdavystės, nusiminė dėl Adominės nesėkmės, bet labai džiaugėsi, kada buvo gautas pranešimas, jog Mykolas jų pasaulį pasirinko savo baigiamojo savęs padovanojimo vieta.

^{63:7.2 (717.3)} Jeruseme tiek Andonas, tiek Fonta susiliejo su savo Minties Derintojais, kaip ir keletas jų vaikų, įskaitant Sontadą, bet didžioji dalis net jų tiesioginių palikuonių pasiekė tiktai susiliejimą su Dvasia.

^{63:7.3 (717.4)} Andonas ir Fonta, netrukus po jų atvykimo į Jerusumą, gavo leidimą iš Sistemos Aukščiausiojo Valdovo sugrįžti į pirmąją morontinį gyvenamąjį pasaulį tam, kad tarnautų su tomis morontinėmis asmenybėmis, kurios dangiškosiose sferose pasveikina laiko piligrimus iš Urantijos. Ir jie į šią tarnystę buvo paskirti neribotam laikui. Sąsajoje su šiais apreiškimais jie stengėsi pasiūsti sveikinimus į Urantiją, bet šitas jų pageidavimas buvo išmintingai nepatenkintas.

^{63:7.4 (717.5)} Ir tai yra pasakojimas apie didvyriškiausią ir nuostabiausią skyrių visoje Urantijos istorijoje, pasakojimas apie visos žmonijos unikalių tėvų evoliuciją, gyvenimo kovas, mirtį, ir amžinąjį išlikimą.

^{63:7.5 (717.6)} [Pateikta Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

64 Dokumentas. Evoliucinės spalvotosios rasės

^{64:0.1 (718.1)} TAI pasakojimas apie Urantijos rases nuo Andono ir Fontos dienų, beveik prieš vieną milijoną metų, einant artyn per Planetos Princo laikus iki ledo amžiaus pabaigos.

^{64:0.2 (718.2)} Žmogiškoji rasė yra beveik vieno milijono metų amžiaus, ir pasakojimo apie ją pirmoji dalis apytiksliai atitinka Urantijos laikus iki Planetos Princo atvykimo. Vėlesnioji žmonijos istorijos dalis prasideda tuo metu, kada atvyksta Planetos Princas ir kada atsiranda šešios spalvotosios rasės ir maždaug atitinka tą periodą, kurį paprastai vadina Senuoju Akmens Amžiumi.

1. Andoniniai aborigenai

64:1.1 (718.3) Primityvusis žmogus žemėje evoliuciškai atsirado šiek tiek mažiau negu prieš vieną milijoną metų, ir jis turėjo intensyvų patyrimą. Jis instinktyviai stengėsi išvengti susimaišymo su menkesnėmis žmogbeždžionių gentimis pavojaus. Bet jis negalėjo migruoti į rytus dėl sausringų Tibeto krašto aukštumų, 30.000 pėdų virš jūros lygio; negalėjo jis judėti ir į pietus ar vakarus dėl išsiplėtusios Viduržemio jūros, kuri tuo metu tęsėsi į rytus iki Indijos vandenyno; o kada jis keliavo į šiaurę, tada jis susidūrė su atslenkančiu ledu. Bet net kada tolimesnę migraciją blokavo ledas, ir nors pasklindančios gentys tapo vis priešiškesnės, bet protingesnės grupės niekada nebepuoselėjo minties patraukti į pietus tam, kad gyventų tarp menkesnio intelekto savo plaukuotų pusbrolių, gyvenančių medžiuose.

64:1.2 (718.4) Didelė dalis žmogaus ankstyviausių religinių emocijų kilo iš jo bejėgiškumo jausmo šitoje užtvertoje geografinės padėties aplinkoje—kalnai dešinėje, vanduo kairėje, ir ledas priekyje. Bet šitie pažangūs andonitai nebeatsigręžė į savo menkesnius medžiuose gyvenančius giminaičius pietuose.

64:1.3 (718.5) Šitie Andonitai vengė miškų, priešingai negu jų nežmogiškieji giminaičiai. Miškuose žmogus visada prastėdavo; žmogaus evoliucija darė pažangą tikrai atvirose vietovėse ir aukštesnėse platumose. Atvirų vietovių šaltis ir alkis skatina veiksmą, išradingumą, ir sumanumą. Tuo metu, kai šitos andoninės gentys ugdė šiandieninės žmogiškosios rasės pionierius šito atšiauraus šiaurinio klimato sunkumų ir nepriteklių terpėje, tai jų atsilikę pusbroliai maloniai gyveno savo ankstyvosios bendros kilmės krašto pietiniuose tropiniuose miškuose.

64:1.4 (718.6) Šitie įvykiai buvo trečiojo ledynmečio, pirmojo pagal geologų apskaičiavimus, laikais. Pirmieji du ledynai nebuvo didžiuliai šiaurinėje Europoje.

64:1.5 (718.7) Per ledo amžiaus didžiąją dalį Anglija sausuma buvo sujungta su Prancūzija, tuo tarpu vėliau Afrika susijungė su Europa Sicilijos sausumos tiltu. Andoninių migracijų metu buvo ištisinis sausumos kelias iš Anglijos vakaruose tolyn per Europą ir Aziją iki Javos rytuose; bet Australija vėl buvo izoliuota, o tai dar daugiau turėjo įtakos tam, kad išsivystė jos pačios ypatinga fauna.

64:1.6 (719.1) Prieš 950.000 metų Andono ir Fontos palikuonys išmigravo toli į rytus ir į vakarus. Į vakarus jie perėjo per Europą į Prancūziją ir Angliją. Vėlesniaisiais laikais jie įsiskverbė į rytus iki pat Javos, kur visai neseniai buvo surasti jų kaulai—vadinamasis Javos žmogus—o tada jis nukeliavo tolyn iki Tasmanijos.

64:1.7 (719.2) Tas grupes, kuriosėjo į vakarus, bendros protėvinės kilmės atsilikusios giminės užteršė mažiau negu tas grupes, kurios nuėjo į rytus, ir kurios taip laisvai bendravo su savo atsilikusiais gyvuliniais pusbroliais. Šitie nesivystantys į priekį individai judėjo į pietus ir greitai susiporavo su menkesnėmis gentimis. Vėliau, vis didesnis jų mišrių palikuonių skaičius sugrįždavo į šiaurę, kad susimaišytų su greitai plintančiais andoniniais žmonėmis, ir tokios nevykusios sąjungos labiau išsivysčiusią giminę neišvengiamai degraduodavo. Vis mažesnis skaičius primityviųjų gyvenviečių garbino Gyvybės Suteikėją. Šitai ankstyvajai aušros civilizacijai grėsė išnykimas.

^{64:1.8 (719.3)} Ir taip Urantijoje buvo visą laiką. Daug vilčių teikusios civilizacijos vėliau degraduodavo ir galiausiai išnykdavo dėl tokios kvailystės, jog labiau išsivysčiusieji laisvai sau leisdavo turėti palikuonių su menkesniaisiais.

2. Foksholo gentys

^{64:2.1 (719.4)} Prieš 900.000 metų Andono ir Fontos menas ir Onagaro kultūra nyko nuo žemės paviršiaus; kultūra, religija, ir net titnago apdirbimo menas buvo žemiausiame lygyje.

^{64:2.2 (719.5)} Tai buvo tie laikai, kada į Angliją iš pietinės Prancūzijos atvykdavo didžiuliai kiekiai menkesnių negrynakraujų grupių. Šitos gentys buvo taip smarkiai susimaišiusios su miškiniais į beždžiones panašiais tvariniais, jog vargu ar jie buvo žmonės. Jie neturėjo religijos, bet sugebėjo primityviai apdirbti titnagą ir turėjo pakankamai proto tam, jog įkurti ugnį.

^{64:2.3 (719.6)} Po jų į Europą atėjo šiek tiek labiau išsivystę ir daugiau gimdantys žmonės, kurių palikuonys greitai išplito po visą kontinentą nuo ledų šiaurėje iki Alpių ir Viduržemio jūros pietuose. Šitos gentys yra vadinamoji *haidelbergo rasė*.

^{64:2.4 (719.7)} Per šitą ilgą kultūros nykimo laikotarpį Foksholo gentys Anglijoje ir Badonano gentys į šiaurės vakarus nuo Indijos tebebuvo išlaikiusios kai kurias Andono tradicijas ir kai kurias Onagaro kultūros liekanas.

^{64:2.5 (719.8)} Foksholo gentys buvo nukeliavusios į vakarus toliausia, ir joms pavyko išlaikyti didelę dalį andoninės kultūros; taip pat jos išsaugojo sugebėjimą apdirbti titnagą ir tą perteikė savo palikuonims, seniesiems eskimų protėviams.

64:2.6 (719.9) Nors Foksholo genčių liekanos Anglijoje buvo surastos paskutinės, bet šitie andonitai iš tikrųjų buvo pirmosios žmogiškosios būtybės, gyvenusios tuose regionuose. Tuo metu sausumos tiltas vis dar jungė Prancūziją su Anglija; ir kadangi didžioji dalis Andono palikuonių ankstyvųjų gyvenviečių buvo išsidėsčiusios palei tų senųjų laikų upes ir jūrų pakrantes, tai dabar jos yra po Lamanšo ir Šiaurės jūros vandenimis, bet trys ar keturios tebėra virš vandens Anglijos pakrantėje.

64:2.7 (720.1) Daugelis iš protingesnių ir dvasingesnių Foksholo žmonių išlaikė savo aukštesnį rasinį išsivystymą ir išsaugojo nuo išnykimo savo primitivius religinius papročius. Ir šitie žmonės, kada vėliau susiliejo su vėlesniaisiais giminių tipais, po paskutiniojo ledyno užėjimo iš Anglijos keliavo tolyn į vakarus ir išliko kaip šiandieniniai eskimai.

3. Badonano gentys

64:3.1 (720.2) Be Foksholo genčių vakaruose, kitas kovojantis kultūros centras išsilaikė rytuose. Šitoji grupė buvo išsidėsčiusi šiaurės vakarų Indijos kalnų papėdėje tarp Andono proprioanūkio Badonano genčių. Šitie žmonės buvo vieninteliai Andono palikuonys, kurie neaukojo žmonių.

64:3.2 (720.3) Šitie kalnų badonitai užėmė platų plokščiakalnį, apsuptą miškų, išraižytą upokšnių, ir turintį gausybę gyvūnų, žuvų, ir paukščių. Panašiai kaip ir kai kurie iš jų pusbrolių Tibete, jie gyveno primityviose akmeninėse pašiūrėse, grotose kalvų šlaituose, ir pusiau požeminėse perėjose.

64:3.3 (720.4) Tuo metu, kada šiaurinės gentys ėmė vis labiau ir labiau bijoti ledo, tai tos gentys, kurios gyveno netoli savosios kilmės krašto, ėmė nepaprastai bijoti vandens. Jos matė, kaip Mesopotamijos pusiasalis palaipsniui grimzta į vandenyną, ir nors jis keletą kartų iškilo, bet šitų primityviųjų rasių tradicijos rutuliojosi taip, kad jų pagrindas buvo jūros pavojai ir periodiškų potvynių baimė. Ir šita baimė, drauge su jų patyrimu, susijusiu su upių potvyniais, paaiškina, kodėl jie ieškojo aukštumų kaip saugios vietos, kurioje galėtų gyventi.

64:3.4 (720.5) Į rytus nuo Badonano genčių, šiaurinės Indijos Sivalikų kalnuose, gali būti surandamos suakmenėjusios liekanos, kurios labiau už visas kitas suakmenėjusias liekanas žemėje priartėja prie pereinamųjų tipų tarp žmogaus ir įvairių ikižmogiškųjų grupių.

64:3.5 (720.6) Prieš 850.000 metų labiau išsivysčiusios Badonano gentys pradėjo naikinantį karą prieš savo menkesnius ir gyvulinius kaimynus. Trumpiau negu per vieną tūkstantį metų didžioji dauguma šitų regionų pasienyje gyvenusių gyvulinių grupių buvo arba sunaikintos, arba išvytos atgal į pietinius miškus. Šita menkesniųjų naikinimo kampanija truputį pagerino to amžiaus kalnų gentis. O šitų pagerintų badonitų giminaičių maišyti palikuonys veiksmo arenoje pasirodė kaip akivaizdžiai naujas tipas—*neandertaliečių rasė*.

4. Neandertaliečių rasė

64:4.1 (720.7) Neandertaliečiai buvo puikūs kovotojai, ir jie labai daug keliavo. Palaipsniui jie pasklido nuo aukštikalnių centrų šiaurės vakarų Indijoje į Prancūziją vakaruose, Kiniją rytuose, ir net į pietus į šiaurės Afriką. Jie pasaulyje viešpatavo beveik

pusę milijono metų iki spalvotųjų evoliucinių rasių migracijos laikų.

64:4.2 (720.8) Prieš 800.000 metų buvo gausu laukinių paukščių; daug rūšių elnių, o taip pat dramblių ir begemotų, klajojo po Europą. Galvijų buvo daugybė; arklių ir vilkų buvo visur. Neandertaliečiai buvo puikūs medžiotojai, ir tos gentys Prancūzijoje buvo pirmosios gentys, kurios pradėjo laikytis tokio papročio, kada geriausiems medžiotojams būdavo leidžiama rinktis moteris į žmonas.

64:4.3 (721.1) Šiaurės elnias buvo labai naudingas šitoms neandertaliečių gentims, kurios jį naudojo maistui, apsirengimui, ir instrumentams, kadangi jos įvairiems tikslams pritaikydavo ragus ir kaulus. Jų kultūra buvo menka, bet jos labai patobulino titnago apdirbimą, kad jis beveik pasiekė Andono dienų lygį. Didžiuliai titnago gabalai, pritvirtinti prie medinių rankenų radosi vėl, ir buvo naudojami kaip kirviai ir kapliai.

64:4.4 (721.2) Prieš 750.000 metų ketvirtoji ledo danga buvo gerokai pasislinkusi į pietus. Su savo pagerintais įrankiais neandertaliečiai padarydavo skylės lede, dengusiam šiaurines upes, ir tokiu būdu sugebėdavo nusmeigti žuvų, kurios atplaukdavo prie šitų oro skylių. Šitos gentys visada pasitraukdavo prieš atslenkant ledui, kuris šiuo metu plačiausiai įsiveržė į Europą.

64:4.5 (721.3) Šitais laikais Sibiro ledynas pietų kryptimi pasislinko toliausia, priversdamas pirmykštį žmogų kraustyti į pietus, atgal link savosios kilmės kraštų. Bet žmogiškosios rūšys buvo taip atsiskyrusios, kad pavojus toliau susimaišyti su

neprogresyviais žmogbeždžionių giminaičiais buvo labai sumažėjęs.

64:4.6 (721.4) Prieš 700.000 metų ketvirtasis ledynas, didžiausias iš visų Europoje, traukėsi; žmonės ir gyvūnai ėmė grįžti į šiaurę. Klimatas buvo vėsus ir drėgnas, ir primityvusis žmogus vėl suklestėjo Europoje ir vakarinėje Azijoje. Palaipsniui miškai plėtėsi į šiaurę, kur taip neseniai buvo ledynas.

64:4.7 (721.5) Žinduolių gyvybę didysis ledynas mažai tepakeitė. Šitie gyvūnai išsilaikė toje siauroje žemės juostoje, kuri buvo tarp ledo ir Alpių, o ledynui pasitraukus, vėl greitai išplito po visą Europą. Iš Afrikos, per Sicilijos sausumos tiltą, atsikraustė tiesiailčiai drambliai, plačianosiai raganosiai, hienos, ir Afrikos liūtai, ir šitie naujieji gyvūnai beveik visiškai išnaikino kardadančius tigrus ir begemotus.

64:4.8 (721.6) Prieš 650.000 metų klimatas tebebuvo švelnus. Iki tarpledyninio periodo vidurio jis tapo toks šiltas, jog Alpėse beveik nebeliko ledo ir sniego.

64:4.9 (721.7) Prieš 600.000 metų ledas atsitraukdamas tada buvo pasiekęs savo patį šiaurinį tašką, o po kelių tūkstančių metų pertraukos, vėl ėmė penktą kartą slinkti į pietus. Bet per penkiasdešimt tūkstančių metų klimatas mažai kuo tepasikeitė. Žmogus ir Europos gyvūnai irgi nedaug kuo pasikeitė. Ankstesniojo periodo nedidelis sausringumas sumažėjo, o alpiniai ledynai nusileido toli žemyn palei upių slėnius.

64:4.10 (721.8) Prieš 550.000 metų atslenkantis ledynas vėl žmogų ir gyvūnus nustūmė į pietus. Bet šitą kartą žmogus turėjo daug vietos plačioje žemės juostoje, nusidriekiančioje šiaurės

rytuose į Aziją ir esančioje tarp ledo užkloto ir tuo metu greitai besiplečiančio Viduržemio jūros tęsinio Juodosios Jūros.

64:4.11 (721.9) Šitie ketvirtojo ir penktojo ledynų laikai liudijo neandertaliečių rasių primityviosios kultūros tolimesnį plitimą. Bet pažanga buvo tokia nedidelė, jog iš tikrųjų atrodė tarsi bandymas sukurti naują ir modifikuotą protingą gyvybę Urantijoje buvo bežlungas. Beveik ketvirtį milijono metų šitos primityvios gentys toliau klajojo, medžiodamos ir kovodamos, ir atskirais laikotarpiais kai kuriose srityse tobulėdamos, bet, apskritai, palaipsniui degraduodamos, palyginus su savo labiau išsivysčiusiais Andoniniais protėviais.

64:4.12 (721.10) Šitais dvasinės tamsos amžiais prietaringos žmonijos kultūra nusmuko iki žemiausio lygio. Neandertaliečiai iš tiesų neturėjo religijos, kuri būtų pranokusi gėdingus prietarus. Jie mirtinai bijojo debesų, dar daugiau bijojo miglos ir rūkų. Palaipsniui vystėsi primityvi gamtos jėgų baimės religija, tuo tarpu gyvūnų garbinimas mažėjo, nes įrankių patobulinimas, kartu su laukinių gyvūnų gausa, šitiems žmonėms leido gyventi jaučiant mažesnę nerimą dėl maisto; už medžioklę atlygis lytiniais santykiais turėjo įtakos tam, kad didžiuliu laipsniu buvo pagerintas medžiojimo meistriškumas. Šita nauja baimės religija atvedė į tai, kad šitas nematomas jėgas, esančias už šitų natūralių stichijų, buvo mėginama nuraminti, ir šitai vėliau kulminacinį tašką pasiekė paaukojant žmones dėl to, kad šitoms nematomoms ir nežinomoms fizinėms jėgoms būtų suteikiamas pasitenkinimas. Ir šitas siaubingas žmonių aukojimo paprotys išsilaikė labiau atsilikusiose Urantijos tautose iki pat dvidešimtojo amžiaus.

64:4.13 (722.1) Šituos ankstyvuosius neandertaliečius vargu ar būtų galima pavadinti saulės garbintojais. Greičiau, jie gyveno bijodami tamsos; jie mirtinai bijojo besiartinančios nakties. Kol mėnulis nors kiek šviesdavo, tai jie dar sugebėdavo tvardyti, bet tamsoje be mėnulio jie imdavo panikuoti, ir pradėjo aukoti geriausius savo vyrus ir moteris, stengdamiesi priversti mėnulį vėl šviesti. Jie seniai žinojo, kad saulė sugrįžta reguliariai, bet mėnulis, jų supratimu, sugrįždavo tikrai dėl to, kad jie paaukodavo savo genties bičiulius. Rasei vystantis, progresyviai keitėsi aukojimo objektas ir tikslas, bet žmogiškosios aukos paaukojimas kaip religinio ritualo dalis išsilaikė ilgai.

5. Spalvotųjų rasių kilmė

64:5.1 (722.2) Prieš 500.000 metų Badonano gentys Indijos šiaurės vakarų aukštumose įsitraukė į kitą didžiulę rasinę kovą. Daugiau negu vieną šimtą metų vyko šitas negailestingas karas, ir kada šita ilgalaikė kova pasibaigė, tada buvo likę tikrai apie vieną šimtą šeimų. Bet šitie išlikusieji buvo patys protingiausi ir reikalingiausi iš visų tuo metu gyvenusių Andono ir Fontos palikuonių.

64:5.2 (722.3) Ir dabar, tarp šitų aukštumų badonitų atsitiko naujas ir keistas dalykas. Vyras ir moteris, gyvenę tuo metu apgyvendinto aukštumos regiono šiaurės rytinėje dalyje, ėmė *staiga* gimdyti nepaprastai protingų vaikų šeimą. Tai buvo *sangikų šeima*, Urantijos visų šešių spalvotųjų rasių protėviai.

64:5.3 (722.4) Šitie sangikai vaikai, iš viso devyniolika, ne tik buvo daug protingesni už savo bičiulius, bet ir jų oda turėjo unikalią savybę keistis į įvairius atspalvius, kada ją veikdavo saulės

šviesa. Iš šitų devyniolikos vaikų penki buvo raudoni, du oranžiniai, keturi geltoni, du žali, keturi mėlyni, ir du indigo. Vaikams augant, šitos spalvos tapo ryškiau išreikštomis. Ir kada šitie jaunuoliai vėliau susiporavo su savo bičiuliais gentainiais, tada visų jų palikuonių odos spalva labiau panašėjo į jų tėvų sangikų odos spalvą.

64:5.4 (722.5) Ir dabar, atkreipęs dėmesį į tai, jog maždaug tuo metu atvyko Planetos Princas, aš chronologinį pasakojimą pertraukiu tam, kad mes atskirai aptartume šitas šešias sangikų rases Urantijoje.

6. Šešios Urantijos Sangikų rasės

64:6.1 (722.6) Vidutinėje evoliucinėje planetoje šešios evoliucinės spalvotosios rasės atsiranda viena po kitos; raudonasis žmogus išsivysto pirmasis, ir per amžius jis klajoja po pasaulį iki atsiranda kitos spalvotosios rasės. Visų šešių rasių atsiradimas vienu metu Urantijoje, *ir vienoje šeimoje*, buvo labiausiai neįprastas dalykas.

64:6.2 (723.1) Ankstesniųjų Andonitų pasirodymas Urantijoje taip pat buvo kažkas nauja Satanijoje. Nė viename kitame vietinės sistemos pasaulyje nebuvo tokios valinių tvarinių rasės, kuri būtų atsiradusi anksčiau už evoliucines spalvotąsias rases.

64:6.3 (723.2) 1. *Raudonasis žmogus*. Šitie žmonės buvo puikūs žmogiškosios rasės pavyzdžiai, daugeliu atžvilgių labiau išsivystę už Andoną ir Fontą. Jie buvo labai protinga grupė ir pirmieji iš sangikų vaikų įkūrė genties civilizaciją ir valdymą. Jie visada buvo monogamiški; net jų susimaišę palikuonys retai kada praktikavo daugpatystę.

64:6.4 (723.3) Vėlesniaisiais laikais jie turėjo rimtų ir ilgalaikių nesutarimų su savo geltonaisiais broliais Azijoje. Jiems padėjo jų anksti išrastas lankas su strėle, bet, deja, iš savo protėvių didele dalimi jie buvo paveldėję polinkį kovoti tarpusavyje, ir tai juos tiek susilpnino, jog geltonosios gentys sugebėjo juos išstumti iš Azijos žemyno.

64:6.5 (723.4) Maždaug prieš aštuoniasdešimt penkis tūkstančius metų raudonosios rasės santykinai grynos liekanos masiškai patraukė į Šiaurės Ameriką, ir netrukus po šito Beringo sausumos sąsmauka nuskendo, šitokiu būdu juos izoliuodama. Nė vienas raudonasis žmogus niekada daugiau nebesugrįžo į Aziją. Bet visame Sibire, Kinijoje, centrinėje Azijoje, Indijoje, ir Europoje jie paliko daug savo rūšies atstovų, susimaišiusių su kitomis spalvotosiomis rasėmis.

64:6.6 (723.5) Kada raudonasis žmogus persikraustė į Ameriką, tada jis ten atsinešė didelę dalį savo ankstyvosios kilmės mokymų ir tradicijų. Jo tiesioginiai protėviai buvo susiję su Planetos Princo būstinės pasaulio vėlyvesne veikla. Bet nedaug laiko tepraėjus po atsikraustymo į Amerikas, raudonieji žmonės šituos mokymus ėmė prarasti, ir intelektualinė ir dvasinė kultūra smuko. Labai greitai šitie žmonės tarpusavyje vėl ėmė kariauti taip aršiai, kad atrodė, jog šitie gentiniai karai greitai išnaikins šituos palyginti grynus raudonosios rasės likučius.

64:6.7 (723.6) Dėl šito didžiulio degradavimo atrodė, jog raudonieji žmonės yra pasmerkti, kada, maždaug prieš šešiasdešimt penkis tūkstančius metų, pasirodė jų vadovas ir dvasinis išlaisvintojas Onamonalontonas. Jis pasiekė laikiną taiką tarp Amerikos raudonųjų žmonių ir atgaivino jų “Didžiosios Dvasios” garbinimą. Onamonalontonas gyveno

devyniasdešimt šešerius metus, o savo būstinę turėjo tarp Kalifornijos didžiųjų visžalių sekvojų. Didelė dalis jo vėlesniųjų palikuonių išliko iki šių dienų tarp Juodosios pėdos indėnų.

64:6.8 (723.7) Laikui einant, Onamonalontono mokymai tapo miglotais pasakojimais. Vėl atsinaujino žiaurūs tarpusavio karai, ir niekada daugiau nuo šito didžiojo mokytojo laikų kitas vadas nebepajėgė tarp jų užtikrinti visuotinės taikos. Vis daugiau protingesnių giminės atstovų žūdavo šitose gentinėse kovose; jeigu šito nebūtų atsitikę, tai Šiaurės Amerikos kontinente šitie gabūs ir protingi raudonieji žmonės būtų sukūrę didingą civilizaciją.

64:6.9 (723.8) Persikraustęs iš Kinijos į Ameriką, šiaurietis raudonasis žmogus niekada daugiau nebeturėjo sąsajos su kitomis pasaulio įtakomis (išskyrus eskimus) tol, kol jį vėliau atrado baltasis žmogus. Labiausiai gaila dėl to, jog raudonasis žmogus beveik visiškai prarado galimybę, kad jį biologiškai pagerintų vėlesnieji Adominiai palikuonys. Iš tikrųjų, raudonasis žmogus negalėjo valdyti baltojo žmogaus, o šiam tarnauti jis nenorėjo. Esant tokioms aplinkybėms, jeigu abi rasės nesusimaišo, tai viena iš jų yra pasmerkta.

64:6.10 (723.9) 2. *Oranžinis žmogus*. Šitos rasės išskirtinė savybė buvo jų ypatingas noras statyti, statyti bet ką ir viską, kad ir didžiulius pylimus iš akmenų, tiesiog tam, kad pasižiūrėtų, kuri gentis gali sukrauti didžiausią pylimą. Nors jie ir nebuvo progresyvūs žmonės, bet jie daug naudos gavo iš Princo mokyklų, o ten mokytis jie siūsdavo savo atstovus.

64:6.11 (724.1) Oranžinė rasė buvo pirmoji, kuri palei pakrantės liniją kraustėsi į pietus link Afrikos, kada Viduržemio jūra traukėsi į vakarus. Bet Afrikoje ji niekada taip ir neįsitvirtino, ir ją visiškai išnaikino vėliau atsikėlusį žaliąją rasę.

64:6.12 (724.2) Prieš savo egzistavimo pabaigą, šita rasė prarado didžiulį kultūrinį ir dvasinį pagrindą. Bet didžiuliu laipsniu buvo atgaivintas labiau išsivystęs gyvenimas dėl išmintingo vadovavimo, kurį vykdė Poršunta, šitos nelaimingos rasės pagrindinis protas, kuris tarnavo jiems tada, kada jų būstinė buvo Armagedone maždaug prieš tris šimtus tūkstančių metų.

64:6.13 (724.3) Paskutinis didžiulis mūšis tarp oranžinių ir žaliųjų žmonių įvyko žemutinio Nilo slėnio regione Egipte. Šita ilgalaikė kova tęsėsi beveik vieną šimtą metų, ir jos pabaigoje iš oranžinės rasės mažai kas buvo likęs gyvas. Šitų žmonių išsibarsčiusius likučius absorbavo žalieji ir vėliau atėję indigo žmonės. Bet kaip rasė oranžinis žmogus nustojo egzistuoti maždaug prieš vieną šimtą tūkstančių metų.

64:6.14 (724.4) 3. *Geltonasis žmogus*. Primityvios geltonųjų gentys buvo pirmosios, kurios atsisakė medžioklės, įkūrė sėslias bendruomenes, ir išvystė namų ūkį, paremtą žemdirbyste. Intelektualiai kažkuria prasme geltonieji žmonės buvo menkesni už raudonąją žmogų, bet visuomeniškumu ir kolektyviškumu jie buvo labiau išsivystę už visas kitas sangikų rases puoselėjant rasinę civilizaciją. Kadangi jie išugdė brolybės dvasią, įvairios gentys išmoko gyventi kartu santykinai taikiai, tai jie sugebėjo išstumti raudonąją rasę, kada palaipsniui jie plito po Aziją.

64:6.15 (724.5) Jie nukeliavo toli nuo pasaulio dvasinės būstinės įtakos ir nukrypo į didžiulę tamsą po Kaligastijos išdavystės; bet šitiems žmonėms buvo vienas nuostabus amžius, kada, maždaug prieš vieną šimtą tūkstančių metų, šitoms gentims ėmė vadovauti Singlangtonas ir paskelbė “Vienos Tiesos” garbinimą.

64:6.16 (724.6) Geltonosios rasės atstovų santykinai didžiulio skaičiaus išlikimą sąlygojo jų tarpgentinis taikingumas. Nuo Singlangtono dienų iki šiuolaikinės Kinijos laikų, geltonoji rasė įvardijama tarp taikingesniųjų Urantijos tautų. Šita rasė gavo mažą, bet stiprų paveldėjimą iš vėliau atvykusios Adominės giminės.

64:6.17 (724.7) 4. *Žaliasis žmogus*. Žalioji rasė buvo primitiviųjų žmonių viena iš mažiau gabių grupių, ir ją smarkiai susilpnino didžiuliai migravimai įvairiomis kryptimis. Iki jos pasklidimo šitos gentys, vadovaujamos Fantado, patyrė didžiulį kultūros atgimimą, maždaug prieš tris šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų.

64:6.18 (724.8) Žalioji rasė suskilo į tris pagrindines grupes: Šiaurinės gentis pajungė, pavergė, ir absorbavo geltonoji ir mėlynoji rasės. Rytinė grupė susivienijo su Indijos tų dienų tautomis, ir likučiai vis dar tebėra tarp jų. Pietinė nacija įžengė į Afriką, kur išnaikino savo beveik tiek pat menkus oranžinius pusbrolius.

64:6.19 (724.9) Šitoje kovoje daugeliu atžvilgių abi grupės prilygo viena kitai, kadangi kiekviena jų turėjo gigantiškos kategorijos palikuonių, daugelis jų vadų buvo aštuonių ir devynių pėdų ūgio. Šitie žaliojo žmogaus gigantiški giminės bruožai iš esmės apsiribojo tik šita pietine arba egiptietiška nacija.

64:6.20 (725.1) Vėliau nugalėtojų žaliųjų žmonių liekanas absorbavo indigo rasė, paskutinioji iš spalvotųjų žmonių rasių, kuri išsivystė ir emigravo iš rasių pasklidimo pirminio sangikų centro.

64:6.21 (725.2) 5. *Mėlynasis žmogus*. Mėlynieji žmonės buvo didi tauta. Jie anksti išrado ietį, ir po to parengė modernios civilizacijos daugelio menų pagrindus. Mėlynasis žmogus turėjo raudonojo žmogaus smegenų galią, apjungtą su geltonojo žmogaus siela ir jausmu. Adominiai palikuonys iš visų vėliau išlikusių spalvotųjų rasių pirmenybę teikė jiems.

64:6.22 (725.3) Ankstyvieji mėlynieji žmonės atsiliepė į Princo Kaligastijos personalo mokytojų įtikinėjimus, ir šitų išdavikiškų vadovų vėlesnieji iškreipti mokymai juos visiškai supainiojo. Kaip ir kitos primityviosios rasės, jie niekada iki galo neatsigavo po to sukrėtimo, kurį sukėlė Kaligastijos išdavystė, taip pat jie niekada iki galo neįveikė ir savo polinkio kariauti tarpusavyje.

64:6.23 (725.4) Praėjus maždaug penkiems šimtams metų po Kaligastijos nuopuolio įvyko plačiai išplitęs primityvios rūšies—bet vis tiek realus ir naudingas—mokymosi ir religijos atgimimas. Orlandofas tapo mėlynosios rasės didžiuoju mokytoju, ir daugelį iš šitų genčių vėl atvedė į tikrojo Dievo, pavadinto “Aukščiausiuoju Vadovu,” garbinimą. Tai buvo mėlynojo žmogaus didžiausia pažanga iki tų vėlesniųjų laikų, kada šitą rasę taip smarkiai pagerino Adominės rasės papildymas.

64:6.24 (725.5) Senojo Akmens Amžiaus tyrinėjimai Europoje ir studijavimas didele dalimi buvo susiję su šitų senųjų mėlynųjų

žmonių įrankių, kaulų, ir meno dirbinių iškasimu, kadangi Europoje jie išliko iki pastarųjų laikų. Vadinamoji Urantijos *baltoji rasė* yra palikuonys tokių mėlynųjų žmonių, kaip juos iš pradžių modifikavo nežymus susimaišymas su geltonaisiais ir raudonaisiais žmonėmis, ir kaip vėliau juos labai smarkiai pagerino asimiliuota violetinės rasės didžioji dalis.

64:6.25 (725.6) 6. *Indigo rasė*. Kaip iš visų sangikų tautų raudonieji žmonės buvo labiausiai išsivystę, taip juodieji žmonės buvo labiausiai atsilikę. Jie paskutinieji išmigravo iš savųjų namų, buvusių aukštumose. Jie nukeliavo į Afriką, užėmė žemyną, ir nuo to meto visą laiką gyveno ten, išskyrus tuomet, kada, per amžius, juos prievarta išveždavo vergais.

64:6.26 (725.7) Izoliuota Afrikoje, indigo rasė, kaip ir raudonasis žmogus, gavo mažai arba visai negavo rasės pagerinimo, kuris būtų buvęs dėl Adominių palikuonių suliejimo. Atskirai viena Afrikoje, indigo rasė mažai kuo tepažengė pirmyn iki Orvonono dienų, kada jie patyrė didžiulį dvasinį pabudimą. Nors vėliau jie beveik visiškai užmiršo “Dievų Dievą,” kurį skelbė Orvononas, bet jie iki galo neprarado troškimo garbinti Nežinomąjį; bent jau jie garbinimo formą tebeturėjo prieš keletą tūkstančių metų.

64:6.27 (725.8) Nepaisant savo atsilikimo, šitos indigo gentys dangiškujų jėgų akimis turėjo lygiai tokį patį statusą, kaip ir bet kuri kita žemiškoji rasė.

64:6.28 (725.9) Tai buvo smarkių kovų tarp įvairių rasių amžiai, bet netoli Planetos Princo būstinės labiau apsišvietusios ir daug ilgiau mokytos grupės drauge gyveno santykinai harmoningai, nors pasaulio rasės ir nepasiekė jokių didžiulių kultūros

užkariavimų iki to laiko, kada įvyko rimtas šito režimo žlugimas dėl kilusio Liuciferio maišto.

64:6.29 (726.1) Kartas nuo karto visos šitos skirtingos tautos patirdavo kultūrinį ir dvasinį atgimimą. Mansantas buvo didis mokytojas Planetos Princo dienomis. Bet paminimi tik tai tokie įžymūs lyderiai ir mokytojai, kurie ryškiai paveikė ir įkvėpė visą rasę. Laikui einant, skirtinguose regionuose iškilo daug mažesnių mokytojų; ir visi drauge jie daug prisidėjo prie visumos tų apsauginių poveikių, kurie užkirto kelią kultūrinės civilizacijos visiškam sužlugimui, ypač per ilgus ir tamsius amžius tarp Kaligastijos maišto ir Adomo atvykimo.

64:6.30 (726.2) Yra daug rimtų ir svarių priežasčių, kad būtų įgyvendinamas toks planas, kada erdvės pasaulyje yra vystomos arba trys, arba šešios rasės. Nors Urantijos mirtingieji gali ir nepajėgti iki galo suvokti visų šitų priežasčių, bet mes atkreiptume dėmesį į žemiau išvardintas:

64:6.31 (726.3) 1. Įvairovė yra būtina tam, kad plačiai veiktų natūrali atranka, diferencijuotas labiau išsivysčiusių rūšių išlikimas.

64:6.32 (726.4) 2. Stipresnės ir geresnės rasės atsiranda tada, kada susimaišo skirtingos tautos, kada jos būna labiau išsivysčiusių paveldėjimo faktorių nešėjos. Ir Urantijos rasės būtų turėjusios naudos iš tokio ankstyvo susivienijimo, su sąlyga, jog tokią bendrą rasę vėliau būtų efektyviai pagerinęs visiškas susijungimas su labiau išsivysčiusia Adomine rase. Bandymas tokį eksperimentą padaryti Urantijoje esant dabartinėms rasinėms sąlygoms būtų dideliu laipsniu pražūtingas.

64:6.33 (726.5) 3. Rasinė įvairovė sveikai stimuliuoja lenktyniavimą.

64:6.34 (726.6) 4. Rasių statuso skirtumai ir kiekvienoje rasėje esančių grupių statuso skirtumai yra esminiai tam, kad vystytusi žmogaus tolerancija ir altruizmas.

64:6.35 (726.7) 5. Žmogiškosios rasės homogeniškumas nėra pageidautinas tol, kol besivystančio pasaulio tautos pasiekia santykinai aukštus dvasinio išsivystymo lygius.

7. Spalvotųjų rasių pasklidimas

64:7.1 (726.8) Kada sangikų šeimos spalvotieji palikuonys pradėjo daugintis, ir, jiems ieškant galimybės išsiplėsti į gretimas teritorijas, tada penktasis ledynas, trečiasis pagal geologinį skaičiavimą, buvo toli pasislinkęs pietų kryptimi per Europą ir Aziją. Šitas ankstyvasias spalvotas rases nepaprastai išbandė ledyno, atslinkusio iš jų kilmės vietos, amžiaus atšiaurumas ir sunkumai. Azijoje šitas ledynas buvo toks didžiulis, jog migracija į rytinę Aziją nutrūko tūkstančiams metų. Ir iki pat vėlyvesniojo Viduržemio jūros atsitraukimo, kuris buvo dėl Arabijos iškilimo, jiems nebuvo įmanoma pasiekti Afrikos.

64:7.2 (726.9) Tokiu būdu beveik vieną šimtą tūkstančių metų šitos sangikų tautos plito aplink kalnų papėdes ir daugiau ar mažiau maišėsi tarpusavyje, nežiūrint savitos, bet natūralios antipatijos, kuri anksti pasireiškė tarp skirtingų rasių.

64:7.3 (726.10) Per tą laikotarpį, kuris buvo tarp Planetos Princo ir Adomo laikų, Indija tapo labiausiai kosmopolitinių gyventojų, kurie kada nors gali būti sutikti ant žemės paviršiaus, namais. Bet, nelaimė, šitame mišinyje buvo tokia didelė dalis žaliosios, oranžinės, ir indigo rasių. Šitoms antrinėms sangikų tautoms gyvenimas pietiniuose kraštuose buvo lengvesnis ir

priimtinesnis, ir didelė jų dalis vėliau migravo į Afriką. Pirminės sangikų tautos, labiau išsivysčiusios rasės, tropikų vengė, raudonasis žmogus kėlėsi į šiaurės rytus į Aziją, arti už jo ėjo geltonasis žmogus, tuo tarpu mėlynoji rasė keliavo šiaurės vakarų kryptimi į Europą.

64:7.4 (727.1) Raudonieji žmonės anksti pradėjo migruoti į šiaurės rytus, paskui besitraukiantį ledą, apeidami Indijos kalnus ir užimdami visą šiaurės rytų Aziją. Juos labai arti sekė geltonosios gentys, kurios vėliau juos išstūmė iš Azijos į Šiaurės Ameriką.

64:7.5 (727.2) Kada raudonosios rasės santykinai grynakraujai likučiai Aziją apleido, tada tebuvo vienuolika genčių, ir jose buvo šiek tiek daugiau kaip septyni tūkstančiai vyrų, moterų, ir vaikų. Šitas gentis lydėjo trys mažos maišytų protėvių grupės, didžiausia iš jų buvo oranžinės ir mėlynosios rasių derinys. Šitos trys grupės su raudonuoju žmogumi niekada iki galo nesusibroliavo, ir anksti nusikraustė pietų kryptimi į Meksiką ir Centrinę Ameriką, kur vėliau prie jų prisijungė nedidelė grupė iš susimaišiusių geltonųjų ir raudonųjų. Šitos tautos šeimų turėjo visos tarpusavyje ir sukūrė naują ir suvienytą rasę, tokią, kuri buvo daug mažiau karinga už grynakraujus raudonuosius žmones. Per penkis tūkstančius metų šita suvienyta rasė suskilo į tris grupes, įkurdama atitinkamai Meksikos, Centrinės Amerikos, ir Pietų Amerikos civilizacijas. Pietų Amerikos atšaka tikrai gavo nedidelę dalelę Adomo kraujo priemaišos.

64:7.6 (727.3) Ankstyvieji raudonieji ir geltonieji žmonės tam tikru laipsniu susimaišė Azijoje, ir šitos sąjungos palikuonys nusikraustė į rytus ir išilgai pietinės pakrantės, ir, galiausiai,

sparčiai auganti geltonoji rasė juos išstūmė į pusiasalius ir į netoli buvusias jūros salas. Jie yra šiandieniniai rudieji žmonės.

64:7.7 (727.4) Geltonoji rasė tebeužėmė rytinės Azijos centrinius regionus. Iš visų tų šešių spalvotųjų rasių geltonųjų išliko didžiausias skaičius. Nors geltonieji žmonės kartas nuo karto įsitraukdavo į rasinius karus, bet jie nekariavo tokių nenutrūkstančių ir nuožmių išnaikinančių karų, kokius kariavo raudonieji, žalieji, ir oranžiniai žmonės. Šitos trys rasės didžiąja dalimi išnaikino save pačios iki to laiko, kada galiausiai jas visas sunaikino jų priešai iš kitų rasių.

64:7.8 (727.5) Kadangi penktasis ledynas neišsiplėtė taip toli į pietus Europoje, tai šitoms sangikų tautoms buvo iš dalies atviras kelias migruoti į šiaurės vakarus; o ledui pasitraukus, mėlynieji žmonės, kartu su keleta kitų mažų rasinių grupių, kėlėsi į vakarus Andono genčių senaisiais keliais. Jie įsiveržė į Europą viena po kitos ėjusiomis bangomis, užimdami didžiąją dalį žemyno.

64:7.9 (727.6) Europoje jie greitai susidūrė su savo ankstyvojo ir bendrojo protėvio Andono palikuonimis neandertaliečiais. Šituos senuosius Europos neandertaliečius ledynas buvo anksčiau nustūmęs į pietus ir į rytus, ir šitokiu būdu jie buvo tokioje padėtyje, kad netrukus turėjo susitikti ir absorbuoti sangikų genčių įsiveržiančius pusbrolius.

64:7.10 (727.7) Apskritai ir pirmiausia reikėtų pastebėti, jog sangikų gentys buvo protingesnės, ir daugeliu atžvilgių daug labiau išsivysčiusios, už ankstyvųjų Andoninių žmonių, gyvenusių lygumose, degradavusius palikuonis; ir šitų sangikų genčių susimaišymas su neandertaliečių tautomis tuoj pat pagerino

senesniąją rasę. Būtent dėl sangikų, o iš esmės dėl mėlynojo žmogaus, kraujo įliejimo ir buvo tas didžiulis neandertaliečių tautų pagerinimas, kurį išreiškė vis protingesnių genčių viena po kitos ėjusios bangos, kurios nusirito per Europą iš rytų.

64:7.11 (727.8) Per kitą tarpledyninį periodą šita naujoji neandertaliečių rasė išplito nuo Anglijos iki Indijos. Mėlynosios rasės likučiai, likę senajame Persų pusiasalyje, vėliau susivienijo su kai kuriomis kitomis, daugiausia su geltonąja rase; o iš to atsiradęs mišinys, kurį vėliau kažkiek pagerino Adomo violetinė rasė, išliko kaip šiandieninių arabų tamsiaodės klajoklių gentys.

64:7.12 (728.1) Visose pastangose tam, kad būtų identifikuoti šiandieninių tautų sangikų protėviai, reikia atsižvelgti į vėlesnį rasinių palikuonių pagerinimą Adominiu krauju.

64:7.13 (728.2) Labiau išsivysčiusios rasės ieškojo šiaurinio arba vidutinio klimato, tuo tarpu oranžinė, žalioji, ir indigo rasės viena po kitos patraukė į Afriką per naujai iškilusį sausumos tiltą, kuris vakarų kryptimi atsitraukiančią Viduržemio jūrą atskyrė nuo Indijos vandenyno.

64:7.14 (728.3) Paskutinioji iš sangikų tautų, kuri išmigravo iš savo rasinio kilmės centro, buvo indigo žmogus. Maždaug tuo metu, kada žaliasis žmogus naikino oranžinę rasę Egipte ir šitaip elgdamasis labai smarkiai silpnino save, tada prasidėjo didysis juodasis ekzodas į pietus per Palestiną išilgai pakrantės; ir vėliau, kada šitos fiziškai stiprios indigo tautos išplito Egipte, tada jos išnaikino žaliąjį žmogų tiesiog savo didesnio skaičiaus jėga. Šitos indigo rasės absorbavo oranžnio žmogaus likučius

ir didelę dalį žaliojo žmogaus palikuonių, ir kai kurias indigo gentis šitas rasis susivienijimas žymiai pagerino.

64:7.15 (728.4) Ir toku būdu pasirodo, jog Egipte iš pradžių viešpatavo oranžinis žmogus, tada viešpatavo žaliasis žmogus, po jo dominavo indigo (juodasis) žmogus, dar vėliau dominavo indigo, mėlynojo, ir modifikuotų žaliųjų žmonių mišri rasė. Bet dar likus daug laiko iki Adomo atvykimo, Europos mėlynieji žmonės ir Arabijos mišrios rasės indigo rasę išstūmė iš Egipto ir toli į Afrikos kontinento pietus.

64:7.16 (728.5) Sangikų migravimams artėjant į pabaigą, žalioji ir oranžinė rasės yra išnykusios, raudonasis žmogus valdo Šiaurės Ameriką, geltonasis žmogus vyrauja rytinėje Azijoje, mėlynasis žmogus viešpatuoja Europoje, o indigo rasė yra nukeliavusi į Afriką. Indija priglaudžia antrinių sangikų rasių mišinį, o rudasis žmogus, raudonojo ir geltonojo mišinys, gyvena salose prie Azijos pakrantės. Suvienyta rasė, turinti žymiai didesnį potencialą, užima Pietų Amerikos aukštumas. Grynesnieji Andonitai gyvena Europos tolimiausiuose šiauriniuose regionuose ir Islandijoje, Grenlandijoje, ir Šiaurės Amerikos šiaurės rytuose.

64:7.17 (728.6) Per tuos laikotarpius, kada ledynas į priekį pasislinkdavo toliausia, tada pačiuose vakaruose gyvenusios Andono gentys būdavo arti to, kad jas nustumtų į jūrą. Jos metų metais gyveno dabartinės Anglijos salos siauroje pietinėje nerijoje. Ir būtent šitas besikartojantis ledyno atslinkimas, juos privertė leisti į jūrą, kada pagaliau pasirodė šeštasis ir paskutinis ledynas. Jie buvo pirmieji jūros keliautojai. Jie pasidarė valtis ir leidosi ieškoti naujų žemių, kuriose, jie vylėsi, galėtų nebūti šitų gąsdinančių ledo įsiveržimų. Ir kai kurie iš jų

pasiekė Islandiją, kiti Grenlandiją, bet didžioji dauguma mirė iš alkio ir troškulio atviroje jūroje.

64:7.18 (728.7) Šiek tiek daugiau negu prieš aštuoniasdešimt tūkstančių metų, tuoj po to, kada raudonasis žmogus įžengė į Šiaurės Amerikos šiaurės vakarus, šiaurės jūrų užšalimas ir vietinio ledo laukų atslinkimas į Grenlandiją šituos Urantijos aborigenų palikuonis eskimus išstūmė ieškotis geresnio krašto, naujų namų; ir jiems pasisekė, saugiai perkirto siaurus sąsiaurius, kurie tuomet Grenlandiją skyrė nuo Šiaurės Amerikos šiaurės rytų sausumos masyvų. Jie žemyną pasiekė praėjus maždaug dviems tūkstančiams šimtui metų po to, kada raudonasis žmogus atsikraustė į Aliaską. Vėliau kai kurie mėlynojo žmogaus susimaišę palikuonys nukeliavo į vakarus ir susivienijo su vėlesniųjų laikų eskimais, ir šita sąjunga buvo šiek tiek naudinga eskimų gentims.

64:7.19 (728.8) Maždaug prieš penkis tūkstančius metų įvyko atsitiktinis susitikimas tarp indėnų genties ir vienos atskiros eskimų grupės Hudsono įlankos pietrytinėje pakrantėje. Šitoms dviems gentims bendrauti vienai su kita buvo sunku, bet labai greitai jos turėjo mišrių šeimų, o šito pasekmė buvo ta, kad šituos eskimus galiausiai absorbavo daug didesnis kiekis raudonųjų žmonių. Ir tai yra vienintelis Šiaurės Amerikos raudonojo žmogaus ryšys su bet kokia kita žmogaus rūšimi iki pat to laiko, kai maždaug prieš vieną tūkstantį metų baltasis žmogus pirmasis atsitiktinai išsilaipino Atlanto vandenyno pakrantėje.

64:7.20 (729.1) Šitoms ankstyvųjų amžių kovoms buvo būdingas drąsumas, narsumas, ir net didvyriškumas. Ir mums visiems gaila, kad jūsų ankstyvųjų protėvių tų kilnių ir tvirtų bruožų

tokia didelė dalis buvo prarasta ir nebuvo perteikta vėlesniųjų laikų rasėms. Nors mes suvokiame besivystančios civilizacijos daugelio subtilumų vertybę, bet mums stinga jūsų ankstyvųjų protėvių nuostabaus atkaklumo ir didingo atsidavimo, kurie dažnai buvo artimi kilnumui ir didingumui.

64:7.21 (729.2) [Pateikta Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

65 Dokumentas. Evoliucijos kontrolė iš viršaus

65:0.1 (730.1) BAZINĖ evoliucinė materialinė gyvybė—ikiprotinė gyvybė—yra Pagrindinių Fizinių Kontrolierių sudarymas ir Septynių Pagrindinių Dvasių tarnystė, suteikianti gyvybę, kartu su paskirtų Gyvybės Nešėjų aktyviu veikimu. Dėl tokio trigubo suderinto kūrybiškumo veikimo išsivysto organizmo fizinis pajėgumas protui—materialiems mechanizams, intelektualiai reaguojantiems į išorinės aplinkos poveikius ir, vėliau, į vidinius poveikius, akstinus, kylančius pačiame organizmo prote.

65:0.2 (730.2) Tuomet, yra trys skirtingi gyvybės sukūrimo ir vystymosi lygiai:

65:0.3 (730.3) 1. Fizinės energijos sfera—protinio sugebėjimo sukūrimas.

65:0.4 (730.4) 2. Pagalbinų proto dvasių proto tarnavimas—paveikiantis sielos sugebėjimą.

65:0.5 (730.5) 3. Mirtingojo proto apdovanojimas dvasia—aukščiausiasis taškas yra pasiekiamas Minties Derintojo padovanojimu.

65:0.6 (730.6) Organizmų, reaguojančių į aplinką, mechaniniai-nemokomi lygiai yra fizinių kontrolierių sferos. Pagalbinės proto dvasios aktyvina ir reguliuoja adaptuojamus arba nemechaninius-mokomus proto tipus—tuos organizmų reagavimo mechanizmus, kurie sugeba mokytis iš patyrimo. Ir kaip tokiu būdu pagalbinės proto dvasios manipuliuoja proto potencialais, lygiai taip Gyvybės Nešėjai savo pačių nuožiūra kontroliuoja evoliucinių procesų aplinkos aspektus iki pat to laiko, kada atsiranda žmogaus valia—sugebėjimas pažinti Dievą ir apsisprendimo galia jį garbinti.

65:0.7 (730.7) Būtent integruotas Gyvybės Nešėjų, Fizinių Kontrolierių, ir pagalbinių proto dvasių veikimas ir sąlygoja organinės evoliucijos kursą apgyvendintuose pasauliuose. Ir štai kodėl evoliucija—Urantijoje ar kur nors kitur—visada yra tikslinė ir niekada nebūna atsitiktinė.

1. Gyvybės Nešėjų funkcijos

65:1.1 (730.5) Gyvybės Nešėjai yra apdovanoti asmenybės metamorfozės potencialais, kuriuos turi tik nedaugelis tvarinių kategorijų. Šitie vietinės visatos Sūnūs sugeba veikti trijose skirtingose būties fazėse. Paprastai savo pareigas jie atlieka kaip vidurinės fazės sūnūs, toks yra jų kilmės statusas. Bet Gyvybės Nešėjas būdamas tokioje egzistencijos pakopoje galbūt negalėtų veikti elektrocheminėse sferose kaip fizinių energijų ir materialių dalelių surinkėjas į gyvos egzistencijos vienetus.

65:1.2 (730.6) Gyvybės Nešėjai sugeba veikti ir iš tikrųjų veikia tokiuose trijuose lygiuose:

65:1.3 (730.7) 1. Fiziniam elektrochemijos lygyje.

65:1.4 (730.8) 2. Kvazimorontinės egzistencijos įprastoje vidurinėje fazėje.

65:1.5 (730.9) 3. Išsivysčiusiame pusiau dvasiniame lygyje.

65:1.6 (731.1) Kada Gyvybės Nešėjai pasiruošia dalyvauti gyvybės implantavime ir po to, kada tokiai užduočiai būna pasirinkę vietas, tada jie sukviečia Gyvybės Nešėjų transmutavimo archangelų komisiją. Šitą grupę sudaro dešimties skirtingų kategorijų asmenybės, įskaitant fizinius kontrolierius ir jų partnerius, o jai vadovauja archangelų vadovas, kuris šitose pareigose veikia gavęs Gabrielio mandatą ir Dienų Senujų sutikimą. Kada šitos būtybės yra tinkamai įjungiamos į grandines, tada jos sugeba Gyvybės Nešėjus taip modifikuoti, kad jie nedelsiant būtų įgalinami veikti elektrochemijos fiziniuose lygiuose.

65:1.7 (731.2) Po to, kada gyvybės modeliai yra sudaryti, o materialios organizacijos yra tinkamai užbaigtos, tada ima veikti su gyvybės paskleidimu susijusios viršmaterialiosios jėgos, ir gyvybė ima egzistuoti. Po šito Gyvybės Nešėjai yra nedelsiant sugrąžinami į savo įprastą asmenybės egzistencijos viduriniąją fazę, kurioje jie gali valdyti gyvus vienetus ir manevruoti besivystančius organizmus, nors iš jų ir yra atimtas bet koks sugebėjimas organizuoti— kurti —gyvos materijos naujus modelius.

65:1.8 (731.3) Po to, kada organinė evoliucija yra pasiekusi tam tikrą etapą, o aukščiausiuose besivystančiuose organizmuose yra atsiradusi žmogiškojo tipo laisva valia, tada Gyvybės Nešėjai

privalo arba planetą palikti, arba duoti atsižadėjimo priesaiką; tai yra, jie privalo pasižadėti, jog susilaikys nuo bet kokių mėginimų toliau įtakoti organišką evoliucijos eigą. Ir kada tokią priesaiką savanoriškai duoda tie Gyvybės Nešėjai, kurie nusprendė ateityje pasilikti planetoje patarėjais tiems, kuriems bus patikėta rūpintis naujai atsiradusiais valios tvariniais, tada sukviečiama dvylikos narių komisija, kuriai vadovauja Vakaro Žvaigždžių vadovas, veikiantis Sistemos Aukščiausiojo Valdovo įgaliojimu ir Gabrielio leidimu; ir tada nedelsiant šitie Gyvybės Nešėjai būna transmutuojami į asmenybės egzistencijos trečiąją fazę—pusiau dvasinį būties lygį. Ir aš Urantijoje veikiu šitoje trečiojoje egzistencijos fazėje nuo Andono ir Fontos laikų.

65:1.9 (731.4) Mes laukiame to laiko, kada visata gali būti įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime, tos galimos ketvirtosios būties pakopos, kurioje mes būsime visiškai dvasiniai, bet mums niekada nebuvo atskleista, kokių būdu mes galėtume pasiekti šitą trokštamą ir išsivysčiusią būseną.

2. Evoliucijos panorama

65:2.1 (731.5) Istorija apie žmogaus pakilimą iš jūros dumblių į žemiškojo kūrinio valdymo lygį yra iš tiesų jaudinantis pasakojimas apie biologinę kovą ir proto išlikimą. Žmogaus pirminiai protėviai tiesiogine prasme buvo vandenyno dugno dumblas ir maurai senųjų vidinių jūrų ilgų pakrančių ramiose ir šilto vandens įlankose ir užutekiuose, tuose pačiuose vandenyse, kuriuose Gyvybės Nešėjai implantavo gyvybę Urantijoje trijose skirtingose vietose.

65:2.2 (731.6) Šiandien yra išlikę labai mažai jūrinės augalinės gyvybės ankstyvųjų tipų, kurie dalyvavo šituose epochiniuose pasikeitimuose, dėl kurių atsirado panašūs į gyvūną tarpiniai organizmai. Pintis yra vienas iš šitų ankstyvųjų išlikusių tarpinių tipų, tų organizmų, per kuriuos vyko *palaipsnis* perėjimas nuo augalinės gyvybės prie gyvulinės. Šitos ankstyvosios perėjimo formos, nors ir nebuvo tapачios šiandieninėms pintims, bet į jas buvo labai panašios; jos buvo tikri ribos organizmai—nei augaliniai, nei gyvuliniai—bet galiausiai jos atvedė į tikrų gyvulinės gyvybės formų atsiradimą.

65:2.3 (732.1) Bakterijos, labai primityvios kilmės paprasti augaliniai organizmai, yra labai mažai pasikeitusios nuo ankstyvosios aušros gyvybės; jų parazitiniame elgesyje yra net pastebimas tam tikro laipsnio regresavimas. Didelė dalis grybelių taip pat išreiškia regresinį judėjimą evoliucijoje, jie yra augalai, praradę gebėjimą gaminti chlorofilą ir tapę daugiau ar mažiau parazitiniais. Didžioji dauguma ligas sukeliančių bakterijų ir jų padėjėjų virusų iš tikrųjų priklauso šitai grupei pasikeitusių parazitinių grybelių. Per tarpinius amžius visa didžiulė augalinės gyvybės karalystė išsivystė iš tų protėvių, iš kurių taip pat kilo ir bakterijos.

65:2.4 (732.2) Greitai atsirado gyvulinės gyvybės aukštesnis protozojų tipas, ir atsirado *staiga*. Ir iš tų tolimųjų laikų ameba, tipiškas vienaląstis gyvulinis organizmas, išsilaikė labai mažai kuo pasikeitusi. Šiandien ji šėlsta panašiai, kaip šėldavo ir tuomet, kada buvo paskutinis ir didžiausias pasiekimas gyvybės evoliucijoje. Šitas smulkiausias tvarinys ir jo pirmuonys pusbroliai gyvūnų sukūrimui yra tuo pačiu, kuo

bakterijos yra augalų karalystei; jie išreiškia ankstyvosios evoliucijos pirmųjų žingsnių išlikimą, diferencijuojantis gyvybei, kartu ir *nepasisėkusį vėlesnį vystymąsi*.

65:2.5 (732.3) Netrukus ankstyvieji vienaląsčiai gyvūnų tipai susivienijo į bendruomenes, iš pradžių kaip dumbliai, o vėliau hidros ir medūzų lygiu. Dar vėliau atsirado jūrinės žvaigždės, akmeninės lelijos, jūros ežiai, holoturijos, šimtakojai, vabzdžiai, vorai, vėžiagyviai ir artimai susijusios sliekų ir dėlių grupės, greitai po jų atsirado moliuskai—austrės, aštuonkojai, ir sraigės. Atsirasdavo ir žūdavo šimtų šimtai tarpinių rūšių; minimos tiktai tos, kurios išliko po ilgos ilgos kovos. Tokie nesivystantys pavyzdžiai, kartu su vėliau atsirandančia žuvų šeima, šiandien atstovauja ankstyvųjų ir žemesniųjų gyvūnų stacionariems tipams, gyvybės medžio šakoms, kurioms nepavyko progresuoti.

65:2.6 (732.4) Tokiu būdu buvo parengta arena pirmųjų stuburinių gyvūnų, žuvų, atsiradimui. Iš šitos žuvų šeimos kilo dvi unikalios modifikacijos, varlė ir salamandra. Ir būtent varlė gyvulinėje gyvybėje pradėjo tą seriją progresinių diferencijavimų, kurie galiausiai aukščiausią tašką pasiekė paties žmogaus atsiradimu.

65:2.7 (732.5) Varlė yra vienas iš ankstyviausių išliekančios žmonijos rasės protėvių, bet jai taip pat nepavyko vystytis į priekį, ji šiandien yra išlikusi didele dalimi tokia, kokia buvo tais tolimaisiais laikais. Varlė yra vienintelė ankstyvųjų aušros rasių protėvių rūšis, kuri gyvena žemėje dabar. Žmogiškoji rasė neturi išlikusių protėvių tarp varlės ir eskimų.

65:2.8 (732.6) Iš varlių atsirado ropliai, didžiulė gyvūnų šeima, kuri didžiąja dalimi yra išnykusi, bet iš kurios, prieš jai išnykstant, kilo ištisa paukščių šeima ir daugelis žinduolių kategorijų.

65:2.9 (732.7) Galbūt didžiausias atskiras šuolis per visą ikižmogiškąją evoliuciją buvo atliktas tada, kada roplys tapo paukščiu. Šiandieninės paukščių rūšys—ereliai, antys, karveliai, ir stručiai—labai labai seniai visos kilo iš milžiniškų roplių.

65:2.10 (732.8) Roplių karalystei, kuri kilo iš varlių šeimos, šiandien atstovauja keturi išlikę skyriai: du nesivystantys, gyvačių ir driežų, kartu su savo pusbroliais aligatoriais ir vėžliais; vienas iš dalies besivystantis, paukščių šeima, ir ketvirtasis, žinduolių protėviai ir žmogiškųjų rūšių kilmės tiesioginė linija. Nežiūrint to, kad jie seniai išnyko, bet išnykusių roplių masyvumas atsispindėjo drambliuose ir mastodonuose, tuo tarpu jų savotiškas formas įamžino šokinėjančios kengūros.

65:2.11 (733.1) Urantijoje atsirado tikrai keturiolika didžiulių tipų, žuvys buvo paskutinis tipas, ir po paukščių ir žinduolių neišsivystė nė viena nauja klasė.

65:2.12 (733.2) Būtent iš vikraus mažo mėsėdžio roplinio dinosauro, bet turinčio santykinai dideles smegenis *staiga* kilo placentiniai žinduoliai. Šitie žinduoliai vystėsi greitai ir skirtingai, iš jų atsirado ne tikrai įprastos šiandieninės rūšys, bet taip pat išsivystė ir jūriniai tipai, tokie, kaip banginiai ir ruoniai, ir oro skrajūnai, tokie, kaip šikšnosparnių šeima.

65:2.13 (733.3) Tokiu būdu žmogus atsirado iš aukštesniųjų žinduolių, išsivysčiusių iš esmės iš gyvybės *vakarinio*

implantavimo senosiose rytų-vakarų apsaugotose jūrose. Gyvieji organizmai iš *rytinės ir centrinės grupių* anksti palankiai vystėsi link gyvulinės egzistencijos ikižmogiškųjų lygių pasiekimo. Bet amžiams einant, patalpintos gyvybės rytinis sutelkimas nepasiekė patenkinamo protingos ikižmogiškosios būsenos lygio, patyręs pasikartojusius ir neatstatomus gyvybės plazmos aukščiausiųjų tipų tokius praradimus, kad jis amžiams neteko galios atstatyti žmogiškuosius potencialus.

^{65:2.14 (733.4)} Kadangi šitoje rytinėje grupėje potencialo išvystyti protą kokybė buvo taip ryškiai menkesnė už kitų dviejų grupių, tai Gyvybės Nešėjai, sutikus jų vyresnybei, aplinkos sąlygas paveikė taip, jog šitas besivystančios gyvybės menkesnes ikižmogiškąsias rūšis dar labiau apribotų. Pagal visus išorinius bruožus šitų menkesniųjų tvarinių grupių pašalinimas atrodė atsitiktinis, bet tikrovėje jis buvo visiškai tikslingas.

^{65:2.15 (733.5)} Vėliau evoliuciškai atsiskleidžiant intelektui, žmogiškųjų rūšių protėviai lemūrai buvo daug daugiau išsivystę Šiaurės Amerikoje negu kituose regionuose; ir dėl to jie buvo nukreipiami, jog migruotų iš vakarinės gyvybės implantavimo arenos per Beringo sausumos tiltą ir išilgai pakrantės į pietvakarių Aziją, kur jie toliau vystėsi ir save pagerino, pasipildydami kai kuriomis rūšimis iš centrinės gyvybės grupės. Tokiu būdu žmogus išsivystė iš kai kurių vakarinės ir centrinės gyvybės rūšių, bet centriniuose ir beveik rytiniuose regionuose.

^{65:2.16 (733.6)} Tokiu būdu gyvybė, kuri buvo implantuota Urantijoje, vystėsi iki ledo amžiaus, kada iš pradžių atsirado pats žmogus ir pradėjo savo kupiną įvykių planetinę karjerą. Ir šitas

primityviojo žmogaus pasirodymas žemėje per ledo amžių nebuvo tiesiog atsitiktinumas; taip buvo suplanuota. Ledynų eros ypatingas atšiaurumas ir klimato sunkumai visais atžvilgiais buvo pritaikyti tokiam tikslui, jog padėtų sukurti žmogiškosios būtybės užsigrūdinusį tipą su milžinišku sugebėjimu išlikti.

3. Evoliucijos skatinimas

^{65:3.1 (733.7)} Vargu ar bus įmanoma šiandieniniam žmogiškajam protui išaiškinti ankstyvojo evoliucinio žengimo į priekį daugelį keistų ir akivaizdžiai groteskiškų įvykių. Tikslingas planas veikė per visas šitas gyvų būtybių tariamai keistas evoliucijas, bet mums neleidžiama laisvai kištis į gyvybės modelių vystymąsi po to, kada kartą jie pradėjo veikti.

^{65:3.2 (733.8)} Gyvybės Nešėjai gali pasinaudoti bet kokia natūralia priemone, ir gali panaudoti bet kurią arba visas palankias sąlygas, kurios padės padidinti gyvybės eksperimento besivystantį žengimą pirmyn, bet mums neleidžiama mechaniškai kištis į arba laisvai manipuluoti augalų ar gyvūnų evoliucijos eigą ir kryptį.

^{65:3.3 (733.9)} Jūs esate informuoti, jog Urantijos mirtingieji evoliucionavo per primityvios varlės vystymąsi, ir jog šitie kylantieji palikuonys, potencialiai buvę vienoje atskiroje varlėje, vienu atveju vos išvengė sunaikinimo. Bet nereikėtų daryti išvados, jog žmonijos evoliuciją šitas nelaimingas atsitikimas būtų nutraukęs. Būtent tuo momentu mes stebėjome ir globojome ne mažiau kaip vieną tūkstantį skirtingų ir per atstumą išdėstytų mutuojančių gyvybės tipų, kurie būtų buvę nukreipti į įvairius ikižmogiškojo vystymosi modelius. Šita

konkreči protėvinė varlė atstovavo mūsų trečiajai selekcijai, pirmosios dvi ankstesniosios gyvybės atmainos žuvo, nepaisant mūsų visų pastangų jas išsaugoti.

65:3.4 (734.1) Net ir Andono ir Fontos praradimas prieš jiems susilaukiant palikuonių, nors žmogiškąją evoliuciją būtų uždelsęs, bet nebūtų jos sustabdęs. Po Andono ir Fontos atsiradimo ir iki to laiko, kada gyvulinės gyvybės mutuojantys žmogiškieji potencialai buvo išseikvoti, tada išsivystė ne mažiau kaip septyni tūkstančiai palankių rūšių, kurios būtų pasiekusios kokios nors rūšies žmogiškojo tipo išsivystymą. Ir didelę dalį iš šitų geresniųjų palikuonių vėliau asimiliavo įvairios besiplečiančių žmogiškųjų rūšių atsakos.

65:3.5 (734.2) Likus daug laiko iki Materialiojo Sūnaus ir Dukros, biologinių gerintojų, atvykimo į planetą, besivystančių gyvulinių rūšių žmogiškieji potencialai buvo išseikvoti. Šitą gyvulinės gyvybės biologinę būseną Gyvybės Nešėjams atskleidžia pagalbinių proto dvasių mobilizavimo trečiosios fazės reiškiny, kuris įvyksta automatiškai vienu metu su visos gyvulinės gyvybės išseikvotu sugebėjimu sukurti ikižmogiškųjų individų mutacinius potencialus.

65:3.6 (734.3) Žmonija Urantijoje savo mirtingojo vystymosi problemas turi spręsti su tais žmogiškaisiais palikuonimis, kokius ji turi—iš ikižmogiškųjų šaltinių daugiau nebeatsiras jokių rasių per visą ateities laiką. Bet šitas faktas neužkerta galimybės tam, kad būtų pasiekti nepalyginamai aukštesni žmogiškojo išsivystymo lygiai išmintingai globojant tuos evoliucinius potencialus, kurie mirtingųjų rasėse vis dar tebėra. Tą, ką mes, Gyvybės Nešėjai, darome, globodami ir saugodami gyvybės rūšis iki to meto, kada atsiranda žmogiškoji valia, tą

po šito įvykio ir vėliau, kada iš aktyvaus dalyvavimo evoliucijoje mes pasitraukiame, žmogus turi daryti pats. Apskritai, žmogaus evoliucinis likimas yra jo paties rankose, ir mokslinė išmintis anksčiau ar vėliau turi pakeisti nekontroliuojamos natūralios atrankos ir atsitiktinio išlikimo chaotišką veikimą.

65:3.7 (734.4) Ir aptariant evoliucijos skatinimą, nekenktų pažymėti, jog tolimojoje ateityje, kada jūs galbūt kada nors galite būti priskirtas prie Gyvybės Nešėjų korpuso, tada jūs turėsite daug ir pakankamų galimybių pasiūlyti patarimų, ir įgyvendinti bet kokią įmanomą gyvybės valdymo ir transplantavimo planų ir metodų patobulinimą. Būkite kantrūs! Jeigu jūs turite gerų idėjų, jeigu jūsų protas žino daug metodų, kaip geriau administruoti bet kurią visuotinių sferų dalį, tuomet per ateinančius amžius jums tikrai bus suteikta galimybė juos pateikti savo partneriams ir bičiuliams administratoriams.

4. Urantijos jaudinantis patyrimas

65:4.1 (734.5) Neignoruokite ir to fakto, jog Urantija mums buvo paskirta kaip gyvybės eksperimento pasaulis. Šitoje planetoje mes atlikome savo šešiasdešimtą bandymą modifikuoti, ir, jeigu įmanoma, pagerinti Neadono gyvybės modelių Satanijos variantą, ir tai yra užregistruota, jog mums pavyko pasiekti daug naudingų standartinių gyvybės modelių modifikacijų. Konkrečiai, Urantijoje mes parengėme ir sėkmingai pademonstravome ne mažiau kaip dvidešimt aštuonis gyvybės modifikavimo aspektus, kurie bus panaudoti visame Neadone per visą ateities laiką.

65:4.2 (735.1) Bet nė viename pasaulyje gyvybės įkūrimas niekada nebūna eksperimentinis ta prasme, jog siekiama išmėginti kažką, kas yra nepatikrinta ir nežinoma. Gyvybės evoliucija yra toks metodas, kuris visą laiką vystosi į priekį, diferencijuojasi, ir varijuoja, bet niekada nebūna neapmąstytas, nevaldomas, o taip pat visiškai eksperimentinis, atsitiktinumo prasme.

65:4.3 (735.2) Daug žmogiškosios gyvybės bruožų suteikia gausybę įrodymų tam, jog mirtingosios egzistencijos reiškinys buvo išmintingai suplanuotas, jog organinė evoliucija nėra tiesiog kosminis atsitiktinumas. Kada būna sužeidžiama gyva ląstelė, tada ji turi sugebėjimą išskirti tam tikras chemines medžiagas, kurios turi galią taip stimuliuoti ir suaktyvinti gretimas normalias ląsteles, kad šios nedelsiant pradeda išskirti tam tikras medžiagas, kurios palengvina žaizdos gijimo procesą; ir tuo pačiu metu šitos normalios ir nepažeistos ląstelės ima daugintis—jos iš tikrųjų pradeda veikti, sukurdamos naujas ląsteles tam, kad pakeistų bet kokias ląsteles bičiules, kurios galėjo būti sunaikintos dėl nelaimingo atsitikimo.

65:4.4 (735.3) Šitoks cheminis veikimas ir reakcija, susiję su žaizdos gijimu ir ląstelės reprodukcija, pažymi, jog Gyvybės Nešėjai pasirinko tokią formulę, kurią sudaro daugiau negu vienas šimtas tūkstančių įmanomų cheminių reakcijų ir biologinių pasekmių fazių ir ypatybių. Gyvybės Nešėjai savo laboratorijose atliko daugiau negu pusę milijono specifinių eksperimentų iki to laiko, kada galiausiai Urantijos gyvybės eksperimentui apsistojo ties šita formule.

65:4.5 (735.4) Kada Urantijos mokslininkai daugiau sužinos apie šituos gydančiuosius chemikalus, tada sužeidimus jie galės

gydyti efektyviau, ir netiesiogiai jie daugiau sužinos apie tai, kaip įveikti kai kurias rimtas ligas.

65:4.6 (735.5) Nuo to momento, kada gyvybė buvo įkurta Urantijoje, Gyvybės Nešėjai šitą gijimo metodą, koks jis buvo įdiegtas kitame Satanijos pasaulyje, patobulino tuo, kad jis labiau sumažina skausmą ir geriau valdo gretimų sveikų ląstelių sugebėjimą daugintis.

65:4.7 (735.6) Urantijos gyvybės eksperimentas turėjo daug unikalių bruožų, bet tuos du nuostabius epizodus sudarė Andoninės rasės atsiradimas anksčiau už šešių spalvotųjų rasių evoliuciją ir vėlesnis sangikų mutantų atsiradimas tuo pačiu metu vienoje atskiroje šeimoje. Urantija yra pirmasis pasaulis Satanijoje, kur tos šešios spalvotosios rasės kilo iš tos pačios žmogiškosios šeimos. Paprastai jos atsiranda iš skirtingų palikuonių, ikižmogiškiems gyvuliniams palikuonims savo viduje savarankiškai mutuojančioms, ir kaip taisyklė žemėje jos atsiranda atskirai po vieną ir viena po kitos per ilgus laiko periodus, pradedant raudonuoju žmogumi ir pereinant per visas spalvas iki indigo.

65:4.8 (735.7) Kita nuostabi procedūros variacija buvo vėlyvas Planetos Princo atvykimas. Kaip taisyklė, planetoje princas pasirodo maždaug valios išsivystymo laiku; ir jeigu tokio plano būtų prisilaikyta, tada Kaligastija į Urantiją būtų galėjęs atvykti net ir tuo metu, kada gyveno Andonas ir Fonta, o ne beveik penkiais šimtais tūkstančių metų vėliau, tuo pačiu metu, kada atsirado šešios sangikų rasės.

65:4.9 (735.8) Įprastame apgyvendintame pasaulyje Planetos Princas būtų buvęs atsiųstas Gyvybės Nešėjų pageidavimu Andono ir

Fontos pasirodymo metu, arba šiek tiek vėliau. Bet Urantija, numatyta kaip gyvybės modifikavimo planeta, buvo iš anksto parengta tam, kad stebėtojai Melkizedekai, iš viso dvylika, būtų pasiųsti Gyvybės Nešėjų patarėjais ir planetos prižiūrėtojais tol, kol vėliau atvyks Planetos Princas. Šitie Melkizedekai atvyko tuo metu, kada Andonas ir Fonta priėmė tokius sprendimus, kurie įgalino Minties Derintojus apsigyventi jų mirtinguose protuose.

65:4.10 (736.1) Urantijoje Gyvybės Nešėjų pastangos pagerinti Satanijos gyvybės modelius turėjo būtinai sukurti daug akivaizdžiai nereikalingų pereinamosios gyvybės formų. Bet ir tų laimėjimų, kurie jau yra pasiekti, užtenka tam, kad pateisintų standartinių gyvybės modelių Urantijos modifikacijas.

65:4.11 (736.2) Mes stengėmės pasiekti, jog Urantijos evoliucinėje gyvybėje valia pasireikštų anksti, ir mums tai pavyko. Normaliai valia atsiranda tada, kada spalvotosios rasės būna egzistavusios ilgą laiką, paprastai ji iš pradžių atsiranda tarp labiau išsivysčiusių raudonojo žmogaus tipų. Jūsų pasaulis yra vienintelė planeta Satanijoje, kur žmogiškojo tipo valia atsirado tokioje rasėje, kuri buvo anksčiau už spalvotąsias rases.

65:4.12 (736.3) Bet stengdamiesi dėl to, jog būtų parūpintas tas paveldėjimo faktorių derinys ir suvienijimas, kuris pagaliau atvedė į žmogiškosios rasės žinduolinių protėvių atsiradimą, mes susidūrėme su būtinybe leisti atsirasti šimtams tūkstančių kitų ir santykinai nenaudingų paveldėjimo faktorių derinių ir suvienijimų. Didelė dalis dėl mūsų pastangų atsiradusių šitų šalutinių produktų, kurie gali atrodyti keisti, tikrai patrauks jūsų žvilgsnį, kada jūs gilinsitės į planetos praeitį, ir aš galiu

gerai suprasti, kokie mįslingi gali atrodyti ribotam žmogaus
požiūriui kai kurie iš šitų dalykų.

5. Gyvybės evoliucijos vingiai

^{65:5.1 (736.4)} Gyvybės Nešėjams buvo labai gaila dėl to, jog mūsų ypatingas pastangas modifikuoti protingą gyvybę Urantijoje taip apsunkino tragiški iškrypimai, kurių mes negalėjome kontroliuoti: Kaligastijos išdavystė ir Adominė pražanga.

^{65:5.2 (736.5)} Bet per visą šitą biologinę jaudinančią patirtį mes patyrėme didžiausią nusivylimą tada, kada tam tikra primityvi augalinė gyvybė pasuko atgal į parazitinių bakterijų ikichlorofilinius lygius tokiu plačiu ir nelauktu mastu. Šita nenumatyta aplinkybė augalinės gyvybės evoliucijoje sukėlė daug kankinančių ligų tarp aukštesniųjų žinduolių, ypač tarp labiau pažeidžiamų žmogiškųjų rūšių. Kada mes susidūrėme su tokia gluminančia padėtimi, tada kažkaip nekreipėme dėmesio į tuos sunkumus, nes žinojome, jog vėlesnis Adominės gyvybės plazmos papildymas dėl to atsirasiančios sumaišytos rasės atsparumą sustiprins taip smarkiai, jog iš esmės joms suteiks imunitetą nuo visų ligų, kurias sukelia augalinio tipo organizmas. Tačiau mūsų viltims buvo lemta žlugti dėl tos nelaimės, kurią sukėlė Adominė pražanga.

^{65:5.3 (736.6)} Visatų visata, įskaitant ir šitą mažytį pasaulį, vadinamą Urantija, nėra valdoma tiesiog dėl to, jog gautų mūsų pritarimą, ar kad tiesiog mums suteiktų patogumą, tuo labiau ji nėra valdoma dėl to, kad nusileistų mūsų užgaidoms ir patenkintų mūsų smalsumą. Tos išmintingos ir visagalės būtybės, kurios yra atsakingos už visatos valdymą, be jokios abejonės žino tiksliai, ką jos sumanė; ir tokiu būdu Gyvybės Nešėjams tinka,

o mirtingųjų protams reikia įsitraukti į kantrų laukimą ir nuoširdų bendradarbiavimą su išminties valdymu, galios viešpatavimu, ir pažangos žengimu.

65:5.4 (736.7) Aišku, už sukrėtimus yra tam tikri kompensavimai, tokie, kaip Mykolo savęs padovanojimas Urantijoje. Bet nepriklausomai nuo visų tokių svarstymų, šitos planetos vėlesnieji dangiškieji prižiūrėtojai išreiškia visišką įsitikinimą dėl to, jog žmogiškosios rasės evoliucija galiausiai triumfuos ir mūsų pirminiai planai ir gyvybės modeliai galutinai pasiteisins.

6. Evoliuciniai gyvybės metodai

65:6.1 (737.1) Nejmanoma, vienu ir tuo pačiu metu, nustatyti judančio objekto tikslios buvimo vietos ir greičio; bet koks mėginimas išmatuoti bet kurį iš šių parametrų neišvengiamai veda į tai, jog pasikeičia kitas parametras. Su tokiu pačiu paradoksu susiduria ir mirtingasis žmogus, kada jis imasi atlikti protoplazmos cheminę analizę. Chemikas gali paaiškinti *negyvos* protoplazmos chemiją, bei jis negali pažinti *gyvos* protoplazmos nei fizinės organizacijos, nei dinamiško veikimo. Mokslininkas visą laiką tikrai vis artės ir artės prie gyvybės paslapčių, bet jis niekada jų neatskleis, ir vien tiktai dėl tos vienintelės priežasties, kad jis turi protoplazmą nužudyti tam, kad ją tyrinėtų. Negyva protoplazma sveria tiek pat, kiek ir gyva, bet tai nėra tas pats.

65:6.2 (737.2) Gyvi daiktai ir būtybės turi pirminę prisitaikymo dovaną. Kiekvienoje *gyvoje* augalo arba gyvūno ląstelėje, kiekviename *gyvame* organizme—materialiame ar dvasiniame—yra nepasotinamas troškimas siekti visą laiką didėjančio tobulumo, kaip prisitaikyti prie aplinkos, kaip

organizmui adaptuotis, ir kaip padidinti gyvybės realizavimą. Šitos amžinos visų gyvų daiktų pastangos parodo, kad juose yra įgimtas tobulumo siekimas.

65:6.3 (737.3) Augalų evoliucijoje svarbiausias žingsnis buvo tai, jog išsivystė sugebėjimas gaminti chlorofilą, ir antras didžiausias pasiekimas buvo sporų evoliucija į sudėtinės sėklas. Spora yra puiki reprodukuojanti priemonė, bet jai stinga įvairovės ir visapusiškumo potencialų, kurie yra būdingi sėklai.

65:6.4 (737.4) Vienas iš naudingiausių ir sudėtingiausių epizodų aukštesniųjų tipų gyvūnų evoliucijoje buvo tai, jog cirkuliuojančiose kraujo ląstelėse geležis išvystė sugebėjimą atlikti dvigubą deguonies nešėjo ir anglies dvideginio pašalintojo vaidmenį. Ir šitas raudonųjų kraujo ląstelių veikimas iliustruoja, kaip besivystantys organizmai sugeba savo funkcijas pritaikyti prie įvairaujančios arba besikeičiančios aplinkos. Aukštesnieji gyvūnai, įskaitant ir žmogų, savo audinius prisotina deguonimi, veikiant raudonųjų kraujo ląstelių geležiai, kuri deguonį nuneša į gyvas ląsteles ir lygiai taip efektyviai pašalina anglies dvideginį. Bet galima ir kitus metalus priversti, kad tarnautų tam pačiam tikslui. Sepija šiai funkcijai panaudoja varį, o jūrinės ascidijos tam panaudoja vanadį.

65:6.5 (737.5) Tokių biologinių prisitaikymų tąsą iliustruoja aukštesniųjų Urantijos žinduolių dantų evoliucija; tolimieji žmogaus protėviai turėjo trisdešimt šešis dantis, ir tada aušros žmogus ir jo artimieji giminės pradėjo adaptacinį prisitaikymą link trisdešimt dviejų dantų. Dabar žmogiškosios rūšys lėtai gravituoja link dvidešimt aštuonių dantų. Evoliucijos procesas šitoje planetoje vis dar tebevyksta aktyviai ir prisitaikydamas.

65:6.6 (737.6) Bet daugelis tariamai paslaptinių gyvų organizmų prisitaikymų yra grynai cheminiai, visiškai fiziniai. Bet kurią laiko akimirką, bet kokios žmogiškosios būtybės kraujo srovėje egzistuoja galimybė daugiau negu 15.000.000 cheminių reakcijų tarp visų hormonų, kuriuos pagamina tuzinas vidinės sekrecijos liaukų.

65:6.7 (737.7) Augalinės gyvybės žemesniosios formos visiškai reaguoja į fizinę, cheminę, ir elektrinę aplinką. Bet gyvybės skalei augant, vienas po kito pradeda veikti septynios pagalbinės proto dvasios, tarnaujančios protui, ir protas tampa vis labiau prisitaikantis, kūrybingas, koordinuojantis, ir viešpataujantis. Gyvūnų sugebėjimas prisitaikyti prie oro, vandens, ir sausumos nėra viršgamtinė dovana, bet tai yra viršfizinis prisitaikymas.

65:6.8 (738.1) Vien tik fizika ir chemija negali paaiškinti, kaip žmogiškoji būtybė išsivystė iš senovės jūrų pirmykštės protoplazmos. Sugebėjimas išmokti, atmintis, ir skirtingas reagavimas į aplinką, yra proto dovana. Fizikos dėsniai nereaguoja į mokymą; jie yra nekeičiami ir nekintantys. Cheminių reakcijų nekeičia išsilavinimas; jos yra vienodos ir tikros. Išskyrus Beribio Absoliuto buvimą, elektrinės ir cheminės reakcijos yra iš anksto nuspėjamos. Bet protas gali pasinaudoti patyrimu, gali moktis iš reakcinių elgesio įpročių, reaguodamas į dirginimų pasikartojimą.

65:6.9 (738.2) Ikiprotiniai organizmai reaguoja į aplinkos dirgiklius, bet tie organizmai, kurie reaguoja į proto tarnavimą, gali patys derinti ir manipuluoti ir pačią tą aplinką.

^{65:6.10 (738.3)} Fiziniai smegenys ir su jomis susijusi nervų sistema turi įgimtą sugebėjimą reaguoti į proto tarnavimą lygiai taip, kaip asmenybės besivystantis protas turi tam tikrą įgimtą sugebėjimą priimti dvasią, ir dėl to turi dvasinio žengimo į priekį ir pasiekimo potencialus. Intelektuali, visuomeninė, moralinė, ir dvasinė evoliucija priklauso nuo septynių pagalbinų proto dvasių ir jų viršfizinų partnerių proto tarnavimo.

7. Evoliuciniai proto lygiai

^{65:7.1 (738.4)} Tos septynios pagalbinės proto dvasios yra visapusiški proto tarnai vietinės visatos žemesnėms protingoms būtybėms. Šita proto kategorija tarnauja iš vietinės visatos būstinės arba iš kurio nors pasaulio, susieto su ja, bet žemesniam proto veikimui yra įtakingai vadovaujama iš sistemų sostinių.

^{65:7.2 (738.5)} Evoliuciniame pasaulyje daug, labai daug kas priklauso nuo šitų septynių padėjėjų darbo. Bet jie yra proto tarnai; jie nėra susiję su fizine evoliucija, Gyvybės Nešėjų sritimi. Ir vis tik, šitų dvasinių apdovanojimų tobula integracija su Gyvybės Nešėjų atsiskleidžiančio ir neatskiriamo režimo nustatyta ir natūralia procedūra yra toji priežastis, dėl kurios mirtingasis nesugeba pamatyti, proto reiškinyje, nieko daugiau, išskyrus gamtos ranką ir natūralių procesų užbaigtą darbą, nors kartais jūs kažkiek pasimetate, aiškindami viską, kas turi ryšio su natūraliomis proto reakcijomis, kiek jis yra susietas su materija. Ir jeigu Urantija daugiau vystytųsi sutinkamai su pirminiais planais, tuomet jūs net ir dar mažiau pastebėtumėte tai, kas proto reiškinyje patrauktų jūsų dėmesį.

^{65:7.3 (738.6)} Septynios pagalbinės proto dvasios yra labiau panašios į grandines negu į esybes, ir paprastuose pasauliuose jos būna įjungtos į grandines su kitais pagalbiniais procesais per visą vietinę visatą. Tačiau, gyvybės eksperimento planetose jos yra santykinai izoliuotos. Ir Urantijoje, dėl gyvybės modelių unikalios prigimties, žemesniosioms pagalbinėms proto dvasioms užmegzti ryšį su evoliuciniais organizmais buvo nepalyginamai sunkiau negu tai būtų buvę tuo atveju, jeigu būtų buvęs padovanotas labiau sustandartintas gyvybės tipas.

^{65:7.4 (738.7)} Be to, septynios pagalbinės proto dvasios su gyvulinio vystymosi žengiančiais pirmyn etapais yra nepalyginamai geriau sinchronizuotos vidutiniame evoliuciniame pasaulyje negu jos buvo sinchronizuotos Urantijoje. Išskyrus vienintelę išimtį, pagalbinės proto dvasios užmegzdamos ryšį su Urantijos organizmų besivystančiu protu patyrė didžiausių sunkumų, kokių joms neteko patirti per savo visą veikimo laiką Nebadono visatoje. Šitame pasaulyje vystėsi daug reiškinių ties riba formų—organizmo reagavimo mechaninių nemokomų ir nemechaninių mokomų tipų gluminančių derinių.

^{65:7.5 (739.1)} Septynios pagalbinės proto dvasios neužmezga ryšio su organizmų, reaguojančių į aplinką, grynai mechaninėmis kategorijomis. Tokie gyvų organizmų ikiprotiniai reagavimai yra susiję grynai su energetinių centrų, fizinių kontrolierių, ir jų partnerių energijos sferomis.

^{65:7.6 (739.2)} Tokio potencialo įgijimas, kada sugebama *mokytis* iš patyrimo, pažymi pagalbinių proto dvasių veikimo pradžią, ir jos veikia, pradedant primityvių ir nematomų egzistencijų žemiausiais protais ir baigiant aukščiausiais tipais žmogiškųjų

būtybių evoliucinėje skalėje. Jos yra tas šaltinis ir modelis šiaip jau daugiau ar mažiau paslaptینگam elgesiui ir ne iki galo suprastam greitam proto reagavimui į materialią aplinką. Šitie ištikimi ir visada patikimi poveikiai turi tikrai ilgai preliminarieji tarnauti iki to laiko, kada gyvulinis protas pasiekia dvasinio imlumo žmogiškuosius lygius.

^{65:7.7 (739.3)} Patiriančiojo proto evoliucijoje pagalbinės proto dvasios veikia išimtinai iki šeštosios fazės, garbinimo dvasios, lygio. Šitame lygyje įvyksta tas neišvengiamas tarnavimo vienos dalies dalinis užklojimas kita dalimi—toks reiškinys, kada tas, kas yra aukštesnis, eina žemyn tam, kad susiderintų su tuo, kas yra žemesnis, laukiant, jog vėliau bus pasiekti išsivystymo tobulesni lygiai. Ir vis tiek dar papildomas dvasinis tarnavimas lydi septintosios ir paskutiniosios pagalbinės proto dvasios, išminties dvasios, veikimą. Per visą dvasinio pasaulio tarnavimą individas niekada nepatiria dvasinio bendradarbiavimo staigių perėjimų; šitie pasikeitimai visada yra palaipsniai ir abipusiai.

^{65:7.8 (739.4)} Visada fizinio (elektrocheminio) ir protinio reagavimo į aplinkos dirgiklius sferos turėtų būti atskiriamos, ir savo ruožtu, jos turi būti suvokiamos kaip tokie reiškiniai, kurie yra skirtingi nuo dvasinės veiklos. Fizinės, protinės, ir dvasinės gravitacijos sferos yra kosminės tikrovės atskiros valdos, nepaisant labai glaudžių tarpusavio ryšių.

8. Evoliucija laike ir erdvėje

^{65:8.1 (739.5)} Laikas ir erdvė yra sujungti neatskiriama; tai yra įgimtas susivienijimas. Laiko uždelsimas yra neišvengiamas, esant tam tikroms erdvės sąlygoms.

^{65:8.2 (739.6)} Jeigu jus glumina tai, jog prireikia tiek daug laiko tam, kad būtų įgyvendinti gyvybės vystymosi evoliuciniai pasikeitimai, tai aš norėčiau pasakyti, kad mes gyvybės procesų atsiskleidimo negalime paspartinti kiek nors labiau negu tą įgyvendinti leidžia planetos fizinės metamorfozės. Mes turime aptarnauti planetos natūralų, fizinį vystymąsi; mes absoliučiai nekontroliuojame geologinės evoliucijos. Jeigu tikrai fizinės sąlygos leistų, tai mes galėtume pasirūpinti, kad gyvybės evoliucija būtų užbaigta žymiai trumpiau negu per vieną milijoną metų. Bet visi mes esame pavaldūs Rojaus Aukščiausiesiems Valdovams, o Rojuje laikas neegzistuoja.

^{65:8.3 (739.7)} Individui laiko matavimo standartas yra jo gyvenimo trukmė. Šitokiu būdu visus tvarinius sąlygoja laikas, ir dėl to jie iš tikrųjų mano, kad evoliucija yra per ilgai ištemptas procesas. Tiems iš mūsų, kurių gyvenimo trukmės neriboja laikinoji egzistencija, neatrodo, jog evoliucija būtų tokia ištempta transakcija. Rojuje, kur laikas neegzistuoja, visi šitie dalykai yra *dabartiniai* Begalybės prote ir Amžinybės veiksmuose.

^{65:8.4 (739.8)} Kaip proto evoliucija priklauso nuo, ir yra uždelsiama, fizinių sąlygų lėto vystymosi, taip ir dvasinis procesas priklauso nuo protinio išsivystymo ir neišvengiamai yra uždelsiamas dėl intelektualaus atsilikimo. Bet tai nereiškia, jog dvasinė evoliucija priklauso nuo išsilavinimo, kultūros, ar išminties. Siela gali atsirasti nepriklausomai nuo intelektualios kultūros, bet negali atsirasti, kada nėra protinio sugebėjimo ir troškimo—pasirinkimo išlikti ir sprendimo siekti visą laiką augančio tobulumo—vykdyti dangiškojo Tėvo valią. Nors išlikimas gali ir nepriklausyti nuo žinių ir išminties, bet žengimas į priekį nuo to tikrai priklauso.

^{65:8.5 (740.1)} Kosminėse evoliucijos laboratorijose protas visada viešpatauja materijos atžvilgiu, o dvasia visą laiką yra abipusiškai susieta su protu. Nesugebėjimas sinchronizuoti ir koordinuoti šitų skirtingų sugebėjimų gali sukelti laiko uždelsimus, bet, jeigu individas iš tikrųjų pažįsta Dievą ir trokšta jį surasti ir tapti tokiau, kaip jis, tada išlikimas yra užtikrintas nepriklausomai nuo laiko kliūčių. Fizinė būklė gali apriboti protą, o protinis iškrypimas gali uždelsti dvasinį pasiekimą, bet nė vienas iš šitų kliuvinių negali palaužti valios, kuri iš visos širdies priėmė sprendimą.

^{65:8.6 (740.2)} Kada fizinės sąlygos yra pribrendusios, tada gali įvykti *staigus* protinis vystymasis; kada proto būseną yra palanki, tada gali įvykti *staigios* dvasinės transformacijos; kada dvasinės vertybės suvokiamos deramai, tada yra pastebimos kosminės prasmės, ir tokia asmenybė vis labiau yra paleidžiama iš laiko varžtų ir išlaisvinama iš erdvės apribojimų.

^{65:8.7 (740.3)} [Parengta Nebadono Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

66 Dokumentas. Urantijos Planetos Princas

^{66:0.1 (741.1)} SŪNAUS Lanonandeko atėjimas į vidutinį pasaulį liudija, kad valia, sugebėjimas pasirinkti amžinojo išlikimo kelią, išsivystė primityvaus žmogaus prote. Bet į Urantiją Planetos Princas atvyko praėjus maždaug pusei milijono metų po to, kada buvo atsiradusi žmogiškoji valia.

^{66:0.2 (741.2)} Maždaug prieš penkis šimtus tūkstančių metų ir kartu su šešių spalvotųjų arba sangikų rasių pasirodymu, į Urantiją atvyko Kaligastija, Planetos Princas. Princo atvykimo metu

žemėje buvo maždaug pusė milijardo primityvių žmogiškųjų būtybių, ir jos buvo pasklidusios po visą Europą, Aziją, ir Afriką. Princo būstinė, įkurta Mesopotamijoje, buvo maždaug pasaulio gyventojų centre.

1. Princas Kaligastija

^{66:1.1 (741.3)} Kaligastija buvo Sūnus Lanonandekas, antrinės kategorijos 9.344 numeris. Jis turėjo vietinės visatos reikalų administravimo bendrą patyrimą, ir, vėlesniaisiais amžiais, konkrečiai patyrė, kaip reikia tvarkyti Satanijos vietinę sistemą.

^{66:1.2 (741.4)} Iki to meto, kada Liuciferis ėmė valdyti Satanijoje, Kaligastija buvo paskirtas į Gyvybės Nešėjų patarėjų tarybą Jeruseme. Liuciferis pakėlė Kaligastiją, suteikdamas jam savo asmeninio personalo nario rangą, ir šis sėkmingai atliko penkias viena po kitos ėjusias garbės ir pasitikėjimo užduotis.

^{66:1.3 (741.5)} Kaligastija labai seniai siekė gauti paskyrimą į Planetos Princo pareigas, bet kaskart, kada tik jo prašymą reikėdavo patvirtinti žvaigždyno tarybose, jis nesulaukdavo Žvaigždyno Tėvų pritarimo. Atrodė, jog Kaligastija ypač trokšta, kad jį pasiųstų kaip planetos valdovą į dešimtainį arba gyvybės modifikavimo pasaulį. Jo prašymas kelis kartus buvo atmestas, kol galiausiai jis buvo paskirtas į Urantiją.

^{66:1.4 (741.6)} Kaligastija išvyko iš Jerusemo į jam patikėto pasaulio valdas turėdamas pavydėtinus duomenis, kaip ištikimai ir atsidavusiai tarnauti savosios visatos, kurioje gimė ir gyveno, gerovei, nežiūrint jam būdingo tam tikro nekantrumo, kurį sustiprino polinkis nesutikti su nustatyta tvarka kai kuriuose antraeiluose dalykuose.

66:1.5 (741.7) Aš buvau Jeruseme tada, kada šaunusis Kaligastija išvyko iš sistemos sostinės. Nė vienas kitas planetos princas niekada nebuvo pradėjęs pasaulio valdymo karjeros, turėdamas turtingesnį pasiruošimo patyrimą arba geresnes perspektyvas, kaip šitą pradėjo Kaligastija tą reikšmingą dieną prieš pusę milijono metų. Vienas dalykas yra akivaizdus: kada aš vykdžiau savo užduotį, pasakodamas apie tą įvykį vietinės visatos programoje, tada aš nė akimirką nepuoselėjau net ir mažiausios minties, jog šitas kilnus Lanonandekas taip greitai išduos planetinės globos šventą pasitikėjimą ir taip siaubingai suterš visatos sūnystės savosios išaukštintos kategorijos dorą vardą. Aš iš tikrųjų maniau, jog visoje Satanijoje Urantija buvo tarp tų penkių ar šešių planetų, kurioms labiausiai pasisekė ta prasme, kad ji prie pasaulio reikalų vairo turės tokį patyrusį, šviesų, ir originalų protą. Tada aš nesuvokiau, jog Kaligastija ėmė klastingai įsimylėti pats save, tada aš iki galo nesupratau asmenybės išpuikimo niuansų.

2. Princo personalas

66:2.1 (742.1) Urantijos Planetos Princas į savo misiją nebuvo išsiųstas vienas, jį lydėjo įprastas padėjėjų ir administracinių pagalbininkų korpusas.

66:2.2 (742.2) Šitai grupei vadovavo Daligastija, Planetos Princo partneris-padėjėjas. Daligastija taip pat buvo antrinės kategorijos Sūnus Lanonandekas, kuris toje kategorijoje turėjo 319.407 numerį. Jis turėjo padėjėjo rangą tuo metu, kada buvo paskirtas Kaligastijos partneriu.

66:2.3 (742.3) Planetinį personalą sudarė didžiulis skaičius angeliškųjų bendradarbių ir gausybė kitų dangiškųjų būtybių,

paskirtų tam, kad vystytų žmogiškųjų rasių interesus ir skatintų jų gerovę. Bet jūsų požiūriu, iš visų grupių pati įdomiausioji buvo Princo personalo materialūs nariai—kartais vadinti *Kaligastijos šimtaine*.

66:2.4 (742.4) Šitą vieną šimtą iš naujo materializuotų Princo personalo narių Kaligastija atrinko iš daugiau negu 785.000 kylančiųjų Jerusemo piliečių, kurie patys pasisiūlė dalyvauti Urantijos jaudinančiame patyrimo. Kiekvienas iš to vieno šimto pasirinktųjų buvo iš skirtingos planetos, o iš Urantijos nebuvo nė vieno.

66:2.5 (742.5) Šitie jerusemiečiai savanoriai į Urantiją serafiniu transportu buvo atgabenti tiesiai iš sistemos sostinės, ir juos atgabenus, jie liko įserafimuoti iki to laiko, kada jiems buvo parūpintos ypatingos planetinės tarnystės dualios prigimties asmenybės formos, tikrieji kūnai, susidedantys iš mėsos ir kraujo, o taip pat suderinti ir su sistemos gyvybės grandinėmis.

66:2.6 (742.6) Likus kažkiek laiko iki šitų vieno šimto Jerusemo piliečių atvykimo, abu prižiūrintys Gyvybės Nešėjai, gyvenantys Urantijoje, prieš tai patobulinę savo planus, pasiuntė į Jerusimą ir Edentiją prašymus leisti transplantuoti gyvybės plazmą iš atrinktų vieno šimto išlikusių Andono ir Fontos palikuonių į tuos materialius kūnus, kurie turi būti suprojektuoti Princo personalo fiziniams nariams. Pageidavimą patenkino Jeruseme ir patvirtino Edentijoje.

66:2.7 (742.7) Sutinkamai su tuo, Gyvybės Nešėjai atrinko penkiasdešimt vyrų ir penkiasdešimt moterų iš Andono ir Fontos palikuonių, atstovaujančių tos unikalios rasės geriausiems išlikusiems palikuonims. Su viena ar dviem

išimtimis šitie Andonitai, prisidėję prie šios rasės vystymo, vienas su kitu buvo nepažįstami. Prie Princo planetinės būstinės slenksčio jie buvo surinkti iš viena nuo kitos toli buvusių vietovių, koordinuotai vadovaujant Minties Derintojams ir padedant serafimams. Čia šitas vienas šimtas žmogiškųjų subjektų buvo perduoti iš Avalono atvykusiai labai kvalifikuotai savanorių komisijai, kuri vadovavo tam darbui, kada iš šitų Andono palikuonių buvo materialiai ištraukta dalis gyvybės plazmos. Tada šita gyvoji medžiaga buvo perkelta į materialius kūnus, sukonstruotus tam, kad būtų panaudoti tam vienam šimtui Princo personalo jerusemiečių narių. Tuo tarpu, šitie naujai atvykę sistemos sostinės piliečiai buvo laikomi serafinio transportavimo miego būsenoje.

^{66:2.8 (742.8)} Šitos transakcijos, kartu su specialių kūnų tikru sukūrimu tai Kaligastijos šimtainei, pagimdė daug legendų, kurių didelė dalis vėliau susimaišė su vėlesniaisiais pasakojimais apie Adomo ir Ievos pasirodymą planetoje.

^{66:2.9 (743.1)} Įasmeninant iš naujo, visas procesas, pradedant serafinio transporto, atgabenusio tą vieną šimtą Jerusemo savanorių, atvykimu ir baigiant tuo laiku, kada jie atgavo sąmonę, tapo trigubomis sferų būtybėmis, užtruko lygiai dešimt dienų.

3. Dalamatija — Princo miestas

^{66:3.1 (743.2)} Planetos Princo būstinė buvo išdėstyta tų laikų Persų įlankos regione, tame rajone, kuris atitinka vėlesnę Mesopotamiją.

66:3.2 (743.3) Tų laikų Mesopotamijos klimatas ir kraštovaizdis buvo visais atžvilgiais labai palankūs Princo personalo ir jų pagalbininkų užduotims, tuometinės sąlygos labai skyrėsi nuo vėliau kartais įsivyravusių. Toks palankus klimatas buvo būtina natūralios aplinkos dalis, kuri buvo sumanyta tam, kad priverstų primityvius urantus pradėti kažkiek vystyti kultūrą ir civilizaciją. Šitų amžių ta vienintelė didžioji užduotis buvo transformuoti žmogų iš medžiotojo į piemenį, puoselėjant viltį, kad vėliau jis išsivystys į taikų, prie namų prisirišusį fermerį.

66:3.3 (743.4) Planetos Princo būstinė Urantijoje buvo tipinis centras, koks būna jaunoje ir besivystančioje sferoje. Princo gyvenvietės branduolys buvo labai paprastas, bet gražus miestas, kurį supo keturiasdešimties pėdų aukščio siena. Šitas pasaulio kultūros centras buvo pavadintas Dalamatija Daligastijos garbei.

66:3.4 (743.5) Miestas buvo padalintas į dešimt sektorių, kurių centre buvo fizinio personalo dešimties tarybų būstinių rūmai. Pačiame miesto centre buvo nematomojo Tėvo šventykla. Princo ir jo pagalbininkų administracinė būstinė buvo išdėstyta dvylikoje salių, betarpiškai sugrupuotų aplink pačią šventovę.

66:3.5 (743.6) Visi Dalamatijos pastatai buvo vienaaukščiai, išskyrus tarybos būstinę, kuri buvo dviaukštė, ir centrinę visų Tėvo šventovę, kuri buvo maža, bet trijų aukštų.

66:3.6 (743.7) Miestas demonstravo geriausią tų ankstyvųjų laikų statybinių medžiagų—plytų—panaudojimo praktiką. Labai mažai buvo panaudota akmens ar medžio. Dalamatijos pavyzdžiu aplinkinės tautos labai pagerino namų statybą ir kaimo architektūrą.

^{66:3.7 (743.8)} Netoli Princo būstinės gyveno žmogiškųjų būtybių visos spalvos ir sluoksniai. Ir būtent iš šitų netoli gyvenusių genčių buvo paimti pirmieji studentai į Princo mokyklas. Nors šitos ankstyvosios Dalamatijos mokyklos buvo primityvios, bet jos pasirūpino viskuo, ką buvo galima suteikti to primityvaus amžiaus vyrams ir moterims.

^{66:3.8 (743.9)} Princo fizinį personalą nuolat supo labiau išsivystę individai iš aplinkinių genčių ir, kada šitie studentai būdavo išmokomi ir įkvėpiami, tada juos išsiųsdavo atgal kaip savo atitinkamų tautų mokytojus ir vadovus.

4. Šios šimtinės pirmosios dienos

^{66:4.1 (743.10)} Princo personalo atvykimas padarė gilų įspūdį. Nors prireikė beveik tūkstantmečio tam, kad šitoji žinia pasklistų į tolimus kraštus, bet tas gentis, kurios gyveno netoli Mesopotamijos būstinės, vieno šimto naujų Urantijos gyventojų mokymai ir elgesys padarė įspūdingą įtaką. Ir didelė dalis jūsų vėliau atsiradusios mitologijos kilo iš iškraipytų legendų apie šitas pirmąsias dienas, kada šitie Princo personalo nariai buvo iš naujo įsameninti Urantijoje kaip viršžmogiai.

^{66:4.2 (744.1)} Tokių ne iš šitos planetos mokytojų gerai įtakai rimta kliūtis yra mirtingųjų polinkis juos laikyti dievais, bet išskyrus savo atsiradimo žemėje metodą, Kaligastijos šimtinė—penkiasdešimt vyrų ir penkiasdešimt moterų—nesinaudojo nei viršgamtiniais metodais, nei viršžmogiškais manipuliavimais.

^{66:4.3 (744.2)} Bet materialusis personalas vis tiek buvo viršžmogiškas. Savo misiją Urantijoje jis pradėjo kaip nepaprastos trigubos būtybės:

66:4.4 (744.3) 1. Jos buvo fizinės ir santykinai žmogiškos, nes jose buvo įkūnyta vienos iš žmogiškųjų rasių reali gyvybės plazma, Urantijos Andoninė gyvybės plazma.

66:4.5 (744.4) Šitas vienas šimtas Princo personalo narių buvo po lygiai padalinti pagal lytį ir pagal savo ankstesnįjį mirtingojo statusą. Šitos grupės kiekvienas asmuo galėjo tapti vienu iš tėvų kažkokiai naujai fizinių būtybių kategorijai, bet jiems buvo išsamiai išaiškinta, jog tapti vienu iš tėvų gali tiktai esant tam tikroms sąlygoms. Įprasta, jog Planetos Princo materialusis personalas susilaukia palikuonių kažkuriuo laiku prieš užbaigdamas savo specialią planetinę tarnystę. Paprastai tai būna tuo metu, arba tuoj po to, kada atvyksta Planetos Adomas ir Ieva.

66:4.6 (744.5) Todėl šitos ypatingos būtybės turi menką supratimą arba iš viso neturi jokio supratimo apie tai, kokio tipo materialūs tvariniai gimtų iš jų lytinės sąjungos. Ir niekada jie šito iš tikrųjų nesužinojo; prieš ateinant laikui žengti tokį žingsnį, kad būtų tęsiamas jų darbas pasaulyje, visą režimą pamynė maištas, ir tie, kurie vėliau atliko tėvystės vaidmenį, buvo atkirsti nuo sistemos gyvybės srovių.

66:4.7 (744.6) Savo odos spalva ir kalba šitie materializuoti Kaligastijos personalo nariai buvo tokie, kaip ir Andoninė rasė. Jie maistą valgė taip, kaip ją valgė ir sferos mirtingieji, bet su tokiu skirtumu: šitos grupės iš naujo atkurtus kūnus visiškai patenkindavo nemėsinė dieta. Tai buvo vienas iš motyvų, nulėmusių jų gyvenimą šiltame regione, kuriame buvo gausu vaisių ir riešutų. Gyvenimo būdas, besiremiantis nemėsiška dieta, atsirado Kaligastijos šimtinės laikais, nes šitas paprotys išplito plačiai ir paveikė daugelio aplinkinių genčių, grupių,

kurios kilo iš kažkada išimtinai valgusių mėsą evoliucinių rasių, valgymo įpročius.

^{66:4.8 (744.7)} 2. Šimtinė buvo materialios, bet viršžmogiškos būtybės, kurios Urantijoje buvo iš naujo surinktos kaip aukštos ir ypatingos kategorijos unikalūs vyrai ir moterys.

^{66:4.9 (744.8)} Šitos grupės nariai, nors ir turėjo laikiną Jerusemo pilietybę, bet su savo Minties Derintojais dar buvo nesusilieję; ir kada jie pasisiūlė ir buvo paimti į planetinę tarnystę kartu su sūnystės besileidžiančiomis kategorijomis, tada jų Derintojai buvo atskirti. Bet šitie Jerusemitai buvo viršžmogiškos būtybės—jie turėjo kylančiojo augimo sielas. Mirtingojo gyvenimo materialame kūne metu siela yra embrioninėje būsenoje; ji gimsta (prikeliama) morontiniame gyvenime ir auga palaipsniui einant per morontinius pasaulius. Ir tokiu būdu Kaligastijos šimtinės sielos buvo išplėstos septynių gyvenamųjų pasaulių augančiu patyrimu iki Jerusemo pilietybės statuso.

^{66:4.10 (744.9)} Sutinkamai su instrukcijomis, personalo nariai susilaikė nuo lytinės reprodukcijos, bet jie iš tikrųjų išsamiai studijavo savo asmeninę sandarą ir atidžiai tyrinėjo intelektualaus (proto) ir morontinio (sielos) ryšio visas įmanomas fazes. Ir būtent trisdešimt trečiaisiais savo gyvenimo metais Dalamatijoje, likus daug laiko iki sienos užbaigimo, Dano grupės antrasis numeris ir septintasis numeris atsitiktinai atrado tokį reiškinį, kuris lydi jų pačių morontinių savojo aš susijungimą (kaip spėjama nelytinį ir nematerialų); ir dėl šito jaudinančio patyrimo atsirado pirmasis iš pirminių tarpinių tvarinių. Šita nauja būtybė buvo visiškai matoma planetinio personalo nariams ir jų dangiškiesiems partneriams, bet buvo

nematoma įvairių žmogiškųjų genčių vyrams ir moterims. Planetos Princo nurodymu visi fizinio personalo nariai ėmėsi panašių būtybių kūrimo, ir visiems pavyko, pasinaudojant Dano grupės pionierių poros instrukcijomis. Tokiu būdu iš tikrųjų Princo personalas galiausiai sukūrė pradinį 50.000 pirminių tarpinių būtybių korpusą.

66:4.11 (745.1) Šitie tarpinio tipo tvariniai labai daug pasitarnavo tvarkant pasaulio būstinės reikalus. Jie buvo nematomi žmogiškosioms būtybėms, bet Dalamatijos primityvieji gyventojai buvo mokomi apie šitas nematomas pusiau dvasias, ir šitiems besivystantiems mirtingiesiems per amžius jie sudarė dvasinio pasaulio visumą.

66:4.12 (745.2) 3. Kaligastijos šimtinės kiekvienas narys buvo asmeniškai nemirtingas, arba nemirštantis. Per jų materialias formas cirkuliavo sistemos gyvybės srovių priešnuodiniai papildiniai; ir jeigu jie nebūtų praradę ryšio su gyvybės grandinėmis dėl maišto, tuomet jie būtų gyvenę neribotai iki kito Dievo Sūnaus atvykimo arba iki vėlesnio jų išlaisvinimo tam, kad galėtų atnaujinti nutrauktą kelionę į Havoną ir Rojų.

66:4.13 (745.3) Šitie Satanijos gyvybės srovių priešnuodiniai papildiniai atsirasdavo iš gyvybės medžio vaisiaus, Edentijos motininio medelio, kurį į Urantiją atsiuntė Norlatiadeko Patys Aukštieji tuo metu, kada atvyko Kaligastija. Dalamatijos dienomis šitas medis augo nematomojo Tėvo šventovės centriniame kieme, ir būtent šio gyvybės medžio vaisius materialias ir šiaip jau mirtingas Princo personalo būtybes įgalino gyventi neribotą laiką tol, kol jie turėjo priėjimą prie jo.

^{66:4.14 (745.4)} Tuo metu, kai jis neturėjo jokios vertės evoliucinėms rasėms, tai šitokio supermaisto visiškai užteko tam, kad nuolatinė gyvybė būtų palaikoma Kaligastijos šimtainei, o taip pat ir tam vienam šimtui modifikuotų Andonitų, kurie buvo susieti su personalo nariais.

^{66:4.15 (745.5)} Dėl šito reikėtų paaiškinti, jog tuo metu, kada tas vienas šimtas Andonitų savo žmogiškojo pradmens plazmą suteikė Princo personalo nariams, tada Gyvybės Nešėjai į jų mirtingus kūnus įvedė sistemos grandinių papildinius; ir tokiu būdu jie buvo įgalinti gyventi kartu su personalu, amžius po amžiaus, ignoruojant fizinę mirtį.

^{66:4.16 (745.6)} Galiausiai šitam vienam šimtui Andonitų buvo pranešta apie jų indėlį sukuriant savo vadovų naujas formas, ir Andono genčių šitas pats vienas šimtas vaikų buvo laikomi būstinėje kaip Princo materialaus personalo asmeniniai palydovai.

5. Šios šimtinės organizacija

^{66:5.1 (745.7)} Šita šimtinė buvo organizuota tarnystei dešimtyje autonominių tarybų, kurių kiekvienoje buvo po dešimt narių. Kada dvi ar daugiau iš šitų dešimties tarybų susirinkdavo į bendrą sesiją, tada tokiems bendriems susirinkimams pirmininkaudavo Daligastija. Šitos dešimt grupių buvo sudarytos šitaip:

^{66:5.2 (745.8)} 1. *Maisto ir materialios gerovės taryba.* Šitai tarybai vadovavo Angas. Šitas sumanus korpusas žmogiškosioms rūšims padėjo pasirūpinti maistu, vandeniu, drabužiais, ir materialiu vystymu. Jie mokė kasti šulinius, panaudoti

šaltinius, ir drėkinti žemę. Tuos, kurie buvo iš kalnų regionų ir iš šiaurės, jie mokė geresnių būdų, kaip išdirbti odas drabužiams, o vėliau meno ir mokslo mokytojai įvedė audimą.

^{66:5.3 (746.1)} Buvo pasiekta didžiulė pažanga maisto išsaugojimo srityje. Maistas buvo išsaugomas jį verdant, džiovinant, ir rūkant; tokiu būdu jis tapo seniausia nuosavybe. Žmogus buvo mokomas kaupti atsargas dėl bado pavojų, kurie periodiškai pasaulyje išnaikindavo daugybę žmonių.

^{66:5.4 (746.2)} 2. *Gyvūnų prijaukinimo ir panaudojimo valdyba*. Šita taryba buvo atsidėjusi užduočiai atrinkti ir auginti tokius gyvūnus, kurie būtų tinkamiausi tam, jog padėtų žmogiškosioms būtybėms, gabenant nešulius ir pačius žmones, aprūpintų maistu, o vėliau pasitarnautų įdirbant žemę. Šitam sumaniam korpusui vadovavo Bonas.

^{66:5.5 (746.3)} Keletas naudingų gyvūnų tipų, dabar išmirusių, buvo prijaukinti kartu su kai kuriais kitais, kurie kaip naminiai gyvuliai išliko iki šitų dienų. Iki to žmogus ilgą laiką gyveno drauge su šunimi, o mėlynajam žmogui jau buvo pavykę prisijaukinti dramblių. Karvė rūpestingos selekcijos dėka buvo tiek pagerinta, jog tapo vertingu maisto šaltiniu; sviestas ir sūris tapo įprastais žmogaus dietos produktais. Žmonės buvo išmokyti panaudoti jaučius nešulių gabenimui, bet arklys buvo prijaukintas vėliau. Šito korpuso nariai pirmiausia išmokė žmones panaudoti ratą tam, kad būtų palengvintas vilkimas.

^{66:5.6 (746.4)} Būtent tomis dienomis ir buvo pirmą kartą panaudoti pašto karveliai, kuriuos pasiimdavo į ilgas keliones, turint tikslą pasiųsti pranešimus arba pagalbos šauksmą. Bono grupei pasisekė ištreniruoti milžiniškus fandorus kaip keleivinius

paukščius, bet jie išnyko daugiau negu prieš trisdešimt tūkstančių metų.

^{66:5.7 (746.5)} 3. *Patarėjai plėšriųjų gyvūnų įveikimo klausimais.* To neužteko, kad ankstyvasis žmogus pabandytų kai kuriuos gyvūnus prisijaukinti, bet jis taip pat turi išmokti ir apsisaugoti, kad jo nesunaikintų likusi priešiško gyvūnų pasaulio dalis. Šitai grupei vadovavo Danas.

^{66:5.8 (746.6)} Senoji miesto siena buvo skirta tam, jog apsaugotų nuo įniršusių žvėrių, o taip pat užkirstų kelią priešiška nusiteikusių žmonių netikėtiems antpuoliams. Tie, kurie gyveno be sienų ir miškuose, priklausė nuo gyvenamosios vietos medžiuose, akmeninių slėptuvių, ir nuo laužų deginimo naktį. Dėl to buvo visiškai natūralu, kad šitie mokytojai skyrė daug laiko mokydami savo mokinius, kaip pagerinti žmogaus gyvenamąjį būstą. Panaudojus geresnius būdus ir pritaikius spąstus, buvo padaryta didžiulė pažanga pajungiant gyvūnus.

^{66:5.9 (746.7)} 4. *Žinių skleidimo ir išsaugojimo fakultetas.* Šita grupė organizavo ir reguliavo tų ankstyvųjų amžių grynai švietimo pastangas. Jai vadovavo Fadas. Fado mokymo metodus sudarė užimtumo priežiūra drauge mokant ir pagerintų darbo metodų. Fadas sudarė pirmąją abėcėlę ir įvedė rašomąją sistemą. Šita abėcėlė turėjo dvidešimt penkias raides. Šitie ankstyvieji žmonės kaip medžiagą rašymui vartojo medžio žieves, molio lenteles, akmenis plokšteles, į pergamentą panašią formą, pagamintą iš išmuštos didesnių gyvūnų odos, ir primityvios į popierių panašios formos medžiagą, pagamintą iš vapsvų lizdų. Dalamatijos biblioteka, sunaikinta netrukus po Kaligastijos išdavystės, turėjo daugiau negu du milijonus atskirų užrašų, ir buvo žinoma kaip „Fado namas.“

66:5.10 (746.8) Mėlynasis žmogus buvo linkęs į abėcėlinį rašymą, ir toje srityje pasiekė didžiausios pažangos. Raudonasis žmogus privalumą teikė piešinių rašto vartojimui, tuo tarpu geltonosios rasės linko į tai, kad vartotų žodžių ir idėjų simbolius; didele dalimi tokius, kokius jos vartoja ir dabar. Bet abėcėlę ir dar daugiau dalykų pasaulis vėliau prarado per pasimetimą, kuris lydėjo maištą. Kaligastijos išdavystė sužlugdė pasaulio viltį, jog bus visuotinė kalba, bent jau per nenusakomus amžius.

66:5.11 (747.1) 5. *Gamybos ir prekybos komisija.* Šita taryba dirbo tam, jog padėtų vystyti gamybai gentyse ir skatintų prekybą tarp įvairių taikingų grupių. Jos lyderis buvo Nodas. Šitas korpusas skatino kiekvieną primityvios gamybos formą. Jie tiesiogiai prisidėjo prie gyvenimo lygio pakėlimo, aprūpindami daugeliu naujų plataus vartojimo prekių, kad patrauktų primityvių žmonių vaizduotę. Jie smarkiai išplėtė prekybą pagerinta druska, kurią gamino mokslo ir meno taryba.

66:5.12 (747.2) Būtent šitos apšviestos grupės, išlavintos Dalamatijos mokyklose, ėmė naudoti pirmąjį komercinį kreditą. Iš centrinės kreditų biržos jie gaudavo piniginių ženklų, kurie būdavo priimami vietoje realių barterio objektų. Pasaulis šitų verslo metodų nepagerino per šimtus tūkstančių metų.

66:5.13 (747.3) 6. *Apreikštos religijos koledžas.* Šito organo veikla vyko lėtai. Urantijos civilizacija tiesiogine prasme grūdinosi tarp būtinybės priekalo ir baimės kūjo. Bet šita grupė buvo pasiekusi ženklios pažangos stengdamasi dėl to, kad baimę tvariniui (vėlių garbinimą) pakeistų baimė Kūrėjui, kol jų pastangas nutraukė vėlesnis susipainiojimas, kuris buvo dėl atsiskiriančio sukilimo. Šitos tarybos vadovas buvo Hapas.

66:5.14 (747.4) Nė vienas Princo personalo narys apreiškimo nepateikdavo, kad nekomplikuotų evoliucijos; apreiškimą jie pateikė tik tai tada, kada evoliucines jėgas buvo visiškai išsekvoję. Bet Hapas iš tikrųjų nusileido miesto gyventojų troškimui nustatyti tam tikrą religinės tarnystės formą. Jo grupė dalamatijiečiams pateikė septynias garbinimo giesmes, o taip pat davė jiems kasdienio dėkojimo frazę ir pagaliau juos išmokė “Tėvo maldos,” kuri buvo tokia:

66:5.15 (747.5) “Visų Tėve, kurio Sūnui mes reiškiame pagarbą, pažvelk į mus žemyn palankiai. Išlaisvink mus iš bet kokios baimės, išskyrus baimę tau. Padaryk taip, jog mumis džiaugtųsi mūsų dieviškieji mokytojai ir tiesą amžiams įterpk į mūsų lūpas. Išlaisvink mus iš prievartos ir pykčio, išmokyk mus gerbti savo vyresnius ir tai, kas priklauso mūsų artimiesiems. Suteik mums šiais metais žalias ganyklas ir vaisingas kaimenes, kad jos džiugintų mūsų širdis. Mes meldžiame, kad greičiau ateitų pažadėtasis pagerintojas, ir mes tikrai vykdysime tavo valią šitame pasaulyje, kaip kiti tą daro pasauliuose anapus.”

66:5.16 (747.6) Nors gerinant rasę Princo personalas apsiribojo natūraliomis priemonėmis ir įprastais metodais, bet jis pažadėjo naujos rasės Adominę dovaną kaip vėlesniojo evoliucinio augimo tikslą pasiekus biologinio išsivystymo viršūnę.

66:5.17 (747.7) 7. *Sveikatos ir gyvybės saugotojai.* Šita taryba rūpinosi sanitarijos įvedimu ir primityvios higienos skatinimu, o jai vadovavo Lutas.

66:5.18 (747.8) Jos nariai mokė daug to, kas buvo prarasta per vėlesniųjų amžių pasimetimą ir niekada nebuvo iš naujo atrasta iki dvidešimtojo amžiaus. Jie žmoniją mokė, jog virimas, troškinimas, ir kepinimas buvo tos priemonės, kurios užkerta kelią ligoms; taip pat, jog toks virimas labai smarkiai sumažina kūdikių mirtingumą ir palengvina tai, kad juos būtų galima anksčiau atjunkyti nuo žindymo.

66:5.19 (747.9) Didelę dalį Luto sveikatos saugotojų ankstyvųjų mokymų žemės gentys išsaugojo iki pat Mozės dienų, nors jie buvo labai smarkiai iškraipyti ir labai daug pakeisti.

66:5.20 (748.1) Didžiulė kliūtis skatinant higieną tarp šitų neišprususių tautų buvo tai, jog daugelio ligų tikrosios priežastys buvo per daug mažos, kad būtų matomos paprasta akimi, o taip pat ir tai, kad jie visi į ugnį žiūrėjo prietaringai. Prireikė tūkstančių metų juos įtikinti, kad liekanas degintų. Tuo tarpu dabar jie buvo raginami puvančias atliekas užkasti po žeme. Šitos epochos didžiulis sanitarijos išsivystymas buvo pasiektas dėl to, jog buvo skleidžiamos žinios apie saulės šviesos gydančias ir ligas naikinančias savybes.

66:5.21 (748.2) Iki to meto, kada pasirodė Princas, maudymasis buvo išskirtinai religinis ritualas. Iš tikrųjų buvo sunku įtikinti primityvius žmones prausti savo kūnus savosios sveikatos labui. Galiausiai Lutas įtikino religinius mokytojus įtraukti apsiplovimą vandeniui kaip apsisvalymo ritualo dalį, kad būtų praktikuojamas sąsajoje su pusiaudienio pasišventimais, kartą per savaitę, garbinant visų Tėvą.

66:5.22 (748.3) Šitie sveikatos saugotojai taip pat mėgino įvesti rankos paspaudimą vietoje to, kad būtų pasikeičiama seilėmis

arba geriamas kraujas kaip asmeninės draugystės patvirtinimas ir kaip grupinės ištikimybės ženklas. Tačiau kada iš vyresniųjų vadovų mokymų priverstinio spaudimo jos išsiverždavo, tada šitos primityvios tautos netrukdamo sugrįžti prie savo ankstesniųjų sveikatą griaunančių ir ligas sukeliančių nemokšiškų ir prietaringų įpročių.

^{66:5.23 (748.4)} 8. *Planetos meno ir mokslo taryba*. Šitas korpusas daug padarė, kad pagerintų ankstyvojo žmogaus gamybos metodus ir išaukštintų jo sampratas apie grožį. Jam vadovavo Mekas.

^{66:5.24 (748.5)} Menas ir mokslas buvo žemo lygio visame pasaulyje, bet Dalamatijoje buvo mokoma fizikos ir chemijos pradmenų. Buvo išvystyta keramika, pagerintas visas taikomasis menas, ir buvo labai išaukštinti žmogiškojo grožio idealai. Tačiau muzikos pažanga buvo labai menka tol, kol pasirodė violetinė rasė.

^{66:5.25 (748.6)} Šitie primityvūs žmonės, nepaisant savo mokytojų nuolatinių raginimų, nesutikdavo eksperimentuoti su garo energija; jie iš tikrųjų niekada nesugebėjo įveikti savo didžiulės baimės suspausto garo sprogstamajai jėgai. Tačiau, galiausiai jie buvo įtikinti dirbti su metalais ir ugnimi, nors ankstyvajam žmogui raudonai įkaitusio metalo gabalas buvo siaubą keliantis objektas.

^{66:5.26 (748.7)} Mekas daug padarė, kad išvystytų Andonitų kultūrą ir patobulintų mėlynojo žmogaus meną. Mėlynojo žmogaus susimaišymas su Andono palikuonimis sukūrė meniškai veiklai talentingą tipą, ir daug šito tipo žmonių tapo nuostabiais

skulptoriais. Jie nedirbo su akmeniu ar marmuru, bet jų darbai iš molio, suketinti degimo dėka, puošė Dalamatijos sodus.

66:5.27 (748.8) Didžiulės pažangos pasiekė taikomasis menas, kurio didžioji dalis buvo prarasta ilgais ir tamsiais maišto amžiais, iš naujo jis buvo atrastas tik tai naujaisiais laikais.

66:5.28 (748.9) 9. *Išvystytų gentinių ryšių valdytojai*. Tai buvo tokia grupė, kuriai buvo patikėtas darbas, išvystyti žmogiškąją visuomenę iki valstybės susiformavimo lygio. Jų vadovas buvo Tutas.

66:5.29 (748.10) Šitie valdytojai daug prisidėjo prie to, kad prasidėtų vedybos tarp žmonių iš skirtingų genčių. Jie skatino asistavimą ir vedybas po atitinkamų apmąstymų ir galimybės iki galo susipažinti. Grynai karingi karo šokiai tapo subtiliais ir ėmė tarnauti vertingiems visuomeniniams poreikiams; šitos ankstyvosios gentys buvo pamalonintos nedidele dalele humoro. Nedaug iš šitų papročių išliko po vėliau įvykusio atsiskiriamojo planetos maišto.

66:5.30 (749.1) Tutas ir jo partneriai dirbo tam, jog skatintų taikios prigimties grupinius susivienijimus, reguliuotų ir humanizuotų karo veiksmus, koordinuotų tarpgentinius ryšius, ir pagerintų gentinį valdymą. Dalamatijos apylinkėse vystėsi labiau į priekį pažengusi kultūra, ir šitie pagerinti visuomeniniai santykiai labai pravertė tam, kad būtų paveiktos tolimesnės gentys. Bet tas civilizacijos modelis, kuris vyravo Princo būstinėje, labai skyrėsi nuo tos barbariškos visuomenės, kuri vystėsi kitur, lygiai taip, kaip dvidešimtojo amžiaus visuomenė Keiptaune, Pietų Afrikoje, yra visiškai nepanaši į žemaūgių bušmenų, gyvenančių į šiaurę, primityvią kultūrą.

10. *Gentinio koordinavimo ir rasinio bendradarbiavimo aukščiausiasis teismas*. Šitai aukščiausiajai tarybai vadovavo Vanas, ir ji buvo apeliacinis teismas visoms kitoms devynioms specialioms komisijoms, kurioms buvo patikėta žmogiškųjų reikalų priežiūra. Šita taryba turėjo plačius įgaliojimus, jai buvo patikėti visi žemiškieji reikalai, kurie nebuvo konkrečiai paskirti likusioms grupėms. Šią atrinktą korpusą patvirtino Edentijos Žvaigždyno Tėvai prieš tai, kada jie buvo įgalioti priimti Urantijos aukščiausiojo teismo funkcijas.

6. Princo valdymas

66:6.1 (749.3) Pasaulio kultūros laipsnis yra matuojamas vietinių būtybių visuomeniniu palikimu, o kultūros plėtimosi greitį visiškai nulemia gyventojų sugebėjimas suvokti naujas ir išvystytas idėjas.

66:6.2 (749.4) Vergavimas tradicijai sukuria stabilumą ir bendradarbiavimą, sentimentaliai sujungdamas praeitį su dabartimi, bet lygiai taip jis pažaboja iniciatyvą ir pavergia asmenybės kūrybines galias. Visas pasaulis buvo pakliuvęs į tradicijomis supančiotų papročių aklavietę, kada atvyko Kaligastijos šimtinė ir ėmė skelbti individualios iniciatyvos naująją evangeliją ano meto visuomeninių grupių viduje. Bet šitas naudingas valdymas buvo taip greitai nutrauktas, kad rasės niekada nebuvo visiškai išlaisvintos iš papročių vergystės; paprotys vis dar pernelyg valdo Urantijoje.

66:6.3 (749.5) Kaligastijos šimtinė—Satanijos gyvenamųjų pasaulių absolventai—gerai išmanė Jerusemo meną ir kultūrą, bet tokios žinios yra beveik bevertės barbarų planetoje, kurioje gyvena

primityvūs žmonės. Šitos išmintingos būtybės tą labai gerai suvokė, kad nesiimtų *staigos* transformacijos arba, kad, masiškai, nepakylėtų tų dienų primityvių rasių. Jos gerai suprato žmogiškųjų rūšių neskubią evoliuciją, ir jos išmintingai susilaikė nuo radikalių mėginimų pakeisti žmogaus gyvenimo būdą žemėje.

66:6.4 (749.6) Kiekviena iš tų dešimties planetinių komisijų ėmėsi *palaipsniui* ir natūraliai vystyti joms patikėtas sritis. Jų planas numatė pritraukti aplinkinių genčių geriausius protus ir, juos išlavinus, išsiųsti atgal į savo tautas visuomeninio vystymo emisarais.

66:6.5 (749.7) Svetimos rasės emisarai niekada nebuvo siunčiami į tokią rasę, išskyrus tokius atvejus, kada būdavo tos tautos specialus pageidavimas. Tie, kurie dirbo tam, jog būtų gerinama ir vystoma konkreti gentis ar rasė, visada būdavo kilę iš tos genties ar rasės. Šimtinė nemėgindavo primesti net labiau išsivysčiusių rasių įpročių ir papročių kitai genčiai. Visada jie kantriai dirbo, kad pakeltų ir išvystytų kiekvienos rasės laiko išmėgintus papročius. Urantijos paprasti žmonės atsinešdavo savo visuomeninius papročius į Dalamatiją ne tam, kad pasikeistų juos į naujus ir geresnius, bet kad jie vystytųsi palaikydami ryšius su aukštesne kultūra ir bendraudami su labiau išsivysčiusiais protais. Šitas procesas buvo lėtas, bet labai efektyvus.

66:6.6 (750.1) Grynai natūralią biologinės evoliucijos atranką Dalamatijos mokytojai mėgino papildyti sąmoninga visuomenine atranka. Jie nesuardė žmogiškosios visuomenės, bet tikrai žymiai paspartino jos normalią ir natūralią evoliuciją. Jų motyvas buvo vystymasis evoliucijos keliu, o ne revoliucija

apreiškimo keliu. Žmogiškajai rasei prireikė amžių tam, jog įgytų tą menką religiją ir moralę, kokią ji turėjo, ir šitie superžmonės buvo išmintingi, kad iš žmonijos neatimtų šitos nedidelės pažangos, tuo sukeldami susipainiojimą ir nusivylimą, kaip atsitinka visada, kada apšviestos ir aukštesnės būtybės imasi pakelti atsilikusias rases, suteikdamos joms per didelį mokymą ir per daug apšviesdamos.

66:6.7 (750.2) Kada krikščionys misionieriai eina į pačią Afrikos širdį, kur sūnus ir dukras jų tėvai kontroliuoja ir valdo per visą tėvų gyvenimo laiką, tada jie tikrai įneša sumaištį ir bet kokio autoriteto žlugdymą, stengdamiesi, per vienos kartos gyvenimą, pakeisti tokią gyvenseną, mokydami, kad šitie vaikai būtų laisvi nuo bet kokio tėvų suvaržymo sulaukę dvidešimt vienerių metų amžiaus.

7. Gyvenimas Dalamatijoje

66:7.1 (750.3) Princo būstinė, nors nuostabiai graži ir suprojektuota taip, kad sukeltų to amžiaus primityviųjų žmonių baimingą pagarbą, buvo visiškai kukli. Pastatai nebuvo ypatingai dideli, nes šitų atvykusių mokytojų motyvas buvo skatinti, kad pagaliau ateityje būtų vystomas žemės ūkis, iš pradžių pradėjus auginti gyvulius. Miesto teritorijoje, apsuptoje sienos, žemės buvo pakankamai ganykloms ir daržininkystei, kad išmaitintų maždaug dvidešimt tūkstančių gyventojų.

66:7.2 (750.4) Centrinės garbinimo šventovės ir superžmonių prižiūrinių grupių dešimties tarybų būstinių interjeras iš tikrųjų buvo nuostabūs meno darbai. Ir nors gyvenamieji pastatai buvo tvarkingumo ir švarumo etalonas, bet viskas buvo labai paprasta ir visiškai primityvu lyginant su vėlesniųjų laikų

išsivystymu. Šitoje kultūros būstinėje nebuvo naudojama jokių metodų, kurie Urantijoje nebuvo atsiradę natūraliai.

66:7.3 (750.5) Princo materialusis personalas turėjo paprastas ir pavyzdines buveines, kurias jie prižiūrėjo kaip namus, sumanytus tam, jog įkvėptų ir palankiai veiktų studentus stebėtojus, gyvenančius pasaulio visuomeniniame centre ir švietimo būstinėje.

66:7.4 (750.6) Konkreti šeimos gyvenimo tvarka ir vienos šeimos gyvenimas drauge vienoje santykinai pastovioje gyvenamojoje vietoje kyla iš šitų Dalamatijos laikų, ir iš esmės dėl šios šimtinės ir jos mokinių rodomo pavyzdžio ir mokymų. Šeima kaip visuomeninis vienetas niekada nesivystė sėkmingai iki to meto, kada Dalamatijos supervyrai ir supermoterys atvedė žmoniją į tai, kad ji imtų mylėti ir puoselėti savo anūkus ir anūkų vaikus. Laukinis žmogus myli savo vaiką, bet civilizuotas žmogus taip pat myli ir savo anūką.

66:7.5 (750.7) Princo personalas gyveno drauge kaip tėvai ir motinos. Tas tiesa, jie neturėjo savo vaikų, bet šie penkiasdešimt Dalamatijos tėviškųjų namų visada glaudė ne mažiau kaip penkis šimtus įsūnytų mažylių, surinktų iš Andoninių ir sangikų rasių labiau išsivysčiusių šeimų; daugelis iš šitų vaikų buvo našlaičiai. Jiems buvo palankiai suteikiama šitų supertėvų disciplina ir mokymas; ir tuomet, po trejų metų mokymosi Princo mokyklose (jie įstodavo mokytis nuo trylikos metų ir mokymąsi baigdavo penkiolikos metų amžiaus), jie galėdavo vesti ir buvo pasirengę gauti užduotis kaip Princo emisarai vykti į savo atitinkamų rasių gentis, kurioms taip reikia tokio mokymo.

^{66:7.6 (751.1)} Fadas parengė Dalamatijos mokymo planą, kuris buvo įgyvendinamas kaip gamybinė mokykla, kurioje mokiniai mokėsi dirbdami ir lavinosi kasdien atlikdami naudingas užduotis. Šitas lavinimo planas neignoravo mąstymo ir jausmo, vystant charakterį; bet pirmenybę teikė fiziniam parengimui. Mokymasis buvo individualus ir kolektyvinis. Mokinius mokė tiek vyrai, tiek moterys, tiek abu tuo pačiu metu. Pusė šio grupinio mokymo buvo skirta atskirai berniukams ir atskirai mergaitėms; kita pusė buvo bendra. Mokiniai fizinio darbo įgūdžių buvo mokomi kaip individai ir buvo suvisuomeninami grupėmis arba klasėmis. Jie buvo mokomi broliautis su jaunesniųjų grupėmis, su vyresniųjų grupėmis, ir su suaugusiais, o taip pat atlikti grupinį darbą su vienmečiais. Jie taip pat buvo supažindinami su tokiais susivienijimais, kaip šeimos grupės, žaidimų komandos, ir mokyklos klasės.

^{66:7.7 (751.2)} Tarp vėlesniųjų studentų, kurie buvo mokomi Mesopotamijoje, kad dirbtų su savo atitinkamomis rasėmis, buvo Andonitai iš vakarinės Indijos aukštumų kartu su raudonųjų žmonių ir mėlynųjų žmonių atstovais; dar vėliau buvo priimtas nedidelis skaičius geltonosios rasės narių.

^{66:7.8 (751.3)} Ankstyvosioms rasėms Hapas pateikė moralinį įstatymą. Šitas kodeksas buvo žinomas kaip “Tėvo Valia” ir jį sudarė tokie septyni priesakai:

^{66:7.9 (751.4)} 1. Nejausk baimės ir netarnauk jokiame kitame Dievui, išskyrus visų Tėvą.

^{66:7.10 (751.5)} 2. Paklusk Tėvo Sūnui, pasaulio valdovui, ir rodyk pagarbą jo viršžmogiškiesiems padėjėjams.

66:7.11 (751.6) 3. Nemeluok, kada esi pakviestas prieš žmonių teisėjus.

66:7.12 (751.7) 4. Nežudyk vyrų, moterų, ar vaikų.

66:7.13 (751.8) 5. Nevok mantos ir galvijų iš savo artimo.

66:7.14 (751.9) 6. Neliesk savo draugo žmonos.

66:7.15 (751.10) 7. Nerodyk nepagarbos savo tėvams ar genties vyresniesiems.

66:7.16 (751.11) Toks buvo Dalamatijos įstatymas beveik prieš tris šimtus tūkstančių metų. Ir daugelis iš tų akmenų, ant kurių šis įstatymas buvo išraižytas, dabar guli po vandeniu prie Mesopotamijos ir Persijos krantų. Tapo įpročiu vieną iš šitų priesakų turėti galvoje kiekvieną savaitės dieną, panaudojant jį sveikinantis arba kaip atsidėkojimą valgio metu.

66:7.17 (751.12) Tų dienų laiko matas buvo mėnulio mėnuo, šitas periodas buvo skaičiuojamas kaip dvidešimt aštuonios dienos. Tai, išskyrus dieną ir naktį, buvo vienintelis laiko skaičiavimas, kuris buvo žinomas ankstyvosioms tautoms. Septynių dienų savaitę įvedė Dalamatijos mokytojai, ir ji atsirado dėl to fakto, kad septyni sudarė dvidešimt aštuonių ketvirtąją dalį. Skaičiaus septyni reikšmė supervisorioje be jokios abejonės jiems suteikė galimybę dvasinį elementą įtraukti į įprastą laiko skaičiavimą. Bet savaitės periodas neturi jokios natūralios kilmės.

66:7.18 (751.13) Teritorija aplink miestą buvo gana tankiai apgyvendinta vieno šimto mylių spinduliu. Betarpiškai aplink miestą šimtai Princo mokyklų absolventų užsiėmė gyvulininkyste ir kitaip praktiškai taikė tuos mokymus, kuriuos

buvo gavę iš jo personalo ir jo personalo didelio skaičiaus žmogiškųjų padėjėjų. Kai kurie užsiėmė žemdirbyste ir sodininkyste.

^{66:7.19 (751.14)} Žmonijai nebuvo paskirtas sunkus žemdirbio darbas kaip bausmė už tariamą nuodėmę. “Sunkiai dirbdamas tu tikrai valgysi šių laukų vaisių” nebuvo bausmės nuosprendis, paskelbtas dėl to, kad žmogus dalyvavo Liuciferio maišto kvailystėse vadovaujant išdavikui Kaligastijai. Žemės apdirbimas yra neatskiriamas nuo besivystančios civilizacijos sukūrimo evoliuciniuose pasauliuose, ir šitas nurodymas buvo Planetos Princo ir jo personalo viso mokymo šerdis per visus tuos tris šimtus tūkstančių metų, kurie įsiterpė tarp jų atvykimo į Urantiją ir tų tragiškųjų dienų, kada Kaligastija savo likimą susiejo su maištininku Liuciferiu. Žemės įdirbimas yra ne prakeikimas; vietoje šito tai yra aukščiausias palaiminimas visiems tiems, kuriems tokiu būdu yra leidžiama patirti pačią žmogiškiausiąją iš visų žmogiškųjų veiklos sričių.

^{66:7.20 (752.1)} Maištui prasidėjus, Dalamatija turėjo beveik šešis tūkstančius gyventojų. Šitą skaičių sudaro nuolatiniai studentai, bet į jį nėra įtraukti svečiai ir stebėtojai, kurių visada būdavo daugiau negu vienas tūkstantis. Bet jūs galite turėti menką supratimą arba iš viso jo neturėti apie tai, kokia nuostabi pažanga buvo pasiekta tais tolimaisiais laikais; praktiškai visus tų laikų nuostabius žmogaus laimėjimus nušlavė tas siaubingas sąmyšis ir didžiausias dvasinis tamsumas, kuris buvo po Kaligastijos išdavystės ir maišto katastrofos.

8. Kaligastijos nelaimės

66:8.1 (752.2) Apžvelgdami ilgą Kaligastijos karjerą, mes užtinkame tikrai vienintelį jo elgesio bruožą, kuris galėjo patraukti dėmesį: jis buvo ultraindividualistas. Jis turėjo polinkį paremti beveik kiekvieną protestuojančiąją pusę, ir paprastai jis simpatizavo tiems, kurie kritiką išreiškėdavo švelnia forma. Mes matome, jog iš pradžių jis ėmė jausti maištingumą tada, kada jam kas nors vadovaudavo, švelniai priešindavosi bet kokiai priežiūros formai. Nors šiek tiek ir įsižeisdavo dėl vyresniųjų patarimo ir kažkuria prasme būdavo sunkiai valdomas, kada jam vadovaudavo aukštesnė valdžia, nepaisant šito, kada tik ateidavo išmėginimas, tada jis visada būdavo ištikimas visatos valdovams ir paklusnus Žvaigždyno Tėvų mandatams. Niekada nebuvo pastebėta jokios jo realios kaltės iki to laiko, kada Urantiją jis gėdingai išdavė.

66:8.2 (752.3) Vertėtų pažymėti, jog tiek Liuciferis, tiek Kaligastija buvo kantriai mokomi ir su meile perspėjami dėl savo polinkių į kritiką ir pasipuikavimo savuoju aš subtilaus vystymo ir su tuo susijusio savojo aš jausmo per didelio sureikšminimo. Bet visi šitie mėginimai padėti būdavo neteisingai suprantami kaip nepagrįsta kritika ir kaip nepateisinamas kišimasis į asmeninę laisvę. Tiek Kaligastija, tiek Liuciferis manė, kad jų draugiškus patarėjus skatino tie patys smerktini motyvai, kurie ėmė valdyti jų pačių iškreiptą mąstymą ir klaidingai nukreiptus siekius. Apie savo nesavanaudžius patarėjus jie sprendė pagal savo pačių besivystantį egoizmą.

66:8.3 (752.4) Nuo Princo Kaligastijos atvykimo, planetos civilizacija vystėsi į priekį visiškai normaliu keliu beveik tris šimtus tūkstančių metų. Nežiūrint to, kad ji buvo gyvybės modifikavimo sfera ir dėl to veikiama evoliucijos vingių

didelio skaičiaus nukrypimų ir neįprastų epizodų, Urantija savo planetinėje karjeroje visai neblogai žengė į priekį iki Liuciferio maišto laikų ir tuo pačiu metu įvykusios Kaligastijos išdavystės. Šita katastrofiška klaida, o taip pat ir vėlesnioji Adomo ir Ievos nesėkmė, įgyvendinant savo planetinę misiją, neabejotinai pakeitė visą vėlesniąją istoriją.

66:8.4 (752.5) Urantijos Princas nugrimzdo į tamsą Liuciferio maišto metu, tokiu būdu nublokšdamas planetą į ilgalaikį pasimetimą. Vėliau žvaigždynų valdovų ir kitos visatos valdžios suderintais veiksmais aukščiausioji valdžia iš jo buvo atimta. Jis patyrė izoliuotos Urantijos neišvengiamus vingius iki pat to meto, kada į planetą atvyko Adomas, ir tam tikru laipsniu prisidėjo prie to, jog nebūtų įgyvendintas planas pagerinti mirtingąsias rases įliejant naujosios violetinės rasės—Adomo ir Ievos palikuonių—gyvybės kraujo.

66:8.5 (753.1) Puolusio Princo galią trukdyti žmogiškiesiems reikalams milžinišku laipsniu pažabojo Makiventos Melkizedeko mirtingasis įsikūnijimas Abraomo dienomis; ir vėliau Mykolo gyvenimo materialame kūne metu iš šito išdaviko Princo buvo galutinai atimta visa valdžia Urantijoje.

66:8.6 (753.2) Asmenio velnio doktrina Urantijoje, nors ji ir turėjo šiokį tokį pagrindą dėl to, kad planetoje buvo išdavikiškas ir piktybiškai nuodėmingas Kaligastija, bet vis tiek ji buvo visiškai išgalvota savo mokymais, kad toks “velnias” gali paveikti normalų žmogiškąjį protą prieš jo laisvą ir natūralų pasirinkimą. Net iki Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje, nei Kaligastija, nei Daligastija niekada negalėjo išnaudoti mirtingųjų arba priversti bet kurį normalų individą, ką nors daryti prieš žmogiškąją valią. Moralinuose reikaluose

žmogaus valia yra aukščiausioji; net ir viduje gyvenantys Minties Derintojai atsisako priversti žmogų sugalvoti bent vieną mintį ar atlikti bent vieną veiksmą prieš paties žmogaus valios pasirinkimą.

66:8.7 (753.3) Ir dabar šitas sferos maištininkas, kuriam atimta visa valdžia kenkti savo buvusiems pavaldiniams, laukia galutinio, Uversos Dienų Senųjų, nuosprendžio visiems tiems, kurie dalyvavo Liuciferio maište.

66:8.8 (753.4) [Pateikė Nebadono Melkizedekas.]

67 Dokumentas. Planetos maištas

67:0.1 (754.1) Tų problemų, kurios yra susijusios su žmogaus egzistencija Urantijoje, neįmanoma suprasti, nežinant kai kurių svarbių epochų praeities, ypatingai planetos maišto ir pasekmių. Nors šitas sukilimas neturėjo rimto poveikio evoliucijos biologiniam vystymuisi, bet jis tikrai labai smarkiai pakeitė visuomeninės evoliucijos ir dvasinio vystymosi kursą. Šita naikinanti katastrofa giliai paveikė visą planetos viršfizinę istoriją.

1. Kaligastijos išdavystė

67:1.1 (754.2) Tris šimtus tūkstančių metų Kaligastija buvo vadovavęs Urantijai iki to meto, kada Šėtonas, Liuciferio padėjėjas, atvyko su vienu iš savo periodinių inspektuojančių vizitų. Ir kada Šėtonas pasirodė planetoje, tada jo išvaizda jokių būdu nebuvo panaši į jūsų karikatūras, kurios vaizduoja jo piktybinį didingumą. Jis buvo ir dabar yra nuostabaus talento Sūnus Lanonandekas. “Ir nieko čia keisto, kadangi pats Šėtonas yra šviesos nuostabus tvarinys.”

^{67:1.2 (754.3)} Šito inspektavimo metu Šetonas informavo Kaligastiją apie Liuciferio tuo metu pasiūlytą “Laisvės Deklaraciją,” ir kaip mes dabar žinome, paskelbus maištą, Princas sutiko išduoti planetą. Ištikimos visatos asmenybės į Princą Kaligastiją žiūri su ypatinga panieka dėl šitos pasitikėjimo išdavystės, kuri buvo iš anksto apgalvota. Sūnus Kūrėjas šitą mintį išreiškė tada, kada pasakė: “Tu esi toks, kaip ir tavo vadovas, Liuciferis, ir tu nuodėmingai įamžinai jo sąmoningą piktybinį blogį. Jis iš pat pradžių buvo savojo aš išaukštinimo falsifikuotojas, nes jis gyveno netiesoje.”

^{67:1.3 (754.4)} Vietinės visatos visame administraciniame darbe joks aukštas pasitikėjimas nelaikomas šventesniu, kaip pasitikėjimas, išreikštas Planetos Princui, kuris prisiima atsakomybę už naujai apgyvendinto pasaulio besivystančių mirtingųjų gerovę ir vadovavimą. Ir iš visų blogio formų, nė viena forma taip negriauna asmenybės statuso, kaip pasitikėjimo išdavimas ir neištikimybė pasitikėjimą išreiškiantiems draugams. Padarydamas šitą sąmoningą nuodėmę, Kaligastija taip visiškai iškreipė savo asmenybę, kad nuo to laiko jo protas niekada nebesugebėjo pusiausvyros atstatyti iki galo.

^{67:1.4 (754.5)} Į nuodėmę galima pažvelgti įvairiais aspektais, bet visatos filosofiniu požiūriu nuodėmė yra tokia asmenybės nuostata, kuri sąmoningai priešinasi kosminei tikrovei. Suklydimu galima laikyti tikrovės klaidingą supratimą arba iškreipimą. Blogis yra visatos realybių dalinis suvokimas, arba neteisingas prisiderinimas prie jų. Bet nuodėmė yra sąmoningas priešinimasis dieviškajai tikrovei—sąmoningas pasirinkimas priešintis dvasiniam žengimui į priekį—tuo tarpu

piktybinį blogį sudaro atviras ir atkaklus priešinimasis pripažintai tikrovei ir pažymi tokį asmenybės degradavimo laipsnį, kuris ribojasi su kosmine beprotybe.

67:1.5 (755.1) Suklydimas rodo intelektualaus skvarbumo stoką; blogis rodo išminties trūkumą; nuodėmė pažymi apgailėtiną dvasinį skurdą; bet piktybinis blogis liudija nykstančią asmenybės kontrolę.

67:1.6 (755.2) Ir kada nuodėmė taip dažnai pasirenkama ir taip dažnai kartojama, tada ji gali tapti įpročiu. Nusidedantieji iš įpročio lengvai gali tapti piktybiškais, gali tapti nuoširdžiais maištininkais prieš visatą ir prieš jos visas dieviškąsias realybes. Nors gali būti atleidžiama visokio pobūdžio nuodėmės, bet mes abejojame, ar užkietėjęs piktadarys kada nors galės nuoširdžiai patirti atgailą dėl savo blogų darbų arba priimti atleidimą už savo nuodėmes.

2. Maišto pradžia

67:2.1 (755.3) Tuo po Šėtono inspekcijos ir kada planetos administracija buvo didžiųjų dalykų Urantijoje įgyvendinimo išvakarėse, vieną dieną, kada šiauriniuose kontinentuose buvo viduržiemis, Kaligastija ilgai tarėsi su savo partneriu Daligastija, ir pastarasis po šito tas dešimt Urantijos tarybų sukviėtė į nepaprastąją sesiją. Šita asamblėja prasidėjo tokiu pareiškimu, jog Princas Kaligastija ketino netrukus pasiskelbti absoliučiu Urantijos valdovu ir pareikalavo, kad visos administracinės grupės atsistatydintų ir į Daligastijos kaip įgaliotinio rankas perduotų visas savo funkcijas ir galias, laukiant planetinės vyriausybės reorganizavimo ir vėlesnio šitų administracinės valdžios įstaigų perskirstymo.

67:2.2 (755.4)

Po šito pritrenkiančio reikalavimo Vanas, koordinavimo aukščiausiosios tarybos pirmininkas, pateikė nuostabų kreipimąsi. Šitas įžymus administratorius ir sumanus juristas gėdos ženklu pažymėjo Kaligastijos siūlomą kursą kaip veiksmą, besiribojantį su planetos maištu, ir prašė konferencijos dalyvių susilaikyti nuo bet kokio dalyvavimo iki to meto, kada kreipimasis bus perduotas Liuciferiui, Satanijos sistemos valdovui; ir jis sulaukė viso personalo paramos. Dėl to, kreipimasis buvo nugabentas į Jerusėmą, ir tuoj pat iš ten pasiekė nurodymai, kuriais remiantis Kaligastija buvo paskirtas aukščiausiuoju valdovu Urantijoje ir kurie reikalavo absoliučios ir neabejotinos ištikimybės jo mandatams. Ir būtent atsakydamas į šitą stebinantį pranešimą, kilnysis Vanas pateikė savo įžymų septynių valandų trukmės kreipimąsi, kuriame jis oficialiai apkaltino Daligastiją, Kaligastiją, ir Liuciferį tuo, kad jie niekina Neadono visatos aukščiausiąją valdžią; ir jis kreipėsi į Edentijos Pačius Aukštuosius paramos ir patvirtinimo.

67:2.3 (755.5)

Tuo tarpu sistemos grandinės buvo nutrauktos; Urantija buvo izoliuota. Kiekviena dangiškosios gyvybės grupė planetoje staiga ir be jokio perspėjimo atsidūrė izoliacijoje, buvo visiškai atkirsta nuo bet kokios išorinės paramos ir patarimo.

67:2.4 (755.6)

Daligastija oficialiai Kaligastiją paskelbė “Urantijos Dievu ir aukščiausiu už visus.” Šitai paskelbus dalyviams, reikalai buvo aiškiai išreikšti, ir kiekviena grupė susibūrė atskirai ir pradėjo svarstymus, diskusijas, kurios turėjo tikslą galiausiai nulemti kiekvienos viršžmogiškosios asmenybės planetoje likimą.

^{67:2.5 (755.7)} Serafimai ir cherubimai ir kitos dangiškosios būtybės buvo įtrauktos į šitos žiaurios kovos, šito ilgalaikio ir nuodėmingo konflikto diskusijas. Daug viršžmogiškųjų grupių, kurioms pasitaikė būti Urantijoje jos izoliacijos metu, buvo čia užlaikytos ir, kaip serafimai ir jų partneriai, buvo priverstos pasirinkti tarp nuodėmės ir teisumo—tarp Liuciferio valios ir nematomojo Tėvo valios.

^{67:2.6 (756.1)} Šitoji kova truko daugiau negu septynerius metus. Tol, kol kiekviena su tuo susijusi asmenybė nepriėmė galutinio sprendimo, Edentijos valdžia nesikišo ir netrukdė. Tikrai tuomet iš tiesų Vanas ir jo ištikimi pagalbininkai buvo išteisinti ir išvaduoti iš užsitęsusio neramumo ir nepakenčiamos nežinomybės.

3. Septyneri lemiami metai

^{67:3.1 (756.2)} Pranešimą apie maišto Jeruseme, Satanijos sostinėje, pradžia transliavo Melkizedekų taryba. Nepaprastųjų užduočių Melkizedekai buvo nedelsiant pasiųsti į Jerusėmą, o Gabrielis pasisiūlė veikti kaip Sūnaus Kūrėjo, kurio valdžiai buvo mestas iššūkis, atstovas. Po to, kada pogramoje buvo perduotas maišto Satanijoje faktas, tada sistema buvo izoliuota, buvo atskirta, nuo kitų seserų sistemų. Vyko “karas danguje,” Satanijos būstinėje, ir jis apėmė kiekvieną vietinės sistemos planetą.

^{67:3.2 (756.3)} Urantijoje keturiasdešimt fizinio personalo narių iš vieno šimto (įskaitant ir Vaną) prie maišto prisidėti atsisakė. Didelė dalis personalo žmogiškųjų padėjėjų (modifikuotų ir kitokių) taip pat buvo drąsūs ir kilnūs Mykolo ir jo visatos valdymo gynėjai. Siaubingai daug asmenybių buvo prarasta tarp serafimų ir cherubimų. Beveik pusė administratorių ir

pereinamųjų serafimų, paskirtų į planetą, prisijungė prie savojo vadovo ir Daligastijos, paremdami Liuciferio reikalą. Keturiasdešimt tūkstančių šimtas devyniolika pirminių tarpinių būtybių susijungė su Kaligastija, bet likusios tokios būtybės savo pareigai išliko ištikimos.

67:3.3 (756.4) Išdavikas Princas surinko neištikimas tarpines būtybes ir kitas maištininkų asmenybių grupes ir suorganizavo jas tam, kad vykdytų jo nurodymus, tuo tarpu Vanas subūrė ištikimas tarpines būtybes ir kitas lojalias grupes ir pradėjo didį mūšį už planetinio personalo ir kitų izoliuotų dangiškųjų asmenybių išgelbėjimą.

67:3.4 (756.5) Per šituos kovos laikus lojalistai gyveno siena neaptvertoje ir menkai apsaugotoje gyvenvietėje keletą mylių į rytus nuo Dalamatijos, bet jų gyvenamuosius būstus saugojo dieną ir naktį budrūs ir nuolat stebintys ištikimi tarpiniai tvariniai, ir jie turėjo neįkainojamą gyvybės medį.

67:3.5 (756.6) Prasidėjus maištui, ištikimi cherubimai ir serafimai, padedami trijų ištikimų tarpinių tvarinių, gyvybės medį ėmė saugoti, ir šito energetinio augalo vaisius ir lapus leido valgyti tik tai tiems keturiasdešimčiai personalo lojalistų ir su jais susijusiems modifikuotiems mirtingiesiems. Tokių modifikuotų personalo partnerių Andonitų buvo penkiasdešimt šeši, neištikimo personalo šešiolika palydovų Andonitų atsisakė maištauti su savo šeimininkais.

67:3.6 (756.7) Per visus tuos septynerius lemiamus Kaligastijos maišto metus, Vanas buvo visiškai atsidavęs savo ištikimos žmonių, tarpinių būtybių, ir angelų armijos tarnavimo darbui. Dvasinė įžvalga ir moralinis tvirtumas, kurie įgalino Vaną

išlaikyti tokią ištikimybės visatos vyriausybei nepalaužiamą nuostatą, buvo aiškaus mąstymo, išmintingo samprotavimo, logiško sprendimo, nuoširdaus motyvavimo, nesavanaudiško tikslo, protingos ištikimybės, patirtinės atminties, drausmingo charakterio, ir jo asmenybės neabejotino pasišventimo vykdyti Tėvo Rojuje valią pasekmė.

^{67:3.7 (756.8)} Šitas septynerių metų laukimas buvo vidinių apmąstymų ir savosios vidinės drausmės laikas. Tokios krizės visatos reikaluose rodo, jog dvasiniame pasirinkime protas kaip faktorius turi milžiniškos įtakos. Švietimas, lavinimas, ir patyrimas yra faktoriai visiems evoliuciniams moraliems tvariniams, priimant didžiąją dalį gyvybiškai svarbių sprendimų. Bet viduje gyvenančiai dvasiai visiškai įmanoma užmegzti tiesioginį ryšį su tomis galiomis, kurios nulemia žmogiškosios asmenybės sprendimus tam, kad įgalintų visiškai pasišventusią tvarinio valią įvykdyti ištikimo atsidavimo Tėvo Rojuje valiai ir būdui nuostabius veiksmus. Ir kaip tik tai atsitiko Amadono, modifikuoto žmogiškojo Vano partnerio patyrime.

^{67:3.8 (757.1)} Amadonas yra įžymus Liuciferio maišto žmogiškasis didvyris. Šitas Andono ir Fontos vyriškasis palikuonis buvo vienas iš to vieno šimto, suteikusio gyvybės plazmą Princo personalui, ir visą laiką nuo tos akimirkos jis buvo priskirtas prie Vano kaip jo partneris ir žmogiškasis padėjėjas. Amadonas nusprendė likti kartu su savo vadovu per visą ilgą ir varginančią kovą. Ir tai buvo įkvepiantis vaizdas stebėti šitą evoliucinių rasių vaiką, kurio nepaveikė Daligastijos išvedžiojimai, tuo metu, kada per tuos septynerius kovos metus jis ir jo ištikimi

partneriai su nepalaužiamu tvirtumu priešinosi nuostabiojo Kaligastijos visiems apgaulingiems mokymams.

^{67:3.9 (757.2)} Kaligastija, turėdamas intelekto maksimumą ir didžiulį patyrimą visatos reikaluose, nuklydo—apkabino nuodėmę. Amadonas, turėdamas intelekto minimumą ir visiškai neturėdamas visatos patyrimo, liko tvirtas visatos tarnystėje ir ištikimybėje savo partneriui. Vanas panaudojo tiek protą, tiek dvasią nuostabiai ir efektyviai sujungdamas intelektualų ryžtą ir dvasinę įžvalgą, šituo pasiekdamas aukščiausios pasiekiamos kategorijos asmenybės realizavimo patirtinį lygį. Protas ir dvasia, kada yra suvienyti iki galo, turi potencialą tam, jog sukurtų viršžmogiškąsias vertybes, net ir morontines realybes.

^{67:3.10 (757.3)} Galima be galo pasakoti apie tų tragiškų dienų sukrečiančius įvykius. Bet pagaliau galutinį sprendimą priėmė paskutinioji asmenybė, ir tada, bet tik tai tada, iš tikrųjų atvyko vienas iš Edentijos Pačių Aukštųjų drauge su nepaprastųjų užduočių Melkizedekais tam, kad paimtų valdžią Urantijoje. Kaligastijos panoraminiai valdymo dokumentai Jeruseme buvo sunaikinti, ir buvo paskelbta planetinio reabilitavimo bandomoji era.

4. Kaligastijos šimtinė po maišto

^{67:4.1 (757.4)} Kada buvo atliktas galutinis patikrinimas pagal sąrašą, tada buvo nustatyta, jog Princo fizinio personalo nariai susigrupavo tokiu būdu: Vanas ir jo visas koordinavimo teismas liko ištikimas. Angas ir trys nariai iš maisto tarybos išliko. Gyvulininkystės valdyba visa įsitraukė į maištą, kaip ir visi patarėjai gyvūnų nugalėjimo klausimais. Fadas ir penki

nariai iš švietimo fakulteto buvo išgelbėti. Nodas ir visa gamybos ir prekybos komisija prisijungė prie Kaligastijos. Hapas ir apreikštosios religijos visas koledžas liko ištikimi kartu su Vanu ir jo kilnia grupe. Lutas ir visa sveikatos valdyba buvo prarasti. Meno ir mokslo taryba liko visa ištikima, bet Tutas ir gentinio valdymo komisija visi nuklydo. Tokiu būdu keturiasdešimt iš tos šimtinės buvo išgelbėti, kad vėliau būtų perkelti į Jerusėmą, kur jie atnaujino savo kelionę į Rojų.

67:4.2 (757.5) Tie šešiasdešimt planetinio personalo narių, kurie įsitraukė į maištą, savo vadu pasirinko Nodą. Jie atsidavę dirbo maištininkui Princui, bet greitai pamatė, kad iš jų buvo atimtas sistemos gyvybės grandinių maitinimas. Jie suvokė tą faktą, kad jie buvo degraduoti į mirtingųjų būtybių statusą. Jie iš tikrųjų buvo viršžmogiai, bet, tuo pačiu metu, materialūs ir mirtingi. Mėgindamas padidinti jų skaičių, Daligastija įsakė nedelsiant pradėti lytinę reprodukciją, visiškai gerai žinodamas, kad tie šešiasdešimt pirminių narių ir keturiasdešimt keturi modifikuoti jų padėjėjai Andonitai buvo pasmerkti patirti išnykimą dėl mirties, anksčiau ar vėliau. Žlugus Dalamatijai, neištikimas personalas migravo į šiaurę ir į rytus. Jų palikuonys ilgai buvo žinomi kaip noditai, o jų gyvenamoji vieta buvo žinoma kaip “Nodo žemė.”

67:4.3 (758.1) Šitų nepaprastų supervyrų ir supermoterų, atsidūrusių sunkioje padėtyje dėl maišto ir netrukus pradėjusių poruotis su žemės sūnumis ir dukromis, buvimas lengvai pagimdė tuos tradicinius pasakojimus apie dievus, nusileidusius į žemę, kad susiporuotų su mirtingaisiais. Ir tokiu būdu atsirado gausybė mitinės prigimties legendų, tačiau grindžiamų maišto dienų faktais, kurie vėliau buvo panaudoti liaudies pasakose ir

padavimuose įvairiose tautose, kurių protėviai turėjo šitokių ryšių su noditais ir jų palikuonimis.

^{67:4.4 (758.2)} Personalo nariai maištininkai, netekę dvasinio maitinimosi, galų gale mirė natūralia mirtimi. Ir ta didelė dalis vėliau atsiradusio žmogiškųjų rasių stabų garbinimo kilo dėl to troškimo įamžinti šitų labai gerbiamų Kaligastijos laikų būtybių atminimą.

^{67:4.5 (758.3)} Kada vieno šimto narių personalas atvyko į Urantiją, tada jie laikinai buvo atskirti nuo savo Minties Derintojų. Tuo pat, kada tik atvyko globėjai Melkizedekai, ištikimos asmenybės (išskyrus Vaną) buvo sugrąžintos į Jerusimą ir vėl susijungė su savo laukiančiais Derintojais. Mes nežinome tų šešiasdešimties personalo narių maištininkų likimo; jų Derintojai vis dar tebelaukia Jerusime. Šitie reikalai, be abejonės, liks tokioje padėtyje, kokioje yra dabar, tol, kol visas Liuciferio maištas susilauks galutinio nuosprendžio ir kada bus nuspręsta dėl visų dalyvių likimo.

^{67:4.6 (758.4)} Tokioms būtybėms, kaip angelams ir tarpiniams tvariniams, buvo labai sunku suvokti, kad tokie nuostabūs ir patikimi valdovai, kaip Kaligastija ir Daligastija, nuklydo—padarydami išdavystės nuodėmę. Tos būtybės, kurios nupuolė į nuodėmę—prisijungė prie maišto nesąmoningai ar iš anksto neapmąščiusios—buvo suklaidintos savo vyresnybės, apgautos savo vadovų, kuriais pasitikėjo. Lygiai taip buvo lengva pasiekti primityviai mąstančių evoliucinių mirtingųjų paramą.

^{67:4.7 (758.5)} Didžioji dauguma visų žmogiškųjų ir viršžmogiškųjų būtybių, kurios buvo Liuciferio maišto Jerusime aukos, ir įvairios suklaidintos planetos seniai po šito nuoširdžiai

atgailavo dėl savo kvailystės; ir mes iš tikrųjų manome, kad visi tokie nuoširdūs atgailautojai bus tam tikru būdu reabilituoti ir atstatyti į kažkurį fazę visatos tarnystėje, kada Dienų Senieji galutinai užbaigs Satanijos maišto reikalų nagrinėjimą, kurį jie taip neseniai pradėjo.

5. Tiesioginės maišto pasekmės

^{67:5.1} ^(758.6) Dalamatijoje ir aplink ją maždaug per penkiasdešimties tūkstančių metų laikotarpį po maišto sukurstymo įsivyravo didžiulis pasimetimas. Buvo mėginama visiškai ir radikaliai reorganizuoti visą pasaulį; revoliucija pakeitė evoliuciją kaip kultūrinio vystymosi ir rasinio pagerinimo politiką. Labiau išsivystę ir iš dalies parengti gyventojai Dalamatijoje ir netoli jos, staigiai išvystė savo kultūrinį lygį, tačiau kada šituos naujus ir radikalius būdus buvo pamėginta taikyti tolimesnėse tautose, tada iš karto kilo neapsakomas sąmyšis ir rasinis pragaras. Tų laikų pusiau išsivystę primityvūs žmonės greitai laisvę pavertė į leidimą viskam.

^{67:5.2} ^(758.7) Labai greitai, prasidėjus maištui, visas maištininkų personalas įsijungė į energingą miesto gynimą nuo pusiau laukinių ordų, kurios apgulė jo sienas, ir tai buvo laisvės doktrinos, kurios per anksti jos buvo mokomos, pasekmė. Ir likus daug metų iki to laiko, kada ši nuostabi būstinė atsidūrė po pietinėmis bangomis, suklaidintos ir neteisingai mokomos gentys, gyvenusios toli nuo Dalamatijos, šį nuostabų miestą buvo nusiaubusios per pusiau barbarišką antpuolį, maištaujanti personalą ir jo padėjėjus išvydamos į šiaurę.

67:5.3 (759.1) Kaligastijos planas tuoj pat pertvarkyti žmonių visuomenę pagal savo individualios laisvės ir grupinių laisvių idėjas, greitai ir daugiau ar mažiau visiškai žlugo. Visuomenė sparčiai grimzdo atgal į senąjį biologinį lygį, ir visur prasidėjo evoliucinė kova nelabai toli tepažengusi nuo ten, kur ji buvo Kaligastijos režimo pradžioje, šitas sukilimas, palikęs pasaulį sumaištyje, sukėlė siaubingą chaosą.

67:5.4 (759.2) Nuo maišto pradžios praėjus vienam šimtui šešiasdešimt dvejiems metams Dalamatiją užliejo potvynio banga, ir planetos būstinė nuskendo po jūros vandenimis, ir šitoji žemė daugiau nebeiškilo, kol beveik visi tų nuostabių amžių šitos kilnios kultūros likučiai buvo nušluoti nuo žemės paviršiaus.

67:5.5 (759.3) Tuo metu, kada pasaulio pirmoji sostinė buvo apsemta, joje gyveno Urantijos sangikų rasių žemiausieji tipai, persivertėliai, kurie jau buvo Tėvo šventovę pavertę į šventyklą, skirtą Nogui, netikram šviesos ir ugnies dievui.

6. Tvirtasis Vanas

67:6.1 (759.4) Vano pasekėjai anksti pasitraukė į aukštumas į vakarus nuo Indijos, kur jų negalėjo užpulti susipainiojusios rasės iš žemumų, ir iš šitos nuošalios vietos jie planavo pasaulio reabilitavimą kaip ir jų ankstyvieji pirmtakai badonitai kažkada visai to nežinodami dirbo žmonijos gerovei tiesiog prieš pat atsirandant sangikų gentims.

67:6.2 (759.5) Prieš atvykstant globėjams Melkizedekams, Vanas žmogiškųjų reikalų administravimą perdavė į dešimties komisijų, kurių kiekvienoje buvo po keturis narius, rankas,

lygiai į tokias pačias grupes, kokios buvo Princo režimo komisijos. Gyvenantieji planetoje vyresnieji Gyvybės Nešėjai ėmėsi laikinai vadovauti šitai keturiasdešimties narių tarybai, kuri veikė per visus septynerius laukimo metus. Panašios amadonitų grupės prisiėmė šitas pareigas tada, kada tie trisdešimt devyni ištikimi personalo nariai sugrįžo į Jerusėmą.

^{67:6.3 (759.6)} Šitie *amadonitai* kilo iš 144 ištikimų Andonitų grupės, kuriai priklausė Amadonas, ir kurie tapo žinomi jo vardu. Šitą grupę sudarė trisdešimt devyni vyrai ir vienas šimtas penkios moterys. Iš šito skaičiaus penkiasdešimt šeši turėjo nemirtingumo statusą, ir visi (išskyrus Amadoną) buvo pervesti kartu su šio personalo ištikimaisiais nariais. Likusieji iš šitos kilnios grupės toliau gyveno žemėje iki savo mirtingųjų dienų pabaigos, vadovaujami Vano ir Amadono. Jie buvo tas biologinis raugas, kuris dauginosi ir toliau tiekė vadovus pasauliui per ilgus tamsiuosius pomaištinės eros amžius.

^{67:6.4 (759.7)} Vanas buvo paliktas Urantijoje iki Adomo laikų, liko nominaliu vadovu visoms viršžmogiškosioms asmenybėms, veikusioms planetoje. Jis ir Amadonas savo gyvybę palaikė gyvybės medžio dėka kartu su specializuota Melkizedekų gyvybine globa daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų.

^{67:6.5 (759.8)} Urantijos reikalus ilgą laiką tvarkė planetinių globėjų taryba, dvylika Melkizedekų, kurią patvirtino vyresniojo žvaigždyno valdovo, Norlatiadeko Paties Aukštojo Tėvo, mandatas. Susieta su globėjais Melkizedekais buvo patariamoji taryba, kurią sudarė: puolusio Princo vienas iš ištikimų padėjėjų, du gyvenantieji Gyvybės Nešėjai, besistažuojantis Sutrejbintas Sūnus, savanoris Sūnus Mokytojas, Avalono

Spindinčioji Vakaro Žvaigždė (periodiškai), serafimų ir cherubimų vadovai, patarėjai iš dviejų kaimyninių planetų, pavaldžios angeliškosios gyvybės pagrindinis vadovas, ir Vanas, tarpinių tvarinių vyriausiasis vadas. Ir šitokiu būdu Urantija buvo valdoma ir administruojama iki Adomo atvykimo. Nenuostabu, jog drąsusis ir ištikimasis Vanas buvo paskirtas į planetos globėjų tarybą, kuri taip ilgai administravo Urantijos reikalus.

^{67:6.6 (760.1)} Dvylika Urantijos globėjų Melkizedekų atliko didvyrišką darbą. Jie išsaugojo civilizacijos likučius, o jų planetinę politiką ištikimai vykdė Vanas. Po maišto per vieną tūkstantį metų jis turėjo daugiau negu tris šimtus penkiasdešimt išsivysčiusių grupių, pasklidusių po visą pasaulį. Tokius civilizacijos priešakinius postus didžiąja dalimi sudarė ištikimų Andonitų palikuonys, šiek tiek susimaišę su sangikų rasėmis, konkrečiai su mėlynaisiais žmonėmis, ir su noditais.

^{67:6.7 (760.2)} Nepaisant siaubingo degradavimo dėl maišto, žemėje buvo daug gerų palikuonių, turėjusių biologinę perspektyvą. Vadovaujant globėjams Melkizedekams, Vanas ir Amadonas tęsė savo darbą, padėdami žmogiškosios rasės natūraliai evoliucijai, skatindami žmogaus fizinę evoliuciją tol, kol ji pasiekė tą kulminacinį tašką, kuris garantavo Materialiojo Sūnaus ir Dukros pasiuntimą į Urantiją.

^{67:6.8 (760.3)} Vanas ir Amadonas pasiliko žemėje dar šiek tiek po Adomo ir Ievos atvykimo. Praėjus keleriems metams po atvykimo, jie buvo pervesti į Jerusėmą, kur Vanas buvo vėl susietas su jo laukiančiu Derintoju. Dabar Vanas tarnauja Urantijos labui, ir tuo pačiu metu laukia įsakymo eiti pirmyn

ilgame ilgame kelyje į Rojaus tobulumą ir į formuojamo Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso neatskleistą likimą.

^{67:6.9 (760.4)} Vertėtų pastebėti, jog, kada Vanas kreipėsi į Edentijos Pačius Aukštuosius po to, kai Liuciferis parėmė Kaligastiją Urantijoje, tada Žvaigždyno Tėvai nedelsiant pasiuntė sprendimą, paremiantį Vano požiūrio kiekvieną argumentą. Šitas nuosprendis jo nepasiekė, nes planetinio ryšio grandinės buvo nutrauktos tuo metu, kada jis buvo perduodamas. Tikslai neseniai buvo nustatyta, jog šitą realų nurodymą laikė perdavimo energijos vienas siųstuvas, kuriame jis buvo užsilikęs visą laiką nuo tada, kai Urantija buvo izoliuota. Jeigu ne šitas atradimas, kuris buvo padarytas Urantijos tarpinių būtybių tyrimų dėka, tai šito sprendimo paskelbimo būtų reikėję laukti tol, kol Urantija bus atstatyta į žvaigždyno grandines. Ir šitas akivaizdus tarpplanetinio ryšio sutrikdymas buvo įmanomas dėl to, kad energijos siųstuvai gali priimti ir perduoti informaciją, bet patys negali ryšio inicijuoti.

^{67:6.10 (760.5)} Vano oficialus statusas Satanijos juridiniuose dokumentuose nebuvo realiai ir galutinai įtvirtintas tol, kol šitas Edentijos Tėvų nurodymas nebuvo įregistruotas Jeruseme.

7. Nuodemės toli siekiančios pasekmės

^{67:7.1 (760.6)} Tvarinio sąmoningo ir atkaklaus šviesos atstūmimo asmeninės (įcentrinės) pasekmės yra tiek neišvengiamos, tiek individualios, ir yra susijusios tikslai su Dievybe ir su tuo asmeniu tvariniu. Tokį sielą naikinantį piktybinio blogio derlių savo viduje nuima piktybiškai blogą valią turintis tvarinys.

^{67:7.2 (761.1)} Bet ne taip yra su išorinėmis nuodėmės pasekmėmis: apkabintos nuodėmės neasmeninės (išcentrinės) pasekmės yra tiek neišvengiamos, tiek kolektyvinės, ir turi įtakos kiekvienam tvariniui, veikiančiam tokių įvykių poveikio sferoje.

^{67:7.3 (761.2)} Per penkiasdešimt tūkstančių metų po planetos administracijos žlugimo, žemiškieji reikalai buvo taip sujaukti ir atsilikę, kad žmogiškoji rasė buvo labai mažai teišvysčiusi savo bendrą evoliucinę būklę, kokia egzistavo Kaligastijos atvykimo metu prieš tris šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų. Kai kuriais aspektais pažanga buvo pasiekta, kitose srityse daug kas buvo prarasta.

^{67:7.4 (761.3)} Nuodėmė savo pasekmėmis niekada nebūna grynai vietinė. Visatos administraciniai sektoriai yra kaip organizmas; sunkią vienos asmenybės padėtį tam tikru laipsniu turi pasidalinti visi. Nuodėmei, kuri yra asmens požiūris į tikrovę, yra lemta duoti neišvengiamus neigiamus vaisius bet kuriame susietame visatos vertybių lygyje ir visuose susietuose visatos vertybių lygiuose. Bet klaidingo mąstymo, blogio darymo, ar nuodėmingo planavimo visos pasekmės yra patiriamos tiktai aktualaus veikimo lygyje. Visatos įstatymo pažeidimas gali būti pražūtingas fizinėje sferoje, rimtai nepažeisdamas proto arba nepakenkdamas dvasiniam patyrimui. Nuodėmė turi pražūtingas pasekmes asmenybės išlikimui tiktai tada, kada ji yra visos būtybės požiūris, kada ji tampa proto pasirinkimu ir sielos noru.

^{67:7.5 (761.4)} Blogio ir nuodėmės pasekmės pasireiškia materialioje ir visuomeninėje sferoje, o kartais gali net sulėtinti dvasinį žengimą į priekį kai kuriuose visatos tikrovės lygiuose, bet iš tiesų bet kurios būtybės nuodėmė niekada iš kitos būtybės

neatima asmenybės išlikimo dieviškosios teisės įgyvendinimo. Amžinasis išlikimas gali atsidurti pavojuje tikrai dėl paties individo proto sprendimų ir sielos pasirinkimo.

^{67:7.6 (761.5)} Nuodėmė Urantijoje labai mažai ką padarė dėl to, jog uždelstų biologinę evoliuciją, bet ji iš tikrųjų paveikė taip, kad mirtingosioms rasėms atimtų Adominio palikimo visą naudą. Nuodėmė milžinišku laipsniu uždelsia intelektualų vystymąsi, moralinį augimą, visuomeninę pažangą, ir masinį dvasinį pasiekimą. Bet ji neužkerta kelio aukščiausiam dvasiniam pasiekimui, kurį gali įgyvendinti bet kuris individas, nusprendęs pažinti Dievą ir nuoširdžiai vykdyti jo dieviškąją valią.

^{67:7.7 (761.6)} Kaligastija sukilo, Adomas ir Ieva iš tiesų nusižengė, bet dėl šitų klaidų nė vienas mirtingasis, gimęs po to Urantijoje, nenukentėjo savo asmeniniame dvasiniame patyrimo. Kiekvienas mirtingasis, gimęs Urantijoje po Kaligastijos maišto, buvo tam tikra prasme nubaustas laiko atžvilgiu, bet tokių sielų ateities gerovė niekada nė mažiausiu laipsniu nebuvo pastatyta į pavojų amžinybės atžvilgiu. Nė vienas asmuo niekada nėra verčiamas kentėti gyvybiškai svarbių dvasinių nepriteklių dėl kito nuodėmės. Nuodėmė yra visiškai asmeninė tiek, kiek tai yra susiję su moraline kalte ar dvasinėmis pasekmėmis, nepaisant jos toli nusidriekiančių pasekmių administracinėje, intelektualioje, ir visuomeninėje sferose.

^{67:7.8 (761.7)} Nors mes negalime išmatuoti tos išminties, kuri leidžia vyksti tokioms katastrofoms, bet galime visada pastebėti tokių vietinių neramumų, atspindimų į išorę visai visatai, naudingas pasekmes.

8. Maišto žmogiškasis didvyris

^{67:8.1 (761.8)} Liuciferio maištui pasipriešino daug drąsių būtybių įvairiuose Satanijos pasauliuose; bet Salvingtono dokumentai Amadoną vaizduoja kaip visos sistemos žymiausią figūrą, kada jis didingai pasipriešino kurstymui ir liko nepalenkiamai ištikimas Vanui—jie abu buvo nepalaužiamai ištikimi nematomojo Tėvo ir jo Sūnaus Mykolo aukščiausiai valdžiai.

^{67:8.2 (762.1)} Šitų svarbių įvykių metu aš buvau dislokuotas Edentijoje, ir dabar dar jaučiu tą džiugų jaudulį, kurį patyriau, įdėmiai klausydamas Salvingtono programų, kurios diena iš dienos pasakojo apie šito kažkada buvusio pusiau laukinio, kilusio iš Andoninės rasės eksperimentinių ir pirminių palikuonių, rodomą neįtikėtiną tvirtumą, beribį pasišventimą, ir nuostabią ištikimybę.

^{67:8.3 (762.2)} Iš Edentijos aukštyn per Salvingtoną ir net tolyn iki Uversos, per septynerius ilgus metus kiekvieno pavaldaus dangiškojo tvarinio pirmasis klausimas, susijęs su Satanijos maištu, amžinai ir nuolat būdavo: “Kaip Urantijos Amadonas, ar dar jis laikosi nepajudinamai?”

^{67:8.4 (762.3)} Jeigu Liuciferio maištas pastatė vietinę visatą ir jos puolusius pasaulius į nepatogią padėtį, jeigu šito Sūnaus ir jo suklaidintų padėjėjų praradimas laikinai sutrikdė Norlatiadeko žvaigždyno pažangą, tuomet pasverkit šito toli pasklidusio pranešimo apie šito vieno gamtos vaiko ir jo 143 ryžtingų draugų grupės, tvirtai ginančių visatos valdymo ir administravimo aukštesnes idėjas, įkvepiantį veikimo efektą, savo neištikimų ir priešiškų vadovų tokio milžiniško ir priešiško spaudimo akivaizdoje. Ir leiskite man jus užtikrinti,

jog Nebadono visatoje ir Orvontono supervisatoje tas jau padarė gero daugiau negu Liuciferio maišto viso blogio ir skriaudos bendra suma.

^{67:8.5 (762.4)} Ir visa tai yra nuostabiai jaudinantis ir dieviškai puikus apšvietimas, rodantis, kokia yra Tėvo visuotinio plano išmintis mobilizuoti Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą Rojuje ir priimti į šitą paslaptinę ateities tarnų milžinišką grupę kylančiojo progresavimo mirtinguosius iš įprasto molio—kaip tik tokius mirtinguosius, kaip nepalaužiamasis Amadonas.

^{67:8.6 (762.5)} [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

68 Dokumentas. Civilizacijos aušra

^{68:0.1 (763.1)} PRADEDAME pasakoti apie žmogiškųjų rūšių ilgą ilgą kovą į priekį nuo tokios būsenos, kuri buvo mažai kuo geresnė už gyvulio egzistenciją, per įsiterpiančius amžius, ir artyn į vėlesnius laikus, kada žmonijos aukščiausiose rasėse atsirado tikroji, nors ir netobula, civilizacija.

^{68:0.2 (763.2)} Civilizacija yra rasinis įgijimas; biologiškai ji nėra įgimta; dėl to visi vaikai turi būti auklėjami kultūringoje aplinkoje, nors kiekviena vėlesnioji jaunimo karta išsilavinimą turi gauti iš naujo. Civilizacijos aukščiausiosios savybės—mokslinės, filosofinės, ir religinės—nėra perduodamos tiesioginio paveldėjimo keliu iš vienos kartos į kitą. Šitie kultūros pasiekimai yra išsaugomi tikrai apšviestos visuomeninio palikimo apsaugos dėka.

^{68:0.3 (763.3)} Visuomeninę bendradarbiavimo kategorijos evoliuciją pradėjo Dalamatijos mokytojai, ir tris šimtus tūkstančių metų žmonija buvo lavinama grupinės veiklos dvasioje. Mėlynasis

žmogus iš šitų ankstyvųjų visuomeninių mokymų naudos gavo daugiausia iš visų, raudonasis žmogus jos gavo tam tikru laipsniu, o juodajam žmogui ji buvo mažiausiai naudinga. Artimesniaisiais laikais geltonoji rasė ir baltoji rasė pademonstravo didžiausią visuomeninį išsivystymą Urantijoje.

1. Apsauginis visuomeninimas

68:1.1 (763.4) Kada žmonės bendrauja artimai, tada dažnai jie išmoksta to, kad vienas kitą pamėgtų, bet primityviojo žmogaus broliškojo jausmo dvasia ir troškimas palaikyti visuomeninius ryšius su kitais žmonėmis neužliedavo savaime. Vietoje šito ankstyvosios rasės iš tikrųjų daugiau mokėsi iš liūdno patyrimo, kad “stiprybė yra sąjungoje,” ir būtent šitos natūralios broliškos simpatijos stoka ir dabar kliudo Urantijoje žmogaus brolystę įgyvendinti tuoj pat.

68:1.2 (763.5) Susivienijimas anksti tapo išlikimo kaina. Atskirai vienas žmogus buvo bejėgis, jeigu jis neturėjo genties ženklo, patvirtinančio, kad jis priklausė tokiai grupei, kuri tikrai atkeršys už bet kokią jo užpuolimą. Net ir Kaino dienomis buvo pražūtinga vykti į svetimą teritoriją vienam, neturint kokio nors grupinės asociacijos ženklo. Civilizacija yra tapusi žmogaus draudimu nuo prievartinės mirties, tuo tarpu atpildas yra mokamas paklūstant visuomenės įstatymo dideliame skaičiui reikalavimų.

68:1.3 (763.6) Tokiu būdu primityviąją visuomenę sukūrė būtinybė sąveikauti tarpusavyje ir susivienijimo teikiamas padidintas saugumas. Ir žmogiškoji visuomenė išsivystė per amžių trukmės ciklus kaip šitos baimės būti izoliuotu pasekmė ir priverstinio bendradarbiavimo dėka.

68:1.4 (763.7) Primityvios žmogiškosios būtybės anksti suvokė, jog grupės yra kažkas daug daugiau ir stipriau negu vien tik jas sudarančių atskirų individų suma. Vienas šimtas žmonių, susivienijusių ir dirbančių sutartinai, gali pajudinti didžiulį akmenį; pora dešimčių gerai treniruotų tvarkos saugotojų gali pažaboti piktą minią. Ir tokiu būdu gimė visuomenė, ne iš to, jog tiesiog buvo sujungti atskiri nariai, bet vietoje šito kaip protingų bendradarbiaujančių narių *organizavimo* pasekmė. Bet bendradarbiavimas nėra žmogaus natūralus bruožas; iš pradžių bendradarbiauti jis išmoksta iš baimės, o tada vėliau, dėl to, jog suvokia, kad tai yra naudingiausia susidorojant su laiko sunkumais ir apsisaugant nuo tariamų amžinybės pavojų.

68:1.5 (764.1) Tos tautos, kurios tokiu būdu anksti organizavosi į primityviąją visuomenę, daug veiksmingiau pasinaudodavo gamta, o taip pat geriau apsigindavo nuo kitų žmonių; jos turėjo didesnes išlikimo galimybes; todėl civilizacija Urantijoje tvirtai žengė į priekį, nepaisant daugybės nuosmukių. Ir būtent tik tai dėl to, jog susivienijus padidėjo išlikimo galimybė, daugybei žmogaus padarytų klaidų žmogiškosios civilizacijos nepavyko sustabdyti arba sužlugdyti.

68:1.6 (764.2) Kad šiuolaikinė kultūringa visuomenė yra gana nesenas reiškinys, tą gerai iliustruoja šiandien išlikusios tokios primityvios visuomeninės sąlygos, kurios apibūdina Australijos vietinius gyventojus ir Afrikos bušmenus ir pigmėjus. Šitose atsilikusiose tautose galima šį tą pamatyti iš pirmųkščio grupinio priešiško, įtarumo, ir kitų labai antvisuomeniškų bruožų, kurie buvo tokie būdingi visoms primityviosioms rasėms. Šitos senųjų laikų nevisuomeniškų tautų apgailėtinos liekanos iškalbingai įrodo tą faktą, jog

natūralus individualistinis žmogaus polinkis negali sėkmingai konkuruoti su pajėgesnėmis ir galingesnėmis visuomeninio progresavimo organizacijomis. Šitos atsilikusios ir įtarios antvisuomeninės rasės, kurios kas keturiasdešimt ar penkiasdešimt mylių šneka skirtinga tarme, iliustruoja, kokiam pasaulyje jūs dabar gyventumėte, jeigu ne sujungti Planetos Princo fizinio personalo mokymai ir rasinių gerintojų Adominių grupių vėlesnieji darbai.

^{68:1.7 (764.3)} Šiuolaikinė frazė “atgal į gamtą” yra nemokšiško klaidžiojimas, tikėjimas, jog kažkada tikrovėje egzistavo išgalvotas “aukso amžius.” Vienintelis pagrindas auksinio amžiaus legendai yra Dalamatijos ir Edeno istorinis faktas. Bet šitos pagerintos visuomenės buvo toli nutolusios nuo utopinių svajonių įgyvendinimo.

2. Visuomeniniai progresavimo faktoriai

^{68:2.1 (764.4)} Civilizuota visuomenė atsirado dėl žmogaus pirmykščių pastangų įveikti jam nepatinkančią *izoliaciją*. Bet nebūtinai tai rodo abipusį prielankumą, ir kai kurių primityvių grupių dabartinė maištinga padėtis akivaizdžiai iliustruoja, ką patyrė pirmykštės gentys. Tačiau, nors bet kokios civilizacijos individai gali vienas su kitu konfliktuoti ir kovoti vienas prieš kitą, ir nors pati civilizacija gali pasirodyti kaip besistengianti ir kovojanti nenuosekli masė, bet iš tikrųjų tai rodo nuoširdžias pastangas, o ne mirtiną stagnacijos monotoniją.

^{68:2.2 (764.5)} Nors intelekto lygis daug prisidėjo prie kultūrinės pažangos spartos, bet visuomenė iš esmės yra sumanyta tam, kad sumažintų rizikos elementą individo gyvenime, ir į priekį ji vystydavosi tiek greitai, kiek gyvenime jai pavykdavo

sumažinti skausmą ir padidinti malonumo elementą. Tokiu būdu iš tiesų visas visuomeninis organizmas lėtai toliau žengia pirmyn į likimo tikslą—išnykimą arba išlikimą—priklausomai nuo to, ar šitas tikslas yra savęs išlaikymas ar savęs patenkinimas. Savęs išlaikymas visuomenę pagimdo, tuo tarpu besaikis savęs patenkinimas civilizaciją sunaikina.

68:2.3 (764.6) Visuomenė rūpinasi savęs pratęsimu, savęs išlaikymu, ir savęs patenkinimu, bet žmogiškasis savojo aš realizavimas yra vertas to, kad taptų daugelio kultūrinių grupių tiesioginiu tikslu.

68:2.4 (765.1) Tokios visuomeninės organizacijos išsivystymą, koks dabar egzistuoja Urantijoje, vargu ar pakanka aiškinti remiantis natūraliu žmogaus bandos instinktu. Nors šitas įgimtas polinkis į bandą yra žmogiškosios visuomenės pagrindas, bet didelė dalis žmogaus visuomeniškumo yra įgyjama. Du didžiuliai poveikiai, kurie prisidėjo prie pirmųjų žmogiškųjų būtybių susivienijimo, buvo alkis maistui ir lytinis potraukis; šituos instinktyvius poreikius turi ir žmogus, ir gyvulinis pasaulis. Kitos dvi emocijos, kurios žmogiškąsias būtybes subūrė draugėn ir juos *laikė* kartu, buvo tuštybė ir baimė, ypač, vėlių baimė.

68:2.5 (765.2) Istorija yra ne kas kita, kaip amžius trukusios žmogaus kovos dėl maisto metraštis. *Primityvusis žmogus galvodavo tikrai tada, kada būdavo alkanas*; maisto taupymas buvo pirmasis savęs atsižadėjimas, savęs drausminimas. Augant visuomenei, alkis maistui nustojo būti vienintelė paskata tarpusavio susivienijimui. Didelis kiekis kitokio pobūdžio alkio rūšių, įvairių poreikių tenkinimas, vedė į glaudesnę žmonijos susijungimą. Bet šiandien dėl perdėto tariamų

žmogaus poreikių augimo visuomenė yra nestabili. Dvidešimtojo amžiaus Vakarų civilizacija dejuoja nualinta, slegiama milžiniškos prabangos naštos ir žmogiškųjų aistrų ir troškimų nekontroliuojamo dauginimo. Dabar šiuolaikinė visuomenė patiria vieną iš pavojingiausių fazių įtampą savo toli nusidriekusi tarpusavio bendravimo ir labai sudėtingos tarpusavio priklausomybės sferoje.

68:2.6 (765.3) Alkio, tuštybės, ir vėlių baimės spaudimą visuomenė jautė nuolat, bet lytinis patenkinimas buvo laikinas ir nereguliarus. Vien tiktai lytinis akstinas neprivertė primityviųjų vyrų ir moterų prisiimti sunkios šeimos išsaugojimo naštos. Pirmykštė šeima buvo įkurta vyrų lytinio neramumo pagrindu, kada jis neturėjo dažno patenkinimo, ir remiantis moters pasišventusia motinos meile, kurią tam tikru laipsniu ji išreiškia kaip ir visų kitų aukštesniųjų gyvūnų patelės. Bejėgio kūdikio buvimas anksti nulėmė pasiskirstymą tarp vyriškos ir moteriškos veiklos rūšių; moteris turėjo gyventi pastovioje vietoje, kur ji turėjo įdirbti žemę. Ir nuo anksčiausiųjų laikų namais visada buvo laikoma ta vieta, kur gyveno moteris.

68:2.7 (765.4) Tokiu būdu moteris anksti tapo tokia, be kurios negalėjo apsieiti besivystančios visuomenės planas, ne tiek dėl praeinančios lytinės aistros, kiek dėl *maisto poreikio*; ji buvo svarbus partneris išlaikant šeimą. Ji buvo maisto parūpintoja, nešulinis gyvulys, ir kompanionė, kuri be aršaus pasipriešinimo atlaikė didžiulius įžeidinėjimus, ir priedo prie visų šitų trokštamų savybių, ji buvo visada šalia esanti lytinio patenkinimo priemonė.

68:2.8 (765.5) Beveik visa ko, kas civilizacijoje turi ilgalaikės vertės, šaknys yra šeimoje. Šeima buvo pirmoji sėkminga taikinga grupė, vyras ir moteris mokėsi, kaip sureguliuoti savo antagonizmus, tuo pačiu metu savo vaikus mokė taikių užsiėmimų.

68:2.9 (765.6) Santuokos funkcija evoliucijoje yra rasės išlikimo apdraudimas, ne vien tik asmeninės laimės įgyvendinimas; tikrasis šeimos siekis ir yra savęs išlaikymas ir savęs pratęsimas. Savęs patenkinimas yra epizodinis ir nėra esminis, išskyrus tokį akstiną, kuris užtikrina lytinį ryšį. Gamta reikalauja išlikimo, bet civilizacijos pasiekimai toliau didina santuokos malonumus ir pasitenkinimą šeimyninio gyvenimo dėka.

68:2.10 (765.7) Jeigu tuštybė būtų išplėsta iki tiek, kad aprėptų pasipuikavimą, ambiciją, ir garbę, tada mes galėtume pamatyti ne tik tai, kaip šitos tendencijos prisideda prie žmogiškųjų susivienijimų formavimo, bet ir tai, kaip jos žmones išlaiko drauge, kadangi tokios emocijos nebetenka prasmės be auditorijos, kuriai būtų demonstruojamos. Greitai tuštybė susijungė su kitais jausmais ir impulsais, kuriems buvo reikalinga visuomeninė arena, kad save galėtų pademonstruoti ir patenkinti. Šita emocijų grupė suteikė ankstyvąją pradžią visam menui, ritualams, ir visų formų sporto žaidynėms ir konkursams.

68:2.11 (766.1) Tuštybė įnešė milžinišką indėlį į tai, jog visuomenė atsirastų, bet šitų apreiškimų metu, iš tiesos kelio iškrypę tuščiagarbės kartos siekiai grasina paskandinti ir nugramzdinti dideliu laipsniu specializuotos civilizacijos visą sudėtingą statinį. Malonumų poreikis seniai pakeitė alkio numalšinimo

poreikį; teisėti visuomenės savęs išlaikymo tikslai sparčiai virsta į savęs patenkinimo žemas ir grėsmingas formas. Savęs išlaikymas sukuria visuomenę; nežabotas savęs patenkinimas visuomenę neišvengiamai sunaikina.

3. Vėlių baimės visuomeninantis poveikis

68:3.1 (766.2) Primityvūs troškimai sukūrė pirminę visuomenę, bet vėlių baimė ją išlaikė draugėje ir jos egzistavimui suteikė tokį aspektą, kuris buvo už žmogiškojo spektro ribų. Įprasta baimė savo kilme buvo fiziologinė: fizinio skausmo baimė, baimė, jog bus nenumalšintas alkis, arba baimė, jog įvyks kažkokia žemiška nelaimė; bet vėlių baimė buvo nauja ir išaukštinta siaubo rūšis.

68:3.2 (766.3) Galbūt pats didžiausias atskiras faktorius žmogiškosios visuomenės evoliucijoje buvo sapnai, kuriuose buvo vėlės. Nors primityviam protui didžioji dauguma sapnų sukeldavo didžiulį nerimą, bet vėlių sapnai ankstyviesiems žmonėms iš tikrųjų keldavo siaubą; stumdami šituos prietaringus sapnuotojus į vienas kito glėbį, į savanorišką ir nuoširdų susivienijimą tam, kad drauge apsisaugotų nuo neaiškių ir nematomų įsivaizduojamų dvasinio pasaulio pavojų. Vėlių sapnai buvo vienas iš anksčiausiai atsirandančių skirtumų tarp gyvulinio proto ir žmogiškojo proto. Gyvuliai neišsivaizduoja išlikimo po mirties.

68:3.3 (766.4) Išskyrus šitą vėlių faktorių, visa visuomenė buvo sukurta remiantis fundamentaliais poreikiais ir baziniais biologiniais akstiniais. Bet vėlių baimė civilizacijoje įvedė naują faktorių, tokią baimę, kuri toli nutolsta nuo individo elementarių poreikių, ir kuri iškyla net ir daug aukščiau virš tų

siekių, kurie išlaiko grupę. Baimė atsiskyrusių mirusiojo vėlių į šviesą ištraukė naują ir stebinančią baimės formą, pasibaisėtiną ir galingą siaubą, kuris prisidėjo prie to, jog ankstyvųjų amžių palaidas visuomenines kategorijas kaip su bizūnu paverstų drausmingesnėmis ir geriau kontroliuojamomis senųjų laikų primityviomis grupėmis. Šitas beprasmis prietaringumas, kurio šiočia tokia dalis dar ir dabar tebeegzistuoja, žmonių protus parengė tam, jog einant per prietaringą baimę tam, kas yra nerealų ir viršgamtiška, vėliau atrastų “Baimę Viešpačiui, kas yra išminties pradžia.” Evoliucijos nepagrįstos baimės yra sumanytos tam, kad būtų pakeistos Dievybei reiškiamą gilumine pagarba, kurią įkvepia apreiškimas. Ankstyvas vėlių baimės kultas tapo stipriu visuomeniniu ryšiu, ir visą laiką nuo tos tolimos dienos žmonija daugiau ar mažiau dėjo pastangas siekti dvasingumo.

68:3.4 (766.5) Alkis ir meilė subūrė žmones draugėn, tuštybė ir vėlių baimė juos laikė drauge. Bet šitos emocijos atskirai, be ramybės skatinančių apreiškimų įtakos, negali atsispirti žmogiškųjų tarpusavio susivienijimų įtarumo ir susierzinimų įtampai. Be viršžmogiškųjų šaltinių paramos visuomenės įtampa, pasiekusi tam tikrą ribą, sprogsa, ir tie patys visuomeninio sutelkimo motyvai— alkis, meilė, tuštybė, ir baimė—sukurto sąmokslą tam, jog žmoniją įstumtų į karą ir kraujo praliejimą.

68:3.5 (766.6) Žmogiškosios rasės polinkis į ramybę nėra natūralus apdovanojimas; jis kyla iš apreikštos religijos mokymų, iš žengiančių į priekį rasių sukaupto patyrimo, bet ypatingai iš Jėzaus, Ramybės Princo, mokymų.

4. Papročių evoliucija

68:4.1 (767.1) Visos šiuolaikinės visuomeninės institucijos kyla iš jūnų laukinių protėvių primityvių papročių evoliucijos; šiandieninė nusistovėjusi tvarka yra modifikuoti ir išplėsti vakarykščiai papročiai. Kuo įprotis yra individui, tuo paprotys yra grupei, o grupės papročiai išsivysto į liaudies ar genties tradicijas—masinius papročius. Iš šitų ankstyvųjų ištakų savo nepastebimą kilmę gauna visos šiandieninės žmogiškosios visuomenės institucijos.

68:4.2 (767.2) Reikia turėti omeny, jog papročiai susidarė stengiantis grupės gyvenimą suderinti su masės egzistavimo sąlygomis; papročiai buvo žmogaus pirmoji visuomeninė institucija. Ir visos šitokios gentinės reakcijos kilo dėl to, kad buvo siekiama išvengti skausmo ir pažeminimo, nors tuo pačiu metu buvo stengiamasi patirti malonumą ir valdžią. Liaudiškų papročių kilmė, kaip ir kalbų kilmė, visada yra nesąmoninga ir nenumatyta, ir dėl to visada yra apgaubta paslapties.

68:4.3 (767.3) Vėlių baimė primityvų žmogų skatino įsivaizduoti tai, kas yra viršgamtiška, ir tokiu būdu tvirtai paklojo pagrindus etikos ir religijos tiems galingiems visuomeniniams poveikiams, kurie savo ruožtu iš kartos į kartą išsaugojo nepažeistas visuomenės apeigas ir papročius. Tas vienintelis dalykas, kuris anksti sukūrė ir kristalizavo papročius, buvo tikėjimas, kad mirusieji pavydi tų papročių, kurių jie laikėsi būdami gyvi ir mirdami; dėl to jie siaubingai baudžia tuos gyvus mirtinguosius, kurie išdrįso atsainiai paniekinti tas gyvenimo taisykles, kurias jie gerbė, kada gyveno materialiam kūne. Visa tai geriausiai iliustruoja šiandieninės geltonosios rasės nuolankumas savo protėviams. Vėliau, besivystanti primityvi religija, smarkiai sustiprino vėlių baimę,

stabilizuodama papročius, bet besivystanti civilizacija žmoniją vis labiau išlaisvindavo iš baimės gniaužtų ir prietarų vergovės.

68:4.4 (767.4) Iki Dalamatijos mokytojų išlaisvinančių ir liberalizuojančių mokymų, senovinis žmogus buvo papročių ir ritualų bejėgė auka; primityvųjų laukinių supo begaliniai ritualai. Viską, ką jis darė nuo to laiko, kada atsibUSDavo ryte, iki to momento, kai naktį užmigdavo urve, buvo privaloma šitaip daryti—sutinkamai su genties liaudiškais papročiais. Jis buvo papročių tironijos vergas; jo gyvenime nebuvo nieko laisvo, spontaniško, arba originalaus. Nebuvo natūralaus žengimo į priekį link aukštesnės intelektualios, moralinės, ar visuomeninės egzistencijos.

68:4.5 (767.5) Ankstyvąjį žmogų papročiai sugriebę laikė labai tvirtai; laukinis buvo tikras papročių vergas; bet laikas nuo laiko iškildavo tokie žmonės, kurie išdrįsdavo pasiūlyti naujų mąstymo būdų ir geresnių gyvenimo metodų. Nepaisant šito, primityvaus žmogaus inercija yra biologinis avarinis stabdys tam, kad jis perdaug staigiai neįpultų į perdaug greitai besivystančios civilizacijos griauinantį neteisingą prisitaikymą.

68:4.6 (767.6) Bet šitie papročiai nėra absoliutus blogis; jų evoliucija turėtų tęstis. Imtis juos iš viso modifikuoti radikalios revoliucijos būdu civilizacijos egzistavimui yra beveik pražūtinga. Paprotys buvo ta tęstinumo gija, kuri civilizaciją išsaugojo. Žmogiškosios istorijos kelias yra nuklotas atmestų papročių ir pasenusių visuomeninių įpročių liekanomis, bet neišliko nė viena civilizacija, kuri savo papročių atsisakė, išskyrus tada, kada ji pasiėmė geresnius ir tinkamesnius papročius.

68:4.7 (767.7) Visuomenės išlikimas iš esmės priklauso nuo jos papročių pažangios evoliucijos. Papročių evoliucijos procesas atsiranda iš troškimo eksperimentuoti; pateikiamos naujos idėjos—prasideda konkurencija. Besivystanti civilizacija turi pažangią idėją ir toliau egzistuoja; laikas ir aplinkybės galiausiai atsirenka tai, kad išliktų tinkamiausia grupė. Bet tai nereiškia, jog kiekvienas atskiras ir izoliuotas pasikeitimas žmogiškosios visuomenės sudėtyje buvo į gera. Ne! tikrai ne! Nes Urantijos civilizacijos ilgoje kovoje už pažangą buvo daug daug atsitraukimų atgal.

5. Žemės panaudojimo metodai — pragyvenimo priemonės

68:5.1 (768.1) Žemė yra visuomenės scena, žmonės yra aktoriai. Ir visą laiką žmogus savo veiksmus privalo derinti taip, kad jie atitiktų situaciją žemėje. Papročių evoliucija visada priklauso nuo žemės-žmogaus proporcijos. Tai yra tiesa, kad ir kaip tą būtų sunku suvokti. Žmogaus žemės panaudojimo metodai, arba išgyvenimo priemonės, plius jo gyvenimo lygis, prilygsta liaudiškų įpročių, papročių, bendrai sumai. O žmogaus prisiderinimo prie gyvenimo reikmių suma prilygsta jo kultūrinei civilizacijai.

68:5.2 (768.2) Ankstyvosios žmogiškosios kultūros iškilo palei Rytų pusrutulio upes, o civilizacijos žengime į priekį buvo keturi didžiuliai etapai. Jie buvo tokie:

68:5.3 (768.3) 1. *Subūrimo etapas*. Priverstinis maisto poreikis, alkis, atvedė prie pirmosios gamybinės organizacijos formos, prie primityvių maisto rinkimo grandinių. Kartais tokia maisto paieškos grandinė, kada išeidavo rinkti maisto genama alkio,

būdavo dešimties mylių ilgio. Tai buvo kultūros primityvus nomadinis etapas, ir dabar tokio gyvenimo būdo laikosi Afrikos bušmenai.

68:5.4 (768.4) *2. Medžioklės etapas.* Ginklinių įrankių išradimas įgalino žmogų tapti medžiotu ju ir tokiu būdu žymiai išsilaisvinti iš maisto vergovės. Mąstantis Andonitas, kuris aršiamė mūšyje smarkiai susižeidė savo kumštą, iš naujo atrado idėją, kaip ilgą lazda panaudoti vietoje rankos, ir kaip vietoje kumščio panaudoti prie jos galo sausgyslėmis pririštą gabalėlį kieto titnago. Daug genčių prie šitos rūšies atradimo priėjo savarankiškai, ir šitos įvairios plaktukų formos žmonijos civilizacijoje išreiškė vieną iš didžiųjų žingsnių pirmyn. Šiandien kai kurie Australijos čiabuviai nedaug tepažengė į priekį už šitos pakopos.

68:5.5 (768.5) Mėlynieji žmonės tapo puikiais medžiotais ir spąstų spendėjais; užtverdami upes jie sugaudavo gausybę žuvų, perteklių sudžiovindavo žiemos atsargoms. Daug paprastų žabangų ir spąstų buvo naudojami laukinių paukščių ir gyvūnų gaudymui, bet primityvesnės rasės didesnių gyvūnų nemedžiodavo.

68:5.6 (768.6) *3. Ganyklinis etapas.* Šita civilizacijos fazė tapo įmanoma gyvūnų prisijaukinimo dėka. Arabai ir Afrikos čiabuviai yra tarp tų tautų, kurios ne taip seniai pradėjo verstis gyvulių ganymu.

68:5.7 (768.7) Piemenų gyvenimas dar labiau išvadavo iš maisto vergovės; žmogus išmoko gyventi iš savo kapitalo procentų, iš kaimenės padidinimo; o tai suteikė daugiau laisvalaikio kultūrai ir vystymuisi.

Iki piemenų buvusi visuomenė buvo lyčių bendradarbiavimo visuomenė, bet gyvulininkystės paplitimas moterį nustūmė į visuomeninės vergovės dugną. Ankstesniaisiais laikais būtent vyro pareiga buvo užtikrinti gyvulinio maisto, moterų rūpestis buvo parūpinti augalinio maisto. Todėl, kada žmogus įžengė į savo egzistencijos ganyklinę erą, tada moters orumas labai smuko. Ji vis tiek turi sunkiai dirbti, kad parūpintų augalinio maisto, tuo tarpu vyrui užtenka nueiti prie savo bandų, kad gausiai aprūpintų gyvuliniu maistu. Tokiu būdu vyras tapo sąlyginai nepriklausomu nuo moters; per visą ganyklinį amžių moters statusas nuolat smuko. Baigiantis šitai erai ji buvo labai mažai kuo daugiau už žmogiškąją gyvulį, privalantį dirbti ir gimdyti žmogiškuosius palikuonis, didele dalimi taip, kaip iš gyvulių bandos buvo tikimasi, kad jie dirbs ir atsives jaunikių. Ganyklinių amžių vyrai jautė didžiulę meilę savo galvijams; tuo labiau gaila, kad jie nepajėgė išvystyti gilesnės meilės savo žmonoms.

4. *Žemdirbystės etapas*. Šita era prasidėjo sukultūrinius augalus, ir ji išreiškia materialios civilizacijos aukščiausiąjį tipą. Tiek Kaligastija, tiek Adomas atkakliai stengėsi išmokyti sodininkystės ir augalininkystės. Adomas ir Ieva buvo sodininkai, ne piemenys, ir tomis dienomis sodininkavimas buvo išvystyta kultūra. Augalų auginimas spinduliuoja kilninantį poveikį visoms žmonijos rasėms

Žemdirbystė daugiau negu keturgubai padidino žemės-žmogaus proporciją pasaulyje. Ji gali derintis su ankstesniojo kultūrinio etapo piemenų užsiėmimu. Kada šitie trys etapai vienas kitą užkloja, tada vyrai medžioja, o moterys dirba žemę.

^{68:5.11 (769.3)} Visada buvo trintis tarp gyvulius auginusiųjų ir žemdirbių. Medžiotojas ir kerdžius buvo karingi, pasirengę kariauti; žemdirbys yra labiau taiką mylintis tipas. Bendravimas su gyvuliais numato kovą ir jėgą; bendravimas su augalais palaipsniui ugdo kantrybę, ramybę, ir taiką. Žemės ūkis ir pramonės gamyba yra veiklos formos taikos sąlygomis. Bet jų abiejų, kaip pasaulio visuomeninės veiklos formų, silpnoji pusė yra ta, kad joms stinga sujaudinimo ir nuotykių.

^{68:5.12 (769.4)} Žmogiškoji visuomenė vystėsi iš medžioklės pakopos per gyvulių augintojų pakopą į žemdirbystės teritorinę pakopą. Ir šitos besivystančios civilizacijos kiekviename etape vis mažiau ir mažiau buvo klajokliškos gyvensenos, žmogus vis daugiau ir daugiau ėmė gyventi namuose.

^{68:5.13 (769.6)} Ir dabar pramonė iš tikrųjų papildo žemės ūkį, ir dėl to atsiranda didesnė urbanizacija ir gyventojų klasių nežemdirbių grupių pagausėjimas. Bet industrinė era negali tikėtis to, jog išliks, jeigu jos vadovai nesuvoks, kad net ir patys aukščiausi visuomeniniai laimėjimai visada turi remtis į tvirtą žemės ūkio pagrindą.

6. Kultūros evoliucija

^{68:6.1 (769.6)} Žmogus yra žemės tvarinys, gamtos vaikas; nesvarbu, kiek atkakliai jis bemėgintų išsivaduoti nuo žemės, galų gale jam šito padaryti tikrai nepasiseks. “Dulkė esi, į dulkę ir pavirsi” tiesiogine prasme yra teisinga kalbant apie visą žmoniją. Pagrindinė žmogaus kova buvo, ir yra, ir visada tikrai bus, dėl žemės. Primityvių žmogiškųjų būtybių pirmieji visuomeniniai susivienijimai buvo tuo tikslu, jog laimėtų šituos

mūšius dėl žemės. Žemės-žmogaus proporcija sudaro visos visuomeninės civilizacijos pagrindą.

68:6.2 (769.7) Žmogaus intelektas, amatų ir mokslo pagalba, padidino žemės derlių; tuo pačiu metu natūralus palikuonių pagausėjimas kažkuria prasme buvo pradėtas kontroliuoti, ir tokiu būdu buvo parūpintos priemonės ir laisvalaikis tam, kad būtų sukurta kultūringa civilizacija.

68:6.3 (769.8) Žmogiškąją visuomenę valdo toks dėsnis, kuris numato, kad gyventojų skaičius kinta tiesiog proporcingai žemės panaudojimo metodams ir atvirkščiai proporcingai konkrečiam gyvenimo lygiui. Per visus šituos ankstyvuosius amžius, net labiau negu šiandien, pasiūlos ir paklausos dėsnis, kas susiję su žmonėmis ir žeme, nulėmė ir vieno, ir kito apskaičiuotą vertę. Per tuos laikus, kada žemės būdavo perteklius—neužimtos teritorijos—žmonių poreikis būdavo didžiulis, ir dėl to žmogiškosios gyvybės vertė būdavo dideliu laipsniu padidinta; dėl to gyvybės praradimas būdavo didesnė nelaimė. Per tuos periodus, kada žemės trūkdavo, o susivienijusių gyventojų skaičius būdavo per didelis, tada žmogaus gyvybė būdavo santykinai nupiginta taip, kad karas, badas, ir mirtinos infekcinės ligos keldavo mažesnę nerimą.

68:6.4 (770.1) Kada žemės derlius sumažėja, arba gyventojų skaičius padidėja, tada neišvengiamai kova vėl atsinaujina; į paviršių iškyla žmogiškosios prigimties pačios blogiausios savybės. Gausesnis žemės derlius, amatų išsivystymas, ir gyventojų skaičiaus sumažėjimas visa tai turi polinkį puoselėti žmogiškosios prigimties geresniosios pusės vystymą.

68:6.5 (770.2) Visuomenė, gyvenanti pakraščiuose, vysto žmonijos nekvalifikuotąją pusę; vaizduojamieji menai ir mokslinė pažanga, kartu su dvasine kultūra, geriausiai klestėjo didesniuose gyvenamuosiuose centruose, kada visa tai paremdavo žemės ūkio ir pramonės gyventojai, kuriuos šiek tiek veikė žmogaus-žemės santykis. Miestai visada padidina savo gyventojų sugebėjimus linkstančius į gėrį arba į blogį.

68:6.6 (770.3) Šeimos dydžiui visada turėjo įtakos pragyvenimo lygis. Kuo aukštesnis lygis, tuo mažesnė šeima, iki pasiekiamas nusistovėjęs statuso arba palaipsnio išnykimo taškas.

68:6.7 (770.4) Per visus amžius pragyvenimo lygis lėmė išliekančiųjų gyventojų kokybę, kaip kontrastą vien tik kiekybei. Vietinės klasės pragyvenimo lygis pagimdė naujas visuomenines kastas, naujus papročius. Kada pragyvenimo lygis tapdavo perdaug sudėtingas arba perdaug prabangus, tada jis greitai tapdavo pražūtingas. Kasta yra aštrios konkurencijos, kurią sukuria visuomeninis spaudimas dėl didelio gyventojų tankio, tiesioginė pasekmė.

68:6.8 (770.5) Ankstyvosios rasės dažnai griebdavosi metodo, numatančio gyventojų skaičių apriboti; visos primityvios gentys nužudydavo išsigimusius ir paliegiusius vaikus. Kūdikėlės mergaitės dažnai būdavo nužudomos, kol buvo pradėta žmonas pirkti. Kartais tik gimusius vaikelius pasmaugdavo, bet dažniausia išmesdavo. Paprastai dvynių tėvas reikalaudavo, kad vienas iš jų būtų nužudytas, nes, buvo tikima, jog kelių vaikų gimimas yra arba dėl magijos arba dėl neištikimybės. Tačiau, kaip taisyklė, tos pačios lyties dvynių pasigailėdavo. Nors šitokie tabu dvyniams kažkada buvo

beveik visuotiniai, bet niekada jie nebuvo Andonitų papročių dalis; šitos tautos dvynius laikė geros sėkmės ženklais.

^{68:6.9 (770.6)} Daug rasių išmoko aborto metodo, ir šita praktika labai paplito po to, kai buvo įvestas tabu vaikų gimimui tarp nevedusiųjų. Ilgai vyravo paprotys, pagal kurį mergina savo palikuonį privalėjo užmušti, bet tarp labiau civilizuotų grupių šitie nesantuokiniai vaikai tapdavo merginos motinos globotiniais. Laikantis tiek abortų, tiek kūdikių nužudymo praktikos daug primityvių klanų iš esmės buvo išnaikinta. Bet nežiūrint papročių diktato, labai mažai vaikų buvo išnaikinta po to, kada jie vieną kartą buvo pamaitinti krūtimi—motinos meilė yra per daug stipri.

^{68:6.10 (770.7)} Net dvidešimtajame amžiuje yra išlikusios šitos primityvios gyventojų skaičiaus kontrolės liekanos. Australijoje yra gentis, kurioje motinos atsisako auginti daugiau negu du ar tris vaikus. Dar neseniai viena kanibalistinė gentis suvalgydavo kas penktą gimusį vaiką. Madagaskare kai kurios gentys vis dar naikina visus vaikus, gimusius tam tikromis nelaimingomis dienomis, kas sudaro maždaug dvidešimt penkis procentus visų gimusių kūdikių.

^{68:6.11 (770.8)} Pasaulio požiūriu, per didelis gyventojų skaičius niekada nebuvo rimta problema praeityje, bet jeigu karų sumažėja, o mokslas vis daugiau valdo žmonių ligas, tai gali tapti rimta problema artimoje ateityje. Tokiu metu pasaulio vadovybei tai taps didžiuliu išminties išbandymu. Ar Urantijos valdovai turės įžvalgos ir drąsos tam, kad skatintų vidutinės arba stabilizuotos žmogiškosios būtybės dauginimąsi vietoje tų kraštutinių, kada vystosi viršnormalūs žmonės ir kada milžinišku laipsniu auga grupės, kuriose yra menkesni už

normalius žmonės? Turėtų būti puoselėjamas normalus žmogus; jis yra civilizacijos stuburas ir mutuojančių rasės genijų šaltinis. Menkesnį už normalų žmogų visuomenė turėtų kontroliuoti; jų neturėtų būti gimdoma daugiau negu reikalinga administruoti žemesnius pramonės lygius, tas užduotis, kurioms atlikti yra reikalingas aukštesnio už gyvulio lygį intelektas, tačiau kurios pateikia tokius žemo lygio reikalavimus, kad žmonijos aukštesniesiems tipams jos atrodytų tikra vergovė ir baudžiava.

68:6.12 (771.1) [Pateikta Melkizedeko, kažkada dislokuoto Urantijoje.]

69 Dokumentas. Primityviosios žmogiškosios, institucijos

69:0.1 (772.1) EMOCINIU požiūriu, savo gyvulinius protėvius žmogus pranoksta savo sugebėjimu suvokti humorą, meną, ir religiją. Visuomeniniu požiūriu, savo aukštesnį lygį jis demonstruoja tuo, kad pasigamina įrankį, sugeba bendrauti, ir kuria institucijas.

69:0.2 (772.2) Kada žmogiškosios būtybės ilgai išlaiko visuomenines grupes, tada tokios sankaupos visada sukuria tam tikras veiklos kryptis, kurios aukščiausiąjį tašką pasiekia institucijų sukūrimu. Kaip parodė patirtis, didžioji dauguma žmogaus institucijų darbą palengvino, nors tuo pačiu įnešė tam tikrą indėlį į grupės saugumo padidinimą.

69:0.3 (772.3) Civilizuotas žmogus labai didžiuojasi savo įkurtų institucijų pobūdžiu, stabilumu, ir tęstinumu, bet visos žmogiškosios institucijos yra tiesiog sukaupti praeities tokie

papročiai, kokius juos išsaugojo tabu ir kuriems iškilumo suteikė religija. Toks palikimas tampa tradicijomis, o tradicijos galiausiai pavirsta įprastiniais susitarimais.

1. Pagrindinės žmogiškosios institucijos

^{69:1.1 (772.4)} Visos žmogiškosios institucijos tarnauja tam tikram visuomeniniam poreikiui, praeities ar dabarties, nepaisant to, kad per didelis jų išvystymas neišvengiamai sumažina individo vertę tuo, kad asmenybė yra užgožiama ir iniciatyva yra sumažinama. Žmogus savo institucijas turėtų valdyti vietoje to, kad leistųsi būti valdomas šitų besivystančios civilizacijos kūrinų.

^{69:1.2 (772.5)} Žmogiškosios institucijos sudaro tris bendras klases:

^{69:1.3 (772.6)} 1. *Savojo aš aprūpinimo institucijos*. Šitos institucijos apima tokias veiklos rūšis, kurios kyla dėl alkio maistui ir su tuo susijusiais savojo aš išsaugojimo instinktais. Jos apima gamybą, nuosavybę, grobikišką karą, ir visus visuomenę reguliuojančius mechanizmus. Anksčiau ar vėliau baimės instinktas padeda tam, jog šitos išlikimo institucijos būtų sukurtos tabu, susitarimų, ir religinių sankcijų dėka. Bet baimė, nemokšiškumas, ir prietaringumas suvaidino žymų vaidmenį visų žmogiškųjų institucijų pradinio atsiradimo ir vėlesniojo vystymosi metu.

^{69:1.4 (772.7)} 2. *Savojo aš pratęsimo institucijos*. Tai yra visuomenės institucijos, atsirandančios dėl rasių lytinio poreikio, motinystės instinkto, ir labiau išvystytų švelnių jausmų. Jos sudaro namų ir mokyklos, šeimos gyvenimo,

švietimo, etikos, ir religijos visuomeninę apsaugą. Jos apima vedybinius papročius, gynybinius karus, ir namų statybą.

^{69:1.5 (772.8)} 3. *Savojo aš patenkinimo institucijos*. Tai yra tokie papročiai, kurie kyla iš polinkio į tuštybę ir iš pasipuikavimo jausmų; ir jie sudaro drabužių ir asmeninio pasipuošimo papročius, visuomeninius papročius, karus dėl šlovės, šokius, pasilinksminimus, žaidimus, ir kitas jutiminio patenkinimo fazes. Bet civilizacija niekada neišvystė atskirų savojo aš patenkinimo institucijų.

^{69:1.6 (772.9)} Šitos trys visuomeninės veiklos grupės tarpusavyje yra glaudžiai susijusios ir tiksliai priklausančios viena nuo kitos. Urantijoje jos išreiškia sudėtingą organizaciją, kuri veikia kaip atskiras visuomeninis mechanizmas.

2. Gamybos aušra

^{69:2.1 (773.2)} Primityvi gamyba augo lėtai kaip apsidraudimas nuo bado baisybių. Žmogus savo egzistencijoje anksti pradėjo mokytis iš kai kurių gyvūnų, kurie tada, kada būdavo gausus derlius, maisto atsargų atsidėdavo toms dienoms, kada maisto stigs.

^{69:2.2 (773.3)} Prieš pirmykščio taupumo ir primityviųjų amatų aušrą vidutinės genties dalia buvo nepriteklis ir tikra kančia. Ankstyvasis žmogus dėl maisto turėjo rungtis su visu gyvūnų pasauliu. Konkurencijos gravitacija visada žmogų traukia žemyn į žvėries lygį; skurdas yra jo natūrali ir tironiška būseną. Turtas nėra natūrali dovana; jis atsiranda darbo, žinių, ir organizacijos dėka.

69:2.3 (773.4) Primityvūs žmogus greitai suvokė susivienijimo privalumus. Susivienijimas atvedė į organizaciją, o pirmoji organizacijos pasekmė buvo darbo pasidalijimas, kuris betarpiškai taupė laiką ir medžiagas. Šitas darbo specializavimas atsirado dėl to, jog buvo prisitaikoma prie spaudimo—einant mažiausio pasipriešinimo keliu. Primityvieji laukiniai niekada nedirbo jokio tikro darbo linksmi ir noriai. Jiems prisiderinimas buvo dėl priverstinio būtinumo.

69:2.4 (773.5) Primityvūs žmogus nemėgo sunkaus darbo, ir jis neskubėdavo, nebent būtų susidūręs su rimtu pavojumi. Laiko elementas darbe, mintis atlikti konkrečią užduotį per tam tikrą laiko limitą, yra išimtinai šiuolaikinė samprata. Senovės žmonės niekada neskubėdavo. Būtent įtemptos kovos už egzistavimą ir nuolat besivystančio pragyvenimo lygio šie dvigubi reikalavimai ankstyvojo žmogaus neaktyvias rases natūraliai stūmė į pramonės kelią.

69:2.5 (773.6) Fizinis darbas, kūrybinės pastangos, žmogų atskiria nuo žvėries, kurio pastangos daugiausia yra instinktyvios. Būtinybė dirbti yra žmogaus didžiausia palaima. Princo personalo visi nariai dirbo; jie padarė daug, kad fizinį darbą Urantijoje sutaurintų. Adomas buvo sodininkas; hebrajų Dievas dirbo—jis buvo visų daiktų kūrėjas ir parėmėjas. Hebrajai buvo pirmoji gentis, kuri aukščiausiu laipsniu vertino darbštumą; jie buvo pirmoji tauta, išleidusi dekretą, jog “Kas nedirba, tas nevalgo.” Bet daugelis pasaulio religijų sugrįžo prie ankstesniojo nieko neveikimo idealo. Jupiteris buvo pramogautojas, o Buda tapo nedirbančiu pasišventusiuoju apmąstymams.

^{69:2.6 (773.7)} Sangikų gentys buvo pakankamai darbščios, kada gyveno ne tropikuose. Bet tarp tinginių, atsidavusių magijai, ir darbo apaštalų—tų, kurie naudojosi įžvalga—vyko ilga ilga kova.

^{69:2.7 (773.8)} Pirmasis žmogiškasis įžvalgumas buvo nukreiptas į ugnies, vandens, ir maisto išsaugojimą. Bet primityvusis žmogus buvo natūraliai gimęs azartinis lošikas; jis visada norėjo ką nors gauti veltui; ir tais ankstyvaisiais laikais toji sėkmė, kuri kildavo dėl kantrios veiklos, perdaug dažnai būdavo priskiriama kerams. Magija labai lėtai užleido vietą įžvalgumui, atsisakymui savojo aš, ir darbštumui.

3. Darbo pasidalijimas

^{69:3.1 (773.9)} Primityvioje visuomenėje darbo pasidalijimą nulėmė iš pradžių natūralios, o tada visuomeninės, aplinkybės. Pirminė darbo pasidalijimo tvarka buvo tokia:

^{69:3.2 (774.1)} 1. *Pasidalijimas, grindžiamas lytimi.* Moters darbą nulėmė pasirinktinis vaikų buvimas; moterys natūraliai kūdikius myli labiau negu juos myli vyrai. Tokiu būdu moterys ėmė dirbti kasdienius darbus, tuo tarpu vyras tapo medžiotoju ir kovotoju, turėdamas aiškiai atskirtus darbo ir poilsio laikotarpius.

^{69:3.3 (774.2)} Per amžius visą laiką veikė tabu, kurie moterį laikė griežtai savosios veiklos sferoje. Vyras su kuo didžiausiu egoizmu pasirinko priimtinesnį darbą, o kasdienius sunkius ir nuobodžius darbus paliko moteriai. Vyrai visada buvo gėda dirbti moters darbą, bet moteris niekada neparodė jokio nenoro

atlikti vyro darbą. Bet kaip keistai beatrodytų, tiek vyrai, tiek moterys visada dirbdavo kartu statydami ir įrengdami namus.

^{69:3.4 (774.3)} 2. *Modifikavimas pagal amžių ir ligas.* Šitie skirtumai nulėmė kitą darbo paskirstymo lygį: seni žmonės ir luošiai buvo anksti nukreipiami gaminti įrankius ir ginklus. Vėliau jie buvo paskirti atlikti drėkinimo darbus.

^{69:3.5 (774.4)} 3. *Diferencijavimas, pagrįstas religija.* Šamanai buvo pirmosios būtybės, kurios buvo išlaisvintos nuo sunkaus fizinio darbo, jie buvo pirmoji profesionalų klasė. Kalviai sudarė mažą grupę, kuri konkuravo su šamanais kaip magais. Jų sugebėjimai dirbant su metalais vertė žmones jų bijoti. «Baltieji kalviai» ir «juodieji kalviai» pagimdė ankstyvuosius tikėjimus baltąja ir juodąja magija. O vėliau šis tikėjimas buvo įtrauktas į gerų ir blogų vėlių, gerų ir blogų dvasių prietarus.

^{69:3.6 (774.5)} Kalviai buvo pirmoji nereliginė grupė, turėjusi ypatingų privilegijų. Karo metu jie buvo laikomi neutraliais, ir šitas papildomas laisvalaikis juos išvystė iki to, kad jie tapo, kaip klasė, primityviosios visuomenės politikais. Bet dėl didžiulio piktnaudžiavimo šitomis privilegijomis kalvių ėmė neapkęsti visuotiniai, ir šamanai negaišo laiko, kad šią neapykantą savo konkurentams paremtų. Šitose pirmosiose mokslo ir religijos varžybose, nugalėjo religija (prietarai). Kada kalviai buvo išstumti iš kaimų, tada jie atidarė pirmąsias užėigas, viešbutinio tipo namus, gyvenviečių pakraščiuose.

^{69:3.7 (774.6)} 4. *Šeimininkas ir vergas.* Naujas darbo pasidalijimas iškilo dėl nugalėtojo ryšio su nugalėtoju, ir tai reiškė žmogiškosios vergijos pradžią.

^{69:3.8 (774.7)} *5. Diferencijavimas, pagrįstas skirtingais fiziniais ir protiniais gabumais.* Tolimesnį darbo pasidalijimą skatino įgimti žmonių skirtumai; visos žmogiškosios būtybės negimsta lygios.

^{69:3.9 (774.8)} Pirmieji specialistai gamyboje buvo titnago gabaliukų atskelėjai ir akmens mūrininkai; po jų ėjo kalviai. Vėliau išsivystė grupinė specializacija; ištisos šeimos ir klanai atsidavė kokios nors rūšies darbui. Viena iš seniausių kastų, be genties šamanų, žynių kasta, kilo dėl to, jog buvo prietaringai išaukštinta tokia šeima, kurios nariai meistriškai gamino kardus.

^{69:3.10 (774.9)} Pirmieji grupiniai specialistai gamyboje buvo akmens druskos eksportuotojai ir puodžiai. Moterys gamindavo paprastus molio indus, o vyrai ornamentuotus dirbinius. Kai kuriose gentyse siūdavo ir ausdavo moterys, kitose gentyse tą darydavo vyrai.

^{69:3.11 (774.10)} Pirmieji prekyautojai buvo moterys; jos buvo panaudojamos kaip šnipės, kurioms komercija buvo šalutinė sritis. Netrukus prekyba išsiplėtė, moterys dirbo tarpininkėmis—pagal vienetinį apmokėjimą. Tada ėjo pirklių klasė, kuri už savo paslaugas gaudavo komisinius, pelną. Grupinio barterio augimas išsivystė į komerciją; ir po keitimosi prekėmis atsirado keitimasis kvalifikuota darbo jėga.

4. Prekybos pradžia

^{69:4.1 (775.1)} Lygiai taip, kaip vedybos pagal kontraktą ėjo po prievartinių vedybų, taip prekyba mainais ėjo po grobikiškų užpuolimų. Bet tarp tyliųjų mainų ir vėlesniosios prekybos

šiuolaikiniais biržos metodais įsiterpė ilgas piratavimo laikotarpis.

^{69:4.2 (775.2)} Pirmuosius mainus vykdė ginkluoti prekyautojai, kurie savo prekes palikdavo neutralioje vietoje. Moterys organizavo pirmuosius turgus; jos buvo seniausieji prekyautojai, ir tai buvo dėl to, kad jos buvo nešulių nešikės; vyrai buvo kariūnai. Labai anksti buvo sukurtas prekystalis, tokia siena, kuri buvo pakankamai plati, kad prekyaujantiems neleistų vienam kito pasiekti su ginklu.

^{69:4.3 (775.3)} Fetišas buvo panaudojamas tam, kad saugotų paprastųjų mainų prekių partijas. Tokios turgaus vietos būdavo apsaugotos nuo vagystės; nebūdavo paimama nieko kaip nors kitaip, kaip tik mainais arba nusiperkant; saugant fetišui, prekes laikyti visada būdavo saugu. Ankstyvieji prekyautojai būdavo skrupulingai sąžiningi savo pačių genties viduje, bet manė, jog visiškai tinka apgaudinėti tolimus atvykėlius. Net ir ankstyvieji hebrajai pripažino atskirą etikos kodeksą bendraudami su pagonimis.

^{69:4.4 (775.4)} Per amžius tęsėsi paprastieji mainai, kol vyrai ėmė susitikinėti, neginkluoti, šventoje turgaus vietoje. Šitos pačios turgaus aikštės tapo pirmosiomis prieglaudos vietomis, ir kai kuriose šalyse vėliau buvo žinomos kaip “prieglobsčio miestai.” Bet koks bėglys, pasiekęs turgaus vietą, būdavo saugus ir apsaugotas nuo bet kokio užpuolimo.

^{69:4.5 (775.5)} Pirmieji svorio vienetai buvo kviečių ir kitokių javų grūdai. Pirmoji atsiskaitymo priemonė buvo žuvis arba ožka. Vėliau mainų vienetu tapo karvė.

69:4.6 (775.6) Šiuolaikinis raštas atsirado iš ankstyvųjų prekybinių užrašų; pirmoji žmogaus literatūra buvo skatinęs prekybą dokumentas, druskos reklama. Didelė dalis iš ankstyvesniųjų karų buvo kariaujami dėl gamtinių telkinių, tokių, kaip titnago, druskos, ir metalų. Pirmoji oficiali tarpgentinė sutartis buvo dėl druskos klando priklausymo kelioms gentims. Šitos vietos, dėl kurių buvo sudarytos sutartys, suteikė galimybę draugiškai ir taikiai pasikeisti idėjomis ir bendrauti įvairioms gentims.

69:4.7 (775.7) Raštas vystėsi eidamas per tokius etapus, kaip «pranešimo lazdelė,» sumazgytos virvės, užrašymas piešiniu, hieroglifai, ir vampumų diržai, iki ankstyvosios simbolių abėcėlės. Pranešimo pasiuntimas išsivystė nuo primityvaus dūmų signalo per bėgikus, jojikus ant gyvūnų iki geležinkelių ir lėktuvų, o taip pat telegrafo, telefono, ir radijo ryšio.

69:4.8 (775.8) Naujas idėjas ir geresnius metodus senovės prekybininkai išnešiodavo po visą apgyvendintą pasaulį. Komercija, susijusi su kelionėmis, vedė į tyrinėjimus ir atradimus. Ir visa tai atvedė į transporto sukūrimą. Komercija buvo didžiulė civilizuotoja, skatindama kryžminį kultūrų vystymąsi.

5. Kapitalo pradžia

69:5.1 (775.9) Kapitalas yra darbas, kuris yra panaudojamas kaip atsisakymas nuo dabarties vardan ateities. Taupymas išreiškia palaikymo formą ir išlikimo apsidraudimą. Maisto atsargų kaupimas ir saugojimas išvystė savikontrolę ir sukūrė pirmąsias kapitalo ir darbo problemas. Tas žmogus, kuris turėjo maisto, su sąlyga, kad jis galėjo jį apsaugoti nuo plėšikų, turėjo ryškų pranašumą prieš tą žmogų, kuris maisto neturėjo.

69:5.2 (775.10) Ankstyvasis bankininkas buvo genties drąsuolis. Jis laikė grupės turtus kaip įnašą, tuo tarpu visas klanas gindavo jo būstą užpuolimo atveju. Tokiu būdu individo kapitalo ir grupės turto sukaupimas tuoj pat atvedė į karinę organizaciją. Iš pradžių tokios atsargumo priemonės buvo sumanytos tam, jog apgintų nuosavybę nuo svetimų užpuolikų, bet vėliau tapo papročiu karinę organizaciją laikyti tam, kad būtų panaudota antpuoliams prieš kaimyninių genčių nuosavybę ir turtą.

69:5.3 (776.1) Pagrindiniai akstinai, kurie atvedė į kapitalo kaupimą, buvo:

69:5.4 (776.2) 1. *Alkis—susietas su įžvalgumu*. Maisto taupymas ir išsaugojimas reiškė galią ir patogumą tiems, kurie turėjo užtektinai *įžvalgumo* apsirūpinti tokiu būdu, jog būtų patenkinti poreikiai ateityje. Maisto atsargos buvo adekvatus apsidraudimas nuo bado ir nelaimių. Ir visa primityviųjų papročių sankaupa buvo iš tikrųjų sumanyta tam, jog žmogui padėtų dabartį pajungti ateičiai.

69:5.5 (776.3) 2. *Meilė šeimai* — troškimas pasirūpinti jos narių poreikiais. Kapitalas reiškia nuosavybės taupymą nežiūrint šios dienos poreikių spaudimo, kad būtų apsidrausta, jeigu kiltų poreikiai ateityje. Šitoji ateities poreikių dalis gali būti susijusi su palikuonimis.

69:5.6 (776.4) 3. *Tuštybė* — noras pademonstruoti savo sukauptą nuosavybę. Papildomi drabužiai buvo vienas pirmųjų išsiskyrimo ženklų. Nuo seno žmogus puikavosi kolekcionavimo tuštybe.

69:5.7 (776.5) 4. *Padėtis* — troškimas nusipirkti visuomeninį ir politinį prestižą. Anksti atsirado komercializuoti kilmingieji, į kuriuos priėmimas priklausė nuo kokios nors ypatingos tarnystės atlikimo valdovams arba būdavo suteikiamas atvirai už mokestį pinigais.

69:5.8 (776.6) 5. *Valdžia* — siekimas būti šeimininku. Turto skolinimas buvo naudojamas kaip pavergimo priemonė, tais senaisiais laikais paskolos metinės palūkanos būdavo šimtas procentų. Pinigų skolintojai pavertė save karaliais, sukurdami nuolatinę skolininkų armiją. Vergai tapo viena iš seniausiųjų turto kaupimo formų, o senovės dienomis skolos vergovė išsiplėtė iki kūno valdymo net ir po mirties.

69:5.9 (776.7) 6. *Mirusiųjų vėlių baimė* — užmokestis žyniui už apsaugą. Žmonės anksti pradėjo duoti mirties dovanas žyniams, turėdami omenyje, kad jų turima nuosavybė būtų panaudota tam, jog palengvintų jų žengimą pirmyn kitame gyvenime. Tokiu būdu žyniai tapo labai turtingi; jie buvo pagrindiniai senovės kapitalistai.

69:5.10 (776.8) 7. *Lytinis potraukis* — troškimas nusipirkti vieną arba daugiau žmonių. Žmogaus pirmoji prekybos forma buvo atsiskaitymas moterimis; tai buvo likus daug laiko iki prekybos arkliais. Tačiau niekada mainai lyties vergais tikrai visuomenės nevystė; tokia veikla buvo ir yra rasinė gėda, nes vienu ir tuo pačiu metu ji trukdė šeimyninio gyvenimo vystymuisi ir teršė labiau išsivysčiusių tautų gerą biologinę būklę.

69:5.11 (776.9) 8. *Daugybė savojo aš patenkinimo formų*. Kai kurie siekė turtų, nes jie suteikė valdžią; kiti sunkiai dirbo dėl nuosavybės, nes ji reiškė patogumus. Ankstyvasis žmogus (ir

kai kurie vėlesniųjų laikų žmonės) buvo linkę savo resursus išleisti prabangai. Primityviašias rases domino apsvaiginančios ir narkotinės medžiagos.

69:5.12 (776.10) Civilizacijai vystantis, žmonės įgavo naujų paskatų taupyti; prie pirminio alkio maistui greitai prisidėjo ir nauji poreikiai. Skurdas tapo tokiu pasibjaurėtinu, jog buvo manoma, kad tiktai turtuoliai po mirties patekdavo tiesiai į dangų. Nuosavybė tapo tiek aukštai vertinama, jog buvo laikoma, kad pakanka surengti pretenzingą pokylį tam, jog nuo žmogaus vardo būtų nuplauta nešlovė.

69:5.13 (777.1) Turto sukaupimas anksti tapo visuomeninio išskirtinumo ženklu. Kai kuriose gentyse individai kaupdavo nuosavybę metų metais tam, kad padarytų įspūdį jį sudegindami kokios nors šventės metu arba veltui išdalindami savo gentainiams. Tas juos padarydavo didžiais vyrais. Net ir šiuolaikinės tautos jaučia pasitenkinimą dalindamos dideliais kiekiais Kalėdų dovanas, tuo tarpu turtuoliai finansuoja milžiniškas filantropines ir švietimo institucijas. Žmogaus metodai keičiasi, bet jo polinkis išlieka visai nepakitęs.

69:5.14 (777.2) Bet būtų visiškai teisinga pastebėti, jog ne vienas senovės turtingas žmogus daug savo turto išdalino iš baimės, kad jį gali užmušti tie, kurie jo turtą troško neteisėtai. Turtingi vyrai neretai paaukodavo dešimtis vergų tam, jog turtui parodytų panieką.

69:5.15 (777.3) Nors kapitalas ir turėjo polinkį žmogų išlaisvinti, bet visuomeninę ir industrinę organizaciją jis labai sukomplikavo. Nedorų kapitalistų piktnaudžiavimas kapitalu nepanaikina to fakto, kad jis yra šiuolaikinės industrinės visuomenės

pagrindas. Kapitalo ir išradimų dėka šiuolaikinė karta naudoja didesniu laisvės laipsniu palyginus su visomis kitomis kartomis, kurios kada nors iki tol gyveno žemėje. Šitai yra pateikiama kaip faktas, o ne kaip nemąstančių ir savanaudiškų kapitalo saugotojų daugelio piktnaudžiavimo atvejų pateisinimas.

6. Ugnis civilizacijos atžvilgiu

69:6.1 (777.4) Primityvioji visuomenė su savo keturiais skyriais—gamybiniu, reguliuojančiu, religiniu, ir kariniu—formavosi per ugnies, gyvulių, vergų, ir nuosavybės pakopas.

69:6.2 (777.5) Ugnies uždegimas, iš karto vieninteliu šuoliu, amžiams atskyrė žmogų nuo gyvulio; tai yra pagrindinis žmogaus išradimas arba atradimas. Ugnis įgalino žmogų pasilikti nakčiai ant žemės, nes visi gyvūnai jos bijo. Ugnis skatino vakaro visuomeninius santykius; ji ne tik saugojo nuo šalčio ir žvėrių, bet taip pat buvo naudojama kaip apsauga nuo vėlių. Iš pradžių ji buvo naudojama daugiau dėl šviesos, o ne dėl šilumos; daug atsilikusių genčių atsisako miegoti, jeigu liepsna nedega visą naktį.

69:6.3 (777.6) Ugnis buvo didžiulė civilizuotoja, suteikdama žmogui pirmąją priemonę, kad jis būtų altruistas be praradimų, įgalindama jį atiduoti rusenančias anglis kaimynui nenusiskriaudžiant savęs. Namų ugnis, kuria rūpinosi motina arba vyriausioji duktė, buvo pirmasis lavintojas, kuriam buvo reikalinga priežiūra ir patikimumas. Ankstyvieji namai nebuvo pastatas, bet šeima susirinkdavo aplink ugnį, šeimos židinį. Kada sūnus sukurdavo naujus namus, tada iš šeimos židinio jis parsinešdavo nuodėgulių.

^{69:6.4 (777.7)} Nors Andonas, ugnies atradėjas, vengė ją laikyti garbinimo objektu, bet daugelis jo palikuonių ugnį laikė fetišu arba dvasia. Jiems nepavyko pasinaudoti ugnies sanitarine nauda, nes jie nedegindavo šiukšlių. Primityvieji žmonės ugnies bijojo ir visada stengėsi laikyti ją pagarboje, iš čia smilkalų ir pelenų barstymo atsiradimas. Jokiomis aplinkybėmis senovės žmonės nespjaudavo į ugnį, taip pat jie niekada nepraeidavo tarp žmogaus ir degančios ugnies. Net geležies pirus ir titnago gabaliukus, naudojamus įskelti ugnį, ankstyvoji žmonija laikė šventais.

^{69:6.5 (777.8)} Buvo nuodėmė užgesinti liepsną; jeigu pirkelė užsidegdavo, tai jai buvo netrukdoma sudegti. Šventovių ir šventyklų ugnys buvo šventos, ir joms niekada nebuvo leidžiama užgesti, išskyrus tuomet, kai kasmet būdavo įkuriama nauja ugnis, kaip buvo toks paprotys, arba po kokios nors nelaimės. Moterys buvo renkamos žynėmis, nes jos buvo namų ugnies saugotojos.

^{69:6.6 (778.1)} Ankstyvieji mitai apie tai, kaip ugnis atėjo žemyn nuo dievų, kilo iš stebėjimų, kaip ugnį sukelia žaibas. Šitos viršgamtinės kilmės mintys atvedė tiesiai į ugnies garbinimą, o ugnies garbinimas atvedė prie “perėjimo per ugnį” papročio, kuris buvo praktikuojamas iki pat Mozės laikų. Ir dabar tebėra išlikusi samprata apie perėjimą per ugnį po mirties. Ugnies mitas buvo didžiulis suvaržymas ankstyvaisiais laikais, ir dabar dar tebeegzistuoja parsų simbolizme.

^{69:6.7 (778.2)} Ugnis atvedė į maisto gaminimą verdant, ir “žaliaėdžiai” tapo paniekos terminu. O virimas sumažino gyvybinės energijos, reikalingos maisto virškinimui, sunaudojimą, ir tokiu būdu ankstyvajam žmogui paliko kažkiek

jėgų visuomeninei kultūrai, tuo tarpu gyvulininkystė, sumažindama pastangas, būtinas tam, jog būtų apsirūpinta maistu, suteikė laiko visuomeninei veiklai.

69:6.8 (778.3) Vertėtų prisiminti, jog ugnis atvėrė duris metalo darbams, o vėliau atvedė į garo energijos atradimą ir į šiandieninį elektros panaudojimą.

7. Gyvūnų panaudojimas

69:7.1 (778.4) Pradžiai reikia pasakyti, kad visas gyvūnų pasaulis buvo žmogaus priešas; žmogiškosios būtybės buvo priverstos išmokti apsisaugoti nuo žvėrių. Iš pradžių žmogus valgė gyvūnus, bet vėliau išmoko juos prisijaukinti ir priversti juos tarnauti jam.

69:7.2 (778.5) Gyvūnų prijaukinimas įvyko atsitiktinai. Laukiniai bandas medžiojo panašiai, kaip Amerikos indėnai medžiojo bizonus. Apsupę bandą jie galėjo gyvulius kontroliuoti, tokiu būdu galėjo juos paskersti tada, kada buvo reikalingas maistas. Vėliau buvo padaryti aptvarai, ir būdavo pagaunamos ištisos bandos.

69:7.3 (778.6) Kai kuriuos gyvūnus buvo lengva prijaukinti, bet kaip ir dramblys, didelė jų dalis nelaisvėje nesidaugino. Dar vėliau buvo sužinota, jog kai kurios gyvūnų rūšys pasiduoda žmogui ir nelaisvėje dauginasi. Tokiu būdu prijaukinimas buvo vystomas selekcinio auginimo dėka, tokios veiklos, kuri nuo Dalamatijos laikų padarė didžiulę pažangą, dėka.

69:7.4 (778.7) Šuo buvo pirmasis prijaukintas gyvūnas, o sunkus prijaukinimo patyrimas prasidėjo tada, kada vienas šuo, po to, kai visą dieną sekiojo paskui medžiotoją, iš esmės su

medžiotoju nuėjo į jo namus. Per amžius šunys buvo naudojami maistui, medžioklėje, transportavimui, ir bendravimui. Iš pradžių šunys tikrai kaukė, bet vėliau jie išmoko loti. Šuns aštri uoslė atvedė prie tokios sampratos, kad jie gali matyti dvasias, ir tokiu būdu kilo šuns fetišo kultas. Sargybinių šunų panaudojimas pirmą kartą leido visam klanui miegoti naktį. Tada atsirado paprotys sargybinius šunis panaudoti tam, jog saugotų namus nuo dvasių, o taip pat ir nuo materialių priešų. Kada šuo lodavo, tada artindavosi žmogus arba žvėris, tačiau kada šuo staugdavo, tada netoli būdavo dvasios. Net ir dabar daugelis tebetiki, kad šuns staugimas naktį pranašauja mirtį.

69:7.5 (778.8) Kada vyras buvo medžiotojas, tada jis buvo pakankamai malonus moteriai, bet po gyvūnų prisijaukinimo, kartu su Kaligastijos supainiojimu, daugelis genčių su savo moterimis elgėsi gėdingai. Jos su moterimis elgėsi labai jau panašiai, kaip elgėsi ir su savo gyvuliais. Vyro brutalus elgesys su moterimi sudaro vieną tamsiausių skirsnių žmonijos istorijoje.

8. Vergovė kaip civilizacijos faktorius

69:8.1 (778.9) Primityvusis žmogus niekada nedvejojo dėl to, kad savo bičiulius pavergtų. Moteris buvo pirmoji vergė, šeimos vergė. Vyras pirmuo moterį pavergė kaip savo menkesnį lytinį partnerį. Tokios rūšies lytinė vergovė tiesiogiai kilo dėl vyro sumažėjusios priklausomybės nuo moters.

69:8.2 (779.1) Ne taip seniai pavergimas buvo likimas tų karo belaisvių, kurie atsisakydavo priimti nugalėtojo religiją. Ankstyvaisiais laikais belaisviai būdavo arba suvalgomi, nukankinami iki mirties, verčiami kautis vienas prieš kitą,

paaukojami dvasioms, arba pavergiami. Vergovė buvo didžiulė pažanga, palyginus su masiniu išžudymu arba kanibalizmu.

69:8.3 (789.2) Pavergimas buvo žingsnis į priekį su karo belaisviais pasielgiant gailestingai. Ajos pasala, kada buvo išžudyti visi vyrai, moterys, ir vaikai, pasigailėjus tikrai karaliaus, kad būtų patenkinta nugalėtojo tuštybė, yra tikrasis barbariškų žudynių, kurias praktikuoja net ir tariamai civilizuotos tautos, vaizdas. Ogo, Bašano karaliaus, užpuolimas buvo lygiai tiek pat brutalus ir nuniokojantis. Hebrajai savo priešus “visiškai sunaikindavo,” visą jų nuosavybę paimdavo kaip karo grobį. Jie visiems miestams uždėdavo skausmo duoklę “išnaikindami visus vyrus.” Bet daugelis šiuolaikinių genčių, kurios turėjo mažiau gentinio egoizmo, jau seniai praktikavo geresniųjų belaisvių priėmimą į gentį.

69:8.4 (789.3) Medžiotojas, toks, kaip Amerikos raudonasis žmogus, į vergovę neimdavo. Jis belaisvius arba priimdavo į savo gentį, arba nužudydavo. Vergovė nebuvo paplitusi tarp ganyklinių tautų, nes joms reikėjo mažai darbininkų. Kare kerdžiai paprastai išžudydavo visus vyrus belaisvius, o į vergovę paimdavo tikrai moteris ir vaikus. Mozės kodekse buvo konkretūs nurodymai, kaip šitas moteris belaisves padaryti žmonomis. Jeigu jos nepatenkindavo, tai jas buvo galima išvartyti, bet hebrajams tokių atstumtų žmonių nebuvo leidžiama parduoti kaip vergių—civilizacijoje tai buvo bent jau vienas žingsnis į priekį. Nors hebrajų visuomeniniai standartai buvo primityvūs, bet jie buvo nepalyginamai aukštesni už kaimyninių genčių visuomeninius standartus.

69:8.5 (789.4) Bandų augintojai buvo pirmieji kapitalistai; jų bandos reiškė kapitalą, ir jie gyveno iš procentų—natūralaus prieaugio.

Ir šito turto jie nebuvo linkę patikėti nei vergams, nei moterims. Bet vėliau jie ėmė belaisviais vyrus ir vertė juos dirbti žemę. Tokia yra baudžiavos—žmogaus, pritvirtinto prie žemės—ankstyvoji kilmė. Afrikiečius galima buvo lengvai išmokyti dirbti žemę; dėl to jie tapo didžiąja vergų rase.

69:8.6 (789.5) Vergovė buvo būtina grandis žmogiškosios civilizacijos grandinėje. Tai buvo tiltas, kuriuo visuomenė perėjo nuo chaoso ir veltėdystės prie tvarkos ir civilizuotos veiklos; ji privertė atsilikusias ir tingias tautas dirbti, ir tokiu būdu suteikti turtą ir laisvalaikį labiau pažengusių į priekį šeiminių visuomeninių vystymuisi.

69:8.7 (789.6) Vergovės institucija žmogų privertė išrasti reguliuojantį primityvios visuomenės mechanizmą; tai suteikė pradžią valdymui. Vergovei reikalingas stiprus reguliavimas, ir per Europos Viduriniuosius Amžius ji praktiškai išnyko, nes feodalai kontroliuoti vergų nepajėgė. Senovės atsilikusios gentys, kaip ir šiandieniniai Australijos vietiniai gyventojai, vergų niekada neturėjo.

69:8.8 (789.7) Tas tiesa, vergovė buvo engianti, bet būtent priespaudos mokyklose žmogus mokėsi darbštumo. Galiausiai vergai ėmė naudotis labiau išsivysčiusios visuomenės vaisiais, kuriuos jie taip nenoriai buvo padėję sukurti. Vergovė sukuria kultūrinio ir visuomeninio pasiekimo organizaciją, bet greitai visuomenę ji klastingai užpuola iš vidaus kaip rimčiausia iš visų naikinančių visuomeninių ligų.

69:8.9 (789.8) Šiuolaikiniai mechaniniai išradimai vergovę pavertė atgyvenusia. Vergovė, lygiai taip, kaip ir poligamija, praeina, nes ji nenaudinga. Bet visada buvo pragaištinga išlaisvinti

didžiulį vergų kiekį staiga; vargo kyla mažiau, kada jie emancipuojami palaipsniui.

69:8.10 (780.1) Šiandien žmonės nėra visuomeniniai vergai, bet tūkstančiai leidžiasi, kad juos kaip skola pavergtų ambicijos. Nesavanoriška vergovė užleido vietą naujai ir pagerintai modifikuotos pramoninės priklausomybės formai.

69:8.11 (780.2) Nors visuomenės idealas yra visuotinė laisvė, bet dykinėjimas niekada neturėtų būti toleruojamas. Visi darbingi asmenys turėtų būti verčiami atlikti bent tokį darbo kiekį, kuris yra reikalingas savęs išlaikymui.

69:8.12 (780.3) Šiuolaikinė visuomenė suka atgal. Vergovė beveik išnyko; prijaukintais gyvūnais naudojamosi vis mažiau. Civilizacija, ieškodama stiprybės, grįžta prie ugnies—neorganinio pasaulio. Žmogus iš laukinių stadijos ištrūko ugnies, gyvulių, ir vergovės dėka; šiandien jis grįžta atgal, atsisakydamas vergų darbo ir gyvulių pagalbos, tuo tarpu siekdamas išplėsti naujas paslaptis ir turto ir valdžios šaltinius iš gamtos jėgų saugyklos.

9. Privati nuosavybė

69:9.1 (780.4) Nors primitivioji visuomenė iš esmės buvo bendruomeninė, bet primityvusis žmogus nesilaikė šiuolaikinių komunizmo doktrinų. Šitų ankstyvųjų laikų komunizmas buvo ne tiesiog teorija ar visuomeninė doktrina; tai buvo paprastas ir praktinis automatiškas prisiderinimas. Komunizmas užkirto kelią skurdui ir nepritekliams; šitos senovės gentys beveik nežinojo, kas yra išmaldos prašymas ir prostitucija.

69:9.2 (780.5) Primityvusis komunizmas ypatingai nevienodino žmonių, kad jie būtų neturtingi, taip pat jis neaukštino ir vidutinybės, bet jis iš tikrųjų skatino pasyvumą ir veltėdystę; ir iš tikrųjų jis pažabojo darbštumą ir sunaikino ambicingumą. Komunizmas buvo pastoliai be kurių negalėjo apsieiti primityvios visuomenės augimas, bet jis užleido vietą aukštesnės visuomeninės tvarkos evoliucijai, nes jis prieštaravo keturiems stipriems žmogiškiems polinkiams:

69:9.3 (780.6) 1. *Šeimai.* Žmogus ne vien tiktai siekia kaupti nuosavybę; jis trokšta, kad jo kapitalą paveldėtų palikuonys. Bet pirmą kartą bendruomeninėje visuomenėje žmogaus kapitalas, jam mirus, būdavo arba tuoj pat sunaudojamas, arba paskirstomas tarp grupės narių. Nebuvo nuosavybės paveldėjimo—paveldėjimo mokestis buvo vienas šimtas procentų. Vėlesnieji kapitalo kaupimo ir nuosavybės paveldėjimo papročiai buvo ryškus visuomeninis žingsnis į priekį. Ir tai yra tiesa, nepaisant vėlesniųjų didžiulių piktnaudžiavimų, kurie lydėjo netinkamą kapitalo panaudojimą.

69:9.4 (780.7) 2. *Religinės tendencijos.* Primityvusis žmogus taip pat norėjo taupyti nuosavybę tam, jog sukauptų pradinį pagrindą, su kuriuo pradėtų gyvenimą kitoje egzistencijoje. Šitas motyvas paaiškina, kodėl taip ilgai klestėjo paprotys su žmogumi palaidoti ir jam priklausančius asmeninius daiktus. Senovės žmonės tikėjo, kad tiktai turtingi išlieka po mirties nedelsiant pajusdami kokį nors malonumą ir orumą. Apreikštosios religijos mokytojai, ypač krikščionybės mokytojai, buvo pirmieji, kurie skelbė, kad vargšai gali patirti išgelbėjimą vienodai su turtingaisiais.

69:9.5 (780.8) 3. *Laisvės ir poilsio troškimui.* Ankstyvesnėmis visuomeninės evoliucijos dienomis individo uždarbio proporcingas paskirstymas tarp grupės narių iš tiesų buvo tam tikra vergijos forma; darbininkas buvo paverstas tinginio vergu. Tai buvo savižudiška komunizmo silpnybė: Nedirbantieji nuolat gyveno darbščiųjų sąskaita. Net ir dabartiniais laikais nedirbantieji priklauso nuo valstybės (taupijų mokesčių mokėtojų), kad ji pasirūpintų jais. Tie, kurie kapitalo neturi, vis dar tikisi, kad juos maitins tie, kurie kapitalo turi.

69:9.6 (780.9) 4. *Saugumo ir valdžios akstinui.* Komunizmą galiausiai sunaikino progresyvių ir sėkmę patyrusių individų apgaulinga veikla, kurie griebėsi įvairių gudrybių, stengdamiesi išsivaduoti iš savo genčių vangių veltėdžių pavergimo. Bet iš pradžių visas kaupimas buvo slaptas; elementarus nesaugumas užkirto kelią išoriniam kapitalo kaupimui. Ir net vėlesniaisiais laikais buvo labai pavojinga sukaupti per daug turto; karalius tikrai sufabrikuodavo kokį nors kaltinimą, jog turtingo žmogaus nuosavybę konfiskuotų, o kada turtingas žmogus mirdavo, tai laidotuvės nevykdavo tol, kol šeima didžiulę sumą paaukodavo visuomenės gerovei arba karaliui, paveldėjimo mokestį.

69:9.7 (781.1) Ankstyviausiais amžiais moterys buvo bendruomenės nuosavybė, o motina vadovavo šeimai. Ankstyvieji vadai savo nuosavybėje turėjo visą žemę ir buvo visų moterų savininkai; vedyboms buvo reikalingas genties valdovo sutikimas. Komunizmui nykstant, moteris imta laikyti asmeniškai, ir palaipsniui namuose ėmė valdyti tėvas. Tokiu būdu atsirado namai, o vyraujančius poligامينius papročius

palaipsniui keitė monogaminiai. (Poligamija yra moters vergovės išlikęs elementas santuokoje. Monogamija yra laisvas nuo vergovės idealas neprilygstamoje sąjungoje tarp vieno vyro ir vienos moters šeimos sukūrimo, palikuonių auginimo, abipusės kultūros, ir savojo aš tobulinimo nuostabioje institucijoje.)

69:9.8 (781.2) Iš pradžių, visa nuosavybė, įskaitant įrankius ir ginklus, priklausė apskritai visai genčiai. Privačią nuosavybę iš pradžių sudarė tie daiktai, kurie būdavo paliečiami asmeniškai. Jeigu atvykėlis atsigerdavo iš puoduko, tai nuo tol puodukas būdavo jo. Po šito, bet kokia vieta, kur būdavo praliejamas kraujas, tapdavo sužeistojo asmens arba grupės nuosavybe.

69:9.9 (781.3) Tokiu būdu privati nuosavybė iš pat pradžių buvo gerbiama, nes buvo manoma, kad ji turi savyje dalį savininko asmenybės. Tokio pobūdžio prietariai buvo saugi garantija, jog į nuosavybę bus žiūrima sąžiningai; nereikėjo jokios policijos tam, jog būtų saugomi asmeniniai daiktai. Nebuvo vagysčių grupės viduje, nors žmonės nedvejodami pasisavindavo kitų genčių daiktus. Nuosavybės ryšiai nesibaigdavo mirtimi; pradžioje, asmeniniai daiktai būdavo sudeginami, vėliau, laidojami su mirusiuoju, o dar vėliau, juos paveldėdavo likusi šeima arba gentis.

69:9.10 (781.4) Pirmieji asmeniniai papuošalai atsirado iš talismanų nešiojimo. Tuštybė, priedo vėlių baimė, vedė pirmąją žmogų į tai, kad jis pasipriešintų bet kokiam mėginimui atimti iš jo mėgstamus talismanus, tokia nuosavybė buvo vertinama labiau negu pirmojo būtinumo daiktai.

69:9.11 (781.5) Vieta miegui buvo viena iš ankstyviausių žmogaus nuosavybės rūšių. Vėliau vietas pasiūrėms paskirdavo genties vadai, kurie valdė visą grupės patikėtą nekilnojamąjį turtą. Netrukus laužo vieta suteikdavo teisę į nuosavybę; o dar vėliau šulinys sudarė nuosavybės teisę į greta esančią žemę.

69:9.12 (781.6) Vandens duobės ir šuliniai buvo tarp pirmųjų privačios nuosavybės daiktų. Ištisa fetišų praktika buvo panaudota vandens duobių, šulinių, medžių, javų, ir medaus apsaugai. Po to, kada išnyko tikėjimas fetišais, buvo sukurti įstatymai tam, jog apsaugotų asmeninius daiktus. Bet įstatymai dėl medžiojamų žvėrių ir paukščių, teisė medžioti, buvo daug anksčiau negu atsirado žemės įstatymai. Amerikos raudonasis žmogus niekada nesuprato privačios žemės nuosavybės; jis negalėjo suvokti baltojo žmogaus požiūrio.

69:9.13 (781.7) Privačią nuosavybę anksti imta žymėti šeimos ženklais, ir tai yra šeimos herbo ankstyvoji kilmė. Nekilnojamąjį turtą buvo galima atiduoti dvasių apsaugai. Žyniai “pašventindavo” žemės plotą, ir tuomet jis būdavo saugomas magiškųjų tabu, kurie būdavo pastatomi tame plote. Buvo sakoma, kad jo savininkai turi “žynio suteiktą teisę.” Hebrajai labai gerbė tokius šeimyninius žemės žymenis: “Tebus prakeiktas tas, kuris paims savo artimo žemės žymenį.” Ant šitų akmens žymeklių buvo žynio inicialai. Net ir medžiai, kada būdavo pasodinami, tapdavo privačia nuosavybe.

69:9.14 (782.1) Ankstyvosiomis dienomis privatus būdavo tiktai derlius; bet vėlesnieji derliai suteikdavo nuosavybės teisę į žemę; tokiu būdu žemdirbystė buvo privačios žemės nuosavybės pradžia. Individas iš pradžių būdavo suteikiama nuosavybės teisė iki mirties, jam mirus, žemė vėl sugrįždavo į

genties priklausomybę. Pati pirmoji teisė į žemę, kurią gentis suteikė individams, buvo kapai—šeimyninė laidojimo vieta. Vėlesniaisiais laikais žemė priklausė tiems, kurie ją aptverdavo. Bet miestai visada pasilikdavo tam tikrą žemės rezervą viešosioms ganykloms ir apgulties atvejams; šitokia “bendruomeninė žemė” buvo ankstesniosios kolektyvinės nuosavybės formos išsilaikymas.

69:9.15 (782.2) Galiausiai valstybė ėmė skirti nuosavybę individui, pasilikdama sau teisę ją apmokestinti. Užsitikrinę savo teises į nuosavybę, žemvaldžiai galėjo rinkti rentą, ir žemė tapo pajamų šaltiniu—kapitalu. Pagaliau žemė tikrai tapo perdavimo kitam objektu, ją parduodant, atiduodant, įkeičiant, ir prarandant teisę į ją.

69:9.16 (782.3) Privati nuosavybė atnešė didesnę laisvę ir padidintą stabilumą; bet privačiai žemės nuosavybei visuomeninė sankcija būdavo suteikiama tikrai po to, kada bendruomenės kontrolė ir valdymas sužlugdavo, ir tuoj po to viena paskui kitą atsirado vergų, baudžiauninkų, ir bežemių klasės. Bet mašinų tobulinimas palaipsniui žmones išvaduoja iš vergiškai sunkaus darbo.

69:9.17 (782.4) Teisė į nuosavybę nėra absoliuti; tai grynai visuomeninė teisė. Bet visas valdymas, įstatymai, tvarka, pilietinės teisės, visuomeninės laisvės, susitarimai, ramybė, ir laimė, kaip visa tai turi šiuolaikinės tautos, susiformavo privačios nuosavybės pagrindu.

69:9.18 (782.5) Dabartinė visuomeninė tvarka nebūtinai yra teisinga—dieviška arba šventa—bet žmonija pasielgs teisingai pakeitimus darydama palaipsniui. Tai, ką jūs turite, yra

nepalyginamai geriau už bet kurią sistemą, kuri buvo žinoma jūsų protėviams. Keisdami visuomeninę tvarką įsitikinkite, kad ją keičiate į geresniąją. Nesiduokite įtikinami eksperimentuoti su savo protėvių atmestomis formulėmis. Eikite į priekį, o ne atgal! Tegul evoliucija tęsiasi! Neženkite žingsnio atgal.

69:9.19 (782.6) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

70 Dokumentas. Žmogiškojo valdymo evoliucija

70:0.1 (783.1) VOS SPĖJO žmogus iš dalies išspręsti savo pragyvenimo problemas, kada jis susidūrė su užduotimi, kaip sureguliuoti žmogiškuosius santykius. Gamybiniam vystymui reikėjo įstatymų, tvarkos, ir visuomeninio prisitaikymo; privati nuosavybė atvedė į valdymo būtinybę.

70:0.2 (783.2) Evoliuciniame pasaulyje antagonizmai yra natūralūs; taiką užtikrina tikrai tam tikros rūšies visuomeninė reguliuojanti sistema. Visuomeninis reguliavimas yra neatskiriamas nuo visuomeninės organizacijos; susivienijimas numato kokią nors kontroliuojančią valdžią. Valdymas priverčia derinti genčių, klanų, šeimų, ir individų prieštaravimus.

70:0.3 (783.3) Valdymas išsivysto nesąmoningai; jis vystosi bandymų ir klaidų būdu. Jis iš tikrųjų turi išliekamąją vertę; todėl tampa tradicinis. Anarchija vargą didino; dėl to valdymas, santykinis įstatymas ir tvarka, formavosi arba tebesiformuoja lėtai. Kovos už egzistenciją prievartiniai reikalavimai tiesiogine prasme žmogiškąją rasę vedė pažangos keliu į civilizaciją.

1. Karo genezė

70:1.1 (783.4) Karas yra besivystančio žmogaus natūrali būseną ir paveldėjimas; taika yra visuomeninis matuoklis, matuojantis civilizacijos išsivystymą. Iki to meto, kada besivystančios rasės buvo iš dalies suvisuomenintos, žmogus buvo nepaprastai didelis individualistas, ypatingai įtarus, ir neįtikėtinai linkęs konfliktuoti. Prievarta yra gamtos dėsnis, gamtos vaikui priešiškus yra automatiška reakcija, tuo tarpu karas yra ne kas kita, kaip tokie patys veiksmai, atliekami kolektyviai. Ir kur tik, ir kada tik civilizacijos sudėtinės dalys įsitempia dėl visuomenės vystymosi komplikacijų, tuomet nedelsiant ir pragaištingai sugrįžtama prie šitų ankstyvųjų žmogiškųjų metodų, kada susierzinimai tarp žmogiškųjų susivienijimų būdavo reguliuojami prievartos keliu.

70:1.2 (783.5) Karas yra gyvulinė reakcija į nesusipratimus ir susierzinimus; taika lydi visų tokių problemų ir sunkumų civilizuotą sprendimą. Sangikų rasės, kartu su vėlesniaisiais degradavusiais Adomitais ir noditais, buvo visos agresyvios. Andonitai buvo anksti išmokyti auksinės taisyklės, ir, net šiandien, jų palikuonys eskimai gyvena didele dalimi remdamiesi šituo kodeksu; jie labai laikosi papročių, ir jie beveik visiškai neturi prieštaravimų, kuriuos reikėtų spręsti prievarta.

70:1.3 (783.6) Andonas savo vaikus mokė nesutarimus spręsti kiekvienam mušant medį su lazda, tuo pačiu metu, keikiant tą medį; kurio lazda suluš pirmiausia, tas ir bus nugalėtojas. Vėlesnieji Andonitai ginčus sprendavo surengę viešą pasirodymą, kurio metu nesutariantieji vienas iš kito juokdavosi ir šaipydavosi, tuo tarpu žiūrovai nusprendavo plovimais, kuris iš jų yra nugalėtojas.

70:1.4 (783.7) Tačiau negalėjo būti tokio reiškinių, kaip karas, tol, kol visuomenė nebuvo išsivysčiusi pakankamai toli, kad būtų praktiškai patyrusi taikos periodų ir būtų pritarusi karinei praktinei veiklai. Pati karo samprata reikalauja tam tikro laipsnio organizacijos.

70:1.5 (784.1) Atsiradus visuomeninėms grupėms, individualus susierzinimas ėmė grimzti grupiniuose jausmuose, o šitai skatino taiką genties viduje, bet tarpgentinės taikos sąskaita. Tokiu būdu iš pradžių taika prasidėjo grupės viduje, arba gentyje, kuri visada nemėgo ir nekentė kitų grupių, svetimųjų. Ankstyvasis žmogus pralieti svetimą kraują laikė garbe.

70:1.6 (784.2) Bet net ir šito iš pradžių pasiekti nepavyko. Kada senovės vadai mėgindavo nesusipratimus pašalinti, tada dažnai pamatydavo, jog būtina, bent jau vieną kartą per metus, leisti gentines kovas akmenimis. Klanas pasidalindavo į dvi grupes ir įsitraukdavo į visą dieną trunkantį mūšį. Ir tai buvo daroma ne dėl to, jog tam buvo kokia nors priežastis, o tiesiog dėl pramogos; jiems iš tikrųjų patiko kovoti.

70:1.7 (784.3) Karo veiksmai išlieka, kadangi žmogus yra žmogiškas, išsivystęs iš gyvūno, o visi gyvūnai yra linkę kautis. Tarp pirmųjų karo priežasčių buvo tokios:

70:1.8 (784.4) 1. *Alkis*, kuris atvedė į antpuolius dėl maisto. Žemės trūkumas visada sukeldavo karą, o šitų kovų metu ankstyvosios taikios gentys praktiškai būdavo išnaikinamos.

70:1.9 (784.5) 2. *Moterų trūkumas* — mėginimas palengvinti namų pagalbos stygių. Moterų vogimas visada sukeldavo karą.

70:1.10 (784.6) 3. *Tuštybė* — troškimas pademonstruoti gentinį narsumą. Labiau išsivysčiusios grupės kovodavo tam, kad savo gyvenimo būdą primestų menkesnėms tautoms.

70:1.11 (784.7) 4. *Vergai* — rekrūtų poreikis didesnėms darbo jėgos gretoms.

70:1.12 (784.8) 5. *Kerštas* būdavo karo priežastis tada, kada viena gentis manydavo, jog dėl gentainio mirties yra kalta kaimyninė gentis. Gedulas tęsdavosi tol, kol namo būdavo parnešama galva. Keršto karas buvo pagarboje dar santykinai visiškai nesenais laikais.

70:1.13 (784.9) 6. *Pramoga* — tų ankstyvųjų laikų jauni vyrai į karą žiūrėjo kaip į pramogą. Jeigu nekildavo rimto ir pakankamo preteksto karui, kada taika imdavo varginti, tada kaimyninės gentys būdavo įpratusios išeiti į pusiau draugišką mūšį, įsitraukti į greitą mūšį kaip į šventę, pasimėgauti netikra kova.

70:1.14 (784.10) 7. *Religija* — noras priversti kitus atsiversti į jų kultą. Visos primityviosios religijos karui pritardavo. Tik tai pastaraisiais laikais religija ėmė karui nebepritarti. Deja, pirmieji šventikai paprastai būdavo susivieniję su karine valdžia. Vienas iš visų amžių didžiųjų žingsnių link taikos buvo mėginimas atskirti bažnyčią ir valstybę.

70:1.15 (784.11) Visada šitos senovės gentys sukeldavo karą savo dievų paliepimu, savo vadų ar šamanų nurodymu. Hebrajai tikėjo tokiu “mūšių Dievu”; ir jų pasakojimas apie antpuolį prieš midianitus yra tipiškas pasakojimas apie senovės genčių karų nuožmų žiaurumą; šitas antpuolis, kada buvo išžudyti visi vyrai, o vėliau visi vyriškosios lyties vaikai ir visos moterys,

praradusios nekaltybę, būtų padaręs garbę genties vado papročiams prieš du šimtus tūkstančių metų. Ir visa tai buvo padaryta “Viešpaties Izraelio Dievo” vardu.

70:1.16 (784.12) Tai yra pasakojimas apie visuomenės evoliuciją—natūralų rasių problemų sprendimą—kada žmogus pats kuria savo likimą žemėje. Dievybė tokių žiaurumų nekursto, nežiūrint to, jog žmogus turi polinkį atsakomybę perkelti savo dievams.

70:1.17 (784.13) Karinis gailestingumas žmoniją pasiekė palaipsniui. Net ir tada, kada hebrajus valdė moteris, Debora, toks pat žiaurumas tebebuvo išlikęs plačiu mastu. Jos generolas, pasiekė pergalę prieš pagonis, kai “visa kariuomenė žuvo nuo kardo; nebuvo palikta nė vieno.”

70:1.18 (785.1) Labai anksti rasės istorijoje buvo panaudoti užnuodyti ginklai. Buvo praktikuojami įvairaus pobūdžio suluošinimai. Saulius nedvejodamas pareikalavo vieno šimto filistiniečių apyvarpių kraičio, kurį Dovydas turėjo užmokėti už savo dukterį Mikalą.

70:1.19 (785.2) Ankstyvieji karai būdavo kariaujami tarp genčių kaip tarp visumos, bet vėlesniaisiais laikais, kada du individai iš skirtingų genčių sukeldavo ginčą, tada vietoje to, kad kautųsi abi gentys, dvikovoje kovodavo tiedu nesutariantys. Taip pat tapo papročiu dviem armijoms viską nulemti pagal dviejų atstovų, parinktų iš kiekvienos pusės, kovos baigtį, kaip, pavyzdžiui, tarp Dovydo ir Galijoto.

70:1.20 (785.3) Pirmasis karo padailinimas buvo belaisvių ėmimas. Kitas žingsnis į priekį buvo tai, jog kariniai veiksmai nebuvo

vykdomi prieš moteris, o po šito ėjo kare nedalyvaujančiųjų pripažinimas. Greitai atsirado karinės kastos ir reguliariosios armijos tam, kad žengtų koja kojon su augančiu mūšio sudėtingumu. Tokiems kareiviams anksti buvo uždrausta bendrauti su moterimis, o moterys jau seniai buvo nustojusios kariauti, nors jos visada maitino ir slaugė kareivius ir juos ragino eiti į mūšį.

70:1.21 (785.4) Karo paskelbimo praktika reiškė didžiulę pažangą. Tokios ketinimų kariauti deklaracijos rodė sąžiningumo jausmo atsiradimą, o po šito ėjo palaipsnis “civilizuotų” karo veiksmų taisyklių vystymasis. Labai anksti tapo papročiu nekariauti arti religinių vietų, o dar vėliau, nekariauti tam tikromis šventomis dienomis. Kitas žingsnis buvo teisės į prieglobstį bendras pripažinimas; politiniai bėgliai gaudavo apsaugą.

70:1.22 (785.5) Tokiu būdu iš tiesų karo veiksmai palaipsniui išsivystė nuo primityviojo žmogaus medžiojimo iki vėlesniųjų laikų “civilizuotų” nacijų kažkuria prasme daugiau tvarkingos sistemos. Bet visuomeninis taikingas požiūris priešiško požiūrio keičia iš tikrųjų tikrai .palaipsniui.

2. Visuomeninė karo vertė

70:2.1 (785.6) Praeities amžiais karas sukeldavo visuomeninius pasikeitimus ir palengvindavo pritarimą naujoms idėjoms, ko natūraliai nebūtų įvykę per dešimt tūkstančių metų. Toji siaubinga kaina, kuri buvo sumokėta už šituos tam tikrus karo privalumus, buvo tai, jog visuomenė laikinai buvo nusviesta atgal į laukinių statusą; civilizuotas mąstymas turėjo atsitraukti. Karas yra stiprūs vaistai, labai brangūs ir patys pavojingiausi;

nors dažnai išgydantys kai kuriuos visuomeninius sutrikimus, bet kartais jie sunaikina ir patį pacientą, sugriauna visuomenę.

70:2.2 (785.7) Dėl nuolatinės nacionalinės gynybos būtinybės atsiranda naujų ir išsivysčiusių visuomeninių pasikeitimų. Šiandien, visuomenė naudojasi gausybe naudingų išradimų, kurie iš pradžių buvo grynai kariniai, ir ji net yra įsiskolinusi karui už šokį, kurio viena iš ankstyvųjų formų buvo tai, kas buvo karinis pratimas.

70:2.3 (785.8) Karas turėjo visuomeninės vertės praeities civilizacijoms, nes jis:

70:2.4 (785.9) 1. Įvedė discipliną, priverė bendradarbiauti.

70:2.5 (785.10) 2. Suteikė atlygį už tvirtumą ir drąsą.

70:2.6 (785.11) 3. Ugdė ir sutvirtino nacionalizmą.

70:2.7 (785.12) 4. Išnaikino silpnas ir netinkamas tautas.

70:2.8 (785.13) 5. Išskleidė primityvios lygybės ir selektyviai susluoksniuotos visuomenės iliuziją.

70:2.9 (785.14) Karas turėjo tam tikros evoliucinės ir selektyvios vertės, bet panašiai, kaip ir vergovės, kada nors reikės jo atsisakyti, kada civilizacija palaipsniui vystysis į priekį. Senieji karai skatino keliavimą ir kultūrinius ryšius; dabar šituos poreikius geriau patenkina šiuolaikiniai transporto ir ryšių metodai. Senovės karai nacijas stiprino, bet šiuolaikinės kovos civilizuotą kultūrą griauja. Senovės karo veiksmai baigdavosi menkesniųjų tautų išnaikinimu; šiuolaikinio konflikto galutinė pasekmė yra rinktinis geriausiųjų žmoniškųjų palikuonių

sunaikinimas. Ankstyvieji karai skatino organizaciją ir sumanumą, bet dabar šitie dalykai yra tapę šiuolaikinės pramonės tikslais. Praeities amžiais karas buvo visuomeninis fermentas, kuris civilizaciją stūmė pirmyn; dabar šitą rezultatą galima geriau pasiekti užsispyrimo ir išradimų būdu. Senovės karo veiksmai rėmė mūsų Dievo idėją, bet šiandieniniam žmogui yra pasakyta, jog Dievas yra meilė. Praeityje karas pasitarnavo daugeliui vertingų tikslų, jis buvo tie pastoliai, be kurių nebuvo galima apsieiti kuriant civilizaciją, bet greitai kultūros požiūriu jis bankrutuoja—nesugebėdamas atnešti dividendų, kurie visuomenei būtų tokie naudingi, kad juos būtų galima lyginti su tais siaubingais nuostoliais, kurie būna tada, kada griebiamasi karo.

70:2.10 (786.1) Kažkada daktarai tikėjo, jog kraujo nuleidimas gydo nuo daugelio ligų, bet nuo to laiko jie atrado geresnių vaistų nuo didžiosios dalies tokių ligų. Ir todėl karo tarptautinis kraujo nuleidimas turi iš tiesų užleisti vietą atrandamiems geresniems metodams, kaip gydyti nacijų negalavimus.

70:2.11 (786.2) Urantijos nacijos jau pradėjo gigantišką kovą tarp nacionalistinio militarizmo ir industrializmo, ir daugeliu atvejų šitas konfliktas yra analogiškas amžius trukusiai kovai tarp kerdžiaus-medžiotojo ir žemdirbio. Bet jeigu industrializmas triumfuos prieš militarizmą, tai jis turi vengti jį tykančių pavojų. Besiskleidžiančiai Urantijos pramonei yra pražūtingi tokie pavojai:

70:2.12 (786.3) 1. Stiprus polinkis į militarizmą, dvasinis aklumas.

70:2.13 (786.4) 2. Turto-valdžios garbinimas, vertybių iškreipimas.

70:2.14 (786.5) 3. Prabangos ydos, kultūrinis nesubrendimas.

70:2.15 (786.6) 4. Didėjantys veltėdystės pavojai, abejingumas tarnystei.

70:2.16 (786.7) 5. Nepageidautinas rasio minkštumo augimas, biologinis menkėjimas.

70:2.17 (786.8) 6. Sustandartinė industrinė vergovė, asmenybės stagnacijos, pavojus. Darbas yra kilniantis, bet nuobodus, monotoniškas darbas yra atbukinantis.

70:2.18 (786.9) Militarizmas yra autokratinis ir žiaurus—laukinis. Jis skatina visuomeninę organizaciją tarp nugalėtojų, bet suskaldo nugalėtuosius. Industrializmas yra civilizuotesnis, ir toks jis turėtų būti vystomas ir toliau, kad būtų skatinama iniciatyva ir padrašinamas individualumas. Visuomenė visais įmanomais būdais turėtų puoselėti originalumą.

70:2.19 (786.10) Nepadarykite tokios klaidos, jog imtumėte karą šlovinti; vietoje šito suvokite, ką jis visuomenei yra atnešęs, kad tiksliau įsivaizduotumėte, ką turi pateikti jo pakaitalai tam, kad civilizacija vystytųsi toliau. Ir jeigu tokių adekvačių pakaitalų nėra pateikiama, tada galite būti tikri, jog karams pabaigos dar ilgai nebus.

70:2.20 (786.11) Žmogus niekada nepriims taikos kaip normalaus gyvenimo būdo iki to laiko, kada jis giliai ir daug kartų įsitikins, kad jo materialiai gerovei geriausia yra taika, ir kada visuomenė išmintingai parūpins taikingų pakaitalų tam, kad patenkintų šitą įgimtą polinkį periodiškai duoti laisvę kolektyviniam impulsui, kuris yra sumanytas tam, jog

išlaisvintų tas nuolat besikaupiančias emocijas ir energijas, kurios priklauso žmogiškųjų rūšių savisaugos reakcijoms.

70:2.21 (786.12) Bet nors prabėgomis, karą reikėtų gerbti kaip patyrimo mokyklą, kuri privertė įžūlių individualistų rasę paklusti labai koncentruotai valdžiai—vyriausiajam vadui. Senamadiškas karas iš tikrųjų atrinko iš prigimties didžius vyrus, kad jie būtų vadai, bet šiuolaikinis karas šito daugiau nebedaro. Tam, kad visuomenė atrastų lyderius, dabar ji turi atsigręžti į taikos užkariavimus: pramonę, mokslą, ir visuomeninius pasiekimus.

3. Ankstyvieji žmogiškieji susivienijimai

70:3.1 (787.1) Pačioje primityviausioje visuomenėje *orda* yra viskas; net ir vaikai yra jos bendra nuosavybė. Besivystanti šeima pakeitė ordą vaikų auginimo sferoje, tuo tarpu atsirandantys klanai ir gentys jos vietą užėmė kaip visuomeninis vienetas.

70:3.2 (787.2) Lytinis alkis ir motinos meilė sukuria šeimą. Bet tikrojo valdymo nebūna tol, kol ima formotis superšeimų grupės. Ordoje, iki to meto, kada ėmė formotis šeimos, vadais būdavo neformaliai išrinkti individai. Afrikos bušmenai niekada neišsivystė toliau už šitą primityvią stadiją; ordoje jie vadų neturi.

70:3.3 (787.3) Šeimos kraujo ryšiais susijungė į klanus, giminaičių sankaupas; o vėliau šitie išsivystė į gentis, teritorines bendruomenes. Karo veiksmai ir išorinis spaudimas privertė gentis organizuotis pagal giminiškus klanus, tačiau būtent komercija ir prekyba šitas ankstyvasias ir primityvias grupes išlaikė draugėje esant tam tikram vidinės taikos laipsniui.

70:3.4 (787.4) Urantijoje tarptautinės prekybos organizacijos taiką skatins nepalyginamai daugiau negu įsivaizduojamo taikos planavimo visokie sentimentalūs išvedžiojimai. Prekybos ryšius palengvino kalbos vystymasis ir pagerinti komunikavimo metodai, o taip pat geresnis transportas.

70:3.5 (787.5) Bendros kalbos nebuvimas visada trukdė taikingų grupių augimui, bet pinigai tapo šiuolaikinės prekybos visuotine kalba. Šiuolaikinę visuomenę didele dalimi draugėje išlaiko pramoninė rinka. Naudos motyvas yra stiprus civilizatorius, kada jį padidina troškimas tarnauti.

70:3.6 (787.6) Ankstyvaisiais amžiais kiekvieną gentį supo didėjančios baimės ir įtarumo koncentriniai apskritimai; todėl kažkada buvo paprotys užmušti visus svetimus, vėliau, juos pavergti. Senoji draugystės idėja reiškė priėmimą į klaną; ir buvo tikima, jog klando narystė išlieka po mirties—viena iš ankstyviausiųjų sampratų apie amžinąjį gyvenimą.

70:3.7 (787.7) Priėmimo į gentį ritualas buvo toks, jog reikėdavo gerti vienam kito kraują. Kai kuriose grupėse vietoje kraujo gėrimo būdavo pasikeičiama seilėmis, ir tokia yra draugiško bučinio papročio senovinė prigimtis. Ir visos susivienijimo ceremonijos, nesvarbu, ar tai būtų buvusios vedybos ar priėmimas į klaną, visada baigdavosi vaišėmis.

70:3.8 (787.8) Vėlesniaisiais laikais, būdavo naudojamas kraujas, atskiestas raudonu vynu, ir galiausiai būdavo geriamas vien tik vynas tam, kad būtų užbaigiama priėmimo į klaną ceremonija, kurią pažymėdavo susilietimas vyno taurėmis ir užbaigdavo gėrimo išgėrimas. Hebrajai naudojo šito priėmimo ritualo modifikuotą formą. Jų arabų protėviai naudojo priesaiką, kurią

kandidatas duodavo laikydamas savo ranką uždėtą ant vietinio gentainio lyties organo. Hebrajai su priimtais svetimaisiais elgdavosi nuoširdžiai ir draugiškai. “Tas svetimasis, kuris gyvena su jumis, bus toks pat, kaip ir gimęs tarp jūsų, ir jūs mylėsite jį kaip save.”

70:3.9 (787.9) “Draugystė svečiui” buvo laikino svetingumo ryšys. Kada atvykę svečiai ruošdavosi išvykti, tada lėkštė būdavo perlaužiama pusiau, viena pusė būdavo atiduodama išvykstančiam draugui, taip, kad ji pasitarnautų kaip tinkama rekomendacija trečiajai pusei, kuri galėtų apsilankyti vėliau. Buvo įprasta, jog svečiai savo ruožtu atsilygintų papasakodami apie keliones ir nuotykius. Senųjų laikų istorijų pasakotojai tapo tokie populiariūs, kad galiausiai papročiai jiems uždraudė veikti per medžioklės ar derliaus nuėmimo sezonus.

70:3.10 (788.1) Pirmosios taikos sutartys buvo “kraujo ryšiai.” Dviejų kariaujančių genčių taikos ambasadoriai susitikdavo, pareikšdavo savo pagarbą, ir tada įdurdavo į odą, kol imdavo kraujuoti, o po šito jie čiulpdavo vienas kito kraują ir paskelbdavo taiką.

70:3.11 (788.2) Ankstyviausias taikos misijas sudarė vyrų delegacijos, kurios atsivesdavo parinktas merginas savo buvusių priešų lytiniam patenkinimui, lytinis potraukis būdavo panaudojamas tam, kad būtų pažabotas potraukis kariauti. Šitaip pagerbta gentis atvykdavo su atsakomuoju vizitu, pasiūlydama savo merginų; po šito nusistovėdavo tvirta taika. Ir greitai buvo leistos vedybos tarp genčių vadų šeimos narių.

4. Klanai ir gentys

70:4.1 (788.3) Pirmoji taikos grupė buvo šeima, vėliau klanas, gentis, o dar vėliau nacija, kuri galiausiai tapo šiuolaikine teritorine valstybe. Tas faktas, jog šiandieninės taikingos grupės jau seniai pranoksta kraujo ryšius ir sudaro nacijas, suteikia daug vilties, nepaisant to fakto, kad Urantijos nacijos vis dar išleidžia didžiules pinigų sumas pasiruošimams karui.

70:4.2 (788.4) Klanai buvo kraujo ryšio grupės genties viduje, ir jie egzistavo dėl tam tikrų bendrų interesų, tokių, kaip:

70:4.3 (788.5) 1. Kilmė iš bendro protėvio praeityje.

70:4.4 (788.6) 2. Ištikimybė bendram religiniam totemui.

70:4.5 (788.7) 3. Šnekėjimas ta pačia tarme.

70:4.6 (788.8) 4. Bendra gyvenamoji vieta.

70:4.7 (788.9) 5. Tų pačių priešų baimė.

70:4.8 (788.10) 6. Bendras karinis patyrimas.

70:4.9 (788.11) Klanų vadai visada buvo pavaldūs genties vadui, ankstyvasis gentinis valdymas buvo laisva klanų konfederacija. Vietiniai Australijos gyventojai niekada neišvystė gentinės formos valdymo.

70:4.10 (788.12) Klanų taikos vadai paprastai būdavo iš motinos linijos; gentiniai karo vadai įkūrė tėvo liniją. Gentinių vadų ir pirmųjų karalių teismus sudarė klanų vadai, kuriuos būdavo įprasta keletą kartų per metus pakviesti pas karalių. Tai ji įgalino geriau juos stebėti ir užsitikrinti geresnį jų bendradarbiavimą. Klanai labai naudingai pasitarnavo vietinėje

savivaldoje, bet jie labai smarkiai uždelsė didelių ir stiprių nacijų augimą.

5. Valdymo ištakos

70:5.1 (788.7) Kiekviena žmogiškoji institucija turėjo pradžią, ir civilinis valdymas yra besivystančios evoliucijos produktas, lygiai taip, kaip vedybos, gamyba, ir religija. Nuo ankstyvųjų klanų ir primityviųjų genčių palaipsniui vystėsi žmogiškojo valdymo vienas kitą keičiantys tipai, kurie atsirasdavo ir išnykdavo iki pat tokių visuomeninio ir pilietinio reguliavimo formų, kurios apibūdina dvidešimtojo amžiaus antrąją trečdalį.

70:5.2 (788.8) Palaipsniui atsirandant šeimos vienetams, valdymo pagrindai buvo sukurti klanų organizacijoje, šeimų iš tų pačių protėvių grupuotėse. Pirmasis tikras valdymo organas buvo *senolių taryba*. Šią reguliuojančiąją grupę sudarė seni vyrai, kurie buvo pasižymėję koku nors sumaniu būdu. Išmintį ir patyrimą ėmė anksti vertinti net ir barbariškas žmogus, ir prasidėjo ilgas senolių viešpatavimo amžius. Šitas amžiaus oligarchijos valdymas palaipsniui peraugo į patriarchalinę idėją.

70:5.3 (789.1) Ankstyvoji senolių taryba turėjo visų valdymo funkcijų: vykdomosios, įstatymdavystės, ir teisminės, potencialą. Kada taryba aiškindavo tuometinius papročius, tada ji būdavo teismas; kada nustatinėdavo naujus visuomeninių papročių metodus, tada ji būdavo įstatymdavė; tiek, kiek ji siekė, kad tokie dekretai ir aktai būtų įgyvendinami, tada ji būdavo vykduojantis organas. Tarybos pirmininkas buvo vienas iš vėliau atsiradusio genties vado pirmtakų.

70:5.4 (788.10) Kai kurios gentys turėjo moterų tarybas, o kartas nuo karto moterys valdė daugelyje genčių. Kai kurios raudonojo žmogaus gentys išsaugojo Onamonalontono mokymą paklusdamos vieningam “septynių tarybos” valdymui.

70:5.5 (788.11) Žmonijai buvo sunku išmokti to, kad nei taikos, nei karo problemų negali išspręsti besivaidijanti visuomenė. Primityvieji “tauškalai” retai kada būdavo naudingi. Rasė anksti sužinojo, kad bet kokia armija, kuriai vadovauja klando vadų grupė, neturėjo jokių vilčių pasipriešinti stipriai vieno žmogaus vadovaujamai armijai. Karas visada buvo karalių kūrėjas.

70:5.6 (788.12) Iš pradžių karo vadai būdavo parenkami tiktai karinei tarnybai, ir taikos laikotarpiais dalies savo valdžios jie atsisakydavo, kada jų pareigos būdavo daugiau visuomeninio pobūdžio. Bet palaipsniui jie ėmė brautis ir į taikos periodus, turėdami polinkį ir toliau valdyti nuo vieno karo iki kito karo. Jie dažnai pasistengdavo, kad po vieno karo neužilgo prasidėtų kitas. Šitie pirmieji karo vadai taikos nemėgo.

70:5.7 (788.13) Vėlesniaisiais laikais kai kurie vadai būdavo parenkami ne karinei, o kitokiai tarnybai, parenkami dėl nepaprastų fizinių duomenų arba nuostabių asmeninių sugebėjimų. Raudonieji žmonės dažnai turėdavo vadų poras—genties, arba taikos vadus, ir paveldinčius postą karo vadus. Taikos sąlygomis valdovai taip pat buvo teisėjai ir mokytojai.

70:5.8 (788.14) Kai kurioms ankstyvosioms bendruomenėms vadovavo šamanai, kurie dažnai atlikdavo ir vadų funkcijas. Vienas žmogus veikdavo kaip žynys, daktaras, ir vyriausiasis

vykdytojas. Gana dažnai ankstyvieji karališkieji ženklai buvo kilę iš žynių drabužių simbolių ir emblemų.

70:5.9 (788.15) Ir būtent einant tokiais žingsniais, palaipsniui atsirado valdymo vykdomoji atšaka. Klano ir genčių tarybos tebeveikė kaip patarėjai ir kaip vėliau atsiradusių įstatymdavystės ir teisminės atsakų pirmtakai. Šiandien įvairiose gentyse Afrikoje visos šitos primityvios valdymo formos tebeegzistuoja.

6. Monarchinis valdymas

70:6.1 (789.8) Efektyvus valstybės valdymas atsirado tikrai tada, kada pasirodė vadas, turintis visišką vykdomąją valdžią. Žmogus suvokė, jog veiksmingas valdymas gali būti tikrai tada, kada valdžia yra suteikiama asmenybei, o ne tada, kada pasiūloma idėja.

70:6.2 (789.9) Valdymo sistema išaugo iš sampratos apie šeimos valdžią arba turtą. Kada patriarchalinis karaliukas tapdavo tikru karaliumi, tada jis kartais būdavo vadinamas “savo tautos tėvu.” Vėliau buvo manoma, jog karaliai yra kilę iš didvyrių. O dar vėliau vado valdymas tapo paveldimu dėl tikėjimo dieviškąja karalių kilme.

70:6.3 (789.10) Paveldimas karaliaus rangas apsaugojo nuo anarchijos, kuri anksčiau sukeldavo tokią sumaištį laikotarpiu tarp karaliaus mirties ir jo perėmėjo išrinkimo. Šeima turėjo biologinį vadovą; klanas turėjo parinktą natūralų lyderį; gentis, o vėliau valstybė neturėjo natūralaus lyderio, ir tai buvo papildoma priežastis, kad vadų-karalių valdymas būtų padarytas paveldimu. Karališkųjų šeimų ir aristokratijos idėja taip pat rėmėsi “vardo nuosavybės” papročiais klanuose.

70:6.4 (790.1) Galiausiai į karalių tęstinumą buvo žiūrima kaip į viršgamtinį, buvo manoma, kad karališkasis kraujas nusitęsia iki tų praeities laikų, kada buvo materializuotas Princo Kaligastijos personalas. Tokiu būdu karaliai tapo fetišinėmis asmenybėmis, ir jų buvo nepaprastai bijomasi, ėmė atsirasti karaliaus dvaro ypatinga kalbos forma. Net ir neseniais laikais buvo tikima, jog karaliaus palietimas išgydo ligą, o kai kurios Urantijos tautos vis dar mano, kad jų valdovai turi dieviškąją kilmę.

70:6.5 (790.2) Ankstyvasis fetišas karalius labai dažnai būdavo laikomas atskirtas; buvo manoma, kad jis yra per daug šventas, jog būtų galima jį pamatyti, išskyrus švenčių dienas ir šventas dienas. Paprastai būdavo parenkamas jį įsmeninantis atstovas, ir tokia yra ministrų pirmininkų kilmė. Pirmasis kabineto pareigūnas buvo maisto administratorius; greitai atsirado ir kiti. Valdovai neužilgo ėmė skirti atstovus, atsakingus už komerciją ir religiją; ir kabineto vystymasis buvo tiesioginis žingsnis į vykdomosios valdžios nuasmeninimą. Šitie ankstyvųjų karalių pagalbininkai tapo pripažintais kilmingaisiais, o karaliaus žmona palaipsniui pakilo iki karalienės garbės lygio, kada moteris imta laikyti aukštesnėje pagarboje.

70:6.6 (790.3) Neskrupulingi valdovai įgavo didžiulę valdžią atradus nuodus. Ankstyvoji karaliaus dvaro magija buvo labai žiauri; karaliaus priešai mirdavo greitai. Bet net ir pats despotiškiausias tironas turėdavo paklusti kai kuriems apribojimams; bent jau jį varžė nuolatinė baimė, kad ir jį gali nužudyti. Šamanai, magai, ir žyniai visada buvo stipri kontrolė karaliams. Vėliau, suvaržančios įtakos turėjo žemvaldžiai, aristokratija. Ir kartas nuo karto klanai ir gentys tiesiog

sukildavo ir savo despotus ir tironus nuversdavo. Nuverstieji valdovai, kada būdavo nuteisiami mirti, dažnai gaudavo galimybę pasirinkti savižudybę, kas davė pradžią senovės visuomeniniam papročiui nusižudyti susidarius tam tikroms aplinkybėms.

7. Primityvieji klubai ir draugijos

70:7.1 (790.4) Kraujo giminystė nulėmė pirmąsias visuomenines grupes; susivienijimas plėtė giminingą klaną. Tarpgentinės vedybos buvo kitas žingsnis, išplečiantis grupę, o dėl šito atsiradusi sudėtinė gentis buvo pirmasis tikras politinis organas. Kitas visuomeninio vystymosi žingsnis buvo religinių kultų ir politinių klubų evoliucija. Pirmiausia jie atsirado kaip slaptosios draugijos ir iš pradžių buvo visiškai religiniai; vėliau jie tapo reguliuojančiais. Pradžioje jie buvo vyrų klubai; vėliau atsirado moterų grupės. Netrukus jie pasidalino į dvi klases: visuomeninius-politinius ir religinius-mistinius.

70:7.2 (790.5) Šitų draugijų slaptumui buvo daug priežasčių, tokių kaip:

70:7.3 (790.6) 1. Baimė užsitraukti valdovų nepasitenkinimą dėl kai kurių tabu pažeidimo.

70:7.4 (790.7) 2. Tam, jog būtų atliekami mažumos religiniai ritualai.

70:7.5 (790.8) 3. Turint tikslą, išsaugoti vertingas “dvasines” arba prekybos paslaptis.

70:7.6 (790.9) 4. Tam, jog būtų patiriami kažkokie ypatingi kerai ar magija.

70:7.7 (790.10) Jau pats šitų draugijų paslaptینگumas visiems nariams suteikdavo prieš likusius genties narius tą galią, kurią duoda paslaptis. Paslaptینگumas taip pat patenkina tuštybę; naujai priimti nariai buvo tų dienų visuomenės aristokratija. Po priėmimo berniukai medžiodavo su vyrais; tuo tarpu iki to jie rinkdavo daržoves su moterimis. Ir būdavo didžiausias pažeminimas, genties gėda, kada nepavykdavo išlaikyti lyties brandos išbandymų, ir tokiu būdu priverstinai likti už vyrų draugijos ribų, kartu su moterimis ir vaikais, ir būti laikomu moterišku. Be to, tiems, kurių nepriimdavo, būdavo neleidžiama vesti.

70:7.8 (791.1) Primityvieji žmonės labai anksti pradėjo mokyti paauglišką jaunimą lytinio susilaikymo. Tapo papročiu berniukus atskirti nuo tėvų laikotarpiui nuo lytinės brandos iki vedybų, jų lavinimas ir parengimas buvo patikimas vyrų slaptosioms draugijoms. Ir viena iš pagrindinių šitų klubų funkcijų buvo kontroliuoti paauglius jaunos vyrus, tokiu būdu užkertant kelią nesantuokiniams vaikams.

70:7.9 (791.2) Komercinė prostitucija prasidėjo tada, kada šitie vyrų klubai ėmė mokėti pinigus už pasinaudojimą moterimis iš kitų genčių. Bet ankstesnės grupės visiškai neturėjo jokio lytinio palaidumo.

70:7.10 (791.3) Priėmimo į lytinę brandą ceremonija paprastai išsitęsėdavo per penkerių metų laikotarpį. Savęs kankinimas ir skausmingas pjaustymas sudarė didelę šitų ritualų dalį. Apipjaustymas iš pradžių buvo praktikuojamas kaip ritualas priimant į vieną iš šitų slaptųjų brolių. Genties ženklai ant kūno buvo išpjaustomi kaip priėmimo į lytinę brandą dalis; tatuiruotė atsirado kaip tokios narystės ženklas. Toks

kankinimas, kartu su didele dalimi nepriteklių, buvo sumanytas tam, kad šituos jaunuolius užgrūdintų, kad jiems perteiktų gyvenimo tikrovę ir neišvengiamus jo sunkumus. Vėliau šią tikslą geriau įgyvendino atsiradusios atletinės žaidynės ir fizinės varžybos.

70:7.11 (791.4) Bet slaptosios draugijos iš tikrųjų turėjo tikslą pagerinti jaunuolių moralę: lytinės brandos ritualų vienas iš pagrindinių tikslų buvo perteikti berniukui nuostatą, kad jis neturi liesti kitų vyrų žmonių.

70:7.12 (791.5) Po šitų griežtos drausmės ir mokymo metų ir tiesiog prieš pat vedybas, jauni vyrai paprastai būdavo paleidžiami trumpam laisvalaikio ir laisvės periodui, po kurio jie sugrįždavo tam, kad vestų ir visą gyvenimą paklustų gentiniams tabu. Ir šitas senovinis paprotys išliko iki šiandieninių laikų kaip kvaila “išsidūkimo” samprata.

70:7.13 (791.6) Daugelis vėlesniųjų genčių leido formuotis moterų slaptiesiems klubams, kurie turėjo tikslą paaugles mergaites parengti moterystei ir motinystei. Po priėmimo merginos galėjo tuoktis ir joms būdavo leidžiama dalyvauti “nuotakų žvalgytuvėse,” kas tais laikais prilygo pasirodymui visuomenėje. Anksti ėmė egzistuoti moterų, davusių įžadus nesituokti, ordinai.

70:7.14 (791.7) Netrukus atsirado vieši klubai, kada grupės nevedusių vyrų ir grupės nepriskirtų moterų suformavo savo atskiras organizacijas. Šitie susivienijimai buvo iš tikrųjų pirmosios mokyklos. Ir nors vyrų ir moterų klubai dažnai turėjo polinkį persekioti vieni kitus, bet kai kurios išsivysčiusios gentys, po

bendravimo su Dalamatijos mokytojais, eksperimentavo su bendru mokymu, turėdami mokyklas internatus abiem lytims.

70:7.15 (791.8) Slaptosios draugijos prie visuomenės kastų sukūrimo prisidėjo iš esmės tuo, kad priėmimo į jas pobūdis buvo paslaptingas. Pradžioje šitų draugijų nariai nešiojo kaukes, kad smalsuolius atbaidytų nuo savųjų gedulo apeigų—protėvių garbinimo. Vėliau šitas ritualas išsivystė į pseudo seansą, kurio metu, buvo manoma, jog pasirodydavo vėlės. Senovinės “naujojo gimimo” draugijos naudojos ženklais ir vartojo specialią slaptą kalbą; jos taip pat atsižadėdavo tam tikro maisto ir gėrimų. Jos veikė kaip naktinė policija ir kitokiais būdais dalyvavo plačioje visuomeninės veiklos sferoje.

70:7.16 (792.1) Visi slaptieji susivienijimai vertė prisiekti, reikalavo konfidencialumo, ir mokė laikyti paslaptį. Šitie ordinaai kėlė baimingą pagarbą ir valdė masę, jie taip pat veikė kaip budrumo draugijos, tuo pačiu praktikuodamos linčo teismą. Jie buvo pirmieji šnipai, kada gentys kariaudavo, ir pirmoji slaptoji policija taikos metais. Jie geriausiai priversdavo neskrupulingus karalius jaudintis dėl savo vietos. Tam, kad juos neutralizuotų, karaliai globojo savo pačių slaptąją policiją.

70:7.17 (792.2) Šitos draugijos pagimdė pirmąsias politines partijas. Pirmasis valdymas partijos pagrindu buvo “stiprieji” prieš “silpnuosius.” Senovės laikais administracijos pakeitimas įvykdavo tikrai po pilietinio karo, įtikinamo įrodymo, jog silpnieji tapo stipriaisiais.

70:7.18 (792.3) Šituos klubus pirkliai nusamdydavo tam, jog surinktų skolas, o valdovai samdydavo tam, kad surinktų mokesčius. Ilgą laiką vyko kova prieš mokesčius, viena seniausių formų

buvo dešimtinė, viena dešimtoji medžioklės arba grobio dalis. Mokesčiai iš pradžių buvo renkami karaliaus namų išlaikymui, bet buvo pastebėta, kad juos lengviau surinkti tada, kada jie būna užmaskuoti kaip aukojimas šventyklos reikmėms.

70:7.19 (792.4) Ateityje šitie slaptieji susivienijimai peraugo į pirmąsias labdaros organizacijas, o vėliau išsivystė į ankstyvasias religines draugijas—bažnyčių pirmtakus. Galiausiai kai kurios iš šitų draugijų tapo tarpgentinėmis, pirmosiomis tarptautinėmis brolijomis.

8. Visuomeninės klasės

70:8.1 (792.5) Žmogiškųjų būtybių protinė ir fizinė nelygybė garantuoja, jog atsiras visuomeninės klasės. Vieninteliai pasauliai be visuomeninių sluoksnių yra patys primityviausieji pasauliai ir labiausiai išsivystę pasauliai. Beauštanti civilizacija dar nebuvo pradėjusi visuomeninių lygių diferencijavimo, tuo tarpu pasaulis, įsitvirtinęs šviesoje ir gyvenime, šituos žmonijos skyrius, kurie yra taip būdingi visiems tarpiniams evoliuciniams etapams, didele dalimi panaikino.

70:8.2 (792.6) Kada visuomenė iš laukinio etapo perėjo į barbariškąjį, tada jos žmogiškieji komponentai turėjo polinkį grupotis į klases dėl tokių bendrų priežasčių:

70:8.3 (792.7) 1. *Natūralių* — ryšys, giminystė, ir vedybos; pirmieji visuomeniniai skirtumai buvo pagrįsti lytimi, amžiumi, ir krauju—giminyste su vadu.

70:8.4 (792.8) 2. *Asmeninių* — sugebėjimo, ištvermės, sumanumo, ir atkaklumo pripažinimas; iš karto po šito ėjo kalbos meistriškumo, žinių, ir bendro protingumo pripažinimas.

70:8.5 (792.9) 3. *Atsitiktinių* — dėl karo ir emigracijos žmonių grupės buvo išskiriamos. Klasinei evoliucijai labai didžiulės įtakos turėjo užkariavimai, nugalėtojo santykis su nugalėtuoju, tuo tarpu vergovė pradėjo pirmą bendrą visuomenės susiskirstymą į laisvus ir pavergtus.

70:8.6 (792.10) 4. *Ekonominių* — turtingų ir vargšų. Turtas ir vergų turėjimas buvo genetinis pagrindas vienai visuomenės klasei.

70:8.7 (792.11) 5. *Geografinių* — klasės atsirado dėl miestų ar gyvenviečių susiformavimo. Miestas ir kaimas atitinkamai įnešė savo indėlį į tai, kad atsiskirtų kerdžius-žemdirbys ir prekyautojas-gamybininkas su savo skirtingais požiūriais ir reakcijomis.

70:8.8 (792.12) 6. *Visuomeninių* — klasės palaipsniui formavosi pagal žmonių suteiktą skirtingų grupių visuomeninės reikšmės įvertinimą. Tarp tokios rūšies anksčiausiųjų padalinių buvo nubrėžtos ribos tarp žynių-mokytojų, valdovų-karžygių, kapitalistų- prekyautojų, paprastų darbininkų, ir vergų. Vergas niekada negalėjo tapti kapitalistu, nors kartais samdomas dirbantysis į kapitalistų gretas patekti galėjo.

70:8.9 (793.1) 7. *Profesinių* — profesijoms plečiantis, atsirado polinkis įkurti kastas ir gildijas. Dirbantieji susiskirstė į tris grupes: profesionalias klases, įskaitant šamanus, tada kvalifikuotus dirbančiuosius, o po šitų nekvalifikuotus fizinius darbininkus.

70:8.10 (793.2) 8. *Religinių* — ankstyvieji kulto klubai klanų ir genčių viduje sukūrė savo pačių klases, o žynių religingumas ir

misticizmas jau seniai juos buvo išskyre į visuomenės atskirą grupę.

70:8.11 (793.3) 9. *Rasinių* — dviejų arba daugiau rasių buvimas vienoje konkrečioje nacijoje arba teritoriniame vienetė paprastai sukuria spalvotąsias kastas. Pirminė Indijos kastų sistema buvo pagrįsta spalva, kaip ir senovės Egipte.

70:8.12 (793.4) 10. *Amžiaus* — jaunimo ir brandos. Gentyje berniuką prižiūrėdavo jo tėvas tol, kol tėvas būdavo gyvas, tuo tarpu mergaitė būdavo paliekama motinos globai iki ištekdavo.

70:8.13 (793.5) Be lanksčių ir besikeičiančių visuomeninių klasių besivystanti civilizacija apsieiti negali, bet, kada *klasė* tampa *kasta*, kada visuomeniniai lygiai sustabarėja, tada visuomenės stabilumo padidinimą užtikrina asmeninės iniciatyvos sumažinimas. Visuomenės kasta išsprendžia problemą, kur kiekvienam surasti vietą visuomeninėje gamyboje, bet ji taip pat labai smarkiai stabdo individualų vystymąsi ir praktiškai užkerta kelią visuomeniniam bendradarbiavimui.

70:8.14 (793.6) Klasės visuomenėje, natūraliai susiformavusios, išliks tol, kol žmogus palaipsniui pasieks, kad jos evoliuciškai išnyktų, protingai manipuliuojant į priekį žengiančios civilizacijos biologinius, intelektualius, ir dvasinius resursus, tokius, kaip:

70:8.15 (793.7) 1. Biologinį rasinių palikuonių atnaujinimą—menkaverčių žmogiškųjų palikuonių selekcinį išnaikinimą. Tai padės panaikinti didelę dalį mirtingųjų nelygybės formų.

70:8.16 (793.8) 2. Padidintos smegenų galios, kuri atsiras dėl tokio biologinio pagerinimo, šviečiamąjį mokymą.

70:8.17 (793.9) 3. Religinį mirtingojo giminystės ir brolystės jausmų paspartinimą.

70:8.18 (793.10) Bet tokios priemonės savo tikruosius vaisius galės duoti tik tai tolimaisiais ateities tūkstantmečiais, nors dėl šitų kultūrinės pažangos paspartintų faktorių protingo, išmintingo, ir *kantraus* valdymo reikšmingas visuomenės pagerinimas bus pasiektas nedelsiant. Religija yra galingas svertas, išvedantis civilizaciją iš chaoso, bet ji yra bejėgė be sveiko ir normalaus proto pagrindo, kuris tvirtai remiasi į sveiką ir normalų paveldėjimą.

9. Žmogiškosios teisės

70:9.1 (793.11) Gamta žmogui nesuteikia jokių teisių, duoda tik tai gyvenimą ir pasaulį, kuriame jį reikia nugyventi; gamta nesuteikia net ir teisės gyventi, kaip būtų galima suvokti, įsivaizduojant, kas akivaizdžiai atsitiktų, jeigu beginklis žmogus pirmą kartą miške susidurtų akis į akį su alkanu tigru. Visuomenės didžiausia dovana žmogui yra saugumas.

70:9.2 (793.12) Palaipsniui visuomenė įtvirtino savo teises, ir, šiuo metu, jos yra tokios:

70:9.3 (793.13) 1. Tikrumas dėl aprūpinimo maistu.

70:9.4 (793.14) 2. Karinė gynyba—saugumas, grindžiamas pasirengimu.

70:9.5 (793.15) 3. Vidinės taikos išsaugojimas—kelio užkirtimas asmeninei prievartai ir visuomeninei netvarkai.

70:9.6 (794.1) 4. Lytinė kontrolė—vedybos, šeimos institucija.

70:9.7 (794.2) 5. Nuosavybė—teisė turėti.

70:9.8 (794.3) 6. Varžymosi skatinimas tarp individų ir grupių.

70:9.9 (794.4) 7. Pasirūpinimas jaunimo lavinimu ir mokymu.

70:9.10 (794.5) 8. Prekybos ir komercijos skatinimas—gamybos vystymas.

70:9.11 (794.6) 9. Darbo sąlygų ir atlygio pagerinimas.

70:9.12 (794.7) 10. Religinio išpažinimo laisvės garantija, turinti tikslą, kad visuomenės visos kitos veiklos formos galėtų būti išaukštinotos dvasinės motyvacijos dėka.

70:9.13 (794.8) Kada teisės yra tokios senos, kad nebėra žinių apie jų kilmę, tada jos dažnai yra vadinamos *prigimtinėmis teisėmis*. Bet žmogaus teisės iš tikrųjų nėra prigimtinės; jos yra visiškai visuomeninės. Jos yra santykinės ir visą laiką kintančios, būdamos ne daugiau kaip žaidimo taisyklės—pripažinti suderinimai tokių ryšių, kurie valdo visą laiką kintančius žmogiškosios konkurencijos reiškinius.

70:9.14 (794.9) Kas viename amžiuje gali būti laikoma tinkama, tai kitame amžiuje šitaip gali būti ir nemanoma. Tai, jog egzistuoja išlikęs didžiulis skaičius defektyvių ir degeneruotų žmonių, yra ne dėl to, kad jie turi kokią nors prigimtinę teisę tokiu būdu

varginti dvidešimtojo amžiaus visuomenę, bet paprasčiausiai dėl to, kad šio amžiaus visuomenė, papročiai, šitaip liepia.

70:9.15 (794.10) Nedaug žmogaus teisių buvo pripažįstama Europos Viduriniaisiais Amžiais; tada kiekvienas žmogus priklausė kažkam kitam, o teisėmis buvo tikrai privilegijos arba palankumas, suteiktas valstybės arba bažnyčios. Ir maištavimas prieš tokį suklydimą buvo lygiai tiek pat klaidingas dėl to, kad vedė į tikėjimą, jog visi žmonės gimsta lygūs.

70:9.16 (794.11) Silpnieji ir menkesnieji visada kovodavo dėl lygių teisių; jie visada reikalaudavo, kad valstybė priverstų stipriuosius ir aukštesnius patenkinti jų reikmes ir kitokiais būdais kompensuoti tuos nepriteklius, kurie labai dažnai yra jų pačių abejingumo ir veltėdžiavimo natūrali pasekmė.

70:9.17 (794.12) Bet šitas lygybės idealas yra civilizacijos kūdikis; gamtoje jis nesutinkamas. Net ir pati kultūra įtikinamai pademonstruoja žmonių įgimtą nelygybę savo pačių labai nevienodais sugebėjimais kultūrą suvokti. Staigus ir neevoliucinis tariamai prigimtinės lygybės įgyvendinimas civilizuotą žmogų greitai nusviestų atgal į primityviųjų amžių primityvius papročius. Visuomenė nesugeba pasiūlyti lygių teisių visiems, bet ji gali pažadėti kiekvieno skirtingas teises administruoti sąžiningai ir vienodai. Būtent tai yra visuomenės reikalas ir pareiga gamtos vaikui suteikti sąžiningą ir taikingą galimybę užsiimti savęs išlaikymu, dalyvauti giminės pratęsimu, tuo pačiu metu tam tikru laipsniu patenkinti savąjį aš, ir visų trijų suma sudaro žmogiškąją laimę.

10. Teisingumo evoliucija

70:10.1 (794.13) Natūralus teisingumas yra žmogaus sukurta teorija; tai nėra tikrovė. Gamtoje, teisingumas yra grynai teorinis, visiška fikcija. Gamta suteikia tikrai vienos rūšies teisingumą—neišvengiamą pasekmių ir priežasčių atitikimą.

70:10.2 (794.14) Teisingumas, kaip jį suvokia žmogus, reiškia gauti savo teises, ir, dėl to, tai buvo progresinės evoliucijos reikalas. Teisingumo samprata gali būti svarbiausia dvasia apdovanotam protui, bet erdvės pasaulyuose ji neatsiranda tokia, kad būtų visiškai išsivysčiusi.

70:10.3 (794.15) Primityvusis žmogus visus reiškinius priskyrė asmeniui. Mirties atveju, laukinis klausdavo ne *nuo ko* žuvo, bet *kas* nužudė? Dėl to netyčinė žmogžudystė nebuvo suvokiama, ir, baudžiant už nusikaltimą, visiškai nebuvo atsižvelgiama į nusikaltėlio motyvą, nuosprendis būdavo priimamas sutinkamai su padarytu sužalojimu.

70:10.4 (795.1) Ankstyviausioje primityvioje visuomenėje viešojo nuomonė veikė tiesiogiai; įstatymų sergėtojai buvo nereikalingi. Primityviame gyvenime nebuvo privatumo. Žmogaus kaimynai buvo atsakingi už jo elgesį; todėl jie turėjo teisę kišti nosį į jo asmeninius reikalus. Visuomenė buvo reguliuojama remiantis teorija, jog grupės nariai turėtų domėtis kiekvieno individo elgesiu ir tam tikru laipsniu turėtų jį kontroliuoti.

70:10.5 (795.2) Labai nuo seno buvo tikima, jog vėlės administruoja teisingumą per šamanus ir žynius; taip šitos kategorijos tapo pirmaisiais kriminaliniais tardytojais ir teisės pareigūnais. Jų ankstyvuosius metodus, išaiškinant nusikaltimą, sudarė išmėginimų nuodais, ugnimi, ir skausmu panaudojimas. Šitie

žiaurūs išbandymai buvo ne daugiau kaip primityvūs teisminiai metodai; nebūtinai jie ginčą išspręsdavo teisingai. Pavyzdžiui: Kada būdavo panaudojami nuodai, jeigu kaltinamasis vemdavo, tuomet jis būdavo nekaltas.

70:10.6 (795.3) Senasis Testamentas aprašo vieną iš tokių sunkių išmėginimų, santuokinės kaltės patikrinimą: jeigu vyras įtardavo savo žmoną neištikimybe jam, tai jis nuveddavo ją pas žynį ir pareikšdavo savo įtarinėjimus, po šito žynys paruošdavo mišinį iš švento vandens ir sąslavų nuo šventyklos grindų. Po atitinkamos ceremonijos, įskaitant gąsdinančius užkeikimus, apkaltintoji žmona būdavo priverčiama išgerti tą šlykštų tariamai magišką gėrimą. Jeigu ji būdavo kalta, “tas vanduo, kuris užtraukia prakeikimą, įsilies į ją ir taps kartus, o jos pilvas ištins, ir jos šlaunys išpus, ir ta moteris bus prakeikta savo tautoje.” Jeigu, kaip nors atsitiktinai, kuri nors moteris galėdavo išgerti šitą purvino gėrimo porciją ir neparodyti fizinės negalios požymių, tai ji būdavo išteisinama dėl kaltinimų, kuriuos buvo pareiškęs jos vyras.

70:10.7 (795.4) Šituos nusikaltimo išaiškinimo žiaurius būdus vienu ar kitu metu praktikavo beveik visos besivystančios gentys. Dvikova yra šiuolaikinė liekana iš to, kas buvo kaltės nustatymas sunkaus išbandymo dėka.

70:10.8 (795.5) Nėra nieko keisto, jog prieš tris tūkstančius metų hebrajai ir kitos pusiau civilizuotos gentys praktikavo teisingumo įgyvedinimo tokius primityvius būdus, bet labiausiai stebina tai, jog mąstantys žmonės tokį barbarizmo reliką vėliau palikdavo šventųjų raštų rinkinio puslapiuose. Analizuojantis mąstymas turėtų paaiškinti, kad nė viena dieviškoji būtybė mirtingajam žmogui niekada nebuvo

suteikusi tokių neteisingų mokymų, susijusių su įtariamoms santuokinės neištikimybės išaiškinimu ir nuosprendžio paskelbimu.

70:10.9 (795.6) Visuomenė anksti ėmė naudoti keršto požiūrį: akis už akį, gyvybė už gyvybę. Visos besivystančios gentys pripažino šitą kraujo keršto teisę. Kerštas tapo primityvaus gyvenimo tikslu, bet religija nuo tų laikų šituos senuosius gentinius papročius labai smarkiai pakeitė. Apreikštų religijų mokytojai visuomet skelbė: “‘Kerštas yra mano,’ sako Viešpats.” Nužudymai iš keršto ankstyvaisiais laikais iš viso mažai kuo skyrėsi nuo šiandieninių žmogžudysčių nerašyto įstatymo pretekstu.

70:10.10 (795.7) Savižudybė buvo įprastas keršto būdas. Jeigu kas nors būdavo nepajėgus atkeršyti pats būdamas gyvas, tai jis mirdavo turėdamas tokį tikėjimą, jog būdamas vėle, jis galės sugrįžti ir išlieti įniršį savo priešui. Ir kadangi šis tikėjimas buvo labai paplitęs, tai pagrasinimo žmogžudyste prie priešo durų paprastai užtekdamo tam, kad jį priverstų paklusti. Primityvusis žmogus savo gyvybės nevertino labai brangiai; savižudybė dėl smulkmenų buvo įprasta, bet dalamatijiečių mokymai šitą įprotį smarkiai sumažino, tuo tarpu ne tokiais tolimais laikais laisvalaikis, patogumai, religija, ir filosofija susivienijo tam, kad gyvenimą paverstų saldesniu ir labiau trokštamu. Tačiau, bado streikai yra šito senųjų laikų keršijimo metodo šiuolaikinis analogas.

70:10.11 (796.1) Vienas iš ankstyviausių išsivysčiusios gentinės teisės formulavimų buvo susijęs su tuo, jog kraujo konfliktus imta laikyti genties reikalu. Bet keista, jog net ir tada vyras savo žmoną galėjo užmušti ir likti nenubaustas, su sąlyga, jeigu už

ją jis buvo iki galo užmokėjęs. Tačiau, šiandieniniai eskimai vis dar laikosi papročio, jog bausmę už nusikaltimą, net už žmogžudystę, paskelbia ir įvykdo nukentėjusioji šeima.

70:10.12 (796.2) Kitas žingsnis į priekį buvo baudų įvedimas už tabu sulaužymą, bausmių sąlyga. Šitos baudos sudarė pirmąsias visuomenines pajamas. Praktika, užmokant “kraujo pinigus,” taip pat tapo madinga kaip pakaitalas kraujo kreštui. Už tokią žalą paprastai būdavo užmokama moterimis arba galvijais; dar buvo toli iki tikrųjų baudų, piniginės kompensacijos, mokesčio kaip bausmės už nusikaltimą. Ir kadangi bausmės idėja iš esmės buvo kompensacija, tai viskam, įskaitant ir žmogaus gyvybę, galiausiai buvo nustatyta kaina, kurią buvo galima sumokėti už padarytą žalą. Hebrajai buvo pirmieji, kurie panaikino paprotį mokėti kraujo pinigus. Mozė mokė, kad jie neturėtų “jausti pasitenkinimo dėl žmogžudžio gyvybės, kuris kaltas dėl mirties; jis tikrai turi būti nubaustas mirtimi.”

70:10.13 (796.3) Teisingumą tokiu būdu iš pradžių atseikėdavo šeima, tada klanas, o vėliau gentis. Tikrojo teisingumo taikymas prasideda tada, kada kerštas iš privačių ir giminių grupių atimamas ir atiduodamas į visuomeninės grupės, valstybės, rankas.

70:10.14 (796.4) Kažkada bausmė sudeginti gyvą buvo įprasta praktika. Ją pripažino dauguma senųjų valdovų, įskaitant Hamurabį ir Mozę, pastarasis nurodė, kad už daugelį nusikaltimų, ypač už sunkius lytinio pobūdžio nusikaltimus, turėtų būti baudžiama sudeginant ant laužo. Jeigu “šventiko dukra” ar kito žymaus piliečio dukra imdavosi viešos prostitucijos, tai hebrajai laikėsi papročio “sudeginti ją ant laužo.”

70:10.15 (796.5) Išdavystė—savo gentainių “pardavimas” arba išdavimas—buvo pirmasis nusikaltimas, už kurį baudavo mirtimi. Už galvijų vogimą būdavo visuotinai baudžiama mirties bausme be teismo ir nagrinėjimo, ir dar neseniai už arklių vogimą būdavo baudžiama panašiai. Bet laikui bėgant, žmonės suvokė, kad užkertant kelią nusikaltimams bausmės griežtumas nėra tiek veiksmingas, kiek yra veiksminga ta nuostata, jog bausmė tikrai bus ir greitai.

70:10.16 (796.6) Kada visuomenė nebesugeba nubausti už nusikaltimus, tada grupinis pasipiktinimas paprastai pasireiškia linčo teismu; neliečiamos vietos suteikimas buvo ta priemonė, kaip išvengti šito staigaus grupinio pykčio. Linčas ir dvikova išreiškia individo nenorą sprendimą dėl asmeninės žalos atlyginimo perduoti valstybei.

11. Įstatymai ir teismai

70:11.1 (796.7) Nustatyti ribas tarp papročių ir įstatymų yra tiek pat sunku, kaip ir tiksliai pažymėti, kada, auštant, naktį pakeičia diena. Papročiai yra atsirandantys įstatymai ir priežiūros taisyklės. Kada neapibrėžti papročiai yra seniai įsitvirtinę, tada jie turi polinkį išsikristalizuoti į tikslus įstatymus, konkrečias taisykles, ir aiškiai apibrėžtus visuomeninius susitarimus.

70:11.2 (796.8) Įstatymas iš pradžių visada yra negatyvus ir draudžiantis; besivystančiose civilizacijose jis vis daugiau tampa pozityvus ir nukreipiantis. Ankstyvoji visuomenė veikė negatyviai, suteikdama individui teisę gyventi, visiems pateikdama įsakymą, “nežudyk.” Teisių arba laisvių suteikimas kiekvienam individui sudaro laisvių apribojimą visiems kitiems; ir tas įgyvendinama tabu, primityvaus įstatymo,

pagalba. Pati tabu idėja yra savaime negatyvi, kadangi primityvioji visuomenė savo organizacija iš viso buvo negatyvi, o pirminį teisingumo administravimą sudarė šitų tabu įgyvendinimas. Bet iš pradžių šitie įstatymai buvo taikomi tikrai saviems gentainiams, kaip tą rodo vėlesniųjų laikų hebrajai, kurie turėjo kitokį etikos kodeksą bendraudami su pagonimis.

70:11.3 (797.1) Priesaika atsirado Dalamatijos dienomis stengiantis užtikrinti, kad liudijimai būtų teisingesni. Tokias priesaikas sudarė prakeikimo sau pačiam ištatarimas. Anksčiau nė vienas individas neliudydavo prieš savo gimtąją grupę.

70:11.4 (797.2) Gentinių papročių įžeidimas buvo nusikaltimas, tų tabu, kuriuos sankcionavo vėlės, pažeidimas buvo nuodėmė, ir ilgą laiką vyravo susipainiojimas dėl nesugebėjimo atskirti nusikaltimo nuo nuodėmės.

70:11.5 (797.3) Savojo aš interesas nustatė tabu nužudymo atžvilgiu, visuomenė šį tabu sankcionavo kaip tradicinius papročius, tuo tarpu religija šį paprotį pašventino kaip moralinį įstatymą, ir tokiu būdu iš tikrųjų visų trijų susivienijimas žmogaus gyvybei suteikė daugiau saugumo ir šventumo. Ankstyvaisiais laikais visuomenė nebūtų išsilaikiusi draugėje, jeigu teisių nebūtų sankcionavusi religija; prietariai buvo moralinė ir visuomeninė sergstinti jėga per ilgus evoliucinius amžius. Visi senovės žmonės tvirtindavo, kad jų senuosius įstatymus, tabu, jų protėviams buvo suteikę dievai.

70:11.6 (797.4) Įstatymas yra ilgo žmogiškojo patyrimo susistemintas užrašymas, iškristalizuota ir legalizuota visuomeninė nuomonė. Papročiai buvo sukaupto patyrimo žaliava, iš kurios

vėliau valdantieji protai suformulavo rašytinius įstatymus. Senovės teisėjas neturėjo įstatymų. Kada jis skelbdavo nuosprendį, tada jis tiesiog pasakydavo “Toks yra paprotys.”

70:11.7 (797.5) Nuoroda į precedentą teismo sprendimuose išreiškia teisėjų pastangas rašytinius įstatymus pritaikyti prie besikeičiančių visuomenės sąlygų. Tai užtikrina vis didėjančią prisitaikymą prie kintančių visuomeninių sąlygų, kartu sudarant tradicinio testinumo įspūdį.

70:11.8 (797.6) Ginčai dėl nuosavybės būdavo sprendžiami įvairiais būdais, tokiais kaip:

70:11.9 (797.7) 1. Sunaikinant nuosavybę, dėl kurios ginčijamasi.

70:11.10 (797.8) 2. Jėga—pretendentai ją išsikovodavo.

70:11.11 (797.9) 3. Trečiųjų sprendimu—nusprendavo trečioji pusė.

70:11.12 (797.10) 4. Kreipiantis į senolius—vėliau į teismus.

70:11.13 (797.11) Pirmieji teismai buvo reguliuojami kumštiniai susirėmimai; teisėjai buvo tikrai stebintys ginčo sprendėjai arba arbitrai. Jie stebėdavo, kad kova vyktų pagal patvirtintas taisykles. Pradedant teismo kovą, kiekviena pusė teisėjui įteikdavo įnašą, kuris padengdavo išlaidas ir baudą po to, kai viena pusė nugalėdavo kitą. “Kas stiprus, tas teisybės.” Vėliau, fizinius smūgius pakeitė žodiniai argumentai.

70:11.14 (797.12) Visa primityvaus teisingumo idėja buvo ne tiek teisinga, kiek kontroliuojanti ginčą, ir tokiu būdu užkertanti kelią viešai netvarkai ir asmeninei prievartai. Bet primityvusis žmogus ne tiek daug įsiviešdavo dėl to, kas dabar būtų laikoma

neteisingumu; buvo savaime suprantama, kad tie, kurie turi valdžią, ją gali panaudoti savanaudiškai. Nepaisant šito, bet kokios civilizacijos statusą labai tiksliai apsprendžia teismų skrupulingumas ir nešališkumas ir teisėjų sąžiningumas.

12. Pilietinės valdžios paskyrimas

70:12.1 (797.13) Valdymo evoliucijoje didžiulė kova vyko dėl valdžios koncentracijos. Iš patirties visatos administratoriai žino, kad evoliucines tautas apgyvendintuose pasauliuose geriausiai reguliuoja atstovaujamojo tipo pilietinis valdymas, kada yra išlaikomas tinkamas valdžios balansas tarp gerai koordinuotų vykdomosios, įstatymų leidžiamosios, ir teisminės atšakų.

70:12.2 (798.1) Nors primitivioji valdžia buvo grindžiama stiprumu, fizine galia, bet idealus valdymas yra atstovaujamoji sistema, kurioje vadovavimas remiasi sugebėjimu, bet barbariškumo dienomis visur buvo per daug karų, kad atstovaujamajam valdymui būtų leista funkcionuoti veiksmingai. Ilgoje kovoje tarp valdžios padalinimo ir valdymo vienybės, nugalėjo diktatorius. Senolių primitivios tarybos ankstyvoji ir nekonkreči valdžia palaipsniui buvo koncentruojama absoliutaus monarcho asmenyje. Atsiradus tikriesiems karaliams, senolių grupės išliko kaip pusiau įstatymdavystės, pusiau juridiniai patariantieji organai; vėliau, atsirado lygiaverčio statuso įstatymdavystės organai, ir galiausiai atskirai nuo įstatymus leidžiančiųjų organų buvo sukurti priimančios nuosprendžius aukščiausieji teismai.

70:12.3 (798.2) Karalius buvo papročių, pirmųjų arba nerašytų įstatymų, įgyvendintojas. Vėliau jis versdavo vykdyti

įstatyminius aktus, viešosios nuomonės kristalizavimą. Liaudies asamblėja kaip visuomenės nuomonės reiškėja, nors ir lėtai beatsirandanti, reiškė didžiulį visuomenės žingsnį į priekį.

70:12.4 (798.3) Ankstyvuosius karalius labai smarkiai varžė papročiai—tradicija arba visuomeninė nuomonė. Pastaraisiais laikais kai kurios Urantijos nacijos šituos papročius susistemino į valdymo dokumentinę bazę.

70:12.5 (798.4) Urantijos mirtingieji turi teisę į laisvę; jie turėtų sukurti savo valdymo sistemas; jie turėtų priimti savo konstitucijas ar kitokias pilietinės valdžios ir administracinės procedūros chartijas. Ir šitą padarę, pagrindiniais vykdytojais jie turėtų parinkti savo pačius kompetentingiausius ir vertingiausius asmenis. Į įstatymdavystės organus jie turėtų išrinkti tik tai tokius atstovus, kurie intelektualiai ir moraliai yra tinkami tam, jog įgyvendintų tokias šventas pareigas. Aukštųjų ir aukščiausiųjų tribunolų teisėjais turėtų būti parenkami tik tie tokie asmenys, kurie yra apdovanoti įgimtais sugebėjimais ir kurie sukaupė išmintį didžiulio patyrimo dėka.

70:12.6 (798.5) Jeigu žmonės nori išlaikyti savo laisvę, tai jie privalo po to, kada yra pasirinkę savo laisvės chartiją, užtikrinti jos išmintingą, protingą, ir bebaimi interpretavimą tokiu būdu, kad būtų užkirstas kelias:

70:12.7 (798.6) 1. Vykdomosios arba įstatymdavystės atšakų neteisėtam valdžios uzurpavimui.

70:12.8 (798.7) 2. Nemokšų ir prietaringų kurstytojų machinacijoms.

70:12.9 (798.8) 3. Mokslinės pažangos trukdymui.

70:12.10 (798.9) 4. Aklavietei, kada viešpatauja vidutinybė.

70:12.11 (798.10) 5. Piktybiškų mažumų viešpatavimui.

70:12.12 (798.11) 6. Ambicingų ir gudrių potencialių diktatorių kontrolei.

70:12.13 (798.12) 7. Pražūtingam žlugdymui, kuri sukelia panika.

70:12.14 (798.13) 8. Išnaudojimui, kurį vykdo nesąžiningieji.

70:12.15 (798.14) 9. Piliečių pavergimui valstybės mokesčiais.

70:12.16 (798.15) 10. Nesugebėjimui užtikrinti visuomeninį ir ekonominį teisingumą.

70:12.17 (798.16) 11. Bažnyčios ir valstybės sąjungai.

70:12.18 (798.17) 12. Asmeninės laisvės praradimui.

70:12.19 (798.18) Tai yra konstitucinių organų, vadovaujančių atstovaujamosios valdžios mechanizmui, tikslai ir siekiai evoliuciniame pasaulyje.

70:12.20 (799.1) Žmonijos kova dėl to, jog būtų patobulintas valdymas Urantijoje, yra susijusi su administravimo kanalų tobulinimu, su jų pritaikymu prie nuolat besikeičiančių laikmečio poreikių, su valdymo sferoje valdžios padalinimo gerinimu, o tada su parinkimu tokių vadovų, kurie yra iš tikrųjų išmintingi. Nors yra dieviškoji ir ideali valdymo forma, tokios apreikšti negalima, bet ją vyrams ir moterims privalu atrasti palaipsnio

ir įtempto darbo dėka kiekvienoje planetoje visose laiko ir erdvės visatose.

70:12.21 (799.2) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

71 Dokumentas. Valstybės išsivystymas

71:0.1 (800.1) VALSTYBĖ yra civilizacijos naudinga evoliucija; ji išreiškia visuomenės grynąjį pelną, kuris lieka, atskaičius karo nuniokojimus ir kančias. Net ir valstybės valdymo menas yra paprasčiausiai sankaupinis metodas, nukreiptas į tai, kad būtų sureguliuota jėgos priešprieša tarp kovojančių genčių ir nacijų.

71:0.2 (800.2) Šiuolaikinė valstybė yra toji institucija, kuri išliko po ilgos kovos dėl valdžios grupėje. Galiausiai galingesnioji jėga įsiviešpatavo, ir ji sukūrė realų tvarinį—valstybę—kartu su moraliniu mitu, jog piliečiai absoliučiai įsipareigoja gyventi ir mirti už valstybę. Bet valstybės kilmė nėra dieviška; ji net nebuvo sukurta valiniu išmintingu žmogiškuoju veiksmu; ji yra grynai evoliucinė institucija, ir savo kilme buvo visiškai automatinė.

1. Embrionine valstybė

71:1.1 (800.3) Valstybė yra teritorinė visuomeninė reguliuojanti organizacija, ir stipriausią, efektyviausią, ir ilgalaikę valstybę sudaro viena nacija, kurios žmonės turi bendrą kalbą, papročius, ir institucijas.

71:1.2 (800.4) Ankstyvosios valstybės buvo mažos, ir visos atsirado dėl užkariavimų. Jos neatsirado savanoriškuose susivienijimuose. Daug jų įkūrė užkariautojai nomadai, kurie netikėtai užpuldavo taikius gyvulių augintojus ar sėslus

žemdirbius, kad juos nugalėtų ir pavergtų. Tokios valstybės, atsiradusios kaip užkariavimų pasekmė, nori nenori, susiskirstė į sluoksnius: klasės buvo neišvengiamos, o klasiniai mūšiai visą laiką buvo selekcinio pobūdžio.

71:1.3 (800.5) Amerikos raudonųjų žmonių šiaurinės gentys niekada nebuvo pasiekusios tikrojo valstybingumo. Jos niekada nebuvo pažengusios toliau negu laisva genčių konfederacija, labai primityvi valstybės forma. Arčiausia prie jos buvo irokėzų federacija, bet šita šešių nacijų grupė niekada neveikė kaip tikra valstybė ir nesugebėjo išlikti, kadangi neturėjo kai kurių esminių dalykų, būdingų šiuolaikiniam nacionaliniam gyvenimui, tokių, kaip:

71:1.4 (800.6) 1. Privačios nuosavybės įgijimo ir paveldėjimo.

71:1.5 (800.7) 2. Miestų plius žemės ūkio ir gamybos.

71:1.6 (800.8) 3. Naudingų naminių gyvūnų.

71:1.7 (800.9) 4. Praktiškos šeimos organizacijos. Šitie raudonieji žmonės laikėsi matriarchato, o palikimas priklausydavo sūnėnams.

71:1.8 (800.10) 5. Konkrečios teritorijos.

71:1.9 (800.11) 6. Stipraus vykdomosios valdžios vadovo.

71:1.10 (800.12) 7. Belaisvių pavergimo—jie arba juos priimdavo į gentį, arba nužudydavo.

71:1.11 (800.13) 8. Lemiamų užkariavimų.

71:1.12 (800.14) Raudonieji žmonės buvo per daug demokratiški; jie turėjo gerą valdymą, bet jis žlugo. Galiausiai jie būtų išvystę valstybę, jeigu nebūtų per anksti susidūrę su baltojo žmogaus labiau išsivysčiusia civilizacija, kuri naudojo graikų ir romėnų valdymo metodus.

71:1.13 (801.1) Sėkminga romėnų valstybė rėmėsi:

71:1.14 (801.2) 1. Patriarchatu

71:1.15 (801.3) 2. Žemdirbyste ir gyvūnų prijaukinimu.

71:1.16 (801.4) 3. Gyventojų sutankinimu—miestais.

71:1.17 (801.5) 4. Privačia nuosavybe ir žeme.

71:1.18 (801.6) 5. Vergove—piliečių klasėmis.

71:1.19 (801.7) 6. Silpnų ir atsilikusių tautų nukariavimu ir reorganizavimu.

71:1.20 (801.8) 7. Konkretia teritorija su keliais.

71:1.21 (801.9) 8. Asmeniniais ir stipriais valdovais.

71:1.22 (801.10) Romėnų civilizacijos didžiulė silpnoji vieta ir vienas iš faktorių, galutinai sužlugdžiusių imperiją, buvo tariamai liberali ir pažangi nuostata, išvaduojanti iš tėvų globos jaunuolius, sulaukusius dvidešimt vienerių metų amžiaus, ir besąlygiškas mergaitės išlaisvinimas taip, kad ji turėjo laisvę ištekti už savo pasirinkto vyro arba palikti namus tam, jog taptų amoralė. Visuomenei žalos atnešė ne tiek pačios šitos reformos, kiek jų priėmimo staigus ir platus pobūdis. Romos

žlugimas parodo, ko galima tikėtis, kada valstybė ima per daug greitai plėstis, o viduje patiria nuosmukį.

71:1.23 (801.11) Embrioninė valstybė tapo įmanoma sumažėjus kraujo ryšiui ir padidėjus teritoriniam ryšiui, o tokias gentines federacijas paprastai tvirtai sucementuodavo užkariavimai. Nors suverenitetas, kuris iškyla virš visų nereikšmingų kovų ir grupinių skirtumų, yra būdingas tikrajai valstybei, bet, vis tik, daug klasių ir kastų išlieka vėlesnėse valstybės organizacijose kaip praeities dienų klanų ir genčių liekanos. Vėlesnės ir didesnės teritorinės valstybės ilgai ir žiauriai kovojo su šitomis mažesnėmis to paties kraujo klanų grupėmis, gentinis valdymas buvo būtina perėjimo forma nuo šeimos valdžios į valstybės valdžią. Vėlesniaisiais laikais daug klanų išaugo iš prekybinių ir kitokių gamybinių susivienijimų.

71:1.24 (801.12) Jeigu valstybės suvienijimas žlunga, tai vėl nusiritama atgal į tokias sąlygas, kada buvo ikivalstybiniai valdymo metodai, kaip, pavyzdžiui, Europos viduramžių feodalizmas. Per šituos tamsiuosius amžius teritorinė valstybė sužlugo, ir vėl buvo sugrįžta prie smulkių feodalinių grupių, vėl atsirado klanų ir genčių etapų vystymasis. Panašios pusiau valstybės egzistuoja net ir dabar Azijoje ir Afrikoje, bet nevisos jos yra evoliucinis sugrįžimas atgal; didelė jų dalis yra ateities valstybių embrioniniai branduoliai.

2. Atstovaujamojo valdymo evoliucija

71:2.1 (801.13) Demokratija, nors yra idealas, bet yra civilizacijos, ne evoliucijos produktas. Neskubėkite! rinkitės atsargiai! nes demokratijos pavojai yra:

71:2.2 (801.14) 1. Vidutinybės šlovinimas.

71:2.3 (801.15) 2. Menkos moralės ir menkų principų ir nemokšų valdovų pasirinkimas.

71:2.4 (801.16) 3. Nesugebėjimas suvokti visuomeninės evoliucijos fundamentalių faktų.

71:2.5 (801.17) 4. Visuotinės balsavimo teisės pavojus neišsilavinusios ir tingios daugumos rankose.

71:2.6 (801.18) 5. Vergavimas visuomenės nuomonei; dauguma nevisada yra teisi.

71:2.7 (802.1) Visuomenės nuomonė, bendra nuomonė, visada stabdė visuomenės vystymąsi; nepaisant šito, ji yra vertinga, kadangi, nors ir sulėtindama visuomeninę evoliuciją, bet ji iš tiesų išsaugo civilizaciją. Visuomenės nuomonės švietimas yra vienintelis patikimas ir tikras būdas, kaip paspartinti civilizaciją; jėga yra naudinga tikrai laikinai, o kultūrinis augimas vis labiau spartės, kada kulkos užleis vietą balsavimui. Visuomenės nuomonė, papročiai, yra pagrindinė ir stichinė energija visuomenės evoliucijoje ir valstybės vystymesi, bet tam, kad taptų valstybinės svarbos, savo išraiška ji turi būti neprievartinė.

71:2.8 (802.2) Visuomenės išsivystymo lygį tiesiogiai nulemia tas laipsnis, kuriuo visuomenės nuomonė išreiškta neprievartiniu būdu sugeba kontroliuoti asmeninį elgesį ir valstybės reguliavimą. Tikrai civilizuotas valdymas atsirado tada, kada visuomenės nuomonei buvo suteiktos asmeninės balsavimo teisės galios. Liaudies rinkimai nevisada gali išspręsti reikalus

teisingai, bet jie išreiškia teisingą kelią net ir klaidingo pasirinkimo atveju. Evoliucija ne iš karto pasiekia aukščiausiojo laipsnio tobulumą, vietoje šito ji suteikia palyginamąjį ir besivystantį palaipsnį praktinį prisiderinimą.

71:2.9 (802.3) Atstovaujamojo valdymo praktinės ir efektyvios formos evoliucijoje yra dešimt laiptelių, arba etapų, ir jie yra tokie:

71:2.10 (802.4) 1. *Asmens laisvė*. Vergovė, baudžiava, ir visos žmogiškojo pavergimo formos turi išnykti.

71:2.11 (802.5) 2. *Proto laisvė*. Kol laisva tauta nėra lavinama—mokoma galvoti protingai ir planuoti išmintingai—tol laisvė paprastai pridaro daugiau žalos negu atneša naudos.

71:2.12 (802.6) 3. *Istatymo valdymas*. Laisvė gali egzistuoti tiktai tada, kada žmogiškųjų valdovų norus ir užgaidas pakeičia įstatymo įgyvendinimas pagal priimtą fundamentalų įstatymą.

71:2.13 (802.7) 4. *Žodžio laisvė*. Atstovaujamas valdymas neįsivaizduojamas be žmogiškųjų siekių ir nuomonių išraiškos visų formų laisvės.

71:2.14 (802.8) 5. *Nuosavybės saugumas*. Joks valdymas negalės ilgai išsilaikyti, jeigu jis nepajėgs užtikrinti teisės tam tikra forma turėti asmeninę nuosavybę. Žmogus trokšta teisės panaudoti, valdyti, dovanoti, parduoti, išnuomoti, ir palikti kaip palikimą savo asmeninę nuosavybę.

71:2.15 (802.9) 6. *Teisė pateikti peticijas*. Atstovaujamas valdymas prisiima piliečių teisę, kad jie bus išgirsti. Teisė pateikti peticiją yra neatskiriama nuo laisvo piliečio.

71:2.16 (802.10) *7. Teisė valdyti.* Neužtenka būti išgirstam; peticijos galia turi išsivystyti į realų poveikį vyriausybei.

71:2.17 (802.11) *8. Visuotinė balsavimo teisė.* Atstovaujamas valdymas reiškia protingą, sumanų, ir visuotinį elektoratą. Tokio valdymo pobūdį visada nulems tų, kurie jį sudaro, charakteris ir kompetencija. Civilizacijai vystantis, balsavimo teisė, nors išlikdama visuotinė abiem lytims, bus efektyviai modifikuota, pergrupuota, ir kitaip diferencijuota.

71:2.18 (802.12) *9. Visuomenės tarnų kontrolė.* Joks pilietinis valdymas nebus naudingas ir efektyvus, jeigu piliečiai neturės ir nepanaudos išmintingų būdų, kuriais reguliuotų ir kontroliuotų pareigūnus ir visuomenės tarnus.

71:2.19 (802.13) *10. Išmintingi ir išlavinti atstovai.* Demokratijos išlikimas priklauso nuo sėkmingo atstovaujamojo valdymo; ir tą sąlygoja tokia praktika, kada į valstybinius postus renkami tikrai tokie asmenys, kurie yra profesionaliai parengti, intelektualiai kompetentingi, visuomeniškai ištikimi, ir moraliai tinkami. Tikrai esant tokioms sąlygoms tautos vyriausybė, išrinkta tautos, ir tautai gali išsilaikyti.

3. Valstybingumo idealai

71:3.1 (803.1) Valdymo politinė arba administracinė forma turi mažai reikšmės, su sąlyga, jeigu ji suteikia pilietinės pažangos pagrindinius dalykus—laisvę, saugumą, išsilavinimą, ir visuomeninį koordinavimą. Visuomeninės evoliucijos kursą nulemia ne tai, kokia yra valstybė, bet būtent tai, ką ji daro. Pagaliau nė viena valstybė negali pranokti savo pačios piliečių moralinių vertybių, kurių pavyzdys ir yra jų pasirinkti vadovai.

Nemokšiškas ir savanaudiškumas tikrai sužlugdys net ir aukščiausio tipo valdymą.

71:3.2 (803.2) Kad ir kaip tai būtų apgailėtina, bet nacionalinis egoizmas buvo esminis visuomeniniam išlikimui. Iki pat šiuolaikinių laikų išrinktosios tautos doktrina buvo pagrindinis faktorius, sutvirtinantis gentį ir formuojantis naciją. Bet nė viena valstybė negali pasiekti idealių funkcionavimo lygių iki to meto, kol nėra įveiktos visos nepakantumo formos; jos visą laiką yra nepalankios žmogaus žengimui į priekį. Ir nepakantumą geriausia įveikti mokslo, prekybos, poilsio, ir religijos derinimu.

71:3.3 (803.3) Ideali valstybė funkcionuoja, kada ją veikia trys galingi ir suderinti postūmiai:

71:3.4 (803.4) 1. Meilės ištikimybė, kilusi iš žmogiškosios brolytės suvokimo.

71:3.5 (803.5) 2. Protingas patriotizmas, grindžiamas išmintingais idealais.

71:3.6 (803.6) 3. Kosminė įžvalga, aiškinama planetinių faktų, poreikių, ir tikslų požiūriu.

71:3.7 (803.7) Idealoje valstybėje įstatymų skaičius yra nedidelis, ir jie yra perėję iš negatyvaus tabu amžiaus į individualios laisvės pozityvų vystymąsi, atsirandantį dėl padidintos savikontrolės. Išaukštinta valstybė ne tik verčia savo piliečius dirbti, bet taip pat juos įtraukia į naudingą ir kilninantį vis augančio poilsio panaudojimą, kuris atsiranda dėl to, kad besivystantis mašinų

amžius išlaisvina iš sunkaus darbo. Laisvalaikis turi sukurti, o taip pat ir suvartoti.

71:3.8 (803.8) Nė viena visuomenė nebūna pažengusi toli į priekį, jeigu ji leidžia tinginiauti arba yra pakanti skurdui. Bet skurdo ir priklausomybės niekada nebus įmanoma pašalinti, jeigu defektyvūs ir degeneruoti palikuonys bus laisvai remiami ir jeigu jiems bus leidžiama daugintis be jokių apribojimų.

71:3.9 (803.9) Morali visuomenė turėtų siekti tikslo išsaugoti savo piliečių savigarbą ir suteikti kiekvienam normaliam individui adekvačias galimybes saviraiškai. Toks visuomeninio pasiekimo planas sukurtų aukščiausios kategorijos kultūringą visuomenę. Visuomeninę evoliuciją turėtų skatinti tokia valdymo priežiūra, kuri reguliuojamąją kontrolę naudoja mažiausiu laipsniu. Ta valstybė yra geriausia, kuri koordinuoja daugiausia, o valdo mažiausia.

71:3.10 (803.10) Valstybingumo idealai turi būti pasiekiami evoliuciniu būdu, palaipsniu pilietinės sąmonės augimu, pareigos ir privilegijos tarnauti visuomenei suvokimu. Iš pradžių žmonės valdymo našta prisiima kaip pareigą po to, kada pasibaigia politinių pasidavėlių administravimas, bet vėliau tokios tarnystės jie siekia kaip privilegijos, kaip didžiausios garbės. Bet kokio civilizacijos lygio statusą teisingai atspindi jos piliečių, kurie savo noru prisiima valstybės valdymo pareigas, kompetentingumo laipsnis.

71:3.11 (803.11) Tikroje sandraugoje miestų ir provincijų valdymo reikalus tvarko ekspertai, ir jie yra tvarkomi lygiai taip, kaip yra tvarkomos ir visos kitos žmonių ekonominių ir komercinių susivienijimų formos.

71:3.12 (803.12) Išsivysčiusiose valstybėse, politinė tarnystė yra gerbiama kaip aukščiausias piliečių atsidavimas. Išmintingiausių ir kilniausių piliečių didžiausias siekis yra nusipelnyti pilietinio pripažinimo, būti išrinktam arba paskirtam į kokį nors atsakingą valdymo postą, ir tiems, kurie tarnauja valstybinėje ir visuomeninėje tarnystėje, tokios vyriausybės suteikia aukščiausio pripažinimo apdovanojimus. Po jų išvardinta tvarka apdovanojimai yra suteikiami filosofams, švietėjams, mokslininkams, pramonininkams, ir kariškiams. Tėvams deramai atlygina jų vaikų pasiekimai, o grynai religiniai vadovai, būdami dvasinės karalystės ambasadoriai, savo tikruosius apdovanojimus gauna kitame pasaulyje.

4. Besivystanti civilizacija

71:4.1 (804.1) Ekonomika, visuomenė, ir valdymas turi vystytis dėl to, kad išliktų. Statinė padėtis evoliuciniame pasaulyje rodo smukimą; išlieka tikrai tos institucijos, kurios juda pirmyn su evoliucine srove.

71:4.2 (804.2) Pažangią besiplečiančios civilizacijos programą sudaro:

71:4.3 (804.3) 1. Individualių laisvių išsaugojimas.

71:4.4 (804.4) 2. Šeimos apsauga.

71:4.5 (804.5) 3. Ekonominio saugumo skatinimas.

71:4.6 (804.6) 4. Kelio užkirtimas ligoms.

71:4.7 (804.7) 5. Privalomas švietimas.

71:4.8 (804.8) 6. Privalomas įdarbinimas.

71:4.9 (804.9) 7. Naudingas laisvalaikio panaudojimas.

71:4.10 (804.10) 8. Rūpinimasis nelaimingaisiais.

71:4.11 (804.11) 9. Rasės pagerinimas.

71:4.12 (804.12) 10. Mokslo ir meno skatinimas.

71:4.13 (804.13) 11. Filosofijos—išminties—skatinimas.

71:4.14 (804.14) 12. Kosminės įžvalgos—dvasingumo—plėtimas.

71:4.15 (804.15) Ir šita pažanga civilizacijos veiklos srityse tiesiogiai veda į mirtingojo pastangas įgyvendinti aukščiausius žmogiškuosius ir dieviškuosius tikslus—žmogaus brolystės visuomeninį pasiekimą ir Dievo-sąmonės asmeninį statusą, kuris atsiskleidžia kiekvieno individo aukščiausio laipsnio troškimu vykdyti Tėvo danguje valią.

71:4.16 (804.16) Tikros brolystės atsiradimas pažymi, jog prasidėjo tokia visuomeninė tvarka, kurioje visi žmonės patiria palaimą nešdami vienas kito našta; jie iš tikrųjų trokšta gyventi laikydamiesi auksinės taisyklės. Bet tokia ideali visuomenė negali egzistuoti, kada arba silpnieji, arba nedorieji lūkuriuoja, kad neteisingai ir nedorai pasinaudotų tais, kurių pagrindinis stimulus yra pasišventimas tarnauti tiesai, grožiui, ir gėriui. Esant tokiai situacijai praktiškas yra tikrai vienas kelias: Gyvenantieji pagal “auksinę taisyklę” gali įkurti pažangią visuomenę, kurioje jie gyvens remdamiesi savo idealais, tuo pačiu metu deramai apsigindami nuo savo intelektualiai ir moraliai tamsių draugų, kurie gali stengtis arba pasinaudoti jų

taikingais polinkiais, arba į priekį besiveržiančią jų civilizaciją sugriauti.

71:4.17 (804.17) Idealizmas niekada negali išlikti besivystančioje planetoje, jeigu kiekvienoje kartoje šitie idealistai leidžiasi sunaikinami žmonijos žemesniosios kategorijos. Ir štai koks yra didysis idealizmo išmėginimas: Ar išsivysčiusi visuomenė gali palaikyti tokį karinio parengimo laipsnį, kuris ją apsaugotų nuo bet kokio karingų kaimynų užpuolimo, nepasiduodama pagundai šita karine jėga pasinaudoti puolamosiose operacijose prieš kitas tautas siekdama savanaudiškos naudos ar nacionalinio išaukštinimo tikslų? Nacionalinis išlikimas reikalauja parengties, o užkirsti kelią parengties ydingam peraugimui į agresiją gali tikrai vienintelis religinis idealizmas. Tikrai meilė, brolystė, sugeba užkirsti kelią tam, jog stiprusis neengtų silpnojo.

5. Konkurencijos evoliucija

71:5.1 (805.1) Konkurencija yra esminė visuomenės pažangai, bet konkurencija, nereguliuojama, pagimdo prievartą. Dabartinėje visuomenėje konkurencija palaipsniui išstumia karą tuo, kad ji nulemia individo vietą pramonėje, o taip pat apsprendžia ir pačių pramonės šakų išlikimą. (Žmogžudystė ir karas savo statusu skiriasi papročių požiūriu, žmogžudystę nuo savo ankstyvųjų dienų visuomenė draudė, tuo tarpu karo žmonija apskritai niekada nebuvo uždraudusi.)

71:5.2 (805.2) Ideali valstybė apsiima visuomenės elgesį reguliuoti tikrai tiek, kad iš konkurencijos tarp individų būtų pašalinta prievarta ir kad būtų užkirstas kelias neteisingumui asmeninės iniciatyvos atžvilgiu. Štai kokia yra didžioji valstybingumo

problema: Kaip jūs galite garantuoti taiką ir ramybę pramonėje, mokesčių sumokėjimą tam, kad būtų paremta valstybės galia, ir tuo pačiu metu užkirsti kelią tokiai mokesčių sistemai, kuri tampa kliūtimi pramonės vystymuisi, o valstybė virsta parazitų ir tironų?

71:5.3 (805.3) Per bet kurio pasaulio ankstyvuosius amžius, besivystančiai civilizacijai konkurencija yra esminė. Žmogaus evoliucijai žengiant į priekį, bendradarbiavimas tampa vis efektyvesnis. Išsivysčiusiose civilizacijose bendradarbiavimas yra veiksmingesnis už konkurenciją. Ankstyvąjį žmogų konkurencija skatina. Ankstyvąją evoliuciją apibūdina tai, jog išlieka biologiškai tinkami, bet vėlesnes civilizacijas geriau vysto išmintingas bendradarbiavimas, supratingas draugiškumas, ir dvasinė brolytė.

71:5.4 (805.4) Tas tiesa, konkurencija pramonėje reikalauja daug išlaidų ir yra labai neefektyvi, bet nereikėtų pritarti nė vienam mėginimui šitą ekonomiškai nuostolingą eigą pašalinti, jeigu tokie pertvarkymai nors ir mažiausiu laipsniu pažeidžia bet kurią iš pagrindinių individo laisvių.

6. Pelno akstinas

71:6.1 (805.5) Šiandieninė siekianti pelno ekonomika yra pasmerkta, jeigu pelno akstinių nepapildys tarnystės akstinai. Negailestinga konkurencija, pagrįsta siauro mąstymo savuoju interesu, galiausiai griauja net ir tai, ką mėgina išsaugoti. Išskirtinis ir tik sau tarnaujantis pelno akstinas yra nesuderinamas su krikščionybės idealais—tuo labiau nesuderinamas su Jėzaus mokymais.

^{71:6.2 (805.6)} Ekonomikoje, pelno motyvacija tarnystės motyvacijai yra tuo, kuo meilei yra baimė religijoje. Bet pelno motyvo nereikia sunaikinti arba pašalinti staiga; jis verčia daugelį šiaip jau tingių mirtingųjų intensyviai dirbti. Tačiau, nebūtina, kad šitas visuomeninės energijos sužadintojas amžinai savo tikslais būtų savanaudiškas.

^{71:6.3 (805.7)} Ekonominės veiklos pelno motyvas iš viso yra žemas ir visiškai nevertas išsivysčiusios visuomenės kategorijos; nepaisant šito, jis yra nepakeičiamas faktorius visose ankstyvesnėse civilizacijos fazėse. Pelno motyvacijos nereikia iš žmonių atimti iki to laiko, kol jų tvirtai neužvaldė aukštesni nekomercinių motyvų tipai ekonominiuose siekiuose ir visuomeninėje tarnystėje—aukščiausios išminties, intriguojančios brolystės, ir dvasinio pasiekimo nuostabumo transcendentiniai akstinai.

7. Švietimas

^{71:7.1 (806.1)} Tvirta valstybė remiasi kultūra, joje viešpatauja idealai, ir jos varomoji jėga yra tarnystė. Švietimo tikslas turėtų būti meistriškumo įgijimas, siekimas išminties, savojo aš suvokimas, ir dvasinių vertybių pasiekimas.

^{71:7.2 (806.2)} Idealoje valstybėje švietimas tęsiasi visą gyvenimą, ir kartais jos piliečių pagrindiniu siekiu tampa filosofija. Tokios sandraugos piliečiai siekia pagilinti išmintį kaip įžvalgą į tai, kas yra žmogiškųjų santykių reikšmė, tikrovės prasmės, vertybių kilnumas, gyvenimo tikslai, ir kosminio likimo šlovė.

^{71:7.3 (806.3)} Urantai turėtų gauti naujos ir daug kultūringesnės visuomenės suvokimą. Švietimas tikrai pakils į naujos vertės

lygius nykstant grynai pelnu motyvuotos ekonomikos sistemai. Švietimas per ilgai buvo vietinio pobūdžio, militaristinis, aukštinantis ego, ir siekiantis sėkmės; galiausiai jis privalo tapti pasauliniu, idealistiniu, suvokiančiu savąjį aš, ir turinčiu kosminį suvokimą.

71:7.4 (806.4) Neseniai švietimas išsiveržė iš dvasininkijos kontrolės ir pateko į teisininkų ir verslininkų kontrolę. Galiausiai jis turi būti perduotas filosofams ir mokslininkams. Mokytojai turi būti laisvos būtybės, tikrieji lyderiai, kad pagaliau filosofija, išminties ieškojimas, galėtų tapti pagrindiniu švietimo siekiu.

71:7.5 (806.5) Švietimas yra gyvenimo reikalas; jis turi tęstis per visą gyvenimą tam, kad žmonija galėtų palaipsniui patirti mirtingojo išminties kylančius lygius, kurie yra:

71:7.6 (806.6) 1. Žinios apie daiktus.

71:7.7 (806.7) 2. Prasmių suvokimas.

71:7.8 (806.8) 3. Vertybių supratimas.

71:7.9 (806.9) 4. Darbo kilnumas—pareiga.

71:7.10 (806.10) 5. Tikslų motyvacija—moralė.

71:7.11 (806.11) 6. Meilė tarnystei—charakteris.

71:7.12 (806.12) 7. Kosminė įžvalga—dvasinis įžvalgumas.

71:7.13 (806.13) Ir tada, šitų pasiekimų dėka, daugelis pakils į mirtingojo proto pasiekimo galutinybę, Dievo-sąmonę.

8. Valstybingumo pobūdis

71:8.1 (806.14) Bet kokio žmogiškojo valdymo vienintelis šventas bruožas yra valstybės instituto padalinimas į vykdomosios, įstatymdavystės, ir teisminės funkcijų tris sferas. Visata yra administruojama pagal funkcijų ir valdžios atskyrimo planą. Be šitos veiksmingo visuomeninio reguliavimo arba pilietinio valdymo dieviškosios sampratos, mažai ką reiškia, kokią valstybės formą tauta gali pasirinkti tam, jog piliečiams užtikrintų nuolatinį vystymąsi į padidintos savikontrolės ir didesnės visuomeninės tarnystės tikslą. Tautos intelektualų išvalgumą, ekonominę išmintį, visuomeninį protingumą, ir moralinę ištvermę patikimai atspindi valstybės institutas.

71:8.2 (806.15) Valstybingumo evoliucija nulemia vystymąsi iš vieno lygio į kitą, tokia tvarka:

71:8.3 (806.16) 1. Sukuriamas vykdomosios, įstatymų leidžiamosios, ir teisminės atšakų trigubas valdymas.

71:8.4 (806.17) 2. Visuomeninės, politinės, ir religinės veiklos laisvė.

71:8.5 (807.1) 3. Visų vergovės ir žmogiškojo pavergimo formų panaikinimas.

71:8.6 (807.2) 4. Piliečiams suteikiama galimybė kontroliuoti mokesčių lygį.

71:8.7 (807.3) 5. Visuotinės švietimo sistemos sukūrimas—mokymasis išsitiesia nuo lopšio iki kapo.

71:8.8 (807.4) 6. Tinkamas suderinimas tarp vietinės ir nacionalinės valdžios.

71:8.9 (807.5) 7. Mokslo skatinimas ir ligų nugalėjimas.

71:8.10 (807.6) 8. Deramas lyčių lygybės pripažinimas ir suderinta vyrų ir moterų veikla namuose, mokykloje, ir bažnyčioje, su moterų specializuota tarnyste pramonėje ir valdyme.

71:8.11 (807.7) 9. Sekinančios vergovės panaikinimas, išradus mašinas ir vėliau įsisavinus mašinų amžių.

71:8.12 (807.8) 10. Tarmių pašalinimas—visuotinės kalbos triumfas.

71:8.13 (807.9) 11. Karo pabaiga—nacionalinių ir rasinių skirtumų tarptautinis nagrinėjimas kontinentiniuose nacijų teismuose, kuriems vadovauja aukščiausiasis planetinis tribunolas, kuris automatiškai pasipildo periodiškai pasitraukiančiais į atsargą kontinentinių teismų vadovais. Kontinentiniai teismai turi valdžios galią; pasaulinis teismas yra patariamasis—moralinis.

71:8.14 (807.10) 12. Pasaulinio masto noras siekti išminties—filosofijos išaukštinimas. Pasaulinės religijos išsivystymas, kas taps pranašaujančiu ženklu prieš tai, kada planeta įžengs į šviesos ir gyvenimo ankstyvąsias fazes.

71:8.15 (807.11) Tai yra pažangaus valdymo būtinų sąlygų ir idealaus valstybingumo skiriamieji požymiai. Urantijai toli iki šitų išaukštintų idealų įgyvendinimo, bet civilizuotos rasės pradžia padarė—žmonija žengia link aukštesniųjų evoliucinių tikslų.

71:8.16 (807.12) [Parengta Nebadono Melkizedeko.]

72 Dokumentas. Kaimyninės planetos valdymas

72:0.1 (808.1) LEIDUS Lanaforgui ir pritarus Edentijos Patiems Aukštiesiems, aš esu įgaliotas kai ką papasakoti apie labiausiai

išsivysčiusios žmonijos rasės, gyvenančios netolimoje planetoje, priklausančioje Satanijos sistemai, visuomeninį, moralinį, ir politinį gyvenimą.

72:0.2 (808.2) Iš visų Satanijos pasaulių, kurie buvo izoliuoti dėl dalyvavimo Liuciferio maište, šita planeta patyrė istoriją, labiausiai panašią į Urantijos. Šių dviejų sferų panašumas be abejonės paaiškina, kodėl buvo suteiktas leidimas pateikti šitą nepaprastą pasakojimą, kadangi labai neįprasta sistemos valdovams duoti sutikimą vienoje planetoje pasakoti apie kitos planetos reikalus.

72:0.3 (808.3) Šita planeta, kaip ir Urantija, nuklydo dėl Planetos Princo neištikimybės, sąsajoje su Liuciferio maištu. Ji priėmė Materialųjį Sūnų neužilgo po to, kada Adomas atvyko į Urantiją, ir šitas Sūnus taip pat sužlugdė savo misiją, palikdamas sferą izoliuotą, kadangi jos mirtingosioms rasėms niekada nebuvo padovanotas Sūnus Arbitras.

1. Kontinentinė nacija

72:1.1 (808.4) Nepaisant visų šitų planetinių kliūčių, labai aukšta civilizacija vystosi izoliuotame kontinente, kurio dydis prilygsta Australijai. Šita nacija turi apie 140 milijonų žmonių. Jos tautą sudaro mišri rasė, daugiausia mėlynoji ir geltonoji, violetinės rasės turinti šiek tiek didesnę proporciją negu vadinamoji baltoji rasė Urantijoje. Šios skirtingos rasės dar nėra iki galo susimaišiusios, bet jos broliaujasi ir bendrauja labai glaudžiai. Šitame kontinente vidutinė gyvenimo trukmė dabar yra devyniasdešimt metų, penkiolika procentų ilgesnė už bet kurios kitos tautos šitoje planetoje vidutinę gyvenimo trukmę.

72:1.2 (808.5) Šitos nacijos pramoninis mechanizmas turi tam tikrą didžiulį privalumą, kuris yra dėl kontinento unikalios topografijos. Aukšti kalnai, ant kurių smarkiai lyja aštuonis mėnesius per metus, yra išsidėstę pačiame šalies centre. Šitokia gamtinė aplinka yra palanki hidroenergijos panaudojimui ir labai smarkiai palengvina kontinento vakarinio sausringėsio ketvirtadalio drėkinimą.

72:1.3 (808.6) Šitie žmonės patys save išsilaiko, tai yra, jie gali neribotą laiką gyventi nieko neimportuodami iš aplinkinių nacijų. Jų gamtiniai ištekliai yra gausūs, o moksliniais metodais jie išmoko kompensuoti būtiniausių daiktų trūkumą. Jie gyvai prekiauja vietinėje rinkoje, bet užsienio prekyba yra nereikšminga dėl jų mažiau išsivysčiusių kaimynų visuotinio priešiško.

72:1.4 (808.7) Šita kontinentinė nacija, apskritai, vystėsi pagal planetos evoliucinį kursą. Išsivystymas iš gentinės pakopos iki stiprių valdovų ir karalių atsiradimo užtruko tūkstančius metų. Absoliučius monarchus keitė daug įvairių valdymo formų—nepavykusios respublikos, bendruomeninės valstybės, o diktatoriai keisdavo vienas kitą be pabaigos. Toks vystymasis tęsėsi tol, kol maždaug prieš penkis šimtus metų, politinio bruzdėjimo periodu, vienas iš nacijos galingųjų triumvirato diktatorių savo nuostatą pakeitė. Jis savo noru sutiko atsisakyti valdžios, su sąlyga, jog vienas iš likusių valdovų, nedoresnis iš tų dviejų, taip pat paliks savo diktatoriaus vietą. Šitaip kontinento aukščiausioji valdžia buvo atiduota į vieno valdovo rankas. Suvienyta valstybė, vadovaujant stipriai monarchinei valdžiai, vystėsi daugiau negu vieną šimtą metų, per kuriuos buvo sukurta nuostabi laisvės chartija.

72:1.5 (809.1) Vėlesnis perėjimas iš monarchijos į atstovaujamojo valdymo formą buvo palaipsnis, karaliai, likę tiesiog kaip nominalūs vadovai, atliekantys visuomeninį arba sentimentalų vaidmenį, galiausiai išnyko, kada pasibaigė palikuonių vyriškoji linija. Dabartinė respublika egzistuoja tik du šimtus metų, per kuriuos vyko nuolatinis vystymasis link tų valdymo metodų, apie kuriuos bus pasakojama, naujausi pasiekimai pramonės ir politikos srityse buvo pasiekti per paskutinįjį dešimtmetį.

2. Politinė organizacija

72:2.1 (809.2) Šita kontinentinė nacija dabar turi atstovaujamąjį valdymą su centre išsidėsčiusia nacionaline sostine. Centrinį valdymą sudaro stipri federacija, kurioje yra vienas šimtas santykinai laisvų valstijų. Šitos valstijos savo gubernatorius ir įstatymų leidėjus išrenka dešimčiai metų, ir nė vienas iš jų negali būti perrinktas. Valstijų teisėjus visam gyvenimui skiria gubernatoriai, o juos patvirtina jų įstatymus leidžiantys organai, kuriuos sudaro po vieną atstovą nuo kiekvieno šimto tūkstančių gyventojų.

72:2.2 (809.3) Priklausomai nuo miesto dydžio, egzistuoja penki skirtingi metropolinio valdymo tipai, bet nė vienam miestui neleidžiama turėti daugiau negu vieną milijoną gyventojų. Apskritai, šitos municipalinio valdymo schemas yra labai paprastos, tiesioginės, ir ekonomiškos. Aukščiausių tipų piliečiai aktyviai siekia dirbti miesto administravimo tame nedideliame skaičiuje kontorų.

72:2.3 (809.4) Federalinis valdymas apima tris lygiavertes atšakas: vykdomąją, įstatymus leidžiamąją, ir teisminę. Federacijos

vyriausiasis vykdytojas yra renkamas kas šešeri metai visuotiniu balsavimu. Jis negali būti vėl perrinktas, išskyrus tada, kada prašymą pateikia bent jau septyniasdešimt penki įstatymus leidžiantieji valstijų organai, pritarus atitinkamų valstijų gubernatoriams, ir tada tiktai vienai kadencijai. Jam pataria superkabinetas, kurį sudaro visi gyvi buvusieji vyriausieji vykdytojai.

72:2.4 (809.5) Įstatymų leidžiamąjį organą sudaro treji rūmai:

72:2.5 (809.6) 1. *Aukštesnieji rūmai* yra renkami pramonės, profesinių, žemės ūkio, ir kitų dirbančiųjų grupių, balsuojančių sutinkamai su savo ekonomine funkcija.

72:2.6 (809.7) 2. *Žemesnieji rūmai* yra renkami tam tikrų visuomenės organizacijų, apimančių visuomenines, politines, ir filosofines grupes, neįtrauktas į pramoninę ar profesinę veiklą. Visi padorios reputacijos piliečiai dalyvauja abiejų klasių atstovų rinkimuose, bet jie yra skirtingai sugrupuojami, priklausomai nuo to, ar rinkimai vyksta į aukštesnius, ar žemesnius rūmus.

72:2.7 (809.8) 3. *Tretieji rūmai* — senolių valstybės veikėjų—apima valstybinės tarnybos veteranus ir įtraukia didelę dalį pasižymėjusiųjų asmenų, kuriuos pasiūlo vyriausiasis vykdytojas, regioniniai vykdytojai (pavaldūs federaliniam), aukščiausiojo teismo vadovas, ir įstatymdavystės kitų dviejų rūmų vadovai. Šitoje grupėje yra ne daugiau kaip vienas šimtas narių, ir juos paprasta balsų dauguma išrenka patys senoliai valstybės pareigūnai. Narystė yra iki gyvenimo pabaigos, o kada atsiranda laisva vieta, tada asmuo iš kandidatų sąrašo, gavęs didžiausią skaičių balsų, yra atitinkamai šitokiu būdu

išrenkamas. Šito organo veiklos spektras yra grynai patariamasis, bet jis yra stiprus visuomenės nuomonės reguliatorius, ir turi didžiulės įtakos visoms valdymo šakoms.

72:2.8 (810.1) Labai didelę federalinio administracinio darbo dalį atlieka dešimt regioninių valdžios skyrių (pavaldžių federalinei valdžiai), kiekvieną iš jų sudaro dešimties valstijų asociacija. Šitie regioniniai skyriai yra tikrai vykdomieji ir administraciniai, neturi nei įstatymų leidžiamosios, nei teisminės funkcijų. Šiuos dešimt regioninių vykdytojų vyriausiasis vykdytojas paskiria asmeniškai, ir jų tarnybos kadencija sutampa su jo kadencija—šešeri metai. Federalinis aukščiausiasis teismas tvirtina šių dešimties regioninių vykdytojų paskyrimą, ir nors jų gali iš naujo ir nebepaskirti, bet pasitraukiantis į atsargą vykdytojas automatiškai tampa savo perėmėjo partneriu ir patarėju. Šiaip jau, šitie regioniniai vadovai renka administracinių pareigūnų savo pačių kabinetus.

72:2.9 (810.2) Šitoje nacijoje teisminį nagrinėjimą vykdo dvi pagrindinės teismų sistemos—pilietiniai teismai ir visuomeniniai-ekonominiai teismai. Pilietiniai teismai veikia tokiuose trijuose lygiuose:

72:2.10 (810.3) 1. *Žemosios instancijos teismai*, priklausantys municipalinei ir vietinei jurisdikcijai, kurių nuosprendžius galima apskūsti aukštesiems valstijų teismams.

72:2.11 (810.4) 2. *Valstijų aukščiausieji teismai*, kurių nuosprendžiai yra galutiniai visose bylose, kurios nėra susijusios su federaliniu valdymu arba pavojumi piliečių teisėms ir laisvėms. Regioniniai vykdytojai turi įgaliojimus bet kokią bylą iš karto perduoti federalinio aukščiausiojo teismo nagrinėjimui.

72:2.12 (810.5) 3. *Federalinis aukščiausiasis teismas* — aukštasis tribunolas, nagrinėjantis bendranacionalinius ginčus ir apeliacines bylas, kurias perduoda valstijų teismai. Šią aukščiausiąją teismą sudaro dvylika asmenų, kurių amžius yra tarp keturiasdešimties ir septyniasdešimt penkerių metų, kurie yra dirbę dvejus ar daugiau metų kokios nors valstijos teisme ir kuriuos į šią aukštą postą paskyrė pagrindinis vykdytojas, pritarus daugumai superkabineto narių ir įstatymų leidimo asamblėjos tretiesiems rūmams. Šitas aukščiausiasis teisminis organas visus nuosprendžius priima bent jau dviem trečdaliais balsų.

72:2.13 (810.6) Visuomeniniai-ekonominiai teismai veikia tokiose trijose kategorijose:

72:2.14 (810.7) 1. *Tėvų teismai*, susiję su šeimos ir visuomeninės sistemos įstatymų leidimo ir vykdymo skyriais.

72:2.15 (810.8) 2. *Švietimo teismai* — teisminiai organai, susiję su valstijų ir regioninių mokyklų sistemomis ir susieti su švietimo administracinio mechanizmo vykdomąja ir įstatymų leidžiamąja atšakomis.

72:2.16 (810.9) 3. *Gamybiniai teismai* — jurisdikciniai teismai, kuriems yra suteikti visi įgaliojimai spręsti visus ekonominius ginčus.

72:2.17 (810.10) Federalinis aukščiausiasis teismas visuomeninių-ekonominių bylų nenagrinėja, išskyrus tuos atvejus, kada nacionalinio valdymo įstatymus leidžiančioji trečioji atšaka, senolių valstybės pareigūnų rūmai, pasisako už tai trimis

ketvirtadaliais balsų. Kitais atvejais, tėvų, švietimo, ir gamybinių aukštųjų teismų visi nuosprendžiai yra galutiniai.

3. Šeimos gyvenimas

^{72:3.1 (811.1)} Šitame kontinente dviems šeimoms gyventi po vienu stogu yra įstatymo pažeidimas. Ir kadangi grupinės gyvenamosios vietos yra uždraustos įstatymu, tai didžioji dauguma daugiabučių pastatų buvo nugriauta. Bet nevedusieji vis dar gyvena klubuose, viešbučiuose, ar kituose grupinio gyvenimo vietose. Mažiausias namų sklypas privalo turėti penkiasdešimt tūkstančių kvadratinų pėdų žemės. Visa žemė ir kita nuosavybė naudojama namų poreikiams yra neapmokestinama, kada namų sklypas yra didesnis už minimalų iki dešimties kartų.

^{72:3.2 (811.2)} Šitos tautos šeimos gyvenimas labai smarkiai pagerėjo per paskutinįjį amžių. Tėvai, tiek tėvas, tiek motina, privalo lankyti vaiko kultūros tėvų mokyklas. Net ir žemdirbiai, kurie gyvena mažose kaimo gyvenvietėse, šitoje veikloje dalyvauja neakivaizdžiai, mokymams atvykdami į artimiausius centrus kartą per dešimt dienų—kas dvi savaites, nes jų savaitę sudaro penkios dienos.

^{72:3.3 (811.3)} Kiekvienoje šeimoje vidutinis vaikų skaičius yra penki, ir juos visiškai kontroliuoja tėvai arba, jeigu vienas iš tėvų arba abu miršta, globėjai, kuriuos paskiria tėvų teismai. Bet kuri šeima laiko didžiule garbe, kada jos globai yra patikimas visiškas našlaitis. Tėvai laiko konkursinius egzaminus, ir našlaitis yra atiduodamas tai šeimai, kuri pademonstruoja geriausius tėviškuosius sugebėjimus.

72:3.4 (811.4) Šitie žmonės šeimą laiko savo civilizacijos pagrindiniu institutu. Tikimasi, jog vaiko švietimo ir charakterio ugdymo vertingiausią dalį turi užtikrinti tėvai ir šeima, o tėvas vaiko kultūrai skiria beveik tiek pat dėmesio, kiek ir motina.

72:3.5 (811.5) Visą lytinį švietimą namuose suteikia tėvai arba teisėti globėjai. Moralinį mokymą suteikia mokytojai mokyklos dirbtuvėse per poilsio pertraukas, bet ne taip yra su religiniu auklėjimu, kuris, manoma, yra išimtinė tėvų teisė, į religiją žiūrima kaip į neatskiriamą šeimos gyvenimo dalį. Grynai religinis mokymas viešai suteikiamas tiktai filosofijos šventyklose, šita tauta neturi tokių išskirtinai religinių institucijų, kokios yra Urantijos bažnyčios. Jų filosofijoje, religija yra siekimas pažinti Dievą ir savo bičiuliams rodyti meilę jiems tarnaujant, bet tokia religinė padėtis kitoms nacijoms šitoje planetoje nėra būdinga. Religija tarp šitų žmonių yra toks išskirtinis šeimos reikalas, kad nėra viešų vietų, kurios būtų skirtos vien tik religiniams susibūrimams. Politiškai, bažnyčia ir valstybė, kaip urantai turi polinkį sakyti, yra visiškai atskirtos, bet yra keistas religijos ir filosofijos dalinis susiliejimas.

72:3.6 (811.6) Dar prieš dvidešimt metų dvasiniai mokytojai (palygintini su Urantijos pastoriais), kurie periodiškai aplankydavo kiekvieną šeimą tam, kad paegzaminuotų vaikus norėdami įsitikinti, ar tėvai juos moko tinkamai, buvo vyriausybės priežiūroje. Dabar šitiems dvasiniams patarėjams ir tikrintojams vadovauja naujai sukurtas Dvasinės Pažangos Fondas, institucija, kurią remia savanoriški paaukojimai.

Galbūt šita institucija gali toliau ir nebesivystyti tol, kol atvyks Rojaus Sūnus Arbitras.

^{72:3.7 (811.7)} Įstatymiškai vaikai yra pavaldūs tėvams tol, kol sulaukia penkiolikos metų, kada jiems iškilmingai pirmą kartą yra suteikiamos pilietinės pareigos. Po šito, kas penkeri metai per penkis iš eilės einančius periodus šitoms amžiaus grupėms yra organizuojamos panašios viešos ceremonijos, kurių metu jų įsipareigojimai tėvams yra sumažinami, tuo tarpu prisiimamos naujos pilietinės ir visuomeninės pareigos valstybei. Balsavimo teisė yra suteikiama sulaukus dvidešimties metų, teisė vesti be tėvų sutikimo nesuteikiama iki dvidešimt penkerių metų, o vaikai, sulaukę trisdešimties metų, privalo namus palikti.

^{72:3.8 (812.1)} Vedybų ir skyrybų įstatymai yra vienodi visoje nacijoje. Vedybos iki dvidešimties metų—pilietinės balsavimo teisės suteikimo amžiaus—neleidžiamos. Leidimas vedyboms yra suteikiamas tik tai praėjus vieneriems metams po išreikšto ketinimo ir po to, kai tiek nuotaka, tiek jaunikis pateikia pažymėjimus, įrodančius, jog tėvų mokyklose jie gavo tinkamą mokymą apie vedybinio gyvenimo pareigas.

^{72:3.9 (812.2)} Skyrybų procedūra yra gana paprasta, bet išsiskyrimo dekretų, kuriuos priima tėvų teismai, negalima gauti, kol nepraėjo vieneri metai po pareiškimo skyryboms įregistravimo, o šitoje planetoje metai yra žymiai ilgesni už Urantijos metus. Nepaisant jų liberalių skyrybų įstatymų, dabartinis skyrybų skaičius sudaro tik tai vieną dešimtadalį Urantijos civilizuotų rasių skyrybų skaičiaus.

4. Švietimo sistema

72:4.1 (812.3) Šitos nacijos švietimo sistema yra privaloma, ir abi lytys mokosi kartu ikikoledžinėse mokyklose, kurias moksleivis lanko nuo penkerių metų amžiaus iki aštuoniolikos. Šitos mokyklos labai skiriasi nuo Urantijos mokyklų. Nėra klasių kambarių, vienu ir tuo pačiu metu mokomasi tik vieno dalyko, o po pirmųjų trejų metų visi mokiniai tampa mokytojų padėjėjais, mokydami jaunesnius už save. Knygos yra panaudojamos tiktai tam, jog būtų gauta informacija, kuri padės spręsti problemas, kylančias mokyklos cechuose ir mokyklos fermose. Daugelis baldų, naudojamų kontinente ir didžioji dauguma mechaninių priemonių—dabar yra didysis išradimų ir mechanizacijos amžius—yra pagaminti šitose mokyklose. Prie kiekvieno cecho yra darbo biblioteka, kur moksleivis gali pasinaudoti reikalingomis informacinėmis knygomis. Per visą švietimo laikotarpį didžiulėse fermose, esančiose prie kiekvienos mokyklos, taip pat yra mokoma žemės ūkio ir sodininkystės.

72:4.2 (812.4) Silpnapročiai yra mokomi tiktai žemės ūkio ir gyvulių auginimo darbo, ir visam gyvenimui yra apgyvendinami specialiose globos kolonijose, kur jie yra atskiriami pagal lytį, kad būtų užkertamas kelias susilaukti palikuonių, kuriuos turėti visiems silpnapročiams draudžiama. Šitos apribojančios priemonės galioja septyniasdešimt penkerius metus; nuosprendžius dėl patalpinimo į nepilnapročių kolonijas priima tėvų teismai.

72:4.3 (812.5) Kasmet visi ima vieno mėnesio atostogas. Ikikoledžinės mokyklos dirba devynis mėnesius per metus, kuriuos sudaro dešimt mėnesių, atostogos yra praleidžiamos su tėvais ar draugais keliaujant. Šitas keliavimas yra suaugusiųjų

lavinimo programos dalis ir tęsiasi visą gyvenimą, fondai, skirti padengti tokias išlaidas, yra kaupiami tokiais pat būdais, kaip kaupiamos lėšos, kurios yra naudojamos senatvės draudimui.

72:4.4 (812.6) Vienas ketvirtadalis mokykloje praleidžiamo laiko yra skiriamas žaidimams—sportinėms varžyboms—šitose varžybose mokiniai dalyvauja progresine tvarka, pradėdami vietiniais, vėliau valstijos ir regioniniais, ir baigia nacionaliniais sugebėjimų ir meistriškumo išmėginimais. Lygiai taip, oratorystės ir muzikos konkursai, o taip pat mokslo ir filosofijos konkursai, patraukia studentų dėmesį nuo žemesnių visuomeninių pakopų iki pat varžytuvių dėl nacionalinių laurų.

72:4.5 (812.7) Mokyklos valdymas yra nacionalinio valdymo kopija su savo trimis tarpusavyje susietomis atšakomis, mokytojų personalas veikia kaip trečioji arba patariamoji įstatymdavystės atšaka. Šitame kontinente pagrindinė švietimo užduotis yra paruošti kiekvieną mokinį save išlaikančiu piliečiu.

72:4.6 (813.1) Kiekvienas vaikas, baigęs ikikoledžinę mokyklą aštuoniolikos metų amžiaus, yra sumanus meistras. Tada pradedamas knygų studijavimas ir siekimas specialių žinių suaugusiųjų mokyklose arba koledžuose. Kada puikus studentas savo programą užbaigia anksčiau numatyto laiko, tada jam yra suteikiama laiko ir priemonių dovana, kad jis galėtų įgyvendinti, kokį nors jam patinkantį savo sumanytą projektą. Visa švietimo sistema yra numatyta tokia, kad tinkamai parengtų individą.

5. Gamybinė organizacija

72:5.1 (813.2) Šitos tautos pramonės padėtis yra toli nuo jos idealų; kapitalas ir darbas vis dar turi savų problemų, tačiau abu ima prisiderinti prie nuoširdaus bendradarbiavimo plano. Šitame unikaliame kontinente darbininkai vis daugiau tampa visų ekonomikos koncernų akcininkais; kiekvienas išmintingas dirbantysis palaipsniui tampa mažu kapitalistu.

72:5.2 (813.3) Visuomeninis antagonizmas silpsta, o gera valia sparčiai auga. Neiškilo jokių rimtų ekonominių problemų dėl vergovės panaikinimo (daugiau negu prieš vieną šimtą metų), kadangi šitas suderinimas buvo įgyvendinamas palaipsniui, kasmet išlaisvinant po du procentus vergų. Tie vergai, kurie sėkmingai išlaikė intelektualius, moralinius, ir fizinius patikrinimus, gavo pilietybę; daugelis iš šitų labiau išsivysčiusių vergų buvo karo belaisviai arba šių belaisvių vaikai. Maždaug prieš penkiasdešimt metų jie deportavo paskutiniuosius iš savo menkesniųjų vergų, o visai neseniai jie ėmėsi uždavinio sumažinti savo degeneruotų ir ydingų klasių kiekį.

72:5.3 (813.4) Šitie žmonės neseniai sukūrė naujus metodus gamybiniams ginčams sureguliuoti ir ekonominiams pažeidimams ištaisyti, ir jie yra daug tobulesni palyginus su anksčiau naudotais tokių problemų sprendimo būdais. Prievarta, kuria remiantis būtų galima sureguliuoti asmeninius ar gamybinius nesutarimus, yra uždrausta įstatymu. Darbo užmokestis, pelnas, ir kitos ekonominės problemos nėra griežtai reguliuojamos, bet apskritai tą kontroliuoja gamybinius įstatymus priimančias organas, tuo tarpu visi ginčai, kylantys gamyboje, yra sprendžiami gamybiniuose teismuose.

^{72:5.4 (813.5)} Gamybiniai teismai atsirado tik prieš trisdešimt metų, bet veikia labai sėkmingai. Naujausias pasiekimas šioje srityje numato, jog nuo šiol gamybiniai teismai pripažįsta teisėtą kompensaciją, kuri apima tris grupes:

^{72:5.5 (813.6)} 1. Teisėtą palūkanų dydį investuojamam kapitalui.

^{72:5.6 (813.7)} 2. Protingo dydžio darbo užmokestį už kvalifikaciją, panaudojamą gamybinėse operacijose.

^{72:5.7 (813.8)} 3. Sąžiningą ir teisingą užmokestį už fizinį darbą.

^{72:5.8 (813.9)} Šių tipų kompensacijos pirmiausia yra išmokamos pagal kontraktą, o uždarbiui smunkant, jos taip pat proporcingai yra palaipsniui mažinamos. Ir po šito visos pajamos, viršijančios nustatytą užmokestį, yra laikomos dividendais ir yra paskirstomos į visas tris grupes: kapitalo, kvalifikuotų darbuotojų, ir nekvalifikuotų darbininkų.

^{72:5.9 (813.10)} Kas dešimt metų regioniniai vykdytojai suderina ir dekretu patvirtina kasdienio apmokamo darbo teisėtas valandas. Dabar pramonė dirba penkias dienas per savaitę, keturios darbo dienos ir viena poilsio diena. Šitie žmonės kiekvieną darbo dieną dirba po šešias valandas ir, kaip ir studentai, devynis mėnesius per metus, turinčius dešimt mėnesių. Atostogos paprastai praleidžiamos keliaujant, o transportavimo būdai pastaruoju metu tiek išsivystė, kad keliauja visa tauta. Klimatas kelionėms yra palankus maždaug aštuonis mėnesius per metus, ir jie šitomis galimybėmis naudojami tiek, kiek įmanoma.

72:5.10 (813.11) Prieš du šimtus metų gamyboje absoliučiai viešpatavo pelno akstinas, bet šiandien jį sparčiai keičia kitos, aukštesnės varomosios jėgos. Konkurencija šitame kontinente yra aštri, bet didele dalimi ji buvo perkelta iš gamybos į žaidimus, meistriškumą, mokslinius laimėjimus, ir intelektualius pasiekimus. Ji kuo aktyviausiai pasireiškia tarnystėje visuomenei ir ištikimybėje valstybei. Šitoje tautoje visuomeninė tarnystė sparčiai tampa pagrindiniu siekimo tikslu. Kontinento turtingiausias žmogus kasdien šešias valandas dirba savo mechaninių dirbtuvių kontoroje, ir po to skuba į valstybingumo mokyklos vietos skyrių, kur jis siekia įgyti kvalifikaciją, reikalingą visuomeninei tarnystei.

72:5.11 (814.1) Šitame kontinente fizinį darbą pradedama vis labiau gerbti, ir visi darbingi piliečiai, vyresni negu aštuoniolikos metų amžiaus, dirba arba namuose ar fermose, ar kokioje nors pripažintoje gamybos šakoje, ar viešuosius darbus, kuriais būna užimami laikinai neturintieji darbo, arba dar priverstinio darbo korpuse šachtose.

72:5.12 (814.2) Šitie žmonės taip pat pradeda remti naują visuomenės pasibjaurėjimo formą—pasibjaurėjimą tiek tinginyse, tiek ir nepelnytu turtu. Lėtai, bet užtikrintai jie įsisavina savo techniką. Kažkada jie taip kovojo dėl politinės laisvės, o vėliau taip siekė ir ekonominės laisvės. Dabar jie ima naudotis tiek viena, tiek ir kita laisve, tuo tarpu priedo jie pradeda vertinti sąžiningai uždirbtą laisvalaikį, kuris gali būti skirtas didesnei saviraiškai.

6. Senatvės draudimas

72:6.1 (814.3) Šita nacija imasi ryžtingų pastangų pakeisti savigarbą griauinantį labdaros tipą oriomis valstybinio draudimo saugumo garantijomis senatvėje. Šita nacija garantuoja švietimą kiekvienam vaikui, ir darbą užtikrina kiekvienam žmogui; dėl to tokį draudimo planą, susijusį su sergančių ir senų žmonių apsauga, ji gali sėkmingai įgyvendinti.

72:6.2 (814.4) Šitoje tautoje visi asmenys iš apmokamos veiklos turi pasitraukti sulaukę šešiasdešimt penkerių metų, nebent jie gauna leidimą iš valstijos įgalotinio darbo klausimais, kuris leis jiems dirbti toliau, kol jie sulauks septyniasdešimties metų. Šitas amžiaus apribojimas nėra taikomas valstybės tarnautojams arba filosofams. Fiziškai suluošinti arba nuolatiniai invalidai į išeinančiųjų į pensiją sąrašą gali būti įtraukiami bet kokio amžiaus teismo nutarimu, kurį kartu pasirašo ir regioninės valdžios įgalotinis pensijų klausimais.

72:6.3 (814.5) Senatvės pensijų fondai yra gaunami iš keturių šaltinių:

72:6.4 (814.6) 1. Kiekvieną mėnesį vienos dienos uždarbį federalinė valdžia rekvizuoja šitam tikslui, o šitoje šalyje dirba kiekvienas.

72:6.5 (814.7) 2. Palikimai—daug turtingų piliečių palieka lėšas šitam tikslui.

72:6.6 (814.8) 3. Priverstinio darbo valstybinėse kasyklose uždarbis. Po to, kada dirbantieji priverstinius darbus apsirūpina patys ir atideda įnašus savajai pensijai, tada jų užmokesčio už darbą visas likutis yra pervedamas į šitą pensijų fondą.

72:6.7 (814.9) 4. Pajamos iš gamtinių išteklių. Kontinente visus gamtos turtus kaip visuomenės patikėtą nuosavybę laiko federalinė vyriausybė, ir iš jo gaunamos pajamos yra naudojamos visuomeniniams tikslams, tokiems, kaip susirgimų profilaktikai, talentų švietimui, ir ypatingai perspektyvių individų išlaidoms padengti valstybingumo mokyklose. Pusė pajamų iš gamtinių resursų atitenka senatvės pensijų fondui.

72:6.8 (814.10) Nors valstijos ir regioniniai draudimo fondai siūlo daugelį draudimo formų, bet senatvės pensijas visiškai tvarko federalinė valdžia per tuos dešimtį regioninių skyrių.

72:6.9 (814.11) Šitie valstybiniai fondai jau ilgą laiką yra tvarkomi sąžiningai. Po išdavystės ir žmogžudystės, sunkiausios bausmės, kurias paskiria teismai, yra už visuomenės pasitikėjimo išdavimą. Visuomeninė ir politinė neištikimybė dabar yra laikoma kaip baisiausia iš visų nusikaltimų.

7. Mokesčiai

72:7.1 (815.1) Federalinė valdžia yra paternalistinė tiktai administruodama senatvės pensijas ir skatindama talentą ir kūrybinį originalumą; valstijų vyriausybės truputį daugiau rūpinasi atskiru piliečiu, tuo tarpu labiau tėviškos arba socialistinės yra vietinės vyriausybės. Miestas (arba kai kurie jo struktūriniai padaliniai) rūpinasi tokiais reikalais, kaip sveikata, sanitarija, statybų reguliavimas, aplinkos tvarkymas, aprūpinimas vandeniu, apšvietimas, šildymas, poilsis, muzika, ir ryšiai.

72:7.2 (815.2) Visose gamybos šakose pirmiausia dėmesys yra kreipiamas į sveikatą; kai kurios fizinės gerovės fazės yra

laikomos pramonės ir bendruomenės išimtinėmis teisėmis, bet individo ir šeimos sveiktos problemos yra vien tiktai asmeninis rūpestis. Į mediciną, kaip ir į visus kitus grynai asmeninius reikalus, vyriausybė planuoja vis mažiau kištis.

72:7.3 (815.3) Miestai neturi apmokestinimo galios, negali jie ir skolintis. Jie pašalpas kiekvienam gyventojui gauna iš valstybės išdo, ir tokias pajamas privalo papildyti iš uždarbių, gaunamų socialistinėse įmonėse ir iš licenzijų įvairiai komercinei veiklai.

72:7.4 (815.4) Greito pervežimo priemonės, kurios iš esmės įgalina smarkiai išplėsti miesto ribas, kontroliuoja minicipalitetas. Miesto gaisrines remia gaisrų prevencijos ir draudimo fondai, o visi pastatai mieste ar kaime yra atsparūs ugniai—tokie jie yra daugiau negu septyniasdešimt penkeri metai.

72:7.5 (815.5) Municipaliteto skiriamų tvarkos prižiūrėtojų nėra; policijos pajėgas išlaiko valstijos vyriausybės. Į šitą skyrių priimami beveik vien tiktai nevedę vyrai tarp dvidešimt penkerių ir penkiasdešimties metų amžiaus. Didžioji dauguma valstijų yra nustačiusios gana didelius viengungių mokesčius, kurie yra pervedami visiems vyrams, įstojusiems į valstybės policiją. Vidutinėje valstijoje policijos pajėgos dabar sudaro vieną dešimtadalį to dydžio, kuris buvo prieš penkiasdešimt metų.

72:7.6 (815.6) Vieno šimto santykinai laisvų suverenių valstijų apmokestinimo sistema yra mažai kuo panaši arba iš viso skirtinga, nes ekonominės ir kitos sąlygos labai skiriasi įvairiose kontinento dalyse. Kiekviena valstija turi dešimt pagrindinių konstitucinių nuostatų, kurių keisti negalima,

išskyrus tuos atvejus, kada sutinka federalinis aukščiausiasis teismas, ir vienas iš šitų straipsnių draudžia bet kokią nuosavybę bet kuriais metais apmokestinti daugiau negu vienu procentu jos vertės, namų sklypai, nesvarbu mieste ar kaime, nuo šio mokesčio yra atleisti.

72:7.7 (815.7) Federalinė vyriausybė negali skolintis, o bet kuriai valstijai, prieš imant paskolą, išskyrus karo tikslams, per referendumą reikia gauti tris ketvirtadalius balsų. Kadangi federalinė vyriausybė paskolų imti negali, tai karo atveju Nacionalinė Gynybos Taryba yra įgaliota nustatyti valstijoms piniginius įnašus, o taip pat ir tai, kiek būtų reikalinga žmonių ir medžiagų resursų. Bet jokios skolos grąžinimo negalima ištęsti ilgesniam negu dvidešimt penkerių metų laikotarpiui.

72:7.8 (815.8) Pajamos, kurios išlaiko federalinę vyriausybę, yra gaunamos iš tokių penkių šaltinių:

72:7.9 (815.9) 1. *Importo mokesčių.* Visų rūšių importas yra apmokestinamas pagal tarifą, kuris yra numatytas tam, jog šiame kontinente palaikytų tokį pragyvenimo lygį, kuris yra daug aukštesnis už bet kurios kitos nacijos pragyvenimo lygį planetoje. Šituos tarifus nustato aukščiausiasis gamybinis teismas po to, kada abeji pramonės kongreso rūmai ratifikuoja ekonomikos reikalų pagrindinio vykdytojo rekomendacijas, o jį paskiria abeji įstatymdavystės organai. Aukštesnius pramonės rūmus renka dirbantieji, žemesnius rūmus renka kapitalas.

72:7.10 (816.1) 2. *Autorinių honorarų.* Federalinė vyriausybė skatina išradimus ir originalią kūrybą dešimtyje regioninių laboratorijų, padėdama įvairių rūšių talentams—menininkams,

rašytojams, ir mokslininkams—ir saugodama jų patentus. Savo ruožtu vyriausybė ima pusę pelno, kuris yra gaunamas už visus tokius įgyvendintus išradimus ir kūrinius, ar jie būtų susiję su technika, knygomis, menu, augalais, ar gyvūnais.

^{72:7.11 (816.2)} 3. *Paveldėjimo mokesčio.* Federalinė vyriausybė surenka paveldėjimo mokstį, svyruojantį nuo vieno iki penkiasdešimties procentų, priklausomai nuo turto, o taip pat ir nuo kitų sąlygų.

^{72:7.12 (816.3)} 4. *Karinės įrangos.* Vyriausybė gauna dideles pajamas, nuomodama karinę ir karinio laivyno įrangą komerciniams ir poilsio tikslams.

^{72:7.13 (816.4)} 5. *Gamtinių išteklių.* Pajamos iš gamtinių resursų, kada specifiniams tikslams, kuriems lėšas numato federalinės valstybės chartija, tiek lėšų nereikia, tada yra pervedamos į nacionalinį iždą.

^{72:7.14 (816.5)} Federalinius asignavimus, išskyrus karo fondus, kuriuos nustato Nacionalinės Gynybos Taryba, skiria aukštesnysis įstatymų leidžiamasis organas, jiems pritaria žemesnieji rūmai, patvirtina vyriausiasis vykdytojas, ir galiausiai įteisina federalinė biudžeto komisija, susidedanti iš vieno šimto narių. Šitos komisijos narius pasiūlo valstijų gubernatoriai, o išrenka valstijų įstatymdavystės organai dvidešimt ketverių metų laikotarpiui, vienas ketvirtadalis yra renkamas kas šešeri metai. Kas šešeri metai šitas organas trijų ketvirtadalių balsų dauguma savo vadovu išsirenka vieną iš narių, ir šitaip jis tampa federalinio izdo direktoriumi-kontrolieriumi.

8. Specialūs koledžai

72:8.1 (816.6) Papildomai prie pagrindinės privalomosios švietimo programos, skirtos vaikams nuo penkerių iki aštuoniolikos metų, yra išlaikomos tokios specialios mokyklos:

72:8.2 (816.7) 1. *Valstybės valdymo mokyklos.* Šitos mokyklos yra trijų kategorijų: nacionalinės, regioninės, ir valstijų. Nacijos valstybinės įstaigos yra grupuojamos į keturis skyrius. Valstybinių aukštų postų pirmasis skyrius iš esmės yra susijęs su nacionaline administracija, ir visi šitos grupės įstaigose dirbantieji privalo būti baigę tiek regioninę, tiek nacionalinę valstybės valdymo mokyklą. Asmenys, užbaigę bet kurią iš dešimties regioninių valstybės valdymo mokyklų, gali gauti politinę, renkamąją, arba skiriamąją vietą antrojoje grupėje; jų postai yra susiję su pareigomis regioninėje administracijoje ir valstijų vyriausybėje. Trečiasis skyrius apima valstijos pareigas, ir iš tokių pareigūnų yra reikalaujama turėti tikrai valstybės valdymo valstijos laipsnį. Ketvirtojo ir paskutiniojo skyriaus įstaigų dirbantieji neprivalo turėti valstybės valdymo laipsnių; į šituos postus yra vien tikrai skiriama. Jiems priklauso antraeiliai padėjėjų, sekretorių, ir techninių darbuotojų postai, kuriuos užima įvairūs profesionalūs darbuotojai, dirbantys valstybinio administravimo grandyse.

72:8.3 (816.8) Žemesniųjų ir valstijos teismų teisėjai turi valstijų valstybės valdymo mokyklų laipsnius. Tų teismų, kurie nagrinėja visuomeninius, švietimo, ir gamybos reikalus, teisėjai turi laipsnius, suteiktus regioninių mokyklų. Federalinio aukščiausiojo teismo teisėjai privalo turėti visų šitų valstybės valdymo mokyklų laipsnius.

^{72:8.4 (817.1)} 2. *Filosofijos mokyklos*. Šitos mokyklos veikia prie filosofijos šventyklų, ir su religija yra susietos daugiau ar mažiau kaip visuomeninė veikla.

^{72:8.5 (817.2)} 3. *Mokslo institucijos*. Šitos techninės mokyklos yra daugiau susijusios su gamyba negu su švietimo sistema, ir yra suskirstytos į penkiolika skyrių.

^{72:8.6 (817.3)} 4. *Profesinio mokymo mokyklos*. Šitos specialios institucijos techninį mokymą suteikia įvairioms mokslinėms profesijoms, jų yra dvylika.

^{72:8.7 (817.4)} 5. *Karo ir karinio laivyno mokyklos*. Netoli nacionalinės būstinės ir dvidešimt penkiuose pajūrio kariniuose centruose yra išsidėsčiusios šitos institucijos, skirtos savanorių piliečių nuo aštuoniolikos iki trisdešimties metų amžiaus kariniam mokymui. Stojantiems į šias mokyklas jaunesniems negu dvidešimt penkerių metų amžiaus reikalingas tėvų sutikimas.

9. Visuotinio balsavimo planas

^{72:9.1 (817.5)} Nors kandidatais į visus valstybinius postus gali būti tik tie, kurie yra baigę valstijos, regionines, ar federalines valstybės valdymo mokyklas, bet pažangūs šitos nacijos vadovai pamatė rimtą silpną vietą savo plane, kuris numato visuotinę balsavimo teisę, ir maždaug prieš penkiasdešimt metų priėmė konstitucinę nuostatą dėl modifikuotos balsavimo schemos, kuriai būdingi tokie bruožai:

^{72:9.2 (817.6)} 1. Kiekvienas vyras ir kiekviena moteris, sulaukę dvidešimties metų ir vyresni, turi po vieną balsą. Sulaukę šio amžiaus visi piliečiai turi tapti dviejų balsavimo grupių nariais:

Pirmajai grupei jie priklauso pagal savo ekonominę veiklą—gamybinę, profesinę, žemės ūkio, arba komercinę; į antrąją grupę jie patenka pagal savo politinius, filosofinius, ir visuomeninius polinkius. Tokiu būdu visi dirbantieji priklauso kokiai nors ekonominei balsavimo grupei, o šitos gildijos, kaip ir neekonominės asociacijos, yra reguliuojamos panašiai, kaip yra reguliuojamas nacionalinis valdymas su savo trimis valdžios atšakomis. Užsiregistravimo šitose grupėse negalima keisti dvylika metų.

72:9.3 (817.7) 2. Pasiūlius valstijų gubernatoriams arba regioniniams vykdytojams ir regioninių aukščiausiųjų tarybų mandatu, asmenims, kurie atnešė didžiulės naudos visuomenei arba kurie pademonstravo nepaprastą išmintį valstybinėje tarnyboje, gali būti suteikiami papildomi balsai ne dažniau kaip kas penkeri metai ir negali viršyti devynių tokių superbalsų. Tokiam daugiau balsų turinčiam rinkėjui maksimalus balsų skaičius yra dešimt. Mokslininkai, išradėjai, mokytojai, filosofai, ir dvasiniai vadovai taip pat yra tokiu būdu pripažįstami ir pagerbiami padidinta politine valdžia. Šitas išskirtines pilietines privilegijas suteikia valstijų ir regioninės aukščiausiosios tarybos panašiai, kaip laipsnius suteikia specialūs koledžai, o gavusieji didžiuojasi, kad tokio pilietinio pripažinimo simboliais gali papildyti, kartu su kitais laipsniais, savo asmeninių pasiekimų sąrašą.

72:9.4 (817.8) 3. Visi asmenys, nuteisti privestiniams darbams kasyklose, ir visi valstybės tarnautojai, kuriuos išlaiko mokesčių mokėtojai, tokios tarnybos laikotarpiu, balsavimo teisės neturi. Tai negalioja pagyvenusiems asmenims, kurie

gali būti išėję į pensiją, sulaukę šešiasdešimt penkerių metų amžiaus.

^{72:9.5 (817.9)} 4. Yra penkios balsavimo teisės kategorijos, priklausomai nuo vidutinių kasmet sumokamų mokesčių už kiekvieną penkerių metų laikotarpį. Mokantiems didelius mokesčius leidžiama turėti papildomai iki penkių balsų. Šitas apdovanojimas visiškai nepriklauso nuo kokio nors kito pripažinimo, bet jokių būdu nė vienas asmuo negali turėti daugiau kaip dešimt balsų.

^{72:9.6 (818.1)} 5. Tuo metu, kada buvo priimtas šitas balsavimo teisės planas, teritorinis balsavimo metodas buvo pakeistas ekonominės arba funkcinės sistemos naudai. Dabar visi piliečiai balsuoja kaip gamybinės, visuomeninės, ar profesinės grupės nariai, nepriklausomai nuo savo gyvenamosios vietos. Tokiu būdu rinkėjus sudaro tvirtos, suvienytos, ir protingos grupės, kurios į valstybinius aukštus postus ir pareigas išrenka tikrai savo geriausius narius. Šitoje funkcinio arba grupinio balsavimo teisės schemoje yra tikrai viena išimtis: Federalinis vyriausiasis vykdytojas yra renkamas kas šešeri metai visos nacijos balsavimu, ir nė vienas pilietis neturi daugiau vieno balso.

^{72:9.7 (818.2)} Tokiu būdu, išskyrus pagrindinio vykdytojo rinkimus, balsavimas vyksta profesinėse, intelektualiose, ir visuomeninėse piliečių grupėse. Ideali valstybė yra organiška, ir kiekviena laisva ir protinga piliečių grupė išreiškia gyvybiškai svarbų ir veikiantį organą, kuris yra didesnio valstybinio organizmo viduje.

72:9.8 (818.3) Valstybės valdymo mokyklos turi įgaliojimus pradėti teismines procedūras valstijų teismuose dėl balsavimo teisės panaikinimo bet kokiam individui, kuris yra protiškai nesveikas, tinginiauja, yra abejingas, ar nusikaltėlis. Šitie žmonės suvokia, jog kada penkiasdešimt procentų visos nacijos yra menkaverčiai ar silpnapročiai ir turi balsavimo teisę, tada tokia nacija yra pasmerkta. Jie mano, kad vidutinybės viešpatavimas sukelia bet kokios valstybės žlugimą. Balsavimas yra privalomas, yra skiriamos didžiulės baudos tiems, kurie nebalsuoja.

10. Kova prieš nusikalstamumą

72:10.1 (818.4) Šitos tautos kovos prieš nusikalstamumą, psichinius susirgimus, ir degeneravimą, metodai, nors kai kuriais atvejais yra patrauklūs, bet šiaip jau, be jokios abejonės, didžiąją daugumą urantų šokiruos. Paprasti nusikaltėliai ir nepilnapročiai yra patalpinami, pagal lytis, skirtingose žemės ūkio kolonijose, ir save daugiau negu išlaiko. Didesnius nusikaltėlius recidyvistus ir nepagydomus bepročius teismai nuteisia mirčiai nuodingųjų dujų kamerose. Be žmogžudysčių daug nusikaltimų, įskaitant ir aukšto valstybinio posto išdavystę, taip pat užtraukia mirties bausmę, o teisingumo bausmė yra patikima ir greita.

72:10.2 (818.5) Šitie žmonės iš teisės neigiamos eros pereina į teigiamą. Neseniai jie nuėjo tiek toli, kad nusikaltimams kelią užkirsti mėgina tuo, jog tuos, kurie, manoma, kad yra potencialūs žmogžudžiai ir pavojingi nusikaltėliai, nuteisia įkalinimui kolonijose iki gyvos galvos. Jeigu tokie nuteistieji vėliau parodo, jog tapo normalesni, tada jie gali būti paleidžiami lygtinai arba jie gali būti amnestuojami. Šitame

kontinente žmogžudysčių skaičius, palyginus su jų skaičiumi kitose nacijose, sudaro tikrai vieną procentą.

72:10.3 (818.6) Pastangų užkirsti kelią nusikaltėlių ir nepilnapročių auginimui buvo imtasi daugiau negu prieš vieną šimtą metų, ir jau dabar jos davė vilties teikiančių rezultatų. Nepilnapročiams nėra jokių kalėjimų arba ligoninių. Dėl vienos priežasties, čia tokios grupės sudaro tikrai maždaug dešimt procentų tokių grupių skaičiaus, kuris yra Urantijoje.

11. Karinis pasirengimas

72:11.1 (818.7) Baigusieji federalines karines mokyklas gali būti Nacionalinės Gynybos Tarybos prezidento paskirti “civilizacijos sargybiniais” gaudami vieną iš septynių laipsnių, sutinkamai su sugebėjimais ir patyrimu. Šią tarybą sudaro dvidešimt penki nariai, kuriuos paskiria aukščiausieji tėvų, švietimo, ir gamybiniai teismai, patvirtina federalinis aukščiausiasis teismas, o jai pagal pareigas vadovauja jungtinių karinių reikalų štabo vadas. Tokie nariai tarnauja tol, kol sulaukia septyniasdešimties metų amžiaus.

72:11.2 (819.1) Tie kursai, kuriuose mokosi tokie jaunesnieji karininkai, trunka ketverius metus ir būtinai yra susiję su kokio nors verslo ar profesijos įsisavinimu. Karinis mokymas visada yra susiejamas su tokiu gamybiniu, moksliniu, arba profesiniu apmokymu. Kada karinis mokymas užbaigiamas, tada individas, per šituos ketverių metų kursus, būna gavęs pusę to išsilavinimo, kokį suteikia bet kuri speciali mokykla, kurioje mokslas taip pat trunka ketverius metus. Tokiu būdu yra išvengiama profesionalios karinės klasės sukūrimo, kada didžiulis skaičius vyrų gauna šią galimybę save išlaikyti, tuo

pačiu metu užsitikrindamas pirmąją pusę techninio arba profesinio parengimo.

72:11.3 (819.2) Karinė tarnyba taikos metu yra visiškai savanoriška, ir visų rūšių tarnyba trunka ketverius metus, kurios metu papildomai prie karinės taktikos įsisavinimo kiekvienas vyras studijuoja kokią nors specialią sritį. Muzikinis parengimas yra vienas iš pagrindinių dalykų centrinėje karo mokykloje ir tose dvidešimt penkiose mokymo stovyklose, išdėstytose palei kontinento periferiją. Gamybos nuosmukio laikotarpiais daugelis tūkstančių bedarbių automatiškai yra panaudojami stiprinant kontinento karinę gynybą sausumoje, jūroje, ir ore.

72:11.4 (819.3) Nors šitie žmonės turi galingą karo instituciją kaip gynybą nuo aplinkinių priešiškų tautų įsiveržimo, bet jų garbei reikėtų pažymėti, kad jie daugiau negu per vieną šimtą metų šitų karinių resursų nepanaudojo gynybiniame kare. Jie tapo civilizuoti iki tokio lygio, kad sugeba aktyviai apginti civilizaciją nepasiduodami pagundai savo karines galias panaudoti agresijos metu. Nekilo jokių pilietinių karų nuo pat suvienytos kontinento valstybės sukūrimo, bet per paskutiniuosius du amžius šitie žmonės buvo priversti kariauti devyniuose žiauriuose gynybiniuose konfliktuose, trys iš jų buvo prieš galingas pasaulinių jėgų konfederacijas. Nors šitoji nacija palaiko deramą gynybinį lygį, kad atremtų priešiškų kaimynų užpuolimus, bet ji daug daugiau dėmesio skiria tam, kad būtų ruošiami valstybės veikėjai, mokslininkai, ir filosofai.

72:11.5 (819.4) Taikos su kitomis valstybėmis laikotarpiu, visi judantys gynybiniai mechanizmai yra labai aktyviai panaudojami prekybai, komercijai, ir poilsiui. Kada paskelbiamas karas, tada yra mobilizuojama visa nacija. Karo

veiksmų laikmečiu visose pramonės šakose įvedami kariniai atskaitymai, o visų karinių departamentų vadai tampa vyriausiojo vykdytojo kabineto nariais.

12. Kitos nacijos

72:12.1 (819.5) Nors šitos unikalios tautos visuomenė ir valdymas daugeliu atžvilgių yra labiau išsivystę už Urantijos nacijų visuomenę ir valdymą, bet vertėtų pareikšti, kad kituose kontinentuose (planetoje jų yra vienuolika) valdymas yra aiškiai menkesnis už labiau išsivysčiusių Urantijos nacijų.

72:12.2 (819.6) Kaip tik dabar šita labiau išsivysčiusi vyriausybė planuoja užmegzti ryšius ambasadoriaus lygiu su menkesnėmis tautomis, ir pirmą kartą iškilo didis religinis lyderis, kuris pasisako už misionierių pasiuntimą į šitas aplinkines nacijas. Mes bijome, kad jie netrukus gali padaryti tokią klaidą, kurią padarė tiek daug kitų, kada stengėsi savo aukštesnę kultūrą ir religiją primesti kitoms rasėms. Kokį nuostabų dalyką būtų galima padaryti šitame pasaulyje, jeigu tikrai šitoji išvystytos kultūros kontinentinė nacija geriausiai žmones iš kaimyninių tautų pasikviestų pas save, o po to, juos išlavinusi, pasiųstų atgal kaip kultūros emisarus pas savo tamsius sielos brolius! Aišku, jeigu kartais Sūnus Arbitras netrukus pasirodytų šitoje išsivysčiusioje nacijoje, tuomet šitame pasaulyje greitai galėtų įvykti didingų dalykų.

72:12.3 (820.1) Šitas pasakojimas apie kaimyninės planetos reikalus yra parengtas gavus specialų leidimą siekiant tikslo vystyti civilizaciją ir spartinti valdymo evoliuciją Urantijoje. Apie daug ką būtų galima papasakoti daugiau, kas be jokios abejonės

sudomintų ir suintriguotų urantus, bet šitas pasakojimas išnaudojo mums leistino mandato ribas.

72:12.4 (820.2) Tačiau, urantai turėtų įsidėmėti tai, kad jų seseriška sfera Satanijos šeimoje nėra gavusi tos naudos, kurią suteikia Rojaus Sūnų arbitrinė arba savęs padovanojimo misijos. Urantijos įvairių tautų vienos nuo kitos taip pat neskiria tokie kultūros skirtumai, kokie skiria kontinentinę naciją nuo kitų nacijų planetoje.

72:12.5 (820.3) Tiesos Dvasios išliejimas suteikia dvasinį pagrindą didžiųjų pasiekimų įgyvendinimui pasaulio, kuriame įvyko savęs padovanojimo misija, žmogiškosios rasės labui. Dėl to Urantija yra nepalyginamai geriau parengta daug greitesniam planetinio valdymo įgyvendinimui su savo įstatymais, mechanizmais, simboliais, susitarimais, ir kalba—visa tai turėtų taip smarkiai prisidėti prie to, kad visame pasaulyje įsivyrautų taika, paremta įstatymu, ir galėtų vesti į kada nors išaušiantį dvasinio siekimo realų amžių; ir toks amžius yra planetinis slenkstis į utopinius šviesos ir gyvenimo amžius.

72:12.6 (820.4) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

73 Dokumentas. Edeno Sodas

73:0.1 (821.1) KULTŪRINIS nuosmukis ir dvasinis skurdas, kilę dėl Kaligastijos išdavystės, ir kaip pasekmė dėl to atsiradęs visuomeninis susipainiojimas, turėjo nedidelį poveikį Urantijos tautų fizinei ar biologinei būklei. Organinė evoliucija sparčiai žengė į priekį visiškai nepriklausomai nuo kultūrinio ir moralinio smukimo, kuris taip greitai prasidėjo po Kaligastijos ir Daligastijos neištikimybės. Ir planetinėje istorijoje atėjo toks

laikas, maždaug prieš keturiasdešimt tūkstančių metų, kada budintys Gyvybės Nešėjai pastebėjo, jog, grynai biologiniu požiūriu, Urantijos rasių besivystantis žengimas į priekį artėjo prie savo aukščiausiojo taško. Globėjai Melkizedekai, šitai nuomonei pritare, iš karto sutiko paremti Gyvybės Nešėjų peticiją Edentijos Patiems Aukštiesiems, prašančios, kad Urantija būtų patikrinta tuo tikslu, jog būtų duotas leidimas išsiųsti biologinius pagerintojus, Materialųjį Sūnų ir Dukrą.

73:0.2 (821.2) Šitas prašymas buvo adresuotas Edentijos Patiems Aukštiesiems, nes jie tiesiogiai vadovavo daugeliui Urantijos reikalų nuo pat Kaligastijos nuopuolio ir laikino valdžios panaikinimo Jeruseme.

73:0.3 (821.3) Tabamantija, dešimtainių arba eksperimentinių pasaulių aukščiausiasis prižiūrėtojas, atvyko patikrinti planetos, ir susipažinęs su rasine pažanga, kaip ir dera rekomendavo, kad Urantijai būtų suteikti Materialieji Sūnūs. Po šito patikrinimo praėjus šiek tiek mažiau negu vienam šimtui metų, Adomas ir Ieva, vietinės sistemos Materialusis Sūnus ir Dukra, atvyko ir pradėjo tą sunkią užduotį, mėgindami supainiotus reikalus išpainioti tokioje planetoje, kurios vystymasis dėl maišto buvo uždelstas ir kuri buvo dvasiškai izoliuota.

1. Noditai ir amadonitai

73:1.1 (821.4) Normalioje planetoje Materialiojo Sūnaus atvykimas paprastai paskelbtų išradimų, materialios pažangos, ir intelektualaus švietimo didžiojo amžiaus priartėjimą. Era, atvykus Adomui, yra didžiosios daugumos pasaulių didysis mokslinis amžius, bet ne taip yra Urantijoje. Nors planetoje

gyveno fiziškai tinkamos rasės, bet tos gentys buvo giliai nugrimzdusios į barbariškumą ir moralinį sąstingį.

73:1.2 (821.5) Po maišto praėjus dešimčiai tūkstančių metų, iš esmės visi Princo administracijos laimėjimai buvo išnykę; pasaulio rasių būklė buvo vos šiek tiek geresnė už tą padėtį, jeigu šitas suklaidintas Sūnus iš viso niekada nebūtų atvykęs į Urantiją. Tikrai tarp noditų ir amadonitų buvo išlikusios Dalamatijos ir Planetos Princo kultūros tradicijos.

73:1.3 (821.6) *Noditai* buvo Princo personalo maištininkų narių palikuonys, jų vardas kilo nuo jų pirmojo vadovo, Nodo, kažkada buvusio Dalamatijos gamybos ir prekybos komisijos pirmininku, vardo. *Amadonitai* buvo palikuonys tų Andonitų, kurie liko ištikimi Vanui ir Amadonui. “Amadonitas” yra daugiau kultūrinės ir religinės, o ne rasinės paskirties terminas, rasiniu požiūriu amadonitai iš esmės buvo *Andonitai*. “Noditas” yra tiek kultūrinis, tiek ir rasinis terminas, nes patys noditai sudarė Urantijos aštuntąją rasę.

73:1.4 (822.1) Tarp noditų ir amadonitų egzistavo tradicinis priešiškusis. Šitie vaidai nuolat iškildavo į paviršių, kada tik šitų dviejų grupių palikuonys mėgindavo imtis kokio nors bendro reikalo. Net ir vėliau, Edeno reikaluose, jiems buvo nepaprastai sunku dirbti drauge taikiai.

73:1.5 (822.2) Tuoj po Dalamatijos sugriovimo Nodo pasekėjai suskilo į tris pagrindines grupes. Centrinė grupė liko betarpiškai toje vietovėje, kur buvo jų tikrieji namai netoli tos vietos, kur vandenys sukaupia Persų įlanka. Rytinė grupė migravo į Elamo aukštumų rajonus kaip tik į rytus nuo Eufrato

slėnio. Vakarinė grupė apsistojo Viduržemio jūros Sirijos šiaurės rytų pakrantėse ir gretimoje teritorijoje.

^{73:1.6 (822.3)} Šitie noditai laisvai poravosi su sangikų rasėmis ir paliko gabių palikuonių. Ir kai kurie maištininkų dalamatijiečių palikuonys vėliau prisijungė prie Vano ir jam ištikimų pasekėjų tuose kraštuose, kurie buvo į šiaurę nuo Mesopotamijos. Čia, Vano ežero apylinkėse ir pietiniame Kaspijos jūros regione, noditai bendravo ir susimaišė su amadonitais, ir jie buvo įtraukti tarp “senovės galingųjų žmonių.”

^{73:1.7 (822.4)} Iki atvykstant Adomui ir Ievai, šitos grupės—noditai ir amadonitai—buvo labiausiai išsivysčiusios ir kultūringiausios rasės žemėje.

2. Sodo planavimas

^{73:2.1 (822.5)} Iki Tabamantijos inspekcijos atvykimo likus maždaug vienam šimtui metų, Vanas ir jo pagalbininkai iš aukštumose buvusios pasaulinės etikos ir kultūros būstinės skelbė pažadėtojo Dievo Sūnaus, rasio pagerintojo, tiesos mokytojo, ir po išdaviko Kaligastijos verto perėmėjo atėjimą. Nors didžioji dauguma ano meto pasaulio gyventojų mažai domėjosi arba iš viso nesidomėjo tokia pranašyste, bet tie, kurie betarpiškai bendravo su Vanu ir Amadonu, į tokius mokymus žiūrėjo rimtai ir pradėjo rengtis pažadėtojo Sūnaus realiam priėmimui.

^{73:2.2 (822.6)} Vanas savo artimiausiems pagalbininkams papasakojo apie Materialiuosius Sūnus Jeruseme; ką apie juos buvo sužinojęs iki to meto, kai kažkada atvyko į Urantiją. Jis gerai žinojo, kad šitie Adominiai Sūnūs visada gyvena paprastose,

bet nuostabiose sodo buveinėse, ir pasiūlė, prieš aštuoniasdešimt trejus metus iki Adomo ir Ievos atvykimo, kad visi pasišvęstų tam, jog skelbtų jų atėjimą ir parengtų sodo buveines jų priėmimui.

^{73:2.3 (822.7)} Iš savosios būstinės aukštumose ir iš šešiasdešimt vienos toli viena nuo kitos išsimėčiusios gyvenvietės, Vanas ir Amadonas surinko daugiau negu trijų tūkstančių norinčių ir entuziastingų darbininkų korpusą, kurie, iškilmingame susibūrime, pasišventė šitai misijai, kad pasiruoštų pažadėtojo—bent jau laukiamo—Sūnaus priėmimui.

^{73:2.4 (822.8)} Vanas savo savanorius suskirstė į vieną šimtą kuopų, kiekviena turėjo savo kapitoną ir padėjėją, kuris jo asmeniniame personale buvo ryšių pareigūnas, o Amadoną pasiliko savo pavaduotoju. Šitos visos komisijos pradėjo kruopštų parengiamąjį darbą, o komitetas, atsakingas už Sodo vietovę, išvyko ieškoti idealios vietos.

^{73:2.5 (822.9)} Nors iš Kaligastijos ir Daligastijos buvo atimta didelė dalis jų galių daryti blogį, bet jie darė viską, kas tik įmanoma, kad sužlugdytų Sodo parengimo darbą ir kad šiam darbui trukdytų. Bet jų blogio užmačias didžiule dalimi atrėmė ištikima veikla beveik dešimties tūkstančių tarpinių būtybių, kurios nenuilstamai dirbo tam, jog šitas sumanymas vystytųsi į priekį.

3. Sodo vieta

^{73:3.1 (823.1)} Komitetas, atsakingas už vietos parinkimą, buvo išvykęs maždaug trejus metus. Jis rekomendavo tris įmanomas vietas: Pirmoji vieta buvo sala Persų įlankoje, antroji vieta

buvo vietovė tarp upių, vėliau panaudota antrajam Sodui, trečioji vieta buvo ilgas siauras pusiasalis—beveik sala—nusidriekusi į vakarus iš Viduržemio jūros rytinės pakrantės.

73:3.2 (823.2) Komitetas beveik vienbalsiai pasisakė už trečiąjį variantą. Buvo pasirinkta šita vieta, ir prirėkė dvejų metų tam, jog pasaulio kultūros būstinė, įskaitant ir gyvybės medį, būtų perkelta į šitą Viduržemio jūros pusiasalį. Kada atvyko Vanas ir jo kuopa, tada visos pusiasalio gyventojų grupės, išskyrus vieną, paliko jį taikiai.

73:3.3 (823.3) Šito Viduržemio jūros pusiasalio klimatas buvo sveikas, o temperatūra buvo pastovi; šitoks pastovus oras buvo dėl supančių kalnų ir dėl to, kad šita vietovė buvo iš tiesų sala sausumos jūroje. Nors aplink esančiose aukštumose lydavo gausiai, bet tikrajame Edene lydavo retai. Tačiau kiekvieną naktį, iš plataus tinklo dirbtinių drėkinimo kanalų “pakildavo rūkas,” kad atgaivintų Sodo augmeniją.

73:3.4 (823.4) Šito sausumos masyvo pakrantės ruožas buvo gerokai iškilęs, o sąsmauka, sujungianti su žemynu, siauriausioje vietoje tebuvo dvidešimt septynių mylių pločio. Didžioji upė, drėkinusi Sodą, leidosi žemyn iš pusiasalio aukštesniųjų žemių ir tekėjo į rytus per pusiasalio neriją į žemumą, o iš ten per Mesopotamijos žemumas į jūrą, esančią už jų. Upę maitino keturi intakai, kurių pradžia buvo Edeno pusiasalio pakrantės kalvose, ir būtent jos yra tos upės, kuri “ištekėjo iš Edeno,” tos “keturios ištakos” ir kurias vėliau supainiojo su tų upių, kurios juosė antrąjį sodą, atšakomis.

73:3.5 (823.5) Kalnuose, kurie supo Sodą, buvo gausu brangakmenių ir brangiųjų metalų, nors į juos buvo labai mažai kreipiama

dėmesio. Dominuojančia idėja turėjo būti sodininkystės šlovinimas ir žemdirbystės išaukštinimas.

^{73:3.6 (823.6)} Sodui parinkta vieta buvo galbūt gražiausias tokio pobūdžio kampelis visame pasaulyje, o klimatas tada buvo idealus. Niekur kitur nebuvo tokios vietos, kuri būtų galėjusi lygiai taip tobulai tapti tokiu botaninės išraiškos rojumi. Šitoje susitikimų vietoje ėmė rinktis Urantijos civilizacijos grietinėlė. Už jo ribų, pasaulį supo tamsa, nemokšiškas, ir laukiniškumas. Edenas buvo vienintelis šviesus lopinėlis Urantijoje; jis savaime buvo žavimo sapnas, ir netrukus jis tapo nuostabaus ir ištobulinto kraštovaizdžio šlovės poema.

4. Sodo įrengimas

^{73:4.1 (823.7)} Kada Materialieji Sūnūs, biologiniai gerintojai, pradeda savo gyvenimą evoliuciniame pasaulyje, tada jų gyvenamoji vieta dažnai yra vadinama Edeno Sodu, kadangi jai yra būdingas Edentijos, žvaigždyno sostinės, floros grožis ir botaninis nuostabumas. Vanas gerai žinojo šituos papročius ir atitinkamai pasirūpino tuo, jog visas pusiasalis būtų perduotas Sodui. Buvo numatyta taip, jog ganyklos ir gyvulių auginimas bus gretimoje žemyninėje žemėje. Iš gyvūnų pasaulio, šitame parke turėjo būti tiktai paukščiai ir įvairios prijaukintos rūšys. Vanas mokė, jog Edenas turi būti sodas, ir tiktai sodas. Jo teritorijoje jokie gyvūnai niekada neturi būti skerdžiami. Visą mėsą, kurią valgė Sodo įrengėjai per visus jo įrenginėjimo metus, atgabendavo iš laikomų bandų, kurios buvo saugomos žemyninėje teritorijoje.

73:4.2 (824.1) Pirmoji užduotis buvo pastatyti plytų sieną skersai pusiasalio sąsmaukos. Kada ji bus užbaigta, tada tikrajam peizažo gražinimo ir namų statybos darbui niekas netrukdytų.

73:4.3 (824.2) Buvo sukurtas zoologijos sodas pastačius žemesnę sieną tiesiog išorėje už pagrindinės sienos; įsiterpianti erdvė, kurią užėmė įvairiausių rūšių laukiniai žvėrys, pasitarnavo kaip papildoma apsauga nuo priešiškų antpuolių. Šitas žvėrynas buvo padalintas į dvyliką didžiulių skyrių, o tarp šitų grupių sienomis aptverti takai vedė prie dvylikos Sodo vartų, upė ir greta jos esančios ganyklos užėmė centrinę teritoriją.

73:4.4 (824.3) Įrengiant Sodą buvo pasinaudota tikrai savanoriais darbininkais; niekada nebuvo pasinaudota samdiniais. Jie rengė Sodą ir ganė bandas, skirtas savo maitinimuisi; maistą taip pat gaudavo ir iš netoli gyvenusių tikinčiųjų. Ir šitas didis planas buvo įgyvendintas iki galo nežiūrint tų sunkumų, kurie tais neramiais laikais lydėjo pasimetusio statuso pasaulį.

73:4.5 (824.4) Bet atsirado priežastis didžiuliui nusivylimui, kada Vanas, nežinodamas, kaip greitai gali atvykti laukiami Sūnus ir Dukra, pasiūlė, kad taip pat ir jaunoji karta turėtų būti išmokyta to darbo, jog galėtų šitą reikalą tęsti tuo atveju, jeigu jų atvykimas būtų uždelstas. Iš Vano pusės tai atrodė kaip įtikėjimo stokos pripažinimas ir tai pridarė nemažai rūpesčių, nes daugelis dezertyravo; bet Vanas toliau tęsė savo pasirengimo planą; tuo tarpu vietoje dezertyrų priėmė jaunesnių savanorių.

5. Sodo namai

73:5.1 (824.5) Edeno pusiasalio centre buvo nuostabi Visuotinio Tėvo akmeninė šventovė, Sodo šventoji šventykla. Į šiaurę buvo įkurta administracinė būstinė; į pietus buvo pastatyti namai darbininkams ir jų šeimoms; į vakarus buvo paruoštas žemės sklypas laukiamo Sūnaus švietimo sistemos siūlomoms mokykloms; tuo tarpu “Edeno rytuose” buvo pastatyti gyvenamieji namai, skirti pažadėtajam Sūnui ir jo tiesioginiams palikuonims. Architektūriniai planai Edenui numatė namų ir daug žemės vienam milijonui žmoniškųjų būtybių.

73:5.2 (824.6) Adomo atvykimo metu, nors Sodas buvo užbaigtas tikrai vienu ketvirtadaliu, bet jis turėjo tūkstančius mylių drėkinimo griovių ir daugiau negu dvylika tūkstančių mylių grįstų takų ir kelių. Įvairiuose sektoriuose buvo šiek tiek daugiau negu penki tūkstančiai pastatų iš plytų, o medžių ir gėlių buvo beveik be skaičiaus. Didžiausias namų skaičius, sudarantis grupę parke, buvo septyni. Ir nors Sodo pastatai buvo paprasti, bet jie buvo labai meniški. Keliai ir takeliai buvo gerai įrengti, o aplinka buvo nuostabi.

73:5.3 (824.7) Sodo sanitarinės sąlygos nepalyginamai pranoko viską, ką Urantijoje šitoje srityje buvo mėginta daryti anksčiau. Edeno geriamojo vandens sveikosios savybės buvo išsaugomos laikantis griežtų sanitarijos taisyklių, numatytų jo grynumui apsaugoti. Iš pradžių dėl šitų taisyklių ignoravimo kildavo daug nemalonumų, bet palaipsniui Vanas savo pagalbininkams įdiegė tai, kaip svarbu neleisti jokiai daiktui įkristi į Sodo vandens atsargas.

73:5.4 (825.1) Iki to laiko, kada vėliau buvo įrengta nutekamųjų vandenų pašalinimo sistema, visokias atliekas ir pūvančias

medžiagas edenitai rūpestingai užkasdavo. Amadono inspektoriai kiekvieną dieną tikrindavo ieškodami priežasčių, galinčių sukelti ligas. Urantai žmogiškųjų ligų profilaktikos svarbą suvokė vėl tik devynioliktojo ir dvidešimtojo amžių vėlyvaisiais laikais. Iki Adominio valdymo žlugimo buvo iš plytų pastatyta dengta kanalizacijos sistema, kuri ėjo po sienomis ir viską ištuštinavo į Edeno upę beveik už vienos mylios nuo išorinės arba mažesniosios Sodo sienos.

73:5.5 (825.2) Iki Adomo atvykimo Edene augo dauguma tos pasaulio dalies augalų. Jau buvo žymiai pagerinta didžioji dalis vaisių, javų, ir riešutų. Dauguma šiuolaikinių daržovių ir javų pirmiausia buvo auginama čia, bet maistinių augalų dešimtys rūšių vėliau buvo pasauliui prarastos.

73:5.6 (825.3) Maždaug penki procentai Sodo teritorijos buvo įdirbama intensyviai, penkiolika procentų buvo kultivuojama iš dalies, likusi teritorija buvo palikta daugiau ar mažiau natūralios būklės laukiant pasirodančio Adomo, buvo manoma, jog geriausia užbaigti parką sutinkamai su jo idėjomis.

73:5.7 (825.4) Ir tokiu būdu Edeno Sodas buvo iš tikrųjų parengtas tam, jog priimtų pažadėtąjį Adomą ir jo žmoną. Ir šitas Sodas būtų padaręs garbę ištobulintu administravimu ir normalia kontrole valdomam pasauliui. Adomas ir Ieva buvo labai patenkinti bendru Edeno planu, nors savo pačių asmeninės gyvenamosios buveinės interjerą jie žymiu mastu pakeitė.

73:5.8 (825.5) Nors išpuošimo darbas nebuvo iki galo užbaigtas iki Adomo atvykimo meto, bet šita vieta jau buvo biologinio grožio perlas; ir jo gyvenimo Edene pirmosiomis dienomis visas Sodas įgavo naują formą ir naujas grožio ir nuostabumo

proporcijas. Niekada iki šito meto, o taip pat ir po to Urantijoje nebuvo tokio gražaus ir sodraus sodininkystės ir žemdirbystės pademonstravimo.

6. Gyvybės medis

^{73:6.1 (825.6)} Sodo šventovės centre Vanas pasodino ilgai saugotą gyvybės medį, kurio lapai buvo skirti “nacijų gydymui,” ir kurio vaisius taip ilgai jį išlaikė gyvą žemėje. Vanas gerai žinojo, kad Adomas ir Ieva taip pat bus priklausomi nuo šitos Edentijos dovanos, kad palaikytų savo gyvybę po to, kada kartą Urantijoje pasirodys materialios formos pavidalu.

^{73:6.2 (825.7)} Sistemų sostinėse Materialiesiems Sūnums gyvybės palaikymui gyvybės medžio nereikia. Tikrai tada, kada jie iš naujo būna įsameninami planetoje, tada jie priklauso nuo šito fizinio nemirtingumo priedo.

^{73:6.3 (825.8)} “Gėrio ir blogio pažinimo medis” gali būti vaizdinė kalbos dalis, simbolinis pavadinimas, apimantis gausybę žmogiškųjų patyrimų, bet “gyvybės medis” nebuvo mitas; jis buvo realus, ir Urantijoje buvo ilgą laiką. Kada Edentijos Patys Aukštieji patvirtino Kaligastijos paskyrimą Urantijos Planetos Princu ir tą vieną šimtą Jerusemo piliečių jo administraciniu personalu, tada į planetą jie pasiuntė, su Melkizedekų pagalba, Edentijos krūmelį, ir Urantijoje šitas augalas išaugo į gyvybės medį. Šita neprotingos gyvybės forma yra vietinė žvaigždyno būstinių sferoms, ji taip pat yra sutinkama vietinių visatų ir supervisatų būstinių pasauliuose, o taip pat ir Havonos sferose, bet nesutinkama sistemų sostinėse.

73:6.4 (826.1) Šitas superaugalas kaupė ir laikė tam tikras erdvės energijas, kurios buvo priešnuodis gyvūnų egzistencijos senėjimą sukeliantiems elementams. Gyvybės medžio vaisius buvo kaip supercheminis akumulatorius, paslaptینگai išlaisvinantis gyvybės pratęsimo visatos jėgą jį suvalgius. Šitoji gyvybės palaikymo forma buvo visiškai bevertė įprastoms evoliucinėms būtybėms Urantijoje, bet ji buvo skirta išimtinai Kaligastijos personalo vienam šimtui materializuotų narių ir tam vienam šimtui modifikuotų Andonitų, kurie savo gyvybės plazmą buvo suteikę Princo personalui, o jiems, savo ruožtu, buvo suteiktas tas gyvybės papildinys, kuris įgalino juos naudotis gyvybės medžio vaisiumi tam, kad jų priešingu atveju mirtingoji egzistencija būtų tęsiama neribotą laiką.

73:6.5 (826.2) Princo valdymo dienomis medis augo iš žemės Tėvo šventovės centriniame apskritimo formos kieme. Prasidėjus maištui, Vanas ir jo pagalbininkai savo laikinojoje stovykloje jį vėl iš naujo išaugino iš pačios jo šerdies. Šitą Edentijos krūmą vėliau jie pernešė į savo slaptavietę aukštumose, kur tiek Vanui, tiek Amadonui jis tarnavo daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų.

73:6.6 (826.3) Kada Vanas ir jo pagalbininkai ruošė Sodą Adomui ir Ievai, tada Edentijos medį jie persodino Edeno Sode, kur, dar kartą, jis augo kitos šventovės, skirtos Tėvui, centriniame apvaliame kieme. Ir Adomas su Ieva periodiškai valgė jo vaisius tam, kad palaikytų savo fizinės gyvybės dualią formą.

73:6.7 (826.4) Kada Materialiojo Sūnaus planai sužlugo, tada Adomui ir jo šeimai medžio šerdies iš Sodo nebuvo leista pasiimti. Kada noditai įsiveržė į Edeną, tada jiems buvo pasakyta, kad jie taps kaip “dievai, jeigu valgys šio medžio

vaisių.” Dideliam savo nustebimui, jie rado jį nesaugomą. Jie metų metais laisvai valgė šį vaisių, bet jis nieko nepadėjo; jie visi buvo sferų materialūs mirtingieji; jie neturėjo tos dovanos, kuri veikė kaip papildinys šio medžio vaisiui. Jie niršo dėl savo nesugebėjimo gauti naudos iš gyvybės medžio, ir kilus vienam iš tarpusavio karų tiek šventovę, tiek medį sunaikino gaisras; tik tai akmeninė siena tebestovėjo tol, kol vėliau Sodas nuskendo. Taip buvo sunaikinta antroji Tėvo šventovė.

73:6.8 (826.5) Ir dabar visi materialūs kūnai Urantijoje privalo eiti natūraliu gyvybės ir mirties keliu. Adomas ir Ieva, jų vaikai, ir jų vaikų vaikai, kartu su savo pagalbininkais, visi mirė laiko tėkmėje, tokiu būdu tapdami pavaldžiais vietinės visatos kilimo planui, pagal kurį po materialios mirties ateina prisikėlimas gyvenamajame pasaulyje.

7. Edeno dalia

73:7.1 (826.6) Po to, kada Adomas paliko pirmąjį sodą, jį pakaitomis buvo užėmę noditai, kutitai, ir suntitai. Vėliau jis tapo šiaurinių noditų gyvenamąja vieta, kurie priešinosi bendradarbiavimui su Adomitais. Beveik keturis tūkstančius metų po to, kai Adomas paliko Sodą, pusiasalyje buvo išplitę šitie žemesniosios kategorijos noditai, kada, dėl to, kad aktyviai veikė aplinkiniai ugnikalniai ir dėl to, kad nuskendo Sicilijos sausumos tiltas į Afriką, Viduržemio jūros rytinis dugnas nugrimzdo, nusinešdamas po vandeniu ir visą Edeno pusiasalį. Kartu su šituo didžiuliu nugrimzdimu labai smarkiai buvo iškelta Viduržemio jūros rytinė pakrantė. Ir tai buvo paties gražiausio natūralaus kūrinio, kurį kada nors buvo turėjusi Urantija, pabaiga. Nugrimzdimas nebuvo staigus, praėjo keli šimtai metų, kol visas pusiasalis nuskendo galutinai.

73:7.2 (827.1) Mes negalime šito Sodo išnykimo sieti su tuo, jog tai koku nors būdu yra dieviškųjų planų neįvykdymo pasekmė arba Adomo ir Ievos klaidų pasekmė. Mes Edeno nuskendimo nelaikome niekuo kitu, kaip tik natūraliu atsitikimu, bet mums iš tikrųjų atrodo, jog Sodo nuskendimo laikas buvo priderintas prie to meto, kada violetinės rasės rezervai buvo sukaupti tam, kad imtųsi pasaulio tautų atgaivinimo darbo.

73:7.3 (827.2) Melkizedekai Adomui patarė rasinio pagerinimo ir sumaišymo programos nepradėti tol, kol jo paties šeima neturės pusės milijono narių. Niekada nebuvo planuojama, jog Sodas turėtų būti Adomitų nuolatiniai namai. Jie turėjo tapti naujojo gyvenimo emisarais visam pasauliui, jie turėjo būti susitelkę nesavanaudiškam savęs padovanojimui vargstančioms žemės rasėms.

73:7.4 (827.3) Melkizedekų instrukcijos Adomui numatė, kad jis turėjo įkurti rasines, kontinentines, ir regionines būstines, kurioms būtų vadovavę jo tiesioginiai sūnūs ir dukros, tuo tarpu jis ir Ieva turėjo savo laiką paskirstyti taip, kad lankytųsi šitose įvairiose pasaulio sostinėse kaip apėmusios visą pasaulį biologinio pagerinimo, intelektualaus vystymo, ir moralinio atgaivinimo tarnystės patarėjai ir koordinatoriai.

73:7.5 (827.4) [Pateikta Solonijos, serafinio “Balso Sode.”]

74 Dokumentas. Adomas ir Ieva

74:0.1 (828.1) ADOMAS IR IEVA į Urantiją atvyko prieš 37.848 metus, skaičiuojant nuo 1934 m. po Kr. gim. Jie atvyko kaip tik per patį sezono vidurį, kada Sodas žydėjo labiausiai. Pusiaudienį ir niekam nepranešus, du serafiniai

transportuotojai, lydimi Jerusemo personalo, kuriems buvo patikėta biologinių pagerintojų transportavimas į Urantiją, lėtai nusileido ant besisukančios planetos paviršiaus netoli Visuotinio Tėvo šventovės. Adomo ir Ievos materialių kūnų atkūrimo darbas buvo atliekamas prie šitos naujai sukurtos šventyklos esančioje aptvertoje teritorijoje. Ir nuo jų atvykimo laiko praėjo dešimt dienų, kol jie vėl buvo atkurti dualistinės žmogiškosios formos pavidalu, kad būtų pristatyti pasaulio naujaisiais valdovais. Sąmonę jie atgavo vieną ir tą pačią akimirką. Materialieji Sūnūs ir Dukros visada tarnauja drauge. Jų tarnystės esmė yra ta, jog visais laikais visose vietose niekada neatsiskirtu. Jie yra sukurti dirbti poromis; retai kada jie veikia po vieną.

1. Adomas ir Ieva Jeruseme

74:1.1 (828.2) Urantijos Planetos Adomas ir Ieva buvo Jerusemo Materialiųjų Sūnų vyresniojo korpuso nariai, turėdami bendrą numerį 14.311. Jie priklausė trečiajai fizinei serijai, ir buvo šiek tiek aukštesni nei aštuonių pėdų.

74:1.2 (828.3) Tuo metu, kada Adomas buvo parinktas vykti į Urantiją, jis su savo partnere dirbo Jerusemo bandymų ir išmėginimų fizinėje laboratorijoje. Daugiau negu penkiolika tūkstančių metų jie vadovavo eksperimentinės energijos skyriui, tiriančiam, kaip ji yra taikoma modifikuojant gyvas formas. Dar daug anksčiau, jie dirbo mokytojais pilietybės mokyklose, skirtose naujai atvykusiems į Jerusimą. Ir visa tai reikia prisiminti, sąsajoje su pasakojimu apie jų vėlesnį elgesį Urantijoje.

74:1.3 (828.4) Kada buvo paskelbtas kvietimas, raginantis savanorius su Adominės užduoties misija vykti į Urantiją, tada savanoriais pasisiūlė visas vyresnysis Materialiųjų Sūnų ir Dukrų korpusas. Melkizedekai egzaminuotojai, pritarus Lanaforgui ir Edentijos Patiems Aukštiesiems, galiausiai pasirinko Adomą ir Ievą, kurie vėliau atvyko tam, jog atliktų Urantijos biologinių pagerintojų funkciją.

74:1.4 (828.5) Liuciferio maišto metu Adomas ir Ieva liko Mykolui ištikimi; nepaisant šito, ši pora buvo pakviesta prieš Sistemos Aukščiausiąjį Valdovą ir jo visą kabinetą patikrinimui ir instruktažui. Su Urantijos reikalais jie buvo supažindinti smulkiai iki niuansų; jiems buvo duoti išsamūs nurodymai, kokių planų turi būti prisilaikoma priiimant valdymo atsakomybę tokiam konfliktų draskomame pasaulyje. Jie kartu davė ištikimybės priesaiką Edentijos Patiems Aukštiesiems ir Salvingtono Mykolui. Ir jiems buvo kaip pridera patarta laikyti save pavaldžiais globėjų Melkizedekų Urantijos korpusui tol, kol šitas valdantis organas pamatys, kad jiems patikėtame pasaulyje valdymo dera atsisakyti.

74:1.5 (829.1) Šita Jerusemo pora Satanijos sostinėje ir kitur paliko vieną šimtą palikuonių—penkiasdešimt sūnų ir penkiasdešimt dukrų—nuostabių tvarinių, kurie išvengė progresavimo nuosmukių ir kurie visi ištikimai vykdė įvairias atsakingas užduotis visatoje tuo metu, kada jų tėvai išvyko į Urantiją. Ir jie visi buvo susirinkę į gražią Materialiųjų Sūnų šventovę ir dalyvavo atsisveikinimo renginyje, kuris buvo susijęs su savęs padovanojimo priėmimo paskutinėmis ceremonijomis. Šitie vaikai tėvus palydėjo į jų kategorijos dematerializavimo būstinę ir buvo paskutinieji, kurie atsisveikino ir palinkėjo

jiems dieviškojo greičio, kada šie užmigo asmenybės sąmonės praradimo miegu, kuris būna prieš parengimą serafiniam transportavimui. Šeimos susitikime vaikai kažkiek laiko praleido drauge, džiaugdamiesi, kad jų tėvai greitai turi tapti 606-sios planetos Satanijos sistemoje matomais vadovais, tikrovėje vieninteliais valdovais.

74:1.6 (829.2) Ir tokiu būdu iš tikrųjų Adomas ir Ieva paliko Jerusėmą, jo piliečiams audringai pritariant ir linkint sėkmės. Jie išvyko į savo naujas pareigas tinkamai parengti ir iki galo instruktuoti dėl kiekvieno poelgio ir pavojaus, su kuriuo reikės susidurti Urantijoje.

2. Adomo ir Ievos atvykimas

74:2.1 (829.3) Adomas ir Ieva užmigo Jerusėme, o kada jie atsibudo Tėvo šventovėje Urantijoje prieš milžinišką minią, susirinkusią jų pasveikinti, tada tiesiai prieš juos stovėjo dvi būtybės, apie kurias jie buvo daug girdėję, Vanas ir jo ištikimasis padėjėjas Amadonas. Šitie du Kaligastijos maišto didvyriai buvo pirmieji, kurie juos pasveikino jų naujuose namuose.

74:2.2 (829.4) Edeno kalba buvo Andoninė tarmė, kuria šnekėjo Amadonas. Vanas ir Amadonas šitą kalbą buvo žymiai patobulinę, sukurdami naują dvidešimt keturių raidžių abėcėlę, ir jie vylėsi pamatyti, kaip ji tampa Urantijos kalba, kada Edeno kultūra išplis po visą pasaulį. Adomas ir Ieva buvo visiškai įsisavinę šitą žmogiškąją tarmę prieš išvykdami iš Jerusėmo, taip, kad šitas Andono sūnus išgirdo, kaip išaukštintas jo pasaulio valdovas į jį kreipėsi jo paties kalba.

74:2.3 (829.5) Ir tą dieną buvo didžiulis susijaudinimas ir džiaugsmas visame Edene, kada bėgikai išlėkė, kiek kojos neša, į pašto karvelių, surinktų iš arti ir toli, karvelides, šaukdami: “Paleiskite paukščius; tegul jie nuneša žinią, jog pažadėtasis Sūnus atvyko.” Šimtai tikinčiųjų gyvenviečių ištikimai, metų metais, laikė šitų namuose išaugintų karvelių atsargas tiktai šitai progai.

74:2.4 (829.6) Kada žinia apie Adomo atvykimą pasklido po kitus kraštus, tada tūkstančiai netolimų gentainių priėmė Vano ir Amadono mokymus, tuo tarpu mėnesių mėnesiais piligrimai tebeplūdo į Edeną, kad pasveikintų Adomą ir Ievą ir išreikštų pagarbą savo nematomam Tėvui.

74:2.5 (829.7) Netrukus po jų atsibudimo, Adomas ir Ieva buvo palydėti į oficialaus sutikimo vietą ant didžiojo piliakalnio į šiaurę nuo šventovės. Šita natūrali kalva buvo padidinta ir parengta tam, jog pasaulio naujieji valdovai iškilmingai pradėtų eiti savo pareigas. Čia, pusiaudienį, Urantijos sutikimo komitetas pasveikino Satanijos sistemos Sūnų ir Dukrą. Šito komiteto pirmininkas buvo Amadonas, o jį sudarė dvylika narių, po vieną atstovą iš kiekvienos iš šešių Sangikų rasių; laikinai einantis tarpinių būtybių vadovo pareigas; Anana, ištikima dukra ir noditų atstovė; Nojus, Sodo architekto sūnus ir statytojas ir velionio tėvo planų vykdytojas; ir tie du reziduojantys Gyvybės Nešėjai.

74:2.6 (830.1) Kitas veiksmas, kurį atliko vyresnysis Melkizedekas, Urantijos globėjų tarybos vadovas, buvo atsakomybės dėl planetinės globos perdavimas Adomui ir Ievai. Materialusis Sūnus ir Dukra prisiekė ištikimybę Norlatiadeko Patiems Aukštiesiems ir Neadono Mykolui, ir Vanas juos paskelbė

Urantijos valdovais, ir šituo jis pats atsisakė nominalios valdžios, kurią turėjo daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų globėjų Melkizedekų veiksmų dėka.

74:2.7 (831.2) Ir šita proga, jų oficialaus priėmimo į pasaulio valdovus metu, Adomas ir Ieva buvo aprengti karališkais drabužiais. Nevisas Dalamatijos veiklos sritis pasaulis buvo praradęs; Edeno laikais vis dar buvo audžiama.

74:2.8 (830.3) Tada buvo išklaudyta archangelo deklaracija, ir programoje Gabrielio balsas paskelbė nutarimą dėl šaukimo pagal sąrašą antrojo nuosprendžio Urantijai ir dėl malonės ir gailestingumo antrosios dieviškosios tvarkos miegančiųjų išlikusiųjų prisikėlimo Satanijos 606-ojoje planetoje. Princo dieviškoji tvarka baigėsi, Adomo amžius, trečioji planetinė epocha, atsiveria tarp paprasto grožio scenų; ir naujieji Urantijos valdovai savo valdymą pradeda esant regis palankioms sąlygoms nežiūrint pasaulinio masto pasimetimo, kurį sukėlė jų pirmtako planetos valdžioje bendradarbiavimo stoka.

3. Adomas ir Ieva susipažista su planeta

74:3.1 (830.4) Ir dabar, savo pareigas jiems pradėjus eiti oficialiai, Adomas ir Ieva skausmingai pajuto savo planetos izoliaciją. Nesigirdėjo įprastų programų, taip pat nebuvo ir jokių užplanetinio ryšio grandinių. Jų bičiuliai iš Jerusemo buvo išvykę į tokius pasaulius, kurie vystėsi sklandžiai su gerai įsitvirtinusi Planetos Princu ir patyrusiu personalu, kurie buvo pasirengę juos sutikti ir su jais kompetentingai bendradarbiauti jų pirminio patyrimo tokiuose pasauliuose metu. Bet Urantijoje maištas buvo pakeitęs viską. Čia Planetos Princo buvimas buvo

labai jaučiamas, ir nors iš jo buvo atimta didžioji dalis galių, kad jis negalėtų daryti blogio, bet jis vis dar buvo pajėgus tam, jog Adomo ir Ievos užduotį padarytų sunkią ir tam tikru laipsniu pavojingą. Būtent rimti ir nusivylę Sūnus ir Dukra iš Jerusemo vaikščiojo po Sodą naktį, šviečiant mėnulio pilnačiai, aptarinėdami planus kitai dienai.

74:3.2 (830.5) Taip baigėsi pirmoji Adomo ir Ievos diena Urantijoje, Kaligastijos išdavystės supainiojoje planetoje, ir jie vaikštinėjo ir šnekėjosi iki gilios nakties, savo pirmosios nakties žemėje—ir jie buvo tokie vieniši.

74:3.3 (830.6) Adomo antroji diena žemėje praėjo besitarian su planetos globėjais ir konsultacine taryba. Iš Melkizedekų, ir jų padėjėjų, Adomas ir Ieva sužinojo daugiau smulkmenų apie Kaligastijos sukilimą ir to maišto pasekmes pasaulio pažangai. Ir, apskritai, tai buvo nuliūdinanti istorija, šitas ilgas pasakojimas apie klaidingą pasaulio reikalų tvarkymą. Jie sužinojo visus faktus apie Kaligastijos visuomeninės evoliucijos proceso paspartinimo plano visišką žlugimą. Jie taip pat iki galo suvokė tą kvailystę, kada mėginama siekti planetinės pažangos nepriklausomai nuo dieviškojo vystymosi plano. Ir taip pasibaigė liūdna, bet apšviečianti diena—antroji diena Urantijoje.

74:3.4 (831.1) Trečioji diena buvo paskirta Sodo apžiūrai. Nuo didžiulių keleivinių paukščių—fandorų—Adomas ir Ieva žvalgėsi žemyn į Sodo didžiules platybes, kada paukščiai juos oru nešė virš šitos, gražiausios vietos žemėje. Šita apžiūros diena baigėsi milžinišku banketu, pagerbiant visus tuos, kurie dirbo tam, jog sukurtų šitą Edeninio grožio ir nuostabumo sodą.

Ir vėl, savo trečiosios dienos vėlyvą naktį, Sūnus ir jo partnerė vaikštinėjo po sodą ir šnekėjosi apie savo problemų didumą.

74:3.5 (831.2) Ketvirtą dieną Adomas ir Ieva kreipėsi į Sodo susirinkimą. Nuo inauguracinio piliakalnio jie aiškino žmonėms savo planus, kaip reabilituoti pasaulį, ir apžvelgė tuos būdus, kurių pagalba jie mėgins sugrąžinti Urantijos visuomeninę kultūrą iš žemų lygių, į kuriuos ji buvo nusmukusi dėl nuodėmės ir maišto. Tai buvo didi diena, ir ji baigėsi vaišėmis vyrų ir moterų tarybai, kurie buvo atrinkti, kad imtųsi pareigų pasaulio reikalų naujojoje administracijoje. Atkreipkite dėmesį! su vyrais šitoje grupėje taip pat buvo ir moterys, ir toks dalykas žemėje buvo pirmą kartą nuo Dalamatijos laikų. Tai buvo nuostabi naujovė matyti Ievą, moterį, besidalijančią su vyru pasaulio reikalų garbe ir atsakomybe. Ir šitaip pasibaigė ketvirtoji diena žemėje.

74:3.6 (831.3) Penktoji diena buvo užimta laikinosios vyriausybės sudarymu, administracijos, kuri turėjo veikti tol, kol globėjai Melkizedekai išvyks iš Urantijos.

74:3.7 (831.4) Šeštoji diena buvo skirta žmonių ir gyvūnų didelio skaičiaus rūšių apžiūrai. Edene išilgai sienų rytų kryptimi, Adomas ir Ieva ištisą dieną su palyda, apžiūrinėjo planetos gyvūnų pasaulį ir ėmė geriau suprasti, ką privalu daryti, kad iš pakrikimo atsirastų tvarka tokiaame pasaulyje, kuriame gyvena tokia įvairovė gyvų tvarinių.

74:3.8 (831.5) Tie, kurie šitos kelionės metu lydėjo Adomą, buvo labai nustebinti, matydami, jog taip giliai jis suprato jam rodomų tūkstančių gyvūnų prigimtį ir elgesį. Tą patį akimirksnį, kai tik pažvelgdavo į gyvūną, jis apibūdindavo jo

prigimtį ir elgseną. Adomas galėjo pasakyti vardus, atskleidžiančius visų materialių matomų tvarinių kilmę, prigimtį, ir funkciją. Tie, kurie jį vedžiojo šitoje apžiūros kelionėje, nežinojo, jog naujasis pasaulio valdovas buvo vienas labiausiai patyrusių anatomų visoje Satanijoje; ir Ieva buvo lygiai tiek pat profesionali. Adomas savo pagalbininkus nustebino ir tuo, jog apibūdindavo gausybę gyvų būtybių, kurios buvo perdaug mažos, kad jas pamatytų žmogaus akis.

^{74:3.9 (831.6)} Kada jų gyvenimo žemėje šeštoji diena baigėsi, tada Adomas ir Ieva pirmą kartą ilsėjosi savo naujuosiuose namuose “Edeno rytuose.” Pirmosios šešios jaudinančio patyrimo Urantijoje dienos buvo labai užimtos, ir jie su dideliu malonumu laukė ištisos dienos laisvės nuo bet kokios veiklos.

^{74:3.10 (831.7)} Bet aplinkybės padiktavo kitaip. Ką tik praėjusios dienos patyrimas, kada Adomas taip protingai ir taip išsamiai aptarinėjo Urantijos gyvulinę gyvybę, o taip pat jo puikus inauguracinis kreipimasis ir jo nuostabi elgsena, taip buvo pavergę Sodo gyventojų širdis ir užvaldę jų protus, kad jie ne tik visa širdimi linko pripažinti naujai atvykusius Jerusemo Sūnų ir Dukrą savo valdovais, bet didžioji dauguma buvo pasiruošusi pulti ant žemės ir garbinti juos kaip dievus.

4. Pirmoji suirutė

^{74:4.1 (832.1)} Tą naktį, naktį po šeštosios dienos, tuo metu, kada Adomas ir Ieva miegojo, centriniame Edeno sektoriuje šalia Tėvo šventovės vystėsi keisti dalykai. Ten, nušviesti mėnulio švelnių spindulių, šimtai pagautų entuziazmo ir susijaudinusių vyrų ir moterų ištisomis valandomis klausėsi savo vadovų aistringų argumentų. Jų ketinimai buvo geri, bet jie tiesiog

nesugebėjo suprasti savo naujųjų valdovų broliškos ir demokratiškos elgsenos paprastumo. Ir dar likus daug laiko iki aušros, pasaulio reikalų naujieji ir laikinieji tvarkytojai priėjo praktiškai vieningos nuomonės, jog Adomas ir jo partnerė iš viso buvo per daug kuklūs ir nepretenzingi. Jie nusprendė, jog į žemę kūno formos pavidalu nusileido Dieviškumas, jog Adomas ir Ieva tikrovėje yra dievai ar bent jau taip netoli tokio statuso, kad yra verti nuolankaus garbinimo.

74:4.2 (832.2) Tų stebinančių įvykių, kurie atsitiko per Adomo ir Ievos pirmąsias šešias dienas žemėje, buvo iš tiesų per daug net ir pasaulio geriausių žmonių neparuoštiems protams; jų galvos svaigo, juos tiesiog užvaldė pasiūlymas per patį pusiaudienį atnešti šią kilnią porą į Tėvo šventovę tam, kad kiekvienas galėtų žemai nusilenkti, pagarbiai garbindamas, ir parkristi ant žemės, nusižeminančiai atsiduodamas. Ir Sodo gyventojų ketinimai iš tikrųjų buvo nuoširdūs.

74:4.3 (832.3) Vanas protestavo. Amadono nebuvo, jis vadovavo garbės sargybai, kuri liko su Adomu ir Ieva visą naktį. Bet Vano protestas buvo ryžtingai atmestas. Jam buvo pasakyta, kad jis taip pat yra per daug kuklus, per daug be pretenzijų, kad jis pats yra netoli tokio dievo, priešingu atveju, kaip gi jam būtų pavykę tiek ilgai išgyventi žemėje ir kaip gi jam būtų pasisekę sukelti tokį didį įvykį, kaip Adomo atėjimą? Ir kada susijaudinę edenitai buvo bepačiumpą jį ir benešą ant piliakalnio garbinimui, tada Vanas prasibrovė pro minią, ir, galėdamas bendrauti su tarpinėmis būtybėmis, labai greitai pasiuntė jų vadovą pas Adomą.

74:4.4 (832.4) Buvo beauštanti jų septintoji diena žemėje, kada Adomas ir Ieva išgirdo pritrenkiančią žinią apie šitų gero

norinčių, bet suklaidintų mirtingųjų pasiūlymą; ir tada, nors keleiviniai paukščiai greitai moja sparnais nešdami juos į šventovę, bet tarpinės būtybės, sugebėdamos atlikti tokius dalykus, nugabeno Adomą ir Ievą į Tėvo šventovę. Buvo šitos septintosios dienos ankstyvas rytas, kada nuo piliakalnio, kur juos neseniai sutiko, Adomas ėmė aiškinti dieviškosios sūnystės kategorijas, ir šitiems žemiškiems protams paaiškino, jog garbinti galima tiktai Tėvą ir tuos, kuriuos jis nurodo. Adomas labai aiškiai pareiškė, kad jis priims bet kokią garbę ir pritars visokiai pagarbai, bet garbinimo nepriims niekada!

74:4.5 (832.5) Tai buvo svarbi diena, ir tiesiog prieš pat pusiaudienį, maždaug tuo laiku, kai atvyko serafinis žinianešys, atnešdamas Jerusemo patvirtinimą, jog pasaulio valdovai pradėjo eiti pareigas, Adomas ir Ieva, pasitraukdami nuo minios, parodė į Tėvo šventovę ir tarė: “Dabar jūs eikite prie Tėvo nematomo buvimo materialios emblemos ir žemai nusilenkite, garbindami tą, kuris sutvėrė mus visus ir kuris palaiko mus gyvus. Ir tebūnie šitas veiksmas nuoširdus pažadas, kad jums niekada vėl nekils pagundos garbinti nieko kito, tiktai Dievą.” Jie visi pasielgė taip, kaip nurodė Adomas. Materialusis Sūnus ir Dukra stovėjo, nulenkę galvas, ant piliakalnio vieni, tuo tarpu žmonės parkrito ant žemės aplink šventovę.

74:4.6 (832.6) Ir tai buvo Sabato dienos tradicijos atsiradimas. Edene visada septintoji diena buvo skiriama vidurdienio susirinkimui prie šventovės; ilgą laiką laikėsi paprotys šitą dieną pašvęsti savojo aš kultūrai. Laikas nuo ryto iki pusiaudienio buvo skiriamas fiziniam pagerinimui, pusiaudienis buvo skiriamas dvasiniam garbinimui, popietė buvo skiriama proto kultūrai, tuo tarpu vakaras buvo praleidžiamas visuomeniškai

linksminantis. Edene tai niekuomet nebuvo įstatymas, bet buvo paprotys tol, kol žemėje valdė Adominė administracija.

5. Adomo administracija

74:5.1 (833.1) Po Adomo atvykimo globėjai Melkizedekai savo pareigas ėjo toliau beveik septynerius metus, bet pagaliau atėjo tas laikas, kada pasaulio reikalų administravimą jie perdavė Adomui ir sugrįžo į Jerusėną.

74:5.2 (833.2) Atsisveikinimas su globėjais užtruko ištisą dieną, o vakare atskirai po vieną Melkizedekai davė Adomui ir Ievai atsisveikinimo patarimų ir linkėjo sėkmės. Adomas keletą kartų savo patarėjų buvo prašęs pasilikti žemėje kartu su juo, bet šitie prašymai buvo atmesti. Atėjo laikas, kada Materialieji Sūnūs turi prisiimti visišką atsakomybę už pasaulio reikalų tvarkymą. Ir tokiu būdu, vidurnaktį, Satanijos serafiniai transportuotojai paliko planetą su keturiolika būtybių ir išvyko į Jerusėną, Vano ir Amadono pervedimas įvyko tuo pačiu metu, kai išvyko tie dvylika Melkizedekų.

74:5.3 (833.3) Kažkurį laiką Urantijoje viskas klostosi visiškai gerai, ir atrodo, jog Adomas galiausiai sugebės sukurti tam tikrą planą, kaip palaipsniui skatinti Edeninės civilizacijos išplėtimą. Naudodamasis Melkizedekų patarimais, jis ėmė puoselėti amatus norėdamas vėliau išvystyti prekybinius ryšius su išoriniu pasauliu. Kada Edenas buvo sugriautas, tada ten buvo daugiau negu vienas šimtas primityvios gamybos veikiančių įmonių, ir platūs prekybiniai ryšiai buvo užmegzti su netoli gyvenusiomis gentimis.

74:5.4 (833.4) Per amžių amžius Adomas ir Ieva buvo mokomi pasaulio pagerinimo metodų, kad pasirengtų savo specializuotam indėliui į evoliucinės civilizacijos vystymą; bet dabar jie betarpiškai susidūrė su rimtomis problemomis, tokiomis, kaip taikos ir tvarkos sukūrimas laukinių, barbarų, ir pusiau civilizuotų žmoniškųjų būtybių pasaulyje. Be žemės gyventojų geriausių atstovų, surinktų Sode, tik keletas grupių, išsimėčiusių tai šen, tai ten, buvo iš viso bent kiek pasiruošusios priimti Adominę kultūrą.

74:5.5 (833.5) Adomas ėmėsi didvyriškų ir ryžtingų pastangų, kad sukurtų pasaulio valdymą, bet kiekviename žingsnyje jis susidurdavo su užsispyrusiu pasipriešinimu. Adomas jau buvo įgyvendinęs grupinio valdymo sistemą visame Edene ir visas šitas grupes buvo suvienijęs į Edeno lygą. Bet nemalonumai, rimti nemalonumai, prasidėjo tada, kada jis išėjo už Sodo ribų ir pamėgino šitas idėjas pritaikyti ten pasklidusiose gentyse. Nuo pat tos akimirkos, kada Adomo partneriai pradėjo dirbti už Sodo ribų, jie susidūrė su Kaligastijos ir Daligastijos tiesioginiu ir gerai suplanuotu pasipriešinimu. Puolęs Princas buvo nušalintas nuo savo pareigų kaip pasaulio valdovas, bet iš planetos nebuvo pašalintas. Jis vis dar tebebuvo planetoje ir galėjo, bent jau iki tam tikro laipsnio, priešintis visiems Adomo planams atgaivinti žmogiškąją visuomenę. Adomas mėgino rases įspėti dėl Kaligastijos, bet užduotį labai apsunkino tai, kad jo pagrindinis priešas mirtingojo akiai buvo nematomas.

74:5.6 (833.6) Net ir tarp edenitų buvo tokių supainiotų protų, kurie linko į Kaligastijos mokymą apie nežabotą asmeninę laisvę; ir Adomui jie sukeldavo be galo daug rūpesčių; visada jie sužlugdydavo geriausiai parengtus planus dėl tvarkingo

žengimo į priekį ir esminio vystymosi. Galiausiai jis buvo priverstas savo programos, numatančios greitą visuomeninimą, atsisakyti; jis sugrįžo prie Vano organizacijos metodo, padalindamas edenitus į kuopas, turinčias po vieną šimtą narių, kurioms vadovavo kapitonai, o jų padėjėjai vadovavo grupėms, susidedančioms iš dešimties narių.

74:5.7 (834.1) Adomas ir Ieva atvyko tam, jog kurtų atstovaujamąjį valdymą vietoje monarchinio, bet visoje žemėje jie nesurado nieko, ką būtų buvę galima pavadinti valdymu. Laikiniai Adomas atsisakė visų pastangų įkurti atstovaujamąjį valdymą, ir iki Edeno režimo žlugimo, jam pavyko įkurti beveik vieną šimtą toli pasklidusių prekybinių ir visuomeninių centrų, kur jo vardu valdė stiprūs individai. Šitų centrų didžiąją daugumą buvo anksčiau organizavę Vanas ir Amadonas.

74:5.8 (834.2) Ambasadorių pasiuntimas iš vienos genties į kitą ateina iš Adomo laikų. Valdymo evoliucijoje tai buvo didžiulis žingsnis į priekį.

6. Adomo ir Ievos šeimos gyvenimas

74:6.1 (834.3) Adominės šeimos sklypą sudarė šiek tiek daugiau negu penkios kvadratinės mylios. Betarpiškai už šito šeimyninio sklypo, buvo pasirūpinta vieta, kur turėtų gyventi daugiau negu trys šimtai tūkstančių gryniosios linijos palikuonių. Bet buvo pastatyta tikrai pirmoji projektuojamų pastatų serija. Adominei šeimai šitų anksčiau parengtų vietų nepraaugus, visas Edeno planas buvo sužlugdytas, ir Sodas buvo apleistas.

74:6.2 (834.4) Adomsonas buvo violetinės rasės pirmagimis Urantijoje, po to gimė jo sesuo ir Ievasonas, antrasis Adomo ir Ievos sūnus. Iki to laiko, kada išvyko Melkizedekai, Ieva buvo penkių vaikų motina—trijų sūnų ir dviejų dukterų. Kiti du buvo dvyniai. Ji pagimdė šešiasdešimt tris vaikus, trisdešimt dvi dukras ir trisdešimt vieną sūnų, prieš nuopolį. Kada Adomas ir Ieva paliko Sodą, tada jų šeimą sudarė keturios kartos, turinčios 1.647 gryniosios linijos palikuonis. Po to, kada paliko Sodą, jie susilaukė keturiasdešimt dviejų vaikų, be dviejų palikuonių iš bendros tėvystės su žemės mirtingųjų gimine. Į šitą skaičių nėra įtraukta Adominė tėvystė noditams ir evoliucinėms rasėms.

74:6.3 (834.5) Adominiai vaikai negėrė pieno iš gyvūnų, kada nustodavo žįsti motinos krūtį sulaukę vienerių metų amžiaus. Ieva galėjo panaudoti didžiulės riešutų įvairovės pieną ir daugelio vaisių sultis, ir gerai žinodama šitokio maisto rūšių chemiją ir energiją, ji tinkamai jas derino, maitindama savo vaikus, kol jiems išdygdavo dantys.

74:6.4 (834.6) Nors Edene tiesiogiai už Adominio sektoriaus ribų maistas buvo verdamas visuotinai, bet Adomo namuose nebuvo verdama. Jie sau maistą—vaisius, riešutus, ir javus—susirasdavo visiškai paruoštą, kada jis sunokdavo. Jie valgė vieną kartą per dieną, tuoj po pusiaudienio. Adomas ir Ieva taip pat įsisavindavo “šviesą ir energiją” tiesiogiai iš tam tikrų kosminių spinduliavimų, tam panaudodami gyvybės medžio veikimą.

74:6.5 (834.7) Adomo ir Ievos kūnai skleidė šviesos tviskėjimą, bet jie visada vilkėjo drabužius, sutinkamai su savo pagalbininkų papročiu. Nors dienos metu jie dėvėjo labai nedaug drabužių, bet, atėjus vakarui, jie apsisiausdavo nakties drabužiu.

Tradicinė aureolė, apjuosianti tariamai religingų ir šventųjų žmonių galvas, yra kilusi iš Adomo ir Ievos laikų. Kadangi jų kūnų skleidžiamą šviesą visiškai uždengė drabužiai, tai buvo matomas tiktai iš jų galvų spinduliuojantis švytėjimas. Adomsono palikuonys visada šitoku būdu išreikšdavo savo sampratą apie individus, kurie, buvo manoma, yra nepaprasti savo dvasiniu išsivystymu.

74:6.6 (834.8) Adomas ir Ieva galėjo vienas su kitu ir su savo tiesioginiais palikuonimis bendrauti maždaug per penkiasdešimties mylių atstumą. Šitas pasikeitimas mintimis buvo įgyvendinamas jautrių dujinių ertmių dėka, kurios buvo išdėstytos prie pat jų smegenų struktūrų. Šito mechanizmo dėka jie galėjo pasiųsti ir priimti minties vibracijas. Bet šitoji galia buvo sustabdyta tą pačią akimirką, vos tik protas pasidavė blogio disonansui ir griovimui.

74:6.7 (835.1) Adomo vaikai lankė savo pačių mokyklas, kol jiems sueidavo šešiolika metų, jaunesnius vaikus mokė vyresnieji. Mažesnieji veiklos pobūdį keisdavo kas trisdešimt minučių, vyresnieji jį keisdavo kas valandą. Ir tai aiškiai buvo naujas reiškinys Urantijoje šituos Adomo ir Ievos vaikus stebėti, kada jie žaisdavo, linksmus ir trykštančius aktyvumu vien tik iš smagumo. Šiandieninių rasių žaidimas ir humoras yra didele dalimi kilę iš Adominės giminės. Visi Adomitai buvo nuostabiai muzikalūs, o taip pat turėjo subtilų humoro jausmą.

74:6.8 (835.2) Vidutinis susižadėjusiųjų amžius buvo aštuoniolika metų, ir šitie jaunuoliai tuomet pradėdavo dvejų metų mokymosi kursus besiruošdami prisiimti santuokines pareigas. Vesti jie galėjo sulaukę dvidešimties metų amžiaus; ir po

vedybų jie pradėdavo savo gyvenimo darbą arba pradėdavo specialų pasiruošimą jam.

74:6.9 (835.3) Kai kurių vėlesniųjų nacijų praktika leisti karališkoms šeimoms, tariamai kilusioms iš dievų, apvesdinti brolių su seserimi, kyla iš Adominių palikuonių tradicijų—vesti, kaip jiems buvo būtina, vienam kitą. Sodo pirmosios ir antrosios kartų vedybinius ritualus visada atlikdavo Adomas ir Ieva.

7. Gyvenimas Sode

74:7.1 (835.4) Adomo vaikai, išskyrus ketverius metus, kada jie lankydavo mokyklas vakarinėje dalyje, gyveno ir dirbo “Edeno rytuose.” Jie buvo lavinami intelektualiai, kol jiems sueidavo šešiolika metų, pagal Jerusemo mokyklų metodiką. Nuo šešiolikos iki dvidešimties jie buvo mokomi Urantijos mokyklose kitoje Sodo pusėje, čia taip pat tarnaudami mokytojais žemesnėse klasėse.

74:7.2 (835.5) Sodo vakarų mokyklinės sistemos pagrindinis tikslas buvo *visuomeninimas*. Pertraukos iki pusiaudienio būdavo skiriamos praktinei sodininkystei ir žemdirbystei, pusiaudienio pertraukos būdavo skiriamos žaidybiniam rungtyniavimui. Vakaraus vykdavo visuomeninis bendravimas ir asmeninės draugystės vystymas. Religinis ir lytinis lavinimas buvo laikomi šeimos sritimis, tėvų pareiga.

74:7.3 (835.6) Mokymas šitose mokyklose apėmė aiškinimą, susijusį su:

74:7.4 (835.7) 1. Sveikata ir kūno priežiūra.

74:7.5 (835.8) 2. Auksine taisykle, visuomeninių santykių standartu.

74:7.6 (835.9) 3. Individo teisių sąsaja su grupės teisėmis ir įsipareigojimais bendruomenei.

74:7.7 (835.10) 4. Įvairių žemės rasių istorija ir kultūra.

74:7.8 (835.11) 5. Metodais, vystančiais ir gerinančiais pasaulinę prekybą.

74:7.9 (835.12) 6. Prieštarų pareigų ir emocijų derinimu.

74:7.10 (835.13) 7. Žaidimų, humoro, ir rungtyniavimo, pakeičiančių fizinę kovą, kultivavimu.

74:7.11 (835.14) Šios mokyklos, iš esmės bet kokia Sodo veikla, visada buvo atviros lankytojams. Neginkluoti stebėtojai buvo laisvai įleidžiami į Edeną trumpiems apsilankymams. Norėdamas gyventi Sode, urantijietis privalėjo būti “išsūnytas.” Jam paaiškino Adomo įsikūnijimo planą ir tikslą, tada jis pareiškė savo ketinimą dalyvauti šitoje misijoje, ir tuomet deklaravo savo ištikimybę Adomo visuomeniniam valdymui ir dvasinei aukščiausiajai Visuotinio Tėvo valdžiai.

74:7.12 (836.1) Sodo įstatymai rėmėsi Dalamatijos senesniaisiais kodeksais ir buvo paskelbti septyniuose skyriuose:

74:7.13 (836.2) 1. Sveikatos ir sanitarijos įstatymai.

74:7.14 (836.3) 2. Sodo visuomeninės taisyklės.

74:7.15 (836.4) 3. Prekybos ir komercijos kodeksas.

74:7.16 (836.5) 4. Sąžiningo žaidimo ir rungtyniavimo įstatymai.

74:7.17 (836.6) 5. Namų gyvenimo įstatymai.

74:7.18 (836.7) 6. Auksinės taisyklės pilietiniai kodeksai.

74:7.19 (836.8) 7. Aukščiausiojo moralinio valdymo septyni įsakymai.

74:7.20 (836.9) Edeno moralinis įstatymas mažai kuo skyrėsi nuo Dalamatijos septynių įsakymų. Bet Adomitai mokė daugelio papildomų priežasčių šiems įsakymams; pavyzdžiui, kas susiję su įsakymu, nukreiptu prieš žmogžudystę, tai Minties Derintojo gyvenimas viduje buvo pateikiamas kaip papildoma priežastis tam, kad žmogaus gyvybė nebūtų sunaikinama. Jie mokė, jog “kas tik pralies žmogaus kraują, tas ir pats žus nuo žmogaus, nes Dievas žmogų sutvėrė pagal savo atvaizdą.”

74:7.21 (836.10) Vieša garbinimo valanda Edene buvo pusiaudienis; saulėlydis buvo garbinimo valanda šeimoje. Adomas darė viską, kas tik įmanoma, kad atpratintų edenitus nuo sustabarėjusių maldų naudojimo, mokydamas, jog veiksminga malda turi būti visiškai individuali, kad ji būtų “sielos troškimas”; bet edenitai ir toliau naudojo maldas ir formas, perteiktas iš Dalamatijos laikų. Adomas taip pat dėjo daug pastangų tam, kad religinių ritualų metu žemės vaisius būtų aukojamas vietoje kraujo aukų, bet iki Sodo žlugimo jam pavyko pasiekti tik nedidelės pažangos.

74:7.22 (836.11) Adomas stengėsi rases išmokyti lyčių lygybės. Tai, kad Ieva dirbo greta savo vyro, visiems gyventojams Sode padarė gilų įspūdį. Adomas visiškai aiškiai juos mokė, jog moteris, lygiai su vyru, suteikia tuos gyvybės faktorius, kurie susijungia, kad suformuotų naują būtybę. Iki to laiko, visa žmonija manė, kad visas palikuonių sukūrimas buvo “tėvo

kirkšnyje.” Į motiną jie žiūrėjo tiesiog kaip į priemonę išnešioti negimusį ir prižiūrėti naujagimį.

74:7.23 (836.12) Adomas savo amžininkus mokė visko, ką jie galėjo suvokti, bet tokių dalykų buvo palyginti nedaug. Nepaisant šito, protingesnės žemės rasės su didžiuliu užsidegimu laukė to laiko, kada joms bus leista tuoktis su violetinės rasės aukštesniojo lygio vaikais. Ir koks skirtingas būtų tapęs Urantijos pasaulis, jeigu šitas didis rasių pagerinimo planas būtų buvęs įgyvendintas! Net ir tokiu atveju, koks buvo, tas mažytis kraujo kiekis, kurį iš atgabentos rasės atsitiktinai gavo evoliucinės tautos, joms vis tiek atnešė milžiniškos naudos.

74:7.24 (836.13) Ir šitaip Adomas iš tikrųjų dirbo pasaulio, kuriame gyveno, gerovei ir pagerinimui. Bet tai buvo sunki užduotis vesti šitas maišytas ir negrynakraujes tautas geresniu keliu.

8. Legenda apie sukūrimą

74:8.1 (836.14) Urantijos sukūrimo per šešias dienas istorija buvo paremta pasakojimu, jog Adomas ir Ieva kaip tik šešias dienas praleido pirmą kartą susipažindami su Sodu. Šita aplinkybė suteikė beveik šventą sankciją savaitės laiko periodui, kurį iš pradžių buvo įvedę dalamatijiečiai. Tai, kad Adomas šešias dienas praleido tyrinėdamas Sodą ir sudarydamas preliminarinius planus jo organizavimui, nebuvo parengta iš anksto; tas buvo ruošiamą diena po dienos. Septintosios dienos pasirinkimas garbinimui buvo visiškai atsitiktinis dėl tų faktų, kurie čia yra pateikti.

74:8.2 (837.1) Legenda apie pasaulio sutvėrimą per šešias dienas atsirado vėliau, tiksliau, praėjus daugiau negu trisdešimčiai

tūkstančių metų po šito. Viena pasakojimo aplinkybė, staigus saulės ir mėnulio pasirodymas, galėjo kilti iš pasakojimų apie kažkada staigų pasaulio atsiradimą, staiga išnyrus iš tankaus erdvės debesies, kurį sudarė miniatiūrinių dalelių materija, kuri buvo ilgam užgožusi tiek saulę, tiek mėnulį.

74:8.3 (837.2) Istorija apie Ievos sukūrimą iš Adomo šonkaulio yra supainiota santrauka apie Adominį atvykimą ir dangiškąją chirurginę operaciją, kada buvo keičiamos gyvos medžiagos, ryšium su Planetos Princo materialaus personalo atvykimu daugiau kaip prieš keturis šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų iki to laiko.

74:8.4 (837.3) Didžiajai daugumai pasaulio tautų turėjo įtakos tas pasakojimas, jog Adomas ir Ieva turėjo fizines formas, kurios jiems buvo sukurtos po jų atvykimo į Urantiją. Tikėjimas, jog žmogus buvo sukurtas iš molio, buvo beveik visuotinis Rytų Pusrutulyje; šitą pasakojimą galima atsekti nuo Filipinų salų aplink pasaulį iki Afrikos. Ir daugelis grupių priėmė šitą pasakojimą apie žmogaus atsiradimą iš molio kažkokia specialaus sutvėrimo forma vietoje ankstesnio tikėjimo į palaipsnį sukūrimą—evoliuciją.

74:8.5 (837.4) Toli nuo Dalamatijos ir Edeno įtakos žmonija linko į tikėjimą, kad žmogaus rasė vystėsi palaipsniui. Evoliucijos faktas nėra šiuolaikinis atradimas; senovės žmonės suprato žmogaus vystymosi palaipsnį ir evoliucinį pobūdį. Senovės graikai tą suvokė aiškiai, nežiūrint jų artumo Mesopotamijai. Nors įvairios žemės rasės savo sampratose apie evoliuciją apgailėtinais susipainiojo, nepaisant šito, daugelis primityviųjų genčių tikėjo ir mokė, kad jos yra įvairių gyvūnų palikuonys. Primityviosios tautos savo “totemais” pasirinkdavo tuos

gyvūnus, kurie tariamai buvo jų protėviai. Kai kurios Šiaurės Amerikos indėnų gentys tikėjo, kad jie yra kilę iš bebrų ir kojotų. Kai kurios Afrikos gentys moko, kad jos yra kilusios iš hienos, viena malajų gentis mano, jog kilo iš lemūrų, viena grupė Naujojoje Gvinėjoje mano, kad atsirado iš papūgos.

74:8.6 (837.5) Babiloniečiai, dėl tiesioginio ryšio su Adomitų civilizacijos liekanomis, išplėtė ir pagražino žmogaus sukūrimo istoriją; jie mokė, kad jis yra kilęs tiesiogiai iš dievų. Jie laikėsi rasės aristokratinės kilmės požiūrio, kuris buvo nesuderinamas net ir su sukūrimo iš molio doktrina.

74:8.7 (837.6) Senajame Testamente pasaulio sukūrimo paaiškinimas atsirado praėjus daug laiko po Mozės; jis niekada hebrajų nemokė tokios iškraipytos istorijos. Bet izraelitams jis tikrai pateikė paprastą ir glaustą pasakojimą apie pasaulio sukūrimą, tikėdamasis tuo sustiprinti savo raginimą garbinti Kūrėją, Visuotinį Tėvą, kurį jis vadino Viešpačiu Izraelio Dievu.

74:8.8 (837.7) Savo ankstyvuosiuose mokymuose Mozė labai išmintingai nemėgino sugrįžti į Adomo laikus, ir kadangi Mozė buvo hebrajų aukščiausiasis mokytojas, tai pasakojimai apie Adomą glaudžiai persipynė su pasakojimais apie sukūrimą. Tai, kad ankstyvesnieji pasakojimai pripažino civilizaciją iki Adomo, aiškiai parodo tas faktas, jog vėlesnieji redaktoriai, norėdami ištrinti visas užuominas apie žmogiškuosius reikalus iki Adomo laikų, išleido iš akiračio ir neištrynė pasakojimo nuorodos, jog Kainas išvyko į “Nodo žemę,” kur susirado sau žmoną.

74:8.9 (838.1) Daug laiko po to, kada hebrajai buvo pasiekę Palestiną, jie neturėjo rašytinės kalbos bendram naudojimui.

Kaip panaudoti abėcėlę jie išmoko iš kaimyninių filistiniečių, kurie buvo politiniai pabėgėliai iš labiau išsivysčiusios Kretos civilizacijos. Hebrajai rašė mažai maždaug iki 900 m. pr. Kr., ir neturėdami rašytinės kalbos iki tokio vėlyvo meto, jie turėjo keletą skirtingų paplitusių pasakojimų apie pasaulio sukūrimą, bet po babiloniečių nelaisvės, jie labiau linko į tai, kad priimtų modifikuotą Mesopotamijos versiją.

^{74:8.10 (838.2)} Žydų pasakojimas susiformavo apie Mozę, ir kadangi jis stengėsi Abraomo giminės liniją atsekti iki Adomo, tai žydai laikėsi nuostatos, jog Adomas buvo pirmasis žmogus iš visos žmonijos. Jahvė buvo kūrėjas, o kadangi Adomas turėjo būti pirmasis žmogus, dėl to jis turėjo pasaulį sukurti prieš tai, kada sutvėrė Adomą. Ir tada į istoriją buvo įaustas pasakojimas apie šešias Adomo dienas, ir šito pasekmė buvo tokia, jog praėjus maždaug tūkstančiui metų po Mozės gyvenimo žemėje pasakojimas apie pasaulio sukūrimą per šešias dienas buvo užrašytas, o vėliau jam buvo priskirta ir autorystė.

^{74:8.11 (838.3)} Kada žydų žyniai sugrįžo į Jeruzalę, tada jie buvo jau visiškai užbaigę savojo pasakojimo apie daiktų pradžią užrašymą. Netrukus jie pareiškė, kad šitas pasakojimas yra neseniai atrasta istorija apie pasaulio sukūrimą, užrašyta Mozės. Bet tuometiniai hebrajai maždaug apie 500 m. pr. Kr. šitų užrašymų nelaikė dieviškaisiais apreiškimais; jie į šituos užrašymus žiūrėjo panašiai, kaip vėlesnės tautos žiūrėjo į mitologinius pasakojimus.

^{74:8.12 (838.4)} Šitas netikras dokumentas, kuris buvo laikomas Mozės mokymais, buvo pateiktas Ptolomėjaus, Egipto graiko karaliaus, dėmesiui, kuris pasirūpino, kad septyniasdešimties mokslininkų komisija jį išverstų į graikų kalbą jo naujajai

bibliotekai Aleksandrijoje. Ir tokiu būdu šitas paaiškinimas atsirado tarp tų rašinių, kurie vėliau tapo hebrajų ir krikščioniškų religijų “šventųjų raštų” vėlesniųjų rinkinių dalimi. Ir susitapatindamos su šitomis teologinėmis sistemomis, tokios sampratos ilgą laiką turėjo giluminės įtakos daugelio Vakarų tautų filosofijai.

74:8.13 (838.5) Krikščionybės mokytojai apsaugojo nuo išnykimo tikėjimą, jog žmogiškoji rasė yra sukurta pagal aukščiausiosios valdžios dekretą; ir visa tai tiesiogiai vedė į hipotezės susiformavimą apie kažkada buvusį utopinės palaimos aukso amžių ir teoriją apie žmogaus arba superžmogaus nuopolį, kas leido paaiškinti tokią neutopinę visuomenės padėtį. Tokie požiūriai į gyvybę ir žmogaus vietą visatoje geriausiu atveju buvo nuviliantys, kadangi jie rėmėsi tikėjimu į regresą, o ne tikėjimu į žengimą pirmyn, o taip pat omenyje turėjo kerštaujančią Dievybę, kuri įniršį išliejo ant žmogiškosios rasės kaip atpildą už suklydimus, kuriuos kažkada yra padarę kai kurie planetos administratoriai.

74:8.14 (838.6) “Aukso amžius” yra mitas, bet Edenas buvo iš tikrųjų, ir Sodo civilizacija buvo tikrai sugriauta. Adomas ir Ieva Sode tvarkėsi vieną šimtą septyniolika metų, kada, dėl Ievos nekantrumo ir Adomo sprendimų klaidų, jie išdrįso nasisukti nuo nustatyto kelio, labai greitai užsitraukdami nelaimę sau ir žlugdantį uždelsimą visos Urantijos besivystančiam žengimui į priekį.

74:8.15 (838.7) [Perteikė Solonija, serafinis “balsas Sode.”]

75 Dokumentas. Adomo ir Ievos pražanga

^{75:0.1 (839.1)} PO daugiau kaip vieną šimtą metų trukusių pastangų Urantijoje, Adomas už Sodo ribų galėjo matyti labai nedaug pažangos; neatrodė, jog visas pasaulis didele dalimi vystytųsi į priekį. Rasės pagerinimo įgyvendinimas atrodė, jog yra tolimoje ateityje, ir padėtis atrodė tokia beviltiška, jog situacijos palengvinimui reikėjo kažko tokio, ko nebuvo numatyta pirminiuose planuose. Bent jau tokia mintis dažnai dingtelėdavo Adomui, ir apie tai jis daug kartų kalbėjosi su Ieva. Adomas ir jo partnerė buvo ištikimi, bet jie buvo izoliuoti nuo saviškių, o jų pasaulio apgailėtina padėtis juos prislėgė labai skaudžiai.

1. Urantijos problema

^{75:1.1 (839.2)} Adomo misija eksperimentinėje, maišto draskomoje, ir izoliuotoje Urantijoje buvo sunkiai įveikiama užduotis. Ir Materialusis Sūnus ir Dukra greitai suvokė savo planetinės užduoties sunkumą ir sudėtingumą. Nepaisant šito, jie drąsiai ėmėsi užduoties spręsti daugybę savo problemų. Bet, kada jie ėmėsi visų svarbiausio darbo, kad defektyvius ir degeneratus pašalintų iš žmogiškosios giminės, tada jie visiškai prarado drąsą. Jie nematė jokios išeities iš šios dilemos ir negalėjo pasitarti su savo vyresnybe nei iš Jerusemo, nei iš Edentijos. Čia jie buvo izoliuoti, ir diena po dienos susidurdavo su kokiomis nors naujomis ir komplikuotomis painiavomis, su kokiomis nors problemomis, kurios atrodė, jog yra neišsprendžiamos.

^{75:1.2 (839.3)} Esant normalioms sąlygoms Planetos Adomo ir Ievos pirmasis darbas būtų rasių suderinimas ir sumaišymas. Bet Urantijoje toks projektas atrodė beveik beviltiškas, nes tos rasės, nors biologiškai ir buvo tinkamos, bet niekada nebuvo

išlaisvintos nuo savo protiškai atsilikusių ir defektyvių palikuonių.

75:1.3 (839.4) Adomas ir Ieva atsidūrė tokioje sferoje, kuri buvo visiškai nepasiruošusi žmogiškosios brolystės paskelbimui, tokiam pasaulyje, kuris grabaliojosi apgailėtinoje dvasinėje tamsybėje ir kuris buvo prakeiktas pasimetimu, kurį dar daugiau supainiojo ankstesnės administracijos misijos sužlugdymas. Protas ir moralė buvo žemo lygio, ir vietoje to, kad pradėtų įgyvendinti religinės vienybės užduotį, jie turi visą darbą pradėti iš naujo, atversdami gyventojus į pačias paprasčiausias religinio tikėjimo formas. Vietoje vienos kalbos, kurią būtų galima vartoti visiems, jie surado pasaulinę painiavą, kurią sudarė šimtų šimtai vietinių tarmių. Nė vienas planetinės tarnystės Adomas niekada nebuvo atgabentas į sunkesnę pasaulį; atrodė, jog šitos kliūtys tvariniui yra neišsprendžiamos, o problemos yra neišsprendžiamos.

75:1.4 (839.5) Jie buvo izoliuoti, ir tas milžiniškas vienišumo jausmas, kuris juos slėgė, dar labiau padidėjo, kada neužilgo globėjai Melkizedekai išvyko. Tikrai netiesiogiai, angeliškųjų kategorijų dėka, jie galėjo bendrauti su bet kuria būtybe už planetos ribų. Palaipsniui jų drąsa blėso, jų nuotaika prastėjo, ir kartais jų įtikėjimas beveik susvyruodavo.

75:1.5 (840.1) Ir tai yra tikrasis vaizdas, parodantis šitų dviejų kilnių sielų siaubą, kada jos aptarinėjo tas užduotis, su kuriomis susidūrė. Jos abi aiškiai suprato tas milžiniškas problemas, kurias turi spręsti vykdydamos savo užduotį planetoje.

75:1.6 (840.2) Galbūt nė vienas Neadono Materialusis Sūnus niekada nebuvo susidūręs su tokia sunkia ir tariamai beviltiška

užduotimi, su kokia susidūrė Adomas ir Ieva Urantijos apgailėtinoje padėtyje. Bet jiems būtų kada nors pasisekę, jeigu jie būtų buvę toliaregiškesni ir *kantresni*. Jie abu, ypač Ieva, buvo iš viso nekantrūs; jie nenorėjo imtis ilgo ilgo sunkaus kantrybės išmėginimo. Jie norėjo pamatyti kokius nors rezultatus nedelsiant, ir jie pamatė, bet tokiu būdu pasiekti rezultatai buvo katastrofiški tiek jiems patiems, tiek ir jų pasauliui.

2. Kaligastijos samokslas

75:2.1 (840.3) Kaligastija dažnai lankydavosi Sode ir daug kartų diskutavo su Adomu ir Ieva, bet jie tvirtai atsilaikė prieš visas jo kompromisines ir trumpiausio kelio avantiūristines užmačias. Prieš save jie matė pakankamai daug maišto pasekmių, kurios sukūrė veiksmingą imunitetą nuo visų tokių įžeidžiančių pasiūlymų. Daligastijos pasiūlymai nepaveikė net ir jaunųjų Adomo palikuonių. Ir, žinoma, nei Kaligastija, nei jo padėjėjas neturėjo galios tam, kad paveiktų kurį nors individą prieš jo valią, tuo labiau, kad įtikintų Adomo vaikus pasielgti blogai.

75:2.2 (840.4) Būtina prisiminti, jog Kaligastija vis dar buvo formalus Urantijos Planetos Princas, nuklydęs, bet, nepaisant šito, vietinės visatos aukštasis Sūnus. Jis nebuvo galutinai nušalintas iki Kristaus Mykolo laikų Urantijoje.

75:2.3 (840.5) Bet puolęs Princas buvo atkaklus ir ryžtingas. Netrukus jis atsisakė minties paveikti Adomą ir nusprendė pamėginti apgaulingą flanginį puolimą prieš Ievą. Tas nelabasis priėjo išvados, jog vienintelė viltis pasiekti sėkmę yra gudriai panaudoti tinkamus asmenis, priklausančius noditų

grupės aukščiausiam sluoksniui, kažkada buvusių jo materialaus personalo padėjėjų palikuonis. Ir atitinkamai buvo parengti planai violetinės rasės motiną pagauti į spąstus.

^{75:2.4 (840.6)} Ievai nebuvo kilusi net ir mažiausia mintis, kada nors padaryti ką nors, kas būtų priešiška Adomo planams arba kas sukeltų pavojų jų planetinės pareigos įvykdymui. Žinodami moters polinkį siekti greitų rezultatų, vietoje to, kad išvalgiai būtų numatomos pasekmės daug tolimesnėje ateityje, Melkizedekai, prieš išvykdami, ypač įspėjo Ievą dėl ypatingų pavojų, kurie kyla dėl jų izoliuotos padėties planetoje, ir ją ypač perspėjo niekada neatsiskirti nuo savo vyro, tai yra, nesiimti jokių asmeninių arba slaptų būdų tam, kad palengvintų jų bendrą užduotį. Ieva šitų nurodymų kuo rūpestingiausiai laikėsi daugiau negu vieną šimtą metų, ir jai nebuvo ir minties, jog galėtų kilti koks nors pavojus dėl vis labiau tampančių asmeniniais ir slaptais vieno noditų vado, vardu Serapatatija, apsilankymų. Visa pažintis vystėsi taip palaipsniui ir natūraliai, kad ji buvo užklupta visiškai netikėtai.

^{75:2.5 (840.7)} Sodo gyventojai palaikė ryšius su noditais nuo pat pirmųjų Edeno dienų. Iš šitų Kaligastijos personalo suklupusių narių maišytų palikuonių jie sulaukė daug naudingos paramos ir bendradarbiavimo, ir dėl jų Edeno režimas dabar turėjo patirti savo visišką sugriovimą ir galutinį sunaikinimą.

3. Ievos viliojimas

^{75:3.1 (841.1)} Adomas ką tik buvo užbaigęs savo pirmąjį šimtą metų žemėje, kada Serapatatija, mirus tėvui, ėmė vadovauti Noditų genčių vakarinei, arba Sirijos, konfederacijai. Serapatatija buvo rudaodis vyras, kažkada buvusio Dalamatijos sveikatos

komisijos vadovo ir tų senovės dienų mėlynosios rasės vienos nuostabaus proto moters puikus palikuonis. Per visus tuos amžius šita giminės linija buvo išlaikiusi valdžią ir turėjo didžiulės įtakos vakarinių noditų gentyse.

75:3.2 (841.2) Serapatatija keletą kartų viešėjo Sode, ir jam Adomo reikalo teisumas padarė gilų įspūdį. Ir netrukus po to, kada ėmė vadovauti Sirijos noditams, jis paskelbė savo ketinimą prisijungti prie to darbo, kurį Adomas ir Ieva atlieka Sode. Didžioji dauguma jo žmonių šitoje programoje prisijungė prie jo, ir Adomą nudžiugino toji žinia, kad pati stipriausia ir pati protingiausia iš visų kaimyninių genčių beveik visa parėmė pasaulio pagerinimo programą; iš tikrųjų tai aiškiai teikė vilties. Ir netrukus po šio reikšmingo įvykio, Serapatatiją ir jo naująją personalą savo pačių namuose priėmė Adomas ir Ieva.

75:3.3 (841.3) Serapatatija tapo vienu iš pačių gabiausių ir sumaniausių tarp visų Adomo padėjėjų. Visuose savo veiksmuose jis buvo visiškai sąžiningas ir be galo nuoširdus; jis niekada nesuvokė, net ir vėliau, jog tomis aplinkybėmis jis buvo panaudotas kaip klastingojo Kaligastijos įrankis.

75:3.4 (841.4) Netrukus, Serapatatija tapo Edeno komisijos ryšiams su gentimis pirmininko pavaduotoju, ir daug planų buvo pradėta įgyvendinti ryžtingiau, kad į Sodo reikalo pusę būtų patrauktos tolimosios gentys.

75:3.5 (841.5) Jis daug diskutavo su Adomu ir Ieva—ypač su Ieva—ir jie aptarė daugybę planų, kaip savo metodus pagerinti. Vieną dieną, šnekantis su Ieva, Serapatatijai kilo mintis, jog būtų labai naudinga, jeigu tuo metu, kada yra laukiama didelio kiekio violetinės rasės papildymo, būtų galima ką nors padaryti

nedelsiant tam, kad gentys, kurioms taip reikalinga pagalba, būtų vystomos. Serapatatija tvirtino, kad, jeigu noditai, kaip pažangiausia ir daugiausia bendradarbiaujanti rasė, galėtų turėti vadą, jiems pagimdytą ir turintį dalinę kilmę iš violetinės giminės, tai būtų galingas ryšys, kuris šitas tautas su Sodu susietų daug glaudžiau. Ir visa tai buvo svarstoma rimtai ir nuoširdžiai, jog tai būtų pasaulio gerovės labui, kadangi šitas vaikas, kuris būtų išaugintas ir išlavintas Sode, turėtų didžiulės įtakos savojo tėvo tautai visam laikui.

75:3.6 (841.6) Vėl reikėtų pabrėžti, jog visi Serapatatijos pasiūlymai iš viso buvo sąžiningi ir visiškai nuoširdūs. Jis nė karto niekada neįtarė, kad juo naudojasi Kaligastija ir Daligastija. Serapatatija buvo visiškai ištikimas tam planui, kad būtų sukurtas stiprus violetinės rasės rezervas iki to laiko, kada bus mėginama pagerinti pasimetusias Urantijos tautas viso pasaulio mastu. Bet tam prireiktų šimtmečių, kol tai būtų užbaigta, o jis buvo nekantrus; norėjo pamatyti kokius nors rezultatus tuoj pat—kažką dar savo paties gyvenimo metu. Jis paaiškino Ievai, kad Adomas dažnai būna nusivylęs ta maža dalele, kuri buvo padaryta pasaulio pagerinimo kryptimi.

75:3.7 (841.7) Daugiau negu penkerius metus šitie planai buvo brandinami slaptomis. Pagaliau jie buvo pasiekę tokį tašką, kada Ieva nusileido tam, jog paslapčia susitiktų su Kanu, draugiškųjų noditų kaimyninės kolonijos šviesiausiu protu ir aktyviausiu vadovu. Kanas jautė didžiulį prielankumą Adomo valdymui; iš tikrųjų, jis buvo nuoširdus dvasinis vadovas tų kaimyninių noditų, kurie pritarė draugiškiems ryšiams su Sodu.

75:3.8 (842.1) Lemtingas susitikimas įvyko rudens vakaro metu po saulėlydžio, netoli Adomo namų. Ieva iki to laiko niekada

nebuvo susitikusi su gražiuoju ir entuziastinguoju Kanu—o jis buvo Princo personalo tolimųjų palikuonių aukštesnio fizinio išsivystymo ir nuostabaus intelekto išlikęs žavingas pavyzdys. Ir Kanas taip pat giliai tikėjo Serapatatijos projekto teisumu. (Už Sodo ribų buvo įprastas dalykas turėti daug lytinių partnerių.)

75:3.9 (842.2) Paveikta meilė, entuziazmo, ir didžiulio asmeninio įtikinėjimo, Ieva iš karto sutiko padaryti tai, apie ką buvo daug diskutuota, savo pačios mažą pasaulio gelbėjimo planą pridėti prie didesnio ir daug toliau siekiančio dieviškojo plano. Prieš tai, kada ji iki galo suvokė, kas čia vyksta, lemtingas žingsnis jau buvo žengtas. Tas buvo padaryta.

4. Pražangos suvokimas

75:4.1 (842.3) Planetos dangiškoji gyvybė buvo susijaudinusi. Adomas suprato, jog kažkas yra ne taip, ir jis paprašė Ievos kartu su juo nueiti į Sodą nuošaliau. Ir dabar, pirmą kartą, Adomas išgirdo visą pasakojimą apie ilgai puoselėtą planą dėl pagreitinto pasaulio pagerinimo, tuo pačiu metu veikiant dviem kryptimis: dieviškąjį planą vykdant kartu su Serapatatijos sumanymu.

75:4.2 (842.4) Ir kada šitaip Materialusis Sūnus ir Dukra šnekėjosi mėnulio apšviestame Sode, tada “balsas Sode” jiems papriekaištavo dėl nepaklusnumo. Ir tas balsas buvo ne kieno nors kito, o mano paties paskelbimas Edeno porai, kad jie sulaužė Sodo susitarimą; kad jie nepakluso Melkizedekų instrukcijoms; kad jie pažeidė pasitikėjimo priesaiką, kurią buvo davę visatos valdovui.

75:4.3 (842.5) Ieva sutiko dalyvauti gėrio ir blogio praktikoje. Gėris yra dieviškųjų planų įgyvendinimas; nuodėmė yra sąmoningas dieviškosios valios pažeidimas; blogis yra netinkamas planų pritaikymas ir blogas metodų suderinimas, kas sukelia visatos disharmoniją ir planetos pasimetimą.

75:4.4 (842.6) Kiekvieną kartą, kai tik Sodo pora valgydavo gyvybės medžio vaisių, jie būdavo perspėjami archangelo sargo, jog susilaikytų ir nepasiduotų Kaligastijos pasiūlymams sujungti gėrį ir blogį. Tokiu būdu jie būdavo įspėjami: “Tą dieną, kada sumaišysite gėrį ir blogį, jūs tikrai tapsite tokie, kaip ir šios sferos mirtingieji; jūs tikrai mirsite.”

75:4.5 (842.7) Ieva apie šitą dažnai kartojamą perspėjimą papasakojo Kanui jų slapto susitikimo metu ta lemtinga proga, bet Kanas, nežinodamas tokių įspėjimų svarbos arba reikšmės, ją nuramino, kad vyrai ir moterys, turintys gerų motyvų ir teisingų ketinimų, negali padaryti jokio blogio; kad ji ne tik nemirs, bet dar ir gyvens iš naujo jų palikuonio asmenyje, kuris išaugs, kad pasaulį palaimintų ir stabilizuotų.

75:4.6 (842.8) Nors šitas projektas, keičiantis dieviškąjį planą, buvo suvoktas ir įvykdytas visiškai nuoširdžiai ir turint tiksliai aukščiausius motyvus, susijusius su pasaulio gerove, bet jis buvo blogis, nes buvo klaidingas būdas siekiant teisingo tikslo, nes jis nukrypo nuo teisingo kelio, to dieviškojo plano.

75:4.7 (843.1) Tas tiesa, Ievai patiko Kano išvaizda, ir ji suvokė viską, ką siūlė jos suvedžiotojas žadėdamas “naujų ir padidintų žinių apie žmogiškuosius reikalus ir pagreitintą žmogiškosios prigimties supratimą kaip Adominės prigimties suvokimo papildinį.”

75:4.8 (843.2) Aš kalbėjausi su violetinės rasės tėvu ir motina tą naktį Sode, nes tai buvo mano pareiga tomis liūdnomis aplinkybėmis. Aš iki galo išklausiau pasakojimą apie visa tai, kas atvedė į Motinos Ievos pražangą, ir abiems daviau patarimų ir rekomendacijų, susijusių su dabartine padėtimi. Kai kuriais patarimais jie pasinaudojo; kai kuriuos patarimus jie ignoravo. Šitas pasikalbėjimas jūsų dokumentuose yra užrašytas taip, “Viešpats Dievas kreipėsi į Adomą ir Ievą Sode ir paklausė, ‘Kur jūs?’” Būtent vėlesniosios kartos laikėsi praktikos viską, kas neįprasta ir nepaprasta, ar tai būtų gamtiška ar dvasiška, tiesiogiai priskirti Dievų asmeniniam įsikišimui.

5. Pražangos pasekmės

75:5.1 (843.3) Ievos nusivylimas tikrai buvo vertas užuojautos. Adomas suvokė visą pavojingą padėtį ir, nors buvo giliai sukrėstas ir prislėgtos nuotaikos, bet savo klystančiai partnerei jautė tikrai gailestį ir užuojautą.

75:5.2 (843.4) Būtent iš nevilties, kada suvokė nesėkmę, Adomas, praėjus dienai po Ievos klaidingo žingsnio, susirado Laotą, nuostabią noditų moterį, kuri vadovavo mokykloms Sodo vakarinėje dalyje, ir Ievos beprotystę pakartojo sąmoningai. Bet nesupraskite klaidingai; Adomas nebuvo apgautas; jis tiksliai žinojo, ką daro; jis sąmoningai pasirinko tokį patį, kaip Ievos likimą. Jis savo partnerę mylėjo viršmirtingojo meile, ir ta mintis, kad jam gali tekti likti Urantijoje vienam, be jos, buvo daugiau negu jis galėjo ištverti.

75:5.3 (843.5) Kada Sodo gyventojai sužinojo, kas atsitiko Ievai, tada įniršę tapo nebevaldomi; jie paskelbė karą greta esančiai noditų gyvenvietai. Jie išlėkė per Edeno vartus ir nusileido žemyn

prieš tuos nepasirengusius žmones, visus juos išžudė—nė vieno vyro, moters, ar vaiko nebuvo pasigailėta. Ir Kanas, dar negimusio Kaino tėvas, taip pat žuvo.

75:5.4 (843.6) Suvokęs, kas atsitiko, Serapatatija buvo apimtas pasibaisėjimo ir praradęs nuovoką iš baimės ir sąžinės graužaties. Kitą dieną jis nusiskandino didžiojoje upėje.

75:5.5 (843.7) Adomo vaikai einančią iš proto savo motiną mėgino guosti tuo metu, kada jų tėvas atsiskyręs vienas klajojo trisdešimt dienų. Šito laikotarpio pabaigoje sugrįžo racionalus mąstymas, ir Adomas sugrįžo į namus ir ėmė planuoti ateities veiksmus.

75:5.6 (843.8) Suklaidintų tėvų beprotystės pasekmes taip dažnai patiria jų nekalti vaikai. Adomo ir Ievos sąžiningus ir kilnius sūnus ir dukras užvaldė nepaaiškinamas liūdesys dėl neįtikėtinai tragedijos, kuri juos užgriuvo taip netikėtai ir taip negailestingai. Net ir po penkiasdešimties metų vyresnieji vaikai tikrai neatsigavo iš tų tragiškų dienų sielvarto ir liūdesio, ypatingai iš to trisdešimties dienų periodo siaubo, kada jų tėvo nebuvo namuose, tuo tarpu iš proto einanti jų motina visiškai nieko nežinojo apie jo buvimo vietą ar likimą.

75:5.7 (843.9) Ir tos pačios trisdešimt dienų Ievai buvo kaip ilgi sielvarto ir kančių metai. Niekada iš tikrųjų šita kilni siela neatsigavo iš tų pasekmių, kurias sukėlė protinės kančios ir tas kankinantis dvasinio sielvarto laikotarpis. Jokie kiti jų vėlesni nepritekliai ir materialūs sunkumai niekuomet negalėjo Ievos atmintyje prilygti toms vienišumo ir nepakenčiamos nežinios baisioms dienoms ir siaubingoms naktims. Ji sužinojo apie Serapatatijos beprotišką poelgį ir nežinojo, ar jos sutuoktinis iš

sielvarto nusižudė ar buvo pašalintas iš šio pasaulio nubaudžiant už jos klaidingą žingsnį. Ir kada Adomas sugrįžo, tada Ieva patyrė džiaugsmo ir dėkingumo pasitenkinimą, kurio niekada neištrynė jų sunkios tarnystės ilgas ir sunkus bendras gyvenimas.

^{75:5.8 (844.1)} Laikas ėjo, bet Adomas nebuvo tikras dėl jų pažeidimo pobūdžio iki to meto, kada, praėjus septyniasdešimčiai dienų po Ievos pražangos, į Urantiją sugrįžo globėjai Melkizedekai ir pasaulio reikalų tvarkymą paėmė į savo jurisdikciją. Ir tada jis suvokė, kad jų misija sužlugo.

^{75:5.9 (844.2)} Tačiau brendo dar ir kiti nemalonumai: Žinia apie netoli Edeno buvusios noditų gyvenvietės išžudymą netruko pasiekti Serapatatijos gimtąsias gentis šiaurėje, ir netrukus gausybė karių ėmė rinktis, kad žygiuotų prieš Sodą. Ir tai buvo ilgo ir žiauraus karo tarp Adomitų ir noditų pradžia, nes šitie karo veiksmai tęsėsi dar ilgai po to, kada Adomas ir jo pasekėjai emigravo į antrąją sodą Eufrato slėnyje. Buvo didžiulė ir ilgalaikė “neapykanta tarp to vyro ir šios moters, tarp jo sėklos ir jos sėklos.”

6. Adomas ir Ieva palieka Sodą

^{75:6.1 (844.3)} Kada Adomas sužinojo, jog noditai žygiuoja, tada patarimo kreipėsi į Melkizedekus, bet jie atsisakė jam patarti, tik pasakė, jog darytų taip, kaip jam atrodo tinkamiausia ir pažadėjo savo draugišką bendradarbiavimą tiek, kiek įmanoma, nesvarbu, kokį sprendimą jis bepriimtų. Melkizedekams buvo uždrausta kištis į asmeninius Adomo ir Ievos planus.

75:6.2 (844.4) Adomas žinojo, kad jį ir Ievą ištiko nesėkmė; tą jam sakė globėjų Melkizedekų buvimas, nors jis vis dar nieko nežinojo apie jų abiejų asmeninį statusą arba likimą ateityje. Jis visą naktį tarėsi su maždaug vienu tūkstančiu dviem šimtais ištikimų pasekėjų, kurie pasižadėjo būti su savo vadu, ir kitos dienos pusiaudienį šitie piligrimai išėjo iš Edeno ieškoti naujų namų. Adomas nenorėjo kariauti ir dėl to nusprendė pirmąjį sodą noditams atiduoti be pasipriešinimo.

75:6.3 (844.5) Edeno karavaną trečiąją dieną po išvykimo iš Sodo sustabdė serafinio transporto atvykimas iš Jerusemo. Ir pirmą kartą Adomui ir Ievai buvo pasakyta, kas atsitiks jų vaikams. Tuo metu, kada transportuotojai stovėjo greta, tiems vaikams, kurie buvo pasiekę pasirinkimo amžių (dvidešimt metų) buvo leista rinktis pasilikti Urantijoje su savo tėvais arba tapti Norlatiadeko Pačių Aukštųjų globotiniais. Du trečdaliai pasirinko išvykimą į Edentiją; maždaug trečdalis nusprendė likti su savo tėvais. Visi vaikai, kurie buvo jaunesni už pasirinkimo amžių, buvo nugabenti į Edentiją. Niekas nebūtų galėjęs stebėti Materialiojo Sūnaus ir Dukros skausmingo išsiskyrimo su savo vaikais ir nesuvokti, kad nusidėjėlio kelias yra sunkus. Šitie Adomo ir Ievos palikuonys dabar yra Edentijoje; mes nežinome, kaip jie bus panaudojami.

75:6.4 (844.6) Karavanas, kuris ruošėsi judėti tolyn, buvo liūdnas liūdnas. Ar galėjo kas nors būti tragiškiau! Atvykti į pasaulį su tokiomis didelėmis viltimis, taip palankiai būti sutiktiems, ir po to nešlovėje bėgti iš Edeno, tikrai tam, kad būtų prarasta daugiau negu trys ketvirtadaliai savo vaikų, dar net ir nesuradus naujos gyvenamosios vietos!

7. Adomo ir Ievos degradavimas

75:7.1 (845.1) Kada Edeno karavanas buvo sustabdytas, būtent tada Adomui buvo pranešta apie jų nuodėmės pobūdį ir suteikta informacija, susijusi su jų likimu. Gabrielis pasirodė tam, kad paskelbtų nuosprendį. Ir nuosprendis buvo šitoks: Urantijos Planetos Adomas ir Ieva yra pripažįstami nesugebėję įvykdyti misijos; jie sulaužė susitarimą dėl globos kaip šito apgyvendinto pasaulio valdovai.

75:7.2 (845.2) Nors prislėgti kaltės jausmo, Adomas ir Ieva labai nudžiugo dėl šio pranešimo, kad jų teisėjai Salvingtone panaikino jiems visus kaltinimus, kurie įvardijami kaip “visatos vyriausybės paniekinimas.” Jie nebuvo laikomi kaltais dėl maišto.

75:7.3 (845.3) Edeno pora buvo informuota, kad ji pati save degradavo į šios sferos mirtingųjų statusą; kad nuo šiol jie turi elgtis kaip Urantijos vyras ir moteris, pasaulio rasių ateitį laikydami savo pačių ateitimi.

75:7.4 (845.4) Likus daug laiko iki Adomo ir Ievos išvykimo iš Jerusemo, jų instruktoriai jiems buvo iki galo išaiškinę bet kokio esminio nukrypimo nuo dieviškųjų planų pasekmes. Aš asmeniškai ir daug kartų buvau juos įspėjęs, tiek prieš jiems atvykstant į Urantiją, tiek atvykus, jog pažeminimas į mirtingojo materialaus kūno statusą bus tikrai garantuota pasekmė, tikrai įvyksianti bausmė, kuri neišvengiamai lydės pražangą jiems vykdant savo planetinę misiją. Bet reikia iš esmės suvokti sūnystės materialios kategorijos nemirtingumo statusą tam, jog būtų aiškiai suprantamos tos pasekmės, kurios lydėjo Adomo ir Ievos pražangą.

^{75:7.5 (845.5)} 1. Adomas ir Ieva, kaip ir jų bičiuliai Jeruseme, nemirtingą statusą palaikė dėka intelektualaus susivienijimo su Dvasios protinės gravitacijos grandine. Kada šitas gyvybiškai svarbus palaikymas yra nutraukiamas dėl protinio atsiskyrimo, tada, nepriklausomai nuo tvarinio egzistencijos dvasinio lygio, nemirtingumo statusas yra prarandamas. Mirtingojo statusas, po kurio eina fizinis suirimas, buvo neišvengiama Adomo ir Ievos intelektualios pražangos pasekmė.

^{75:7.6 (845.6)} 2. Urantijos Materialusis Sūnus ir Dukra, taip pat būdami įasmeninti šito pasaulio mirtingųjų materialių kūnų pavidalu, toliau priklausė nuo dvigubos cirkuliuojančios sistemos palaikymo, viena sistema buvo kilusi iš jų fizinės prigimties, kita sistema buvo kilusi iš superenergijos, saugomos gyvybės medžio vaisiuje. Archangelas sargas Adomą ir Ievą visada iš tikrųjų įspėdavo, kad pasitikėjimą pamynus statusas bus pažemintas, ir po jų pražangos jiems nebebuvo leista naudotis šituo energijos šaltiniu.

^{75:7.7 (845.7)} Kaligastijai iš tikrųjų pavyko Adomą ir Ievą pagauti į spąstus, bet jis neįgyvendino savo tikslo iki galo, kad įtrauktų juos į atvirą maištą prieš visatos vyriausybę. Tai, ką jie padarė, iš tikrųjų buvo blogis, bet jie niekada nebuvo kalti dėl tiesos paniekinimo, taip pat jie ir sąmoningai neįsitraukė į maištą prieš Visuotinio Tėvo ir jo Sūnaus Kūrėjo teisų valdymą.

8. Vadinamasis žmogaus nuopolis

^{75:8.1 (845.8)} Adomas ir Ieva iš materialiosios sūnystės aukšto statuso iš tiesų nupuolė žemyn į mirtingojo žmogaus žemą statusą. Bet tai nebuvo žmogaus nuopolis. Nepaisant Adominės pražangos tiesioginių pasekmių, žmogiškoji rasė buvo

pagerinta. Nors dieviškasis planas, numatęs Urantijos tautoms suteikti violetinę rasę, sužlugo, bet mirtingosios rasės turėjo milžiniškos naudos ir iš to riboto indėlio, kurį Adomas ir jo palikuonys įnešė į Urantijos rases.

75:8.2 (846.1) Nebuvo jokio “žmogaus nuopolio.” Žmogiškosios rasės istorija yra progresuojančios evoliucijos istorija, ir tas Adomo savęs padovanojimas pasaulio tautas labai smarkiai pagerino, palyginus su jų ankstesniąja biologine būseną. Dabar Urantijos labiausiai išsivystę palikuonys turi savyje paveldėjimo faktorių net iš keturių atskirų šaltinių: Andonitų, sangikų, noditų, ir Adomitų.

75:8.3 (846.2) Adomas neturėtų būti laikomas žmogiškosios rasės prakeikimo priežastimi. Nors jis iš tikrųjų ir neįvykdė dieviškojo plano, nors iš tikrųjų ir sulaužė savo sutartį su Dievybe, nors jis ir jo partnerė iš tikrųjų ir buvo pažeminti tvarinių statuse, nepaisant viso šito, jų indėlis į žmogiškosios rasės civilizacijos išvystymą Urantijoje iš tiesų yra didelis.

75:8.4 (846.3) Vertinant Adominės misijos rezultatus jūsų pasaulyje, teisingumas reikalauja, jog būtų atsižvelgta į planetos padėtį. Adomas susidūrė beveik su beviltiška užduotimi, kada, kartu su savo gražiąja partnere, jis buvo atgabentas iš Jerusemo į šitą tamsią ir pasimetusią planetą. Bet jeigu jie būtų pasinaudoję Melkizedekų ir jų padėjėjų patarimu, ir *jeigu jie būtų buvę kantresni*, tai jiems galų gale būtų pasisekė. Bet Ieva klausėsi gudrios propagandos apie asmeninę laisvę ir planetinę veiksmo laisvę. Ji leidosi įtraukiama į eksperimentavimą su materialiosios sūnystės kategorijos gyvybės plazma tuo, kad jai patiktų gyvybės plazmą ji sutiko per anksti sumaišyti su Gyvybės Nešėjų pirminio projekto tuometinės susimaišiusios

kategorijos gyvybės plazma, kuri anksčiau buvo sujungta su reprodukuojančių būtybių, kažkada priskirtų Planetos Princo personalui, gyvybės plazma.

75:8.5 (846.4) Niekada, per visą savo kilimą į Rojų, jūs nelaimėsite nieko, mėgindami nekantriai apgauti nustatytą ir dieviškąjį planą nedideliais sutrumpinimais, asmeniniais išradimais, ar kitomis gerinimo priemonėmis tobulumo kelyje, tobulumo keliui, ir amžinojo tobulumo kelio labui.

75:8.6 (846.5) Apskritai, tikriausiai nebuvo širdį labiau draskančio išminties žlugimo nė vienoje kitoje Nebadono planetoje. Bet nėra nieko stebėtino, kad padaromos tokios klaidos evoliucinių visatų reikaluose. Mes esame gigantiško kūrinio dalis, ir todėl nėra nieko keisto, kad viskas, kas vyksta, nėra tobula; mūsų visata nebuvo sukurta tobula. Tobulumas yra mūsų amžinasis tikslas, o ne mūsų kilmė.

75:8.7 (846.6) Jeigu tai būtų mechaninė visata, jeigu Pirmasis Didysis Šaltinis ir Centras būtų tikrai jėga, ir nebūtų taip pat ir asmenybė, jeigu visa kūrinija būtų fizinės materijos milžiniška sankaupa, kurią valdytų tikslūs dėsniai, kuriuos apibūdina nekintantys energijos veiksmas, tada tobulumas galėtų rasti, net ir nepaisant visatos statuso neužbaigtumo. Nebūtų jokių nesutarimų; nebūtų jokios trinties. Bet mūsų santykinio tobulumo ir netobulumo besivystančioje visatoje mes džiūgaujame, kad yra įmanomas nesutarimas ir nesusipratimas, nes šituo yra paliudijamas asmenybės faktas ir veiksmas visatoje. Ir jeigu mūsų kūrinija yra tokia egzistencija, kurioje valdo asmenybė, tuomet jūs galite būti tikri, jog yra galimybės asmenybei išlikti, vystytis, ir pasiekti; mes galime būti tikri dėl asmenybės augimo, patyrimo, ir jaudinančios užduoties. Kokia

yra šlovinga visata, tuo, kad ji yra asmeninė ir besivystanti, o ne tiesiog mechaninė arba net pasyviai tobula!

75:8.8 (846.7) Pateikta Solonijos, serafinio “balso Sode.”]

76 Dokumentas. Antrasis Sodas

76:0.1 (847.1) KADA Adomas nusprendė pirmąjį sodą palikti noditams be pasipriešinimo, tada jis ir jo pasekėjai negalėjo eiti į vakarus, nes edenitai neturėjo valčių, tinkamų tokiai jūrinei kelionei. Jie negalėjo eiti į šiaurę; šiauriniai noditai jau žygiavo prieš Edeną. Jie bijojo eiti į pietus; to regiono kalvose knibždėte knibždėjo priešiškų genčių. Vienintelis atviras kelias buvo į rytus, ir taip jie keliavo į rytus link tuometinių palankių regionų tarp Tigrio ir Eufrato upių. Ir didelė dalis iš tų, kurie pasiliko, vėliau iškeliaavo į rytus, kad prisijungtų prie Adomitų jų naujuosiuose slėnio namuose.

76:0.2 (847.2) Kainas ir Sansa abu gimė prieš tai, kada Adominis karavanas pasiekė tikslą tarp šių upių Mesopotamijoje. Laota, Sansos motina, mirė gimdydama savo dukrą; Ieva kankinosi daug, bet išliko gyva dėl stipresnės sveikatos. Ieva priglaudė Sansą, Laotos vaiką, prie savo krūtinės, ir ji buvo auginama kartu su Kainu. Kada Sansa suaugo, ji buvo didžiulių gabumų moteris. Ji tapo Sargano, šiaurės mėlynųjų rasių vado, žmona, ir įnešė savo indėlį į tų laikų mėlynųjų žmonių vystymąsi.

1. Edenitai įžengia į Mesopotamiją

76:1.1 (847.3) Adomo karavanui prireikė beveik ištisų metų tam, kad pasiektų Eufrato upę. Ji buvo patvinusi, dėl to stovykloje lygumose į vakarus nuo upės jie išbuvo beveik šešias savaites

prieš persikeldami per upę į žemę tarp tų upių, turėjusią tapti antruoju sodu.

76:1.2 (847.4) Kada antrojo sodo žemėje gyvenusius žmones pasiekė žinia, jog Edeno Sodo karalius ir aukštasis šventikas žygiuoja prieš juos, tada jie paskubomis pabėgo į rytinius kalnus. Kada Adomas atvyko, tai visą pageidaujamą teritoriją rado tuščią. Ir čia, šitoje naujojoje vietoje, Adomas ir jo pagalbininkai ėmėsi darbo statyti naujus namus ir kurti naują kultūros ir religijos centrą.

76:1.3 (847.5) Šita vieta Adomui buvo žinoma kaip vienas iš trijų pirminių variantų, kuriuos buvo parinkęs Vano ir Amadono pasiūlytas komitetas, atsakingas už Sodo vietų parinkimą. Tais laikais pačios tos abi upės buvo gera gamtinė gynyba, o netoli į šiaurę nuo antrojo sodo Eufratas ir Tigris vienas prie kito priartėjo taip, kad gynybinė siena, nusitęsianti penkiasdešimt šešias mylias galėjo būti pastatyta tam, kad apsaugotų teritoriją į pietus ir tarp šių upių.

76:1.4 (847.6) Įsikūrus naujajame Edene, reikėjo prisitaikyti prie primityvaus gyvenimo būdo; atrodė, kad ta žemė iš tikrųjų yra prakeikta. Gamta dar kartą diktavo savo sąlygas. Dabar Adomitai buvo priversti, tam, kad išgyventų, sunkiai plušėti neparengtoje žemėje ir susidoroti su gyvenimo realybėmis gamtos priešiško ir mirtingojo egzistencijos nesuderinamumo sąlygomis. Pirmąjį sodą jie surado iš dalies parengtą, bet antrąjį sodą turėjo susikurti savo pačių rankų darbu ir “nuo veido žliaugiant prakaitui.”

2. Kainas ir Abelis

76:2.1 (848.1) Po Kaino gimimo praėjus mažiau negu dvejiems metams, gimė Abelis, pirmasis Adomo ir Ievos vaikas, gimęs antrajame sode. Kada Abelis sulaukė dvylikos metų, tada jis nusprendė tapti kerdžiumi; Kainas buvo pasirinkęs žemdirbystę.

76:2.2 (848.2) Tais laikais buvo paprotys šventikams aukoti daiktus, esančius šalia. Piemenys atgindavo savo kaimenes, fermeriai atnešdavo laukų vaisių; ir sutinkamai su šituo papročiu, Kainas ir Abelis lygiai taip periodiškai aukodavo šventikams. Abu berniukai daug kartų buvo susiginčiję dėl to, kurio užsiėmimas yra santykinai vertingesnis, ir Abelis netruko pastebėti, jog pirmenybė buvo teikiama jo aukojamiems gyvuliams. Iš tiesų Kainas bergždžiai apeliavo į pirmojo Edeno tradicijas, į tai, kad anksčiau pirmenybė būdavo teikiama laukų vaisiams. Bet Abelis šito nepripažindavo, ir jis tyčiodavosi iš savo vyresniojo brolio, kai tas suglumdavo.

76:2.3 (848.3) Pirmojo Edeno dienomis Adomas iš tikrųjų mėgino atpratinti nuo gyvūnų aukojimo, taip, kad Kainas turėjo pateisinamą pecedentą savo tvirtinimams. Bet antrojo Edeno religinį gyvenimą organizuoti buvo sunku. Adomą užgriuvo tūkstančiai problemų, susijusių su statybos darbais, gynyba, ir žemės ūkiu. Būdamas smarkiai prislėgtas dvasiškai, jis garbinimo ir švietimo organizaciją patikėjo tiems noditų kilmės atstovams, kurie šiose pareigose tarnavo ir pirmajame sode; net ir per tokį trumpą laiką atliekantys apeigas noditai šventikai sugrįžo prie standartų ir taisyklių, kurios vyravo iki Adomo.

76:2.4 (848.4) Abu berniukai niekada gerai nesutarė, o šitas aukojimų reikalas dar daugiau prisidėjo prie tarp jų augančios neapykantos. Abelis žinojo, kad jis yra tiek Adomo, tiek Ievos

sūnus, ir niekada nepraleisdavo progos priminti Kainui, jog Adomas nėra jo tėvas. Kainas nebuvo grynai violetinis, nes jo tėvas buvo iš noditų rasės, vėliau susimaišiusios su mėlynuoju žmogumi ir su raudonuoju žmogumi ir su Andonitų aborigenų palikuonimis. Ir visa tai, drauge su Kaino paveldėtu natūraliu agresyvumu, vertė jį brandinti vis labiau augančią neapykantą savo jaunesniajam broliui.

76:2.5 (848.5) Berniukai buvo atitinkamai aštuoniolikos ir dvidešimties metų amžiaus, kada įtampa tarp jų buvo galutinai pašalinta, vieną dieną, kada Abelio patyčios jo karingajam broliui sukėlė tokį įniršį, jog Kainas puolė jį įsiutęs ir nužudė.

76:2.6 (848.6) Stebint Abelio elgesį galima pastebėti, kokią reikšmę turi aplinka ir lavinimas kaip charakterio ugdymo faktoriai. Abelis turėjo idealų paveldėjimą, o paveldėjimas sudaro bet kokio charakterio pagrindą; bet menkesnės aplinkos poveikis visiškai neutralizavo šitą nuostabų paveldėjimą. Abelį, ypač kada jis buvo jaunesnis, labai smarkiai paveikė nepalanki aplinka. Jis būtų tapęs visiškai kitokiu asmeniu, jeigu būtų gyvenęs iki dvidešimt penkerių ar trisdešimties metų; tada būtų pasireiškęs jo nuostabus paveldėjimas. Tuo metu, kada gera aplinka negali daug kuo prisidėti prie to, jog iš tikrųjų būtų įveikti charakterio blogo paveldėjimo trūkumai, tai bloga aplinka gali labai veiksmingai sugadinti nuostabų paveldėjimą, bent jau jaunystės metais. Gera visuomeninė aplinka ir tinkamas švietimas yra nepakeičiama dirva ir atmosfera tam, kad iš gero paveldėjimo būtų gauta kuo daugiau.

76:2.7 (849.1) Apie Abelio mirtį tėvai sužinojo, kada jo šuo kaimenes parginė be savojo šeimininko. Adomui ir Ievai, Kainas

netrukus ėmė tapti savo pačių beprotystės niūriu priminėju, ir jie pritarė jo sprendimui Edeną palikti.

^{76:2.8 (849.2)} Kaino gyvenimas Mesopotamijoje nebuvo per daug laimingas, kadangi jis tapo tokiu neįprastu pražangos simboliu. Nebuvo taip, kad jo draugai jam būtų buvę nedraugiški, bet nebuvo ir taip, kad jis nežinotų, jog pasąmonėje dėl jo buvimo jie jautė apmaudą. Bet Kainas suvokė, kadangi jis neturi genties ženklo, tai jį užmuštų pirmasis atsitiktinai sutiktas kaimyninės genties narys. Baimė, ir šioks toks sąžinės graužimas, jį atvedė į atgailą. Kaino viduje niekada nebuvo apsigyvenęs Derintojas, jis visada priešinosi šeimos drausmei ir savo tėvo religiją niekino. Bet dabar jis atėjo pas Ievą, savo motiną, ir paprašė jos dvasinės pagalbos ir patarimo, ir kada jis nuoširdžiai ieškojo dieviškosios paramos, tada jo viduje apsigyveno Derintojas. Ir šitas Derintojas, gyvenantis viduje ir žvelgiantis į išorę, Kainui suteikė ryškų pranašumo privalumą, dėl kurio jis atsidūrė vienoje gretoje su Adomo gentimi, kurios taip smarkiai buvo bijomasi.

^{76:2.9 (849.3)} Ir taip Kainas išvyko į Nodo žemę, į rytus nuo senojo Edeno. Jis tapo savo tėvo tautos vienos grupės didžiu vadu, ir iš tikrųjų, tam tikru laipsniu, įgyvendino Serapatatijos pranašavimus, nes jis iš tiesų per visą savo gyvenimą skatino taiką tarp noditų šitos dalies ir Adomitų. Kainas vedė Remoną, savo tolimąją pusseserę, o jų pirmasis sūnus, Enochas, tapo elamitų noditų vadu. Ir šimtus metų elamitai ir Adomitai gyveno taikiai.

3. Gyvenimas Mesopotamijoje

76:3.1 (849.4) Laikui einant antrajame sode, pražangos pasekmės tapo vis akivaizdesnės, Adomas ir Ieva labai ilgėjosi savo buvusių grožio ir ramybės namų, o taip pat ir savo vaikų, kurie buvo išgabenti į Edentiją. Iš tikrųjų buvo skaudu stebėti šitą nuostabią porą, pažemintą iki šios sferos įprasto materialaus kūno statuso; bet savo pažemintame statuse jie elgėsi kilniai ir tvirtai.

76:3.2 (849.5) Adomas išmintingai daugiausia laiko praleisdavo mokydamas savo vaikus ir jų draugus pilietinio administravimo, švietimo metodų, ir religinio atsidavimo. Jeigu ne šita toli siekianti įžvalga, tai po jo mirties būtų prasidėjęs chaosas. Iš tikrųjų, Adomo mirtis jo tautos gyvenime mažai ką pakeitė. Bet likus daug laiko iki Adomo ir Ievos mirties, jie pastebėjo, kad jų vaikai ir pasekėjai palaipsniui išmoko užmiršti savo šlovės dienas Edene. Ir didžiajai daugumai jų pasekėjų buvo daug geriau, kad Edeno žavesį jie iš tikrųjų užmiršo; šitaip nebuvo panašu, kad jiems teks patirti per didelį nepasitenkinimą dėl savo mažiau palankios aplinkos.

76:3.3 (849.6) Adomitų pilietiniai valdovai pagal giminystės liniją buvo kilę iš pirmojo sodo sūnų. Adomo pirmasis sūnus, Adomsonas (Adomas iš Adomo), įkūrė violetinės rasės antrinę centrą į šiaurę nuo antrojo Edeno. Adomo antrasis sūnus, Ievasonas, tapo puikiu lyderiu ir administratoriumi; jis buvo savo tėvo didysis pagalbininkas. Ievasonas gyveno ne tiek ilgai, kiek Adomas, o jo vyriausiasis sūnus, Jansadas, tapo Adomo perėmėju kaip Adomitų genčių vadas.

76:3.4 (849.7) Religiniai valdovai, arba dvasininkija, prasideda nuo Seto, vyriausiojo iš išlikusių gyvų Adomo ir Ievos sūnų, gimusių antrajame sode. Jis gimė praėjus vienam šimtui

dvidešimt devyneriems metams po Adomo atvykimo į Urantiją. Setas visiškai pasinėrė į tokį darbą, kad keltų savo tėvo pasekėjų dvasinį statusą, tapo naujojo šventikų sluoksnio vadovu antrajame sode. Jo sūnus, Enosas, sukūrė naują garbinimo formą, o jo anūkas, Kenanas, sukūrė užsienio misionierių tarnybą aplinkinėms gentims, artimoms ir tolimoms.

76:3.5 (850.1) Setitų dvasininkija buvo tripusės pakraipos, apėmusi religiją, sveikatą, ir švietimą. Šitos kategorijos dvasininkai buvo mokomi atlikti religines apeigas, tarnauti gydytojais ir sanitarijos inspektorais, ir būti mokytojais sodo mokyklose.

76:3.6 (850.2) Adomo karavanas iš pirmojo sodo į šitą žemę tarp upių buvo atsivežęs šimtų augalų ir javų rūšių sėklų ir svogūnėlių; jie taip pat buvo atginę didžiules kaimenes ir po nedidelį skaičių gyvūnų iš visų prijaukintų rūšių. Dėl šito jie turėjo didžiulį pranašumą prieš aplinkines gentis. Jie naudojosi didele dalimi privalumų iš aukštesniosios pirminio Sodo kultūros.

76:3.7 (850.3) Iki pat išvykimo iš pirmojo sodo, Adomas ir jo šeima visą laiką maitinosi vaisiais, grūdais, ir riešutais. Pakeliui į Mesopotamiją jie pirmą kartą valgė maistingų žolių ir daržovių. Antrajame sode neužilgo buvo pradėta valgyti mėsa, bet mėsa niekada netapo Adomo ir Ievos reguliarios mitybos dalimi. Taip pat nei Adomsonas, nei Ievasonas, nei kiti pirmojo sodo pirmosios kartos vaikai mėsos valgyti nepradėjo.

76:3.8 (850.4) Adomitai aplinkines tautas labai smarkiai pralenkė savo kultūriniais pasiekimais ir intelektualiu išsivystymu. Jie sukūrė trečiąją abėcėlę ir kitokiais būdais klojo pamatus didelei daliai to, kas buvo meno, mokslo, ir literatūros pirmtakas. Čia,

žemėse tarp Tigrio ir Eufrato, jie išlaikė rašymo, metalo apdirbimo, keramikos, ir audimo menus ir sukūrė tokią architektūros tipą, kuris nebuvo pranoktas per tūkstančius metų.

76:3.9 (850.5) Violetinių tautų šeimos gyvenimas, pagal tuos laikus, buvo idealus. Vaikai turėjo lankyti mokymo kursus žemdirbystės, amatų, ir gyvulių auginimo srityse arba kitokiu atveju buvo lavinami tam, kad atliktų trigubą setitų pareigą; būti dvasininku, gydytoju, ir mokytoju.

76:3.10 (850.6) Ir kada galvojate apie setitų dvasininkiją, nepainiokite šitų didžiadvasių ir kilnių sveikatos ir religijos mokytojų, tų tikrųjų švietėjų, su vėlesniųjų genčių ir aplinkinių nacijų žemagarbiais ir komerciniais šventikų sluoksniais. Jų religinės sampratos apie Dievybę ir visatą buvo išvystytos ir daugiau ar mažiau tikslios, jų sveikatos nuostatos, jų laikmečiui, buvo nuostabios, ir jų švietimo metodų nuo to laiko niekas niekada nepranoko.

4. Violetinė rasė

76:4.1 (850.7) Adomas ir Ieva buvo violetinės žmonių rasės, devintosios žmogiškosios rasės, pasirodžiusios Urantijoje, sukūrėjai. Adomas ir jo palikuonys buvo mėlynų akių, ir violetinės tautos turėjo šviesią odą ir šviesių atspalvių plaukus—geltonus, rausvus, ir rudus.

76:4.2 (850.8) Ieva gimdydama skausmo nejausdavo; jo nejausdavo ir ankstyvosios evoliucinės rasės. Tikrai susimaišiusios rasės, kilusios iš evoliucinio žmogaus sąjungos su noditais, o vėliau su Adomitais, kentėjo aštrius gimdymo skausmus.

76:4.3 (851.1) Adomas ir Ieva, kaip ir jų sielos broliai Jerusemė, energiją gaudavo iš dvigubo maitinimo, gyvybę palaikė tiek maistas, tiek šviesa, papildyta tam tikromis viršfizinėmis energijomis, kurios Urantijoje nėra atskleistos. Jų palikuonys Urantijoje savo tėvų energijos paėmimo ir šviesos apytakos dovanos nepaveldėjo. Jie turėjo vienintelę apytaką, žmogui būdingą kraujo apytaką. Savo prigimtimi jie aiškiai buvo mirtingieji, kad ir ilgaamžiai, nors su kiekviena nauja karta gyvenimo trukmė kryo link žmogiškosios normos.

76:4.4 (851.2) Adomas ir Ieva ir jų pirmosios kartos vaikai maistui nenaudojo gyvūnų mėsos. Jie maitinosi vien tik “medžių vaisiais.” Po pirmosios kartos, visi Adomo palikuonys pradėjo valgyti pieno produktus, bet daugelis iš jų tebesilaikė nemėsinės dietos. Didelė dalis pietinių genčių, su kuriomis jie vėliau susijungė, mėsos taip pat nevalgė. Vėliau dauguma šitų vegetariškų genčių migravo į rytus ir išliko iki dabar, susiliejusios su Indijos tautomis.

76:4.5 (851.3) Adomo ir Ievos tiek fizinis, tiek dvasinis regėjimas buvo nepalyginamai labiau išsivystęs už šiandieninių tautų. Jų specialūs jutimo organai buvo daug aštresni, ir jie galėjo matyti tarpines būtybes ir angelų gausybes, Melkizedekus, ir puolusį Princą Kaligastiją, kuris keletą kartų buvo atvykęs į diskusijas su savo kilniu perėmėju. Jų sugebėjimas matyti šitas dangiškausias būtybes išsilaikė daugiau negu vieną šimtą metų po jų prasižengimo. Jų vaikuose šitie ypatingi jutimo organai nebuvo taip ryškiai išreikšti, ir jie turėjo polinkį silpnėti su kiekviena kita karta.

76:4.6 (851.4) Adominių vaikų viduje paprastai apsigyvendavo Derintojai, kadangi jie visi turėjo neabejotiną išlikimo

potencialą. Šitų labiau išsivysčiusių palikuonių baimė neveikė taip, kaip ji veikė evoliucijos vaikus. Šiandieninės Urantijos rasės tebeturi tiek daug baimės, kadangi jūsų protėviai gavo tiek mažai Adomo gyvybės plazmos, nes taip anksti sužlugo planas dėl rasių fizinio pagerinimo.

76:4.7 (851.5) Materialiųjų Sūnų ir jų palikuonių kūno ląstelės yra nepalyginamai atsparesnės ligoms, palyginus su tos planetos vietinių evoliucinių būtybių ląstelėmis. Vietinių rasių kūno ląstelės yra panašios į šios sferos gyvus ligas sukeliančius mikroskopinius ir ultramikroskopinius organizmus. Šitie faktai paaiškina, kodėl Urantijos tautos turi tiek daug stengtis, kad mokslinių pastangų būdu užkirstų kelią tokiai daugybei fizinių sutrikimų. Jūs būtumėte nepalyginamai atsparesni ligoms, jeigu jūsų rasės turėtų daugiau Adominės gyvybės plazmos.

76:4.8 (851.6) Įsikūrus antrajame sode prie Eufrato, Adomas nusprendė po savęs palikti kiek įmanoma daugiau savo gyvybės plazmos, kad po jo mirties atneštų pasauliui naudos. Todėl, Ieva buvo paskirta vadovauti rasių pagerinimo komisijai iš dvylikos narių, ir prieš tai, kai numirė Adomas, šita komisija buvo parinkusi aukščiausiojo tipo Urantijoje 1.682 moteris, ir šios moterys buvo apvaisintos Adomine gyvybės plazma. Jų visi vaikai, išskyrus 112, išaugo iki brandos, taip, kad pasaulis šitokiu būdu turėjo naudos, pasipildydamas 1.570 labiau išsivysčiusių vyrų ir moterų. Nors šitos kandidatės į motinas buvo parinktos iš visų aplinkinių genčių ir atstovavo daugumai rasių žemėje, bet didžioji dauguma buvo parinktos iš noditų aukštesniųjų palikuonių, ir davė ankstyvąją pradžią galingai anditų rasei. Šitie vaikai gimė ir buvo auginami savo motinų genčių aplinkoje.

5. Adomo ir Ievos mirtis

76:5.1 (851.7) Nedaug laiko praėjus po antrojo Edeno įkūrimo, Adomas ir Ieva buvo deramu būdu informuoti, kad jų atgaila buvo priimta, ir, nors jie buvo pasmerkti kentėti savojo pasaulio mirtingųjų dalią, bet jie tikrai turėtų būti priimti į Urantijos miegančiųjų išlikusiųjų gretas. Jie visiškai tikėjo šita prisikėlimo ir atgimimo evangelija, kurią Melkizedekai taip jaudinančiai jiems paskelbė. Jų nusižengimas buvo sprendimo klaida, o ne sąmoningo ir tyčinio maišto nuodėmė.

76:5.2 (852.1) Adomas ir Ieva, kaip Jerusemo piliečiai, Minties Derintojų neturėjo, taip pat Derintojai nebuvo apsigyvenę jų viduje, kada jie veikė Urantijoje pirmajame sode. Bet tuoj po to, kada jie buvo pažeminti į mirtingųjų statusą, jie pajuto, kad jų viduje yra naujas buvimas, ir suvokė, kad žmogiškasis statusas, kartu su nuoširdžia atgaila, padarė įmanoma tai, jog Derintojai apsigyventų jų viduje. Būtent šitas supratimas, kad juose apsigyveno Derintojai, labai stiprino Adomą ir Ievą per visą likusį jų gyvenimą; jie žinojo, jog kaip Satanijos Materialieji Sūnūs jie buvo žlugę, bet taip pat jie žinojo, kad Rojaus karjera vis dar buvo jiems atvira kaip visatos kylantiesiems sūnums.

76:5.3 (852.2) Adomas žinojo apie prisikėlimą, paskelbus naują dieviškąją tvarką, kuris įvyko tuo pačiu metu, kada jis atvyko į planetą, ir jis tikėjo, kad ji ir jo partnerę iš naujo įsmenins galbūt ryšium su sūnystės kitos kategorijos atėjimu. Jis nežinojo, kad Mykolas, šitos visatos valdovas, turi taip greitai pasirodyti Urantijoje; jis tikėjosi, jog kitas Sūnus, kuris turės atvykti, bus Avonalo kategorijos. Net ir šitokiu atveju, Adomui ir Ievai visada buvo paguoda mąstyti apie vienintelį pranešimą,

kurį jie kada nors buvo gavę iš Mykolo, taip pat jis buvo ir tai, ką jiems buvo sunku suprasti. Šitame pranešime, tarp kitų draugystės ir paguodos išsireiškimų, buvo pasakyta: “Aš atsižvelgiau į jūsų pražangos aplinkybes, aš prisiminiau jūsų širdžių troškimą visą laiką būti ištikimiams manojo Tėvo valiai, ir jūs tikrai būsite pašaukti iš mirtingojo miego glėbio, kada aš atvyksiu į Urantiją, jeigu pavaldūs manosios sferos Sūnūs nepasiųs pakviesti jūsų iki to laiko.”

^{76:5.4 (852.3)} Ir Adomui ir Ievai tai buvo didžiulė paslaptis. Šitame pranešime jie galėjo suprasti užmaskuotą pažadą dėl galimo specialaus prisikėlimo, ir tokia galimybė juos labai džiugino, bet jie negalėjo suvokti užuominos prasmės, kad jie galėtų ilsėtis iki prisikėlimo laiko, susijusio su Mykolo asmeniniu pasirodymu Urantijoje. Ir tokiu būdu Edeno pora visada skelbė, jog kada nors ateis Dievo Sūnus, ir savo mylimiesiems jie perdavė šitą tikėjimą, bent jau trokštamą viltį, kad jų suklydimų ir sielvarto pasaulis gali būti toji sfera, kurioje šitos visatos valdovas nuspręs veikti kaip save padovanojantis Rojaus Sūnus. Atrodė, jog tai nerealu, bet Adomas laikėsi tos minties, jog konfliktų draskoma Urantija, galų gale, gali būti pats laimingiausias pasaulis visoje Satanijos sistemoje, tokia planeta, kuriai pavydės visas Neadonas.

^{76:5.5 (852.4)} Adomas gyveno 530 metų; jis mirė nuo to, ką būtų galima pavadinti senatve. Jo fizinis mechanizmas paprasčiausiai susidėvėjo; irimo procesas palaipsniui aplenkdamas atstatymo procesą, ir atėjo neišvengiama pabaiga. Ieva buvo mirusi prieš devyniolika metų dėl nusilpusios širdies. Jie abu buvo palaidoti dieviškosios tarnystės šventovės, kuri pagal jų planus buvo pastatyta tuoj po to, kada buvo užbaigta

kolonijos siena, centre. Ir taip gimė tradicija pasižymėjusius ir religingus vyrus ir moteris laidoti po garbinimo vietų grindimis.

76:5.6 (852.5) Urantijos viršmaterialus valdymas, vadovaujant Melkizedekams, tęsėsi, bet tiesioginis fizinis ryšys su evoliucinėmis rasėmis buvo nutrauktas. Nuo tolimos praeities laikų, kada atvyko Planetos Princo materialusis personalas, einant artyn, per Vano ir Amadono laikus iki Adomo ir Ievos atvykimo, planetoje gyveno visatos vyriausybės fiziniai atstovai. Bet su Adomo pražanga šitoks režimas, užtrukęs daugiau negu keturis šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų, pasibaigė. Dvasinėse sferose, angeliškieji pagalbininkai ir toliau kovoja drauge su Minties Derintojais, abi grupės didvyriškai dirba individo išgelbėjimo labui; bet žemės mirtingiesiems nebuvo paskelbtas nė vienas išsamus planas dėl toli siekiančios pasaulio gerovės iki Makiventos Melkizedeko atvykimo, Abraomo laikais, kuris su Dievo Sūnaus galia, kantrybe, ir valdžia iš tikrųjų paklojo pamatus nelaimingos Urantijos tolimesniam vystymuisi ir dvasiniam atgimimui.

76:5.7 (853.1) Tačiau, nelaimė nebuvo vienintelė Urantijos dalia; šitai planetai taip pat ir labiausiai pasisekė visoje Nebadono vietinėje visatoje. Urantai visa tai turėtų laikyti laimėjimu, jeigu jų protėvių suklydimai ir jų ankstyvųjų pasaulio valdovų klaidos taip nugramzdino šią planetą į tokią beviltišką pasimetimo būseną, dar daugiau sukėlė netvarkos blogiu ir nuodėme, jog visas šitas tamsos fonas taip patiko Nebadono Mykolui, kad jis pasirinko šitą pasaulį taja arena, kurioje apreikštų Tėvo danguje mylinčią asmenybę. Būtent ne Urantijai buvo reikalingas Sūnus Kūrėjas tam, jog supainioti

reikalai būtų tvarkingai išspręsti; bet vietoje šito būtent blogis ir nuodėmė Urantijoje Sūnui Kūrėjui suteikė daug kontrastingesnį foną, kuriame jis galėjo apreikšti Rojaus Tėvo beribę meilę, gailestingumą, ir kantrybę.

6. Adomo ir Ievos išlikimas

^{76:6.1 (853.2)} Adomas ir Ieva atgulė mirtingojo poilsio, turėdami stiprų tikėjimą tais pažadais, kuriuos jiems davė Melkizedekai, kad jie kada nors atsikels iš mirties miego tam, jog atnaujintų gyvenimą gyvenamuosiuose pasauliuose, pasauliuose, kur jiems viskas taip pažįstama iš tų dienų, kai nebuvo išvykę į savo misiją Urantijoje violetinės rasės materialaus kūno pavidalu.

^{76:6.2 (853.3)} Jie neilgai ilsėjosi šios sferos mirtingųjų nesąmoningo miego užmarštyje. Trečiąją dieną po Adomo mirties, antrąją po jo pagarbaus palaidojimo, Lanaforgo įsakymai, kuriuos parėmė laikinai veikiantis Edentijos Pats Aukštasis ir patvirtino, Mykolo vardu, Dienų Sąjunga Salvingtone, buvo įteikti į Gabrielio rankas, nurodantys pagal sąrašą atlikti specialų prisikėlimą pasižymėjusių išlikusiųjų po Adominės pražangos Urantijoje. Ir sutinkamai su šituo specialaus prisikėlimo mandatu, Urantijos serijos dvidešimt šeštuoju numeriu, Adomas ir Ieva buvo vėl įasmeninti ir vėl surinkti Satanijos gyvenamųjų pasaulių prisikėlimo salėse kartu su 1.316 savo bičiulių iš pirmojo sodo patyrimo. Daug kitų ištikimų sielų jau buvo pervestos Adomo atvykimo metu, kurį lydėjo naujos dieviškosios tvarkos nuosprendžio paskelbimas tiek miegantiesiems išlikusiems, tiek ir gyviems tinkamiems kylantiesiems.

^{76:6.3 (853.4)} Adomas ir Ieva greitai perėjo per besivystančio kilimo pasaulius, kol jie pasiekė Jerusemo pilietybę, dar kartą tapdami savo gimtosios planetos gyventojais, bet šitą kartą kaip visatos asmenybių skirtingos kategorijos nariai. Jie paliko Jerusėmą, būdami nuolatiniais piliečiais—Dievo sūnumis; jie sugrįžo kylančiais piliečiais—žmogaus sūnumis. Jie buvo nedelsiant paskirti į Urantijos tarnybą sistemos sostinėje, vėliau buvo priimti tarp keturių ir dvidešimties patarėjų, kurie sudaro dabartinį Urantijos patariamąjį-kontroliuojantį organą.

^{76:6.4 (854.1)} Ir tokiu būdu baigiasi pasakojimas apie Urantijos Planetos Adomą ir Ievą, pasakojimas apie išbandymą, tragediją, ir triumfą, bent jau asmeninį triumfą gero norintiems, bet apgautiems jūsų Materialiesiems Sūnui ir Dukrai ir be jokios abejonės, galiausiai, pasakojimas apie galutinį triumfą jų pasauliui ir maišto iškankintiems ir blogio išsekintiems jo gyventojams. Viską susumavus, Adomas ir Ieva įnešė didžiulį įnašą į spartų civilizacijos vystymą ir žmogiškosios rasės pagreitintą biologinę pažangą. Žemėje jie paliko didžią kultūrą, bet buvo neįmanoma, jog tokia išsivysčiusi civilizacija išliktų, kada Adominis palikimas anksti nusilpo ir galiausiai išnyko. Būtent tauta sukuria civilizaciją; civilizacija tautos nesukuria.

^{76:6.5 (852.1)} [Pateikta Solonijos, serafinio “balso Sode.”]

77 Dokumentas. Tarpiniai Tvariniai

^{77:0.1 (855.1)} DIDŽIOJI dalis Nebadono apgyvendintų pasaulių turi vieną arba daugiau grupių būtybių, egzistuojančių gyvybės veikimo lygyje maždaug pusiaukelėje tarp tų sferų mirtingųjų ir angeliškųjų kategorijų; dėl to jos yra vadinamos *tarpiniais* tvariniais. Jos atrodo, kad yra laiko atsitiktinumas, bet jos yra

taip plačiai išplitusios ir yra tokios vertingos padėjėjos, kad nuo to laiko mes į jas visada žiūrime kaip į vieną pagrindinių kategorijų mūsų bendroje planetinėje tarnystėje.

77:0.2 (855.2) Urantijoje veikia dvi skirtingos tarpinių būtybių kategorijos: pirminių arba vyresniųjų korpusas, kuris atsirado dar Dalamatijos dienomis, ir antrinių, arba jaunesniųjų grupė, kuri kilo Adomo laikais.

1. Pirminės Tarpinės Būtybės

77:1.1 (855.3) Pirminės tarpinės būtybės kilo iš unikalaus susivienijimo tarp to, kas yra dvasinis ir materialus Urantijoje. Mes žinome apie panašių tvarinių egzistavimą kituose pasauliuose ir kitose sistemose, bet jie atsirado skirtingu būdu.

77:1.2 (855.4) Visada tinka prisiminti, kad besivystančioje planetoje vienas po kito einantys Dievo Sūnų savęs padovanojimai sukelia žymius pakeitimus sferų dvasinėje srityje ir kartais taip modifikuoja dvasinių ir materialių agentūrų tarpusavio sąjungą planetoje, jog sukuria tokias situacijas, kurias iš tikrųjų sunku suprasti. Princo Kaligastijos personalo vieno šimto materialių narių statusas iliustruoja kaip tik tokį unikalų tarpusavio susivienijimą: Kaip kylantieji Jerusemo morontiniai piliečiai jie buvo viršmaterialūs tvariniai be reprodukuojančiųjų savybių. Kaip nusileidę planetiniai tarnai Urantijoje jie buvo turintys lytį materialūs tvariniai, galintys turėti materialių palikuonių (kaip kai kurie iš jų vėliau ir turėjo). Ko mes negalime pakankamai gerai paaiškinti yra tai, kaip šitoji šimtinė galėjo atlikti tėvų vaidmenį viršmaterialiu lygiu, bet būtent kaip tik taip ir atsitiko. Dėl viršmaterialaus (nelytinio)

ryšio tarp fizinio personalo vyro ir moters atsirado pirminių tarpinių būtybių pirmagimis.

77:1.3 (855.5) Tuo pat buvo pastebėta, jog šitos kategorijos tvarinys, tarpinis tarp mirtingųjų ir angeliškųjų lygių, bus labai naudingas, įgyvendinant Princo būstinės reikalus, ir materialaus personalo kiekvienai porai buvo atitinkamai duotas leidimas sukurti po vieną panašią būtybę. Tokių pastangų dėka atsirado penkiasdešimties tarpinių būtybių pirmoji grupė.

77:1.4 (855.6) Po šitos unikalios grupės darbo metus trukusių stebėjimų, Planetos Princas suteikė leidimą tarpinių būtybių reprodukavimui be apribojimo. Šitas planas buvo įgyvendinamas tol, kol tebebuvo galia kurti, ir dėl to buvo sukurtas 50.000 būtybių pirminis korpusas.

77:1.5 (856.1) Pusės metų laikotarpis įsiterpdavo tarp kiekvieno tarpinio tvarinio sukūrimo, ir kada po vieną tūkstantį tokių būtybių gimė kiekvienai porai, tada jų daugiau nebegimė niekada. Ir nėra paaiškinimo, kuris būtų pateiktas, kodėl šita galia buvo išekvota pasirodžius tūkstantajam palikuoniui. Kad ir kiek kartų būdavo eksperimentuojama toliau, vis tiek visada būdavo patiriama tikrai nesėkmė.

77:1.6 (856.2) Šitie tvariniai sudarė Princo administracijos informacijos rinkimo korpusą. Jie skraidydavo visur, studijuodami ir stebėdami pasaulio rases ir suteikdami kitokias neįkainojamas paslaugas Princui ir jo personalui jų darbe įtakojant žmogiškąją visuomenę, kuri buvo toli nuo planetinės būstinės.

77:1.7 (856.3) Šitas režimas tęsėsi iki tų tragiškųjų dienų, kada prasidėjo planetinis maištas, kuris įtraukė į spąstus šiek tiek daugiau negu keturis penktadalius pirminių tarpinių būtybių. Ištikimas korpusas pradėjo tarnauti globėjams Melkizedekams, iki Adomo dienų veikdamas formaliai vadovaujant Vanui.

2. Noditų rasė

77:2.1 (856.4) Nors tai yra pasakojimas apie Urantijos tarpinių tvarinių kilmę, prigimtį, ir veikimą, bet bendra giminystė tarp šitų dviejų kategorijų—pirminių ir antrinių—būtinai verčia nutraukti pasakojimą apie pirmines tarpines būtybes ties šita vieta tam, kad būtų atsekta kilmės linija, siekianti Princo Kaligastijos fizinio personalo maištininkus narius nuo planetinio maišto dienų iki Adomo laikų. Būtent šita paveldėjimo linija antrojo sodo ankstyvosiomis dienomis suteikė pusę protėvių tarpinių būtybių antrinei kategorijai.

77:2.2 (856.5) Princo personalo fiziniai nariai buvo sukurti lyties tvariniais tuo tikslu, kad dalyvautų tokių palikuonių sukūrimo plane, kurie įkūnytų jų ypatingos kategorijos apjungtas savybes, suvienytas su Andono genčių atrinktų palikuonių savybėmis, ir visa tai buvo daroma tikintis, jog vėliau pasirodys Adomas. Gyvybės Nešėjai buvo suplanavę naują mirtingojo tipą, apimantį bendrą Princo palikuonių sąjungą su Adomo ir Ievos palikuonimis iš pirmosios kartos. Tokiu būdu jie buvo parengę planą, numatantį planetinių tvarinių naują kategoriją, kuri, jie tikėjosi, taps žmogiškosios visuomenės mokytojais-valdovais. Tokios būtybės buvo sumanytos visuomeninės, o ne pilietinės aukščiausiosios valdžios labui. Bet kadangi šitas projektas beveik visiškai sužlugo, tai mes niekada nesužinosime, kokios kilniaširdiškos vadovybės aristokratijos

ir neprilygstamos kultūros tokiu būdu neteko Urantija. Nes kada fizinis personalas vėliau dauginosi, tai tas vyko prasidėjus maištui, ir po to, kada jie neteko savo ryšio su sistemos gyvybės srovėmis.

77:2.3 (856.6) Era, kuri buvo prasidėjus maištui, Urantijoje tapo liudininke daugelio neįprastų atsitikimų. Didinga civilizacija—Dalamatijos kultūra—dužo į šukes. “Tomis dienomis žemėje gyveno nefilimai (noditai), ir kada šitie dievų sūnūs į žmonas ėmė žmonių dukras, o jos gimdė jiems, tai jų vaikai buvo ‘senovės galingieji vyrai,’ ‘garsūs vyrai.’” Nors vargu ar jie buvo “dievų sūnūs,” bet personalą ir jų ankstyvuosius palikuonis tokiais laikė tų tolimųjų dienų evoliuciniai mirtingieji; legendose net ir jų ūgis būdavo padidinamas. Tokia, tuomet, yra beveik visuotinės liaudies pasakos apie dievus, nusileidusius į žemę ir čia su žmonių dukromis pradėjusius senąją didvyrių rasę, kilmę. O visos šitos legendos buvo dar labiau supainiotos dėl vėliau atsiradusių Adomitų rasės susimaišymų antrajame sode.

77:2.4 (857.1) Kadangi Princo personalo tas vienas šimtas fizinių narių turėjo Andonitų žmogiškųjų palikuonių gyvybės plazmos, tai natūraliai buvo tikimasi, kad, jeigu jie pradės lytinę reprodukciją, tai jų palikuonys bus visiškai panašūs į palikuonis iš kitų Andonitų tėvų. Bet, kada tie šešiasdešimt personalo maištininkų, Nodo pasekėjų, iš tikrųjų pradėjo lytinę reprodukciją, tai jų vaikai pasirodė, jog yra nepalyginamai labiau išsivystę beveik visais atžvilgiais tiek už Andonitų, tiek ir už sangikų tautas. Šitas nelauktas nuostabumas apibūdino ne tik fizines ir intelektualias savybes, bet taip pat ir dvasinį pajėgumą.

77:2.5 (857.2) Šitie mutantiniai bruožai, atsiradę noditų pirmojoje kartoje, buvo dėl to, jog Andoninės gyvybės plazmos paveldėjimo faktorių konfigūracija ir cheminiai sudedamieji elementai buvo pasikeitę. Šituos pasikeitimus sukėlė tai, jog persanalo narių kūnuose buvo Satanijos sistemos galingos gyvybės palaikymo grandinės. Šitos gyvybės grandinės specializuoto Urantijos modelio chromosomas privertė reorganizuotis daugiau pagal nustatyto Neadono gyvybės pasireišimo sustandartintus Satanijos specializacijos modelius. Šitos gyvybės plazmos metamorfozės metodas veikiant sistemos gyvybės srovėms turi panašumo į tuos procesus, kurių dėka Urantijos mokslininkai keičia augalų ir gyvūnų gemalo plazmą panaudodami rentgeno spindulius.

77:2.6 (857.3) Tokiu būdu iš tiesų noditų kilmė yra susijusi su tam tikromis ypatingomis ir netikėtomis modifikacijomis, atsirandančiomis gyvybės plazmoje, kurią Avalono chirurgai iš kūnus suteikusių Andonitų perkėlė į fizinio personalo narių kūnus.

77:2.7 (857.4) Reikėtų prisiminti, jog tam vienam šimtui Andonitų gyvybės plazmos suteikėjų savo ruožtu buvo įdiegtas gyvybės medžio organinis papildinys, taip, kad Satanijos gyvybės srovės tokiu pat būdu apgaubė ir jų kūnus. Tie keturiasdešimt keturi modifikuoti Andonitai, kurie kartu su personalu įsitraukė į maištą, taip pat lytiškai bendravo tarpusavyje ir labai daug prisidėjo prie noditų tautos geresniųjų giminės palikuonių.

77:2.8 (857.5) Šitos dvi grupės, apėmusios 104 individus, kurie turėjo modifikuotą Andonitų gyvybės plazmą, sudaro noditų aštuntosios rasės, kuri turėjo atsirasti Urantijoje, protėvius. Ir šitas naujas žmogiškosios gyvybės bruožas Urantijoje išreiškia

kitą fazę to, kaip veikia pirminis planas, pagal kurį šita planeta yra panaudojama kaip gyvybės modifikavimo pasaulis, išskyrus tai, jog tai buvo vienas iš nenumatytų įvykių.

^{77:2.9 (857.6)} Šie gryniosios linijos noditai buvo nuostabi rasė, bet palaipsniui jie susimaišė su žemės evoliucinėmis tautomis, ir jau seniai labai sumenkėjo. Praėjus dešimčiai tūkstančių metų nuo maišto pradžios, jie smuko iki tokio lygio, kad jų vidutinė gyvenimo trukmė buvo nedaug ką ilgesnė už evoliucinių rasių vidutinę gyvenimo trukmę.

^{77:2.10 (857.7)} Kada archeologai iškasa noditų palikuonių vėlesniųjų šumerų įrašus molinėse lentelėse, tada jie suranda šumerų karalių sąrašus, apimančius kelis tūkstančius metų; ir kuo šie įrašai senesni, tuo atskirų karalių valdymo trukmė ilgėja nuo maždaug dvidešimt penkerių ar trisdešimties metų iki šimto penkiasdešimties ir daugiau metų. Šitų senesniųjų karalių toks valdymo trukmės ilgėjimas pažymi, jog kai kurie iš ankstyvųjų noditų valdovų (tiesioginiai Princo personalo palikuonys) iš tiesų gyveno ilgiau negu jų vėlesnieji perėmėjai ir taip pat parodo pastangas tas dinastijas atsekti iki Dalamatijos laikų.

^{77:2.11 (857.8)} Tokie įrašai apie ilgaamžius individus taip pat yra dėl mėnesių ir metų kaip laiko periodų supainiojimo. Tą galima taip pat pastebėti biblinėje Abraomo genealogijoje ir ankstyvuosiuose kiniečių įrašuose. Dvidešimt aštuonių dienų mėnesio, arba laikotarpio, supainiojimas su vėliau įvestais daugiau negu trijų šimtų penkiasdešimties dienų metais yra toji priežastis, dėl kurios atsirado pasakojimai apie tokią ilgą žmogaus gyvenimo trukmę. Yra įrašų apie tokį žmogų, kuris gyveno daugiau negu devynis šimtus “metų.” Šitas laikotarpis išreiškia nepilnus septyniasdešimt metų, o per amžius tokia

trukmė buvo laikoma labai ilga, vėliau toks gyvenimo tarpsnis būdavo apibūdinamas kaip “trys dvidešimtys metų ir dešimt.”

^{77:2.12 (858.1)} Laiko skaičiavimas remiantis dvidešimt aštuonių dienų mėnesiu išsilaikė ilgą laiką po Adomo dienų. Tačiau, kada egiptiečiai ėmėsi reformuoti kalendorių, maždaug prieš septynis tūkstančius metų, tada jie tą atliko su didžiuliu tikslumu, įvesdami 365 dienų metus.

3. Babelio bokštas

^{77:3.1 (858.2)} Po Dalamatijos nuskendimo noditai pasitraukė į šiaurę ir į rytus, neužilgo įkūrė savosios rasės ir kultūros būstinę naują Dilmuno miestą. Ir praėjus maždaug penkiasdešimčiai tūkstančių metų po Nodo mirties, kada Princo personalo palikuonys pasiekė per didelį skaičių, kad galėtų išsimaitinti tose žemėse, kurios betarpiškai supo jų naująjį Dilmuno miestą, ir po to, kada jie ėmė tuoktis su Andonitų ir sangikų gentimis, besiribojančiomis su jų teritorijomis, tada jų vadovams kilo mintis, jog reikia kažką daryti, kad būtų išsaugota jų rasinė vienybė. Todėl buvo sukviesta genčių taryba, ir po ilgų svarstymų buvo priimtas Babloto, Nodo palikuonio, planas.

^{77:3.2 (858.3)} Bablotas pasiūlė pastatyti rasinio pašlovinimo pretenzingą šventovę tuometinės jų užimamos teritorijos centre. Šita šventovė privalėjo turėti tokį bokštą, kokio pasaulis dar nebuvo matęs. Jis turėjo būti monumentinis memorialas jų nykstančiai didybei. Buvo daug tokių, kurie norėjo, jog toks monumentas būtų pastatytas Dilmune, bet kiti tvirtino, kad toks didingas statinys turėtų stovėti saugiamo nuotolyje nuo jūros pavojų, prisimindami pasakojimus apie savo pirmosios sostinės, Dalamatijos, apsėmimą.

^{77:3.3 (858.4)} Bablotas planavo, kad naujieji pastatai turėtų tapti noditų kultūros ir civilizacijos ateities centro branduoliu. Jo nuomonė galiausiai įsivyravo, ir statyba buvo pradėta pagal jo planus. Naujasis miestas turėjo būti pavadintas *Bablotu*, bokšto architekto ir statytojo vardu. Šita vietovė vėliau tapo žinoma kaip Babloda ir galiausiai kaip Babelis.

^{77:3.4 (858.5)} Bet noditų nuomonė dėl šitos užduoties ir tikslų vis dar buvo kažkuria prasme susiskaidžiusi. Taip pat ir jų vadovai iki galo nebuvo sutarę nei dėl statybos planų, nei dėl pastatų panaudojimo po to, kada bus pastatyti. Po ketverių su puse darbo metų kilo didžiulės diskusijos dėl bokšto statymo tikslo ir motyvų. Prieštaravimai tiek paaštrėjo, kad visas darbas buvo nutrauktas. Maisto gabentojai išnešiojo žinias apie nesutarimus, ir didžiulis skaičius genčių ėmė rinktis į statybos vietą. Buvo pasiūlyti trys skirtingi požiūriai dėl bokšto statybos tikslo.

^{77:3.5 (858.6)} 1. Gausiausia grupė, beveik pusė, troško pamatyti bokštą, pastatytą kaip noditų istorijos ir rasinio pranašumo memorialą. Jie manė, kad jis turėtų būti didingas ir įspūdingas statinys, kuris kels tikrą susižavėjimą visoms ateities kartoms.

^{77:3.6 (858.7)} 2. Antroji gausumu frakcija norėjo, kad bokštas būtų pastatytas tam, jog įamžintų Dilmuno kultūrą. Jie numatė, kad Bablotas taps didingu komercijos, meno, ir gamybos centru.

^{77:3.7 (859.1)} 3. Mažiausioji grupė manė, jog bokšto pastatymas suteikia galimybę atlikti atgailą už savo protėvių beprotystę, kad dalyvavo Kaligastijos maište. Jie laikėsi nuomonės, jog bokštas būtų skirtas visų Tėvo garbinimui, kad iš viso naujojo

miesto tikslas turėtų būti toks: užimti Dalamatijos vietą—tapti kultūros ir religijos centru aplinkiniams barbarams.

^{77:3.8 (859.2)} Greitai buvo balsuota prieš religinę grupę. Dauguma atmetė tą mokymą, kad jų protėviai buvo kalti dėl maišto; jie įsižeidė dėl tokios rasinės stigmatos. Atmetę vieną iš trijų požiūrių ginče ir nepavykus susitarti dėl kitų dviejų diskusijų būdu, jie pradėjo kovoti. Religininkai, nelinkę kautis, pabėgo į namus pietuose, tuo tarpu jų bičiuliai kovėsi tol, kol beveik vieni kitus išnaikino.

^{77:3.9 (859.3)} Maždaug prieš dvylika tūkstančių metų buvo pamėginta antrą kartą pastatyti Babelio bokštą. Anditų (noditų ir Adomitų) mišrios rasės ėmėsi užduoties pastatyti naują šventovę ant pirmojo statinio griuvėsių, bet šitas statinys neturėjo pakankamos atramos; jis nugriuvo nuo savo paties pretenzingo svorio. Šitas regionas ilgą laiką buvo žinomas kaip Babelio žemė.

4. Noditų civilizacijos centrai

^{77:4.1 (859.4)} Noditų pasklidimas buvo mirtino konflikto dėl Babelio bokšto tiesioginė pasekmė. Šitas vidaus karas labai išretino grynesniųjų noditų skaičių, ir daugeliu atvejų jis buvo kaltas dėl to, kad jie nesukūrė didžios ikiadominės civilizacijos. Nuo šio laiko noditų kultūros nuosmukis tęsėsi ilgiau negu vieną šimtą dvidešimt tūkstančių metų, kol ją pagerino Adominis įliejimas. Bet net ir Adomo laikais noditai vis dar tebebuvo gabi tauta. Didelė dalis jų maišytų palikuonių buvo tarp tų, kurie statė Sodą, ir Vano kelių grupių vadovai buvo noditai. Kai kurie iš pačių gabiausių protų, tarnavusių Adomo personalo nariais, buvo šitos rasės atstovai.

77:4.2 (859.5) Trys didieji centrai iš tokių keturių buvo įkurti tuoju pat po Babloto konflikto:

77:4.3 (859.6) 1. *Vakarų arba Sirijos noditai*. Nacionalistinių arba rasinių memorialistų likučiai nukeliavo į šiaurę, susijungė su Andonitais tam, kad įkurtų vėlesnius noditų centrus į šiaurės vakarus nuo Mesopotamijos. Tai buvo didžiausia pasklidusių noditų grupė, ir jie įnešė didžiulį indėlį į tai, kad vėliau atsirastų asirų palikuonys.

77:4.4 (859.7) 2. *Rytų arba elamitai noditai*. Kultūros ir komercijos gynėjai dideliais kiekiais migravo rytų kryptimi į Elamą ir ten susijungė su mišriomis sangikų gentimis. Elamitai maždaug prieš trisdešimt-keturiasdešimt tūkstančių metų didele dalimi buvo įgavę sangikų prigimties, nors jie ir toliau išlaikė aukštesnę civilizaciją palyginus su aplinkinių barbarų civilizacija.

77:4.5 (859.8) Po antrojo sodo įkūrimo buvo įprasta šitą netoli esančią noditų gyvenvietę vadinti “Nodo žeme”; ir per santykinės taikos tarp šitos noditų grupės ir Adomitų ilgą laikotarpį, abi rasės labai smarkiai susimaišė, kadangi ėmė vis labiau įsigalėti paprotys Dievo Sūnums (Adomitams) tuoktis su žmoniu (noditų) dukromis.

77:4.6 (860.1) 3. *Centriniai arba noditai iki šumerų*. Nedidelė grupė prie Tigrio ir Eufrato upių žiočių savo rasinį vientisumą išlaikė didesne dalimi. Jie išliko tūkstančius metų ir galiausiai iš jų kilo tie noditai protėviai, kurie, susilieję su Adomitais, sukūrė istorinių laikų šumerų tautas.

77:4.7 (860.2) Ir visa tai paaiškina, kaip veiksmo arenoje Mesopotamijoje taip netikėtai ir paslaptinai atsirado šumerai. Tyrinėtojai niekada nesugebės išsiaiškinti šitų genčių atsiradimo ir atsekti jų iki šumerų pradžios, kurie kilo prieš du šimtus tūkstančių metų po Dalamatijos paskendimo. Be jokio savosios kilmės pėdsako kokioje nors pasaulio vietoje, šitos senovinės gentys staiga iškyla civilizacijos horizonte su visiškai susiformavusia ir aukštesne kultūra, turinčia šventyklas, metalo apdirbimą, žemės ūkį, gyvulius, keramiką, audimą, komercinę teisę, civilinius kodeksus, religines ceremonijas, ir senąją rašymo sistemą. Jie jau seniai buvo praradę Dalamatijos abėcėlę, ir šios istorinės eros pradžioje jie pritaikė ypatingą rašymo sistemą, sukurtą Dilmune. Šumerų kalba, nors praktiškai prarasta pasauliui, buvo ne semitų; ji turėjo daug bendro su vadinamosiomis arijų kalbomis.

77:4.8 (860.3) Šumerų palikti išsamūs įrašai apibūdina nuostabią gyvenvietę, kuri buvo išsidėsčiusi Persų įlankoje netoli ankstesniojo Dilmuno miesto. Egiptiečiai šitą senovinės šlovės miestą vadino Dilmatu, tuo tarpu vėlesnieji Adomizuoti šumerai tiek pirmąjį, tiek antrąjį noditų miestą painiojo su Dalamatija, ir visus tris vadino Dilmunu. Ir archeologai jau surado šitas senovines šumerų molio lenteles, kurios pasakoja apie šitą žemiškąjį rojų, “kur Dievai pirmą kartą palaimino žmoniją civilizuoto ir kultūringo gyvenimo pavyzdžiu.” Ir šitos lentelės, apibūdinančios Dilmuną, žmonių ir Dievo rojų, dabar ramiai guli ant daugelio muziejų dulkėtų lentynų.

77:4.9 (860.4) Šumerai gerai žinojo apie pirmąjį ir antrąjį Edeną, bet, nepaisant didžiulio skaičiaus vedybų su Adomitais, nuo jų į šiaurę gyvenusius sodo gyventojus ir toliau laikė svetima rase.

Šumerų didžiavimasis senesne noditų kultūra atvedė juos prie to, kad jie ignoravo šias vėlesnės šlovės perspektyvas pirmenybę suteikdami Dilmuno miesto grožiui ir rojiškoms tradicijoms.

^{77:4.10 (860.5)} 4. *Šiaurės noditai ir Adomitai—vanitai*. Šita grupė iškilo iki Babloto konflikto. Šie patys šiauriausi noditai buvo palikuonys tų, kurie apleido Nodo vadovaujamus pasekėjus ir prisijungė prie Vano ir Amadono.

^{77:4.11 (860.6)} Kai kurie ankstyvieji Vano pagalbininkai vėliau įsikūrė prie ežero, kuris tebevadinamas jo vardu, ir jų tradicijos susiformavo šitoje vietovėje. Araratas tapo jų šventuoju kalnu, vėlesniesiems vanitams jis turėjo didelę dalimi panašią prasmę, kokią hebrajams turėjo Sinajaus kalnas. Prieš dešimt tūkstančių metų asirų protėviai vanitai mokė, kad jų septynių įsakymų moralinį įstatymą Dievai perteikė Vanui ant Ararato kalno. Jie tvirtai tikėjo, kad Vanas ir jo pagalbininkas Amadonas buvo gyvi paimti iš planetos tuo metu, kada jie ant šio kalno buvo įsitraukę į garbinimą.

^{77:4.12 (860.7)} Ararato kalnas buvo šiaurinės Mesopotamijos šventasis kalnas, ir kadangi didelė dalis jūsų legendų apie šituos laikus yra susijusi su babiloniečių padavimu apie potvynį, todėl nieko nuostabaus, kad Ararato kalnas ir regionas aplink jį buvo įpinti į vėlesnį žydų padavimą apie Nojų ir visuotinį tvaną.

^{77:4.13 (860.8)} Maždaug 35.000 m. pr. Kr. Adomsonas atvyko į vieną iš senųjų vanitų gyvenviečių, buvusių toliausiai rytuose, kad įkurtų savo civilizacijos centrą.

5. Adomsonas ir Rata

77:5.1 (861.1) Pavaizdavę antrinių tarpinių būtybių protėvių pirmtakus noditus, šitame pasakojime dabar aptarsime jų protėvių Adominę pusę, nes antriniai tarpiniai tvariniai taip pat yra Adomsono, violetinės rasės Urantijoje pirmagimio, anūkai.

77:5.2 (861.2) Adomsonas buvo toje Adomo ir Ievos vaikų grupėje, kuri nusprendė pasilikti žemėje su savo tėvu ir motina. Šitas vyriausiasis Adomo sūnus iš Vano ir Amadono buvo dažnai girdėjęs pasakojimą apie jų namus aukštumose šiaurėje, ir kažkiek laiko praėjus po antrojo sodo įkūrimo, jis pasiryžo surasti šitą savo jaunystės svajonių žemę.

77:5.3 (861.3) Šiuo metu Adomsonui buvo 120 metų, ir jis buvo pirmojo sodo gryniosios linijos trisdešimt dviejų vaikų tėvas. Jis norėjo pasilikti su savo tėvais ir padėti jiems įkurti antrąjį sodą, bet jį labai smarkiai nuliūdino tai, kad jis prarado savo partnerę ir jų vaikus, kurie visi nusprendė vykti į Edentiją kartu su kitais Adominiais vaikais, kurie visi apsisprendė tapti Pačių Aukštųjų globotiniais.

77:5.4 (861.4) Adomsonas nenorėjo apleisti savo tėvų Urantijoje, jis nebuvo linkęs bėgti nuo sunkumų arba pavojų, bet bendravimas antrajame sode toli gražu jo nepatenkino. Jis įnešė didžiulį indėlį į pradinės gynybinės ir statybinės veiklos išvystymą, bet nusprendė išvykti į šiaurę, kada tik pasitaikys pirmoji proga. Ir nors jo atsisveikinimas buvo iš esmės malonus, bet Adomas ir Ieva labai sielojosi netekdami savo vyriausiojo sūnaus, kuris vyko į svetimą ir priešišką pasaulį, ir jie baiminosi, kad jis niekada nebesugrįš.

77:5.5 (861.5) Dvidešimt septynių pasekėjų būrys kartu su Adomsonu išvyko į šiaurę ieškoti šitų žmonių iš jo vaikystės fantazijų. Šiek tiek daugiau negu po trejų metų Adomsono komanda iš tikrųjų surado savo kelionės objektą, o tarp šitų žmonių jis surado nuostabią ir gražią moterį, dvidešimties metų amžiaus, kuri tvirtino esanti Princo personalo paskutinioji grynosios linijos palikuonė. Šita moteris, Rata, sakė, kad jos visi protėviai buvo Princo puolusio personalo dviejų narių palikuonys. Ji buvo paskutinioji iš savo rasės neturinti gyvų brolių ar seserų. Ji buvo beveik nusprendusi nesituokti, buvo beveik apsisprendusi numirti be palikuonių, bet savo širdį atidavė didingajam Adomsonui. Ir kada ji išgirdo pasakojimą apie Edeną, kaip iš tikrųjų išsipildė Vano ir Amadono pranašavimai, ir kada ji klausėsi pasakojimo apie Sodo pražangą, tada ją apėmė vienintelė mintis—ištekti už Adomo šito sūnaus ir paveldėtojo. Ir netrukus šita pati mintis kilo ir Adomsonui. Šiek tiek daugiau kaip po trijų mėnesių jie susituokė.

77:5.6 (861.6) Adomsonas ir Rata turėjo šeimą iš šešiasdešimt septynių vaikų. Jie suteikė kilmę pasaulio vadovybės didžiajai linijai, bet jie padarė kažką ir daugiau. Vertėtų prisiminti, jog šitos abi būtybės iš tikrųjų buvo viršžmogiškos. Kas ketvirtas jiems gimęs vaikas buvo unikalios kategorijos. Dažnai ji buvo nematoma. Tokio dalyko niekada nėra buvę pasaulio istorijoje. Rata buvo smarkiai sunerimusi—net prietaringa—bet Adomsonas gerai žinojo apie pirminių tarpinių būtybių egzistavimą, ir jis priėjo išvados, jog kažkas panašaus vystosi ir jo akivaizdoje. Kada gimė antrasis keistai besielgiantis palikuonis, tada jis nusprendė juos suporuoti, kadangi vienas iš jų buvo vyriškosios lyties, kitas moteriškosios lyties, ir tai yra

antrinės kategorijos tarpinių būtybių kilmė. Per vieno šimto metų laikotarpį, prieš pasibaigiant šitam reiškiniui, jų gimė beveik du tūkstančiai.

77:5.7 (862.1) Adomsonas gyveno 396 metus. Daug kartų jis sugrįždavo aplankyti tėvo ir motinos. Kas septyneri metai jis ir Rata vykdavo į pietus, į antrąją sodą, ir tuo metu tarpinės būtybės informuodavo jį apie jo tautos gyvenimą. Adomsono gyvenimo metu jie atliko didžiulę tarnystę kurdami naują ir nepriklausomą pasaulio centrą tiesai ir teisumui.

77:5.8 (862.2) Tokiu būdu Adomsonas ir Rata savo dispozicijoje turėjo šitą nuostabių pagalbininkų korpusą, kuris su jais dirbo per visą jų ilgą gyvenimą padėdami jiems propaguoti išvystytą tiesą ir skleisti dvasinio, intelektualaus, ir fizinio gyvenimo aukštesnius standartus. Ir šių pastangų pasekmių stengiantis pagerinti pasaulį niekada iki galo neužtemdė vėlesnis regresas.

77:5.9 (862.3) Adomsonitai aukštą kultūrą išlaikė beveik septynis tūkstančius metų nuo Adomsono ir Ratos laikų. Vėliau jie susimaišė su kaimyniniais noditais ir Andonitais ir taip pat buvo įtraukti tarp “galingųjų senovės žmonių.” Ir kai kurie to amžiaus pasiekimai išliko, kad taptų nematoma dalimi to kultūros potencialo, kuris vėliau pražydo Europos civilizacijoje.

77:5.10 (862.4) Šitas civilizacijos centras buvo išsidėstęs regione į rytus nuo Kaspijos jūros pietinės dalies, arti Kopetdago. Netoli į šiaurę Turkestano kalnų papėdėje yra liekanų to, kas kažkada buvo violetinės rasės adomsonitų būstinė. Šitose aukštumų vietovėse, išsidėsčiusiose siauroje ir senovinėje derlingoje juostoje, esančioje Kopeto kalnų virtinės žemesnėse papėdėse,

įvairiais periodais pakaitomis iškilo keturios skirtingos kultūros, kurias atitinkamai puoselėjo Adomsono palikuonių keturios skirtingos grupės. Antroji iš šitų grupių migravo į vakarus, į Graikiją ir į Viduržemio jūros salas. Adomsono palikuonių likučiai migravo į šiaurę ir į vakarus, kad įeitų į Europą su paskutiniosios anditų bangos susimaišiusiais palikuonimis, atėjusiais iš Mesopotamijos, ir jie taip pat yra įvardijami tarp anditų arijų įsiveržėlių į Indiją.

6. Antrinės Tarpinės Būtybės

^{77:6.1 (862.5)} Tuo metu, kai pirminiai tarpiniai tvariniai buvo beveik viršžmogiškosios kilmės, tai antrinė kategorija yra palikuonys iš grynosios Adominės giminės, kuri susijungė su sužmogintu palikuonimi iš tokių protėvių, kurie buvo tėvai vyresniajam korpusui.

^{77:6.2 (862.6)} Tarp Adomsono vaikų buvo tik šešiolika tokių ypatingų antrinių tarpinių būtybių protėvių. Šitie unikalūs vaikai buvo pasiskirstę pagal lytį po lygiai, ir kiekviena pora kas septyniasdešimt dienų lytinių ir nelytinių santykių apjungto metodo dėka galėjo sukurti vieną tarpinę būtybę. Ir žemėje tokio reiškinio niekada negalėjo būti anksčiau, o taip pat jo niekada nebebuvo ir nuo to laiko vėliau.

^{77:6.3 (862.7)} Šitie šešiolika vaikų gyveno ir numirė (nežiūrint savo asmeninių savybių) kaip šios sferos mirtingieji, bet jų elektriškai energizuoti palikuonys gyvena ir toliau, ir jų neveikia mirtingojo materialaus kūno apribojimai.

^{77:6.4 (862.8)} Kiekviena iš aštuonių porų galiausiai sukūrė po 248 tarpines būtybes, ir tokiu būdu iš tikrųjų pradėjo egzistuoti

pirmasis antrinių tarpinių būtybių korpusas—turėjęs 1.984 narius. Antrinių tarpinių būtybių yra aštuoni pogrupiai. Jie yra įvardijami kaip A-B-C pirmasis, antrasis, trečiasis, ir taip toliau. Ir tada yra D-E-F pirmasis, antrasis, ir taip toliau.

^{77:6.5 (862.9)} Po Adomo pražangos pirminiai tarpiniai tvariniai sugrįžo į globėjų Melkizedekų tarnystę, tuo tarpu antrinė grupė buvo priskirta prie Adomsono centro iki jo mirties. Trisdešimt trys iš šitų antrinių tarpinių būtybių, savosios organizacijos vadovai Adomsono mirties metu, stengėsi visą kategoriją perduoti į Melkizedekų tarnystę, tokiu būdu susijungdami su pirminiu korpusu. Bet nepavykus šito įgyvendinti, jie savo kompanionus paliko ir visi drauge perėjo į planetinių globėjų tarnystę.

^{77:6.6 (863.1)} Po Adomsono mirties antrinių tarpinių būtybių liekanos tapo keista, neorganizuota, ir niekam nepriskirta jėga Urantijoje. Nuo to laiko iki Makiventos Melkizedeko dienų jie egzistavo netvarkingai ir neorganizuotai. Šitas Melkizedekas pradėjo juos iš dalies valdyti, bet jie vis dar pridarydavo daug nemalonumų iki Kristaus Mykolo laikų. Ir jo gyvenimo žemėje metu jie visi galutinai apsisprendė dėl savo ateities likimo, tada ištikima dauguma perėjo į pirminių tarpinių būtybių pavaldumą.

7. Tarpiniai tvariniai maištininkai

^{77:7.1 (863.2)} Pirminių tarpinių tvarinių didžioji dalis nuklydo į nuodėmę Liuciferio maišto metu. Kada planetinio maišto nuostoliai buvo suskaičiuoti, tada tarp kitų praradimų buvo nustatyta, jog iš 50.000 pirminių tarpinių tvarinių, 40.119 prisijungė prie Kaligastijos atsiskyrimo.

77:7.2 (863.3) Antrinių tarpinių būtybių pirminis skaičius buvo 1.984, ir iš šito skaičiaus 873 nepanoro paklusti Mykolo valdymui ir buvo deramai internuotos ryšium su Urantijos planetinio nuosprendžio paskelbimu Pentakosto dieną. Niekas negali prognozuoti šitų puolusių tvarinių ateities.

77:7.3 (863.4) Abi tarpinių būtybių grupės dabar yra suimtos ir laukia, kol bus priimtas galutinis nuosprendis dėl sistemos maišto reikalų. Bet žemėje jie padarė daug keistų dalykų iki dabartinės planetinės dieviškosios tvarkos pradžios.

77:7.4 (863.5) Šitie neištikimi tarpiniai tvariniai tam tikromis aplinkybėmis galėjo tapti matomais mirtingiesiems, ir ypač tai pasakytina apie Belzebubo, atskalūniškųjų antrinių tarpinių tvarinių vadovo, partnerius. Bet šitų unikalių tvarinių nereikėtų painioti su kai kuriais maištininkais cherubimais ir serafimais, kurie taip pat buvo žemėje iki pat Kristaus mirties ir prisikėlimo momento. Kai kurie senesnieji raštininkai šituos maištininkus tarpinius tvarinius vadino blogosiomis dvasiomis ir demonais, o neištikimus serafimus vadino blogaisiais angelais.

77:7.5 (863.6) Nė viename pasaulyje blogosios dvasios negali apsėsti nė vieno mirtingojo proto po Rojaus Sūnaus savęs padovanojimo gyvenimo. Bet iki Kristaus Mykolo dienų Urantijoje—prieš visuotinį Minties Derintojų atvykimą ir Mokytojo dvasios išliejimą visiems materialiams kūnams—šitie maištininkai tarpiniai tvariniai sugebėdavo realiai paveikti kai kurių menkesniųjų mirtingųjų protą, ir tam tikra prasme valdyti jų veiksmus. Tai buvo pasiekama labai panašiu būdu, kaip veikia ir ištikimi tarpiniai tvariniai, kada jie tarnauja kaip sumanūs sargybiniai, užmezgantys ryšį su likimo Urantijos

rezervinio korpuso žmogiškuoju protu tais periodais, kada Derintojas, tiesą sakant, yra palikęs asmenybę tuomet, kada jis bendrauja su viršžmogiškosiomis asmenybėmis.

77:7.6 (863.7) Tai yra ne vien tik vaizdinė kalbos priemonė, kada dokumentas teigia: “Ir jie atvedė prie Jo visokiausių paliegėlių, tokių, kurie buvo velnių apsėsti, ir tokių, kurie buvo lunatikai.” Jėzus žinojo ir atpažindavo tą skirtumą tarp pamišimo ir demoniško apsėdimo, nors tų žmonių prote, kurie gyveno jo laikais ir jo kartoje, šitos būsenos buvo smarkiai supainiotos.

77:7.7 (863.8) Net ir iki Pentakosto dienos nė viena maištininkė dvasia negalėjo valdyti normalaus žmogiškojo proto, o po šitos dienos nebėra galimybės paveikti net ir menkesniųjų mirtingųjų proto. Tariamas velnių išvaymas po Tiesos Dvasios atvykimo buvo tikėjimo į demoniškąjį apsėdimą supainiojimas su isterija, pamišimu, ir silpnaprotiškumu. Bet vien tik dėl to, kad Mykolo savęs padovanojimas visus žmonių protus Urantijoje amžiams išlaisvino iš demoniškojo apsėdimo galimybės, nemanykite, jog toks dalykas nebuvo realybė ankstesniaisiais amžiais.

77:7.8 (864.1) Šiuo metu visa maištininkų tarpinių būtybių grupė yra laikoma suimta Edentijos Pačių Aukštųjų įsakymu. Daugiau jie nebeklajoja šitame nelaimės prislėgtame pasaulyje. Nepriklausomai nuo Minties Derintojų buvimo, Tiesos Dvasios išliejimas ant visų materialiujų kūnų amžiams užkirto kelią bet kokios rūšies arba bet kokio tipo neištikimoms dvasioms vėl kada nors įsiskverbti net ir į pačius silpniausius žmogiškuosius protus. Nuo Pentakosto dienos niekada nebegali vėl būti tokio dalyko, kaip demoniškas apsėdimas.

8. Suvienyti tarpiniai tvariniai

^{77:8.1 (864.2)} Paskutinį kartą skelbiant nuosprendį šitam pasauliui, kada Mykolas pasiėmė miegančiuosius laiko išlikusiuosius, tada tarpinės būtybės buvo paliktos čia, paliktos tam, jog padėtų dirbti dvasinį ir pusiau dvasinį darbą planetoje. Dabar jos veikia kaip vieningas korpusas, kuriame yra abi kategorijas ir kuris turi 10.992 narius. *Urantijos Suvienytoms Tarpinėms Būtybėms* šiuo metu pakaitomis vadovauja kiekvienos kategorijos vyresnysis narys. Toks valdymas buvo įdiegtas nuo jų susivienijimo į vieną grupę tuoj po Pentakosto.

^{77:8.2 (864.3)} Vyresnės arba pirminės kategorijos nariai apskritai yra žinomi pagal numerius; jiems dažnai yra suteikiami vardai, tokie, kaip 1-2-3 pirmasis, 4-5-6 pirmasis, ir taip toliau. Urantijoje Adominiai tarpiniai tvariniai yra pavadinami pagal abėcėlę tam, kad būtų atskirti nuo skaičiais pavadintų pirminių tarpinių būtybių.

^{77:8.3 (864.4)} Abi kategorijos yra nematerialios būtybės, kas susiję su maitinimusi ir energetiniu pasikrovimu, bet jos turi daug žmogiškųjų bruožų ir gali mėgautis jūsų humoru ir suprasti jį, o taip pat ir jūsų garbinimą. Kada jos būna priskirtos prie mirtingųjų, tada jas užvaldo žmogiškojo darbo, poilsio, ir pramogavimo dvasia. Bet tarpinės būtybės nemiega, taip pat jos neturi ir reproduktivumo galių. Tam tikra prasme antrinė grupė skiriasi pagal vyriškumo ir moteriškumo bruožus, ir dažnai apie jas kalbama, kaip apie “jį” ir “ją”. Jos dažnai dirba tokiomis poromis.

^{77:8.4 (864.5)} Tarpinės būtybės nėra žmonės, taip pat jos nėra ir angelai, bet antrinės tarpinės būtybės, prigimtimi, yra arčiau

žmogaus negu angelo; jos, tam tikra prasme, yra iš jūsų rasių ir, dėl to, yra labai supratingos ir užjaučiančios savo ryšiuose su žmogiškosiomis būtybėmis; jos yra neįkainojamos serafimams, dirbantiems įvairioms žmonijos rasėms ir su įvairiomis žmonijos rasėmis, ir be abiejų kategorijų neapsieina tie serafimai, kurie mirtingiesiems tarnauja asmeniniais sargais.

77:8.5 (864.6) Urantijos Suvienytos Tarpinės Būtybės tarnystei su planetiniais serafimais yra organizuotos sutinkamai su savo įgimtais sugebėjimais ir įgytais įgūdžiais, į tokias grupes:

77:8.6 (864.7) 1. *Tarpinės būtybės žinianešiai*. Šitos grupės nariai turi vardus; jie sudaro mažą korpusą, ir evoliuciniame pasaulyje labai padeda greito ir patikimo asmeninio ryšio tarnystėje.

77:8.7 (864.8) 2. *Planetos sargybiniai*. Tarpiniai tvariniai yra erdvės pasaulių saugotojai, sargybiniai. Jie atlieka svarbias stebėtojų pareigas, stebėdami visus gausius reiškinius ir komunikavimo tipus, kurie yra svarbūs viršgamtinėms būtybėms. Jie patruliuoja planetos nematomose erdvės valdose.

77:8.8 (865.1) 3. *Kontaktuojančios asmenybės*. Ryšiuose, kurie užmezgami su materialių pasaulių mirtingosiomis būtybėmis, tokiuose, kaip ir su šiuo subjektu, per kurį buvo perduoti šitie pranešimai, visada yra panaudojami tarpiniai tvariniai. Jie yra esminis faktorius tokiam ryšyje tarp dvasinio ir materialaus lygių.

77:8.9 (865.2) 4. *Pažangos pagalbininkai*. Jie iš tarpinių būtybių yra daugiau dvasiniai, ir jie būna paskirstomi kaip pagalbininkai

įvairioms serafimų kategorijoms, kurios veikia planetoje specialiose grupėse.

77:8.10 (865.3) Tarpinės būtybės savo sugebėjimais užmegzti ryšius su serafimais viršuje ir su savo žmogiškaisiais pusbroliais apačioje labai skiriasi. Pavyzdžiui, pirminėms tarpinėms būtybėms yra labai sunku tiesiogiai kontaktuoti su materialiomis jėgomis. Jos yra daug arčiau angeliškojo tipo būtybių, ir dėl to paprastai būna paskiriamos dirbti su dvasinėmis jėgomis, gyvenančiomis planetoje, ir tarnauti dvasinėms jėgoms, gyvenančioms planetoje. Jie veikia kaip kompanionai ir vadovai dangiškiesiems lankytojams ir gyvenantiems studentams, tuo tarpu antriniai tvariniai beveik išimtinai yra paskirti į šios sferos materialių būtybių tarnystę.

77:8.11 (865.4) Tie 1.111 ištikimų antrinių tarpinių tvarinių atlieka svarbias misijas žemėje. Palyginus su savo pirminiais partneriais, jie aiškiai yra materialūs. Jie egzistuoja tik šiek tiek už mirtingojo matymo ribų ir turi pakankamą prisitaikymo diapazoną, kad, jiems panorėjus, užmegztų fizinį ryšį su tuo, ką žmonės vadina “materialiais daiktais.” Šitie unikalūs tvariniai turi tam tikrų konkrečių galių laiko ir erdvės daiktams, taip pat ir šios sferos gyvūnams.

77:8.12 (865.5) Didelę dalį labiau matomų reiškinių, priskirtų angelams, įgyvendino antriniai tarpiniai tvariniai. Kada Jėzaus evangelijos ankstyvuosius mokytojus to meto neišmanėliai religiniai lyderiai įmetė į kalėjimą, tada tikras “Viešpaties angelas” “naktį atidarė kalėjimo duris ir iš ten juos išvedė.” Bet Petro išlaisvinimo atveju, po to, kada Erodo įsakymu buvo nužudytas Jokūbas, būtent antrinė tarpinė būtybė padarė tą darbą, kuris buvo priskirtas angelui.

^{77:8.13 (865.6)} Šiandien jų pagrindinis darbas yra tas nesuvokiamas asmeninis ryšys su tais vyrais ir moterimis, kurie sudaro likimo planetinį rezervą korpusą. Būtent tai ir buvo šitos antrinės grupės, kuriai sumaniai padėjo kai kurie pirminio korpuso nariai, darbas, kuris suderino asmenybes ir aplinkybes Urantijoje, kas galiausiai privertė planetos dangiškuosius prižiūrėtojus kreiptis su šiais prašymais, dėl ko ir buvo suteikti leidimai serijai apreiškimų, kurių vieną dalį sudaro ir šitas perteikimas. Bet reikėtų aiškiai pasakyti, jog tarpiniai tvariniai nedalyvauja bjauriuose spektakliuose, kurie turi bendrą “spiritizmo” pavadinimą. Šiuo metu Urantijoje tarpinės būtybės, kurios visos turi garbingą reputaciją, nėra susijusios su vadinamaisiais “mediumo” reiškiniiais; ir jos, paprastai, neleidžia mirtingiesiems pamatyti savo kartais būtinos fizinės veiklos ar kitokių ryšių su materialiuoju pasauliu taip, kaip tą jaučia žmogiškieji jutimo organai.

9. Urantijos nuolatiniai piliečiai

^{77:9.1 (865.7)} Tarpinės būtybės galima laikyti nuolatinių gyventojų pirmąją grupę, kuri sutinkama įvairių kategorijų pasaulyuose per visas visatas, kaip kontrastą evoliuciniams kylantiesiems, tokiems, kaip mirtingieji tvariniai ir angeliškosios gausybės. Tokie nuolatiniai piliečiai yra sutinkami įvairiuose etapuose kylant į Rojų.

^{77:9.2 (866.1)} Ne taip, kaip dangiškųjų būtybių įvairios kategorijos, kurios yra paskiriamos *tarnauti* planetoje, tarpinės būtybės *gyvena* apgyvendintame pasaulyje. Serafimai atvyksta ir išvyksta, bet tarpiniai tvariniai pasilieka ir pasiliks, nors jie, būdami tos planetos vietiniai gyventojai, vis vien yra tarnai, ir

jie užtikrina tai, jog tęstųsi tas režimas, kuris harmonizuoja ir sujungia serafinių gausybių besikeičiančias administracijas.

^{77:9.3 (866.2)} Kaip tikrieji Urantijos gyventojai, tarpinės būtybės turi giminingą susidomėjimą šitos sferos likimu. Jie yra ryžtingas susivienijimas, atkakliai dirbantis savo gimtosios planetos pažangos labui. Jų ryžtą išreiškia jų kategorijos devizas: “Ko imasi Suvienyti Tarpiniai Tvariniai, tą Suvienyti Tvariniai ir padaro.”

^{77:9.4 (866.3)} Nors jų sugebėjimas keliauti energijos grandinėmis kiekvieną tarpinę būtybę įgalina iškeliauti iš planetos, bet kiekviena iš jų yra pasižadėjusi iš planetos neišvykti iki to laiko, kada jas visatos valdžia kada nors atleis nuo pareigų vykdymo. Tarpiniai tvariniai yra priskirti prie planetos iki to laiko, kada būna pasiekiami šviesos ir gyvenimo amžiai. Išskyrus 1-2-3 pirmąjį, nė vienas ištikimas tarpinis tvarinys niekada nebuvo išvykęs iš Urantijos.

^{77:9.5 (866.4)} 1-2-3 pirmasis, vyriausiasis iš pirminės kategorijos, buvo atleistas nuo tiesioginių planetinių pareigų tuoj po Pentakosto. Šitas kilnysis tarpinis tvarinys tvirtai laikėsi su Vanu ir Amadonu per planetos maišto tragiškąsias dienas, ir jo bebaimis vadovavimas prisidėjo prie šitos kategorijos aukų skaičiaus sumažinimo. Dabar jis tarnauja Jeruseme kaip dvidešimt keturių patarėjų narys, vieną kartą po Pentakosto jau veikęs kaip Urantijos generalinis valdytojas.

^{77:9.6 (866.5)} Tarpinės būtybės yra susietos su planeta, bet panašiai, kaip mirtingieji šnekasi su keliauninkais iš toli, ir tokiu būdu sužino apie tolimas vietas planetoje, taip ir tarpinės būtybės kalbasi su dangiškaisiais keliauninkais tam, kad sužinotų apie

tolimašias vietas visatoje. Taip jie iš tikrųjų susipažįsta su šita sistema ir visata, net su Orvontonu ir kitais seseriškais kūriniais, ir taip jie iš tiesų prengia save tvarinio egzistencijos aukštesniųjų lygių pilietybei.

77:9.7 (866.6) Nors tarpiniai tvariniai buvo sukurti iki galo išvystytais—nepatyrė jokio augimo ar vystymosi iš nebrandos stadijos—bet jie nenustoja augę išmintimi ir patyrimu. Kaip ir mirtingieji, jie yra evoliuciniai tvariniai, ir jie turi kultūrą, kuri yra bona fide evoliucinis pasiekimas. Urantijos tarpinių būtybių korpuse yra daug didžiųjų protų ir stiprių dvasių.

77:9.8 (866.7) Platesniu aspektu Urantijos civilizacija yra Urantijos mirtingųjų ir Urantijos tarpinių būtybių bendras produktas, ir tai yra tiesa, nepaisant to, jog dabar tarp šitų dviejų kultūros lygių yra skirtumas, kuris nebus kompensuotas iki šviesos ir gyvenimo amžių.

77:9.9 (866.8) Tarpinių būtybių kultūra, būdama nemirtingų planetos piliečių produktas, yra santykinai atspari tiems laikiniams vingiams, kurie užgriūna žmogiškąją civilizaciją. Žmonių kartos užmiršta; tarpinių būtybių korpusas prisimena, ir toji atmintis yra jūsų apgyvendinto pasaulio tradicijų lobynas. Tokiu būdu planetos kultūra toje planetoje iš tikrųjų išlieka per amžius, ir tinkamomis aplinkybėmis tokie brangūs praeities įvykių prisiminimai yra panaudojami, net kaip ir pasakojimas apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus Urantijos tarpinių būtybių buvo pateiktas savo materialiesiems pusbroliams.

77:9.10 (867.1) Tarpiniai tvariniai yra sumanūs tarnai, kurie kompensuoja tą bedugnę tarp tų materialių ir dvasinių Urantijos reikalų, kurie atsirado mirus Adomui ir Ievai. Jie yra

jūsų vyresnieji sielos broliai, draugai toje ilgoje kovoje, kad Urantijoje būtų pasiektas nusistovėjęs šviesos ir gyvenimo statusas. Suvienytos Tarpinės Būtybės yra maištu išmėgintas korpusas, ir jos ištikimai vaidins savo rolę planetos evoliucijoje iki to meto, kada šitas pasaulis pasieks amžių tikslą, iki tos tolimosios dienos, kada iš tikrųjų žemėje įsivys taika, ir tikrovėje žmonių širdis užvaldys geroji valia.

77:9.11 (867.2) Dėl šito vertingo darbo, kurį atlieka šitie tarpiniai tvariniai, mes priėjome išvados, kad jie iš tikrųjų yra esminė dalis šios sferos dvasinėje srityje. O tose planetose, kur reikalų nesugadino maištas, ten serafimams jie suteikia dar didesnę pagalbą.

77:9.12 (867.3) Visa aukštųjų dvasių, angeliškųjų gausybių, ir tarpinių būtybių organizacija yra entuziastingai pasišventusi tam, kad įgyvendintų Rojaus planą dėl evoliucinių mirtingųjų progresinio kilimo ir tobulumo pasiekimo, vieną iš visatos dangiškųjų veiklos sričių—nuostabų išlikimo planą, atnešantį Dievą žemyn žmogui ir tada, dangiškosios rūšies partnerystės dėka, nunešantį žmogų į viršų pas Dievą ir tolyn į tarnystės amžinybę ir dieviškumo pasiekimą—vienodą mirtingajam ir tarpinei būtybei.

77:9.13 (867.4) [Pateikta Nebadono Archangelo.]

78 Dokumentas. Violetinė rasė laikmečiu po Adomo

78:0.1 (868.1) ANTRASIS Edenas buvo civilizacijos lopšys beveik trisdešimt tūkstančių metų. Čia, Mesopotamijoje, Adominės tautos pamokslavo, savo palikuonis siuntė į žemės pakraščius,

ir vėliau, kada susivienijo su noditų ir sangikų gentimis, tapo žinomos anditų vardu. Iš šito regiono išėjo tie vyrai ir moterys, kurie pradėjo istorinių laikų įvykius ir kurie tokiu milžinišku greičiu paspartino kultūros vystymąsi Urantijoje.

78:0.2 (868.2) Šitas dokumentas vaizduoja violetinės rasės planetinę istoriją, nuo to laiko, kuris buvo tuoj po Adomo pražangos, maždaug 35.000 m. pr. Kr., ir nusidriekiančią artyn per jos susijungimą su noditų ir sangikų rasėmis, maždaug 15.000 m. pr. Kr., tam, jog būtų suformuotos anditų tautos, ir iki jos galutinio išnykimo savo gimtojoje Mesopotamijoje, maždaug prieš 2.000 m. pr. Kr.

1. Rasinis ir kultūrinis pasiskirstymas

78:1.1 (868.3) Nors rasių protas ir moralė buvo žemo lygio tuo metu, kada atvyko Adomas, bet fizinės evoliucijos visiškai nepaveikė kritiška padėtis dėl Kaligastijos maišto. Adomo indėlis į rasių biologinį išsivystymą, nepaisant to, jog užduotis iš dalies sužlugo, Urantijos žmonėms atnešė milžiniškos naudos.

78:1.2 (868.4) Adomas ir Ieva taip pat didele dalimi prisidėjo ir prie to, kas turėjo vertės žmonijos visuomeniniam, moraliniam, ir intelektualiam žengimui į priekį, jų palikuonių buvimas civilizacijos vystymąsi paspartino milžinišku laipsniu. Bet prieš trisdešimt penkis tūkstančius metų pasaulis iš viso turėjo mažai kultūros. Šiokie tokie civilizacijos centrai egzistavo tai čia, tai ten, bet didžioji Urantijos dalis buvo nugrimzdusi į laukiniškumą. Rasinis ir kultūrinis pasiskirstymas buvo toks:

78:1.3 (868.5) 1. *Violetinė rasė—Adomitai ir adomsonitai.* Pagrindinis Adomitų kultūros centras buvo antrasis sodas,

išsidėstęs Tigrio ir Eufrato upių trikampyje; tai iš tikrųjų buvo Vakarų ir Indijos civilizacijos lopšys. Violetinės rasės antrinis arba šiaurinis centras buvo adomsonitų būstinė, įsikūrusi į rytus nuo Kaspijos jūros pietinės pakrantės netoli Kopetdago kalnų. Iš šitų dviejų centrų į aplinkines žemes pasklido kultūra ir gyvybės plazma, kuri tuoj pat paspartino visų rasių vystymąsi.

78:1.4 (868.6) 2. *Noditai iki šumerų ir kiti noditai.* Mesopotamijoje, netoli šių upių žiočių, taip pat buvo Dalamatijos laikų senosios kultūros likučiai. Einant tūkstantmečiams, šitoji grupė visiškai susimaišė su Adomitais iš šiaurės, bet ji niekada neprarado savo noditinių tradicijų. Įvairias kitas noditų grupes, kurios buvo apsistojusios Levante, apskritai, asimiliavo vėliau išsiplėtusi violetinė rasė.

78:1.5 (869.1) 3. *Andonitai* turėjo penkias ar šešias gana tipiškas gyvenvietes į šiaurę ir į rytus nuo Adomsono būstinės. Taip pat jie buvo išsibarstę ir po visą Turkestaną, tuo tarpu jų atskiros kolonijos išsilaikė visoje Euroazijoje, ypač kalnų regionuose. Šitie aborigenai vis dar buvo išlaikę Euroazijos kontinento šiaurinės žemės, kartu su Islandija ir Grenlandija, bet mėlynasis žmogus juos jau seniai buvo išstūmęs iš Europos žemumų, o besiplečianti geltonoji rasė juos buvo išvijusi iš tolimesnės Azijos upių slėnių.

78:1.6 (869.2) 4. *Raudonasis žmogus* užėmė Amerikas, kai pats buvo išvytas iš Azijos likus daugiau negu penkiasdešimčiai tūkstančių metų iki Adomo atvykimo.

78:1.7 (869.3) 5. *Geltonoji rasė.* Kinų tautos buvo gerai įsitvirtinę rytinės Azijos valdovai. Jų labiausiai išvystytos gyvenvietės

buvo įkurtos į šiaurės vakarus nuo šiuolaikinės Kinijos, regionuose, besiribojančiuose su Tibetu.

78:1.8 (869.4) 6. *Mėlynoji rasė*. Mėlynieji žmonės buvo pasklidę po visą Europą, bet jų kultūros geresnieji centrai buvo išsidėstę tuometiniuose derlinguose Viduržemio jūros baseino slėniuose ir šiaurės vakarų Europoje. Neandertaliečių absorbavimas buvo labai smarkiai uždelsęs mėlynojo žmogaus kultūros vystymąsi, bet kitais atžvilgiais jis buvo agresyviausias, labiausiai linkęs rizikuoti, ir smalsiausias iš visų Euroazijos evoliucinių tautų.

78:1.9 (869.5) 7. *Ikidravidinė Indija*. Sudėtingas rasių mišinys Indijoje—turintis kiekvieną žemės rasę, bet ypač žaliają, oranžinę, ir juodąją—išlaikė tokią kultūrą, kuri buvo šiek tiek labiau išvystyta už gretimų regionų kultūrą.

78:1.10 (869.6) 8. *Sacharos civilizacija*. Labiau išsivystę indigo rasės atstovai savo pažangiausias gyvenvietes turėjo ten, kur dabar yra didžioji Sacharos dykuma. Šita indigo-juodoji grupė turėjo daug giminingų požymių iš išnykusių oranžinės ir žaliosios rasių.

78:1.11 (869.7) 9. *Viduržemio jūros baseinas*. Labiausiai susimaišiusi rasė už Indijos ribų užėmė tą vietovę, kuri dabar yra Viduržemio jūros baseinas. Čia mėlynieji žmonės iš šiaurės ir sachariečiai iš pietų susitiko ir susimaišė su noditais ir Adomitais iš rytų.

78:1.12 (869.8) Toks buvo pasaulio vaizdas iki violetinės rasės didžiosios ekspansijos pradžios, maždaug prieš dvidešimt penkis tūkstančius metų. Ateities civilizacijos viltis buvo susieta su antruoju sodu tarp tų Mesopotamijos upių. Čia

Azijos pietvakariuose egzistavo didžios civilizacijos potencialas, galimybė pasauliui paskleisti idėjas ir idealus, kurie buvo išlikę dar nuo Dalamatijos dienų ir Edeno laikų.

78:1.13 (869.9) Adomas ir Ieva paliko nedidelį kiekį, bet pajėgių palikuonių, ir dangiškieji stebėtojai Urantijoje laukė su nerimu, kad išsiaiškintų, kaip elgsis šitie suklydusio Materialiojo Sūnaus ir Dukros palikuonys.

2. Adomitai antrajame Sode

78:2.1 (869.10) Tūkstančius metų Adomo sūnūs plūšėjo palei Mesopotamijos upes, spręsdami drėkinimo ir potvynių kontrolės problemas pietinėje pusėje, tobulindami gynybą šiaurinėje dalyje, ir mėgindami išsaugoti savo tradicijas iš pirmojo Edeno šlovės.

78:2.2 (869.11) Didvyriškumas, vadovaujant antrajam sodui, sudaro vieną iš labiausiai stebinančių ir įkvepiančių Urantijos istorijos epų. Šitos puikios sielos niekada iki galo neprarado iš akiračio Adominės misijos tikslo, todėl jos drąsiai ir priešinosi aplinkinių ir menkesnių genčių poveikiui, nors jos nuolat noriai siūsdavo savo geriausius sūnus ir dukras emisarais į žemės rases. Kartais tokia ekspansija išsekindavo jų pačių kultūrą, bet visada šitos aukštesnės tautos savąjį lygį susigrąžindavo.

78:2.3 (870.1) Adomitų civilizacija, visuomenė, ir kultūrinis statusas buvo nepalyginamai aukštesnio lygio už Urantijos evoliucinių rasių bendrą lygį. Su ja galima buvo palyginti tiktai tą civilizaciją, kuri buvo senosiose Vano ir Amadono ir adomsonitų gyvenvietėse. Bet antrojo Edeno civilizacija buvo

dirbtinė struktūra—*ji nebuvo išvystyta* — ir dėl to buvo pasmerkta smukti tol, kol pasiekė natūralų evoliucinį lygį.

^{78:2.4 (870.2)} Adomas po savęs paliko didžią intelektualią ir dvasinę kultūrą, bet ji nebuvo išvystyta machaninių priemonių srityje, kadangi kiekvieną civilizaciją riboja prieinami natūralūs ištekliai, įgimti talentai, ir pakankamas kiekis laisvalaikio tam, kad būtų užtikrintas išradingumo gerų rezultatų pasiekimas. Violetinės rasės civilizacija rėmėsi Adomo buvimu ir pirmojo Edeno tradicijomis. Po Adomo mirties ir kada einant tūkstantmečiams šitos tradicijos blėso, tada Adomitų kultūros lygis visą laiką smuko tol, kol aplinkinių tautų ir natūraliai besivystantys violetinės rasės kultūriniai sugebėjimai pasiekė abipusio poveikio pusiausvyros būseną.

^{78:2.5 (870.3)} Bet Adomitai maždaug 19.000 m. pr. Kr. buvo tikra nacija, turėjusi keturis su puse milijono žmonių, o milijonai jos palikuonių jau buvo įsilieję į aplinkines tautas.

3. Adomitų ankstyvosios ekspansijos

^{78:3.1 (870.4)} Violetinė rasė Edeno taikingumo tradicijas išsaugojo per daugelį tūkstantmečių, ir tai paaiškina, kodėl jie ilgai delsė užkariauti teritorijas. Kada jie kentėjo nuo per didelio gyventojų skaičiaus, vietoje to, kad sukeltų karą tam, jog užgrotų didesnę teritoriją, jie savo gyventojų perteklių siuntė į kitas rases mokytojais. Šitų ankstyvųjų migravimų kultūrinis poveikis nebuvo ilgalaikis, bet Adomitų mokytojų, prekybininkų, ir tyrinėtojų asimiliavimas aplinkines tautas sustiprino biologiškai.

78:3.2 (870.5) Kai kurie Adomitai anksti nukeliavo į vakarus į Nilo slėnį; kiti įsiskverbė į rytus į Aziją, bet šitų buvo mažuma. Masinis judėjimas vėlesnėmis dienomis labai išplito į šiaurę, o iš ten į vakarus. Didžiąja dalimi, tai buvo palaipsnis, bet nenutrūkstamas stūmimasis į šiaurę, didesnis skaičius vykdavo į šiaurę, o tada sukdavo į vakarus, aplink Kaspijos jūrą, ir į Europą.

78:3.3 (870.6) Maždaug prieš dvidešimt penkis tūkstančius metų didelė dalis iš grynakraujų Adomitų į šiaurę jau buvo nužengusi toli. Ir kada jie skverbėsi į šiaurę, tada jie vis mažiau ir mažiau beturėjo Adominio kraujo, kol iki to laiko, kai užėmė Turkestaną, jie buvo visiškai susimaišę su kitomis rasėmis, ypač su noditais. Labai nedidelė dalis iš violetinių tautų grynosios linijos kada nors buvo įsiveržusi giliai į Europą ar Aziją.

78:3.4 (870.7) Maždaug nuo 30.000 m. pr. Kr. iki 10.000 m. pr. Kr. epochinės svarbos rasiniai susimaišymai vyko visoje pietvakarinėje Azijoje. Turkestano kalnų gyventojai buvo fiziškai tvirti ir energingi žmonės. Į šiaurės vakarus nuo Indijos išliko didelė dalis Vano dienų kultūros. Dar šiauriau nuo šitų gyvenviečių išliko geriausieji iš ankstyvųjų anditų. Ir savo kultūra ir charakteriu šitas abi labiau išsivysčiusias rases asimiliavo į šiaurę judantys Adomitai. Šitas susivienijimas atvedė į tai, jog buvo priimta daug naujų idėjų; jis palengvino civilizacijos žengimą į priekį ir labai smarkiai išvystė meno, mokslo, ir visuomeninės kultūros visas fazes.

78:3.5 (871.1) Kada ankstyvosios Adominės migracijos periodas pasibaigė, maždaug 15.000 m. pr. Kr., tada Adomo palikuonių Europoje ir centrinėje Azijoje jau buvo daugiau negu bet kur

kitur pasaulyje, net ir Mesopotamijoje. Europos mėlynosios rasės buvo didelė dalimi infiltruotos. Žemes, dabar vadinamas Rusija ir Turkestanu, per visą jų pietinį nusidriekimą užėmė didžiuliai kiekiai Adomitų, susimaišiusių su noditais, Andonitais, ir raudonaisiais ir geltonaisiais sangikais. Pietų Europą ir Viduržemio jūros pakrantę užėmė mišrios rasės iš Andonitų ir sangikų tautų—oranžinės, žaliosios, ir indigo—su mažu kiekiu įlietų Adomitų palikuonių. Mažąją Aziją ir centrinės-rytinės Europos žemes turėjo gentys, kuriose dominavo Andonitai.

78:3.6 (871.2) Susimaišiusi spalvotoji rasė, apie šitą laiką smarkiai sustiprinta atvykėlių iš Mesopotamijos, įsitvirtino Egipte ir ruošėsi perimti Eufrato slėnio nykstančią kultūrą. Juodosios tautos judėjo tolyn į pietus į Afriką ir, kaip ir raudonoji rasė, iš esmės buvo izoliuotos.

78:3.7 (871.3) Sacharos civilizaciją sunaikino sausra, o Viduržemio jūros baseino kultūrą sunaikino potvynis. Mėlynosios rasės aukštos kultūros, dar, neišvystė. Andonitai vis dar buvo išsibarstę po visą Arktiką ir po centrinės Azijos regionus. Žalioji ir oranžinė rasės iki to laiko kaip rasės buvo išnaikintos. Indigo rasė judėjo į pietus Afrikoje, kad ten pradėtų savo lėtą ir ilgalaikį rasinį degradavimą.

78:3.8 (871.4) Indijos tautos buvo inertiškos, jų civilizacija nesivystė; geltonasis žmogus savo valdas sujungė centrinėje Azijoje; rudasis žmogus dar nebuvo pradėjęs kurti savosios civilizacijos netoli esančiose Ramiojo vandenyno salose.

78:3.9 (871.5) Šitie rasiniai pasiskirstymai, susiję su didžiuliais klimatiniais pasikeitimais, parengė pasaulio sceną Urantijos

civilizacijos anditų eros pradžiai. Šitie ankstyvieji migravimai išsitęsė per dešimties tūkstančių metų laikotarpį nuo 25.000 iki 15.000 m. pr. Kr. Vėlesnieji arba anditų migravimai tęsėsi maždaug nuo 15.000 iki 6.000 m. pr. Kr.

^{78:3.10 (871.6)} Ankstyvesnėms Adomitų bangoms pereiti per Euroaziją prireikė tiek daug laiko, kad jų kultūra didele dalimi buvo prarasta to perėjimo metu. Tikrai vėlesnieji anditai migravo pakankamu greičiu, jog Edeno kultūrą išsaugotų, kad ir koks būtų buvęs didžiulis atstumas nuo Mesopotamijos.

4. Anditai

^{78:4.1 (871.7)} Anditų rasės buvo grynosios linijos violetinės rasės ir noditų plius evoliucinių tautų pirminiai susimaišymai. Apskritai, apie anditus reikėtų galvoti kaip apie tokius, kurie turi nepalyginamai didesnę procentą Adominio kraujo negu šiuolaikinės rasės. Iš esmės, anditų terminas yra vartojamas pavadinti tas tautas, kurių rasinis paveldėjimas nuo vienos aštuntosios iki vienos šeštosios buvo violetinis. Šiuolaikiniai urantai, net ir šiaurinės baltosios rasės, turi daug mažesnę Adomo kraujo procentą.

^{78:4.2 (871.8)} Ankstyviausios anditų tautos kilo gretimuose su Mesopotamija regionuose daugiau negu prieš dvidešimt penkis tūkstančius metų, ir susidėjo iš Adomitų ir noditų mišinio. Antrąją sodą supo koncentriniai žiedai, turėję vis mažiau violetinio kraujo, ir būtent ties šito rasio susimaišymo katilo periferija ir gimė anditų rasė. Vėliau, kada migruojantys Adomantai ir noditai įžengė į tuometinius derlingus Turkestano regionus, neužilgo jie susimaišė su labiau išsivysčiusiais

vietiniais gyventojais, o iš to atsiradęs rasinis mišinys anditų tipą išplėtė šiaurės kryptimi.

78:4.3 (872.1) Anditai buvo geriausi iš visų susimaišiusių žmogiškųjų palikuonių, kurie Urantijoje atsirado nuo gryniosios linijos violetinių tautų laikų. Jie iš išsilaikiusių Adomitų ir noditų rasių likučių apjungė didžiąją dalį geriausiųjų tipų ir, vėliau, kai kuriuos geltonųjų, mėlynųjų, ir žaliųjų žmonių geriausiuosius palikuonis.

78:4.4 (872.2) Šitie ankstyvieji anditai nebuvo arijai, jie buvo anksčiau už arijus. Jie nebuvo baltieji, jie buvo anksčiau už baltuosius. Jie nebuvo nei vakarietiška, nei rytietiška tauta. Tačiau būtent anditų palikimas vadinamųjų baltųjų rasių daugiakalbiam mišiniui suteikė tą apibendrintą vienarūšiškumą, kuris buvo pavadintas kaukazoidiniu.

78:4.5 (872.3) Violetinės rasės grynesnieji palikuonys buvo išlaikę Adominę tradiciją siekti taikos, tai paaiškina, kodėl ankstyvesnieji rasiniai judėjimai savo pobūdžiu buvo taikingesni migravimai. Tačiau, kada Adomitai susijungė su noditų palikuonimis, kurie iki to laiko buvo tapę karinga rase, tada jų palikuonys anditai tapo, savo laikmečio, pačiais sumaniausiais ir įžvalgiausiais kariais, kokie tik kada nors buvo gyvenę Urantijoje. Nuo to laiko mesopotamijiečių judėjimai savo pobūdžiu tapo vis karingesni ir panašėjo į tikrus užkariavimus.

78:4.6 (872.4) Šitie anditai mėgo pavojus ir riziką; jie turėjo klajoklišką polinkį. Didesnis kiekis sangikų ar Adomitų giminės kraujo jiems turėjo stabilizuojančio poveikio. Bet net ir šitokiu atveju, vėlesnieji jų palikuonys niekada nesustojo tol,

kol nebuvo apkeliavę aplink planetą ir nebuvo atradę paskutiniojo tolimo kontinento.

5. Anditų migravimai

^{78:5.1 (872.5)} Dvidešimt tūkstančių metų laikėsi antrojo sodo kultūra, bet ji nuolat smuko maždaug iki 15.000 m. pr. Kr., kada setitų dvasininkijos atgimimas ir Amosado vadovavimas atvėrė nuostabią erą. Civilizacijos masinės bangos, kurios vėliau išplito po visą Euroaziją, ėjo tuoj pat po Sodo didžiojo renesanso, kuris buvo dėl Adomitų didžiulio susilieimo su aplinkiniais mišriais noditais tam, jog suformuotų anditus.

^{78:5.2 (872.6)} Šitie anditai pradėjo naują žengimą per visą Euroaziją ir Šiaurės Afriką. Anditų kultūra viešpatavo nuo Mesopotamijos iki Sinkiango, o nuolatinį migravimą link Europos visą laiką subalansuodavo nauji atvykėliai iš Mesopotamijos. Bet vargu ar teisinga kalbėti apie anditus, kaip apie rasę pačioje Mesopotamijoje iki to meto, kada beveik prasidėjo Adomo mišrių palikuonių baigiamieji migravimai. Iki šito laiko net ir antrajame sode rasės susimaišė tiek, kad jų daugiau nebebuvo galima laikyti Adomitais.

^{78:5.3 (872.7)} Turkestano civilizaciją nuolat atgaivindavo ir atšviežindavo nauji atvykėliai iš Mesopotamijos, ypač vėlesnieji anditai raiteliai. Vadinamoji indoeuropiečių kalba formavosi Turkestano aukštumose; tai buvo to regiono Andoninės tarmės ir adomsonitų ir vėlesniųjų anditų kalbos mišinys. Daug šiuolaikinių kalbų kilo iš šitos ankstyvosios kalbos, kuria šnekėjo šitos centrinės Azijos gentys, kurios užkariavo Europą, Indiją, ir Mesopotamijos žemumų šiaurines

vietoves. Šita senovinė kalba vakarų kalboms suteikė visą tą panašumą, kuris yra vadinamas indoeuropietišku.

78:5.4 (872.8) Iki 12.000 m. pr. Kr. trys ketvirtadaliai viso pasaulio anditų palikuonių gyveno šiaurės ir rytų Europoje, ir kada vyko vėlesnis ir paskutinysis išvykimas iš Mesopotamijos, tada iš šitų paskutiniųjų emigracijos bangų Europą pasiekė šešiasdešimt penki procentai.

78:5.5 (873.1) Anditai migravo ne tik į Europą, bet ir į šiaurinę Kiniją ir Indiją, tuo tarpu daug grupių įsiskverbė į tolimiausius žemės kraštus kaip misionieriai, mokytojai, ir prekybininkai. Jie įnešė reikšmingą indėlį į Sacharos sangikų tautų šiaurines grupes. Bet tik nedidelė dalis mokytojų ir prekybininkų Afrikoje prasiskverbė į pietus toliau už Nilo aukštupį. Vėliau, susimaišę anditai ir egiptiečiai judėjo palei rytines ir vakarines Afrikos pakrantes gerokai žemiau ekvatoriaus, bet Madagaskaro jie nepasiekė.

78:5.6 (873.2) Šitie anditai buvo vadinamieji dravidai, o vėliau tai buvo arijai, kurie užkariavo Indiją; ir jų buvimas centrinėje Azijoje smarkiai pagerino Uralo-Altajaus genčių protėvius. Daugelis iš šitos rasės nukeliavo į Kiniją abiem keliais per Sinkiangą ir Tibetą ir teigiamomis savybėmis papildė vėlesnius kinų palikuonis. Kartas nuo karto mažos grupelės pasiekdavo Japoniją, Formosą, Malaiziją, ir pietinę Kiniją, nors labai mažai pateko į pietinę Kiniją sausumos keliu.

78:5.7 (873.3) Vienas šimtas trisdešimt du žmonės iš šitos rasės, plaukdami nedideliais laiveliais iš Japonijos galiausiai pasiekė Pietų Ameriką ir vedybų su Andų vietiniais gyventojais dėka davė pradžią vėlesniųjų inkų valdovų protėviams. Jie perplaukė

Ramųjį vandenyną nedidelais etapais, apsistodami daugelyje salų, kurios jiems pasitaikydavo pakeliui. Polinezijos salų grupėje tuo metu salų buvo daugiau ir jos buvo didesnės negu dabar, ir šitie anditai jūrininkai, kartu su tais, kurie plaukė drauge, keliaudami biologiškai modifikavo vietines grupes. Dėl anditų įsiskverbimo daug klestinčių civilizacijos centrų išaugo tose dabar paskendusiose žemėse. Velykų sala ilgą laiką buvo vienos iš šitų išnykusių grupių religinis ir administracinis centras. Bet iš tų anditų, kurie plaukė per Ramųjį vandenyną labai seniai, niekas kitas, išskyrus tuos vieną šimtą trisdešimt du, niekada nepasiekė Amerikų žemynų žemių.

78:5.8 (873.4) Anditų migraciniai užkariavimai tęsėsi iki pat jų galutiniojo pasklidimo, nuo 8.000 m. pr. Kr. iki 6.000 m. pr. Kr. Kada jie pasklisdavo iš Mesopotamijos, tada nuolat eikvodavo savo gimtųjų kraštų biologinius rezervus, nors žymiai sustiprindavo aplinkines tautas. Ir kiekvienai nacijai, į kurią jie nukeliaudavo, atnešdavo humorą, meną, polinkį rizikuoti, muziką, ir gamybą. Jie sumaniai prisijaukindavo gyvūnus ir puikiai išmanė žemdirbystę. Laikiniai, bent jau, jų buvimas paprastai pagerindavo senesniųjų rasių religinius tikėjimus ir moralines nuostatas. Ir tokiu būdu Mesopotamijos kultūra tyliai pasklido po Europą, Indiją, Kiniją, šiaurės Afriką, ir Ramiojo vandenyno salas.

6. Paskutiniai anditų pasklidimai

78:6.1 (873.5) Paskutinės trys anditų bangos išsiliejo iš Mesopotamijos laikotarpiu tarp 8.000 ir 6.000 m. pr. Kr. Šitas tris didžiules kultūrines bangas Mesopotamijoje sukėlė aukštikalnių genčių spaudimas iš rytų ir žemumose gyvenusių žmonių grasinimai iš vakarų. Eufrato slėnio ir gretimų

teritorijos gyventojai savo paskutiniojo migravimo metu išvyko keliomis kryptimis:

^{78:6.2 (873.6)} Šešiasdešimt penki procentai pateko į Europą Kaspijos jūra, kad užkariautų ir susivienytų su naujai atsirandančia baltąja rase—mėlynųjų žmonių ir ankstesniųjų anditų mišiniu.

^{78:6.3 (873.7)} Dešimt procentų, įskaitant ir didžiulę setitų šventikų grupę, judėjo į rytus per elamitų aukštumas į Irano plokščiakalnį ir į Turkestaną. Daugelis jų palikuonių vėliau buvo išstumti į Indiją su savo sielos broliais arijais iš šiaurinių regionų.

^{78:6.4 (874.1)} Dešimt procentų Mesopotamijos gyventojų, migruodami į šiaurę pasuko į rytus, įėjo į Sinkiangą, kur jie susimaišė su anditais-geltonaisiais gyventojais. Šitos rasinės sąjungos didžioji dalis darbingų palikuonių vėliau įžengė į Kiniją ir daug prisidėjo prie to, jog būtų nedelsiant pagerinta geltonosios rasės šiaurinė atšaka.

^{78:6.5 (874.2)} Dešimt procentų iš šitų bėgančių anditų perėjo per Arabiją ir įžengė į Egiptą.

^{78:6.6 (874.3)} Penki procentai anditų, pati ta labiausiai išvystyta kultūra, kuri buvo pakrančių regione palei Tigrio ir Eufrato žiotis, kurie nesituokė su menkesnių kaimyninių genčių nariais, atsisakė palikti savo namus. Šitoje grupėje buvo didelė dalis išlikusių labiau išsivysčiusių noditų ir Adomitų palikuonių.

^{78:6.7 (874.4)} Anditai buvo beveik visiškai palikę šitą regioną iki 6.000 m. pr. Kr., nors jų palikuonys, didžiąja dalimi susimaišę su aplinkinėmis sangikų rasėmis ir Andonitais iš Mažosios

Azijos, buvo ten, kad daug vėliau kautųsi mūšiuose su šiauriniais ir rytiniais įsiveržėliais.

^{78:6.8 (874.5)} Antrojo sodo kultūros amžių užbaigė vis didėjanti aplinkinių menkesniųjų palikuonių infiltracija. Civilizacija persikėlė į vakarus prie Nilo ir į Viduržemio jūros salas, kur ji ir toliau klestėjo ir vystėsi dar ilgai po to, kai jos šaltinis Mesopotamijoje buvo sumenkęs. Ir šitas nekontroliuojamas menkesniųjų tautų įsiliejimas parengė kelią tam, jog vėliau visą Mesopotamiją užkariautų šiauriniai barbarai, kurie išvijo gabius palikuonių likučius. Net ir vėlesniaisiais metais kultūringuosius likučius vis dar piktino šitų nemokšų ir nerangių įsibrovėlių buvimas.

7. Potvyniai Mesopotamijoje

^{78:7.1 (874.6)} Upių gyventojai buvo įpratę prie to, jog tam tikru laiku upės užliedavo savo krantus; šitie periodiškai potvyniai būdavo jų gyvenimo kasmetiniai įvykiai. Bet dėl vis augančių geologinių pakitimų šiaurinėje dalyje, Mesopotamijos slėniui ėmė grėsti nauji pavojai.

^{78:7.2 (874.7)} Per tūkstantmečius po pirmojo Edeno nuskendimo kalnai ties Viduržemio jūros rytine pakrante ir kalnai Mesopotamijos šiaurės vakaruose ir šiaurės rytuose tebekilo. Šitas aukštumų kilimas labai smarkiai paspartėjo apie 5.000 m. pr. Kr., ir tai, drauge su labai smarkiai išaugusiu sniego iškritimu šiauriniuose kalnuose, kiekvieną pavasarį sukeldavo neregėtus potvynius visame Eufrato slėnyje. Šitie pavasariniai potvyniai vis labiau plėtėsi taip, kad galiausiai upės regiono gyventojai buvo išvaryti į rytuose buvusias aukštumas. Beveik

tūkstantį metų dešimtys miestų iš esmės buvo ištuštėję dėl šitų didžiulių potvynių.

^{78:7.3 (874.8)} Beveik po penkių tūkstančių metų, kada hebrajų šventikai babiloniečių nelaisvėje mėgino atsekti žydų tautos pėdsakus iki Adomo, tada jiems pasirodė labai sunku iš atskirų dalių sudėlioti istoriją į vieną vietą; ir vienam iš jų kilo mintis tokias pastangas nutraukti, leisti visam pasauliui nuskęsti savo blogyje Nojaus tvano metu, ir tokiu būdu būti geresnėje padėtyje tam, jog Abraomo pėdsakus atsektų tiesiai iki vieno iš trijų išlikusių Nojaus sūnų.

^{78:7.4 (875.1)} Pasakojimai apie tokį laiką, kada vanduo apšėmė visą žemės paviršių, yra visuotiniai. Daugelis rasių turi pasakojimą apie pasaulio tvaną koku nors praeities amžių laiku. Biblinis pasakojimas apie Nojų, arką, ir tvaną yra hebrajų šventikų išsigalvojimas, kada jie buvo babiloniečių nelaisvėje. Niekada nebuvo visuotinio potvynio nuo to laiko, kada gyvybė buvo įkurta Urantijoje. Vienintelį kartą vanduo buvo apšėmęs visą žemės paviršių archeozojiniame amžiuje anksčiau negu ėmė atsirasti sausuma.

^{78:7.5 (875.2)} Bet Nojus iš tikrųjų gyveno; jis buvo vyndarys iš Aramo, tai buvo gyvenvietė prie upės netoli Jericho. Metų metais jis registruodavo raštu tas dienas, kada kildavo upės vanduo. Iš jo labai šaipėsi, kada jis vykdavo aukštyn ir žemyn upės slėniu, ragindamas, kad visi namai būtų iš medžio, plaukiantys kaip valtys, ir kad šeimos gyvuliai būtų įvedami kiekvieną naktį, kada artindavosi potvynio sezonas. Jis kasmet nueidavo į prie upės buvusias kaimynines gyvenvietes ir perspėdavo jas, kad po tiek dienų bus potvynis. Galiausiai užėjo tokie metai, kada kasmetinius potvynius labai smarkiai

sustiprino neįprastai gausios liūtys taip, kad vandenys nuplovė ištisą kaimą; tikrai Nojus ir jo šeima išsigelbėjo savo name-laive.

^{78:7.6 (875.3)} Šitie potvyniai užbaigė anditų civilizacijos žlugimą. Pasibaigus šitam potvynių periodui, antrojo sodo daugiau nebeliko. Tikrai pietuose ir tarp šumerų iš tikrųjų išliko kai kurių ankstesnės šlovės pėdsakų.

^{78:7.7 (875.4)} Šitų, vienos iš seniausių civilizacijų, liekanų galima surasti šituose Mesopotamijos regionuose ir į šiaurės rytus ir šiaurės vakarus. Bet dar senesnės Dalamatijos dienų liekanos egzistuoja po Persų įlankos vandenimis, o pirmasis Edenas guli nuskendęs po Viduržemio jūros rytine dalimi.

8. Šumerai — paskutiniai iš anditų

^{78:8.1 (875.5)} Kada paskutinis anditų pasklidimas sulaužė Mesopotamijos civilizacijos biologinį stuburą, tada šitos labiau išsivysčiusios rasės nedidelė mažuma išliko savo gimtojoje žemėje netoli šių upių žiočių. Tai buvo šumerai, ir iki 6.000 m. pr. Kr. jie savo kilme didžiąja dalimi buvo tapę anditais, nors jų kultūra savo pobūdžiu labiau buvo vien tik noditų, ir jie laikėsi Dalamatijos senųjų tradicijų. Nepaisant šito, šitie pakrančių regionų šumerai buvo paskutiniai iš anditų Mesopotamijoje. Bet iki šito vėlyvo laiko Mesopotamijos rasės buvo jau labai smarkiai susimaišiusios, kaip tą liudija kaukolių tipai surandami tos eros kapuose.

^{78:8.2 (875.6)} Būtent potvynių laikais taip smarkiai suklestėjo Šuša. Pirmasis ir žemutinis miestas buvo apsemtas taip, kad antrasis arba aukštutinis miestas pakeitė žemutinį kaip centras to meto

būdingiems amatams. Vėliau potvyniams mažėjant keramikos pramonės centru tapo Uras. Maždaug prieš septynis tūkstančius metų Uras buvo Persų įlankoje, nuo to laiko upės nuosėdos suformavo sausumą iki dabartinių ribų. Šitos gyvenvietės nuo potvynių kentėjo mažiau dėl geriau atliekamų kontrolės darbų ir išsiplečiančių upių žiočių.

78:8.3 (875.7) Eufrato ir Tigrio slėnių taikius javų augintojus jau seniai gąsdino Turkestano ir Irano plokščiakalnių barbarų antpuoliai. Bet dabar bendrą įsiveržimą į Eufrato slėnį sukėlė tai, jog kalnų ganyklose sausros vis didėjo. Ir šitas įsiveržimas buvo dar rimtesnis, nes šitie aplinkiniai kerdžiai ir medžiotojai turėjo daug prijaukintų arklių. Būtent tai, kad jie turėjo arklių, ir suteikė jiems milžinišką karinį pranašumą prieš savo turtingus kaimynus pietuose. Po trumpo laiko jie užėmė visą Mesopotamiją, išstumdami paskutiniąsias kultūros bangas, kurios nusirito per visą Europą, vakarų Aziją, ir šiaurės Afriką.

78:8.4 (876.1) Šitų Mesopotamijos užkariautojų gretose buvo didelė dalis geresniųjų anditų palikuonių iš Turkestano susimaišiusių šiaurinių rasių, įskaitant ir kai kuriuos šiaurinius Adomsono palikuonis. Šitos mažiau išsivysčiusios, bet energingesnės gentys iš šiaurės greitai ir noriai asimiliavo Mesopotamijos civilizacijos liekanas ir netrukus išsivystė į tas mišrias tautas, kurios buvo surastos Eufrato slėnyje istorinių analų pradžioje. Jos greitai atgaivino Mesopotamijos nykstančios civilizacijos daugelį aspektų, pasiimdamos slėnio genčių amatus ir didelę dalį šumerų kultūros. Jos net mėgino statyti trečiąjį Babelio bokštą, o vėliau šį terminą pasiėmė savo nacijos pavadinimu.

78:8.5 (876.2) Kada šitie barbarai raiteliai iš šiaurės rytų išplito po visą Eufrato slėnį, tada jie neužkariavo tų anditų liekanų, kurios

gyveno ties upės žiotimis Persų įlankoje. Šie šumerai sugebėjo apsiginti turėdami aukštesnį intelektą, geresnius ginklus, ir platų tinklą karinių kanalų, kurie buvo tarpusavyje sujungtų tvenkinių drėkinimo schemos papildanti dalis. Jie buvo vieninga tauta, nes turėjo vienodą grupinę religiją. Tokiu būdu jie galėjo išlaikyti savo rasinį ir nacionalinį vientisumą praėjus daug laiko po to, kada jų kaimynai šiaurės vakaruose buvo suskaidyti į izoliuotus miestus-valstybes. Nė viena iš šitų miestų grupių vieningų šumerų nugalėti nesugebėjo.

78:8.6 (876.3) Ir įsiveržėliai iš šiaurės greitai išmoko pasitikėti ir įvertinti šiuos taikius šumerus kaip gabius mokytojus ir administratorius. Juos labai gerbė ir jų ieškojo kaip meno ir amatų mokytojų, kaip prekybos reguliuotojų, ir kaip pilietinių valdovų visos tautos, gyvenusios į šiaurę ir nuo Egipto vakaruose iki Indijos rytuose.

78:8.7 (876.4) Ankstyvajai šumerų konfederacijai suirus, vėlesnius miestus-valstybes valdė setitų šventikų atsimetėliai palikuonys. Tik tai tada, kada šitie žyniai užkariavo kaimyninius miestus, jie iš tiesų pasivadino karaliais. Vėlesnieji miestų karaliai dėl pavydo dievybei nesugebėjo suformuoti stiprių konfederacijų iki Sargono dienų. Kiekvienas miestas tikėjo, kad jų municipalinis dievas yra aukštesnis už visus kitus dievus, ir dėl to jie atsisakydavo paklusti vienam valdovui.

78:8.8 (876.5) Šitą miesto žynių silpno valdymo ilgą laikotarpį nutraukė Sargonas, žynys iš Kišo, kuris pasiskelbė karaliumi ir pradėjo visos Mesopotamijos ir gretimų žemių užkariavimą. Ir kuriam laikui, miestai-valstybės nustojo egzistuoti, miestai-valstybės, kurias valdė žyniai ir kurios priklausė nuo žynių,

kiekvienas iš šių miestų turėjo savo vietinį dievą ir savo paties ritualus.

^{78:8.9 (876.6)} Šitai Kišo konfederacijai suirus, tarp šitų slėnio miestų prasidėjo ilgas laikotarpis nuolatinių karų dėl aukščiausiosios valdžios. Ir valdžia įvairiai pereinavo iš vienu rankų į kitas tarp Šumero, Akado, Kišo, Jerecho, Uro, ir Šušos.

^{78:8.10 (877.1)} Maždaug 2.500 m. pr. Kr. šumerai patyrė didžiulį pralaimėjimą nuo šiaurinių suitų ir guitų. Lagašas, šumerų sostinė, pastatyta ant potvynių suneštų pylimų, krito. Erechas išsilaikė trisdešimt metų po Akado žlugimo. Iki to meto, kada ėmė valdyti Hamurabis, šumerus asimiliavo šiaurės semitų gretos, ir Mesopotamijos anditai iš istorijos puslapių išnyko.

^{78:8.11 (877.2)} Nuo 2.500 iki 2.000 m. pr. Kr. nuo Atlanto vandenyno iki Ramiojo vandenyno veržėsi klajokliai. Neritai buvo Andonitų ir anditų susimaišiusių rasių Mesopotamijos palikuonių Kaspijos grupės baigiamasis protrūkis. Ko nepadarė barbarai, kad būtų sugriauta Mesopotamija, tą pavyko užbaigti vėlesniems klimato pasikeitimams.

^{78:8.12 (877.3)} Štai tokia yra laikmečiu po Adomo violetinės rasės ir jų gimtosios žemės tarp Tigrio ir Eufrato istorija. Senovės civilizacija galiausiai žlugo dėl labiau išsivysčiusių tautų emigracijos ir jų menkesniųjų kaimynų imigracijos. Bet dar likus daug laiko iki to meto, kada barbarų raiteliai užkariavo slėnį, didelė dalis Sodo kultūros buvo pasklidusi į Aziją, Afriką, ir Europą tam, kad ten sukurtų tuos fermentus, kurių dėka atsirado dvidešimtojo amžiaus Urantijos civilizacija.

^{78:8.13 (877.4)} [Pateikta Neadono Archangelo.]

79 Dokumentas. Anditų ekspansija Rytuose

^{79:0.1 (878.1)} AZIJA yra žmogiškosios rasės gimtinė. Būtent šito kontinento pietiniame pusiasalyje gimė Andonas ir Fonta; kalnuose, kur dabar yra Afganistanas, jų palikuonis Badonanas įkūrė primityvų kultūros centrą, kuris išsilaikė daugiau negu pusę milijono metų. Čia žmogiškosios rasės šitame rytiniame telkinyje sangikų tautos atsiskyrė nuo Andoninių palikuonių, ir Azija tapo jų pirmaisiais namais, jų pirmąja medžioklės teritorija, jų pirmuoju mūšio lauku. Pietvakarių Azija matė viena kitą keitusias dalamatijiečių, noditų, Adomitų, ir anditų civilizacijas, ir iš šitų regionų šiuolaikinės civilizacijos potencialai pasklido po pasaulį.

1. Turkestano anditai

^{79:1.1 (878.2)} Daugiau negu dvidešimt penkis tūkstančius metų, artyn beveik iki 2.000 m. pr. Kr., Euroazijos šerdyje daugiausia, nors ir vis mažiau, gyveno anditai. Turkestano žemumose anditai pasuko vakarų link, apeidami aplink vidinius ežerus, į Europą, tuo tarpu iš šito regiono kalnų jie išmigravo į rytus. Rytų Turkestanas (Sinkiangas) ir, mažesniu laipsniu, Tibetas buvo senovės vartai, per kuriuos pereidavo Mesopotamijos tautos persikeldamos per kalnus ir patekdavo į geltonųjų žmonių šiaurines žemes. Anditų skverbimasis į Indiją vyko iš Turkestano aukštumų į Pendžabą, ir iš Irano ganyklų per Beludžistaną. Šitie ankstyvieji migravimai jokių būdu nebuvo užkariavimai; jie daugiau buvo tebesitęsiantis anditų dreifas į vakarų Indiją ir Kiniją.

^{79:1.2 (878.3)} Maždaug penkiolika tūkstančių metų mišrios anditų kultūros centrai išsilaikė Tarimo upės baseine Sinkiange ir į

pietus Tibeto kalnų regionuose, kur anditai ir Andonitai buvo plačiai susimaišę. Tarimo slėnis buvo tikrosios anditų kultūros vieta labiausiai nutolusi į rytus. Čia jie statė savo gyvenvietes ir užmezgė prekybinius ryšius su pažangiais kiniečiais rytuose ir su Andonitais šiaurėje. Tomis dienomis Tarimo regionas buvo derlinga žemė; lietaus buvo daug. Rytuose Gobė buvo atvira žole apaugusi žemė, kur piemenys palaipsniui ėmė verstis žemdirbyste. Šita civilizacija išnyko, kada lietaus vėjai pasislinko į pietryčius, bet tomis dienomis ji varžėsi su pačia Mesopotamija.

79:1.3 (878.4) Iki 8.000 m. pr. Kr. centrinės Azijos kalnų regionų palaipsniui augantis sausringumas anditus ėmė stumti prie upių žemupių ir jūros pakrančių. Šitas sausros didėjimas ne tik išstūmė juos į Nilo, Eufrato, Indo, ir Geltonosios upių slėnius, bet anditų civilizacijoje sukūrė naują dalyką. Ėmė gausiai atsirasti nauja žmonių klasė, prekiautojai.

79:1.4 (879.1) Kada klimato sąlygos migruojantiems anditams medžioklę padarė nebenaudinga, tada jie nenuėjo senesniųjų rasių evoliuciniu keliu, kad taptų kerdžiais. Atsirado komercija ir miestai. Iš Egipto per Mesopotamiją ir Turkestaną prie Kinijos ir Indijos upių labiau civilizuotos gentys pradėjo rinktis miestuose, skirtuose gamybai ir prekybai. Andonija tapo centrinės Azijos komerciniu metropoliu, buvusiu netoli šiandieninio Ašchabado miesto. Prekyba akmenimis, metalais, medžiu, ir keramika vystėsi tiek sausumoje, tiek vandenyje.

79:1.5 (879.2) Bet dėl nuolat augančios sausros palaipsniui prasidėjo didysis anditų kraustymasis iš tų žemių, kurios buvo į pietus ir į rytus nuo Kaspijos jūros. Migracijos banga ėmė keisti kryptį

iš šiaurės į pietus, ir babiloniečiai raiteliai ėmė veržtis į Mesopotamiją.

^{79:1.6 (879.3)} Didėjantis sausringumas centrinėje Azijoje toliau įtakoją gyventojų skaičiaus mažėjimą ir darė šituos žmones mažiau karingais; ir kada mažėjantys lietaus krituliai šiaurėje privertė klajoklius Andonitus išsikraustyti į pietus, tada buvo milžiniškas anditų išėjimas iš Turkestano. Tai yra baigiamasis vadinamųjų arijų judėjimas į Levantą ir Indiją. Jis pabaigė Adomo sumaišytų palikuonių ilgalaikį pasklidimą, kurio metu kiekvieną Azijos tautą ir didžiąją dalį Ramiojo vandenyno salose gyvenusiųjų tautų šitos labiau išsivysčiusios rasės tam tikru laipsniu pagerino.

^{79:1.7 (879.4)} Tokiu būdu, tuo metu, kada jie pasklido rytų pusrutulyje, anditai prarado savo gimtuosius namus Mesopotamijoje ir Turkestane, nes būtent šitas milžiniškas Andonitų judėjimas į pietus praskiedė anditus centrinėje Azijoje beveik iki išnykimo ribos.

^{79:1.8 (879.5)} Bet net ir dvidešimtajame amžiuje po Kristaus tebėra anditų kraujo pėdsakų turaniečių ir tibetiečių tautose, kaip tą paliudija šituose regionuose kartais sutinkami blondinų tipai. Ankstyvieji kinų analai yra užregistravę klajoklių, turėjusių rausvus plaukus, buvimą į šiaurę nuo taikių gyvenviečių prie Geltoniosios upės, ir tebėra išlikusių paveikslų, kurie neklystamai rodo, jog labai seniai tiek anditų tipo blondinai, tiek mongoliškojo tipo brunetai gyveno Tarimo baseine.

^{79:1.9 (879.6)} Centrinės Azijos anditų išnykusio karinio genijaus paskutinis didysis pasireiškimas buvo 1.200 m. po Kr. gim., kada mongolai, vadovaujami Čengis Chano, pradėjo Azijos

žemyno didesniosios dalies užkariavimą. Ir panašiai, kaip senovės anditai, šitie karžygiai skelbė «vieno Dievo danguje» egzistavimą. Jų imperijos ankstyvas žlugimas ilgam uždelsė kultūrinius ryšius tarp Vakarų ir Rytų ir smarkiai apsunkino monoteistinės sampratos augimą Azijoje.

2. Anditai užkariauja Indiją

79:2.1 (879.7) Indija yra vienintelė vietovė, kur susimaišė visos Urantijos rasės, anditų įsiveržimas pridėjo paskutiniuosius palikuonis. Kalnuose į šiaurės vakarus nuo Indijos gimė sangikų rasės, ir be išimties kiekvienos iš šitų rasių nariai įsiskverbė į Indijos subkontinentą savo ankstyvosiomis dienomis, po savęs palikdami patį įvairiausių rasių mišinį, koks tik kada nors egzistavo Urantijoje. Migruojančioms rasėms Senovės Indija buvo kaip sulaikantis baseinas. Anksčiau pusiasalio pagrindas buvo šiek tiek siauresnis negu yra dabar, didžioji dalis Gango ir Indo deltos yra suformuota per paskutiniuosius penkiasdešimt tūkstančių metų.

79:2.2 (879.8) Ankstyviausieji rasiniai mišiniai Indijoje buvo migruojančių raudonosios ir geltonosios rasių susiliejimas su aborigenais Andonitais. Šita grupė vėliau susilpnėjo absorbavus didžiąją dalį išnykusių rytinių žaliųjų tautų, o taip pat ir oranžinės rasės didžiulius kiekius, ją šiek tiek pagerino ribotas susiliejimas su mėlynuoju žmogumi, bet ji labai smarkiai nukentėjo dėl to, jog asimiliavo didžiulį kiekį indigo rasės. Tačiau vadinamieji Indijos vietiniai gyventojai vargu ar atstovauja šitiems ankstyviesiems žmonėms; jie daugiau sudaro patį menkiausią pietinį ir rytinį pakraštį, kurio niekada

iki galo neabsorbavo nei ankstyvieji anditai, nei vėliau pasirodę jų pusbroliai arijai.

79:2.3 (880.1) Iki 20.000 m. pr. Kr. vakarų Indijos gyventojai jau buvo gavę Adominio kraujo, ir niekada Urantijos istorijoje nė viena kita tauta nebuvo apjungusi tiek daug skirtingų rasių. Bet gaila tikrai to, jog vyravo antriniai sangikų palikuonys, ir tikrai nelaimė buvo tai, kad šitame senajame rasiniame lydinyje didele dalimi nebuvo nei mėlynojo, nei raudonojo žmogaus; didesnė pirminių sangikų palikuonių dalis būtų įnešusi labai didelį indėlį pagerinant tai, kas galėjo būti net ir didingesnė civilizacija. Viskas vystėsi taip, jog raudonasis žmogus naikino pats save Amerikose, mėlynasis žmogus ieškojo nuotykių Europoje, o ankstyvieji Adomo palikuonys (ir didžioji dalis vėlesniųjų) rodė nedidelį norą susiliesti su tamsesnėmis spalvotosiomis tautomis, nesvarbu ar tai būtų buvę Indijoje, Afrikoje, ar kur kitur.

79:2.4 (880.2) Maždaug 15.000 m. pr. Kr. dėl augančio gyventojų skaičiaus spaudimo visame Turkestane ir Irane prasidėjo pirmasis iš tikrųjų masinis anditų migravimas link Indijos. Daugiau kaip penkiolika amžių šitos labiau išsivysčiusios tautos vykdavo per Beludžistano kalnus, išplisdamos po Indo ir Gango slėnius ir pamažu judėdamos pietų link į Dekano plokščiakalnį. Šitas anditų spaudimas iš šiaurės vakarų daug menkesnes gentis pietuose ir rytuose išstūmė į Birmą ir į pietų Kiniją, bet nepakankamai, kad įsiveržėlius apsaugotų nuo rasinio išnykimo.

79:2.5 (880.3) Tai, kad Indija nepasiekė hegemonijos Euroazijoje, didele dalimi buvo dėl topografijos; gyventojų skaičiaus spaudimas iš šiaurės tikrai privertė didžiąją dalį žmonių slinktis

į pietus į Dekano plokščiakalnį, iš visų pusių apsuptą jūros, kur gyventojų vis gausėjo. Jeigu ten būtų buvusios gretimos žemės emigracijai, tuomet menkesnės gentis būtų išstūmę visomis kryptimis, ir labiau išsivysčiusi rasė būtų pasiekusi aukštesnę civilizaciją.

^{79:2.6 (880.4)} Kaip ten bebūtų, bet šitie ankstyvieji anditai užkariautojai iš visų jėgų mėgino išsaugoti savo tapatumą ir sustabdyti tą bangą, kuri galėjo paskandinti rasę, sukurdami griežtus apribojimus dėl vedybų su kitų genčių atstovais. Nepaisant šito, anksčiau negu 10.000 m. pr. Kr. šitie anditai buvo asimiliuoti, bet dėl šito asimiliavimo buvo labai smarkiai pagerinta didžiulė masė žmonių.

^{79:2.7 (880.5)} Rasinis mišinys visada yra pranašesnis tuo, kad jis yra palankus kultūros įvairiapusiškumui ir prisideda prie civilizacijos vystymo, bet, jeigu viešpatauja rasinių palikuonių menkaverčiai elementai, tuomet tokie pasiekimai bus trumpalaikiai. Poliglotinė kultūra gali būti išsaugota tikrai tada, jeigu labiau išsivysčiusių palikuonių gimsta pakankamai daugiau negu menkaverčių. Menkaverčių palikuonių neribotas dauginimasis, mažėjant labiau išsivysčiusių palikuonių reprodukcijai, kultūringai civilizacijai neišvengiamai yra pražūtingas.

^{79:2.8 (880.6)} Jeigu anditų užkariautojų būtų buvę tris kartus daugiau negu jų buvo iš tikrųjų, arba jeigu jie būtų išstūmę ar išnaikinę bent jau menkiausiai tinkamą vieną trečdalį mišrių oranžinių-žaliųjų-indigo gyventojų, tada Indija tikrai būtų tapusi vienu iš kultūringos civilizacijos pirmaujančių centrų ir be abejonės būtų pritraukusi daugiau mesopotamijiečių vėlesniųjų bangų, kurios nutekėjo į Turkestaną, o iš ten šiaurės kryptimi į Europą.

3. Dravidų Indiją

79:3.1 (881.1) Indijos užkariautojų anditų susimaišymas su vietinėmis rūšimis galiausiai pasibaigė tuo, jog atsirado mišri tauta, kuri buvo vadinama dravidais. Ankstesnieji ir grynesnieji dravidai turėjo didžiulį potencialą kultūriniam pasiekimui, kuris nuolat silpo, kada vis labiau mažėjo jų paveldėjimas iš anditų. Ir būtent tai pasmerkė besiskleidžiančią Indijos civilizaciją beveik prieš dvylika tūkstančių metų. Bet net ir šitas nedidelis Adomo kraujo kiekio įliejimas žymiai pagreitino visuomeninį vystymąsi. Šitie maišyti palikuonys tuoj pat sukūrė pačią įvairiapusiškiausią civilizaciją, kokia tik tuo metu egzistavo žemėje.

79:3.2 (881.2) Neužilgo po Indijos užkariavimo, dravidai anditai prarado savo rasių ir kultūrinį ryšį su Mesopotamija, bet vėlesnis jūrinių kelių ir karavanų maršrutų atsivėrimas atkūrė šituos ryšius; ir niekada per paskutiniuosius dešimt tūkstančių metų Indija nebuvo iki galo praradusi sąsajų su Mesopotamija vakaruose ir Kinija rytuose, nors dėl kalnų barjerų buvo palanku palaikyti ryšius su vakarais.

79:3.3 (881.3) Indijos tautų aukštesnė kultūra ir religiniai polinkiai siekia ankstyvųjų dravidų viešpatavimo laikus ir, iš dalies, yra dėl to, kad į Indiją atvyko tiek daug setitų dvasininkų, ir su ankstyvaisiais anditų, ir su vėlesniaisiais arijų įsiveržimais. Monoteizmo gija, einanti per Indijos religinę istoriją, tokiu būdu kyla iš Adomitų mokymų antrajame sode.

79:3.4 (881.4) Dar 16.000 m. pr. Kr. vieno šimto setitų dvasininkų grupė atvyko į Indiją ir beveik pasiekė tos daugiakalbės tautos vakarinės dalies religinį užkariavimą. Bet jų religija neišsilaikė.

Per penkis tūkstančius metų jų mokymai apie Rojaus Trejybę degradavo į ugnies dievo trivienį simbolį.

79:3.5 (881.6) Bet daugiau negu septynis tūkstančius metų, iki pat anditų migravimų pabaigos, Indijos gyventojų religinis statusas buvo nepalyginamai aukštesnis už bendrą pasaulio religinį statusą. Tais laikais Indija teikė vilčių tam, jog sukurtų pirmaujančią pasaulyje kultūros, religijos, filosofijos, ir prekybos civilizaciją. Ir jeigu anditų nebūtų visiškai asimiliavusios tautos iš pietų, tai šitas tikslas tikriausiai būtų įgyvendintas.

79:3.6 (881.6) Dravidų kultūros centrai buvo išdėstyti upių slėniuose, daugiausia Indo ir Gango slėniuose, ir Dekano plokščiakalnyje palei tris didžiąsias upes, tekančias per rytinius Gatus į jūrą. Gyvenvietės palei vakarinių Gatų jūros pakrantę dėl savo pranašumo turi būti dėkingos jūriniam ryšiams su Šumeru.

79:3.7 (881.7) Dravidai buvo tarp ankstyviausiųjų tautų, kurios statė miestus ir įsitraukė į platų eksporto ir importo verslą tiek sausuma, tiek jūra. Iki 7.000 m. pr. Kr. kupranugarių vilkstinės reguliariai vykdavo į tolimąją Mesopotamiją; Dravidų jūrinė prekyba stūmėsi palei pakrantę per Arabijos jūrą į šumerų miestus Persų įlankoje, o prekiavusieji Bengalijos įlankoje pasiekdavo net ir Malaiziją. Šitie jūrininkai ir pirkliai iš Šumero pasiėmė abėcėlę, drauge su rašymo menu.

79:3.8 (881.8) Šitie komerciniai ryšiai smarkiai prisidėjo prie tolimesnės kosmopolitinės kultūros įvairovės, kuri pagimdė didelę dalį miesto gyvenimo subtilybių ir net prabangą. Kada vėliau atsiradę arijai įsiveržė į Indiją, tada tarp dravidų jie neatpažino savo pusbrolių anditų, kuriuos buvo asimiliavusios

sangikų rasės, bet jie iš tiesų surado gerai išvystytą civilizaciją. Nepaisant biologinių apribojimų, šitie dravidai įkūrė aukštesnę civilizaciją. Ji pasklido per visą Indiją ir išsilaikė iki modernių laikų Dekano plokščiakalnyje.

4. Arijų įsiveržimas į Indiją

^{79:4.1 (882.1)} Antrasis anditų įsiveržimas į Indiją buvo arijų veržimasis beveik penkių šimtų metų laikotarpiu trečiojo tūkstantmečio prieš Kristų viduryje. Šita migracija pažymėjo anditų galutinį išvykimą iš savosios gimtinės Turkestane.

^{79:4.2 (882.2)} Ankstyvieji arijų centrai buvo išsibarstę po Indijos šiaurinę dalį, daugiausia šiaurės vakaruose. Šitie įsiveržėliai niekada šalies neužkariavo iki galo, ir vėliau šitas atsainumas jiems tapo pražūtingu, kadangi dėl jų mažesnio kiekio juos absorbavo pietų dravidai, kurie vėliau išplito po visą pusiasalį, išskyrus Himalajų provincijas.

^{79:4.3 (882.3)} Arijai padarė mažą rasinį poveikį Indijai, išskyrus šiaurines provincijas. Dekano plokščiakalnyje jų įtaka buvo daugiau kultūrinė ir religinė negu rasinė. Vadinamųjų arijų didesnis kraujo išsilaikymas šiaurinėje Indijoje yra ne tik dėl jų didesnio skaičiaus šituose regionuose, bet taip pat ir dėl to, kad juos sustiprino vėlesnieji užkariautojai, prekybininkai, ir misionieriai. Iki pat pirmojo amžiaus prieš Kristų buvo nuolatinis arijų kraujo įliejimas į Pendžabą, paskutinytis įtekėjimas buvo tuomet, kada vyko helenistinių tautų kampanijos.

79:4.4 (882.4) Gango lygumoje arijai ir dravidai galiausiai susimaišė tam, kad sukurtų aukštai išvystytą kultūrą, ir šitą centrą vėliau sustiprino atvykėliai iš šiaurės rytų, atsikraustę iš Kinijos.

79:4.5 (882.5) Laikas nuo laiko Indijoje klestėjo daug tipų visuomeninių organizacijų, pradedant pusiau demokratinėmis arijų sistemomis ir baigiant despotiškomis ir monarchinėmis valdymo formomis. Bet pats būdingiausias visuomenės bruožas buvo stambių visuomenės kastų, kurias įvedė arijai, mėginami įamžinti rasinę tapatybę, išsilaikymas. Šita išvystyta kastų sistema buvo išsaugota iki šiandieninių laikų.

79:4.6 (882.6) Iš keturių didžiųjų kastų visos, išskyrus pirmąją, buvo sukurtos bergždžiai stengiantis užkirsti kelią užkariautojų arijų rasiniam susivienijimui su menkesniais jų užkariautais pavaldiniais. Bet pirmoji kasta, mokytojai-šventikai, gauna pradžią iš setitų; dvidešimtojo amžiaus po Kristaus brahmanai yra antrojo sodo šventikų tiesioginiai kultūros palikuonys, nors jų mokymai smarkiai skiriasi nuo jų žymiųjų pirmtakų mokymų.

79:4.7 (882.7) Kada arijai įžengė į Indiją, tada jie kartu atnešė savo sampratą apie Dievybę, kokios jos buvo išsaugotos ilgalaikėse antrojo sodo religijos tradicijose. Bet brahmanai šventikai niekada nepajėgė pasipriešinti pagoniškam judėjimui, kuris atsirado dėl staigaus sąlyčio su Dekano menkesnėmis religijomis po arijų rasinio išnykimo. Tokiu būdu milžinišką gyventojų daugumą supančiojo menkesnių religijų pavergiantys prietarai; ir būtent dėl šito Indija nepajėgė sukurti aukštos civilizacijos, kuri buvo pranašauta ankstesniaisiais laikais.

^{79:4.8 (882.8)} Šeštojo amžiaus prieš Kristų dvasinis pakilimas Indijoje neišsilaikė, jis išnyko dar net prieš mohamedonų įsiveržimą. Tačiau kurią nors dieną didingesnis Gautama galės iškilti tam, kad vestų Indiją ieškoti gyvojo Dievo, ir tada pasaulis pamatys, kaip yra realizuojamas kultūrinis potencialas tokios įvairiapusės tautos, kuri dėl nesivystančios dvasinės vizijos atbukinančios įtakos taip ilgai buvo komos būsenoje.

^{79:4.9 (883.1)} Kultūra iš tiesų remiasi į biologinį pagrindą, bet vien tik kasta negalėjo išlaikyti arijų kultūros, nes religija, tikroji religija, yra tos aukštesnės energijos, kuri traukia žmones sukurti aukštesnę civilizaciją, grindžiamą žmogaus brolyste, nepakeičiamas šaltinis.

5. Raudonasis žmogus ir geltonasis žmogus

^{79:5.1 (883.2)} Tuo metu, kada Indijos istorija yra anditų užkariavimo ir galiausiai asimiliavimosi senesnėse evoliucinėse tautose istorija, tai pasakojimas apie rytinę Aziją yra labiau susijęs su pasakojimu apie pirminius sangikus, ypač apie raudonąjį žmogų ir geltonąjį žmogų. Šitos dvi rasės didele dalimi išvengė to susilieimo su menkaverčiais neandertaliečių palikuonimis, kuris taip smarkiai sutrukdė mėlynojo žmogaus vystymuisi Europoje, tokiu būdu išsaugodamos pirminio sangikų tipo aukštesnį potencialą.

^{79:5.2 (883.3)} Nors ankstyvieji neandertaliečiai buvo išplitę per visą Euroazijos plotį, bet rytinį sparną dar daugiau užkrėtė nepilnaverčiai gyvuliniai palikuonys. Šituos subžmogiškuosius tipus penktasis ledynas išstūmė į pietus, tas pats ledo užklotas, kuris taip ilgai blokavo sangikų migraciją į rytinę Aziją. Ir kada raudonasis žmogus migravo į šiaurės rytus, apeidamas Indijos

kalnų regionus, tada jis atrado šiaurės rytų Aziją be šitų subžmogiškųjų tipų. Raudonosios rasės gentinę organizaciją suformavo anksčiau už bet kurias kitas tautas, ir jos buvo pirmosios, išmigravusios iš sangikų susitelkimo vietos centrinėje Azijoje. Menkesniuosius neandertaliečių palikuonis išnaikino arba išstumdė iš žemyninės dalies vėliau migravusios geltonųjų gentys. Bet raudonasis žmogus buvo aukščiausiasis valdovas rytinėje Azijoje beveik vieną šimtą tūkstančių metų, kol pasirodė geltonosios gentys.

79:5.3 (883.4) Daugiau negu prieš tris šimtus tūkstančių metų geltonosios rasės pagrindinė masė įėjo į Kiniją iš pietų kaip pakrančių migrantai. Kiekvieną tūkstantmetį jie vis toliau ir toliau skverbėsi į sausumą, bet su savo migruojančiais Tibeto sielos broliais ryšius užmezgė tikrai santykinai neseniais laikais.

79:5.4 (883.5) Augantis gyventojų skaičius privertė į šiaurę migruojančią geltonąją rasę pradėti skverbtis į raudonojo žmogaus medžioklės teritorijas. Šitas įsiveržimas, kartu su natūraliu rasiniu antagonizmu, pasiekė kulminaciją augančiais karo veiksmais, ir tokiu būdu prasidėjo lemiamą kovą už tolimesniosios Azijos derlingas žemes.

79:5.5 (883.6) Pasakojimas apie šitą amžių trukusią kovą tarp raudonosios ir geltonosios rasių yra Urantijos istorijos epas. Daugiau kaip du šimtus tūkstančių metų šitos dvi labiau išsivysčiusios rasės kariavo žiaurų ir nenutrūkstamą karą. Pirmųjų kovų metu raudoniesiems žmonėms apskritai sekėsi, jų vykdomi antpuoliai geltonųjų gyvenvietėse paskleisdavo sumaištį. Bet geltonasis žmogus buvo sumanus mokinys karo veiksmų srityje, ir jis anksti pademonstravo ženklų sugebėjimą gyventi taikiai su savo tėvynainiais; kinai buvo pirmieji, kurie

suprato, kad stiprybė yra sąjungoje. Raudonosios gentys tebetęsė tarpusavio konfliktus, ir netrukus jos ėmė patirti nuolatinius pralaimėjimus nuo negailestingų ir agresyvių kinų, kurie toliau tęsė savo nesustabdomą žygį į šiaurę.

^{79:5.6 (883.7)} Prieš vieną šimtą tūkstančių metų smarkiai išnaikintos raudonosios rasės gentys besikaudamos traukėsi, kada joms už nugaros slinko paskutiniojo ledyno besitraukiantis ledas, ir kada perėjimas sausuma į rytus, per Beringo sąsmauką, tapo įmanomas, tada šitos gentys nedelsė, kad apleistų nesvetingus Azijos kontinento krantus. Praėjo aštuoniasdešimt penki tūkstančiai metų nuo tada, kada paskutiniai iš grynųjų raudonųjų žmonių paliko Aziją, bet ilgalaikė kova savo genetinę žymę paliko geltonajai rasei nugalėtojai. Šiaurės Kinijos tautos, kartu su Sibiro Andonitais, asimiliavo didelę dalį raudonųjų palikuonių, ir tuo didele dalimi turėjo naudos sau.

^{79:5.7 (884.1)} Savo gimtuosius Azijos kraštus apleidę likus maždaug penkiasdešimčiai tūkstančių metų iki Adomo atvykimo, Šiaurės Amerikos indėnai niekada neturėjo ryšių net ir su Adomo ir Ievos palikuonimis anditais. Anditų migravimo amžiuje raudonųjų rasės gryniesi palikuonys plito po visą Šiaurės Ameriką kaip klajoklių gentys, kaip medžiotojai, kurie nedideliu laipsniu užsiėmė žemės ūkiu. Šitos rasės ir kultūrinės grupės išliko beveik visiškai izoliuotos nuo likusios pasaulio dalies nuo pat savo atvykimo į Amerikas iki pirmojo krikščioniškosios eros tūkstantmečio pabaigos, kada jas atrado Europos baltosios rasės. Iki to laiko artimiausi baltiesiems žmonėms, kuriuos raudonųjų žmonių šiaurinės gentys buvo kada nors mačiusios, buvo eskimai.

79:5.8 (884.2) Raudonoji ir geltonoji rasės yra vieninteliai žmogiškieji palikuonys, kurie aukštą civilizacijos lygį pasiekė be anditų įtakos. Seniausia Amerikos indėnų kultūra buvo Onamonalontono centras Kalifornijoje, bet jis buvo seniai išnykęs iki 35.000 m. pr. Kr. Vėlesnes ir ilgiau išsilaikiusias civilizacijas Meksikoje, Centrinėje Amerikoje, ir Pietų Amerikos kalnuose įkūrė tokia rasė, kurioje vyravo raudonieji, bet joje buvo žymi priemaiša geltonųjų, oranžinių, ir mėlynųjų palikuonių.

79:5.9 (884.3) Šitos civilizacijos buvo sangikų evoliuciniai produktai, nepaisant to, jog anditų kraujo pėdsakai pasiekė Peru. Išskyrus eskimus Šiaurės Amerikoje ir nedidelį skaičių Polinezijos anditų Pietų Amerikoje, vakarų pusrutulio tautos neturėjo ryšių su likusio pasaulio dalimi iki pirmojo tūkstantmečio po Kristaus pabaigos. Pagal Melkizedekų pirminį planą dėl Urantijos rasių pagerinimo buvo numatyta, jog vienas milijonas Adomo gryniosios linijos palikuonių turėtų vykti tam, kad pagerintų Amerikų raudonuosius žmones.

6. Kiniečių civilizacijos aušra

79:6.1 (884.4) Po kurio laiko išvijus raudonąjį žmogų į Šiaurės Ameriką, besiplečiantys kinai Andonitus iš rytinės Azijos upių slėnių išstūmė į šiaurę į Sibirą ir į vakarus į Turkestaną, kur jie greitai turėjo susitikti su labiau išsivysčiusia anditų kultūra.

79:6.2 (884.5) Birmoje ir Indokinijos pusiasalyje Indijos ir Kinijos kultūros susimaišė ir susiliejo, sukurdamos tų regionų viena po kitos einančias civilizacijas. Čia išnykusi žalioji rasė išsilaikė didesne proporcija negu bet kur kitur pasaulyje.

^{79:6.3 (884.6)} Daug skirtingų rasių užėmė Ramiojo vandenyno salas. Apskritai, pietines ir tuomet daug didesnes salas užėmė tautos, kurios turėjo didžiulį procentą žaliosios ir indigo rasių kraujo. Šiaurinėse salose buvo Andonitai ir, vėliau, tokios rasės, kuriose buvo didelės proporcijos geltonųjų ir raudonųjų palikuonių kraujo. Japonų tautos protėviai nebuvo išstumti iš žemyno iki 12.000 m. pr. Kr., kada juos išvarė šiaurės kinų genčių galingas puolimas palei pietinę pakrantę. Jų paskutinis išvykimas buvo ne tiek dėl gyventojų skaičiaus spaudimo, kiek dėl genties vado, kurį jie ėmė laikyti dieviškuoju asmeniu, iniciatyvos.

^{79:6.4 (885.1)} Kaip Indijos ir Levanto tautos, taip ir geltonojo žmogaus gentys nugalėtojos savo ankstyviausius centrus įkūrė palei pakrantę ir išilgai upių. Vėlesniaisiais metais pakrančių gyvenvietėms atėjo sunkūs laikai, nes dėl didėjančių potvynių ir besikeičiančių upių vagų žemumų miestuose nebebuvo galima gyventi.

^{79:6.5 (885.2)} Prieš dvidešimt tūkstančių metų kinų protėviai buvo pastatę primityvios kultūros ir švietimo tuziną stiprių centrų, ypač palei Geltonąją ir Jangdzės upes. Ir dabar šituos centrus ėmė stiprinti labiau išsivysčiusių mišrių tautų iš Sinkiango ir Tibeto nuolatinės srovės atvykimas. Migracija iš Tibeto į Jangdzės slėnį nebuvo tokia masinė, kokia buvo šiaurėje, nebuvo ir Tibeto centrai tokie išvystyti, kaip jie buvo išvystyti Tarimo baseine. Bet abu judėjimai tam tikrą kiekį anditų kraujo nunešė rytų kryptimi į gyvenvietes prie upių.

^{79:6.6 (885.3)} Senovinės geltonosios rasės aukštesnis lygis buvo dėl keturių faktorių:

79:6.7 (885.4) 1. *Genetinio*. Ne taip, kaip jų mėlynieji pusbroliai Europoje, tiek raudonoji, tiek geltonoji rasės didžiaja dalimi išvengė susimaišymo su menkaverčiais žmonių palikuonimis. Šiauriniams kinams, kuriuos jau sustiprino nedideli kiekiai labiau išsivysčiusių raudonųjų ir Andoninių palikuonių, netrukus naudos turėjo atnešti žymi dalis anditų kraujo įliejimo. Pietiniams kinams šiuo požiūriu ne taip gerai sekėsi, ir jie ilgą laiką kentėjo nuo to, jog buvo absorbavę žaliąją rasę, nors vėliau jie turėjo būti dar labiau susilpninti infiltravus gausybę menkesniųjų tautų, kurias iš Indijos išstūmė dravidų-anditų įsiveržimas. Ir šiandien Kinijoje yra aiškus skirtumas tarp šiaurinių ir pietinių rasių.

79:6.8 (885.5) 2. *Visuomeninio*. Geltonoji rasė anksti suvokė tarpusavio taikos vertę. Jų vidinis taikingumas tiek prisidėjo prie gyventojų skaičiaus padidėjimo, kad užtikrino jų civilizacijos išplitimą tarp daugelio milijonų žmonių. Nuo 25.000 iki 5.000 m. pr. Kr. labiausiai išvystyta masinė civilizacija Urantijoje buvo centrinėje ir šiaurinėje Kinijoje. Geltonasis žmogus buvo pirmasis, kuris pasiekė rasinį solidarumą—pirmasis, kuris pasiekė plataus masto kultūrinę, visuomeninę, ir politinę civilizaciją.

79:6.9 (885.6) Kinai, gyvenę 15.000 m. pr. Kr., buvo agresyvūs militaristai; jų nebuvo susilpninusi per didelė pagarba praeičiai, ir turėdami mažiau negu dvylika milijonų gyventojų, jie suformavo kompaktinį organizmą, kuris kalbėjo bendra kalba. Per šitą amžių jie sukūrė tikrą naciją, daug vieningesnę ir homogeniškesnę negu jų politinės sąjungos istoriniais laikais.

79:6.10 (885.7) 3. *Dvasinio*. Per anditų migravimų amžių kinai buvo tarp dvasingesniųjų žemės tautų. Dėl to, jog ilgai laikėsi Vienos

Tiesos garbinimo, kurį paskelbė Singlangtonas, jie buvo pranokę didžiąją dalį kitų rasių. Pažangios ir išvystytos religijos stimulus dažnai būna lemiamas faktorius vystant kultūrą; taip, kaip Indija merdėjo, taip Kiniją energingai ir greitai į priekį vedė religijos, kurioje tiesa buvo sudievinata kaip aukščiausioji Dievybė, gyvybingas akstinas.

^{79:6.11 (885.8)} Šitas tiesos garbinimas skatino gamtos dėsnių ir žmonijos potencialų nagrinėjimą ir bebaimį tyrinėjimą. Kinai dar prieš šešis tūkstančius metų vis dar troško žinių ir energingai siekė tiesos.

^{79:6.12 (885.9)} 4. *Geografinio*. Kiniją rytuose saugo kalnai, o vakaruose saugo Ramusis vandenynas. Tikrai šiaurėje yra atviras kelias užpuolimui, o nuo raudonojo žmogaus dienų iki Andonitų vėlesniųjų palikuonių atėjimo, šiaurėje negyveno nė viena agresyvi rasė.

^{79:6.13 (886.1)} Ir jeigu ne kalnų kliūtys ir vėlesnis dvasinės kultūros nuosmukis, tai be abejonės geltonoji rasė būtų prie savęs pritraukusi didesnę dalį migracijos iš Turkestano ir tikrai būtų greitai ėmusi viešpatauti pasaulio civilizacijoje.

7. Anditai įžengia į Kiniją

^{79:7.1 (886.2)} Maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų anditai didžiuliais kiekiais ėjo Ti Tao tarpekliu ir pasklido Kansiu provincijos kinų gyvenvietėse Geltonosios upės aukštupio slėnyje. Netrukus jie įsiskverbė į rytus, į Honaną, kur buvo išsidėsčiusios pačios pažangiausios gyvenvietės. Šitą infiltraciją iš vakarų maždaug per pusę sudarė Andonitai ir anditai.

79:7.2 (886.3) Šiauriniai kultūros centrai palei Geltonąją upę visada buvo pažangesni už pietines gyvenvietes prie Jangdzės upės. Per keletą tūkstančių metų po šitų labiau išsivysčiusių mirtingųjų atvykimo net ir mažais kiekiais, gyvenvietės palei Geltonąją upę smarkiai vystėsi į priekį, pralenkdamos kaimus prie Jangdzės upės, ir pasiekė pirmaujančią padėtį prieš savo sielos brolius iš pietų, ir nuo to momento šitą padėtį išlaikė visą laiką.

79:7.3 (886.4) Daug visapusiškesnė rasė buvo sukurta ne dėl to, kad buvo tiek daug anditų, ir ne dėl to, kad jų kultūra buvo aukštesnė, bet dėl to, kad jie su jais susivienijo. Šiauriniai kinai gavo kaip tik užtektinai anditų palikuonių kraujo tam, kad galėtų lengvai skatinti savo iš prigimties gabius protus, bet nepakankamai tam, jog uždegtų juos nerimstančiu, tyrinėjančiu smalsumu, kuris yra toks būdingas šiaurinėms baltosioms rasėms. Šitas labiau apribotas anditų palikimo įliejimas mažiau trikdė sangikų tipo įgimtą stabilumą.

79:7.4 (886.5) Vėlesnės anditų bangos atsinešė kai kuriuos Mesopotamijos kultūros pasiekimus; ypatingai tą tinka pasakyti apie migracijos paskutiniąsias bangas iš vakarų. Jos labai smarkiai pagerino šiaurinių kinų ekonominius ir švietimo metodus; ir nors jų įtaka geltonosios rasės religinei kultūrai buvo trumpalaikė, bet jų vėlesnieji palikuonys daug prisidėjo prie vėlesniojo dvasinio žadinimo. Bet anditų pasakojimai apie Edeno ir Dalamatijos grožį tikrai turėjo įtakos kinų pasakojimams; ankstyvosios kiniečių legendos įvardija “dievų žemę” vakaruose.

79:7.5 (886.6) Kinų tauta nepradėjo statyti miestų ir neįsitraukė į gamybą iki 10.000 m. pr. Kr., po to, kada pasikeitė klimatas

Turkestane ir kada atvyko vėlesnieji migrantai anditai. Šito naujo kraujo įliejimas ne tiek įnešė indėlį į geltonojo žmogaus civilizacijos vystymą, kiek jis paskatino labiau išsivysčiusių kiniečių rūšių paslėptų tendencijų tolimesnį ir greitą vystymąsi. Nuo Honano iki Šensi išsivysčiusios civilizacijos potencialai ėmė virsti tikrove. Metalo apdirbimas ir visos amatų rūšys kilo iš tų laikų.

^{79:7.6 (886.7)} Panašumai tarp kinų ir Mesopotamijos kai kurių ankstyvųjų laiko skaičiavimo, astronomijos, ir valdymo administravimo metodų buvo dėl komercinių ryšių tarp šitų dviejų vienas nuo kito toli esančių centrų. Kinų pirkliai sausumos maršrutais keliaudavo per Turkestaną į Mesopotamiją net šumerų laikais. Nebuvo šitas pasikeitimas iš tikrųjų tik vienpusis—žymios naudos iš jo turėjo ir Eufrato slėnis, kaip ir Gango lygumoje gyvenusios tautos. Bet klimato pasikeitimai ir klajoklių įsiveržimai trečiajame tūkstantmetyje prieš Kristų smarkiai sumažino prekybą, vykusią centrinės Azijos karavanų keliuose.

8. Velesne kiniečių civilizacija

^{79:8.1 (887.1)} Nors raudonasis žmogus kentėjo nuo per daug dažnų karų, bet galima visiškai tvirtai pasakyti, jog valstybingumo vystymasis tarp kinų buvo uždelstas dėl to, kad jie plačiai užkariavo Aziją. Jie turėjo didžiulį rasinio solidarumo potencialą, bet jis tinkamai neišsivystė, nes nebuvo nuolatinio varomojo akstino, kurį sukelia išorinės agresijos nuolatinė grėsmė.

^{79:8.2 (887.2)} Užbaigus rytinės Azijos užkariavimą, senoji karinė valstybė palaipsniui suiro—praeities karai buvo užmiršti. Iš tos

epinės kovos su raudonąja rase išliko tikrai neryškūs pasakojimai apie senovės varžytuves su lankininkų tautomis. Kinai anksti atsigręžė į žemdirbystę, kuri toliau vystė jų polinkį į taikingumą, tuo tarpu toks gyventojų skaičius, kuriam buvo pakankamai žemės tam, kad užsiimtų žemės ūkiu, dar daugiau prisidėjo prie augančio šalies taikingumo.

^{79:8.3 (887.3)} Sąmoningas praeities pasiekimų (kažkiek sumažėjusių dabartiniu metu) suvokimas, tokios tautos, kuri daugiausia užsiima žemdirbyste, konservatyvumas, ir gerai išvystytas šeimos gyvenimas prilygo giluminės pagarbos reiškimo protėviams atsiradimui, kuris aukščiausią tašką pasiekė virsdamas papročiu žmonėms iš praeities reikšti tokią gilią pagarbą, jog šita pagarba buvo ties garbinimo riba. Labai panašus požiūris vyravo tarp baltųjų rasių Europoje maždaug penkis šimtus metų po graikų-romėnų civilizacijos suirimo.

^{79:8.4 (887.4)} Tikėjimas “Viena Tiesa,” ir jos garbinimas, kaip to mokė Singlangtonas, niekada iki galo neišnyko; bet, laikui bėgant, naujos ir aukštesnės tiesos ieškojimą užgožė augantis polinkis giliai gerbti tai, kas jau buvo nusistovėję. Pamažu geltonosios rasės genijus vietoje to, kad siektų to, kas yra nežinoma, buvo nukreiptas į tai, jog išsaugotų tai, kas yra žinoma. Ir būtent dėl šitos priežasties sustabarėjo tai, kas buvo pasaulio sparčiausiai besivystanti civilizacija.

^{79:8.5 (887.5)} Tarp 4.000 ir 500 m. pr. Kr. buvo užbaigtas geltonosios rasės politinis suvienijimas iš naujo, bet Jangdzės ir Geltonosios upės kultūrinė sąjunga jau buvo įgyvendinta. Šitas politinis vėlesniųjų gentinių grupių susivienijimas iš naujo nebuvo be konflikto, bet visuomenės nuomonė apie karą išliko prasta; protėvių garbinimas, augančios tarmės, ir per

tūkstančių tūkstančius metų jokio raginimo imtis karinių akcijų šitą tautą buvo pavertę ultrataikia.

79:8.6 (887.6) Nepaisant to, jog žlugo viltys anksti sukurti išsivysčiusį valstybingumą, bet geltonoji rasė iš tiesų besivystydama judėjo į priekį civilizacijos pasiekimo srityse, ypač žemdirbystės ir sodininkystės sferose. Tam, kad būtų sprendžiamos hidrotechninės problemos, su kuriomis susidūrė Šensi ir Honano žemdirbiai, buvo reikalingas grupinis bendradarbiavimas. Tokie drėkinimo ir dirvos apsaugos sunkumai nemaža dalimi prisidėjo prie to, jog buvo vystoma tarpusavio priklausomybė, o tai skatino taiką tarp žemę dirbančiųjų grupių.

79:8.7 (887.7) Netrukus rašto išvystymas, kartu su mokyklų įkūrimu, prisidėjo prie žinių platinimo tokiu mastu, kuriam iki tol niekas neprilygo. Bet ideografinio rašto sistemos sudėtingas pobūdis apribojo išsimokiusiųjų klasių skaičių, nepaisant to, jog anksti atsirado spausdinimas. Ir pirmiausia, sparčiai tęsėsi visuomeninio standartavimo ir religinio-filosofinio dogmatavimo procesas. Protėvių garbinimo religinį vystymąsi dar labiau komplikavo gamtos garbinimą sudarančių prietarų potvynis, bet realios sampratos apie Dievą ilgalaikes liekanas išsaugojo didingas Šang-ti garbinimas.

79:8.8 (888.1) Protėvių garbinimo didžiausia silpnoji vieta yra ta, kad jis skatina tokią filosofiją, kuri žvelgia į praeitį. Kad ir kaip būtų išmintinga kaupti išmintį iš praeities, bet kvailystė manyti, jog praeitis yra išskirtinis tiesos šaltinis. Tiesa yra santykinė ir besiplečianti; ji visada *gyvena* dabartyje, pasiekdama naują išraišką kiekvienoje žmonių kartoje—net ir kiekvieno žmogaus gyvenime.

^{79:8.9 (888.2)} Didžioji stiprybė garbinant protėvius yra ta vertybė, kad toks požiūris yra suteikiamas šeimai. Stebinantis kinų kultūros stabilumas ir gyvybingumas yra dėl tos nepaprastai svarbios padėties, kuri yra suteikiama šeimai, nes civilizacija tiesiogiai priklauso nuo efektyvaus šeimos veikimo; o Kinijoje šeima pasiekė visuomeninio svarbumo, net religinio reikšmingumo, lygį, prie kurio priartėjo nedaugelis kitų tautų.

^{79:8.10 (888.3)} Augantis protėvių garbinimo kultas, kuris reikalavo sūnaus atsidavimo ir ištikimybės šeimai, užtikrino, kad būtų suformuoti aukštesnio lygio šeimos santykiai ir tvirtos šeimyninės grupės, ir visa tai skatino civilizacijos išsaugojimo tokius faktorius:

^{79:8.11 (888.4)} 1. Nuosavybės ir turto apsaugą.

^{79:8.12 (888.5)} 2. Didesnį negu vienos kartos patyrimo sukaupimą.

^{79:8.13 (888.6)} 3. Sumanų vaikų švietimą praeities menų ir mokslų srityse.

^{79:8.14 (888.7)} 4. Stipraus pareigos jausmo, moralės padidینimo, ir etinio jautrumo padidینimo išvystymą.

^{79:8.15 (888.8)} Kinų civilizacijos formavimosi periodas, pradedant anditų atvykimu, tęsiasi iki didžiojo etinio, moralinio, ir pusiau religinio pabudimo šeštajame amžiuje prieš Kristų. Ir kinų pasakojimai išsaugo miglotus padavimus apie evoliucinę praeitį; perėjimą iš matriarchalinės šeimos į patriarchalinę šeimą, žemdirbystės sukūrimą, architektūros išsivystymą, pramonės pradžia—apie visa tai pasakojama paeiliui. Ir šitas pasakojimas, daug tiksliau negu bet koks kitas panašus

paaiškinimas, pateikia tą vaizdą, kaip iš barbariškumo lygių nuostabiai iškilo labiau išsivysčiusi tauta. Per tą laiką ji vystėsi nuo primityvios žemdirbių visuomenės į aukštesnę visuomeninę organizaciją, apimančią miestus, amatus, metalo apdirbimą, prekybą, valdymą, raštą, matematiką, meną, mokslą, ir knygų spausdinimą.

79:8.16 (888.9) Ir tokiu būdu geltonosios rasės senovės civilizacija išsilaikė per amžius. Beveik keturiasdešimt tūkstančių metų praėjo nuo to laiko, kada kinų kultūroje buvo žengti pirmieji svarbūs žingsniai, ir nors buvo daug atsitraukimų, bet Hano sūnų civilizacija arčiausia iš visų kitų priartėja prie to, kad pateiktų vientisą tęstinio vystymosi į priekį vaizdą iki pat dvidešimtojo amžiaus laikų. Baltųjų rasių mechaniniai ir religiniai pasiekimai buvo aukštesnės kategorijos, bet jie kinų niekada nepralenkė ištikimybės šeimai, grupinės etikos, ar asmeninės moralės sferose.

79:8.17 (888.10) Šita senovės kultūra daug prisidėjo prie žmogiškosios laimės; milijonai žmogiškųjų būtybių gyveno ir mirė, palaiminti jos pasiekimų. Per amžius šita didi civilizacija rėmėsi praeities laurais, bet net ir dabar ji iš naujo bunda, kad pažvelgtų į mirtingojo egzistencijos transcendentinius tikslus, kad dar kartą įsitrauktų į nepertraukiamą kovą už niekada nesibaigiančią pažangą.

79:8.18 (888.11) [Pateikta Neadono Archangelo.]

80 Dokumentas. Anditų ekspansija Vakaruose

80:0.1 (889.1) NORS Europos mėlynasis žmogus pats nepasiekė didžiosios kultūrinės civilizacijos, bet jis iš tikrųjų suteikė tą

biologinį pagrindą, kuris, kada jo Adomizuoti palikuonys susiliejo su vėlesniaisiais įsiveržėliais anditais, sukūrė vieną iš pajėgiausių rūšių aktyvios civilizacijos pasiekimui, kuri kada nors buvo pasirodžiusi Urantijoje nuo violetinės rasės ir jos perėmėjų anditų laikų.

80:0.2 (889.2) Šiuolaikinės baltosios tautos turi Adominės rasės, kuri susimaišė su sangikų rasėmis, šiek tiek su raudonąja ir geltonąja, bet ypač su mėlynąja, išlikusių bruožų. Visos baltosios rasės turi žymų procentą pirminių Andonitų palikuonių kraujo ir dar didesnę procentą ankstyvųjų noditų palikuonių kraujo.

1. Adomitai įžengia į Europą

80:1.1 (889.3) Prieš tai, kada paskutiniai anditai buvo išstumti iš Eufrato slėnio, didelė dalis jų sielos brolių buvo įžengusi į Europą kaip keliauninkai, mokytojai, prekybininkai, ir karžygiai. Ankstyvosiomis violetinės rasės dienomis Viduržemio jūros įdubą saugojo Gibraltaro sąsmauka ir Sicilijos sausumos tiltas. Kažkokia dalis žmogaus pačios ankstyvosios jūrinės prekybos buvo sukurta šituose vidiniuose ežeruose, kur mėlynieji žmonės iš šiaurės ir sachariečiai iš pietų susitiko su noditais ir Adomitais iš rytų.

80:1.2 (889.4) Viduržemio jūros rytinėje dauboje noditai buvo įkūrę savo plačios kultūros vieną iš židinių, ir iš šitų centrų įsiveržė kažkiek į pietinę Europą, bet ypač į šiaurės Afriką. Plačiaveidžiai noditai-Andonitai siriečiai labai anksti įdiegė keramiką ir žemdirbystę, apsistoję savo gyvenvietėse lėtai kylančioje Nilo deltoje. Jie taip pat atsigabeno avių, ožkų, galvijų, ir kitų prijaukintų gyvulių, ir įdiegė labai pagerintus

metalo apdirbimo metodus, tuo metu Sirija tapo šitos pramonės centru.

80:1.3 (889.5) Daugiau negu trisdešimt tūkstančių metų į Egiptą nenutrūkstamai migravo mesopotamijiečiai, kurie tuo pačiu atsinešė savo meną ir kultūrą, kad praturtintų Nilo slėnio meną ir kultūrą. Bet Sacharos tautų masinis atvykimas labai smarkiai sumenkino ankstyvąją civilizaciją palei Nilą, taip, kad maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų Egipto kultūra nusmuko iki savo žemiausio lygio.

80:1.4 (889.6) Bet ankstesniaisiais laikais beveik niekas netrukdė Adomitų migravimui į vakarus. Sachara buvo atvira, žole apaugusi ganykla, kurioje gyveno daug kerdžių ir žemdirbių. Šitie sachariečiai niekada neužsiėmė gamyba, nestatė jie ir miestų. Jie buvo indigo-juodoji grupė, kuri labai daug turėjo išnykusių žaliosios ir oranžinės rasių palikuonių kraujo. Bet jie gavo labai ribotą kiekį violetinės rasės palikimo prieš tai, kada sausumos iškilimas ir vandens pritvinkę besikeičiantys vėjai išsklaidė šitos klestinčios ir taikios civilizacijos likučius.

80:1.5 (890.1) Adomo kraujo teko didžiajai daugumai žmogiškųjų rasių, bet vienos jo gavo daugiau negu kitos. Indijos sumaišytos rasės ir tamsesnės Afrikos tautos Adomitams nebuvo patrauklios. Jie būtų laisvai susimaišę su raudonuoju žmogumi, jeigu jis nebūtų buvęs tokioje tolumoje Amerikoje, ir jie turėjo nuoširdų polinkį į geltonąjį žmogų, bet prie jo lygiai taip buvo sunku priartėti tolumoje Azijoje. Todėl, kada juos skatino veikti rizikinga drąsa arba altruizmas arba kada jie buvo išvyti iš Eufrato slėnio, tada jie labai natūraliai rinkosi sąjungą su Europos mėlynosiomis rasėmis.

80:1.6 (890.2) Mėlynieji žmonės, tuo metu viešpatavę Europoje, neturėjo jokių religinių papročių, kurie būtų buvę atstumiantys ankstyviesiems migruojantiems Adomitams, ir tarp violetinės ir mėlynosios rasių buvo didžiulė lytinė trauka. Geriausieji mėlynieji vyrai manė, jog tai yra didžiulė garbė, kad jiems leistų vesti Adomitų atstoves. Kiekvienas mėlynasis vyras puoselėjo troškimą tapti tokiu sumaniu ir artistišku, kad užkariautų kurios nors Adomitės moters meilę, o labiau išsivysčiusios mėlynosios moters aukščiausiu siekiu buvo sulaukti palankumo iš Adomito vyro.

80:1.7 (890.3) Palaipsniui šitie migruojantys Edeno sūnūs susijungė su mėlynosios rasės labiausiai išsivysčiusiais tipais, jų kultūrą pagyvindami, tuo pačiu negailestingai išnaikindami užsilikusius neandertaliečių palikuonių likučius. Šitas rasių suliejimo metodas, apjungtas su menkesniųjų palikuonių išnaikinimu, sukūrė labiau išsivysčiusių mėlynųjų žmonių tuziną ar daugiau gyvybingesnių ir pažangesnių grupių, iš kurių vieną jūs pavadinate kromanjoniečiais.

80:1.8 (890.4) Dėl šitų ir dėl kitų priežasčių, iš kurių ne pati menkiausia buvo palankesni migracijos keliai, Mesopotamijos kultūros ankstyvosios bangos sau kelią skynėsi beveik išimtinai į Europą. Ir būtent šitos sąlygos nulėmė šiuolaikinės europietiškos civilizacijos pirmtakus.

2. Klimatiniai ir geologiniai pasikeitimai

80:2.1 (890.5) Ankstyvąją violetinės rasės ekspansiją į Europą nutraukė kai kurie netikėti klimato ir geologiniai pasikeitimai. Kartu su šiaurinių ledo laukų atsitraukimu vandens vėjai iš vakarų pasislinko į šiaurę Sacharos didžiuosius atvirų ganyklų

regionus palaipsniui paversdami į nederlingą dykumą. Šitoji sausra žemaūgius brunetus, tamsių akių, bet pailgo veido didžiojo Sacharos plokščiakalnio gyventojus išskleidė.

80:2.2 (890.6) Grynesnieji indigo rasės atstovai migravo pietų kryptimi į centrinės Afrikos miškus, kur nuo tol ir pasiliko visam laikui. Labiau sumaišytos grupės pasklido trimis kryptimis: labiau išsivysčiusios vakarinės gentys migravo į Ispaniją, ir iš ten į gretimus Europos kraštus, suformuodamos vėlesniųjų Viduržemio jūros pailgaveidžių brunetų rasių branduolį. Mažiausiai išsivysčiusi dalis į rytus nuo Sacharos plokščiakalnio išsikraustė į Arabiją, ir iš ten per šiaurinę Mesopotamiją ir Indiją į tolimąjį Ceiloną. Centrinė grupė judėjo į šiaurę ir rytus, į Nilo slėnį ir Palestiną.

80:2.3 (890.7) Būtent šitas antrinis sangikų pagrindas suteikia tam tikro laipsnio giminingumą tarp šiandieninių tautų, išsibrasčiusių nuo Dekano plokščiakalnio per Iraną, Mesopotamiją, ir palei abu Viduržemio jūros krantus.

80:2.4 (890.8) Maždaug tuo metu, kada Afrikoje vyko šitie klimatiniai pasikeitimai, tada Anglija atsiskyrė nuo kontinento, o Danija iškilo iš jūros, tuo tarpu Gibraltaro sąsmauka, sauganti Viduržemio jūros vakarinį baseiną, išnyko dėl žemės drebėjimo, greitai iškeldama šitą vidinį ežerą iki Atlanto vandenyno lygio. Netrukus Sicilijos sausumos tiltas nugrimzdo, sukurdamas vieną Viduržemio jūrą ir sujungdamas ją su Atlanto vandenynu. Šitas gamtos kataklizmas užtvindė dešimtis žmonių gyvenviečių ir pareikalavo didžiausio gyvybių skaičiaus, kokį tik kada nors pasaulio istorijoje buvo nusinešęs potvynis.

80:2.5 (891.1) Šitas Viduržemio baseino užliejimas tuoj pat sustabdė Adomitų veržimąsi į vakarus, tuo tarpu didžiulis sachariečių antplūdis dėl vis didėjančio jų kiekio vertė juos ieškoti išėjimo į šiaurę ir rytus nuo Edeno. Kada Adomo palikuonys keliavo iš Tigrio ir Eufrato slėnių į šiaurę, tada jie sutiko kalnų barjerus ir tuomet išsiplėtusią Kaspijos jūrą. Ir per daugelį kartų Adomitai medžiojo, augino gyvulius, ir dirbo žemę aplink savo gyvenvietes, pabirusias po visą Turkestaną. Po truputį šita nuostabi tauta savo teritoriją plėtė į Europą. Bet dabar Adomitai į Europą įžengia iš rytų ir suranda mėlynojo žmogaus kultūrą tūkstančius metų atsilikusią nuo Azijos kultūros, nes šitas regionas beveik visiškai neturėjo ryšių su Mesopotamija.

3. Kromanjonietis mėlynasis žmogus

80:3.1 (891.2) Mėlynojo žmogaus senosios kultūros centrai buvo išsidėstę palei visas Europos upes, bet tikrai Soma tebeteka ta pačia vaga, kuria ji tekėjo ir iki ledynmečio.

80:3.2 (891.3) Nors apie mėlynąjį žmogų mes kalbame kaip apie tokį, kuris įsiskverbė į Europos žemyną, bet ten buvo dešimtys rasinių tipų. Net ir prieš trisdešimt penkis tūkstančius metų Europos mėlynosios rasės jau buvo smarkiai susimaišiusi tauta, turinti tiek raudonojo, tiek geltonojo žmogaus kraujo, tuo tarpu Atlanto vandenyno pakrantėse ir šiandieninės Rusijos regionuose jos absorbavo žymų kiekį Andonitų kraujo, o pietuose jos turėjo ryšių su Sacharos tautomis. Bet tai būtų beviltiška mėginti išvardinti tą daugybę rasinių grupių.

80:3.3 (891.4) Šito ankstyvojo poadominio periodo Europos civilizacija buvo mėlynųjų žmonių gyvybingumo ir meistriškumo unikalus suliejimas su Adomitų kūrybine

vaizduote. Mėlynieji žmonės buvo nepaprastai energinga rasė, bet jie milžinišku laipsniu nusmukdė Adomitų kultūrinį ir dvasinį statusą. Pastariesiems buvo labai sunku savo religiją perduoti kromanjoniečiams dėl to, kad tiek daug jų buvo linkę apgaudinėti ir ištvirtinti su panelėmis. Dešimt tūkstančių metų religija Europoje buvo žemame lygyje palyginus su Indijos ir Egipto pasiekimais.

80:3.4 (891.5) Mėlynieji žmonės buvo tobulai sąžiningi visuose savo reikaluose ir visiškai neturėjo sumaišytų Adomitų seksualinių ydų. Jie gerbė merginos padėtį, ir poligamijos laikėsi tikrai tada, kada dėl karų kildavo vyrų trūkumas.

80:3.5 (891.6) Šitos kromanjoniečių tautos buvo bebaimė ir įžvalgi rasė. Jos turėjo veiksmingą vaiko auklėjimo sistemą. Šitoje veikloje dalyvaudavo abu tėvai, ir dideliu laipsniu būdavo panaudojama vyresniųjų vaikų pagalba. Kiekvienas vaikas būdavo rūpestingai mokomas, kaip prižiūrėti urvą, meno, ir kaip apdirbti titnagą. Jaunos moterys buvo gerai pasirengusios namų darbams ir primityviai žemdirbystei, tuo tarpu vyrai buvo sumanūs medžiotojai ir bebaimiai kariai.

80:3.6 (891.7) Mėlynieji žmonės buvo medžiotojai, žvejai, ir maisto rinkėjai; jie buvo puikūs valčių gamintojai. Jie pasidarydavo akmens kirvius, kirsdavo medžius, rėsdavo pirkeles iš rąstų, iš dalies žemiau žemės paviršiaus, o stogą uždengdavo gyvūnų odomis. Ir dabai dar tebėra tokių tautų, kurios vis dar stato panašias pirkeles Sibire. Apskritai pietiniai kromanjoniečiai gyveno urvuose ir grotose.

80:3.7 (892.1) Neretai atšiaurią žiemą jų sargybiniai, stovėdami naktinėje sargyboje prie įėjimo į urvą, mirtinai sušaldavo. Jie

buvo drąsūs, bet pirmiausia jie buvo menininkai; Adominis mišinys staiga paspartino kūrybinę vaizduotę. Mėlynojo žmogaus meno viršūnė buvo maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų, iki to laiko, kada į šiaurę iš Afrikos per Ispaniją atvyko tamsiaodės rasės.

80:3.8 (892.2) Maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų Alpių miškai plito labai plačiu mastu. Europos medžiotojus į upių slėnius ir jūros pakrantes stūmė tos pačios klimatinės jėgos, kurios turtingas pasaulio medžioklės teritorijas buvo pavertusios į sausas ir nederlingas dykumas. Kada lietaus vėjai persikėlė į šiaurę, tada didžiulės atviros Europos žemės, kuriose buvo ganyklos, pavirto miškais. Šitie didžiuliai ir palyginti staigūs klimato pasikeitimai privertė Europos rases iš medžiotojų atviroje erdvėje tapti kerdžiais, ir tam tikru laipsniu žvejais ir žemdirbiais.

80:3.9 (892.3) Šitie pasikeitimai, nors ir skatino kultūros vystymąsi, bet sukėlė tam tikrą biologinę degradaciją. Per ankstesniąją medžioklės erą labiau išsivysčiusių genčių nariai vedavo karo belaisvių labiau išsivysčiusių tipų atstovus ir būtinai sunaikindavo tuos, kurie, jų manymu, buvo menkesni. Tačiau, kada jie pradėjo įkurti gyvenvietes ir užsiiminėti žemdirbyste ir prekyba, tada daug vidutinių belaisvių jie ėmė palikti gyvus kaip vergus. Ir būtent šitų vergų palikuonys vėliau taip smarkiai pablogino visą kromanjoniečių tipą. Šitas kultūros nuosmukis tęsėsi tol, kol ji gavo gaivų impulsą iš rytų, kada per Europą nusirito paskutinysis ir masinis mesopotamijiečių įsiveržimas, sparčiai absorbuodamas kromanjoniečių tipą ir kultūrą ir pradėdamas baltųjų rasių civilizaciją.

4. Anditų įsiveržimai į Europą

80:4.1 (892.4) Nors anditai į Europą liejosi nuolatine srove, bet buvo septyni pagrindiniai įsiveržimai, paskutinieji atvykimai buvo ant arklių trimis didžiulėmis bangomis. Kai kurie iš jų įžengė į Europą per Egėjo jūros salas ir Dunojaus slėnį, bet didžioji dalis ankstesniųjų ir grynesniųjų palikuonių migravo į šiaurės vakarų Europą šiauriniu maršrutu per Volgos ir Dono pakrančių ganyklas.

80:4.2 (892.5) Tarp trečiojo ir ketvirtojo įsiveržimų Andonitų orda įžengė į Europą iš šiaurės, atkeliavusi iš Sibiro Rusijos upėmis ir Baltijos jūra. Juos tuoj pat asimiliavo šiaurinių anditų gentys.

80:4.3 (892.6) Grynesniosios violetinės rasės ankstesnės ekspansijos buvo nepalyginamai taikingesnės negu jų vėlesniųjų pusiau kariškų ir mėgstančių užkariavimus palikuonių anditų ekspansijos. Adomitai buvo taikūs; noditai buvo karingi. Šitų rasių sąjunga, kada vėliau susimaišė su sangikų rasėmis, sukūrė gabius, agresyvius anditus, kurie vykdė tikruosius karinius užkariavimus.

80:4.4 (892.7) Bet arklys buvo tas evoliucinis faktorius, kuris nulėmė anditų viešpatavimą vakaruose. Arklys pasklindantiems anditams suteikė iki tol neegzistavusį judrumo pranašumą ir įgalino raitelių anditų paskutiniąsias grupes greitai žengti į priekį aplink Kaspijos jūrą, kad išplistų po visą Europą. Visos ankstesnės anditų bangos judėjo taip lėtai, jog turėjo polinkį sunykti bet kurioje vietoje toli nukeliavus nuo Mesopotamijos. Bet šitos vėlesniosios bangos judėjo taip greitai, kad Europą jos pasiekė vientisomis grupėmis, tam tikru laipsniu vis dar tebeišlaikydamos aukštesnę kultūrą.

80:4.5 (893.1) Visas apgyvendintas pasaulis, už Kinijos ir Eufrato regiono ribų, buvo pasiekęs labai ribotos kultūrinės pažangos per dešimt tūkstančių metų, kada ant arklio tvirtai sėdintys anditų raiteliai pasirodė šeštajame ir septintajame tūkstantmečiuose prieš Kristų. Kada jie migravo į vakarus per Rusijos lygumas, absorbuodami geriausius mėlynojo žmogaus palikuonis ir išnaikindami prasčiausius, tada jie susiliejo į vieną tautą. Tai buvo vadinamųjų šiaurinių rasių protėviai, skandinavų, vokiečių, ir anglo-saksų tautų protėviai.

80:4.6 (893.2) Prireikė nedaug laiko tam, jog anditai visiškai absorbuotų labiau išsivysčiusias mėlynųjų palikuonių rūšis per visą šiaurinę Europą. Tikrai Laplandijoje (ir tam tikru laipsniu Bretanėje) senesnieji anditai iš tiesų išsaugojo bent jau tapatumo panašumą.

5. Anditai užkariauja Šiaurės Europą

80:5.1 (893.3) Šiaurinės Europos gentis nuolat pastiprindavo ir pagerindavo nuolatinę migrantų srovę iš Mesopotamijos per Turkestano-pietinės Rusijos regionus, ir kada anditų raitelių paskutinės bangos nusirito per Europą, tada žmonių, turinčių anditų kraujo, tame regione jau buvo daugiau negu jų buvo galima surasti visame likusiame pasaulyje.

80:5.2 (893.4) Tris tūkstančius metų šiaurės anditų karinė būstinė buvo Danijoje. Iš šito centrinio taško viena po kitos kildavo užkariavimų bangos, kurios vis mažiau turėjo anditų ir vis daugiau baltųjų, kadangi praeinantys amžiai paliudijo užkariautojų iš Mesopotamijos galutinį susiliejimą su nukariautomis tautomis.

80:5.3 (893.5) Nors mėlynąjį žmogų buvo absorbavę šiaurėje ir galiausiai jis nusileido baltiesiems raiteliams, kurie įsiskverbė į pietus, bet maišytos baltosios rasės besiveržiančios gentys susidūrė su kromanjoniečių atkakliu ir ilgalaikiu pasipriešinimu, vis tik aukštesnis intelektas ir visą laiką augantys biologiniai rezervai įgalino juos išnaikinti senesniąją rasę.

80:5.4 (893.6) Lemiamos kovos tarp baltojo žmogaus ir mėlynojo žmogaus vyko Somos upės slėnyje. Čia mėlynosios rasės geriausias žiedas aršiai priešinosi į pietus judantiems anditams, ir daugiau negu penkis šimtus metų šitie kromanjoniečiai savo teritorijas gynė sėkmingai, kol nusileido baltųjų įsiveržėlių labiau išvystytai karinei strategijai. Toras, šiaurinių armijų vadas, pasiekęs pergalę baigiamajame mūšyje prie Somos upės, tapo šiaurinių baltųjų genčių didvyriu, o vėliau kai kurios iš jų garbino jį kaip kažkokį dievą.

80:5.5 (893.7) Mėlynojo žmogaus stipriausi atramos taškai, kurie išsilaikė ilgiausia, buvo pietinėje Prancūzijoje, bet paskutinyasis didžiulis karinis pasipriešinimas buvo nuslopintas palei Somos upę. Vėlesnis užkariavimas tęsėsi skverbiantis prekybai, gyventojų skaičiaus išplitimu palei upes, ir nuolatinėmis vedybomis su labiau išsivysčiusiais atstovais, kartu negailestingai naikinant menkesnius.

80:5.6 (893.8) Kada anditų genties senolių taryba priimdavo nuosprendį, sakantį, kad menkesnis belaisvis yra netinkamas, tada iškilmingo ritualo metu jį atiduodavo šamanams žyniams, kurie jį palydėdavo iki upės ir atlikdavo ritualą, įvedantį į “laimingą pomirtinį gyvenimą”—paskandindavo. Šitokiu būdu baltieji įsiveržėliai į Europą išnaikino visas sutiktas tautas,

kurių negalėjo greitai asimiliuoti į savąsias gretas, ir šitokiu būdu iš tikrųjų mėlynasis žmogus priėjo prie pabaigos— ir greitai.

80:5.7 (893.9) Kromanjonietis mėlynasis žmogus biologinį pagrindą suteikė šiuolaikinėms Europos rasėms, bet jis išliko tiktai toks, kaip jį asimiliavo jo gimtųjų žemių vėlesni ir energingesni užkariautojai. Mėlynieji palikuonys suteikė daug sveikų bruožų ir daug fizinio gyvybingumo Europos baltosioms rasėms, bet mišrių Europos tautų humoras ir vaizduotė kilo iš anditų. Šita anditų-mėlynųjų sąjunga, iš kurios atsirado šiaurinės baltosios rasės, nedelsiant sukėlė anditų civilizacijos nuosmukį, laikino pobūdžio uždelsimą. Galų gale, šitų šiaurinių barbarų paslėptas pranašumas pasireiškė ir aukščiausią tašką pasiekė šiandieninėje Europos civilizacijoje.

80:5.8 (894.1) Iki 5.000 m. pr. Kr. besivystančios baltosios rasės viešpatavo visoje šiaurės Europoje, įskaitant šiaurinę Vokietiją, šiaurinę Prancūziją, ir Britų salas. Centrinę Europą kažkurį laiką valdė mėlynasis žmogus ir apskritaveidžiai Andonitai. Pastarieji daugiausia gyveno Dunojaus slėnyje ir anditai jų niekada iki galo neištūmė.

6. Anditai palei Nilą

80:6.1 (894.2) Nuo paskutiniojo anditų migravimo laikų, kultūra smuko Eufrato slėnyje, ir pagrindinis civilizacijos centras persikėlė į Nilo slėnį. Egiptas tapo Mesopotamijos perėmėju kaip labiausiai išsivysčiusios grupės žemėje būstinė.

80:6.2 (894.3) Nilo slėnis ėmė kentėti nuo potvynių neužilgo iki to, kada su jais susidūrė Mesopotamijos slėnys, bet nepatirdamas

tokių nuostolių. Šitą ankstyvą kliūtį daugiau negu kompensavo migrantų anditų nuolatinė srovė, taip, kad Egipto kultūra, nors iš tikrųjų kilusi iš Eufrato regiono, atrodė, jog išsiveržia į priekį. Bet 5.000 m. pr. Kr. per potvynių periodą Mesopotamijoje, Egipte buvo septynios skirtingos žmoniškųjų būtybių grupės; jos visos, išskyrus vieną, atėjo iš Mesopotamijos.

80:6.3 (894.4) Kada vyko paskutinis masinis migravimas iš Eufrato slėnio, tada Egiptui pasisekė tuo, kad jis tiek daug gavo pačių talentingiausių menininkų ir amatininkų. Šitie amatininkai anditai atsidūrė visiškai įprastoje aplinkoje, nes jie buvo labai gerai susipažinę su upės gyvenimu, jos potvyniais, drėkinimo darbais, ir sausros sezonais. Jiems patiko Nilo slėnio apsaugota padėtis; čia prieš juos buvo vykdoma daug mažiau antpuolių ir puldinėjimų palyginus su tais laikais, kada jie gyveno palei Eufratą. Ir jie daug kuo praturtino egiptiečių meistriškumą apdirbant metalą. Čia jie naudojo geležies rūdą, atgabenamą iš Sinajaus kalno, o ne iš regionų prie Juodosios jūros.

80:6.4 (894.5) Egiptiečiai savo miesto dievybes labai anksti surinko į sudėtingą nacionalinę dievų sistemą. Jie išvystė plačią teologiją ir taip pat turėjo tokį patį platų, bet slegiantį žynių sluoksnį. Keletas skirtingų vadų mėgino atgaivinti setitų ankstyvųjų religinių mokymų liekanas, bet šitos pastangos buvo trumpalaikės. Anditai pastatė Egipte pirmuosius statinius iš akmens. Pirmąją ir pačią gražiausią piramidę iš akmenų pastatė anditų architektūros genijus Imhotepas, kada jis buvo ministras pirmininkas. Ankstesnieji pastatai buvo pastatyti iš plytų, ir nors iki tol įvairiose pasaulio dalyse buvo pastatyta

daug statinių iš akmens, bet Egipte tai buvo pirmasis. Tačiau statybos menas nuo šito didžiojo architekto laikų nuolat smuko.

^{80:6.5 (894.6)} Šitą nuostabią kultūros erą nutraukė tarpusavio karas palei Nilą, ir šalyje greitai išplito, kaip anksčiau Mesopotamijoje, menkesnės gentys iš nesvetingos Arabijos ir juodųjų gentys iš pietų. Ir dėl to visuomenės pažanga nuolat menkėjo daugiau negu penkis šimtus metų.

7. Viduržemio jūros salų anditai

^{80:7.1 (895.1)} Per kultūros nuosmukį Mesopotamijoje kažkurį laiką aukštesnė civilizacija išsilaikė rytinės Viduržemio jūros salose.

^{80:7.2 (895.2)} Maždaug 12.000 m. pr. Kr. anditų nuostabi gentis migravo į Kretą. Tai buvo vienintelė sala, kurioje taip anksti įsikūrė tokia labiau išsivysčiusi grupė, ir tai buvo maždaug prieš du tūkstančius metų iki to laiko, kada šitų jūrininkų palikuonys pasklido po kaimynines salas. Šitą grupę sudarė siauraveidžiai, mažesnio ūgio anditai, kurie praeityje vedė vanitų atšakos šiaurinius noditus. Visi jie buvo žemesnio negu šešių pėdų ūgio, ir juos tiesiogine prasme iš žemyno išstūmė jų didesni ir menkesni bičiuliai. Šitie emigrantai, išvykę į Kretą, buvo labai sumanūs dirbdami tekstilės, metalų, keramikos, vandentiekio, ir akmens kaip statybinės medžiagos panaudojimo srityse. Jie ėmė rašyti ir gyveno kaip kerdžiai ir žemdirbiai.

^{80:7.3 (895.3)} Praėjus maždaug dviems tūkstančiams metų po Kretos gyvenvietės sukūrimo Adomsono aukštaūgių palikuonių grupė per šiaurines salas pasiekė Graikiją, atvykusi beveik tiesiai iš savo gimtųjų vietų kalnuose į šiaurę nuo Mesopotamijos.

Šituos graikų protėvius į vakarus atvedė Satas, Adomsono ir Ratos tiesioginis palikuonis.

^{80:7.4 (895.4)} Tą grupę, kuri galiausiai įsikūrė Graikijoje, sudarė trys šimtai septyniasdešimt penki atrinkti ir labiau išsivystę žmonės, kurie ir buvo adomsonitų antrosios civilizacijos pabaiga. Šitie vėlesnieji Adomsono sūnūs tuomet turėjo patį vertingiausią atsirandančių baltųjų rasių paveldėjimą. Jie buvo aukštos intelektualios kategorijos ir, fiziniu požiūriu, patys gražiausi žmonės nuo pirmojo Edeno dienų.

^{80:7.5 (895.5)} Netrukus Graikija ir Egėjo jūros salų regionas tapo prekybos, meno, ir kultūros centru Vakaruose vietoje Mesopotamijos ir Egipto. Bet kaip buvo ir Egipte, taip ir vėl iš esmės visas Egėjo pasaulio menas ir mokslas buvo kilę iš Mesopotamijos, išskyrus graikų pirmtakų adomsonitų kultūrą. Šitų pastarųjų žmonių visas menas ir gabumai yra tiesioginis paveldėjimas iš Adomsono, pirmojo Adomo ir Ievos sūnaus, ir jo nepaprastos antrosios žmonos, kilusios iš Princo Kaligastijos personalo nepertrauktos linijos grynujų noditų, palikuonių. Nieko nuostabaus, jog graikai turėjo mitologinių pasakojimų apie tai, kad jie yra tiesiogiai kilę iš dievų ir viršžmogiškųjų būtybių.

^{80:7.6 (895.6)} Egėjo regionas perėjo per penkis skirtingus kultūros etapus. Kiekvienas iš jų buvo vis mažiau dvasingas už ankstesnįjį, ir geitai paskutinioji šlovinga meno era išnyko dėl sparčiai besidauginančių Dunojaus vergų, kuriuos atsivežė vėlesnės graikų kartos, vidutinybės palikuonių svorio.

^{80:7.7 (895.7)} Būtent šitame amžiuje Kretoje Kaino palikuonių *motinos kultas* pasiekė didžiausią populiarumą. Šitas kultas

šlovino Ievą garbindamas “didžiąją motiną.” Ievos atvaizdų buvo visur. Visoje Kretoje ir Mažojoje Azijoje buvo pastatyta tūkstančiai viešų šventyklų. Ir šitas motinos kultas išsilaikė iki pat Kristaus laikų, vėliau buvo įtrauktas į ankstyvąją krikščionybę Jėzaus žemiškosios motinos Marijos išoriniu šlovinimu ir garbinimu.

80:7.8 (895.8) Maždaug iki 6.500 m. pr. Kr. anditų dvasinis palikimas labai nusmuko. Adomo palikuonys buvo plačiai išsklaidyti ir juos iš tiesų asimiliavo senesnės ir kiekiu didesnės žmogiškosios rasės. Ir šitas anditų civilizacijos smukimas, drauge su jų religinių standartų išnykimu, tas dvasiškai nuskurdintas rases paliko apverktinoje padėtyje.

80:7.9 (896.1) Iki 5.000 m. pr. Kr. Adomo palikuonių trys gryniausios giminės rūšys buvo Šumere, šiaurinėje Europoje, ir Graikijoje. Visą Mesopotamiją palaipsniui smukdė iš Arabijos atsikraustančių maišytų ir tamsesnių rasių srovė. Ir šitų menkesniųjų tautų atvykimas toliau prisidėjo prie to, kad anditų biologinės ir kultūrinės liekanos pasklido užsienyje. Iš visos pjautuvo formos derlingos žemės labiau linkusios rizikuoti tautos migravo vakarų pusėn į salas. Šitie migrantai augino tiek javus, tiek daržoves, ir kartu jie atsigabeno ir prijaukintų gyvūnų.

80:7.10 (896.2) Apie 5.000 m. pr. Kr. didžiulė gausybė išsivysčiusių mesopotamijiečių išvyko iš Eufrato slėnio ir įsikūrė Kipro saloje; šitą civilizaciją maždaug po dviejų tūkstančių metų nušlavė barbarų ordos iš šiaurės.

80:7.11 (896.3) Kita didžiulė kolonija įsikūrė prie Viduržemio jūros netoli tos vietos, kur vėliau įsikurs Kartagena. O iš šiaurės

Afrikos didžiulis anditų skaičius įžengė į Ispaniją ir vėliau Šveicarijoje susimaišė su savo sielos broliais, kurie anksčiau buvo atkeliavę į Italiją iš Egėjo jūros salų.

^{80:7.12 (896.4)} Kada po Mesopotamijos kultūros smukimo, nusmuko ir Egipto kultūra, tada daugelis gabesnių ir labiau išsivysčiusių šeimų pabėgo į Kretą, tokiu būdu smarkiai pakeldamos šitą jau išsivysčiusią civilizaciją. Ir kada vėliau menkesniųjų grupių atvykimas iš Egipto Kretos civilizacijai sukėlė pavojų, tada kultūringesnės šeimos migravo toliau vakarų kryptimi į Graikiją.

^{80:7.13 (896.5)} Graikai buvo ne tikai didieji mokytojai ir menininkai, bet jie taip pat buvo ir pasaulio didžiausi prekybininkai ir kolonizatoriai. Iki to meto, kada juos nustelbė menkavertiškumo antplūdis, kuris galiausiai apėmė jų meną ir prekybą, jie sugebėjo įsteigti tiek daug kultūros avanpostų vakaruose, jog didžiulis kiekis graikų ankstyvosios civilizacijos pasiekimų išsilaikė pietinės Europos vėlyvesnėse tautose, ir šitų adomsonitų daugelis mišrių palikuonių buvo įjungti į gretimų žemių gentis.

8. Dunojaus andonitai

^{80:8.1 (896.6)} Eufrato slėnio anditų tautos migravo šiaurės kryptimi į Europą, kad susimaišytų su mėlynaisiais žmonėmis, ir vakarų kryptimi į Viduržemio jūros regionus, kad susimaišytų su mišrių sachariečių ir pietinių mėlynųjų žmonių likučiais. Ir šitas dvi baltosios rasės atšakas atskyrė, ir dabar atskiria, plačiaveidžiai kalniečiai, išlikę iš ankstesniųjų Andonitų genčių, kurios šituose centriniuose regionuose gyveno jau ilgą laiką.

80:8.2 (896.7) Šitie Andono palikuonys buvo pasklidę didžiojoje dalyje kalnuotų regionų centrinėje ir pietrytinėje Europoje. Juos dažnai sustiprindavo atvykėliai iš Mažosios Azijos, kurios regioną jie buvo užėmę gana tvirtai. Senieji hetitai betarpiškai kilo iš Andonitų palikuonių; tai rasei buvo būdinga šviesi oda ir platus veidas. Šitas palikuonių kraujas tekėjo Abraomo protėviuose ir didele dalimi prisidėjo prie to, jog atsirastų tokia veido išvaizda, kokia buvo būdinga jo vėlesniesiems žydų palikuonims, kurių kultūra ir religija nors ir buvo kilusios iš anditų, bet jie kalbėjo visiškai skirtinga kalba. Jų kalba buvo aiškiai Andonitų.

80:8.3 (897.1) Tos gentys, kurios gyveno namuose, pastatytuose ant polių ar rąstų atramų prie ežerų Italijoje, Šveicarijoje, ir pietinėje Europoje, buvo plečiantys savąsias ribas migrantai iš Afrikos, Egėjo jūros, ir, ypač, nuo Dunojaus upės.

80:8.4 (897.2) Dunojiečiai buvo anditai, žemdirbiai ir kerdžiai, atvykę į Europą per Balkanų pusiasalį ir palaipsniui Dunojaus slėniu judantys į šiaurę. Jie gamino keramikos dirbinius ir dirbo žemę, beveldami gyventi slėniuose. Labiausia į šiaurę nutolusi dunojiečių gyvenvietė buvo ties Lježu Belgijoje. Šitos gentys greitai degradavo, kada jos tolo nuo savosios kultūros centro ir šaltinio. Geriausi keramikos gaminiai buvo pagaminti ankstyvesnėse gyvenvietėse.

80:8.5 (897.3) Dėl misionierių iš Kretos veiklos dunojiečiai ėmė garbinti motiną. Vėliau šitos gentys susivienijo su Andonitų jūrininkų grupėmis, kurie laivais atplaukė nuo Mažosios Azijos krantų ir kurie taip pat buvo motinos garbintojai. Tokiu būdu didelėje dalyje centrinės Europos anksti įsikūrė šitie mišrūs baltųjų rasių plačiaveidžiai tipai, kurie praktikavo motinos

garbinimą ir mirusiojo sudeginimo religinį ritualą, nes tai buvo moters kultą išpažįstančiųjų paprotys savo mirusiuosius sudeginti akmens pirkelėse.

9. Trys baltųjų rasės

^{80:9.1 (897.4)} Europoje artėjant anditų migravimų pabaigai rasinį susimaišymą apibendrino tokios trys baltųjų rasės:

^{80:9.2 (897.5)} 1. *Šiaurinė baltoji rasė*. Šitą vadinamąją šiaurinę rasę daugiausia sudarė mėlynasis žmogus plius anditai, bet ji taip pat turėjo žymų kiekį ir Andonitų kraujo, kartu su mažesne dalimi sangikų raudonojo ir geltonojo kraujo. Tokiu būdu šiaurinė baltoji rasė apėmė šias keturias labiausiai pageidautinas žmogiškųjų palikuonių rūšis. Bet didžiausias paveldėjimas buvo iš mėlynojo žmogaus. Tipiškas ankstyvasis šiaurietis buvo pailgo veido, aukštas, ir blondinas. Bet jau seniai šita rasė labai smarkiai susimaišė su visomis kitomis baltųjų tautų atšakomis.

^{80:9.3 (897.6)} Europos primityvi kultūra, kurią rado įsiveržiantys šiauriečiai, buvo regresuojančių dunojiečių, susiliejusių su mėlynuoju žmogumi, kultūra. Šiauriečių-danų ir dunojiečių-anditų kultūros susitiko ir susiliejo prie Reino upės, kaip tą paliudija dviejų rasinių grupių egzistavimas šiandien Vokietijoje.

^{80:9.4 (897.7)} Šiauriečiai toliau prekiaavo gintaru nuo Baltijos krantų, užmezgę intensyviuosius prekybinius ryšius su Dunojaus slėnio plačiaveidžiais gyventojais per Brenerio tarpekį. Dėl tokių išsiplėtusių ryšių su dunojiečiais šitie šiauriečiai ėmė garbinti motiną, ir keletą tūkstančių metų mirusiųjų deginimas buvo

beveik visuotinis visoje Skandinavijoje. Tai paaiškina, kodėl ankstesniųjų baltųjų rasių, nors ir palaidotų po visą Europą, palaikų nesurandama—surandami tikrai jų pelenai akmenis ir molio urnose. Šitie baltieji žmonės taip pat statė gyvenamuosius būstus; jie niekada negyveno urvuose. Ir tai vėl paaiškina, kodėl yra tiek mažai baltojo žmogaus ankstyvosios kultūros įrodymų, tuo tarpu anksčiau gyvenęs kromanjoniečių tipas gerai išsilaikė ten, kur jis buvo saugiai palaidotas urvuose ir grotose. Tarsi, vieną dieną šiaurinėje Europoje yra regresuojančių dunojiečių ir mėlynojo žmogaus primityvi kultūra, o kitą dieną yra staiga atsirandančio ir daug pranašesnio baltojo žmogaus kultūra.

80:9.5 (897.8) 2. *Centrinė baltoji rasė.* Nors šitoje grupėje yra mėlynujų, geltonųjų, ir anditų palikuonių kraujo, bet joje vyrauja Andonitai. Šitie žmonės yra plačiaveidžiai, tamsios odos, ir kresno sudėjimo. Jie yra kaip tarp šiaurinių ir Viduržemio jūros rasių varomas pleištas, su plačiu pagrindu Azijoje, o smaigaliu įsiskverbiantis į rytinę Prancūziją.

80:9.6 (898.1) Anditai beveik dvidešimt tūkstančių metų Andonitus stūmė vis toliau ir toliau į šiaurę nuo centrinės Azijos. Iki 3.000 m. pr. Kr. didėjanti sausra šituos Andonitus varė atgal į Turkestaną. Šitas Andonitų stūmimas į pietus tęsėsi daugiau negu tūkstantį metų ir, suskilę prie Kaspijos ir Juodosios jūrų, jie įsiveržė į Europą tiek per Balkanus, tiek per Ukrainą. Šitame įsiveržime buvo Adomsono palikuonių likusios grupės, o per šio įsiveržimo laikotarpio antrąją pusę buvo žymus skaičius Irano anditų, o taip pat daug setitų šventikų palikuonių.

80:9.7 (898.2) Iki 2.500 m. pr. Kr. Andonitų vakarinis dūris pasiekė Europą. Ir šitas Turkestano kalnų barbarų užplūdimas į

Mesopotamiją, Mažąją Aziją, ir Dunojaus baseiną tapo rimčiausiu ir ilgiausiu iš visų iki to meto buvusių kultūros nuosmukių. Šitie įsiveržėliai iš tikrųjų andonizavo centrinės Europos rasių charakterį, kuris nuo tol visą laiką išliko tipiškai alpinis.

^{80:9.8 (898.3)} 3. *Pietinė baltoji rasė*. Šitą brunetų Viduržemio jūros rasę sudarė anditų ir mėlynojo žmogaus mišinys, su mažesne Andonitų kraujo dalimi negu šiaurėje. Šita grupė taip pat absorbavo žymią dalį antrinių sangikų kraujo per sachariečius. Vėlesniais laikais į šitą pietinę baltosios rasės atšaką įsiliejo stiprūs anditų elementai iš rytinės Viduržemio jūros pakrantės.

^{80:9.9 (898.4)} Tačiau, Viduržemio jūros pakrantėse anditų nebuvo tiek daug iki klajoklių didžiųjų įsiveržimų laikų 2.500 m. pr. Kr. Sausumos kelionės ir prekyba buvo beveik nutrauktos per šituos amžius, kada klajokliai veržėsi į Viduržemio jūros rytinius rajonus. Šitas sausumos kelionių sutrikdymas sukėlė didžiulį jūrinių kelionių ir jūrinės prekybos vystymąsi; Viduržemio jūroje prekyba klestėjo maždaug prieš keturis su puse tūkstančio metų. Ir dėl tokio jūrinio kelio išsivystymo anditų palikuonys staiga išplito per visą Viduržemio jūros baseino pakrančių teritoriją.

^{80:9.10 (898.5)} Šitie rasiniai susimaišymai paklojo pagrindą pietinės Europos rasei, labiausiai sumaišytai iš visų. Ir nuo tų dienų šita rasė dar labiau susimaišė, daugiausia su Arabijos mėlynosiomis-geltonosiomis-anditų tautomis. Šita Viduržemio rasė, iš tiesų, yra taip laisvai susimaišiusi su aplinkinėmis tautomis, kad jos tikrai nebegalima išskirti kaip atskiro tipo, bet apskritai jos atstovai yra nedideli, pailgaveidžiai, ir brunetai.

80:9.11 (898.61) Šiaurėje anditai karais ir vedybomis išnaikino mėlynuosius žmones, bet pietuose jų išliko didesnis skaičius. Baskai ir berberai atstovauja šitos rasės dviems išlikusioms atšakoms, bet net ir šitos tautos buvo smarkiai susimaišiusios su sachariečiais.

80:9.12 (898.7) Toks buvo rasių susimaišymo vaizdas centrinėje Europoje apie 3.000 m. pr. Kr. Nepaisant dalinės Adominės pražangos, aukštesnieji tipai tikrai susimaišė.

80:9.13 (898.8) Tai buvo naujojo akmens amžiaus laikai, iš dalies persipinantys su ateinančiu bronzos amžiumi. Skandinavijoje tai buvo bronzos amžius, susietas su motinos garbinimu. Pietinėje Prancūzijoje ir Ispanijoje tai buvo naujasis akmens amžius, susijęs su saulės garbinimu. Tai buvo tas laikmetis, kada buvo statomos apskritimo formos ir be stogų saulės šventovės. Europos baltosios rasės buvo energingos statybininkės, su malonumu pastatančios didingus akmenis kaip garbinimo ženklus saulei, labai panašiai, kaip jų vėlesniųjų dienų palikuonys padarė prie Stounhendžo. Saulės garbinimo mada rodo, kad tai buvo didis žemdirbystės periodas pietinėje Europoje.

80:9.14 (899.1) Šitos palyginti nesenos saulės garbinimo eros prietarai net ir dabar yra išlikę Bretanės liaudies papročiuose. Nors sukrikščioninti jau daugiau kaip tūkstantį penkis šimtus metų, šitie bretonai vis dar tebeturi naujojo akmens amžiaus kerų, apsaugančių nuo blogos akies. Jie tebelaiiko perkūno akmenis kaminuose kaip apsaugą nuo žaibo. Bretonai niekada nesusimaišė su Skandinavijos šiauriečiais. Jie yra pirmųjų Andonitų gyventojų vakarinėje Europoje išlikusieji

palikuonys, susimaišę su Viduržemio jūros pakrantės rūšių palikuonimis.

80:9.15 (899.2) Bet tai yra klaidingas įsitikinimas baltąsias tautas klasifikuoti kaip šiaurines, alpines, ir Viduržemio jūros pakrantės. Iš viso buvo per daug susimaišymų, kad būtų galimas šitoks sugrupavimas. Vienu metu buvo visiškai gerai išreikštas baltosios rasės susiskirstymas į tokias klases, bet nuo to laiko įvyko plačiai paplitęs tarpusavio susimaišymas, ir daugiau šitų grupių nebeįmanoma identifikuoti su koku nors aiškumu. Net 3.000 m. pr. Kr. senovės visuomeninės grupės nebebuvo iš vienos rasės daugiau negu yra šiandieniniai Šiaurės Amerikos gyventojai.

80:9.16 (899.3) Šita Europos kultūra penkis tūkstančius metų ir toliau vystėsi ir tam tikru laipsniu tarpusavyje maišėsi. Bet kalbos barjeras užkirto kelią įvairių Vakarų nacių tarpusavio sąveikai iki galo. Per paskutinįjį amžių šita kultūra turėjo ir tebeturi geriausią galimybę susilieti tarp Šiaurės Amerikos kosmopolitinių gyventojų; ir šito kontinento ateitį nulems kokybė tų rasinių faktorių, kuriems bus leidžiama įsilieti į kontinento šiandieninius ir ateities gyventojus, o taip pat ir tas visuomeninės kultūros lygis, kuris yra palaikomas.

80:9.17 (899.4) [Pateikta Nebadono Archangelo.]

81 Dokumentas. Šiuolaikinės civilizacijos vystymasis

81:0.1 (900.1) NEPRIKLAUSOMAI nuo neįgyvendintų planų dėl pasaulio pagerinimo, numatytų Kaligastijos ir Adomo misijose, pakilimų ir nuosmukių, žmogiškųjų rūšių pagrindinė organinė

evoliucija ir toliau rases nešė pirmyn žmogiškosios pažangos ir rasinio vystymosi skalėje. Evoliuciją galima uždelsti, bet jos negalima sustabdyti.

81:0.2 (900.2) Violetinės rasės, nors kiekiu ir mažesnės negu buvo planuota, įtaka sukėlė tokį civilizacijos vystymąsi, kuris nuo Adomo dienų, nepalyginamai pranoko tą žmonijos pažangą, kuri buvo pasiekta per jos visą ankstesnę beveik milijono metų egzistenciją.

1. Civilizacijos lopšys

81:1.1 (900.3) Maždaug trisdešimt penkis tūkstančius metų laikmečiu po Adomo, civilizacijos lopšys buvo pietvakarių Azijoje, nusidriekęs nuo Nilo slėnio į rytus ir šiek tiek į šiaurę skersai šiaurinės Arabijos, per Mesopotamiją ir tolyn į Turkestaną. Ir toje teritorijoje civilizacijos sukūrimui lemiamas faktorius buvo *klimatas*.

81:1.2 (900.4) Būtent didieji klimato ir geologiniai pasikeitimai šiaurės Afrikoje ir vakarų Azijoje ir užbaigė Adomitų ankstyvuosius migravimus, užtvėrdami jiems kelią į Europą išsiplėtusia Viduržemio jūra ir migracijos srovę nukreipdami šiaurės ir rytų kryptimis į Turkestaną. Iki to laiko, kada šitie sausumos iškilimai ir su tuo susiję klimato pasikeitimai baigėsi, maždaug 15.000 m. pr. Kr., civilizacija buvo patekusi į pasaulinio masto aklavietę, išskyrus anditų kultūrinį fermentavimąsi ir biologinius rezervus, kuriems kelią į rytus vis dar buvo užtvėrę kalnai Azijoje, o į vakarus judėti trukdė vis besiplečiantys miškai Europoje.

81:1.3 (900.5) Klimato evoliucija dabar netrukus turi užbaigti tai, ko padaryti nepavyko visoms kitoms pastangoms, tai yra, priversti Euroazijos žmogų atsisakyti medžioklės dėl pažangesnių užsiėmimų gyvulininkystėje ir žemdirbystėje. Evoliucija gali būti lėta, bet ji yra nepaprastai efektyvi.

81:1.4 (900.6) Kadangi ankstyvieji žemdirbiai taip visur panaudodavo vergus, tai į fermerį anksčiau iš aukšto žiūrėjo tiek medžiotojas, tiek piemuo. Per amžius buvo manoma, kad žemę dirbti yra žema; iš čia kilo ir toji mintis, kad žemę dirbti yra prakeikimas, tuo tarpu tai yra didingiausias iš visų palaiminimų. Net Kaino ir Abelio dienomis ganyklinės gyvybės aukos buvo vertinamos labiau už žemdirbystės aukas.

81:1.5 (900.7) Žmogus paprastai iš medžiotojo išsivystydavo į žemdirbį, pereidamas per piemens erą, tas taip pat tiko ir anditams, bet dažniau klimatinės būtinybės evoliucinis spaudimas priversdavo ištisas gentis iš medžiotojų pereiti tiesiai į sėkmingai dirbančius žemdirbius. Bet šitas tiesioginio perėjimo nuo medžioklės prie žemdirbystės reiškinys buvo tikrai tuose regionuose, kur buvo didžiulio laipsnio rasinis susimaišymas su violetinės rasės palikuonimis.

81:1.6 (901.1) Evoliucinės tautos (ypač kinai) anksti išmoko sėti sėklas ir auginti javus, pastebėję, kaip dygsta sėklos, kada jos atsitiktinai sudrėkdavo, arba kurios būdavo padedamos į kapus kaip maistas mirusiesiems. Bet per visą pietvakarių Aziją, palei derlingų upių vagas ir greta esančias lygumas, anditai įgyvendino pagerintus žemdirbystės metodus, paveldėtus iš savo protėvių, kurie žemdirbystę ir sodininkystę buvo pavertę savo pagrindiniu užsiėmimu tarp antrojo sodo ribų.

81:1.7 (901.2) Per tūkstančius metų Adomo palikuonys augino kviečius ir miežius, kaip jų auginimas buvo patobulintas Sode, visose kalnų vietovėse iki pat šiaurinės Mesopotamijos sienos. Čia Adomo ir Adomsono palikuonys susitikdavo, prekiaudavo, ir bendraudavo vieni su kitais.

81:1.8 (901.3) Būtent dėl šitų priverstinių gyvenimo sąlygų pasikeitimų ir atsirado tokia didžiulė žmogiškosios rasės proporcija, kuri savo dietoje vartojo tiek augalinį, tiek gyvulinį maistą. O kviečių, ryžių, ir daržovių dietos suderinimas su ganomų gyvulių mėsa reiškė didžiulį žingsnį į priekį stiprinant šitų senųjų tautų sveikatą ir gyvybingumą.

2. Civilizacijos priemonės

81:2.1 (901.4) Kultūros augimas remiasi civilizacijos priemonių vystymu. Ir tos priemonės, kurias žmogus naudojo tam, kad pakiltų iš laukinio pakopos, buvo veiksmingos tikrai tokiu laipsniu, koku laipsniu jos žmogaus energiją išlaisvino tam, kad jis vykdytų aukštesnes užduotis.

81:2.2 (901.5) Jūs tie, kurie dabar gyvenate pastarųjų dienų aplinkoje, kada ima skleistis kultūra ir kada prasideda pažanga visuomeniniuose reikaluose, kurie realiai turite šiek tiek laisvo laiko, kada galite *pagalvoti* apie visuomenę ir civilizaciją, tada turite neišleisti iš akiračio to fakto, kad jūsų ankstyvieji protėviai turėjo mažai arba neturėjo laisvalaikio, kuris galėtų būti paskirtas giliems apmąstymams ir samprotavimams apie visuomenę.

81:2.3 (901.6) Žmogiškojoje civilizacijoje pirmieji keturi didieji žingsniai į priekį buvo:

81:2.4 (901.7) 1. Ugnies sutramdymas.

81:2.5 (901.8) 2. Gyvūnų prisijaukinimas.

81:2.6 (901.9) 3. Belaisvių pavertimas vergais.

81:2.7 (901.10) 4. Privati nuosavybė.

81:2.8 (901.11) Nors ugnis, pirmasis didysis atradimas, galiausiai atrakino mokslo pasaulio duris, bet šiuo požiūriu primityviajam žmogui ji turėjo nedidelės vertės. Jis atsisakė įprastus reiškinius paaiškinti natūraliomis priežastimis.

81:2.9 (901.12) Paklausus, iš kur atsirado ugnis, paprasta istorija apie Andoną ir titnagą greitai buvo pakeista legenda, kaip kažkoks Prometėjas ją pavogė iš dangaus. Senovės žmonės ieškojo viršgamtinio paaiškinimo visiems gamtos reiškiniams, kurie pranoko jų asmeninio suvokimo ribas; ir daugelis šiuolaikinių žmonių daro tą patį iki šiol. Vadinamųjų gamtinių reiškinių nuasmeninimui prireikė amžių, ir tai dar nėra užbaigta. Bet nuoširdus, sąžiningas, ir bebaimis tikrųjų priežasčių ieškojimas pagimdė šiuolaikinį mokslą: Jis astrologiją pavertė astronomija, alchemiją išvystė į chemiją, ir magiją padarė medicina.

81:2.10 (901.13) Amžiuje iki mašinų vienintelis būdas, kuriuo žmogus galėjo padaryti darbą jo pats nedirbdamas buvo panaudojus gyvulį. Gyvulių prijaukinimas jam suteikė gyvus instrumentus, kurių išmintingas panaudojimas parengė dirvą tiek žemdirbystei, tiek transportui. Ir be šitų gyvūnų žmogus nebūtų galėjęs iškilti iš primityvaus būvio iki vėlesnės civilizacijos lygių.

81:2.11 (902.1) Didžioji dalis gyvūnų, geriausiai tinkamų prijaukinimui, buvo Azijoje, ypač centriniuose regionuose ir iki pietvakarinių regionų. Tai buvo viena priežastis, kodėl civilizacija toje vietovėje vystėsi greičiau negu kitose pasaulio dalyse. Didelė dalis šitų gyvūnų iki to meto buvo prijaukinti du kartus, ir anditų amžiuje jie buvo iš naujo prijaukinti dar kartą. Bet šuo buvo likęs su medžiotojais visą tą laiką nuo to momento prieš daug daug metų, kada jį priėmė mėlynasis žmogus.

81:2.12 (902.2) Turkestano anditai buvo pirmosios tautos, kurios plačiai prijaukino arklių, ir tai yra antroji priežastis, kodėl jų kultūra taip ilgai buvo vyraujanti. Iki 5.000 m. pr. Kr. Mesopotamijos, Turkestano, ir Kinijos fermeriai buvo pradėję auginti avis, ožkas, karves, kupranugarius, arklius, vištas, ir dramblis. Nešuliams gabenti jie naudojo jaučius, kupranugarius, arklius, ir jakus. Vienu metu žmogus ir pats buvo nešulių gyvulys. Kažkada vienas mėlynosios rasės valdovas savo kolonijoje turėjo vieną šimtą tūkstančių vyrų nešulių nešikų.

81:2.13 (902.3) Vergovės ir žemės privačios nuosavybės institutai atėjo drauge su žemdirbyste. Vergovė pakėlė šeimininko pragyvenimo lygį ir suteikė daugiau laisvalaikio visuomeninei kultūrai.

81:2.14 (902.4) Laukinis yra gamtos vergas, bet mokslinė civilizacija žmonijai palaipsniui suteikia vis daugiau laisvės. Gyvulių, ugnies, vėjo, vandens, elektros, ir kitų neatrastų energijos šaltinių dėka žmogus išsilaisvino, ir toliau laisvinsis, iš būtinybės nepaliaujamai sunkiai dirbti. Nepriklausomai nuo praeinančių rūpesčių, kuriuos sukelia mašinų išradimų

išplitimas, galutinė nauda, kuri turi būti gauta dėl tokių mechaninių išradimų, yra neįkainojama. Civilizacija niekada negali klestėti, tuo labiau jos negalima sukurti tol, kol žmogus neturi *laisvalaikio* tam, kad mąstyti, planuoti, ir įsivaizduoti naujus ir geresnius metodus, kaip nuveikti darbus.

81:2.15 (902.5) Iš pradžių žmogus tiesiog įsitaisė sau pastogę, gyveno po išsikišusiomis uolomis arba apsistodavo urvuose. Vėliau jis pritaikė tokias natūralias medžiagas, kaip medį ir akmenį, tam, kad sukurtų šeimos pirkelę. Pagaliau jis įžengė į namų statybos kūrybinį etapą, išmoko pagaminti plytas ir kitokias statybines medžiagas.

81:2.16 (902.6) Turkestano kalnų tautos buvo pirmosios iš labiau šiuolaikinių rasių, kurios statėsi namus iš medžio, namus, kurie buvo visiškai panašūs į Amerikos pionierių gyventojų pirmąsias iš rąstų suręstas pirkeles. Visur tose lygumose žmogaus būstai buvo statomi iš plytų; vėliau, iš degtų plytų.

81:2.17 (902.7) Senesnės paupių rasės savo trobeles statydavosi, įsmeigdamos aukštus polių į žemę apskritimu; tada viršūnes sujungdavo, padarydamos pirkelei karkaso rėmus, kurie skersai būdavo perpinami nendrėmis, visas kūrinys primindavo didžiulį apverstą krepšį. Tada šitą statinį iš išorės buvo galima apdrėbti molio, ir, kada jis saulėje išdžiūdavo, tada tapdavo labai naudingu būstu, atspariu įvairiems orams.

81:2.18 (902.8) Būtent iš šitų pirmųjų trobelių savarankiškai kilo vėlesnė mintis pinti įvairių rūšių krepšius. Vienoje grupėje mintis padaryti molinių indų kilo tada, kada buvo pastebėta, kokį rezultatą duoda drėgno molio užtepimas ant tokių polių karkaso. Molio dirbinių užgrūdinimo degimu galimybė buvo

atrasta tada, kada viena iš tokių moliu dengtų primitivių trobelių atsitiktinai sudegė. Senovės dienų veiklos rūšys daug kartų kildavo iš atsitiktinių įvykių, kurie lydėdavo ankstyvųjų tautų kasdienį gyvenimą. Bent jau tai buvo beveik visiška tiesa, kalbant apie žmonijos evoliucinį vystymąsi iki Adomo atvykimo.

81:2.19 (903.1) Nors keramiką pirmą kartą įvedė Princo personalas maždaug prieš pusę milijono metų, bet molinių indų gaminimas buvo nutrūkęs daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų. Tik tai Persijos įlankos pakrantės noditai, gyvenę iki šumerų, tebedirbo molinius indus. Keramiką buvo atgaivinta Adomo laikais. Šito meno platinimas buvo tuo pačiu metu, kada plėtėsi dykumų teritorijos Afrikoje, Arabijoje, ir centrinėje Azijoje, ir iš Mesopotamijos, viena po kitos einančiomis tobulėjančio metodo bangomis jis pasklido po rytų pusrutulį.

81:2.20 (903.2) Šitas anditų amžiaus civilizacijas nevisada galima nustatyti pagal jų keramikos ar kitų menų etapus. Žmogiškosios evoliucijos sklandų kursą milžinišku laipsniu sukomplikavo tiek Dalamatijos, tiek Edeno režimai. Dažnai pasirodo, jog vėlesnės vazos ir namų apyvokos daiktai yra menkesni už grynesnių anditų tautų ankstesnius produktus.

3. Miestai, gamyba, ir prekyba

81:3.1 (903.3) Dėl klimatinų sąlygų pasikeitimo Turkestano turtingų, atvirų žole apaugusių medžioklės ir ganyklų teritorijų sunaikinimas, prasidėjęs apie 12.000 m. pr. Kr., šitų regionų žmones privertė imtis naujų veiklos formų ir primitivios gamybos. Vieni ėmė auginti naminius gyvulius, kiti tapo

žemdirbiais arba iš vandens gaunamo maisto surinkėjais, bet aukštesnio tipo anditų intelektai pasirinko prekybą ir gamybą. Tai net tapo ir papročiu ištisoms gentims pasišvęsti vienos veiklos rūšies vystymui. Nuo Nilo slėnio iki Hindukušo kalnų grandinės ir nuo Gango iki Geltonosios upės pagrindiniu labiau išsivysčiusių tautų verslu tapo žemės dirbimas, su prekyba kaip šalutine veikla.

81:3.2 (903.4) Prekybos padidėjimas ir išaugęs įvairių prekybinių prekių gaminimas iš žaliavų buvo tiesioginė įtaka tam, jog susikurtų tos ankstyvosios ir pusiau taikios bendruomenės, kurios buvo tokios įtakingos skleidžiant kultūrą ir civilizacijos pasiekimus. Iki intensyvios pasaulio prekybos eros, visuomeninės bendruomenės buvo gentinės—išsiplėtusios šeimyninės grupės. Prekyba suartino skirtingas žmoniškųjų būtybių rūšis, tokiu būdu prisidedama prie greitesnio kultūros sukryžminimo.

81:3.3 (903.5) Maždaug prieš dvylika tūkstančių metų aušo nepriklausomų miestų aušra. Ir šituos primityvios prekybos ir gamybos miestus visuomet supo žemdirbystės ir galvijų auginimo zonos. Nors tai yra tiesa, jog gamybą skatino pragyvenimo lygio kilimas, bet jūs neturėtumėte susidaryti klaidingos nuomonės apie ankstyvojo miestietiško gyvenimo įmantrumus. Ankstyvosios rasės nebuvo per daug tvarkingos ir švarios, ir vidutinė primityvi bendruomenė tiesiog dėl purvo ir šiukšlių sankaupų pakildavo nuo vienos iki dviejų pėdų kas dvidešimt penkerius metus. Kai kurie senieji miestai taip pat labai greitai kilo virš aplinkui buvusios žemės, nes juose stovėjusios nedegto purvo pirkelės buvo trumpalaikės, ir buvo paprotys naujus būstus statyti tiesiai ant senojo būsto griuvėsių.

81:3.4 (903.6) Platus metalų panaudojimas buvo ankstyvųjų pramonės ir prekybos miestų eros bruožas. Jūs jau suradote bronzos kultūrą Turkestane, kuri buvo iki 9.000 m. pr. Kr., ir anditai taip pat anksti išmoko apdirbti geležį, auksą, ir varį. Bet sąlygos buvo visiškai skirtingos toli nuo labiau išsivysčiusių civilizacijos centrų. Nebuvo atskirų periodų, tokių, kaip akmens, bronzos, ir geležies amžių; visi trys egzistavo tuo pačiu metu skirtingose vietovėse.

81:3.5 (904.1) Auksas buvo pirmasis metalas, kurio ieškojo žmonės; jį buvo lengva apdirbti, ir iš pradžių jis buvo naudojamas tiktai kaip papuošalas. Po to buvo imtas naudoti varis, bet pradėtas naudoti plačiai tiktai tada, kada buvo sumaišytas su alavu, kad sudarytų kietesnę bronzą. Vario sumaišymą su alavu, kad pasidarytų bronzą, atrado vienas iš Turkestano adomsonitų, kurių vario šachtos atsitiktinai buvo išsidėsčiusios išilgai alavo klodų.

81:3.6 (904.2) Atsiradus primitiviai gamybai ir pramonės pradmenims, prekyba greitai tapo pačiu galingiausiu poveikiu skleidžiant kultūrinę civilizaciją. Prekybinių kelių atsiradimas sausumoje ir jūroje smarkiai palengvino keliavimą ir kultūrų susimaišymą, o taip pat ir civilizacijų susiliejimą. Iki 5.000 m. pr. Kr. arklys buvo plačiai naudojamas visuose civilizuotuose ir pusiau civilizuotuose kraštuose. Šitos vėlesnės rasės turėjo ne tik prijaukintą arklių, bet taip pat ir įvairių rūšių vežimų ir dviejų ratų kinkinių. Per amžius iki to laiko, buvo naudojamas ratas, bet dabar taip sumontuoti vežimai buvo panaudojami visuotinai tiek prekyboje, tiek kare.

81:3.7 (904.3) Keliaujantis prekybininkas ir klajojantis tyrinėtojas istorinės civilizacijos vystymuisi padarė daugiau negu visi kiti

poveikiai kartu paimti. Kariniai užkariavimai, kolonizavimas, ir misionieriškos misijos, kurias puoselėjo vėlesniosios religijos, taip pat buvo kultūros skleidimo faktoriai; bet jie visi buvo antraeiliai palyginus su prekybiniais ryšiais, kuriuos visą laiką spartino greitai besivystančios veiklos taikomieji menai ir mokslai.

81:3.8 (904.4) Adominių rūšių palikuonių įliejimas į žmogiškąsias rases ne tik pagreitino civilizacijos spartą, bet taip pat smarkiai skatino jų polinkį rizikuoti ir tyrinėti, taip, kad didžiąją dalį Eurazijos ir šiaurinės Azijos greitai užėmė sparčiai gausėjantys anditų mišrūs palikuonys.

4. Mišrios rasės

81:4.1 (904.5) Pasiekus istorinių laikų aušrą, visoje Euroazijoje, šiaurinėje Afrikoje, ir Ramiojo vandenyno salose gyvena sumaišytos žmonijos rasės. Ir šiandieninės rasės yra kilusios iš Urantijos penkių pagrindinių žmogiškųjų rasių palikuonių daugiakarčio susimaišymo.

81:4.2 (904.6) Kiekvienai iš Urantijos rasių buvo būdingos tam tikros išskiriančios fizinės savybės. Adomitai ir noditai buvo pailgaveidžiai; Andonitai buvo plačiaveidžiai. Sangikų rasės buvo apskritaveidės, geltonieji ir mėlynieji žmonės turėjo polinkį į plačiaveidiškumą. Mėlynosios rasės, kada susimaišė su Andonitų rūšimis, tapo aiškiai plačiaveidėmis. Antriniai sangikai buvo nuo apskritaveidžių iki pailgaveidžių.

81:4.3 (904.7) Nors šitie kaukolės matmenys yra naudingi iššifruojant rasinę kilmę, bet griaučiai kaip visuma yra nepalyginamai patikimesni. Ankstyvajame Urantijos rasių

vystymosi etape iš pradžių buvo penki skirtingi skeleto struktūros tipai.

81:4.4 (904.8) 1. Andoninis, Urantijos aborigenų.

81:4.5 (904.9) 2. Pirminių sangikų, raudonasis, geltonasis, ir mėlynasis.

81:4.6 (904.10) 3. Antrinių sangikų, oranžinis, žaliasis, ir indigo.

81:4.7 (904.11) 4. Noditų, dalamatijiečių palikuonys.

81:4.8 (904.12) 5. Adomitų, violetinė rasė.

81:4.9 (904.13) Kada šitos penkios didžiosios rasinės grupės plačiai maišėsi, tada nuolatinis susimaišymas turėjo polinkį užtemdyti Andonitų tipą sangikų paveldėjimo dominavimu. Laplandai ir eskimai yra Andonitų ir sangikų mėlynųjų rasių mišinys. Jų skeletai priartėja arčiausiai prie to, kas yra išsaugota iš aborigeninio andoninio tipo. Bet Adomitai ir noditai su kitomis rasėmis taip susimaišė, kad juos galima būtų nustatyti tikrai kaip apibendrintą kaukazoido kategoriją.

81:4.10 (905.1) Todėl, apskritai, kada paskutiniųjų dvidešimties tūkstančių metų žmogiškosios liekanos bus iškasamos iš žemės, tada bus neįmanoma aiškiai atskirti tų penkių pirminių tipų. Tokių skeleto struktūrų studijavimas atskleis, jog žmonija dabar yra suskirstyta į apytiksliai tris klases:

81:4.11 (905.2) 1. *Kaukazoidinė*— noditų ir Adominių rasių palikuonių anditų mišinį, kurį toliau modifikavo pirminių ir (šiek tiek) antrinių sangikų priemaišos ir žymus andoninis hibridizavimas. Į šią grupę yra įtrauktos Vakarų baltosios

rasės, drauge su kai kuriomis Indijos ir Uralo-Altajaus tautomis. Šitoje atšakoje vienijantis faktorius yra anditų palikimo didesnis ar mažesnis santykis.

81:4.12 (905.3) 2. *Mongoloidinę*— pirminių sangikų tipą, įskaitant pirmines raudonųjų, geltonųjų, ir mėlynųjų rases. Kinai ir Amerindai priklauso šitai grupei. Europoje mongoloido tipą modifikavo antrinių sangikų ir andoninis mišinys; dar daugiau modifikavo anditų įsiliejimas. Į šią klasifikaciją yra įtrauktos malajų ir kitos Indonezijos tautos, nors antrinių sangikų kraujo jos turi didesnę procentą.

81:4.13 (905.4) 3. *Negroidinę*— antrinių sangikų tipą, kuris iš pradžių apėmė oranžinę, žaliąją, ir indigo rases. Tai yra tas tipas, kurį geriausiai iliustruoja negrai, ir jis yra sutinkamas visoje Afrikoje, Indijoje, ir Indonezijoje, kur gyveno antrinių sangikų rasės.

81:4.14 (905.5) Šiaurės Kinijoje yra tam tikras kaukazoido ir mongoloido tipų mišinys; Levante kaukazoidas ir negroidas susimaišę; Indijoje, kaip ir Pietų Amerikoje, yra visi trys tipai. Ir šitų trijų išlikusių tipų griaučių duomenys vis dar tebėra nepasikeitę ir padeda identifikuoti šiandieninių žmoniškųjų rasių protėvius.

5. Kultūrinė visuomenė

81:5.1 (905.6) Biologinė evoliucija ir kultūrinė civilizacija nebūtinai yra tarpusavyje susijusios; organinė evoliucija bet kuriame amžiuje gali netrukdomai vystytis į priekį per patį kultūros nuosmukį. Tačiau kada bus apžvelgiami žmogiškosios istorijos ilgi laikotarpiai, tada bus pastebima, kad galiausiai evoliucija ir

kultūra yra susietos taip, kaip priežastis ir pasekmė. Evoliucija gali vystytis be kultūros, bet kultūrinė civilizacija neklesti be atitinkamo ankstesniojo rasio išsivystymo pagrindo. Adomas ir Ieva neįvedė nė vieno civilizacijos atributo, kuris būtų buvęs svetimas žmogiškosios visuomenės vystymuisi, bet Adominis kraujas iš tikrųjų padidino rasių įgimus sugebėjimus ir iš tikrųjų paspartino ekonominio vystymosi ir pramonės pažangos žingsnį. Adomo savęs padovanojimas pagerino rasių smegenų pajėgumą, tuo smarkiai paspartindamas natūralios evoliucijos procesus.

81:5.2 (905.7) Žemdirbystės, gyvulių prijauginimo, ir pagerintos architektūros dėka žmonija palaipsniui nugalėjo tai, kas buvo blogiausia nenutrūkstamoje kovoje gyventi, ir ėmė svarstyti, kuo pasaldinti gyvenimo procesą; ir tai buvo siekimo pradžia visą laiką turėti aukštesnį materialių patogumų standartą. Gamybos ir pramonės dėka žmogus palaipsniui padidina mirtingojo gyvenimo malonumų turinį.

81:5.3 (906.1) Bet kultūrinė visuomenė nėra paveldėtos teisės didis ir geradariškas klubas, kuriame žmonės gimsta su laisva naryste ir visiška lygybe. Vietoje šito tai yra išaukštinta ir visą laiką besivystanti žemės darbininkų gildija, į savo gretas priimanti tikrai šių sunkiai dirbančiųjų kilminguosius, kurie stengiasi pasaulį paversti geresne vieta, kurioje jų vaikai ir jų vaikų vaikai galės gyventi ir vystytis vėlesniaisiais amžiais. Ir šita civilizacijos gildija reikalauja didžiulio stojamojo mokesčio, verčia laikytis griežtos ir rūšios drausmės, skiria sunkias bausmes visiems sektantams ir neprisitaikėliams, tuo tarpu ji suteikia labai nedaug asmeninių teisių ar privilegijų,

išskyrus tai, jog padidina saugumą nuo bendrų pavojų ir rasinės pražūties.

81:5.4 (906.2) Visuomeninis susivienijimas yra išlikimo apsidraudimo forma, kurią žmogiškosios būtybės suvokė kaip esančią naudingą; dėl to didžioji dauguma individų noriai sumoka savojo aš paaugimo ir asmeninės laisvės suvaržymo kainą, kurios iš savo narių reikalauja visuomenė už šitą padidintą grupinę apsaugą. Trumpai sakant, šiandieninis visuomeninis mechanizmas yra mėginimų ir klaidų draudimo planas, sumanytas tam, jog suteiktų tam tikrą garantijos ir apsaugos laipsnį, kad nebūtų sugrįžta prie tų baisių ir antvisuomeninių sąlygų, kurios buvo būdingos žmogiškosios rasės ankstyviesiems patyrimams.

81:5.5 (906.3) Tokiu būdu visuomenė tampa bendradarbiaujančiu organizmu tam, jog užtikrintų pilietinę laisvę institucijų dėka, ekonominę laisvę kapitalo ir išradimų dėka, visuomeninę laisvę kultūros dėka, ir laisvę nuo prievartos viešosios tvarkos palaikymo dėka.

81:5.6 (906.4) *Galía netampa teisumu, bet ji tikrai priverčia įgyvendinti kiekvienos vėlesniosios kartos bendrai pripažintas teises.* Pirminė valdymo misija yra teisės apibrėžimas, klasinių skirtumų teisingas ir sąžiningas reguliavimas, ir galimybių lygybės įgyvendinimas sutinkamai su įstatymų taisyklėmis. Kiekviena žmogiškoji teisė yra susijusi su visuomene pareiga; grupinė teisė yra draudimo mechanizmas, kuris neišvengiamai reikalauja, jog griežta įmoka už grupinę tarnystę būtų sumokėta iki galo. O grupinės teisės, taip pat ir individų teisės, turi būti saugomos, įskaitant ir lytinių polinkių reguliavimą.

81:5.7 (906.5) Laisvė, pavaldi grupės reguliavimui, yra visuomeninės evoliucijos teisėtas tikslas. Laisvė be apribojimo yra tuščia ir užgaidi nepastovių ir maištingų žmogiškųjų protų svajonė.

6. Civilizacijos išsaugojimas

81:6.1 (906.6) Nors biologinė evoliucija visą laiką vystėsi į viršų, bet didelė dalis kultūrinės evoliucijos iš Eufrato slėnio išėjo bangomis, kurios, laikui einant, viena po kitos silpnėjo, kol galiausiai visi gryniosios linijos Adominiai palikuonys buvo pasklidę, kad praturtintų Azijos ir Europos civilizacijas. Rasės susimaišė ne iki galo, bet jų civilizacijos iš tiesų susimaišė žymiu laipsniu. Kultūra palaipsniui tikrai plito po visą pasaulį. Ir šitą civilizaciją privalu išlaikyti ir puoselėti, kadangi šiandien neegzistuoja jokių naujų kultūros šaltinių, nėra anditų, kad suteiktų gyvybingumą ir stimuliuotų civilizacijos evoliucijos lėtą pažangą.

81:6.2 (906.7) Toji civilizacija, kuri dabar vystosi Urantijoje, iškilo iš tokių faktorių ir remiasi tokiais faktoriais, kaip:

81:6.3 (906.8) 1. *Gamtinės aplinkybės*. Materialios civilizacijos prigimtį ir laipsnį didele dalimi apsprendžia prieinami gamtiniai resursai. Klimatas, oras, ir daugybė fizinių sąlygų yra faktoriai kultūros evoliucijoje.

81:6.4 (907.1) Prasidedant anditų erai, visame pasaulyje tebuvo tikrai dvi atviros didžiulės ir turtingos medžioklės teritorijos. Viena buvo Šiaurės Amerikoje, ir joje buvo išplitę Amerindai; kita buvo į šiaurę nuo Turkestano, ir ją iš dalies užėmė andoninė-geltonoji rasė. Rasė ir klimatas buvo lemiami faktoriai aukštesnės kultūros evoliucijoje pietvakarių Azijoje. Anditai

buvo didi tauta, bet lemiamas faktorius, nulėmęs jų civilizacijos kursą, buvo didėjantis sausringumas Irane, Turkestane, ir Sinkiange, kuris juos *privertė* išrasti ir priimti naujus ir išvystytus metodus, kaip išsimaitinti iš savo vis mažėjančio derlingumo žemių.

^{81:6.5 (907.2)} Žemynų konfigūracija ir kitos kraštų išsidėstymo padėtys turi didžiulės įtakos nulemiant taiką ar karą. Taip vystytis ilgą laiką ir netrukdomai labai mažai urantų kada nors turėjo tokią palankią galimybę, kokią turėjo Šiaurės Amerikos tautos—iš esmės iš visų pusių apsaugotos milžiniškų vandenynų.

^{81:6.6 (907.3)} 2. *Gamybos priemonės*. Kultūra niekada nevystoma skurdo sąlygomis; civilizacijos pažangai esminis yra poilsis. Individualų moralinės ir dvasinės vertės charakterį galima išugdyti ir neturint materialaus turto, bet kultūrinė civilizacija yra kilusi tikrai iš tų materialaus klestėjimo sąlygų, kurios skatina laisvalaikį, suderintą su ambicija.

^{81:6.7 (907.4)} Primityvaisiais laikais gyvenimas Urantijoje buvo rimtas ir svarbus dalykas. Ir būtent dėl to, kad būtų išvengta šios nenutrūkstančios kovos ir nesibaigiančio sunkaus darbo, žmonija nuolat turėjo polinkį judėti link palankaus tropikų klimato. Nors šitos šiltesnės gyvenamosios zonos kažkiek sušvelnino intensyvią kovą dėl egzistencijos, bet tos rasės ir gentys, kurios tokiu būdu ieškojo palengvinimo, retai kada savo neuždirbtą poilsį panaudodavo civilizacijos vystymui. Visuomeninė pažanga visada kildavo iš minčių ir planų tų rasių, kurios, savo išmintingu sunkiu darbu, išmoko, kaip iš žemės pragyventi mažesnių pastangų ir trumpesnės darbo

dienos dėka, ir tokiu būdu galėjo naudotis dorai uždirbta ir naudinga poilsio atsarga.

81:6.8 (907.5) 3. *Mokslinės žinios*. Civilizacijos materialūs aspektai turi palaukti tol, kol bus sukaupti moksliniai duomenys. Daug laiko praėjo po to, kada buvo išrastas lankas ir strėlė ir kada gyvulius imta naudoti jėgos tikslais, kol žmogus išmoko pažaboti vėją ir vandenį, o po jų ėmė naudoti garą ir elektrą. Bet palaipsniui civilizacijos priemonės tobulėjo. Po audimo, keramikos, gyvūnų prijaikinimo, ir metalo apdirbimo amžiaus atėjo rašto ir spausdinimo amžius.

81:6.9 (907.6) Žinios yra jėga. Išradimai visada būna prieš kultūros vystymosi paspartėjimą pasauliniu mastu. Mokslas ir išradimai daugiausia naudos turėjo iš spausdinimo mašinos, o visos šitos kultūrinės ir išradimų veiklos tarpusavio veikimas milžiniškai paspartino kultūros vystymosi greitį.

81:6.10 (907.7) Mokslas žmogų išmoko kalbėti nauja matematikos kalba, ir jo mintis lavina sutinkamai su griežtu tikslumu. Ir mokslas taip pat stabilizuoja filosofiją, panaikindamas klaidas, tuo tarpu jis išgrynina religiją, sunaikindamas prietarus.

81:6.11 (907.8) 4. *Žmogiškieji resursai*. Skleidžiant civilizaciją be žmogaus neįmanoma apsieiti. Kada visos sąlygos yra vienodos, tada didelė tauta nustelbs mažesniosios rasės civilizaciją. Todėl, jeigu gyventojų skaičius nepasiekia tam tikro lygio, tuomet yra užkertamas kelias nacionalinio tikslo įgyvendinimui iki galo, bet gyventojų skaičiui didėjant, pasiekiamas toks taškas, kada tolimesnis augimas tampa pražūtingu. Gyventojų gausėjimas viršijantis normalaus žmogaus-žemės santykio optimalumą reiškia arba

pragyvenimo lygio smukimą, arba tiesioginį teritorinių sienų išplėtimą taikiu įsiskverbimu arba kariniu užkariavimu, prievartine okupacija.

81:6.12 (908.1) Kartais jus pritrenkia karo nuniokojimai, bet turėtumėte suvokti, jog yra būtina sukurti didžiulį kiekį mirtingųjų tam, kad būtų suteiktos plačios galimybės visuomeniniam ir moraliniam vystymuisi; su tokiu gimstamumu planetoje greitai iškyla per didelio gyventojų skaičiaus rimta problema. Didžioji dauguma apgyvendintų pasaulių yra maži. Urantija yra vidutinė, gal truputėlį mažesnė už vidutinę. Nacionalinio gyventojų skaičiaus optimalus stabilizavimas kelia kultūrą ir užkerta kelią karui. Ir tokia nacija, kuri žino, kada jai nustoti augus, yra išmintinga.

81:6.13 (908.2) Bet tas žemynas, kuris turi turtingiausius gamtinius išteklius ir labiausiai išvystytą mechaninę įrangą, nepasieks didelės pažangos, jeigu jo tautos intelektas smuks. Žinias galima įgyti išsilavinimu, bet išmintį, be kurios negali apsieiti tikroji kultūra, gali užtikrinti tiktai patyrimas ir tie vyrai ir moterys, kurie yra protingi iš prigimties. Tokios tautos žmonės sugeba mokytis iš patyrimo, jie gali tapti iš tiesų išmintingais.

81:6.14 (908.3) 5. *Materialių resursų efektyvumas.* Daug kas priklauso nuo išminties, kaip panaudoti gamtinius išteklius, mokslines žinias, gamybos priemones, ir žmogiškuosius sugebėjimus. Ankstyvojoje civilizacijoje pagrindinis faktorius buvo ta *jėga*, kurią demonstravo išmintingi visuomenės valdovai; primityviajam žmogui civilizaciją tiesiogine prasme užkrovė jo labiau išsivystę amžininkai. Šitą pasaulį didele dalimi valdė gerai organizuotos ir labiau išsivysčiusios mažumos.

81:6.15 (908.4) Jėga netampa teisumu, bet jėga padaro tą, kas yra ir kas buvo istorijoje. Tiktai neseniai Urantija pasiekė tokį lygį, kada visuomenė yra pasirengusi apsvarstyti jėgos ir teisės etiką.

81:6.16 (908.5) 6. *Kalbos efektyvumas.* Civilizacijos pasklidimas neįmanomas be kalbos. Gyvos ir besivystančios kalbos užtikrina civilizuoto mąstymo ir planavimo plitimą. Ankstyvaisiais amžiais svarbūs laimėjimai buvo pasiekti kalbos evoliucijoje. Šiandien, yra tolimesnio lingvistinio vystymosi didžiulis poreikis tam, kad būtų palengvinta besivystančios minties išraiška.

81:6.17 (908.6) Kalba išsivystė iš grupinių susivienijimų, kiekviena vietinė grupė išvystė savo pačios keitimosi žodžiais sistemą. Kalba išaugo iš gestų, ženklų, šūksnių, imituojančių garsų, intonacijos, ir vėlesnių abėcėlių balsių sustiprinto ištarimo. Kalba yra žmogaus didingiausia ir naudingiausia mąstymo priemonė, bet ji niekada neklestėjo iki to meto, kol visuomeninės grupės neturėjo laisvalaikio. Polinkis žaisti su kalba vysto naujus žodžius—žargoną. Jeigu žargoną ima vartoti dauguma, tada jo vartojimas sudaro kalbą. Tarmių atsiradimą iliustruoja mėgavimasis “kūdikio šneka” šeimyninėje grupėje.

81:6.18 (908.7) Skirtingos kalbos visą laiką buvo didžiulė kliūtis taikos užtikrinimui. Tarmių įveikimas turi eiti anksčiau už kultūros išplitimą visoje rasėje, visame žemyne, arba visame pasaulyje. Visuotinė kalba skatina taiką, užtikrina kultūrą, ir padidina laimę. Net ir tada, kada pasaulio kalbų skaičius sumažėja iki kelių, tai, kad jas įsisavina pagrindinės kultūringos tautos, turi galingos įtakos tam, jog būtų pasiekta taika ir suklestėjimas pasauliniu mastu.

81:6.19 (908.8) Nors Urantijoje tarptautinės kalbos sukūrimo kryptimi buvo pasiekta labai nedidelė pažanga, bet buvo daug padaryta kuriant tarptautinę prekybą. Ir visus šituos tarptautinius ryšius reikėtų puoselėti, ar jie būtų susiję su kalba, prekyba, menu, mokslu, varžybomis, ar religija.

81:6.20 (909.1) *7. Mechaninių prietaisų veiksmingumas.* Civilizacijos vystymasis yra tiesiogiai susijęs su instrumentų, mašinų, ir paskirstymo kanalų sukūrimu ir turėjimu. Patobulinti įrankiai, išmoningos ir efektyvios mašinos nulemia besivaržančių grupių išlikimą besivystančios civilizacijos arenoje.

81:6.21 (909.2) Ankstyvosiomis dienomis vienintelė energija, taikoma žemės apdirbimui, buvo žmogaus jėga. Vyko ilgas pasipriešinimas, kol žmogų pakeitė jaučiai, nes dėl šito žmonės neteko darbo. Pastaruoju metu, mašinos pradėjo pakeisti žmones, ir kiekvienas toks žingsnis į priekį tiesiogiai prisideda prie visuomenės pažangos, nes jis išlaisvina žmogaus energiją vertingesnių užduočių įgyvendinimui.

81:6.22 (909.3) Mokslas, vadovaujant išminčiai, gali tapti žmogaus didžiuoju visuomeniniu išvaduotoju. Mechaninis amžius gali tapti katastrofišku tikrai tokiai nacijai, kurios intelektualus lygis yra per daug žemas tam, jog atrastų tuos išmintingus būdus ir racionalius metodus, kad sėkmingai prisitaikytų prie laikinų sunkumų, kylančių dėl to, jog dėl per daug greito našių mašinų naujų tipų išradimo staiga darbą praranda didžiulis skaičius žmonių.

81:6.23 (909.4) *8. Deglo nešėjų charakteris.* Visuomeninis paveldėjimas įgalina žmogų atsiremti į visus savo pirmtakus, kurie, kuo tik galima, prisidėjo prie kultūros ir žinių visumos.

Šitame darbe, perduodant kultūros deglą kitai kartai, šeima visada bus pagrindinė institucija. Po to eina laisvalaikis ir visuomeninis gyvenimas, o mokykla eina paskutinioji, bet be kurios lygiai taip neįmanoma apsieiti sudėtingoje ir aukštu laipsniu organizuotoje visuomenėje.

81:6.24 (909.5) Vabzdžiai gimsta visiškai išlavinti ir parengti gyvenimui—iš tikrųjų, labai siaura ir visiškai instinktyvi egzistencija. Žmogiškasis kūnas gimsta be išsilavinimo; dėl to žmogus turi tą galią, kada, valdydamas jaunesniosios kartos šviečiamąjį lavinimą, gali smarkiai modifikuoti civilizacijos evoliucinį kursą.

81:6.25 (909.6) Didžiausi dvidešimtojo amžiaus poveikiai, prisidedantys prie civilizacijos puoselėjimo ir kultūros vystymo, yra žymus kelionių po pasaulį išplitimas ir neprilygstami patobulinimai ryšio priemonių srityje. Bet švietimo tobulinimas atsiliko nuo besiplečiančios visuomeninės struktūros; taip pat ir šiuolaikinis etikos suvokimas nesivystė taip, kaip visuomenė vystėsi grynesne intelektualia ir mokslinė kryptimi. Ir šiuolaikinė civilizacija visiškai nesivysto dvasiškai ir šeimos institucijos išsaugojimo srityje.

81:6.26 (909.7) 9. *Rasiniai idealai*. Vienos kartos idealai parengia likimo kelius tiesioginiams palikuonims. Visuomeninių deglių nešėjų *kokybė* nulems, ar civilizacija žengs į priekį ar atgal. Vienos kartos šeimos, bažnyčios, ir mokyklos institutai iš anksto apsprendžia vėliau einančios kitos kartos charakterio pakraipą. Rasės arba nacijos moralinis ir dvasinis pagreitis didele dalimi nulemia tos civilizacijos kultūros greitį.

81:6.27 (909.8) Idealai iškelia visuomeninės srovės šaltinį. Ir nė viena srovė nė truputėlio neiškils aukščiau už savo šaltinį, nesvarbu, koks gali būti naudojamas spaudimo metodas ar direktyvinė kontrolė. Kultūrinės civilizacijos net ir pačių materialiausių aspektų varomąją jėgą sudaro mažiausiai materialūs visuomenės pasiekimai. Intelektas civilizacijos mechanizmą gali valdyti, išmintis jį gali reguliuoti, bet dvasinis idealizmas yra toji energija, kuri iš tikrųjų kelia ir vysto žmogiškąją kultūrą nuo vieno pasiekimo lygio į kitą.

81:6.28 (910.1) Iš pradžių gyvenimas buvo kova dėl egzistencijos; dabar jis yra kova dėl pragyvenimo standarto; vėliau jis bus kova dėl mąstymo kokybės, artėjantis žmogiškosios egzistencijos žemiškasis tikslas.

81:6.29 (910.2) 10. *Specialistų koordinavimas.* Civilizaciją milžinišku laipsniu išvystė ankstyvas darbo pasidalijimas ir dėl to vėliau atsiradusi specializacija. Dabar civilizacija priklauso nuo efektyvaus specialistų koordinavimo. Visuomenei vystantis, privalu surasti tam tikrus metodus, kaip įvairūs specialistai turėtų sąveikauti tarpusavyje.

81:6.30 (910.3) Visuomenės, meno, technikos, ir pramonės specialistai ir toliau kels ir plės savo meistriškumą ir sumanumą. Ir šitas sugebėjimų skirtumas ir darbo nepanašumas galiausiai susilpnins ir suardys žmogiškąją visuomenę, jeigu nebus sukurtos efektyvios koordinavimo ir bendradarbiavimo priemonės. Bet tas intelektas, kuris sugeba pasiekti tokio kūrybingumo ir tokios specializacijos, turėtų būti visiškai pajėgus išrasti adekvačius kontrolės ir suderinimo metodus visoms problemoms, kylančioms dėl spartaus išradimų augimo ir pagreitinato kultūros plitimo tempo.

81:6.31 (910.4) 11. *Įdarbinimo vietų suradimas.* Kitas visuomeninio vystymosi amžius įkūnys geresnį ir efektyvesnį visą laiką augančios ir besiplečiančios specializacijos kooperavimą ir bendradarbiavimą. Ir kada darbas tampa vis įvairesnis, tada turi būti surastas kažkoks būdas, kurio pagalba individas būtų nukreipiamas į tinkamą įdarbinimą. Mašinos nėra vienintelė Urantijos civilizuotų tautų nedarbo priežastis. Ekonomikos sudėtingumas ir nuolatinis pramonės ir profesinis specializavimo augimas sukuria papildomas įdarbinimo problemas.

81:6.32 (910.5) Nepakanka išmokyti žmones dirbti; sudėtingoje visuomenėje taip pat turi būti pasirūpinama efektyviais įdarbinimo metodais. Prieš išmokant gyventojus labai specializuotų pragyvenimą suteikiančių metodų, juos reikėtų išmokyti vieno ar daugiau bendro pobūdžio darbų, profesijų, ar užsiėmimų, kuriais jie galėtų pasinaudoti, kada būna laikinai atleisti iš savo specializuoto darbo. Nė viena civilizacija negali išlikti ilgą laiką išlaikydama didžiules klases nedirbančiųjų. Su laiku, net ir patys geriausi gyventojai bus suluošinti ir demoralizuoti, priimdami paramą iš visuomenės iždo. Net ir privati labdara tampa pražūtinga, kada ilgą laiką suteikiama darbingiems gyventojams.

81:6.33 (910.6) Tokia labai smarkiai specializuota visuomenė nebenorės sugrįžti prie senovės tautų senovinės bendruomeninės ir feodalinės gyvensenos. Tas yra tiesa, didelė dalis bendros tarnystės gali būti tinkamai ir naudingai suvisuomeninta, bet labai išsilavinusias ir ultraspecializuotas žmogiškąsias būtybes geriausia valdyti koku nors išmintingo bendradarbiavimo būdu. Modernizuotas koordinavimas ir

broliškas reguliavimas sukurs ilgalaikiškesnį bendradarbiavimą už senesnių ir primityvesnių komunizmo arba diktatoriškai reguliuojamų institucijų, grindžiamų jėga, sukuriamą bendradarbiavimą.

81:6.34 (910.7) 12. *Noras bendradarbiauti.* Viena didžiausių kliūčių žmogiškosios visuomenės pažangai yra konfliktas tarp didesnių, labiau suvisuomenintų žmogiškųjų grupių interesų ir gerovės ir mažesnių, priešingai mąstančių žmonijos asocialių susivienijimų interesų ir gerovės, nekalbant jau apie antivisuomeniškai mąstančius atskirus individus.

81:6.35 (910.8) Nė viena nacionalinė civilizacija neišsilaikys ilgai, jeigu jos švietimo metodai ir religijos idealai neįkvėps aukšto tipo išmintingo patriotizmo ir nacionalinio atsidavimo. Be tokio tipo išmintingo patriotizmo ir kultūrinio solidarumo visos nacijos turi tendenciją suirti dėl provincialaus pavydo ir vietinių egoistinių interesų.

81:6.36 (911.1) Pasaulinio masto civilizacijos išsaugojimas priklauso nuo to, kaip žmogiškosios būtybės išmoksta taikiai ir draugiškai sugyventi kartu. Be efektyvaus koordinavimo, industrinei civilizacijai iškyla grėsmė dėl ultraspecializacijos pavojų: monotonijos, siaurumo, ir polinkio sukelti nepasitikėjimą ir pavydą.

81:6.37 (911.2) 13. *Efektyvus ir išmintingas vadovavimas.* Civilizacijoje daug kas, labai daug kas priklauso nuo įkvepiančios ir efektyvios kolektyviškumo dvasios. Keliant didžiulį krovinį, dešimt žmonių turi tik šiek tiek daugiau naudos už vieną žmogų, jeigu jo jie nekelia drauge—visi vienu metu. Ir toks komandinis darbas—visuomeninis

bendradarbiavimas—priklauso nuo vadovavimo. Praeities ir dabarties kultūrinės civilizacijos rėmėsi piliečių protingu bendradarbiavimu su išmintingais ir pažangiais vadovais; ir tol, kol žmogus neišsivystys į aukštesnius lygius, tol civilizacija ir toliau priklausys nuo išmintingo ir energingo vadovavimo.

81:6.38 (911.3) Aukštai išvystytos civilizacijos gimsta išmintingai tarpusavyje susiejant materialų turtą, intelektualų didingumą, moralines vertybes, visuomeninį protingumą, ir kosminę įžvalgą.

81:6.39 (911.4) 14. *Visuomeninės permainos.* Visuomenė nėra dieviška institucija; ji yra besivystančios evoliucijos reiškinys; ir visuomenės vystymasis visada yra uždeliamas, kada jos vadovai visuomeninėje organizacijoje neskuba įvykdyti tokių permainų, kurios yra esminės, žengiant koja kojon su to amžiaus moksliniais pasiekimais. Nepaisant viso šito, nereikia niekinti to, kas yra sena, vien tik dėl to, kad tai yra sena, lygiai taip pat nevertėtų be išlygų pritarti minčiai vien tik dėl to, kad ji yra naujoviška ir nauja.

81:6.40 (911.5) Žmogus turėtų nebijoti eksperimentuoti su visuomenės mechanizmais. Bet šituos rizikingus žingsnius kultūriniame prisiderinime visada turėtų kontroliuoti tie, kurie yra iki galo susipažinę su visuomeninės evoliucijos istorija; ir visada tokiems novatoriams turėtų patarti išmintis tų, kurie turėjo praktinio patyrimo svarstomo visuomeninio ar ekonominio eksperimento srityje. *Nė vienos didžiulės visuomeninės ar ekonominės permainos negalima imtis staiga.* Laikas yra esminis faktorius visų rūšių žmogiškiesiems prisiderinimams—fiziniams, visuomeniniams, ar ekonominiams. Tikrai moraliniai ir dvasiniai suderinimai gali

įvykti staiga, ir net ir jiems reikia kažkiek laiko, kad iki galo pasireikštų jų materialios ir visuomeninės pasekmės. Rasės idealai yra pagrindinė atrama ir garantija kritiniais laikotarpiais, kada civilizacija pereina iš vieno lygio į kitą.

81:6.41 (911.6) 15. *Kelio užkirtimas žlugimui pereinamuoju laikotarpiu.* Visuomenė yra per amžius trunkančių bandymų ir suklydimų palikuonis; ji yra tai, kas išliko po selektyvių prisiderinimų ir po to vėl naujų prisiderinimų, žmonijai per amžius kylant iš planetinio gyvulinio lygio į žmogiškuosius lygius per vieną po kito einančius etapus. Didžiulis pavojus bet kokiai civilizacijai—bet kokiu momentu—yra žlugimo pavojus tada, kada yra pereinama nuo nusistovėjusių praeities metodų prie naujų ir geresnių, bet neišmėgintų ateities procedūrų.

81:6.42 (911.7) Vadovavimas yra gyvybiškai svarbus pažangai. Be išminties, įžvalgos, ir numatymo į priekį neapsieina nacijų ilgalaikiškumas. Civilizacijai niekada iš tikrųjų nekyla grėsmės tol, kol nepradedą nykti gabus vadovavimas. O tokių išmintingų vadovų skaičius niekada neviršijo vieno procento visų gyventojų skaičiaus.

81:6.43 (911.8) Ir būtent šitais evoliucinių kopėčių laipteliais civilizacija užlipo iki tos vietos, kur galėjo inicijuoti šituos galingus poveikius, kurių kulminaciniu tašku tapo sparčiai plintanti dvidešimtojo amžiaus kultūra. Ir tikrai laikydamasis šitų esminių principų žmogus gali tikėtis išsaugoti šiandienines civilizacijas, tuo pačiu pasirūpindamas jų tolimesniu vystymu ir garantuotu išlikimu.

81:6.44 (912.1) Tai yra pasakojimo esmė apie ilgą ilgą žemės tautų kovą dėl to, jog būtų sukurta civilizacija nuo Adomo laikų. Šiandieninė kultūra yra šitos įtemptos evoliucijos galutinė pasekmė. Iki spausdinto žodžio atradimo, vystymasis buvo santykinai lėtas, kadangi nauja karta negalėjo taip greitai pasinaudoti savo pirmtakų pasiekimais. Bet dabar žmogiškoji visuomenė neria į priekį, veikiama visų amžių, per kuriuos civilizacija sau kelią prasiskynė kovodama, sukaupto pagreičio jėgos.

81:6.45 (912.2) [Parengta Nebadono Archangelo.]

82 Dokumentas. Santuokos evoliucija

82:0.1 (913.1) SANTUOKA—poravimasis—kyla iš dvilytiškumo. Santuoka yra žmogaus reaguojantis prisiderinimas prie tokio dvilytiškumo, tuo tarpu šeimyninis gyvenimas yra visuminė pasekmė, kylanti iš visų tokių evoliucinių ir prisitaikančių prisiderinimų. Vedybos yra ilgalaikės; jos nėra neatskiriamos nuo biologinės evoliucijos, bet jos yra visos visuomeninės evoliucijos pagrindas, ir dėl šito jos yra garantuotos, jog kokia nors forma egzistuos ir toliau. Santuoka suteikė šeimos židinį, o šeimos židiny yra visos ilgos ir atkaklios evoliucinės kovos vainikuojanti šlovė.

82:0.2 (913.2) Nors religinės, visuomeninės, ir švietimo institucijos visos yra esminės kultūrinės civilizacijos išlikimui, bet *pagrindinis civilizuotojas yra šeima*. Vaikas didžiosios dalies gyvenimo pagrindinių dalykų išmoksta iš savo šeimos ir artimųjų.

82:0.3 (913.3) Senųjų laikų žmonės neturėjo labai turtingos visuomeninės civilizacijos, bet ir tokią, kokią turėjo, jie patikimai ir veiksmingai perduodavo kitai kartai. Ir jūs turėtumėte suvokti tai, kad didžioji dalis praeities civilizacijų vystėsi toliau, patirdamos patį minimumą kitų institucijų įtakos, nes savo funkciją veiksmingai atlikdavo šeima. Šiandien žmogiškosios rasės turi turtingą visuomeninį ir kultūrinį palikimą, ir jį reikėtų išmintingai ir veiksmingai perduoti ateinančioms kartoms. Šeimą privalu išlaikyti kaip lavinimo instituciją.

1. Poravimosi instinktas

82:1.1 (913.4) Nepaisant asmenybės prarajos tarp vyrų ir moterų, lytinio potraukio užtenka tam, kad būtų užtikrintas jų suartėjimas rūšių reprodukcijai. Šitas instinktas veiksmingai veikė daug anksčiau negu žmonės patyrė didelę dalį to, kas vėliau buvo pavadinta meile, atsidavimu, ir vedybine ištikimybe. Poravimasis yra įgimtas polinkis, o vedybos yra jo evoliucinė visuomeninė pasekmė.

82:1.2 (913.5) Lytinis susidomėjimas ir troškimas nebuvo viešpataujančios aistros primityviose tautose; jos šitą laikė tiesiog savaime suprantamu dalyku. Visas reprodukcinis patyrimas neturėjo jokių vaizduotės pagražinimų. Daug labiau civilizuotų tautų viską įtraukianti lytinė aistra iš esmės yra dėl rasinių susimaišymų, ypač ten, kur evoliucinę prigimtį skatino noditų ir Adomitų asociatyvus įsivaizdavimas ir grožio suvokimas. Bet šitą anditų palikimą evoliucinės rasės asimiliavo tokiais ribotais kiekiais, kad jie neužtikrino pakankamos savikontrolės gyvulinėms aistroms, kurias tokiu būdu sužadino ir sustiprino aštresnės lytinės sąmonės ir

stipresnių poravimosi akstinių padovanojimas. Iš evoliucinių rasių, raudonasis žmogus turėjo aukščiausią lytinį kodeksą.

82:1.3 (913.6) Lytinis reguliavimas, sąsajoje su vedybomis, pažymi:

82:1.4 (913.7) 1. Civilizacijos santykinę pažangą. Civilizacija vis daugiau reikalavo, kad lytinis potraukis būtų patenkinamas naudinga pakraipa ir sutinkamai su papročiais.

82:1.5 (914.1) 2. Anditų rasinio palikimo kiekį bet kurioje tautoje. Tokiose grupėse lytinis potraukis ėmė išreikšti tiek tai, kas yra aukščiausia, tiek ir tai, kas yra žemiausia, tiek fizinėje, tiek emocinėje prigimtyje.

82:1.6 (914.2) Sangikų rasės turėjo normalią gyvulinę aistrą, bet jų įsivaizdavimas arba priešingos lyties grožio ir fizinio patrauklumo suvokimas buvo menkas. To, kas yra vadinama lytiniu potraukiu, praktiškai neturi net ir šiandieninės primityvios rasės; šitos nesusimaišiusios tautos turi aiškų poravimosi instinktą, bet nepakankamą lytinį potraukį tam, kad sukeltų rimtų problemų, kurioms reikėtų visuomeninės kontrolės.

82:1.7 (914.3) Poravimosi instinktas yra žmogiškųjų būtybių viena iš pagrindinių varomųjų jėgų; tai yra vienintelis jausmas, kuris, prisidengęs individualaus pasitenkinimo forma, savanaudį žmogų veiksmingai apgauna, kad jis rasės gerovę ir giminės pratęsimą iškeltų daug aukščiau virš individo komforto ir virš asmeninės laisvės nuo atsakomybės.

82:1.8 (914.4) Kaip institutas, vedybos, nuo pat savo pradžios iki šiandieninių laikų, pavaizduoja savojo aš pratęsimo biologinės

tendencijos visuomeninę evoliuciją. Besivystančių žmonių rūšių pratęsimą garantuoja šito rasiinio poravimosi instinkto buvimas, toks akstinas, kuris yra netiksliai vadinamas lytiniu potraukiu. Šitas didysis biologinis akstinas tampa impulsų centru su juo susijusiems visų rūšių instinktams, jausmams, ir papročiams—fiziniais, intelektualiams, moraliniams, ir visuomeniniams.

82:1.9 (914.5) Laukiniams, apsirūpinimas maistu buvo priverstinis motyvas, bet, kada civilizacija užtikrina užtektinai maisto, tada lytinis akstinas dažnai tampa vyraujančiu impulsu, ir dėl to visada turi būti visuomeniškai reguliuojamas. Gyvūnuose, instinktinis periodiškumas polinkį poruotis kontroliuoja, bet kadangi žmogus tokia didele dalimi yra pati save kontroliuojanti būtybė, tai lytinis troškimas iš viso nėra periodiškas, dėl to iš tikrųjų visuomenė individui turi įvesti savikontrolę.

82:1.10 (914.6) Nė vienas žmogiškasis jausmas ar impulsas, kada nepažabojamas arba į kurį per daug pasineriama, negali pridaryti tiek daug žalos ir sukelti tiek daug vargo, kiek tą gali padaryti šitas galingas lytinis potraukis. Šito impulso išmintingas patikėjimas visuomenės reguliavimui yra pats aukščiausias bet kokios civilizacijos realumo išmėginimas. Savikontrolė, vis didesnis ir didesnis savikontrolės laipsnis, yra nuolat augantis besivystančios žmonijos poreikis. Slaptumas, nenuoširdumas, ir apgaudinėjimas lytines problemas gali užgožti, bet visa tai nepateikia sprendimų, taip pat tai nevysto ir etikos.

2. Ribojantys tabu

82:2.1 (914.7) Santuokos istorija yra tiesiog lytinės kontrolės istorija, taikant visuomeninių, religinių, ir pilietinių suvaržymų spaudimą. Gamta vargu ar pripažįsta individus, ji nežino vadinamosios moralės; ji vien tiktai ir išskirtinai yra suinteresuota rūšių reprodukcija. Gamta priverstinai reikalauja reprodukcijos, bet dėl pasekmių kylančias problemas abejingai palieka spręsti visuomenei, šitaip sukurdamą visą laiką esančią ir pagrindinę problemą evoliucinei žmonijai. Šitą visuomeninį konfliktą sudaro nesibaigiantis karas tarp pagrindinių instinktų ir besivystančios etikos.

82:2.2 (914.8) Ankstyvosios rasės turėjo nedidelį lytinių santykių reguliavimą arba jo iš viso neturėjo. Dėl šitokios lytinės laisvės neegzistavo jokios prostitucijos. Šiandien, pigmėjai ir kitos atsilikusios grupės santuokos institucijos neturi; šitų tautų tyrinėjimai atskleidžia tuos paprastus poravimosi papročius, kurių laikėsi primityvios rasės. Bet visas senovines tautas visada reikėtų tyrinėti ir vertinti jų pačių laikais egzistavusių papročių moralinių standartų šviesoje.

82:2.3 (915.1) Tačiau, laisva meilė niekada neturėjo gero vertinimo aukštesniame negu laukinių lygyje. Nuo to momento, kada ėmė formuotis visuomeninės grupės, pradėjo vystytis vedybų kodeksai ir vedybiniai suvaržymai. Tokiu būdu poravimasis vystėsi pereidamas per gausybę laikinųjų formų, pradedant beveik visiška lytine laisve ir baigiant dvidešimtojo amžiaus santykinai visiško lytinio suvaržymo standartais.

82:2.4 (915.2) Per gentinio vystymosi ankstyviausius etapus papročiai ir suvaržantys tabu buvo labai primityvūs, bet jie iš tiesų lytis išlaikė atskirtas—tai prisidėjo prie ramybės, tvarkos, ir darbštumo—ir ilga santuokos ir šeimos evoliucija buvo

prasidėjusi. Lyčių papročiai rengtis, puoštis, ir laikytis religinių ritualų kilo iš šitų ankstyvųjų tabu, kurie apibrėžė lyties laisvių spektrą, ir tokiu būdu galiausiai sukūrė sampratas apie ydą, nusikaltimą, ir nuodėmę. Bet ilgą laiką vyravo toks paprotys, kad jokių lytinių suvaržymų buvo nesilaikoma didžiųjų švenčių dienomis, ypač Gegužės Pirmąją.

82:2.5 (915.3) Moterims visada būdavo taikomi griežtesni tabu negu vyrams. Ankstyvieji papročiai netekėjusiai moteriai suteikdavo tokį patį lytinės laisvės laipsnį, kaip ir vyrams, bet iš žmonių visada būdavo reikalaujama, kad savo vyrams jos būtų ištikimos. Primityviosios vedybos nedaug kuo apribodavo vyro lytines laisves, bet jos iš tikrųjų uždėdavo tolimesnį lytinės laisvės tabu žmonai. Ištekęsios moterys visuomet turėdavo kokį nors ženklą, kuris jas išskirdavo kaip atskirą klasę, kaipantai, šukuoseną, drabužius, vualį, nuošalumą, papuošalus, ir žiedus.

3. Ankstyvieji vedybiniai papročiai

82:3.1 (915.4) Santuoka yra visuomeninio organizmo institucinis reagavimas į vyro nenutrūkstamo potraukio į reprodukciją—savojo aš propagavimo—visą laiką esančią biologinę įtampą. Poravimasis yra visuotinai natūralus, ir visuomenei išsivysčius iš paprastos į sudėtingą, taip pat vyko ir atitinkama poravimosi papročių evoliucija, vedybinio instituto genezė. Kur tik visuomeninė evoliucija išsivystė iki tokios pakopos, kurioje sukuriami papročiai, ten santuoka bus sutinkama kaip besivystantis institutas.

82:3.2 (915.5) Visada buvo ir bus vedybų dvi sferos: papročiai, tie įstatymai, kurie reguliuoja poravimosi išorinius aspektus, ir iš

kitos pusės vyrų ir moterų slapti ir asmeniniai santykiai. Visada individas maištavo prieš lytinius suvaržymus, kuriuos jam primesdavo visuomenė; ir būtent dėl šitos priežasties yra šita amžius trunkanti lytinė problema: Savęs aprūpinimas yra individualus, bet jį įgyvendina grupė; giminės pratęsimas yra visuomeninis, bet jį užtikrina individualus impulsas.

82:3.3 (915.6) Papročiai, kada jie yra gerbiami, turi didžiulės galios tam, jog apribotų ir kontroliuotų lytinį potraukį, kaip tą patvirtina visos rasės. Vedybų standartai visada buvo papročių galios ir pilietinio valdymo funkcinio vientisumo tikrasis indikatorius. Bet ankstyvieji lytiniai ir poravimosi papročiai buvo nenuoseklių ir primityvių suvaržymų masė. Tėvai, vaikai, giminaičiai, ir visuomenė—jie visi turėjo prieštaringų interesų vedybinėse taisyklėse. Bet nepaisant viso šito, tos rasės, kurios santuokai teikė didžiulės svarbos ir ją praktikavo, natūraliai išsivystė į aukštesnius lygius ir išliko didesniais kiekiais.

82:3.4 (915.7) Primityviaisiais laikais vedybos buvo toji kaina už visuomeninę padėtį; žmonos turėjimas buvo išskirtinumo ženklas. Laukinis savo vedybų dieną laikė pažyminčia jo įžengimą į atsakomybę ir brandą. Viename amžiuje, į santuoką buvo žiūrima kaip į visuomeninę pareigą; kitame amžiuje, kaip į religinį įsipareigojimą, o dar kitame, kaip į politinį reikalavimą valstybę aprūpinti piliečiais.

82:3.5 (916.1) Daug ankstyvųjų genčių reikalaudavo įžulaus svetimo turto pagrobimo tam, jog būtų įrodytas pasirengimas vedyboms; vėliau tautos tokius grobiamuosius antpuolius pakeitė atletikos rungtynėmis ir varžybiniais žaidimais. Tokių varžybų nugalėtojai būdavo apdovanojami pirmuoju prizu—sezono nuotakų pasirinkimu. Galvų medžiotojas jaunuolis

negalėdavo vesti tol, kol jis neturėdavo bent jau vienos galvos, nors kartais tokias kaukoles buvo galima ir nusipirkti. Kada žmonių pirkimas mažėjo, tada jas laimėdavo mįslių konkursuose, toks paprotys vis dar tebeegzistuoja daugelyje juodojo žmogaus grupių.

82:3.6 (916.2) Civilizacijai vystantis, kai kurios gentys žiaurius vyrų ištvermės išbandymus, susijusius su santuoka, atidavė į moterų rankas; tokiu būdu jos galėjo pasirinkti patinkančius vyrus. Šitie vedybiniai išmėginimai apėmė sumanumą medžioklėje, kovoje, ir sugebėjimą aprūpinti šeimą. Ilgą laiką iš jaunikio buvo reikalaujama ateiti į jaunosios šeimą bent jau vieneriems metams, čia gyventi ir dirbti ir įrodyti, kad jis yra vertas tos žmonos, kurios ir siekia.

82:3.7 (916.3) Žmonos kvalifikacija buvo jos sugebėjimas nudurbti sunkų darbą ir gimdyti vaikus. Iš jos buvo reikalaujama atlikti tam tikrą žemės ūkio darbą per tam tikrą laiką. Ir jeigu ji vaiką pagimdėdavo iki vedybų, tuomet ji būdavo vertinama dar daugiau; šitaip būdavo patvirtinamas jos vaisingumas.

82:3.8 (916.4) Tas faktas, kad senosios tautos manė, jog būti nevedusiu yra nešlovė, netgi nuodėmė, tai paaiškina vedybų tarp vaikų kilmę; kadangi kiekvienas turėjo būti vedęs, tai kuo anksčiau, tuo geriau. Taip pat buvo bendras tikėjimas, jog nevedę asmenys negali įeiti į dvasios žemę, ir tai buvo tolesnis vaikų vedybų skatinimas, netgi gimimo metu, o kartais ir prieš gimimą, priklausomai nuo lyties. Senovės žmonės tikėjo, kad net ir mirusieji turi būti vedę. Pirmieji piršliai būdavo samdomi tam, kad derėtųsi dėl vedybų su mirusiais individais. Vienas iš tėvų pasirūpindavo tais tarpininkais, kad jie mirusį sūnų sutuoktų su kitos šeimos mirusia dukra.

82:3.9 (916.5) Vėlesnėse tautose, įprastu amžiumi vedyboms būdavo lytinė branda, bet tas vystėsi tiesiog proporcingai civilizacijos pažangai. Visuomeninėje evoliucijoje anksti atsirado tiek vyrų, tiek moterų ypatingos ir susilaikančios nuo lytinio santykiavimo kategorijos. Jas pirmieji sukūrė ir palaikė tokie individai, kurie daugiau ar mažiau neturėjo normalaus lytinio potraukio.

82:3.10 (916.6) Daugelis genčių valdančiosios grupės nariams leido lytiškai santykiauti su nuotaka prieš pat ją perduodant savo vyrui. Kiekvienas iš šitų vyrų tai merginai padovanodavo dovaną, ir taip atsirado vedybinių dovanų dovanojimo paprotys. Kai kuriose grupėse būdavo tikimasi, kad jauna moteris užsidirbs sau kraitį, kurį sudarydavo tos dovanos, kurias ji gaudavo kaip atlygį už savo lytines paslaugas nuotakos demonstravimo vietoje.

82:3.11 (916.7) Kai kurios gentys apvesdindavo jaunus vyrus su našlėmis arba su vyresnėmis moterimis, o kada jie vėliau likdavo našliai, tada jiems leisdavo vesti jaunas mergaites, tokiu būdu būdavo užtikrinama, kaip jie tą aiškindavo, jog abu tėvai nebus kvailiai, kaip tą jie suvokdavo, jog taip atsitiks, jeigu bus leidžiama turėti vedybinių santykių dviems jaunuoliams. Kitos gentys apribodavo vedybinius santykius tarp to paties amžiaus grupių. Būtent vedybų apribojimas tam tikro amžiaus grupėse pirmą kartą pagimdė mintis apie kraujomaišą. (Indijoje net ir dabar nėra amžiaus apribojimų vedyboms.)

82:3.12 (916.8) Esant tam tikriems papročiams, moterys labai bijodavo našlystės, našles arba užmušdavo, arba joms leisdavo nusižudyti prie savo vyro kapo, nes buvo manoma, kad jos su

savo sutuoktiniu turi vykti į dvasios žemę. Likusi gyva žmona būdavo beveik neišvengiamai apkaltinama dėl savo vyro mirties. Kai kurios gentys jas sudegindavo gyvas. Jeigu našlė toliau gyvendavo, tai jos gyvenimas būdavo nuolatinis gedulas ir nepakenčiamas visuomeninis suvaržymas, kadangi naujai santuokai būdavo apskritai nepritariama.

82:3.13 (917.1) Senovėje daugelis veiksmų, kurie dabar yra laikomi amoraliais, būdavo skatinami. Primityviosios žmonos neretai labai didžiuodavosi savo vyrų santykiais su kitomis moterimis. Mergaičių skaistybė būdavo didžiulė kliūtis vedyboms; vaiko pagimdymas iki vedybų labai smarkiai padidindavo troškimą turėti tą merginą žmona, nes vyras būdavo tikras, jog turės vaisingą partnerę.

82:3.14 (917.2) Daugelis primityviųjų genčių leisdavo bandomąsias vedybas tol, kol moteris pastodavo, tada įvykdavo įprastų vedybų ceremoniją; kitose grupėse vedybos būdavo nešvenčiamos tol, kol negimdavo pirmasis vaikas. Jeigu žmona būdavo nevaisinga, tada ją turėdavo išsipirkti jos tėvai, ir santuoka būdavo anuliuojama. Papročiai reikalavo, jog kiekviena pora turėtų vaikų.

82:3.15 (917.3) Šitos primityvios bandomosios vedybos buvo visiškai nepanašios į palaidumą; jos buvo tiesiog nuoširdus vaisingumo patikrinimas. Susitariantys individai vedavo visam laikui, kai tiktai būdavo patvirtintas vaisingumas. Kada veda šiuolaikinės poros, mintyje turėdamos palankių skyrybų galimybę, jeigu jos nebus visiškai patenkintos savo vedybiniu gyvenimu, tai tikrovėje jos susitaria dėl tam tikros bandomųjų vedybų formos, ir tokios formos, kurios statusas yra nepalyginamai

žemesnis už jų mažiau civilizuotų protėvių nuoširdžiai rizikingų veiksmų statusą.

4. Vedybos, esant nuosavybės papročiams

82:4.1 (917.4) Vedybos visada buvo glaudžiai susijusios tiek su nuosavybe, tiek su religija. Nuosavybė buvo vedybų stabilizatorius; religija, moralizuotojas.

82:4.2 (917.5) Primityviosios vedybos buvo investicija, ekonominė spekuliacija; tai buvo daugiau verslo dalykas negu flirto romanas. Senovės žmonės vedavo dėl grupės naudos ir gerovės; todėl jų vedybas planuodavo ir organizuodavo grupė, jų tėvai ir senoliai. O tai, kad nuosavybės papročiai buvo veiksmingi stabilizuojant santuokos institutą, rodo tas faktas, jog vedybos buvo ilgalaikiškesnės ankstyvosiose gentyse negu jos yra daugelyje šiuolaikinių tautų.

82:4.3 (917.6) Civilizacijai vystantis ir papročiams toliau pripažįstant privačią nuosavybę, vagystė tapo dideliu nusikaltimu. Neištikimybė buvo pripažįstama viena iš vagystės formų, vyro nuosavybės teisių pažeidimu; dėl to ji nėra konkrečiai paminima ankstyvuosiuose įsakymuose ir papročiuose. Iš pradžių moteris buvo savo tėvo nuosavybė, kuris savo teises perdavė jos vyrui, ir visi teisėti lytiniai santykiai kilo iš šitų iki to meto egzistavusių nuosavybės teisių. Senasis Testamentas su moterimis elgiasi kaip su nuosavybės forma; Koranas moko apie jų menkesnį lygį. Vyras turėjo teisę savo žmoną paskolinti draugui ar svečiui, ir šitas paprotys kai kuriose šalyse dar tebeegzistuoja.

82:4.4 (917.7) Šiuolaikinis lytinis pavydas nėra įgimtas; tai yra besivystančių papročių produktas. Primityvusis vyras savo žmonos nepavydėjo; jis tikrai saugojo savo nuosavybę. Ta priežastis, dėl kurios žmona turėjo griežčiau negu jos vyras atsiskaityti už savo lytinį elgesį buvo dėl to, kad jos vedybinė neištikimybė siejosi su palikuonimi ir įpėdinyste. Labai anksti, civilizacijai žengiant pirmyn, nesantuokinis vaikas pateko į nepagarbą. Iš pradžių už neištikimybę būdavo baudžiama tikrai moteris; vėliau, papročiai taip pat reikalavo kūno bausmės ir jos partneriui, ir per ilgus amžius įžeistas vyras arba saugotojas tėvas turėjo visišką teisę užmušti vyriškosios lyties pažeidėją. Šiuolaikinės tautos išsaugojo tuos papročius, kurie leidžia vadinamuosius garbės nusikaltimus remiantis nerašytais įstatymais.

82:4.5 (917.8) Kadangi skaistybės tabu kilo kaip nuosavybės papročių aspektas, tai iš pradžių jis buvo taikomas ištekęsusioms moterims, bet ne netekėjusioms mergaitėms. Vėlesniaisiais metais, skaistybės daugiau reikalavo tėvas, o ne siekiantysis merginos rankos; nekalta mergina būdavo komercinis turtas tėvui—galima būdavo prašyti didesnės kainos. Kada skaistybės poreikis vis augo, tada atsirado paprotys tėvui sumokėti nuotakos mokestį pripažįstant tarnystę tinkamai išauklėjus skaisčią nuotaką būsimajam vyrui. Kada vieną kartą prasidėjusi, šita moteriškosios pusės skaistybės idėja tiek užvaldė rases, jog tapo įprasta mergaitės tiesiogine prasme uždaryti, tikrovėje jas įkalinti metų metais tam, kad būtų užtikrinta jų nekaltybė. Ir šitokiu būdu ne tokių senų laikų standartai ir nekaltybės patikrinimai automatiškai pagimdė profesionalių prostitučių klases; jomis buvo tos atstumtos

nuotakos, tos moterys, kurias jaunikių motinos pripažindavo, jog nebėra nekaltos.

5. Endogamija ir eksogamija

82:5.1 (918.1) Labai anksti laukiniai pastebėjo, kad rasių susimaišymas palikuonių kokybę pagerina. Tai nebuvo dėl to, jog palikuonys iš tos pačios genties tėvų visada būdavo blogi, bet dėl to, jog palikuonys iš skirtingų genčių tėvų visada būdavo santykinai geresni; todėl papročiai turėjo polinkį kristalizuotis į lytinių santykių tarp artimų giminaičių suvaržymą. Buvo pripažinta, jog palikuonys iš skirtingų genčių tėvų labai smarkiai padidina selekcinę galimybę evoliuciniam įvairavimui ir vystymuisi. Individai, gimę iš skirtingų genčių tėvų, būdavo įvairiapusiškesni ir turėjo didesnę sugebėjimą išlikti priešišrame pasaulyje; palikuonys iš tos pačios genties tėvų, drauge su savo papročiais, palaipsniui išnyko. Visa tai vystėsi palaipsniui; sąmoningai tokių problemų laukiniai nesuvokė. Bet vėlesnės ir labiau išsivysčiusios tautos tą suprato, ir jos taip pat pastebėjo, kad bendras nusilpimas kartais būdavo dėl didžiulio poravimosi genčių viduje.

82:5.2 (918.2) Nors gerų palikuonių tarpusavio poravimasis kartais pagerindavo stiprias gentis, bet labai akivaizdūs blogų pasekmių atvejai, kada palikuonių sulaukdavo vienos giminės silpnapročiai, žmogaus protą didesniu laipsniu paveikė priverstinai, ir šito pasekmės buvo tokios, jog besivystantys papročiai vis daugiau suformuluodavo tabu prieš visas vedybas tarp artimų giminaičių.

82:5.3 (918.3) Religija ilgą laiką buvo veiksmingas barjeras prieš vedybas su kitų genčių gentainiais; daugelis religinių mokymų

draudė vedybas už tikėjimo ribų. Moteris paprastai linko į vedybas genties viduje; vyrai linko į vedybas už genties ribų. Nuosavybė visada darė įtaką santuokai, ir kartais, mėginant apsaugoti nuosavybę klando viduje, atsirasdavo papročiai, verčiantys moteris rinktis vyrus iš savo tėvo genties. Tokio pobūdžio reikalavimai atvedė prie to, jog labai išplito pusbrolių ir pusseserių vedybos. Vidinis poravimasis taip pat buvo praktikuojamas ir dėl to, kad būtų išsaugotos amato paslaptys; sumanūs darbininkai savo amato žinias stengdavosi išlaikyti šeimos viduje.

82:5.4 (918.4) Labiau išsivysčiusios grupės, kada būdavo izoliuotos, visada sugrįždavo prie santuokos tarp artimų giminių. Noditai daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų buvo viena iš didžiųjų grupių, kuriose vedybos buvo tarp savosios grupės narių. Vėlesniųjų dienų vidinių vedybų papročius milžinišku laipsniu paveikė violetinės rasės tradicijos, kurioje iš pradžių buvo, būtinai, vedybos tarp brolio ir sesers. O brolio ir sesers santuoka buvo įprasta senovės Egipte, Sirijoje, Mesopotamijoje, ir visose žemėse, kurias kažkada buvo užėmę anditai. Egiptiečiai ilgą laiką praktikavo brolio ir sesers vedybas, mėgindami išlaikyti karališkąją kraują gryną, tas paprotys net ir ilgiau išsilaikė Persijoje. Tarp mesopotamijiečių, iki Abraomo laikų, vedybos tarp pusbrolių ir pusseserių buvo privalomos; pusbroliai ir pusseserės turėjo pirmumo teisę vesti pusseseres ir pusbrolius. Pats Abraomas vedė savo pusseserę, bet vėlesnieji žydų papročiai tokias sąjungas uždraudė.

82:5.5 (919.1) Pirmasis atsitraukimas nuo brolio ir sesers vedybų įvyko maždaug tada, kada atsirado daugiapatystės papročiai,

nes sesuo-žmona įžūliai valdydavo kitą žmoną ar žmonas. Kai kurių genčių papročiai draudė santuoką su mirusio brolio našle, bet reikalavo, kad gyvas brolis turėtų vaikų vietoje savo mirusio brolio. Nėra jokio biologinio instinkto prieš vedybas tarp bet kokio laipsnio giminių; tokie suvaržymai yra vien tikrai tabu reikalas.

82:5.6 (919.2) Vedybos tarp kitų genčių narių galiausiai ėmė dominuoti, nes šitam pirmenybę teikė vyras; gauti žmoną iš svetur reiškė didesnę laisvę nuo žmonos giminaičių. Kuo geriau pažįsti, tuo mažiau gerbi; taigi, kada poruojantis ėmė viešpatauti individualaus pasirinkimo elementas, tada tapo papročiu partnerius pasirinkti už genties ribų.

82:5.7 (919.3) Galiausiai daugelis genčių santuoką klando viduje uždraudė, kitos gentys vedybas apribojo tam tikrose kastose. Tabu prieš santuoką su savo paties totemo moterimi suteikė akstiną papročiu moteris vogti iš kaimyninių genčių. Vėliau, santuoka būdavo labiau reguliuojama pagal gyvenamąją vietovę negu pagal giminystę. Santuokos tarp tos pačios genties narių evoliucijoje buvo daug žingsnių, kol buvo pereita į šiuolaikines vedybas ne su giminaičiais. Net ir vėliau, kada paprastiems žmonėms santuoką tarp giminaičių tabu uždraudė, tai vadams ir karaliams artimus giminaičius vesti buvo leidžiama dėl to, jog karališkasis kraujas išliktų sukoncentruotas ir grynas. Papročiai valdovams paprastai suteikdavo tam tikrų laisvių lytinių santykių srityje.

82:5.8 (919.4) Vėlesniųjų anditų tautų buvimas daug prisidėjo prie to, jog sangikų rasės jautė vis didesnę norą tuoktis už savo genčių ribų. Bet vedybos tarp narių iš kitų genčių įsivyravo

tiktai tada, kada kaimyninės grupės išmoko gyventi drauge santykinai taikiai.

82:5.9 (919.5) Pačios vedybos tarp narių iš kitų genčių taiką skatino; vedybos tarp genčių mažino priešišumą. Tarpgentinės santuokos vedė į genčių koordinavimą ir į karines sąjungas; jos ėmė dominuoti, nes suteikė padidintą jėgą; jos buvo nacijos kūrėjos. Tarpgentinės vedybas taip pat labai smarkiai skatino ir besivystantys prekybiniai ryšiai; kelionės ir tyrinėjimai prisidėjo prie vedybinių ryšių išplėtimo ir smarkiai palengvino rasinių kultūrų susikryžminimą.

82:5.10 (919.6) Šiaip jau rasinių vedybinių papročių nepaaiškinami nenuoseklumai didele dalimi yra dėl šito tarpgentinių vedybų papročio, kurį lydėjo žmonių vogimas ir jų pirkimas iš svetimų genčių, ir visa tai baigėsi atskirų gentinių papročių apjungimu. Tai, kad šitie tabu, susiję su santuoka genties viduje, buvo visuomeniniai, ne biologiniai, gerai parodo tabu vedyboms tarp giminių, apėmusių daugelį žmonos arba vyro giminaičių, kurie visiškai neturėjo jokio kraujo ryšio.

6. Rasiniai mišiniai

82:6.1 (919.7) Šiandien pasaulyje grynujų rasių nėra. Ankstyvosios ir pirmosios spalvotosios evoliucinės rasės turi tikrai dvi atstovaujamas rases, išlikusias pasaulyje: geltonąjį žmogų ir juodąjį žmogų; ir net šitos dvi rasės yra labai daug susimaišiusios su išnykusiomis spalvotosiomis tautomis. Nors vadinamoji baltoji rasė didžiąja dalimi yra kilusi iš senovės mėlynojo žmogaus, bet daugiau ar mažiau ją papildė visos kitos rasės, panašiai, kaip ir Amerikų raudonąjį žmogų.

82:6.2 (919.8) Iš šešių spalvotųjų sangikų rasių, trys buvo pirminės ir trys buvo antrinės. Nors pirminės rasės—mėlynoji, raudonoji, ir geltonoji—daugeliu atžvilgių buvo pranašesnės už tris antrines rases, bet reikėtų prisiminti, kad šitos antrinės rasės turėjo daug pageidautinų bruožų, kurie būtų žymiai pagerinę pirmines tautas, jeigu būtų buvę asimiliuoti jų geresnieji palikuonys.

82:6.3 (920.1) Dabartiniai prietariai prieš “metisus,” “hibridus,” ir “mišrūnus” yra dėl to, kad šiuolaikinis rasinis susikryžminimas yra, didžiąja dalimi, tarp atitinkamų rasių smarkiai sumenkusių palikuonių. Jūs taip pat sulaukiate menkaverčių palikuonių, kada tuokiasi tos pačios rasės degeneruotos rūšys.

82:6.4 (920.2) Jeigu šiandienines Urantijos rases būtų galima išlaisvinti nuo degraduotų, antivisuomeninių, silpnapročių, ir netinkamų egzempliorių žemiausiųjų sluoksnių naštos, tada būtų mažai prieštaravimų dėl riboto rasių susivienijimo. Ir jeigu tokie rasiniai susimaišymai įvyktų tarp kelių rasių labiausiai išsivysčiusių tipų, tai dėl to būtų prieštaraujama dar mažiau.

82:6.5 (920.3) Labiau išsivysčiusių ir nepanašių palikuonių hibridizavimas yra naujų ir gyvybingesnių palikuonių sukūrimo paslaptis. Ir tą galima taikyti augalams, gyvūnams, ir žmogaus rūšims. Hibridizavimas išplečia fizinę ir protinę jėgą ir padidina vaisingumą. Įvairių tautų vidutinių ar labiau išsivysčiusių sluoksnių rasinis susimaišymas smarkiai padidina *kūrybinį* potencialą, ką rodo dabartiniai Šiaurės Amerikos Jungtinių Valstijų gyventojai. Kada vedybiniai ryšiai būna tarp žemesniųjų ar menkesniųjų sluoksnių, tada kūrybingumas yra sumažinamas, kaip tą rodo pietinės Indijos dabartinės tautos.

82:6.6 (920.4) Rasių suliejimas labai daug prisideda prie to, jog staiga atsiranda *nauji* požymiai, ir jeigu toks hibridizavimas yra sąjunga tarp labiau išsivysčiusių palikuonių, tuomet šitie naujieji požymiai taip pat bus *labiau išsivystę* bruožai.

82:6.7 (920.5) Tol, kol dabartinės rasės bus taip perkrautos menkesniais ir degeneruotais palikuonimis, tol rasių susimaišymas dideliu mastu būtų kuo labiausiai pražūtingas, bet prieštaravimai dėl tokių eksperimentų daugiausia remiasi visuomeniniais ir kultūriniais prietaisais, o ne biologiniais svarstymais. Net ir tarp menkesniųjų rūšių palikuonių, hibridai dažnai yra geresni už savo protėvius. Hibridizavimas rūšis pagerina *dominuojančių genų* dėka. Tarprasinis susimaišymas didina tikimybę, jog hibridas turės didesnę skaičių pageidaujamų *dominantų*.

82:6.8 (920.6) Per praėjusį šimtą metų rasinio hibridizavimo Urantijoje buvo daugiau negu per tūkstantmečius. Didžiulės disharmonijos pavojus dėl žmogiškųjų rūšių sukryžminimo yra labai smarkiai perdėtas. Pagrindinės “metisų” problemos kyla dėl visuomeninių prietarų.

82:6.9 (920.7) Pitkerno salų eksperimentas sumaišant baltąją rasę su polineziečių rase gerai pavyko, nes baltieji vyrai ir Polinezijos moterys buvo kilę iš gana gerų rasinių palikuonių. Baltosios, raudonosios, ir geltonosios rasių labiausiai išsivysčiusių tipų sukryžminimas tuoj pat sukurtų daug naujų ir biologiškai veiksmingų bruožų. Šitos trys tautos priklauso pirminėms sangikų rasėms. Baltosios ir juodosios rasių sumaišymai tokių pageidautinų tiesioginių rezultatų neduoda, bet ir palikuonys mulatai nėra tokie nepageidaujami, kokiais juos stengėsi padaryti visuomeniniai ir rasiniai prietaisai. Fiziniu požiūriu,

tokie baltai-juodi hibridai yra nuostabūs žmonijos pavyzdžiai, nepaisant savo nežymaus nepilnavertiškumo kai kuriais kitais atžvilgiais.

82:6.10 (920.8) Kada pirminė sangikų rasė susivienija su antrine sangikų rase, tada pastaroji yra žymiai pagerinama pirmosios sąskaita. Ir savo gerąsias savybes atiduodant nedideliu laipsniu—išsitiesiančiu per ilgus laiko periodus—gali kilti nedaug rimtų prieštaravimų dėl tokio pirminių rasių pasiaukojančio indėlio gerinant antrines grupes. Biologiniu požiūriu, antriniai sangikai tam tikrais atžvilgiais buvo labiau išsivystę už pirmines rases.

82:6.11 (921.1) Galų gale, žmogiškosioms rūšims tikrąjį pavojų privalu įžvelgti dėl to, kada be apribojimų dauginasi įvairių civilizuotų tautų menkesnieji ir degeneruoti palikuonys, o ne bet kokiame tariamame pavojuje dėl savo rasinio kryžminimosi.

82:6.12 (921.2) [Pateikta Serafimų Vadovo, dislokuoto Urantijoje.]

83 Dokumentas. Santuokos institutas

83:0.1 (922.1) TAI yra pasakojimas apie santuokos instituto ankstyvąją pradžią. Jis nuo palaidų ir nevaržomų bandos poravimųsi per daugybę variacijų ir prisitaikymų nenukrypstamai vystėsi, net iki atsiradimo tokių vedybinių standartų, kurie galiausiai pasiekė aukščiausiąjį tašką įgyvendinant poros vedybinius ryšius, vieno vyro ir vienos moters sąjungą tam, kad būtų sukurta aukščiausiosios visuomeninės kategorijos šeima.

83:0.2 (922.2) Santuoka daug kartų buvo pavojuje, o vedybiniai papročiai labai daug pasinaudojo tiek nuosavybės, tiek religijos parama; bet tikroji įtaka, kuri amžiams saugo santuoką ir iš jos atsiradusią šeimą, yra tas paprastas ir įgimtas biologinis faktas, jog vyrai ir moterys neabejotinai negyvens vienas be kito, nesvarbu, ar jie būtų patys primityviausi laukiniai, ar patys kultūringiausi mirtingieji.

83:0.3 (922.3) Būtent dėl lytinio potraukio savanaudis žmogus yra sugundomas, jog taptų kažkuo daugiau negu gyvuliu. Lytinis ryšys, kuris yra grindžiamas savanaudiškumu ir savęs patenkinimu, turi ir tam tikrų savęs atsižadėjimo pasekmių ir užtikrina altruistinių pareigų ir daugelio rasei naudingų šeimyninių įsipareigojimų prisiėmimą. Šituo lytinis gyvenimas buvo nepripažintas ir neįtartas laukinio civilizuotojas, nes šitas pats lytinis impulsas automatiškai ir neklystamai *verčia žmogų galvoti* ir galiausiai *veda jį į meilę*.

1. Santuoka kaip visuomeninis institutas

83:1.1 (922.4) Santuoka yra visuomenės mechanizmas, sumanytas tam, kad reguliuotų ir kontroliuotų tuos daugelį žmogiškųjų santykių, kurie atsiranda dėl fizinio dvilytiškumo fakto. Kaip toks institutas, santuoka veikia dviemis kryptimis:

83:1.2 (922.5) 1. Reguliuoja asmeninius lytinius santykius.

83:1.3 (922.6) 2. Reguliuoja palikuonis, paveldėjimą, tęstinumą, ir visuomeninę tvarką, kas yra jos senesnioji ir pirminė funkcija.

83:1.4 (922.7) Šeima, kuri atsiranda iš santuokos, yra pati santuokos instituto stabilizuotoja, drauge su nuosavybės papročiais. Kiti potencialūs santuokos stabilumo faktoriai yra pasipuikavimas,

tuštybė, riteriškumas, pareiga, ir religiniai įsitikinimai. Bet nors santuokai gali būti pritariama ar nepritariama danguje, bet vargu ar jos yra sudaromos danguje. Žmogiškoji šeima yra aiškiai žmogiškasis institutas, evoliucinis išsivystymas. Santuoka yra visuomeninis institutas, ne bažnyčios sritis. Tas tiesa, religija turėtų jas galingai veikti, bet neturėtų imtis jų kontroliuoti ir reguliuoti.

83:1.5 (922.8) Primityvi santuoka pirmiausia buvo gamybinis institutas; net ir šiandieniniais laikais ji dažnai būna visuomeninis arba verslo reikalas. Dėl to poveikio, kuris atsirado, susimaišius su anditų palikuonimis, ir dėl besivystančios civilizacijos papročių, palaipsniui santuoka tampa abipuse, romantiška, tėviška, poetiška, kupina meilės, etinė, ir net idealistinė. Tačiau, pasirinkimas ir vadinamoji romantinė meilė primityviuose vedybiniuose ryšiuose buvo minimalaus lygio. Ankstyviausiais laikais vyras ir žmona nebuvo ilgą laiką kartu; jie netgi dažnai drauge nevalgydavo. Bet tarp senovės žmonių asmeninis susižavėjimas nebuvo stipriai siejamas su lytiniu potraukiu; jie vienas kitą pamėgdavo didele dalimi dėl to, jog gyveno ir dirbo kartu.

2. Asistavimas ir sužadėtuvs

83:2.1 (923.1) Primityviausias vedybas visada suplanuodavo berniuko ir mergaitės tėvai. Pereinamąjį etapą tarp šito papročio ir laisvo pasirinkimo laikų užėmė vedybų tarpininkas arba profesionalus piršlys. Tokiais piršliais pirmiausia buvo kirpėjai, vėliau jais buvo šventikai. Iš pradžių santuoka buvo grupės reikalas; vėliau ji buvo šeimos dalykas; tikrai neseniai ji tapo asmeniniu jaudinančiu patyrimu.

83:2.2 (923.2) Prievarta, ne potraukis, toks buvo požiūris į primityviasias vedybas. Ankstyvaisiais laikais moteris neturėjo lytinio šaltumo, tikrai lytinį nepilnavertiškumą, kokį įdiegdavo papročiai. Kaip antpuoliai buvo anksčiau už prekybą, taip vedybos, kada nuotaka būdavo pagrobiamą, buvo anksčiau už vedybas pagal kontraktą. Kai kurios moterys slapta pritardavo pagrobimui dėl to, jog išvengtų savosios genties vyresniųjų vyrų valdymo; jos geriau sutikdavo pakliūti į savo bendraamžių vyrų iš kitos genties rankas. Šitas pseudogrobimas buvo pereinamasis etapas tarp grobimo prievarta ir vėlesniojo asistavimo sužavint.

83:2.3 (923.3) Ankstyvoji vedybinio ritualo rūšis buvo inscenizuotas pabėgimas, tam tikros rūšies pabėgimo, kuris kažkada buvo įprastas dalykas, repeticija. Vėliau, humoristinis pagrobimas tapo įprastų vestuvinių ritualų dalimi. Šiuolaikinės merginos apsimestinis priešinimasis “pagrobimui,” susilaikymas nuo atvirų kalbų apie vedybas, visa tai yra senųjų papročių liekanos. Nuotakos pernešimas per slenkstį yra kilęs iš daugelio senųjų tradicijų, tarp jų, ir iš žmonių vogimo laikų.

83:2.4 (923.4) Ilgą laiką vedybiniame gyvenime moteris visiškos laisvės neturėjo, bet išmintingesnės moterys šitą suvaržymą visada sugebėdavo apeiti gudriai pasinaudodamos savo nuovoka. Vyras paprastai būdavo aktyvioji pusė asistavimo laiku, bet nevisada. Kartais formaliai, o taip pat ir užmaskuotai, vedybas inicijuoja moteris. Ir civilizacijai vystantis, moterys ėmė vis daugiau reikštis visose asistavimo ir santuokos fazėse.

83:2.5 (923.5) Pasaulio rasėms meiles, romantikos, ir asmeninio pasirinkimo didėjimas asistavimo iki vedybų metu yra anditų indėlis. Santykiai tarp lyčių vystosi palankiai; daugelis

besivystančių tautų tuos senesnius naudos ir nuosavybės motyvus palaipsniui ėmė pakeisti kažkiek idealizuotomis lytinio potraukio sampratomis. Renkantis gyvenimo partnerius, lytinis impulsas ir meilės jausmai pradeda pakeisti šaltą išskaičiavimą.

83:2.6 (923.6) Sužadėtuvių iš pradžių prilygo vedyboms; o ankstyvosiose tautose lytiniai santykiai per susižadėjimo laikotarpį buvo įprasti. Pastaraisiais laikais, religija nustatė lytinius tabu laikotarpiui nuo sužadėtuvių iki vedybų.

3. Pirkimas ir kraitis

83:3.1 (923.7) Senovės žmonės nepasitikėjo meile ir pažadais; jie manė, jog ilgalaikės sąjungos turi garantuoti tam tikras apčiuopiamas užstatas, nuosavybę. Dėl šitos priežasties, žmonos pirkimo kaina, buvo manoma, yra bauda arba įnašas, kurį vyras buvo pasmerktas prarasti, jeigu įvyktų skyrybos arba jeigu ją paliktų jis. Kada tik nuotakos pirkimo kaina būdavo sumokama, tada daugelis genčių leisdavo ant jos kūno išdeginti vyro ženklą. Afrikiečiai savo žmonas dar tebeperka. Žmoną iš meilės, arba baltojo žmogaus žmoną, jie lygina su kate, nes ji nieko nekainuoja.

83:3.2 (924.1) Nuotakų demonstravimai būdavo tos progos, kada aprėdytos ir išpuoštos dukros būdavo viešai parodomos stengiantis, kad jos gautų aukštesnę kainą kaip žmonos. Bet jos nebūdavo parduodamos kaip gyvuliai—vėlesnėse gentyse tokios žmonos perduoti kitiems nebuvo galima. Taip pat ir jos pirkimas niekada nebuvo tiesiog šaltakraujė piniginė transakcija; perkant žmoną paslauga atitikdavo užmokestį grynais. Jeigu kitais požiūriais pageidautinas vyras už savo

žmoną sumokėti negalėdavo, tuomet merginos tėvas jį galėdavo įsūnytį kaip sūnų, ir tada jis galėdavo vesti. O jeigu sau žmonos ieškodavo vargšas vyras ir godaus tėvo reikalaujamos kainos sumokėti negalėdavo, tuomet senoliai dažnai tą tėvą paspausdavo, ir toks veiksmas jo reikalavimus sumažindavo, nes priešingu atveju mergina su būsimuoju vyru galėdavo pabėgti.

^{83:3.3 (924.2)} Vystantis civilizacijai, tėvams nebepatiko atrodyti tokiais, jog savo dukras parduoda, ir šitokiu būdu, nors ir toliau imdavo nuotakos pirkimo užmokestį, bet jie ėmė laikytis tokio papročio, kada porai dovanodavo vertingų dovanų, kurios apytiksliai prilygdavo pirkimo sumai. Ir vėliau už nuotaką nustojus mokėti, šitos dovanos tapo nuotakos kraičiu.

^{83:3.4 (924.3)} Kraičio prasmė buvo sudaryti įspūdį, jog nuotaka yra nepriklausoma, suteikti mintį, kad toli pažengta nuo tų laikų, kada žmonos buvo vergės ir kada gyvenimo kompanionės buvo nuosavybė. Vyras negalėjo išsiskirti su turėjusia kraičio žmona nesugrąžinęs kraičio vertės iki galo. Kai kuriose gentyse tiek nuotakos, tiek ir jaunikio tėvai sumokėdavo abipusį įnašą, kurio netekdavo, jeigu vienas kuris iš vedusiųjų palikdavo kitą, tikrovėje tai buvo vedybinis užstatas. Tuo pereinamuoju laikotarpiu, kada buvo pereinama nuo pirkimo prie kraičio, jeigu žmona būdavo perkama, tai vaikai priklausydavo tėvui; jeigu ne, tada jie priklausydavo žmonos šeimai.

4. Vedybų ritualas

^{83:4.1 (924.4)} Vedybų ritualas atsirado dėl to, kad vedybos iš pradžių buvo bendruomenės reikalas, ne vien tikrai dviejų individų

apsisprendimo kulminacija. Vedybiniai ryšiai buvo grupės rūpestis, o taip pat ir asmeninė funkcija.

83:4.2 (924.5) Magija, ritualai, ir ceremonijos senovės žmonės supo visą gyvenimą, ir vedybos nebuvo išimtis. Kada civilizacija vystėsi, kada į vedybas buvo pradėta žiūrėti rimčiau, tada vedybiniai ritualai tapdavo vis pretenzingesni. Iš pradžių vedybos buvo nuosavybės interesus išreiškiantis faktorius, net kaip tas yra ir šiandien, ir dėl to buvo reikalingas juridinis ritualas, tuo tarpu kiek įmanoma platesnis viešumas buvo reikalingas dėl vėliau gimstančių vaikų. Primityvusis žmogus neturėjo dokumentų; todėl vedybinį ritualą turėjo matyti daug asmenų.

83:4.3 (924.6) Iš pradžių vedybų ritualas buvo panašesnis į sužadėtuves ir jį sudarė tikrai viešas paskelbimas dėl ketinimo gyventi kartu; vėliau jį sudarė formalus pavalgymas drauge. Kai kuriose gentyse tėvai tiesiog nuvedavo savo dukrą pas vyrą; kitais atvejais vienintelė ceremonija buvo oficialus pasikeitimas dovanomis, po kurio nuotakos tėvas ją perduodavo jaunikiui. O daugelyje Levanto tautų buvo paprotys apsieiti be visų tokių formalumų, ir vedybos prasidėdavo lytiniais santykiais. Raudonasis žmogus buvo pirmasis, kuris išvystė labiau pakylėtas vedybų ceremonijas.

83:4.4 (924.7) Buvo labai bijomasi neturėti vaikų, o kadangi nevaisingumas buvo priskiriamas dvasių intrigoms, tai siekimas užtikrinti vaisingumą taip pat atvedė į vedybų susiejimą su tam tikrais magiškais ar religiniais ritualais. Ir šitose pastangose tam, kad būtų užtikrintos laimingos ir vaisingos vedybos, būdavo panaudojama daug kerų; net būdavo tariamasi su astrologais tam, kad būtų nustatytos

susitariančiųjų šalių gimimo žvaigždės. Vienu metu turtingų žmonių vedybose įprastas atributas buvo žmonių aukojimai.

83:4.5 (925.1) Būdavo ieškoma laimingų dienų, palankiausiai būdavo vertinamas ketvirtadienis, o tos vedybos, kurios būdavo švenčiamos esant mėnulio pilnačiai, buvo manoma, jog turi būti ypač sėkmingos. Daugelio Artimųjų Rytų tautų paprotys buvo mėtyti grūdus į jaunavedžius; tai buvo magiškas ritualas, kuris, buvo tikimasi, užtikrina vaisingumą. Kai kurios Rytų tautos šiam tikslui vartodavo ryžius.

83:4.6 (925.2) Visada buvo manoma, jog priešinantis vėlėms ir blogoms dvasioms geriausios priemonės yra ugnis ir vanduo; todėl paprastai per vestuves būdavo altoriaus ugnis ir uždegtos žvakės, o taip pat buvo šlakstoma ir šventu krikšto vandenių. Ilgą laiką buvo įprasta nustatyti klaidingą vestuvių dieną, o tada šitą įvykį netikėtai atidėti dėl to, kad vėlės ir dvasios būtų suklaidintos.

83:4.7 (925.3) Jaunavedžių erzinimas ir išdaigų krėtimas per medaus mėnesį visa tai yra reliktai iš tų tolimosios praeities laikų, kada buvo manoma, jog geriausia dvasių akivaizdoje atrodyti vargšu ir prislėgtu tam, kad nebūtų sukeltas jų pavydas. Nuotakos nuometas yra reliktas iš anų laikų, kada buvo manoma, jog būtina slėpti nuotaką taip, kad vėlės negalėtų jos atpažinti, o taip pat slėpti ir jos grožį nuo šiaip jau pavydžių dvasių žvilgsnio. Nuotakos kojos neturėjo paliesti žemės prieš pat ceremoniją. Net ir dvidešimtajame amžiuje tebėra įprasta pagal krikščioniškus papročius patiesti kilimus nuo vestuvinių ekipažo iki bažnyčios altoriaus.

83:4.8 (925.4) Viena iš seniausių vedybinių ritualų formų buvo šventiko suteikiamas palaiminimas vestuviniam guoliui, kad būtų užtikrintas šios sąjungos vaisingumas; šitai buvo daroma likus daug laiko iki to, kada atsirado pirmosios oficialios vedybinės ceremonijos. Per šitą vedybinių papročių evoliucijos laikotarpį į vestuves atėję svečiai turėdavo naktį perėti per tą vietą, kur buvo miegama, tokiu būdu tapdami teisėtais liudininkais, jog vedybos yra iki galo įvykusios.

83:4.9 (925.5) Atsitiktinumo elementas, jog nežiūrint visų ikivedybinių išbandymų, kai kurios santuokos būdavo nenusisėkusios, primityvų žmogų vertė ieškoti garantijų, kurios jį apsaugotų nuo nepavykusių vedybų; jį atvedė į tai, kad jis ėmė ieškoti žynių ir magijos pagalbos. Ir šitoks judėjimas aukščiausiąją tašką pasiekė tada, kada buvo pradėta tuoktis betarpiškai dabartinėje bažnyčioje. Bet ilgą laiką santuoka apskritai buvo suvokiama kaip susitariančiųjų pusių tėvų—vėliau pačių porų—sprendimai; tuo tarpu per paskutiniuosius penkis šimtus metų bažnyčia ir valstybė pasiėmė sau teisę ir dabar drįsta be įgaliojimų priimti sprendimus dėl santuokos.

5. Daugiskaitinės vedybos

83:5.1 (925.6) Ankstyvojoje vedybų istorijoje netekėjusios moterys priklausė genties vyrams. Vėliau, vienu ir tuo pačiu metu viena moteris turėjo tikrai vieną vyrą. Šita *vienu ir tuo pačiu metu vieno vyro* praktika buvo pirmasis žingsnis nuo palaidų bandos lytinių santykių. Tuo metu, kada moteriai buvo leidžiama turėti tikrai vieną vyrą, tai jos vyras panorėjęs galėjo tokius laikinus santykius nutausti. Bet šitie laisvai reguliuojami susivienijimai buvo pirmasis žingsnis į gyvenimą poromis skirtingai nuo

gyvenimo banda. Šitame vedybų vystymosi etape vaikai paprastai priklausydavo motinai.

^{83:5.2 (925.7)} Kitas žingsnis vedybinių santykių evoliucijoje buvo *grupinės vedybos*. Šita bendruomeninė vedybų fazė turėjo įsiterpti į besiskleidžiantį šeimos gyvenimą, kadangi vedybiniai papročiai dar nebuvo pakankamai stiprūs, kad porų susivienijimai taptų pastovūs. Brolio ir sesers santuoka priklausė šitai grupei; vienos šeimos penki broliai vedavo kitos šeimos penkias seseris. Visame pasaulyje bendruomeninių vedybų laisvesnės formos palaipsniui išsivystė į įvairius grupinių vedybų tipus. Ir šituos grupinius susivienijimus dideliu laipsniu reguliavo totemo papročiai. Palaipsniui ir užtikrintai vystėsi šeimyninis gyvenimas, nes lytinis ir vedybinis reguliavimas buvo palankus pačios genties išlikimui, užtikrindamas didesnę vaikų skaičiaus išlikimą.

^{83:5.3 (926.1)} Labiau išsivysčiusiose gentyse grupinės vedybos palaipsniui vietą užleido poligamijos—poliginijos ir poliandrijos—praktikai. Bet poliandrija niekada nebuvo apskritai paplitusi, paprastai apsiribodavo karalienėmis ir turtingomis moterimis; dar daugiau, tai paprastai būdavo šeimos reikalas, viena žmona keliems broliams. Kastos ir ekonominiai apribojimai kartais šitą paversdavo būtinybe, jog keli vyrai turėdavo pasitenkinti viena žmona. Net ir tada toji moteris ištekėdavo už vieno vyro, kiti būdavo laisvai toleruojami kaip bendrųjų palikuonių “dėdės.”

^{83:5.4 (926.2)} Žydų paprotys, reikalaujantis, jog vyras vestų savo mirusio brolio našlę tam, kad “išaugintų sėklą vietoje brolio,” buvo toks paprotys, kuris buvo išplitęs daugiau negu per pusę

senovės pasaulio. Tai buvo liekana iš tų laikų, kada vedybos buvo daugiau šeimos reikalas, o ne asmeninis susivienijimas.

83:5.5 (926.3) Poliginijos institutas skirtingais laikais pripažino keturias žmonių rūšis:

83:5.6 (926.4) 1. Ritualinės arba legalios žmonos.

83:5.7 (926.5) 2. Meilės ir sutikimo žmonos.

83:5.8 (926.6) 3. Sugyventinės, sutartinės žmonos.

83:5.9 (926.7) 4. Vergės žmonos.

83:5.10 (926.8) Tikroji poliginija, kur visos žmonos turėtų lygų statusą ir visi vaikai būtų lygūs, pasitaikydavo retai. Paprastai, net ir daugiskaitinėse vedybose, namuose viešpataudavo pagrindinė žmona, partnerė pagal statusą. Ji yra vienintelė dalyvavusi ritualinėse vedybų ceremonijose, ir tikrai tokios pirktos arba kraičiu apmokėtos žmonos vaikai galėjo paveldėti turtą, nebent specialiai būtų kitaip susitarta su žmona pagal statusą.

83:5.11 (926.9) Žmona pagal statusą nebūtinai būdavo mylima žmona; ankstyvaisiais laikais paprastai ji nebūdavo tokia. Meilės žmona, arba mylimoji, nepasirodė tol, kol rasės nebuvo žymiai daugiau išsivysčiusios, ypač po evoliucinių genčių susimaišymo su noditais ir Adomitais.

83:5.12 (926.10) Tabu žmona—viena žmona pagal legalų statusą—sukūrė sugyventinių papročius. Pagal šituos papročius vyras galėjo turėti tikrai vieną žmoną, bet lytinių santykių jis galėjo turėti su neribotu skaičiumi sugyventinių. Sugyventinių

turėjimas buvo pakopa į monogamiją, pirmasis žingsnis tolyn nuo atviros poliginijos. Žydų, romėnų, ir kinų sugyventinės labai dažnai būdavo žmonos tarnaitės. Vėliau, kaip tas buvo tarp žydų, į legalią žmoną buvo žiūrima kaip į motiną visiems vaikams, gimusiems nuo jos vyro.

83:5.13 (926.11) Senieji tabu lytiniais santykiams su nėščia arba krūtimi maitinančia žmona turėjo didžiulį polinkį skatinti poliginiją. Primityviosios moterys susendavo labai anksti dėl dažnų gimdymų ir sunkaus darbo. (Tokios pervargusios žmonos įstengdavo egzistuoti vien tiksliai dėl to, jog kiekvieną mėnesį jos būdavo savaitei izoliuojamos, kada nesilaukdavo vaiko). Tokia žmona dažnai pavargdavo nuo vaikų gimdymo ir prašydavo savo vyrą pasiimti antrą ir jaunesnę žmoną, kuri sugebėtų padėti tiek gimdydama vaikus, tiek atlikdama namų darbus. Dėl to senesnės žmonos paprastai su džiaugsmu sutikdavo naująsias žmonas; nieko panašaus į lytinį pavydą neegzistavo.

83:5.14 (926.12) Žmonių skaičių apribodavo tiksliai vyro sugebėjimas jas aprūpinti. Turtingi ir gabūs vyrai norėdavo daug vaikų, o kadangi kūdikių mirtingumas buvo labai didelis, tai reikėjo turėti žmonių būrį tam, kad būtų sukurta didžiulė šeima. Didelė dalis šitų daugiskaitinių žmonių buvo tiesiog darbininkės, vergės žmonos.

83:5.15 (927.1) Žmogiškieji papročiai vystosi, bet labai lėtai. Haremo tikslas buvo sukaupti stiprų ir iš daugelio narių organą, kurį sudarytų kraujo giminystė sosto paramai. Vienas vadas vieną kartą buvo įtikintas, kad jis neturėtų laikyti haremo, kad jis turėtų apsiriboti viena žmona; taigi jis iš karto paleido savo haremą. Nepatenkintos žmonos sugrįžo į savo namus, ir jų

įžeisti giminaičiai įniršę įpuolė pas vadą ir su juo iš karto susidorojo.

6. Tikroji monogamija — porinės vedybos

83:6.1 (927.2) Monogamija yra monopolija; ji yra gera tiems, kurie pasiekia tokios pageidaujamos būsenos, bet ji turi tendenciją sudaryti biologinių sunkumų tiems, kuriems ne taip pasisekė. Bet visiškai nepriklausomai nuo poveikio individui, monogamija neabejotinai yra geriausia vaikams.

83:6.2 (927.3) Ankstyviausioji monogamija buvo dėl aplinkybių poveikio, skurdo. Monogamija yra kultūrinė ir visuomeninė, dirbtinė ir nenatūrali, tai yra, nenatūrali evoliuciniam žmogui. Ji buvo visiškai natūrali grynesniems noditams ir Adomitams ir turėjo didžiulės kultūrinės vertės visoms išsivysčiusioms rasėms.

83:6.3 (927.4) Kaldeno gentys pripažino žmonos teisę reikalauti iš savo sutuoktinio ikivedybinio pasižadėjimo neimti antrosios žmonos arba sugyventinės; tiek graikai, tiek romėnai pirmenybę teikė monogaminei santuokai. Protėvių garbinimas visada skatino monogamiją, kaip tą skatino ir krikščionių klaidingas požiūris santuoką laikyti sakramentu. Net ir pragyvenimo lygio kilimas nuolat bylojo prieš daugiskaitines žmonas. Iki Mykolo atėjimo į Urantiją iš esmės visas civilizuotas pasaulis buvo pasiekęs teorinės monogamijos lygį. Bet šita pasyvi monogamija nereiškė, jog žmonija tapo įpratinta praktikuoti porines vedybas.

83:6.4 (927.5) Nors siekiant idealių porinių vedybų monogaminio tikslo, kuris, galiausiai, yra kažkas panašaus į monopolinį lytinį

susivienijimą, visuomenė neturėtų iš akiračio išleisti nepavydėtinos padėties tų nelaimingų vyrų ir moterų, kuriems nepavyko surasti vietos šitoje naujoje ir pagerintoje visuomeninėje tvarkoje, net ir padarius viską, kas tik įmanoma, kad būtų laikomasi jos reikalavimų. Nepasisekimas surasti vedybinį partnerį konkurencinėje visuomeninėje arenoje gali būti dėl neįveikiamų sunkumų arba daugybės apribojimų, kuriuos primetė egzistuojantys papročiai. Tas tiesa, monogamija yra ideali tiems, kurie joje gyvena, bet ji neišvengiamai turi sukelti didelių sunkumų tiems, kurie yra palikti už jos ribų vienatvės egzistavimo šaltyje.

83:6.5 (927.6) Visada mažuma tų, kuriems nepavyko, turėjo kentėti dėl to, kad dauguma galėtų žengti į priekį remiantis besivystančios civilizacijos besivystančiais papročiais; bet visada toji dauguma, kuriai yra rodomas palankumas, turėtų nuoširdžiai ir rūpestingai žvelgti į savo bičiulius, kuriems ne taip pasisekė ir kurie turi sumokėti nesėkmės kainą, netapę tos idealios lytinės partnerystės gretų nariais, kuri leidžia patirti visų biologinių potraukių patenkinimą remiantis besivystančios visuomeninės evoliucijos aukščiausiųjų papročių leidimu.

83:6.6 (927.7) Monogamija visada buvo, yra dabar, ir amžinai bus žmogiškosios lytinės evoliucijos idealistinis tikslas. Šitą tikrųjų porinių vedybų idealą sudaro savojo aš atsisakymas, ir dėl to jis taip dažnai žlunga, kadangi viena arba abi susitariančios pusės stokoja tos visų žmogiškųjų vertybių viršūnės, griežtos savikontrolės.

83:6.7 (927.8) Monogamija yra tas matas, kuris matuoja visuomeninės civilizacijos vystymąsi, skirtingai nuo grynai

biologinės evoliucijos. Monogamija nebūtinai yra biologinė arba natūrali, tačiau be jos negali apsieiti visuomeninės civilizacijos betarpiškas išsaugojimas ir tolesnis vystymas. Ji įnešė savo indėlį į jausmų subtilumą, moralinio charakterio išgryninimą, ir dvasinį augimą, kurie visiškai neįmanomi poligamijoje. Moteris niekada negali tapti idealia motina, kada visą laiką yra priversta dalyvauti varžybose dėl savo vyro meilės jausmų.

83:6.8 (928.1) Porinės vedybos teikia privalumą tam artimam supratimui ir veiksmingam bendradarbiavimui ir skatina tą artimą supratimą ir veiksmingą bendradarbiavimą, koks yra geriausias tėvų laimei, vaikų gerovei, ir visuomeniniam efektyvumui. Vedybos, kurios prasidėjo nuo grubios jėgos, palaipsniui vystosi į savojo aš kultūros, savikontrolės, saviraiškos, ir savojo aš pratęsimo nuostatų institutą.

7. Vedybinio ryšio nutraukimas

83:7.1 (928.2) Vedybinių papročių ankstyvojoje evoliucijoje santuoka buvo laisva sąjunga, kurią buvo galima nutraukti, pareiškus norą, o vaikai visada likdavo su motina; motinos-vaiko ryšys yra instinktyvus ir veikia nepaisant papročių išsivystymo pakopos.

83:7.2 (928.3) Primityviose tautose tikrai apie pusę vedybų būdavo sėkmingos. Pati dažniausia išsiskyrimo priežastis būdavo nevaisingumas, dėl kurio visada būdavo kaltinama žmona; ir būdavo tikima, jog bevaikės žmonos dvasios pasaulyje tampa gyvatėmis. Esant primityvesniems papročiams, skyrybas būdavo galima gauti vien tikrai vyrui nusprendus, ir kai kuriose tautose šitie standartai išsilaikė iki pat dvidešimtojo amžiaus.

83:7.3 (928.4) Papročiams vystantis, kai kurios gentys išvystė dvi santuokos formas; įprastą, kuri leisdavo skirtis, ir šventikų vedybas, kurios neleisdavo skirtis. Žmonų pirkimo ir žmonių kraičio pradžia, įvedus nuosavybės baudą dėl nepasisekusių vedybų, daug prisidėjo prie išsiskyrimų sumažinimo. Ir, iš tikrųjų, daugelį šiuolaikinių sąjungų stabilizuoja šitas senovinis nuosavybės faktorius.

83:7.4 (928.5) Visuomeninis spaudimas dėl padėties bendruomenėje ir nuosavybės privilegijos visada buvo pajėgios tam, jog išlaikytų vedybinius tabu ir papročius. Per amžius santuoka padarė didžiulę pažangą ir šiuolaikiniame pasaulyje ji remiasi į išvystytą pagrindą, nepaisant to, kad plačiai išplitęs nepasitenkinimas ją grėsmingai užsipuola tose tautose, kur individualus pasirinkimas—naujoji laisvė—egzistuoja kuo plačiausiai. Nors tokie prisiderinimo sunkumai dėl staiga paspartėjusios visuomeninės evoliucijos iškyla labiau išsivysčiusiose rasėse, bet mažiau išsivysčiusiose tautose, veikiant senesniesiems papročiams, santuoka tebeklesti ir palaipsniui vystosi į priekį.

83:7.5 (928.6) Santuokoje senesnio ir ilgai vyravusio nuosavybės motyvo naujas ir staigus pakeitimas idealesniu, bet nepaprastai individualiu meilės motyvu, santuokos institutą neišvengiamai pavertė laikinai nestabiliu. Žmogaus santuokos motyvai visada toli pranokdavo tikrąją santuokos moralę, ir devynioliktajame ir dvidešimtajame amžiuose Vakarų vertybių idealas staiga nepalyginamai pranoko į savąjį aš sukoncentruotus ir tik iš dalies kontroliuojamus rasių lytinius impulsus. Bet kokioje visuomenėje didelis skaičius nevedusių žmonių rodo laikiną papročių nuosmukį arba keitimąsi.

83:7.6 (928.7) Vedybų tikrasis išmėginimas, per visus amžius, buvo tas nuolatinis intymumas, kuris yra neišvengiamas visame šeimos gyvenime. Du išlepinti ir sugadinti jaunuoliai, išauklėti taip, jog visada tikėtusi nuolaidžiavimo ir tuštybės ir visiško ego patekinimo, vargu ar gali tikėtis didžiulės sėkmės santuokoje ir šeimos kūrimo—savojo aš suvaržymo, kompromiso, pasišventimo, ir nesavanaudiško atsidavimo vaikų kultūrai visą gyvenimą truncančioje partnerystėje.

83:7.7 (929.1) Didžiulis laipsnis įsivaizdavimų ir išsigalvotos romantikos, kada pradedama meilintis, didele dalimi yra kaltas dėl augančios skyrybų tendencijos šiuolaikinėse Vakarų tautose, o viską dar labiau sukomplikuoja moters didesnė asmeninė laisvė ir išaugusi ekonominė nepriklausomybė. Lengvos skyrybos, kada jos būna dėl savikontrolės stokos arba dėl asmenybės nesugebėjimo normaliai prisiderinti, veda kaip tiktai tiesiai atgal į tuos primityvius visuomenės etapus, iš kurių žmogus taip neseniai išsivystė, ir kaip tiktai tokio didžiulio asmeninio vargo ir rasinio kentėjimo dėka.

83:7.8 (929.2) Bet tol, kol visuomenė vaikų ir jaunimo deramai neauklės, tol, kol visuomeninė tvarka nesuteiks tinkamo ikivedybinio mokymo, ir tol, kol toks neišmintingas ir nesubrendęs jaunimo idealizmas bus tas teisėjas tuokiantis, lygiai tol vyraus skyrybos. Ir lygiai tiek, kiek visuomeninė grupė nesuteikia tinkamo vedybinio pasirengimo jaunimui, lygiai tokiu pačiu laipsniu skyrybos turi veikti kaip visuomeninės apsaugos vožtuvas, užkertantis kelią dar blogesnėms situacijoms besivystančių papročių greito augimo amžiais.

^{83:7.9 (929.3)} Senovės žmonės, atrodo, jog į vedybas žiūrėjo lygiai taip rimtai, kaip į jas rimtai žiūri kai kurie šiandieniniai žmonės. Ir neatrodo, kad dabartiniais laikais daugelis skubotų ir nesėkmingų vedybų yra didelis pagerinimas tos senovinės praktikos, kada jauni vyrai ir moterys buvo rengiami vedybiniais ryšiams. Šiuolaikinės visuomenės didžiulis nenuoseklumas yra meilės išaukštinimas ir vedybų idealizavimas, nors nei vieno, nei kito kuo visapusiškiausiam patikrinimui nepritariama.

8. Santuokos idealizavimas

^{83:8.1 (929.4)} Vedybos, kurios aukščiausią tašką pasiekia sukūrus šeimą, iš tikrųjų yra žmogaus labiausiai išaukštintas institutas, bet iš esmės jos yra žmogiškos; jos niekada neturėjo būti vadinamos sakramentu. Setitų šventikai pavertė vedybas religiniu ritualu; bet per tūkstančius metų po Edeno, vedybiniai ryšiai toliau buvo grynai visuomeninis ir pilietinis institutas.

^{83:8.2 (929.5)} Žmogiškųjų susivienijimų lyginimas su dieviškaisiais susivienijimais yra didžiausiu laipsniu nevykęs. Vyro ir žmonos sąjunga santuokos-šeimos ryšyje yra evoliucinių pasaulių mirtingųjų materialus veikimas. Tas tiesa, iš tikrųjų, vyro ir žmonos nuoširdžiomis žmogiškosiomis pastangomis, nukreiptomis link pažangos, galima pasiekti didžiulį dvasinį išsivystymą, bet tai nereiškia, kad santuoka būtinai yra šventa. Dvasinė pažanga lydi nuoširdų uolumą ir kitose žmogiškųjų pastangų srityse.

^{83:8.3 (929.6)} Santuokos iš tiesų negalima lyginti nei su Derintojo ryšiu su žmogumi, nei su Kristaus Mokolo ir jo žmogiškųjų sielos brolių brolyste. Vargu ar kokiame nors taške šitie ryšiai

yra palygintini su vyro ir žmonos susivienijimu. Ir didžiausiu laipsniu apgailėtina yra tai, kad šitų ryšių klaidingas žmogiškasis supratimas sukėlė tiek daug painiavos dėl santuokos statuso.

83:8.4 (929.7) Taip pat yra apgailėtina ir tai, jog kai kurios mirtingųjų grupės santuoką suvokė taip, kad ji yra įgyvendinama dieviškuoju veiksmu. Tokie tikėjimai tiesiogiai veda į tokią sampratą, jog vedybinis statusas yra nepanaikinamas, nežiūrint kokios būtų aplinkybės arba kokie būtų susitariančiųjų pusių norai. Bet pats santuokos nutraukimo faktas rodo, jog Dievybė nėra susijusi su tokiomis sąjungomis. Jeigu Dievas kartą sujungė bet kokius du daiktus ar asmenis draugėn, tai jie išliks tokiu būdu sujungti iki tokio laiko, kada dieviškoji valia jiems suteiks leidimą išsiskirti. Bet, kas susiję su santuoka, kuri yra žmogiškasis institutas, tai kas gi išdrįs nuspręsti, pasakyti, kurios santuokos yra tokios sąjungos, kurioms pritarė visatos prižiūrėtojai, priešingai toms vedyboms, kurios savo prigimtimi ir kilme yra grynai žmogiškosios?

83:8.5 (930.1) Nepaisant šito, sferose danguje santuokos idealas egzistuoja. Kiekvienos vietinės sistemos sostinėje Dievo Materialieji Sūnūs ir Dukros iš tiesų atskleidžia idealo viršūnę vyro ir žmonos sąjungos vedybiniuose ryšiuose ir turint tikslą gimdyti ir auklėti palikuonis. Galų gale, ideali mirtingųjų santuoka yra *žmogiškai* šventa.

83:8.6 (930.2) Santuoka visada buvo ir tebėra žmogaus laikino idealumo aukščiausioji svajonė. Nors šita graži svajonė retai kada yra įgyvendinama iki galo, bet ji toliau egzistuoja kaip šlovingas idealas, besivystančią žmoniją visą laiką toliau viliodama link didesnių siekių žmogiškosios laimės labui. Bet

jaunus vyrus ir moteris reikėtų kai ko mokyti apie vedybinę realybę iki to laiko, kada jie pasineria į šeimyninio gyvenimo tarpusavio ryšių griežtus reikalavimus; jaunatvišką idealizmą reikėtų sumažinti ikivedybinio nusivylimo tam tikru laipsniu.

83:8.7 (930.3) Tačiau, nereikia slopinti jaunimo idealizuojamos santuokos jausmo; tokios svajonės yra būsimos šeimyninio gyvenimo tikslo įsivaizdavimas. Šita nuostata yra tiek skatinanti, tiek naudinga, su sąlyga, jeigu ji netrukdo suvokti praktiškų ir kasdienių vedybinių reikalavimų ir vėlesnio šeimyninio gyvenimo.

83:8.8 (930.4) Pastaraisiais laikais santuokos idealai pasiekė didžiulės pažangos; kai kuriose tautose moteris praktiškai turi lygias teises su savo sutuoktiniu. Iš principo, bent jau, šeima tampa ištikima partneryste, turinčia tikslą auginti palikuonis laikantis lytinės ištikimybės. Bet net ir šitoji naujesnė santuokos versija neturi išdrįsti siekti tiek toli, kad suteiktų visos asmenybės ir individualybės abipusę monopoliją. Vedybos nėra vien tiktai individualistinis idealas; tai yra vyro ir žmonos besivystanti visuomeninė partnerystė, egzistuojanti ir veikianti pagal nūdienos papročius, suvaržyta tabu, ir įgyvendinama visuomenės įstatymais ir taisyklėmis.

83:8.9 (930.5) Dvidešimtojo amžiaus santuoka pasiekė aukštą lygį palyginus su praeities amžių santuoka, nepaisant to, kad šeimos institutą dabar rimtai išbando tos problemos, kurios taip netikėtai užgriuvo visuomeninę organizaciją dėl to, jog staiga buvo išplėstos žmonos laisvės, tos teisės, kurių ji taip ilgai neturėjo praeities kartų papročių uždelstos evoliucijos metu.

83:8.10 (930.6) [Pateikta Serafimų Vadovo, dislokuoto Urantijoje.]

84 Dokumentas. Santuoka ir šeimyninis gyvenimas

84:0.1 (931.1) MATERIALI būtinybė sukūrė santuoką, lytinis alkis ją papuošė, religija ją sankcionavo ir išaukštino, valstybė jos reikalavo ir ją reguliavo, tuo tarpu vėlesniaisiais laikais besivystanti meilė santuoką ima pateisinti ir šlovinti kaip civilizacijos naudingiausio ir drąsiausio instituto, šeimos, protėvį ir kūrėją. Ir šeimos sukūrimas turėtų būti visų švietimo pastangų centras ir esmė.

84:0.2 (931.2) Lytinis susiporavimas yra grynai savojo aš įamžinimo aktas, susijęs su savojo aš patenkinimo besikeičiančiu laipsniu; vedybos, šeimos sukūrimas, didele dalimi yra savęs išsaugojimo dalykas ir jos pažymi visuomenės evoliuciją. Pati visuomenė yra šeimyninių vienetų bendras statinys. Individai yra labai laikini kaip planetiniai faktoriai—visuomenės evoliucijoje tikrai šeimos yra ilgalaikės agentūros. Šeima yra tas kanalas, per kurį kultūros ir žinių upė teka iš vienos kartos į kitą.

84:0.3 (931.3) Šeima iš esmės yra sociologinis institutas. Santuoka išsivystė iš bendradarbiavimo savąjį aš aprūpinant ir iš partnerystės savąjį aš pratęsiant; savojo aš patenkinimo elementas didele dalimi buvo neesminis. Nepaisant šito, šeima iš tikrųjų apima visas tris esmines žmogiškosios egzistencijos funkcijas, tuo tarpu gyvenimo pratęsimas ją padaro fundamentaliu žmogiškuoju institutu, o lytiniai santykiai ją atskiria nuo visų kitų visuomeninės veiklos rūšių.

1. Primityvūs poriniai susivienijimai

84:1.1 (931.4) Vedybos nebuvo sukurtos remiantis lytiniais santykiais; jie buvo neesminiai. Vedybų nereikėjo primityviam žmogui, kuris savo lytinį apetitą patenkindavo laisvai, neapsunkindamas savęs pareigomis, susijusiomis su žmona, vaikais, ir šeima.

84:1.2 (931.5) Moteris, dėl fizinio ir emocinio prieraišumo savo palikuoniui, yra priklausoma nuo bendradarbiavimo su vyru, ir tai ją stumia į vedybinės apsaugos prieglobstį. Bet nebuvo jokio tiesioginio biologinio akstino, kuris verstų vedybų siekti vyrą— tuo labiau, kuris jį išlaikytų vedusį. Vyru vedybos tapo patrauklios ne dėl meilės, bet dėl alkio maistui, kuris laukinį vyrą iš pradžių pritraukė prie moters ir primityvios pastogės, kurioje buvo ir jos vaikai.

84:1.3 (931.6) Vedybų priežastis nebuvo ir įsipareigojimų, susijusių su lytiniais santykiais, sąmoningas suvokimas. Primityvus žmogus nesuvokė ryšio tarp lytinio pasitenkinimo ir vėliau gimstančio vaiko. Kąkada buvo visuotinai tikima, jog pastoti gali ir nekalta mergina. Laukiniai anksti suvokė tą mintį, jog kūdikiai yra sutveriami dvasios žemėje; buvo tikima, jog nėštumas yra dėl to, jog į moterį patenka dvasia, besivystanti vėlė. Taip pat buvo tikima, kad nekaltos merginos arba netekėjusios moters nėštumą gali sukelti tiek dieta, tiek bloga akis, tuo tarpu vėlesnieji tikėjimai gyvybės pradžią siejo su kvėpavimu ir saulės šviesa.

84:1.4 (932.1) Daugelis ankstyvųjų tautų vėles siejo su jūra; dėl to nekaltoms merginoms buvo labai smarkiai ribojamas maudymasis; jaunos moterys maudytis jūros potvynio metu bijojo nepalyginamai labiau negu lytiškai santykiauti. Deformuoti arba pirmalaikiai kūdikiai, buvo manoma, kad yra

gyvulių jaunikliai, kurie į moters kūną pateko dėl to, kad buvo nerūpestingai maudomasi arba dėl blogos dvasios veiklos. Laukiniai, žinoma, nieko negalvodami, tokius palikuonis ką tik jiems gimus pasmaugdavo.

84:1.5 (932.2) Pirmasis žingsnis švietimo srityje buvo žengtas su tikėjimu, jog lytiniai santykiai atveria kelią tam, kad nėštumą sukelianti vėlė įeitų į moterį. Nuo to laiko žmogus suvokė, kad tėvas ir motina lygiomis dalimis paaukoja gyvuosius paveldėjimo faktorius, kurie pradeda palikuonį. Bet net ir dvidešimtajame amžiuje daug tėvų vis dar stengiasi savo vaikus laikyti didesnėje ar mažesnėje nežinomybėje, kas susiję su žmogiškosios gyvybės kilme.

84:1.6 (932.3) Tam tikros paprastos rūšies šeimą užtikrino tas faktas, kad reprodukuojanti funkcija būtinai apima motinos-vaiko ryšį. Motinos meilė yra instinktyvi; ji neatsirado dėl papročių, kaip atsirado vedybos. Visų žinduolių motinos meilė yra vietinės visatos pagalbinių proto dvasių neatskiriamas padovanojimas, ir savo stiprumu ir atsidavimu visada yra tiesiog proporcingas rūšių bejėgės kūdikystės trukmei.

84:1.7 (932.4) Motinos ir vaiko ryšys yra natūralus, stiprus, ir instinktyvus, ir toks, kuris, dėl to, primityvias moteris vertė nusileisti daugeliui keistų sąlygų ir iškęsti neapsakomus sunkumus. Šita dėmesinga motinos meilė yra supančiojantis jausmas, kuris moterį visada pastatydavo į tokią milžinišku laipsniu nepalankią padėtį jos visose kovose su vyru. Net ir šitokiu atveju, žmogiškųjų rūšių motiniškas instinktas nėra visagalis; jį gali nuslopinti ambicija, savanaudiškumas, ir religiniai įsitikinimai.

84:1.8 (932.5) Nors motinos-vaiko susivienijimas nėra nei santuoka, nei šeima, bet jis buvo tas branduolys, iš kurio kilo ir santuoka, ir šeima. Buvo žengtas didžiulis žingsnis pirmyn vedybinių ryšių evoliucijoje tada, kada šita laikina partnerystė trukdavo pakankamai ilgai, kad būtų išauginti iš jos atsiradę palikuonys, nes tai ir buvo šeimos kūrimas.

84:1.9 (932.6) Nepaisant šitų ankstyvųjų porų antagonizmų, nepaisant šito susivienijimo laisvumo, šita vyro-moters partnerystė labai smarkiai pagerino išlikimo galimybes. Vienas vyras ir viena moteris, bendradarbiaudami, net ir už šeimos ir palikuonių ribų, daugeliu atvejų yra daug pranašesni už du vyrus ir dvi moteris. Šitas lyčių suporavimas padidino išlikimą ir buvo žmogiškosios visuomenės pati pradžia. Darbo pasidalinimas tarp lyčių taip pat prisidėjo prie patogumo ir padidino laimę.

2. Ankstyvoji matriarchalinė šeima

84:2.1 (932.7) Moters periodišką kraujavimą ir tolesnį jos kraujo netekimą gimdymo metu anksti įdiegė mintį, jog kraujas yra vaiko kūrėjas (net dvasios buveinė), ir pagimdė sampratą apie žmogiškųjų santykių kraujo ryšį. Ankstyvaisiais laikais visa kilmė buvo nustatoma pagal moteriškąją liniją, nes tik apie šitą paveldėjimo pusę buvo galima spręsti kažkiek aiškiai.

84:2.2 (932.8) Primityvioji šeima, atsirandanti iš instinktyvaus biologinio kraujo ryšio tarp motinos ir vaiko, neišvengiamai buvo motinos šeima; ir daugelis genčių tokios tvarkos laikėsi ilgą laiką. Matriarchatas buvo vienintelis įmanomas perėjimas iš tos pakopos, kai grupinės vedybos vyko bandoje, į vėlesnę ir pagerintą poligaminę ir monogaminę patriarchalinę šeimą

gyvenimą. Matriarchalinė šeima buvo natūrali ir biologinė; patriarchalinė šeima yra visuomeninė, ekonominė, ir politinė. Matriarchalinės šeimos išsilaikymas tarp Šiaurės Amerikos raudonųjų žmonių yra viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl šiaip jau pažangūs irokėzai niekada nesukūrė tikros valstybės.

84:2.3 (933.1) Pagal matriarchalinės šeimos papročius žmonos motina namuose turėjo praktiškai aukščiausiąją valdžią; šeimos reikaluose net žmonos broliai ir jų sūnūs buvo aktyvesni negu jos vyrai. Tėvui dažnai iš naujo suteikdavo savo paties vaikų vardus.

84:2.4 (933.2) Ankstyviausios rasės tėvui teikė mažai svarbos, į vaiką žiūrėdavo kaip ateinantį vien tikrai iš motinos. Jie tikėjo, kad vaikai į tėvą buvo panašūs dėl artimo bendravimo, arba dėl to, kad jie šitaip buvo “pažymėti,” nes jų motina troško, kad jie būtų panašūs į tėvą. Vėliau, kada įvyko posūkis nuo matriarchato į patriarchatą, tada visus nuopelnus dėl vaiko prisiėmė tėvas, ir didelė dalis tabu nėsčiai moteriai vėliau buvo išplėsti, kad apimtų ir jos vyrą. Būsimasis tėvas nustodavo dirbęs, kada artėdavo gimdymo metas, o gimdymo metu jis guldavosi į lovą, kartu su žmona, ir gulėdavo nuo trijų iki aštuonių dienų. Žmona galėdavo kitą dieną keltis ir įsitraukti į sunkų darbą, bet vyras likdavo lovoje, kad priiminėtų sveikinimus; visa tai buvo dalis ankstyvųjų papročių, sumanytų tam, kad įtvirtintų tėvo teisę į vaiką.

84:2.5 (933.3) Iš pradžių, buvo įprasta, jog vyras eitų gyventi su savo žmonos giminaičiais, bet vėlesniaisiais laikais, kada vyras išmokėdavo arba atidirbdavo nuotakos kainą, tada jis galėjo savo žmoną ir vaikus pasiimti, ir parsivesti atgal pas savo giminaičius. Perėjimas nuo matriarchato prie patriarchato

paaiškina šiaip jau beprasmius tam tikrų rūšių draudimus santuokai tarp pusbrolių ir pusseserių, nors tarp tokios pat giminytės kitų atstovų vedybos nebuvo draudžiamos.

84:2.6 (933.4) Medžioklės papročiams nykstant, kada bandos laikymas žmogui suteikė apsirūpinimo maistu pagrindinio šaltinio kontrolę, tada matriarchatas labai greitai priartėjo prie savo pabaigos. Jis žlugo tiesiog dėl to, kad nebepajėgė sėkmingai varžytis su naujesne patriarchaline šeima. Valdžia, priklausiusi motinos giminaičių vyriškiams, nebegalėjo varžytis su valdžia, sukoncentruota vyro-tėvo rankose. Moteris nebuvo pajėgi suderinti vaikų gimdymo, nuolatinio valdžios panaudojimo, ir didėjančios galios namuose užduočių. Atsiradęs žmonos vogimas, o vėliau ir žmonos pirkimas paspartino matriarchalinės šeimos išnykimą.

84:2.7 (933.5) Tas stulbinantis perėjimas iš matriarchato į patriarchatą yra vienas iš radikaliausių ir iki galo ratu apsisukusių prisiderinimų, kokius tik kada nors buvo įvykdžiusi žmogiškoji rasė. Šitas pasikeitimas iš karto atvedė į didesnę visuomeninį aktyvumą ir padidintą šeimos jaudinantį patyrimą.

3. Šeima, viešpataujant tėvui

84:3.1 (933.6) Galbūt motinystės instinktas atvedė moterį į santuoką, bet būtent didesnė vyro jėga, kartu su papročių įtaka, iš tikrųjų ją privertė likti santuokoje. Piemenų gyvenimas turėjo polinkį sukurti naują papročių sistemą, šeimyninio gyvenimo patriarchalinį tipą; ir esant piemenų ir ankstyvųjų žemdirbių papročiams šeimyninės vienybės pagrindas buvo neabejotina ir savavališka tėvo valdžia. Visa visuomenė, ar ji būtų

nacionalinė, ar šeimyninė, perėjo per patriarchalinės tvarkos autokratinės valdžios etapą.

84:3.2 (934.1) Ribotas dėmesys, rodomas moteriai Senojo Testamento eroje, yra tikrasis piemenų papročių atspindys. Hebrajų patriarchai visi buvo gyvulių augintojai, kaip tą liudija pasakymas, “Viešpats yra mano Ganytojas.”

84:3.3 (934.2) Bet praėjusiais amžiais vyras dėl savo prastos nuomonės apie moterį nebuvo kaltesnis už pačią moterį. Primityviaisiais laikais ji nepasiekė visuomeninio pripažinimo, nes ji neveikė ekstremaliomis sąlygomis; ji neatliko ryškių žygdarbių ir nebuvo krizinių situacijų didvyrė. Egzistencijos kovoje motinystė buvo aiški kliūtis; motinos meilė moterims sudarydavo kliūčių ginant gentį.

84:3.4 (934.3) Taip pat primitiviosios moterys nesąmoningai sukūrė savo priklausomybę nuo vyro, reikšdamos susižavėjimą jo karingumu ir jėga ir jam plodamos. Šitas kario išaukštinimas iškėlė vyriškąjį ego, tuo tarpu moteriškąjį ego jis lygiai tiek pat prislėgė ir padarė ją labiau priklausoma; karinė uniforma vis dar sukelia stiprių moteriškų emocijų.

84:3.5 (934.4) Labiau išsivysčiusiose rasėse, moterys nėra tokios stambios arba tokios stiprios, kaip vyrai. Moteris, būdama silpnesnė, dėl to tapo taktiškesnė; ji anksti išmoko pasinaudoti savosios lyties kerais. Ji tapo dėmesingesnė ir konservatyvesnė negu vyras, nors šiek tiek ne tokia gili. Vyras pranoko moterį mūšio lauke ir medžioklėje, bet namuose moteris paprastai sumanumu pranokdavo bent jau pačius primitiviausius vyrus.

84:3.6 (934.5) Kerdžius savo gyvuliais rūpindavosi dėl maisto, bet per visus šituos piemenų amžius moteris vis tiek turėjo aprūpinti augaliniu maistu. Primityvusis žmogus nenorėjo dirbti žemės; iš viso žemė buvo per daug taiki, per daug nenuotykinga. Buvo taip pat senas prietaras, jog moterys gali išauginti geresnių derlių; jos buvo motinos. Daugelyje atsilikusių genčių šiandien vyrai verda mėsą, moterys verda daržoves, ir kada Australijos primityvios gentys būna kelionėje, tada moterys niekada neprisiliečia prie sumedžiotų paukščių ar žvėrių, tuo tarpu vyras nepasilenktų ir šaknies iškasti.

84:3.7 (934.6) Moteris visada turėjo dirbti; bent jau iki pat šiandieninių laikų moteris buvo tikrasis gamintojas. Vyrų paprastai pasirinkdavo lengviausią kelią, ir šitoji nelygybė egzistavo per ištisą žmogiškosios rasės istoriją. Moteris visada buvo naštos nešėja, nešdama šeimos nuosavybę ir prižiūrėdama vaikus, šitaip palikdama vyro rankas laisvas kovoms arba medžioklei.

84:3.8 (934.7) Moters pirmasis išlaisvinimas atėjo tada, kada vyras sutiko dirbti žemę, sutiko atlikti tai, kas iki tol, buvo manoma, yra moteriškas darbas. Buvo žengtas didžiulis žingsnis į priekį tada, kada daugiau nebebuvo žudomi vyrai belaisviai, kada jie buvo paverčiami vergais žemdirbiais. Tai atvedė į moters išlaisvinimą, taip, kad ji galėjo daugiau laiko paskirti namų židinio kūrimui ir vaiko kultūrai.

84:3.9 (934.8) Mažų vaikų aprūpinimas pienu atvedė į tai, jog kūdikio maitinimas krūtimi būdavo nutraukiamas anksčiau, todėl motinos šitaip išlaisvintos iš savo kartais laikino nevaisingumo ėmė gimdyti daugiau vaikų, tuo tarpu karvės

pieno ir ožkos pieno vartojimas labai smarkiai sumažino kūdikių mirtingumą. Prieš tai, kada visuomenė pasiekė bandų auginimo pakopą, motinos kūdikius maitindavo krūtimi tol, kol jie sulaukdavo ketverių ar penkerių metų amžiaus.

84:3.10 (934.9) Mažėjant primityviems karams labai smarkiai sumažėjo nelygybė tarp darbo pasidalijimo, pagrįsto lytimi. Bet moterys vis dar turėjo dirbti tikrąjį darbą, tuo tarpu vyrai atliko sargybinio pareigą. Jokia stovykla, joks kaimas negalėjo būti paliktas nesaugomas dieną ar naktį, bet net ir šitą užduotį palengvino šuns prijaukinimas. Apskritai, žemdirbystės atsiradimas pakėlė moters prestižą ir visuomeninę padėtį, bent jau tai buvo tiesa iki to laiko, kada pats vyras tapo žemdirbiu. Ir kai tik vyras pats ėmėsi įdirbti žemę, iš karto prasidėjo didžiulis žemdirbystės metodų gerinimas, nusitęsęs tolyn, per vieną po kitos einančias kartas. Medžioklėje ir kare vyras įsisavino organizacijos reikšmę, ir šituos būdus jis įdiegė į savo veiklą, o vėliau, kada perėmė didelę dalį moters darbo, tada smarkiai pagerino jos darbo neorganizuotus metodus.

4. Moters padėtis ankstyvojoje visuomenėje

84:4.1 (935.1) Apskritai kalbant, bet kokiame amžiuje moters padėtis yra santuokos kaip visuomeninio instituto evoliucinės pažangos teisingas kriterijus; tuo tarpu pačios santuokos pažanga yra protingai tikslus matas, registruojantis žmogiškosios civilizacijos išsivystymą.

84:4.2 (935.2) Moters padėtis visada buvo visuomeninis paradoksas; ji visada buvo gudri vyrų valdytoja; ji visada vyro stipresnį lytinį potraukį panaudodavo savo ineresams ir savo pačios vystymui. Subtiliai manipuliudama savo lyties kerais, ji

dažnai sugebėdavo panaudoti savo galią, kuria valdydavo vyrą, net ir tada, kada jis laikė ją žeminančioje vergijoje.

84:4.3 (935.3) Ankstyvoji moteris vyrui nebuvo draugė, mylimoji, meilužė, ir partnerė, bet vietoje šito ji buvo nuosavybės dalis, tarnaitė, ar vergė ir, vėliau, ekonominė partnerė, pramogų objektas, ir vaikų gimdytoja. Nežiūrint šito, esant tinkamiems ir patenkinamiems lytiniais santykiais visada buvo pasirinkimo ir bendradarbiavimo elementas iš moters pusės, o išmintingoms moterims tas visada suteikdavo galimybę žymia dalimi įtakoti savo tiesioginę ir asmeninę padėtį, nepriklausomai nuo savosios kaip lyties visuomeninės padėties. Bet vyro nepasitikėjimas ir įtarumas nesumažėjo dėl to fakto, jog moterys buvo visą laiką verčiamos griebtis gudrumo besistengdamos savo vergovę palengvinti.

84:4.4 (935.4) Abiems lytims labai sunku buvo suprasti vienai kitą. Vyrui suprasti moterį buvo sunku, jis į ją žvelgė su neišmanėliško nepasitikėjimo ir baimingo susižavėjimo keistu mišiniu, jeigu ne su įtarumu ir panieka. Daug gentinių ir rasinių legendų dėl šito kaltino Ievą, Pandorą, ar kai kurias kitas moteriškosios lyties atstoves. Šitie pasakojimai visada būdavo iškreipiami taip, jog moterį priverstų atrodyti tokia, kuri vyrui atneša blogį; ir visa tai išreiškia kažkada buvusį visuotinį nepasitikėjimą moterimi. Tarp tų priežasčių, kurios būdavo pateikiamos paremti dvasininkijos celibatą, pagrindinė buvo moters menkesnis statusas. Tas faktas, jog dauguma tariamų raganų buvo moterys, šitos lyties senosios reputacijos nepataisė.

84:4.5 (935.5) Ilgą laiką vyrai moteris laikė keistomis, net nenormaliomis. Jie net tikėjo, kad moterys sielų neturi; dėl to

joms neduodavo vardų. Ankstyvaisiais laikais egzistavo didžiulė baimė dėl pirmojo lytinio santykiavimo su moterimi; dėl to atsirado toks paprotys, kad su nekalta mergina pirmasis lytiškai santykiaudavo šventikas. Buvo manoma, jog pavojingas yra net ir moters šešėlis.

84:4.6 (935.6) Kažkada apskritai buvo manoma, jog vaiko gimdymas moterį padaro pavojinga ir nešvaria. Ir daugelio genčių papročiai reikalavo, jog po vaiko gimdymo motiną būtina apvalyti didžiulių ceremonijų pagalba. Išskyrus tas grupes, kuriose vyrai patys dalyvaudavo kartu gulėdami lovoje, būsimoji motina būdavo atstumiamą, paliekama viena. Senovės žmonės netgi vengė, kad vaikas gimtų namuose. Galų gale, padėti motinai gimdymo metu būdavo leidžiama senoms moterims, ir iš šitos praktikos kilo pribuvėjos profesija. Gimdymo metu, būdavo pasakojama ir daroma gausybė kvailų dalykų tam, kad gimdymas būtų palengvinamas. Buvo paprotys naujagimį apšlakstyti švęstu vandeniu tam, kad būtų užkirstas kelias vėlės įsiterpimui.

84:4.7 (935.7) Tarp nesusimaišiusių genčių, vaiko gimdymas buvo palyginus lengvas, užtrunkantis tikrai dvi ar tris valandas; retai kada toks lengvas gimdymas būna tarp maišytų rasių. Jeigu moteris mirdavo gimdymo metu, ypač gimdydama dvynius, tai buvo tikima, kad ji buvo kalta dėl neištikimybės su dvasia. Vėliau labiau išsivysčiusios gentys į mirtį gimdymo metu žiūrėdavo kaip į dangaus valią, tokios moterys, buvo manoma, jog mirė už kilnų reikalą.

84:4.8 (936.1) Vadinamasis moterų kuklumas, susijęs su jų apranga ir asmens demonstravimu, atsirado iš mirtinos baimės būti pastebėti menstruacinio periodo metu. Šitaip būti pastebėti

buvo laikoma didžiule nuodėme, tabu pažeidimu. Pagal senųjų laikų papročius, kiekviena moteris, nuo paauglystės iki vaikų gimdymo laikotarpio pabaigos, kiekvieną mėnesį privalėjo turėti vienos ištisos savaitės visišką šeimyninį ir visuomeninį karantiną. Viskas, ką ji galėtų paliesti, ant ko galėtų atsisėsti, ar atsigulti, buvo laikoma „suteptu.“ Ilgą laiką egzistavo paprotys merginą žiauriai primušti po kiekvieno mėnesinių periodo, stengiantis iš jos kūno išvaryti blogąsias dvasias. Tačiau, kada moteris pasiekdavo tokį amžių, kad gimdyti nebegalėdavo, tada su ja paprastai būdavo elgiamasi dėmesingiau, suteikiant jai daugiau teisių ir privilegijų. Visa tai turint omeny, nėra nieko keisto, kad į moterį būdavo žiūrima iš viršaus. Net ir graikai laikėsi tokios nuomonės, kad menstruacijų metu moteris yra viena iš trijų didžiųjų teršimo priežasčių, kitos dvi priežastys buvo kiauliena ir česnakas.

84:4.9 (936.2) Kad ir kokios kvailos buvo šitos senos sampratos, bet jos padarė ir šiek tiek gero, nes sunkiai persidirbančioms moterims, bent jau tol, kol buvo jaunos, kiekvieną mėnesį suteikdavo vieną savaitę pageidaujamam poilsiui ir naudingam pamąstymui. Tokiu būdu jos galėjo savo protą lavinti, kad galėtų bendrauti su savo partneriais vyrais likusį laiką. Šitas moterų karantinas vyrus taip pat apsaugojo nuo per didelio pasinėrimo į lytinius santykius, šituo netiesiogiai prisidėdamas prie gyventojų skaičiaus apribojimo ir savikontrolės padidinimo.

84:4.10 (936.3) Didžiulis žingsnis į priekį buvo žengtas tada, kada iš vyro buvo atimta teisė savo žmoną užmušti jam panorėjus. Lygiai taip pat, tai buvo žingsnis pirmyn, kada moteriai galėjo priklausyti vestuvinės dovanos. Vėliau ji gavo legalią teisę

turėti, valdyti nuosavybę, ir net jos atsisakyti, bet ji ilgą laiką neturėjo teisės eiti pareigų nei bažnyčioje, nei valstybėje. Su moterimi visada buvo elgiamasi daugiau ar mažiau kaip su nuosavybe, iki pat dvidešimtojo amžiaus ir dvidešimtajame amžiuje po Kristaus. Ji dar nebuvo išsivadavusi iš vyro kontroliuojamo uždaro pasaulinio mastu. Net ir išsivysčiusiose tautose, vyro mėginimas moterį apsaugoti visada buvo nebylus savojo pranašumo deklaravimas.

^{84:4.11 (936.4)} Bet primityviosios moterys nejautė sau gailesčio, kaip tas būdinga ne taip seniai išvaduotoms jų sesėms. Galų gale, jos buvo gana laimingos ir patenkintos; jos nedrįso įsivaizduoti geresnio arba kitokio egzistavimo būdo.

5. Moterys, besivystančių papročių laikotarpiu

^{84:5.1 (936.5)} Giminės pratęsimе moteris yra lygi vyrui, bet savęs aprūpinimo partnerystėje ji sunkiai dirba aiškiai prastesnėmis sąlygomis, ir už tą priverstinę motinystės suvaržymą jai gali atlyginti tik tai besivystančios civilizacijos apšviesti papročiai ir vis didėjantis vyro įgyto teisingumo jausmas.

^{84:5.2 (936.6)} Visuomenei vystantis, moterys pasiekė aukštesnes lytinio bendravimo normas, nes jos daugiau kentėjo nuo pasekmių, kada lytiniam papročiam buvo nusižengiama. Vyro lytinio elgesio normos vystosi labai lėtai vien tik tai to teisingumo, kurio reikalauja civilizacija, jausmo dėka. Gamta nieko nežino apie teisingumą—gimdymo skausmus verčia kentėti vienas moteris.

^{84:5.3 (936.7)} Lyčių lygybės šiuolaikinė idėja yra graži ir verta besivystančios civilizacijos, bet gamtoje šito nėra. Kada yra kas

stiprus, tas teisingas, tada vyras sėdi moteriai ant sprando; kada daugiau įsivylauja teisingumo, taikingumo ir sąžiningumo, tada ji palaipsniui išsilaisvina iš vergovės ir tamsos. Moters visuomeninė padėtis apskritai keičiasi atvirkščiai proporcingai militarizmo laipsniui bet kokioje nacijoje arba bet kokiame amžiuje.

84:5.4 (937.1) Bet vyras ne sąmoningai ar tyčia atėmė moters teises ir tada palaipsniui ir nenoriai sugrąžino jas, visa tai buvo nesąmoningas ir neplanuotas visuomeninės evoliucijos epizodas. Kada iš tikrųjų atėjo laikas moteriai pasinaudoti naujomis teisėmis, tada jas ji gaudavo, ir gaudavo visas visiškai nepriklausomai nuo vyro sąmoningo požiūrio. Lėtai, bet tvirtai papročiai keičiasi taip, kad užtikrintų tuos visuomeninius pasikeitimus, kurie yra civilizacijos nuolatinės evoliucijos dalis. Besivystantys papročiai po truputį užtikrina vis geresnę elgesį su moterimis; tos gentys, kurios ir toliau su jomis elgėsi žiauriai, neišgyveno.

84:5.5 (937.1) Adomitai ir noditai moterims rodė padidintą dėmesį, o tos grupės, kurioms įtakos turėjo migruojantys anditai, turėjo polinkį pasiduoti Edeno mokymams, kas susiję su moters vieta visuomenėje.

84:5.6 (937.1) Ankstyvieji kinai ir graikai su moterimis elgėsi geriau negu didžioji dauguma aplinkinių tautų. Bet hebrajai jomis labai nepasitikėjo. Vakaruose moters kilimas buvo sunkus esant Pauliaus doktrinoms, kurios buvo priskirtos krikščionybei, nors krikščionybė tikrai vystė papročius, primesdama griežtesnius lytinius įsipareigojimus vyrui. Moters padėtis yra tik truputėlį geresnė už beviltišką, kada ją ypatingai

pažemina mohamedonizmas, o jos dalia yra dar blogesnė keletos kitų Rytų religijų mokymuose.

84:5.7 (937.1) Mokslas, ne religija, moterį iš tikrųjų emancipavo; būtent šiuolaikinis fabrikas didžiaja dalimi ją išlaisvino iš namų įkalinimo. Vyro fiziniai sugebėjimai daugiau nebebuvo svarbiausias dalykas naujajame fizinio aprūpinimo mechanizme; mokslas tiek pakeitė gyvenimo sąlygas, kad vyro jėga daugiau nebebuvo tokia pranašesnė už moters jėgą.

84:5.8 (937.1) Šitie pasikeitimai turėjo polinkį moterį išlaisvinti iš namų vergovės ir jos statusą tiek pakeitė, kad dabar ji turi asmeninės laisvės ir lytinio apsisprendimo tokį laipsnį, kuris iš esmės prilygsta vyro laipsniui. Kažkada moters vertę sudarė jos sugebėjimas pagaminti maistą, bet išradimai ir turtas ją įgalino sukurti naują pasaulį, kuriame reikia veikti—grakštumo ir kerų sferas. Tokiu būdu pramonė laimėjo nesąmoningą ir netyčinę kovą dėl moters visuomeninio ir ekonominio išlaisvinimo. Ir vėl evoliucijai pavyko padaryti tą, ko net apreiškimui nepasisekė užbaigti.

84:5.9 (937.1) Apšviestų tautų reakcija į neteisingus papročius, valdančius moters padėtį visuomenėje, iš tikrųjų buvo kaip švytuoklė savo kraštutinėje padėtyje. Industrializuotose rasėse ji gavo beveik visas teises ir yra atleista nuo daugelio pareigų, kaip, pavyzdžiui, karinės tarnybos. Kiekvienas kovos už egzistenciją palengvinimas turėjo įtakos moters išlaisvinimui, ir ji patyrė tiesioginės naudos iš kiekvieno žingsnio link monogamijos. Silpnesnieji visada gauna neproporcingai daugiau naudos iš kiekvieno papročių suderinimo palaipsniui besivystančioje visuomenės evoliucijoje.

84:5.10 (937.1) Porinių vedybų idealuose, moteris pagaliau laimėjo pripažinimą, orumą, nepriklausomybę, lygybę, ir išsilavinimą; bet ar ji bus verta viso šito naujo ir beprecedentinio pasiekimo? Ar šiuolaikinė moteris atsakys į šitą didį visuomeninio išlaisvinimo pasiekimą tingumu, abejingumu, vaikų neturėjimu, ir neištikimybe? Šiandien, dvidešimtajame amžiuje, moteris patiria savo ilgos egzistencijos pasaulyje lemiamą išbandymą!

84:5.11 (938.1) Rasės reprodukcijoje moteris yra lygi vyro partnerė, dėl to ji yra lygiai tiek pat svarbi rasinei evoliucijai vystantis į priekį; todėl evoliucija vis didesne dalimi veikė ta kryptimi, jog įgyvendintų moterų teises. Bet moterų teisės joku būdu nėra vyrų teisės. Moteris negali kiek nors daugiau klestėti vyro teisių sąskaita, kaip ir vyras negali klestėti moters teisių sąskaita.

84:5.12 (938.2) Kiekviena lytis turi savo pačios savitas egzistencijos sferas, drauge su savo pačios teisėmis tos sferos viduje. Jeigu moteris tiesiogine prasme stengiasi pasinaudoti visomis vyro teisėmis, tuomet, anksčiau ar vėliau, negailestinga ir bejausmė konkurencija be jokios abejonės pakeis tą riteriškumą ir ypatingą dėmesį, kuriuo dabar naudojasi daug moterų ir kuri jos taip neseniai išsikovojo iš vyrų.

84:5.13 (938.3) Civilizacija niekada negali panaikinti tos elgesio bedugnės, kuri yra tarp skirtingų lyčių. Iš amžiaus į amžių papročiai keičiasi, bet instinktai nesikeičia niekada. Įgimta motiniška meilė niekada neleis emancipuotai moteriai tapti rimta konkurente vyrui pramonėje. Amžinai kiekviena lytis bus aukščiausia savo pačios sferoje, sferose, kurias nulėmė biologinis diferencijavimas ir protinis nepanašumas.

^{84:5.14 (938.4)} Kiekviena lytis visada turės savo pačios atskirą sferą, nors kartas nuo karto viena sfera įsiterps į kitą. Tikrai visuomeniniu požiūriu vyrai ir moterys tikrai varžysis lygiomis sąlygomis.

6. Vyro ir moters partnerystė

^{84:6.1 (938.5)} Potraukis reprodukuotis neabejotinai suburia vyrus ir moteris draugėn giminės pratęsimui, bet, tik jis vienas, negarantuoja, kad jie pasiliks kartu tam, jog abipusiškai bendradarbiautų—sukurtų šeimą.

^{84:6.2 (938.6)} Kiekviename sėkmingame žmogiškajame institute yra asmeninio pobūdžio antagonizmas, kurie yra priderinti prie praktiškai veikiančios harmonijos, ir šeimos kūrimas nėra išimtis. Vedybos, šeimos sukūrimo pagrindas, yra aukščiausias pasireiškimas to antagonistinio bendradarbiavimo, kuris dažnai apibūdina gamtos ir visuomenės ryšius. Konfliktas yra neišvengiamas. Poravimasis yra įgimtas; jis yra natūralus. Bet vedybos nėra biologinės; jos yra visuomeninės. Aistra užtikrina, kad vyras ir moteris sueis draugėn, bet draugėje juos išlaiko silpnesnis tėviškas instinktas ir visuomeniniai papročiai.

^{84:6.3 (938.7)} Vyras ir moteris, praktiniu požiūriu, yra tos pačios rūšies du skirtingi porūšiai, kurie gyvena artimai ir intymiai bendraudami. Jų požiūriai ir visas kompleksas gyvenimiškų reakcijų yra iš principo skirtingi; jie yra visiškai nepajėgūs iki galo ir realiai suvokti vienas kito. Visiškas supratimas tarp lyčių yra nepasiekiamas.

84:6.4 (938.8) Moterys atrodo, jog turi didesnę intuiciją negu vyrai, bet taip pat atrodo, kad jos yra kažkuria prasme mažiau logiškos. Tačiau, moteris visada buvo žmonijos moralinio standarto nešėja ir dvasinis vadovas. Ta ranka, kuri supa lopšį, vis dar bičiuliaujasi su likimu.

84:6.5 (938.9) Prigimties, reagavimo, požiūrio, ir mąstymo skirtumai tarp vyrų ir moterų, ne tik tai, kad neturėtų kelti susirūpinimo, bet turėtų būti laikomi labai naudingi žmonijai, tiek individualiai, tiek kolektyviai. Daugelis visatos tvarinių kategorijų yra sukurtos asmenybės pasireiškimo dualiose fazėse. Tarp mirtingųjų, Materialiųjų Sūnų, ir midsonitų, šitą skirtumą apibūdina vyriškoji lytis ir moteriškoji lytis; tarp serafimų, cherubimų, ir Morontinių Kompanionų, jį pažymi pozityvus arba aktyvus ir negatyvus arba pasyvus. Tokie dualistiniai susivienijimai labai smarkiai padidina visapusiškumą ir nugalė įgimtus apribojimus, net kaip tą daro ir kai kurie trivieniai susivienijimai Rojaus-Havonos sistemoje.

84:6.6 (939.1) Vyrams ir moterims reikia vieniems kitų per savo morontinę ir dvasinę, o taip pat ir mirtingųjų karjerą. Požiūrio skirtumai tarp vyro ir moters išlieka net už pirmojo gyvenimo ribų ir per visą kilimą vietinėje visatoje ir supervisatoje. Ir net Havonoje, tie piligrimai, kurie kažkada buvo vyrai ir moterys, ir toliau padės vieni kitiems kylant į Rojų. Niekada, net ir Užbaigtųjų Korpuse, tvarinys nepatirs tokių didžiulių metamorfozių, kurios ištrintų asmenybės tuos bruožus, kuriuos žmonės vadina vyriškąja lytimi ir moteriškąja lytimi; visada šitos dvi žmonijos pagrindinės variacijos tikrai ir toliau intriguos, stimuliuos, skatins, ir padės viena kitai; visada jos bus abipusiškai priklausomos nuo bendradarbiavimo

sprendžiant sudėtingas visatos problemas ir įveikiant daugialypius kosminius sunkumus.

84:6.7 (939.2) Nors abi lytys niekada negali tikėtis, jog viena kitą supras iki galo, bet jos veiksmingai viena kitą papildo, ir nors bendradarbiavimas dažnai yra daugiau ar mažiau asmeniškai antagonistinis, bet jis yra pajėgus visuomenę išsaugoti ir reprodukuoti. Santuoka yra toks institutas, kuris sumanytas tam, jog suderintų skirtumus tarp lyčių, tuo pačiu metu įgyvendindamas civilizacijos tęstinumą ir užtikrindamas rasės reprodukciją.

84:6.8 (939.3) Santuoka yra visų žmogiškųjų institutų motina, nes ji tiesiogiai veda į šeimos sukūrimą ir šeimos išlaikymą, o tai yra visuomenės struktūrinis pagrindas. Šeima yra gyvybiškai susieta su savęs išsaugojimo mechanizmu; ji yra pagrindinė rasių pratęsimo viltis veikiant civilizacijos papročiams, nors tuo pačiu metu ji kuo efektyviausiai suteikia tam tikras visiškai geras savęs patenkinimo formas. Šeima yra žmogaus didžiausias grynai žmogiškasis pasiekimas, sujungianti, kaip ji tą iš tiesų ir daro, vyro ir moters biologinių ryšių evoliuciją su vyro ir žmonos visuomeniniais ryšiais.

7. Šeimyninio gyvenimo idealai

84:7.1 (939.4) Lytiniai santykiai yra instinktyvūs, vaikai yra natūrali pasekmė, ir šitokiu būdu automatiškai ima egzistuoti šeima. Kokias šeimas turi rasė ar nacija, tokia yra ir visuomenė. Jeigu šeimos yra geros, tai visuomenė lygiai taip pat yra gera. Žydų ir kinų tautų didžiulis kultūrinis stabilumas glūdi jų šeimyninių grupių stiprybėje.

^{84:7.2 (939.5)} Moters instinktas mylėti ir rūpintis vaikais padarė taip, kad ją pavertė ta suinteresuota puse, kuri skatina vedybas ir primityvų šeimyninį gyvenimą. Vėlesniųjų papročių ir visuomeninių susitarimų spaudimas vyrą privertė kurti šeimą; jis neskubėjo rodyti susidomėjimo vedybomis ir šeimos sukūrimu, kadangi lytinis aktas jam neužkrauna jokių biologinių pasekmių.

^{84:7.3 (939.6)} Lytinis susivienijimas yra natūralus, bet vedybos yra visuomeninės, ir visada jas reguliavo papročiai. Papročiai (religiniai, moraliniai, ir etiniai), kartu su nuosavybe, garbe, ir kilnumu, stabilizuoja santuokos ir šeimos institutus. Kada tik susvyruoja papročiai, tada susvyruoja ir šeimos-santuokos instituto stabilumas. Dabar santuoka pereina iš nuosavybės etapo į asmeninę erą. Anksčiau vyras moterį saugojo, nes ji buvo jo kilnojamasis turtas, ir dėl tos pačios priežasties ji pakludavo jam. Nesvarbu, kokie bebūtų šitos sistemos nuopelnai, bet ji iš tiesų užtikrina stabilumą. Dabar, moteris daugiau nebelaikoma nuosavybe, ir atsiranda nauji papročiai tam, kad stabilizuotų santuokos-šeimos institutą:

^{84:7.4 (939.7)} 1. Naujas religijos vaidmuo—tas mokymas, jog tėvų patyrimas yra esminis, idėja, kad gimdomi kosminiai piliečiai, praplėstas supratimas apie privilegiją gimdyti palikuonis—suteikti sūnus Tėvui.

^{84:7.5 (940.1)} 2. Naujas mokslo vaidmuo—vaikų gimdymas vis daugiau ir daugiau tampa savanorišku, pavaldžiu vyro kontrolei. Senovėje supratimo stoka užtikrino, jog vaikai atsirastų visiškai neturint jokio noro jų turėti.

84:7.6 (940.2) 3. Naujas malonumo pagundų veikimas—tai įveda naują faktorių į rasinį išlikimą; senovės žmogus leisdavo nepageidaujamiems vaikams numirti; šiuolaikiniai žmonės juos gimdyti atsisako.

84:7.7 (940.3) 4. Tėvų instinkto padidinimas. Dabar kiekviena karta yra linkusi iš rasės reprodukcinės srovės pašalinti tuos individus, kurie turi nepakankamai stiprų tėvų instinktą tam, kad gimdytų vaikus, būsimuosius kitos kartos tėvus.

84:7.8 (940.4) Bet šeima kaip institutas, partnerystė tarp vieno vyro ir vienos moters, konkretesnius kontūrus įgauna Dalamatijos laikais, maždaug prieš pusę milijono metų, Andono ir jo tiesioginių palikuonių monogaminės praktikos buvo atsisakyta likus daug laiko iki to meto. Tačiau, šeimyninis gyvenimas iki noditų ir vėlesniųjų Adomitų laikų nebuvo toks, kuriuo būtų galima pasigirti. Adomas ir Ieva tvirtai paveikė visą žmoniją; pirmą kartą pasaulio istorijoje buvo galima matyti, kaip vyrai ir moterys dirbo vieni šalia kitų Sode. Edeno idealas, visa šeima sodininkų vaidmenyje, buvo nauja idėja Urantijoje.

84:7.9 (940.5) Ankstyvoji šeima sudarė giminingą darbo grupę, įskaitant vergus, visus gyvenančius vienoje gyvenamojoje vietoje. Vedybinis ir šeimyninis gyvenimas nevisada buvo tapatus, bet neišvengiamai buvo glaudžiai susijęs. Moteris visada norėjo atskiros šeimos, ir galiausiai ji savo pasiekė.

84:7.10 (940.6) Meilė palikuoniui yra beveik visuotinė ir aiškiai turi išlikimo vertės. Senovės žmonės visada motinos interesus aukodavo vaiko gerovės labui; eskimė motina net ir dabar vietoje to, kad savo kūdikį praustų, jį tebelaižo. Bet primityviosios motinos maitindavo ir rūpindavosi savo vaikais

tiktai tol, kol jie buvo labai maži; kaip ir gyvuliai, jos atsiskirdavo nuo jų, vos tik jie užaugdavo. Ilgalaikiai ir nuolatiniai žmogiškieji susivienijimai niekada nebuvo kuriami vien tik biologinės meilės pagrindu. Gyvuliai myli savo vaikus; žmogus—civilizuotas žmogus—myli savo vaikų vaikus. Kuo aukštesnė civilizacija, tuo didesnis tėvų džiaugsmas dėl vaikų žengimo į priekį ir sėkmės; tokiu būdu ima egzistuoti naujas ir aukštesnis *vardo* garbės suvokimas.

84:7.11 (940.7) Senosiose tautose didelės šeimos nebūtinai buvo meilės pagrindu. Buvo norima daug vaikų, nes:

84:7.12 (940.8) 1. Jie buvo vertingi darbininkai.

84:7.13 (940.9) 2. Jie buvo senatvės draudimas.

84:7.14 (940.10) 3. Dukros buvo parduodamos.

84:7.15 (940.11) 4. Šeimos garbė reikalavo vardo pratęsimo.

84:7.16 (940.12) 5. Sūnūs suteikdavo apsaugą ir gynybą.

84:7.17 (940.13) 6. Vėlių baimė sukėlė baimę būti vienam.

84:7.18 (940.14) 7. Kai kurios religijos reikalavo palikuonių.

84:7.19 (940.15) Protėvių garbintojai manė, jog nesugebėjimas turėti sūnų yra aukščiausia nelaimė visam laikui ir per amžinybę. Jie daugiausia už viską troško turėti sūnų tam, kad atliktų pareigas pomirtinėse šventėse, kad pasiūlytų reikalaujamų aukų vėlės žengimui pirmyn per dvasių žemę.

84:7.20 (941.1) Senovės laukiniai, labai anksti iš vaikų pradėdavo reikalauti drausmės; ir vaikas anksti suprato, jog

nepaklusnumas reiškė nemalonumus arba net mirtį lygiai taip, kaip tas atsitikdavo gyvuliams. Būtent civilizacijos siekimas vaiką apsaugoti nuo kvailo elgesio natūralių pasekmių tokia didele dalimi yra šiuolaikinio nepaklusnumo priežastis.

84:7.21 (941.2) Eskimų vaikai klesti, juos taip mažai drausminant ir pataisant, tiesiog dėl to, kad jie yra natūraliai paklusnūs mažyčiai gyvūnėliai; ir raudonojo, ir geltonojo žmogaus vaikai yra beveik tiek pat lengvai sukalbami. Bet rasėse, turinčiose anditų kraujo, vaikai nėra tokie ramūs; šitiems išradingesniems ir labiau rizikuojantiems vaikams reikia daugiau mokymo ir drausmės. Šiuolaikinės vaikų auklėjimo problemos yra sunkesnės dėl to, jog yra:

84:7.22 (941.3) 1. Didelis rasės susimaišymo laipsnis.

84:7.23 (941.4) 2. Dirbtinis ir paviršutiniškas švietimas.

84:7.24 (941.5) 3. Negalėjimas vaikui įgauti kultūros pamėgdžiojant tėvus—tokią didelę laiko dalį tėvų nebūna šeimyniniame portrete.

84:7.25 (941.6) Šeimyninės drausmės senosios idėjos buvo biologinės, atsiradusios iš supratimo, kad tėvai yra vaiko būties kūrėjai. Besivystantys šeimyninio gyvenimo idealai veda į sampratą, jog vaiko pagimdymas, vietoje to, jog suteiktų tam tikras tėviškas teises, užkrauna aukščiausią žmogiškosios egzistencijos atsakomybę.

84:7.26 (941.7) Civilizacija į tėvus žiūri kaip į tuos, kurie prisiima visas pareigas, o į vaiką žvelgia kaip į tą, kuris turi visas teises. Vaiko pagarba savo tėvams kyla ne dėl žinojimo, jog vaikai turi

įsipareigojimų savo tėvams, bet vystosi natūraliai jų rūpesčio, mokymo, ir meilės dėka, ir visa tai pasireiškia su meile, kada vaikui padedama laimėti gyvenimo mūšį. Tikrieji tėvai yra įsitraukę į nuolatinę paslaugos tarnystę, kurią išmintingas vaikas ima suvokti ir įvertinti.

84:7.27 (941.8) Šiandieninėje industrinėje ir miestų eroje vedybos vystosi sutinkamai su naujomis ekonominėmis tendencijomis. Šeimyninis gyvenimas ėmė vis labiau brangti, tuo tarpu vaikai, kurie buvo turtas, tapo ekonomine prievole. Bet pačios civilizacijos saugumas priklauso nuo vienos kartos augančio noro investuoti į kitos kartos ir ateities kartų gerovę. Ir bet koks mėginimas tėvų atsakomybę perkelti valstybei ar bažnyčiai bus savižudiškas civilizacijos gerovei ir vystymuisi.

84:7.28 (941.9) Vedybos, su vaikais ir dėl to atsirandančiu šeimyniniu gyvenimu, žmogiškojoje prigimtyje skatina pačius aukščiausius potencialus ir tuo pačiu metu suteikia idealų kelią, kad būtų išreikštos mirtingojo asmenybės šitos sužadintos savybės. Šeima užtikrina žmogiškųjų rūšių biologinį pratęsimą. Šeima yra natūrali visuomeninė arena, kurioje kraujo brolystės etiką gali suvokti augantys vaikai. Šeima yra brolystės fundamentalus vienetas, kuriame tėvai ir vaikai išmoka kantrybės, altruizmo, pakantumo, ir susilaikymo pamokų, kurios yra tokios esminės tam, kad būtų įgyvendinta brolystė tarp visų žmonių.

84:7.29 (941.10) Žmogiškoji visuomenė būtų labai smarkiai pagerinta, jeigu civilizuotos rasės didesniu mastu sugrįžtų prie anditų šeimyninės tarybos praktikos. Jie nesilaikė patriarchalinės ar autokratinės šeimos valdymo formos. Jie buvo labai broliški ir bendraujantys, laisvai ir atvirai svarstė šeimyninio pobūdžio

kiekvieną pasiūlymą ir nurodymą. Jie buvo idealiai broliški savo visu šeimyniniu valdymu. Idealioje šeimoje tiek vaikų, tiek ir tėvų meilę padidina broliškas atsidavimas.

84:7.30 (942.1) Šeimyninis gyvenimas yra tikrosios moralės šaltinis, protėvis tokiai sąmonei, kuri yra ištikima pareigai. Šeimyninio gyvenimo primesti susivienijimai stabilizuoja asmenybę ir skatina jos augimą versdami būtinai prisiderinti prie kitų ir skirtingų asmenybių. Bet netgi ir dar daugiau, tikroji šeima—gera šeima—atskleidžia ją sukūrusiems tėvams Kūrėjo požiūrį į savo vaikus, tuo tarpu tuo pačiu metu tokie tikri tėvai savo vaikams pavaizduoja pirmąjį iš ilgos serijos vis augančių atskleidimų apie visų visatos vaikų Rojiškojo tėvo meilę.

8. Savęs patenkinimo pavojai

84:8.1 (942.2) Didžiulis pavojus šeimyniniam gyvenimui yra gąsdinanti savęs patenkinimo, šiuolaikinių malonumų manijos, kylanti banga. Pirminis akstinas vedyboms buvo ekonominis; lytinis potraukis buvo antrinis. Vedybos, pagrįstos savęs aprūpinimu, vedė į giminės pratęsimą ir tuo pačiu užtikrino vieną labiausiai trokštamų savęs patenkinimo formų. Jos yra vienintelis žmogiškosios visuomenės institutas, kuris apima visas tris iš didžiųjų paskatų gyventi.

84:8.2 (942.3) Iš pradžių, nuosavybė buvo savęs aprūpinimo pagrindinis institutas, tuo tarpu vedybos veikė kaip uniklaus giminės pratęsimo institutas. Nors pasitenkinimas dėl maisto, poilsis, ir humoras, drauge su periodiškais lytiniais santykiais, buvo savęs patenkinimo priemonė, bet vis tiek reikia konstatuoti, jog besivystantys papročiai nesukūrė kokio nors atskiro savęs patenkinimo instituto. Ir būtent dėl to, kad nebuvo

sukurta patiriamų malonumų specializuotų metodų, tai visi žmogiškieji institutai taip iki galo vaikosi šitų malonumų. Nuosavybės kaupimas tampa tokiu instrumentu, kuris didina visas savojo aš pasitenkinimo formas, tuo tarpu į santuoką labai dažnai žiūrima tiktai kaip į malonumų priemonę. Ir šitas per didelis susižavėjimas, šita plačiai išplitusi malonumų manija, dabar sudaro didžiausią pavojų, kuris kada nors buvo pakibęs virš visuomeninio šeimyninio gyvenimo evoliucinio instituto, virš namų.

84:8.3 (942.4) Violetinė rasė į žmonijos patyrimą įtraukė naują ir tiktai netobulai suvoktą būdingą bruožą—instinktą žaidimams, apjungtą su humoro jausmu. Šiek tiek jo turėjo sangikai ir Andonitai, bet Adominiai palikuonys šitą primityvų polinkį iškėlė į *malonumo potencialą*, naują ir pašlovintą savęs patenkinimo formą. Pagrindinė savęs patenkinimo rūšis, be alkio numalšinimo, yra lytinis pasitenkinimas, ir šitą juslinio malonumo formą milžinišku laipsniu išaukštino sangikų ir anditų susimaišymas.

84:8.4 (942.5) Iškyla tikras pavojus, kada susijungia poadominėms rasėms būdingas neramumas, smalsumas, nuotykių siekimas, ir malonumų neribojimas. Sielos alkio negalima numalšinti fiziniaus malonumais; meilės šeimai ir vaikams negalima padidinti neišmintingu malonumo siekimu. Net jeigu jūs ir naudojate meno, spalvos, garso, ritmo, muzikos, ir asmens papuošimo resursus, jūs negalite turėti vilties, kad šituo pakelsite sielą arba pamaitinsite dvasią. Tuštybė ir mada negali pasitarnauti šeimos kūrimui ir vaikų kultūrai; garbė ir varžymasis yra bejėgiai padidinti ateinančių kartų išlikimo savybes.

84:8.5 (942.6) Besivystančios dangiškosios būtybės visos naudojami poilsiu ir praeities vaizdo reguliuotojų tarnystė. Visos pastangos, nukreiptos į sveiką pramogą ir į poilsio pagerinimą, yra geros; gaivinantis miegas, poilsis, laisvalaikis, ir visos pasilinksminimo priemonės, kurios užkerta kelią monotonijos nuoboduliui, yra vertos dėmesio. Rungtyniavimo žaidimai, istorijų pasakojimai, ir net gero maisto skonis gali būti savojo aš patenkinimo formos. (Kada druską vartojate tam, kad paskanintumėte maistą, tada pamąstykite apie tai, jog beveik milijoną metų žmogus sūrumą galėjo pasiekti tiktai padažydamas maistą į pelenus.)

84:8.6 (943.1) Tegu žmogus džiaugiasi gyvenimu; tegu žmogiškoji rasė suranda malonumą tūkstančiais būdų; tegu evoliucinė žmonija tyrinėja visas teisėtas savęs patenkinimo formas, ilgos biologinės kovos žengiant į priekį vaisius. Žmogus tikrai nusipelnė kai kurių šiandieninių džiaugsmų ir malonumų. Bet tikrai neišleiskite iš akių likimo tikslo! Malonumai iš tikrųjų pražudo, jeigu jiems pavyksta sunaikinti nuosavybę, kuri yra tapusi savojo aš išsaugojimo institutu; ir savojo aš patenkinimas iš tikrųjų tampa pražūtingu, jeigu jis žlugdo santuoką, degraduoja šeimyninį gyvenimą, ir griaua namus—žmogaus aukščiausią evoliucinį pasiekimą ir vienintelę civilizacijos išlikimo viltį.

84:8.7 (943.2) [Pateikta Serafimų, dislokuotų Urantijoje, Vadovo.]

85 Dokumentas. Garbinimo kilmė

85:0.1 (944.1) PRIMITIVEVIOJI religija turėjo biologinę kilmę, natūralų evoliucinį išsivystymą, šalia moralinių susivienijimų ir greta visų dvasinių poveikių. Aukštesnieji gyvūnai turi

baimę, bet neturi iliuzijų, dėl to neturi religijos. Žmogus savo primityviasias religijas sukuria iš baimės ir savo iliuzijų dėka.

85:0.2 (944.2) Žmogiškųjų rūšių evoliucijoje, garbinimas savo primityviu pasireiškimu atsiranda dar likus daug laiko iki to meto, kada žmogaus protas būna pajėgus suformuluoti sudėtingesnes sampratas apie gyvenimą dabar ir po šio gyvenimo, ką būtų verta pavadinti religija. Ankstyvoji religija savo prigimtimi buvo visiškai intelektualiai ir visiškai rėmėsi asociatyvinėmis aplinkybėmis. Garbinimo objektai buvo visi sugestyvūs; juos sudarė gamtos objektai, kurie buvo šalia arba kurie įgaudavo labai grėsmingą pavidalą kasdieniame naivių primityvių urantijiečių patyrimė.

85:0.3 (944.3) Kada kartą religija išsivystė tiek, jog gamtos garbinimą pranoko, tada ji įgavo dvasinės kilmės šaknis, bet nežiūrint šito ją visada sąlygojo visuomeninė aplinka. Vystantis gamtos garbinimui, žmogaus sampratos įsivaizdavo darbo pasiskirstymą viršmirtingame pasaulyje: ten buvo gamtos dvasios ežerams, medžiams, kriokliams, lietui, ir šimtams kitų įprastų žemiškųjų reiškinių.

85:0.4 (944.4) Vienu ar kitu metu mirtingasis žmogus garbino viską, kas buvo ant žemės paviršiaus, įskaitant ir save patį. Jis taip pat garbino beveik viską, ką buvo galima įsivaizduoti dangaus skliaute ir po žemės paviršiumi. Primityvusis žmogus bijojo visų jėgos pasireiškimų; jis garbino kiekvieną gamtos reiškinį, kurio nesuvokė. Galingų gamtinių jėgų, tokių, kaip audros, potvyniai, žemės drebėjimai, žemės nuošliaužos, ugnikalniai, ugnis, karštis, ir šaltis, stebėjimai darė didžiulį įspūdį besiplečiančiam žmogaus protui. Nepaaiškinami gyvenimo

reiškiniai vis dar tebevadinami “Dievo veiksmiais” ir “Apvaizdos paslaptingu veikimu.”

1. Akmenų ir kalvų garbinimas

85:1.1 (944.5) Pirmasis objektas, kurį besivystantis žmogus ėmė garbinti, buvo akmuo. Kateri tauta Indijos pietuose tebegarbina akmenį, kaip ir daugelis kitų genčių šiaurės Indijoje. Jokūbas miegojo ant akmens, nes garbino jį; jis net jį patepė, kad taptų šventu. Rachelė slėpė daug šventų akmenų savo palapinėje.

85:1.2 (944.6) Ankstyvajam žmogui įspūdį darė pirmiausia akmenys, nes buvo nepaprasti dėl to, kad taip netikėtai atsirasdavo įdirbamo lauko ar ganyklos paviršiuje. Žmonės nesugebėjo atsižvelgti nei į eroziją, nei į apverčiamos dirvos pasekmę. Ankstyvosioms tautoms akmenys taip pat darė stiprų įspūdį dėl jų dažno panašumo į gyvūnus. Civilizuoto žmogaus dėmesį patraukia daugybė akmeninių susiformavimų kalnuose, kurie tokie panašūs į gyvūnų snukius ir net į žmonių veidus. Bet patį giliausią poveikį turėjo meteoritų akmenys, kuriuos primityvieji žmonės pastebėdavo greitai neriančius atmosferoje liepsnojančio grožio pavidalu. Krentanti žvaigždė ankstyvajam žmogui kėlė didingą baimę, ir jis lengvai patikėjo, kad tos degančios juostos žymėjo dvasios kelią jai einant į žemę. Nėra nieko keisto, kad žmonės ėmė garbinti tokius reiškinius, ypač, kada vėliau jie surasdavo meteoritus. Ir tai vedė į didesnę visų kitų akmenų garbinimą. Bengalijoje daugelis garbina meteorą, kuris nukrito į žemę 1880 metais po Kr. gim.

85:1.3 (945.1) Visi senovės klanai ir gentys turėjo savo šventus akmenis, ir didžioji dauguma šiuolaikinių tautų išreiškia koki

nors garbinimo laipsnį tam tikroms akmenų rūšims—savo brangakmeniams. Indijoje buvo garbinama penkių akmenų grupė; Graikijoje tai buvo trisdešimties akmenų grupė, raudonieji žmonės paprastai garbindavo apskritimo pavidalo akmenis. Romėnai visada į orą mesdavo akmenį, kada kviesdavosi Jupiterį. Indijoje net ir šiomis dienomis akmuo gali būti panaudotas kaip liudininkas. Kai kuriuose regionuose akmuo gali būti naudojamas kaip įstatymo talismanas, ir jo prestižo dėka įstatymo pažeidėjas gali būti atvedintas į teismą. Bet paprasti mirtingieji Dievybę nevisada tapatina su garbinimo ceremonijos objektu. Neretai tokie fetišai yra tiesiog realaus garbinamo objekto simboliai.

85:1.4 (945.2) Senieji žmonės jautė ypatingą pagarbą skylėms akmenyse. Tokios poringos uolienos, buvo manoma, jog nepaprastai veiksmingai gydo ligas. Ausys nebūdavo perduriamos, kad galima būtų nešioti akmenis, bet akmenys būdavo įdedami į vidų taip, kad ausų skylės liktų atviros. Net ir dabartiniais laikais prietaringi žmonės monetose daro skylės. Afrikoje vietiniai gyventojai kelia daug triukšmo dėl savo akmenų fetišų. Iš tikrųjų, visose atsilikusiose gentyse ir tautose akmenys tebėra prietaringai garbinami. Akmens garbinimas yra net ir dabar paplitęs po visą pasaulį. Paminklinis akmuo yra išlikęs simbolis tų atvaizdų ir stabų, kurie būdavo ištašomi akmenyje dėl tikėjimo į mirusiųjų bičiulių vėles ir dvasias.

85:1.5 (945.3) Po akmenų garbinimo ėjo kalvų garbinimas, ir pirmosios kalvos, kurias buvo imta garbinti, buvo didžiulės akmenų formacijos. Netrukus atsirado paprotys tikėti, jog dievai gyvena kalnuose, taip, kad žemės aukšti iškilimai būdavo garbinami dėl šitos papildomos priežasties. Laikui

einant, atskiri kalnai būdavo susiejami su atskirais dievais, ir dėl to tapo šventais. Neišmanantys ir prietaringi aborigenai tikėjo, kad urvai veda į požeminį pasaulį, su savo blogomis dvasiomis ir demonais, priešingai kalnams, kurie buvo tapatinami su vėlesnėmis sampratomis apie geras dvasias ir dievybes.

2. Augalų ir medžių garbinimas

85:2.1 (945.4) Iš pradžių augalai kėlė baimę, o vėliau juos imta garbinti dėl iš jų išgaunamų svaiginančiųjų sulčių. Primityvusis žmogus tikėjo, kad apsvaigimas žmogų padaro dievišku. Buvo manoma, jog visame šitame patyrimo yra kažkas neįprasta ir šventa. Net ir dabartiniais laikais alkoholis yra žinomas kaip “spiritas-dvasia.”

85:2.2 (945.5) Ankstyvasis žmogus į dygstančius grūdus žvelgė su baimė ir prietaringa pagarba. Apaštalas Paulius nebuvo pirmasis, kuris galias dvasines pamokas gavo iš dygstančio grūdo ir kuris religinius tikėjimus grindė dygstančiu grūdu.

85:2.3 (945.6) Medžių garbinimo kultai priklauso prie seniausių religinių grupių. Visos ankstyvosios vedybos vykdavo po medžiais, ir kada moterys norėdavo vaikų, tada jas kartais būdavo galima užtikti miške, kada jos su meile būdavo apsikabinusios tvirtą ažuolą. Daugelį augalų ir medžių garbindavo dėl jų tikrų ar išsigalvotų medicininių galių. Laukinis tikėjo, jog visi cheminiai reiškiniai buvo dėl tiesioginės viršgamtinių jėgų veiklos.

85:2.4 (945.7) Idėjos apie medžių dvasias smarkiai skyrėsi skirtingose gentyse ir rasėse. Kai kuriuose medžiuose būdavo

apsigyvenusios gerosios dvasios; kituose gyvendavo apgaulingos ir žiaurios dvasios. Suomia tikėjo, kad didžiojoje daugumoje medžių gyveno gerosios dvasios. Šveicarai ilgai nepasitikėjo medžiais, tikėdami, kad juose yra suktos dvasios. Indijos ir rytinės Rusijos gyventojai mano, kad medžių dvasios yra žiaurios. Petagoniečiai vis dar garbina medžius, kaip tą darė ir ankstyvieji semitai. Daug laiko praėjus po to, kada hebrajai medžius garbinti nustojo, jie ir toliau garbino savo įvairias dievybes giriose. Išskyrus Kiniją, kažkada egzistavo visuotinis *gyvybės medžio* kultas.

85:2.5 (946.1) Tikėjimas, jog vandenį arba brangiuosius metalus po žemės paviršiumi galima surasti medine skelta šakele yra senųjų medžių kultų reliktas. Gegužės medis, Kalėdų eglė, ir prietaringas įprotis pastuksenti į medį yra medžio garbinimo ir vėlesniųjų laikų medžio kultų kai kurių senųjų papročių įamžinimas.

85:2.6 (946.2) Daugelis iš šitų ankstyviausių gamtos garbinimo formų susiliejo su vėliau atsiradusiais garbinimo būdais, bet ankstyviausieji garbinimo tipai, kuriuos sužadino pagalbinės proto dvasios, veikė daug laiko iki to meto, kada žmonijos atsibundanti nauja religinė prigimtis ėmė iki galo reaguoti į dvasinių poveikių akstinus.

3. Gyvūnų garbinimas

85:3.1 (946.3) Primityvusis žmogus turėjo ypatingą ir draugišką jausmą aukščiausiesiems gyvūnams. Jo protėviai su jais gyveno ir net su jais poravosi. Pietinėje Azijoje anksti buvo tikima, jog žmonių sielos sugrįžta į žemę gyvūnų forma. Šitas

tikėjimas buvo dar anksčiau praktikuoto gyvūnų garbinimo liekana.

85:3.2 (946.4) Ankstyvieji žmonės gerbė gyvūnus už jų jėgą ir gudrumą. Jie manė, jog kai kurių gyvūnų aštri uoslė ir toli matančios akys rodo, kad jiems vadovauja dvasia. Visi gyvūnai vienu ar kitu metu buvo garbinami vienos ar kitos rasės. Tarp tokių garbinimo objektų buvo tvariniai, kurie buvo laikomi pusiau žmonėmis ir pusiau gyvūnais, tokie, kaip kentaurai ir undinės.

85:3.3 (946.5) Hebrajai garbino gyvates iki pat karaliaus Ezekijaus laikų, o indusai dar tebebalaiko draugiškus ryšius su savo namų gyvatėmis. Kinų drakono garbinimas yra išlikęs iš gyvačių kulto. Gyvatės išmintis buvo graikų medicinos simbolis, ir ją kaip emblemą vis dar tebevartoja ir šiuolaikiniai gydytojai. Gyvačių kerėjimo menas buvo perteikiamas nuo pat *meilės gyvatei kulto* dienų, kada moterys šamanės, kurios dėl kasdienių gyvatės įkandimų įgaudavo imunitetą, tikrovėje, tapdavo tikromis gyvačių nuodų nuodomanėmis, ir prastai jausdavosi be šito nuodo.

85:3.4 (946.6) Vabzdžių ir kitų gyvūnų garbinimą skatino vėliau klaidingai išaiškinta auksinė taisyklė—kitiems (kiekvienai gyvybės formai) daryk tą, ką norėtum, jog kiti darytų tau. Kai kada senovės žmonės tikėjo, kad visus vėjus sukelia paukščių sparnai, ir dėl to visų sparnuotų tvarinių ir bijojo, ir juos garbino. Senovės skandinavai manė, kad užtemimus sukelia vilkas, kuris praryja dalį saulės ar mėnulio. Indusai dažnai Višnu vaizduoja su arklio galva. Neretai gyvūno simbolis yra vietoje užmiršto dievo arba išnykusio kulto.

Anksti evoliucinėje religijoje ėriukas tapo tipišku aukojamu gyvūnu, o balandis tapo taikos ir meilės simboliu.

85:3.5 (946.7) Religijoje, simbolizmas gali būti arba geras, arba blogas tiesiog tokiu laipsniu, koku laipsniu simbolis pakeičia arba nepakeičia pirminę garbinimo idėją. Ir simbolizmo nereikia painioti su tiesioginiu stabų garbinimu, kada tiesiogiai ir realiai yra garbinamas tas materialus objektas.

4. Stichijų garbinimas

85:4.1 (946.8) Žmonija garbino žemę, orą, vandenį, ir ugnį. Primityviosios rasės giliai gerbė šaltinius ir garbino upes. Net ir dabar Mongolijoje klesti įtakingas upės kultas. Krikštas tapo religiniu ritualu Babilone, o graikai praktikavo kasmetinį ritualinį maudymąsi. Senovės žmonėms buvo lengva įsivaizduoti, jog dvasios gyvena kunkuliuojančiuose šaltiniuose, trykštančiuose fontanuose, tekančiose upėse, ir siautėjančiose liūtyse. Šitiems naiviems protams judantys vandenys darė stiprų įspūdį, sukeldami tikėjimą, kad vanduo atgimsta dvasios ir viršgamtinės jėgos dėka. Kartais skęstančiam žmogui nebūdavo laiku suteikiama pagalba, pabijojus įžeisti kokį nors upės dievą.

85:4.2 (947.1) Įvairiais amžiais įvairias tautas kaip religiniai akstinai veikė daugelis dalykų ir gausybė įvykių. Vaivorykštę dar tebegarbina daugelis Indijos kalnuose gyvenančių tautų. Tiek Indijoje, tiek Afrikoje manoma, jog vaivorykštė yra gigantiška dangiškoji gyvatė. Hebrajai ir krikščionys ją laiko “vilčių lanku.” Lygiai taip pat, poveikiai, kurie yra laikomi gerais vienoje pasaulio dalyje, gali būti laikomi blogais kituose regionuose. Rytų vėjas yra dievas Pietų Amerikoje, nes jis

atneša lietų; Indijoje jis yra velnias, nes jis atneša dulkes ir sukelia sausrą. Senovės beduinai tikėjo, kad smėlio viesulus sukelia gamtos dvasia, ir net Mozės laikais tikėjimas į gamtos dvasias buvo pakankamai stiprus, kad hebrajų teologijoje užtikrintų jų išsilaikymą ugnies, vandens, ir oro angelais.

^{85:4.3 (947.2)} Debesų, lietaus, ir krušos bijodavo ir juos garbino daugybė genčių ir didelė dalis ankstyvųjų gamtos kultų. Audros su griauštiniu ir žaibu ankstyvajam žmogui keldavo milžinišką baimingą pagarbą. Šitie stichijos neramumai jį veikė tiek, kad griaustinį jis laikė supykusio dievo balsu. Ugnies garbinimas ir žaibo baimė buvo tarpusavyje susiję, ir buvo išplitę daugelyje ankstyvųjų grupių.

^{85:4.4 (947.3)} Baimės persmelktas primityviųjų mirtingųjų protas ugnį sumaišė su magija. Tas, kuris yra atsidavęs magijos valiai, savo magiškų formuluočių praktikoje ryškiai prisimins vieną teigiamą atsitiktinį rezultatą, tuo tarpu jis abejingai užmiršta dvi dešimtis neigiamų rezultatų, visiškų nesėkmių. Ugnies garbinimas aukščiausiąją viršūnę pasiekė Persijoje, kur jis išsilaikė ilgai. Kai kurios gentys ugnį garbino kaip pačią dievybę; kitos ją garbino kaip savo garbinamų dievybių išvalančios ir išgryninančios dvasios liepsnojantį simbolį. Nekaltos merginos buvo įpareigojamos stebėti šventą ugnį, ir dvidešimtajame amžiuje žvakės tebedega kaip daugelio religinių ritualų dalis.

5. Dangaus kūnų garbinimas

^{85:5.1 (947.4)} Uolų, kalvų, medžių, ir gyvūnų garbinimas natūraliai vystėsi aukštyn per baimės kupiną stichijų garbinimą į saulės, mėnulio, ir žvaigždžių sudievinimą. Indijoje ir kitur žvaigždės

buvo laikomos didžiųjų žmonių, kurie išėjo iš materialaus kūno gyvenimo, pašlovintomis sielomis. Žvaigždžių kultą išpažinę kaldeniečiai save laikė dangaus tėvo ir žemės motinos vaikais.

85:5.2 (947.5) Mėnulio garbinimas ėjo anksčiau už saulės garbinimą. Mėnulio garbinimas aukščiausią tašką pasiekė medžioklės eroje, tuo tarpu saulės garbinimas pagrindiniu religiniu ritualu tapo vėlesniaisiais žemdirbystės amžiais. Saulės garbinimas iš pradžių plačiai išplito Indijoje, ir ten jis išsilaikė ilgiausia. Persijoje saulės garbinimas sukėlė vėlesnio Mitros kulto atsiradimą. Daugelis tautų saulę laikė savo karalių protėviu. Kaldeniečiai saulę pastatė į “visatos septynių žiedų” centrą. Vėlesnės civilizacijos pagerbė saulę jos vardą suteikdamos pirmajai savaitės dienai.

85:5.3 (947.6) Saulės dievas turėjo būti iš nekaltų merginų gimusių likimo sūnų, kurie kartas nuo karto, buvo manoma, turi būti padovanojami išrinktosioms rasėms kaip išgelbėtojai, mistinis tėvas. Šituos viršgamtinius kūdikius visada įdėdavo į kokią nors šventą upę, kad plauktų pasroviui tam, jog koku nors nepaprastu būdu būtų išgelbėti, po šito jie išaugdavo, kad taptų stebuklingomis asmenybėmis ir savo tautų išlaisvintojais.

6. Žmogaus garbinimas

85:6.1 (948.1) Išgarbinęs viską, kas yra žemės paviršiuje ir viršuje danguje, žmogus nedvejodamas tokią garbę suteikė sau pradėjęs garbinti save. Naiviai mąstantis laukinis nemato aiškaus skirtumo tarp žvėrių, žmonių, ir dievų.

85:6.2 (948.2) Ankstyvasis žmogus visus neįprastus asmenis laikė viršžmogiškais, ir jis tokių būtybių taip bijojo, kad į jas žiūrėjo

su kupina siaubo pagarba; tam tikru laipsniu jis tiesiogine prasme juos garbino. Net gimus dvyniams buvo manoma, jog tai yra didelė sėkmė arba didelė nelaimė. Lunatikus, epileptikus, ir silpnapročius dažnai garbindavo jų normalūs bičiuliai, kurie tikėjo, kad tokių nenormalių būtybių viduje gyvena dievai. Buvo garbinami žyniai, karaliai, ir pranašai; į senovės šventuosius buvo žiūrima kaip į dievybių įkvėptuosius.

85:6.3 (948.3) Kada mirdavo genčių vadai, tada jie būdavo *sudievinami*. Vėliau, kada įžymios sielos išeidavo, tada jos būdavo paverčiamos *šventomis*. Be pagalbos evoliucija niekada nesukūrė aukštesnių dievų už pašlovintas, išaukštintas, ir išvystytas mirusiųjų žmonių dvasias. Ankstyvojoje evoliucijoje religija sukuria savo pačios dievus. Apreiškimo procese religiją formuluoja Dievai. Evoliucinė religija savo dievus sukuria pagal mirtingojo žmogaus atvaizdą ir panašumą; apreiškiama religija stengiasi mirtingąjį žmogų vystyti ir transformuoti iki Dievo atvaizdo ir panašumo.

85:6.4 (948.4) Vėles dievus, kurie yra tariamai žmogiškosios kilmės, reikėtų atskirti nuo gamtos dievų, nes gamtos garbinimas iš tiesų sukūrė panteoną—gamtos dvasias, iškeltas iki dievų padėties. Gamtos kultai ir toliau vystėsi kartu su vėliau atsirandančiais vėlių kultais, ir vieni kitus įtakojo. Daugelis religinių sistemų turėjo dvigubą dievybės sampratą, gamtos dievus ir vėles dievus; kai kurios teologijos šias sąvokas supainiojančiai perpynė, kaip tą iliustruoja Toras, vėlė herojus, kuris taip pat buvo ir žaibo šeimininkas.

85:6.5 (948.5) Bet žmogaus garbinimas aukščiausiąją viršūnę pasiekė tada, kada žemiškieji valdovai iš savo pavaldinių tokio

garbinimo reikalavo, ir kad pagrįstų tokius reikalavimus, jie tvirtino, jog yra kilę iš dievybių.

7. Garbinimo ir Išminties Pagalbinės Proto Dvasios

85:7.1 (948.6) Gamtos garbinimas gali atrodyti, jog primityvių vyrų ir moterų prote atsirado natūraliai ir spontaniškai, šitaip ir buvo; bet visą šitą laiką šituose pačiuose primityviuose protuose veikė šeštoji pagalbinė proto dvasia, kuri šitoms tautoms buvo padovanota kaip žmogiškosios evoliucijos šitos fazės reguliuojantis poveikis. Ir šita dvasia nuolat skatino žmogiškųjų rūšių potraukį garbinti, nesvarbu, kad ir koks primityvus būtų jo pirmasis pasireiškimas. Garbinimo dvasia suteikė aiškią pradžią žmogaus impulsui garbinti, nepaisant to, jog gyvūnų baimė motyvavo garbinimo išraišką, ir kad šito garbinimo ankstyvoji praktika koncentravosi ties gamtos objektais.

85:7.2 (948.7) Jūs turite prisiminti, kad jausmas, o ne mąstymas buvo nukreipiantis ir kontroliuojantis poveikis per visą evoliucinį vystymąsi. Primityviam protui yra mažas skirtumas tarp bijojimo, saugojimosi, gerbimo, ir garbinimo.

85:7.3 (948.8) Kada garbinimo potraukį išreiškia ir reguliuoja išmintis—meditacinis ir patirtinis mąstymas—tada jis pradeda išsivystyti į tikros religijos reiškinį. Kada septintoji pagalbinė proto dvasia, išminties dvasia, pasiekia efektyvų veikimą, tada žmogus garbindamas ima nusigręžti nuo gamtos ir gamtinių objektų ir atsisukti į gamtos Dievą ir į amžinąjį visų gamtinių daiktų Kūrėją.

85:7.4 (949.1) [Pateikta Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

86 Dokumentas. Religijos ankstyvoji evoliucija

86:0.1 (950.1) RELIGIJOS evoliucija iš ankstesniojo ir primityvaus potraukio garbinti nepriklauso nuo apreiškimo. Tam, jog būtų užtikrintas toks vystymasis, visiškai pakanka normalaus žmogiškojo proto veikimo, kada yra visuotinės dvasinės dovanos šeštosios ir septintosios pagalbinių proto dvasių reguliuojantis poveikis.

86:0.2 (950.2) Žmogaus ankstyviausioji ikireliginė gamtos jėgų baimė palaipsniui tapo religinė, kada žmogiškoji sąmonė gamtą suasmenino, sudvasino, ir galiausiai sudievino. Dėl to primityvaus tipo religija buvo besivystančio gyvulinio proto psichologinės inercijos natūrali biologinė pasekmė po to, kada toks protas ėmė puoselėti sampratas apie tai, kas yra viršgamtiška.

1. Atsitiktinumas: sėkmė ir nesėkmė

86:1.1 (950.3) Šalia natūralaus potraukio garbinti, ankstyvosios evoliucinės religijos kilmės šaknys siekia žmogiškąjį atsitiktinumo patyrimą—vadinamąjį pasisekimą, įprastus atsitikimus. Primityvusis žmogus, tam, kad išsimaitintų, medžiojo. Medžioklės rezultatai visą laiką turi skirtis, ir dėl to atsiranda toks patyrimas, kurį žmogus aiškina kaip *sėkmę* ir *nesėkmę*. Nepasisekimas buvo galingas faktorius vyrų ir moterų gyvenime, kurie nuolat gyveno ties pavojingos ir kupinos rūpesčių egzistencijos bedugnės kraštu.

86:1.2 (950.4) Laukinio ribotas intelektualus horizontas taip sutelkia dėmesį į atsitiktinumą, kad jo gyvenime nuolatiniu faktoriumi tampa atsitikimas. Primityvieji urantai kovojo dėl egzistavimo, o ne dėl pragyvenimo lygio; jie gyveno žūties gyvenimą, kuriame atsitiktinumas vaidino svarbų vaidmenį. Virš šitų laukinių nuolatinis siaubas dėl nežinomos ir nematomos nelaimės buvo pakibęs kaip nevilties debesis, kuris veiksmingai temdė kiekvieną malonumą; jie gyveno jausdami nuolatinę baimę, jog padarys kažką, kas atneš nelaimę. Prietaringi laukiniai visą laiką bijojo ilgalaikės sėkmės; jie į tokią gerą sėkmę žvelgė kaip į tam tikrą nelaimės šauklį.

86:1.3 (950.5) Šita visą laiką esanti baimė, jog gali nepasisiekti, buvo paralyžuojanti. Kam įtemptai dirbti ir dėl to sulaukti nesėkmės—už kažką negauti nieko—kada galima plaukti pasroviui ir sulaukti sėkmės—gauti kažką už nieką? Nemažstantys žmonės sėkmę užmiršta—laiko ją savaime suprantama—bet jie skausmingai prisimena nesėkmę.

86:1.4 (950.6) Ankstyvasis žmogus gyveno jausdamas neužtikrintumą ir nuolatinę baimę dėl atsitiktinumo—nesėkmės. Gyvenimas buvo jaudinantis atsitiktinumo žaidimas; egzistencija buvo azartinis lošimas. Nieko nuostabaus, kad iš dalies civilizuoti žmonės vis dar tebetiki atsitiktinumu ir aiškiai išreiškia polinkį į azartinius žaidimus. Primityvusis žmogus svyravo tarp dviejų galingų interesų: tarp aistros gauti kažką už nieką ir baimės nieko negauti už kažką. Ir šituo egzistencijos azartiniu žaidimu ankstyvojo laukinio protas buvo labai susidomėjęs ir aukščiausiu laipsniu susižavėjęs.

86:1.5 (951.1) Vėliau piemenys laikėsi tokių pačių pažiūrų dėl atsitiktinumo ir atsitikimo, tuo tarpu dar vėliau žemdirbiai vis sąmoningiau ėmė suvokti, kad javams tiesioginės įtakos turi daugelis dalykų, kuriuos žmogus mažai kontroliuoja arba iš viso nekontroliuoja. Žemdirbys tapo sausros, potvynių, krušos, audrų, parazitų, ir augalų ligų, o taip pat ir karščio ir šalčio auka. Ir kadangi visi šitie natūralūs poveikiai turėjo įtakos individo klestėjimui, tai jie buvo laikomi sėkme arba nesėkme.

86:1.6 (951.2) Šita atsitiktinumo ir pasisekimo samprata stipriai persmelkė visų senovės tautų filosofiją. Net ir neseniais laikais Saliamono Išmintimi buvo pasakyta: “Aš atsisukau ir pamačiau, jog lenktynes nevisada laimi greičiausias, o mūšyje nevisada nugalė stipriausias, ir duona nevisada atitenka išmintingam, ir turtai nevisada atitenka supratingiems žmonėms, o sumanus nevisada sulaukia palankumo; bet likimas ir atsitiktinumas yra skirtas jiems visiems. Nes žmogus nežino savo likimo; kaip žuvis pagauna blogio tinklas, ir kaip paukščius sugauna spąstai, taip ir žmonių sūnus sugauna blogio metas, kada juos užgriūna netikėtai.”

2. Atsitiktinumo įsmeninimas

86:2.1 (951.3) Laukinio protui nerimas buvo natūrali būseną. Kada vyrai ir moterys tampa didžiulio nerimo aukomis, tada jie tiesiog sugrįžta į savo tolimųjų protėvių natūralią būseną; o kada nerimas tampa iš tiesų skausmingu, tada jis trukdo veiklai ir neišvengiamai sukelia evoliucinius pakeitimus ir biologinius prisitaikymus. Žengiančiai į priekį evoliucijai skausmas ir kentėjimas yra esminiai dalykai.

^{86:2.2 (951.4)} Kova dėl egzistencijos yra tokia skausminga, jog kai kurios atsilikusios gentys dar ir dabar kaukia ir rauda dėl kiekvieno naujo saulėtekio. Primityvusis žmogus nuolat klausdavo “Kas mane kankina?” Nesurasdamas savo vargų materialaus šaltinio, jis apsistojo ties dvasiniu paaiškinimu. Ir taip gimė religija iš baimės tam, kas yra paslaptina, iš baimingos pagarbos tam, kas yra nematoma, iš siaubo tam, kas yra nežinoma. Iš pradžių dėl atsitiktinumo, o vėliau dėl paslapties, šitokiu būdu gamtos baimė tapo vienu iš faktorių kovoje už egzistavimą.

^{86:2.3 (951.5)} Primityvusis protas buvo logiškas, bet turėjo nedaug idėjų, kad galėtų protingai nustatyti ryšius; laukinio protas buvo neapšviestas, visiškai neišprusęs. Jeigu vienas įvykis ėjo po kito, tai, laukinio supratimu, jie buvo priežastis ir pasekmė. Ką civilizuotas žmogus laiko prietaru, tas laukiniam buvo tiesiog visiškai nežinomas dalykas. Žmonija palaipsniui sužinojo, kad nebūtinai yra koks nors ryšys tarp tikslų ir pasekmių. Žmogiškosios būtybės tiktai pradeda suvokti, kad egzistencijos reakcijos atsiranda tarp veiksmų ir jų pasekmių. Laukinis stengiasi įsimeninti viską, kas yra neapčiuopiama ir abstraktu, ir tokiu būdu tiek gamta, tiek atsitiktinumas yra įsmeninami kaip vėlės—dvasios, o vėliau yra įsmeninami kaip dievai.

^{86:2.4 (951.6)} Žmogus natūraliai yra linkęs tikėti tuo, kas, jo nuomone, jam yra geriausia, tuo, kas jį tiesiogiai ar netiesiogiai domina; savo paties interesus didele dalimi užgožia logiką. Skirtumas tarp laukinio proto ir civilizuotų žmonių proto yra daugiau turinio, o ne prigimties skirtumas, daugiau laipsnio, o ne kokybės skirtumas.

86:2.5 (951.7) Bet ir toliau tuos dalykus, kuriuos sunku suvokti, priskirti viršgamtinėms priežastims yra ne daugiau kaip tingumas ir patogus būdas vengti visų formų įtempto intelektualaus darbo. Pasisekimas yra tiesiog terminas, sukurtas tam, jog pažymėtų tai, kas yra nepaaiškinama bet kuriame žmogiškosios egzistencijos amžiuje; jis pavadina tuos reiškinius, kurių žmonės suvokti negali arba nenori. Atsitiktinumas yra toks žodis, kuris pažymi, kad žmogus yra per daug neišmanantis arba per daug tingus, kad apibrėžtų priežastis. Žmonės natūralų vyksmą laiko atsitiktinumu arba nesėkme tikrai tada, kada jie neturi smalsumo ir vaizutės, kada rasėms stinga iniciatyvos ir jaudinančio patyrimo. Gyvenimo reiškinių tyrinėjimas anksčiau ar vėliau sugriauna žmogaus tikėjimą atsitiktinumu, pasisekimu, ir vadinamosiomis nesėkmėmis, visa tai pakeisdamas dėsnių ir tvarkos visata, kurioje prieš kiekvieną pasekmę eina konkreti priežastis. Tokiu būdu egzistencijos baimę pakeičia gyvenimo džiaugsmas.

86:2.6 (952.1) Laukinis į visą gamtą žiūrėjo kaip į gyvą, kaip priklausančią kažkam. Civilizuotas žmogus tebespardo ir tebekeikia tuos negyvus objektus, kurie pasitaiko jo kelyje ir už kurių jis užkliūna. Primityvusis žmogus niekada nieko nelaikė atsitiktiniu; visada viskas buvo iš anksto parengta. Primityviajam žmogui likimo sfera, atsitiktinumo pasireiškimas, dvasinis pasaulis, buvo lygiai tiek pat neorganizuotas ir netvarkingas, kokia neorganizuota ir netvarkinga buvo ir primityvioji visuomenė. Į sėkmę ir nesėkmę buvo žiūrima kaip į įnoringą ir impulsyvią dvasinio pasaulio reakciją, vėliau kaip į dievų užgaidą.

^{86:2.7 (952.2)} Bet nevisos religijos išsivystė iš animizmo. Kartu su animizmu egzistavo ir kitos sampratos apie viršgamtiškumą, ir šitie tikėjimai taip pat vedė į garbinimą. Natūralizmas nėra religija—jis yra religijos palikuonis.

3. Mirtis — nesuprantamoji

^{86:3.1 (952.3)} Mirtis besivystančiam žmogui buvo didžiausias sukrėtimas, atsitiktinumo ir paslapties labiausiai gluminantis derinys. Ne gyvenimo šventumas, bet mirties sukrėtimas kėlė baimę ir šitaip veiksmingai skatino religiją. Laukinių tautose mirtis paprastai būdavo prievartinė, tokiu būdu neprievartinė mirtis tapo dar paslaptingesnė. Kaip natūrali gyvenimo pabaiga ir kurios yra tikimasi mirtis nebuvo aiški primityviųjų žmonių sąmonei, ir žmogui prireikė ištisų amžių, kad jis suvoktų jos neišvengiamumą.

^{86:3.2 (952.4)} Ankstyvasis žmogus gyvenimą laikė savaime suprantamu dalyku, tuo tarpu į mirtį jis žiūrėjo kaip į tam tikros rūšies bausmę. Visos rasės turi legendų apie žmones, kurie nemiršta, likučius tų pasakojimų apie ankstyvąjį požiūrį į mirtį. Jau žmogiškasis protas turėjo miglotą sampratą apie neaiškų ir neorganizuotą dvasinį pasaulį, apie tokią sferą, iš kurios kilo viskas, ko negalima suprasti žmogiškajame gyvenime, ir šitą ilgą nepaaiškinamų reiškinių sąrašą papildė ir mirtis.

^{86:3.3 (952.5)} Visos žmonių ligos ir natūrali mirtis iš pradžių buvo tikima, jog yra dėl dvasios įtakos. Net ir šiandieniniais laikais kai kurios civilizuotos rasės mano, kad ligas sukelia “priešas” ir kad išgyjimas priklauso nuo religinių ritualų. Vėlesnės ir sudėtingesnės teologinės sistemos mirtį vis dar tebepriskiria

dvasinio pasaulio veikimui, visa tai atvedė į tokias doktrinas, kaip pirmoji nuodėmė ir žmogaus nuopuolis.

86:3.4 (952.6) Būtent savo bejėgiškumo prieš galingas gamtos jėgas suvokimas, kartu pripažįstant žmogiškąjį silpnumą mirties ir ligos akivaizdoje, laukinį privertė pagalbos kreiptis į viršmaterialų pasaulį, kurį jis miglotai įsivaizdavo kaip šitų paslaptinių gyvenimo vingių šaltinį.

4. Išlikimo po mirties samprata

86:4.1 (952.7) Samprata apie mirtingojo asmenybės viršmaterialią fazę gimė dėl nesąmoningos ir grynai atsitiktinės kasdienių gyvenimo įvykių asociacijos, plius dėl vėlių susapnavimo. Vienu metu mirusį vadą susapnavus keliems jo genties nariams atrodė, jog tai buvo įtikinamas įrodymas, kad senasis vadas kažkokia forma iš tikrųjų sugrįžo. Visa tai buvo labai realus dalykas laukiniam, kuris pabudavo iš tokių sapnų išmuštas prakaito, drebedamas, ir šaukdamas.

86:4.2 (953.1) Tai, kad tikėjimas į pomirtinę egzistenciją yra kilęs iš sapnų, paaiškina polinkį nematomus dalykus visada įsivaizduoti matomais. Ir netrukus šita nauja samprata apie ateities gyvenimą dėl vėlės susapnavimo ėmė efektyviai veikti kaip vaistas nuo mirties baimės drauge su biologiniu savisaugos instinktu.

86:4.3 (953.2) Ankstyvasis žmogus taip pat buvo susirūpinęs dėl savo kvėpavimo, ypač šaltame klimate, kada iškvepiant jis atrodydavo kaip debesis. *Gyvybės kvėpavimas* buvo laikomas tuo reiškiniu, kuris skyrė gyvuosius nuo mirusiųjų. Jis žinojo, kad kvėpavimas gali palikti kūną, o jo sapnai apie įvairių keistų

dalykų atlikimą tuo metu, kol jis miega, įtikino jį, kad su žmogiškąja būtybe yra susieta kažkas tokio, kas yra nematerialu. Pati primityviausioji idėja apie žmogiškąją sielą, vėlę, kilo iš minties-sistemos apie kvėpavimą-sapną.

86:4.4 (953.3) Galiausiai laukinis save suvokė kaip dvigubą—kūną ir kvėpavimą. Kvėpavimas be kūno prilygo dvasiai, vėlei. Nors turėdamos labai aiškia žmogiškąją prigimtį, vėlės, arba dvasios, buvo laikomos viršžmogiškomis. Ir šitas tikėjimas, jog egzistuoja bekūnės dvasios atrodė, jog paaiškina, kodėl atsitinka tai, kas yra neįprasta, nepaprasta, reta, ir nepaaiškinama.

86:4.5 (953.4) Primityvioji doktrina apie išlikimą po mirties nebūtinai buvo tikėjimas į nemirtingumą. Būtybės, kurios nesugebėdavo suskaičiuoti daugiau kaip iki dvidešimties, vargu ar galėjo suvokti begalybę ir amžinybę; vietoje šito jos galvojo apie vienas po kito einančius įsikūnijimus.

86:4.6 (953.5) Oranžinė rasė buvo ypatingai linkusi tikėti į transmigraciją ir reinkarnaciją. Mintis apie naują įsikūnijimą atsirado stebint vaikų ir tėvų vidinių ir išorinių bruožų panašumą. Paprotys vaikams suteikti senelių ir kitų protėvių vardus buvo dėl tikėjimo į reinkarnaciją. Kai kurios vėlesnės rasės tikėjo, kad žmogus miršta nuo trijų iki septynių kartų. Šitą tikėjimą (likusį iš Adomo mokymų apie morontinius gyvenamuosius pasaulius), ir apreikštos religijos daug kitų liekanų, galima surasti kitais atžvilgiais absurdiškose dvidešimtojo amžiaus barbarų doktrinosė.

86:4.7 (953.6) Ankstyvasis žmogus neturėjo minčių apie pragarą ar bausmę ateityje. Laukiniai į ateities gyvenimą žiūrėjo lygiai

taip, kaip į dabartinį, tik be visų nesėkmių. Vėliau, imta suvokti atskirą likimą geroms vėlėms ir blogoms vėlėms—rojų ir pragarą. Bet kadangi daug primityviųjų rasių tikėjo, kad žmogus į kitą gyvenimą patenka vos tik palieka šitą gyvenimą, tai jie nepuoselėjo minties apie senatvę ir pasiligojimą. Pasenę geriau sutiko, kad juos nužudytų iki to laiko, kada jie bus per daug nusilpę.

^{86:4.8 (953.7)} Beveik kiekviena grupė turėjo skirtingą supratimą apie vėlės sielos likimą. Graikai tikėjo, kad silpni žmonės turi turėti silpnas sielas, taigi jie sugalvojo Pragarą, vietą, kur tiko priimti tokias anemiškas sielas; taip pat buvo manoma, jog šitų neenergingų atstovų šešėliai buvo trumpesni. Ankstyvieji anditai manė, kad jų vėlės sugrįžta į gimtuosius protėvių kraštus. Kinai ir egiptiečiai kažkada tikėjo, kad siela ir kūnas pasilieka drauge. Toks tikėjimas tarp egiptiečių pasireiškė rūpestingu kapaviečių įrengimu ir pastangomis konservuoti kūną. Net ir šiuolaikinės tautos stengiasi sustabdyti mirusiojo irimą. Hebrajai sugalvojo, kad individo vaiduokliška kopija nusileidžia žemyn į Šeolą; ji nebegali sugrįžti į gyvųjų žemę. Jie iš tiesų žengė šitą svarbų žingsnį į priekį mokyme apie sielos evoliuciją.

5. Samprata apie vėlę-siela

^{86:5.1 (953.8)} Nematerialioji žmogaus dalis buvo vadinama įvairiai: vėlė, dvasia, šešėlis, šmėkla, vaiduoklis, ir pastaruoju metu *siela*. Siela buvo ankstyvojo žmogaus vizijos antrininkas; ji buvo visais atžvilgiais lygiai tokia pati, kaip ir pats mirtingasis, išskyrus tai, kad ji nereagavo į prisilietimą. Tikėjimas į vizijos antrininkus tiesiogiai vedė į tokią sampratą, jog visi daiktai, gyvi ir negyvi, turi sielą, taip pat ir žmonės. Šita samprata turėjo

polinkį ilgą laiką išsilaikyti tikėjimuose į gamtos dvasias; eskimai dar ir dabar tebemano, jog gamtoje viskas turi dvasią.

86:5.2 (954.1) Vėlės sielą buvo galima išgirsti ir pamatyti, bet ne paliesti. Palaipsniui rasės vizijų gyvenimas tiek išvystė ir išplėtė šito besivystančio dvasinio pasaulio veiklą, kad galiausiai į mirtį buvo žiūrima kaip į “vėlės atsiskyrimą.” Visos primityviosios gentys, išskyrus tas, kurios buvo tik šiek tiek aukščiau už gyvulius, išvystė tam tikrą sampratą apie sielą. Besivystanti civilizacija šitą prietaringą sielos sampratą sunaikina, ir žmogaus nauja samprata apie sielą kaip Dievą pažįstančio mirtingojo proto ir jame gyvenančios dieviškosios dvasios, Minties Derintojo, bendrą kūrinį visiškai priklauso nuo apreiškimo ir asmeninio religinio patyrimo.

86:5.3 (954.2) Ankstyvieji mirtingieji paprastai nesugebėdavo atskirti viduje gyvenančios dvasios ir evoliucinės prigimties sielos. Laukinis buvo labai susipainiojęs, nežinodamas, ar vėlės siela kūnui yra sava, ar ji yra išorinis veiksnys, turintis tą kūną. Kadangi susipainiojus nebuvo racionalių minties, tai laukinių požiūris į sielas, vėles, ir dvasias buvo labai nenuoseklus.

86:5.4 (954.3) Buvo manoma, jog siela su kūnu yra susieta taip, kaip kvapas yra susietas su gėle. Senovės žmonės tikėjo, kad siela gali palikti kūną įvairiais būdais, kaip antai:

86:5.5 (954.4) 1. Įprastai ir trumpam apalpus.

86:5.6 (954.5) 2. Miego metu, natūraliai sapnuojant.

86:5.7 (954.6) 3. Komos ir nesąmonės būsenoje, susijusioje su ligomis ir nelaimingais atsitikimais.

86:5.8 (954.7) 4. Mirštant, išsiskyrimas visam laikui.

86:5.9 (954.8) Laukiniai į čiaudėjimą žiūrėjo kaip į nesėkmingą sielos mėginimą išsiveržti iš kūno. Nemiegodamas ir budėdamas kūnas sugebėdavo sutrukdyti sielos mėginimui pabėgti. Vėliau, čiaudėjimą visada palydėdavo koks nors religinis išsireiškimas, toks, kaip “Telaimina tave Dievas!”

86:5.10 (954.9) Anksti evoliucijoje buvo manoma, kad miegas įrodo, jog vėlės siela iš kūno gali būti išėjusi, ir buvo tikima, kad ją galima sugrąžinti ištarus ar sušukus miegančiojo vardą. Esant kitoms nesąmoningos būsenos formoms, buvo manoma, jog siela yra labiau nutolusi, galbūt mėgina ištrūkti visam laikui - artindama mirtį. Į sapnus buvo žiūrima kaip į sielos patyrimus miego metu, kada ji trumpam yra palikusi kūną. Laukinis tiki, kad jo sapnai yra tiek pat realūs, kaip ir bet kuri kita jo patyrimo dalis tada, kada jis nemiega. Senovės žmonės miegančiuosius žadindavo palaipsniui, kad siela turėtų laiko sugrįžti į kūną.

86:5.11 (954.10) Per visus amžius žmonės su baiminga pagarba žiūrėjo į nakties meto vaiduoklius, ir hebrajai nebuvo išimtis. Jie iš tikrųjų tikėjo, kad Dievas su jais kalbasi sapnuose, nepaisant Mozės perspėjimų, nukreiptų prieš tokią mintį. Ir Mozė buvo teisus, nes paprasti sapnai nėra tie metodai, kuriuos dvasinio pasaulio asmenybės panaudoja tada, kada jos stengiasi užmegzti ryšį su materialiomis būtybėmis.

86:5.12 (954.11) Senovės žmonės tikėjo, kad sielos gali įeiti į gyvūnus ir net į negyvus objektus. Toks tikėjimas aukščiausią laipsnį pasiekė vilkolakio idėjose apie susitapatinimą su gyvūnais. Žmogus gali būti įstatymų besilaikantis gyventojas dienos metu, bet, kada jis užmiega, tada jo siela gali įeiti į vilką arba į

kokį nors kitą gyvūną, šmižinėjantį ir naktį nusiaubiantį viską aplinkui.

86:5.13 (955.1) Primityvieji žmonės manė, kad siela yra susijusi su kvėpavimu, ir kad jos savybes galima įdiegti arba perkelti kvėpavimu. Drąsuolis vadas kvėpuodavo naujagimiui, tuo jam perteikdamas drąsą. Ankstyvųjų krikščionių Šventosios Dvasios padovanojimo ritualo metu būdavo kvėpuojama į kandidatus. Psalmininkas sakė: “Viešpaties žodžiu buvo sukurti dangūs, o visa gausybė, esanti juose, buvo sutverta jo burnos kvėpavimu.” Ilgą laiką buvo paprotys, kada vyriausiasis sūnus mėgindavo sugauti savo mirštančiojo tėvo paskutinįjį iškvėpimą.

86:5.14 (955.2) Vėliau, lygiai taip, kaip ir kvėpavimo, imta bijoti šešėlio ir žiūrėti į jį su gilia pagarba. Savo paties atvaizdas vandenyje kartais buvo laikomas įrodymu, jog egzistuoja antrininkas, o į veidrodžius buvo žiūrima su prietaringa baime. Net ir dabar daug civilizuotų žmonių mirties atveju veidroді nusuka į sieną. Kai kurios atsilikusios gentys tebetiki, jog paveikslas, piešinys, modelis, ar atvaizdas pašalina iš kūno visą sielą arba jos dalį; dėl to jie yra draudžiami.

86:5.15 (955.3) Apskritai buvo manoma, jog siela yra susitapatinusi su kvėpavimu, bet įvairios tautos laikėsi nuomonės, kad siela taip pat gyvena galvoje, plaukuose, širdyje, kepenyse, kraujyje, ir riebaluose. “Abelio kraujo šauksmas iš žemės” išreiškia vienu metu buvusį tikėjimą, kad vėlė būna kraujyje. Semitai mokė, jog siela gyvena kūno riebaluose, ir daugelyje tautų valgyti gyvūnų riebalus buvo tabu. Galvų, kaip ir skalpų, medžioklė buvo tas metodas, kurio pagalba buvo sugaunama

priešo siela. Pastaraisiais laikais akys buvo laikomos sielos langais.

86:5.16 (955.4) Tie, kurie laikėsi trijų ar keturių sielų doktrinos, tikėjo, kad vienos sielos netekimas reiškė nepatogumą, dviejų sielų praradimas reiškė ligą, trijų sielų netekimas reiškė mirtį. Viena siela gyveno kvėpavime, viena siela gyveno galvoje, viena siela gyveno plaukuose, viena siela gyveno širdyje. Sergantiems būdavo patariama vaikščioti lauke, viliantis, kad juos palikusios sielos bus sugautos. Buvo manoma, jog pasiligojusio žmogaus sergančią sielą didieji šamanai gali pakeisti nauja siela, “nauju gimimu.”

86:5.17 (955.5) Badonano vaikai išvystė tikėjimą į dvi sielas, kvėpavimą ir šešėlį. Ankstyvosios noditų rasės manė, kad žmogų sudarė du asmenys, siela ir kūnas. Šitą žmogaus egzistencijos filosofiją vėliau išreiškė graikų požiūris. Patys graikai tikėjo į tris sielas; augalinė siela gyveno skrandyje, gyvulinė siela gyveno širdyje, intelektualinė siela gyveno galvoje. Eskimai tiki, jog žmogus turi tris dalis: kūną, sielą, ir vardą.

6. Vėlių-Dvasių aplinka

86:6.1 (955.6) Žmogus natūralią aplinką paveldėjo, visuomeninę aplinką įgavo, ir vėlių aplinką įsivaizdavo. Valstybė yra žmogaus reakcija į natūralią aplinką, šeima yra jo reagavimas į visuomeninę aplinką, bažnyčia yra jo reakcija į iliuzorinę vėlių aplinką.

86:6.2 (955.7) Žmonijos istorijoje labai anksti buvo visuotinai patikėta vėlių ir dvasių įsivaizduojamo pasaulio realybėmis, ir šitas naujai įsivaizduojamas dvasių pasaulis primityvioje

visuomenėje tapo jėga. Šito naujojo faktoriaus atsiradimas žmogaus mąstyme ir veikloje visos žmonijos protinį ir moralinį gyvenimą pakeitė visam laikui.

86:6.3 (955.8) Į šitą pagrindinę iliuzijos ir neišmanymo prielaidą mirtingojo baimė sudėjo viską iš vėlesniųjų prietarų ir primityviųjų tautų religijos. Tai buvo žmogaus vienintelė religija iki pat apreiškimo laikų, ir šiandien daugelis pasaulio rasių turi tiksliai šitokią primityvią evoliucinę religiją.

86:6.4 (955.9) Evoliucijai žengiant į priekį, sėkmė buvo siejama su geromis dvasiomis, o nesėkmė buvo asocijuojama su blogomis dvasiomis. Priverstinio prisitaikymo prie besikeičiančios aplinkos sunkumas buvo laikomas nesėkme, dvasių vėlių nepasitenkinimu. Primityvusis žmogus iš savo įgimto potraukio garbinti ir klaidingos sampratos apie atsitiktinumą palaipsniui išvystė religiją. Tam, kad įveiktų šituos atsitiktinumų pasireiškimus, civilizuotas žmogus pasitelkia apsidraudimo schemas; šiuolaikinis mokslas vietoje netikrų dvasių ir įnoringų dievų siūlo registratorių su matematiniu apskaičiavimu.

86:6.5 (956.1) Kiekviena nauja karta iš savo protėvių kvailų prietarų juokiasi, nors ji pati ir toliau laikosi tų minties ir garbinimo sofizmų, kurie kels šypsena apsišvietusiems palikuonims.

86:6.6 (956.2) Bet pagaliau primityviojo žmogaus protą užvaldė tokios mintys, kurios pranoko visus jo įgimtus biologinius potraukius; pagaliau žmogus netrukus turėjo pradėti vystyti gyvenimo meną, paremtą kažkuo daugiau negu reakcija į materialius akstinus. Ėmė atsirasti primityvios filosofinės gyvenimo politikos pradmenys. Netrukus turėjo atsirasti

viršgamtinis gyvenimo standartas, nes, jeigu dvasios vėlė yra supykusi, tai aplankys nesėkmė, jeigu ji yra patenkinta, tai aplankys sėkmė, tuomet ir žmogaus elgesys turi būti atitinkamai reguliuojamas. Pagaliau išsivystė samprata, kas yra gera ir kas yra bloga; ir visa tai buvo likus daug laiko iki bet kokio apreiškimo žemėje.

^{86:6.7 (956.3)} Atsiradus šitoms sampratoms, buvo pradėta ilga ir laiką švaistanti kova, kaip įsiteikti amžinai nepatenkintoms dvasioms, evoliucinės religinės baimės vergiški pančiai, tas ilgalaikis žmogaus pastangų tuščias eikvojimas paminklams, šventykloms, aukojimams, ir šventikams. Tai buvo siaubinga ir gąsdinanti kaina, kurią teko sumokėti, bet ji buvo viso šito verta, nes žmogus šito dėka pasiekė natūralų suvokimą, kas yra santykinis gėris ir blogis; gimė žmogiškoji etika!

7. Primityviosios religijos funkcija

^{86:7.1 (956.4)} Laukinis jautė poreikį apsidrausti, ir dėl to jis noriai mokėjo savo kankinantį užmokestį baime, prietaisais, siaubu, ir dovanomis žyniui už tai, kad jį magiškai apdraustų nuo nesėkmės. Primityvioji religija buvo tiesiog apsidraudimo užmokestis nuo pavojų, tykančių miške; civilizuotas žmogus moka materialų draudimo įnašą nuo nelaimingų atsitikimų gamyboje ir šiuolaikinės gyvensenos kritinių situacijų atveju.

^{86:7.2 (956.5)} Šiuolaikinė visuomenė draudimo verslą perkelia iš šventikų ir religijos sferos į ekonomikos sritį. Religija vis daugiau rūpinasi gyvenimo apdraudimu po mirties. Šiuolaikiniai žmonės, bent jau tie, kurie mąsto, nebemoka tuščiai tam, kad valdytų sėkmę. Religija palaipsniui kyla į

aukštesnį filosofinį lygį kaip kontrastas savo ankstesniajai apdraudimo nuo nesėkmės funkcijai.

86:7.3 (956.6) Bet šitos senovės idėjos apie religiją užkirto kelią tam, jog žmonės taptų fatalistais ir beviltiškais pesimistais; jie tikėjo, kad jie gali bent jau kažką padaryti, jog paveiktų likimą. Vėlių baimės religija teigė žmonėms, kad jie turi *reguliuoti savo elgesį*, kad yra viršmaterialus pasaulis, kuris valdo žmogaus likimą.

86:7.4 (956.7) Šiuolaikinės civilizuotos rasės tik pradeda išsivaduoti iš vėlių baimės aiškindamos sėkmę ir egzistencijos įprastą nelygybę. Žmonija ima išsilaisvinti iš vėlės-dvasios pančių aiškinant nesėkmę. Bet nors žmonės ir atsisako klaidingos doktrinos apie gyvenimo vingių dvasines priežastis, vis tik jie demonstruoja stebinantį norą pasiduoti beveik lygiai tokiam pat klaidingam mokymui, kuris juos verčia visą žmonių nelygybę aiškinti politiniu piktnaudžiavimu, visuomeniniu neteisingumu, ir pramonės konkurencija. Bet nauji įstatymai, auganti filantropija, ir tolimesnis pramonės reorganizavimas, kad ir kokie jie būtų geri, nepakeis įgimtų savybių ir gyvenimo atsitiktinumų. Tikrai faktų suvokimas ir išmintingas manipuliavimas gamtos dėsnių terpėje įgalins žmogų gauti tai, ko jis nori, ir išvengti to, ko jis nenori. Mokslinės žinios, vedančios į mokslinį veiksmą, yra vieninteliai vaistai nuo vadinamųjų atsitiktinių nesėkmių.

86:7.5 (957.1) Pramoninė gamyba, karas, vergovė, ir pilietinis valdymas atsirado reaguojant į žmogaus visuomeninę evoliuciją jo natūralioje aplinkoje; panašiai atsirado ir religija kaip jo reakcija į įsivaizduojamą vėlių pasaulio iliuzorinę aplinką. Religija buvo savęs palaikymo evoliucinis

išsivystymas, ir jai tą padaryti pavyko, nepaisant to, kad iš pradžių ji buvo grindžiama klaidinga samprata ir buvo visiškai nelogiška.

86:7.6 (957.2) Primityvioji religija žmogiškojo proto dirvą parengė, klaidingos baimės galinga ir pagarbą keliančia jėga, viršgamtinės kilmės bona fide dvasinės jėgos, Minties Derintojo, padovanojimui. Ir dieviškieji Derintojai nuo to momento visą laiką dirba tam, kad Dievo baimę pakeistų į Dievo meilę. Evoliucija gali būti lėta, bet ji yra neklystančiai veiksminga.

86:7.7 (957.3) [Pateikta Nebadono Vakaro Žvaigždės.]

87 Dokumentas. Vėlių kultai

87:0.1 (958.1) VĖLIŲ kultas išsivystė kaip atsvara nesėkmės pavojams; jo primityvūs religiniai ritualai kilo iš nesėkmės baimės ir iš nepaprastos mirusiųjų baimės. Nė viena iš šitų ankstyvųjų religijų neturėjo nieko bendro su Dievybės pažinimu arba su garbinimu to, kas yra viršžmogiška; jų ritualai daugiausia buvo neigiami, sumanyti tam, jog išvengtų vėlių, išvytų jas, arba jas pažabotų. Vėlių kultas buvo nei daugiau, nei mažiau kaip apsidraudimas nuo nelaimės; jis neturėjo nieko bendro su tokiu investavimu, kada ateityje tikimasi didesnio pelno.

87:0.2 (958.2) Žmogus ilgai ir žiauriai kovojo su vėlių kultu. Žmogiškojoje istorijoje nėra sukurta nieko kito, kas sukeltų didesnę apgailestavimą, kokį sukelia šitos apgailėtinos vėlių-dvasių baimės vergovės vaizdas. Būtent atsiradus šitai pačiai baimei prasidėjo žmonijos religinės evoliucijos žengimas

aukštyn. Žmogiškoji vaizduotė, palikusi savojo aš krantus, inkaro nebeišmes tol, kol nepasieks sampratos apie tikrąją Dievybę, realųjį Dievą.

1. Vėlių baimė

^{87:1.1 (958.3)} Mirties buvo bijomasi, nes mirtis reiškė kitos vėlės išlaisvinimą iš savo fizinio kūno. Senovės žmonės darė viską, kas įmanoma, jog užkirstų kelią mirčiai, jog išvengtų to vargo, kovojant su nauja vėle. Jie visada labai troško priversti vėlę palikti mirties areną, kad ji pradėtų kelionę į mirusiųjų žemę. Vėlės labiausiai buvo bijomasi tariamu perėjimo periodu nuo jos pasirodymo mirties metu iki jos vėlesnio išvykimo į vėlių gimtinę, kas buvo neaiški ir primityvi samprata apie pseudo dangų.

^{87:1.2 (958.4)} Nors laukinis vėlėms suteikė viršgamtines galias, bet vargu ar jis suvokė, kad jos turi viršgamtinį intelektą. Buvo panaudojama daug triukų ir apgaulių mėginant suklaidinti ir apgauti vėles; civilizuotas žmogus didelę dalį tikėjimo vis dar sieja su viltimi, jog išoriškas pamaldumo pasireiškimas tam tikru būdu apgaus visažinę Dievybę.

^{87:1.3 (958.5)} Primityvieji žmonės bijojo ligų, nes matė, jog dažnai jos buvo mirties pranašas. Jeigu genties šamanams sergančio gentainio išgydyti nepavykdavo, tai ligonį paprastai iškraustydavo iš šeimos pirkelės į mažesnę arba palikdavo po atviru dangumi, kad numirtų vienas. Namelis, kuriame kas nors numirdavo, paprastai būdavo sugriaunamas; o jeigu ne, tai jo visada vengdavo, ir šitoji baimė ankstyvajam žmogui užkirto kelią statyti tvirtus būstus. Ji taip pat neleido įkurti nuolatinių kaimų ir miestų.

^{87:1.4 (958.6)} Kada mirdavo klano narys, tada laukiniai sėdėdavo ir šnekėdavosi visą naktį; jie bijojo, kad taip pat numirs, jeigu užmigs netoli lavono. Užsikrėtimas nuo lavono sustiprino baimę mirusiajam, ir visos tautos, vienu ar kitu metu, laikėsi sudėtingų apvalymo ritualų, numatytų tam, kad apvalytų individą po kontakto su mirusiuoju. Senovės žmonės tikėjo, kad lavonas turi būti šviesoje; niekada nebuvo leidžiama mirusiojo kūno palikti tamsoje. Dvidešimtajame amžiuje, žvakės tebėra deginamos mirties patalpoje, ir žmonės vis dar nemiegodami sėdi prie mirusiojo. Vadinamasis civilizuotas žmogus iš savo gyvenimo filosofijos dar nevisiškai pašalino baimę mirusiųjų kūnams.

^{87:1.5 (959.1)} Bet nepaisant visos šitos baimės, žmonės vis tiek vėles stengėsi apgauti. Jeigu pirkelė, kurioje mirdavo žmogus, nebūdavo sunaikinama, tai lavoną iškeldavo per skylę sienoje, niekada neišnešdavo per duris. Šitų priemonių būdavo imamasi tam, kad vėlę supainiotų, kad neleistų jai čia laukti, ir, kad būtų apsidrausta nuo jos sugrįžimo. Po laidotuvių gedintieji taip pat sugrįždavo kitu keliu, kad vėlė neatsektų. Grįžimas atgal ir dešimtys kitų taktinių būdų būdavo panaudojami tam, jog būtų apsidrausta nuo vėlės sugrįžimo nuo kapo. Kad apgautų vėles skirtingų lyčių atstovai pasikeisdavo drabužiais. Buvo sukurti gedulo kostiumai tam, kad užmaskuotų išlikusius gyvuosius; vėliau, kad parodytų pagarbą mirusiajam ir tokiu būdu vėlėms įtikėtų.

2. Vėlių nuraminimas

^{87:2.1 (959.2)} Religijoje nuraminimo negatyvi programa buvo daug anksčiau už dvasios prievartinio pajungimo ir nuolankaus meldimo pozityvią programą. Žmogiškojo garbinimo pirmieji

veiksmai buvo gynybos, o ne gilaus gerbimo reiškiniai. Šiuolaikinis žmogus mano, kad apsidrausti nuo gaisro yra išmintinga; taip ir laukiniam aukščiausioji išmintis buvo pasirūpinti apsidraudimu nuo vėlės atnešamų nesėkmių. Pastangos, kuriomis buvo užtikrinama šita apsauga, sudarė vėlių kulto metodus ir ritualus.

87:2.2 (959.3) Kažkada buvo manoma, jog didžiausias vėlės troškimas yra tai, kad ji būtų greitai “nuraminta” tam, kad nekliudomai galėtų išeiti į pomirtinį pasaulį. Bet koks klaidingas veiksmas arba procedūros pažeidimas, kada gyvieji atlieka vėlės nuraminimo ritualą, garantuotai turėjo uždelsti jos išėjimą į vėlių šalį. Buvo tikima, jog vėlei tas nepatinka, o supykusi vėlė, buvo manoma, turėjo būti nelaimės, nepasisekimo, ar vargo šaltinis.

87:2.3 (959.4) Laidojimo ceremonija kilo iš žmogaus pastangų priversti vėlės sielą išeiti į savo būsimuosius namus, o laidotuvių pamokslas iš pradžių buvo numatytas tam, jog naujai vėlei suteiktą informaciją, kaip ten patekti. Buvo paprotys aprūpinti vėlę maistu ir drabužiais kelionei, šitie daiktai būdavo įdedami į kapą arba paliekami šalia jo. Laukinis tikėjo, jog tam, kad „vėlė būtų nuraminta“—būtų priversta pasišalinti nuo kapo aplinkos—reikia nuo trijų dienų iki vienerių metų. Eskimai tebetiki, kad siela tris dienas lieka su kūnu.

87:2.4 (959.5) Po mirties buvo laikomasi tylos arba gedulo tam, kad vėlė nebūtų vėl priviliota atgal į namus. Savęs kankinimas—žaizdos—buvo įprasta gedulo forma. Daugelis pažengusių į priekį mokytojų mėgino tą sustabdyti, bet jiems nepasisekė. Pasninkavimas ir kitos savojo aš atsižadėjimo formos, buvo manoma, jog patinka vėlėms, kurios mėgavosi gyvųjų

diskomfortu, kada slėpdavosi netoli tuo pareinamuoju laikotarpiu iki tikrai išvykdavo į mirusiųjų žemę.

87:2.5 (959.6) Gedulo ilgi ir dažni neveiklos periodai buvo viena iš didžiausių kliūčių civilizacijos vystymuisi. Kiekvienais metais savaitės ir net mėnesiai tiesiogine prasme būdavo švaistomi veltui šitam neproduktyviam ir bereikšmiam gedėjimui. Tas faktas, kad laidotuvių proga būdavo samdomi profesionalūs gedėtojai, rodo, jog gedulas buvo ritualas, o ne liūdesio įrodymas. Šiuolaikiniai žmonės gali gedėti mirusiojo iš pagarbos ir iš skausmo, bet senovės žmonės tą darė iš *baimės*.

87:2.6 (959.7) Mirusiųjų vardai niekada nebūdavo ištariami. Iš tikrųjų dažnai jie būdavo išmetami iš kalbos. Šitie vardai tapdavo tabu, ir šitokiu būdu kalbos būdavo nuolat nuskurdinamos. Galiausiai tai sukėlė simbolinės kalbos ir netiesioginio išsireiškimo, tokio, kaip „vardas arba diena, kurios niekas niekada nemini,“ paplitimą.

87:2.7 (960.1) Senovės gyventojai taip troško atsikratyti nuo vėlės, kad jai siūlė viską, ko tik buvo galima trokšti gyvenimo metu. Vėlės norėjo žmonių ir tarnų; pasiturintis laukinis tikėjosi, kad, jam mirus, būtų gyva palaidota bent jau viena vergė žmona. Vėliau tai tapo papročiu našlei nusižudyti prie savo vyro kapo. Kada mirdavo vaikas, tada motina, teta, ar senelė dažnai būdavo pasmaugiamos tam, kad suaugusi vėlė galėtų lydėti ir rūpintis vaiko vėle. Ir tie, kurie tokiu būdu atiduodavo savo gyvybę, paprastai tą darydavo noriai; iš tikrųjų, jeigu jie būtų gyvenę, pažeisdami paprotį, tai jų baimė dėl vėlės įniršio iš jų būtų atėmusi tą nedaugelį malonumų, kuriuos gyvenime patirdavo primityvūs žmonės.

^{87:2.8 (960.2)} Buvo įprasta pasiųsti didžiulį skaičių pavaldinių tam, kad lydėtų mirusį vadą; kada mirdavo šeimininkas, tada vergai būdavo nužudomi tam, kad galėtų jam patarnauti vėlių žemėje. Borneo salos gyventojai vis dar parūpina kurjerį kompanioną; vergas nuduriamas ietimi tam, kad jo vėlė keliautų kartu su savo mirusiu šeimininku. Buvo tikima, jog nužudytųjų vėlės labai džiaugiasi turėdamos vergais savo žudikų vėles; šitokia samprata žmones skatino medžioti galvas.

^{87:2.9 (960.3)} Buvo manoma, jog vėlėms patinka maisto kvapas; kažkada maisto aukojimas per laidotuvių vaišes buvo visuotinis. Primityvioji malda, prieš valgį, buvo gabalėlis maisto, įmestas į ugnį, turint tikslą įsiteikti dvasioms, tuo pačiu metu sumurmant magišką formulę.

^{87:2.10 (960.4)} Buvo tikima, jog mirusieji turi naudotis įrankių ir ginklų, kurie priklausė jiems gyviems, vėlėmis. Sulaužyti daiktą reiškė “jį užmušti,” tokiu būdu išlaisvinant jo vėlę, kad ji eitų tarnauti vėlių žemėje. Turtas taip pat būdavo aukojamas jį sudeginant ar užkasant. Senovinių laidotuvių iššvaistymai būdavo milžiniški. Vėlesnės rasės darydavo popierinius modelius ir šituose mirties aukojimuose tikruosius objektus ir asmenis pakeisdavo piešiniais. Civilizacijoje tai buvo didžiulis žingsnis į priekį, kada nuosavybę paveldėdavo giminaičiai, o ne sudegindavo ir užkasdavo. Irokėzai indėnai padarė daug reformų, kad laidotuvių metu turto būtų švaistoma mažiau. Ir šita turto apsauga įgalino juos tapti galingiausiais iš šiaurinių raudonųjų žmonių. Šiuolaikinis žmogus neturėtų bijoti vėlių, bet paprotys yra stiprus, ir vis dar daug žemiško turto išnaudojama laidotuvių ritualams ir mirties ceremonijoms.

3. Protėvių garbinimas

87:3.1 (960.5) Besivystantis vėlių kultas protėvių garbinimą padarė neišvengiamu, kadangi jis tapo jungiamąja grandimi tarp įprastų vėlių ir aukštesnių dvasių, besivystančių dievų. Ankstyvieji dievai buvo tiesiog nusipelnę šlovės mirę žmonės.

87:3.2 (960.6) Iš pradžių protėvių garbinimas buvo daugiau baimė negu garbinimas, bet tokie tikėjimai iš tikrųjų konkrečiai prisidėjo prie tolesnio vėlių baimės ir garbinimo paplitimo. Tie, kurie buvo atsidavę ankstyviesiems protėvių-vėlių kultams, bijojo net žiovauti, kad bloga vėlė tokiu momentu neįeitų į jų kūną.

87:3.3 (960.7) Vaikų įvaikinimo paprotys buvo tam, kad būtų užsitikrinama, jog kažkas pasirūpins paaukojimais po mirties, kad siela būtų rami ir žengtų į priekį. Laukinis gyveno bijodamas savo bičiulių vėlių, o savo laisvalaikį praleisdavo rūpindamasis savo paties vėlės saugiu elgesiu po mirties.

87:3.4 (960.8) Didžioji dauguma genčių įvedė visų sielų atminimo šventes bent vieną kartą per metus. Romėnai kiekvienais metais turėjo dvylika vėlių švenčių ir su jomis susietų ritualų. Pusė dienų per metus būdavo skiriama kokiam nors ritualui, susijusiam su šitais senoviniais kultais. Vienas Romos imperatorius tokią praktiką mėgino reformuoti, sumažindamas švenčių dienų skaičių iki 135 per metus.

87:3.5 (961.1) Vėlių kultas visą laiką vystėsi. Kaip vėlės buvo įsivaizduojamos pereinančiomis iš neužbaigtos egzistencijos fazės į aukštesnę fazę, taip ir kultas galų gale iš tikrųjų vystėsi į dvasių ir, net dievų, garbinimą. Bet nežiūrint įvairių tikėjimų į labiau išsivysčiusias dvasias, kažkada į vėles tikėjo visos gentys.

4. Geros ir blogos dvasinės vėlės

87:4.1 (961.2) Vėlių baimė buvo viso pasaulio religijos šaltinis; ir per amžius daugelis genčių laikėsi senojo tikėjimo į vieną vėlių klasę. Jos mokė, kad žmogų lydi sėkmė tada, kada vėlė yra patenkinta, o nesėkmė lydi tada, kada vėlė būna supykusi.

87:4.2 (961.3) Vėlių baimės kultui plečiantis, atsirado aukštesniojo tipo dvasių pripažinimas, dvasių, kurios nebuvo konkrečiai tapatinamos su koku nors atskiru žmogumi. Tai buvo aukščiausios ir pašlovintos dvasios, kurios į priekį buvo pažengusios toliau už vėlių pasaulio sferas ir pasiekusios dvasių pasaulio aukštesnius lygius.

87:4.3 (961.4) Samprata apie dviejų rūšių dvasines vėles lėtai, bet užtikrintai vystėsi visame pasaulyje. Šitam naujam dualiam spiritizmui nereikėjo plisti iš genties į gentį; jis iškilo savarankiškai visame pasaulyje. Idėjos jėga, veikdama besivystantį evoliucinį protą, remiasi ne savo realumu ar racionalumu, bet vietoje šito savo *vaizdingumu* ir tuo, kad ją galima visuotiniu mastu greitai ir paprastai pritaikyti.

87:4.4 (961.5) Dar vėliau žmogaus vaizduotė ėmė įsivaizduoti tiek geras, tiek blogas dvasias; kai kurios vėlės niekada neišsivystė iki gerų dvasių lygio. Ankstyvasis vėlių baimės monospiritizmas palaipsniui vystėsi į dualų spiritizmą, į naują sampratą apie žemiškųjų reikalų nematomą valdymą. Pagaliau sėkmė ir nesėkmė buvo pavaizduojamos tokios, kurios turi savo atitinkamus kontrolierius. Ir iš šitų dviejų klasių, toji grupė, kuri atneša nesėkmę, buvo tikima, jog yra aktyvesnė ir gausesnė.

87:4.5 (961.6) Kada galų gale doktrina apie geras ir blogas dvasias subrendo, tada ji tapo plačiausiai paplitusi ir labiausiai išsilaikiusi iš visų religinių tikėjimų. Šitas dualizmas buvo didžiulis religinis-filosofinis žengimas į priekį, nes jis įgalino žmogų paaiškinti tiek sėkmę, tiek nesėkmę, tuo pačiu metu tikint į viršmirtingas būtybes, kurių elgesys iki tam tikro laipsnio buvo nuoseklus. Dvasias buvo galima paaiškinti kaip esančias geras arba blogas; nebuvo manoma, kad jos yra vien tiktai temperamentinės būtybės, kokiomis buvo suvokiamos pačių primityviausių religijų ankstyvosios monospiritizmo vėlės. Pagaliau žmogus galėjo suvokti tokias viršmirtingas jėgas, kurių elgesys buvo nuoseklus, ir tai buvo vienas svarbiausių tiesos atradimų per visą religijos evoliucijos istoriją ir žmogiškosios filosofijos vystymąsi.

87:4.6 (961.7) Tačiau, evoliucinė religija sumokėjo siaubingą kainą už dualistinio spiritizmo sampratą. Žmogaus ankstyvoji filosofija dvasios pastovumą sugebėjo suderinti su žemiškosios dalies vingiais tiktai postuludama dviejų rūšių dvasias, vienos dvasios buvo geros, o kitos dvasios buvo blogos. Ir nors šitas tikėjimas iš tiesų leido žmogui atsitiktinius pasikeitimus suderinti su samprata apie nesikeičiančias viršmirtingas jėgas, bet nuo to laiko šita doktrina religininkams visą laiką apsunkino kosminės vienovės suvokimą. Apskritai evoliucinės religijos dievams buvo priešpastatomos tamsos jėgos.

87:4.7 (962.1) Visa tai yra tragedija dėl to, jog, kada šitos idėjos ėmė atsirasti žmogaus primityviame prote, tada visame pasaulyje iš tikrųjų nebuvo jokių blogų arba neharmoningų dvasių. Tokia apgailėtina padėtis susidarė tiktai po Kaligastijos maišto ir išsilaikė tiktai iki Pentakosto. Gėrio ir blogio kaip kosminių

lygiaverčių dalykų samprata yra, net ir dvidešimtajame amžiuje, labai gyvybinga žmogiškojoje filosofijoje; didžioji dauguma pasaulio religijų vis dar tebenešioja atsirandančių vėlių kultų seniai praėjusių dienų kultūrinį apgamą.

5. Besivystantis vėlių kultas

87:5.1 (962.2) Primityvusis žmogus į dvasias ir vėles žvelgė kaip į turinčias beveik beribes teises, bet neturinčias jokių pareigų; buvo manoma, jog dvasios į žmogų žvelgia kaip į turintį daugybę pareigų ir neturintį jokių teisių. Buvo tikima, kad dvasios į žmogų žvelgia su panieka, kaip į tokį, kuris nuolat nesugeba atlikti savo dvasinių pareigų. Žmonija turėjo bendrą tikėjimą, jog vėlės renka nuolatinį mokestį už tarnavimą, kaip už mokestį už tai, kad nesikištų į žmogiškuosius reikalus, ir net menkiausia nesėkmė buvo aiškinama vėlių veikimu. Ankstyvieji žmonės buvo taip įsibaiminę dėl to, kad gali nepastebėti ir neišreikšti pagarbos reikalingiems dievams, jog po to, kada paaukodavo visoms žinomoms dvasioms, tada jie dar kartą aukodavo “nežinomiems dievams,” tiesiog dėl to, jog būtų visiškai saugūs.

87:5.2 (962.3) Ir dabar po paprasto vėlių kulto atsirado labiau išsivysčiusio ir santykinai sudėtingesnio dvasios-vėlės kulto taikymas, tarnavimas aukštesnėms dvasioms ir garbinimas aukštesnių dvasių, kaip jos susiformavo žmogaus primityvioje vaizduotėje. Religinis ritualas turėjo neatsilikti nuo dvasinės evoliucijos ir pažangos. Išplėstas kultas buvo ne kas kita, kaip savęs palaikymo menas, praktikuojamas, sąsajoje su tikėjimu į viršgamtines būtybes, prisitaikymas prie dvasių aplinkos. Gamybinės ir karinės organizacijos buvo prisiderinimai prie natūralių ir visuomeninių aplinkos sąlygų. Ir kaip santuoka

atsirado tam, kad patenkintų dviejų lyčių poreikius, taip iš tiesų ir religinė organizacija išsivystė reaguodama į tikėjimą į aukštesnes dvasines jėgas ir į dvasines būtybes. Religiją sudaro žmogaus prisiderinimas prie savo iliuzijų, puoselėjamų dėl atsitiktinumo paslapties. Dvasių baimė ir vėlesnis jų garbinimas buvo pasirinkti kaip apsidraudimas nuo nelaimės, kaip klestėjimo draudiminiai polisiai.

87:5.3 (962.4) Laukinis geras dvasias įsivaizduoja kaip tvarkančias savo reikalus, iš žmogiškųjų būtybių mažai ko reikalaujančias. Būtent blogoms vėlėms ir dvasioms reikia palaikyti gerą nuotaiką. Dėl to, primityviosios tautos daugiau dėmesio kreipė į blogas vėles negu į geras dvasias.

87:5.4 (962.5) Buvo manoma, jog žmogaus klestėjimas turi ypač sukelti blogų dvasių pavydą, ir jos keršija žmogiškosios veiklos sferoje ir nužiūrėdamos *bloga akimi*. Toji kulto dalis, kuri buvo susijusi su dvasios vengimu, buvo labai susirūpinusi dėl blogos akies intrigų. Blogos akies baimė išplito beveik visame pasaulyje. Gražios moterys buvo uždengiamos šydu, kad būtų apsaugotos nuo blogos akies; vėliau daugelis moterų, kurios troško, kad apie jas manytų, jog yra gražios, ėmė naudotis šita praktika. Dėl šitos blogų dvasių baimės, retai kada vaikai būdavo išleidžiami į lauką, kada sutemdavo, o ankstyvosiose maldose visada būdavo prašoma “išvaduok mus nuo blogos akies.”

87:5.5 (962.6) Korane ištisas skyrius yra skirtas blogai akiai ir magiškiems burtažodžiams, ir žydai visu tuo iki galo tikėjo. Atsirado ištisas falo kultas kaip apsisaugojimas nuo blogos akies. Reprodukcijos organai, buvo manoma, yra vienintelis fetišas, kuris ją gali padaryti bejėge. Bloga akis pagimdė

pirmuosius prietarus, susijusius su priešgimdyminiu vaikų pažymėjimu, motinystės žyme, ir šitas kultas vienu metu buvo beveik visuotinis.

^{87:5.6 (963.1)} Pavydas yra giliai įsišaknijęs žmogaus bruožas; todėl iš tikrųjų primityvusis žmogus jį priskyrė ir savo ankstyviesiems dievams. O kadangi žmogus kažkada taikė vėlių apgaudinėjimą, tai netrukus jis pradėjo apgaudinėti dvasias. Jis sakė: “Jeigu dvasios mums pavydi grožio ir klestėjimo, tai mes patys save subjaurosime, o apie savo sėkmę kalbėsime atsainiai.” Dėl to ankstyvasis nusižeminimas nebuvo ego sumažinimas, bet vietoje šito tai buvo bandymas sumėtyti pėdsakus ir apgauti pavydžias dvasias.

^{87:5.7 (963.2)} Dėl to, kad dvasios nepavydėtų žmogui klestėjimo, būdavo labai smarkiai iškeikiamas koks nors mėgstamas daiktas ar labai mylimas asmuo. Šitaip atsirado paprotys mažinti savo paties ar savo šeimos atžvilgiu taikomų komplimentų reikšmę, ir galiausiai jis išsivystė į civilizuotą kuklumą, santūrumą, ir mandagumą. Laikantis to paties motyvo, tapo madinga atrodyti negražiu. Grožis sukeldavo dvasių pavydą; jis rodė nuodėmingą žmogiškąjį išdidumą. Laukiniai ieškojo bjauraus vardo. Šitas kulto aspektas buvo didžiulė kliūtis meno vystymui, ir jis ilgą laiką pasaulį laikė niūrų ir bjaurų.

^{87:5.8 (963.3)} Esant dvasių kultui, gyvenimas geriausiu atveju buvo azartinis žaidimas, dvasių valdymo pasekmė. Žmogaus ateitis buvo jo pastangų, darbo, ar talento pasekmė tik tiek, kiek juos buvo galima panaudoti tam, kad dvasios būtų paveiktos. Dvasių nuraminimo ritualai buvo didžiulė našta, kuri gyvenimą padarė įtemptu ir iš esmės nepakenčiamu. Amžius po amžiaus

ir karta po kartos, rasė po rasės stengėsi pagerinti šitą supervėlės doktriną, bet kol kas dar nė viena karta neišdrįso jos atmesti iki galo.

87:5.9 (963.4) Dvasių ketinimai ir norai buvo studijuojami ženklų, pranašysčių, ir simbolių pagalba. Ir šitie dvasių pranešimai buvo aiškinami būrimo, pranašavimo, magijos, sunkaus išbandymo, ir astrologijos pagalba. Visas kultas buvo toks planas, kuris buvo skirtas nuraminti, patenkinti, ir nupirkti dvasias šito užmaskuoto kyšio dėka.

87:5.10 (963.5) Ir tokiu būdu susiformavo nauja ir išplėsta pasaulio filosofija, kurią sudarė:

87:5.11 (963.6) 1. *Pareiga* — tie dalykai, kuriuos atlikti yra privaloma tam, kad dvasių požiūris būtų palankus, bent jau neutralus.

87:5.12 (963.7) 2. *Gėris* — teisinga elgsena ir ritualai, sumanyti tam, kad aktyviai palenktų dvasias į savo interesų pusę.

87:5.13 (963.8) 3. *Tiesa* — teisingas dvasių supratimas ir teisingas požiūris į dvasias, ir dėl to teisingas požiūris į gyvenimą ir mirtį.

87:5.14 (963.9) Būtent ne vien tiktai iš smalsumo senovės žmonės stengėsi sužinoti ateitį; jie norėjo išvengti nesėkmės. Pranašavimas buvo paprasčiausias mėginimas išvengti nemalonumų. Tais laikais buvo manoma, jog sapnai yra pranašiški, tuo tarpu viskas, kas buvo neįprasta, buvo laikoma ženklų. Ir net šiandien civilizuotos rasės užsispyrusiai tiki į ženklus, simbolius, ir kitokius prietarų likučius iš senovės besivystančio vėlių kulto. Lėtai, labai lėtai žmogus atsikrato

šitų metodų, kurių dėka jis taip palaipsniui ir skausmingai lipo evoliucinio gyvenimo laiptais.

6. Prievarta ir dvasių išvarymas

87:6.1 (963.10) Kada žmonės tikėjo tikrai į vėles, tada religinis ritualas buvo labiau asmeninis, mažiau organizuotas, bet, kada buvo imta pripažinti aukštesnes dvasias, tada, turint su jomis reikalų, buvo reikalingas “aukštesnių dvasinių metodų” panaudojimas. Šitas mėginimas pagerinti ir išvystyti metodus, kaip dvasias palenkti į savo pusę, tiesiogiai vedė į tai, jog buvo kuriamos apsisaugojimo nuo dvasių priemonės. Žmogus iš tikrųjų jautėsi bejėgis prieš nekontroliuojamas jėgas, veikiančias žemiškajame gyvenime, ir jo nepilnavertiškumo jausmas jį skatino surasti kokią nors kompensuojantį prisiderinimą, kokią nors būdą tam, jog išlygintų galimybes šitoje vienpusėje žmogaus kovoje prieš kosmosą.

87:6.2 (964.1) Ankstyvosiomis kulto dienomis, žmogaus pastangos turėti įtakos vėlių veiksams apsiribojo permaldavimu, mėginimu nesėkmę nusipirkti papirkimu. Kada vėlių kulto evoliucija išsivystė į gerą, o taip pat ir į blogą dvasių sampratą, tada šitie ritualai kryo į pozityvesnio pobūdžio pastangas, į pastangas sėkmę pritraukti. Žmogaus religija daugiau nebebuvo vien tikrai negatyvi, taip pat ir jis pats nenutraukė savo pastangų, nukreiptų į tai, jog pasiektų pasisėkimą; netrukus jis ėmė kurti planus, kurių pagalba galėtų priversti dvasias bendradarbiauti. Religininkas daugiau nebesijautė bejėgis prieš savo paties išgalvotų dvasinių vaiduoklių nenutrūkstamus reikalavimus; laukinis pradėjo išrasti priemones, kurių pagalba jis galėjo priversti dvasią veikti ir priversti dvasią, kad ji padėtų.

87:6.3 (964.2) Žmogaus pirmosios pastangos ginantis buvo nukreiptos prieš vėles. Amžiams einant, gyvieji ėmė išgalvoti būdų, kaip pasipriešinti mirusiesiems. Buvo sugalvota daug būdų vėlėms gąsdinti ir jas nubaidyti, iš jų galima būtų paminėti tokius:

87:6.4 (964.3) 1. Galvos nukirtimą ir kūno surišimą kape.

87:6.5 (964.4) 2. Mirusiojo namo apmėtymą akmenimis.

87:6.6 (964.5) 3. Lavono kastravimą arba kojų sulaužymą.

87:6.7 (964.6) 4. Palaidojimą po akmenimis, viena iš priežasčių, kodėl atsirado šiuolaikiniai antkapiai.

87:6.8 (964.7) 5. Kremavimą, vėlesniųjų dienų išradimą tam, kad užkirstų kelią vėlių sukeliams nelaimėms.

87:6.9 (964.8) 6. Kūno įmetimą į jūrą.

87:6.10 (964.9) 7. Kūno palikimą tam, kad suėstų laukiniai žvėrys.

87:6.11 (964.10) Buvo manoma, jog vėles turi neraminti ir gąsdinti triukšmas; šaukimas, skambučiai, ir būgnai jas nubaidydavo nuo gyvųjų; ir šitie senoviniai būdai vis dar tebėra madingi, kada prie mirusiojo “nemiegama.” Smirdantys kvapai būdavo sumaišomi tam, kad atbaidytų nepageidaujamas dvasias. Būdavo padaromi siaubingi dvasių atvaizdai tam, kad jos greitai pabėgtų, kada pastebės pačios save. Buvo tikima, kad šunys gali atpažinti vėlių prisiartinimą, ir, kad jie perspėdavo savo kaukimu; gaidžiai imdvo giedoti, kada jos būdavo arti. Gaidžio kaip vėjo rodyklės panaudojimas yra atsiradęs iš šito prietaro.

87:6.12 (964.11) Vanduo buvo laikomas geriausiu apsisaugojimu nuo vėlių. Visas kitas formas pranoko šventas vanduo, vanduo, kuriame savo kojas būdavo nusimazgoję žyniai. Tiek ugnis, tiek vanduo, buvo tikima, jog vėlėms sudaro nenugalimus barjerus. Romėnai apnešdavo vandenį aplink lavoną tris kartus; dvidešimtajame amžiuje kūnas yra apšlakstomas šventu vandeniu, o rankų plovimas kapinėse vis dar tebėra žydų ritualas. Krikštas buvo vėlesniojo vandens ritualo požymis; primityvusis maudymasis buvo religinė ceremonija. Tiktai neseniais laikais maudymasis tapo sanitarine praktika.

87:6.13 (964.12) Bet žmogus nesustojo ties tuo, jog vėles vijo; religinių ritualų ir kitokios praktikos dėka jis netrukus pamėgino priversti dvasias veikti. Dvasių išvarymas buvo vienos dvasios panaudojimas tam, kad būtų valdoma arba išvaroma kita dvasia, ir šitos taktikos taip pat būdavo laikomasi gąsdinant vėles ir dvasias. Dualistinio spiritizmo samprata apie geras ir blogas jėgas žmogui suteikė puikią galimybę pamėginti priešpastatyti vienas kitomis, nes, jeigu stipresnis žmogus galėjo nugalėti silpnesnį žmogų, tai tikrai stipri dvasia galėjo valdyti menkesnę vėlę. Primityvus prakeikimas buvo prievartinė praktika, numatyta tam, jog menkesnės dvasios pajustų baimingą pagarbą. Vėliau šitas paprotys išsiplėtė į prakeikimų sakymą priešams.

87:6.14 (965.1) Ilgą laiką buvo tikima, kad, sugrįžus prie senesniųjų papročių, dvasias ir pusiau dievus galima priversti atlikti norimus veiksmus. Šiuolaikinis žmogus irgi prasikalsta dėl tų pačių dalykų. Jūs kreipiatės vienas į kitą įprasta, kasdiene kalba, bet, kada meldžiatės, tada vartojate kitos kartos senesnį stilių, vadinamąjį iškilmingą stilių.

^{87:6.15 (965.2)} Šita doktrina taip pat paaiškina, kodėl sugrįžo daug religinių lytinio pobūdžio ritualų, tokių, kaip šventyklų prostitucija. Šitie sugrįžimai prie primityviųjų papročių, buvo manoma, jog užtikrina apsisaugojimą nuo daugelio nelaimių. Ir šitose naiviose tautose visa tokia veikla visiškai neturėjo nieko tokio, ką šiuolaikinis žmogus pavadintų paleistuvyste.

^{87:6.16 (965.3)} Po šito ėjo ritualinių įžadų praktika, kurią neužilgo turėjo pakeisti religiniai pasižadėjimai ir šventos priesaikos. Didžiąją dalį šitų priesaikų lydėdavo savęs kankinimai ir savęs sužalojimai; vėliau jas lydėjo pasninkavimas ir meldimasis. Vėliau į savęs atsižadėjimą buvo žiūrima kaip į tikrai priverčiančią jėgą, ypač tai buvo pasakytina apie susilaikymą nuo lytinio gyvenimo. Ir tokiu būdu savo religinėje praktikoje primityvusis žmogus anksti išvystė ryškiai išreikštą asketizmą, tikėjimą, jog savęs kankinimas ir savęs atsižadėjimas kaip ritualai sugeba veiksmingai priversti nenorinčias dvasias palankiai reaguoti į visus tokius kentėjimus ir atsižadėjimus.

^{87:6.17 (965.4)} Šiuolaikinis žmogus daugiau nebemėgina dvasių versti atvirai, nors jis vis dar rodo polinkį su Dievybe derėtis. Ir jis vis dar tebeprisiekinėja, barbena į medį, sukryžiuoja pirštus, ir nusispjovimą palydi, kokia nors pasenusia fraze; kažkada tai buvo magiškas užkeikimas.

7. Kulto prigimtis

^{87:7.1 (965.5)} Visuomeninės organizacijos kulto tipas išsilaikė, nes jis užtikrina simbolizmą tam, jog būtų išsaugoti ir skatinami moraliniai sentimentai ir religinė ištikimybė. Kultas išaugo iš “senovės šeimų” tradicijų ir buvo įamžintas kaip pripažintas institutas; visos šeimos turėjo tam tikros rūšies kultą.

Kiekvienas įkvepiantis idealas griebiasi kokio nors išliekančio simbolizmo—tam, kad pasireikštų kultūroje, ieško kokio nors metodo, kuris užtikrintų išlikimą ir padidintų jo realizavimą—ir kultas pasiekia šitą tikslą skatindamas ir patenkindamas jausmus.

87:7.2 (965.6) Nuo civilizacijos aušros kiekvienas patraukiantis judėjimas visuomeninėje kultūroje arba religiniame žengime į priekį sukūrė ritualą, simbolinį ceremonialą. Kuo daugiau šitas ritualas buvo nesąmoningas vystymasis, tuo stipresnėje įtakoje jis laikė jam atsidavusiuosius. Kultas išsaugojo jausmus ir patenkino emocijas, bet visada jis buvo didžiausia kliūtis visuomeniniam pertvarkymui ir dvasinei pažangai.

87:7.3 (965.7) Nepaisant to, kad kultas visada stabdė visuomeninę pažangą, bet gaila, jog tiek daug šiuolaikinių tikinčiųjų į moralines normas ir dvasinius idealus neturi adekvataus simbolizmo—neturi jokio abipusės paramos kulto—nieko tokio, kam būtų galima *priklausyti*. Tačiau religinis kultas negali būti sukonstruotas; jis turi išaugti. Ir kultai nebus tapatūs dviejose grupėse, nebent jų ritualai bus sustandartinti valdžios nurodymu.

87:7.4 (965.8) Ankstyvasis krikščionybės kultas buvo pats veiksmingiausias, priimtinausias, ir ilgalaikiškiausias iš visų ritualų, kurie kada nors buvo įsivaizduoti ir sumanyti, bet didelė jo vertės dalis buvo sunaikinta moksliniame amžiuje sunaikinus tiek daug jo pirminių pagrindinių principų. Krikščionybės kultas gyvybingumą prarado tada, kada buvo prarasta didelė dalis fundamentalių idėjų.

^{87:7.5 (965.9)} Praeityje, tiesa greitai augo ir laisvai plėtėsi, kada tas kultas buvo lankstus, kada simbolizmas buvo besiplečiantis. Tiesos gausa ir priderinamas kultas buvo palankūs sparčiam visuomenės vystymuisi. Beprasmiškas kultas religiją iškreipia tada, kada jis mėgina užimti filosofijos vietą ir pavergti protą; tikrasis kultas vystosi.

^{87:7.6 (966.1)} Nepaisant trūkumų ir kliūčių, kiekvienas naujas tiesos apreiškimas pagimdydavo naują kultą, ir net Jėzaus religijos naujas pateikimas turi išvystyti naują ir tinkamą simbolizmą. Šiuolaikinis žmogus savo naujoms ir besiplečiančioms idėjoms, idealams, ir sanklodoms turi surasti kokį nors adekvatų simbolizmą. Šitas padidintas simbolis turi kilti iš religinio gyvenimo, dvasinio patyrimo. Ir šitas labiau išsivysčiusios civilizacijos aukštesnis simbolizmas turi būti grindžiamas samprata apie Dievo Tėvystę ir savyje talpinti galingą žmogaus brolystės idealą.

^{87:7.7 (966.2)} Senieji kultai buvo per daug egocentriniai; naujieji kultai turi gimti iš praktinės meilės. Naujasis kultas, kaip ir senasis, turi puoselėti jautrumą, patenkinti jausmus, ir skatinti ištikimybę; bet jis turi daryti daugiau: Jis turi skatinti dvasinę pažangą, išplėsti kosmines prasmes, didinti moralines vertybes, drąsinti visuomeninį vystymąsi, ir skatinti asmeninio religinio gyvenimo aukštą tipą. Naujasis kultas turi siūlyti gyvenimo aukščiausius tikslus, kurie yra tiek laikini, tiek ir amžini—visuomeniniai ir dvasiniai.

^{87:7.8 (966.3)} Nė vienas kultas negali ilgai išsilaikyti ir prisidėti prie visuomeninės civilizacijos ir individualaus dvasinio pasiekimo pažangos, jeigu jis nėra grindžiamas biologine, visuomene, ir religine *šeimos* svarba. Išliekantis kultas turi simbolizuoti tai,

kas nenutrūkstamo ketimosi akivaizdoje yra pastovu; jis turi šlovinti tai, kas nuolat besikeičiančių visuomeninių metamorfozių srovę suvienija. Jis turi pripažinti tikrąsias prasmes, išaukštinti gražius santykius, ir šlovinti tikrojo kilnumo gerąsias vertybes.

^{87:7.9 (966.4)} Bet didžiulis sunkumas ieškant naujo ir patenkinančio simbolizmo kyla dėl to, jog šiuolaikiniai žmonės, kaip grupė, laikosi mokslinio požiūrio, vengia prietarų, ir bjaurisi nemokšišku, nors kaip individai jie visi trokšta paslapties ir garbina tai, kas yra nežinoma. Nė vienas kultas negali išsilaikyti, jeigu jis neįprasmins kokios nors meistriškos paslapties ir neslėps kokio nors verto siekti nepasiekiamo dalyko. Priedo, naujasis simbolizmas turi būti ne tik reikšmingas grupei, bet taip pat prasmingas ir individui. Bet kokio naudingo simbolizmo formos turi būti tokios, kurias individas galėtų įsisavinti savo paties iniciatyva, ir kuriomis jis taip pat galėtų pasinaudoti kartu su savo bičiuliais. Jeigu tikrai naujasis kultas galėtų būti dinamiškas, o ne statiškas, tada jis tikrai į žmonijos vystymąsi galėtų įnešti tam tikrą vertingą indėlį, tiek žemiškąjį, tiek dvasinį.

^{87:7.10 (966.5)} Bet kultas—ritualų, šūkių, ar tikslų simbolizmas—neveiks, jeigu jis bus per daug sudėtingas. Ir turėtų būti reikalaujama pasišventimo, ištikimybės atsako. Kiekviena veiksminga religija būtinai sukuria atitinkamą simbolizmą, ir jos pasekėjai gerai padarytų, jeigu užkirstų kelią tokio ritualo išsikristalizavimui į varžančius, deformuojančius, ir slopinančius stereotipinius ritualus, kurie visam visuomeniniam, moraliniam, ir dvasiniam vystymuisi gali tikrai sukliudyti ir jį uždelsti. Nė vienas kultas negali išsilaikyti,

jeigu moralinį augimą jis stabdo ir neskatina dvasinio vystymosi. Kultas yra tie skeleto griaučiai, ant kurių auga gyvas ir dinamiškas asmeninio dvasinio patyrimo kūnas—tikroji religija.

87:7.11 (966.6) [Pateikta Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

88 Dokumentas. Fetišai, talismanai, ir magija

88:0.1 (967.1) SAMPRATA apie dvasios įėjimą į negyvą objektą, gyvūną, ar žmogiškąją būtybę yra labai senovinis ir garbingas tikėjimas, išsilaikęs nuo religinės evoliucijos pradžios. Šita doktrina apie dvasios turėjimą yra nei daugiau, nei mažiau kaip *fetišizmas*. Laukinis nebūtinai garbina fetišą; jis labai logiškai garbina ir giliai gerbia tame objekte gyvenančią dvasią.

88:0.2 (967.2) Iš pradžių, buvo tikima, jog fetišo dvasia yra mirusiojo žmogaus vėlė; vėliau, buvo manoma, kad fetišuose gyvena aukštesnės dvasios. Ir šitaip fetišų kultas galiausiai įkūnijo visas primityvias idėjas apie vėles, sielas, dvasias, ir demonus.

1. Tikėjimas į fetišus

88:1.1 (967.3) Primityvusis žmogus visada norėjo bet ką, kas yra nepaprasta, paversti fetišu; todėl atsitiktinumų dėka atsirado daug fetišų. Žmogus serga, kažkas įvyksta, ir jis pasveiksta. Tą patį tinka pasakyti ir apie daugelio vaistų ir atsitiktinių metodų reputaciją gydant ligas. Objektai, susiję su sapnais, buvo panašu, jog bus paversti fetišais. Fetišais tapo ugnikalniai, bet ne kalnai, kometos, bet ne žvaigždės. Ankstyvasis žmogus manė, jog krentančios žvaigždės ir meteoritai pažymi, jog į žemę atvyksta ypatingos apsilankančios dvasios.

88:1.2 (967.4) Pirmieji fetišai buvo akmenukai, turėję neįprastų žymių, ir nuo to momento žmogus visą laiką ieškojo “šventų akmenų”; karoliukų vėrinys kažkada buvo šventų akmenukų rinkinys, talismanų sanakaupa. Daug genčių turėjo akmenis fetišus, bet nedaugelis išliko taip, kaip išliko Kaabos ir Skouno akmenys. Ugnis ir vanduo taip pat buvo tarp ankstyvųjų fetišų, o ugnies garbinimas, kartu su tikėjimu į šventą vandenį, vis dar tebeegzistuoja.

88:1.3 (967.5) Fetišai medžiai atsirado vėliau, bet kai kuriose gentyse išlikęs gamtos garbinimas atvedė į tikėjimą į talismanus, kuriuose gyvena kokios nors rūšies gamtos dvasia. Kada fetišais tapo augalai ir vaisiai, tada juos valgyti buvo uždrausta. Obuolys buvo tarp pirmųjų, patekusių į šitą kategoriją; jo niekada nevalgė Levantino tautos.

88:1.4 (967.6) Jeigu gyvūnas ėsdavo žmogaus mėsą, tuomet jis tapdavo fetišu. Šitokiu būdu šuo tapo parsų šventuoju gyvūnu. Jeigu fetišas yra gyvūnas ir jame nuolat gyvena vėlė, tuomet fetišizmas gali turėti poveikio reinkarnacijai. Daugeliu atvejų laukiniai gyvūnams pavydėdavo; jie nesijautė pranašesni už gyvūnus ir dažnai jiems būdavo suteikiami mėgstamiausių žvėrių vardai.

88:1.5 (967.7) Kada gyvūnai tapo fetišais, tada atsirado tabu gyvūnų fetišų mėsos valgymui. Beždžionės, dėl savo panašumo į žmogų, anksti tapo gyvūnais fetišais; vėliau buvo panašiai žiūrima į gyvates, paukščius, ir kiaules. Vienu metu fetišas buvo karvė, pienas buvo tabu, tuo tarpu išmatos buvo labai gerbiamos. Gyvatė buvo garbinama Palestinoje, ypač ją garbino finikiečiai, kurie, kartu su žydais, manė, kad ji yra blogųjų dvasių reiškėja. Net ir daugelis šiuolaikinių žmonių tiki

talismanų roplių galiomis. Gyvatei buvo reiškiamas didžiulė pagarba, pradedant nuo Arabijos, einant tolyn per Indiją iki raudonųjų žmonių moki genties gyvatės šokio.

88:1.6 (968.1) Kai kurios savaitės dienos buvo fetišai. Per amžius buvo manoma, jog penktadienis yra nesėkminga diena, o skaičius trylika yra blogio skaičius. Sėkmingi skaitmenys trys ir septyni atėjo iš vėlesniųjų apreiškimų; keturi buvo primityviojo žmogaus pasisekimo skaitmuo, ir jis kilo anksti, atradus keturias kompasų kryptis. Buvo manoma, jog nesėkmę atneša galvijų ar kitokios nuosavybės skaičiavimas; senovės gyventojai visada priešinosi gyventojų surašymui, “žmonių suskaičiavimui.”

88:1.7 (968.2) Primityvusis žmogus lytinių santykių nepavertė netinkamu fetišu; reprodukcinė funkcija susilaukė tikrai riboto dėmesio. Laukinis buvo natūraliai protaujantis, nebuvo nei nešvankus, nei gašlus.

88:1.8 (968.3) Seilės buvo stiprus fetišas; apspjovus žmogų, buvo galima išvaryti velnius. Būti apspjautam vyresniojo amžiumi arba aukštesnio padėtimi reiškė aukščiausią komplimentą. Į žmogaus kūno dalis buvo žiūrima kaip į potencialius fetišus, ypač į plaukus ir nagus. Vadų rankų pirštų ilgi nagai buvo labai vertinami, ir jų apkirpimas buvo stiprus fetišas. Tikėjimas į kaukoles fetišus didele dalimi paaiškina, kodėl vėliau vyko galvų medžiojimas. Bambagyslė buvo labai vertingas fetišas; net ir šiandien į ją šitaip žiūrima Afrikoje. Žmonijos pirmasis žaislas buvo išsaugota bambagyslė. Papuošta perlais, kaip tai būdavo dažnai daroma, ji buvo pirmieji žmogaus karoliai.

88:1.9 (968.4) Kuproti ir luoši vaikai, buvo manoma, yra fetišai; buvo tikima, kad lunatikai yra pakvairę. Primityvusis žmogus negalėjo atskirti genijaus nuo bepročio; idiotai arba būdavo primušami iki mirties, arba garbinami kaip asmenybės fetišai. Isterija vis labiau ėmė patvirtinti liaudies tikėjimą į raganavimą; epileptikai dažnai būdavo žyniai arba šamanai; girtuokliavimas buvo laikomas dvasios apsėdimo forma; kada laukinis girtaudavo, tada į savo plaukus jis įdėdavo lapą, parodydamas, kad jis už savo veiksmus neatsako. Nuodai ir svaigalai tapo fetišais; buvo manoma, kad jie yra apsėsti.

88:1.10 (968.5) Daugelis žmonių į genijus žiūrėjo kaip į asmenybes fetišus, apsėstus gerų dvasių. Ir šitie talentingi žmonės greitai išmoko pasinaudoti apgaule ir triukais tam, kad patenkintų savo pačių egoistinius interesus. Buvo manoma, jog žmogus fetišas yra daugiau negu žmogiškoji būtybė; jis buvo dieviškas, net ir neklystantis. Tokiu būdu vadai, karaliai, žyniai, pranašai, ir bažnyčios valdovai galiausiai įgavo didžiulės galios ir naudojosi neribota valdžia.

2. Fetišų evoliucija

88:2.1 (968.6) Buvo manoma, jog vėlės buvo linkusios apsigyventi kokiuose nors objektuose, kurie joms priklausė tada, kada jos gyveno materialiam kūne. Šitas tikėjimas paaiškina daugelio šiuolaikinių relikvijų veiksmingumą. Senovės žmonės visada giliai gerbė savo valdovų kaulus, ir į šventųjų ir didvyrių griaučių palaikus daugelis vis dar tebežiūri su prietaringa keliančia baimę pagarba. Net ir šiandien, vyksta piligrimų kelionės aplankyti didžių žmonių kapų.

88:2.2 (968.7) Tikėjimas į relikvijas išsivystė iš senovės fetišų kulto. Šiuolaikinių religijų relikvijos išreiškia mėginimą laukinio fetišą racionalizuoti ir tokiu būdu jį iškelti iki oraus ir respektabilaus lygio šiuolaikinėse religinėse sistemose. Tikėjimas į fetišus ir į magiją yra laikomas pagonišku, bet tariamai yra priimtina tikėti į relikvijas ir stebuklus.

88:2.3 (969.1) Židinys—ugnies vieta—tapo daugiau ar mažiau fetišu, šventąja vieta. Šventovės ir šventyklos iš pradžių buvo vietos fetišai, nes ten buvo laidojami mirusieji. Hebrajų fetišą pirkelę Mozė iškėlė į tokią padėtį, kad joje atsirado superfetišas, tuomet egzistavusi samprata apie Dievo įstatymą. Bet izraeliečiai niekada neatsisakė būdingo tik kanaanitams tikėjimo į akmens altorių: “Ir šitas akmuo, kurį aš pastačiau kaip koloną, bus Dievo namai.” Jie iš tikrųjų tikėjo, kad jų Dievo dvasia gyvena tokiuose akmeniniuose altoriuose, kurie tikrovėje buvo fetišai.

88:2.4 (969.2) Seniausieji atvaizdai būdavo daromi tam, kad būtų išsaugota žymiausių mirusiųjų išvaizda ir atminimas; jie iš tikrųjų buvo paminklai. Stabai buvo fetišizmo išstobulinimas. Primityvieji žmonės tikėjo, kad pašventinimo ceremonija priversdavo dvasią įeiti į atvaizdą; lygiai taip, kada tam tikri objektai būdavo palaiminami, tada jie tapdavo talismanais.

88:2.5 (969.3) Mozė, papildydamas senovės Dalamatijos moralinio kodekso antrąjį įsakymą, pabandė tarp hebrajų suvaldyti fetišų garbinimą. Jis rūpestingai nurodė, kad jie nedarytų kokios nors rūšies tokių atvaizdų, kuriuos būtų galima pašventinti kaip fetišą. Jis aiškiai pareiškė: “Nedarykite stabų arba ko nors panašaus į tai, kas yra aukštai danguje, arba, kas yra žemėje apačioje, arba, kas yra žemės vandenyse.” Nors šitas įsakymas

padarė daug, kad sutrukdytų meno vystymąsi tarp žydų, bet fetišų garbinimą jis tikrai sumažino. Bet Mozė buvo perdaug išmintingas, kad senuosius fetišus mėgintų pakeisti staiga, ir dėl to jis sutiko, jog į arką, kuri tuo pačiu buvo karo altorius ir religinė šventykla kartu su įsakymų ritinėliais būtų įdedamos ir kai kurios relikvijos.

88:2.6 (969.4) Galiausiai fetišais tapo žodžiai, ypač tokie, kurie buvo laikomi Dievo žodžiais; šitokiu būdu daugelio religijų šventosios knygos tapo fetišiniais kalėjimais, įkalinančiais žmogaus dvasinę vaizduotę. Pačios tos Mozės pastangos, nukreiptos prieš fetišus, tapo aukščiausiu fetišu; jo įsakymas vėliau buvo panaudotas tam, kad apkvailintų meną ir, kad trukdytų džiaugtis ir žavėtis tuo, kas yra gražu.

88:2.7 (969.5) Senovėje valdžios žodis fetišas buvo baimę kelianti *dogma*, pats siaubingiausias iš visų tironų, kurie žmogų pavergia. Dogmatinis fetišas mirtingąjį žmogų atves į tai, kad jis pats save išduos aklo prisirišimo, fanatizmo, prietarų, nepakantumo, ir pačių žvėriškiausių barbariškų žiaurumų gniaužtams. Šiuolaikinė pagarba išminčiai ir tiesai yra ne kas kita, kaip nesenas išsilaisvinimas iš polinkio kurti fetišus ir kopimas į aukštesnius galvojimo ir protavimo lygius. Kai dėl sukauptų fetišų raštų, į kuriuos religininkai žiūri kaip į *šventas knygas*, tai ne tik tai tikima, jog, kas yra užrašyta toje knygoje, yra tiesa, bet taip pat tikima, jog toje knygoje yra visa tiesa. Jeigu vienoje iš tokių knygų kartais kalbama apie žemę, kad ji yra plokščia, tuomet, per daugelį kartų, šiaip jau protingi vyrai ir moterys atsisako pripažinti aiškų įrodymą, jog planeta yra apvali.

88:2.8 (969.6) Tas paprotys, kada viena iš tokių šventų knygų atverčiama tam, kad akis galėtų atsitiktinai žvilgtelėti į pirmą pasitaikiusią pastraipą, kurios laikymasis gali nulemti svarbius gyvenimo sprendimus ar projektus, yra nei daugiau, nei mažiau kaip atviras fetišizmas. Duoti priesaiką, uždėjus ranką ant “šventos knygos” arba prisiekti koku nors aukščiausios pagarbos objektu, yra rafinuoto fetišizmo forma.

88:2.9 (969.7) Bet jis iš tiesų išreiškia realią evoliucinę pažangą vystantis nuo baimės, jaučiamos fetišui, kada buvo apipjaustomi laukinių vado nagai, iki nuostabaus laiškų, įstatymų, legendų, alegorijų, mitų, eilėraščių, ir kronikų rinkinio garbinimo, kas galiausiai atspindi išsijotą daugelio amžių išmintį, bent jau iki to laiko ir to įvykio, kada jie būna surenkami kaip “šventoji knyga.”

88:2.10 (970.1) Kad žodžiai taptų fetišais, jie turėjo būti laikomi įkvepiančiais, ir kreipimasis į tariamai dieviškai įkvėptus raštus vedė tiesiai į bažnyčios *valdžios* sukūrimą, tuo tarpu pilietinių formų evoliucija vedė į valstybės *valdžios* įgyvendinimą.

3. Totemizmas

88:3.1 (970.2) Fetišizmas perėjo per visus primityvius kultus, pradedant nuo ankstyviausiojo tikėjimo į šventus akmenis, per stabus, kanibalizmą, ir gamtos garbinimą, ir baigiant totemizmu.

88:3.2 (970.3) Totemizmas yra visuomeninių ir religinių apeigų suderinimas. Iš pradžių buvo manoma, jog pagarba tariamos biologinės kilmės gyvūnui totemui suteikia garantiją tam, kad bus apsirūpinta maistu. Totemai vienu ir tuo pačiu metu buvo

grupės ir jos narių dievo simboliai. Toks dievas buvo klanų įasmeninimas. Totemizmas buvo viena iš fazių mėginant suvisuomeninti šiaip jau asmeninę religiją. Totemas galiausiai išsivystė į įvairių šiuolaikinių tautų vėliavą, arba nacionalinį simbolį.

88:3.3 (970.4) Fetišas krepšys, šamano krepšys, buvo maišelis, į kurį būdavo sudedamas keliantis pagarbą asortimentas, kurį sudarydavo daiktai, pripildyti vėlių, ir senovės šamanas niekada neleisdavo savo krepšiui, savo galios simboliui, paliesti žemės. Civilizuotos tautos dvidešimtajame amžiuje žiūri, kad jų vėliavos, nacionalinės sąmonės emblemos, lygiai taip niekada neliestų žemės.

88:3.4 (970.5) Į žynių ir karalių ženklus galiausiai buvo pradėta žiūrėti kaip į fetišus, ir aukščiausio statuso fetišas perėjo per daugelį vystymosi etapų nuo klanų iki genčių, nuo suvereniteto iki suvereniteto, nuo totemų iki vėliavų. Fetišai karaliai valdė “dieviškąją teisę,” ir kilo daug kitų valdymo formų. Žmonės taip pat padarė fetišą iš demokratijos, paprastų žmogaus idėjų, kada jos kolektyviai yra pavadinamos “visuomenės nuomone,” egzaltavimo ir garbinimo. Vieno žmogaus nuomonė, kada paimama atskirai, nelaikoma, jog būtų daug ko verta, tačiau, kada daug žmonių kolektyviai veikia kaip demokratija, tada šitas pats vidutinybės sprendimas yra laikomas teisingumo arbitru ir teisumo standartu.

4. Magija

88:4.1 (970.6) Civilizuotas žmogus ima energingai spręsti realios aplinkos problemas mokslo pagalba; laukinis žmogus iliuzinės vėlių aplinkos realias problemas mėgino spręsti magijos

pagalba. Magija buvo tas metodas, kuriuo būdavo manipuluojama aplinka tariamų dvasių, kurių intrigomis būdavo be pabaigos aiškinama tai, kas nepaaiškinama; tai buvo menas, kaip panaudojant fetišus arba kitas ir galingesnes dvasias pasiekti, jog dvasia bendradarbiautų savanoriškai, o nenorinčią dvasių priversti, kad ji pagalbą suteiktų.

88:4.2 (970.7) **Magijos, raganavimo, ir burtininkavimo tikslas buvo dvigubas:**

88:4.3 (970.8) 1. Išpranašauti ateitį.

88:4.4 (970.9) 2. Palankiai paveikti aplinką.

88:4.5 (970.10) **Mokslo siekiai yra tapatūs magijos siekiams.** Žmonija iš magijos į mokslą vystosi ne apmąstymų ir samprotavimų dėka, bet vietoje šito ji vystosi ilgo patyrimo dėka, palaipsniui ir skausmingai. Žmogus palaipsniui atsiremia į tiesą, pradėdamas nuo suklydimo, vystydamasis suklydime, ir galiausiai pasiekdamas tiesos slenkstį. Tiktai atėjus moksliniam metodui jis tikrai pažvelgė į priekį. Bet primityvūs žmonės turėjo eksperimentuoti arba žūti.

88:4.6 (970.11) **Ankstyvųjų prietarų pakerėjimas buvo vėlesniojo mokslinio žingeidumo motina.** Šitie primityvieji prietarai turėjo vis augantį dinamišką jausmą—baimę plus žingeidumą; senovės magija buvo vis didėjanti varomoji galia. Šitie prietarai buvo atsirandantis žmogaus troškimas sužinoti ir valdyti planetos aplinką.

88:4.7 (971.1) **Magija laukinį pavergė taip stipriai, nes natūralios mirties sampratos jis negalėjo suvokti.** Vėlesnė idėja apie

pirminę nuodėmę didele dalimi padėjo susilpninti magijos įtaką rasei tuo, kad ji paaiškino natūralią mirtį. Vienu metu buvo visiškai įprasta nužudyti dešimt nekaltų asmenų už jų tariamą atsakomybę dėl vienos natūralios mirties. Tai yra viena priežastis, kodėl senovės tautų gyventojų skaičius nedidėjo sparčiau, ir tai tebėra tiesa kalbant apie kai kurias Afrikos gentis. Apkaltintas asmuo paprastai prisipažindavo, jog yra kaltas, net ir tada, kada tai jam reikšdavo mirtį.

^{88:4.8 (971.2)} Laukiniui magija yra natūrali. Jis tiki, kad priešą iš tiesų galima sunaikinti buriant su jo plaukų kuokšteliu ar nagų nuopjovomis. Mirtis nuo gyvačių įkandimų būdavo priskiriama burtininko magijai. Su magija kovoti yra sunku dėl to fakto, jog mirti galima iš baimės. Primityviosios tautos magijos taip bijojo, kad iš tiesų iš baimės būdavo mirštama, o tokių pasekmių užtekdamo tam, jog šitas klaidingas tikėjimas būtų sustiprintas. Nepasisekimo atveju visada būdavo koks nors patikimas paaiškinimas; nepavykusi magija pasitaisydavo didesnės magijos pagalba.

5. Magiški talismanai

^{88:5.1 (971.3)} Kadangi bet kas, kas yra susijęs su kūnu, galėjo tapti fetišu, tai ankstyviausioji magija reikalo turėjo su plaukais ir nagais. Tas slaptumas atliekant gamtinius reikalus kilo iš baimės, jog priešas gali užvaldyti kažką, kas išėjo iš kūno, ir tą panaudoti pakenkiančioje magijoje; dėl to visos išmatos iš kūno būdavo rūpestingai užkasamos. Būdavo susilaikoma nuo viešo nuspjovimo, kadangi bijota, jog seiles bus galima panaudoti kenkiančioje magijoje; nuspjovimas visada būdavo uždengiamas. Net maisto likučiai, drabužiai, ir papuošalai galėjo tapti magijos instrumentais. Laukinis ant stalo niekada

nepalikdavo jokių savo valgio likučių. Ir visa tai būdavo daroma iš baimės, kad jo priešai šitais daiktais gali pasinaudoti magiškose apeigose, o ne dėl to, jog būtų suvokiama tokio papročio kokia nors higieninė svarba.

88:5.2 (971.4) Magiški talismanai būdavo daromi iš įvairiausių daiktų: žmogaus kūno, tigro nagų, krokodilo dantų, nuodingų augalų sėklų, gyvatės nuodų, ir žmogaus plaukų. Labai didelės magiškos jėgos turėjo mirusiojo kaulai. Magijoje galėjo būti panaudojamos net dulkės nuo kojų atspaudų. Senovės žmonės buvo giliai įtikėję į meilės talismanus. Kraujas ir kitos kūniškos sekrecijos formos galėjo užtikrinti magišką meilės poveikį.

88:5.3 (971.5) Buvo manoma, jog magijoje yra veiksmingi atvaizdai. Buvo daromi atvaizdai, ir kada su jais buvo elgiamasi gerai arba blogai, tada buvo tikima, kad lygiai toks pat poveikis yra padaromas ir realiam asmeniui. Prietaringas žmogus pirkdamas pakramtydavo gabalėlį kieto medžio tam, kad suminkštintų pardavėjo širdį.

88:5.4 (971.6) Juodos karvės pienas buvo labai magiškas; taip pat labai magiškos buvo juodos katės. Valdžios lazda ar skeptras buvo magiški, kartu su būgnais, varpais, ir mazgais. Visi senovės objektai buvo magiški talismanai. Į naujos aukštesnės civilizacijos papročius buvo žiūrima nepalankiai dėl jų tariamai blogos magiškos prigimties. Ilgą laiką taip buvo žiūrima į rašymą, spausdinimą, ir paveikslus.

88:5.5 (971.7) Primityvusis žmogus tikėjo, kad vardams, ypač dievų vardams, turi būti rodoma pagarba. Vardas buvo laikomas esybe, faktoriumi, kuris yra atskirtas nuo fizinės asmenybės; jam buvo reiškiamas vienoda pagarba kaip ir sielai ir šešėliui.

Vardai būdavo užstatomi už paskolas; žmogus negalėdavo naudotis savo vardu tol, kol jo neišpirkdavo sugrąžinęs gautą paskolą. Dabartinėmis dienomis kiekvienas savo vardą pasirašo ant skolos dokumento. Magijoje individo vardas netrukus tapo svarbus. Laukinis turėjo du vardus; svarbus vardas buvo laikomas per daug šventu, kad būtų vartojamas įprastinėmis progomis; todėl atsirado antrasis arba kasdienis vardas—pravardė. Jis niekada nepasakydavo savo tikrojo vardo svetimiems. Bet koks neįprastos prigimties patyrimas jį versdavo savo vardą pakeisti; kartais tas buvo daroma stengiantis išgydyti ligą arba sustabdyti nesėkmes. Laukinis galėjo sau gauti naują vardą, nusipirkdamas jį iš genties vado; žmonės vis dar tebeinvestuoja į titulus ir laipsnius. Bet pačiose primityviausiose gentyse, tokiose, kaip Afrikos bušmenai, individualių vardų nėra.

6. Magijos praktika

^{88:6.1 (972.1)} Magija būdavo praktikuojama naudojantis burtų lazdele, “kerėjimo” ritualu, ir užkalbėjimais, o atliekantysis ritualą paprastai dirbdavo neapsirengęs. Tarp primityviųjų magų buvo daugiau moterų negu vyrų. Magijoje “kerėjimas” reiškia paslaptį, ne gydymą. Laukinis niekada savęs negydė; jis niekada nenaudojo vaistų, išskyrus tuomet, kada patardavo magijos specialistai. Ir dvidešimtojo amžiaus šamanai yra tipiški senovės magai.

^{88:6.2 (972.2)} Magija turėjo tiek viešą, tiek privatų aspektą. Magija, kurią atlikdavo burtininkas, šamanas, arba žynys, turėjo būti visos genties gerovei. Raganos, užkalbėtojai, ir kerėtojai užsiiminėdavo privačia magija, asmenine ir savanaudiška magija, kuri būdavo panaudojama kaip priverstinis metodas,

kuris užtraukia blogį priešui. Samprata apie dualistinį spiritizmą, apie geras ir blogas dvasias, pagimdė vėlesnius tikėjimus į baltąją ir juodąją magiją. Ir religijai vystantis, magijos terminas buvo taikomas tokiam dvasių veikimui, kuris buvo už individo kulto ribų, ir taip pat ji buvo siejama su senesniaisiais tikėjimais į vėles.

88:6.3 (972.3) Žodžių kombinacijos, šūksnių ir užkalbėjimų ritualai, buvo labai magiški. Kai kurie užkalbėjimai galiausiai išsivystė į maldas. Netrukus, buvo imta praktuoti imituojančiąją magiją; maldos ėmė virsti į vaidinimą; magiški šokiai buvo ne kas kita, kaip draminės maldos. Palaipsniui magiją pakeitė malda kaip aukojimo ritualo dalis.

88:6.4 (972.4) Gestas, būdamas senesnis už šneką, buvo šventesnis ir magiškesnis, o pamėgdžiojimas buvo tikima, jog turi stiprią magiškąją galią. Raudonieji žmonės dažnai šokdavo bizono šokį, kurio metu vienas iš šokančiųjų vaidindavo bizoną, ir jo sugavimas garantuodavo besiartinančios medžioklės sėkmę. Gegužės Pirmosios lytinis šventimas buvo tiesiog pamėgdžiojanti magija, daranti užuominą į augalinio pasaulio lytines aistras. Lėlę kaip magišką talismaną iš pradžių naudojo nevaisinga žmona.

88:6.5 (972.5) Magija buvo evoliucinio religijos medžio šalutinė šaka, kuri galiausiai davė mokslinio amžiaus vaisių. Tikėjimas į astrologiją atvedė į astronomijos išsivystymą; tikėjimas į filosofo akmenį atvedė į metalų įsisavinimą, tuo tarpu tikėjimas į magiškus skaičius sukūrė matematikos mokslą.

88:6.6 (972.6) Tačiau toks pasaulis, kuriame yra tokia gausa talismanų, didele dalimi sunaikino bet kokią asmeninę ambiciją

ir iniciatyvą. Į papildomo darbo arba uolumo vaisius buvo žiūrima kaip į magiškus. Jeigu vieno žmogaus lauke grūdų užderėdavo daugiau negu pas jo kaimyną, tai jį galėdavo pakviesti pas vadą ir apkaltinti perviliojus šituos papildomus grūdus iš tingaus kaimyno lauko. Iš tikrųjų, barbariškumo laikais buvo pavojinga žinoti labai daug; visada buvo galimybė būti nubaustam mirtimi kaip juodajam magui.

88:6.7 (972.7) Palaipsniui mokslas iš gyvenimo šalina azartinio lošimo elementą. Bet jeigu šiuolaikiniai švietimo metodai kartais sužlugtų, tada beveik nedelsiant būtų sugrįžtama į primityvius tikėjimus į magiją. Šitie prietarai vis dar tebėra daugelio vadinamųjų civilizuotų žmonių protuose. Kalba turi daugybę sustabarėjimų, kurie įrodo, kad žmogiškoji rasė ilgą laiką buvo nugrimzdusi į magiškus prietarus, tokie žodžiai yra užkerėtas, po nelaiminga žvaigžde, apsėdimas, įkvėpimas, išleisti dvasią, išradingumas, perkūno trenktas, ir apstulbintas. Ir išmintingos žmogiškosios būtybės vis dar tiki geru atsitiktinumu, bloga akimi, ir astrologija.

88:6.8 (973.1) Senovės magija buvo šiuolaikinio mokslo kokonas, savo laiku be jos nebuvo galima apsieiti, bet dabar ji daugiau nebėra naudinga. Ir tokiu būdu nemokšiškų prietarų iliuzijos kėlė nerimą primityvių žmonių protui tol, kol galėjo atsirasti mokslo sąvokos. Šiandien, Urantija yra šitos intelektualios evoliucijos prieblandos zonoje. Viena pasaulio pusė su didžiuliu entuziazmu siekia tiesos šviesos ir mokslinių atradimų faktų, tuo tarpu kita pusė yra nugrimzdusi į senųjų prietarų ir vos užmaskuotos magijos glėbį.

88:6.9 (973.2) [Pateikta Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

89 Dokumentas. Nuodėmė, auka, ir atpirkimas

89:0.1 (974.1) PRIMITIVEVUSIS žmogus save laikė skolingą dvasioms, tokiu, kuriam yra reikalingas nuodėmės atpirkimas. Taip, kaip į tą žvelgė laukiniai, tai tos dvasios tikrai būtų galėjusios jiems užtraukti daug daugiau nesėkmių. Laikui einant, šita samprata išsivystė į nuodėmės ir išgelbėjimo doktriną. Į sielą buvo žiūrima kaip ateinančią į pasaulį esant pražangai—pirminei nuodėmei. Siela turi būti išpirkta iš nuodėmės; turi būti parūpintas atpirkimo ožys. Galvų medžiotojas, šalia to, jog praktikavo kaukolės garbinimo kultą, vietoje savo paties gyvybės galėjo pateikti pakaitalą, atpirkimo žmogų.

89:0.2 (974.2) Laukinį anksti užvaldė mintis, jog dvasios patiria aukščiausią pasitenkinimą tada, kada mato žmogaus vargą, kančią, ir pažeminimą. Iš pradžių, žmogus nerimavo dėl veikimo nuodėmių, bet vėliau jį ėmė jaudinti neveikimo nuodėmės. Ir visa vėlyvesnioji aukojimo sistema formavosi aplink šitas dvi idėjas. Šitas naujas ritualas buvo susijęs su tuo, kad būtų laikomasi nuraminančiojo aukojimo ceremonijų. Primityvusis žmogus tikėjo, kad tam, jog būtų pasiektas dievų palankumas, privalu padaryti kažką ypatingo; tikrai išsivysčiusi civilizacija pripažįsta tokį Dievą, kuris visą laiką yra ramus ir geranoriškas. Nuraminimas buvo apsidraudimas nuo nesėkmės, kuri gali tuoj pat atsitikti, o ne investavimas į ateities palaimą. Ir išvengimo, išvaymo, prievartos, ir ramino ritualai visi susilieja vienas su kitu.

1. Tabu

89:1.1 (974.3) Laikydamasis tabu žmogus stengėsi išsisukti nuo nesėkmės, ko nors vengdamas, jis stengėsi neįžeisti dvasių vėlių. Tabu iš pradžių buvo nereliginiai, bet jie anksti įgavo vėlių ar dvasių pritarimą, ir, kada buvo šitaip sustiprinti, tada jie tapo įstatymdaviais ir institucijų kūrėjais. Tabu yra ritualinių normų šaltinis ir primityvios savikontrolės protėvis. Jie buvo ankstyviausioji visuomeninio reguliavimo forma ir ilgą laiką vienintelė reguliavimo forma; jie vis dar tebėra visuomeninės reguliuojančios struktūros pagrindinis vienetas.

89:1.2 (974.4) Pagarba, kurią laukinio prote žadino šitie draudimai, tiksliai prilygo jo baimei toms jėgoms, kurios turėjo priversti vykdyti šituos draudimus. Tabu iš pradžių kilo dėl atsitiktinio patyrimo, susijusio su nepasisekimu; vėliau juos pasiūlė vadai ir šamanai—žmonės fetišai, kuriems, buvo manoma, vadovauja dvasių vėlės, net koks nors dievas. Primityviojo žmogaus prote baimė dėl dvasios keršto ateityje yra tokia didelė, jog kartais, kada būna pažeidęs tabu, jis miršta iš baimės, ir dėl tokio dramatiško epizodo tabu dar labiau sustiprina savo poveikį išlikusiųjų protui.

89:1.3 (974.5) Tarp ankstyviausiųjų draudimų buvo apribojimai pasisavinti moteris ir kitokią nuosavybę. Religijai imant vaidinti svarbesnį vaidmenį tabu evoliucijoje, į uždraustą daiktą buvo žiūrima kaip į nešvarų, vėliau, kaip į nešventą. Hebrajų raštuose yra gausu paminėjimų apie švarius ir nešvarius, šventus ir nešventus daiktus, bet jų tikėjimai į šitokius dalykus buvo nepalyginamai daug mažiau gremėzdiški ir ne taip išplėsti, kaip daugelio kitų tautų tikėjimai.

89:1.4 (975.1) Dalamatijos ir Edeno septyni įsakymai, o taip pat ir hebrajų dešimt įsakymų buvo konkretūs tabu, visi jie buvo

išreikšti tokia pačia neigiama forma, kokia buvo išreikšti ir patys senoviškiausi draudimai. Bet šitie naujesnieji kodeksai buvo iš tikrųjų išlaisvinantys tuo, kad jie pakeitė tūkstančius anksčiau egzistavusių tabu. Ir dar daugiau negu tai, šitie vėlesnieji įsakymai už paklusnumą aiškiai kažką žadėjo.

89:1.5 (975.2) Ankstyvieji tabu maistui kilo iš fetišizmo ir totemizmo. Kiaulė buvo šventa finikiečiams, karvė buvo šventa indusams. Egiptiečių tabu kiaulienai išsaugojo hebrajų ir islamo tikėjimai. Vienas iš tabu maistui variantų buvo tikėjimas, kad, jeigu nėščia moteris taip daug galvos apie koki nors maistą, tai jos vaikas, kada gims, bus to maisto atspindys. Tokie valgiai šiam vaikui būtų tabu.

89:1.6 (975.3) Greitai tabu tapo valgymo maniera, ir tokiu būdu atsirado senovinis ir šiuolaikinis etiketas prie stalo. Kastų sistemos ir visuomeniniai sluoksniai yra senųjų draudimų liekanos. Tabu buvo labai veiksmingi visuomenei formuojantis, bet jie buvo siaubingai varginantys; negatyvi-draudžianti sistema išsaugojo ne tik naudingus ir konstruktyvius reguliavimus, bet taip pat ir atgyvenusius, pasenusius, ir nenaudingus tabu.

89:1.7 (975.4) Tačiau jokia civilizuota visuomenė, galinti kritikuoti primityvų žmogų, nebūtų atsiradusi, jeigu nebūtų buvę šitų toli siekusių ir įvairiapusių tabu, ir šitie tabu niekada nebūtų išsilaikę, jeigu jų nebūtų parėmusi primityvioji religija. Žmogaus evoliucijoje daugelis esminių faktorių pareikalavo labai brangios kainos, pareikalavo didžiausių pastangų, pasiaukojimo, ir savęs atsižadėjimo, bet šitie savikontrolės pasiekimai buvo tikrieji kopėčių laipteliai, kuriais žmogus lipo civilizacijos kylančiomis kopėčiomis.

2. Nuodėmės samprata

89:2.1 (975.5) Atsitiktinumo baimė ir siaubas dėl nesėkmės tiesiogine prasme žmogų vertė išgalvoti primityviają religiją kaip tariamą apsidraudimą nuo tokių nelaimių. Nuo magijos ir vėlių, per dvasias ir fetišus religija vystėsi į tabu. Kiekviena primityvi gentis turėjo savo medį su uždraustu vaisiumi, tiesiogine prasme obuoliu, bet perkeltine prasme medį sudarė tūkstantis šakų, gausiai apkibusių įvairių rūšių tabu. Ir tas uždraustas medis visada sakė: “Nedaryk.”

89:2.2 (975.6) Laukinio protui išsivysčius iki tokio lygio, kada jis įsivaizdavo tiek geras, tiek blogas dvasias, ir kada tabu sulaukė rimtos paramos iš besivystančios religijos, tada arena buvo parengta tam, kad atsirastų nauja *nuodėmės* samprata. Pasaulyje nuodėmės idėja buvo visuotinai įtvirtinta dar iki to meto, kada ją pateikė apreikšta religija. Būtent tik tai nuodėmės sampratos dėka primityviam protui natūrali mirtis tapo logiška. Nuodėmė buvo tabu sulaužymas, o mirtis buvo bausmė už nuodėmę.

89:2.3 (975.7) Nuodėmė buvo ritualinė, o ne racionali; veiksmas, o ne mintis. Ir visą šitokią sampratą apie nuodėmę skatino senieji pasakojimai apie Dilmuną ir apie mažojo rojaus žemėje dienas. Pasakojimas apie Adomą ir Edeno Sodą taip pat suteikė pagrindo svajonei apie kažkada buvusį rasių aušroje “auksinį amžių.” Ir visa tai patvirtino tas idėjas, kurios vėliau buvo išreikštos tikėjime, jog žmogus buvo ypatingai sutvertas, jog savo karjerą jis pradėjo būdamas tobulas, ir, jog tabu sulaužymas—nuodėmė—nutrenkė jį žemyn, į savo vėlesnę apgailėtiną padėtį.

89:2.4 (976.1) Tabu nuolatinis pažeidinėjimas tapo yda; pirminis įstatymas ydą pavertė nusikaltimu; religija ją padarė nuodėme. Ankstyvosiose gentyse tabu sulaužymas buvo kartu nusikaltimas ir nuodėmė. Bendruomenės nelaimė visada buvo laikoma bausme už gentinę nuodėmę. Tiems, kurie tikėjo, kad klestėjimas ir teisumas žengė kartu, akivaizdus klestėjimas tų, kurie buvo amoralūs ir blogi, sukeldavo tiek daug nerimo, jog buvo reikalinga išgalvoti pragarus kaip bausmę tabu pažeidinėtojams; šitų bausmės vietų ateityje skaičius svyravo nuo vienos iki penkių.

89:2.5 (976.2) Išpažinties ir atleidimo idėja primityviojoje religijoje atsirado anksti. Žmonės viešame susiėjime prašydavo atleidimo už nuodėmes, kurias jie ketino padaryti kitą savaitę. Išpažintis buvo tiesiog atleidimo apeiga, taip pat ir viešas pareiškimas dėl susitepimo, ritualinis šaukimas “nešvarus, nešvarus!” Po šito vykdavo visos ritualinės apvalymo apeigos. Visos senovės tautos laikėsi tokių beprasmių ceremonijų. Daugelis akivaizdžiai higieniškų papročių ankstyvosiose gentyse didele dalimi buvo apeiginiai.

3. Atsižadėjimas ir nusizėminimas

89:3.1 (976.3) Atsižadėjimas buvo kitas žingsnis religinėje evoliucijoje; pasninkavimas buvo įprasta praktika. Netrukus tapo papročiu atsisakyti daugelio fizinio malonumo formų, ypač lytinio pobūdžio. Pasninko ritualas buvo įleidęs galias šaknis daugelyje senųjų religijų, ir buvo perduotas praktiškai visoms šiuolaikinėms teologinėms minties sistemoms.

89:3.2 (976.4) Maždaug tuo metu, kada žmogus barbaras ėmė atsikratyti švaistūniško papročio deginti ir laidoti nuosavybę

kartu su mirusiuoju, kada tik ėmė formuotis rasių ekonominė struktūra, tada atsirado šita naujoji religinio atsižadėjimo doktrina, ir dešimtys tūkstančių nuoširdžių sielų pradėjo puoselėti skurdą. Nuosavybė buvo laikoma dvasiniu kliuviniu. Sampratos apie materialios nuosavybės dvasinius pavojus buvo labai paplitusios Filono ir Pauliaus laikais, ir nuo to meto jos visą laiką turėjo žymios įtakos Europos filosofijai.

89:3.3 (976.5) Skurdas buvo tiesiog kūno marinimo ritualo dalis, kuri, deja, buvo įtraukta į daugelio religijų raštus ir mokymus, ypač krikščionybės. Kankynė už nuodėmę yra šito dažnai kvailo atsižadėjimo ritualo negatyvi forma. Bet visa tai laukinį mokė *savikontrolės*, ir visuomenės evoliucijoje tai buvo vertingas žengimas į priekį. Savęs atsižadėjimas ir savikontrolė buvo du iš didžiausių visuomeninių pasiekimų, gautų iš ankstyvosios evoliucinės religijos. Savikontrolė žmogui suteikė naują gyvenimo filosofiją; ji mokė jį meno, kaip padidinti gyvenimo trupmeną mažinant asmeninių poreikių vardiklį vietoje to, kad visą laiką būtų mėginama didinti savanaudiško pasitenkinimo skaitiklį.

89:3.4 (976.6) Šitos senosios savąjį aš drausminančios idėjos apėmė plakimą rimbu ir visokių rūšių fizinį kankinimą. Motinos kulto žyniai buvo ypač aktyvūs mokydami fizinio kentėjimo vertybių, patys rodydami pavyzdį sutikdami, kad juos iškastruotų. Hebrajai, indusai, ir budistai buvo nuoširdžiai atsidavę šitai fizinio pažeminimo doktrinai.

89:3.5 (976.7) Per visus senovės laikus žmonės šitais būdais iš savo dievų ieškojo papildomo kredito atsižadėjimo sąskaitų knygoje. Kažkada buvo įprasta emocinio streso būsenoje duoti atsižadėjimo ir savęs kankinimo įžadus. Su laiku šitie įžadai

ėmė įgauti susitarimų su dievais formą, ir, šita prasme, išreiškė tikrą evoliucinę pažangą tuo, jog dievai turėjo padaryti kažką konkrečiau už šitą savęs kankinimą ir kūno marinimą. Įžadai buvo tiek neigiami, tiek teigiami. Šitokio žalingo ir kraštutinio pobūdžio pasižadėjimai šiandien geriausiai yra matomi kai kuriose grupėse Indijoje.

89:3.6 (977.1) Visiškai natūralu, kad atsižadėjimo ir nusižeminimo kultas turėjo dėmesį atkreipti į lytinį pasitenkinimą. Susilaikymo kultas kaip ritualas atsirado tarp kareivių prieš prasidedant mūšiui; vėlesniaisiais laikais jis tapo “šventųjų” papročiu. Šitas kultas su vedybomis taikstėsi tikrai kaip su mažesniu blogiu negu sangulavimas. Daugelį iš pasaulio didžiausių religijų šitas senovinis kultas paveikė neigiamai, bet nė vienos neįtakojo taip stipriai, kaip įtakojo krikščionybę. Apaštalas Paulius buvo atsidavęs šitam kultui, ir jo asmeninės pažiūros atspindi tie mokymai, kuriuos jis įtvirtino krikščionybės teologijoje: “Vyrui geriau moters nepaliesti.” “Aš norėčiau, jog visi vyrai būtų tokie ramūs, kaip aš.” “Dėl to aš sakau netekėjusioms ir našlėms, geriau joms gyventi taip, kaip gyvenu aš.” Paulius gerai žinojo, jog šitie mokymai nėra Jėzaus evangelijos dalis, ir jo šitą suvokimą iliustruoja jo pareiškimas: “Šitą aš sakau leisdamas, o ne įsakydamas.” Bet šitas kultas Paulių atvedė į tai, kad į moteris jis žiūrėjo iš aukšto. Ir labiausiai apgailėtina yra dėl to, kad jo asmeninės nuostatos ilgą laiką įtakojo vienos iš didžiųjų pasaulio religijų mokymus. Jeigu šito palapinių meistro-mokytojo patarimams būtų tiesiogine prasme ir visuotinai paklustama, tuomet žmonių rasė prieitų prie staigaus ir nešlovingo galo. Dar daugiau, bet kokios religijos įtraukimas į lytinio susilaikymo kultą tiesiogiai veda į karą prieš santuoką ir šeimą, visuomenės tikrąją pagrindą

ir esminį žmogiškosios pažangos institutą. Ir nėra nieko keisto, jog visi tokie tikėjimai skatino dvasininkijos celibato atsiradimą įvairių tautų daugelyje religijų.

^{89:3.7 (977.2)} Kada nors žmogus turėtų išmokti, kaip naudotis laisve be savivalės, kaip maitintis be apsivalgymo, ir kaip pajusti malonumą be paleistuvavimo. Savikontrolė yra geresnė elgesio reguliavimo žmogiškoji politika už kraštutinį atsižadėjimą. Ir Jėzus savo pasekėjams niekada neskleidė šitokių neprotingų pažiūrų.

4. Aukos kilmė

^{89:4.1 (977.3)} Auka, kaip dalis religinio atsidavimo, panašiai, kaip ir kiti garbinimo ritualai, neturėjo paprastos ir vienintelės kilmės. Polinkis nusilenkti žemai prieš galią ir nusižeminusiam parkristi ant žemės garbinančiai dievinant paslapties akivaizdoje yra ženklas to, kaip šuo vizgina uodegą savajam šeimininkui. Ir tik vienas žingsnis skiria garbinimo impulsą nuo pasiaukojimo veiksmo. Primityvusis žmogus savo pasiaukojimo vertę matavo tuo skausmu, kurį jis kentėjo. Kada pasiaukojimo idėja pirmą kartą buvo priskirta religinei apeigai, tada auka nebuvo laikoma tai, kas nesukeldavo skausmo. Pirmosios aukos buvo tokie veiksmai, kaip plaukų rovimas, kūno įpjovimas, galūnių sužalojimas, dantų išmušimas, ir pirštų nupjovimas. Civilizacijai vystantis, šitos primityvios sampratos apie auką buvo pakeltos į savęs atsižadėjimo, asketiškumo, pasninkavimo, skurdo, ir vėlesnės krikščioniškojo apvalymo per liūdėsį, kančią, ir kūno marinimą doktrinos lygį.

89:4.2 (977.4) Anksti religijos evoliucijoje egzistavo dvi aukos sampratos: dovanų aukojimo idėja, kuri žymėjo atsidėkojimo požiūrį, ir skolos auka, kurią sudarė išpirkos idėja. Vėliau išsivystė pakaitalo samprata.

89:4.3 (977.5) Dar vėliau žmogus suvokė, kad ir kokio pobūdžio būtų jo auka, ji gali veikti kaip priemonė perduoti pranešimą dievams; ji gali būti kaip malonus kvapas dievybės nosyje. Taip atsirado smilkalai ir kiti estetiniai aukojimo ritualų aspektai, kurie išsivystė į aukojimo šventes, su laiku tapusias vis labiau įmantriomis ir išpuoštomis.

89:4.4 (978.1) Kada religija vystėsi, tada senesnius vengimo, nuraminimo, ir išvaymo metodus pakeitė aukojimo ritualai, skirti tam, kad būtų palenkiami į savąją pusę ir permaldaujami.

89:4.5 (978.2) Ankstyviausias supratimas apie auką buvo supratimas apie mokestį už neutralumą, kuriuo apmokestindavo protėvinės dvasios; tikrai vėliau iš tikrųjų išsivystė atpirkimo idėja. Kada žmogus nutolo nuo sampratos apie rasės evoliucinę kilmę, kada per amžius pasakojimai apie Planetos Princo laikus ir Adomo gyvenimą buvo filtruojami, tada samprata apie nuodėmę ir apie pirminę nuodėmę plačiai išplito, taip, kad auka už atsitiktinę ir asmeninę nuodėmę išsivystė į doktriną apie auką už rasinės nuodėmės atpirkimą. Atpirkimas aukos dėka buvo visaapimanti apsidraudimo priemonė, kuri užgožė nepažįstamo dievo net pasipiktinimą ir pavydą.

89:4.6 (978.3) Primityvusis žmogus, apsuptas tokio didžiulio kiekio greitai įsižeidžiančių dvasių ir godžių dievų, tiesiogiai susidūrė su tokia gausybe kreditorių dievybių, jog tam, kad jį būtų galima ištraukti iš dvasinės skolos, per visą jo gyvenimą jam

buvo reikalingi visi žyniai, ritualai, ir aukojimai. Pagal pirminės nuodėmės, arba rasinės kaltės, doktriną, kiekvienas asmuo savo gyvenimą pradėdavo būdamas rimtai įsiskolinęs dvasinėms jėgoms.

^{89:4.7 (978.4)} Dovanos ir kyšiai yra duodami žmonėms; tačiau, kada visa tai yra siūloma dievams, tada tai būna apibūdinama kaip atsidavimas, pavertimas šventu, arba tai vadinama aukomis. Atsižadėjimas buvo nuraminimo negatyvi forma; aukos davimas tapo teigiama forma. Nuraminimo veiksmą sudarė pagyrimas, šlovinimas, pataikavimas, ir net linksminimas. Ir būtent senovės nuraminimo kulto šitų teigiamų papročių liekanos sudaro šiuolaikines dieviškojo garbinimo formas. Šiandieninės garbinimo formos yra tiesiog šitų senovinių teigiamo nuraminimo aukojimo metodų ritualizavimas.

^{89:4.8 (978.5)} Gyvulių aukojimas primityviajam žmogui reiškė daug daugiau negu tai kada nors galėtų reikšti šiuolaikinėms rasėms. Šitie barbarai gyvūnus laikė savo tikrais ir artimais giminaičiais. Laikui einant, žmogus aukodamas tapo apsukrus, nustojo aukoti savo darbinius gyvulius. Iš pradžių iš viso to, ką turėjo, jis aukodavo tai, kas buvo *geriausia*, įskaitant ir savo prijaukintus gyvulius.

^{89:4.9 (978.6)} Tai nebuvo tuščias pasigyrimas, kada vienas Egipto valdovas pareiškė, kad jis paaukojo: 113.433 vergus, 493.386 galvijų galvas, 88 laivus, 2.756 auksinius atvaizdus, 331.702 ąsočius medaus ir aliejaus, 228.380 ąsočių vyno, 680.714 žąsų, 6.744.428 kepalus duonos, ir 5.740.352 maišelius monetų. Ir tam, kad šitą padarytų, jis turėjo žiauriai apmokestinti sunkiai dirbančius savo pavaldinius.

^{89:4.10 (978.7)} Galų gale vien tiktai būtinybė šituos pusiau laukinius vertė valgyti savo paaukojimų materialiąją dalį, kada dievai buvo pasidžiaugę šitų aukojamų daiktų sielomis. Ir šitą paprotį pateisino senovės švento valgio pretekstas, bendruomenės pamaldos pagal šiuolaikinį paprotį.

5. Paaukojimai ir kanibalizmas

^{89:5.1 (978.8)} Dabartinės idėjos apie ankstyvąjį kanibalizmą yra visiškai klaidingos; tai buvo dalis ankstyvosios visuomenės papročių. Nors šiuolaikinei civilizacijai kanibalizmas tradiciškai kelia siaubą, bet primityviojoje visuomenėje jis buvo visuomeninės ir religinės struktūros dalis. Kanibalizmo praktiką diktavo grupės interesai. Ji atsirado spaudžiant būtinybei ir išliko dėl vergavimo prietarams ir neišmanymui. Tai buvo visuomeninis, ekonominis, religinis, ir karinis paprotys.

^{89:5.2 (979.1)} Ankstyvasis žmogus buvo kanibalas; jam patiko žmogaus mėsa, ir todėl jis aukojo ją kaip dovaną maistą dvasioms ir savo primityviesiems dievams. Kadangi vėlių dvasios buvo tiesiog pakeisti žmonės ir kadangi maistas buvo didžiausias žmogaus poreikis, tuomet maistas lygiai taip turėjo būti ir dvasios didžiausias poreikis.

^{89:5.3 (979.2)} Kanibalizmas kažkada buvo beveik visuotinis tarp besivystančių rasių. Sangikai buvo visi kanibalai, bet Andonitai iš pradžių nebuvo kanibalai, tokie nebuvo nei noditai, nei Adomitai, tokie nebuvo ir anditai tol, kol labai smarkiai susimaišė su evoliucinėmis rasėmis.

89:5.4 (979.3) Skonis žmogaus mėšai auga. Prasidėjęs dėl alkio, ėjęs per draugystę, kerštą, ar religinius ritualus, žmogaus mėsos valgymas tampa įprastiniu kanibalizmu. Žmogaus valgymas atsirado dėl nepakankamo maisto kiekio, nors retai kada tai buvo pagrindinė priežastis. Tačiau eskimai ir ankstyvieji Andonitai retai kada buvo kanibalai, išskyrus bado laikus. Raudonieji žmonės, ypač Centrinėje Amerikoje, buvo kanibalai. Kažkada tai buvo bendras paprotys, kada primityviosios motinos savo vaikus nužudydavo ir suvalgydavo tam, kad atstatytų tas jėgas, kurių netekdavo gimdydamos, o Kvinzlande vis dar dažnai pirmasis vaikas tokiu būdu yra nužudomas ir suvalgomas. Pastaraisiais metais daugelyje Afrikos genčių buvo tyčia griebiamasi kanibalizmo kaip karo priemonės, tam tikros rūšies gąsdinimo, kuriuo būtų terorizuojami jų kaimynai.

89:5.5 (979.4) Dalis kanibalizmo kilo dėl kažkada buvusių aukštesnio lygio palikuonių degeneravimo, bet jis daugiausia vyravo tarp evoliucinių rasių. Žmonių valgymas atsirasdavo tada, kada žmonės jausdavo didžiulę ir aršią neapykantą savo priešams. Žmogaus mėsos valgymas tapo iškilmingos keršto ceremonijos dalimi; buvo tikima, kad šitokiu būdu galima sunaikinti priešo vėlę arba ją sulieti su valgančiojo vėle. Kažkada buvo plačiai paplitęs tikėjimas, jog burtininkai savo galias pasiekia valgydami žmogaus mėsą.

89:5.6 (979.5) Kai kurios žmonių valgytojų grupės valgydavo tik savo genties narius, pseudodvasinis vidinis susimaišymas, kuris turėjo pabrėžti gentinį solidarumą. Bet iš keršto jie taip pat valgydavo ir priešus, manydami, kad iš jų pasisavins stiprybę. Buvo manoma, jog draugo ar gentainio sielai yra

garbė, jeigu jo kūnas būtų suvalgytas, nors priešui būti šitokiu būdu suvalgytam buvo ne daugiau kaip bausmė. Laukinio protas nepretendavo į tai, kad išliktų nuoseklus.

^{89:5.7 (979.6)} Kai kuriose gentyse pasenę tėvai stengdavosi, kad juos suvalgytų vaikai; kitose gentyse buvo įprasta susilaikyti nuo artimų giminių valgymo; jų kūnus parduodavo arba pakeisdavo į svetimų kūnus. Buvo didžiulė prekyba moterimis ir vaikais, kurie būdavo nupenimi nužudymui. Kada ligos ar karas nesugebėdavo kontroliuoti gyventojų skaičiaus, tada perteklių be jokių ceremonijų suvalgydavo.

^{89:5.8 (979.7)} Kanibalizmas ėmė palaipsniui nykti dėl tokių poveikių:

^{89:5.9 (979.8)} 1. Kartais jis tapdavo bendruomenės ritualu, kolektyvinės atsakomybės prisiėmimu dėl mirties bausmės paskyrimo savo gentainiui. Kraujo kaltė daugiau nebėra nusikaltimas, kada joje dalyvauja visi, visuomenė. Azijoje paskutinieji kanibalizmo atvejai buvo tokie, kada buvo suvalgyti nusikaltėliai, kuriems buvo įvykdyta mirties bausmė.

^{89:5.10 (979.9)} 2. Labai anksti jis tapo religiniu ritualu, bet auganti vėlių baimė nevisada veikė taip, kad žmonių valgymą mažintų.

^{89:5.11 (979.10)} 3. Galiausiai tai išsivystė iki tokio lygio, kada buvo valgomos tikrai tam tikros kūno dalys arba organai, tos dalys, kurių viduje tariamai buvo siela arba dvasios dalelės. Kraujo gėrimas tapo įprastu, ir buvo įprasta sumaišyti “valgomas” kūno dalis su vaistais.

89:5.12 (980.1) 4. Tą galėjo daryti tik vyrai; moterims valgyti žmogieną buvo uždrausta.

89:5.13 (980.2) 5. Vėliau tą daryti galėjo tiktai vadai, žyniai, ir šamanai.

89:5.14 (980.3) 6. Tada tai tapo tabu labiau išsivysčiusiose gentyse. Tabu žmonių valgymui atsirado Dalamatijoje ir palaipsniui pasklido po visą pasaulį. Noditai skatino kremavimą kaip kovos prieš kanibalizmą priemonę, kadangi kažkada buvo įprastas paprotys iškasti palaidotus kūnus ir juos suvalgyti.

89:5.15 (980.4) 7. Žmogaus aukojimas paskelbė galą kanibalizmui. Žmogaus kūnas, tapęs aukštųjų žmonių, vadų, maistu, galiausiai buvo paliktas dar aukštesnėms dvasioms; ir tokiu būdu žmogiškosios aukos aukojimas efektyviai užkirto kelią kanibalizmui, išskyrus labiausiai atsilikusias gentis. Kada žmonių aukojimas buvo įtvirtintas iki galo, tada žmonių valgymas tapo tabu; žmogaus kūnas tapo maistu tiktai dievams; žmogus galėjo suvalgyti tik mažytį ritualinį gabaliuką, sakramentą.

89:5.16 (980.5) Galiausiai aukojimų tikslais apskritai buvo imta naudoti gyvūnų pakaitalus, ir net labiau atsilikusiose gentyse šunų valgymas smarkiai sumažino žmonių valgymą. Šuo buvo pirmasis prijaukintas gyvūnas, ir jis buvo labai vertinamas tiek kaip gyvūnas, tiek kaip maistas.

6. Žmonių aukojimo evoliucija

89:6.1 (980.6) Žmonių aukojimas buvo netiesioginė kanibalizmo pasekmė, o taip pat ir išsivadavimas iš jo. Parūpinimas dvasių palydos į dvasių pasaulį taip pat vedė į tai, jog sumažėjo

žmonių valgymas, nes niekada nebuvo papročio šitas paaukotas aukas suvalgyti. Nė viena rasė nebuvo visiškai laisva nuo žmonių aukojimo kokia nors forma ir koku nors metu, nors Andonitai, noditai, ir Adomitai kanibalizmu buvo užsikrėtę mažiausia.

89:6.2 (980.7) Žmonių aukojimas iš tikrųjų buvo visuotinis; jis išsilaikė kinų, indusų, egiptiečių, hebrajų, mesopotamijiečių, graikų, romėnų, ir daugelio kitų tautų religiniuose papročiuose, net iki pastarųjų laikų jis išliko atsilikusiose Afrikos ir Australijos gentyse. Vėlesnieji Amerikos indėnai turėjo civilizaciją, atsiradusią iš kanibalizmo, ir, dėl to, buvo pasinėrę į žmonių aukojimą, ypač Centrinėje ir Pietų Amerikoje. Kaldeniečiai buvo tarp pirmųjų, kurie atsisakė žmonių aukojimo paprastomis progomis, šitas aukas pakeisdami gyvūnais. Maždaug prieš du tūkstančius metų minkštaširdis japonų imperatorius įvedė molinius atvaizdus tam, kad jie užimtų aukojamų žmonių vietą, bet tikrai mažiau negu prieš tūkstantį metų šitie aukojimai baigėsi šiaurinėje Europoje. Kai kuriose atsilikusiose gentyse, vis dar tebevyksta savanorių žmonių aukojimas, tam tikros rūšies religinė arba ritualinė savižudybė. Kartą šamanas įsakė paaukoti vienos genties labai gerbiamą seną vyrą. Žmonės sukilo; jie atsisakė paklusti. Tuo tarpu senasis žmogus turėjo savo sūnų, kuris jį greitai nužudė; senovės žmonės iš tikrųjų tikėjo šitokiu papročiu.

89:6.3 (980.8) Nėra tragiškesnio ir labiau jaudinančio patyrimo užrašyto dokumentuose, kurie pasakoja apie širdį draskančius susidūrimus tarp senovinių ir laiko išgarbintų religinių papročių ir besivystančios civilizacijos priešingų reikalavimų, koks yra hebrajų pasakojimas apie Džeftą ir jo vienintelę

dukterį. Kaip buvo apskritai įprasta, šitas gero norintis žmogus davė kvailą priesaiką, sudarė sandorį su “kovos dievu,” sutikdamas sumokėti tam tikrą kainą už pergalę prieš savo priešus. Ir šitoji kaina buvo paaukoti tą, kuris pirmasis išeis iš jo namų, kad pasitiktų jį, sugrižtantį namo. Džeftas manė, kad vienas iš jo patikimų vergų šitaip bus šalia jo, kad pasveikintų jį, bet atsitiko taip, kad jo duktė, jo vienintelis vaikas, išėjo į lauką jo pasveikinti jam pargrįžus namo. Ir tokiu būdu, net ir tokiais nesenais laikais ir tariamai civilizuotoje tautoje, šitą gražią merginą, po dviejų mėnesių, skirtų apraudoti jos likimą, jos tėvas, ir, pritarus jo gentainiams bičiuliams, iš tikrųjų paaukoko kaip žmogiškąją auką. Ir visa tai buvo padaryta nepaisant Mozės griežtų nurodymų, pasisakančių prieš žmogaus aukojimą. Bet vyrai ir moterys yra įpratę duoti kvailas ir nereikalingas priesaikas, o senovės žmonės tokius pasižadėjimus laikė labai šventais.

^{89:6.4 (981.1)} Senovėje, kada buvo pradedamas statyti naujas bent kiek reikšmingesnis pastatas, buvo įprasta nužudyti žmogų kaip “pamatų auką.” Taip būdavo pasirūpinama vėlės dvasia tam, kad statinį stebėtų ir saugotų. Kada kinai rengdavosi išlieti varpą, tada pagal paprotį reikėdavo paaukoti bent jau vieną merginą tuo tikslu, jog būtų pagerintas varpo skambesys; parinktoji mergina būdavo gyva įmetama į išlydytą metalą.

^{89:6.5 (981.2)} Ilgą laiką daugelis grupių laikėsi papročio gyvus vergus įmūryti į svarbias sienas. Vėlesniaisiais laikais šiaurinės Europos gentys gyvų asmenų palaidojimą naujų pastatų sienose pakeitė praeivio šešėlio palaidojimu sienoje. Kinai sienoje laidojo tuos darbininkus, kurie mirdavo tuo metu, kada ją statė.

^{89:6.6 (981.3)} Apgailėtinas karalius Palestinoje, statydamas Jericho sienas, “jos pamatuose paguldė Abiramą, savo pirmagimį, o vartus joje pastatė ant savo jauniausiojo sūnaus, Segubo.” Tokiais neseniais laikais, ne tik, kad šitas tėvas iš tiesų du savo sūnus gyvus įmūrijo į miesto vartų pamatų duobes, bet ir jo veiksmas yra užfiksuotas kaip “atitinkantis Viešpaties žodį.” Mozė šituos aukojimus į pamatus buvo uždraudęs, bet izraelitai prie jų sugrįžo netrukus po jo mirties. Dvidešimtojo amžiaus ritualas įdėti niekučių ir atminimo ženklų į naujo pastato kartinį akmenį primena primityvius aukojimus į pamatus.

^{89:6.7 (981.4)} Ilgą laiką daugelis tautų laikėsi papročio pirmuosius vaisius paskirti dvasioms. Ir šitokio papročio laikymasis, dabar daugiau ar mažiau simbolinis, yra liekanos tų ankstyvųjų ritualų, kurių metu būdavo aukojami žmonės. Pirmagimio paaukojimo idėja buvo plačiai paplitusi tarp senovės žmonių, ypač tarp finikiečių, kurie šito atsisakė paskutinieji. Aukojimo metu būdavo sakoma: “gyvybė už gyvybę.” Dabar jūs sakote mirties atveju, “dulkė buvai, į dulkę ir pavirtai.”

^{89:6.8 (981.5)} Nors Abraomo, priversto paaukoti savo sūnų Izaoką, reginys ir šokiruoja civilizuotus jausmus, tačiau tų laikų žmonėms jis nebuvo nauja ar keista idėja. Ilgą laiką vyravo paprotys, kada tėvai, didžiulio emocinio streso metu, paaukodavo savo pirmagimius sūnus. Daugelis tautų turi pasakojimą, analogišką šitai istorijai, nes kažkada egzistavo po visą pasaulį paplitęs ir gilus tikėjimas, jog būtina pasiūlyti žmogaus auką, kada atsitikdavo kažkas nepaprasto arba ypatingo.

7. Žmonių aukojimo modifikavimas

89:7.1 (981.6) Možė mėgino nutraukti žmonių aukojimą, pakaitalu įvesdamas išpirką. Jis sudarė sistemingą planą, kurio dėka jo tauta išvengė blogiausių pasekmių dėl savo skubotų ir kvailų priesaikų. Žemę, nuosavybę, ir vaikus buvo galima išpirkti pagal nustatytus mokesčius, kuriuos reikėjo sumokėti žyniams. Tos grupės, kurios nustojo aukoti savo pirmagimius, greitai laiku įgavo didžiulį pranašumą prieš mažiau išsivysčiusius kaimynus, kurie šituos žiaurios veiksmus tęsė toliau. Daugelis šitokių atsilikusių genčių ne tik buvo smarkiai susilpnintos, šitaip prarasdamos savo sūnus, bet dažnai net nutrūkdavo ir vadovavimo genčiai perėmimas.

89:7.2 (982.1) Išnykstančio vaiko aukojimo pasekmė buvo paprotys krauju ištepti namo durų staktos šulą tam, kad būtų apsaugotas pirmagimis. Dažnai tai būdavo daroma per metų vieną iš šventųjų švenčių, ir šitas ritualas vienu metu buvo apėmęs didžiąją pasaulio dalį nuo Meksikos iki Egipto.

89:7.3 (982.2) Net ir po to, kada didžioji dauguma grupių ritualinio vaikų žudymo atsisakė, buvo paprotys kūdikį palikti vieną, toli negyvenamoje vietoje ar nedideliame laivelyje ant vandens. Jeigu tas vaikas išgyvendavo, tada buvo manoma, jog dievai įsikišo tam, kad jį išsaugotų, kaip tai buvo pasakojimuose apie Sargoną, Možę, Sairą, ir Romulą. Vėliau atsirado paprotys paskirti pirmagimius sūnus kaip šventus arba aukotinus, jiems leisdavo užaugti, o tada vietoje mirties juos ištremdavo; tokia buvo kolonizavimo kilmė. Romėnai šito papročio laikėsi savo kolonizavimo plane.

89:7.4 (982.3) Didelė dalis keistų lytinio palaidumo sąsajų su primityviu garbinimu atsirado dėl žmonių aukojimo. Senaisiais laikais, jeigu moteris sutikdavo galvą medžiotojus, tai ji

galėdavo savo gyvybę išsipirkti, sutikdama lytiškai santykiauti. Vėliau, pašvęsta dievams mergina kaip auka galėdavo pasirinkti, jog savo gyvybę išsipirktų, visam gyvenimui savo kūną paskirdama šventai lytinei tarnystei šventykloje; šitokiu būdu ji galėdavo užsidirbti pinigų išpirkai. Senovės žmonės manė, jog tai yra labai išaukštinantis dalykas turėti lytinių santykių su moterimi, kuri šitokiu būdu išperka savo gyvybę. Bendrauti su šitomis šventomis merginomis buvo religinis ritualas, ir priedo, visas šitas ritualas suteikdavo priimtina pasiteisinimą dėl įprasto lytinio pasitenkinimo. Tai buvo subtili saviapgaulės rūšis, kuria su malonumu naudojosi tiek merginos, tiek jų partneriai. Evoliucinio civilizacijos vystymosi metu papročiai visada slenka iš paskos, šitokiu būdu suteikdami leidimą besivystančių rasių ankstyvesnei ir panašesnei į laukinių lytinei praktikai.

^{89:7.5 (982.4)} Galiausiai šventovių paleistuvystė išplito po visą pietinę Europą ir Aziją. Visos tautos tuos pinigus, kuriuos uždirbdavo šventyklų prostitutės, laikė šventais—didžiule dovana, kurią reikia padovanoti dievams. Aukščiausio tipo moterys plūdo į šventyklų lytinį turgų ir savo uždarbius paskirdavo įvairios rūšies šventoms tarnyboms ir visuomeninės gerovės darbams. Daugelis moterų iš geresniųjų klasių susikraudavo sau kraitį iš laikinų lytinių paslaugų šventyklose, ir didžioji dalis vyrų buvo linkę tokias moteris turėti savo žmonomis.

8. Išpirkimas ir susitarimas

^{89:8.1 (982.5)} Išperkančios aukos ir šventyklų prostitucija tikrovėje buvo žmonių aukojimo pakeitimai. Po šito atėjo netikras dukterų paaukojimas. Šitą ritualą sudarė kraujo nuleidimas, su

pasišventimu viso gyvenimo skaistystei, ir tai buvo moralinė reakcija į senesniąją šventyklos paleistuvystę. Ne tokiais senais laikais nekaltos mergaitės pasišvėsdavo tam, kad šventykloje saugotų šventą ugnį.

^{89:8.2 (982.6)} Galiausiai žmonės suvokė tokią mintį, jog kurios nors kūno dalies paaukojimas galėtų būti vietoje senesniojo ir viso žmogaus paaukojimo. Fizinis suluošinimas taip pat buvo manoma, jog yra priimtinas pakaitalas. Buvo aukojami plaukai, nagai, kraujas, ir net kojų ir rankų pirštai. Senoviniai vėlesnieji ir beveik visuotiniai apipjaustymo ritualai buvo tokio kulto pasekmė, kada buvo aukojamos dalys; jie buvo grynai aukojamojo pobūdžio, jokios minties apie higieną jiems nebuvo suteikiama. Vyrai būdavo apipjaustomi; moterims perdurdavo ausis.

^{89:8.3 (983.1)} Vėliau tapo papročiu pirštus surišti drauge, o ne nupjauti. Galvos nuskutimas ir plaukų nukirpimas lygiai taip pat buvo religinio pasišventimo formos. Pavertimas eunuchais iš pradžių buvo žmonių aukojimo idėjos modifikavimas. Nosies ir lūpos pervėrimas vis dar tebėra praktikuojamas Afrikoje, o tatuiruotė yra ankstesniojo primityvaus kūno pjaustymo tam, kad liktų randai, meninė evoliucija.

^{89:8.4 (983.2)} Galiausiai aukojimo paprotys, dėl besivystančių mokymų, buvo susietas su susitarimo idėja. Pagaliau, dievus imta suvokti tokius, kurie sudaro tikrus susitarimus su žmogumi; ir tai buvo svarbus žingsnis stabilizuojant religiją. Įstatymas, susitarimas, užima atsitiktinumo, baimės, ir prietarų vietą.

^{89:8.5 (983.3)} Žmogus niekada negalėjo net ir svajoti, kad sudarytų sutartį su Dievybe tol, kol jo supratimas apie Dievą nepasiekė tokio lygio, kada visatos kontrolierius imta įsivaizduoti kaip patikimus. Ir žmogaus ankstyvoji idėja apie Dievą buvo tokia antropomorfinė, kad jis nesugebėjo suvokti Dievybės kaip patikimos tol, kol jis pats netapo santykinai patikimu, moraliu, ir etišku.

^{89:8.6 (983.4)} Bet idėja apie susitarimą su dievais pagaliau iš tiesų atsirado. *Evoliucinis žmogus galiausiai įgijo tokį moralinį orumą, kad su savo dievais jis išdrįso derėtis.* Ir šitaip aukų siūlymo reikalas palaipsniui išsivystė į žmogaus filosofinio derėjimosi su Dievu žaidimą. Ir visa tai reiškė naują priemonę, kaip apsidrausti nuo nesėkmės arba, greičiau, pagerintą metodą, kaip apčiuopiamiau nusipirkti klestėjimą. Nepuoselėkite klaidingos minties, jog šitos ankstyvosios aukos buvo nemokamos dovanos dievams, spontaniškas dėkingumo arba atsidėkojimo pasiūlymas; jos nebuvo tikrojo garbinimo išraiška.

^{89:8.7 (983.5)} Maldų primityviosios formos buvo nei daugiau, nei mažiau kaip derėjimasis su dvasiomis, ginčas su dievais. Tai buvo tam tikros rūšies barteris, kuriame maldavimas ir įtikinėjimas buvo keičiami į kažką apčiuopiamesnį ir brangesnį. Besivystanti rasių prekyba sukūrė komercijos dvasią ir išvystė derėjimosi gudrumą; ir dabar šitie aspektai ėmė atsirasti žmogaus garbinimo metoduose. O kadangi vieni žmonės derėdavosi geriau už kitus, todėl buvo manoma, jog kai kurie žmonės meldžiasi geriau už kitus. Teisingo žmogaus malda buvo laikoma didžiulėje pagarboje. Teisingas žmogus buvo tas, kuris buvo visiškai atsiskaitęs su dvasiomis, kuris

kiekvieną ritualinį įsipareigojimą dievams buvo įvykdęs iki galo.

^{89:8.8 (983.6)} Ankstyvosios maldos vargu ar buvo garbinimas; tai buvo derėjimasis prašant sveikatos, turto, ir gyvybės. Ir einant amžiams daugeliu atžvilgių maldos nedaug kuo tepasikeitė. Jos vis dar tebėra skaitomos iš maldaknygių, sukalbamos formaliai, ir surašomos tam, kad būtų pritvirtinamos ant ratų ir pakabinamos ant medžių, kur vėjų pūtimas išlaisvins žmogų nuo to, kad jam nereiktų vargti kvėpuojant pačiam.

9. Aukojimai ir sakramentai

^{89:9.1 (983.7)} Žmonių aukojimas, per visą Urantijos ritualų evoliuciją, vystėsi nuo kraugeriškojo žmonių valgymo reikalo į aukštesnius ir simboliškesnius lygius. Ankstyvieji aukojimo ritualai pagimdė vėlesnes sakramento ceremonijas. Artimesniaisiais laikais vien tiktai žynys suvalgydavo kanibalinės aukos gabalėlį arba išgerdavo lašelį žmogaus kraujo, o tada visi valgydavo gyvūną pakaitalą. Šitos ankstyvosios išpirkos, atpirkimo, ir susitarimų idėjos išsivystė į vėlesniųjų dienų sakramentines apeigas. Ir visa šita apeigų evoliucija turėjo milžinišką visuomeninantį poveikį.

^{89:9.2 (984.1)} Ryšium su Dievo Motinos kultu, Meksikoje ir kitur, paplotėliai ir vyno sakramentas galiausiai buvo vartojami vietoje ankstesniųjų žmonių aukų mėsos ir kraujo. Hebrajai ilgą laiką laikėsi šito ritualo kaip savo Perėjimo šventės ceremonijų dalies, ir būtent iš šitų apeigų kilo vėlesnė krikščioniškoji sakramento versija.

89:9.3 (984.2) Senovinės visuomeninės brolijos rėmėsi kraujo gėrimo ritualu; ankstyvoji žydų brolystė būdavo sutvirtinama aukojamu krauju. Paulius rengėsi sukurti naują krikščioniškąjį kultą remiantis “amžinojo susitarimo krauju.” Ir nors mokymais apie kraują ir aukojimą jis krikščionybę be reikalo apsunkino, bet kartą ir visiems laikams jis tikrai padarė galą tokioms atpirkimo doktrinoms, kada buvo aukojami žmonės ar gyvūnai. Jo teologiniai kompromisai rodo, kad net ir apreiškimas turi nusileisti palaipsnei evoliucijos kontrolei. Pagal Paulių, Kristus tapo paskutiniąja auka, kurios visiems turi užtekti; dabar dieviškasis Teisėjas yra iki galo ir amžiams patenkintas.

89:9.4 (984.3) Ir šitaip, po ilgų amžių aukojimo kultas išsivystė į sakramento kultą. Tokiu būdu šiuolaikinių religijų sakramentai yra tų sukrečiančių ankstyvųjų žmonių aukojimo ceremonijų ir dar senesnių kanibalinų ritualų teisėti paveldėtojai. Vis dar daugelis tebesiremia krauju, kad būtų pasiektas išgelbėjimas, bet jis bent jau įgavo perkeltinę, simbolinę, ir mistinę prasmę.

10. Nuodėmės atleidimas

89:10.1 (984.4) Kad Dievas yra palankus, tokią sąmonę žmogus pasiekė tikrai per aukojimą. Šiuolaikinis žmogus turi sukurti naujus metodus, kaip pasiekti išgelbėjimo sąmonę. Mirtingojo prote išsilaiko nuodėmės sąmonė, bet minties modeliai apie išgelbėjimą joje yra susidėvėję ir pasenę. Dvasinio poreikio tikrovė išlieka, bet intelektualinė pažanga sunaikino senuosius kelius, kuriais būtų galima užtikrinti ramybę ir paguodą protui ir sielai.

89:10.2 (984.5) *Nuodėmę būtina iš naujo apibrėžti kaip sąmoningą neištikimybę Dievybei. Yra neištikimybės laipsniai: dalinė neryžtingumo ištikimybė; suskaidyta konfliktiškumo ištikimybė; miršanti abejingumo ištikimybė; ir ištikimybės mirtis, kurią rodo pasišventimas bedieviams idealams.*

89:10.3 (984.6) Kaltės pojūtis ar jausmas yra papročių laužymo sąmonė; nebūtinai tai yra nuodėmė. Nėra tikros nuodėmės, kada nėra sąmoningos neištikimybės Dievybei.

89:10.4 (984.7) Galimybė kaltės jausmą suvokti yra transcendentinio savitumo ženklas žmonijai. Jis žmogaus nepažymi, kad yra blogas, bet vietoje šito jį išskiria kaip tokį tvarinį, kuris turi potencialų didingumą ir amžinai augančią šlovę. Toks nevertumo jausmas yra pirminis akstinas, kuris turėtų greitai ir užtikrintai nuvesti į tuos įtikėjimo užkariavimus, kurie mirtingojo protą perveda į moralaus kilnumo, kosminės įžvalgos, ir dvasinio gyvenimo nuostabius lygius; tokiu būdu visos žmogiškosios egzistencijos prasmės tikrai yra pakeičiamos iš laikinųjų į amžinąsias, ir visos vertybės yra pakeliamos iš žmogiškųjų į dieviškąsias.

89:10.5 (984.8) Nuodėmės išpažinimas yra ryžtingas neištikimybės išsižadėjimas, bet jokių būdu jis nesušvelnina tokios neištikimybės laiko-erdvės pasekmių. Bet išpažinimas—nuoširdus nuodėmės prigimties suvokimas—yra būtinas religiniam augimui ir dvasiniam žengimui į priekį.

89:10.6 (985.1) Nuodėmės atleidimas, kurį suteikia Dievybė, yra ištikimybės ryšių atnaujinimas, kuris ateina po to periodo, kada žmogus sąmoningai suvokia apie tokių ryšių nutrūkimą dėl sąmoningo maišto. Atleidimo nereikia ieškoti, jį tereikia

priimti kaip ištikimybės ryšių tarp tvarinio ir Kūrėjo atstatymo sąmoningą suvokimą. Ir visi ištikimi Dievo sūnūs yra laimingi, mylintys tarnystę, ir kildami į Rojų visą laiką žengia į priekį.

89:10.7 (985.2) [Pateikta Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

90 Dokumentas. Šamanizmas — kerėtojai ir žyniai

90:0.1 (986.1) RELIGINIŲ ritualų evoliucija vystėsi nuo dvasių nuraminimo, vengimo, išvaymo, privertimo, susitaikymo, ir palenkimo į savo pusę iki aukojimo, atpirkimo, ir išgelbėjimo. Religinį ritualų metodai vystėsi nuo primityviųjų kultų formų per fetišus iki magijos ir stebuklų, ir kada ritualas tapo sudėtingesnis, reaguodamas į žmogaus vis sudėtingėjančias sampratas apie viršmaterialiąsias sferas, tada jame turėjo neišvengiamai įsiviešpatauti kerėtojai, šamanai, ir žyniai.

90:0.2 (986.2) Besivystančiose primityviojo žmogaus sampratoje dvasinis pasaulis galiausiai buvo laikomas nereaguojančiu į paprastus mirtinguosius. Tikrai išskirtiniai žmonės sugebėdavo pasiekti, kad juos išgirstų dievai; tikrai nepaprastas vyras arba moteris galėdavo pasiekti, kad jį ar ją išgirstų dvasios. Tokiu būdu religija įžengia į naują fazę, į tokį etapą, kuriame palaipsniui ji tampa antraile; tarp religininko ir garbinamo objekto visada iš tiesų įsiterpia kerėtojas, šamanas, arba žynys. Ir šiandien didžioji dalis Urantijos organizuoto religinio tikėjimo sistemų žengia per šitą evoliucinio vystymosi lygį.

90:0.3 (986.3) Evoliucinė religija gimsta iš paprastos ir visagalės baimės, tos baimės, kuri užvaldo žmogiškąjį protą, kada

susiduriama su tuo, kas yra nežinoma, nepaaiškinama, ir nesuvokiama. Galiausiai religija pasiekia visiškai paprastą suvokimą apie visagalę meilę, tą meilę, kuri nesustabdomai persmelkia visą žmogiškąją sielą, kada yra pažadinta tam, jog suprastų Visuotinio Tėvo begalinę meilę visatos sūnams. Bet tarp religinės evoliucijos pradžios ir pabaigos, įsiterpia išdrįsusių atsistoti tarp žmogaus ir Dievo tarpininkais, aiškintojais, ir užtarėjais ilgi šamanų amžiai.

1. Pirmieji šamanai — keretojai

90:1.1 (986.4) Šamanas buvo turintis rangą kerėtojas, ritualinis žmogus fetišas, ir pagrindinė asmenybė visuose evoliucinės religijos ritualuose. Daugelyje grupių šamanai buvo aukštesni už karo vadą, pažymėdami bažnyčios viešpatavimo pradžią valstybėje. Šamanas kartais veikdavo kaip žynys ir net kaip žynys-karalius. Kai kurios vėlesnės gentys turėjo tiek ankstyvesnius šamanus-kerėtojus (aiškiaregius), tiek vėliau atsiradusius šamanus- žynius. Ir daugeliu atvejų šamano pareigos tapo paveldimomis.

90:1.2 (986.5) Kadangi senovėje bet kas, kas buvo nenormalu, buvo aiškinama dvasių apsėdimu, tai bet koks ryškus protinis ar fizinis nenormalumas buvo laikomas pakankamu požymiu, jog tai yra kerėtojas. Daugelis iš šitų vyrų buvo epileptikai, daugelis iš šių moterų buvo isterikės, ir didele dalimi šitais dviem tipais galima paaiškinti senovinį įkvėpimą, o taip pat ir dvasių ir velnių apsėdimą. Gana daug iš šitų ankstyviausių žynių priklausė tokiai klasei, kuri nuo to laiko buvo vadinama paranojinė.

90:1.3 (987.1) Nors jie ir galėjo naudoti apgaulę mažesniuose dalykuose, bet didžioji dalis šamanų tikėjo tuo, kad yra apsėsti dvasių. Moterys, kurios sugebėdavo pasiekti transo būseną arba katalepsinį priepuolį, tapdavo galingomis šamanėmis; vėliau, tokios moterys tapdavo žynėmis ir dvasių mediumais. Jų katalepsiniai priepuoliai paprastai apimdavo tariamą bendravimą su mirusiųjų vėlėmis. Daugelis moterų šamanių taip pat buvo ir profesionalios šokėjos.

90:1.4 (987.2) Bet nevisi šamanai buvo patys save apgavę; daug buvo gudrių ir sumanių apgavikų. Profesijai vystantis toliau, buvo reikalingas naujokas, kuris dešimt metų tarnautų mokiniu, sunkiai dirbdamas ir atsižadėdamas malonumų tam, kad taptų kerėtoju. Šamanai sukūrė profesinę apsirengimo madą ir laikėsi paslaptingo elgesio. Dažnai jie vartodavo narkotikus tam, kad išprovokuotų tam tikras fizinės būsenas, kurios paveiktų ir mistifikuotų gentainius. Paprasti žmonės rankų vikrumą, atliekant apgaulingus triukus, laikė viršgamtiniu dalyku, ir pilvakalbystę pirmiausia panaudojo gudrūs žyniai. Daugelis senųjų šamanų atsitiktinai susidūrė su hipnoze; kiti sukeldavo autohipnozę ilgą laiką intensyviai žvelgdami į savo bambas.

90:1.5 (987.3) Nors daugelis griebdavosi tokių triukų ir apgavysčių, bet jų kaip klasės reputacija priklausė nuo akivaizdžių pasiekimų. Kada šamanas savosios užduoties neįvykdydavo, jeigu jis negalėdavo pateikti įtikinamo pasiteisinimo, tada jį arba degraduodavo, arba nužudydavo. Tokiu būdu sąžiningi šamanai žūdavo anksti; išlikdavo tiktai gudrūs aktoriai.

90:1.6 (987.4) Būtent šamanizmas gentinius reikalus iš senųjų ir stipriųjų rankų nukreipė išskirtinai į gudriųjų, protingųjų, ir įžvalgiųjų rankas.

2. Šamanistiniai ritualai

^{90:2.1 (987.5)} Dvasių iškvietimas buvo labai tiksli ir labai sudėtinga procedūra, palygintina su šiandieniniais bažnytiniais ritualais, atliekamais senąja kalba. Žmogiškoji rasė labai anksti ėmė ieškoti viršžmogiškosios pagalbos, *apreiškimo*; ir žmonės tikėjo, kad šamanas iš tikrųjų tokius apreiškimus gauna. Nors šamanai savo darbe naudojosi didžiule įtaigos galia, bet beveik visą laiką tai buvo negatyvi įtaiga; tikrai pastaraisiais laikais imta naudoti teigiamos įtaigos metodą. Ankstyvajame savosios profesijos vystymosi etape šamanai pradėjo specializuotis tokiose srityse, kaip lietaus sukūrimo, ligų gydymo, ir nusikaltimų išaiškinimo. Tačiau, ligų gydymas nebuvo šamanistinio kerėtojo pagrindinė funkcija; vietoje šito, jo funkcija buvo žinoti ir kontroliuoti gyvenimo pavojus.

^{90:2.2 (987.6)} Senovinė juodoji magija, tiek religinė, tiek pasaulietinė, buvo pavadinta baltąja magija, kada ją praktikuodavo žyniai, aiškiaregiai, šamanai, arba kerėtojai. Juodąją magiją praktikuojantys būdavo vadinami raganiais, magais, burtininkais, apžavėtojais, nekromantais, dvasių iškviėtojais, ir pranašautojais. Laikui bėgant, visi tokie netikri ryšiai su tuo, kas yra viršmaterialu, buvo klasifikuoti kaip raganavimas arba šamanizmas.

^{90:2.3 (987.7)} Raganavimą sudarė toji *magija*, kurią vykdė ankstesnės, neįprastos, ir nepripažintos dvasios; šamanizmas reikalų turėjo su tais *stebuklais*, kuriuos darė genties įprastos dvasios ir pripažinti dievai. Vėlesniaisiais laikais raganius buvo siejamas su velniu, ir tokiu būdu buvo parengta arena daugeliui palyginti nesenų religinio nepakantumo pasireiškimų. Daugeliui primityviųjų genčių raganavimas buvo religija.

90:2.4 (987.8) Šamanai buvo didžiuliai tikintieji į atsitiktinumo misiją, kaip dvasių valios apreiškėją; jie dažnai mesdavo burtus, kad priimtų sprendimą. Šito polinkio mesti burtus išsilaikymą iliustruoja ne tik tai daugelis azartinių žaidimų, bet taip pat ir gerai žinomų “skaičiuočių” rimai. Kažkada, tas asmuo, ties kuriuo pasibaigdavo skaičiavimas, turėdavo mirti; dabar, jis yra tik *tai* kai kuriuose vaikiškuose žaidimuose. Tai, kas buvo rimtas dalykas primityviajam žmogui, išliko tik kaip šiuolaikinio vaiko pramoga.

90:2.5 (988.1) Kerėtojai labai smarkiai pasitikėjo ženklais ir simboliais, tokiais, kaip “Kada išgirsite šnarėjimą šilkmedžių viršūnėse, tada pradėkite veikti.” Labai anksti rasės istorijoje šamanai savo dėmesį atkreipė į žvaigždes. Visame pasaulyje buvo imta tikėti ir praktikuoti primityvią astrologiją; sapnų aiškinimas taip pat plačiai išplito. Po viso šito netrukus atsirado tos temperamentingos šamanės, kurios pareikšdavo, jog sugeba bendrauti su mirusiųjų dvasiomis.

90:2.6 (988.2) Lietaus sukėlėjai, arba oro šamanai, nors atsirado senovėje, bet per amžius išsilaikė iki šių laikų. Ankstyviesiems žemdirbiams didžiulė sausra reiškė mirtį; oro kontrolė didele dalimi buvo senosios magijos objektas. Civilizuotam žmogui vis dar tebėra įprasta pokalbio tema apie orą. Visos senosios tautos tikėjo šamano kaip lietaus sukėlėjo galia, bet buvo įprasta jį nužudyti, kada sukelti lietaus jam nepavykdavo, nebent jis galėdavo pateikti įtikinamą pasiteisinimą, paaiškinantį tokią nesėkmę.

90:2.7 (988.3) Imperatoriai astrologus iš tikrųjų nuolat išvarydavo, bet jie visada sugrįždavo dėl to, kad liaudis jų galiomis tikėjo. Jų išvyti buvo neįmanoma, ir net šešioliktajame amžiuje po

Kristaus Vakarų bažnyčios ir valstybės valdovai buvo astrologijos globėjai. Tūkstančiai tariamai išmintingų žmonių vis dar tebetiki, jog kažkas gali būti gimęs po laiminga ar nelaiminga žvaigžde; jog dangiškųjų kūnų išsidėstymas šalia nulemia įvairių žemiškųjų reikalų baigtį. Ateities pranašautojus vis dar tebegloboja lengvatikiai.

90:2.8 (988.4) Graikai tikėjo orakulo patarimo veiksmingumu, kinai naudojo magiją kaip apsisaugojimą nuo demonų, šamanizmas klestėjo Indijoje, ir jis vis dar atvirai tebeegzistuoja centrinėje Azijoje. Didelėje pasaulio dalyje jo buvo atsisakyta tik pastaraisiais laikais.

90:2.9 (988.5) Kartas nuo karto iškildavo tikrieji pranašai ir mokytojai tam, kad šamanizmą pasmerktų ir demaskuotų. Per paskutiniuosius šimtą metų net nykstantis raudonasis žmogus turėjo tokį pranašą, Šonį Tenskvatavą, kuris numatė saulės užtemimą 1808 metais ir pasmerkė baltojo žmogaus ydas. Per visus ilgus evoliucinės istorijos amžius įvairiose gentyse ir rasėse atsirado daug tikrų mokytojų. Ir jie visą laiką ir toliau pasirodys tam, kad mestų iššūkį bet kurio amžiaus šamanams ar žyniams, kurie priešinasi bendram švietimui ir mėgina trukdyti mokslinei pažangai.

90:2.10 (988.6) Įvairiais būdais ir nesąžiningais metodais senovės šamanai kūrė savo kaip Dievo balsų ir apvaizdos sargų reputaciją. Naujagimius jie apšlakstydavo vandeniu ir suteikdavo jiems vardus; jie apipjaustydavo vyriškosios lyties organus. Jie vadovaudavo visoms laidojimo ceremonijoms ir skelbdavo atitinkamus pranešimus apie mirusiųjų sėkmingą atvykimą į dvasios šalį.

90:2.11 (988.7) Šamanaujantys žyniai ir kerėtojai dažnai tapdavo labai turtingi, kaupdami įvairius atsilyginimus, kurie tariamai būdavo paaukojami dvasioms. Neretai šamanas sukaupdavo iš esmės visą savosios genties materialų turtą. Mirus turtingam žmogui, buvo įprasta jo nuosavybę lygiomis dalimis padalinti tarp šmano ir kokios nors visuomeninės institucijos arba labdaros. Šito papročio vis dar yra laikomasi kai kuriose vietose Tibete, kuriame viena pusė vyriškosios lyties gyventojų priklauso šitai negaminančiųjų klasei.

90:2.12 (989.1) Šamanai gražiai rengdavosi ir paprastai turėdavo kelias žmonas; jie buvo pirminė aristokratija, kuriai nebuvo taikomi jokie gentiniai apribojimai. Labai dažnai jų protas buvo menkas ir žema moralė. Jie su savo konkurentais susidorodavo pavadindami juos raganiais ar burtininkais, ir labai dažnai įgaudavo tokią įtaką ir galią, jog galėdavo valdyti vadus ar karalius.

90:2.13 (989.2) Primityvusis žmogus šamaną laikė neišvengiamu blogiu; jis jo bijojo, bet nemylėjo. Ankstyvasis žmogus gerbė žinias; jis jautė pagarbą ir atsilygindavo už išmintį. Šamanas daugiausia buvo apgavikas, bet šamanizmo garbinimas gerai parodo tą kainą, kurią evoliucijoje rasėms reikėjo mokėti už išmintį.

3. Ligos ir mirties šamaninė teorija

90:3.1 (989.3) Kadangi senovės žmogus save ir savo materialią aplinką laikė betarpiškai reaguojančiais į vėlių užgaidas ir dvasių fantazijas, dėl to nėra nieko keisto, kad jo religija turėjo būti taip plačiai susijusi su materialiais dalykais. Šiuolaikinis žmogus savo materialias problemas sprendžia tiesiogiai; jis

supranta, kad materija reaguoja į išmintingas proto manipuliacijas. Primityvusis žmogus lygiai taip pat troško pakeisti ir net valdyti fizinių sferų gyvybę ir energijas; o kadangi jo ribotas kosmoso suvokimas atvedė jį į tikėjimą, jog vėlės, dvasios, ir dievai yra asmeniškai ir betarpiškai susiję su gyvybės ir materijos išsamiu valdymu, dėl to jis logiškai savo pastangas nukreipė į tai, kad išsikovotų šitų viršžmogiškųjų agentūrų palankumą ir paramą.

90:3.2 (989.4) Žvelgiant šituo požiūriu, galima suprasti didelę dalį to, kas senovės kultuose yra nepaaiškinama ir neracionalu. Kulto ritualai buvo primityviojo žmogaus mėginimas valdyti materialų pasaulį, kuriame jis pats atsidūrė. Ir didelę dalį savo pastangų jis nukreipė į tai, jog būtų prailgintas gyvenimas ir užtikrinta sveikata. Kadangi visos ligos ir pati mirtis iš pat pradžių buvo laikomos dvasiniais reiškiniais, todėl buvo neišvengiama, jog šamanai, nors ir veikdami kaip kerėtojai ir žyniai, taip pat turėjo dirbti gydytojais ir chirurgais.

90:3.3 (989.5) Primityvų protą gali apriboti faktų trūkumas, bet net ir tokiu atveju jis yra logiškas. Kada mąstantys žmonės mato ligą ir mirtį, tada jie ima aiškintis šitų bausmių priežastis, ir pagal savo supratimą, šamanai ir žyniai pasiūlė tokias ligų teorijas:

90:3.4 (989.6) 1. *Vėlių—tiesioginis dvasių poveikis*. Ankstyviausioji hipotezė, pateikta tam, kad paaiškintų ligą ir mirtį, buvo tokia, jog ligą sukeldavo dvasios išviliodamos sielą iš kūno; jeigu jai sugrįžti nepavykdavo, tuomet ištikdavo mirtis. Senovės žmonės taip bijodavo ligą sukeliančių vėlių piktybinio poveikio, kad ligonius dažnai palikdavo net ir be maisto ar vandens. Nepaisant to, jog šitie tikėjimai rėmėsi klaidingu

pagrindu, bet jie iš tiesų veiksmingai izoliavo sergančius individus ir užkirto kelią užkrečiamų ligų išplitimui.

90:3.5 (989.7) 2. *Prievartos—akivaizdžios priežastys.* Kai kurių nelaimingų atsitikimų ir mirties priežastis buvo taip lengva nustatyti, kad jos anksti buvo pašalintos iš vėlių veikimo kategorijos. Mirtys ir žaizdos, kurias sukeldavo karai, gyvūno užpuolimas, ir kitos greitai nustatomos priežastys, būdavo laikomos natūraliais dalykais. Bet ilgą laiką buvo tikima, kad dvasios vis tik buvo kaltos dėl užsitęsusio sveikimo arba net ir dėl “natūralios” priežasties sukeltos žaizdos užkrėtimo. Jeigu nebuvo galima nustatyti matomo natūralaus faktoriaus, tuomet kaltomis dėl ligos ir mirties vėl buvo laikomos dvasios.

90:3.6 (990.1) Šiandien Afrikoje ir kitur gali būti sutinkamos tautos, kurios ką nors nužudo kiekvieną kartą, kada tik įvyksta neprievartinė mirtis. Jų kerėtojai parodo kaltuosius. Jeigu motina miršta gimdydama, tai tas vaikas tuoj pat pasmaugiamas—gyvybė už gyvybę.

90:3.7 (990.2) 3. *Magijos—priešų poveikis.* Buvo manoma, jog didelę dalį negalavimų sukelia užkerėjimas, blogos akies poveikis, ir magiškas lanko nukreipimas. Vienu metu į ką nors rodyti pirštu iš tikrųjų buvo pavojinga; ir dar vis tebemanoma, jog rodyti pirštu yra nemandagu. Neaiškios ligos ir mirties atveju senovės žmonės atlikdavo oficialų skrodimą, prapjaudavo kūną, ir sutardavo dėl mirties priežasties; priešingu atveju kaltė dėl mirties būdavo suverčiama raganavimui, todėl iškildavo būtinybė nužudyti dėl šito kaltą raganių. Šitie senoviniai lavonų skrodimai išgelbėdavo gyvybę ne vienam tariamam raganiui. Kai kuriose gentyse buvo tikima

jog gentainis galėjo mirti dėl savo paties raganavimo, tokiu atveju dėl šito niekas nebūdavo apkaltinamas.

90:3.8 (990.3) 4. *Nuodėmės—bausmė už tabu sulaužymą.* Santykinai neseniais laikais buvo tikima, jog liga yra bausmė už nuodėmę, asmeninę ar rasinę. Tokiose tautose, kurios yra pasiekusios šią evoliucijos lygį, vyraujanti teorija yra tokia, jog niekas negali susirgti, jeigu nepažeidė tabu. Tokiems tikėjimams yra būdinga ligą ir kančią laikyti “Visagalio strėlėmis viduje.” Kinai ir mesopotamai ilgą laiką ligas laikė blogų demonų veiklos pasekme, nors kaldeniečiai kančios priežastimi taip pat laikė ir žvaigždes. Šita ligų teorija kaip dieviškojo įniršio pasekmė, vis dar tebevyrauja didelėje dalyje tariamai civilizuo­tų urantų grupių.

90:3.9 (990.4) 5. *Natūralaus priežastingumo.* Žmonija labai lėtai skverbėsi į priežasties ir pasekmės tarpusavio ryšių materialias paslaptis energijos, materijos, ir gyvybės fizinėse sferose. Senovės graikai, išsaugoję pasakojimus apie Adomsono mokymus, buvo tarp pirmųjų, kurie suvokė, jog visos ligos yra natūralių priežasčių pasekmė. Mokslinės eros vystymasis palaipsniui ir tvirtai sugriauna amžius trukusias žmogaus teorijas apie ligas ir mirtį. Karštinė buvo vienas iš pirmųjų žmogaus negalavimų, pašalintų iš viršgamtinių sutrikimų kategorijos, ir mokslo era vis daugiau traukė neišmanymo pančius, kurie taip ilgai buvo įkalinę žmogiškąjį protą. Supratimas apie senatvę ir užsikrėtimą palaipsniui ištrina žmogaus baimę vėlėms, dvasioms, ir dievams kaip asmeniniams kaltininkams dėl žmogiškojo vargo ir mirtingojo kančios.

90:3.10 (990.5) Evoliucija savo tikslą būtinai pasiekia: Ji žmogų pripildo ta prietaringa baime tam, kas yra nežinoma, ir prisotina siaubu tam, kas yra nematoma, ir tai yra pastoliai sampratai apie Dievą. Ir paliudijęs išsivysčiusio suvokimo apie Dievybę atsiradimą, apreiškimo koordinuoto veikimo dėka, šitas pats evoliucijos metodas tada neišvengiamai išjudina tas minties jėgas, kurios negailestingai sunaikins tuos pastolius, kurie savo vaidmenį yra atlikę.

4. Medicina, vadovaujant šamanams

90:4.1 (990.6) Senovės žmonių visas gyvenimas buvo susijęs su apsisaugojimu; jų religija nemažu laipsniu buvo toks metodas, kuris užkirto kelią ligoms. Ir nepaisant savo teorijų klaidingumo, jie taikydavo jas iš visos širdies; jie turėjo neprilygstamą tikėjimą savo gydymo metodais; o tai, savaime, yra stiprus vaistas.

90:4.2 (991.1) Pagaliau, tas tikėjimas, reikalingas pasveikimui, kada šitą kvailą pagalbą suteikdavo vienas iš šitų senovės šamanų, iš esmės nesiskyrė nuo to tikėjimo, reikalingo pasveikti, kada gydo, kokie nors vėlesniųjų dienų jo perėmėjai, kurie užsiima nemoksliniu ligų gydymu, .

90:4.3 (991.2) Primityvesnės gentys labai smarkiai bijodavo sergančiųjų ir ilgus amžius jų skrupulingai vengdavo, juos gėdingai ignoruodavo. Didžiulis humanizmo šuolis buvo tai, kada šamanavimo evoliucija pagimdė žynius ir kerėtojus, kurie sutiko ligas gydyti. Tada tapo įprasta visam klanui užplūsti į sergančiojo kambarį tam, kad rėkimu padėtų šamanui išvyti ligos vėles. Buvo įprasta, jog moteris buvo diagnozę nustatanti šamanė, tuo tarpu vyras užsiėmė gydymu. Įprastas ligos

diagnozavimo metodas buvo kokio nors gyvūno vidurių patikrinimas.

90:4.4 (991.3) Liga buvo gydoma skandavimu, kauksmu, rankų uždėjimu, kvėpavimu į ligonį, ir daugeliu kitokių būdų. Vėlesniaisiais laikais paplito miegojimas šventykloje, jo metu tariamai būdavo sveikstama. Galiausiai šamanai pamėgino tikrąją chirurgiją, sąsajoje su miegu šventykloje; tarp pirmųjų operacijų buvo kaukolės trepanavimo operacija tam, kad išleistų į lauką galvos skausmo dvasią. Šamanai išmoko gydyti lūžius ir išnarinimus, atverti furunkulus ir pūlinius; šamanės tapo nusimanančiomis pribuvėjomis.

90:4.5 (991.4) Įprastas gydymo būdas buvo patrinti kokiu nors magišku daiktu infekuotą ar pažeistą vietą ant kūno, išmesti talismaną, ir tariamai būti išgydytam. Buvo tikima, jeigu kas nors atsitiktinai pakels išmestą talismaną, tas nedelsiant gaus infekciją arba žaizdą. Dar buvo likę daug laiko iki to meto, kai buvo imta naudoti vaistažolės ir kitus tikrus vaistus. Masažas atsirado sąsajoje su užkalbėjimais, dvasios ištrynimu iš kūno, o anksčiau už jį buvo stengiamasi vaistus įtrinti į kūną, net ir taip, kaip ir šiuolaikiniai žmonės stengiasi įtrinti į kūną skystus tepalus. Taurių statymas ir pažeistų vietų čiulpimas, kartu su kraujo nuleidimu, buvo manoma, jog padeda atsikratyti ligą sukeliančios dvasios.

90:4.6 (991.5) Kadangi vanduo buvo stiprus fetišas, tai jis buvo naudojamas daugelio susirgimų gydymui. Ilgą laiką buvo tikima, jog tą dvasią, kuri sukelia ligą, galima pašalinti prakaitavimu. Garo vonios buvo labai vertinamos; natūralūs karšti šaltiniai greitai suklestėjo kaip primityvūs kurortai. Ankstyvasis žmogus nustatė, jog šiluma pašalina skausmą; jis

naudojo saulės šviesą, šviežius gyvūnų organus, karštą molį, ir karštus akmenis, ir didelė dalis šitų metodų ir dabar tebėra naudojami. Buvo naudojamas ritmas, mėginant paveikti dvasias; tamtamai buvo išplitę visuotiniai.

90:4.7 (991.6) Kai kurios tautos manė, jog ligą sukelia blogio šamokslas tarp dvasių ir gyvūnų. Tai pagimdė tikėjimą, jog egzistuoja geras augalinis vaistas nuo kiekvienos gyvūno sukeltos ligos. Raudonieji žmonės ypač buvo atsidavę augalų teorijai apie visuotinius vaistus; jie visada kraujo lašą įlašindavo į šaknų duobutę, kuri lieka, išrovus augalą.

90:4.8 (991.7) Pasninkavimas, laikymasis dietos, ir atitraukiamieji vaistai dažnai būdavo naudojami kaip gydomosios priemonės. Žmogaus išskyros, būdamos aiškiai magiškos, buvo labai vertinamos; tokiu būdu kraujas ir šlapimas buvo tarp ankstyviausiųjų vaistų, ir greitai prie jų buvo pridėtos šaknys ir įvairios druskos. Šamanai tikėjo, kad ligos dvasias iš kūno galima išvaryti smirdančiu kvapu ir neskaniais vaistais. Vidurių valymas labai anksti tapo įprastiniu gydymu, o žalio kokoso ir chinino vertingumas buvo tarp ankstyviausiųjų farmacinių atradimų.

90:4.9 (992.1) Graikai buvo pirmieji, kurie išvystė tikrai racionalius sergančiųjų gydymo būdus. Tiek graikai, tiek egiptiečiai savo medicinos žinias gavo iš Eufrato slėnio. Aliejus ir vynas buvo labai seni vaistai žaizdoms gydyti; kastoro aliejų ir opiumą naudojo šumerai. Didelė dalis iš šitų senovinių ir veiksmingų slaptų vaistų savo galią prarado tada, kada jie tapo žinomi; slaptumas visada buvo pagrindinis dalykas apgaulės ir prietarų sėkmingam naudojimui. Tikrai faktai ir tiesa siekia suvokimo

visiškos šviesos ir džiaugiasi mokslinio tyrinėjimo spindėjimu ir švietimu.

5. Žyniai ir ritualai

90:5.1 (992.2) Ritualo esmė yra jo atlikimo tobulumas; tarp laukinių jis turi būti praktikuojamas su didžiuliu tikslumu. Būtent, kada ritualas yra atliekamas pagal visas taisykles, tiktai tada ta ceremonija turi priverčiamąją galią dvasioms. Jeigu ritualas yra atliktas klaidingai, tada jis tiktai sukelia dievų pyktį ir įsižeidimą. Dėl to, nuo to meto, kada žmogaus lėtai besivystantis protas suvokė, jog *ritualo atlikimo metodas* turi lemiamos įtakos jo veiksmingumui, buvo neišvengiama, kad ankstyvieji šamanai turi anksčiau ar vėliau tapti dvasininkija, parengta vadovauti ypač tiksliam ritualų praktikavimui. Ir tokiu būdu per dešimtis tūkstančių metų begaliniai ritualai varžė visuomenę ir prakeikė civilizaciją, buvo nepakeliama našta kiekvienam gyvenimo veiksmui, kiekvienai rasinei užduočiai.

90:5.2 (992.3) Ritualas yra papročio sušventinimo metodas; ritualas sukuria ir išlaiko mitus, o taip pat prisideda prie visuomeninių ir religinių papročių išsaugojimo. Ir dar, patį ritualą pagimdė mitai. Ritualai iš pradžių dažnai būna visuomeniniai, vėliau tampa ekonominiais ir galiausiai įgauna religinio ceremonialo šventumą ir orumą. Ritualą galima atlikti asmeniškai arba grupėje—arba ir asmeniškai, ir grupėje - kaip tą iliustruoja malda, šokis, ir drama.

90:5.3 (992.4) Žodžiai tampa ritualo dalimi; kaip, pavyzdžiui, terminų *amen* ir *selah* vartojimas. Įprotis keiktis, vulgarybės, išreiškia ankstesnio ritualinio šventų vardų kartojimo netinkamą vartojimą. Piligrimų keliavimas į šventas vietas yra

labai senovinis ritualas. Vėliau šis ritualas išsivystė į įmantrias apvalymo, atleidimo, ir išventinimo ceremonijas. Priėmimo į primityvių genčių slaptąsias draugijas ceremonijos iš tikrųjų buvo primityvios religinės apeigos. Senovės paslaptinių kultų garbinimo metodas buvo ne kas kita, kaip tiesiog vienas ilgas sukauptų religinių ritualų atlikimas. Galiausiai ritualas išsivystė į visuomeninių ceremonialų ir religinio garbinimo šiuolaikinius tipus, apeigas, kuriose yra malda, giedojimas, atsakomasis skaitymas, ir kitokie individualūs ir grupiniai dvasiniai ritualai.

90:5.4 (992.5) Dvasininkai kilo iš šamanų, perėję per orakulų, aiškiaregių, giedotojų, šokėjų, oro sukėlėjų, religinių relikvijų saugotojų, šventyklų saugotojų, ir įvykių pranašautojų etapus, pasiekė tikrųjų religinio garbinimo reguliuotojų statusą. Galiausiai šios pareigos tapo paveldimomis; atsirado nuolatinė dvasininkų kasta.

90:5.5 (992.6) Religijai vystantis, dvasininkai ėmė specializuotis pagal savo įgimtą talentą arba ypatingus polinkius. Vieni tapo giedotojais, kiti maldininkais, dar kiti aukotojais; vėliau atsirado oratoriai—pamokslininkai. Ir kada religija pavirto institucija, tada šitie dvasininkai ėmė tvirtinti, jog “saugo raktus nuo dangaus.”

90:5.6 (992.7) Dvasininkai visą laiką stengėsi paprastiems žmonėms padaryti įspūdį ir sukelti baimingą pagarbą, religinį ritualą atlikdami senovine kalba ir įvairiais magiškais perėjimais; ir tiek mistifikuoti garbintojus, kad tokiu būdu sustiprintų savo pačių pamaldumą ir autoritetą. Visame šitame slypi didžiulis pavojus, nes ritualas turi polinkį tapti religijos pakaitalu.

90:5.7 (993.1) Šventikai daug padarė, jog uždelstų mokslinį vystymąsi ir trukdytų dvasiniam žengimui į priekį, bet jie prisidėjo prie civilizacijos stabilizavimo ir tam tikrų kultūros rūšių iškėlimo. Tačiau didelė dalis šiuolaikinių šventikų nustojo veikti kaip Dievo garbinimo ritualo reguliuotojai, savo dėmesį nukreipę į teologiją—bandymą apibrėžti Dievą.

90:5.8 (993.2) Nepaneigiama yra tai, kad šventikai buvo kaip girnų akmuo ant rasių sprando, bet tikrieji religiniai lyderiai buvo neįkainojami, rodydami kelią į aukštesnes ir geresnes realybes.

90:5.9 (993.3) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

91 Dokumentas. Maldos evoliucija

91:0.1 (994.1) MALDA, kaip religijos priemonė, išsivystė iš ankstesnių nereliginių išsireiškimų monologo ir dialogo forma. Primityviajam žmogui pasiekus savimonės lygį atsirado kitokios sąmonės neišvengiamas padarinys, visuomeninės reakcijos ir Dievo suvokimo dualus potencialas.

91:0.2 (994.2) Ankstyviausios maldų formos nebuvo adresuojamos Dievybei. Šitie išsireiškimai buvo labai panašūs į tai, ką jūs pasakytumėte savo draugui, imdamiesi kokios nors svarbios užduoties, “Palinkėk man sėkmės.” Primityvųjų žmogų buvo pavergusi magija; atsitiktinumas, geras ir blogas, buvo įleides šaknis į visas gyvenimo sritis. Iš pradžių šitie prašymai, kad aplankytų sėkmė, buvo monologai—tiesiog magiją atliekančio žmogaus tam tikros rūšies mąstymas garsiai. Vėliau, šitie tikintieji į atsitiktinumą užsitikrindavo savo draugų ir šeimų paramą, o netrukus buvo atliekama tam tikros formos ceremonija, kuri įtraukdavo visą klaną ar gentį.

91:0.3 (994.3) Kada išsivystė sampratos apie vėles ir dvasias, tada šitie prašymai buvo adresuojami viršžmogiškosioms būtybėms, o suvokus dievus, tokie išsireiškimai pasiekė nuoširdžios maldos lygius. Pavyzdžiui, kai kuriose Australijos gentyse primityvios religinės maldos buvo anksčiau už jų tikėjimą į dvasias ir viršžmogiškąsias asmenybes.

91:0.4 (994.4) Indijoje toda gentyje dabar laikomasi papročio melstis ne kam nors konkrečiam vienam, bet tiesiog taip, kaip tą darė ankstyvosios tautos prieš religinės sąmonės laikus. Tikrai, toda genties atveju, tai reiškia jos narių degeneruojančios religijos grįžimą į šitą primityvų lygį, Šiandieniniai toda genties pienininkų žynių ritualai nėra religinė ceremonija, kadangi šitos neasmeninės maldos neįneša jokio indėlio į kokių nors visuomeninių, moralinių, ar dvasinių vertybių išsaugojimą arba padidinimą.

91:0.5 (994.5) Ikireliginis meldimasis buvo melaneziečių mana ritualų, Afrikos pigmėjų uda tikėjimų, ir Šiaurės Amerikos indėnų manitų prietarų dalis. Afrikos bagandos gentys tikrai neseniai pakilo iš maldos mana lygio. Ir šitame ankstyvajame evoliuciniame susipainiojime žmonės meldėsi dievams—vietiniams ir nacionaliniams - fetišams, amuletams, vėlėms, valdovams, ir paprastiems žmonėms.

1. Primityvioji malda

91:1.1 (994.6) Ankstyvosios evoliucinės religijos funkcija yra išsaugoti ir padidinti esmines visuomenines, moralines, ir dvasines vertybes, kurios ima palaipsniui formuotis. Žmonija šitos religijos misijos laikosi nesąmoningai, bet ją daugiausia įgyvendina maldos dėka. Meldimasis išreiškia nesąmoningą,

bet vis vien asmeninį arba kolektyvinį, bet kokios grupės siekį užtikrinti (įgyvendinti) šitą aukštesniųjų vertybių išsaugojimą. Jeigu ne maldos sauganti galia, tai visos šventosios dienos greitai sugrižtų į paprastų poilsio dienų statusą.

91:1.2 (995.1) Religija ir jos priemonės, kurių pagrindinė yra malda, susivienija tikrai su tokiomis vertybėmis, kurios turi bendrą visuomeninį pripažinimą, grupės pritarimą. Dėl to, kada primityvusis žmogus pamėgino patenkinti savo žemus moralinius jausmus arba pasiekti nesutramdytas egoistines ambicijas, tada jis neteko religijos nuraminimo arba maldos pagalbos. Jeigu individas siekdavo įvykdyti bet ką, kas buvo antisuomeniška, tuomet jis būdavo priverstas siekti nereliginės magijos pagalbos, kreiptis į burtininkus, ir tokiu būdu netekdavo maldos paramos. Dėl to, malda labai anksti tapo galingu visuomeninės evoliucijos, moralinės pažangos, ir dvasinio pasiekimo skatintoja.

91:1.3 (995.2) Bet primityvus protas nebuvo nei logiškas, nei nuoseklus. Ankstyvieji žmonės nesuvokė, kad materialūs dalykai nėra maldos sfera. Šitos naiviai mąstančios sielos manė, jog maistas, pastogė, lietus, medžioklės laimikis, ir kiti materialūs dalykai visuomeninę gerovę padidina, ir dėl to jie ėmė melsti šitokių fizinių palaiminimų. Nors tai buvo maldos iškreipimas, bet ji skatino pastangas tam, jog šitie materialūs tikslai būtų įgyvendinti visuomeniniais ir etiniais veiksmais. Toks maldos pardavinėjimas, nors tautos dvasines vertybes ir sumenkindamas, vis vien tiesiogiai vystė jų ekonominius, visuomeninius, ir etinius papročius.

91:1.4 (995.3) Malda yra monologas tikrai paties primityviausio tipo prote. Ji anksti tampa dialogu ir greitai išsiplečia iki grupinio

garbinimo lygio. Malda rodo, jog primityviosios religijos ikimagiškieji užkalbėjimai yra išsivystę iki tokio lygio, kuriame žmogaus protas suvokia tikrovę tokių geranoriškų jėgų arba būtybių, kurios sugeba į aukštesnį laipsnį pakelti visuomenines vertybes ir padidinti moralinius idealus, ir dar daugiau, jog šitie poveikiai yra viršžmogiški ir skiriasi nuo savimoningo žmogaus ir jo bičiulių mirtingųjų ego. Todėl, tikroji malda neatsiranda tol, kol religinės tarnystės veikimas nėra įsivaizduojamas kaip *asmeninis*.

91:1.5 (995.4) Malda mažai kuo yra susijusi su animizmu, bet tokie tikėjimai gali egzistuoti drauge su atsirandančiais religiniais jausmais. Daugeliu atvejų, religija ir animizmas turėjo visiškai atskirus atsiradimo šaltinius.

91:1.6 (995.5) Tiems mirtingiesiems, kurie neišsilaisvino iš primityvių baimės pančių, yra realus pavojus, kad visos maldos gali juos atvesti į nesveiką nuodėmės jausmą, į nepateisinamus įsitikinimus dėl kaltės, tikros ar įsivaizduojamos. Bet dabartiniais laikais nepanašu, jog daugelis skirs pakankamai laiko maldoms, kad tas juos atvestų į šitą žalingą prislegiantį apmąstymą apie savo nevertingumą ir nuodėmingumą. Tuos pavojus, kurie kyla dėl maldos iškrypimo ir iškrypimo, sudaro neišmanymas, prietarai, sustabarėjimas, negyvybingumas, materializmas, ir fanatizmas.

2. Besivystanti malda

91:2.1 (995.6) Pirmosios maldos buvo paprasčiausi žodiniai pageidavimai, nuoširdžių troškimų pareiškimas. Vėliau malda tapo metodu, kaip pasiekti dvasios bendradarbiavimą. Ir tada ji

pakilo į aukštesnį veikimą, kad padėtų religijai išsaugoti visas tikrąsias vertybes.

91:2.2 (995.7) Tiek malda, tiek magija atsirado kaip žmogaus prisiderinančių reakcijų į Urantijos aplinką pasekmė. Bet be šito apibendrinto ryšio, jos mažai ką turėjo bendro. Malda visada pažymėdavo besimeldžiančiojo ego teigiamą veiksmą; ji visada būdavo psichinė ir kartais ji būdavo ir dvasinė. Magija paprastai pažymėdavo mėginimą manipuluoti tikrovę nepaveikiant manipulatoriaus, magijos praktikuotojo, ego. Nepaisant savo nepriklausomos kilmės, magija ir malda savo vystymosi vėlesnėse pakopose dažnai būdavo persipynusios. Tikrai kartais magija, išaukštindama savo tikslą, pakildavo iš magiškų formulių per ritualus ir užkalbėjimus iki tikrosios maldos slenksčio. Tikrai kartais malda tapdavo tokia materialistine, jog degeneruodavo į pseudomagišką metodą, kuris vengdavo pastangų, reikalingų Urantijos problemų sprendimui.

91:2.3 (996.1) Kada žmogus suprato, jog malda negalima dievų priversti, tada ji tapo labiau panaši į prašymą, siekimą sulaukti palankumo. Bet tikrovėje pati tikriausia malda yra komunikacija tarp žmogaus ir jo Sutvėrėjo.

91:2.4 (996.2) Aukojimų idėjos atsiradimas bet kokioje religijoje neišvengiamai sumažina tikrosios maldos didesnę veiksmingumą tuo, jog žmonės stengiasi aukoti savo materialų turtą vietoje to, kad paaukotų savo pačių valią tam, kad pasišvęstų vykdyti Dievo valią.

91:2.5 (996.3) “Kada religija neturi asmenio Dievo, tada jos maldos yra pervedamos į teologijos ir filosofijos lygius. Kada tokios

religijos aukščiausioji samprata apie Dievą yra samprata apie neasmenę Dievybę, kaip tai yra panteistiniame idealizme, nors ji ir suteikia pagrindą tam tikroms mistinės komunikacijos formoms, bet ji tampa pražūtinga tikrosios maldos, kuri visada reiškia žmogaus komuniką su asmene ir aukštesne būtybe, veiksmingumui.

91:2.6 (996.4) Ankstyvesniaisiais rasinės evoliucijos laikais ir net dabartiniu metu, vidutinio mirtingojo kasdieniame patyrimo, malda yra labai panaši į tokį reiškinį, kada žmogus bendrauja su savo paties pasąmone. Bet taip pat yra ir tokia maldos sfera, kurioje intelektualiai aktyvus ir dvasiškai besivystantis individas pasiekia didesnę ar mažesnę ryšį su žmogiškojo proto viršsąmonės lygiais, su ta sfera, kurioje gyvena Minties Derintojas. Priedo, tikroji malda turi aiškią dvasinę fazę, kuri yra susijusi su tuo, kaip ją priima ir suvokia visatos dvasinės jėgos, ir kuri yra visiškai kitokia negu bet koks žmogiškasis ir intelektualus bendravimas.

91:2.7 (996.5) Malda daug prisideda prie besivystančio žmogiškojo proto religinių jausmų vystymo. Ji yra galingas faktorius, kuris veikia taip, kad užkirstų kelią asmenybės izoliacijai.

91:2.8 (996.6) Malda yra vienintelis metodas, kuris yra susijęs su rasinės evoliucijos natūraliomis religijomis, ir kuris taip pat sudaro etinio tobulumo aukštesniųjų religijų, apreiškimo religijų, patirtinių vertybių dalį.

3. Malda ir antrasis aš

91:3.1 (996.7) Vaikai, kada iš pradžių mokosi, kaip pasinaudoti kalba, tada yra linkę galvoti garsiai, savo mintis reikšti

žodžiais, net jeigu šalia ir nėra nieko, kas juos išgirstų. Su kūrybinės vaizduotės aušra jie rodo polinkį šnekėtis su įsivaizduojamais pašnekovais. Šitaip besiskleidžiantis ego siekia palaikyti bendravimą su įsivaizduojamu *antruoju aš*. Šituo metodu vaikas anksti išmoksta paversti savo monologinius pokalbius į pseudo dialogus, kuriuose šitas antrasis aš duoda atsakymus į jo žodinį mąstymą ir jo norų išraišką. Didelė dalis suaugusiojo žmogaus mąstymo mintyse vyksta pokalbio forma.

91:3.2 (996.8) Ankstyvoji ir primityvioji maldos forma buvo labai panaši į pusiau magiškus kartojimus šiandieninėje toda gentyje, į maldas, kurios nebuvo adresuojamos kam nors konkrečiai. Bet atsiradus idėjai apie antrąjį aš, toks meldimosi metodas turi polinkį išsivystyti į bendravimo dialogu tipą. Su laiku šita antrojo aš sąvoka yra iškeliamą į dieviškojo orumo aukštesnį statusą, ir atsiranda malda kaip religijos priemonė. Šitam primityviam meldimosi tipui yra lemta vystytis per daugelį fazių ir per ilgus amžius prieš tai, kada jis pasiekia išmintingos ir tikrai etiškos maldos lygį.

91:3.3 (997.1) Taip, kaip šitą suvokia besimeldžiančiųjų mirtingųjų naujos kartos, antrasis aš vystosi per vėles, fetišus, ir dvasias iki politeistinių dievų, ir galiausiai iki Vieno Dievo, tokios dieviškosios būtybės, kuri įkūnija besimeldžiančiojo ego aukščiausius idealus ir labiausiai išaukštintus troškimus. Nuo tos akimirkos, kada būna suvokiamas antrasis aš, iki to momento, kada atsiranda samprata apie dieviškąjį ir dangiškąjį Tėvą, malda visada yra visuomeninanti, moralizuojanti, ir dvasinanti praktika.

91:3.4 (997.2) Paprasta įtikėjimo malda paliudija galingą evoliuciją žmogiškajame patyrimo, ir jos pagalba senovės pokalbiai su primityvios religijos antrojo aš įsivaizduojamu simboliu buvo iškelti iki komunijos lygio su Begaliniojo dvasia ir iki visos išmintingos kūrinijos amžinojo Dievo ir Rojaus Tėvo tikrovės bona fide sąmonės lygio.

91:3.5 (997.3) Be viso šito, kas yra viršasmeniška meldimosi patyrimo, reikėtų prisiminti, jog etinė malda yra nuostabus būdas pakelti kiekvieno ego ir sustiprinti save geresniam gyvenimui ir aukštesniam pasiekimui. Malda skatina žmogiškąjį ego pagalbos ieškoti iš abiejų pusių: materialios paramos skatina ieškoti mirtingojo patyrimo sąmoniniame rezervuare, įkvėpimo ir vadovavimo skatina ieškoti viršsąmoninėse sferose, kuriose yra ryšys tarp materialaus ir dvasinio, ryšys su Paslaptinguoju Pagalbininku.

91:3.6 (997.4) Malda visada buvo ir visada bus dvigubas žmogiškasis patyrimas: psichologinė procedūra, tarpusavyje susijusi su dvasiniu metodu. Ir šitų dviejų maldos funkcijų niekada negalima iki galo atskirti.

91:3.7 (997.5) Apšviesta malda turi suvokti ne tiktai išorinį ir asmenį Dievą, bet taip pat ir vidinį ir neasmenį Dieviškumą, viduje gyvenantį Derintoją. Visiškai tinka, jog žmogus, kada meldžiasi, tada jis turėtų stengtis suvokti Visuotinio Tėvo Rojuje sampratą; bet veiksmingesnis būdas turint pačius praktiškiausius tikslus bus atsigręžti į šalia esančio antrojo aš sampratą, lygiai taip, kaip tą daryti buvo įpratęs primityvus protas, ir tada suvokti, jog šitoji idėja apie antrąjį aš iš paprasčiausio įsivaizdavimo išsivystė į Dievo tiesą, gyvenančią mirtingajame žmoguje Derintojo aktualių buvimu, taip, kad

žmogus gali, tarsi, akis į akį šnekėtis su realiu ir tikru ir dievišku antruoju aš, kuris gyvena jo viduje ir yra gyvojo Dievo, Visuotinio Tėvo, pats tas buvimas ir pati ta esmė.

4. Etinė malda

91:4.1 (997.6) Jokia malda negali būti etinė, kada prašytojas siekia savanaudiško pranašumo prieš savo bičiulius. Savanaudiškas ir materialistinis meldimasis yra nesuderinamas su etinėmis religijomis, kurios yra grindžiamos nesavanaudiška ir dieviškąja meile. Bet koks toks neetinis meldimasis sugrįžta į primityvius pseudomagijos lygius ir yra nevertas besivystančių civilizacijų ir apšviestų religijų. Savanaudiškas meldimasis pažeidžia bet kokios etikos dvasią, grindžiamą kupinu meilės teisingumu.

91:4.2 (997.7) Malda niekada neturi būti taip pardavinėjama, jog taptų pakaitalu veiksmui. Bet koks etinis meldimasis yra akstinas veikti ir veda į vis labiau augančias pastangas siekti idealistinių tikslų, kurių siekia aukštesnis savašis aš.

91:4.3 (998.1) Visose savo maldose būkite *dori*; nesitikėkite iš Dievo, kad jis rodytų šališkumą, kad jus mylėtų labiau už kitus savo vaikus, jūsų draugus, kaimynus, net priešus. Bet natūralių arba evoliucinių religijų malda iš pradžių nebūna etiška, kaip šitas būna vėliau apreikštose religijose. Bet koks meldimasis, individualus ar bendruomeninis, gali būti arba egoistinis, arba altruistinis. Tai yra, malda gali koncentruotis į savąjį aš arba į kitus. Kada maldos pagalba nieko nesiekama tam, kuris meldžiasi, arba jo bičiuliams, tada tokia sielos būseną linksta į tikrojo garbinimo lygius. Egoistinę maldą sudaro išpažintys ir prašymai ir dažnai ją sudaro prašymai materialaus palankumo.

Malda yra šiek tiek etiškesnė tada, kada apima atleidimą ir siekia išminties padidinti savikontrolei.

91:4.4 (998.2) Tuo metu, kada nesavanaudiškas maldos tipas stiprina ir ramina, tai materialistinis meldimasis yra nulemtas, kad atneštų nepasitenkinimą ir nusivylimą, nes vis nauji moksliniai atradimai rodo, jog žmogus gyvena fizinėje dėsnių ir tvarkos visatoje. Individo arba rasės vaikystę apibūdina primityvus, savanaudiškas, ir materialistinis meldimasis. Ir, iki tam tikro laipsnio, visi tokie prašymai yra veiksmingi tuo, kad neabejotinai veda į tas pastangas ir mėginimus, kurie padeda gauti atsakymus į tokias maldas. Tikroji įtikėjimo malda visada padeda gyvenimo būdą pagerinti, net jeigu tokie prašymai ir nėra verti dvasinio pripažinimo. Bet dvasiškai išsivystęs asmuo turėtų būti labai atsargus, mėgindamas primityvų arba nesubrendusį protą nuo tokių maldų atitraukti.

91:4.5 (998.3) Prisiminkite, net jeigu malda ir nepakeičia Dievo, bet labai dažnai ji įgyvendina didžiulius ir ilgalaikius pasikeitimus tame asmenyje, kuris meldžiasi su įtikėjimu ir didele viltimi. Besivystančių rasių vyrams ir moterims malda didele dalimi kėlė proto rimtį, linksmumą, ramybę, drąsą, savojo aš įvaldymą, ir dorą mąstymą.

5. Maldos visuomeninės pasekmės

91:5.1 (998.4) Garbinant protėvius, malda veda į protėvių idealų kultivavimą. Bet malda, kaip Dievybės garbinimo aspektas, pranoksta bet kokią tokią praktiką, nes ji veda į dieviškųjų idealų kultivavimą. Kaip samprata apie maldos antrąjį aš tampa aukščiausia ir dieviška, taip ir žmogaus idealai yra atitinkamai iškeliami nuo tiesiog žmogiškųjų lygių į dangiškuosius ir

dieviškuosius, ir viso tokio meldimosi pasekmė yra žmogiškojo charakterio tobulinimas ir žmogiškosios asmenybės giluminis suvienijimas.

91:5.2 (998.5) Bet nevisada reikia, jog malda būtų individuali. Grupinis arba kongregacinis meldimasis yra labai veiksmingas tuo, kad jis yra labai suvisuomeninantis savo pasekmėmis. Kada grupė įsitraukia į bendruomeninę maldą siekdama moralinės paramos ir dvasinio pakėlimo, tada toks atsidavimas atspindi tuose individuose, kurie sudaro šią grupę; jie visi dėl to, kad dalyvauja, tampa geresni. Toks atsidavęs meldimasis gali padėti net visam miestui arba visai nacijai. Išpažintis, atgaila, ir malda individus, miestus, ir ištisas nacijas atvedė į galingas reformų pastangas ir drąsių pasiekimų žygdarbius.

91:5.3 (998.6) Jeigu jūs tikrai norite įveikti įprotį kritikuoti kokį nors draugą, tai greičiausias ir patikimiausias būdas pasiekti tokio požiūrio pasikeitimą yra įtvirtinti įprotį už tą asmenį kiekvieną savo gyvenimo dieną melstis. Bet tokių maldų visuomeninės pasekmės didele dalimi priklauso nuo dviejų sąlygų:

91:5.4 (998.7) 1. Tas asmuo, už kurį yra meldžiamasi, turėtų žinoti, kad už jį yra meldžiamasi.

91:5.5 (999.1) 2. Tas asmuo, kuris meldžiasi, turėtų užmegzti artimą drauginą ryšį su tuo asmeniu, už kurį jis meldžiasi.

91:5.6 (999.2) Malda yra tas metodas, kurio dėka, anksčiau ar vėliau, kiekviena religija tampa suinstitutinta. Ir su laiku malda būna susieta su daugeliu antraeilių agentūrų, kai kurios iš jų yra naudingos, kitos yra aiškiai žalingos, tokios, kaip šventikai, šventosios knygos, garbinimo ritualai, ir ceremonialai.

91:5.7 (999.3) Bet didesnio dvasinio švytėjimo protai turėtų būti kantresni su tais mažiau apdovanotais protais ir pakantesni tiems mažiau apdovanotiems protams, kurie trokšta simbolizmo tam, jog savo silpną dvasinę išvalgą sutelktų. Stiprieji neturi žiūrėti į silpnuosius su panieka. Tie, kurie yra Dievo-sąmonėje be simbolizmo, neturi atimti kilnaus simbolio tarnavimo iš tų, kuriems sunku garbinti Dievybę ir giliai gerbti tiesą, grožį, ir gerį be formos ir ritualo. Garbindami maldoje, didžioji dauguma mirtingųjų įsivaizduoja savo maldos objekto-tikslo kokį nors simbolį.

6. Maldos kompetencija

91:6.1 (999.4) Besimeldžiančiojo fizinei aplinkai malda negali turėti nė mažiausio tiesioginio poveikio, jeigu ji nesiderina su šios sferos asmenių dvasinių jėgų ir materialijų prižiūrėtojų valia ir veikimu. Nors yra labai konkretus apribojimas, kuris yra taikomas maldoje reiškiamo prašymo kompetencijai, bet tų, kurie meldžiasi, *įtikėjimui* tokie apribojimai tokiu pat laipsniu nėra taikomi.

91:6.2 (999.5) Malda nėra toks metodas, kuriuo būtų gydomos tikros ir organinės ligos, bet ji milžinišku laipsniu yra prisidėjusi prie geros sveikatos išsaugojimo ir didelio skaičiaus protinių, emocinių, ir nervinių negalavimų išgydymo. Ir net ir tikros bakterinės ligos atveju, malda daug kartų padidino kitų gydomųjų procedūrų veiksmingumą. Malda iš tikrųjų ne vieną suirzusį ir besiskundžiantį invalidą pavertė nepaprastos kantrybės pavyzdžiu ir padarė jį įkvėpimu visiems kitiems kenčiantiems žmonėms.

91:6.3 (999.6) Kad ir kaip būtų sunku mokslines abejones, susijusias su maldos veiksmingumu, suderinti su visą laiką esančiu akstinu siekti pagalbos ir vadovavimo iš dieviškųjų šaltinių, niekada nepamirškite, jog nuoširdaus įtikėjimo malda yra galinga jėga, skatinanti asmeninę laimę, individualią savikontrolę, visuomeninę harmoniją, moralinę pažangą, ir dvasinį pasiekimą.

91:6.4 (999.7) Malda, net ir kaip grynai žmogiškoji praktika, dialogas su besimeldžiančiojo antruoju aš, sudaro veiksmingą metodą, kaip panaudoti žmogiškosios prigimties tas rezervines galias, kurios yra laikomos ir saugomos žmogiškojo proto pasąmonės sferose. Malda yra sveika psichologinė praktika, šalia savo religinės prasmės ir dvasinės reikšmės. Tai yra žmogiškojo patyrimo faktas, jog dauguma žmonių, jeigu bus pakankamai sunkioje padėtyje, tai kokiu nors būdu mels pagalbos iš kokio nors šaltinio.

91:6.5 (999.8) Nebūkite tokie tingūs, jog savo sunkumus prašytumėte išspręsti Dievą, bet niekada nedvejokite prašyti iš jo išminties ir dvasinės stiprybės, kuri jus vestų ir palaikytų, tuo metu, kada jūs pats ryžtingai ir drąsiai spręsite iškilusias problemas.

91:6.6 (999.9) Malda buvo nepakeičiamas faktorius vystant ir saugant religinę civilizaciją, ir dabar ji vis dar turi įnešti galingą indėlį į tolimesnį visuomenės vystymąsi ir dvasingėjimą, jeigu tikrai tie, kurie meldžiasi, tą darys mokslinių faktų, filosofinės išminties, intelektualaus nuoširdumo, ir dvasinio įtikėjimo šviesoje. Melskitės taip, kaip Jėzus mokė savo mokinius—nuoširdžiai, nesavanaudiškai, sąžiningai, ir be abejonių.

91:6.7 (1000.1) Tačiau to, kuris meldžiasi, maldos veiksmingumas asmeniniame dvasiniame patyrimo jokių būdų nepriklauso nuo tokio garbintojo intelektualaus supratingumo, filosofinės įžvalgos, visuomeninio lygio, kultūrinio statuso, arba kitų mirtingojo įgyjamų dalykų. Įtikėjimo maldą lydintys psichiniai ir dvasiniai reiškiniai yra betarpiški, asmeniniai, ir patirtiniai. Nėra jokio kito metodo, kurio pagalba kiekvienas žmogus, nepriklausomai nuo visų kitų mirtingojo pasiekimų, galėtų taip efektyviai ir betarpiškai priartėti prie slenksčio tos sferos, kurioje jis gali bendrauti su savo Sutvėrėju, kur tvarinys kontaktuoja su Kūrėjo tikrove, su viduje gyvenančiu Minties Derintoju.

7. Misticismas, ekstazė, ir įkvėpimas

91:7.1 (1000.2) Misticismas, kaip Dievo buvimo sąmonės ugdymo metodas, iš viso yra pagirtinas, bet, kada tokia praktika atveda į visuomeninę izoliaciją ir aukščiausiu laipsniu pasiekia religinį fanatizmą, tada tokia praktika yra verta pasmerkimo. Iš viso labai jau dažnai tai, ką pernelyg susijaudinęs mistikas laiko dieviškuoju įkvėpimu, yra jo paties sąmonės pasireiškimas. Mirtingojo proto ryšį su jo viduje gyvenančiu Derintoju, nors dažnai ir palaiko atsidavęs meditavimas, bet jį dažniau palengvina nuoširdus ir kupinas meilės tarnavimas nesavanaudiškai padedant savo bičiuliams tvariniams.

91:7.2 (1000.3) Praeities amžių didieji religiniai mokytojai ir pranašai nebuvo kraštutiniai mistikai. Jie buvo Dievą pažįstantys vyrai ir moterys, kurie geriausiai tarnavo savo Dievui nesavanaudiškai tarnaudami savo bičiuliams mirtingiesiems. Jėzus savo apaštalus dažnai išsivesdavo tam, kad trumpus periodus jie pabūtų atskirai vieni ir atsiduotų meditavimui ir

malдай, bet jis pasirūpino, kad didžiąją laiko dalį jie tarnautų bendraudami su miniomis. Žmogaus sielai reikia dvasinės mankštos, o taip pat ir dvasinio maisto.

91:7.3 (1000.4) Religinė ekstazė yra leistina, kada kyla iš sveiko šaltinio, bet tokie patyrimai dažniau yra grynai emocinių poveikių pasekmė, o ne gilaus dvasinio charakterio pasireiškimas. Religingi asmenys kiekvienos ryškios psichologinės nuojautos ir kiekvieno intensyvaus emocinio patyrimo neturi laikyti dieviškuoju apreiškimu arba dvasiniu bendravimu. Tikra dvasinė ekstazė paprastai yra susijusi su didžiule išorine ramybe ir beveik tobula emocių kontrole. Bet tikrasis pranašingas regėjimas yra viršpsichologinė nuojauta. Tokie apsišaukimai nėra pseudohaliucinacijos, taip pat jie nėra ir į transo būseną panašios ekstazės.

91:7.4 (1000.5) Žmogiškasis protas gali veikti reaguodamas į vadinamąjį įkvėpimą, kada jis yra jautrus arba sąmonės poveikiams, arba viršsąmonės jaudikliams. Bet kuriuo iš šių atvejų individui atrodo, jog toks sąmonės turinio išplėtimas yra daugiau ar mažiau iš šalies. Nežabotas mistinis entuziazmas ir bujojanti religinė ekstazė nėra tikrasis įkvėpimo patvirtinimas, menamai dieviškasis patvirtinimas.

91:7.5 (1000.6) Praktiškai patikrinti visus šiuos keistus misticismo, ekstazės, ir įkvėpimo religinius patyrimus reiškia pamatyti, ar šitie reiškiniai individui padeda:

91:7.6 (1000.7) 1. Jaustis daug geriau ir puikiau fizinės sveikatos požiūriu.

91:7.7 (1000.8) 2. Veikti daug sumaniau ir praktiškiau savo protinėje veikloje.

91:7.8 (1000.9) 3. Daug labiau ir džiaugsmingiau suvisuomeninti savo religinį patyrimą.

91:7.9 (1000.10) 4. Daug labiau sudvasinti savo kasdienį gyvenimą, ištikimai atliekiant paprastas mirtingojo egzistencijos kasdienes pareigas.

91:7.10 (1001.1) 5. Padidinti savo meilę tiesai, grožiui, ir gėriui ir labiau vertinti tiesą, grožį, ir gėrį.

91:7.11 (1001.2) 6. Apsaugoti dabartiniu metu pripažįstamas visuomenines, moralines, etines, ir dvasines vertybes.

91:7.12 (1001.3) 7. Padidinti savo dvasinę išvalgą—Dievo-sąmonę.

91:7.13 (1001.4) Bet malda neturi realaus ryšio su šitais religiniais patyrimais. Kada malda tampa per daug estetiška, kada ją sudaro beveik išskirtinai gražūs ir palaimingi apmąstymai apie rojišką dieviškumą, tada ji praranda didelę dalį savo visuomeninančio poveikio ir ima linkti į misticizmą ir į jai atsidavusiųjų izoliaciją. Yra tam tikras pavojus, susijęs su per dideliu individualiu meldimusi, kurį ištaiso ir kuriam kelią užkerta grupės malda, meldimasis bendruomenėje.

8. Meldimasis kaip asmeninis patyrimas

91:8.1 (1001.5) Maldai yra būdingas tikro spontaniškumo aspektas, nes primityvusis žmogus ėmė melstis daug laiko prieš tai, kada jis turėjo bent kokią aiškią sampratą apie Dievą. Ankstyvasis žmogus buvo įpratęs melstis dviejose skirtingose situacijose:

Kada jis buvo nepaprastame varge, tada jis patirdavo impulsą prašyti pagalbos; ir kada jis džiūgaudavo, tada jis pasinerdavo į impulsyvų džiaugsmo reiškimą.

91:8.2 (1001.6) Malda nėra magijos evoliucija; kiekviena iš jų atsirado atskirai. Magija buvo mėginimas Dievybę priderinti prie sąlygų; malda yra bandymas asmenybę priderinti prie Dievybės valios. Tikroji malda yra tiek morali, tiek religinė; magija nėra nei morali, nei religinė.

91:8.3 (1001.7) Malda gali tapti nusistovėjusiu papročiu, daugelis meldžiasi, nes meldžiasi ir kiti. Dar kiti meldžiasi, nes bijo, jog gali atsitikti kažkas siaubingo, jeigu jie nepasiūlys savosios nuolatinės nuolankios maldos.

91:8.4 (1001.8) Kai kuriems individams malda yra ramus dėkingumo išreiškimas; kitiems ji yra pagyrimo, visuomeninio atsidavimo grupinė išraiška; kartais ji yra kito žmogaus religijos pamėgdžiojimas, tuo tarpu kada tikrai meldžiamasi, tada ji yra tvarinio dvasinės prigimties nuoširdus ir turintis pasitikėjimą bendravimas su Kūrėjo dvasios visur esančiu buvimu.

91:8.5 (1001.9) Malda gali būti Dievo-sąmonės spontaniška išraiška ar teologinių formulių beprasmis kartojimas. Ji gali būti Dievą-pažįstančios sielos ekstazinis garbinimas arba baimės persmelkto mirtingojo vergiškas nusilenkimas. Kartais ji yra dvasinio troškimo patetinė išraiška, o kartais ji būna dievobaimingų frazių rėksmingas šūkalojimas. Malda gali būti džiaugsmingas garbinimas arba nuolankus atleidimo meldimas.

91:8.6 (1001.10) Malda gali būti vaikiškas maldavimas to, kas yra neįmanoma, arba subrendęs prašymas moralinio augimo ir dvasinės galios. Gali būti prašoma kasdienės duonos arba prašymas gali įkūnyti troškimą iš visos širdies surasti Dievą ir vykdyti jo valią. Tai gali būti visiškai savanaudiškas prašymas arba tikras ir nuostabus gestas nesavanaudiškos brolystės įgyvendinimo kryptimi.

91:8.7 (1001.11) Malda gali būti piktas keršto kvietimas arba savo priešų gailestingas užtarimas. Ji gali būti vilties išraiška pakeisti Dievą arba galingas metodas pakeisti savąjį aš. Ji gali būti prarasto nusidėjėlio pataikaujantis meldimas prieš tariamai griežtą Teisėją arba gyvo ir gailestingo dangiškojo Tėvo išlaisvinto sūnaus džiaugsminga išraiška.

91:8.8 (1001.12) Šiuolaikinį žmogų glumina ta mintis, jog reikalus galima aptarti su Dievu grynai asmeniniu būdu. Daugelis apleido reguliarių meldimų; jie meldžiasi tikrai nepaprastai prispausti—ekstremaliose situacijose. Žmogus neturėtų bijoti šnekėtis su Dievu, bet tikrai dvasingas vaikas imtų įtikinėti, arba išdrįstų keisti, Dievą.

91:8.9 (1002.1) Bet tikrasis meldimasis iš tiesų pasiekia realybę. Net ir kylančios oro srovės nepadės nė vienam paukščiui kilti, jeigu jis neišskleis savųjų sparnų. Malda žmogų išaukština, nes ji yra žengimo į priekį metodas panaudojant visatos kylančias dvasines sroves.

91:8.10 (1002.2) Tikroji malda padeda dvasiniam augimui, pakeičia požiūrį, ir suteikia tą pasitenkinimą, kuris kyla iš komunikacijos su dieviškumu. Ji yra spontaniškas Dievo-sąmonės protrūkis.

91:8.11 (1002.3) Dievas atsako į žmogaus maldą suteikdamas jam išplėstą tiesos apreiškimą, aukštesnio lygio grožio suvokimą, ir padidintą gėrio sampratą. Malda yra subjektyvus gestas, bet žmogiškojo patyrimo dvasiniuose lygiuose ji kontaktuoja su galingomis objektyviomis realybėmis; ji yra prasmingas žmogaus siekimas viršžmogiškųjų vertybių. Ji yra pajėgiausias dvasinio augimo akstinas.

91:8.12 (1002.4) Maldai žodžiai nėra esminiai; jie tiesiog yra protinis kanalas, kuriuo gali tekti tekėti dvasinio meldimosi upei. Maldos žodžio vertė yra grynai individą įtaigaujanti asmeniniame pasišventime ir visuomenę įtaigaujanti grupiniame pasišventime. Dievas atsako į sielos nuostatą, ne į žodžius.

91:8.13 (1002.5) Malda nėra toks metodas, kurio dėka konflikto išvengiama, bet vietoje šito ji yra akstinas augimui pačioje to konflikto akivaizdoje. Melskite tikrai vertybių, ne daiktų; augimo, ne pasitenkinimo.

9. Veiksmingos maldos sąlygos

91:9.1 (1002.6) Jeigu jūs norėtumėte melstis veiksmingai, tuomet turėtumėte atsiminti šiuos dėsnius, kurie nulemia prašymų sėkmę:

91:9.2 (1002.7) 1. Tam, kad jūsų malda būtų pajėgi, jūs turite nuoširdžiai ir drąsiai žvelgti į visatos tikrovės problemas. Jūs turite turėti kosminės ištvermės.

91:9.3 (1002.8) 2. Jūs turite būti dorai išnaudojęs žmogiškąjį potencialą žmogiškajam prisiderinimui. Jūs turėjote būti darbštus.

91:9.4 (1002.9) 3. Jūs privalote kiekvieną proto norą ir kiekvieną sielos troškimą pašvęsti dvasinio augimo transformuojančiam apkabinimui. Jūs turėjote patirti prasmių išplėtimą ir vertybių išaukštinimą.

91:9.5 (1002.10) 4. Jūs privalote iš visos širdies pasirinkti dieviškąją valią. Jūs turite apvaisinti negyvą neryžtingumo centrą.

91:9.6 (1002.11) 5. Jūs ne tik suvokiate Tėvo valią ir nusprendžiate ją vykdyti, bet jūs jau įgyvendinate beribį pasišventimą, ir dinamišką atsidasvimą, aktualiam Tėvo valios vykdymui.

91:9.7 (1002.12) 6. Savo maldoje jūs išskirtinai prašysite dieviškosios išminties tam, kad spręstumėte konkrečias žmogiškąsias problemas, kurias sutiksite kildami į Rojų—siekdami dieviškojo tobulumo.

91:9.8 (1002.13) 7. Ir jūs turite turėti įtikėjimą—gyvą įtikėjimą.

91:9.9 (1002.14) [Pateikta Urantijos Tarpinių Būtybių Vadovo.]

92 Dokumentas. Vėlesnė religijos evoliucija

92:0.1 (1003.1) ŽMOGUS natūralios kilmės religiją kaip savo evoliucinio patyrimo dalį turėjo likus daug laiko iki tada, kada Urantijoje buvo pateikti kokie nors sistemingi apreiškimai. Bet šita *natūralios* kilmės religija, savaime, buvo žmogaus viršgyvulinių sugebėjimų padarinys. Evoliucinė religija lėtai kilo per žmogaus patirtinės karjeros tūkstantmečius dėl tokių poveikių, kurie laukinį, barbarą, ir civilizuotą žmogų veikė iš vidaus:

92:0.2 (1003.2) 1. *Garbinimo pagalbinės proto dvasios* — gyvūno sąmonėje viršgyvulinių potencialų suvokti tikrovę atsiradimo. Tai gali būti pavadinta pirminiu žmogiškuoju instinktu suvokti Dievybę.

92:0.3 (1003.3) 2. *Išminties pagalbinės proto dvasios* — garbinančiame prote tendencijos pasireiškimo jo garbinimą nukreipti į aukštesnius išraiškos kanalus ir link nuolat besiplečiančių sampratų apie Dievybės realybes.

92:0.4 (1003.4) 3. *Šventosios Dvasios* — tai yra pirminės viršproto dovanos, ir ji būtinai atsiranda visose bona fide žmogiškosiose asmenybėse. Šitas tarnavimas tokiam protui, kuris trokšta garbinti ir trokšta išminties, sukuria sugebėjimą pačiam suvokti žmogiškojo išlikimo postulatai tiek kaip teologinę koncepciją, tiek ir kaip aktualų ir realų asmenybės patyrimą.

92:0.5 (1003.5) Šitų trijų dieviškųjų tarnavimų koordinuoto veikimo visiškai užtenka tam, jog būtų pradėta ir toliau vystoma evoliucinė religija. Šituos poveikius vėliau padidina Minties Derintojai, serafimai, ir Tiesos Dvasia, kurie visi religinį vystymąsi pagreitina. Šitos agentūros Urantijoje veikė ilgą laiką, ir čia jos veiks tol, kol šitoji planeta liks apgyvendinta sfera. Didelė dalis šitų dieviškųjų agentūrų potencialo dar niekada neturėjo galimybės išraiškai; daug bus apreikšta per ateinančius amžius, kada mirtingųjų religija kils, lygis po lygio, link morantinės vertybės ir dvasinės tiesos dangiškųjų aukštumų.

1. Evoliucinės religijos prigimtis

92:1.1 (1003.6) Religijos evoliucija buvo atsekta nuo ankstyvosios baimės ir vėlių artyn per daugelį vienas po kitos einančių vystymosi etapų, įskaitant ir tas pastangas, kada iš pradžių mėginama dvasias priversti paklusti, vėliau mėginama jas įtikinti. Gentiniai fetišai virto totemais ir gentiniais dievais; magiškos formulotės tapo šiuolaikinėmis maldomis. Apipjaustymas, iš pradžių buvęs aukojimas, tapo higienos procedūra.

92:1.2 (1003.7) Per visą laukinę rasių vaikystę religija vystėsi nuo gamtos garbinimo aukštyn per vėlių garbinimą į fetišizmą. Su civilizacijos aušra žmogiškoji rasė palaikė labiau mistinius ir daugiau simbolinius tikėjimus, tuo tarpu dabar, artėjant brandai, žmonija bręsta tikrosios religijos suvokimui, net ir pačios tiesos apreiškimo pradžiai.

92:1.3 (1004.1) Religija atsiranda kaip biologinė proto reakcija į dvasinius tikėjimus ir į aplinką; būtent ji bus paskutinis dalykas, kuris žus arba pasikeis bet kurioje rasėje. Religija yra visuomenės prisiderinimas, bet kuriame amžiuje, prie to, kas yra paslaptina. Kaip visuomeninis institutas ji apima ritualus, simbolius, kultus, raštus, altorius, šventoves, ir šventyklas. Šventasis vanduo, relikvijos, fetišai, magiški daiktai, drabužiai, vardai, būgnai, ir dvasininkai yra būdingi visoms religijoms. Ir grynai evoliucinės religijos neįmanoma iki galo išlaisvinti nei nuo magijos, nei nuo raganavimo.

92:1.4 (1004.2) Paslaptis ir galia visada skatino religinius jausmus ir baimes, tuo tarpu jų vystymui emocijos visą laiką veikė kaip galingas sąlygojantis faktorius. Baimė visą laiką buvo pagrindinis religinis akstinas. Baimė modeliuoja evoliucinės religijos dievus ir motyvuoja primityvių tikinčiųjų religinius

ritualus. Civilizacijai vystantis, baimę ima modifikuoti garbinimas, susižavėjimas, pagarba, ir užuojauta, o toliau ją sąlygoja sąžinės graužatis ir atgailavimas.

92:1.5 (1004.3) Viena Azijos tauta mokė, jog “Dievas yra didžiulė baimė”; tai yra grynai evoliucinės religijos pasekmė. Jėzus, religinio gyvenimo aukščiausio tipo apreiškimas, paskelbė, jog “Dievas yra meilė.”

2. Religija ir papročiai

92:2.1 (1004.4) Religija yra pats griežčiausias ir mažiausiai pasiduodantis iš visų žmogiškųjų institutų, bet, nors ir vangiai, ji vis tik prisitaiko prie besikeičiančios visuomenės. Galiausiai, evoliucinė religija iš tiesų atspindi besikeičiančius papročius, kuriuos, savo ruožtu, galėjo paveikti apreikštos religijos. Lėtai, užtikrintai, bet nenoriai iš tikrųjų religija (garbinimas) eina paskui atsibundančią išmintį—žinias, kurias reguliuoja patirtinis protas ir apšviečia dieviškasis apreiškimas.

92:2.2 (1004.5) Religija laikosi papročių; tai, kas *buvo*, yra sena ir tariamai šventa. Dėl šitos priežasties, o ne dėl kokios nors kitos, akmens įrankiai ilgai išsilaikė seniai prasidėjus bronzos ir geležies amžiui. Yra žinomas toks teiginys: “Ir jeigu man tikrai darysite altorių iš akmens, tai tikrai nedarykite jo iš tašyto akmens, nes, jeigu jam padaryti panaudosite savo instrumentus, tai būsite jį užteršę.” Net ir šiandien, indusai, uždegdami altoriaus ugnį naudojami primityviomis ugnies lazdelėmis. Vystantis evoliucinei religijai, naujovė visada būdavo laikoma šventvagyste. Sakramentą turi sudaryti ne naujas ir perdirbtas maistas, bet pats primityviausias maistas: “Mėsa, kepta ant laužo, ir be mielių duona, paduodama su karčiomis žolėmis.”

Visi visuomeninių papročių tipai ir net teisinės procedūros laikosi senųjų formų.

92:2.3 (1004.6) Kada šiuolaikinis žmogus stebisi, jog įvairių religijų raštuose yra pateikiama tokia didelė dalis to, ką būtų galima laikyti nepadorumu, tada jis turėtų stabtelėti ir susimąstyti, jog praeinančios kartos bijojo pašalinti tai, kas, jų protėvių nuomone, buvo šventa ir neliečiama. Didelė dalis to, ką viena karta galėtų laikyti nepadorumu, tą ankstesnės kartos laikė savo priimtų papročių dalimi, net patvirtintais religiniais ritualais. Didžiulę dalį religinio prieštaravimo sukeldavo niekada nesibaigiantys mėginimai suderinti senus, bet kritikuotinus papročius su naujai išsivysčiusiu protu, surasti tariamai patikimas teorijas, kurios pateisintų senųjų ir susidėvėjusių papročių religinį išsilaikymą.

92:2.4 (1004.7) Bet tai yra tiesiog kvaila mėginti per daug staigiai pagreitinti religinį vystymąsi. Rasė arba nacija iš išsivysčiusios religijos gali įsisavinti tik tai, kas yra protingai harmonizuota ir suderinta su jos dabartiniu evoliuciniu statusu, plius, kas atitinka jos sugebėjimą adaptuoti. Visuomeninės, klimatinės, politinės, ir ekonominės sąlygos visos turi įtakos nulemiant religinės evoliucijos kursą ir vystymąsi. Visuomenės moralės nenulemia religija, tai yra, evoliucinė religija; vietoje šito būtent religijos formoms diktuoja rasinė moralė.

92:2.5 (1005.1) Žmonių rasės tikrai paviršutiniškai priima keistą ir naują religiją; jos iš tikrųjų priderina ją prie savo papročių ir senųjų tikėjimo būdų. Tą gerai iliustruoja pavyzdys iš Naujosios Zelandijos vienos genties, kurios šventikai, po to, kada oficialiai priėmė krikščionybę, skelbė, jog tiesiogiai iš Gabrielio gavo apreiškimų, kurie sako, jog pati ta gentis tapo

Dievo išrinktąją tautą, ir nurodė, kad jai yra leidžiama laisvai pasinerti į palaidus lytinius santykius ir į daugelį kitų savo senųjų ir smerktinų papročių. Ir tuoj pat visi naujai atversti krikščionys perėjo prie šitos naujos ir mažiau reiklios krikščionybės versijos.

92:2.6 (1005.2) Religija vienu ar kitu metu leido pasireikšti visokiausios rūšies prieštaragam ir nenuosekliam elgesiui, kažkada pritarė praktiškai viskam, kas dabar yra laikoma amoralium arba nuodėmingu dalyku. Sąžinė, nepamokyta patyrimo dėka ir neparemta proto dėka, niekada nebuvo ir niekada negali būti patikimas ir neklystantis žmogaus elgesio vadovas. Sąžinė nėra dieviškasis balsas, kalbantis žmogaus sielai. Ji yra tiesiog egzistencijos bet kurios to laikmečio pakopos papročių moralinio ir etinio turinio visuma; ji tiesiog išreiškia žmogiškai suvoktą reakcijos idealą bet kuriame pateiktų aplinkybių rinkinyje.

3. Evoliucinės religijos prigimtis

92:3.1 (1005.3) Žmogiškosios religijos studijavimas yra praėjusių amžių visuomeninių sluoksnių, turinčių suakmenėjusių liekanų, tyrinėjimas. Antropomorfinių dievų papročiai yra žmonių, kurie iš pradžių suvokė tokias dievybes, moralės teisingas atspindėjimas. Senovės religijos ir mitologija patikimai pavaizduoja tautų, kurios seniai dingo užmarštyje, tikėjimus ir tradicijas. Šitos senųjų kultų apeigos išsilaiko kartu su naujesniais ekonominiais papročiais ir visuomenine evoliucija ir, žinoma, atrodo visiškai beprasmės. Tokio kulto liekanos išreiškia praeities rasinių religijų tikrąjį paveikslą. Visada prisiminkite, kultai yra formuojami ne tam, kad atrastų tiesą, bet vietoje šito tam, kad skleistų savo tikėjimus.

92:3.2 (1005.4) Religija visada didele dalimi buvo apeigų, ritualų, normų laikymosi, ceremonijų, ir dogmų dalykas. Paprastai ją pagadindavo neišvengiamai pražūtingas suklydimas, išrinktosios tautos iliuzija. Principinės religinės užkalbėjimo, įkvėpimo, apreiškimo, nuraminimo, atgailavimo, atpirkimo, užtarimo, aukojimo, maldos, išpažinties, garbinimo, išlikimo po mirties, sakramento, ritualo, išpirkimo, išgelbėjimo, susitarimo, nešvarumo, apvalymo, pranašavimo, pirminės nuodėmės idėjos—visos jos savo pradžia gauna iš ankstyvųjų laikų pirmykštės vėlių baimės.

92:3.3 (1005.5) Primityvioji religija yra nei daugiau, nei mažiau kaip kova už materialų egzistavimą, pratęstą pomirtiniame gyvenime. Tokio tikėjimo laikymasis reiškė, jog kova už savajo aš palaikymą yra perkeliama į įsivaizduojamo vėlių-dvasių pasaulio sferą. Tačiau, kada kyla pagunda kritikuoti evoliucinę religiją, tada būkite atsargūs. Prisiminkite, jog tai yra tas, *kas įvyko*; tai yra istorinis faktas. Ir tada prisiminkite, jog bet kokios idėjos galia glūdi ne jos tikrume arba tiesoje, bet vietoje šito jos apeliavimo į žmogų išraiškingume.

92:3.4 (1006.1) Evoliucinė religija nenumato tokių nuostatų, jog galėtų keistis ar būti peržiūrėta; ne taip, kaip mokslas, ji nenumato savo pačios progresuojančio pataisymo. Evoliucinė religija reikalauja pagarbos, nes jos pasekėjai tiki, kad ji yra *Tiesa*; “įtikėjimas, kartą perduotas šventiesiems” privalo, teoriškai, būti tiek galutinis, tiek neklystantis. Kultas priešinasi vystymuisi, nes tikroji pažanga garantuotai pakeis arba sunaikins ir patį kultą; dėl to peržiūrėjimas visada jam turi būti primetamas jėga.

92:3.5 (1006.2) Tiktai du poveikiai gali modifikuoti ir patobulinti natūralios religijos dogmas; lėtai besivystančių papročių spaudimas ir periodiškas epochinių apreiškimų apšvietimas. Ir nėra nieko keisto, jog pažanga buvo lėta; senovės dienomis, būti pažangiam arba išradingam reiškė būti nužudytam kaip burtininkui. Kultas vystosi lėtai per kartų epochas ir amžiaus trukmės ciklus. Bet jis tikrai juda į priekį. Evoliucinis tikėjimas į vėles paklojo pamatus apreikštos religijos filosofijai, kuri galiausiai sunaikins prietaringumą, kuris ir pagimdė evoliucinę religiją.

92:3.6 (1006.3) Religija trukdė visuomenės vystymuisi daugeliu būdų, tačiau be religijos nebūtų buvusios nei ilgalaikės moralės, nei etikos, nebūtų buvusios ir dėmesio vertos civilizacijos. Religija pagimdė didelę dalį nereliginės kultūros: Skulptūra atsirado iš stabų darymo, architektūra kilo iš šventyklų statybos, poezija gimė iš užkalbėjimų, muzika atsirado iš giedojimo garbinant, drama kilo iš vaidinimų nukreipiant dvasias, ir šokis gimė iš sezoninių garbinimo švenčių.

92:3.7 (1006.4) Nors dėmesys ir atkreipiamas į tą faktą, jog religija buvo esminis dalykas vystant ir išsaugant civilizaciją, bet reiktų pažymėti, jog natūrali religija taip pat didele dalimi prisidėjo ir prie to, kad suluošintų ir apsunkintų tą pačią civilizaciją, kurią šiaip jau ji skatino ir palaikė. Religija trukdė pramonės veiklai ir ekonominiam vystymuisi; ji švaistė darbo jėgą ir išlaidavo pinigus; nevisada ji buvo naudinga šeimai; ji neadekvačiai skatino taiką ir gerą valią; kartais ji ignoravo švietimą ir stabdė mokslą; ji pernelyg nuskurdino gyvybę dėl tariamo mirties praturtinimo. Evoliucinė religija, žmogiškoji

religija, iš tikrųjų buvo kalta dėl visų šitų ir dar dėl daug daugiau klaidų, suklydimų, ir apsirikimų; nepaisant šito, ji tikrai palaikė kultūringą etiką, civilizuotą moralę, ir visuomeninį suvienijimą, ir padarė įmanomu tai, jog šituos daugelį evoliucinių trūkumų pašalintų vėlesnė apreišktoji religija.

92:3.8 (1006.5) Evoliucinė religija buvo žmogaus pats brangiausias, bet nepalyginamai veiksmingiausias institutas. Žmogiškoji religija gali būti pateisinama tiktai evoliucinės civilizacijos šviesoje. Jeigu žmogus nebūtų gyvulinės evoliucijos tobulėjantis padarinys, tada toks religinio vystymosi kelias neturėtų pateisinimo.

92:3.9 (1006.6) Religija palengvino kapitalo kaupimą; ji skatino tam tikrų rūšių darbą; dvasininkų laisvalaikis skatino meną ir žinias; rasė, galiausiai, laimėjo daug dėl visų šitų etinio metodo suklydimų. Šamanai, sąžiningi ir nesąžiningi, buvo siaubingai brangūs, bet jie buvo verti visos tos kainos. Mokslininkai ir pats mokslas iškilo iš parazitinės dvasininkijos. Religija skatino civilizaciją ir suteikė visuomeninį tęstinumą; ji buvo visų laikų moralinės policijos jėga. Religija suteikė tą žmogiškąją drausmę ir savikontrolę, kurios padarė įmanoma *išmintį*. Religija yra veiksmingas evoliucijos rimbas, kuris negailestingai veja tingią ir kenčiančią žmoniją iš savo intelektualios inercijos natūralios būsenos į priekį ir į viršų, į aukštesnius proto ir išminties lygius.

92:3.10 (1006.7) Ir šitas gyvulinio kilimo šventas paveldėjimas, evoliucinė religija, turi tęstis visą laiką tam, kad jį perdirbtų ir sukilintų apreišktoji religijos nuolatinė cenzūra ir tikrojo mokslo ugninis žaizdras.

4. Apreiškimo dovana

92:4.1 (1007.1) Apreiškimas yra besivystantis, bet visada yra žengiantis pirmyn. Per pasaulio istorijos amžius, religijos apreiškimai yra visą laiką besiplečiantys ir kiekvieną kartą vis labiau apšviečiantys. Būtent apreiškimo misija yra išrūšiuoti ir išvalyti viena po kitos einančias evoliucines religijas. Tačiau, jeigu apreiškimas turi išaukštinti ir išvystyti evoliucijos religijas, tada tokie dieviškieji apreiškimai iš tiesų turi pavaizduoti tokius mokymus, kurie nėra per daug nutolę nuo minties ir reakcijų to amžiaus, kuriame jie yra ir pateikiami. Tokiu būdu apreiškimas visada turi būti ir yra iš tikrųjų susietas su evoliucija. Apreiškimo religiją visada turi riboti žmogaus imlumo sugebėjimas.

92:4.2 (1007.2) Bet nepriklausomai nuo savo ryšio arba kilmės, apreiškimo religijos visada yra apibūdinamos tikėjimu į kokią nors galutinės vertybės Dievybę ir į kokią nors sampratą apie asmenybės tapatybės išlikimą po mirties.

92:4.3 (1007.3) Evoliucinė religija yra jausminė, ne loginė. Ji yra žmogaus reakcija į tikėjimą į hipotetinį vėlių-dvasių pasaulį—žmogiškasis tikėjimo refleksas, kurį sužadina suvokimas ir baimė to, kas yra nežinoma. Apreiškimo religiją siūlo realus dvasinis pasaulis; tai yra viršintelektualaus kosmoso reagavimas į mirtingojo alkį tikėti į visuotines Dievybes, ir jomis pasikliauti. Evoliucinė religija pavaizduoja žmonijos, ieškančios tiesos, aplinkinius ieškojimus aklomis; apreiškiama religija *yra* pati ta tiesa.

92:4.4 (1007.4) Buvo daug religinio apreiškimo įvykių, tačiau tiktai penki buvo epochinės svarbos. Jie buvo tokie:

92:4.5 (1007.5)

1. *Dalamatijos mokymai.* Urantijoje pirmą kartą teisingą sampratą apie Pirmąjį Šaltinį ir Centrą paskelbė Princo Kaligastijos personalo vienas šimtas materialų kūną turinčių narių. Šitas besiplečiantis Dievybės apreiškimas tęsėsi daugiau negu tris šimtus tūkstančių metų tol, kol jį netikėtai nutraukė planetos atsiskyrimas ir mokymo režimo suirimas. Išskyrus Vano darbą, Dalamatijos apreiškimo poveikis praktiškai buvo prarastas visam pasauliui. Net ir noditai šitą tiesą buvo užmiršę iki to meto, kada atvyko Adomas. Iš visų rasių, gavusių šios šimtinės mokymų, raudonieji žmonės juos išsaugojo ilgiausia, bet Amerindėnų religijoje Didžiosios Dvasios idėja buvo ne kas kita, kaip tik miglota samprata, kada ryšys su krikščionybe ją smarkiai nuskaidrino ir sustiprino.

92:4.6 (1007.6)

2. *Edeno mokymai.* Adomas ir Ieva vėl pavaizdavo visų Tėvo sampratą evoliucinėms tautoms. Pirmojo Edeno žlugimas sustabdė Adominio apreiškimo kursą dar jam iki galo visiškai ir neprasidėjus. Bet nutrauktus Adomo mokymus tęsė dvasininkai setitai, ir kai kurios iš šitų tiesų niekada nebuvo visiškai prarastos pasauliui. Setitų mokymai pakeitė visą Levanto religinės evoliucijos kryptį. Bet iki 2.500 m. pr. Kr. žmonija didele dalimi buvo praradusi šį apreiškimą, kuris buvo atsiradęs Edeno dienomis.

92:4.7 (1007.7)

3. *Melkizedekas iš Salemo.* Šitas nepaprastųjų misijų Nebadono Sūnus pradėjo trečiąją tiesos apreiškimą Urantijoje. Jo mokymų principiniai priesakai buvo *pasitikėjimas* ir *įtikėjimas*. Jis mokė pasitikėti Dievo visagaliu geradariškumu, ir skelbė, jog įtikėjimas yra tas veiksmas, kurio dėka žmonės užsitarnauja Dievo palankumą. Palaipsniui jo mokymai susimaišė su įvairių evoliucinių religijų tikėjimais ir ritualais ir

galiausiai išsivystė į tas teologines sistemas, kurios buvo Urantijoje prasidedant pirmajam tūkstantmečiui po Kristaus.

92:4.8 (1008.1) 4. *Jėzus iš Nazareto*. Kristus Mykolas ketvirtą kartą pateikė Urantijai Dievo kaip Visuotinio Tėvo sampratą, ir šitas mokymas apskritai išsilaikė nuo to meto visą laiką. Jo mokymo esmė buvo *meilė* ir *tarnavimas*, kupinas meilės garbinimas, kurį tvarinys sūnus išreiškia savanoriškai pripažindamas Dievo savo Tėvo kupiną meilės tarnavimą, ir reaguodamas į Dievo savo Tėvo kupiną meilės tarnavimą; laisvanoriška tarnystė, kurią tokie tvariniai sūnūs dovanuoja savo sielos broliams džiaugsmingai suvokdami, kad šitoje tarnystėje jie lygiai taip pat tarnauja ir Dievui Tėvui.

92:4.9 (1008.2) 5. *Urantijos dokumentai*. Šie dokumentai, iš kurių vieną sudaro ir šitas dokumentas, yra pats naujausias tiesos pateikimas Urantijos mirtingiesiems. Šitie dokumentai skiriasi nuo visų ankstesniųjų apreiškimų, nes jie nėra vienos atskiros visatos asmenybės darbas, bet daugelio būtybių sudėtinis pateikimas. Bet nė vienas apreiškimas, kuriame nėra siekiama Visuotinio Tėvo, niekada negali būti pilnutinis. Visi kiti dangiškieji pagalbos suteikimai yra ne daugiau kaip daliniai, laikini, ir iš esmės pritaikyti vietinėms sąlygoms laike ir erdvėje. Nors tokie pareiškimai, kaip šis, matomai gali sumažinti visų kitų apreiškimų betarpišką įtaką ir autoritetą, bet į Urantiją atėjo tas metas, kada yra tikslinga pateikti tokius atvirus pareiškimus, net ir rizikuojant, jog ateityje šito, paties naujausiojo iš tiesos apreiškimų poveikis ir autoritetas Urantijos mirtingųjų rasėms bus susilpnintas.

5. Didieji religiniai vadovai

92:5.1 (1008.3) Evoliucinėje religijoje, dievai yra suvokiami, kad egzistuoja žmogaus atvaizdo pavidalu; apreiškimo religijoje, žmonės yra mokomi, kad jie yra Dievo sūnūs—net ir sumodeliuoti pagal dieviškumo ribinį atvaizdą; susintetintuose tikėjimuose, kuriuos sudaro apreiškimo mokymai ir evoliucijos produktai, Dievo samprata yra mišinys iš:

92:5.2 (1008.4) 1. Anksčiau egzistavusių evoliucinių kultų idėjų.

92:5.3 (1008.5) 2. Apreikštos religijos kilnių idealų.

92:5.4 (1008.6) 3. Didžiųjų religinių vadovų, žmonijos pranašų ir mokytojų, asmeninių požiūrių.

92:5.5 (1008.7) Daugumą didžiųjų religinių epochų pradėjo įžymių asmenybių gyvenimas ir mokymai; didžiąją dalį vertų moralinių istorijos judėjimų pradėjo vadovai. Ir žmonės visada turėjo polinkį garbinti lyderį, net ir jo mokymų sąskaita; garbinti jo asmenybę, nors iš akiračio ir prarasdami jo skelbiamas tiesas. Ir tai nėra be pagrindo; evoliucinio žmogaus širdyje yra instinktyvus ilgesys kreiptis pagalbos iš viršaus ir anapus. Šitas troškimas yra sumodeliuotas tam, kad būtų nekantriai laukiama Planetos Princo ir vėlesniųjų Materialiųjų Sūnų pasirodymo žemėje. Urantijoje žmogus neteko šitų viršžmogiškųjų vadovų ir valdovų, ir dėl to jis iš tiesų nuolat stengiasi kompensuoti šitą praradimą apgaubdamas savo žmogiškuosius vadovus legendomis, susijusiomis su viršgamtine kilme ir stebuklinga karjera.

92:5.6 (1008.8) Daugelis rasių savo vadus laikė gimusiais iš nekaltų merginų; jų karjera yra laisvai apipinama stebuklingais epizodais, ir kiekviena grupė visada laukia jų sugrįžimo.

Centrinėje Azijoje gentainiai vis dar tikisi Čengiz Chano sugrįžimo; Tibete, Kinijoje, ir Indijoje tokia asmenybė yra Buda; islame toks yra Mohamedas; tarp Amerindų toks buvo Hesunaninas Onamonalontonas; hebrajams tai buvo, apskritai, Adomo kaip materialaus valdovo sugrįžimas. Babilone dievas Mardukas buvo Adomo legendos, Dievo sūnaus idėjos, įamžinimas, jungiamoji grandis tarp žmogaus ir Dievo. Po Adomo pasirodymo žemėje, vadinamieji Dievo sūnūs pasaulio rasėse buvo įprastas reiškiny.

^{92:5.7 (1009.1)} Bet nežiūrint tos prietaringos baimės, su kuria į juos dažnai būdavo žiūrima, vis vien šitie mokytojai buvo asmenybių žemiškieji atramos taškai, nuo kurių priklausė apreikštos tiesos svirtys tam, kad būtų vystoma žmonijos moralė, filosofija, ir religija.

^{92:5.8 (1009.2)} Per to vieno milijono metų Urantijos žmonijos istoriją religinių vadovų buvo šimtų šimtai, pradedant Onagaru ir baigiant guru Nanku. Per šitą laiką buvo daug religinės tiesos ir dvasinio įtikėjimo potvynių ir atoslūgių, ir kiekvienas Urantijos religijos renesansas, praeityje, buvo tapatinamas su kokio nors religinio vadovo gyvenimu ir mokymais. Analizuojant nesenų laikų mokytojus, gali būti naudinga juos sugrupuoti į pagrindines tokias septynias Urantijos epochas, kurios buvo laikmečiu po Adomo:

^{92:5.9 (1009.3)} 1. *Setitų periodas*. Setitų dvasininkai, atgaivinti vadovaujant Amosadui, tapo didžiaisiais mokytojais laikmečiu po Adomo. Jie veikė visose anditų žemėse, ir jų įtaka išsilaikė ilgiausia tarp graikų, šumerų, ir indusų. Tarp pastarųjų jie išliko iki dabartinių laikų kaip indusų tikėjimo brahmanai. Setitai ir

jų pasekėjai niekada nebuvo iki galo praradę Trejybės sampratos, apreikštos Adomo.

92:5.10 (1009.4) 2. *Melkizedeko misionierių era.* Tų mokytojų, kuriuos pasiuntė Makiventa Melkizedekas, kada jis gyveno ir mokė Saleme maždaug prieš du tūkstančius metų iki Kristaus, pastangų dėka Urantijos religija buvo atgaivinta nemažu laipsniu. Šitie misionieriai skelbė įtikėjimą kaip tą kainą už Dievo palankumą, ir jų mokymai, nors tiesiogiai nesukūrė jokios religijos, bet nežiūrint šito, suformavo tuos pamatus, ant kurių vėlesnieji tiesos mokytojai turėjo kurti Urantijos religijas.

92:5.11 (1009.5) 3. *Po Melkizedeko era.* Nors tiek Amenemopas, tiek Ichnatonas mokė šituo laikmečiu, bet žymiausias po Melkizedeko eros religijos genijus buvo Levanto beduinų vienos iš grupių lyderis ir hebrajų religijos įkūrėjas—Mozė. Mozė mokė monoteizmo. Jis sakė: “Klausyk, o Izraeli, Viešpats mūsų Dievas yra vienas Dievas.” “Viešpats yra Dievas. Nieko nėra be jo.” Iš savo tautos jis atkakliai stengėsi išrauti vėlių kulto liekanas, reikalaudamas net mirties bausmės jį praktikuojantiems. Mozės monoteizmą jo pasekėjai suklastojo, bet vėlesniaisiais laikais jie tikrai sugrįžo prie didelės dalies jo mokymų. Mozės didingumas glūdi jo išmintyje ir įžvalgume. Kiti žmonės turėjo didingesnes sampratas apie Dievą, bet nė vienam žmogui niekada taip nepasisekė priversti tokio didelio skaičiaus žmonių atsigręžti į tokį išvystytą tikėjimą.

92:5.12 (1009.6) 4. *Šeštasis amžius prieš Kristų.* Daug žmonių kilo tam, kad skelbtų tiesą šitame viename iš didingiausių religinio pabudimo amžių, kuris kada nors egzistavo Urantijoje. Tarp tokių turėtų būti pažymėti Gautama, Konfucijus, Lao-tse,

Zoroastra, ir džainizmo mokytojai. Gautamos mokymai plačiai paplito Azijoje, ir ji kaip Budą garbina milijonai. Konfucijus kinių moralei buvo tuo, kuo Platonas buvo graikų filosofijai, ir nors abiejų mokymai religiją paveikė, bet, griežtai kalbant, nė vienas iš jų nebuvo religijos mokytojas; Lao-tse daugiau Dievo įžvelgė dao mokymuose negu Konfucijus įžvelgė humanizme ar Platonas idealizme. Zoroastra, nors buvo smarkiai paveiktas vyraujančios sampratos apie dualistinį dvasinį pasaulį, apie tai, kas yra gėris ir blogis, bet tuo pačiu metu aiškiai išaukštino vienos amžinosios Dievybės ir galutinės šviesos pergalės prieš tamsą idėją.

92:5.13 (1010.1) 5. *Pirmasis amžius po Kristaus.* Kaip religinis mokytojas Jėzus iš Nazareto savo veiklą pradėjo nuo kulto, kurį buvo sukūręs Jonas Krikštytojas, ir, kiek tik jis galėjo, tiekėjo tolyn nuo pasninkavimų ir formų. Be Jėzaus, Paulius iš Tarsos ir Filonas iš Aleksandrijos buvo didžiausi šios eros mokytojai. Jų sampratos apie religiją suvaidino svarbiausią vaidmenį turinčio Kristaus vardą tikėjimo evoliucijoje.

92:5.14 (1010.2) 6. *Šeštasis amžius po Kristaus.* Mohamedas įkūrė tokią religiją, kuri buvo labiau išsivysčiusi už daugelį to meto tikėjimų. Jis protestavo prieš svetimšalių tikėjimų visuomeninius reikalavimus ir prieš savo tautos religinio gyvenimo padrikumą.

92:5.15 (1010.3) 7. *Penkioliktasis amžius po Kristaus.* Šitas laikotarpis matė du religinius judėjimus: krikščionybės vienybės žlugimą Vakaruose ir naujos religijos sintezę Rytuose. Europoje įsitvirtinusi krikščionybė buvo pasiekusi tokį nelankstumo laipsnį, kuris tolimesnį augimą darė nesuderinamą su vienybe. Rytuose islamo, induizmo, ir budizmo susimaišiusius

mokymus Nanakas ir jo pasekėjai sujungė į sikhizmą, vieną iš labiausiai išsivysčiusių Azijos religijų.

92:5.16 (1010.4) Be jokios abejonės Urantijos ateitį apibūdins religinės tiesos—Dievo Tėvystės ir visų tvarinių brolystės—mokytojų pasirodymas. Bet reikia tikėtis, jog šitų ateities pranašų tvirtos ir nuoširdžios pastangos bus mažiau nukreiptos į tarpreliginių barjerų stiprinimą, o daugiau į religinės dvasinio garbinimo brolystės didinimą tarp tų daugybės pasekėjų, išpažįstančių skirtingas intelektualias teologines doktrinas, kurios taip apibūdina Satanijos Urantiją.

6. Sudetinės religijos

92:6.1 (1010.5) Urantijos dvidešimtojo amžiaus religijos pateikia įdomią medžiagą tyrinėjant žmogaus garbinimo impulso visuomeninę evoliuciją. Didelė dalis tikėjimų labai mažai kuo pasikeitė nuo vėlių kulto dienų. Afrikos pigmėjai kaip klasė neturi religinio reagavimo, nors kai kurie iš jų šiek tiek tiki į dvasinę aplinką. Šiandien jie yra kaip tik ten, kur buvo primityvusis žmogus tada, kada prasidėjo religijos evoliucija. Primityviosios religijos pagrindinis tikėjimas buvo išlikimas po mirties. Asmenio Dievo garbinimo idėja rodo pažengusį pirmyn evoliucinį išsivystymą, ir net pirmąjį apreiškimo etapą. Dajakai suformavo tikrai pačias primityviausias religines apeigas. Palyginus neseniai eskimai ir Amerindėnai turėjo menką sampratą apie Dievą; jie tikėjo į vėles ir turėjo tam tikros rūšies neaiškią sampratą apie išlikimą po mirties. Šiandieniniai vietiniai Australijos gyventojai turi tikrai vėlių baimę, tamsos baimę, ir primityvų protėvių garbinimą. Zulusai kaip tik vysto vėlių baimės ir aukojimų religiją. Daugelis Afrikos genčių, išskyrus tas, kur dirbo krikščionių ir musulmonų misionieriai,

dar nėra išsivystę toliau už religijos evoliucijos fetišų etapą. Bet kai kurios grupės jau ilgą laiką laikosi monoteizmo idėjos, panašiai kaip vienu metu trakijiečiai, kurie taip pat tikėjo į nemirtingumą.

92:6.2 (1010.6) Urantijoje evoliucinė religija ir apreikšta religija vystosi viena greta kitos, nors jos susilieja ir suauga į skirtingas teologines sistemas, kurios egzistuoja pasaulyje šitų dokumentų pateikimo metu. Šitos religijos, dvidešimtojo amžiaus Urantijos religijos, gali būti išvardijamos šitaip:

92:6.3 (1011.1) 1. Induizmas — pati seniausioji.

92:6.4 (1011.2) 2. Hebrajų religija.

92:6.5 (1011.3) 3. Budizmas.

92:6.6 (1011.4) 4. Konfucijaus mokymai.

92:6.7 (1011.5) 5. Daoistiniai tikėjimai.

92:6.8 (1011.6) 6. Zoroastrizmas.

92:6.9 (1011.7) 7. Sintoizmas.

92:6.10 (1011.8) 8. Džainizmas.

92:6.11 (1011.9) 9. Krikščionybė.

92:6.12 (1011.10) 10. Islamas.

92:6.13 (1011.11) 11. Sikhizmas — pati naujausioji.

92:6.14 (1011.12) Senųjų laikų labiausiai išsivysčiusios religijos buvo judaizmas ir induizmas, ir dėl to kiekviena iš jų turėjo didžiulės įtakos Rytų ir Vakarų religiniam vystymuisi. Tiek indusai, tiek hebrajai tikėjo, kad jų religijos yra įkvėptos ir apreikštos, ir jie tikėjo, kad visos kitos religijos yra to vieno tikrojo tikėjimo sumenkusios formos.

92:6.15 (1011.13) Indija yra padalinta tarp indusų, sikhų, musulmonų, ir džainistų tikėjimų, kiekvienas iš jų vaizduoja Dievą, žmogų, ir visatą taip, kaip juos skirtingai supranta. Kinija laikosi dao ir Konfucijaus mokymų; Japonijoje yra garbinamas sinto.

92:6.16 (1011.14) Didieji tarptautiniai, tarprasiniai tikėjimai yra hebrajų, budistų, krikščionių, ir islamo tikėjimai. Budizmas yra išplitęs nuo Ceilono ir Birmos per Tibetą ir Kiniją iki Japonijos. Jis pademonstravo prisitaikymą prie daugelio tautų papročių ir jam prilygsta tikrai krikščionybė.

92:6.17 (1011.15) Hebrajų religija sudaro filosofinį perėjimą nuo politeizmo prie monoteizmo; tai yra evoliucinė grandis tarp evoliucinių religijų ir apreiškimo religijų. Hebrajai buvo vienintelė vakarų tauta, kuri perėjo visą vystymąsi nuo savo ankstyvųjų evoliucinių dievų išpažinimo iki pat apreiškimo Dievo. Bet šitoji tiesa niekada nebuvo plačiai paplitusi iki Isajo laikų, kuris dar kartą mokė mišrios sampratos apie rasinę dievybę, sujungtą su Visuotiniu Kūrėju: “O Gausybių Viešpatie, Izraelio Dieve, tu esi Dievas, tik tu vienas; tu sukūrei dangų ir žemę!” Vienu metu Vakarų civilizacijos išlikimo viltis rėmėsi didingomis hebrajų sampratomis apie gėrį ir išvystytomis helenistinėmis sampratomis apie grožį.

92:6.18 (1011.16) Krikščionybės religija yra religija apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus, paremta judaizmo teologija, toliau modifikuota, asimiliavus kai kuriuos zoroastrizmo mokymus ir graikų filosofiją, ir pirmiausia suformuluota trijų individų: Filono, Petro, ir Pauliaus. Nuo Pauliaus laikų ji perėjo per daugelį evoliucijos fazių ir yra tapusi taip smarkiai suvakarietinta, jog daugelis neeuropietiškų tautų visiškai natūraliai į krikščionybę žvelgia kaip į svetimo Dievo svetimą apreiškimą ir svetimšaliams.

92:6.19 (1011.17) Islamas yra religinė-kultūrinė jungtis tarp Šiaurės Afrikos, Levanto, ir pietryčių Azijos. Būtent žydų teologija, sąsajoje su vėlesniaisiais krikščioniškais mokymais, islamą pavertė monoteistiniu. Mohamedo pasekėjai suklupdavo ties išvystytais mokymais apie Trejybę; jie negalėjo suvokti doktrinos apie tris dieviškąsias asmenybes ir vieną Dievybę. Visada yra sunku priversti evoliucinius protus *staiga* priimti išvystytą apreišką tiesą. Žmogus yra evoliucinis tvarinys ir didžiąja dalimi religiją turi gauti evoliuciniu metodu.

92:6.20 (1012.1) Vienu metu protėvių garbinimas religijos evoliucijoje tikrai buvo pažangus dalykas, bet tiek stebina, tiek liūdina tai, jog šita primityvi samprata tebeegzistuoja Kinijoje, Japonijoje, ir Indijoje šalia tokio didelio kiekio santykinai labiau išvystytų dalykų, kaip antai, budizmo ir induizmo. Vakaruose, protėvių garbinimas išsivystė į nacionalinių dievų garbinimą ir į pagarbą tautos didvyriams. Dvidešimtajame amžiuje šita didvyrių garbinimo nacionalinė religija pasireiškia įvairiais radikaliais ir nacionalistiniais sekuliarizmais, kurie yra būdingi daugeliui Vakarų rasių ir nacijų. Panašus požiūris yra sutinkamas angliškai kalbančių tautų didžiuosiuose universitetuose ir

didesnėse industrinėse bendruomenėse. Nuo šitų sampratų mažai kuo skiriasi idėja, jog religija yra ne kas kita, kaip “gero gyvenimo bendras ieškojimas.” “Nacionalinės religijos” yra ne daugiau kaip sugrįžimas prie ankstyvojo Romos imperatoriaus garbinimo ir prie sinto —valstybės garbinimo imperatoriškosios šeimos įvaizdžiu.

7. Tolesnė religijos evoliucija

92:7.1 (1012.2) Religija niekada negali tapti moksliniu faktu. Filosofija, iš tikrųjų, gali remtis moksliniu pagrindu, bet religija visą laiką liks arba evoliucine, arba apreiškta, arba bus abiejų galimu deriniu, kaip pasaulyje yra ir šiandien.

92:7.2 (1012.3) Naujos religijos negali būti išrastos; jos yra arba išvystomos, arba kitoku atveju jos yra *staiga apreiškiamos*. Visos naujos evoliucinės religijos yra tiesiog senųjų tikėjimų besivystančios išraiškos, naujos adaptacijos, ir priderinimai. Tas, kas yra sena, nenustoja egzistuoti; tas yra suliejama su tuo, kas yra nauja, net ir taip, kaip ir sikhizmas išsiskleidė ir sužydėjo iš induizmo, budizmo, islamo, ir kitų šiuolaikinių kultų dirvos ir formų. Primityvioji religija buvo labai demokratiška; laukinis greitas buvo skolintis ir skolinti. Tiktai su apreiškstąja religija iš tikrųjų atsirado autokratinis ir netolerantiškas teologinis egoizmas.

92:7.3 (1012.4) Toji daugybė Urantijos religijų yra geros tokiu laipsniu, koku laipsniu jos žmogų veda į Dievą ir koku laipsniu žmogui suteikia suvokimą apie Dievą. Bet kuriai religininkų grupei yra kvailystė savo tikėjimą suvokti kaip *Tiesą*; tokie požiūriai rodo daugiau teologinį akiplėšiškumą, o ne tikėjimo tvirtumą. Nėra Urantijoje tokios religijos, kuri

negalėtų sau naudingai studijuoti ir asimiliuoti geriausias iš tiesų, esančių kiekviename kitame tikėjime, nes jie visi turi tiesos. Religininkams būtų daug geriau, jeigu jie tai, kas yra geriausia jų artimųjų gyvame dvasiniame tikėjime, pasiskolintų, o ne smerktų tai, kas yra blogiausia jų tebeegzistuojančiuose prietaruose ir pasenusiuose ritualuose.

92:7.4 (1012.5) Šitos visos religijos atsirado dėl žmogaus skirtingo intelektualaus reagavimo į tapatų dvasinį vadovavimą jam. Jie niekada negali tikėtis pasiekti tikėjimų, dogmų, ir ritualų vienovės—jie yra intelektualūs; bet jie gali įgyvendinti, ir kada nors įgyvendins, tokią vienybę, tikrai garbindami visų Tėvą, nes tai yra dvasinis dalykas, ir tai yra amžiams tiesa, dvasioje visi žmonės yra lygūs.

92:7.5 (1012.6) Primityvi religija didele dalimi sąmoningai suvokė materialias vertybes, bet civilizacija iškelia religines vertybes, nes tikroji religija yra savojo aš pašventimas prasmingų ir aukščiausiųjų vertybių tarnystei. Religijai vytantis, etika tampa moralės filosofija, o moralė tampa savojo aš drausminimu pagal aukščiausiųjų prasmų ir aukščiausiųjų vertybių—dieviškųjų ir dvasinių idealų—standartus. Ir tokiu būdu religija tampa spontanišku ir neprilygstamu atsidavimu, gyvuoju meilės ištikimybės patyrimu.

92:7.6 (1013.1) Religijos kokybę pažymi:

92:7.7 (1013.2) 1. Lygmens vertybės—ištikimybė.

92:7.8 (1013.3) 2. Prasmų gelmė—individo jautrumas šitų aukščiausiųjų vertybių idealistiniam suvokimui.

92:7.9 (1013.4) 3. Pasišventimo intensyvumas—atsidavimo šitoms dieviškosioms vertybėms laipsnis.

92:7.10 (1013.5) 4. Nesupančiotas asmenybės žengimas į priekį šituo kosminių idealistinio dvasinio gyvenimo keliu, sūnystės su Dievu ir niekada nesibaigiančios progresinės pilietybės visatoje įgyvendinimas.

92:7.11 (1013.6) Religinės prasmės vystosi savojo aš sąmonėje, kada vaikas savo mintis apie visagalybę perkelia iš savo tėvų į Dievą. Ir tokio vaiko visas religinis patyrimas didele dalimi priklauso nuo to, ar tėvų-vaiko santykiuose viešpatavo baimė ar meilė. Vergams visada buvo labai sunku baimę savo šeiminkui perkelti į meilės Dievui sampratą. Civilizacija, mokslas, ir išsivysčiusios religijos žmoniją turi išlaisvinti iš šitos baimės, kuri kilo iš siaubingos baimės gamtos reiškiniams. Ir tokiu būdu didesnis apšvietimas išlavintus mirtinguosius išvaduotų iš bet kokios priklausomybės nuo tarpininkų komunikacijos su Dievybe.

92:7.12 (1013.7) Šitie tarpiniai stabų garbinimo dvejonių etapai, kada buvo pereinama nuo garbinimo to, kas yra žmogiška ir matoma, į tai, kas yra dieviška ir nematoma, yra neišvengiami, bet juos turėtų sutrumpinti viduje gyvenančios dvasios padedančios tarnystės sąmonė. Ir vis tik, žmogų labai giliai veikė ne tik tai jo sampratos apie Dievybę, bet taip pat ir tų herojų, kuriuos jis pasirinko garbinti, charakteris. Ir labiausiai gaila, jog tie, kurie ėmė garbinti dieviškąjį ir prisikėlusįjį Kristų, nepastebėjo žmogaus—narsaus ir drąsaus didvyrio—Jošua, Juozapo sūnaus.

92:7.13 (1013.8) Šiuolaikinis žmogus adekvačiai sąmoningai suvokia religiją, bet jo garbinimo papročius supainiojo ir diskreditavo paspartintos visuomeninės metamorfozės ir beprecedentinis mokslo išsivystymas. Mąstantys vyrai ir moterys nori, jog religija būtų pertvarkyta iš naujo, ir šitas reikalavimas privers religiją iš naujo įvertinti save pačią.

92:7.14 (1013.9) Šiuolaikinis žmogus susidūrė su užduotimi, kaip per vienos kartos gyvenimą iš naujo suderinti žmogiškųjų vertybių daugiau negu jų buvo suderinta per du tūkstančius metų. Ir visa tai įtakoja visuomeninį požiūrį į religiją, nes religija yra gyvenimo būdas, o taip pat ir mąstymo metodas.

92:7.15 (1013.10) Tikroji religija turi visą laiką būti, vienu ir tuo pačiu metu, amžinasis pagrindas ir kelrodė žvaigždė visoms išliekančioms civilizacijoms.

92:7.16 (1013.11) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

93 Dokumentas. Makiventa Melkizedekas

93:0.1 (1014.1) MELKIZEDEKAI yra plačiai žinomi kaip nepaprastųjų užduočių Sūnūs, nes vietinės visatos pasauliuose jie įsitraukia į stebinantį veiklos diapazoną. Kada iškyla bet kokia nepaprasta problema, arba kada mėginama padaryti ką nors neįprasto, tada gana dažnai šitokios užduoties imasi būtent Melkizedekas. Sūnų Melkizedekų sugebėjimas veikti nepaprastose situacijose ir visatos įvairiuose lygiuose, net ir asmenybės pasireiškimo fiziniame lygyje, yra būdingas jų kategorijai. Tam tikru laipsniu tikrai Gyvybės Nešėjai turi šitokią metamorfozinę asmenybės veikimo diapazoną.

93:0.2 (1014.2) Urantijoje visatos sūnystės Melkizedekų kategorija buvo nepaprastai aktyvi. Dvylikos narių korpusas tarnavo drauge su Gyvybės Nešėjais. Kitas dvylikos narių korpusas tapo jūsų pasaulio globėjais tuoj po Kaligastijos maišto ir valdymą tęsė iki Adomo ir Ievos laikų. Šitie dvylika Melkizedekų į Urantiją sugrįžo ir tada, kada prasižengė Adomas ir Ieva, ir po to jie toliau valdė kaip globėjai iki tos dienos, kada Jėzus iš Nazareto, kaip Žmogaus Sūnus, tapo nominaliu Urantijos Planetos Princu.

1. Makiventos įsikunijimas

93:1.1 (1014.3) Apreikštai tiesai grėsė išnykimas per tuos tūkstantmečius, kurie ėjo po Adominės misijos žlugimo Urantijoje. Nors intelektualiai žengdamos į priekį, žmogiškosios rasės po truputį ėmė prarasti dvasinį pagrindą. Maždaug 3.000 m. pr. Kr. žmonių sąmonėje samprata apie Dievą buvo labai neaiški.

93:1.2 (1014.4) Tie dvylika globėjų Melkizedekų žinojo apie jų planetoje greitai įvyksiančią Mykolo savęs padovanojimo misiją, bet nežinojo, kaip greitai tas atsitiks; dėl to jie susirinko į rimtą pasitarimą ir kreipėsi į Edentijos Pačius Aukštuosius, jog būtų imtasi kokių nors priemonių tam, kad tiesos šviesa Urantijoje būtų išsaugota. Šitas prašymas buvo atmestas, nurodžius, jog “reikalų tvarkymas Satanijos 606-ojoje planetoje yra iki galo globėjų Melkizedekų rankose.” Tada šie globėjai pagalbos kreipėsi į Tėvą Melkizedeką, bet jie tikrai sulaukė atsakymo, kad tiesos stiprinimą jie turėtų tęsti savo pačių nuožiūra tol, “kol atvyks save padovanojantis Sūnus,” kuris “sugrąžins planetines teises iš beteisiškumo ir neužtikrintumo būsenos.”

93:1.3 (1014.5) Ir būtent dėl to, kad jie turėjo pasikliauti vien tiktais savo resursais, Makiventa Melkizedekas, vienas iš tų dvylikos planetinių globėjų, savanoriškai pasisiūlė padaryti tai, kas iki tol buvo padaryta tiktai šešis kartus per visą Nebadono istoriją: žemėje įsikūnyti laikinuojų šios sferos žmogumi, padovanoti save kaip nepaprastųjų užduočių Sūnų, tarnaujantį pasauliui. Leidimą šitai užduočiai suteikė Salvingtono valdžia, o realus Makiventos Melkizedeko įsikūnijimas buvo atliktas netoli tos vietos, kuri vėliau turėjo tapti Salemo miestu, Palestinoje. Šito Sūnaus Melkizedeko visą materializavimo procedūrą atliko šie planetiniai globėjai, bendradarbiaudami su Gyvybės Nešėjais, su kai kuriais iš Pagrindinių Fizinių Kontrolierių, ir su kitomis dangiškosiomis asmenybėmis, gyvenančiomis Urantijoje.

2. Salemo išmincius

93:2.1 (1015.1) Iki Jėzaus gimimo likus 1.973 metams, Urantijos rasėms buvo padovanotas Makiventa. Jo atėjimas buvo neišraiškingas; žmogaus akys jo materializavimo nematė. Tą įsimintiną dieną mirtingasis žmogus jį pirmą kartą pamatė tada, kada jis įėjo į Amdono, šumerų kilmės kaldeniečio piemens palapinę. Ir jo misijos pagarsinimą įkūnijo paprastas pareiškimas, kurį jis išsakė šitam piemeniui, “Aš esu Melkizedekas, El Elijono, Paties Aukštojo, vieno ir vienintelio Dievo dvasininkas.”

93:2.2 (1015.2) Kada piemuo iš nuostabos atsitokėjo, ir po to, kada atvykėlį apibėrė daugybe klausimų, tada jis pakvietė Melkizedeką pavakarieniauti, ir tai buvo pirmas kartas, kada per savo ilgą karjerą visatoje Makiventa valgė materialų maistą, tą maistą, kuris turėjo jį palaikyti per visus materialios būtybės devyniasdešimt ketverius metus.

93:2.3 (1015.3) Ir tą naktį, jiems besišnekant po žvaigždėmis, Melkizedekas pradėjo savąją misiją, jog apreikštų tiesą apie Dievo tikrovę, plačiai modamas ranka, jis atsisuko į Amdoną ir tarė: “El Elijonas, Pats Aukštasis, yra dieviškasis šio dangaus skliauto žvaigždžių ir net šitos pačios žemės, kurioje mes gyvename, sutvėrėjas, o taip pat jis yra ir aukščiausiasis Dievas danguje.”

93:2.4 (1015.4) Per keletą metų Melkizedekas aplink save subūrė grupę mokinių, pasekėjų, ir tikinčiųjų, kurie sudarė vėlesniosios Salemo bendruomenės branduolį. Netrukus per visą Palestiną jis buvo žinomas kaip El Elijono, Paties Aukštojo, dvasininkas, ir kaip Salemo išminčius. Kai kurios aplinkinės gentys jį laikė Salemo šeichu, arba karaliumi. Salemas buvo toji vieta, kuri po Melkizedeko išvykimo tapo Jebaus miestu, vėliau pavadintu Jeruzale.

93:2.5 (1015.5) Savo išvaizda, Melkizedekas buvo panašus į tuometines maišytas noditų ir šumerų tautas, buvo beveik šešių pėdų ūgio ir atrodė valdingas. Jis šnekėjo kaldeniečių kalba ir puse tuzino kitų kalbų. Savo apsirengimu jis labai panašėjo į kanaanitų žynius, išskyrus tai, kad ant krūtinės nešiojo emblema iš trijų koncentrinių žiedų, Rojaus Trejybės simboli Satanijoje. Jo visos tarnystės metu šitą ženklą iš trijų koncentrinių žiedų jo pasekėjai laikė tokiu šventu, kad niekada nedrįso jo panaudoti, ir greitai, praėjus kelioms kartoms, jis buvo užmirštas.

93:2.6 (1015.6) Nors Makiventa gyveno pagal šios sferos žmonių papročius, bet jis niekada nevedė, taip pat jis nebūtų galėjęs palikti savo palikuonių žemėje. Jo fizinis kūnas, nors ir buvo panašus į žmogiškąjį vyriškosios lyties kūną, bet tikrovėje jis

buvo tų specialiai sukonstruotų kūnų, kuriais naudojosi Princo Kaligastijos personalo toji šimtinė materializuotų narių, kategorijos, išskyrus tai, kad jame nebuvo gyvybės plazmos nė iš vienos žmogiškosios rasės. Nebuvo Urantijoje ir gyvybės medžio. Jeigu Makiventa žemėje būtų likęs bet kuriam ilgam laikotarpiui, tai jo fizinis mechanizmas būtų palaipsniui sumenkęs; dėl to, savo padovanojimo misiją jis užbaigė per devyniasdešimt ketverius metus, likus daug laiko iki to meto, kada jo materialus kūnas būtų pradėjęs irti.

93:2.7 (1016.1) Šitas įsikūnijęs Makiventa gavo Minties Derintoją, kuris apsigyveno šioje viršžmogiškojoje asmenybėje kaip laiko pagalbininkas ir kūno mokytojas, tokiu būdu įgydamas tą patyrimą ir praktinį susipažinimą su Urantijos problemomis ir su tuo metodu, kurio dėka apsigyvenama įsikūnijančio sūnaus viduje, kas įgalino šitą Tėvo dvasią taip drąsiai veikti vėlesniojo Dievo Sūnaus, Mykolo, žmogiškajame prote, kada jis žemėje pasirodė mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Ir tai yra vienintelis Minties Derintojas, kuris kada nors veikė dviejuose protuose Urantijoje, bet abu protai buvo tiek dieviški, tiek ir žmogiški.

93:2.8 (1016.2) Įsikūnijimo materialiam kūne metu, Makiventa palaikė visapusišką ryšį su savaisiais vienuolika bičiulių iš planetos saugotojų korpuso, bet jis negalėjo bendrauti su dangiškųjų asmenybių kitomis kategorijomis. Be savo ryšio su globėjais Melkizedekais, jokių kitų ryšių su viršžmogiškosiomis protingomis būtybėmis jis nepalaikė daugiau už žmogiškąją būtybę.

3. Melkizedeko mokymai

^{93:3.1 (1016.3)} Praėjus dešimtmečiui, Melkizedekas organizavo savo mokyklas Saleme, modeliudamas jas pagal senąją sistemą, kurią išvystė antrojo Edeno pirmieji setitų dvasininkai. Net ir idėja apie dešimtinės mokėjimo sistemą, kurią įvedė jo vėliau atverstas Abraomas, taip pat buvo kilusi iš išsilaikiusių pasakojimų apie senųjų setitų metodus.

^{93:3.2 (1016.4)} Melkizedekas mokė vieno Dievo, visuotinės Dievybės, sampratos, bet jis leido žmonėms šitą mokymą susieti su Norlatiadeko Žvaigždyno Tėvu, kurį jis vadino El Elijonu—Pačiu Aukštuuju. Melkizedekas nieko nepasakojo apie Liuciferio statusą ir reikalų padėtį Jeruseme. Lanaforgas, Sistemos Valdovas, mažai turėjo reikalų su Urantija tol, kol nebuvo užbaigta Mykolo savęs padovanojimo misija. Didžiajai daugumai Salemo studentų Edentija buvo rojus ir Pats Aukštasis buvo Dievas.

^{93:3.3 (1016.5)} Trijų koncentrinių žiedų simbolį, kurį Melkizedekas pasirinko savęs padovanojimo misijos ženklu, didžioji dauguma žmonių aiškino kaip simbolizuojantį žmonių, angelų, ir Dievo tris karalystes. Ir jiems buvo leidžiama ir toliau šitaip tikėti; labai mažai pasekėjų sužinojo, jog šitie trys žiedai simbolizuoja dieviškosios paramos ir vadovavimo Rojaus Trejybės begalybę, amžinybę, ir visuotinybę; net ir Abraomas šitą simbolį greičiau laikė išreiškiančiu Edentijos tuos tris Pačius Aukštuosius, kadangi jis buvo mokomas, jog tie trys Patys Aukštieji veikia kaip vienas. Tiek, kiek Melkizedekas mokė sampratos apie Trejybę, kurią simbolizavo jo ženklas, tai jis paprastai ją susiedavo su Norlatiadeko žvaigždyno tais trimis valdovais Vorondadekais.

93:3.4 (1016.6) Eiliniams savo pasekėjams jis nebandė pateikti savo tokių mokymų, kurie pranoktų Edentijos Pačių Aukštųjų—Urantijos Dievų—valdymo faktą. Bet kai kuriuos pasekėjus, Melkizedekas mokė išvystytos tiesos, pateikdamas vietinės visatos valdymą ir organizaciją, tuo tarpu savo nuostabų mokinį Nordaną Kenitą ir grupę atkaklių savo studentų jis mokė supervisatos ir net Havonos tiesų.

93:3.5 (1016.7) Katro šeimos nariai, su kuriais Melkizedekas gyveno daugiau negu trisdešimt metų, žinojo didelę dalį šitų aukštesniųjų tiesų ir jas ilgai išlaikė savo giminėje, net iki tų dienų, kada gimė jų žymus palikuonis Mozė, kuriam, pasakojant iš kartos į kartą, tokiu būdu iš jo tėvo pusės, o taip pat ir iš kitų šaltinių iš motinos pusės, buvo perteiktas toks nuostabus pasakojimas apie Melkizedeko laikus.

93:3.6 (1016.8) Melkizedekas savo pasekėjus mokė visko, ką jie galėjo suprasti ir įsisavinti. Net ir daugelis šiuolaikinių religinių idėjų apie dangų ir žemę, apie žmogų, Dievą, ir angelus nėra labai nutolę nuo šitų Melkizedeko mokymų. Bet šitas didis mokytojas viską pajungė vieno Dievo, visatos Dievybės, dangiškojo Kūrėjo, dieviškojo Tėvo doktrinai. Šitas mokymas buvo akcentuojamas, apeliuojant į žmogaus poreikį garbinti ir ruošiant kelią Mykolo kaip šito paties Visuotinio Tėvo Sūnaus vėlesniam pasirodymui.

93:3.7 (1017.1) Melkizedekas mokė, jog kada nors ateityje kitas Dievo Sūnus ateis materialaus kūno pavidalu, kaip yra atėjęs ir jis, bet jis bus pagimdytas moters; ir štai kodėl daugybė vėlesniųjų mokytojų laikėsi nuomonės, kad Jėzus yra dvasininkas arba dvasinis tarnas, “per amžius toks, kaip ir Melkizedeko kategorija.”

93:3.8 (1017.2) Ir tokiu būdu Melkizedekas iš tikrųjų parengė kelią ir sukūrė monoteistinį pasaulinės tendencijos etapą tikrojo Rojaus Sūnaus savęs padovanojimui, kilusiam iš to vieno Dievo, kurį jis taip vaizdingai pavaizdavo kaip visų Tėvą ir kurį jis atskleidė Abraomui kaip tokį Dievą, kuris priims žmogų esant paprastai sąlygai, asmeniniam įtikėjimui. Ir Mykolas, kada pasirodė žemėje, tada patvirtino viską, ką Melkizedekas buvo mokęs apie Rojaus Tėvą.

4. Salemo religija

93:4.1 (1017.3) Salemo garbinimo ceremonijos buvo labai paprastos. Kiekvienas asmuo, kuris pasirašydavo arba pasižymėdavo Melkizedeko bažnyčios molinių lentelių sąrašuose, turėdavo prisiminti tokį tikėjimą ir įsipareigodavo jo laikytis:

93:4.2 (1017.4) 1. Aš tikiu į El Elijoną, Patį Aukštąjį Dievą, vienintelį Visuotinį Tėvą ir visų Sukūrėją.

93:4.3 (1017.5) 2. Aš priimu Melkizedeko susitarimą su Pačiu Aukštuuju, kuris padovanoja Dievo palankumą dėl mano įtikėjimo, o ne dėl aukojimo ir aukų sudeginimo.

93:4.4 (1017.6) 3. Aš pasižadu laikytis Melkizedeko septynių įsakymų ir gerąją naujieną apie šitą susitarimą su Pačiais Aukštaisiais pasakoti visiems žmonėms.

93:4.5 (1017.7) Ir tai buvo visas Salemo bendruomenės tikėjimas. Bet net ir toks trumpas ir paprastas tikėjimo deklaravimas buvo vis tiek per daug sudėtingas ir per daug išvystytas tų laikų žmonėms. Jie tiesiog negalėjo suvokti minties, jog palankumą galima gauti už nieką — įtikėjimo dėka. Jie buvo per daug pasinėrę į tikėjimą, jog žmogus gimė būdamas dievams

skolingas. Perdaug ilgai ir perdaug uoliai jie aukodavo ir dovanodavo dovanas žyniams, kad pajėgtų suvokti gerąją naujieną, jog išgelbėjimas, dieviškasis palankumas, buvo nemokama dovana visiems tiems, kurie tiki Melkizedeko susitarimu. Bet Abraomas tikrai iš dalies tikėjo, ir net tai jam buvo “užskaityta kaip teisumas.”

93:4.6 (1017.8) Tie septyni įsakymai, kuriuos skelbė Melkizedekas, buvo sumodeliuoti pagal senovės Dalamatijos aukščiausiąją įstatymą ir labai panašėjo į tuos septynis įsakymus, kurių buvo mokoma pirmajame ir antrajame Edenuose. Salemo religijos įsakymai buvo tokie:

93:4.7 (1017.9) 1. Netarnauk jokiam kitam Dievui, išskyrus tiktai dangaus ir žemės Patį Aukštąjį Kūrėją.

93:4.8 (1017.10) 2. Nesuabejok dėl to, jog tiktai įtikėjimas yra vienintelė sąlyga amžinajam išgelbėjimui.

93:4.9 (1017.11) 3. Melagingai neliudyk.

93:4.10 (1017.12) 4. Nežudyk.

93:4.11 (1017.13) 5. Nevok.

93:4.12 (1018.1) 6. Nesvetimauk.

93:4.13 (1018.2) 7. Nerodyk nepagarbos savo tėvams ir vyresniesiems.

93:4.14 (1018.3) Nors bendruomenėje nebuvo leidžiama aukoti, bet Melkizedekas gerai žinojo, kaip sunku giliai įsišaknijusius papročius išrauti staiga, ir dėl to vietoje ankstesniojo kūno ir kraujo aukojimo šitiems žmonėms išmintingai pasiūlė duonos

ir vyno sakramento pakaitalą. Yra užrašyta, “Melkizedekas, Salemo karalius, įvedė duoną ir vyną.” Bet net ir šita atsargi naujovė nebuvo visiškai pavykusi; tos visos įvairios gentys turėjo pagalbinių centrų Salemo pakraščiuose, kur jie aukodavo ir degindavo aukas. Net ir Abraomas pasinaudojo tokiu barbarišku papročiu po savo pergalės prieš Kedorlaomėrą; jis tiesiog negalėjo nusiraminti tol, kol nepaaukojo įprastinės aukos. Ir Melkizedekui niekada iš tikrųjų nepavyko iš savo pasekėjų, net ir iš Abraomo, religinės praktikos iki galo išrauti šio polinkio aukoti.

^{93:4.15 (1018.4)} Kaip ir Jėzus, Melkizedekas griežtai laikėsi savęs padovanojimo misijos įgyvendinimo. Jis nemėgino papročių reformuoti, pakeisti pasaulio įpročių, jis nesistengė propaguoti net ir išvystytų sanitarijos normų ar mokslinių tiesų. Jis atvyko tam, jog įvykdytų dvi užduotis: žemėje išlaikytų gyvą vieno Dievo tiesą ir paruoštų kelią to Visuotinio Tėvo Rojaus Sūnaus vėlesniajai savęs padovanojimo misijai mirtingojo pavidalu.

^{93:4.16 (1018.5)} Melkizedekas elementarios apreikštos tiesos Saleme mokė devyniasdešimt ketverius metus, ir per šitą laiką Salemo mokyklą Abraomas lankė tris atskirus kartus. Galiausiai jis atsivertė į Salemo mokymus, tapdamas vienu iš nuostabiausių Melkizedeko mokinių ir pagrindinių rėmėjų.

5. Abraomo pasirinkimas

^{93:5.1 (1018.6)} Nors kalbėti apie “išrinktąją tautą” gali būti klaida, bet Abraomą laikyti pasirinktu individu nebus klaida. Melkizedekas iš tiesų Abraomui užkrovė atsakomybę palaikyti gyvą vieno Dievo tiesą kaip besiskiriančią nuo vyravusio tikėjimo į daugelį dievybių.

93:5.2 (1018.7) Palestinos pasirinkimas Makiventos veiklai iš dalies buvo grindžiamas noru užmegzti ryšius su kokia nors žmogiškąja šeima, kurioje yra įkūnyti vadovavimo potencialai. Melkizedeko įsikūnijimo metu žemėje buvo daug šeimų lygiai taip gerai pasirengusių priimti Salemo doktriną, kaip ir Abraomo šeima. Buvo lygiai taip apdovanotų šeimų tarp raudonųjų žmonių, tarp geltonųjų žmonių, ir tarp anditų palikuonių į vakarus ir į šiaurę. Bet, vėl, nė viena iš šitų vietovių nebuvo taip palankiai išsidėsčiusi būsimajam Mykolo pasirodymui žemėje, kaip Viduržemio jūros rytinė pakrantė. Melkizedeko misiją Palestinoje ir vėlesnį Mykolo pasirodymą hebrajų tautoje didele dalimi nulėmė geografija, tas faktas, jog Palestina buvo išsidėsčiusi tuo metu egzistavusios pasaulio prekybos, keliavimo, ir civilizacijos centre.

93:5.3 (1018.8) Kažkurį laiką globėjai Melkizedekai tyrinėjo Abraomo protėvius, ir jie buvo įsitikinę, jog kažkurioje kartoje gims palikuonys, kurių savybės bus intelektas, iniciatyva, išmintis, ir nuoširdumas. Tero, Abraomo tėvo, vaikai šituos lūkesčius atitiko visais atžvilgiais. Būtent šitoji galimybė užmegzti ryšius su šitais įvairiapusiais Tero vaikais turėjo didelės reikšmės tam, jog Makiventa pasirodė Saleme, o ne Egipte, Kinijoje, Indijoje, arba šiaurinėse gentyse.

93:5.4 (1019.1) Teras ir visa jo šeima buvo pusiau atsivertę į Salemo religiją, kuri buvo propaguojama Kaldėjoje; apie Melkizedeką jie sužinojo iš Ovido, finikiečių mokytojo, kuris Salemo doktrinas skelbė Ure, pamokslavimų. Jie išėjo iš Uro, ketindami vykti tiesiai į Salemą, bet Nahoras, Abraomo brolis, nematęs Melkizedeko, didelio entuziazmo nerodė ir įtikino juos palaukti Harane. Ir nuo jų atvykimo į Palestiną praėjo daug

laiko iki to meto, kada jie sutiko sunaikinti *visus* savo atsineštus naminius dievus; jie nesiskubino atsisakyti daugelio Mesopotamijos dievų dėl vieno Salemo Dievo.

93:5.5 (1019.2) Praėjus kelioms savaitėms po Abraomo tėvo, Tero, mirties, Melkizedekas pasiuntė vieną iš savo studentų, Jaramą Hetitą, kad šis tiek Abraomui, tiek Nahorui perduotų tokį pakvietimą: “Ateikite į Salemą, kur jūs tikrai išgirsite mūsų mokymus apie amžinojo Kūrėjo tiesą, ir jūsų abiejų brolių apšviesti palikuonys palaimins visą pasaulį.” Dabar Melkizedeko evangeliją Nahoras buvo priėmęs ne iki galo; jis pasiliko ir pastatė stiprų miestą-valstybę, kuri turėjo jo vardą, bet Lotas, Abraomo sūnėnas, nusprendė vykti į Salemą kartu su savo dėde.

93:5.6 (1019.3) Atvykę į Salemą, Abraomas ir Lotas pasirinko kalvotą įtvirtinimą netoli miesto, kur jie galėjo apsiginti nuo šiaurinių genčių daugelio netikėtų antpuolių. Tuo metu hetitai, asiriečiai, filistiniečiai, ir kitos grupės nuolat puldinėdavo centrinės ir pietinės Palestinos gentis. Iš savo įtvirtinimo kalvose Abraomas ir Lotas dažnai nukeliaudavo į Salemą.

93:5.7 (1019.4) Neužilgo po to, kada jie įsikūrė netoli Salemo, Abraomas ir Lotas nukeliavo į Nilo slėnį, kad apsirūpintų maisto atsargomis, nes tuo metu Palestinoje buvo sausra. Per šį trumpą gyvenimo Egipte laikotarpį Abraomas sužinojo, jog Egipto sostą užima jo tolimas giminaitis, ir šitam karaliui jis atliko du labai sėkmingus karinius žygius. Per pastarąjį gyvenimo prie Nilo laikotarpį jis ir jo žmona Sara gyveno kaip karaliaus dvariščiai, ir, jam išvykstant iš Egipto, jis gavo jam priklausiusią karinių kampanijų grobio dalį.

93:5.8 (1019.5) Abraomui reikėjo didžiulio ryžto tam, jog atsisakytų Egipto rūmų garbės ir sugrižtų prie dvasingesnio darbo, kurį pradėjo Makiventa. Bet Makiventą giliai gerbė net ir Egipte, ir kada faraonas išgirdo visą pasakojimą, tada jis energingai paragino Abraomą sugrižti prie savo priesaikos Salemo reikalui įgyvendinimo.

93:5.9 (1019.6) Abraomas turėjo karališkų ambicijų, ir pakeliui iš Egipto jis išdėstė Lotui savo planą pavergti visą Kanaaną ir jo tautą padaryti pavaldžią Salemui. Lotas buvo labiau linkęs į verslą; taigi, po vėliau kilusio nesutarimo, jis nuvyko į Sodomą, kad užsiimtų prekyba ir gyvulių auginimu. Lotui nepatiko nei karinis, nei piemens gyvenimas.

93:5.10 (1019.7) Su šeima sugrižęs į Salemą, Abraomas pradėjo brandinti savo karinius planus. Netrukus jis buvo pripažintas Salemo teritorijos civiliniu valdovu, ir į savo vadovaujamą konfederaciją, jis buvo įjungęs septynias aplinkines gentis. Iš tikrųjų, Melkizedekui labai sunkiai pavyko sulaikyti Abraomą, kuris liepsnojo didžiuliu noru vykti į aplinkines gentis ir apjungti jas su kardu, kad tokiu būdu būtų galima jas daug greičiau atvesti į Salemo tiesų pažinimą.

93:5.11 (1019.8) Melkizedekas su visomis aplinkinėmis gentimis palaikė taikius santykius; jis nebuvo militaristas ir jo niekada neužpuolė nė viena iš tų kariuomenių, kada jos marširuodavo pirmyn ir atgal. Jis visiškai sutiko su tuo, jog Abraomas sukurtų gynybinę politiką Salemui, tokią, kokia vėliau ir buvo įgyvendinta, bet jis nepritarė savo mokinio ambicingiems užkariavimo planams; taigi įvyko draugiškas santykių nutraukimas, Abraomas išvyko į Hebroną tam, kad įkurtų savo karinę sostinę.

93:5.12 (1020.1) Abraomas, dėl savo artimų ryšių su įžymiuoju Melkizedeku, turėjo didžiulį pranašumą prieš aplinkinius karaliukus; Melkizedeką jie visi garbino ir Abraomo nepaprastai bijojo. Abraomas žinojo apie šitą baimę ir tikrai laukė tinkamos progos savo kaimynus užpulti, ir šitas pretekstas atsirado tada, kada kai kurie iš šitų valdovų išdrįso nusiaubti jo sūnėno Loto, kuris gyveno Sodome, nuosavybę. Išgirdęs apie tai, Abraomas, vadovaudamas savo suvienytoms septynioms gentims, išžygiavo mušti priešo. Šitą kartą smūgi sudavė jo paties 318 gvardijos narių vadovaujama kariuomenė, kurią sudarė daugiau kaip 4.000 karių.

93:5.13 (1020.2) Kada Melkizedekas sužinojo, jog Abraomas paskelbė karą, tada jis iškeliavo tam, kad atkalbėtų jį, bet savo buvusį mokinį jis pasivijo tikrai tuo metu, kada šis buvo pakeliui į namus, nugalėjęs mūšyje. Abraomas atkakliai tvirtino, kad pergalę prieš jo priešus jam atnešė Salemo Dievas, ir jis išsireikalavo, kad į Salemo išdą iš jo paimtų grobio dešimtinę. Kitus devyniasdešimt procentų jis paėmė savo sostinei Hebronui.

93:5.14 (1020.3) Po šito Sidimo mūšio, Abraomas tapo antrosios konfederacijos iš vienuolikos genčių lyderiu, ir ne tik mokėjo dešimtinę Melkizedekui, bet ir pasirūpino, jog ir visi kiti tose apylinkėse darytų tą patį. Dėl jo diplomatinių ryšių su Sodomos karaliumi, kartu ir dėl tos baimės, su kuria į jį buvo apskritai žiūrima, Sodomos karalius ir kiti prisijungė prie Hebrono karinės konfederacijos; Abraomas iš tiesų buvo toli pažengęs link to, kad įkurtų galingą valstybę Palestinoje.

6. Melkizedeko susitarimas su Abraomu

93:6.1 (1020.4) Abraomas įsivaizdavo viso Kanaano užkariavimą. Jo pasiryžimą silpnino tikrai tas faktas, jog tokiam sumanymui Melkizedekas leidimo neduos. Bet Abraomas buvo beveik nusprendęs pradėti įgyvendinti šią kampaniją, kada jį ėmė graužti mintis, kad jis neturi sūnaus, kuris paveldėtų šitos siūlomos karalystės valdymą. Jis susitarė dėl kito susitikimo su Melkizedeku; ir būtent šio pokalbio metu Salemo dvasininkas, matomas Dievo Sūnus, įtikino Abraomą savo plano dėl materialaus užkariavimo ir žemiškojo valdymo atsisakyti vardan dangaus karalystės dvasinės sampratos.

93:6.2 (1020.5) Melkizedekas Abraomui išaiškino kovos su amoritų konfederacija nevaisingumą, bet lygiai taip pat jis paaiškino, jog šitie atsilikę klanai savo kvailais papročiais tikrai naikina patys save, taip, kad po keletos kartų jie bus tiek nusilpę, jog Abraomo palikuonys, kurių skaičius per tą laiką bus labai smarkiai išaugęs, galės juos lengvai nugalėti.

93:6.3 (1020.6) Ir Melkizedekas Saleme sudarė su Abraomu oficialią sutartį. Jis Abraomui tarė: “Pažvelk dabar aukštyn į dangų ir suskaičiuok žvaigždes, jeigu sugebėsi; tiek daug iš tikrųjų bus ir tavųjų palikuonių.” Ir Abraomas tikėjo Melkizedeku, “ir jam tai buvo užskaityta kaip teisumas.” Ir tada Melkizedekas Abraomui papasakojo istoriją apie Kanaano užėmimą, kuri ateityje įvykdys jo palikuonys po savo gyvenimo Egipte.

93:6.4 (1020.7) Šita Makiventos sutartis su Abraomu reiškia didįjį Urantijos susitarimą tarp dievybės ir žmonijos, pagal kurią Dievas sutinka padaryti *viską*; žmogus sutinka tikrai *tikėti* Dievo pažadais ir laikytis jo nurodymų. Iki to laiko buvo tikima, jog išgelbėjimą gali užtikrinti tikrai darbai—aukos ir aukojimai; dabar, Melkizedekas vėl atnešė į Urantiją gerąją

naujieną, jog išgelbėjimas, Dievo palankumas, turi būti gautas *įtikėjimu*. Bet šita paprasto įtikėjimo į Dievą evangelija buvo perdaug sudėtinga; vėliau semitų gentainiai buvo linkę sugrįžti prie ankstesniųjų aukų ir nuodėmės atpirkimo kraujo praliejimu.

93:6.5 (1021.1) Nedaug laiko praėjus po šitos sutarties sudarymo, sutinkamai su Melkizedeko pažadu gimė Izaokas, Abraomo sūnus. Po Izaoko gimimo, Abraomas labai rimtai pažvelgė į savo susitarimą su Melkizedeku, nuvyko į Salemą tam, kad jis būtų išdėstytas raštiškai. Būtent viešai ir oficialiai prisiimdamas šitą įsipareigojimą savo vardą jis pakeitė iš Abramo į Abraomą.

93:6.6 (1021.2) Didžioji dauguma Salemo tikinčiųjų praktikavo apipjaustymą, nors Melkizedekas to daryti niekada neliepė. Nors Abraomas visada labai priešinosi apipjaustymui, bet šita proga jis nusprendė šį įvykį sureikšminti, oficialiai pritardamas šitam ritualui kaip Salemo susitarimo patvirtinimo ženklui.

93:6.7 (1021.3) Būtent po šito tikro ir viešo savo asmeninių ambicijų atsisakymo vardan Melkizedeko didesnių planų jam Mamrės lygumose pasirodė trys dangiškosios būtybės. Šis įvykis yra faktas, nepaisant to, kad jis buvo siejamas su vėliau išgalvotais pasakojimais, susijusiais su realiu Sodomos ir Gomoros sunaikinimu. Ir šitos legendos apie tų dienų atsitikimus parodo, kokia buvo atsilikusi net ir tokių nesenų laikų moralė ir etika.

93:6.8 (1021.4) Sudarius iškilmingą sutartį, buvo pasiektas visiškas susitaikymas tarp Abraomo ir Melkizedeko. Abraomas vėl tapo Salemo kolonijos civiliniu ir kariniu vadovu, kuris aukščiausio pakilimo metu turėjo daugiau negu vieną šimtą tūkstančių

nuolatinių dešimtinės mokytojų pagal Melkizedeko brolijos sąrašus. Abraomas žymiai patobulino Salemo šventyklą ir parūpino naujas palapines visai mokyklai. Jis ne tik išplėtė dešimtinės sistemą, bet taip pat ir įgyvendino pagerintą mokyklos užsiėmimų organizavimo metodiką, be to, daug prisidėjo prie geresnio misionierių propagandos skyriaus valdymo. Jis taip pat daug padarė, kad pagerintų bandas ir Salemo pienininkystės projektų pertvarkymą. Abraomas buvo gudrus ir sumanus verslininkas, turtingas žmogus tų laikų požiūriu; jis nebuvo perdėtai religingas, bet jis buvo visiškai nuoširdus, ir jis iš tiesų tikėjo Makiventa Melkizedeku.

7. Melkizedeko misionieriai

^{93:7.1 (1021.5)} Melkizedekas kelerius metus tęsė savo studentų mokymą ir rengė misionierius, kurie įsiskverbė į visas aplinkines gentis, ypač Egipte, Mesopotamijoje, ir Mažojoje Azijoje. Ir einant dešimtmečiams, šitie mokytojai nukeliaudavo toliau ir toliau nuo Salemo, su savimi atsinešdami Makiventos tikėjimo ir įtikėjimo į Dievą evangeliją.

^{93:7.2 (1021.6)} Adomsono palikuonys, susitelkę aplink Vano ežerą, su noru klausėsi Salemo kulto hetitų mokytojų. Iš šito vienu metu buvusio anditų centro, mokytojai buvo pasiųsti tiek į Europos, tiek į Azijos tolimuosius regionus. Salemo misionieriai įsiskverbė į visą Europą, net į Britų salas. Viena grupė nukeliavo per Farerų salas iki Islandijos Andonitų, tuo tarpu kita grupė keliavo per Kiniją ir rytinėse salose pasiekė japonus. Gyvenimas ir patyrimas tų vyrų ir moterų, kurie išdrįso iškelti iš Salemo, Mesopotamijos, ir Vano ežero tam, kad apšviestų Rytų pusrutulio gentis, pateikia didvyrišką skyrių žmogiškosios rasės analuose.

93:7.3 (1022.1) Bet toji užduotis buvo tokia didžiulė, o gentys buvo tokios atsilikusios, kad rezultatai buvo neaiškūs ir nekonkretūs. Iš vienos kartos į kitą Salemo evangelija tai šen, tai ten surasdavo dirvą, bet išskyrus Palestiną, niekada ištikimybės vieno Dievo idėjai nesugebėdavo išsaugoti ilgą laiką visa gentis ar rasė. Likus daug laiko iki Jėzaus atėjimo, ankstyvųjų Salemo misionierių mokymai apskritai nugrimzdo į senesnius ir labiau išplitusius visuotinius prietarus ir tikėjimus. Pirminę Melkizedeko evangeliją beveik visiškai absorbavo Didžiosios Motinos, Saulės, ir kitų senovės kultų tikėjimai.

93:7.4 (1022.2) Jūs, kurie šiandien naudojate spausdinto žodžio privalumus, mažai ką suprantate, kaip šitais senovės laikais buvo sunku išsaugoti tiesą; kaip lengva iš akiračio prarasti naują doktriną vienai kartai keičiant kitą kartą. Visada buvo polinkis naują doktriną absorbuoti į senesnę religinio mokymo ir magijos taikymo organizmą. Naują apreiškimą visada užkrečia senesni evoliuciniai tikėjimai.

8. Melkizedeko išvykimas

93:8.1 (1022.3) Būtent netrukus po Sodomos ir Gomoros sunaikinimo Makiventa nusprendė užbaigti nepaprastosios padėties savęs padovanojimo misiją Urantijoje. Melkizedeko sprendimui užbaigti savo gyvenimą materialiam kūne įtakos turėjo daug sąlygų, iš kurių pagrindinė buvo aplinkinių genčių ir net betarpiškų pagalbininkų augantis polinkis jį laikyti pusiau dievu, žiūrėti į jį kaip į viršgamtinę būtybę, kokia iš tikrųjų jis ir buvo; bet jie pradėjo jį perdėtai garbinti ir su didžiule prietaringa baime. Papildomai prie šitų priežasčių, Melkizedekas iš savo žemiškosios veiklos arenos norėjo išvykti, likus pakankamai daug laiko iki Abraomo mirties tam,

kad vieno ir vienintelio Dievo tiesa būtų stipriai įtvirtinta jo pasekėjų protuose. Todėl vieną naktį Makiventa pasišalino į savo palapinę Saleme, savo partneriams palinkėjęs labos nakties, o kada jie ryte atėjo jo pakviesti, ten jo nebebuvo, nes jo bičiuliai buvo jį pasiėmę.

9. Po Melkizedeko išvykimo

^{93:9.1 (1022.4)} Tai buvo didžiulis išbandymas Abraomui, kada Melkizedekas taip staiga išnyko. Nors savo pasekėjus jis buvo iki galo įspėjęs, kad jis turės kada nors išeiti taip, kaip ir buvo atėjęs, bet jie negalėjo susitaikyti su savo nuostabaus vadovo netektimi. Didžioji organizacija, sukurta Saleme, beveik išnyko, nors būtent pasakojimais apie tas dienas Mozė rėmėsi tada, kada hebrajų vergus vedė iš Egipto.

^{93:9.2 (1022.5)} Melkizedeko netektis labai nuliūdino Abraomą, kad šio liūdesio jis niekada iki galo neįveikė. Iš Hebrono jis buvo išvykęs, kada atsisakė savo siekio sukurti materialią karalystę; ir dabar, praradęs dvasinės karalystės kūrimo partnerį, jis išvyko iš Salemo į pietus, kad apsigyventų netoli savo interesų vietos Gerare.

^{93:9.3 (1022.6)} Abraomas po Melkizedeko išvykimo buvo išsigandęs ir nedrąsus. Atvykęs į Gerarą, jis savo tapatybę slėpė, taip, kad Abimelekas pasisavino jo žmoną. (Tuoju po vedybų su Sara, vieną naktį Abraomas nugirdo sąmokslininkus, besirengiančius jį nužudyti tam, kad gautų jo nuostabią žmoną. Šitoji baimė virto siaubu šiaip jau drąsiam ir narsiam lyderiui; visą gyvenimą jis bijojo, kad paslapčiomis kas nors jį nužudys tam, kad gautų Sarą. Ir tai paaiškina, kodėl trimis atskirais atvejais šitas drąsus vyras pademonstravo tikrą bailumą.)

93:9.4 (1023.1) Bet Abraomą tai neilgam atgrasė nuo savo kaip Melkizedeko perėmėjo misijos vykdymo. Netrukus atsivertusiųjų jis turėjo tarp filistiniečių ir tarp Abimeleko žmonių, su jais sudarė sutartį ir, savo ruožtu, užsikrėtė didele dalimi jų prietarų, ypač pirmagimio sūnaus paaukojimo papročiu. Tokiu būdu Abraomas vėl iš tiesų tapo didžiuoju vadovu Palestinoje. Jį garbino visos grupės ir gerbė visi karaliai. Jis buvo visų aplinkinių genčių dvasinis vadovas, ir jo įtaka buvo juntama kurį laiką ir po jo mirties. Paskutiniaisiais savo gyvenimo metais jis dar kartą sugrįžo į Hebroną, į savo ankstesnės veiklos areną ir tą vietą, kur jis dirbo drauge su Melkizedeku. Abraomo paskutinyasis veiksmas buvo patikimų tarnų pasiuntimas į savo brolio, Nahoro, miestą, Mesopotamijos pasienyje tam, kad atgabentų moterį iš savo paties giminės kaip žmoną savo sūnui Izaokui. Ilgą laiką Abraomo giminė laikėsi papročio vesti pusseseres. Ir Abraomas numirė, turėdamas tvirtą tokį įtikėjimą į Dievą, apie kurį jis sužinojo iš Melkizedeko išnykusiose Salemo mokyklose.

93:9.5 (1023.2) Naujai kartai buvo sunku suvokti Melkizedeko istoriją; nepraėjus ir penkiems šimtams metų daugelis visą pasakojimą laikė mitu. Izaokas gana tiksliai laikėsi savo tėvo mokymų ir maitinosi Salemo bendruomenės evangelija, bet Jokūbui buvo sunkiau suvokti šitų pasakojimų reikšmę. Juozapas tvirtai tikėjo Melkizedeku, ir didžiaja dalimi dėl to, broliai jį laikė svajotoju. Juozapui buvo suteikta garbė daugiausia dėl jo prosenelio Abraomo atminimo. Juozapui buvo pasiūlyta vadovauti Egipto armijoms, bet tvirtai tikėdamas pasakojimais apie Melkizedeką ir vėlesniaisiais Abraomo ir Izaoko mokymais, jis nusprendė tarnauti civiliniu

administratoriumi, būdamas įsitikinęs, jog tokiu būdu galės geriau dirbti dangaus karalystės išvystymo labui.

^{93:9.6 (1023.3)} Melkizedeko mokymas buvo pilnas ir prisotintas, bet tų dienų įrašai atrodo neįtikėtini ir fantastiški vėlesniems hebrajų šventikams, nors daugelis iš jų kažkokį supratimą apie šitas transakcijas turėjo, bent jau iki tų laikų, kada Babilone masiškai buvo pradėta redaguoti Senojo Testamento tekstą.

^{93:9.7 (1023.4)} Ką Senojo Testamento įrašai pavaizduoja kaip pokalbius tarp Abraomo ir Dievo, tikrovėje buvo pasikalbėjimai tarp Abraomo ir Melkizedeko. Vėlesnieji raštininkai Melkizedeko terminą laikė sinonimišku Dievui. Įrašas apie tokį didelį skaičių Abraomo ir Saros susitikimų su “Viešpaties angelu” yra susijęs su dideliu skaičiumi jų susitikimų su Melkizedeku.

^{93:9.8 (1023.5)} Hebrajų pasakojimai apie Izaoką, Jokūbą, ir Juozapą yra daug patikimesni už jų pasakojimus apie Abraomą, nors juose taip pat yra daug nukrypimų nuo faktų, pakeitimų, kuriuos sąmoningai ir nesąmoningai šių įrašų sudarymo metu padarė hebrajų šventikai Babilono nelaisvėje. Ketura nebuvo Abraomo žmona; kaip ir Hagara ji buvo tik sugyventinė. Visa Abraomo nuosavybė atiteko Izaokui, teisėtos žmonos Saros sūnui. Abraomas nebuvo toks senas, kaip pažymi įrašai, ir jo žmona buvo daug jaunesnė. Jų amžius buvo pakeistas tyčia tam, kad būtų pateiktas vėlesnis tariamai stebuklingas Izaoko gimimas.

^{93:9.9 (1023.6)} Žydų nacionalinį ego labai smarkiai pamynė Babilono nelaisvė. Priešindamiesi nacionaliniam nepilnavertiškumui jie metėsi į kitą nacionalinio ir rasinio egoizmo kraštutinumą,

kuriuo jie iškraipė ir sugadino savo pasakojimus mėgindami save iškelti virš visų rasių kaip Dievo išrinktąją tautą; ir nuo tada jie ėmė rūpestingai redaguoti visus savo įrašus turėdami tikslą iškelti Abraomą ir kitus savo nacionalinius vadovus aukštai virš kitų asmenų, neišskiriant ir paties Melkizedeko. Dėl to hebrajų raštininkai sunaikino visus, kokius tik galėjo surasti, įrašus apie šituos svarbius laikus, palikdami tiktai pasakojimą apie Abraomo ir Melkizedeko susitikimą po Sidimo mūšio, kuris, jų nuomone, Abraomą apgaubė didžiule garbe.

93:9.10 (1024.1) Ir tokiu būdu, išleidę iš akiračio Melkizedeką, jie taip pat iš akiračio prarado ir šito nepaprastųjų užduočių Sūnaus mokymą, kas susiję su pažadėto save padovanojančio Sūnaus dvasine misija; iš akiračio prarado šitos misijos prigimtį taip visiškai ir galutinai, jog labai nedaug jų palikuonių sugebėjo arba norėjo pripažinti ir priimti Mykolą, kada jis pasirodė žemėje ir materialaus kūno pavidalu, kaip tą ir buvo išpranašavęs Makiventa.

93:9.11 (1024.2) Bet vienas iš Hebrajų Knygos užrašytojų Melkizedeko misiją suprato, nes yra užrašyta: “Šitas Melkizedekas, Paties Aukštojo dvasininkas, taip pat buvo ir taikos karalius; be tėvo, be motinos, be palikuonio, neturėdamas nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos, bet sutvertas kaip Dievo Sūnus, jis lieka dvasininku per amžius.” Šitas autorius Melkizedeko misiją pavadino tokio tipo, kaip ir vėlesnis Mykolo savęs padovanojimas, teigdamas, kad Jėzus buvo “dvasininkas per amžius Melkizedeko nurodymu.” Nors šitas palyginimas iš viso nėra vykęs, bet tiesiogine prasme tai yra tiesa, jog laikinąjį titulą Urantijai Kristus iš tiesų gavo

“dvylikos globėjų Melkizedekų nurodymu,” budėjusių tuo metu, kada jis vykdė savęs padovanojimo misiją šiame pasaulyje.

10. Makiventos Melkizedeko dabartinis statusas

^{93:10.1 (1024.3)} Makiventos įsikūnijimo metais Urantijos globėjai Melkizedekai veikė kaip vienuolikos narių taryba. Kada Makiventa priėjo išvados, kad jo misija kaip nepaprastųjų užduočių Sūnaus yra užbaigta, tada jis apie tai pranešė savo vienuolikai partnerių, ir jie nedelsiant parengė tą metodą, kurio pagalba jis buvo išlaisvintas iš materialaus kūno ir saugiai sugrąžintas į savo pirminį Melkizedeko statusą. Ir trečiąją dieną po jo išnykimo iš Salemo jis pasirodė tarp savo vienuolikos bičiulių, vykdančių užduotį Urantijoje, ir atnaujino savo pertrauktą karjerą kaip vienas iš 606 planetos Satanijos sistemoje globėjų.

^{93:10.2 (1024.4)} Makiventa savęs padovanojimo misiją kaip materialaus kūno ir kraujo tvarinys nutraukė lygiai taip staiga ir be ceremonijų, kaip ir ją buvo pradėjęs. Nei jo pasirodymo, nei išnykimo nelydėjo joks neįprastas pareiškimas ar pasireiškimas; nebuvo ir prisikėlimo, kada kviečiama pagal sąrašą, jo pasirodymu Urantijoje taip pat nebuvo pažymėta dieviškosios tvarkos planetoje pabaiga; jis vykdė savęs padovanojimą nepaprastosios situacijos metu. Bet Makiventa savo gyvenimo žmogiškųjų būtybių kūne neužbaigė tol, kol jo nuo tolesnio užduoties vykdymo deramai neatleido Tėvas Melkizedekas ir kol jam nebuvo pranešta, kad jo savęs padovanojimo misija nepaprastoje situacijoje sulaukė Nebadono vyriausiojo vykdytojo, Salvingtono Gabrielio, pritarimo.

93:10.3 (1024.5) Makiventa Melkizedekas ir toliau labai domėjosi tų žmonių, kurie tikėjo jo mokymais, kada jis buvo įsikūnijęs, palikuonių reikalais. Bet Abraomo palikuonys per Izaoką, kada tuokėsi su gentainiais iš kenitų, buvo vienintelė linija, kuri ilgą laiką puoselėjo vienaip ar kitaip aiškią Salemo mokymų sampratą.

93:10.4 (1024.6) Šitas pats Melkizedekas per tuos devyniolika vėlesniųjų amžių toliau tęsė savo bendradarbiavimą su daugeliu pranašų ir aiškiaregių, šitokiu būdu stengdamasis Salemo tiesas išlaikyti gyvas tol, kol ateis laikas žemėje pasirodyti Mykolui.

93:10.5 (1025.1) Makiventa toliau tarnavo kaip vienas iš planetinių globėjų iki Mykolo triumfo Urantijoje laikų. Vėliau jis buvo priskirtas prie Urantijos tarnybos Jeruseme, kaip vienas iš keturių ir dvidešimties reguliuotojų, tikrai neseniai jis buvo pakeltas į Sūnaus Kūrėjo asmeninio ambasadoriaus Jeruseme rangą, turėdamas Urantijos Planetos Princo Vicegerento rangą. Būtent toks yra mūsų įsitikinimas, kol Urantija išliks apgyvendinta planeta, tol Makiventa Melkizedekas nebus iki galo sugrąžintas į savosios kategorijos sūnystės pareigas, bet amžinai liks, kalbant laiko požiūriu, planetos globėju, atstovaujančiu Kristui Mykolui.

93:10.6 (1025.2) Kadangi jo savęs padovanojimas Urantijoje buvo nepaprastosios situacijos misija, tai tie įrašai neatskleidžia, kokia galėtų būti Makiventos ateitis. Gali būti taip, jog Nebadono Melkizedekų korpusas visam laikui prarado vieną iš savo narių. Neseniai perduoti nurodymai iš Edentijos Pačių Aukštųjų, o vėliau patvirtinti Uversos Dienų Senujų, leidžia manyti, kad šitas save padovanojęs Melkizedekas tikrai užims

puolusio Planetos Princo, Kaligastijos, vietą. Jeigu mūsų nuomonė šiuo požiūriu yra teisinga, tuomet visiškai įmanoma, jog Makiventa Melkizedekas gali vėl pats pasirodyti Urantijoje ir tam tikru pakeistu būdu atnaujinti nušalinto Planetos Princo vaidmenį arba priešingu atveju gali pasirodyti žemėje tam, jog veiktų kaip Planetos Princas vicegerentas, atstovaujantis Kristui Mykolui, kuris dabar realiai turi Urantijos Planetos Princo rangą. Nors mums toli nėra aišku, koks gali būti Makiventos likimas, nepaisant šito, neseniai įvykę įvykiai suteikia didelį pagrindą manyti, kad tie išankstiniai svarstymai yra netoli tiesos.

93:10.7 (1025.3) Mes gerai suprantame, kaip savo triumfo Urantijoje dėka, Mykolas tapo tiek Kaligastijos, tiek Adomo perėmėju; kaip jis tapo planetiniu Taikos Princu ir antruoju Adomu. Ir dabar mes matome, kaip šitam Melkizedekui yra suteikiamas Urantijos Planetos Princo Vicegerento rangas. Ar jis taip pat bus paskirtas ir Urantijos Materialiojo Sūnaus Vicegerentu? Arba, ar yra kokia nors galimybė, jog įvyks nenumatytas ir precedento neturintis įvykis, jog kada nors į planetą Mykolo atstovais, turinčiais Urantijos antrojo Adomo vicegerentų teises, sugrįš Adomas ir Ieva arba kurie nors iš jų palikuonių?

93:10.8 (1025.4) Ir visi šitie svarstymai yra siejami su tuo įsitikinimu, jog ateityje pasirodys tiek Sūnus Arbitras, tiek Trejybės Sūnus Mokytojas, kartu su aiškiu Sūnaus Kūrėjo pažadu, kada nors sugrįžti, padaryti Urantiją, planetą, kuri nėra užtikrinta dėl savosios ateities, viena įdomiausių ir labiausiai intriguojančių sferų visoje Nebadono visatoje. Visiškai yra įmanoma, jog kuriame nors ateities amžiuje, kada Urantija artės prie šviesos ir gyvenimo eros, kada nuosprendis dėl Liuciferio maišto ir

Kaligastijos maišto bus pagaliau priimtas, tada Urantijoje mes galėsime pamatyti, tuo pačiu metu, Makiventą, Adomą, Ievą, ir Kristų Mykolą, o taip pat arba Sūnų Arbitrą, arba net ir Trejybės Sūnus Mokytojus.

93:10.9 (1025.5) Mūsų kategorija ilgą laiką laikėsi tokios nuomonės, jog Makiventos dalyvavimas Urantijos reguliuotojų, keturių ir dvidešimties patarėjų, korpuse Jeruseme, yra pakankamas įrodymas tam, jog patvirtintų mūsų įsitikinimą, kad jis turi lemtį lydėti Urantijos mirtinguosius per visą žengimo pirmyn ir kilimo planą visatoje, net iki Rojaus Užbaigtųjų Korpuso. Mes žinome, jog Adomas ir Ieva turi tokią lemtį lydėti savo žemės bičiulius kelionėje į Rojų, kada Urantija bus įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime.

93:10.10 (1025.6) Mažiau negu prieš vieną tūkstantį metų tas pats Makiventa Melkizedekas, vienu metu buvęs Salemo išminčius, buvo nematomas Urantijoje vieną šimtą metų, veikdamas kaip reziduojantis šios planetos valdytojas; ir jeigu dabartinė planetinių reikalų tvarkymo sistema tęstųsi, tuomet jis turėtų vėl sugrįžti tokiose pačiose pareigose šiek tiek daugiau negu po vieno tūkstančio metų.

93:10.11 (1026.1) Tai yra pasakojimas apie Makiventą Melkizedeką, vieną unikalčiausių iš visų figūrų, kurios kada nors buvo susijusios su Urantijos istorija, ir asmenybę, kuriai gali būti nulemta suvaidinti svarbų vaidmenį jūsų nestandartinio ir neįprasto pasaulio ateities patyrimo.

93:10.12 (1026.1) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

94 Dokumentas. Melkizedeko mokymai mokymai Rytuose

^{94:0.1 (1027.1)} SALEMO religijos ankstyvieji mokytojai įsiskverbė į pačias nuošaliausias Afrikos ir Euroazijos gentis, visą laiką skelbdami Makiventos evangeliją apie žmogaus įtikėjimą į vieną visuotinį Dievą ir pasitikėjimą juo kaip vienintelę kainą už dieviškąjį palankumą. Melkizedeko susitarimas su Abraomu buvo modelis visai ankstyvajai misionieriškai veiklai, kuri pasklido iš Salemo ir kitų centrų. Urantijoje niekada nebuvo entuziastingesnių ir energingesnių bet kokios religijos misionierių už šituos kilnius vyrus ir moteris, kurie Melkizedeko mokymus nunešė per visą Rytų pusrutulį. Šitie misionieriai buvo surinkti iš daugelio tautų ir rasių, ir jie plačiai paskleidė savo mokymus per vietinius atsivertėlius tarpininkus. Įvairiose pasaulio vietose jie įkūrė mokymo centrus, kuriuose Salemo religijos mokė vietinius gyventojus ir tada šituos mokinius pasiūsdavo, kad jie dirbtų mokytojais savo pačių tautoje.

1. Salemo mokymai Vedų Indijoje

^{94:1.1 (1027.2)} Melkizedeko dienomis, Indija buvo kosmopolitinė šalis, kuri neseniai buvo patekusi į politinę ir religinę arijų-anditų, kurie buvo įsiveržę iš šiaurės ir vakarų, priklausomybę. Šį kartą arijai plačiai pasklido tikrai po pusiasalio šiaurinę ir vakarinę dalis. Šitie naujieji vedas išpažįstantys atvykėliai kartu atsinešė ir daugybę savo gentinių dievybių. Jų religinės garbinimo formos labai atitiko jų ankstesniųjų anditų protėvių ritualinius papročius tuo, jog tėvas vis dar tebevykdė žynio, o motina žynės vaidmenis, o šeimos židinys vis dar tebebuvo naudojamas kaip altorius.

94:1.2 (1027.3) Vedų kultas tuo metu vystėsi ir keitėsi vadovaujant mokytojų-žynių brahmanų kastai, kuri palaipsniui pradėjo perimti besiplečiančio garbinimo ritualo kontrolę. Kažkada buvusių trisdešimt trijų arijų dievybių suvienijimas buvo gerokai pažengęs į priekį, kada Salemo misionieriai įsiskverbė į Indijos šiaurę.

94:1.3 (1027.4) Šitų arijų politeizmas reiškė jų ankstesnio monoteizmo degeneravimą, kurį sukėlė jų susiskaldymas į gentinius vienetus, kiekviena gentis turėjo savo garbinamą dievą. Šitas anditų Mesopotamijos pirminio monoteizmo ir trejybiškumo išsigimimas vėl iš naujo patyrė sintezės stadiją pirmaisiais amžiais antrajame tūkstantmetyje prieš Kristų. Tie daugelis dievų buvo organizuoti į panteoną, vadovaujamą Djauso-tėvo, dangaus viešpaties; Indros, šėlstančio atmosferos viešpaties; ir Agni, trigalvio ugnies dievo, žemės viešpaties ir ankstesnės sampratos apie Trejybę išlikusio simbolio.

94:1.4 (1027.5) Konkretūs henoteistiniai įvykiai grindė kelią išvystytam monoteizmui. Agni, pati seniausioji dievybė, dažnai būdavo išaukštinama kaip viso panteono tėvas-galva. Dievybės-tėvo principas, kartais vadinamas Pradžiapati, kartais įvardijamas kaip Brahma, išnyko teologinėje kovoje, kurią brahmanai žyniai vėliau kovojo prieš Salemo mokytojus. *Brahmanas* buvo suvokiamas kaip energijos-dieviškumo principas, sužadinantis visą Vedų panteoną.

94:1.5 (1028.1) Salemo misionieriai skelbė Melkizedeko mokymą apie vieną Dievą, dangaus Patį Aukštąjį. Šitas pavaizdavimas nebuvo toks, jog visiškai nesiderintų su iškylančia samprata apie Tėvą-Brahmą kaip visų dievų šaltinį, bet Salemo doktrina buvo neritualinė ir dėl to tiesiogiai prieštaravo brahmanų

dvasininkijos dogmoms, tradicijoms, ir mokymams. Brahmanai žyniai niekada nebūtų galėję priimti Salemo mokymo apie išgelbėjimą įtikėjimo dėka, Dievo palankumą be ritualų laikymosi ir be aukojimo ceremonijų.

94:1.6 (1028.2) Melkizedeko evangelijos apie pasitikėjimą Dievu ir išgelbėjimą įtikėjimo dėka atmetimas Indijai reiškė gyvybiškai svarbų posūkį. Salemo misionieriai buvo didele dalimi prisidėję prie to, kad būtų prarastas tikėjimas į visus senovės Vedų dievus, bet lyderiai, vedizmo žyniai, Melkizedeko mokymą apie vieną Dievą ir vieną paprastą įtikėjimą atsisakė priimti.

94:1.7 (1028.3) Brahmanai, mėgindami kovoti prieš Salemo mokytojus, atrinko savo laikmečio šventus rašymus, ir šita kompiliacija, kaip vėliau buvo pertvarkyta, pasiekė dabartinius laikus kaip Rig-Vedos, viena iš seniausiųjų šventųjų knygų. Vėliau buvo antrosios, trečiosios, ir ketvirtosios Vedos, kada brahmanai bandė kristalizuoti, formalizuoti, ir nustatyti garbinimo ir aukojimo savuosius ritualus tų laikų tautoms. Kada jie buvo geriausio turinio, tada šitie užrašymai sampratos grožiu ir matymo tiesa prilygsta bet kokiam kitam panašaus pobūdžio raštų rinkiniui. Tačiau, kada šitą aukštesniąją religiją užkrėtė tūkstančių tūkstančiai pietinės Indijos prietarų, kultų, ir ritualų, tada ji vis didesniu laipsniu keitėsi į pačią margiausią teologijos sistemą, kokią tik kada nors buvo sukūręs mirtingasis žmogus. Vedų tyrinėjimas atskleis kai kurias pačias aukščiausias ir kai kurias pačias žemiausias sampratas apie Dievybę, kurios kada nors buvo sukurtos.

2. Brahmanizmas

94:2.1 (1028.4) Kada Salemo misionieriai skverbėsi pietų kryptimi į dravidų Dekaną, tada jie susidūrė su augančia kastų sistema, arijų planu, kaip užkirsti kelią rasinės tapatybės praradimui antrinių sangikų tautų kylančio potvynio akivaizdoje. Kadangi brahmanų žynių kasta buvo šitos sistemos pati ta esmė, tai šitokia visuomeninė tvarka labai uždelsė Salemo mokytojų pažangą. Šitoji kastų sistema arijų rasės neišsaugojo, bet jai iš tiesų pavyko įamžinti brahmanus, kurie, savo ruožtu, išlaikė savo religinę hegemoniją Indijoje iki šių laikų.

94:2.2 (1028.5) Ir dabar, silpstant vedizmui dėl aukštesnės tiesos atstūmimo, arijų kultą ėmė veikti vis didėjantys įsiveržimai iš Dekano. Desperatiškai stengdamiesi užkirsti kelią rasinio išnykimo ir religinės užmaršties potvyniui, brahmanų kasta siekė save iškelti virš visų kitų. Jie mokė, kad paaukojimas dievybei savaime yra pats veiksmingiausias dalykas, kad tai yra pati galingiausia jėga. Jie skelbė, kad iš dviejų pagrindinių dieviškųjų visatos principų, vienas yra Brahmanas dievybė, o kitas yra brahmanų dvasininkija. Nė vienoje kitoje Urantijos tautoje nebuvo to, kad žyniai iš tikrųjų išdrįstų save iškelti net ir aukščiau už savo dievus, sau pasiskirti tą garbę, kuri priklauso jų dievams. Bet jie su tokiais įžūliais tvirtinimais nuėjo tiek absurdiškai toli, jog visa nepatikima sistema sugriuvo nuo primityvių kultų, kurie užtvindė iš aplinkinių ir mažiau išsivysčiusių civilizacijų. Pati milžiniška Vedų dvasininkija merdėjo ir skendo inercijos ir pesimizmo purvinyje, kurį visoje Indijoje sukėlė savo pačios savanaudiškas ir neišmintingas per didelis pasitikėjimas.

94:2.3 (1029.1) Per didelis susikongregavimas į savąjį aš neišvengiamai atvedė į tokią baimę dėl savojo aš neevoliucinio

įamžinimo begaliniame rate vienas po kito einančių įsikūnijimų kaip žmogus, gyvūnas, ar augalas. Ir iš visų užkrečiančių tikėjimų, kurie galėjo būti primesti tam, kas galėjo būti atsirandančiu monoteizmu, nė vienas nebuvo toks bukinantis, kaip šitas tikėjimas į transmigraciją —sielos reinkarnacijos doktriną —kuri buvo atnešta iš dravidų Dekano. Šitas tikėjimas į alinantį ir monotonišką pasikartojančių reinkarnacijų ratą iš kovojančių mirtingųjų atėmė jų ilgai puoselėtą viltį surasti tą išsilaisvinimą ir dvasinį vystymąsi mirtyje, kas buvo ankstesniųjų Vedų tikėjimo dalis.

94:2.4 (1029.2) Tuoj po šito filosofiškai silpninančio mokymo buvo išgalvota doktrina apie amžinąjį pabėgimą nuo savojo aš, pasineriant į visuotinę ramybę ir absoliučios sąjungos su Brahmanu, visos kūrinijos viršsiela, ramybę. Mirtingojo troškimas ir žmogiškasis siekis buvo veiksmingai pagrobti ir iš esmės sunaikinti. Daugiau negu du tūkstančius metų geriausieji Indijos protai stengėsi išsivaduoti iš visų troškimų, ir tokiu būdu durys buvo plačiai atvertos tam, kad patektų tie vėlesnieji kultai ir mokymai, kurie tikrai supančiojo daugelio indų tautų sielas dvasinio beviltiškumo grandinėmis. Iš visų civilizacijų, vedų-arijų civilizacija užmokėjo siaubingiausią kainą už Salemo evangelijos atstūmimą.

94:2.5 (1029.3) Vien tiktai kasta negalėjo išsaugoti arijų religinės-kultūrinės sistemos, ir Dekano menkesnėms religijoms skverbiantis į šiaurę, išsivystė nusivylimo ir beviltiškumo amžius. Būtent šitomis tamsiomis dienomis kilo gyvybės neatėmimo kultas, ir jis nuo to meto išsilaikė iki šiol. Didelė dalis naujųjų kultų buvo atvirai ateistiniai, tvirtinantys, jog tokį išsigelbėjimą, koks tik yra įmanomas, galima pasiekti tiktai

paties žmogaus pastangomis be kieno nors pagalbos. Bet šitos nevykusios filosofijos didelėje dalyje nuostatų galima pastebėti Melkizedeko ir net Adominių mokymų iškraipytų likučių.

94:2.6 (1029.4) Tai buvo tie laikai, kada buvo sudaromi vėlesnieji induizmo tikėjimo, brahmanų, ir upanišadų raštai. Atstūmę asmeninės religijos mokymus per įtikėjimo asmeninį patyrimą su vienu Dievu, ir užteršti menkėjančios vertės ir silpninančių kultų ir tikėjimų potvyniu iš Dekano, su savo antropomorfizmais ir reinkarnacijomis, šventikai brahmanai energingai pasisakė prieš šituos teršiančius tikėjimus; buvo konkrečiai stengiamasi ieškoti ir surasti *realią tikrovę*. Brahmanai pradėjo deantropomorfizuoti indų sampratą apie dievybę, bet šitaip elgdamiesi jie padarė rimtą klaidą, kada sampratą apie Dievą nuasmenino, ir jie iškilo, ne su Rojaus Tėvo didingu ir dvasiniu idealu, bet su tolima ir metafizine visaapimančio Absoliuto idėja.

94:2.7 (1029.5) Stengdamiesi išsaugoti save brahmanai buvo atstūmę Melkizedeko tą vieną Dievą, ir dabar jie liko su Brahmano hipoteze, su tuo neaiškiu ir apgaulingu filosofiniu aš, su neasmeniu ir nepajėgiu *tuo*, kuris Indijos dvasinį gyvenimą paliko bejėgį ir sugniuždytą nuo tos nevykusios dienos iki dvidešimtojo amžiaus.

94:2.8 (1029.6) Būtent upanišadų užrašymo laikais Indijoje iškilo budizmas. Bet nepaisant jo sėkmės per tūkstantį metų, jis negalėjo varžytis su vėlesniu juo induizmu; nežiūrint aukštesnės moralės, jo ankstyvasis Dievo pavaizdavimas buvo net ir mažiau apibrėžtas negu induizme, kuris pasiūlė mažesnių skaičių ir asmenų dievybių. Galiausiai budizmas šiaurės Indijoje pasidavė prieš karingojo islamo puolimą, su savo

aiškiai suformuluota Alacho kaip visatos Aukščiausiojo Dievo samprata.

3. Brahmaninė filosofija

94:3.1 (1030.1) Nors brahmanizmo aukščiausioji fazė vargu ar buvo religija, bet jis iš tikrųjų buvo vienas iš kilniausių mirtingojo proto pasiekimų filosofijos ir metafizikos srityje. Pradėjęs žygi tam, jog atrastų galutinę tikrovę, Indijos protas nesustojo tol, kol nebuvo apmąstęs beveik visų teologijos aspektų, išskyrus esminę dualistinę religijos sampratą: visų visatos tvarinių Visuotinio Tėvo egzistenciją ir šitų pačių tvarinių kilimo patyrimo visatoje faktą, kada jie stengiasi pasiekti amžinąjį Tėvą, kuris jiems liepė būti tokiems tobuliems, net koks tobulas yra jis.

94:3.2 (1030.2) Tų laikų protai brahmano sampratos dėka iš tiesų pasičiupo idėją apie kažkokį viską persmelkiantį Absoliutą, nes šitas postulatas vienu ir tuo pačiu metu buvo tapatinamas su kuriančia energija ir kosmine reakcija. Brahmanas buvo suprantamas kaip neapibrėžiamas, kurį pajėgu suvokti tiktai vieną po kitos neigiant visas ribines savybes. Tai buvo aiškiai tikėjimas į kažkokią absoliučią, net ir begalinę, būtybę, bet šita samprata didele dalimi neturėjo asmenybės savybių ir dėl to jos nebuvo galima patirti atskiriems religininkams.

94:3.3 (1030.3) Brahmanas-Narajana buvo suvokiamas kaip Absolutas, tas begalinis TAI YRA, potencialaus kosmoso pirminė kūrybinė jėga, Visuotinis Aš, egzistuojantis kaip statinis ir potencialus per visą amžinybę. Jeigu tų dienų filosofai dievybės sampratoje būtų sugebėję žengti dar vieną žingsnį pirmyn, jeigu jie būtų galėję Brahmaną suvokti kaip

suvienijantį ir kūrybinį, kaip asmenybę, prie kurios gali priartėti sutvertos ir besivystančios būtybės, tada toks mokymas galėjo būti pačiu labiausiai išvystytu Dievybės pavaizdavimu Urantijoje, nes jis būtų aprėpęs visuminės dievybės veikimo pirmuosius penkis lygius ir galbūt būtų numatęs likusius du.

^{94:3.4 (1030.4)} Kai kuriose fazėse samprata apie tą Vieną Visuotinę Viršdvasią kaip visų tvarinių egzistencijos susumuojančią visumą Indijos filosofus atvedė labai arti prie Aukščiausiosios Būtybės tiesos, bet šita tiesa jiems neatnešė jokios naudos, nes jie nepajėgė išvystyti jokio protingo ar racionalaus asmeninio požiūrio, kaip pasiekti savo teorinio monoteistinio Brahmano-Narajanos tikslą.

^{94:3.5 (1030.5)} Karmos priežastingumo nenutrūkstantis principas yra, vėl, labai artimas tiesai apie visų laiko-erdvės veiksmų pasekmių sintezę Aukščiausiosios Dievybės akivaizdoje; bet šitas postulatas niekada nenumatė atskiram religininkui lygiaverčio asmeninio Dievybės pasiekimo, o tiktai užtikrino, kad Visuotinė Viršdvasia galiausiai praris visas asmenybes.

^{94:3.6 (1030.6)} Taip pat brahmanizmo filosofija labai priartėjo ir prie to, jog suvoktų, kad viduje yra apsigyvenę Minties Derintojai, kas atvedė tiktai į šitos tiesos iškrypimą dėl jos klaidingo supratimo. Tas mokymas, jog siela yra Brahmano apsigyvenimas viduje, būtų nutiesęs kelią išvystytai religijai, jeigu šitos sampratos nebūtų visiškai sugadinęs tikėjimas, kad nėra jokios žmogiškosios individualybės be viduje gyvenančios Visuotinės Individualybės.

94:3.7 (1030.7) Doktrinoje apie savojo aš sielos susiliejimą su Viršsiela, Indijos teologai neužtikrino išlikimo kažkam, kas yra žmogiška, kažkam, kas yra nauja ir unikalų, kažkam, kas gimsta iš žmogaus valios ir Dievo valios sąjungos. Mokymas apie sielos sugrįžimą pas Brahmaną yra labai panašus į tą tiesą apie Derintojo sugrįžimą į Visuotinio Tėvo krūtinę, bet kažkas yra skirtinga nuo Derintojo, kuris taip pat išlieka po mirties, morontiniame etape jis ir mirtingojo asmenybė vienas kitą papildė. Ir šitos gyvybiškos sampratos fatališkai trūko brahmaninėje filosofijoje.

94:3.8 (1031.1) Brahmaninė filosofija priartėjo prie daugelio visatos faktų ir prisiartino prie daugelio kosminių tiesų, bet ji per daug dažnai tapdavo klaidos auka, nesugebėjusi pamatyti skirtumų tarp kelių tikrovės lygių, tokių, kaip absoliutus, transcendentinis, ir ribinis. Ji neatsižvelgė į tai, jog tas, kas gali būti ribinis-iliuzinis absoliučiam lygyje, tas gali būti absoliučiai realus ribiniame lygyje. Ir ji taip pat visiškai nesuvokė Visuotinio Tėvo esminės asmenybės, su kuria galima užmegzti asmeninį ryšį visuose lygiuose, pradedant evoliucinio tvarinio ribotu patyrimu su Dievu, einant aukštyn iki Amžinojo Sūnaus begalinio patyrimo su Rojaus Tėvu.

4. Induizmo religija

94:4.1 (1031.2) Einant amžiams Indijoje, gyventojai tam tikru laipsniu sugrįžo prie senovės Vėdų ritualų, kaip juos buvo pakeitę Melkizedeko misionierių mokymai ir vėliau įtvirtinę brahmaniški žyniai. Šita, pati seniausia ir labiausiai kosmopolitinė iš visų pasaulio religijų, patyrė tolimesnius pakeitimus, reaguodama į budizmą ir džainizmą ir į vėliau atsiradusią islamo ir krikščionybės įtaką. Bet iki to meto, kada

pasirodė Jėzaus mokymai, jie buvo jau tiek suvakarietinti, kad tapo “baltojo žmogaus religija,” todėl keista ir svetima induso protui.

94:4.2 (1031.3) Induizmo teologija, šiuo metu, vaizduoja dievybės ir dieviškumo keturis besileidžiančius lygius:

94:4.3 (1031.4) 1. *Brahmaną*, Absoliutą, Begalinįjį, šitą TAI YRA.

94:4.4 (1031.5) 2. *Trimurti*, induizmo aukščiausiąją trejybę. Šitame susivienijime *Brahma*, pirmasis narys, yra suvokiamas kaip pats save sukūręs iš Brahmano —begalybės. Jeigu jis nebūtų tapatinamas su panteistiniu Begaliniu, tai *Brahma* galėtų tapti pagrindu Visuotinio Tėvo sampratai. *Brahma* taip pat yra tapatinamas ir su likimu.

94:4.5 (1031.6) Antrojo ir trečiojo narių, Šivos ir Višnu, garbinimas atsirado pirmajame tūkstantmetyje po Kristaus; *Šiva* yra gyvybės ir mirties viešpats, vaisingumo dievas, ir sunaikinimo šeimininkas. *Višnu* yra ypač populiarius dėl to tikėjimo, kad jis periodiškai įsikūnija žmogiškuoju pavidalu. Šitokiu būdu, indų vaizduotėje Višnu tampa realiu ir gyvu. Kai kas Šivą ir Višnu, kiekvieną iš jų, laiko aukščiausiu už visus kitus.

94:4.6 (1031.7) 3. *Vedinių ir pvedinių dievybių*. Didelė dalis arijų senovės dievų, tokių, kaip Agni, Indra, Soma, išsilaikė kaip antriniai dievai po trijų Trimurti narių. Atsirado didelis skaičius papildomų dievų nuo ankstyvųjų Vedų Indijos dienų, ir šitie taip pat buvo įtraukti į induizmo panteoną.

94:4.7 (1031.8) 4. *Pusdievių*: viršžmogiai, pusdieviai, didvyriai, demonai, vėlės, blogos dvasios, fėjos, pabaisos, goblinai, ir vėlesniųjų laikų kultų šventieji.

94:4.8 (1031.9) Nors induizmas ilgą laiką negalėjo Indijos žmonėms įkvėpti naujo gyvenimo, bet tuo pačiu metu jis paprastai buvo tolerantiška religija. Jo stiprybė yra dėl to, kad jis pasirodė, jog yra labiausiai prisitaikanti, amorfinė religija, kokia tik buvo atsiradusi Urantijoje. Ji gali patirti beveik neribotą skaičių pakitimų ir turėti lanksčių prisitaikymų nepaprastą spektrą, pradedant aukštais ir pusiau monoteistiniais pasvarstymais apie intelektualų Brahmaną ir baigiant neišmanančių tikinčiųjų žemų ir prislėgtų klasių nežabotu fetišizmu ir primityvių kultų ritualais.

94:4.9 (1032.1) Induizmas išsilaikė, nes iš esmės jis yra Indijos pagrindinės visuomeninės sanklodos neatskirama dalis. Jis neturi didžiulės hierarchijos, kurią būtų galima trikdyti arba sunaikinti; jis yra įpintas į tautos gyvenimo modelį. Jo sugebėjimas prisitaikyti prie besikeičiančių sąlygų pranoksta visus kitus kultus, ir jis demonstruoja pakantų požiūrį į daugelį kitų religijų ir kai kuriuos jų elementus yra pasirengęs perimti. Tvirtinama, jog Gautama Buda ir net pats Kristus yra Višnu įsikūnijimai.

94:4.10 (1032.2) Šiandien, Indijoje, yra didžiulis poreikis tam, jog būtų pavaizduota Jėzusuninė evangelija—Dievo Tėvystė ir visų žmonių sūnystė ir iš to kylanti brolystė, kuri yra įgyvendinama asmeniškai kupinos meilės pagalbos dėka ir tarnystės visuomenei dėka. Indijoje egzistuoja filosofiniai rėmai, yra kulto struktūra; stinga tiktai gyvybę įkvepiančios kibirkštys, kuri yra dinamiška meilė, pavaizduota Žmogaus Sūnaus

pirminėje evangelijoje, neturinčioje Vakarų dogmų ir doktrinų, kurios turėjo polinkį Mykolo savęs padovanojimo gyvenimą paversti baltojo žmogaus religija.

5. Kova už Tiesą Kinijoje

^{94:5.1 (1032.3)} Kada Salemo misionieriai perėjo per Aziją, paskleisdami doktriną apie Patį Aukštąjį Dievą ir išgelbėjimą įtikėjimo dėka, tada jie absorbavo didelę dalį filosofijos ir religinių minčių iš tų įvairių šalių, per kurias perėjo skersai. Bet tie mokytojai, kuriuos pasiuntė Melkizedekas ir jo pasekėjai, nenusižengė jiems parodytam pasitikėjimui, jie iš tikrųjų įsiskverbė į Euroazijos kontinento visas tautas, ir būtent antrojo tūkstantmečio prieš Kristų viduryje jie atvyko į Kiniją. Si Fuke, daugiau negu vieną šimtą metų, salemitai turėjo savo būstinę, ten išlavino kinų mokytojus, kurie mokė visuose geltonosios rasės kraštuose.

^{94:5.2 (1032.4)} Būtent kaip šito mokymo tiesioginė pasekmė Kinijoje iškilo ankstyviausia daoizmo forma, milžinišku laipsniu besiskirianti religija nuo tos religijos, kuri šitą pavadinimą turi ir šiandien. Ankstyvasis arba protodaoizmas buvo darinys iš tokių faktorių:

^{94:5.3 (1032.5)} 1. Singlangtono mokymo liekanų, kurios išsaugojo sampratą apie Šan-di, Dangaus Dievą. Singlangtono laikais kinų tauta tapo iš esmės monoteistine; jie savo garbinimą sutelkė ties Viena Tiesa, kuri vėliau buvo žinoma kaip Dangaus Dvasia, visatos valdovė. Ir geltonoji rasė šitos ankstyvosios sampratos apie Dievybę niekada iki galo neprarado, nors vėlesniaisiais amžiais į jų religiją nepastebimai įsliuogė daug antraeilių dievų ir dvasių.

^{94:5.4 (1032.6)} 2. Salemo religijos apie Kūrėją Dievybę Patį Aukštąjį, kuris yra pasirengęs padovanoti savo palankumą žmonijai, atsiliepdamas į žmogaus įtikėjimą. Bet neabejotinas dalykas yra tai, jog iki to meto, kada Melkizedeko misionieriai įsiskverbė į geltonosios rasės žemes, jų pirminis mokymas žymiai skyrėsi nuo paprastų Salemo doktrinų Makiventos laikais.

^{94:5.5 (1032.7)} 3. Indijos filosofų sampratos apie Brahmaną—Absoliutą, drauge su noru išvengti viso blogio. Galbūt didžiausią išorinę įtaką į rytus paplitusiai Salemo religijai padarė Vedų tikėjimo Indijos mokytojai, kurie savo supratimą apie Brahmaną—Absoliutą—įvedė į salemiečių gelbėtojišką mintį.

^{94:5.6 (1033.1)} Šitas sudėtinis tikėjimas tuose kraštuose, kur gyveno geltonoji ir rudoji rasės, išplito kaip pagrindinė įtaka religinės-filosofinės minties srityje. Japonijoje šitas protodaoizmas buvo žinomas kaip sintoizmas, ir šitoje šalyje, esančioje labai toli nuo Palestinos Salemo, tautos sužinojo apie Makiventos Melkizedeko, kuris gyveno žemėje tam, kad žmonija neužmirštų Dievo vardo, įsikūnijimą.

^{94:5.7 (1033.2)} Kinijoje visi šitie tikėjimai vėliau buvo supainioti ir apjungti su nuolat augančiu protėvių garbinimo kultu. Bet niekada nuo Singlangtono laikų kinai nebuvo patekę į beviltišką dvasininkijos vergovę. Geltonoji rasė buvo pirmoji, kuri iš barbariškų pančių iškilo į tvarkingą civilizaciją, nes ji buvo pirmoji, kuri pasiekė tam tikrą laipsnį išsivadavimo iš beviltiškos dievų baimės, net mirusiųjų vėlių ji nebijojo tiek, kiek jų bijojo kitos rasės. Kinija patyrė pralaimėjimą dėl to, jog nesugebėjo žengti į priekį toliau už savo ankstyvąjį

išsilaisvinimą iš žynių; ji padarė beveik tolygiai pragaištingą klaidą, imdama garbinti protėvius.

94:5.8 (1033.3) Bet salemiečiai dirbo ne veltui. Būtent ant jų evangelijos pamatų savo mokymus sukūrė šeštojo amžiaus didieji Kinijos filosofai. Lao-tse ir Konfucijaus laikų moralinė atmosfera ir dvasiniai jausmai iškilo iš ankstesniojo amžiaus Salemo misionierių mokymų.

6. Lao-Tse ir Konfucijus

94:6.1 (1033.4) Likus maždaug šešioms šimtoms metų iki Mykolo atvykimo, Melkizedekui, praėjus daug laiko nuo tada, kada jis paliko materialų kūną, atrodė, kad jo mokymo žemėje grynumui nepelnytai kyla pavojus, kad jį apskritai absorbuos senesnieji Urantijos tikėjimai. Kurį laiką atrodė, kad jo kaip Mykolo pirmtako misija gali sužlugti. Ir šeštajame amžiuje prieš Kristų, dvasinių veiksnių, iš kurių nevisi yra suprantami net ir planetiniams prižiūrėtojams, nepaprasto koordinavimo dėka, Urantija patyrė vieną iš neįprasčiausių daugiapusės religinės tiesos pateikimų. Kelių žmogiškųjų mokytojų dėka Salemo evangelija buvo iš naujo perteikta ir atgaivinta, ir tokia, kokia ji buvo pateikta tada, didele dalimi išsilaikė iki šito užrašymo laikų.

94:6.2 (1033.5) Šitą unikalų dvasinės pažangos amžių apibūdino didžiųjų religijos, moralės, ir filosofijos mokytojų atsiradimas visame civilizuotame pasaulyje. Kinijoje, tie du įžymūs mokytojai buvo Lao-tse ir Konfucijus.

94:6.3 (1033.6) *Lao-tse* rėmėsi betarpiškai Salemo tradicijų sampratomis, kada jis paskelbė, jog Dao yra visos kūrinijos

Vienintelė Pirmoji Priežastis. Lao buvo didžios dvasinės įžvalgos žmogus. Jis mokė, kad “žmogaus amžinasis tikslas yra amžinai trunkanti sąjunga su Dao, Aukščiausiuoju Dievu ir Visuotiniu Karaliumi.” Jo galutinio priežastingumo suvokimas buvo labai įžvalgas, nes jis rašė: “Vienybė kyla iš Absoliutaus Dao, o iš Vienybės atsiranda kosminė Dualybė, ir iš tokios Dualybės gimsta Trejybė, o Trejybė yra visos tikrovės pirminis šaltinis.” “Visa tikrovė yra amžinai lygsvaroje tarp kosmoso potencialų ir aktualų, o šituos amžinai suderina dieviškumo dvasia.”

94:6.4 (1033.7) Lao-tse taip pat pateikė vieną iš ankstyviausių doktrinų apie atsilyginimą už blogį geriu; “Gėris sukuria gerį, bet tam, kas iš tikrųjų yra geras, gerį taip pat sukuria ir blogis.”

94:6.5 (1033.8) Jis mokė apie tvarinio sugrįžimą pas Kūrėją, ir gyvybę pavaizdavo kaip asmenybės iškilimą iš kosminių potencialų, tuo tarpu mirtis buvo kaip šitos tvarinio asmenybės sugrįžimas namo. Jo samprata apie tikrą įtikėjimą buvo neįprasta, ir jis taip pat jį lygino su “mažo vaiko požiūriu.”

94:6.6 (1034.1) Jo supratimas apie amžinąjį Dievo tikslą buvo aiškus, nes jis sakė: “Absoliuti Dievybė nesistengia, bet ji laimi visada; ji neverčia žmonijos jėga, bet visada yra pasirengusi reaguoti į jų tikruosius troškimus; Dievo valia yra amžina kantrybė ir amžina savo išraiškos neišvengiamumu.” Ir apie tikrą religininką jis sakė, išreikšdamas tiesą, jog didesne palaima yra duoti negu imti: “Geras žmogus siekia ne pasilaikyti tiesą sau pačiam, bet vietoje šito jis mėgina šiuos turtus padovanoti savo bičiuliams, nes būtent tai ir yra tiesos įgyvendinimas. Absoliutaus Dievo valia visada suteikia naudos, niekada

negriauna; tikro tikinčiojo tikslas yra veikti visada, bet niekada neversti.”

94:6.7 (1034.2) Lao mokymas apie nesipriešinimą ir tas skirtumas, kurį jis nurodė tarp *veikimo* ir *vertimo*, vėliau buvo iškreiptas į tokius tikėjimus “nieko nematyti, nedaryti, ir negalvoti.” Bet taip klaidingai Lao niekada nemokė, nors jo nesipriešinimo nuostata ir buvo vienas iš faktorių toliau vystant kinų tautų polinkį į taikingumą.

94:6.8 (1034.3) Bet Urantijos dvidešimtojo amžiaus populiarius daoizmas labai mažai ką turi bendro su tais kilniais jausmais ir kosminėmis sampratomis, išreikštomis senojo filosofo, kuris mokė tiesos, kaip jis ją suvokė, ir kuri buvo tikia: Tas įtikėjimas į Absoliutų Dievą yra šaltinis tos dieviškosios energijos, kuri pertvarkys pasaulį, ir kurios dėka žmogus pakyla į dvasinę sąjungą su Dao, visatų Amžinąja Dievybe ir Kūrėju Absoliutu.

94:6.9 (1034.4) *Konfucijus* (Kung Fu-tze) buvo Lao jaunesnis bendraamžininkas šeštojo amžiaus Kinijoje. Konfucijus savo doktrinas grindė geltonosios rasės ilgos istorijos geresnės moralės tradicijomis, ir jį taip pat kažkiek paveikė išlikusių pasakojimų apie Salemo misionierius liekanos. Jo pagrindinis kūrinys buvo senovės filosofų išmintingų pasisakymų rinkinys. Tuo metu, kada jis buvo gyvas, jis buvo atstumtas mokytojas, bet nuo to meto jo rašymai ir mokymai visą laiką turėjo didžiulės įtakos Kinijoje ir Japonijoje. Konfucijus metė iššūkį šamanams tuo, kad magiją pakeitė morale. Bet jis persistengė; jis *tvarką* pavertė nauju fetišu ir sukūrė pagarbą protėvių elgesiui, kuris kinų tebėra labai garbinamas ir šitų dokumentų užrašymo metu.

94:6.10 (1034.5) Konfucijaus moralės skelbimas rėmėsi teorija, jog žemiškasis kelias yra dangiškojo kelio iškreiptas šešėlis; jog žemiškosios civilizacijos tikrasis modelis yra amžinosios dangaus tvarkos veidrodinis atspindys. Potenciali Dievo samprata konfucijizme buvo beveik visiškai pajungta tam akcentui, kuris yra suteikiamas Dangaus Keliui, kosmoso modeliui.

94:6.11 (1034.6) Lao mokymus prarado visi, išskyrus nedidelį skaičių jo pasekėjų Rytuose, bet Konfucijaus darbai nuo to meto visą laiką sudarė kultūros moralinio statinio pagrindą beveik trečdaliui urantų. Šitie konfucijizmo moraliniai priesakai, nors ir įamžino visa tai, kas buvo geriausia iš praeities, bet kažkuria prasme buvo priešiški pačiai tai kinų tyrinėjimo dvasiai, kuri ir buvo atvedusi į tuos pasiekimus, kurie buvo taip garbinami. Šitų doktrinų įtaką nesėkmingai mėgino nurungti tiek Chin Shih Huang Ti imperatoriškos pastangos, tiek Mao Ti mokymai, kurie skelbė brolystę, grindžiamą ne etine pareiga, bet Dievo meile. Jis siekė atgaivinti senovinį naujos tiesos ieškojimą, bet jo mokymai žlugo dėl energingo Konfucijaus mokinių pasipriešinimo.

94:6.12 (1034.7) Kaip ir daugelį kitų dvasinių ir moralės mokytojų, tiek Konfucijų, tiek Lao-tse jų pasekėjai galiausiai sudievinu dvasiškai tamsiais Kinijos amžiais, kurie įsiterpė tarp tikėjimo į daoizmą nuosmukio ir iškreipimo ir budistų misionierių atvykimo iš Indijos. Per šituos dvasinio smukimo amžius geltonosios rasės religija degeneravo į apgailėtiną teologiją, kurioje knibždėjo gausybė velnių, drakonų, ir blogų dvasių, visa tai rodė, jog sugrįžta neapšviesto mirtingojo proto baimės. Ir Kinija, kažkada dėl išsivysčiusios religijos buvusi

žmogiškosios visuomenės priešakyje, tada atsiliko dėl laikino nesugebėjimo vystyti tikruoju žengimo į priekį keliu, kada yra išvystoma toji Dievo-sąmonė, be kurios negali apsieiti ne tiktai atskiro individo, bet taip pat ir supainiotų ir sudėtingų civilizacijų, kurios apibūdina kultūros ir visuomenės išsivystymą evoliucinėje laiko ir erdvės planetoje, tikrasis žengimas į priekį.

7. Gautama Sidharta

94:7.1 (1035.1) Bendraamžininkas su Lao-tse ir Konfucijumi Kinijoje, kitas didis tiesos mokytojas iškilo Indijoje. Gautama Sidharta gimė šeštajame amžiuje prieš Kristų šiaurinėje Indijos provincijoje Nepale. Jo pasekėjai vėliau padarė taip, jog atrodytų, kad jis buvo pasakiškai turtingo valdovo sūnus, bet, tikrovėje, jis buvo nežymaus vado, kuris su gyventojų leidimu valdė nedidelį ir nuošalų kalnų slėnį pietiniuose Himalajuose, tiesioginis įpėdinis.

94:7.2 (1035.2) Po šešerių metų, tuščiai praktikavęs jogą, Gautama suformulavo tas teorijas, kurios išaugo į budizmo filosofiją. Sidharta ryžtingai, bet nesėkmingai kovojo prieš augančią kastų sistemą. Šitas jaunas pranašas princas buvo iškiliai nuoširdus ir unikaliai nesavanaudiškas, kas labai patiko tų laikų žmonėms. Jis susilpnino paprotį, jog individualaus išsigelbėjimo būtų ieškoma fizinėse kančiose ir asmeniniame skausme. Ir jis išsiuntė savo pasekėjus tam, kad jo evangeliją neštų po visą pasaulį.

94:7.3 (1035.3) Esant tokiai aplinkai, kada Indijoje buvo praktikuojami painiojantys ir kraštutiniai kultai, Gautamos normalesni ir nuosaikesni mokymai buvo kaip gaivinanti

paguoda. Jis pasmerkė dievus, žynius, ir jų aukojimus, bet jis taip pat nesuvokė To Visuotiniojo *asmenybės*. Netikėdamas, kad egzistuoja individualios žmogiškosios sielos, Gautama, aišku, didvyriškai kovojo prieš įsišaknijusį tikėjimą į sielų transmigravimą. Jis ėmėsi kilnaus mėginimo išlaisvinti žmones iš baimės, kad jie jaustųsi jaukiai ir kaip namuose didžiojoje visatoje, bet jam nepavyko parodyti jiems kelio į kylančiųjų mirtingųjų tikruosius ir dangiškuosius namus — į Rojų — ir į amžinosios egzistencijos besiplečiančią tarnystę.

94:7.4 (1035.4) Gautama buvo tikras pranašas, ir jeigu jis būtų atkreipęs dėmesį į atsiskyrėlio Godado pamokymus, tuomet atgaivintos Salemo evangelijos, skelbusios išsigelbėjimą įtikėjimu, įkvėpimo dėka jis būtų pakėlęs visą Indiją. Godadas buvo kilęs iš tokios šeimos, kuri niekada nebuvo praradusi Melkizedeko misionierių tradicijų.

94:7.5 (1035.5) Benare Gautama įkūrė savo mokyklą, ir būtent jos veikimo antraisiais metais vienas mokinyš, Bautanas, savo mokytojų atskleidė Salemo misionierių pasakojimus apie Melkizedeko susitarimą su Abraomu; ir nors Sidharta neturėjo labai aiškos sampratos apie Visuotinį Tėvą, bet jis ėmė laikytis pažangaus požiūrio apie išsigelbėjimą įtikėjimo dėka — paprasto tikėjimo dėka. Jis šitą paskelbė savo pasekėjams ir ėmė siųsti savo studentus grupėmis po šešiasdešimt, kad Indijos žmonėms skelbtų “džiugią naujieną apie laisvą išsigelbėjimą; kad visi žmonės, aukšti ir žemi, gali pasiekti palaimą įtikėjimu į teisumą ir teisingumą.”

94:7.6 (1035.6) Gautamos žmona tikėjo savo vyro evangelija ir buvo moterų vienuolių ordino įkūrėja. Jo sūnus tapo jo perėmėju ir šį kultą smarkiai išplėtė; jis suvokė naująją išsigelbėjimo idėją

įtikėjimo dėka, bet vėlesniaisiais metais jis ėmė abejoti Salemo evangelija apie dieviškąjį palankumą vien tik dėl įtikėjimo, ir senyvame amžiuje, mirštant jo žodžiai buvo “Patys pasirenkite savo pačių išgelbėjimą.”

94:7.7 (1036.1) Gautamos visuotinio išgelbėjimo evangelija, kada ji buvo skelbiama, kai buvo aukščiausio lygio, be aukojimų, kankinimų, ritualų, ir žynių, tada ji buvo revoliucinė ir stebinanti to laikmečio doktrina. Ir stebėtina, arti ji priartėjo prie to, kad būtų atgaivinta Salemo evangelija. Ji suteikė pagalbą milijonams nusivylusių sielų, ir nežiūrint savo groteskiško iškrypimo vėlesniaisiais amžiais, ji vis dar tebelieka viltimi milijonams žmogiškųjų būtybių.

94:7.8 (1036.2) Sidharta mokė nepalyginamai daugiau tiesos negu jos išliko šiuolaikiniuose kultuose, turinčiuose jo vardą. Šiuolaikinis budizmas mažai kuo beprimena Gautamos Sidhartos mokymus, kaip ir krikščionybė mažai kuo beprimena Jėzaus iš Nazareto mokymus.

8. Budistų tikejimas

94:8.1 (1036.3) Panorėjus tapti budistu, užtekdavo tiesiog viešai pareikšti apie savo tikėjimą, garsiai pakartojus žodžius iš Paguodos: “Buda man suteikia paguodą; Mokymai man suteikia paguodą; Brolystė man suteikia paguodą.”

94:8.2 (1036.4) Budizmas kilo iš istorinio asmens, ne iš mito. Gautamos pasekėjai jį vadino Šasta, kuris reiškia globėją arba mokytoją. Nors jis ir netvirtino, kad jis pats ar jo mokymai turi viršžmogiškąją kilmę, bet jo mokiniai anksti jį pradėjo vadinti *apšviestuoju*, Buda; vėliau Šakjamuniu Buda.

94:8.3 (1036.5) Gautamos pirminė evangelija buvo paremta keturiomis kilniomis tiesomis:

94:8.4 (1036.6) 1. Kilniomis kančios tiesomis.

94:8.5 (1036.7) 2. Kančios priežastimis.

94:8.6 (1036.8) 3. Kančios sunaikinimu.

94:8.7 (1036.9) 4. Keliu, vedančiu į kančios sunaikinimą.

94:8.8 (1036.10) Su kančios doktrina ir išsivadavimu iš jos buvo glaudžiai susijusi Aštuonkarčio Kelio filosofija: teisingų pažiūrų, siekių, kalbos, elgesio, gyvensenos, pastangų, dėmesingumo, ir apmąstymų. Gautama neturėjo ketinimų stengtis sunaikinti visas pastangas, siekius, ir troškimus, tam, kad būtų išsivadauta iš kančios; greičiau jo mokymas buvo iš tiesų skirtas tam, jog mirtingajam žmogui parodytų, kad bergždžia visas viltis ir troškimus sieti su visiškai žemiškais tikslais ir materialiais siekiais. Buvo kalbama ne tiek apie tai, jog reikėtų vengti savo bičiulių meilės, kiek apie tai, jog tikras tikintysis turėtų taip pat žvelgti toliau negu šito materialaus pasaulio ryšiai, į amžinosios ateities realybes.

94:8.9 (1036.11) Gautamos pamokslas turėjo penkis moralinius įsakymus:

94:8.10 (1036.12) 1. Nežudyk.

94:8.11 (1036.13) 2. Nevok.

94:8.12 (1036.14) 3. Nebūk nedoras.

94:8.13 (1036.15) 4. Nemeluok.

94:8.14 (1036.16) 5. Negerk svaiginančiųjų gėrimų.

94:8.15 (1036.17) Buvo keletas papildomų arba antrinių įsakymų, kurių tikintieji galėjo ir nesilaikyti.

94:8.16 (1036.18) Sidharta vargu ar tikėjo į žmogiškosios asmenybės nemirtingumą; jo filosofija tikrai suteikė tam tikros rūšies funkcinį tęstinumą. Jis niekada aiškiai neapibrėžė to, ką būtent jis turi omeny, mokydamas apie nirvaną. Tas faktas, kad teoriškai ji gali būti patiriama mirtingojo egzistencijos metu, rodytų, kad į ją nebuvo žiūrima kaip į visiškai sunaikintą būseną. Nirvana buvo suprantama kaip aukščiausiojo apšvietimo ir dangiškosios palaimos būseną, kurioje visi pančiai, pririšantys žmogų prie materialaus pasaulio, yra nutraukti; patiriamas išsivadavimas iš mirtingojo gyvenimo troškimų ir išsilaisvinimas iš bet kokio pavojaus, jog visą laiką vėl bus patiriama inkarnacija.

94:8.17 (1037.1) Pagal Gautamos pirminius mokymus, išsigelbėjimas yra pasiekiamas žmogiškųjų pastangų dėka, be dieviškosios pagalbos; čia nėra vietos išgelbstinčiam įtikėjimui arba maldoms, nukreiptoms į viršžmogiškąsias jėgas. Gautama, stengdamasis sumažinti Indijos prietarus, ėmėsi pastangų nukreipti žmones nuo rėksmingų tvirtinimų apie magišką išgelbėjimą. Ir šitai darydamas, jis paliko plačiai atvertas duris savo perėmėjams jo mokymus interpretuoti klaidingai ir skelbti, kad visos žmogiškosios pastangos ko nors siekti yra bjaurios ir skausmingas. Jo pasekėjai neįvertino to fakto, kad aukščiausioji laimė yra susijusi su tuo, kad išmintingai ir entuziastingai būtų siekiama vertingų tikslų, ir kad tokie pasiekimai kosminėje saviraiškoje ir sudaro tikrąjį žengimą į priekį.

94:8.18 (1037.2) Didžiąją Sidhartos mokymų tiesą sudarė jo skelbimas apie absoliutaus teisingumo visatą. Jis mokė geriausios bedievės filosofijos, kurią kada nors buvo sugalvojęs mirtingasis žmogus; tai buvo idealus humanizmas, ir jis, kuo veiksmingiausiai pašalino bet kokią pagrindą prietarams, magiškiems ritualams, ir vėlių ar demonų baimei.

94:8.19 (1037.3) Budizmo pirminės evangelijos didžiausioji silpnybė buvo ta, kad ji nesukūrė nesavanaudiškos visuomeninės tarnystės religijos. Budistinė brolystė buvo, ilgą laiką, ne tikinčiųjų brolystė, bet greičiau ji buvo studentų, besirengiančių tapti mokytojais, bendrija. Gautama jiems uždraudė imti pinigus ir tuo siekė užkirsti kelią hierarchinių polinkių augimui. Pats Gautama buvo labai visuomeniškas; iš tikrųjų, jo gyvenimas buvo daug didingesnis už jo pamokslus.

9. Budizmo paplitimas

94:9.1 (1037.4) Budizmas klestėjo, nes jis išgelbėjimą siūlė per tikėjimą į Budą, tą apšviestąjį. Melkizedeko tiesas jis išreiškė daugiau negu bet kuri kita religinė sistema, esanti visoje rytų Azijoje. Bet kaip religija budizmas nepaplitė plačiai tol, kol jo nepradėjo ginti žemos kastos monarchas Asokas, kuris, po Ichnatono Egipte, buvo vienas iš nuostabiausių pilietinių valdovų laikotarpyje tarp Melkizedeko ir Mykolo. Asokas sukūrė didžią Indijos imperiją savo budistų misionierių propagandos dėka. Per dvidešimt penkerių metų laikotarpį jis išmokė ir išsiuntė daugiau negu septyniolika tūkstančių misionierių į tuo metu žinomo viso pasaulio tolimiausius pakraščius. Per vienos kartos gyvenimą jis pavertė budizmą viešpataujančia religija pusėje pasaulio. Ji greitai įsitvirtino Tibete, Kašmire, Ceilone, Birmoje, Javoje, Siame, Korėjoje,

Kinijoje, ir Japonijoje. Ir apskritai kalbant, tai buvo nepalyginamai labiau išsivysčiusi religija už tas, kurias ji pakeitė arba pagerino.

94:9.2 (1037.5) Budizmo išplitimas iš savo tėvynės Indijos po visą Aziją yra vienas iš labiausiai jaudinančių pasakojimų apie nuoširdžių religininkų dvasinį atsidavimą ir misionierišką atkaklumą. Gautamos evangelijos mokytojai ne tikrai drąsiai pasitiko pavojus sausumos karavanų maršrutuose, bet ir rizikavo savo gyvybėmis Kinijos jūrose, kada su savo misija jie keliavo per Azijos kontinentą, savojo įtikėjimo mokymą nešdami visoms tautoms. Bet šitas budizmas jau nebebuvo ta paprasta Gautamos doktrina; tai buvo sustebuklinta evangelija, kuri ją pavertė vienu iš dievų. Ir kuo toliau budizmas plito nuo savo aukštikalnių namų Indijoje, tuo labiau jis virto nebešanašiu į Gautamos mokymus, ir tuo labiau jis ėmė panašėti į tas religijas, kurias buvo pats pakeitęs.

94:9.3 (1038.1) Budizmą, vėliau, smarkiai paveikė daoizmas Kinijoje, sintoizmas Japonijoje, ir krikščionybė Tibete. Praėjus tūkstančiui metų, Indijoje budizmas tiesiog suvyto ir sunyko. Jis tapo brahmanizuotu ir vėliau apgailėtinais pasidavė islamui, tuo tarpu likusioje didesnėje Rytų dalyje jis degradavo iki tokio ritualo, kurio Gautama Sidharta niekada nebūtų pripažinęs.

94:9.4 (1038.2) Pietuose Sidhartos mokymų fundamentalistinis tipas išliko Ceilone, Birmoje, ir Indokinijos pusiasalyje. Tai yra hinajano budizmo atšaka, kuri remiasi ankstyvąja arba asocialia doktrina.

94:9.5 (1038.3) Bet net ir iki žlugimo Indijoje, Gautamos pasekėjų grupės Kinijoje ir šiaurės Indijoje buvo pradėjusios vystyti

mahajanos mokymą apie “Didįjį Kelią” į išgelbėjimą, skirtingai nuo pietų puristų, kurie laikėsi hinajanos, arba “Mažajo Kelio.” Ir šitie mahajaniečiai atsipalaidavo nuo visuomeninių apribojimų, kurie yra neatskiriami nuo budistų doktrinos, ir nuo to meto šita šiaurinė budizmo atšaka tebesivysto Kinijoje ir Japonijoje.

94:9.6 (1038.4) Budizmas šiandien yra gyva, auganti religija, nes jai pavyksta išsaugoti savo pasekėjų daugelį aukščiausiųjų moralinių vertybių. Ji skatina ramumą ir savikontrolę, didina nuoširdumą ir laimę, ir daug daro, kad užkirstų kelią liūdesiui ir gedėjimui. Tie, kurie tiki šita filosofija, gyvena daug geresnį gyvenimą už tuos, kurie ja netiki.

10. Religija Tibete

94:10.1 (1038.5) Tibete gali būti sutinkamas keisčiausias Melkizedeko mokymų derinys, sujungtas su budizmu, induizmu, daoizmu, ir krikščionybe. Kada budistai misionieriai atvyko į Tibetą, tada jie susidūrė su primityviuoju laukiniškumu, labai panašiu į tą, kokį krikščionys misionieriai rado Europos šiaurinėse gentyse.

94:10.2 (1038.6) Šitie primityviai mąstantys tibetiečiai nenorėjo iki galo atsisakyti savo senovinės magijos ir talismanų. Dabartinių tibetiečių religinių ritualų tyrinėjimai atskleidžia labai smarkiai išsivysčiusią brolystę tarp nuskustomis galvomis šventikų, kurie naudoja įmantrų ritualą, kuriame yra varpeliai, skandavimas, smilkalai, procesijos, rožinis, atvaizdai, talismanai, paveikslai, šventas vanduo, spalvingi drabužiai, ir sudėtingi chorai. Jie turi griežtas dogmas ir sustabarėjusius tikėjimus, mistines apeigas ir specialius pasninkavimus. Jų hierarchiją sudaro vienuoliai, vienuolės, abatai, ir Vyriausiasis

Lama. Jie meldžiasi angelams, šventiesiems, Šventajai Motinai, ir dievams. Jie praktikuoja išpažintį ir tiki į skaistyklą. Jų vienuolynai yra didžiuliai, o jų katedros yra nuostabios. Jie laikosi šventų ritualų begalinio kartojimo ir tiki, jog tokios ceremonijos suteikia išgelbėjimą. Maldos tekstai yra pritvirtinti prie rato, ir jam sukantis, jie tiki, kad prašymai tampa veiksmingi. Nė vienoje kitoje šių laikų tautoje negalima surasti tiek daug pasiskolinimų iš tokio didelio skaičiaus kitų religijų; ir tokia sancaupinė liturgija neišvengiamai tampa be galo gremėzdiška ir nepakeliamai slegianti.

94:10.3 (1038.7) Tibetiečiai ką nors turi iš visų pagrindinių pasaulio religijų, išskyrus Jėzusionietiškos evangelijos paprastus mokymus: sūnystę su Dievu, brolystę su žmogumi, ir visą laiką kylantį pilietybės lygį amžinojoje visatoje.

11. Budistų filosofija

94:11.1 (1038.8) Budizmas į Kiniją pateko pirmajame tūkstantmetyje po Kristaus, ir jis labai tiko prie geltonosios rasės religinių papročių. Garbindami protėvius, jie ilgą laiką meldėsi mirusiesiems; dabar jie taip pat galėjo melstis ir už juos. Greitai budizmas susivienijo su byrančio daoizmo ritualinių papročių likučiais. Šita nauja sintetinė religija su savo garbinimo šventyklomis ir aiškiu religiniu ritualu greitai tapo Kinijos, Korėjos, ir Japonijos tautų visuotinai priimtu kultu.

94:11.2 (1039.1) Nors kai kuriais atžvilgiais gaila, jog budizmas išplito po pasaulį tada, kada Gautamos pasekėjai buvo taip iškraipę kulto mokymus ir tradicijas, kad iš jo buvo padarę dievišką būtybę, nepaisant šito, mitas apie jo žmogiškąjį gyvenimą,

pagražintą daugybe stebuklų, pasirodė labai patrauklus budizmo šiaurinės arba mahajanos evangelijos pasekėjams.

94:11.3 (1039.2) Kai kurie vėlesnieji jo pasekėjai mokė, kad Šakjamunio Budos dvasia periodiškai sugrįžta į žemę kaip gyvasis Buda, šitaip atverdami kelią beribiam Budos atvaizdų, šventyklų, ritualų, ir apsišaukėlių “gyvųjų Budų” įamžinimui. Tokiu būdu didžiojo Indijos protestanto religija galiausiai iš tiesų buvo supančiota tais pačiais ceremoniniais papročiais ir ritualiniais užkalbėjimais, prieš kuriuos jis taip aršiai kovojo ir kuriuos taip didvyriškai pasmerkė.

94:11.4 (1039.3) Budistų filosofijos didžiulis žingsnis į priekį buvo tai, kad ji suvokė visos tiesos santykinumą. Budistai šitos hipotezės mehanizmo dėka skirtumus savo pačių religiniuose raštuose, o taip pat ir tuos skirtumus, kurie egzistavo tarp jų pačių raštų ir daugelio kitų, galėjo sutaikyti ir suderinti. Buvo mokoma, jog maža tiesa yra mažam protui, didelė tiesa yra dideliui protui.

94:11.5 (1039.4) Šita filosofija taip pat tvirtino, jog Budos (dieviškoji) prigimtis gyvena visų žmonių viduje; jog žmogus, savo pastangų dėka, gali pasiekti tai, kad šitas vidinis dieviškumas būtų įgyvendintas. Ir šitas mokymas yra vienas iš aiškiausių pateikimų apie viduje gyvenančių Derintojų tiesą, kurį kada nors buvo pateikusi kokia nors Urantijos religija.

94:11.6 (1039.5) Bet didžiulis Sidhartos pirminės evangelijos trūkumas, taip, kaip ją aiškino jo pasekėjai, buvo tai, kad ji bandė žmogiškąjį aš visiškai išvaduoti iš visų mirtingojo prigimties apribojimų, izoliuodama tą savąjį aš nuo objektyvios tikrovės. Tikroji kosminė saviraiška kyla dėl susitapatinimo su

kosmine tikrove ir su energijos, proto, ir dvasios, susietų erdvės ir sąlygojamų laiko, ribiniu kosmosu.

94:11.7 (1039.6) Tačiau nors tas budizmo ceremonijas ir išorines apeigas labai smarkiai užteršė tų kraštų, į kuriuos jis atkeliavo, ceremonijos ir apeigos, bet šito degradavimo nebuvo didžiųjų mąstytojų, kurie, kartas nuo karto, priimdavo šitą minties ir tikėjimo sistemą, filosofiniame gyvenime. Per daugiau negu du tūkstančius metų, didelė dalis geriausių Azijos protų savo pastangas sukonzentravo tam, kad išsiaiškintų absoliučios tiesos ir Absoliuto tiesos problemą.

94:11.8 (1039.7) Aukštos sampratos apie Absoliutą evoliucija buvo pasiekta daugelio minties kanalų pagalba ir samprotavimo vingiuotų kelių dėka. Šitos doktrinos apie begalybę kilimas į viršų nebuvo taip aiškiai apibrėžtas, kaip buvo aiškiai apibrėžta Dievo sampratos evoliucija hebrajų teologijoje. Nepaisant šito, buvo tam tikri bendri lygiai, kuriuos budistų protai pasiekė, juose gyveno, ir perėjo per juos pakeliui į visatų Pirminio Šaltinio įsivaizdavimą:

94:11.9 (1039.8) 1. *Legenda apie Gautamą*. Sampratos pagrindas buvo istorinis faktas apie Sidhartos, Indijos pranašo princo, gyvenimą ir mokymus. Šita legenda pavirto į mitą, kada ji keliavo per amžius ir per plačius Azijos kraštus tol, kol ji pranoko idėjos lygį apie Gautamą kaip apšviestąjį ir ėmė įgauti papildomų bruožų.

94:11.10 (1040.1) 2. *Tie daugelis Budų*. Buvo išmąstyta, jeigu Gautama buvo atėjęs pas Indijos tautas, tuomet, tolimojoje praeityje ir tolimojoje ateityje, žmonijos rasės turėjo būti, ir neabejotinai bus, palaimintos kitų tiesos mokytojų pasirodymu. Dėl to

atsirado mokymas apie tai, jog buvo daug Budų, neribotas ir begalinis skaičius, jog net ir bet kas galėtų siekti tapti vienu iš jų — pasiekti vieno iš Budų dieviškumą.

94:11.11 (1040.2) 3. *Absoliutus Buda*. Iki to laiko, kada Budų skaičius ėmė artėti prie begalybės, tų laikų protams tapo būtina iš naujo suvienyti šitą sunkiai valdomą sampratą. Dėl to buvo pradėta mokyti, jog visi Budos buvo ne kas kita, kaip kažkokios aukštesnės esmės, kažkokios begalinės ir beribės egzistencijos Vienintelio Amžinojo, kažkokio visos tikrovės Absoliutaus Šaltinio pasireiškimas. Nuo to laiko, Dievybės Budizmo samprata, savo aukščiausiąja forma, atsiskiria nuo Gautamos Sidhartos žmogiškojo asmens ir išsilaisvina iš antropomorfinių apribojimų, kurie jį laikė už pavadėlio. Šita galutinė samprata apie Amžinąjį Budą gali būti visiškai tapatinama su Absoliutu, kartais net ir su begaliniu AŠ ESU.

94:11.12 (1040.3) Nors šita idėja apie Absoliučią Dievybę niekada nesulaukė didelio liaudies palankumo Azijos tautose, bet ji iš tiesų įgalino tų kraštų intelektualus savo filosofiją suvienodinti ir savo kosmologiją suderinti. Budos Absoliuto samprata kartais būna labiau asmenė, kartais būna visiškai beasmenė — net ir begalinė kuriančioji jėga. Tokios sampratos, nors filosofijai ir padeda, bet nėra gyvybiškai svarbios religiniam vystymuisi. Net ir antropomorfinis Jahvė turi didesnės religinės vertės negu be galo tolimas budizmo Absoliutas ar brahmanizmas.

94:11.13 (1040.4) Kartais apie Absoliutą buvo mąstoma taip, kad jis yra begalinio AŠ ESU viduje. Bet šitie svarstymai buvo prasta paguoda išalkusioms masėms, kurios troško išgirsti pažado

žodžius, išgirsti paprastą Salemo evangeliją, jog įtikėjimas į Dievą užtikrins dieviškąjį palankumą ir amžinąjį išlikimą.

12. Dievo samprata budizme

^{94:12.1 (1040.5)} Budizmo kosmologijoje pati silpniausioji vieta buvo dviguba: jį užkrėtė didelė dalis Indijos ir Kinijos prietarų ir jis Gautamą sukilnino, iš pradžių kaip apšviestąjį, o vėliau kaip Amžinąjį Budą. Lygiai taip, kaip krikščionybė nukentėjo, absorbavusi didelę dalį klaidingos žmogiškosios filosofijos, taip iš tikrųjų ir budizmas turi savo žmogiškąjį apgamą. Bet Gautamos mokymai per praėjusius du su puse tūkstantmečio vystėsi toliau. Budos sampratą, apsišvietęs budistas, su Gautamos žmogiškąja asmenybe susieja ne daugiau, kaip apsišvietęs krikščionis Jehovos sampratą sutapatina su Horibo dvasiniu demonu. Dėl terminologijos skurdumo, taip pat ir dėl sentimentalios senųjų pavadinimų išsaugojimo, dažnai nebegalima suprasti religinių sampratų evoliucijos tikrosios reikšmės.

^{94:12.2 (1040.6)} Palaipsniui budizme ėmė formuotis Dievo samprata kaip priešpastatymas Absoliutui. Jos pradžia siekia tuos ankstyvuosius laikus, kada atsiskyrė Mažojo Kelio ir Didžiojo Kelio pasekėjai. Būtent pastarojoje budizmo atšakoje galutinai subrendo dualistinė Dievo ir Absoliuto koncepcija. Žingsnis po žingsnio, amžius po amžiaus, Dievo samprata vystėsi tol, kol, su Rionino, Honeno Šonino, ir Šinrano mokymais Japonijoje, šita samprata galiausiai buvo vainikuota tikėjimu į Amidą Budą.

^{94:12.3 (1041.1)} Šitie tikintieji yra mokomi, jog siela, patyrusi mirtį, gali pasirinkti gyvenimą Rojuje prieš patekdamą į nirvaną,

egzistencijos galutinybę. Skelbiama, jog šitas naujas išgelbėjimas yra pasiekiamas įtikėjimu į Amidą, Rojaus Dievo vakaruose, dieviškąjį gailestingumą ir kupiną meilės globą. Savo filosofijoje amidistai tiki Begaline Realybe, kuri pranoksta bet kokią ribinį mirtingojo supratimą; savo religijoje, jie laikosi tikėjimo į visagailestingąjį Amidą, kuris visą pasaulį myli taip, jog neleidžia, kad nors ir vienas mirtingasis, kuris šaukiasi jo vardo tikru įtikėjimu ir tyra širdimi, dangiškosios Rojaus laimės nepasiektų.

94:12.4 (1041.2) Budizmo didžioji stiprybė yra ta, kad jo pasekėjai turi laisvę rinktis tiesą iš visų religijų; tokia pasirinkimo laisvė retai kada buvo būdinga kokiam nors Urantijos tikėjimui. Šituo požiūriu Japonijoje sin sekta tapo viena pažangiausių religinių grupių pasaulyje; ji atgaivino Gautamos pasekėjų senovės misionierių dvasią ir ėmė siųsti mokytojus į kitas tautas. Šitas noras pasinaudoti tiesa iš bet kokių ir visų šaltinių iš tikrųjų yra verta dėmesio tendencija, atsirandanti tarp religinių tikinčiųjų dvidešimtojo amžiaus po Kristaus pirmojoje pusėje.

94:12.5 (1041.3) Pats budizmas patiria dvidešimtojo amžiaus renesansą. Ryšių su krikščionybe dėka budizmo visuomeniniai aspektai buvo labai smarkiai išplėtoti. Brolijos šventikų vienuolių širdyse vėl buvo atgaivintas troškimas mokytis, o švietimo išplitimas visame šitame tikėjime tikrai sukels naują vystymąsi religijos evoliucijoje.

94:12.6 (1041.4) Šitų dokumentų užrašymo metu, didelė Azijos dalis deda viltis į budizmą. Ar šitas kilnus tikėjimas, kuris taip drąsiai žengė per tamsiuosius paeities amžius, vėl priims išplėtotų kosminių realybių tiesą, net ir taip, kaip didžiojo mokytojo Indijoje mokiniai kažkada klausėsi jo naujosios

tiesos skelbimo? Ar šitas senovės tikėjimas dar kartą reaguos į naujų sampratų apie Dievą ir Absoliutą, kurių jis taip ilgai ieškojo, pateikimo gaivinančius akstinus?

94:12.7 (1041.5) Visa Urantija laukia, kada bus skelbiama kilninanti Mykolo žinia, kurios neapsunkintų doktrinos ir dogmos, kurios susikaupė per devyniolikos amžių ryšius su evoliucinės kilmės religijomis. Toji valanda ateina, kada budizmui, krikščionybei, induizmui, ir net visų tikėjimų tautoms, būtų pateikta ne evangelija apie Jėzų, bet gyvoji, dvasinė Jėzaus evangelijos tikrovė.

94:12.8 (1041.6) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

95 Dokumentas. Melkizedeko mokymai mokymai Levante

95:0.1 (1042.1) KAIP Indija pagimdė daugelį rytinės Azijos religijų ir filosofijų, taip Levantas buvo Vakarų pasaulio tikėjimų gimtinė. Salemo misionieriai pasklido po visą pietvakarinę Aziją, per Palestiną, Mesopotamiją, Egiptą, Iraną, ir Arabiją, visur skelbdami Makiventos Melkizedeko evangelijos gerąją naujieną. Kai kuriuose iš šitų kraštų jų mokymai davė vaisių; kituose kraštuose jiems sekėsi permainingai. Kartais jiems nepasisekdavo dėl išminties stokos, kartais jiems nepavykdavo dėl nuo jų nepriklausančių aplinkybių.

1. Salemo religija Mesopotamijoje

95:1.1 (1042.2) Iki 2.000 m. pr. Kr. Mesopotamijos religijos setitų mokymus buvo tiesiog beveik praradusios, ir joms didele dalimi įtaką darė įsiveržėlių dviejų grupių primityvūs tikėjimai:

beduinų semitų, kurie čia pateko iš vakarinės dykumos, ir barbarų raitelių, kurie buvo nusileidę iš šiaurės.

95:1.2 (1042.3) Bet ankstyvųjų Adomitų tautų paprotys pagerbti savaitės septintąją dieną niekada nebuvo iki galo išnykęs Mesopotamijoje. Tikrai, Melkizedeko eros metu, septintoji diena buvo laikoma pati nelaimingiausia. Ją buvo persmelkę tabu; nebuvo galima išvykti kelionėn, virti maisto, ar įkurti ugnies blogio septintąją dieną. Žydai atgal į Palestiną nusinešė didelę dalį Mesopotamijos tabu, susijusi su tuo, kaip babiloniečiai laikėsi septintosios dienos, Sabatumo.

95:1.3 (1042.4) Nors Salemo mokytojai daug padarė, kad Mesopotamijos religijos būtų pagerintos ir išvystytos, bet jiems nepasisekė įvairių tautų atvesti į tai, kad jos nuolat pripažintų vieną Dievą. Toks mokymas buvo vystymas per daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt metų, o tada palaipsniui užleido kelią senesniajam tikėjimui į daugybę dievybių.

95:1.4 (1042.5) Salemo mokytojai labai smarkiai sumažino Mesopotamijos dievų skaičių, vienu metu pagrindinių dievybių skaičių apribojo iki septynių: Belo, Šamašo, Nabo, Ano, Ejo, Marduko, ir Sino. Kada naujasis mokymas buvo pasiekęs aukščiausią tašką, tada iš šitų dievų jie tris iškėlė į aukštybę, turinčią valdžią visiems kitiems, Babilono triadą: Belą, Eją, ir Aną, žemės, jūros, ir dangaus dievus. Dar kitos triados iškilo kitose vietovėse, visos primenančios anditų ir šumerų mokymus apie trejybę ir grindžiamus salemitų tikėjimu į Melkizedeko trijų apskritimų ženklą.

95:1.5 (1042.6) Niekada iš tikrųjų Salemo mokytojai iki galo nepranoko Ištaros, dievų motinos ir lytinio vaisingumo dvasios,

populiarumo. Jie daug padarė, kad šitos deivės garbinimą sukilnintų, bet babiloniečiai ir jų kaimynai niekada iki galo neatsisakė užmaskuotų lytinio garbinimo formų. Visoje Mesopotamijoje visos moterys laikėse visuotinio papročio atsiduoti, bent jau vieną kartą jaunystėje, nepažįstamiesiems; buvo manoma, jog tokio atsidavimo reikalauja Ištarą, ir buvo tikima, kad nuo šitos lytinės aukos labai didele dalimi priklauso vaisingumas.

95:1.6 (1043.1) Melkizedeko mokymo ankstyvojo plitimo rezultatai buvo puikūs tol, kol Nabodadas, mokyklos vadovas Kiše, nenusprendė imtis plataus puolimo prieš vyraujančius šventyklos prostitucijos papročius. Bet savo pastangomis Salemo misionieriams šitos visuomeninės reformos įgyvendinti nepavyko, ir po šitos nesėkmės nuolaužomis buvo palaidoti jų visi kiti svarbesnieji dvasiniai ir filosofiniai mokymai.

95:1.7 (1043.2) Tuoju po šito Salemo evangelijos pralaimėjimo smarkiai išplito Ištaros kultas, toks ritualas, kuris jau iki to meto buvo įsiveržęs į Palestiną kaip Aštoreta, į Egiptą buvo įsiveržęs kaip Izidė, į Graikiją, kaip Afroditė, ir į šiaurines gentis pateko kaip Astartė. Ir būtent dėl šito Ištaros garbinimo atgimimo Babilono žyniai vėl iš naujo ėmė stebėti žvaigždes; astrologija patyrė savo paskutinįjį didįjį mesopotamišką atgimimą, ateities pranašavimas tapo mada, ir per šimtmečius dvasininkija ėmė vis labiau išsigimti.

95:1.8 (1043.3) Melkizedekas savo pasekėjus buvo įspėjęs skleisti mokymą apie vienintelį Dievą, visų Tėvą ir Sutvėrėją, ir skelbti tikrai evangeliją apie dieviškąjį palankumą vien tik įtikėjimo dėka. Bet dažnai naujos tiesos mokytojai darydavo klaidą,

mėgindami siekti per daug, mėgindami lėtą evoliuciją pakeisti staigia revoliucija. Melkizedeko misionieriai Mesopotamijoje moralinį standartą tiems žmonėms pakėlė per aukštai; jie stengėsi pasiekti per daug, ir jų kilnus reikalas baigėsi pralaimėjimu. Jie buvo pasiūsti skelbti konkrečią evangeliją, skelbti tiesą apie Visuotinio Tėvo tikrovę, bet jie įsitraukė į akivaizdžiai vertingą papročių pertvarkymo reikalą, ir šitokiu būdu jų didžioji misija nuėjo šalutiniu keliu ir buvo realiai prarasta, nepatenkinusi troškimų, ir užmiršta.

95:1.9 (1043.4) Po vienos kartos Salemo būstinė Kiše priėjo prie pabaigos, o tikėjimo į vieną Dievą propaganda iš esmės nutrūko visoje Mesopotamijoje. Bet Salemo mokyklų likučiai išsilaikė. Nedidelės grupelės, išsiblaškusios tai šen, tai ten, toliau tikėjo į vieną Kūrėją ir kovojo prieš Mesopotamijos žynių stabmeldystę ir amoralumą.

95:1.10 (1043.5) Būtent to laikotarpio, kurisėjo po jų mokymo atmetimo, Salemo misionieriai parašė didelę dalį Senojo Testamento Psalmių, išskaptuodami jas akmenyje, kur nelaisvės metais jas surado vėlesniųjų laikų hebrajų šventikai, o vėliau jas įtraukė į himnų, priskiriamų žydų autorystei, rinkinį. Šitos gražios psalmės iš Babilono nebuvo parašytos Belo-Marduko šventyklose; jos buvo ankstyvesniųjų Salemo misionierių palikuonių darbas; ir jos yra pritrenkiantis kontrastas babiloniečių šventikų magiškiems konglomeratams. Jobo Knyga visiškai gerai atspindi Salemo mokyklos mokymus Kiše ir visoje Mesopotamijoje.

95:1.11 (1043.6) Didelė dalis Mesopotamijos religinės kultūros į hebrajų literatūrą ir liturgiją prasiskynė kelią per Egiptą Amenemopo ir Ichnatono darbo dėka. Egiptiečiai nuostabiai

išsaugojo mokymus apie visuomeninius įsipareigojimus, kurie buvo kilę iš ankstesniųjų anditų mesopotamijiečių ir kuriuos tokia didelė dalimi prarado vėlesnieji babiloniečiai, kurie užėmė Eufrato slėnį.

2. Ankstyvoji Egipto religija

^{95:2.1 (1043.7)} Pirminiai Melkizedeko mokymai iš tikrųjų giliausias šaknis įleido Egipte, iš kur vėliau jie išplito į Europą. Nilo slėnio evoliucinė religija buvo vystoma periodiškai, atvykstant Eufrato slėnio labiau išsivysčiusiems noditų, Adomitų, ir vėlesniųjų anditų tautų palikuonims. Laikas nuo laiko didelė dalis Egipto pilietinių administratorių buvo šumerai. Kaip Indija tomis dienomis priglaudė pasaulio didžiausią rasių mišinį, taip Egiptas puoselėjo labiausiai sumaišytą religinės filosofijos tipą, kokį tik galima būtų surasti Urantijoje, ir iš Nilo slėnio jis paplito į daugelį pasaulio dalių. Žydai didelę dalį savo sampratos apie pasaulio sukūrimą gavo iš babiloniečių, bet dieviškosios Apvaizdos sampratą jie gavo iš egiptiečių.

^{95:2.2 (1044.1)} Daugiau dėl politinių ir moralinių tendencijų, o ne dėl filosofinių ir religinių pakraipų Egiptas labiau linko į Salemo, o ne į Mesopotamijos mokymą. Kiekvienas genties vadas Egipte, po to, kada užbaigdavo kovą dėl valdžios, siekdavo įamžinti savo dinastijos valdžią, paskelbdamas savo genties dievą pirmine dievybe ir visų kitų dievų sukūrėju. Šitokiu būdu palaipsniui egiptiečiai priprato prie superdievo idėjos, tramplino į vėlesnę doktriną apie visuotinę Dievybę kūrėją. Monoteizmo idėja Egipte bangavo pirmyn atgal daugelį amžių, tikėjimas į vieną Dievą visada sulaukdavo paramos, bet niekada iki galo nenustelbdavo besivystančios politeizmo sampratos.

95:2.3 (1044.2) Per amžius Egipto tautos buvo atsidavusios gamtos dievų garbinimui; tiksliau, kiekviena iš keturių dešimčių atskirų genčių iš tiesų turėjo savo ypatingą grupinį dievą, viena gentis garbino jautį, kita gentis garbino liūtą, trečia gentis garbino aviną, ir taip toliau. Dar anksčiau jos buvo totemo gentys, labai panašiai kaip Amerindai.

95:2.4 (1044.3) Su laiku egiptiečiai pastebėjo, kad mirusiųjų kūnai, patalpinti į kapų duobes, neišmūrytas plytomis, išsilaikydavo —užsibalzamuodavo —veikiant sodos prisigėrusiam smėliui, tuo tarpu palaidotieji plytiniuose rūsiuose suirdavo. Šitie stebėjimai atvedė prie tokių eksperimentų, dėl kurių rezultatų vėliau buvo imta mirusiųsius balzamuoti. Egiptiečiai tikėjo, jog kūno išsaugojimas palengvina perėjimą per ateities gyvenimą. Tam, kad individą būtų galima tinkamai identifikuoti tolimojoje ateityje po kūno suirimo, jie į kapą kartu su lavonu įdėdavo mirusiojo statulą ir jo atvaizdą išraižydavo ant karsto. Šitų mirusiojo statulų darymas labai išvystė Egipto meną.

95:2.5 (1044.4) Per amžius egiptiečiai buvo atsidavę tikėjimui į kapavietes kaip į kūno apsaugą ir į dėl šito patiriamą malonaus išlikimo po mirties apsaugą. Vėlesnioji magiškų papročių evoliucija, nors ir labai apsunkino gyvenimą nuo lopšio iki kapo, bet ir labai veiksmingai juos išlaisvino iš kapaviečių religijos. Žyniai ant karstų išraižydavo magiškus tekstus, kurie, buvo tikima, jog yra apsauga nuo to, kad “iš žmogaus nebūtų išimta širdis požeminiame pasaulyje.” Netrukus buvo sukauptas šitų įvairių magiškų tekstų rinkinys ir išsaugotas kaip “Mirusiųjų knyga.” Bet Nilo slėnyje magiškas ritualas labai anksti įsiskverbė į sąžinės ir charakterio sferas iki tokio

laipsnio, kokį nedažnai pasiekdavo tų dienų ritualai. Ir vėliau nuo šitų etinių ir moralinių idealų, o ne nuo įmantrių kapaviečių, priklausė išgelbėjimas.

95:2.6 (1044.5) Šitų laikų prietarus gerai parodo bendras tikėjimas į seilių efektyvumą kaip į gydomąjį veiksnį, į tokią idėją, kuri atsirado Egipte, o iš ten pasklido į Arabiją ir Mesopotamiją. Legendiniame Horo mūšyje su Setu, jaunesnysis dievas neteko akies, bet po to, kada Setas buvo nugalėtas, šitą akį atstatė išmintingasis dievas Totas, kuris apspjovė žaizdą ir ją užgydė.

95:2.7 (1044.6) Egiptiečiai ilgą laiką tikėjo, kad žvaigždės, mirgančios naktiniame danguje, reiškia nusipelnusių mirusiųjų sielų išlikimą; jie manė, kad kitus išlikusiuosius sugeria saulė. Tam tikrą laikotarpį, saulės garbinimas tapo viena iš protėvių garbinimo rūšių. Didžiosios piramidės nuožulnus įėjimas buvo pasuktas tiesiai į Poliarinę žvaigždę tam, kad karaliaus siela, kada išeis iš kapo, galėtų kilti tiesiai į nejudančių žvaigždžių stacionarius ir nusistovėjusius žvaigždynus, tariamą karalių gyvenamąją buveinę.

95:2.8 (1045.1) Kada matėsi, kaip netiesioginiai saulės spinduliai skverbiasi į žemę per plyšį debesyse, tai buvo tikima, jog tai rodo nuleidžiamus dangiškuosius laiptus, kuriais gali pakilti karalius ir kitos teisios sielos. “Karalius Pepis savo spinduliavimą nuleido po savo kojomis kaip laiptus, kuriais galėtų pakilti pas savo motiną.”

95:2.9 (1045.2) Kada Melkizedekas pasirodė materialaus kūno pavidalu, tada egiptiečiai turėjo tokią religiją, kuri buvo nepalyginamai labiau išvystyta už aplinkinių tautų religiją. Jie tikėjo, kad išėjusi iš kūno siela, jeigu yra tinkamai apginkluota

magiškomis formuluotėmis, gali išvengti trukdančių blogųjų dvasių ir gali nukeliauti į Ozyrio nuosprendžių salę, kur, jeigu nėra kalta dėl “žmogžudystės, apiplėšimo, klastojimo, svetimavimo, vagystės, ir savanaudiškumo,” tai bus priimta į palaimos sferas. Jeigu šita siela bus pasverta ant svarstyklių ir pripažinta nepakankamo lygio, tuomet ji bus nusiųsta į pragarą, pas Praryjančiąją. Ir tai buvo, santykinai, išvystyta samprata apie ateities gyvenimą, palyginus su daugelio aplinkinių tautų tikėjimais.

95:2.10 (1045.3) Samprata apie pomirtinio gyvenimo teismą už nuodėmes, padarytas per žmogaus gyvenimą materialame kūne žemėje, į hebrajų teologiją pateko iš Egipto. Žodis teismas per visą Hebrajų Psalmių Knygą paminėtas tiktai vieną kartą, ir tą konkrečią psalmę parašė egiptietis.

3. Morolinių sampratų evoliucija

95:3.1 (1045.4) Nors Egipto kultūra ir religija iš esmės kilo iš anditų Mesopotamijos ir vėlesnėms civilizacijoms didele dalimi buvo perduota per hebrajus ir graikus, bet didelė, labai didelė egiptiečių visuomeninio ir etinio idealizmo dalis atsirado Nilo slėnyje kaip grynai evoliucinis išsivystymas. Nepaisant to, kad didelė dalis tiesos ir kultūros buvo paimta iš anditų, bet Egipte moralinė kultūra kaip grynai žmogiškasis reiškinys iki Mykolo savęs padovanojimo buvo išsivysčiusi labiau negu panašaus natūralaus metodo dėka ji buvo išvystyta bet kurioje kitoje konkrečioje vietovėje.

95:3.2 (1045.5) Moralinė evoliucija priklauso ne vien tiktai nuo apreiškimo. Aukšti moraliniai kriterijai gali kilti ir iš paties žmogaus patyrimo. Žmogus gali net išvystyti dvasines vertybes

ir įgauti kosminės įžvalgos iš savojo asmeninio patirtinio gyvenimo, nes jo viduje gyvena dieviškoji dvasia. Tokį natūralų sąžinės ir charakterio vystymąsi taip pat padidino ir periodiškai tiesos mokytojų atvykimai, senovės laikais, pasiekę iš antrojo Edeno, vėliau, pasirodę iš Melkizedeko būstinės Saleme.

95:3.3 (1045.6) Prieš tūkstančius metų iki to laiko, kada Salemo evangelija įsiskverbė į Egiptą, moralūs jo vadovai mokė teisingumo, dorumo, ir vengti godumo. Prieš tris tūkstančius metų iki buvo parašyti hebrajų raštai, egiptiečiai turėjo devizą: “Tvirtas yra tas žmogus, kurio matas yra teisumas; kuris žengia, vadovaudamasis juo.” Jie mokė ramumo, nuosaikumo, ir taktiškumo. Vienas iš didžiųjų šitos epochos mokytojų skelbė: “Daryk gerai ir elkis teisingai su visais.” Šito amžiaus Egipto triada buvo Tiesa-Teisingumas-Teisumas. Iš visų grynai žmogiškųjų Urantijos religijų nė viena niekada nepranoko Nilo slėnio šito kažkada buvusio humanizmo visuomeninių idealų ir moralinio grožio.

95:3.4 (1045.7) Šitų besivystančių etinių idėjų ir moralinių idealų dirvoje klestėjo išlikusios Salemo religijos doktrinos. Sampratos apie gerį ir blogį surado parengtą atsakymą tautos širdyje, kuri tikėjo, kad “Gyvybė yra suteikiama ramiesiems, o mirtis duodama kaltiesiems.” “Nuramintas yra tas, kurio veiksmai sukelia meilę; nusikaltęs yra tas, kurio veiksmai sukelia neapykantą.” Per amžius Nilo slėnio gyventojai gyveno vadovaudamiesi šitais besivystančiais etiniais ir visuomeniniais standartais iki to meto, kada pirmą kartą ėmė taikyti vėlesniasias sampratas apie tai, kas yra teisinga ir kas yra klaidinga—kas yra gera ir kas yra bloga.

^{95:3.5 (1046.1)} Egiptas buvo intelektualus ir moralus, bet neperdaug dvasingas. Per šešis tūkstančius metų tarp egiptiečių iškilo tik tai keturi didieji pranašai. Kažkurį laiką jie sekė Amenemopu; Ochbaną jie nužudė; Ichnatoną priėmė, bet ne iš visos širdies vienos trumpos kartos laikotarpiui; Mozę jie atmetė. Ir vėl iš tiesų būtent politinės, o ne religinės aplinkybės, Abraomui ir, vėliau, Juozapui, palengvino didžiuliu laipsniu įtakoti visą Egiptą Salemo mokymų apie vieną Dievą labui. Tačiau, kada Salemo misionieriai pirmą kartą įžengė į Egiptą, tada jie surado šitą labai etinę evoliucinę kultūrą, kuri buvo susimaišiusi su modifikuotomis Mesopotamijos imigrantų moralinėmis normomis. Šitie ankstyvieji Nilo slėnio mokytojai buvo pirmieji, kurie paskelbė, jog sąžinė yra Dievo mandatas, Dievybės balsas.

4. Amenemopo mokymai

^{95:4.1 (1046.2)} Tinkamu laiku Egipte išaugo mokytojas, kurį daugelis vadino “žmogaus sūnumi,” o kiti jį vadino Amenemopu. Šitas pranašas sąžinę iškėlė į aukščiausiojo teisėjo lygį priimant sprendimą tarp gėrio ir blogio, mokė, jog už nuodėmę yra bausmė, ir skelbė išgelbėjimą kreipiantis į saulės dievybę.

^{95:4.2 (1046.3)} Amenemopas mokė, jog turtai ir materialiai gausa yra Dievo dovana, ir šita samprata giliai persmelkė vėliau atsiradusią hebrajų filosofiją. Šitas kilnus mokytojas tikėjo, jog Dievo-sąmonė yra bet kokio elgesio lemiamas faktorius, jog kiekviena akimirka turėtų būti nugyventa taip, kad būtų suvokiamas Dievo buvimas ir atsakomybė jam. Šito išminčiaus mokymai vėliau buvo išversti į hebrajų kalbą ir tapo šitos tautos šventąja knyga likus daug laiko iki to meto, kada buvo užrašytas Senasis Testamentas. Šito gerojo žmogaus

pagrindinis mokymas buvo susijęs su pamokymais, kuriuos jis suteikė savo sūnui, apie teisingumą ir sąžiningumą atsakingose valdymo pareigose, ir šitas taurus požiūris iš tolimosios praeities suteiktą garbę bet kokiam šiuolaikiniam valstybės pareigūnui.

95:4.3 (1046.4) Šitas Nilo išminčius mokė, jog “turtai patys įgauna sparnus ir išskrenda” —jog visi žemiškieji dalykai išnyksta. Jo didžioji malda buvo “išsivaduoti iš baimės.” Jis visus ragino nusigręžti nuo “žmonių žodžių” ir atsisukti į “Dievo veiksmus.” Iš esmės jis mokė: žmogus teigia, bet sprendžia Dievas. Jo mokymai, išversti į hebrajų kalbą, nulėmė Senojo Testamento Patarlių Knygos filosofiją. Išversti į graikų kalbą, jie nuspalvino visą vėlesniąją heleninę religinę filosofiją. Išminties Knygos egzempliorių turėjo vėliau gyvenęs Aleksandrijos filosofas, Filonas.

95:4.4 (1046.5) Amenemopas stengėsi apsaugoti evoliucinę etiką ir apreiškimo moralę, ir savo rašiniuose juos perdavė tiek hebrajams, tiek graikams. Jis nebuvo to amžiaus didžiausias religijos mokytojas, bet buvo pats įtakingiausias tuo, kad nuspalvino dviejų gyvybiškai svarbių grandžių—hebrajų, tarp kurių išsivystė Vakarų religinio tikėjimo viršūnė, ir graikų, kurie gryną filosofinę mintį išvystė iki jos aukščiausiųjų europietiškų aukštumų—vėlesniąją mintį.

95:4.5 (1046.6) Hebrajų Išminties Knygoje penkioliktasis, septynioliktasis, dvidešimtasis skyriai, ir nuo dvidešimt antrojo skyriaus, septynioliktojo sueiliavimo, iki dvidešimt ketvirtojo skyriaus, dvidešimt antrojo sueiliavimo, yra paimti beveik pažodiniai tekstai iš Amenemopo Išminties Knygos. Hebrajų

Psalmių Knygos pirmoji psalmė yra parašyta Amenemopo ir yra Ichnatono mokymų šerdis.

5. Nuostabasis Ichnatonas

^{95:5.1 (1047.1)} Amenemopo mokymai tarp egiptiečių palaipsniui ėmė silpti, kada dėl egiptiečio salemito daktaro įtakos, viena moteris iš karališkosios šeimos palaikė Melkizedeko mokymus. Šita moteris įtikino savo sūnų, Ichnatoną, Egipto faraoną, priimti šitas doktrinas apie Vieną Dievą.

^{95:5.2 (1047.2)} Nuo tada, kada Melkizedekas išnyko iš materialaus kūno, nė viena žmogiškoji būtybė iki to laiko neturėjo tokios stebėtinai aiškos sampratos apie Salemo apreikštą religiją, kokią turėjo Ichnatonas. Kai kuriais aspektais šitas jaunas Egipto karalius yra vienas iš nuostabiausių asmenų žmonijos istorijoje. Per šitą vis augančios dvasinės depresijos Mesopotamijoje laikmetį, jis saugojo doktriną apie El Elijoną, Tą Vieną Dievą, Egipte, tokiu būdu palaikydamas monoteistinį kanalą, kuris buvo gyvybiškai svarbus tuo metu būsimam Mykolo savęs padovanojimo religiniam pagrindui. Ir būtent suvokiant šitą dvasinį veiksmą, šalia kitų priežasčių, vaikelis Jėzus buvo nugabentas į Egiptą, kur kai kurie Ichnatono dvasiniai parėmėjai pamatė jį ir tam tikru laipsniu suprato jo dieviškosios misijos Urantijoje kai kuriuos aspektus.

^{95:5.3 (1047.3)} Mozė, didingiausia figūra laikotarpyje tarp Melkizedeko ir Jėzaus, buvo hebrajų rasės ir Egipto karališkosios šeimos bendra dovana pasauliui; ir jeigu Ichnatonas būtų turėjęs Mozės visapusiškumą ir sugebėjimus, jeigu jis būtų pademonstravęs tokį politinį talentą, kuris būtų prilygęs jo stebinančiam religiniam vadovavimui, tai Egiptas

būtų tapęs to amžiaus didžiaja monoteistine nacija; ir jeigu taip būtų įvykę, tai galimas dalykas, kad Jėzus didesnę savo mirtingojo gyvenimo dalį būtų praleidęs Egipte.

95:5.4 (1047.4) Niekada per visą istoriją nė vienas kitas karalius taip metodiškai nevedė visos nacijos nuo politeizmo į monoteizmą, kaip tą darė šitas nepaprastasis Ichnatonas. Su stebinančiu ryžtingumu šitas jaunasis valdovas nutraukė ryšius su praeitimi, pakeitė savo vardą, paliko savo kapitalą, pastatė visiškai naują miestą, ir sukūrė naują meną ir literatūrą visai tautai. Bet jis ėjo per daug greitai; jis sukūrė per daug, daugiau negu galėjo išlikti po jo mirties. Be to, jam nepavyko užtikrinti materialaus stabilumo ir klestėjimo savo tautai, kuri prieš jo religinius mokymus vieningai protestavo, kada vėliau egiptiečius užliejo nelaimių ir priespaudos bangos.

95:5.5 (1047.5) Jeigu šitas vyras, kuris turėjo stebėtinai aiškų matymą ir nepaprastą tikslo siekimą, būtų turėjęs ir Mozės politinę išmintį, tuomet jis būtų pakeitęs visą religijos evoliucijos ir tiesos apreiškimo istoriją Vakarų pusrutulyje. Per visą savo gyvenimą jis sugebėjo pažaboti žynių veiklą, jis juos apskritai diskreditavo, bet savo kultū jie laikėsi slapta ir griebėsi aktyvių veiksmų, kai tik tai jaunasis karalius pasitraukė iš valdžios; ir jie tuoj pat visus vėlesniusios Egipto vargus susiejo su jo valdymo metais įvestu monoteizmu.

95:5.6 (1047.6) Labai išmintingai Ichnatonas stengėsi monoteizmą įtvirtinti saulės-dievo priedangoje. Šitas sprendimas pereiti prie Visuotinio Tėvo garbinimo, asimiliuojant visus dievus į saulės garbinimą, kilo, patarus salemitų daktarui. Ichnatonas paėmė tuo metu egzistavusio tikėjimo į Atoną apibendrintas doktrinas, susietas su Dievybės tėvyste ir motinyste, ir sukūrė tokią

religiją, kuri pripažino glaudų garbinimo ryšį tarp žmogaus ir Dievo.

95:5.7 (1048.1) Ichnatonas buvo pakankamai išmintingas, kad palaikytų išorinį Atono, saulės-dievo, garbinimą, tuo tarpu savo bičiuliams jis vadovavo užmaskuotai garbinant Vieną Dievą, Atono sutvėrėją ir aukščiausiąjį visų Tėvą. Šitas jaunas mokytojas-karalius buvo daug rašantis rašytojas, buvo traktato, pavadinto “Vienintelis Dievas,” autorius, knygos, kurioje buvo trisdešimt vienas skyrius ir kurią šventikai, sugrįžę į valdžią, visiškai sunaikino. Ichnatonas taip pat parašė vieną šimtą trisdešimt septynis himnus, iš jų dvylika dabar yra išsaugoti Senojo Testamento Psalmių Knygoje, priskirti hebrajų autorystei.

95:5.8 (1048.2) Kasdieniame gyvenime Ichnatono religijos aukščiausiasis žodis buvo “teisumas,” ir netrukus sampratą apie teisų poelgį jis išplėtė, aprėpdamas tarptautinę, o taip pat ir nacionalinę etiką. Tai buvo stebinančio asmeninio pamaldumo karta, ir tarp intelektualiausių vyrų ir moterų buvo būdingas nuoširdus siekimas surasti Dievą ir jį pažinti. Tais laikais visuomeninė padėtis arba turtai nė vienam egiptiečiui nesuteikdavo jokio privalumo įstatymo atžvilgiu. Egipto šeimyninis gyvenimas daug prisidėjo prie to, kad išsaugotų ir išvystytų moralią kultūrą, ir buvo įkvėpimas vėlesniajam žydų nuostabiam šeimyniniam gyvenimui Palestinoje.

95:5.9 (1048.3) Ichnatono evangelijos fatališkoji silpnybė buvo jos didžiausia tiesa, tas mokymas, kad Atonas yra ne tik Egipto sutvėrėjas, bet taip pat ir “viso pasaulio, žmogaus ir žvėrių, ir visų svetimų kraštų, net Sirijos ir Kušo, be šitos Egipto žemės, sutvėrėjas. Jis visus pastato į savo vietas ir pasirūpina visų

reikmėmis.” Šitokios sampratos apie Dievybę buvo išvystytos ir išaukštintos, bet jos nebuvo nacionalistinės. Tokie internacionalumo jausmai religijoje nepadidino Egipto armijos moralės mūšio lauke, tuo tarpu jie suteikė veiksmingų ginklų žyniams, kad juos panaudotų prieš jaunąjį karalių ir jo naująją religiją. Jis turėjo tokią sampratą apie Dievybę, kuri buvo nepalyginamai labiau išvystyta už vėlesniųjų hebrajų sampratą, bet ji buvo per daug išvystyta, kad galėtų atlikti nacijos kūrejo vaidmenį.

95:5.10 (1048.4) Nors Ichnatonui mirus, monoteistinis idealas nukentėjo, bet vieno Dievo idėja išliko daugelio grupių protuose. Ichnatono žentas nuėjo kartu su žyniais, sugrįžo prie senųjų dievų garbinimo, pasikeisdamas savo vardą į Tutanchamono. Sostinė sugrįžo į Tebą, ir krašte ėmė smarkiai gausėti žynių, galiausiai jie užvaldė vieną septintadalį viso Egipto; o netrukus vienas iš tos pačios žynių kategorijos įsidrąsino užgrobti ir karūną.

95:5.11 (1048.5) Bet monoteistinės bangos žyniai iki galo nugalėti negalėjo. Vis didesniu laipsniu jie buvo verčiami savo dievus apjungti ir rašyti su brūkšneliu; dievų šeima traukėsi vis daugiau ir daugiau. Ichnatonas intensyviai šviečiantį dangaus diską buvo susiejęs su kūrėju Dievu, ir šita idėja tebedegė žmonių širdyse, net ir žynių, daug laiko praėjus po jaunojo reformatoriaus mirties. Monoteizmo samprata Egipte ir pasaulyje niekada nebuvo išnykusi iš žmonių širdžių. Ji išsilaikė net iki to laiko, kada atvyko to paties dieviškojo Tėvo, to vienintelio Dievo, kurį Ichnatonas taip atkakliai skelbė, kad garbintų visas Egiptas, Sūnus Kūrėjas.

95:5.12 (1048.6) Ichnatono doktrinos silpnumą sudarė tas faktas, kad jis siūlė tokią išvystytą religiją, jog iki galo jo mokymus pajėgė suvokti tiktai išsilavinę egiptiečiai. Paprasti žemdirbiai jo evangelijos niekada nesuvokė ir, dėl to, buvo pasirengę sugrįžti su žyniais prie Izidės ir jos vyro Ozyrio, kuris tariamai stebuklingai prisikėlė po to, kada jį žiauriai nužudė Setas, tamsos ir blogio dievas, senovinio garbinimo.

95:5.13 (1049.1) Egiptiečiams mokymas apie visų žmonių nemirtingumą buvo per daug išvystytas. Prisikėlimas buvo pažadėtas tiktai karaliams ir turtingiesiems; dėl to iš tikrųjų jie taip rūpestingai balzamuodavo ir išsaugodavo kūnus kapavietėse iki nuosprendžio dienos. Bet tokia išgelbėjimo ir prisikėlimo demokratija, kokios mokė Ichnatonas, galiausiai įsivyravo net iki tokio laipsnio, jog egiptiečiai vėliau tikėjo nekalbančiųjų gyvūnų išlikimu.

95:5.14 (1049.2) Nors šito Egipto valdovo pastangos priversti savo žmones garbinti vieną Dievą žlugo, bet reiktų pažymėti, kad jo darbo pasekmės per amžius išliko tiek Palestinoje, tiek Graikijoje, ir kad Egiptas tokiu būdu tapo tąja grandimi, kuri sujungtą Nilo evoliucinę kultūrą ir Eufrato apreikštą religiją perdavė visoms vėlesniosioms Vakarų tautoms.

95:5.15 (1049.3) Šitos didingos moralinio vystymosi ir dvasinio augimo eros šlovė Nilo slėnyje labai greitai ėmė nykti maždaug tuo metu, kada ėmė formotis hebrajų nacionalinis gyvenimas, ir po savo gyvenimo Egipte šitie beduinai didelę dalį šitų mokymų nusinešė su savimi ir daugelį Ichnatono doktrinų įamžino savojoje rasinėje religijoje.

6. Salemo doktrinos Irane

95:6.1 (1049.4) Iš Palestinos kai kurie Melkizedeko misionieriai per Mesopotamiją nuėjo tolyn ir į didįjį Irano plokščiakalnį. Daugiau negu penkis šimtus metų Salemo mokytojai sėkmingai darbavosi Irane, ir visa nacija linko į Melkizedeko religiją, kuomet dėl valdovų pasikeitimo staiga užgriuvo žiaurūs persekiojimai, kurie praktiškai užbaigė Salemo kulto monoteistinius mokymus. Abraomo susitarimo doktrina Persijoje iš esmės buvo išnaikinta, kada, šitame didingame moralinio renesanso amžiuje, šeštajame prieš Kristų, pasirodė Zoroastra tam, kad atgaivintų rusenančias Salemo evangelijos žarijas.

95:6.2 (1049.5) Šitas naujos religijos įkūrėjas buvo energingas ir drąsus jaunuolis, kuris, savo pirmosios piligriminės kelionės į Urą Mesopotamijoje metu, susipažino su pasakojimais apie Kaligastijos ir Liuciferio maištą —drauge su didele dalimi kitų pasakojimų —kurie visi padarė didžiulį poveikį jo religinei prigimčiai. Todėl, dėl vieno sapno, kurį jis susapnavo būdamas Ure, jis ėmė ruoštis grįžti į savo namus šiaurėje tam, kad pakeistų savosios tautos religiją. Jis buvo užsikrėtęs hebrajų idėja apie teisingumo Dievą, Mozės samprata apie dieviškumą. Jo sąmonėje buvo aiški Aukščiausiojo Dievo idėja, o visus kitus dievus jis priskyrė velniams, pažemino juos į demonų, apie kuriuos buvo girdėjęs Mesopotamijoje, gretas. Jis išgirdo pasakojimą apie Septynias Pagrindines Dvasias, nes šis pasakojimas buvo išlikęs Ure, ir, dėl to, jis sukūrė septynių aukščiausių dievų galaktiką su Ahura-Mazda jos priešakyje. Šituos pavaldžius dievus jis susiejo su Teisingo Įstatymo, Geros Minties, Kilnaus Valdymo, Švento Charakterio, Sveikatos, ir Nemirtingumo idealizavimu.

95:6.3 (1049.6) Ir šita naujoji religija buvo veiksmo—darbo—ne maldų ir ritualų religija. Jos Dievas buvo aukščiausiosios išminties būtybė ir civilizacijos globėja; tai buvo karinga religinė filosofija, kuri išdrįso kovoti prieš blogį, neveiklumą, ir atsilikimą.

95:6.4 (1049.7) Zoroastra nemokė ugnies garbinimo, bet stengėsi liepsną panaudoti kaip visuotinio ir aukščiausio viešpatavimo tyros ir išmintingos Dvasios simbolį. (Gaila, bet tai yra tiesa, kad vėlesnieji jo pasekėjai iš tiesų tiek gerbė, tiek ir garbino šią simbolinę ugnį.) Galiausiai, atsivertus į šį tikėjimą Irano princui, šita naujoji religija buvo skleidžiama kardu. Ir Zoroastra didvyriškai žuvo mūšyje už tai, kas, jo įsitikinimu, buvo “šviesos Viešpaties tiesa.”

95:6.5 (1050.1) Zoroastrizmas yra vienintelis Urantijos tikėjimas, kuriame išsilaikė Dalamatijos ir Edeno mokymai apie Septynias Pagrindines Dvasias. Nors ir neišvystė sampratos apie Trejybę, bet jis iš tiesų tam tikru būdu priartėjo prie sampratos apie Dievą Septinkartį. Pirminis zoroastrizmas nebuvo grynas dualizmas; nors ankstyvieji mokymai iš tikrųjų blogį vaizdavo kaip lygiavertį gėriui laike, bet amžinybė tikrai jį paskandina galutiniojo gėrio tikrovėje. Tikrai vėlesniaisiais laikais iš tikrųjų imta tikėti, jog gėris ir blogis varžosi vienodomis sąlygomis.

95:6.6 (1050.2) Žydų pasakojimai apie dangų ir pragarą ir doktrina apie velnius, kaip užrašyta hebrajų raštuose, nors ir rėmėsi išsilaikiusiais pasakojimais apie Liuciferį ir Kaligastiją, bet iš esmės buvo paimti iš zoroastrizmo tuo laiku, kada žydus politiškai ir kultūriškai valdė persai. Zoroastra, kaip ir

egiptiečiai, mokė apie “teismo dieną,” bet šitą įvykį jis siejo su pasaulio pabaiga.

^{95:6.7 (1050.3)} Net ir tai religijai, kuri Persijoje ėjo po zoroastrizmo, jis turėjo didelės įtakos. Kada Irano žyniai Zoroastros mokymus siekė atmesti, tada jie atgaivino senovinį Mitros garbinimą. Ir mitraizmas pasklido per Levanto ir Viduržemio jūros regionus, kažkiek laiko buvo tiek judaizmo, tiek ir krikščionybės bendraamžininkas. Tokiu būdu Zoroastros mokymai paeiliui įtakojo tris didžiausias religijas: judaizmą ir krikščionybę ir, per šitas abi, mohamedonizmą.

^{95:6.8 (1050.4)} Bet tai yra tolimas šauksmas iš Zoroastros iškilių mokymų ir kilnių psalmių jo evangelijos šiuolaikiniams iškraipymams, kuriuos padarė parsai, jautę didžiulę baimę mirusiesiems, drauge su tikėjimu į išvedžiojimus, iki kurių Zoroastra niekada nenusileido.

^{95:6.9 (1050.5)} Šitas didis žmogus buvo vienas iš tos unikalios grupės, kuri netikėtai iškilo šeštajame amžiuje prieš Kristų tam, kad palaikytų Salemo šviesą, kad ji visiškai ir galutinai neužgestų, nes ji taip blankiai degė, rodydama žmogui jo tamsiame pasaulyje šviesos kelią, vedantį į amžinai trunkantį gyvenimą.

7. Salemo mokymai Arabijoje

^{95:7.1 (1050.6)} Melkizedeko mokymai apie vieną Dievą buvo įtvirtinti Arabijos dykumoje santykinai neseniai. Kaip Graikijoje, taip ir Arabijoje Salemo misionieriams nepasisekė dėl to, kad jie klaidingai suprato Makiventos nurodymus dėl per daug didelės organizacijos. Bet jų savaip suprastas jo

perspėjimas susilaikyti nuo bet kokių pastangų šitą evangeliją skleisti karine jėga ar civiline prievarta jų šitokiu būdu nesustabdė.

95:7.2 (1050.7) Net Kinijoje ar Romoje Melkizedeko mokymai iš tiesų nežlugo tiek, kiek šitame dykumos regione taip labai netoli nuo paties Salemo. Praėjus daug laiko po to, kada didžioji dalis Rytų ir Vakarų tautų tapo atitinkamai budistais ir krikščionimis, Arabijos dykuma tebebuvo tokia, kokia ji buvo per tūkstančius metų. Kiekviena gentis garbino savo senuosius fetišus, o daugelis atskirų šeimų turėjo savo namų dievus. Ilgai tęsėsi kova tarp babiloniečių Ištar, hebrajų Jahvės, iranietų Ahuros, ir krikščionių Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvo. Niekada nė viena samprata nesugebėjo iki galo pakeisti kitų.

95:7.3 (1051.1) Tai šen, tai ten per visą Arabiją buvo šeimų ir klanų besilaikančių vieno Dievo miglotos idėjos. Tokios grupės brangino pasakojimus apie Melkizedeką, Abraomą, Mozę, ir Zoroastrą. Buvo daug centrų, kurie būtų sureagavę į Jėzusoninę evangeliją, bet krikščionių misionieriai, veikę dykumų kraštuose, buvo bekompromisinė ir nenuolaidžiaujanti grupė, priešingai kompromisus pripažinusiems ir išradingiems misionieriams, kurie veikė Viduržemio jūros pakrantės šalyse. Jeigu Jėzaus pasekėjai būtų rimčiau atsižvelgę į jo nurodymą “eiti po visą pasaulį ir skelbti evangeliją,” ir jeigu savo pamoksluose jie būtų buvę nuolaidesni, ne tokie griežti su savo sugalvotais šalutiniais visuomeniniais reikalavimais, tada daugelis kraštų būtų mielai priėmę dailidės sūnaus paprastą evangeliją, tarp jų ir Arabija.

95:7.4 (1051.2) Nepaisant to fakto, jog didieji Levanto monoteizmo tikėjimai nesugebėjo įleisti šaknų į Arabiją, šitas dykumų

kraštas sugebėjo sukurti tokį tikėjimą, kuris, nors ne toks reiklus savo visuomeniniams reikalavimais, vis tiek buvo monoteistinis.

95:7.5 (1051.3) Primityvūs ir neorganizuoti dykumos tikėjimai teturėjo tikrai vieną gentinės, rasinės, arba nacionalinės prigimties aspektą, ir tai buvo ypatinga ir bendra pagarba, kurią beveik visos Arabijos gentys norėjo išreikšti tam tikram juodo akmens fetišui vienoje iš Mekos šventyklų. Šitas bendro ryšio ir garbinimo taškas vėliau atvedė į islamo religijos sukūrimą. Kuo Jahvė, ugnikalnio dvasia, buvo žydams semitams, tuo Kaabos akmuo tapo jų pusbroliams arabams.

95:7.6 (1051.4) Islamo stiprybė buvo jo aiškiai nustatytas ir gerai apibrėžtas Alacho kaip vienos ir vienintelės Dievybės pateikimas; jo silpnoji vieta buvo karinės jėgos panaudojimas jo skelbimui, kartu su moters pažeminimu. Bet jis atkakliai laikėsi to, jog pateiktą Vieną Visuotinę visų Dievybę, “kuri pažįsta nematomus ir matomus. Ji yra gailestinga ir užjaučianti.” “Iš tikrųjų Dievas turi daugybę gėrio visiems žmonėms.” “Ir kada aš susergu, tada mane pagydo būtent jis.” “Nes, kada tik šnekasi drauge trys, tada Dievas dalyvauja ketvirtas,” nes, argi jis nėra “pirmasis ir paskutinysis, taip pat matomas ir pasislėpęs”?

95:7.7 (1051.5) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

96 Dokumentas. Jahvė — hebrajų Dievas

96:0.1 (1052.1) SUVOKDAMAS Dievybę, žmogus pirmiausia į savo suvokimą įtraukia visus dievus, tada visus svetimus dievus pajungia savosios genties dievybei, ir galiausiai atmeta visus,

išskyrus galutinės ir aukščiausiosios vertės vieną Dievą. Žydai visus dievus sintetavo į savo labiau išaukštintą Izraelio Viešpaties Dievo sampratą. Indusai savo įvairias dievybes panašiai sujungė į “vieną dievų dvasingumą,” pavaizduotą Rig-Vedoje, tuo tarpu mesopotamijiečiai savo dievus suvedė į labiau centralizuotą sampratą apie Belą-Marduką. Šitos monoteizmo idėjos brendo visame pasaulyje netrukus po to, kada Makiventa Melkizedekas pasirodė Saleme Palestinoje. Bet Melkizedeko samprata apie Dievybę buvo nepanaši į evoliucinę įtraukimo, subordinavimo, ir pašalinimo filosofiją; ji rėmėsi išskirtinai *kuriančiąja jėga* ir labai greitai turėjo poveikio Mesopotamijos, Indijos, ir Egipto aukščiausiosioms sampratoms apie dievybę.

96:0.2 (1052.2) Salemo religiją giliai gerbė kaip tradiciją kenitų ir kelios kitos gentys. Ir tai buvo vienas iš Melkizedeko įsikūnijimo tikslų: Kad vieno Dievo religija turėtų būti puoselėjama taip, jog būtų paruoštas kelias to vienintelio Dievo vieno iš Sūnų savęs padovanojimui žemėje. Vargu ar Mykolas galėtų atvykti į Urantiją iki to meto, kol čia neegzistuoja tikinti į Visuotinį Tėvą tauta, kurioje jis galėtų pasirodyti.

96:0.3 (1052.3) Salemo religija išsilaikė tarp kenitų Palestinoje kaip jų tikėjimas, ir šitą religiją, kada vėliau priėmė hebrajai, iš pradžių, įtakojo egiptiečių moraliniai mokymai; vėliau, veikė babiloniečių teologinė mintis; ir galiausiai, įtakos turėjo iranėčių sampratos apie gerį ir blogį. Iš esmės hebrajų religija yra grindžiama susitarimu tarp Abraomo ir Makiventos Melkizedeko, evoliuciškai ji yra daugelio unikalių situacinių aplinkybių padarinys, bet kultūros požiūriu ji yra daug ką laisvai pasiskolinusi iš viso Levanto regiono religijos, moralės,

ir filosofijos. Būtent per hebrajų religiją didelė dalis Egipto, Mesopotamijos, ir Irano moralės ir religinės minties buvo perduota Vakarų tautoms.

1. Dievybės samprata tarp semitų

^{96:1.1 (1052.4)} Ankstyvieji semitai laikėsi nuomonės, jog dvasia gyvena visuose daiktuose. Buvo gyvūnijos ir augalijos pasaulių dvasios; metinės dvasios, palikuonių viešpats; ugnies, vandens, ir oro dvasios; tikras dvasių panteonas, kurio reikėjo bijoti ir kurį reikėjo garbinti. Ir Melkizedeko mokymas apie Visuotinį Kūrėją niekada iki galo nesunaikino tikėjimo į šitas pavaldžias dvasias arba gamtos dievus.

^{96:1.2 (1052.5)} Hebrajų progresavimas nuo politeizmo per henoteizmą į monoteizmą nebuvo nepertrauktas ir nuolatinis koncepcinis vystymasis. Savo sampratų apie Dievybę evoliucijoje jie patyrė daug nuosmukių, nors bet kurios vienos epochos metu skirtingose semitų tikinčiųjų grupėse egzistavo įvairios Dievo sampratos. Kartas nuo karto jų sampratomis apie Dievą būdavo taikoma daugybė terminų, ir tam, kad būtų užkirstas kelias susipainiojimams, šitie įvairūs Dievybės pavadinimai bus apibrėžti taip, kaip jie yra susiję su žydų teologijos evoliucija:

^{96:1.3 (1053.1)} 1. *Jahvė* buvo dievas Palestinos pietinėms gentims, kurios šią dievybės sampratą susiejo su Horebo kalnu, Sinajaus ugnikalniu. Jahvė buvo tiesiog vienas iš šimtų ir tūkstančių gamtos dievų, kurie pritraukė semitų genčių ir tautų dėmesį ir reikalavo garbinimo.

^{96:1.4 (1053.2)} 2. *El Elijonas*. Per amžius po Melkizedeko gyvenimo Saleme jo doktrina apie Dievybę išsilaikė įvairių versijų išraiška, bet apskritai ją išreiškė El Elijono, dangaus Paties Aukštojo Dievo terminas. Daugelis semitų, įskaitant ir betarpiškus Abraomo palikuonis, įvairiais laikotarpiais garbino tiek Jahvę, tiek El Elijoną.

^{96:1.5 (1053.3)} 3. *El Šadai*. Sunku paaiškinti, ką išreiškė El Šadai. Šita Dievo idėja buvo sudėtinė, kilusi iš Amenemopo Išminties Knygos mokymų, modifikuota Ichnatono doktrinos apie Atoną, ir toliau paveikta Melkizedeko mokymų, įkūnytų El Elijono sampratoje. Tačiau kada El Šadai samprata įsiskverbė į hebrajų protus, tada ją visiškai nuspalvino Jahvės tikėjimai, išpažinti dykumoje.

^{96:1.6 (1053.4)} Viena iš viešpataujančių idėjų apie šitos eros religiją buvo egiptiečių samprata apie dieviškąją Apvaizdą, mokymas apie tai, jog materialus klestėjimas yra atlygis už tarnavimą El Šadai.

^{96:1.7 (1053.5)} 4. *Elis*. Visoje šitoje terminijos painiavoje ir sampratos neaiškume, daugelis pamaldžių tikinčiųjų nuoširdžiai stengėsi garbinti visas šitas besivystančias dieviškumo idėjas, ir čia atsirado paprotys šitą sudėtinę Dievybę vadinti Elio vardu. Ir šitas terminas aprėpė dar kitus beduinų gamtos dievus.

^{96:1.8 (1053.6)} 5. *Elohimas*. Kiše ir Ure ilgą laiką išsilaikė šumerų-kaldeno grupės, kurios mokė trivienio Dievo sampratos, pagrįstos pasakojimais apie Adomo ir Melkizedeko laikus. Šitoji doktrina buvo atnešta į Egiptą, kur čia šita Trejybė buvo garbinama Elohimu vardu, arba vienaskaitoje kaip Eloahas.

Egipto filosofai ir vėliau hebrajų kilmės Aleksandrijos mokytojai mokė šitos daugiskaitinių Dievų vienybės, ir daugelis Mozės patarėjų tremties metu tikėjo į šią Trejybę. Bet trinario Elohimio samprata niekada netapo hebrajų teologijos tikraja dalimi, kol jie nepateko į babiloniečių politinę įtaką.

^{96:1.9 (1053.7)} 6. *Įvairūs vardai.* Semitai nemėgo ištarti savosios Dievybės vardo, ir dėl to jie kartas nuo karto vartodavo įvairius pavadinimus, kaip antai: Dievo Dvasia, Viešpats, Viešpaties Angelas, Visagalis, Tas Vienintelis Šventasis, Pats Aukštasis, Adonai, Dienų Senasis, Viešpats Izraelio Dievas, Dangaus ir Žemės Kūrėjas, Kyrios, Jahas, Gausybių Viešpats, ir Tėvas Danguje.

^{96:1.10 (1053.8)} *Jehovė* yra terminas, kuris pastaraisiais laikais buvo vartojamas pažymėti užbaigtą Jahvės sampratą, kuri galiausiai išsivystė per ilgalaikę hebrajų patirtį. Bet Jehovės vardas imtas vartoti tiktai praėjus pusantro tūkstančio metų po Jėzaus laikų.

^{96:1.11 (1054.1)} Maždaug iki 2.000 m. pr. Kr. Sinajaus Kalnas buvo su pertraukomis veikiantis ugnikalnis, retsykais išsiveržimai įvykdavo net izraelitų gyvenimo šitame regione laikais. Ugnis ir dūmai, kartu su kurtinančiais sprogimais, lydėjusiais šito ugninio kalno išsiveržimus, darė įspūdį ir kėlė pagarbią baimę beduinams, gyvenusiems aplinkiniuose regionuose, ir tai juos vertė labai smarkiai bijoti Jahvės. Vėliau šita Horebo Kalno dvasia tapo hebrajų semitų dievu, ir galiausiai jie ėmė tikėti, kad jis yra aukščiausias už visus kitus dievus.

^{96:1.12 (1054.2)} Kanaanitai jau ilgą laiką buvo garbinę Jahvę, ir nors daugelis kenitų daugiau ar mažiau tikėjo į El Elijoną, Salemo regiono superdievą, bet didžioji dauguma kanaanitų laisvai

laikėsi senųjų gentinių dievybių garbinimo. Jie visiškai nenorėjo atsisakyti savo nacionalinių dievybių dėl tarptautinio, tuo labiau dėl tapplanetinio, Dievo. Jie negalvojo apie visuotinę dievybę, ir dėl to šitos gentys ir toliau garbino savąsias gentines dievybes, įskaitant Jahvę ir sidabrinius ir auksinius veršelius, kurie simbolizavo beduinų piemenų sampratą apie Sinajaus ugnikalnio dvasią.

96:1.13 (1054.3) Siriečiai, nors ir garbino savuosius dievus, bet taip pat tikėjo į hebrajų Jahvę, nes jų pranašai Sirijos karaliui pasakė: “Jūsų dievai yra kalnų dievai; dėl to jie nugalėjo mus; bet leisk mums prieš juos kovoti lygumoje, ir tikrai mes būsimė už juos stipresni.”

96:1.14 (1054.4) Žmogaus kultūrai vystantis, mažesnieji dievai tampa pavaldžiais aukščiausiai dievybei; didysis Jupiteris išsilaiko tikrai kaip sušukimas. Monoteistai savo pavaldžius dievus laiko dvasiomis, demonais, lemtimis, nereidėmis, fėjomis, aitvarais, nykštukais, šmėklomis, ir piktąja akimi. Hebrajai perėjo per henoteizmą ir ilgą laiką tikėjo, kad egzistuoja ne tik Jahvė, bet ir kiti dievai, bet jie vis daugiau laikėsi požiūrio, kad šitos svetimos dievybės yra pavaldžios Jahvei. Jie sutiko su tuo, jog Chemosas, amoritų dievas, egzistuoja, bet laikėsi požiūrio, kad jis yra pavaldus Jahvei.

96:1.15 (1054.5) Jahvės idėja patyrė patį didžiausią vystymąsi iš visų mirtingųjų teorijų apie Dievą. Jos progresinę evoliuciją galima būtų lyginti tikrai su Budos sampratos metamorfoze Azijoje, kuri galiausiai atvedė į Visuotinio Absoliuto sampratą, kaip ir samprata apie Jahvę galiausiai atvedė į Visuotinio Tėvo sampratą. Tačiau kaip istorinį faktą, reikėtų suprasti, kad, nors žydai tokiu būdu keitė savo požiūrį į Dievybę nuo Horibo kalno

gentinio dievo iki vėlesniųjų laikų mylinčio ir gailestingo Tėvo Kūrėjo, bet jie nepakeitė jo vardo; jie visą laiką ir toliau šitą besivystančią Dievybės sampratą vadino Jahve.

2. Semitų tautos

^{96:2.1 (1054.6)} Rytų semitai buvo gerai organizuoti ir gerai vadovaujami raiteliai, kurie įsiveržė į derlingo pusmėnulio rytinius regionus ir ten susivienijo su babiloniečiais. Kaldeniečiai, gyvenę netoli Uro, buvo vieni labiausiai išsivysčiusių rytinių semitų. Finikiečiai buvo susimaišiusių semitų labiau išsivysčiusi ir gerai organizuota grupė, kuriai priklausė Palestinos vakarinis sektorius išilgai Viduržemio jūros pakrantės. Rasiniu požiūriu semitai buvo tarp labiausiai susimaišiusių Urantijos tautų ir turėjo paveldėjimo faktorių beveik iš visų devynių pasaulio rasių.

^{96:2.2 (1054.7)} Labai dažnai, arabų semitai kovodami skynėsi sau kelią į šiaurinę Pažadėtąją Žemę, žemę, kurioje “tekėjo pienas ir medus,” bet kiekvieną kartą juos išstumdavo geriau organizuoti ir daug labiau civilizuoti šiauriniai semitai ir hetitai. Vėliau, nepaprastai žiauraus bado metu, šitie klajojantys beduinai dideliais kiekiais įžengė į Egiptą kaip samdomi darbininkai Egipto viešuosiuose darbuose tikrai tam, kad patirtų karčią pavergimo patirtį, dirbdami Nilo slėnio paprastų ir engiamų darbininkų sunkų kasdienį darbą.

^{96:2.3 (1055.1)} Būtent tikrai po Makiventos Melkizedeko ir Abraomo laikų kai kurios semitų gentys, dėl savo ypatingų religinių tikėjimų, buvo vadinamos Izraelio vaikais, o vėliau hebrajais, žydais, ir “išrinktąja tauta.” Abraomas nebuvo visų hebrajų rasinis tėvas; jis net nebuvo protėvis visiems beduinams

semitams, kurie buvo laikomi nelaisvėje Egipte. Tas tiesa, jo palikuonys, išėję iš Egipto, iš tikrųjų suformavo vėlesniosios žydų tautos branduolį, bet absoliuti dauguma vyrų ir moterų, kurie buvo įjungti į Izraelio klanus, niekada nebuvo gyvenę Egipte. Jie buvo tiesiog tokie pat klajokliai, kurie nusprendė atsiduoti Mozės vadovavimui, kada Abraomo vaikai ir jų bičiuliai semitai iš Egipto keliavo per šiaurės Arabiją.

^{96:2.4 (1055.2)} Melkizedeko mokymas apie El Elijoną, Patį Aukštąjį, ir apie susitarimą dėl dieviškojo palankumo įtikėjimo dėka, didžiąja dalimi buvo užmiršti iki to laiko, kada egiptiečiai pavergė semitų tautas, kurios netrukus turėjo suformuoti hebrajų naciją. Bet per visą šitą nelaisvės laikotarpį šitie Arabijos klajokliai laikėsi savo tradicinio tikėjimo į Jahvę kaip į savo rasinę dievybę.

^{96:2.5 (1055.3)} Jahvę garbino daugiau negu vienas šimtas atskirų Arabijos genčių, ir išskyrus Melkizedeko El Elijono sampratos atspalvį, kuris išsilaikė tarp labiau išsilavinusių Egipto klasių, įskaitant mišrius hebrajų ir egiptiečių palikuonis, eilinių hebrajų belaisvių vergų religija buvo senojo Jahvės magijos ir aukojimo ritualo modifikuota versija.

3. Neprilygstamasis Mozė

^{96:3.1 (1055.4)} Hebrajų sampratų apie Aukščiausiąjį Kūrėją ir jo idealų evoliucijos pradžia siekia semitų išvykimą iš Egipto, vadovaujant tam didžiajam lyderiui, mokytojui, ir organizatoriui, Mozei. Jo motina buvo kilusi iš Egipto karališkosios šeimos; jo tėvas buvo semitas tarpininkas tarp vyriausybės ir beduinų belaisvių. Tokiu būdu Mozė turėjo tokių savybių, kurias buvo paveldėjęs iš aukštesniųjų rasinių šaltinių;

jo protėviai buvo taip smarkiai susimaišę, kad neįmanoma jo įtraukti į kokią nors vieną rasinę grupę. Jeigu jis nebūtų buvęs tokio mišraus tipo, tuomet jis niekada nebūtų pademonstravęs to nepaprasto visapusiškumo ir prisitaikymo, kas jį įgalino valdyti tą įvairialytę bandą, kuri galiausiai susijungė su tais beduinais semitais, kurie, jam vadovaujant, pabėgo iš Egipto į Arabijos Dykumą.

^{96:3.2 (1055.5)} Nepaisant Nilo karalystės kultūros vilionių, Mozė nusprendė savo likimą susieti su savo tėvo tauta. Tuo metu, kada šitas didis organizatorius kūrė savo planus, kada nors ateityje išvaduoti savo tėvo tautą, beduinų belaisviai vargu ar turėjo tokią religiją, kurią būtų verta vadinti šituo vardu; jie iš tikrųjų neturėjo tikros Dievo sampratos ir vilties pasaulyje.

^{96:3.3 (1055.6)} Nė vienas vadovas iki to meto niekada nebuvo ėmęsis užduoties reformuoti ir pakelti tokios žmogiškųjų būtybių grupės, kuri būtų nelaimingesnė, labiau prislėgta, labiau nusiminusi, ir tokia neišmananti. Bet šitie vergai turėjo paslėptas vystymosi galimybes savo paveldėtose savybėse, ir buvo pakankamas skaičius išlavintų lyderių, kuriuos paruošė Mozė, besirengdamas maišto dienai ir išsiveržimui į laisvę, kad būtų sudarytas sumanių organizatorių korpusas. Šitie labiau išsivystę vyrai buvo įdarbinti vietiniais savosios tautos prižiūrėtojais; jie buvo gavę tam tikrą išsilavinimą Mozės įtakos Egipto valdovams dėka.

^{96:3.4 (1056.1)} Mozė stengėsi diplomatiškai susitarti dėl savo bičiulių semitų laisvės. Jis ir jo brolis su Egipto karaliumi sudarė sutartį, pagal kurią jiems buvo suteiktas leidimas taikiai palikti Nilo slėnį ir išvykti į Arabijos Dykumą. Jie turėjo gauti kuklų užmokestį pinigais ir prekėmis kaip ženklą už savo ilgalaikę

tarnybą Egipte. Hebrajai savo ruožtu sudarė susitarimą, kad su faraonais jie palaikys draugiškus ryšius ir neprisijungs prie jokių sąjungų, nukreiptų prieš Egiptą. Bet karalius vėliau manė, jog yra tinkama šitą sutartį anuliuoti, pateikdamas kaip savąją priežastį tą pretekstą, kad jo šnipai jam buvo pranešę apie neištikimybę tarp beduinų vergų. Jis pareiškė, kad laisvės jie siekia turėdami tikslą išeiti į dykumą tam, kad prieš Egiptą suorganizuotų klajoklius.

96:3.5 (1056.2) Bet Mozė nebuvo nusivylęs; jis laukė savosios valandos, ir greičiau negu po metų, kada Egipto karinės pajėgos buvo visiškai užimtos tuo, jog vienu ir tuo pačiu metu priešinosi Libijos vykdomam žiauriam puolimui pietuose ir Graikijos karo laivyno įsiveržimui šiaurėje, šitas bebaimis organizatorius po nuostabiausio naktinio pabėgimo savo tėvynainius išvedė iš Egipto. Šitas staigus bėgsmas į laisvę buvo rūpestingai suplanuotas ir sumaniai įgyvendintas. Ir jiems pasisekė, nežiūrint to, kad ant kulnų lipo faraonas ir nedidelis egiptiečių būrys, kurie visi krito nuo besiginančių bėglių, palikdami daug prisiplėšto turto, kurį dar padidino ir tas grobis, kurį besiveržiančių pirmyn pabėgusių vergų armija prisigrobė, kada ji toliau žygiavo link savo protėvių namų dykumoje.

4. Jahvės skelbimas

96:4.1 (1056.3) Mozės mokymo evoliucija ir išaukštinimas paveikė beveik pusę viso pasaulio, ir vis dar veikia net ir dvidešimtajame amžiuje. Nors Mozė suvokė labiau išvystytą Egipto religinę filosofiją, bet beduinai vergai mažai ką žinojo apie tokius mokymus, tačiau jie niekada nebuvo pamiršę Horibo kalno dievo, kurį jų protėviai vadino Jahve.

96:4.2 (1056.4) Mozė buvo girdėjęs apie Makiventos Melkizedeko mokymus tiek iš savo tėvo, tiek ir iš motinos, jų abiejų religinio tikėjimo bendrumas paaiškina tą neįprastą sąjungą tarp moters, turėjusios karališkojo kraujo, ir vyro iš nelaisvėje buvusios rasės. Mozės uošvis buvo kenitas, garbinęs El Elijoną, bet išlaisvintojo tėvai tikėjo į El Šadai. Tokiu būdu Mozė buvo išlavintas El Šadaistas; savo uošvio įtakoje jis tapo El Elijonistu; ir iki to meto, kada po pabėgimo iš Egipto hebrajai įsirengė stovyklas prie Sinajaus Kalno, jis buvo suformulavęs naują ir išplėstą sampratą apie Dievybę (kilusią iš visų jo ankstesniųjų tikėjimų), kurią išmintingai jis nusprendė paskelbti savajai tautai kaip išplėstą sampratą apie jų senąją gentinį dievą Jahvę.

96:4.3 (1056.5) Mozė stengėsi šituos beduinus mokyti El Elijono idėjos, bet prieš palikdamas Egiptą, jis buvo įsitikinęs, kad šitos doktrinos jie niekada iki galo nesuvoks. Dėl to jis sąmoningai nusprendė padaryti kompromisą, jų gentinį dykumos dievą padaryti tuo vienu ir vieninteliu jo pasekėjų dievu. Mozė konkrečiai nemokė, jog kitos tautos ir nacijos negali turėti kitų dievų, bet jis iš tikrųjų ryžtingai tvirtino, kad Jahvė yra virš kitų ir aukščiau už kitus, ypač hebrajams. Bet jį iš tikrųjų visada vargino nemaloni padėtis, kada jis stengdavosi savo naują ir aukštesnę Dievybės idėją šitiems nemokytiems vergams pateikti pridengtą senoviniu Jahvės vardu, kurį visada simbolizavo beduinų genčių aukso veršis.

96:4.4 (1056.6) Tas faktas, kad bėgančių hebrajų dievas buvo Jahvė, paaiškina, kodėl jie taip ilgai pasiliko prie švento Sinajaus kalno, ir kodėl jie ten gavo Dešimt Įsakymų, kuriuos Mozė paskelbė Jahvės, Horebo dievo, vardu. Per šitą ilgą gyvenimo

laikotarpį prie Sinajaus naujai atsirandančio hebrajų garbinimo religiniai ritualai buvo toliau patobulinti.

^{96:4.5 (1057.1)} Neatrodė, jog Mozei kada nors būtų pavykę įtvirtinti savo kažkuria prasme išvystytą ritualinį garbinimą ir savo pasekėjus išlaikyti nesugadintus ketvirtį amžiaus, jeigu nebūtų įvykęs galingas Horebo išsiveržimas tuo metu, kada jie savo garbinimo trečiąją savaitę gyveno jo papėdėje. “Jahvės kalnas buvo apimtas ugnies, o dūmai kilo taip, kaip kyla dūmai iš žaizdro, ir visas kalnas galingai drebėjo.” Turint omeny šitą kataklizmą, nėra nieko keisto, jog Mozė savo sielos broliams galėjo įteigti tokį mokymą, kad jų Dievas yra “galingas, baisus, praryjanti ugnis, sukeliantis baimę, ir visagalis.”

^{96:4.6 (1057.2)} Mozė skelbė, kad Jahvė yra Izraelio Viešpats Dievas, kuris hebrajus pasirinko savo išrinktąja tauta; jis kūrė naują naciją, ir jis išmintingai nacionalizavo savo religinius mokymus savo pasekėjams sakydamas, kad Jahvė yra labai reiklus, “pavydus Dievas.” Bet vis vien jis stengėsi jų sampratą apie dieviškumą išplėsti, kada juos mokė, kad Jahvė yra “bet kokio materialaus kūno dvasių Dievas,” ir kada sakė, kad “Amžinasis Dievas yra jūsų prieglobstis, o apačioje yra amžinosios rankos.” Mozė mokė, kad Jahvė yra Dievas, kuris laikosi susitarimo; kad jis “neapleis jūsų ir nesunaikins jūsų, neužmirš susitarimo su jūsų tėvais, nes Viešpats jus myli ir neužmirš tos priesaikos, kurią jis davė jūsų tėvams.”

^{96:4.7 (1057.3)} Mozė didvyriškai stengėsi iškelti Jahvę iki aukščiausiosios Dievybės orumo, kada jis pateikė jį kaip “tiesos Dievą ir be ydų, teisingą ir teisų visais savo poelgiais.” Ir vis tik, nepaisant šito išaukštinto mokymo, jo pasekėjų ribotas supratimas vertė kalbėti apie tokį Dievą, kuris turi

žmogaus atvaizdą, kurį apima pykčio, įniršio, ir žiaurumo priepuoliai, net ir tokį Dievą, kuris yra kerštingas ir kurį lengvai paveikia žmogaus elgesys.

^{96:4.8 (1057.4)} Mozės mokymų įtakoje šitas gentinės prigimties dievas, Jahvė, tapo Izraelio Viešpačiu Dievu, kuris ėjo kartu su jais per dykumą, net ir į tremtį, kur netrukus jį suvokė kaip visų tautų Dievą. Vėliau buvusi nelaisvė, kuri žydus pavergė Babilone, galutinai išlaisvino besivystančią Jahvės sampratą tam, kad įgautų visų nacijų Dievo monoteistinį vaidmenį.

^{96:4.9 (1057.5)} Pats unikaliausias ir labiausiai stebinantis hebrajų religinės istorijos aspektas yra susijęs su šita nuolatine Dievybės sampratos evoliucija, pradedant nuo Horebo kalno primityvaus dievo ir einant aukštyn per vienas po kitoėjusius jų dvasinių lyderių mokymus iki aukštai išvystyto lygio, pavaizduoto Isajo doktrinoje apie Dievybę, kuris skelbė tą nuostabią sampratą apie mylintį ir gailestingą Tėvą Kūrėją.

5. Mozės mokymai

^{96:5.1 (1057.6)} Mozė buvo nepaprasto derinio karinis lyderis, visuomeninis organizatorius, ir religinis mokytojas. Jis buvo pats svarbiausias individualus pasaulio mokytojas ir lyderis laikotarpyje tarp Makiventos ir Jėzaus. Mozė mėgino Izraelyje įdiegti daug reformų, apie kurias rašytinių liudijimų nėra. Per vieno žmogaus gyvenimo tarpsnį daugiakalbę vadinamąją hebrajų ordą jis išvedė iš vergovės ir necivilizuotų klajonių, tuo pačiu metu jis paklojo pagrindą nacijos vėlesniam gimimui ir rasės išlikimui.

96:5.2 (1057.7) Apie didingą Mozės darbą yra užrašyta tiek mažai, nes hebrajai tremties metu rašytinės kalbos neturėjo. Įrašai apie Mozės laikus ir darbus atsirado iš pasakojimų, išlikusių daugiau negu vieną tūkstantį metų po didžiojo lyderio mirties.

96:5.3 (1058.1) Didelė dalis tų patobulinimų, kuriuos Mozė padarė egiptiečių ir aplinkinių Levanto genčių religijai, buvo dėl kenitų pasakojimų apie Melkizedeko laikus. Be Makiventos mokymo Abraomui ir jo amžininkams, hebrajai iš Egipto būtų išėję beviltiškoje tamsoje. Mozė ir jo uošvis, Jetras, surinko pasakojimų apie Melkizedeko laikus likučius, ir šitie mokymai, drauge su egiptiečių apsišvietimu, vedė Mozę į tai, jog sukurtų patobulintą izraelitų religiją ir ritualą. Mozė buvo organizatorius; jis atrinko tai, ką Egipto ir Palestinos religija ir papročiai turėjo geriausia ir, tuos papročius susiejęs su pasakojimais apie Melkizedeko mokymus, jis sukūrė hebrajų ritualinę garbinimo sistemą.

96:5.4 (1058.2) Mozė tikėjo į Apvaizdą; jį giliai paveikė Egipto doktrinos apie viršgamtinį Nilo valdymą ir kitas gamtos stichijas. Jis turėjo didingą Dievo viziją, bet jis buvo visiškai nuoširdus, kada hebrajus mokė, kad, jeigu jie paklus Dievui, tai “Jis mylės jus, laimins jus, ir daugins jus. Jis daugins jūsų įsčių vaisių ir jūsų žemės vaisių—grūdus, vyną, aliejų, ir jūsų bandą. Jūs suklestėsite geriau už visas kitas tautas, ir Viešpats jūsų Dievas pašalins visus jūsų negalavimus ir neleis jums susirgti jokiais blogomis Egipto ligomis.” Jis net sakė: “Prisiminkite Viešpatį savo Dievą, nes būtent jis suteikia jums galios, kad įgytumėte turtų.” “Jūs skolinsite daugeliui nacijų, bet patys nesiskolinsite. Jūs valdysite daugelį nacijų, bet jos nevaldys jūsų.”

96:5.5 (1058.3) Bet iš tikrųjų buvo gaila matyti, kaip šitas didingas Mozės protas mėgina išaukštintą sampratą apie El Elijoną, Patį Aukštąjį, pritaikyti prie neišmanančių ir neraštingų hebrajų suvokimo. Savo surinktiems vadovams jis griaudėjo: “Viešpats jūsų Dievas yra vienas Dievas; be jo nėra jokio kito”; tuo tarpu mišriai gausybei jis pareiškė: “Kas tarp visų dievų yra toks, kaip jūsų Dievas?” Mozė drąsiai ir iš dalies sėkmingai pasisakė prieš fetišus ir stabų garbinimą, pareikšdamas: “Jūs nematėte jokio atvaizdo tą dieną, kada jūsų Dievas šnekėjo jums Horebe iš ugnies vidaus.” Jis taip pat uždraudė bet kokio pobūdžio atvaizdų darymą.

96:5.6 (1058.4) Mozė bijojo skelbti Jahvės gailestingumą, labiau norėjo sukelti pagarbą baimę, kad tauta Dievo teisingumo bijotų, kada jis sakė: “Viešpats jūsų Dievas yra Dievų Dievas ir Viešpačių Viešpats, didis Dievas, galingas ir siaubingas Dievas, kuriam visi yra vienodi.” Vėl jis siekė suvaldyti vaidingus klanus, kada pareiškė, kad “jūsų Dievas nužudo tada, kada jam nepaklūstate, jis gydo ir suteikia gyvenimą tada, kada jam paklūstate.” Bet Mozė šitas gentis mokė, kad jos taps Dievo išrinktąja tauta tikrai su sąlyga, jeigu “laikysis jo visų įsakymų ir paklus jo visiems nurodymams.”

96:5.7 (1058.5) Hebrajai per šituos ankstyvuosius laikus buvo mažai mokomi apie Dievo gailestingumą. Jie sužinojo, kad Dievas yra “Visagalis; Viešpats yra didis karys, mūsų Dievas, šlovingas galia, kuris savo priešus suplėšo į gabalus.” “Viešpats jūsų Dievas vaikščioja jūsų grupėje tam, kad jus išvaduotų.” Izraelitai apie savo Dievą galvojo kaip apie tokį, kuris juos myli, tačiau, kuris taip pat “sukietina faraono širdį” ir “prakeikia jų priešus.”

96:5.8 (1058.6) Nors Mozė Izraelio vaikams pateikė šiokią tokią sampratą apie visuotinę ir geradarę Dievybę, bet apskritai, kiekvieną dieną jų samprata apie Jahvę buvo samprata apie tokį Dievą, kuris yra tik truputį geresnis už aplinkinių tautų gentinius dievus. Jų Dievo samprata buvo primityvi, grubi, ir antropomorfinė; kada Mozė numirė, tada greitai šitos beduinų gentys sugrįžo prie savo senųjų Horebo ir dykumos dievų pusiau barbariškų idėjų. Išplėsta ir išaukštinta Dievo vizija, kurią Mozė kartkartėmis pateikdavo savo lyderiams, netrukus iš akiračio buvo prarasta, tuo tarpu didžioji tautos dalis atsisuko į savojo fetišo aukso veršio, Jahvės simbolio tarp Palestinos piemenų, garbinimą.

96:5.9 (1059.1) Kada vadovavimą hebrajams Mozė perdavė Jošua, iki to meto Mozė jau buvo subūręs Abraomo, Nahoro, Loto, ir kitų giminingų genčių tūkstančius netiesioginių palikuonių ir pavertęs juos į savarankišką ir iš dalies save valdančią piemenų kariūnų naciją.

6. Dievo samprata po Mozės mirties

96:6.1 (1059.2) Po Mozės mirties jo išaukštinta Jahvės samprata greitai sumenko. Jošua ir Izraelio lyderiai vis dar laikėsi Mozės tradicijų, susijusių su visaišminčiu, geradariu, ir visagaliu Dievu, bet paprasti žmonės greitai sugrįžo prie dykumos senesniosios Jahvės idėjos. Ir šitoji Dievybės samprata ir toliau vis labiau menkėjo, kada vienas po kito valdė skirtingi gentiniai šeichai, vadinamieji Teisėjai.

96:6.2 (1059.3) Nepaprastos Mozės asmenybės žavesys jo pasekėjų širdyse palaikė vis augančios Dievo sampratos įkvėpimą; tačiau, kada jie pasiekė derlingas Palestinos žemes, tada jie

greitai iš klajoklių piemenų tapo sėsliais ir tam tikra prasme ramiais žemdirbiais. Ir šita gyvenimo papročių evoliucija ir religinio požiūrio pasikeitimas reikalavo, kad jų sampratos apie Dievo, Jahvės, prigimtį pobūdis daugiau ar mažiau būtų visiškai pakeistas. Per tuos laikus, kada prasidėjo griežto, grubaus, reiklaus, ir griaudinčio Sinajaus kalno dykumos dievo keitimas į vėliau atsiradusią sampratą apie meilės, teisingumo, ir gailestingumo Dievą, hebrajai Mozės išaukštintus mokymus iš akiračio beveik prarado. Jie vos neprarado visos sampratos apie monoteizmą; jie buvo beveik praradę galimybę tapti ta tauta, kuri tarnautų gyvybiškai svarbia grandimi Urantijos dvasinėje evoliucijoje, ta grupe, kuri Melkizedeko mokymą apie vieną Dievą išsaugotų iki tų laikų, kada įsikūnys šito visų Tėvo save padovanojantis Sūnus.

^{96:6.3 (1059.4)} Iš visų jėgų Jošua stengėsi gentainių prote išsaugoti sampratą apie aukščiausią Jahvę, dėl to jis paskelbė: “Kaip aš buvau su Moze, taip aš tikrai būsiu ir su jumis; Aš tikrai jūsų nei apvilsiu, nei apleisiu.” Jošua manė, jog savo netikinčiai tautai būtina skelbti griežtą evangeliją, visi žmonės per daug nori tikėti į savo seną ir gimtą religiją, bet žengti pirmyn su įtikėjimo ir teisumo religija nenori. Jošua mokymo pagrindine mintimi tapo: “Jahvė yra šventas Dievas; jis yra pavydus Dievas; jis neatleis jums už jūsų nusižengimus ir nuodėmes.” Šito amžiaus labiausiai išsivysčiusi samprata Jahvę vaizdavo kaip “galios, bausmės, ir teisingumo Dievą.”

^{96:6.4 (1059.5)} Bet net ir šitame tamsiame amžiuje, kartas nuo karto iškildavo pavieniai mokytojai, skelbiantys Mozės sampratą apie dieviškumą: “Jūs, nuodėmingumo vaikai, negalite tarnauti Viešpačiui, kadangi jis yra šventas Dievas.” “Ar mirtingasis

žmogus gali būti teisingesnis už Dievą? ar žmogus yra tyresnis už savo Sutvėrėją?” “Ar galite ieškodami surasti Dievą? Ar galite iki tobulybės suvokti Visagalį? Stebėkite, Dievas yra didis, ir mes jo nepažįstame. Prisiliesdami prie Visagalio, mes negalime jo suvokti.”

7. Psalmės ir Jobo knyga

^{96:7.1 (1060.1)} Hebrajai, vadovaujami savo šeichų ir žynių, laisvai įsitvirtino Palestinoje. Bet greitai jie sugrįžo prie skendinčių tamsybėje dykumos tikėjimų ir užsikrėtė mažiau išvystytais kanaanitų religiniais papročiais. Jie ėmė garbinti stabus ir tapo amoralūs, ir jų Dievybės supratimas nusmuko nepalyginamai žemiau už egiptiečių ir mesopotamijiečių Dievo sampratas, kurių laikėsi kai kurios išlikusios Salemo grupės ir kurios yra užrašytos kai kuriose Psalmėse ir vadinamojoje Jobo Knygoje.

^{96:7.2 (1060.2)} Psalmės yra dviejų dešimčių ar daugiau autorių darbas; didelę jų dalį parašė mokytojai egiptiečiai ir mesopotamijiečiai. Tais laikais, kada Levantas garbino gamtos dievus, vis dar buvo didelis skaičius tokių, kurie tikėjo į El Elijono, Paties Aukštojo, aukštybę.

^{96:7.3 (1060.3)} Religinių užrašų nė vienas rinkinys neišreiškia tokių turtingų ir įkvepiančių idėjų apie Dievą, kaip tą išreiškia Psalmių Knyga. Ir būtų labai naudinga, jeigu, įdėmiai skaitydami šitą nuostabų religinės literatūros rinkinį, atkreiptumėte dėmesį į kiekvieno gyriaus ir garbinimo himno šaltinį ir chronologiją, turėdami omeny, jog tokio didžiulio laiko diapazono neapima nė vienas kitas atskiras rinkinys. Šitoje Psalmių Knygoje yra užrašytos įvairios Dievo sampratos, kurių laikėsi Salemo religijos tikintieji visame

Levante ir apima visą laikmetį nuo Amenemopo iki Isajo. Psalmėse Dievas pavaizduojamas visose supratimo fazėse, pradedant primityvia gentinės dievybės idėja ir baigiant vėlesniųjų hebrajų milžiniškai išplėstu idealu, kur Jahvė yra vaizduojamas mylinčiu valdovu ir gailestingu Tėvu.

^{96:7.4 (1060.4)} Ir kada yra žvelgiama šitokiu būdu, tada šitoji Psalmių grupė sudaro patį vertingiausią ir naudingiausią atsidavimo jausmų rinkinį, kurį kada nors surinko žmogus iki pat dvidešimtojo amžiaus laikų. Šito himnų rinkinio garbinanti dvasia pranoksta visų kitų pasaulio šventųjų knygų garbinančią dvasią.

^{96:7.5 (1060.5)} Įvairiapusis Dievybės pavaizdavimas, pateiktas Jobo Knygoje, buvo daugiau negu dviejų dešimčių Mesopotamijos religinių mokytojų pasiektas rezultatas, nusidriekęs beveik per trijų šimtų metų laikotarpį. Ir kada jūs skaitysite šias išaukštintas dieviškumo sampratas, kurios yra surandamos šitame Mesopotamijos tikėjimų rinkinyje, tada suvoksite, jog tamsiaisiais laikais Palestinoje tikrojo Dievo idėja buvo geriausiai išsaugota būtent Kaldėjos Uro kaimynystėje.

^{96:7.6 (1060.6)} Palestinoje Dievo išmintį ir visapersmelkiamumą suvokdavo dažnai, bet retai kada suvokdavo jo meilę ir gailestingumą. Šitų laikų Jahvė “siunčia blogio dvasias tam, kad jos valdytų jo priešų sielas”; jis suteikia klestėjimą saviems ir paklusniems vaikams, tuo tarpu prakeikia ir paskiria siaubingą bausmę visiems kitiems. “Jis sužlugdo piktavalių užmačias; jis išmintinguosius sugauna į savo pačių spąstus.”

^{96:7.7 (1060.7)} Tiktai Ure iš tiesų atsirado balsas, pareiškęs apie Dievo gailestį, sakydamas: “Jis melsis Dievui ir gaus iš jo

malonę ir su džiaugsmu žvelgs į jo veidą, nes Dievas suteiks žmogui dieviškąjį teisumą.” Tokiu būdu iš Uro yra skelbiamas išgelbėjimas, dieviškasis palankumas, įtikėjimo dėka: “Jis yra gailestingas atgailaujančiajam ir sako, ‘Išvaduok jį iš mirties, nes aš suradau išpirką.’ Jeigu kas pasakys: ‘Aš nusidėjau ir iškreipiau tai, kas yra teisinga, ir tai man neatnešė naudos,’ tai Dievas išvaduos jo sielą, kad ji nemirtų, ir jis pamatys šviesą.” Nuo pat Melkizedeko laikų Levanto pasaulis nebuvo girdėjęs tokio skambančio ir džiuginančio pranešimo apie žmogaus išgelbėjimą, koks buvo šitas nepaprastas mokymas, kurį skleidė Elihas, pranašas iš Uro ir Salemo tikinčiųjų, tai yra, kažkada buvusios Melkizedeko kolonijos Mesopotamijoje likučių, šventikas.

^{96:7.8 (1061.1)} Ir tokiu būdu Salemo misionierių Mesopotamijoje likučiai palaikė tiesos šviesą hebrajų tautų dezorganizacijos laikotarpiu, kol pasirodė pirmieji mokytojai iš tos ilgos eilės Izraelio mokytojų, kurie niekada nenutraukė veiklos, kol samprata po sampratos, pasiekė Visuotinio ir visų Tėvo Kūrėjo idealo įgyvendinimą, sampratos apie Jahvę evoliucijos aukščiausiąją viršūnę.

^{96:7.9 (1061.2)} [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

97 Dokumentas. Sampratos apie Dievą evoliucija tarp hebrajų

^{97:0.1 (1062.1)} HEBRAJŲ dvasiniai vadovai padarė tai, ko niekam kitam iki tol nebuvo pavykę padaryti—savo sampratą apie Dievą jie deantropomorfizavo nepaversdami jos į Dievybės abstrakciją, suprantamą tikrai filosofams. Net ir paprasti

žmonės į subrandintą Jahvės sampratą galėjo žvelgti kaip į Tėvą, jeigu ne individo, tai bent jau rasės.

^{97:0.2 (1062.2)} Dievo asmenybės samprata, nors Melkizedeko dienomis Saleme ir buvo mokoma aiškiai, pabėgimo iš Egipto metu buvo neapibrėžta ir miglota, ir hebrajų sąmonėje vystėsi iš kartos į kartą tikrai palaipsniui kaip reagavimas į dvasinių vadovų mokymus. Progresinėje evoliucijoje Jahvės asmenybės suvokimas buvo daug labiau išstėtas negu daugelio kitų Dievybės savybių suvokimas. Nuo Mozės iki Malacho hebrajų sąmonėje Dievo asmenybės idėja beveik nepertraukiamai augo, ir galiausiai šią sampratą išaukštino ir pašlovino Jėzaus mokymai apie Tėvą danguje.

1. Samuelis — pirmasis iš hebrajų pranašų

^{97:1.1 (1062.3)} Aplinkinių tautų priešiškas spaudimas Palestinoje hebrajų šeichus netrukus privertė suprasti, kad jie negali tikėtis išlikti, jeigu nesusijungs į konfederaciją su centralizuotu valdymu. Ir šitas administracinės valdžios centralizavimas Samueliui suteikė geresnę galimybę veikti kaip mokytojui ir reformatoriui.

^{97:1.2 (1062.4)} Samuelis kilo iš senos Salemo mokytojų giminės, kuri išsaugojo Melkizedeko tiesas kaip savo garbinimo formų sudėtinę dalį. Šitas mokytojas buvo energingas ir ryžtingas vyras. Tikrai jo didžiulis pasišventimas, drauge su jo nepaprastu pasiryžimu, leido jam atsilaikyti prieš tą beveik visuotinį pasipriešinimą, su kuriuo jis susidūrė, kada pradėjo visą Izraelį kreipti atgal į Mozės laikų aukščiausiojo Jahvės garbinimą. Net ir tuomet jam pavyko tik iš dalies; jis atgal prie tarnystės Jahvės aukštesniajai sampratai pritraukė tikrai

intelektualesniąją hebrajų pusę; likusioji pusė ir toliau garbino šalies gentinius dievus ir laikėsi menkesnės sampratos apie Jahvę.

97:1.3 (1062.5) Samuelis buvo grubaus ir veiklaus tipo žmogus, praktinis reformatorius, kuris vieną dieną su savo partneriais gali išeiti ir sugriauti dvi dešimtis Baalio aikštelių. Toji pažanga, kurios jis pasiekė, buvo įgyvendinta tiesiog priverstine jėga; jis mažai pamokslavo, dar mažiau mokė, bet jis iš tiesų veikė. Vieną dieną jis tyčiodavosi iš Baalio žynio; kitą dieną, į gabalus kapojo į nelaisvę paimtą karalių. Jis pasišventusiai tikėjo į vienintelį Dievą, ir jis turėjo aiškia sampratą apie vienintelį Dievą kaip dangaus ir žemės kūrėją: “Žemės stulpai yra Viešpaties, ir ant jų jis pastatė pasaulį.”

97:1.4 (1063.1) Bet tas didis indėlis, kurį Samuelis įnešė į sampratos apie Dievybę vystymą, buvo jo aidintis skelbimas, kad Jahvė yra *nesikeičiantis*, amžinai tas pats neklystančio tobulumo ir dieviškumo įsikūnijimas. Tais laikais Jahvė buvo suvokiamas kaip toks Dievas, kurį ištinka pavydo užgaidų protrūkiai, kuris visada apgailestauja dėl savo vienokio ar kitokio veiksmo; bet dabar, pirmą kartą nuo to laiko, kada hebrajai išėjo iš Egipto, jie išgirdo šituos pritrenkiančius žodžius: “Izraelio Jėga nemeluos ir neatgailaus, kadangi ji yra ne žmogus, kad turėtų atgailauti.” Ryšiuose su Dieviškumu buvo skelbiamas pastovumas. Samuelis vėl pakartojo, jog Melkizedekas sudarė sutartį su Abraomu, ir pareiškė, jog Izraelio Viešpats Dievas yra visos tiesos, stabilumo, ir pastovumo šaltinis. Visada hebrajai į savo Dievą žiūrėjo kaip į žmogų, kaip į viršžmogį, kaip į nežinomos kilmės išaukštintą dvasią; bet dabar jie išgirdo, jog buvusi Horebo dvasia yra išaukštinta kaip

nesikeičiantis tobulo kūrėjo Dievas. Samuelis besivystančiai Dievo sampratai padėjo pakilti į tokias aukštumas, kurios pranoksta besikeičiančią žmonių proto būseną ir mirtingosios egzistencijos vingius. Jo mokymų dėka, hebrajų Dievas pradėjo kilti iš gentinių dievų kategorijos idėjos iki visagalio ir nesikeičiančio Kūrėjo ir visos kūrinijos *Prižiūrėtojo* idealo.

97:1.5 (1063.2) Ir jis iš naujo skelbė pasakojimą apie Dievo nuoširdumą, jo patikimumą laikantis susitarimo. Samuelis sakė: “Viešpats savosios tautos neapleis.” “Su mumis jis sudarė amžiną sutartį, tvarkingą visais atžvilgiais ir tvirtą.” Ir šitaip, per visą Palestiną, skambėjo raginimas sugrįžti prie aukščiausiojo Jahvės garbinimo. Visą laiką šitas energingas mokytojas skelbė: “Tu esi didis, o Viešpatie Dieve, nes nėra nieko panašaus į tave, o taip pat be tavęs nėra jokio kito Dievo.”

97:1.6 (1063.3) Iki to laiko hebrajai Jahvės palankumą vertino daugiausia materialaus klestėjimo požiūriu. Tai buvo didžiulis sukrėtimas Izraeliui, ir Samuelis vos neužmokėjo savąja gyvybe, kada jis išdrįso paskelbti: “Viešpats turtina ir skurdina; jis pažemina ir išaukština. Jis iš dulkių pakelia vargetas ir iki princų iškelia elgetas, kad jie galėtų paveldėti šlovės sostą.” Tokių paguodžiančių pažadų nuolankiesiems ir ne tokiems laimingiems nebuvo skelbiama nuo pat Mozės laikų, ir tūkstančiai nusivylusiųjų vargšų ėmė įgauti vilties, kad savo dvasinę būseną jie gali pagerinti.

97:1.7 (1063.4) Bet Samuelis pirmyn pažengė nelabai toli pranokdamas gentinio dievo sampratą. Jis skelbė tokį Jahvę, kuris sutvėrė visus žmones, bet iš esmės buvo užsiėmęs hebrajais, savo išrinktąja tauta. Nepaisant šito, kaip ir Mozės

laikais, dar kartą Dievo samprata pavaizdavo tokią Dievybę, kuri yra šventa ir teisinga. “Nėra nė vieno tokio švento, kaip Viešpats. Ką būtų galima palyginti su šituo šventu Viešpačiu Dievu?”

^{97:1.8 (1063.5)} Metams einant, pražilęs senas lyderis pagilino savo supratimą apie Dievą, nes jis pareiškė: “Viešpats yra žinantis Dievas, ir veiksmus jis pasveria. Viešpats teis iki pat tolimiausių žemės pakraščių, rodydamas gailestingumą gailestingiesiems, ir su doru žmogumi jis taip pat bus doras.” Jau čia yra gailestingumo aušra, nors jis yra taikomas tik tiems, kurie yra gailestingi. Vėliau jis vieną žingsnį žengė į priekį, kada, juos ištikus nelaimė, jis savąją tautą ragino: “Atsiduokime dabar į Viešpaties rankas, nes jo gailestingumas yra didis.” “Viešpačiui nėra jokio suvaržymo daug ar nedaug išgelbėti.”

^{97:1.9 (1063.6)} Ir šitas sampratos apie Jahvės charakterį palaipsnis vystymasis tęsėsi tarnaujant Samuelio perėmėjams. Jie mėgino pateikti Jahvę kaip sutarties besilaikantį Dievą, bet jie nepajėgė žengti koja kojon su Samuelio samprata; jiems nepasisėkė išvystyti idėjos apie Dievo gailestingumą, kaip jį buvo vėliau suvokęs Samuelis. Buvo nuolat ritamasi atgal į kitų dievų pripažinimą, nežiūrint tos nuostatos, kad Jahvė yra aukščiau už visus. “Tavoji yra karalystė, o Viešpatie, ir kaip valdovas tu esi išaukštintas aukščiau už visus.”

^{97:1.10 (1064.1)} Šitos eros pagrindinis motyvas buvo dieviškoji galia; šito amžiaus pranašai skelbė tokią religiją, kuri buvo skirta hebrajų soste puoselėti karalių—”Tavo, o Viešpatie, yra didybė ir galia ir šlovė ir pergalė ir garbė. Tavo rankoje yra valdžia ir jėga, ir tu gali bet ką padaryti didingu ir galingu.” Ir tokia buvo

Dievo sampratos būklė Samuelio ir jo tiesioginių perėmėjų laikais.

2. Elisas ir Elišas

^{97:2.1 (1064.2)} Dešimtajame amžiuje prieš Kristų hebrajų nacija susiskaldė į dvi karalystes. Abiejose šitose politinėse dalyse daug tiesos mokytojų stengėsi užtvengti dvasinio smukimo reakcinį potvynį, kuris buvo įsiveržęs ir kuris nuolat pražūtingai tęsėsi po atsiskyrimo karo. Bet šitos pastangos vystyti hebrajų religiją nesuklestėjo tol, kol ryžtingasis ir bebaimis kovotojas už teisumą Elisas nepradėjo savojo mokymo. Elisas į šiaurinę karalystę sugrąžino tokią Dievo sampratą, kurią būtų galima sulyginti su ta samprata, kurios buvo laikomasi Samuelio laikais. Elisas turėjo nedaug galimybių pateikti išvystytą Dievo sampratą; jis buvo užimtas, kaip ir iki jo buvo užimtas Samuelis, Baalio altorių vertimu ir netikrų dievų stabų naikinimu. Ir savo reformas jis vykdė stabus garbinančio monarcho pasipriešinimo akivaizdoje; jo užduotis buvo net dar gigantiškesnė ir sunkesnė už tą užduotį, su kuria buvo susidūręs Samuelis.

^{97:2.2 (1064.3)} Kada Elisas buvo pašauktas išeiti, tada darbo ėmėsi Elišas, ištikimasis jo partneris, ir, su neįkainojama mažai žinomo Michėjo pagalba, rūpinosi, kad tiesos šviesa šviestų Palestinoje.

^{97:2.3 (1064.4)} Bet tai nebuvo pažangos laikai suvokiant Dievybę. Hebrajai dar nebuvo pakilę net ir iki Mozės idealo. Elijo ir Elišo era baigėsi geresnėms klasėms sugrįžtant prie aukščiausiojo Jahvės garbinimo ir liudijo Visuotinio Kūrėjo idėjos atstatymą maždaug į tą vietą, kurioje ją buvo palikęs Samuelis.

3. Jahvė ir Baalis

97:3.1 (1064.5) Ilgai užtrukęs nesutarimas tarp tikinčiųjų į Jahvę ir Baalio pasekėjų buvo daugiau visuomeninis-ekonominis ideologijų susirėmimas, o ne religinių tikėjimų skirtumai.

97:3.2 (1064.6) Palestinos gyventojai turėjo skirtingą požiūrį į privačią žemės nuosavybę. Pietinės arba klajoklės Arabijos gentys (jahvitai) į žemę žiūrėjo kaip į neatskiriamą—kaip į Dievybės dovaną klanui. Jie laikėsi požiūrio, kad žemės negalima parduoti ar įkeisti. “Jahvė kalbėjo, sakydamas, ‘Žemė neparduodama, nes žemė yra mano.’”

97:3.3 (1064.7) Šiauriniai ir sėslesni kanaanitai (baalitai) savo žemes laisvai pirkdavo, parduodavo, ir įkeisdavo. Žodis Baalis reiškia savininką. Baalio kultas buvo sukurtas remiantis dviem pagrindinėmis doktrinomis: Pirma, pasikeitimo nuosavybe, kontraktų, ir sutarčių įteisinimu—teise pirkti ir parduoti žemę. Antra, buvo manoma, jog Baalis turi atsiųsti lietų—jis buvo žemės derlingumo dievas. Geras derlius priklausė nuo Baalio palankumo. Kultas didžiaja dalimi buvo susijęs su *žeme*, jos nuosavybe ir derlingumu.

97:3.4 (1065.1) Apskritai, baalitai savo nuosavybėje turėjo namų, žemių, ir vergų. Jie buvo aristokratai žemvaldžiai ir gyveno miestuose. Kiekvienas Baalis turėjo šventą vietą, dvasininkiją, ir “šventų moterų,” ritualinių prostitučių.

97:3.5 (1065.2) Dėl šito pagrindinio žemės atžvilgiu skirtumo išsivystė žiaurūs visuomeninių, ekonominių, moralinių, ir religinių požiūrių antagonizmai, kuriuos reiškė kanaanitai ir hebrajai. Šitas visuomeninis-ekonominis prieštaravimas

nepavirto konkrečiu religiniu ginčo objektu iki Elijo laikų. Nuo to meto, kada pasirodė šitas energingas pranašas, kova dėl šio reikalo vyko daugiau religinėje plotmėje—Jahvė prieš Baalį—ir ji pasibaigė Jahvės triumfu ir vėlesniu išsivystymu į monoteizmą.

^{97:3.6 (1065.3)} Elisas Jahvės-Baalio ginčo objektą dėl žemės perkėlė į hebrajų ir kanaanitų ideologijų religinį aspektą. Kada Achabas, paspendęs pinkles, išžudė Nabotų šeimą tam, kad užvaldytų jos žemę, tada Elisas senuosius žemės papročius pavertė moraliniu ginčo objektu ir pradėjo savo energingą kovą prieš baalitus. Tai buvo ir kaimo liaudies kova prieš miestų viešpatavimą. Būtent iš esmės vadovaujant Elijui, Jahvė tapo Elohimu. Pranašas veiklą pradėjo kaip žemės reformatorius, o užbaigė aukštindamas Dievybę. Baalių buvo daug, Jahvė buvo *vienas* — monoteizmas nugalėjo politeizmą.

4. Amosas ir Osijas

^{97:4.1 (1065.4)} Didžiulį žingsnį pereinant nuo gentinio dievo—to dievo, kuriam taip ilgai buvo tarnaujama aukojimais ir ritualais, ankstesniųjų hebrajų Jahvės—prie tokio Dievo, kuris baustų už nusikaltimą ir amoralumą net žmones iš savo paties tautos, žengė Amosas, kuris gimė kalvotoje pietinėje dalyje ir pasirodė tam, kad pasmerktų šiaurinių genčių nusikalstamumą, girtuokliavimą, priespaudą, ir amoralumą. Tokios pritrenkiančios tiesos Palestinoje nebuvo skelbiamos nuo pat Mozės laikų.

^{97:4.2 (1065.5)} Amosas nebuvo tiesiog restauratorius arba reformatorius; jis buvo naujų sampratų apie Dievybę atradėjas. Jis apie Dievą skelbė daug to, ką buvo skelbę jo pirmtakai, ir

drąsiai užsipuolė tikėjimą į tokią Dieviškąją Būtybę, kuri pritaria nuodėmei vadinamojoje savo pasirinktojoje tautoje. Pirmą kartą nuo Melkizedeko laikų žmogaus ausis išgirdo nacionalinio teisingumo ir moralės dvigubo standarto pasmerkimą. Pirmą kartą savo istorijoje hebrajų ausys išgirdo, kad jų pačių Dievas, Jahvė, nusikaltimo ir nuodėmės jų gyvenime netoleruos daugiau, kaip tą jis toleruotų bet kurioje kitoje tautoje. Amosas įsivaizdavo Samuelio ir Elijo griežtą ir teisingą Dievą, bet taip pat jis matė ir tokį Dievą, kuris apie hebrajus negalvojo kaip nors kitaip, kaip ir apie bet kurią kitą tautą, kada tai buvo susiję su bausme už nusižengimą. Tai buvo tiesioginis puolimas prieš “išrinktosios tautos” egoistinę doktriną, ir didelė dalis anų laikų hebrajų tuo giliai pasipiktino.

^{97:4.3 (1065.6)} Amosas sakė: “Ieškokite to, kuris suformavo kalnus ir sukūrė vėją, kuris suformavo tas septynias žvaigždes ir Orioną, kuris atsuka tamsos šešėlį į rytą, o dieną padaro tamsią kaip naktį.” Ir smerkdamas savo pusiau religingus, prisitaikėliškus, ir kartais amoralius bičiulius, jis siekė pavaizduoti nesikeičiančio Jahvės nepalenkiamą teisingumą, kada jis kalba apie darančius blogį: “Nors jie kasasi į pragarą, iš ten aš juos paimsiu; nors jie lipa viršun į dangų, iš ten aš juos nuvesiu žemyn.” “Ir net jeigu juos priešai varys į nelaisvę, ir ten aš nukreipsiu teisingumo kardą, ir jis sunaikins juos.” Amosas dar labiau pritrenkė savo klausytojus tada, kada, rodydamas į juos savo priekaištauojančiu ir kaltinančiu pirštu, Jahvės vardu pareiškė: “Tikrai aš niekada neužmiršiu nė vieno iš jūsų darbų.” “Ir aš išsijosiu Izraelio namą tarp visų nacijų, kaip sietu yra išsijojami kviečiai.”

97:4.4 (1066.1) Amosas paskelbė Jahvę “visų nacijų Dievu” ir perspėjo izraelitus, kad teisumo vietos neturi užimti ritualas. Ir iki to meto, kada šitas drąsus mokytojas buvo mirtinai užmėtytas akmenimis, jis paskleidė pakankamai tiesos fermento, kad apsaugotų doktriną apie aukščiausiąją Jahvę; jis užtikrino Melkizedeko apreiškimo tolimesniąją evoliuciją.

97:4.5 (1066.2) Po Amoso buvo Osijas, ir jis pritarė Amoso doktrinai apie visuotinį teisingumo Dievą, kuri atgaivino Mozės sampratą apie meilės Dievą. Osijas skelbė atleidimą atgailos, o ne aukos dėka. Jis skelbė kupino meilės nuoširdumo ir dieviškojo gailestingumo evangeliją, sakydamas: “Aš jus sujungsiu su savimi amžinai; taip, aš jus sujungsiu su savimi teisumu ir nuosprendžiu ir kupinu meilės nuoširdumu ir gailestingumu. Aš susiesiu jus su savimi net ir ištikimybe.” “Aš mylėsiu juos be jokio užmokesčio, nes manasis pyktis yra pašalintas.”

97:4.6 (1066.3) Osijas ištikimai tęsė Amoso moralinius perspėjimus, sakydamas apie Dievą: “Būtent toks yra manasis noras juos nubauti.” Bet izraelitai tai laikė žiaurumu, besiribojančiu su išdavyste, kada jis sakė: “Aš tikrai pasakysiu tiems, kurie nėra manoji tauta, ‘jūs esate manoji tauta’; ir jie pasakys, ‘tu esi mūsų Dievas.’” Jis toliau skelbė atgailą ir atleidimą, sakydamas: “Aš pagydysiu jų pasidavimą nuodėmei; aš juos mylėsiu be jokio užmokesčio, nes manasis pyktis yra pašalintas.” Visada Osijas skelbė viltį ir atleidimą. Jo žinios esmė visą laiką buvo: “Aš tikrai būsiu gailestingas savajai tautai. Jie tikrai neturės jokio kito Dievo, tik mane, nes be manęs nėra jokio kito išgelbėtojo.”

^{97:4.7 (1066.4)} Amosas hebrajų nacionalinę sąmonę pažadino tiek, kad jie suvoktų, jog nusikaltimo ir nuodėmės dėl to, kad jie tariamai yra išrinktoji tauta, Jahvė jiems neatleis, tuo tarpu Osijas suvirpino dieviškosios užuojautos ir kupino meilės nuoširdumo, ką taip nuostabiai apdainavo Isajas ir jo pagalbininkai, vėlesniųjų gailestingumo akordų pirmąsias gaidas.

5. Pirmasis Isajas

^{97:5.1 (1066.5)} Tai buvo tokie laikai, kada vieni skelbė gąsdinančias bausmes už asmenines nuodėmes ir nacionalinius nusikaltimus šiauriniuose klanuose, tuo tarpu kiti pranašavo nelaimę kaip atpildą už pietinės karalystės įstatymų pažeidimus. Būtent tuo metu, kada hebrajų gentyse kilo sąžinės ir sąmonės pabudimo banga, pasirodė pirmasis Isajas.

^{97:5.2 (1066.6)} Isajas toliau pamokslavo apie Dievo amžinąją prigimtį, apie jo begalinę išmintį, apie jo nesikeičiantį patikimumo tobulumą. Jis vaizdavo Izraelio Dievą, kada sakė: “Aš taip pat tikrai priimsiu nuosprendį pasvėręs svarstyklėmis, o teisumą pamatuosiu svareliu.” “Viešpats išvaduos jus iš liūdesio ir baimės ir sunkios priespaudos, kurioje žmogus yra priverstas tarnauti.” “Ir jūsų ausys išgirs žodį už nugaros, sakantį, ‘tai yra tas kelias, ženklau juo.’” “Žiūrėk, Dievas yra mano išgelbėjimas; aš tikrai juo pasitikėsiu ir nebijosiu, nes Viešpats yra mano stiprybė ir mano giesmė.” “Ateikite dabar ir pasvarstykime kartu,” sako Viešpats, “nors jūsų nuodėmės būtų ryškiai raudonos, bet jos bus tokios baltos, kaip sniegas; nors jos būtų tokios tamsiai raudonos, bet jas tikrai išbalinsiu kaip vilną.”

97:5.3 (1066.7) Kalbėdamas baimės apimtiems ir sielos trokštantiesiems hebrajams, šitas pranašas sakė: “Kilkite ir švieskite, nes atėjo jūsų šviesa, ir Viešpaties šlovė pakilo virš jūsų.” “Viešpaties dvasia yra manyje, nes jis mane patepė, kad skelbčiau gerąją žinią nuolankiesiems; jis pasiuntė mane sutvirtinti nusivylusiuosius, paskelbti laisvę belaisviams, ir išlaisvinti tuos, kurie yra pavergti.” “Aš labai džiūgausiu dėl Viešpaties, mano siela džiaugsis dėl savojo Dievo, nes jis mane aprengė išgelbėjimo drabužiais ir aprėdė savo teismo apdaru.” “Visose jų kančiose kentėjo ir jis, ir jo buvimo angelas išgelbėjo juos. Savo meile ir savo atjautimu jis atpirko juos.”

97:5.4 (1067.1) Po šito Isajo buvo Mikajus ir Obadajus, kurie sielą patenkinančią jo evangeliją patvirtino ir pagražino. Ir šitie du drąsūs žinianešiai be baimės pasmerkė šventikų valia vykdomą hebrajų ritualą ir drąsiai puolė visą aukojimų sistemą.

97:5.5 (1067.2) Mikajus pasmerkė “valdovus, kurie priima sprendimus už atlygį, ir šventikus, kurie moko už užmokestį, ir pranašus, kurie pranašauja už pinigus.” Jis aiškino apie tą dieną, kada nebebus prietarų ir dvasininkijos intrigų, sakydamas: “Bet kiekvienas žmogus sėdės po savo vynmedžiu, ir niekas jo nebebaugins, nes visi žmonės, kiekvienas žmogus gyvens sutinkamai su savoju Dievo supratimu.”

97:5.6 (1067.3) Visą laiką Mikajaus pamokslavimo esmė buvo: “Ar aš ateisiu prieš Dievą su sudegintomis aukomis? Ar Viešpats bus patenkintas vienu tūkstančiu avinų ar dešimčia tūkstančių aliejaus upių? Ar aš atiduosiu savo pirmagimį už savo nusižengimus, savojo kūno vaisių už savo sielos nuodėmę? Jis man parodė, o žmogau, kas yra gėris; ir ko gi Viešpats reikalauja iš jūsų, o gi tik elgtis teisingai ir mylėti

gailestingumą ir nuolankiai eiti su savo Dievu.” Ir tai buvo didingas amžius; tuomet iš tiesų buvo sujudimo laikai, kada mirtingasis žmogus išgirdo, o kai kurie net ir įtikėjo į, tokius išlaisvinančius pareiškimus daugiau negu prieš du su puse tūkstančio metų. Ir jeigu ne užsispyręs šventikų pasipriešinimas, tai šitie mokytojai būtų sunaikinę visą hebrajų kraugeriską garbinimo ritualų ceremoniją.

6. Bebaimis Jeremijas

^{97:6.1 (1067.4)} Nors keletas mokytojų toliau aiškino Isajo evangeliją, bet būtent Jeremijui buvo lemta žengti kitą drąsų žingsnį internacionalizuojant Jahvę, hebrajų Dievą.

^{97:6.2 (1067.5)} Jeremijas be baimės pareiškė, kad Jahvė nėra hebrajų pusėje jiems kariaujant prieš kitas nacijas. Jis pareiškė, kad Jahvė yra visos žemės, visų nacijų, ir visų tautų Dievas. Jeremijo mokymas buvo kylančios Izraelio Dievo internacionalizavimo bangos viršūnė; galiausiai ir visam laikui iš tiesų šitas bebaimis pamokslininkas paskelbė, kad Jahvė yra visų nacijų Dievas, ir kad nėra jokio Ozyrio egiptiečiams, jokio Belo nėra babiloniečiams, jokio Ašuro nėra asiriečiams, arba jokio Dagono nėra filistiniečiams. Ir šitaip maždaug tuo metu ir vėliau hebrajų religija iš tikrųjų prisidėjo prie monoteizmo renesanso visame pasaulyje; pagaliau Jahvės samprata pakilo į planetinio ir net į kosminio orumo Dievybės lygį. Bet daugeliui Jeremijo pagalbininkų buvo sunku suprasti Jahvę atskirai nuo hebrajų nacijos.

^{97:6.3 (1067.6)} Jeremijas taip pat mokė apie teisingą ir mylintį Dievą, apibūdintą Isajo, pareikšdamas: “Taip, aš mylėjau jus amžina

meile, dėl to kupinu meilės nuoširdumu aš jus patraukiau.”
“Nes jis be noro sukelia kančią žmonių vaikams.”

^{97:6.4 (1067.7)} Šitas bebaimis pranašas sakė: “Teisus yra mūsų Viešpats, didingas yra kada pataria ir galingas, kada dirba. Jo akys mato žmonių visų sūnų visus poelgius, kad kiekvienam atseikėtų pagal jo elgesį ir pagal jo darbų vaisius.” Bet šitai buvo palaikyta šventvagiška išdavyste, kada Jeruzalės apgulties metu jis pasakė: “O dabar šituos kraštus aš atidaviau į Nebuchadnezero, Babilono karaliaus, manojo tarno, rankas.” Ir kada Jeremijas patarė miestą atiduoti, tada šventikai ir valdovai jį įmetė į niūraus požeminio kalėjimo atmatų duobę.

7. Antrasis Isajas

^{97:7.1 (1068.1)} Hebrajų nacijos žlugimas ir jų nelaisvė Mesopotamijoje besivystančiai jų teologijai būtų atnešusi didžiulės naudos, jeigu ne jų dvasininkijos ryžtingas veikimas. Jų nacija neatsilaikė prieš Babilono armijas, o jų nacionalistinis Jahvė nukentėjo nuo dvasinių vadovų internacionalinių pamokslavimų. Būtent apmaudas dėl savo nacionalinio dievo praradimo privertė žydų šventikus net išgalvoti mitus ir dauginti tariamai stebuklingus įvykius hebrajų istorijoje, stengiantis atstatyti žydų kaip išrinktosios tautos statusą, net ir esant naujai ir išplėstai internacionalizuoto visų nacijų Dievo idėjai.

^{97:7.2 (1068.2)} Nelaisvės laikotarpiu žydams didžiulės įtakos turėjo babiloniečių pasakojimai ir legendos, nors reikėtų pastebėti, kad tuose Kaldeno pasakojimuose, kuriuos pasisavindavo, jie nuolat gerino moralinį toną ir dvasinę prasmę, nežiūrint to, kad

šitas legendas jie būtinai iškraipydavo tam, kad Izraelio protėvius ir istoriją apgaubtų garbe ir šlove.

97:7.3 (1068.3) Šitų Hebrajų šventikų ir raštininkų protą buvo užvaldžiusi vienintelė mintis, o būtent, kaip atgaivinti žydų naciją, kaip šlovinti hebrajų tradicijas, ir kaip išaukštinti savosios rasės istoriją. Jeigu ką nors žeidžia tas faktas, jog šitie šventikai savo klaidingas idėjas primetė tokiai didelei Vakarų pasaulio daliai, tuomet reikėtų prisiminti, kad jie tą darė nesąmoningai; jie netvirtino, kad rašo iš įkvėpimo; jie nesakė, kad rašo šventąją knygą. Jie tiesiog rengė tekstų knygą, sumanytą tam, jog pakeltų savo bičiulių nelaisvėje blėstančią drąsą. Jie tikrai turėjo tikslą pakelti savo tėvynainių nacionalinę dvasią ir moralę. Vėlesniųjų laikų žmonėms liko surinkti šituos ir kitus rašymus į tariamai neklystančių mokymų knygą.

97:7.4 (1068.4) Žydų dvasininkija po nelaisvės šituos užrašymus naudojo labai liberaliai, bet daryti įtaką savo belaisviams bičiuliams jiems labai smarkiai kliudė jauno ir nepalenkiamo pranašo, Isajo antrojo, buvimas, kuris buvo visiškai atsivertęs į vyresniojo Isajo teisingumo, meilės, teisumo, ir gailestingumo Dievą. Kaip ir Jeremijas, jis taip pat tikėjo, kad Jahvė tapo visų nacijų Dievu. Šitas teorijas apie Dievo prigimtį jis skelbė su tokiu įspūdingu veiksmingumu, kad atsivertėlių turėjo vienodai tiek tarp žydų, tiek ir tarp jų užgrobėjų. Ir šitas jaunas pamokslininkas paliko užrašytus savo mokymus, kuriuos priešiški ir neatlaidūs šventikai siekė atskirti taip, kad jie neturėtų jokios sąsajos su juo, nors dėl grynios pagarbos jų grožiui ir nuostabumui jie buvo įtraukti į ankstesniojo Isajo knygą. Ir tokiu būdu šito antrojo Isajo rašymus galima rasti

tokio paties pavadinimo knygoje, nuo keturiasdešimtojo skyriaus iki penkiasdešimt penktojo skyriaus imtinai.

97:7.5 (1068.5) Nė vienas pranašas ar religinis mokytojas nuo Makiventos iki Jėzaus laikų nepasiekė tokios aukštos Dievo sampratos, kokią Isajas antrasis paskelbė tomis nelaisvės dienomis. Šitas dvasinis lyderis skelbė būtent ne mažą, antropomorfinį, žmogaus sukurtą Dievą. “Žiūrėk, jis salas pakelia kaip labai mažą daiktėlį.” “Ir kaip dangūs yra aukščiau negu žemė, taip ir mano keliai yra aukštesni už jūsų kelius, ir mano mintys yra aukštesnės už jūsų mintis.”

97:7.6 (1069.1) Pagaliau Makiventa Melkizedekas pamatė žmogiškuosius mokytojus, mirtingajam žmogui skelbiančius tikrąjį Dievą. Kaip ir Isajas pirmasis, taip ir šitas lyderis skelbė visuotinės kūrinijos ir paramos Dievą. “Aš sutvėriau žemę ir ant jos įtvirtinau žmogų. Aš ją sukūriau ne tuščiai; aš ją suformavau, kad ji būtų apgyvendinta.” “Aš esu pirmasis ir paskutinyasis; be manęs nėra jokio kito Dievo.” Kalbėdamas Viešpaties Izraelio Dievo vardu, šitas naujasis pranašas sakė: “Dangūs gali išnykti ir žemė gali pasenti, bet mano teisumas bus amžinai, ir mano išgelbėjimas tęsis iš kartos į kartą.” “Nebijok, nes aš esu su tavimi; nebūk nusiminęs, nes aš esu tavo Dievas.” “Be manęs nėra jokio kito Dievo—teisingo Dievo ir Išgelbėtojo.”

97:7.7 (1069.2) Ir tai žydus belaisvius guodė, nes nuo to meto visą laiką tūkstančių tūkstančiai girdėjo tokius žodžius: “Šitaip Viešpats sako: ‘Aš sutvėriau tave, aš atpirkau tave, aš pašaukiau tave vardu; tu esi mano.’” “Kada tu plauksi per vandenį, tada aš būsiu su tavimi, nes mano akyse tu esi man brangus.” “Ar moteris savo žindomą kūdikį gali užmiršti, kad

savo sūnui neturėtų užuojautos? Taip, ji gali užmiršti, bet aš savo vaikų neužmiršiu niekada, nes žiūrėkite, aš juos išraižiau ant savo rankų delnų, aš net uždengiau juos savo rankų šešėliu.” “Tegu nuodėmingas žmogus atsisako savo elgesio, o neteiskus žmogus tegu atsisako savo minčių, ir tesugrįžta jis pas Viešpatį, ir jis patirs gailestingumą, ir pas mūsų Dievą, nes jis su kaupu atleis.”

97:7.8 (1069.3) Vėl paklauskite šito naujo apreiškimo evangelijos apie Salemo Dievą: “Jis savo bandą pamaitins kaip piemu; jis ėriukus paims ant rankų ir neš juos, priglaudęs prie savosios krūtinės. Jis suteikia galios silpniesiems, o tiems, kuriuos apleido jėgos, jas atstato. Tie, kurie tiki į Viešpatį, savo jėgas atgaus; jie pakils su sparnais kaip ereliai; jie bėgs ir nepavargs; jie eis ir nepraras jėgų.”

97:7.9 (1069.4) Šitas Isajas toli paskleidė aukščiausiojo Jahvės besiplečiančios sampratos evangeliją. Jis varžėsi su Moze išraiškingumu, su kuriuo jis vaizdavo Viešpatį Izraelio Dievą kaip Visuotinį Kūrėją. Jis poetiškai apibūdino Visuotinio Tėvo begalines savybes. Apie dangiškąjį Tėvą niekada nebuvo pasakyta jokių gražesnių žodžių. Kaip ir Psalmės, taip ir Isajo užrašymai yra tarp pačių iškiliausių ir teisingiausių Dievo dvasinės sampratos pateikimų, kurie kada nors pasveikino mirtingojo žmogaus ausis iki Mykolo atvykimo į Urantiją. Paklauskite, kaip jis pavaizduoja Dievybę: “Aš esu tas aukštasis ir kilnysis, kuris gyvena amžinybėje.” “Aš esu pirmasis ir paskutinis, ir be manęs nėra jokio kito Dievo.” “Ir Viešpaties ranka nesutrupėjo, kad negalėtų išgelbėti, taip pat ir jo klausa neapsunko, kad negalėtų išgirsti.” Ir tai buvo nauja doktrina žydijoje, kada šitas geranoris, bet įsakmus pranašas

atkakliai skelbė dieviškąją pastovumą, Dievo ištikimybę. Jis pareiškė, jog “Dievas neužmirš, neapleis.”

^{97:7.10 (1069.5)} Šitas drąsus mokytojas skelbė, jog žmogus yra labai artimai susietas su Dievu, sakydamas: “Kiekvieną, kuris yra vadinamas mano vardu, aš sukūriau savo šlovei, ir jie skelbs man gyrių. Aš, ir tikrai aš, esu tas, kuris ištrina jų nusižengimus savo paties labui, ir aš tikrai jų nuodėmių neprisiminsiu.”

^{97:7.11 (1069.6)} Išgirskite, kaip šitas didis hebrajas naikina nacionalinio Dievo sampratą, tuo tarpu jis šlovindamas skelbia Visuotinio Tėvo dieviškumą, apie kurį jis sako, “Dangūs yra manasis sostas, o žemė yra manoji pakoja.” Ir Isajo Dievas vis tiek buvo šventas, didis, teisingas, ir nepaaiškinamas. Dykumos beduinų samprata apie piktą, kerštingą, ir pavydų Jahvę beveik išnyko. Mirtingojo žmogaus prote atsirado nauja samprata apie aukščiausią ir visuotinį Jahvę, kad iš žmogiškojo akiračio nebūtų prarasta niekada. Dieviškojo teisingumo įgyvendinimas pradėjo primityvios magijos ir biologinės baimės naikinimą. Pagaliau, žmogus yra supažindinamas su įstatymo ir tvarkos visata ir su visuotiniu patikimu ir galutinių savybių Dievu.

^{97:7.12 (1070.1)} Ir šitas dangiškojo Dievo pamokslininkas niekada nenustojo skelbęs šį *meilės Dievą*. “Aš gyvenu aukštoje ir šventoje vietoje, taip pat ir su tuo, kuris turi nuoširdžiai atgailaujančią ir nuolankią dvasią.” Ir šitas didis mokytojas iš tikrųjų sakė dar daugiau paguodos žodžių savo amžininkams: “Ir Viešpats tave nuolat ves ir patenkins tavo sielą. Tu tikrai būsi kaip palaistytas daržas ir kaip šaltinis, kurio vandenys nesibaigs. Ir jeigu kartais priešai užplūs kaip potvynis, tai Viešpaties dvasia taps jam klūtimi.” Ir dar kartą baimę

griaunanti Melkizedeko evangelija ir pasitikėjimą ugdanti Salemo religija ėmė šviesti žmonijos palaimai.

^{97:7.13 (1070.2)} Įžvalgus ir drąsus Isajas veiksmingai užtemdė nacionalistinį Jahvę, nuostabiai pavaizduodamas aukščiausiojo Jahvės, meilės Dievo, visatos valdovo, ir mylinčio visos žmonijos Tėvo didybę ir visuotinę visagalybę. Nuo tų įsimintinų dienų visą laiką aukščiausioji Dievo samprata Vakaruose apėmė visuotinį teisingumą, dieviškąjį gailestingumą, ir amžinąjį teisumą. Nuostabia kalba ir su neprilygstamu grakštumu šitas didis mokytojas pavaizdavo visagalį Kūrėją kaip visus mylintį Tėvą.

^{97:7.14 (1070.3)} Šitas nelaisvės pranašas pamokslavo savajai tautai ir tiems atstovams iš daugelio nacijų, kada jie klausėsi jo prie upės Babilone. Ir šitas antrasis Isajas daug padarė, kad neutralizuotų daugelį klaidingų ir rasiškai egoistinių sampratų apie pažadėtojo Mesijo misiją. Bet šitos pastangos buvo nevisiškai sėkmingos. Jeigu šventikai nebūtų atsidavę klaidingai suvokto nacionalizmo ugdymui, tai abiejų Isajų mokymai būtų parengę kelią pažadėtojo Mesijo pripažinimui ir priėmimui.

8. Šventa ir pasaulietinė istorija

^{97:8.1 (1070.4)} Didelė dalis to susipainiojimo, kuris egzistuoja žmogaus prote dėl to, kaip yra aiškinama istorija, yra dėl papročio į hebrajų patyrimo faktus žiūrėti kaip į šventą istoriją, o viso likusio pasaulio įvykius laikyti pasaulietine istorija. Ir šitas sunkumas iškyla dėl to, kad žydų pasaulietinės istorijos nėra. Po to, kada Babilono tremties šventikai parengė savo naują dokumentą apie Dievo tariamai stebuklingus reikalus su

hebrajais, Izraelio šventą istoriją, kaip ji yra pateikiama Senajame Testamente, tada jie rūpestingai ir visiškai sunaikino egzistuojančius įrašus apie hebrajų reikalus—tokias knygas, kaip “Izraelio karalių darbai” ir “Judėjų karalių darbai,” drauge su keletu kitų daugiau ar mažiau tikslių hebrajų istorijos dokumentų.

97:8.2 (1070.5) Tam, kad būtų galima suprasti, kaip pasaulietinės istorijos niokojantis spaudimas ir neišvengiama prievarta taip gąsdino belaisvius ir svetimų valdomus žydus, kad jie ėmė visiškai perrašinėti ir performuluoti istoriją, mes turėtume trumpai apžvelgti įrašus apie jų sujauktą nacionalinį patyrimą. Reikėtų prisiminti, jog žydams nepavyko išvystyti adekvačios neteologinės gyvenimo filosofijos. Jie kovojo prieš savo pirminę ir egiptietišką sampratą apie dieviškąją atlygį už teisingumą, susietą su siaubingomis bausmėmis už nuodėmę. Jobo drama buvo kažkas panašaus į protestą prieš klaidingą filosofiją. Atviras Ekleziasto pesimizmas buvo žemiškai išmintinga reakcija į šituos per daug optimistiškus tikėjimus į Apvaizdą.

97:8.3 (1071.1) Bet penkių šimtų metų svetimų valdovų viešpatavimas buvo per daug net ir kantriems ir ilgai kentėjusiems žydams. Pranašai ir šventikai ėmė šaukti: “Kiek ilgai, o Viešpatie, kiek ilgai?” Kada sąžiningas žydas atsakymo ieškodavo raštuose, tada jo pasimetimas dar labiau padidėdavo. Vienas iš senovės aiškiaregių pažadėjo, kad Dievas savo “išrinktąją tautą” saugos ir išlaisvins. Amosas gąsdino, kad Dievas apleis Izraelį, jeigu jie neatstatys savo nacionalinio teisingumo standartų. Deuteronomijos perrašinėtojas buvo pavaizdavęs Didįjį Pasirinkimą—kaip pasirinkimą tarp gėrio ir

blogio, tarp palaiminimo ir prakeikimo. Pirmasis Isajas skelbė geranorišką karalių išlaisvintoją. Jeremijas skelbė vidinio teismo erą—sutartį, parašytą ant širdies lentelių. Antrasis Isajas kalbėjo apie išgelbėjimą aukojimo ir atpirkimo dėka. Ezekylis skelbė išlaisvinimą atsidavimo tarnystės dėka, o Ezra pažadėjo suklestėjimą laikantis įstatymų. Bet nežiūrint viso šito, jie ilgą laiką buvo supančioti, ir išlaisvinimas buvo atidėtas. Tuomet Danielius pateikė artėjančios “krizės” dramą—didžiojo įvaizdžio sugriovimą ir nedelsiant amžinojo teismo valdymo, Mesijo karalystės, sukūrimą.

^{97:8.4 (1071.2)} Ir visos šitos tuščios viltys vedė į tokio laipsnio rasinį nusivylimą ir vilčių žlugimą, jog žydų vadovai buvo tiek susipainioję, kad nesugebėjo suvokti ir priimti Rojaus dieviškojo Sūnaus misijos ir tarnavimo, kada neužilgo jis atvyko pas juos mirtingojo materialaus kūno pavidalu—įsikūnijęs kaip Žmogaus Sūnus.

^{97:8.5 (1071.3)} Visos šiuolaikinės religijos daro rimtą klaidą mėgindamos suteikti kai kurioms žmogiškosios istorijos epochoms stebuklingą aiškinimą. Nors tai yra tiesa, jog Dievas daug kartų įsikišo su Tėvo apvaizdos ranka į žmogiškųjų reikalų tėkmę, bet klaidinga manyti, jog teologinės dogmos ir religiniai prietarai yra viršgamtinės nuosėdos, atsirandančios dėl stebuklingo veiksmo šitoje žmogiškosios istorijos tėkmėje. Tas faktas, jog “Patys Aukštieji valdo žmonių karalystėse,” pasaulietinės istorijos nepaverčia vadinamąja šventąja istorija.

^{97:8.6 (1071.4)} Naujojo Testamento autoriai ir vėliau krikščioniškieji užrašinėtojai dar labiau sukomplikavo hebrajų istorijos iškraipymus geranoriškai mėgindami žydų pranašus transcendentalizuoti. Tokiu būdu žydų istoriją iš tiesų

siaubingai išnaudojo tiek žydų, tiek krikščionių užrašinėtojai. Pasaulietinė hebrajų istorija buvo visiškai dogmatizuota. Ji buvo paversta į pramanytą šventąją istoriją, ir tokiu būdu tapo neatskiriamai susieta su vadinamųjų krikščioniškųjų nacijų moralinėmis sampratomis ir religiniais mokymais.

^{97:8.7 (1071.5)} Trumpas hebrajų istorijos pagrindinių momentų atpasakojimas pailiustruos, kaip Babilone žydų šventikai istorinius faktus pakeitė taip, kad savo tautos kasdienę pasaulietinę istoriją paverstų išgalvota ir šventa istorija.

9. Hebrajų istorija

^{97:9.1 (1071.6)} Niekada nebuvo izraelitų dvylikos genčių—tik tai trys ar keturios gentys apsistojo Palestinoje. Hebrajų nacija atsirado kaip sąjungos tarp vadinamųjų izraelitų ir kanaanitų pasekmė. “Ir Izraelio vaikai gyveno tarp kanaanitų. Ir jie ėmė jų dukras į žmonas, savąsias dukras atidavė kanaanitų sūnums.” Hebrajai iš Palestinos niekada nebuvo išviję kanaanitų, nepaisant to, jog šventikų įrašai apie šiuos dalykus be jokių dvejonų tvirtino, kad jie tą buvo padarę.

^{97:9.2 (1071.7)} Izraelietiška sąmonė kilo Efraimo kalvotoje šalyje; vėlesnioji žydų sąmonė atsirado Judaho pietiniame klane. Žydai (judėjai) visada stengėsi apšmeižti ir apjuodinti šiaurinių izraelitų (efraimitų) istoriją.

^{97:9.3 (1072.1)} Pretenzinga hebrajų istorija prasideda Sauliui sutelkus šiaurinius klanus, kad atlaikytų amonitų puolimą prieš savo bičiulius gentainius—gileaditus—į rytus nuo Jordano upės. Su armija, turinčia šiek tiek daugiau kaip tris tūkstančius karių, jis priešus sumušė, ir būtent dėl šitos pergalės kalvose gyvenusios

gentys jį vainikavo savo karaliumi. Kada ištremti šventikai šitą istoriją perrašinėjo, tada Sauliaus armiją jie padidino iki 330.000, o mūšyje dalyvavusių genčių sąrašą papildė “Judahu.”

^{97:9.4 (1072.2)} Tuo pat, kai tik buvo sumušti amonitai, Saulių jo kariuomenė išrinko karaliumi. Šitame reikale nedalyvavo nė vienas šventikas ar pranašas. Bet vėliau šventikai užrašė, jog Saulių karaliumi vainikavo pranašas Samuelis sutinkamai su dieviškaisiais nurodymais. Jie šitą padarė tam, kad Dovydo karaliavimui Judėjoje sukurtų “dieviškąją kilmės liniją.”

^{97:9.5 (1072.3)} Didžiausias iš visų žydų istorijos iškraipymų yra susijęs su Dovydu. Po Sauliaus pergalės prieš amonitus (kurį jis priskyrė Jahvei) filistiniečiai sunerimo ir ėmė pulti šiaurinius klanus. Dovydas ir Saulius niekada negalėjo sutarti. Dovydas su šešiais šimtais vyrų sudarė sąjungą su filistiniečiais ir žygiavo pakrante aukštyn į Esdreolono slėnį. Prie Gato filistiniečiai Dovydui davė įsakymą palikti lauką; jie baiminosi, kad jis gali pereiti pas Saulių. Dovydas pasitraukė; filistiniečiai puolė ir sumušė Saulių. Jie šito nebūtų galėję padaryti, jeigu Dovydas būtų buvęs ištikimas Izraeliui. Dovydo armiją sudarė nepatenkintų žmonių daugiakalbis rinkinys, didžiąja dalimi ji susidėjo iš nepritapėlių visuomenėje ir besislapstančiųjų nuo teisingumo.

^{97:9.6 (1072.4)} Sauliaus tragiškas pralaimėjimas filistiniečiams prie Gilbojos aplinkinių kanaanitų akyse požiūrį į Jahvę, lyginant su kitais dievais, nusmukdė iki žemo lygio. Šiaip jau, Sauliaus pralaimėjimas būtų buvęs priskirtas visiškam atsiribojimui nuo Jahvės, bet šį kartą judėjų redaktoriai šitą priskyrė ritualo

klaidoms. Jiems pasakojimas apie Saulių ir Samuelį buvo reikalingas kaip pagrindas Dovydo karaliavimui.

^{97:9.7 (1072.5)} Dovydas su nedidele kariuomene savo būstinę įsirengė nehebrajiškame Hebrono mieste. Netrukus jo tėvynainiai paskelbė jį naujosios Judėjos karalystės karaliumi. Judėją sudarė daugiausia nehebrajiški elementai—kenitai, kalebitai, jebusitai, ir kiti kanaanitai. Jie buvo klajokliai—kerdžiai—ir tokiu būdu buvo atsidavę hebrajų idėjai dėl žemės nuosavybės. Jie laikėsi dykumoje gyvenusių klanų ideologijos.

^{97:9.8 (1072.6)} Skirtumą tarp šventos ir pasaulietinės istorijos gerai iliustruoja dvi skirtingos istorijos apie tai, kaip Dovydas tapo karaliumi, pasakojamos Senajame Testamente. Dalį pasaulietinio pasakojimo, apie tai, kaip tiesioginių jo pasekėjų (jo armijos) dėka jis tapo karaliumi, per neapsižiūrėjimą šventikai paliko užrašytą, vėliau jie parengė ilgą ir nuobodų šventos istorijos dėstymą, kur yra pavaizduojama, kaip pranašas Samuelis, dievišku vadovavimu, iš savo sielos brolių pasirinko Dovydą ir oficialiai atliko procedūrą tam, kad įmantrių ir iškilmingų ritualų metu pateptų jį hebrajų karaliumi, o tada jį paskelbtų Sauliaus perėmėju.

^{97:9.9 (1072.6)} Tiek daug kartų iš tiesų šventikams po to, kada jie buvo parengę savo pramanytus pasakojimus apie Dievo stebuklingus ryšius su Izraeliu, nepasisekė iki galo ištrinti aiškių ir istorinių teiginių, kurie buvo jau užrašyti.

^{97:9.10 (1072.7)} Dovydas siekė politiškai įsitvirtinti iš pradžių vedamas Sauliaus dukterį, tada, turtingo edomito Nebalo našlę, o vėliau, Talmajaus, Gešuro karaliaus, dukterį. Jis paėmė

šešias žmonas iš Jebaus moterų, jau nekalbant apie Betšebą, žmoną iš hetitų.

97:9.11 (1073.1) Ir būtent tokių metodų dėka ir iš tokių žmonių Dovydas sukūrė prasimanymą apie Judėjos dieviškąją karalystę kaip nykstančios šiaurinės efraimitų Izraelio karalystės palikimo ir tradicijų perėmėją. Dovydo kosmopolitinė judėjų gentis buvo labiau pagoniška negu žydiška; bet nepaisant šito, prispaustieji Efraimo senoliai atėjo pas jį ir “patepė jį kaip Izraelio karalių.” Po karinio grasinimo, Dovydas tuomet tvirtai susijungė su jebujiečiais ir įkūrė jungtinės karalystės sostinę Jebaus (Jeruzalės) mieste, kuris buvo pusiaukelėje tarp Judėjos ir Izraelio ir turėjo tvirtas miesto sienas. Filistiniečius tai suerzino ir netrukus jie užpuolė Dovydą. Po nuožmaus mūšio jie patyrė pralaimėjimą, ir dar kartą Jahvė buvo įtvirtintas kaip “Viešpats Gausybių Dievas.”

97:9.12 (1073.2) Bet Jahvė, neišvengiamai, šitos šlovės dalį turi atiduoti kanaanitų dievams, nes Dovydo kariuomenės pagrindą sudarė nehebrajai. Ir taip jūsų įrašuose atsiranda (nepastebėtas judėjų redaktorių) šitas išduodantis teiginys: “Jahvė sumušė mano priešus prieš mane. Dėl to jis šią vietą pavadino Baalio-Perazimo vardu.” Ir tą jie padarė dėl to, kad aštuoniasdešimt procentų Dovydo kareivių buvo baalitai.

97:9.13 (1073.3) Sauliaus pralaimėjimą ties Gilboja Dovydas paaiškino tuo, kad Saulius puolė kanaanitų miestą, Gibeoną, kurio gyventojai buvo sudarę taikos sutartį su efraimiais. Dėl šito, Jahvė jį apleido. Net ir Sauliaus laikais Dovydas buvo gynęs kanaanitų miestą Keilą nuo filistiniečių, ir tada savo sostinę jis perkėlė į kanaanitų miestą. Laikydamasis

kompromisinės politikos su kanaanitais, Dovydas perdavė gibeonitams septynis Sauliaus palikuonis, kad juos pakartų.

97:9.14 (1073.4) Po filistiniečių sutriuškinimo Dovydas užvaldė “Jahvės arką,” perkėlė ją į Jeruzalę, ir Jahvės garbinimą savo karalystėje pavertė oficialiu. Po to jis uždėjo didžiulius mokesčius kaimyninėms gentims—edomitams, moabitams, amonitams, ir siriečiams.

97:9.15 (1073.5) Dovydo korumpuota politikos mašina ėmė asmeniškai užvaldyti žemes šiaurėje, pažeisdama hebrajų papročius, ir netrukus ėmė kontroliuoti karavanų mokesčius, kuriuos anksčiau rinko filistiniečiai. Ir tada įvyko daug žiaurybių, kurių kulminacija tapo Urijo nužudymas. Visos teisminės apeliacijos buvo svarstomos Jeruzalėje; “senoliai” daugiau nebegalėjo vykdyti teisingumo. Nėra nieko keisto, kad pratrūko maištas. Šiandien, Absalomą būtų galima pavadinti demagogu; jo motina buvo kanaanitė. Be Betšebos sūnaus—Salamono—buvo daugiau negu pusė tuzino pretendentų, siekiančių sosto.

97:9.16 (1073.6) Po Dovydo mirties Saliamonas politinę mašiną visiškai išvalė nuo bet kokių šiaurės poveikių, bet toliau tęsė savo tėvo tironijos ir apmokestinimo režimą. Saliamonas savąją naciją atvedė į bankrotą savo prabangiais rūmais ir didžiule statybos programa: buvo pastatyti Libano namai, faraono dukters rūmai, Jahvės šventykla, karaliaus rūmai, ir restauruotos daugelio miestų sienos. Saliamonas sukūrė didžiulį hebrajų laivyną, kuriame jureiviais dirbo siriečiai, ir prekiavo su visu pasauliu. Jo hareme buvo beveik vienas tūkstantis moterų.

97:9.17 (1073.7) Iki šito laiko Jahvės šventykla Silome buvo diskredituota, o visa nacija garbinimą sukonzentravo Jebuje puošnioje karališkoje šventykloje. Šiaurės karalystė sugrižo prie Elohimio garbinimo. Jie naudojos palankumu tų faraonų, kurie vėliau Judėją pavergė uždėdami pietinei karalystei duoklę.

97:9.18 (1073.8) Buvo pakilimų ir nuosmukių—buvo karų tarp Izraelio ir Judėjos. Po ketverių metų pilietinio karo ir trijų dinastijų, Izraelis pateko į miestų despotų priespaudą, kurie pradėjo prekiauti žeme. Net karalius Omris pamėgino nupirkti Šemero dvarą. Bet pabaiga priartėjo greitai, kada Šalmaneseris III nusprendė užvaldyti Viduržemio jūros pakrantę. Efraimo karalius Ahabas surinko dešimt kitų grupių ir pasipriešino prie Karkaro; mūšis nugalėtojo neišaiškino. Asirietis buvo sustabdytas, bet sąjungininkai buvo sunaikinti. Senajame Testamente šitas didžiulis mūšis nėra net ir paminėtas.

97:9.19 (1074.1) Nauji vargai prasidėjo tada, kada karalius Ahabas pamėgino nupirkti žemę iš Naboto. Jo finikietė žmona suklastojo Ahabo parašą dokumentuose, nurodančiuose, kad Naboto žemė būtų konfiskuota, kaltinant jį tuo, kad jis suteršė “Elohimio ir karaliaus” vardus. Jis ir jo sūnūs netrukus buvo nužudyti. Arenoje pasirodė energingasis Elisas pasmerkdamas Ahabą už Nabotų nužudymą. Tokiu būdu Elisas, vienas didžiausiųjų pranašų, savo mokymą pradėjo kaip senųjų žemės papročių gynėjas, pasisakantis prieš baalimų požiūrį parduoti žemę, prieš miestų bandymus viešpatauti kaime. Bet reforma nebuvo sėkminga tol, kol kaimo žemvaldys Jehus nesujungė savo jėgų su čigonų vadu Jehonadabu tam, kad sunaikintų Baalio pranašus (nekilnojamojo turto agentus) Samarijoje.

^{97:9.20 (1074.2)} Naujas gyvenimas prasidėjo tada, kada Jehoašas ir jo sūnus Jeroboamas Izraelį išlaisvino nuo priešų. Bet iki šito laiko Samarijoje valdė gangsteriškas kilmingųjų sluoksnis, kurio grobimai prilygo senųjų laikų Dovydo dinastijos grobimams. Valstybė ir bažnyčia žengė koja kojon. Mėginimai uždrausti laisvą žodį atvedė Eliją, Amosą, ir Osiją prie to, kad jie ėmė slapta rašyti, ir tai buvo tikroji žydų ir krikščionių Biblijų pradžia.

^{97:9.21 (1074.3)} Bet šiaurinė karalystė iš istorijos neišnyko tol, kol Izraelio karalius slapta nesusimokė su Egipto karaliumi ir neatsisakė toliau mokėti duoklę Asirijai. Tada prasidėjo trejų metų apgultis, po kurios šiaurinė karalystė buvo visiškai išskaidyta. Efraimas (Izraelis) tokiu būdu išnyko. Judėja—žydai, “Izraelio likučiai”—buvo pradėjusi koncentruoti žemę nedaugelio rankose, kaip Isajas sakė: “Priedant namą prie namo ir lauką prie lauko.” Netrukus Jeruzalėje atsirado Baalio šventykla šalia Jahvės šventyklos. Šitą teroro valdžią užbaigė monoteistinis maištas, vadovaujamas berniuko karaliaus Joašo, kuris Jahvės vardu kariavo trisdešimt penkerius metus.

^{97:9.22 (1074.4)} Kitas karalius, Amazijas, turėjo vargo su maištą sukėlusiais mokesčių mokėtojais edomitais ir jų kaimynais. Po puikios pergalės jis pasuko atgal tam, kad užpultų savo šiaurinius kaimynus, ir buvo lygiai taip triuškinančiai sumuštas. Tada sukilo kaimiečiai; jie karalių nužudė, o nauju karaliumi vainikavo jo šešiolikmetį sūnų. Tai buvo Azarijas, Isajo vadintas Uzaju. Po Uzajo, bloga padėtis dar labiau pablogėjo, ir Judėja šimtą metų egzistavo mokėdama duoklę Asirijos karaliams. Isajas pirmasis jiems pasakė, kad Jeruzalė,

būdama Jahvės miestas, niekada nekris. Bet Jeremijas nedvejodamas išpranašavo jos žlugimą.

97:9.23 (1074.5) Tikrąjį Judėjos sužlugdymą įgyvendino parsidavęs ir turtingas politikų žiedas, kuris veikė vadovaujant nepilnamečiui karaliui Manasijui. Besikeičiančios sąlygos buvo palankios tam, jog sugrįžtų Baalio, leidusio žemę pardavinėti, kas prieštaravo Jahvės ideologijai, garbinimas. Asirijos žlugimas ir Egipto iškilimas kažkuriam laikui Judėjai atnešė išsilaisvinimą, ir valdžią perėmė liaudis. Valdant Josajui jie sunaikino korumpuotų politikų Jeruzalės žiedą.

97:9.24 (1074.6) Bet šita era patyrė tragišką pabaigą, kada Josajas nusprendė išvykti ir sustabdyti galingą Neko kariuomenę, kada pakrante į viršų iš Egipto ji žygiavo į pagalbą Asirijai, kovojusiai prieš Babiloną. Jis buvo sutriuškintas, ir Judėja turėjo mokėti duoklę Egiptui. Baalio politinė partija sugrįžo į valdžią Jeruzalėje, ir tokiu būdu prasidėjo *tikroji* priklausomybė nuo Egipto. Tada prasidėjo toks laikotarpis, kai Baalimo politikai valdė tiek teismus, tiek dvasininkiją. Baalio garbinimas buvo ekonominė ir visuomeninė sistema, kuri buvo susijusi su nuosavybės teisėmis, o taip pat ir su žemės derlingumu.

97:9.25 (1075.1) Nebuchadnezarui nuvertus Neką, Judėja pateko į Babilono priklausomybę, ir jai buvo suteikta ramybė dešimčiai metų, bet neužilgo ji sukilo. Kada Nebuchadnezaras išėjo prieš juos, tada judėjai pradėjo visuomenines reformas, tokias, kaip vergų paleidimą, tam, kad paveiktų Jahvę. Kada babiloniečių armija laikinai pasitraukė, tada hebrajai džiūgavo, kad juos išvadavo jų reformos stebuklas. Būtent šituo laikotarpiu

Jeremijas juos perspėjo apie artėjantį pavojų, ir netrukus Nebuchadnezaras sugrįžo.

^{97:9.26 (1075.2)} Ir šitokiu būdu Judėjos pabaiga atėjo netikėtai. Miestas buvo sugriautas, o tauta buvo išvaryta į Babiloną. Jahvės-Baalio kova baigėsi nelaisve. O nelaisvė Izraelio likučiams buvo toks sukrėtimas, kuris juos atvedė į monoteizmą.

^{97:9.27 (1075.3)} Babilone žydai priėjo išvados, kad Palestinoje jie negali egzistuoti maža grupe, turėdami savo ypatingus visuomeninius ir ekonominius papročius, ir, kad, jeigu jų ideologija turėtų įsivyrauti, tai jie turi atversti pagonis. Tokiu būdu atsirado jų naujoji samprata apie likimą—idėja, kad žydai turi tapti išrinktaisiais Jahvės tarnais. Senojo Testamento žydų religija iš tikrųjų išsivystė Babilone nelaisvės metu.

^{97:9.28 (1075.4)} Doktrina apie nemirtingumą taip pat susiformavo Babilone. Anksčiau žydai galvojo, kad ateities gyvenimo idėja mažina jų visuomeninio teisingumo evangelijos akcentavimą. Dabar pirmą kartą teologija užėmė sociologijos ir ekonomikos vietą. Religija ėmė formotis kaip žmogaus minties ir elgesio sistema, kuri vis labiau turi būti atskirta nuo politikos, sociologijos, ir ekonomikos.

^{97:9.29 (1075.5)} Ir tokiu būdu tiesa apie žydų tautą atskleidžia tai, jog didelė dalis to, kas buvo laikoma šventa istorija, pasirodo, jog yra truputį daugiau negu paprastos pilietinės istorijos kronika. Judaizmas buvo toji dirva, kurioje išaugo krikščionybė, bet žydai nebuvo stebuklinga tauta.

10. Hebrajų religija

97:10.1 (1075.6) Izraelitų vadovai juos mokė, kad jie yra išrinktoji tauta, ne dėl ypatingos privilegijos ir dieviškojo palankumo monopolijos, bet dėl ypatingos tarnystės kiekvienai nacijai nešant tiesą apie vieną Dievą, valdantį visus. Ir žydams jie buvo pažadėję, jeigu jie tikrai įgyvendins šią tikslą, tuomet jie taps visų tautų dvasiniais vadovais, ir kad pasirodysiantis Mesijas valdys juos ir visą pasaulį kaip Taikos Princas.

97:10.2 (1075.7) Kada žydams laisvę suteikė persai, tada jie sugrįžo į Palestiną tiktai tam, kad patektų į savo pačių šventikų reguliuojamų įstatymų kodeksų, aukojimų, ir ritualų vergovę. Ir kaip hebrajų klanai atmetė nuostabų pasakojimą apie Dievą, kurį nuostabioje atsisveikinimo kalboje pateikė Mozė, kad sugrįžtų prie aukojimo ir atgailos ritualų, taip ir šitie hebrajų nacijos likučiai atmetė antrojo Isajo nuostabią sampratą, kad laikytųsi savo besiplečiančios dvasininkijos taisyklių, reguliavimų, ir ritualų.

97:10.3 (1075.8) Nacionalinis egoizmas, netikras įtikėjimas į klaidingai suvokiamą pažadėtąjį Mesiją, ir vis auganti dvasininkijos vergija ir tironija visiems laikams nutildė dvasinių vadovų balsus (išskyrus Danielių, Ezykilį, Hagajų, ir Malakijų); ir nuo tos dienos iki Jono Krikštytojo laikų visas Izraelis patyrė vis augantį dvasinį nuosmukį. Bet žydai niekada neprarado Visuotinio Tėvo sampratos; net iki dvidešimtojo amžiaus po Kristaus jie ir toliau laikėsi šitos Dievybės koncepcijos.

97:10.4 (1076.1) Nuo Mozės iki Jono Krikštytojo nusidriekė nepertraukta grandinė ištikimų mokytojų, kurie monoteistinį šviesos deglą perdavinėjo iš vienos kartos į kitą tuo metu, kada jie be pertrūkio peikė nesąžiningus valdovus, smerkė pelno

siekiančius šventikus, ir visą laiką ragino žmones garbinti aukščiausiąjį Jahvę, Viešpatį Izraelio Dievą.

97:10.5 (1076.2) Savo politinį tapatumą žydai kaip nacija galiausiai prarado, bet dėka nuoširdaus tikėjimo į tą vienintelį ir visuotinį Dievą hebrajų religija ir toliau gyvena išsibarsčiusių tremtinių širdyse. Ir šitoji religija išlieka, nes ji efektyviai veikė, kad apsaugotų savo pasekėjų aukščiausias vertybes. Žydų religija tautos idealus iš tikrųjų išsaugojo, bet ji nesugebėjo puoselėti pažangos ir skatinti filosofinio kūrybinio atradimo tiesos srityje. Žydų religija turėjo daug trūkumų—jai trūko filosofijos ir joje beveik nebuvo estetinių savybių—bet ji iš tiesų saugojo moralines vertybes; dėl to ji ir išsilaikė. Aukščiausiasis Jahvė, palyginus su kitomis Dievybės sampratomis, buvo aiškiai išreikštas, ryškus, asmenis, ir moralus.

97:10.6 (1076.3) Žydai puoselėjo teisingumą, išmintį, tiesą, ir teisumą, kaip tą darė nedaugelis tautų, bet iš visų tautų jie įnešė mažiausią indėlį į šitų dieviškųjų savybių intelektualinį suvokimą ir dvasinį supratimą. Nors hebrajų teologija savąsias ribas išplėsti atsisakė, bet ji vaidino svarbų vaidmenį kitų dviejų pasaulio religijų, krikščionybės ir islamo, vystymesi.

97:10.7 (1076.4) Žydų religija išsilaikė taip pat ir dėl savo institutų. Religijai sunku išlikti kaip izoliuotų individų privačiai praktikai. Visą laiką tai buvo religinių lyderių klaida: Matydami suinstitutintos religijos blogį, jie stengėsi sunaikinti grupinio veikimo metodą. Jiems būtų buvę geriau ritualą ne naikinti, o jį reformuoti. Šiuo požiūriu Ezykilis buvo išmintingesnis už savo amžininkus; nors jis ir prisijungė prie jų, reikalaudamas asmeninės moralinės atsakomybės, bet taip

pat jis ėmėsi įtvirtinti ir tai, jog būtų ištikimai laikomasi aukštesnio ir išgryninto ritualo.

97:10.8 (1076.5) Ir tokiu būdu vienas kitą keitę Izraelio mokytojai įvykdė didžiausią žygdarbį per visą religijos evoliuciją Urantijoje: barbarišką sampratą apie laukinį demonišką Jahvę, pavydų ir žiaurų prakeiksmus svaidančio Sinajaus ugnikalnio dvasinį dievą, palaipsniui, bet nuolat keitė į vėlesnę išaukštiną ir dievišką sampratą apie aukščiausiąjį Jahvę, visų daiktų sutvėrėją ir visą žmoniją mylintį ir gailestingą Tėvą. Ir šitoji hebrajų samprata apie Dievą buvo aukščiausias Visuotinio Tėvo žmogiškasis įsivaizdavimas iki to laiko, kada jį toliau išplėtė ir taip nuostabiai sustiprino jo Sūnaus, Nebadono Mykolo, asmeniniai mokymai ir gyvenimo pavyzdys.

97:10.9 (1076.6) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

98 Dokumentas. Melkizedeko mokymai mokymai Vakaruose

98:0.1 (1077.1) MELKIZEDEKO mokymai į Europą įžengė daugeliu maršrutų, bet daugiausia pasiekė per Egiptą, ir Vakarų filosofijoje buvo įkūnyti po to, kada buvo išsamiai helenizuoti, o vėliau ir sukrikščioninti. Vakarų pasaulio idealai iš esmės buvo sokratiški, ir jo vėlesniąją religinę filosofiją tapo Jėzaus filosofija, kada ji buvo pakeista ir iškreipta dėl ryšių su besivystančia Vakarų filosofija ir religija, ir visa tai aukščiausiąjį tašką pasiekė tuo, kad atsirado krikščioniškoji bažnyčia.

98:0.2 (1077.2) Salemo misionieriai savo veiklą Europoje tęsė ilgą laiką, palaipsniui jie buvo asimiliuoti į daugelį kultų ir

ritualinių grupių, kurios periodiškai atsirasdavo. Iš tų, kurie Salemo mokymus išsaugojo gryniausia forma, reikėtų paminėti cinikus. Šitie tikėjimo į Dievą ir pasitikėjimo juo pamokslininkai dar tebeveikė Romos imperijos Europoje pirmajame amžiuje po Kristaus, vėliau juos absorbavo naujai besiformuojanti krikščionių religija.

98:0.3 (1077.3) Didelę dalį Salemo mokymų Europoje paskleidė žydai kareiviai samdiniai, kurie kovojo tokioje gausybėje karinių mūšių Vakaruose. Senovės laikais žydai buvo garsūs tiek karine narsa, tiek ir teologiniais ypatumais.

98:0.4 (1077.4) Graikų filosofijos, žydų teologijos, ir krikščionių etikos pagrindiniai mokymai iš esmės buvo ankstesniųjų Melkizedeko mokymų atgarsiai.

1. Salemo religija tarp graikų

98:1.1 (1077.5) Salemo misionieriai tarp graikų galėjo sukurti didžiulę religinę struktūrą, jeigu savo įšventinimo priesaikos, Makiventos galia įvesto pasižadėjimo, kuris uždraudė organizuoti išskirtines kongregacijas garbinimui ir kuris iš kiekvieno mokytojo reikalavo pažado, kad jis niekada netarnaus šventiku, niekada neims užmokesčio už religinę tarnystę, tiktai maistą, drabužius, ir pastogę, jie nebūtų interpretavę griežtai. Kada Melkizedeko mokytojai įsiskverbė į ikiheleninę Graikiją, tada jie surado tokią tautą, kuri vis dar tebepuoselėjo pasakojimus apie Adomsoną ir anditų laikus, bet šituos mokymus buvo smarkiai sumenkinę mažiau išsivysčiusių vergų ordų, kurių prie graikų krantų buvo atgabenama vis daugiau, sampratos ir tikėjimai. Dėl šito falsifikavimo buvo sugrįžta į primityvų animizmą su kraujo

apeigomis, žemesniosios klasės net mirties bausmės vykdymą pasmerktiems nusikaltėliams pavertė ritualu.

98:1.2 (1077.6) Salemo mokytojų ankstyvąją įtaką beveik sužlugdė vadinamųjų arijų įsiveržimas iš pietinės Europos ir iš Rytų. Šitie helenistiniai įsiveržėliai atsinešė antropomorfines Dievo sampratas, panašias į tas, kurias jų bičiuliai arijai buvo nunešę į Indiją. Šitas importavimas pradėjo graikų dievų ir deivių šeimos evoliuciją. Šita nauja religija iš dalies rėmėsi ateinančių heleninių barbarų kultais, bet ji taip pat panaudojo ir senesniųjų Graikijos gyventojų mitus.

98:1.3 (1078.1) Heleniniai graikai atrado tokį Viduržemio jūros pasaulį, kuriame didžiąja dalimi viešpatavo motinos kultas, ir šitoms tautoms jie primetė savo žmogų-dievą, Djausą-Dzeusą, kuris jau buvo tapęs, kaip ir Jahvė tarp henoteistų semitų, ištiso žemesniųjų dievų graikų panteono galva. Ir Dzeuso sampratos dėka graikai galiausiai būtų pasiekę tikrą monoteizmą, jeigu ne jų išsaugota Dalia kaip kontrolė iš viršaus. Toks galutinės vertės Dievas turi pats būti dalios arbitras ir likimo kūrėjas.

98:1.4 (1078.2) Kaip šitų faktorių religinėje evoliucijoje pasekmė netrukus išsivystė liaudies tikėjimas į nerūpestingus Olimpo kalno dievus, dievus, kurie yra labiau žmogiški negu dieviški, ir dievus, į kuriuos intelektualūs graikai iš tikrųjų niekada labai rimtai ir nežiūrėjo. Jie savo pačių sukurtų dievybių nei labai mylėjo, nei labai jų bijojo. Dzeusui ir jo pusžmogių ir pusdievių šeimai jie jautė patriotinį ir rasinį jausmą, bet vargu ar juos giliai gerbė ar garbino.

98:1.5 (1078.3) Į heleniečius tiek įsismelkė ankstyvesniųjų Salemo mokytojų doktrinos, nukreiptos prieš šventikų intrigas, kad

Graikijoje niekada neiškilo jokia bent kiek reikšmingesnė dvasininkija. Net ir dievų atvaizdų gaminimas tapo daugiau meno kūrinio, o ne garbinimo dalyku.

98:1.6 (1078.4) Olimpiniai dievai iliustruoja žmogaus tipiską antropomorfizmą. Bet graikų mitologija buvo daugiau estetiškai negu etinė. Graikų religija buvo naudinga tuo, kad ji vaizdavo visatą, valdomą dievybių grupės. Bet netrukus graikų moralė, etika, ir filosofija išsivystė nepalyginamai toliau už dievo sampratą, ir šitas pusiausvyros pažeidimas tarp intelektualaus ir dvasinio augimo buvo toks pat pavojingas Graikijai, koks pasirodė yra pavojingas ir Indijoje.

2. Graikų filosofinė mintis

98:2.1 (1078.5) Religija, į kurią žvelgiama lengvabūdiškai ir kuri yra paviršutiniška, negali išsilaikyti ilgai, ypač kada ji neturi dvasininkijos, kad puoselėtų jos formas ir kad atsidavusiųjų širdis pripildytų baimės ir baimingos pagarbos. Olimpinė religija nežadėjo išgelbėjimo, taip pat ji nenumalšino ir savo tikinčiųjų dvasinio troškulio; dėl to ji buvo pasmerkta pražūčiai. Nepasibaigus ir tūkstantmečiui nuo savo pradžios, ji buvo beveik išnykusi, ir graikai liko be savo nacionalinės religijos, nes geresnieji protai Olimpo dievais nesidomėjo.

98:2.2 (1078.6) Tokia buvo padėtis, kada, šeštajame amžiuje prieš Kristų, Rytai ir Levantas patyrė dvasinės sąmonės atgimimą ir naują susidomėjimo monoteizmu atsiradimą. Bet Vakarai tokio naujo vystymosi nepatyrė; ir nei Europa, nei šiaurinė Afrika šitame religiniame renesanse plačiai nedalyvavo. Tačiau, graikai iš tiesų įsitraukė į tokį nuostabų intelektualų vystymąsi. Jie jau buvo pradėję nugalėti baimę ir daugiau religijos

nebeieškojo kaip priešuodžio nuo baimės, bet jie nesuvokė, jog vaistai nuo sielos alkio, dvasinio neramumo, ir moralinio nusivylimo yra tikroji religija. Jie sielos nusiramino ieškojo giliuose apmąstymuose—filosofijoje ir metafizikoje. Jie nusiuko nuo apmąstymų apie savojo aš išsaugojimą—išgelbėjimą—ir atsigręžė į apmąstymus apie saviraišką ir savimone.

98:2.3 (1078.7) Graikai mėgino griežta mintimi pasiekti tokią saugumo sąmonę, kuri tarnautų kaip pakaitalas tikėjimui į išlikimą, bet jų pastangos visiškai žlugo. Šitą naują mokymą galėjo suvokti heleninių tautų tikrai aukštesniųjų klasių intelektualiesni žmonės; eiliniai žmonės, kurie sudarė ankstesniųjų kartų vergų palikuonis, šito naujo religijos pakaitalo nesugebėjo priimti.

98:2.4 (1079.1) Filosofai bet kokią garbinimo formą niekino, nežiūrint to, kad iš esmės jie visi laisva forma laikėsi Salemo doktrinos apie “visatos Protą,” “Dievo idėją,” ir “Didįjį Šaltinį” pagrindo. Tiek, kiek graikų filosofai pripažino tą, kas yra dieviška ir kas yra viršribiška, tiek jie buvo atvirai monoteistai; jie rodė mažai dėmesio ištisai Olimpo dievų ir deivių galaktikai.

98:2.5 (1079.2) Penktojo ir šeštojo amžių graikų poetai, ypač Pindaras, graikų religiją mėgino reformuoti. Jie aukštino jos idealus, bet jie buvo daugiau menininkai negu religininkai. Jiems nepavyko išvystyti tokio metodo, kurio dėka būtų puoselėjamos ir saugomos aukščiausiosios vertybės.

98:2.6 (1079.3) Ksenofanas mokė vieno Dievo, bet jo dievybės samprata buvo per daug panteistinė, kad mirtingajam žmogui

taptų asmeniu Tėvu. Anaksagoras buvo mechanistas, išskyrus tai, kad jis iš tiesų pripažino Pirmąją Priežastį, Pirminį Protą. Sokratas ir jo perėmėjai, Platonas ir Aristotelis, mokė, jog privalumas yra žinios; gėris yra sielos sveikata; jog geriau kentėti nuo neteisingumo negu būti kaltam dėl jo, jog negerai už blogį atsilyginti blogiu, ir, jog dievai yra išmintingi ir geri. Jų pagrindinės vertybės buvo: išmintis, drąsa, savikontrolė, ir teisingumas.

98:2.7 (1079.4) Religinės filosofijos evoliucija tarp heleninių ir hebrajų tautų pateikia bažnyčios kaip kultūrinę pažangą formuojančios institucijos veikimo kontrastingą iliustraciją. Palestinoje, žmogiškąją mintį taip valdė šventikai ir reguliavo raštai, kad filosofija ir estetika visiškai nugrimzdo religijoje ir moralėje. Graikijoje, dėl to, jog beveik visiškai nebuvo šventikų ir “šventųjų raštų,” žmogaus protas buvo laisvas ir nesupančiotas, todėl pritrenkiančiai vystėsi minties gilumas. Bet religijai kaip asmeniniam patyrimui nepavyko žengti koja kojon su intelektualiais ieškojimais gamtos ir kosmoso tikrovės srityse.

98:2.8 (1079.5) Graikijoje, tikėjimas buvo pajungtas mąstymui; Palestinoje, mąstymas buvo pavaldus tikėjimui. Didele dalimi krikščionybės stiprybė yra dėl to, kad ji daug ką pasiskolino tiek iš hebrajų moralės, tiek iš graikų minties.

98:2.9 (1079.6) Palestinoje, religinė dogma tapo tokia sustabarėjusia, jog kėlė pavojų tolimesniam augimui; Graikijoje, žmogaus mintis tapo tokia abstrakti, kad Dievo samprata pavirto į miglotus panteistinius samprotavimus, panašėjančius į brahmanų filosofų neasmenę Begalybę.

98:2.10 (1079.7) Tačiau tų laikų vidutiniai žmonės negalėjo suprasti graikų filosofijos apie savojo aš suvokimą ir abstrakčią Dievybę, nelabai tuo jie ir domėjosi; jie daugiau troško išgelbėjimo pažadų, susijusių su asmeniu Dievu, kuris jų maldas galėtų išklausyti. Jie ištrėmė filosofus, persekiojo išlikusius Salemo kulto pasekėjus, abi doktrinos buvo didele dalimi susimaišiusios, jie buvo pasiruošę tam siaubingam nežabotam pasinėrimui į misterinių kultų, kurie tuo metu plito po Viduržemio jūros kraštus, beprotystę. Eleusino misterijos vystėsi Olimpo panteone, graikiškoji vaisingumo garbinimo versija; klestėjo gamtos garbinimas Dioniso įvaizdžiu; geriausias iš šių kultų buvo Orfijo brolija, kurios moraliniai pamokymai ir išgelbėjimo pažadai buvo labai patrauklūs daugeliui.

98:2.11 (1080.1) Visa Graikija įsitraukė į šituos naujus išgelbėjimo pasiekimo metodus, į šituos emociingus ir ugningus ritualus. Nė viena nacija per tokį trumpą laiką niekada nepasiekė tokių meninės filosofijos aukštumų; nė viena nacija niekada nesukūrė tokios išvystytos etikos sistemos iš esmės be Dievybės ir visiškai be žmogiškojo išgelbėjimo pažado; nė viena nacija niekada nepasinėrė taip greitai, giliai, ir energingai į intelektualaus sąstingio, moralinio blogio, ir dvasinio skurdo tokias gelmes, kaip pasinėrė šitos pačios graikų tautos, kada jos metėsi į misterinių kultų beprotišką sūkurį.

98:2.12 (1080.2) Religijos be filosofinės paramos išsilaikydavo ilgai, bet nedaug filosofijų, kaip tokių, ilgą laiką išsilaikydavo be kokio nors susitapatinimo su religija. Filosofija religijai yra tuo, kuo koncepcija yra veiksmui. Bet ideali žmogiškoji padėtis yra tokia, kada filosofiją, religiją, ir mokslą į prasmingą

vienybę sulydo išminties, įtikėjimo, ir patyrimo bendras veiksmas.

3. Melkizedeko mokymai Romoje

98:3.1 (1080.3) Išaugusi iš ankstyvesniųjų religinių šeimos dievų garbinimo formų į gentinį Marso, karo dievo, garbinimą, savaime suprantama, jog lotynų tautų vėlesnioji religija buvo daugiau politinis ritualas, palyginus su graikų ir brahmanų intelektualiomis sistemomis arba keletos kitų tautų labiau dvasinėmis religijomis.

98:3.2 (1080.4) Melkizedeko evangelijos didžiojo monoteistinio renesanso metu šeštajame amžiuje prieš Kristų, per mažai Salemo misionierių įsiskverbė į Italiją, o tie, kurie ir pateko, nepajėgė nugalėti tos įtakos, kurią darė greitai besiplečianti dvasininkija iš Euroazijos su savo nauja dievų ir šventyklų galaktika, kuri visa buvo organizuota į Romos valstybinę religiją. Šita lotynų genčių religija nebuvo smulki ir parsiduodanti, kokia buvo graikų religija, nebuvo ji ir griežta ir tironiška, kokia buvo hebrajų religija; iš esmės ji buvo tiesiog tai, jog reikėjo laikytis formų, pasižadėjimų, ir tabu.

98:3.3 (1080.5) Romėnų religiją labai smarkiai įtakėjo platūs kultūriniai poveikiai iš Graikijos. Galiausiai didžioji dalis Olimpo dievų buvo perkelta ir įtraukta į lotynų panteoną. Graikai ilgą laiką garbino šeimos židinio ugnį—Hestija buvo židinio skaisčioji deivė; Vesta buvo šeimos židinio romėnų deivė. Dzeusas tapo Jupiteriu; Afroditė tapo Venera; ir šitaip atsitiko su daugeliu Olimpo dievybių.

98:3.4 (1080.6) Romėnų jaunuolių religinę iniciaciją lydėdavo jų iškilmingas pasišventimas tarnauti valstybei. Priesaikos ir priėmimas į piliečius tikrovėje buvo religiniai ritualai. Lotynų tautos turėjo šventyklų, altorių, ir šventovių ir, ištiktos krizės, tardavosi su orakulais. Jos saugojo didvyrių palaikus, o vėliau ėmė saugoti krikščionių šventųjų palaikus.

98:3.5 (1080.7) Šita pseudoreliginio patriotizmo oficiali ir bejausmė forma buvo pasmerkta žlugti, taip, kaip graikų labai intelektualus ir meniškas garbinimas užleido kelią aistringam ir giliai emocingam misterinių kultų garbinimui. Didžiausias iš šitų niokojančių kultų buvo Dievo Motinos sektos misterinė religija, kuri savo būstinę tomis dienomis turėjo tiksliai toje vietoje, kur šiandien Romoje stovi šv. Petro bažnyčia.

98:3.6 (1080.8) Atsirandanti Romos valstybė nugalėjo politiškai, bet savo ruožtu ją nugalėjo kultai, ritualai, misterijos, ir dievo sampratos iš Egipto, Graikijos, ir Levanto. Šitie svetimi kultai ir toliau klestėjo visoje Romos valstybėje iki Augusto laikų, kuris dėl politinių ir pilietinių priežasčių ėmėsi didvyriškų ir tam tikra prasme sėkmingų pastangų sunaikinti misterijas ir atgaivinti senesniąją politinę religiją.

98:3.7 (1081.1) Vienas iš valstybinės religijos šventikų Augustui papasakojo apie ankstesnius Salemo mokytojų mėginimus paskleisti vieno Dievo, galutinės Dievybės, vadovaujančios visoms viršgamtinėms būtybėms, doktriną; ir šita idėja taip tvirtai užvaldė imperatorių, kad jis pastatė daug šventyklų, papuošė jas nuostabiais atvaizdais, reorganizavo valstybės dvasininkiją, atkūrė valstybinę religiją, save pasiskyrė aukščiausiojo žyniu, ir kaip imperatorius nedvejodamas pasiskelbė aukščiausiojo dievu.

^{98:3.8 (1081.2)} Šita nauja Augusto garbinimo religija klestėjo ir jo gyvenimo laikotarpiu jos buvo laikomasi visoje imperijoje, išskyrus žydų tėvynę Palestiną. Ir šita žmogiškųjų dievų era tęsėsi tol, kol oficialusis Romos kultas turėjo daugiau negu keturias dešimtis save iškėlusių žmogiškųjų dievų, visi tvirtino, jog yra stebuklingai gimę ir turi kitokių viršžmogiškųjų savybių.

^{98:3.9 (1081.3)} Paskutinysis mažėjančio Salemo tikinčiųjų būrio pasipriešinimas buvo atkakli pamokslininkų grupė, cinikai, kurie griežtai įspėjo romėnus atsisakyti savo laukinių ir beprasmių religinių ritualų ir sugrįžti prie tokios garbinimo formos, kuri įkūnytų pakeistą ir užkrėstą dėl ryšių su graikų filosofija Melkizedeko evangeliją. Bet plačiosios visuomenės masės cinikus atstūmė; jos buvo linkusios pasinerti į misterinius ritualus, kurie ne tikta siūlė asmeninio išgelbėjimo viltis, bet taip pat ir patenkino pasilinksminimų, jaudulių, ir pramogų aistrą.

4. Misteriniai kultai

^{98:4.1 (1081.4)} Didžioji dauguma graikų-romėnų pasaulio žmonių, netekę savo primityvių šeimyninių ir valstybinių religijų ir nepajėgdami arba nenorėdami suprasti graikų filosofijos prasmės, savo dėmesį nukreipė į teatralizuotus ir emocionalius misterinius kultus iš Egipto ir Levanto. Paprasti žmonės troško išgelbėjimo pažadų—religinės paguodos šiai dienai ir vilties užtikrinimo dėl amžinojo gyvenimo po mirties.

^{98:4.2 (1081.5)} Trys misteriniai kultai, kurie tapo populiariausi, buvo tokie:

98:4.3 (1081.6) 1. Sibelės ir jos sūnaus Aties frigų kultas.

98:4.4 (1081.7) 2. Ozyrio ir jo motinos Izidės egiptiečių kultas.

98:4.5 (1081.8) 3. Mitros kaip nuodėmingos žmonijos išgelbėtojo ir atpirkėjo garbinimo iranėčių kultas.

98:4.6 (1081.9) Frigų ir egiptiečių misterijos mokė, jog dieviškasis sūnus (atitinkamai Atis ir Ozyris) numirė ir dieviškosios galios buvo prikeltas, ir toliau, jog visi tie, kurie yra tinkamai inicijuoti į misteriją, ir kurie garbindami švenčia dievo mirties ir prisikėlimo metines, šituo įgauna jo dieviškosios prigimties ir nemirtingumo bruožų.

98:4.7 (1081.10) Frigų ritualai buvo įspūdingi, bet žeminantys; jų kraujo šventės parodo, kokiomis išsigimusiomis ir primityviomis tapo šitos Levanto misterijos. Pati švenčiausia diena buvo Juodasis Penktadienis, “kraujo diena,” kuri buvo atminimas Aties savižudybei. Po trijų dienų, skirtų Aties aukai ir mirčiai, šventimas pakrypdavo į džiūgavimą jo prisikėlimo garbei.

98:4.8 (1082.1) Izidės ir Ozyrio garbinimo ritualai buvo rafinuotesni ir įspūdingesni už frigų kulto ritualus. Šitas egiptiečių ritualas rėmėsi legenda apie senovės Nilo dievą, dievą, kuris mirė ir buvo prikeltas, kurios samprata kilo iš stebėjimų, kaip kasmet augmenija nustoja augti, kaip pavasarį visi gyvi augalai vėl atgimsta. Gaivališkas siautulys, kada buvo laikomasi šitų misterinių kultų ir jų ritualinių orgijų, turėjusių, kaip buvo manoma, atvesti į dievybės suvokimo “ekstazę,” kartais būdavo pasibjaurėtinas.

5. Mitros kultas

^{98:5.1 (1082.2)} Galiausiai frigų ir egiptiečių misterijos užleido vietą didingiausiajam iš visų misterinių kultų, Mitros garbinimui. Mitros kultas patiko pačiam plačiausiam žmonių ratui ir palaipsniui pakeitė abu savo pirmtakus. Mitraizmas po Romos imperiją išplito romėnų legionų, kurie buvo surinkti Levante, kur šitoji religija buvo madoje, propagandos dėka, nes šitą tikėjimą jie nunešdavo ten, kur tik patys nuvykdavo. Ir šitas naujas religinis ritualas buvo didžiulis patobulinimas, palyginus su ankstesniaisiais misteriniais kultais.

^{98:5.2 (1082.3)} Mitros kultas atsirado Irane ir savo gimtinėje išsilaikė ilgą laiką, nepaisant Zoroastros pasekėjų karingos opozicijos. Bet iki to laiko, kada mitraizmas pasiekė Romą, jis buvo smarkiai patobulintas tuo, kad pasiėmė didelę dalį Zoroastros mokymų. Būtent daugiausia per Mitros kultą Zoroastros religija įtakojo vėliau atsiradusią krikščionybę.

^{98:5.3 (1082.4)} Mitros kultas vaizdavo karingą dievą, kilusį iš didžiulės uolos, atliekantį drąsius žygdarbius ir priverčiantį ištrykšti vandenį iš uolos, į kurią pataiko jo strėlės. Kultas pasakoja apie potvynį, kurio metu specialiai padarytu laivu išsigelbėjo vienas žmogus, ir apie paskutinę vakarienę, kurią Mitra kartu su saule-dievu valgė prieš tai, kada jis pakilo į dangų. Šitas saulė-dievas, arba Sol Invictus, buvo zoroastrizmo Ahuros-Mazdos dievybės sampratos degeneracija. Mitra buvo suvokiamas kaip išlikęs saulės-dievo šalininkas kovoje prieš tamsos dievą. Ir įvertinant tai, kad jis nužudė mistinį šventą jautį, Mitra buvo paverstas nemirtingu, buvo išaukštintas iki žmogiškosios rasės užtarėjo prieš dievus danguje statuso.

98:5.4 (1082.5) Šito kulto pasekėjai garbinimo ritualus atlikdavo urvuose ir kitose slaptose vietose, giedodami himnus, murmėdami magiškus žodžius, valgydami aukojamų gyvūnų mėsą, ir gerdami kraują. Per dieną jie garbindavo tris kartus, ypatingi savaitės ritualai būdavo saulės-dievo dieną, o iš visų įmantriausi ritualai būdavo Mitros kasmetinių švenčių metu, gruodžio dvidešimt penktą dieną. Buvo tikima, jog sakramento valgymas užtikrina amžinąjį gyvenimą, po mirties, betarpišką perėjimą į Mitros krūtinę, kad ten palaimoje būtų laukiama nuosprendžio dienos. Nuosprendžio dieną Mitros raktai nuo dangaus atrakins Rojaus vartus, kad būtų priimti ištikimieji; po šito visi nekrikštyti gyvieji ir mirusieji bus sunaikinti, kada Mitra sugrįš į žemę. Buvo mokoma, jog, kada miršta žmogus, tada jis eina pas Mitrą nuosprendžio ir, kada bus pasaulio pabaiga, tada Mitra pakvies visus mirusiuosius iš savo kapų, kad išgirstų paskutinį nuosprendį. Nuodėmingieji bus sunaikinti ugnimi, o teisieji su Mitra valdys amžinai.

98:5.5 (1082.6) Iš pradžių tai buvo religija tikrai vyrams, ir čia buvo septyni skirtingi ordinaai, į kuriuos vienas po kito galėjo būti priimti tikintieji. Vėliau, tikinčiųjų žmonos ir dukros buvo priimamos į Didžiosios Motinos šventoves, kurios stovėjo šalia Mitros šventovių. Moterų kultas buvo Mitros ritualo ir Sibelės, Aties motinos, frigų kulto ceremonijų mišinys.

6. Mitraizmas ir krikščionybė

98:6.1 (1083.1) Prieš atsirandant misteriniams kultams ir krikščionybei, Šiaurės Afrikos ir Europos civilizuotose kraštuose asmeninė religija kaip savarankiškas institutas iš esmės nesivystė; ji buvo daugiau šeimos, miesto-valstybės reikalas, politinis ir imperinis reikalas. Heleniniai graikai

niekada neišvystė centralizuotos garbinimo sistemos; ritualas buvo vietinis; jie neturėjo dvasininkijos ir “šventųjų knygų.” Didele dalimi kaip ir romėnų religiniai institutai, taip ir jų religiniai institutai neturėjo stiprios varomosios jėgos tam, kad būtų išsaugotos aukštesnės moralinės ir dvasinės vertybės. Nors tai yra tiesa, kad religijos suinstitutinimas paprastai sumažindavo jos dvasinę kokybę, bet taip pat tai yra faktas, jog iki tol nė vienai religijai be tam tikro laipsnio, didesnio ar mažesnio, institucinės organizacijos pagalbos nepavyko išsilaikyti.

98:6.2 (1083.2) Tokiu būdu Vakarų religija toliau merdėjo iki skeptikų, cinikų, epikūriečių, ir stoikų laikų, bet visų svarbiausia, iki didžiojo rungtyniavimo tarp mitraizmo ir naujosios Pauliaus krikščionybės religijos laikų.

98:6.3 (1083.3) Trečiajame amžiuje po Kristaus, Mitros ir krikščionių bažnyčios buvo labai panašios tiek išvaizda, tiek ir savo ritualų pobūdžiu. Didžioji dauguma tokių garbinimo vietų buvo požemiuose, ir abiejose buvo altoriai, kurių fone buvo įvairiai pavaizduotos kančios to išgelbėtojo, kuris išgelbėjimą atnešė nuodėme prakeiktai žmogiškajai rasei.

98:6.4 (1083.4) Mitros garbintojai visada laikėsi papročio, įeidami į šventovę, savo pirštus pamirkyti šventame vandenyje. Ir kadangi kai kuriuose rajonuose buvo tokių, kurie vienu ir tuo pačiu metu priklausė abiem religijoms, tai šitą paprotį jie įvedė į didžiąją daugumą krikščioniškųjų bažnyčių Romos apylinkėse. Abejose religijose buvo krikštas ir duonos ir vyno sakramentas. Tas vienas didžiulis skirtumas tarp mitraizmo ir krikščionybės, be Mitros ir Jėzaus asmenybių, buvo tai, jog viena religija skatino militarizmą, tuo tarpu kita religija buvo

ultrataiki. Mitraizmo pakantumas kitoms religijoms (išskyrus vėlesniąją krikščionybę), atvedė jį į savo galutinį susinaikinimą. Bet kovoje tarp šių dviejų religijų lemiamas faktorius buvo moterų priėmimas į krikščionių tikėjimą pilnateisiais nariais.

98:6.5 (1083.5) Galiausiai nominalus krikščionių tikėjimas ėmė viešpatauti Vakaruose. Graikų filosofija jam suteikė sampratas apie etines vertybes; mitraizmas jam suteikė garbinimo papročių ritualą; ir krikščionybė, kaip tokia, jam suteikė moralinių ir visuomeninių vertybių apsaugos metodą.

7. Krikščioniškoji religija

98:7.1 (1083.6) Sūnus Kūrėjas įsikūnijo mirtingojo kūno pavidalu ir save padovanojo Urantijos žmonijai ne tam, kad nuramintų įpykusį Dievą, bet tam, kad laimėtų visą žmoniją, kuri pripažintų Tėvo meilę ir suvoktų visų žmonių sūnystę su Dievu. Galų gale, net ir atpirkimo doktrinos didysis gynėjas kažką suvokė apie šitą tiesą, nes jis pareiškė, jog “Kristuje Dievas sutaikė pasaulį su savimi.”

98:7.2 (1083.7) Šitie dokumentai nėra skirti nagrinėti krikščioniškosios religijos kilmę ir skleidimą. Pakanka tikrai pasakyti, kad ji yra sukurta apie Jėzaus iš Nazareto asmenį, Nebadono Sūnaus Mykolo žmogiškąjį įsikūnijimą, Urantijai žinomą Kristaus pateptojo vardu. Krikščionybę po visą Levantą ir Vakarus paskleidė šito galilėjiečio pasekėjai, ir jų misionieriškas atkaklumas prilygo jų šviesiųjų protėvių, setitų ir salemitų, atkaklumui, o taip pat jų nuoširdžių amžininkų iš Azijos, mokytojų budistų, atkaklumui.

98:7.3 (1084.1) Krikščionių religija, kaip Urantijos tikėjimo sistema, atsirado, susijungus tokiems mokymams, poveikiams, tikėjimams, kultams, ir asmeniniams individualiems požiūriams:

98:7.4 (1084.2) 1. Melkizedeko mokymams, kurie yra pagrindinis faktorius visose Vakarų ir Rytų religijose, kurios iškilo per paskutiniuosius keturis tūkstančius metų.

98:7.5 (1084.3) 2. Hebrajų moralės, etikos, teologijos sistemai ir tikėjimui į Apvaizdą ir aukščiausiąjį Jahvę.

98:7.6 (1084.4) 3. Zoroastrinės kovos sampratai tarp kosminio gėrio ir blogio, kuri jau buvo palikusi savo antspaudą tiek judaizme, tiek mitraizme. Per ilgalaikius kontaktavimus, kurie lydėjo kovą tarp mitraizmo ir krikščionybės, Irano pranašo doktrinos tapo galingu faktoriumi, nulemiančiu Jėzaus mokymų helenizuotų ir lotinizuotų versijų dogmų, principų, ir kosmologijos teologinę ir filosofinę tendenciją ir struktūrą.

98:7.7 (1084.5) 4. Misteriniams kultams, ypač mitraizmo, bet taip pat ir Didžiosios Motinos garbinimo frigų kultui. Net ir legendos apie Jėzaus gimimą Urantijoje buvo nuspalvintos romėnų versija apie Irano išgelbėtojo-didvyrio Mitros stebuklingą gimimą, kurio atėjimas į žemę tariamai turėjo būti paliudytas tikrai saujelės dovanas nešančių piemenų, kuriems apie šitą artėjančią įvykį pranešė angelai.

98:7.8 (1084.6) 5. Jošua, Juozapo sūnaus, žmogiškojo gyvenimo istoriniam faktui. Jėzaus iš Nazareto kaip pašlovintojo Kristaus, Dievo Sūnaus, tiesai.

98:7.9 (1084.7) 6. Pauliaus iš Tarso asmeniniam požiūriui. Ir reikėtų pažymėti, kad jo paauglystės metais mitraizmas buvo viešpataujanti Tarso religija. Paulius nesitikėjo, kad jo laiškus su gerais ketinimais parašytus atsivertėliams, kada nors dar vėlesni krikščionys laikys “Dievo žodžiu.” Tokie gero norintys mokytojai neturi būti laikomi atsakingais dėl to, kaip jų užrašymus panaudoja vėlesniųjų laikų palikuonys.

98:7.10 (1084.8) 7. Helenistinių tautų, pradedant Aleksandrija ir Antioku, toliau Graikija, ir baigiant Sirakūzais ir Roma, filosofinei minčiai. Graikų filosofija su Pauliaus krikščionybės versija derinosi labiau negu su bet kuria kita tuometinės religijos sistema ir tapo svarbiu krikščionybės sėkmės Vakaruose faktoriumi. Graikų filosofija, drauge su Pauliaus teologija, vis dar sudaro Europos etikos pagrindą.

98:7.11 (1084.9) Kada Jėzaus mokymai įsiskverbė į Vakarus, tada jie buvo suvakarietinti, o kada jie buvo suvakarietinti, tada jie ėmė prarasti savo potencialiai visuotinį potraukį visoms žmonių rasėms ir rūšims. Krikščionybė, šiandien, tapo tokia religija, kuri gerai prisitaikė prie baltųjų rasių visuomeninių, ekonominių, ir politinių papročių. Jau seniai ji nebėra Jėzaus religija, nors ji vis dar drąsiai vaizduoja gražią religiją apie Jėzų tokiems individams, kurie nuoširdžiai stengiasi eiti jos mokymo keliu. Ji pašlovino Jėzų, kaip Kristų, tą pateptąjį Mesiją nuo Dievo, bet didele dalimi užmiršo Mokytojo asmeninę evangeliją: Dievo Tėvystę ir visų žmonių visuotinę brolystę.

98:7.12 (1085.1) Ir toks yra ilgas pasakojimas apie Makiventos Melkizedeko mokymus Urantijoje. Beveik keturi tūkstančiai metų praėjo nuo to laiko, kada šitas ekstremalių užduočių

Nebadono Sūnus padovanojo save Urantijoje, ir tuo metu “El Elijono, Paties Aukštojo Dievo dvasininko” mokymai įsiskverbė į visas rases ir tautas. Ir Makiventai pavyko pasiekti savo nepaprasto savęs padovanojimo tikslą; kada Mykolas rengėsi pasirodyti Urantijoje, tada samprata apie Dievą egzistavo vyrų ir moterų širdyse, ta pati samprata apie Dievą, kuri kaskart iš naujo suliepsnoja Visuotinio Tėvo daugybės vaikų gyvajame dvasiniame patyrimo, kada jie gyvena intriguojantį laikiną gyvenimą skriejančiose erdvės planetose.

98:7.13 (1085.2) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

99 Dokumentas. Religijos visuomeninės problemos

99:0.1 (1086.1) RELIGIJA savo aukščiausią visuomeninį tarnavimą pasiekia tada, kada ji turi mažiausią ryšį su visuomenės pasaulietinėmis institucijomis. Praeities amžiais, kadangi visuomeninės reformos didžiąja dalimi ribojosi mirtingųjų sferomis, religijai savo požiūrio nereikėjo derinti prie plačių permainų ekonominėje ir politinėje sistemose. Pagrindinė religijos problema buvo stengtis blogį pakeisti gėriu tarp egzistuojančios politinės ir ekonominės kultūros visuomeninės tvarkos ribų. Tokiu būdu religija netiesiogiai turėjo polinkį skverbtis į visuomenės sukurtą tvarką, skatinti egzistuojančio civilizacijos tipo išsaugojimą.

99:0.2 (1086.2) Bet religija neturėtų tiesiogiai rūpintis nei naujos visuomeninės tvarkos sukūrimu, nei senosios išsaugojimu. Tikroji religija iš tiesų priešinasi prievartai kaip visuomeninės evoliucijos metodui, bet ji nesipriešina visuomenės išmintingoms pastangoms pritaikyti savo papročius ir priderinti

savo institucijas prie naujų ekonominių sąlygų ir kultūrinių reikalavimų.

99:0.3 (1086.3) Religija iš tiesų kartais pritardavo praeities amžių visuomeninėms reformoms, bet dvidešimtajame amžiuje jai iškilo būtinybė prisiderinti prie plataus ir nuolatinio visuomeninio persitvarkymo. Gyvenimo sąlygos keičiasi taip sparčiai, jog instituciniai pakeitimai turėtų būti labai pagreitinti, ir religija dėl to turi paspartinti savo prisitaikymą prie šitos naujos ir visą laiką besikeičiančios visuomeninės tvarkos.

1. Religija ir visuomeninis pertvarkymas

99:1.1 (1086.4) Mechaniniai išradimai ir žinių paskleidimas keičia civilizaciją; tam tikri ekonominiai pertvarkymai ir visuomeniniai pakitimai yra būtini, kad būtų išvengta kultūrinės katastrofos. Šitai naujai ir būsimai visuomeninei tvarkai gerai įsitvirtinti prireiks tūkstantmečio. Žmogiškoji rasė turi susitaikyti su pakeitimų, prisitaikymų, ir vėl naujų prisiderinimų seka. Žmonija žengia link naujo ir neatskleisto planetinio likimo.

99:1.2 (1086.5) Religija turi tapti stipriu poveikiu moraliniam stabilumui ir dvasiniam vystymuisi, dinamiškai veikiančiu šitomis visą laiką besikeičiančiomis sąlygomis ir niekada nesibaigiančių ekonominių prisiderinimų terpėje.

99:1.3 (1086.6) Urantijos visuomenė negali tikėtis, jog kada nors nurims kaip praeities amžiais. Visuomeninis laivas išplaukė iš nusistovėjusios tradicijos ramių įlankų ir savo plaukiojimą pradėjo po evoliucinio likimo audringas jūras; ir žmogaus

sielai, kaip niekada anksčiau pasaulio istorijoje, reikia kruopščiai išnagrinėti savo moralės jūrlapį ir stropiai laikytis religinio kompasro krypties. Religijos kaip visuomeninio poveikio didžioji misija yra stabilizuoti žmonijos idealus per šituos pavojingus laikus, kada yra pereinama iš vienos civilizacijos fazės į kitą, iš vieno kultūros lygio į kitą.

99:1.4 (1087.1) Religija neturi jokių naujų pareigų, kurias jai reikėtų atlikti, bet ji primygtinai yra raginama veikti kaip išmintingas vedlys ir prityręs patarėjas visose šitose naujose ir greitai besikeičiančiose žmogiškose situacijose. Visuomenė tampa labiau mechaninė, labiau kompaktiška, sudėtingesnė, ir jos tarpusavio priklausomybė vis daugiau turi lemiamos reikšmės. Religija turi veikti taip, jog užkirstų kelią, kad šitie nauji ir glaudūs tarpusavio susivienijimai abipusiškai nedegraduotų arba, kad jie netaptų net ir abipusiškai griaunančiais. Religija turi veikti kaip kosminė druska, kuri progresavimo fermentams neleistų sunaikinti civilizacijos kultūros skonio. Šitie nauji visuomeniniai santykiai ir ekonominiai sukrėtimai gali atvesti į tvirtą brolystę tikrai religijos tarnavimo dėka.

99:1.5 (1087.2) Bedievis humanizmas yra, žmogiškai kalbant, kilnus gestas, bet tikroji religija yra vienintelė jėga, kuri gali ilgam laikui padidinti vienos visuomeninės grupės reagavimą į kitų grupių poreikius ir kančias. Praeityje, institucinė religija galėjo likti pasyvi tuo metu, kada visuomenės aukštesnieji sluoksniai liko kurti bejėgių žemesniųjų sluoksnių kančioms ir priespaudai, bet šiuolaikiniais laikais šitos žemesnės visuomeninės kategorijos daugiau nebėra nei taip apgailėtinai neišmanančios, nei taip politiškai bejėgės.

99:1.6 (1087.3) Religija neturi organiškai įsitraukti į visuomeninio pertvarkymo ir ekonominio reorganizavimo pasaulietinį darbą. Bet ji turi aktyviai žengti koją kojon su visais šiais civilizacijos žingsniais pirmyn, aiškiai ir ryžtingai pakartodama savo moralinius mandatus ir dvasinius priesakus, savo besivystančią filosofiją apie žmogiškąjį gyvenimą ir transcendentinį išlikimą. Religijos dvasia yra amžina, bet jos išraiškos forma turi būti iš naujo deklaruojama kiekvieną kartą, kada tik būna peržiūrimas žmogiškosios kalbos žodynas.

2. Institucinės religijos silpnumas

99:2.1 (1087.4) Institucinė religija nepajėgi sukelti įkvėpimo ir vadovauti šitame artėjančiame pasaulinio masto visuomeniniame pertvarkyme ir ekonominiame reorganizavime, nes ji, deja, tapo daugiau ar mažiau organine dalimi tos visuomeninės tvarkos ir ekonominės sistemos, kurioms yra lemta būti pertvarkytomis. Tikrai tikroji asmeninio dvasinio patyrimo religija gali veikti naudingai ir kūrybingai civilizacijos dabartinės krizės sąlygomis.

99:2.2 (1087.5) Institucinė religija dabar yra atsidūrusi užburto rato aklavietėje. Ji negali pertvarkyti visuomenės, pirmiausia nepersitvarkiusi pati; o būdama tokiu dideliu laipsniu sukurtos tvarkos neatskiriama dalis, ji negali persitvarkyti tol, kol nebus radikaliai pertvarkyta visuomenė.

99:2.3 (1087.6) Religininkai visuomenėje, pramonėje, ir politikoje turi veikti kaip individai, o ne kaip grupės, partijos, ar institucijos. Religinė grupė, kuri kaip tokia leidžia sau užsiimti kitokia negu religine veikla, nedelsiant tampa politine partija, ekonomine organizacija, ar visuomenine institucija. Religinio

kolektyvizmo pastangos turi apsiriboti religinio reikalo rėmimu.

99:2.4 (1087.7) Religininkai, atlikdami visuomeninio pertvarkymo užduotis, neturi didesnės vertės už nereligininkus, išskyrus tai, kiek jų religija yra jiems suteikusi padidintos kosminės įžvalgos ir kiek yra juos apdovanojusi ta aukštesne visuomenine išmintimi, kuri gimsta iš nuoširdaus troškimo mylėti Dievą aukščiausiu laipsniu ir mylėti kiekvieną žmogų kaip brolių dangiškojoje karalystėje. Ideali visuomeninė tvarka yra tokia, kurioje kiekvienas žmogus savo artimą myli kaip save patį.

99:2.5 (1087.8) Suinstitutinta bažnyčia galėjo atsirasti praeityje, kad tarnautų visuomenei šlovindama sukurtas politines ir ekonomines sanklodus, bet tokią veiklą ji turi skubiai nutraukti, jeigu nori išlikti. Vienintelis jai tinkamas požiūris yra neprievartos mokymas, taikios evoliucijos doktrina vietoje prievartinės revoliucijos —taika žemėje ir gera valia tarp visų žmonių.

99:2.6 (1088.1) Šiuolaikinei religijai savo požiūrį sunku priderinti prie sparčių visuomeninių pokyčių tikrai dėl to, kad ji sau leido tapti tokia giliai tradicine, dogmatine, ir institucine. Gyvo patyrimo religijai nesunku žengti pirmiau visų šitų visuomeninių įvykių ir ekonominių sukrėtimų, tarp kurių ji visada veikia kaip moralinis stabilizatorius, visuomeninis vadovas, ir dvasinis vedlys. Tikroji religija iš vieno amžiaus į kitą neša vertingą kultūrą ir tą išmintį, kuri gimsta iš to patyrimo, kada stengiamasi Dievą pažinti ir būti panašiu į jį.

3. Religija ir religininkas

99:3.1 (1088.2) Ankstyvoji krikščionybė buvo laisva nuo bet kokių pilietinių kliuvinių, visuomeninių įsipareigojimų, ir ekonominių sąjungų. Tikrai vėlesnioji suinstitutinta krikščionybė iš tiesų tapo Vakarų civilizacijos politinės ir visuomeninės struktūros organine dalimi.

99:3.2 (1088.3) Dangaus karalystė nėra nei visuomeninė, nei ekonominė sankloda; tai yra išimtinai Dievą pažįstančių individų dvasinė brolija. Tas tiesa, tokia brolija pati savaime yra naujas ir stebinantis visuomeninis reiškinys, kurį lydi stulbinančios politinės ir ekonominės pasekmės.

99:3.3 (1088.4) Religininkas nėra nejautrus visuomeninei kančiai, nėra nedėmesingas pilietinei neteisybei, nėra atsiribojęs nuo ekonominio mąstymo, nėra nejautrus politinei tironijai. Religija visuomeninį persitvarkymą įtakoja tiesiogiai, nes ji sudvasina ir idealizuoja individualų pilietį. Netiesiogiai, kultūringą civilizaciją įtakoja šitų individualių religininkų požiūris, kada jie tampa įvairių visuomeninių, moralinių, ekonominių, ir politinių grupių aktyviais ir įtakingais nariais.

99:3.4 (1088.5) Aukštos kultūringos civilizacijos pasiekimui reikalinga, pirma, idealus gyventojų tipas ir, tada, idealūs ir adekvatūs mechanizmai, kurių dėka tokie piliečiai gali valdyti tokios išsivysčiusios žmonių visuomenės ekonomines ir politines institucijas.

99:3.5 (1088.6) Bažnyčia, dėl per didelio netikro jautrumo, ilgą laiką tarnavo neprivilegiuotiesiems ir nelaimingiesiems, ir tai buvo gerai, bet tas pats jautrumas atvedė į rasiniu požiūriu neišmintingą degeneruotų palikuonių, kurie milžinišku laipsniu sulėtino civilizacijos pažangą, išsaugojimą.

99:3.6 (1088.7) Daug atskirų visuomenės pertvarkytojų, nors energingai ir atmeta suinstitutintą religiją, bet patys, galų gale, yra uoliai religingi propaguodami savo pačių visuomenines reformas. Ir tokiu būdu būtent šitas pats religinis motyvavimas, asmeninis ir daugiau ar mažiau nesuvoktas, vaidina didžiulį vaidmenį šiandieninėje visuomenės pertvarkymo programoje.

99:3.7 (1088.8) Visos šitos nesuvoktos ir nesąmoningos religinės veiklos silpniausioji vieta yra tai, kad ji nesugeba gauti naudos iš atviros religinės kritikos ir tokiu būdu pakilti į naudingus pasitaisymo lygius. Tai yra faktas, jog religija nesivysto, jeigu jos nedrausmina konstruktyvi kritika, nestiprina filosofija, negrynina mokslas, ir nemaitina ištikima bičiulystė.

99:3.8 (1088.9) Visada yra didžiulis pavojus, jog religija bus iškreipta ir iškrypusiai sieks netikrų tikslų, kaip ir tuomet, kai karo metu kiekviena kariaujanti nacija savo religiją nedorai panaudoja kaip karinę propagandą. Uolumas be meilės visada yra žalingas religijai, tuo tarpu persekiojimas religijos veiklą nukreipia į tam tikrą sociologinio arba teologinio tikslo siekimą.

99:3.9 (1089.1) Religiją apsaugoti nuo nešventų pasaulietinių sąjungų gali tiktai:

99:3.10 (1089.2) 1. Kritiškai pataisanti filosofija.

99:3.11 (1089.3) 2. Nedalyvavimas jokiose visuomeninėse, ekonominėse, ir politinėse sąjungose.

99:3.12 (1089.4) 3. Kūrybinės, raminančios, ir meilę išplečiančios bičiulijos.

99:3.13 (1089.5) 4. Vis auganti dvasinė įžvalga ir didėjantis kosminių vertybių suvokimas.

99:3.14 (1089.6) 5. Kelio užkirtimas fanatizmui dėka racionalaus mokslinio požiūrio pusiausvyros.

99:3.15 (1089.7) Religininkai, kaip grupė, niekada neturi rūpintis niekuo kitu, išskyrus *religiją*, nors bet kuris toks religininkas, kaip individualus pilietis, gali tapti kokio nors visuomeninio, ekonominio, ar politinio pertvarkymo judėjimo įžymiu lyderiu.

99:3.16 (1089.7) Būtent religijos reikalas yra sukurti, palaikyti, ir įkvėpti atskiram piliečiui tokią kosminę ištikimybę, kuri jį atves į sėkmę vystant visas šitas sunkias, bet pageidautinas visuomenines tarnystes.

4. Pereinamojo laikotarpio sunkumai

99:4.1 (1089.9) Tikroji religija religininką paverčia visuomeniškai maloniu ir sukuria žmogiškosios bičiulystės įžvalgą. Bet religinių grupių formalizavimas neišvengiamai sunaikina pačias tas vertybes, kurioms propaguoti ir buvo organizuota šita grupė. Žmogiškoji draugystė ir dieviškoji religija yra abipusiškai naudingos ir didele dalimi pamokančios, jeigu kiekviena iš jų vystosi subalansuotai ir harmoningai. Religija suteikia naują prasmę visiems grupiniams susivienijimams—šeimoms, mokykloms, ir klubams. Ji suteikia naują prasmę laisvalaikiui ir išaukština bet kokią tikrąjį humorą.

99:4.2 (1089.10) Dvasinė įžvalga transformuoja visuomenės vadovavimą; religija nė vienam kolektyviniam judėjimui neleidžia iš akiračio prarasti savo tikrųjų tikslų. Drauge su vaikais, religija yra didžioji šeimyninio gyvenimo vienytoja, su

sąlyga, jeigu ji yra gyvas ir augantis tikėjimas. Šeimyninio gyvenimo negalima gyventi be vaikų; jį galima gyventi be religijos, bet tokia kliūtis milžinišku laipsniu padaugina šito glaudaus žmogiškojo susivienijimo sunkumus. Dvidešimtojo amžiaus pirmaisiais dešimtmečiais, šeimyninis gyvenimas, po asmeninio religinio patyrimo, labiausiai kenčia nuo smukimo, kuris yra dėl perėjimo nuo senojo religinio paklusnumo prie besiformuojančių naujų prasmų ir vertybių.

99:4.3 (1089.11) Tikroji religija yra prasmingas dinamiško gyvenimo būdas įprastos kasdienio gyvenimo tikrovės akivaizdoje. Bet jeigu religija turi skatinti individualų charakterio vystymąsi ir didinti asmenybės vientisumą, tai ji neturi būti sustandartinta. Jeigu ji turi skatinti patyrimo įvertinimą ir tarnauti kaip patraukianti vertybė, tai jos nereikia paversti stereotipu. Jeigu religija turi skatinti aukščiausią atsidavimą, tai jos nereikia formalizuoti.

99:4.4 (1089.12) Kad ir kokie sukrėtimai galėtų lydėti civilizacijos visuomeninį ir ekonominį vystymąsi, religija yra tikra ir naudinga, jeigu ji skatina individo tokį patyrimą, kuriame vyrauja aukščiausioji tiesos, grožio, ir gėrio valdžia, kadangi tokia yra aukščiausiosios tikrovės tikroji dvasinė samprata. Ir dėka meilės ir garbinimo tai tampa prasminga kaip bičiulystė su žmogumi ir sūnystė su Dievu.

99:4.5 (1090.1) Pagaliau, būtent tai, kuo žmogus tiki, o ne tai, ką jis žino, nulemia jo elgesį ir valdo jo asmeninius veiksmus. Vien tiktai faktų žinojimas turi labai mažai įtakos vidutiniam žmogui, nebent jis būtų emociškai sužadintas. Bet religinis sužadinimas yra viršemocinis, vienijantis visą žmogiškąjį patyrimą transcendentiniuose lygiuose, kada mirtingojo

gyvenimo metu yra palaikomas ryšys su dvasinėmis energijomis, ir kada jos yra išlaisvinamos.

99:4.6 (1090.2) Dvidešimtojo amžiaus psichologiškai nenusistovėjusiais laikais, kuriems yra būdingi ekonominiai sukrėtimai, moralinės priešpriešinės srovės, ir mokslinės eros cikloninių perėjimų sociologinio pjūvio bangavimai, tūkstančių tūkstančiai vyrų ir moterų tapo žmogiškai išbalansuoti; jie jaučia nerimą, yra susirūpinę, išsigandę, neužtikrinti, ir sutrikę; kaip niekada anksčiau pasaulio istorijoje jiems reikia protingos religijos nuraminimo ir stabilizavimo. Precedento neturinčių mokslinių pasiekimų ir mechaninio išsivystymo akivaizdoje yra dvasinis sustabarėjimas ir filosofinis chaosas.

99:4.7 (1090.3) Dėl to, kad religija tampa vis labiau ir labiau asmeniniu reikalu —asmeniniu patyrimu —nekyla jokio pavojaus, su sąlyga, jeigu ji nepraranda savosios motyvacijos nesavanaudiškai ir kupinai meilės visuomeninei tarnystei. Religija yra nukentėjusi nuo daugelio antraeilių poveikių: staigaus kultūrų susimaišymo, tikėjimų susiliejo, bažnytinės valdžios sumažėjimo, šeimyninio gyvenimo pasikeitimų, kartu su urbanizacija ir mechanizacija.

99:4.8 (1090.4) Žmogaus didžiausią dvasinį pavojų sudaro vystymasis iš dalies, neužbaigto vystymosi kėbli situacija: kada apleidžiamos evoliucinės baimės religijos, bet tuoj pat neatsisukama į apreikštą meilės religiją. Šiuolaikinis mokslas, ypač psichologija, susilpnino tikrai tas religijas, kurios tokia didele dalimi priklauso nuo baimės, prietarų, ir emocijų.

99:4.9 (1090.5) Perėjimą visada lydi netvarka, ir mažai bus ramybės religiniame pasaulyje tol, kol didžiąją kovą užbaigs trys besivaržančios religinės filosofijos:

99:4.10 (1090.6) 1. Daugelio religijų spiritistinis tikėjimas (į apvaizdinę Dievybę).

99:4.11 (1090.7) 2. Daugelio filosofijų humanistinis ir idealistinis tikėjimas.

99:4.12 (1090.8) 3. Daugelio mokslų mechanistinės ir natūralistinės koncepcijos.

99:4.13 (1090.9) Ir šituos tris dalinius požiūrius į kosmoso tikrovę galiausiai turės suderinti religijos, filosofijos, ir kosmologijos apreiškiamas pateikimas, kuris pavaizduoja dvasios, proto, ir energijos, pasklindančių iš Rojaus Trejybės ir pasiekiančių laiko-erdvės suvienijimą Aukščiausiosios Būtybės Dievybėje, trivienį egzistavimą.

5. Religijos visuomeniniai aspektai

99:5.1 (1090.10) Nors religija ir yra išimtinai asmeninis dvasinis patyrimas —Dievą pažįstant kaip Tėvą —bet šito patyrimo padarinys —žmogų pažįstant kaip brolių —reikalauja savojo aš prisiderinimo prie kitų aš, ir tai sudaro religinio gyvenimo visuomeninį arba grupinį aspektą. Religija pirmiausia yra vidinis arba asmeninis prisiderinimas, o tada ji tampa visuomeninės tarnystės arba grupinio prisiderinimo reikalu. Tas faktas, jog žmogus yra visuomeniškas, neišvengiamai nulemia tai, jog susidarys religinės grupės. Kas šitoms religinėms grupėms atsitiks, labai daug priklauso nuo vadovų išmintingumo. Primityvioje visuomenėje religinė grupė

nevisada labai kuo skiriasi nuo ekonominių ar politinių grupių. Religija visada buvo moralės saugotoja ir visuomenės stabilizuotoja. Ir dabar tai tebėra tiesa, nepaisant to, jog daugelio šiuolaikinių socialistų ir humanistų mokymai yra priešingi.

99:5.2 (1091.1) Visada turėkite galvoje: Tikroji religija yra pažinti Dievą kaip savo Tėvą, o žmogų, kaip savo broį. Religija nėra vergiškas tikėjimas į gąsdinimus bausme ar magiškus pažadus apie mistinius atlygius ateityje.

99:5.3 (1091.2) Jėzaus religija yra pats dinamiškiausias iš visų poveikių, kurie kada nors turėjo įtakos žmogiškajai rasei. Jėzus sulaužė tradiciją, sunaikino dogmą, ir paragino žmoniją siekti savo aukščiausiųjų idealų laike ir amžinybėje —būti tokiems tobuliems, net koks tobulas yra Tėvas danguje.

99:5.4 (1091.3) Religija turi mažai galimybių veikti tol, kol religinė grupė neatsiskiria nuo visų kitų grupių —atsiranda karalystės danguje dvasinės narystės visuomeninis susivienijimas.

99:5.5 (1091.4) Doktrina apie visišką žmogaus nuodėmingumą sunaikino didelę dalį religijos potencialo, numatyto pasiekti aukštinančios prigimties ir įkvepiančios vertės visuomenines pasekmes. Jėzus stengėsi atstatyti žmogaus orumą, kada jis pareiškė, jog visi žmonės yra Dievo vaikai.

99:5.6 (1091.5) Bet koks religinis tikėjimas, kuris tikintįjį dvasina, tikrai turės didžiulių pasekmių tokio religininko visuomeniniame gyvenime. Religinis patyrimas būtinai duoda “dvasios vaisių,” mirtingojo, kuriam vadovauja dvasia, kasdieniame gyvenime.

99:5.7 (1091.6) Lygiai taip tikrai, kaip žmonės laikosi bendrų religinių tikėjimų, taip jie sukuria ir kokią nors religinę grupę, kuri galiausiai iškelia bendrus tikslus. Kada nors religininkai susirinks draugėn ir iš tikrųjų bendradarbiaus remdamiesi idealų ir tikslų vienybe, vietoje to, kad tą mėgintų daryti remdamiesi psichologinėmis nuomonėmis ir teologiniais tikėjimais. Tikslai, o ne tikėjimai turėtų suvienyti religininkus. Kadangi tikroji religija yra asmeninio dvasinio patyrimo dalykas, todėl yra neišvengiama, jog kiekvienas atskiras religininkas turi turėti savo paties ir asmeninę to dvasinio patyrimo suvokimo interpretavimą. Tegu terminas “įtikėjimas” reiškia individo ryšį su Dievu, o ne dogmatinę formuluotę to, dėl ko kokia nors mirtingųjų grupė sugebėjo susitarti kaip dėl bendro religinio požiūrio. “Ar jūs turite įtikėjimą? Tuomet turėkite jį savo viduje.”

99:5.8 (1091.7) Tai, kad įtikėjimas yra susijęs tikrai su idealių vertybių suvokimu, parodo Naujojo Testamento apibrėžimas, kuris pareiškia, jog įtikėjimas yra esmė tokių dalykų, kurių tikimasi, ir paliudijimas tokių dalykų, kurių nesimato.

99:5.9 (1091.8) Primityvusis žmogus mažai kaip stengėsi savo religinius įsitikinimus sudėlioti į žodžius. Jo religija buvo išreiškiama šokiu, o ne išmąstymu. Šiuolaikiniai žmonės sugalvojo daug tikėjimų ir sukūrė daug religinio įtikėjimo patikrinimų. Ateities religininkai turi gyventi savo religija, iš visos širdies pasišvęsti žmogaus brolystės tarnystei. Seniai laikas žmogui pajusti tokį religinį patyrimą, kuris būtų toks asmeninis ir toks kilnus, kad jį galėtų įgyvendinti ir išreikšti tikrai “tokie jausmai, kurie glūdi per daug giliai, kad juos būtų galima išreikšti žodžiais.”

99:5.10 (1091.9) Jėzus iš savo pasekėjų nereikalavo, kad jie periodiškai susirinktų ir ištartų žodžius tam tikra forma, kuri reikštų jų bendrus įsitikinimus. Jis tiktai jiems liepė susirinkti draugėn tam, jog realiai, *ką nors darytų* — valgytų bendrą vakarienę jo savęs padovanojimo gyvenimo Urantijoje atminimui.

99:5.11 (1091.10) Kokią klaidą daro krikščionys, kada, pateikdami Kristų kaip dvasinio vadovo aukščiausią idealą, drįsta reikalauti, jog Dievo-sąmonės vyrai ir moterys atmetų istorinį vadovavimą tų Dievą pažinusių žmonių, kurie praeities amžiais įnešė savo indėlį į konkretų nacionalinį ar rasinį apšvietimą.

6. Institucinė religija

99:6.1 (1092.1) Sektantiškumas yra institucinės religijos liga, o dogmatiškumas yra dvasinės prigimties pavergimas. Nepalyginamai geriau turėti religiją be bažnyčios negu bažnyčią be religijos. Dvidešimtojo amžiaus religinė maišatis, pati savaime, nerodo dvasinio nuosmukio. Pakrikimas eina prieš augimą, o taip pat ir prieš sunaikinimą.

99:6.2 (1092.2) Religijos suvisuomeninimas ir yra tikrasis tikslas. Grupinės religinės veiklos tikslas yra suteikti dramatinį pobūdį religijos ištikimybei; padidinti tiesos, grožio, ir gėrio pagundas; skatinti aukščiausiųjų vertybių potraukį; didinti nesavanaudiškos bičiulystės tarnystę; šlovinti šeimyninio gyvenimo potencialias galimybes; vystyti religinį švietimą; suteikti išmintingą patarimą ir dvasinį vadovavimą, ir skatinti grupinį garbinimą. Ir visos gyvos religijos skatina žmogiškąją draugystę, saugo moralę, puoselėja kaimyniškumo santykius, ir

padeda skleisti savo atitinkamos amžinojo išgelbėjimo žinios pagrindinę evangeliją.

99:6.3 (1092.3) Tačiau, kada religija tampa institucine, tada jos galia siekti gėrio būna pažabota, tuo tarpu galimybės atnešti blogi būna smarkiai padidintos. Formalizuotos religijos pavojai yra: tikėjimų fiksavimas ir jausmų sustabarėjimas; bendradarbiaujančių ar besivaržančių savanaudiškų grupių susibūrimas su vis labiau augančiu pasaulietišku; polinkis sustandartinti ir užkonservuoti tiesą; religijos nukrypimas nuo tarnavimo Dievui į tarnavimą bažnyčiai; vadovų polinkis būti administratoriais, o ne tarnais; tendencija formuoti sektas ir konkuruojančius skyrius; bažnyčios priespaudinės valdžios sukūrimas; aristokratinio “išrinktosios tautos” požiūrio sukūrimas; netikrų ir perdėtų idėjų apie šventumą puoselėjimas; religijos pavertimas rutina ir garbinimo sustabarėjimas; polinkis garbinti praeitį tuo pačiu metu ignoruojant dabarties reikmes; nesugebėjimas pateikti šiuolaikinių religijos aiškinimų; įsipainiojimas į pasaulietinių institucijų veiklą; ji sukuria ydingą skirstymą į religines kastas; ji tampa nepakančiu ortodoksaliu teisėju; jai nepavyksta patenkinti nuotykius mėgstančio jaunimo interesų, ir palaipsniui ji praranda amžinojo išgelbėjimo evangelijos gelbstinčią žinią.

99:6.4 (1092.4) Formali religija suvaržo žmones jų asmeninėje dvasinėje veikloje vietoje to, kad juos išlaisvintų išaukštintai tarnystei karalystės statytojų vaidmenyje.

7. Religijos indėlis

99:7.1 (1092.5) Nors bažnyčios ir visos kitos religinės grupės turėtų likti nuošalyje nuo bet kokios pasaulietinės veiklos, bet tuo pačiu metu religija neturi daryti nieko, kas trukdytų žmogiškųjų institucijų visuomeniniam koordinavimui ar jį stabdytų. Gyvenime turi toliau augti prasmingumas; žmogus turi tęsti filosofijos reformavimą ir religijos valymą.

99:7.2 (1092.6) Politinis mokslas ekonomiką ir pramonę turi pertvarkyti tais metodais, kuriuos jis sužino iš visuomeninių mokslų, ir ta įžvalgą ir paskatomis, kurias suteikia religinis gyvenimas. Bet kokio visuomeninio pertvarkymo metu religija užtikrina stabilizuojantį atsidavimą transcendentiniam objektui, sutvirtinančiam tikslui, kuris pranoksta ir yra aukščiau už betarpišką ir laikiną tikslą. Greitai besikeičiančios aplinkos painiavoje mirtingajam žmogui reikalinga toli nusidriekiančios kosminės perspektyvos parama.

99:7.3 (1093.1) Religija žmogų įkvepia žemėje gyventi drąsiai ir džiaugsmingai; ji sujungia kantrybę su aistra, įžvalgą su uolumu, užuojautą su galia, ir idealus su energija.

99:7.4 (1093.2) Žmogus niekada negali išmintingai išspręsti žemiškųjų klausimų arba įveikti asmeninių interesų savanaudiškumo, jeigu jis giliai nemąsto Dievo aukščiausiosios valdžios akivaizdoje ir nepažvelgia į dieviškųjų prasmų ir dvasinių vertybių realybes.

99:7.5 (1093.3) Ekonominė tarpusavio priklausomybė ir visuomeninis draugiškumas galiausiai atves į brolystę. Žmogus natūraliai yra svajotojas, bet mokslas jį išblaivina, taip, kad religija gali jį greitai suaktyvinti patiriant nepalyginamai mažesnę pavojų sulaukti fanatiškų reakcijų. Ekonominiai

poreikiai žmogų susaisto su tikrove, o asmeninis religinis patyrimas tą patį žmogų atveda į betarpišką akivaizdą su nuolat besiplečiančios ir besivystančios kosminės pilietybės amžinosiomis realybėmis.

99:7.6 (1093.4) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

100 Dokumentas. Religija žmogiškajame patyrimo

100:0.1 (1094.1) DINAMIŠKAS religinio gyvenimo patyrimas vidutinį individą transformuoja į idealistinės galios asmenybę. Religija tarnauja visų vystymuisi tuo, jog puoselėja kiekvieno individo vystymąsi, o kiekvieno individo pažangą padidina visų pasiekimai.

100:0.2 (1094.2) Dvasinį augimą abipusiškai skatina artimas bendravimas su kitais religininkais. Meilė religiniam augimui suteikia dirvą—objektyvią vilionę vietoje subjektyvaus pasitenkinimo—ir nežiūrint šito, ji suteikia aukščiausią subjektyvų pasitenkinimą. Ir įprastą kasdienio gyvenimo varginantį darbą religija sukilnina.

1. Religinis augimas

100:1.1 (1094.3) Nors dėl religijos vystosi prasmės ir auga vertybės, bet visada kyla blogis, kada grynai asmeniniai vertinimai yra iškeliami į absoliutų lygius. Vaikas patyrimą vertina pagal malonumo turinį; subrendimas yra tiesiog proporcingas tam, kiek aukštesnės prasmės, net atsidavimas įvairiapusių gyvenimo situacijų ir kosminių ryšių aukščiausiosioms sampratoms, pakeičia asmeninį malonumą.

100:1.2 (1094.4) Kai kurie asmenys yra per daug užsiėmę, kad augtų, ir dėl to jiems iškyla rimtas dvasinio sustabarėjimo pavojus. Privalu pasirūpinti sąlygomis prasmių augimui skirtinguose amžiuose, viena po kitos einančiose kultūrose, ir besivystančios civilizacijos praeinančiuose etapuose. Pagrindiniai augimo slopintojai yra prietarai ir neišmanymas.

100:1.3 (1094.5) Kiekvienam besivystančiam vaikui suteikite galimybę augti su savo paties religiniu patyrimu; neužkraukite jam parengto suaugusiojo patyrimo. Prisiminkite, metai iš metų žengimas į priekį nustatytos švietimo tvarkos dėka nebūtinai reiškia intelektualų vystymąsi, tuo labiau dvasinį augimą. Žodžių atsargos išplėtimas nerodo charakterio vystymosi. Tikrąjį augimą rodo ne rezultatai, o žengimas į priekį. Tikrąjį švietimo augimą pažymi aukštesni idealai, gilesnis vertybių suvokimas, naujos vertybių prasmės, ir padidinta ištikimybė aukščiausiosioms vertybėms.

100:1.4 (1094.6) Vaikams nuolat įspūdį daro tikrai jų suaugusių draugų ištikimybė, pamokymai ar net ir pavyzdys įtaką daro neilgai. Ištikimi asmenys yra augantys asmenys, o augimas yra jaudinanti ir įkvepianti tikrovė. Gyvenk ištikimai šiandien—auk—ir rytoj patys pasirūpins savimi. Buožgalviui greičiausias kelias tapti varle yra kiekvieną akimirksnį ištikimai nugyventi buožgalviu.

100:1.5 (1094.7) Toji dirva, kuri yra būtina religiniam augimui, numato vis didėjančią savojo aš suvokimo gyvenimą, natūralių polinkių derinimą, smalsumo ir protingą rizikos panaudojimą, pasitenkinimo jausmo patyrimą, baimės akstino keliamą dėmesingumą ir atsargumą, stebuklų viliones, ir normalią mažumo, nusizeminimo, sąmonę. Augimas taip pat yra

grindžiamas savojo aš atradimu, kurį lydi savikritika—sąžinė, nes sąžinė iš tikrųjų yra savęs kritikavimas remiantis savo paties vertybėmis-įpročiais, asmeniniais idealais.

100:1.6 (1095.1) Religinį patyrimą žymiu laipsniu įtakoja fizinė sveikata, paveldėtas temperamentas, ir visuomeninė aplinka. Bet šitos žemiškosios sąlygos netrukdo tam, kad tokia siela, kuri yra atsidavusi Tėvo danguje valios vykdymui, viduje dvasiškai žengtų į priekį. Visi normalūs mirtingieji turi tam tikrus įgimus augimo ir savojo aš suvokimo postūmus, kurie veikia, jeigu jiems nėra ypatingai trukdoma. Patikimas metodas, puoselėjantis šitą esminę dvasinio augimo potencialo dovaną, yra begalinio atsidavimo aukščiausiosioms vertybėms požiūrio išsaugojimas.

100:1.7 (1095.2) Religijos negalima padovanoti, gauti, pasiskolinti, išmokti, ar prarasti. Tai yra asmeninis patyrimas, kuris didėja tiesiog proporcingai galutinių vertybių ieškojimo augimui. Tokiu būdu kosminis augimas lydi prasmių sukaupimą ir visą laiką augantį vertybių išaukštinimą. Bet pats kilnumas visada yra nesąmoningas augimas.

100:1.8 (1095.3) Religinio mąstymo ir veikimo įpročiai prisideda prie dvasinio augimo sferos. Žmogus gali išvystyti religinius polinkius teigiamai reaguoti į dvasinius akstinus, kažką panašaus į sąlyginį dvasinį refleksą. Palankias religiniam augimui savybes sudaro išlavintas jautrumas dieviškosioms vertybėms, kitų žmonių religinio gyvenimo suvokimas, reflektyvus kosminių prasmių apmąstymas, problemos sprendimas meldžiantis, dalinimasis dvasiniu gyvenimu su bičiuliais, savanaudiškumo vengimas, atsisakymas piktnaudžiauti gailestingumu, gyvenimas kaip Dievo

akivaizdoje. Religinio augimo faktoriai gali būti sąmoningi, bet pats augimas būtinai yra nesąmoningas.

100:1.9 (1095.4) Tačiau, religinio augimo nesąmoninga prigimtis nereiškia, jog tokia veikla yra žmogiškojo intelekto įsivaizduojamose sąmonės sferose; vietoje šito ji iš tiesų reiškia kūrybinę veiklą mirtingojo proto viršsąmoniniuose lygiuose. Patyrimas, kada yra suvokiama nesąmoningo religinio augimo tikrovė, yra tas vienintelis teigiamas įrodymas, jog egzistuoja funkcinė viršsąmonė.

2. Dvasinis augimas

100:2.1 (1095.5) Dvasinis vystymasis priklauso, pirma, nuo to, kad būtų palaikomas gyvas dvasinis ryšys su tikromis dvasinėmis jėgomis ir, antra, nuo to, kad būtų nuolat vedami dvasiniai vaisiai: tarnavimas savo bičiuliams, suteikiant jiems tai, kas buvo gauta iš savo dvasinių geradarių. Dvasinis žengimas į priekį yra grindžiamas tuo, kad intelektualiai yra suvokiamas dvasinis skurdas drauge su tokia savimone, kuri yra išalkusi tobulumo, troškimo pažinti Dievą ir būti tokiu, kaip jis, iš visos širdies siekia vykdyti Tėvo danguje valią.

100:2.2 (1095.6) Dvasinis augimas pirmiausia yra poreikių supratimas, vėliau prasmių suvokimas, ir tada vertybių atradimas. Tikrojo dvasinio vystymosi įrodymą sudaro tai, kad pasireiškia tokia žmogiškoji asmenybė, kurią motyvuoja meilė, sužadina nesavanaudiškas darbas, ir valdo begalinis dieviškumo tobulumo idealų garbinimas. Ir visas šitas patyrimas sudaro religijos tikrovę kaip kontrastą vien tik teologiniams tikėjimams.

100:2.3 (1095.7) Religija gali vystytis iki tokio patyrimo lygio, kuriame ji tampa dvasinio reagavimo į visatą apšviestu ir išmintingu metodu. Tokia pašlovinta religija gali funkcionuoti žmogiškosios asmenybės trijuose lygiuose: intelektualiaame, morontiniame, ir dvasiniame; prote, besivystančioje sieloje, ir su viduje gyvenančia dvasia.

100:2.4 (1096.1) Dvasingumas iš karto parodo kiekvieno artumą Dievui ir yra kiekvieno naudingumo savo bičiuliams matas. Dvasingumas padidina sugebėjimą matyti grožį daiktuose, suvokti tiesą prasmėse, ir atrasti gėrį vertybėse. Dvasinį vystymąsi nulemia sugebėjimas šitaip vystytis ir jis yra tiesiog proporcingas tam, kaip yra šalinamos meilės savanaudiškos savybės.

100:2.5 (1096.2) Realus dvasinis statusas yra Dievybės pasiekimo, susiderinimo su Derintoju, matas. Dvasingumo užbaigtumo pasiekimas yra ekvivalentiškas tikrovės maksimalaus lygio, maksimalaus panašumo į Dievą lygio pasiekimui. Amžinasis gyvenimas yra begalinių vertybių ieškojimas be pabaigos.

100:2.6 (1096.3) Žmogiškosios saviraiškos tikslas turėtų būti dvasinis, ne materialus. Vienintelės realybės, kurių verta siekti, yra dieviškos, dvasinės, ir amžinos. Mirtingasis žmogus turi teisę patirti fizinį malonumą ir jis turi teisę patirti pasitenkinimą iš žmogiškosios meilės; jis gauna naudos iš atsidavimo žmogiškiesiems susivienijimams ir žemiškoms institucijoms; bet visa tai nėra amžini pamatai, ant kurių būtų formuojama nemirtinga asmenybė, kuri turi pranokti erdvę, nugalėti laiką, ir pasiekti dieviškojo tobulumo ir užbaigtojo tarnystės amžinąjį likimą.

100:2.7 (1096.4) Jėzus pavaizdavo pažįstančio Dievą mirtingojo giluminį užtikrintumą, kada jis sakė: “Dievą pažįstančiam karalystės tikinčiajam, ką ten reiškia, net jeigu ir visi žemiškieji dalykai subyrės?” Žemiškasis saugumas yra pažeidžiamas, bet dvasinis užtikrintumas yra nepažeidžiamas. Kada žmogiškojo priešiško, savanaudiško, žiaurumo, neapykantos, blogio, ir pavydo potvynio didžioji banga plaka mirtingojo sielą, tada jūs galite būti visiškai tikri, jog yra viena vidinė tvirtovė, dvasios citadelė, kuri yra absoliučiai neįveikiama; bent jau tai yra tiesa dėl kiekvienos žmogiškosios būtybės, kuri savo sielą patikėjo viduje gyvenančiai amžinojo Dievo dvasiai.

100:2.8 (1096.5) Po tokio dvasinio pasiekimo, ar jis būtų dėl palaipsnio augimo, ar dėl specifinės krizės, atsiranda nauja asmenybės orientacija, o taip pat išsivysto ir naujas vertybių standartas. Tokie iš dvasios gimusieji individai yra taip iš naujo motyvuoti gyvenime, kad jie išlieka ramūs tuo metu, kada žlunga jų didžiausi troškimai ir kada dūžta jų reikšmingiausios viltys; jie tikrai žino, jog tokios katastrofos yra ne kas kita, kaip tik į naują kelią nukreipiantys kataklizmai, kurie sugriauna žmogaus žemiškuosius kūrinius prieš tai, kada išugdomos visatos pasiekimo naujo ir didingesnio lygio kilnesnės ir tvirtesnės realybės.

3. Samprata apie aukščiausiąją vertybę

100:3.1 (1096.6) Religija nėra metodas tam, jog būtų pasiekta statinė ir palaiminga proto ramybė; ji yra impulsas, organizuojantis sielą dinamiškai tarnystei. Ji yra savojo aš visumos įtraukimas į ištikimą tarnystę mylėti Dievą ir tarnauti žmogui. Religija sumoka bet kokią kainą, reikalingą aukščiausiojo tikslo, amžinojo atlygio, pasiekimui. Religinėje ištikimybėje, kuri yra

nuostabiai didinga, yra pašventintas užbaigtumas. Ir šitoji ištikimybė yra visuomeniškai veiksminga ir dvasiškai besivystanti.

100:3.2 (1096.7) Religininkui žodis Dievas yra simbolis, pažymintis prisiartinimą prie aukščiausiosios tikrovės ir dieviškosios vertybės suvokimo. Tai, ką žmogus mėgsta ir ko nemėgsta, neišreiškia gėrio ir blogio; moralinės vertybės negimsta iš norų išsipildymo arba emocinio nusivylimo.

100:3.3 (1096.8) Apmąstydami vertybes, jūs turite atskirti tai, kas *yra* vertybė ir tai, kas *turi* vertybę. Jūs turite suvokti ryšį tarp malonios veiklos ir jos prasmingo integravimo ir išplėsto įgyvendinimo nuolat vis augančiuose ir augančiuose žmogiškojo patyrimo lygiuose.

100:3.4 (1097.1) Prasmė yra kažkas tai, ką patyrimas prideda vertybei; ji yra vertybes įvertinanti sąmonė. Izoliuotas ir grynai savanaudiškas malonumas gali reikšti tikrą prasmių nuvertinimą, beprasmį pasitenkinimą, besiribojantį su santykinio blogiu. Vertybės yra patirtinės tada, kada realybės yra apmąstytos ir intelektualiai susietos, kada tokius ryšius pripažįsta ir suvokia protas.

100:3.5 (1097.2) Vertybės niekada negali būti statiškos; tikrovė reiškia keitimąsi, augimą. Keitimasis be augimo, be prasmės išplėtimo ir vertybės išaukštinimo, yra bevertis—yra potencialus blogis. Kuo yra didesnis sugebėjimas kosmiškai prisitaikyti, tuo daugiau prasmės turi bet koks patyrimas. Vertybės nėra konceptualios iliuzijos; jos yra realios, bet jos visada priklauso nuo santykių. Visada vertybės yra tiek realios, tiek potencialios—ne tai, kas buvo, bet, kas yra ir kas bus.

100:3.6 (1097.3) Realybės ir potencialo susivienijimas prilygsta augimui, patirtiniam vertybių realizavimui. Bet augimas nėra tiesiog žengimas pirmyn. Žengimas į priekį visada yra prasmingas, bet santykinai jis yra bevertis be augimo. Žmogiškojo gyvenimo aukščiausiąją vertybę sudaro vertybių augimas, prasmų vystymas, ir šitų abiejų patyrimų kosminio tarpusavio ryšio įgyvendinimas. Ir toks patyrimas yra Dievo-sąmonės ekvivalentas. Toks mirtingasis, nors ir nėra viršgamtinis, iš tikrųjų tampa viršžmogišku; atsiranda nemirtinga siela.

100:3.7 (1097.4) Žmogus negali sukelti augimo, bet jis gali pasirūpinti palankiomis sąlygomis. Augimas visada yra nesąmoningas, nesvarbu, ar jis būtų fizinis, intelektualus, ar dvasinis. Tokiu būdu auga meilė; jos negalima sukurti, pagaminti, ar nupirkti; ji turi išaugti. Evoliucija yra kosminis augimo metodas. Visuomeninio augimo negalima užtikrinti įstatymais, o moralinio augimo negalima pasiekti pagerintu administravimu. Žmogus gali pagaminti mašiną, bet jos tikroji vertė turi atsirasti iš žmogiškosios kultūros ir asmeninio suvokimo. Žmogaus pagrindinis indėlis į augimą yra jo asmenybės visų galių sutelkimas— gyvas įtikėjimas.

4. Augimo problemos

100:4.1 (1097.5) Religinis gyvenimas yra gyvenimas atsidavus, o gyvenimas atsidavus yra kūrybingas gyvenimas, originalus, ir spontaniškas. Naujos religinės įžvalgos kyla iš konfliktų, kurie inicijuoja naujų ir geresnių reagavimo įpročių pasirinkimą vietoje senesnių ir blogesnių reagavimo modelių. Naujos prasmės iškyla tikrai konfliktuose; o konfliktai išlieka tikrai

tada, kada atsisakoma palaikyti aukštesnes vertybes, kurios yra išreikštos aukštesnėse prasmėse.

100:4.2 (1097.6) Religiniai kėblumai yra neišvengiami; negali būti augimo be psichinio konflikto ir dvasinio sujaudinimo. Gyvenimo filosofinės normos formavimas sukelia žymų sambrūzdį filosofinėse proto sferose. Ištikimybė tam, kas yra didinga, gera, teisinga, ir kilnu neatsiranda be kovos. Reikalingos pastangos dvasinės vizijos išsiaiškinimui ir kosminės įžvalgos išplėtimui. Ir žmogaus intelektas protestuoja prieš tai, kad būtų atjunkintas nuo maitinimosi žemiškosios egzistencijos nedvasinėmis energijomis. Tingus gyvulinis protas maištauja prieš tas pastangas, kurios yra reikalingos sprendžiant kosmines problemas.

100:4.3 (1097.7) Bet religinio gyvenimo didžiąją problemą sudaro užduotis asmenybės sielos galias suvienyti MEILĖS viešpatavimo dėka. Sveikata, protinis sumanumas, ir laimė atsiranda iš fizinių sistemų, proto sistemų, ir dvasios sistemų suvienijimo. Apie sveikatą ir protingumą žmogus supranta daug, bet apie laimę jis iš tikrųjų suvokia labai mažai. Didžiausia laimė yra neatsiejamai susieta su dvasiniu žengimu į priekį. Dvasinis augimas atneša tvirtą džiaugsmą, ramybę, kuri pranoksta bet kokią supratimą.

100:4.4 (1098.1) Fiziniam gyvenime pojūčiai pasako apie daiktų egzistavimą; protas atranda prasmę realybėje; bet dvasinis patyrimas individui atskleidžia tikrąsias gyvenimo vertybes. Šitie žmogiškojo gyvenimo aukščiausieji lygiai yra pasiekiami mylint Dievą aukščiausiu laipsniu, o žmogų mylint nesavanaudiška meile. Jeigu jūs mylite savo bičiulius žmones, tuomet jūs turite būti atradę jų vertybes. Jėzus mylėjo žmones

taip smarkiai, nes žmogų jis vertino taip aukštai. Jūs galite geriausiai atrasti savo draugų vertybes, sužinodami jų motyvaciją. Jeigu koks nors žmogus jus erzina, sukelia nepasitenkinimo jausmus, tuomet jūs turėtumėte supratingai stengtis pamatyti jo požiūrį, jo tokio nepageidautino elgesio priežastis. Jeigu kartą jūs suprasite savo artimą, tuomet tapsite pakantus, ir šitas pakantumas išaugs į draugystę ir subręs į meilę.

100:4.5 (1098.2) Vaizduotės dėka įsivaizduokite vieną iš savo primityviųjų protėvių iš tų laikų, kada jie gyveno urvuose—neaukštą, deformuotą, purviną, urzgiantį nerangų vyrą, stovintį išskėstomis kojomis, su pakelta lazda, kvėpuojantį neapykanta ir priešišku, kada jis įtemptai žiūri tiesiog prieš save. Toks vaizdas vargu ar išreiškia žmogaus dieviškąjį kilnumą. Bet leiskite mums išplėsti šitą vaizdą. Prieš šitą gyvą žmogystą sėlina kardadantis tigras. Už jo nugaros stovi moteris su dviem vaikais. Tuo pat jūs suvoksite, jog toks vaizdas išreiškia pradžia tam, kas didele dalimi yra gražu ir kilnu žmogiškojoje rasėje, bet abiejuose vaizdiniuose yra tas pats vyras. Tikrai antrajame vaizde jums yra pateikta išplėsta perspektyva. Jūs čia matote šito besivystančio mirtingojo motyvaciją. Jo požiūris tampa pagirtinas, nes jūs jį suprantate. Jeigu tikrai jūs galėtumėte išmatuoti savo draugų motyvus, kiek daug geriau jūs juos suprastumėte. Jeigu tikrai jūs galėtumėte pažinti savo bičiulius, tuomet jūs galiausiai įsimylėtumėte juos.

100:4.6 (1098.3) Jūs negalite savo bičiulių tikrai mylėti vien tik valios pastangomis. Meilė gimsta tikrai tada, kada jūsų artimo motyvai ir jausmai būna giliai suprantami. Ne tiek svarbu mylėti visus žmones šiandien, kiek svarbu, jog kiekvieną dieną

jūs išmoktumėte pamilti dar vieną žmogiškąją būtybę. Jeigu kiekvieną dieną arba kiekvieną savaitę jūs imsite suprasti dar vieną savo bičiulį, ir jeigu tai yra jūsų sugebėjimų riba, tuomet jūs iš tikrųjų visuomeninate ir tikrai sudvasinate savo asmenybę. Meilė yra užkrečiama, ir kada žmogiškasis atsidavimas yra protingas ir išmintingas, tada meilė yra labiau užkrečiama negu neapykanta. Bet tiktai nuoširdi ir nesavanaudiška meilė yra tikrai užkrečiama. Jeigu tiktai kiekvienas mirtingasis galėtų tapti dinamiškos meilės sankaupa, tada šitas gėrybinis meilės virusas greitai persmelktų žmonijos sentimentalią emocijų srovę tokiu laipsniu, jog visą civilizaciją apgaubtų meilė, ir tai būtų žmogaus brolystės įgyvendinimas.

5. Atsivertimas ir misticizmas

^{100:5.1 (1098.4)} Pasaulis yra pilnas prarastų sielų, prarastų ne teologine prasme, bet prarastų krypties prasme, klajojančių aplinkui susipainiojus tarp kupinos nusivylimų filosofinės eros izmų ir kultų. Perdaug mažai yra tokių, kurie išmoko, kaip gyvenimo filosofiją įvesti vietoje religinės valdžios. (Suvisuomenintos religijos simboliai neturi būti niekinami kaip augimo keliai, nors upės vaga nėra toji upė.)

^{100:5.2 (1098.5)} Religinio augimo vystymasis veda iš sąstingio per konfliktą į koordinavimą, iš nesaugumo į tvirtą įtikėjimą, iš kosminės sąmonės susipainiojimo į asmenybės suvienijimą, nuo laikinojo tikslo į amžinąjį, iš baimės vergystės į dieviškosios sūnystės laisvę.

^{100:5.3 (1099.1)} Reikėtų aiškiai pasakyti, jog ištikimybės išpažinimas aukščiausiesiems idealams—psichiniam, emociniam, ir

dvasiniam Dievo-sąmonės supratimui—gali būti natūralus ir palaipsnis augimas arba kartais gali būti patiriamas tam tikrose sandūrose, kaip, pavyzdžiui, krizėje. Apaštalas Paulius patyrė kaip tik tokį staigų ir įspūdingą atsivertimą tą įsimintiną dieną Damasko kelyje. Gautama Sidharta turėjo panašų patyrimą tą naktį, kada jis vienas sėdėjo ir stengėsi įsiskverbti į galutinės tiesos paslaptį. Daugelis kitų patyrė panašią patirtį, ir daug tikrų tikinčiųjų žengė į priekį dvasioje be staigaus atsivertimo.

100:5.4 (1099.2) Didžioji dalis įspūdingų reiškinių, susijusių su vadinamaisiais religiniais atsivertimais, yra visiškai psichologinės prigimties, bet kartas nuo karto iš tikrųjų įvyksta tokie patyrimai, kurie yra taip pat ir dvasinės kilmės. Kada protinis mobilizavimas yra absoliučiai visuminis, bet kuriame psichinio siekio aukštyn link dvasinio laimejimo lygyje, kada egzistuoja atsidavimo dieviškajai idėjai žmogiškojo motyvavimo tobulumas, tada labai dažnai viduje gyvenanti dvasia staiga užvaldo žemiau esantį protą tam, jog sinchronizuotųsi su tikinčiojo mirtingojo viršsąmoninio proto sutelkta ir pašventinta valia. Ir būtent tokie suvienytų intelektualių ir dvasinių reiškinių patyrimai sudaro tą atsivertimą, kuris susideda iš faktorių, esančių aukščiau už ir pranokstančių grynai psichologinį lygį.

100:5.5 (1099.3) Bet vien tiktai emocijos yra netikras atsivertimas; žmogus turi turėti įtikėjimą, o taip pat ir jausmą. Tokiu laipsniu, koku toks psichinis mobilizavimas yra dalinis, ir tiek, kiek tokia žmogaus ištikimybės motyvacija yra ne iki galo, tokiu laipsniu to atsivertimo patyrimas bus intelektualios, emocinės, ir dvasinės tikrovės derinys.

^{100:5.6 (1099.4)} Jeigu žmogus yra linkęs pripažinti teorinį ikisąmoninį protą kaip praktinę darbinę hipotezę šiaip jau suvienytoje intelektualioje gyvybėje, tada, kad būtų išlaikytas nuoseklumas, tas žmogus turėtų postuluoti kylančios intelektualios veiklos panašią ir atitinkamą sferą kaip viršsąmoninį lygį, betarpiško kontakto su viduje gyvenančia dvasios esybe, Minties Derintoju, zoną. Visose šitose psichinėse spekuliacijose yra didžiulis pavojus dėl to, kad vizijos ir kitokie vadinamieji mistiniai patyrimai, drauge su neįprastais sapnais, gali būti palaikyti dieviškaisiais pranešimais žmogiškajam protui. Praeityje, dieviškosios būtybės buvo apsireiškusios kai kuriems Dievą pažįstantiems asmenims, ne dėl jų mistinių transų arba sutrikusio proto vizijų, bet nežiūrint visų šitų reiškinių.

^{100:5.7 (1099.5)} Priešingai negu stengimasis atsiversti, geresnis prisiartinimas prie galimo ryšio su Minties Derintoju morontinės zonos būtų gyvo įtikėjimo ir nuoširdaus garbinimo, atsidavusios ir nesavanaudiškos maldos, dėka. Iš viso perdaug dažnai žmogaus proto nesąmoningų lygių prisiminimų skrydis buvo painiojamas su dieviškaisiais apreiškimais ir dvasios vedimais.

^{100:5.8 (1099.6)} Didžiulis pavojus yra susijęs su įprasta religinio svajojimo praktika; misticizmas gali tapti tikrovės vengimo metodu, nors kartais jis yra buvęs tikrosios dvasinės komunikacijos priemonė. Trumpi periodai, kada pasišalinama iš gyvenimo sumaištis, negali kelti rimto pavojaus, bet užsitęsusi asmenybės izoliacija yra didžiausiu laipsniu nepageidautina. Kad ir kokios būtų aplinkybės, bet panaši į transą vizinės

sąmonės būseną neturi būti praktikuojama kaip religinis patyrimas.

100:5.9 (1099.7) Mistinės būsenos bruožai yra sąmonės išskaidymas su koncentruoto dėmesio ryškiomis salelėmis, veikiančiomis santykinai pasyviame intelekto. Visa tai sąmonę traukia labiau į pasąmonės lygį negu į dvasinio ryšio zoną, viršsąmonę. Daugelis mistikų savo protinę disociaciją pakėlė iki anomalijų protinių pasireiškimų lygio.

100:5.10 (1100.1) Sveikesnę dvasinės meditacijos požiūrį sudaro apmąstantis garbinimas arba padėkos malda. Tiesioginė komunikacija su savo Minties Derintoju, tokia, kokia buvo Jėzaus gyvenimo materialioje kūne vėlesniaisiais metais, neturėtų būti painiojama su šiais vadinamaisiais mistiniais patyrimais. Tie faktoriai, kurie prisideda prie mistinės komunikacijos pradžios, liudija tokių psichinių būsenų pavojų. Mistinei būsenai yra palankūs tokie dalykai, kaip: fizinis nuovargis, pasninkavimas, psichinė disociacija, gilūs estetiški patyrimai, stiprūs lytiniai impulsai, baimė, nerimas, įtūžis, ir siautulingi šokiai. Didelė dalis tos medžiagos, kuri atsiranda kaip tokio preliminarus pasirengimo rezultatas, gimsta pusąmoniniame prote.

100:5.11 (1100.2) Kad ir kokios galėjo būti palankios sąlygos mistiniams reiškiniams, reikėtų aiškiai suprasti, kad Jėzus iš Nazareto bendraudamas su Rojaus Tėvu tokiais metodais niekada nesinaudojo. Jėzus nepatyrė pasąmonės haliucinacijų arba viršsąmonės iliuzijų.

6. Religinio gyvenimo požymiai

100:6.1 (1100.3) Evoliucinės religijos ir apreikštos religijos gali žymiai skirtis savo metodu, bet savo motyvu jos yra labai panašios. Religija nėra specifinė gyvenimo funkcija; ji daugiau yra gyvenimo būdas. Tikroji religija yra begalinis atsidavimas tam tikrai realybei, kurią religininkas laiko aukščiausiąja vertybe sau pačiam ir visai žmonijai. Ir visų religijų ryškūs bruožai yra: neabejotina ištikimybė ir begalinis atsidavimas aukščiausiosioms vertybėms. Šitą religinį atsidavimą aukščiausiosioms vertybėms rodo tariamai nereliginos motinos ryšys su savo vaiku ir nereligininkų karštas atsidavimas jų palaikomam reikalui.

100:6.2 (1100.4) Aukščiausioji vertybė, kuriai pritaria religininkas, gali būti niekinga arba net ir melaginga, bet vis tiek ji yra religinė. Bet kokia religija yra tikra lygiai tokiu laipsniu, koku laipsniu toji vertybė, kuri, manoma, jog yra aukščiausioji, iš tiesų yra tikros dvasinės vertės kosminė tikrovė.

100:6.3 (1100.5) Žmogaus reagavimo į religinius impulsus požymiai apima kilnumo ir grožio savybes. Nuoširdus religininkas sąmoningai suvokia visatos pilietybę ir žino apie tai, kad jis užmezga ryšį su viršžmogiškosios galios šaltiniais. Jis jaučia virpulį ir energijos prisipildymą dėl to tikrumo, kad priklauso Dievo sūnų aukštesnei ir sukilnintai bičiulijai. Savojo aš vertės sąmonę padidina aukštesniųjų visatos tikslų—aukščiausių tikslų—ieškojimo akstinai.

100:6.4 (1100.6) Savasis aš nusileido intriguojančiai visaapimančios motyvacijos traukai, kuri įveda išaukštintą savęs drausminimą, sumažina emocinį konfliktą, ir mirtingojo gyvenimą padaro tokį, kad jį tikrai verta gyventi. Skausmingas žmogiškųjų apribojimų suvokimas pasikeičia į natūralų sąmoningą

mirtingojo trūkumų suvokimą, susietą su moraliniu pasiryžimu ir dvasiniu troškimu siekti aukščiausiųjų visatos ir supervisatos tikslų. Ir šitam didžiuliam viršmirtingųjų idealų siekimui yra būdinga augantis kantrumas, susivaldymas, tvirtumas, ir pakantumas.

^{100:6.5 (1100.7)} Tačiau tikroji religija yra gyva meilė, gyvenimas tarnaujant. Religininko atsitraukimas nuo didelės dalies to, kas yra grynai žemiška ir smulkmeniška, niekada neveda į visuomeninę izoliaciją, ir tai neturėtų sunaikinti humoro jausmo. Tikroji religija iš žmogiškosios egzistencijos neatima nieko, bet ji iš tikrųjų viskam, kas yra gyvenime, suteikia naujas prasmes; ji sukuria naujus entuziazmo, uolumo, ir drąsos tipus. Ji net gali pagimdyti kryžiuočio dvasią, kuri yra daugiau negu pavojinga, jeigu jos nekontroliuos dvasinė įžvalga ir ištikimas pasišventimas žmogiškojo atsidavimo kasdieniams visuomeniniams įsipareigojimams.

^{100:6.6 (1101.1)} Vienas iš labiausiai stebinančių religinio gyvenimo požymių yra ta dinamiška ir išaukštinta ramybė, toji ramybė, kuri pranoksta bet kokią žmogiškąją supratimą, tas kosminis šaltakraujiškumas, kuris reiškia, kad nėra jokių abejonių ir neramumų. Tokių dvasinio stabilumo lygių negali pažeisti nusivylimai. Tokie religininkai yra kaip tas Apaštalas Paulius, kuris sakė: “Aš esu įsitikinęs, jog nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei aukštesniosios jėgos, nei galios, nei kas yra dabar, nei kas bus, nei kas yra viršuje, nei kas yra apačioje, nei bet kas kitas tikrai negali mūsų atskirti nuo Dievo meilės.”

^{100:6.7 (1101.2)} Saugumo jausmas, susijęs su triumfuojančios šlovės suvokimu, yra religininko, suvokusio Aukščiausiojo realybę, ir siekiančio Galutiniojo tikslo, sąmonėje.

^{100:6.8 (1101.3)} Net evoliucinė religija, atsidavimo ir didingumo požiūriu, yra visa tai, nes tai yra tikras patyrimas. Bet apreiškioji religija yra tiek *nuostabi*, tiek ir tikra. Išplėstos dvasinės vizijos nauja ištikimybė sukuria meilės ir atsidavimo, tarnystės ir bičiulystės naujus lygius; ir visas šitas padidintas visuomeninis požiūris sukuria Dievo Tėvystės ir žmogaus brolystės išplėstą sąmonę.

^{100:6.9 (1101.4)} Būdingas skirtumas tarp evoliucinės ir apreiškios religijos yra nauja dieviškosios išminties kokybė, kuri yra pridedama prie grynai patirtinės žmogiškosios išminties. Bet būtent patyrimas žmogiškosiame religijose ir su žmogiškosiomis religijomis išvysto sugebėjimą vėliau priimti padidintą dieviškosios išminties ir kosminės įžvalgos padovanojimą.

7. Religinio gyvenimo viršūnė

^{100:7.1 (1101.5)} Nors vidutinis Urantijos mirtingasis negali tikėtis to, kad pasiektų didžiulį charakterio, kurį Jėzus iš Nazareto įgijo gyvendamas materialiam kūne, tobulumą, bet remiantis išstobulintais Jėzaus asmenybės bruožais visiškai įmanoma kiekvienam mirtingajam tikinčiajam išvystyti stiprią ir suvienytą asmenybę. Mokytojo asmenybės unikalūs bruožai buvo ne tiek jos tobulumas, kiek jos simetrija, jos nuostabus ir subalansuotas suvienijimas. Patį efektyviausią Jėzaus apibūdinimą pateikė tas, kuris rodydamas į Mokytoją, stovintį prieš savo kaltintojus, pasakė, “Štai žmogus!”

^{100:7.2 (1101.6)} Neišsenkantis Jėzaus gerumas žmonių širdis jaudino, bet jo charakterio nepalaužiama tvirtybė jo pasekėjus stebino. Jis buvo tikrai nuoširdus; jame nebuvo jokio veidmainiškumo.

Jam buvo svetimas dirbtinumas; jis visada buvo taip žvalinančiai nuoširdus. Jis niekada nenusileido iki apsimetinėjimo ir niekada nesinaudojo apgaule. Jis gyveno tiesa lygiai taip, kaip jos ir mokė. Jis buvo tiesa. Jis buvo priverstas skelbti gelbstinčią tiesą savo kartai, nors retsykiais toks nuoširdumas sukeldavo skausmo. Jis be jokių išlygų buvo ištikimas visai tiesai.

^{100:7.3 (1101.7)} Bet Mokytojas buvo toks protingas, toks prieinamas. Jis buvo toks praktiškas per visą savo tarnavimą, tuo tarpu jo visus planus apibūdino toks šventas blaivus protas. Jis neturėjo jokių nenormalių, iškreiptų, ir ekscentrinių polinkių. Jis niekada nebuvo kaprizingas, įnoringas, ar isteriškas. Visuose jo mokymuose ir nesvarbu, ką jis bedarė, visada buvo nuostabus įžvalgumas, susijęs su nepaprastu padarumo jausmu.

^{100:7.4 (1102.1)} Žmogaus Sūnus visada buvo puikios savitvardos asmenybė. Net ir jo priešai jam rodė sveiką pagarbą; jie net bijojo jo buvimo. Jėzus buvo bebaimis. Jis buvo kupinas dieviškojo entuziazmo, bet jis niekada nebuvo fanatiškas. Emocionaliai jis buvo aktyvus, bet niekada nebuvo lengvabūdiškas. Jis buvo kūrybingas, bet visada praktiškas. Jis atvirai žvelgė į gyvenimo realybę, bet niekada nebuvo niūrus ar nuobodus. Jis buvo drąsus, bet niekada nebuvo nutrūktgalviškas; buvo atsargus, bet niekada nebuvo bailus. Jis buvo užjaučiantis, bet ne sentimentalus; unikalus, bet ne ekscentriškas. Jis buvo pamaldus, bet ne šventeiviškas. Ir jis išlaikė tokią gerą pusiausvyrą, nes buvo taip tobulai suvienytas.

^{100:7.5 (1102.2)} Jėzaus originalumas buvo nesuvaržytas. Jo nepančiojo tradicijos ar vergavimas siauro požiūrio papročiams. Jis kalbėjo su neabejotinu pasitikėjimu ir mokė su

absoliučiu autoritetu. Bet jo didžiulis originalumas netapo priežastimi tam, kad jis nepastabėtų tiesos perlų savo pirmtakų ir bendraamžių mokymuose. Ir pats originaliausias iš jo mokymų buvo vietoje baimės ir aukojimo pabrėžti meilę ir gailestingumą.

100:7.6 (1102.3) Jėzus laikėsi labai plataus požiūrio. Savo pasekėjus jis nuoširdžiai ragino skelbti evangeliją visoms tautoms. Jis neturėjo jokių prietarų. Jo užjaučianti širdis apglėbė visą žmoniją, net ir visatą. Visada jo kvietimas buvo: “Kas tiktai nori, tegu ateina.”

100:7.7 (1102.4) Apie Jėzų buvo teisingai pasakyta, “Jis pasitikėjo Dievu.” Kaip žmogus tarp žmonių jis be galo pasitikėjo Tėvu danguje. Jis savo Tėvu pasitikėjo taip, kaip mažas vaikas pasitiki savo žemiškaisiais tėvais. Jo įtikėjimas buvo tobulas, bet niekada nebuvo arogantiškas. Kad ir kokia žiauri galėjo atrodyti gamta arba kad ir kokia ji galėjo būti abejinga žmogaus gerovei žemėje, Jėzaus tikėjimas visada buvo nepalenkiamas. Jo negalėjo pažeisti nusivylimas ir jo neveikė persekiojimai. Jo nepaveikdavo akivaizdi nesėkmė.

100:7.8 (1102.5) Jis žmones mylėjo kaip brolius, tuo pačiu metu matė, kokie jie yra skirtingi įgimtais sugebėjimais ir įgytomis savybėmis. “Jis vaikščiojo darydamas gėrį.”

100:7.9 (1102.6) Jėzus buvo nepaprastai linksmas asmuo, bet jis nebuvo aklas ir neprotingas optimistas. Jo nuolatinis raginimo žodis buvo, “Būk geros nuotaikos.” Tokį pasitikintį požiūrį jis galėjo išlaikyti dėl savo nepalaužiamo pasitikėjimo Dievu ir tvirto įsitikinimo dėl žmogaus. Jis visada buvo jaudinančiai rūpestingas visiems žmonėms, nes jis mylėjo juos ir tikėjo jais.

Vis tiktai jis visada buvo ištikimas savo įsitikinimams ir nuostabiai tvirtas savo atsidavimui vykdyti Tėvo valią.

100:7.10 (1102.7) Mokytojas visada buvo dosnus. Jis niekada nepavargdavo kartoti “Didesnė palaima yra duoti negu gauti.” Jis sakė, “Veltui jūs gavote, veltui ir atiduokite.” Ir vis tik, nežiūrint viso savo nevaržomo dosnumo, jam niekada nebuvo būdingas švaistymas arba ekstravagantiškumas. Jis mokė, jog tam, kad gautumėte išgelbėjimą, jūs turite tikėti. “Nes kiekvienas, kuris prašo, tikrai gaus.”

100:7.11 (1102.8) Jis buvo tiesus, bet visada nuoširdus. Jis sakė, “Jeigu būtų ne taip, tai aš būčiau jums pasakęs.” Jis buvo atviras, bet visada draugiškas. Jis atvirai išreikšdavo savo meilę darančiajam nuodėmę ir neapykantą nuodėmei. Bet visame šitame stebinančiame atvirume jis buvo nepriekaištingai *doras*.

100:7.12 (1102.9) Jėzus buvo pastoviai geros nuotaikos, nepaisant to, jog kartais iš žmogaus kančių taurės jam tekdavo išgerti daug. Jis be baimės pasitikdavo egzistencijos tikrovę, bet vis tiek jis buvo kupinas susižavėjimo karalystės evangelija. Bet savo susižavėjimą valdė jis, niekada susižavėjimas nevaldė jo. Jis buvo be galo atsidavęs “Tėvo reikalui.” Dėl šito dieviškojo susižavėjimo jo nedvasingi sielos broliai manė, kad jis yra pamišęs, bet stebinti visata jį vertino kaip sveiko proto etaloną ir aukščiausio mirtingojo atsidavimo dvasinio gyvenimo aukščiausiosioms normoms modelį. Ir jo valdomas susižavėjimas buvo užkrečiantis; jo pagalbininkai buvo priversti pajusti jo dieviškąjį optimizmą.

100:7.13 (1103.1) Šitas žmogus iš Galilėjos nebuvo liūdesio žmogus; jis buvo džiugesio siela. Visada jis sakydavo, “Džiaukitės ir

būkite linksmi.” Tačiau kuomet pareiga to reikalavo, jis buvo pasirengęs drąsiai eiti per “mirties šešėlio slėnį.” Jis buvo linksmas, bet tuo pačiu metu nuolankus.

100:7.14 (1103.2) Jo drąsai prilygo tikrai jo kantrybė. Kada jis būdavo spaudžiamas veikti per anksti, tada jis tik tiek teatsakydavo, “Manoji valanda dar neatėjo.” Jis niekada neskubėjo; jo ramumas buvo didingas. Bet dažnai jis pasipiktindavo blogiu, buvo nepakantus nuodėmei. Dažnai jis būdavo stipriai sujaudintas, kad pasipriešintų tam, kas buvo žalinga jo vaikų žemėje gerovei. Bet jo pasipiktinimas nuodėme niekada nevirsdavo pykčiu nusidėjėliui.

100:7.15 (1103.3) Jo drąsa buvo nuostabi, bet niekada jis nebuvo nutrūktgalvis. Jo šūkis buvo “Nebijok.” Jo bebaimiškumas buvo didingas, o jo drąsa dažnai būdavo didvyriška. Bet jo drąsa buvo susieta su apdairumu ir valdoma proto. Tai buvo drąsa, gimusi iš įtikėjimo, o ne aklo įžūlumo nutrūktgalviškumas. Jis buvo tikrai drąsus, bet niekada nebuvo įžūlus.

100:7.16 (1103.4) Mokytojas buvo garbinimo modelis. Net ir jaunystėje jo malda prasidėdavo, “Tėve mūsų, kurs esi danguje, tebūnie pagarbintas tavo vardas.” Jis net gerbė savo bičiulių klaidingą garbinimą. Bet tai nesutrukdė jam kritikuoti religines tradicijas arba griežtai pulti žmogiškojo tikėjimo klaidas. Jis garbino tikrą šventumą, ir vis tik jis galėjo pagrįstai kreiptis į savo bičiulius, sakydamas: “Kas iš jūsų kaltina mane dėl nuodėmės?”

100:7.17 (1103.5) Jėzus buvo didis, nes jis buvo geras, ir tuo pačiu jis buvo artimas su mažais vaikais. Jis buvo švelnus ir neįžūlus

savo asmeniniame gyvenime, ir vis tik jis buvo tas ištobulintas visatos žmogus. Jo draugai savo noru jį vadino Mokytoju.

100:7.18 (1103.6) Jėzus buvo tobulai suvienyta žmogiškoji asmenybė. Ir šiandien, kaip ir Galilėjoje, jis toliau vienija mirtingąjį patyrimą ir koordinuoja žmogiškuosius siekius. Jis vienija gyvybę, kilnina charakterį, ir paprastina patyrimą. Jis įeina į žmogiškąjį protą tam, kad jį išaukštintų, transformuotų, ir pakeistų. Tiesiogine prasme tai yra tiesa: “Jeigu bet kuris žmogus turi Kristų Jėzų savo viduje, tai jis yra naujas tvarinys; seni daiktai išnyksta; žiūrėkite, visi daiktai tampa naujais.”

100:7.19 (1103.7) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

101 Dokumentas. Tikroji religijos prigimtis

101:0.1 (1104.1) RELIGIJA, kaip žmogiškasis patyrimas, apima tokį spektrą, kuris prasideda nuo besivystančio laukinio primityvios baimės vergovės ir baigiasi tų civilizuotų mirtingųjų, kurie nuostabiai sąmoningai suvokia sūnystę su amžinuoju Dievu, didinga ir nuostabia įtikėjimo laisve.

101:0.2 (1104.2) Religija yra besivystančios visuomeninės evoliucijos išvystytos etikos ir moralės protėvis. Bet religija, kaip tokia, nėra tiesiog moralinis judėjimas, net jeigu religijos išorinius ir visuomeninius pasireiškimus smarkiai įtakoja žmogiškosios visuomenės etinė ir moralinė varomoji jėga. Religija visada įkvepia žmogaus besivystančią prigimtį, bet ji nėra tos evoliucijos paslaptis.

101:0.3 (1104.3) Religija, tas asmenybės įsitikinimas-įtikėjimas, visada gali triumfuoti prieš paviršutiniškai prieštaringą nevilties logiką, kilusią netikinčiame materialiam prote. Iš

tikrųjų yra tikras ir nuoširdus vidinis balsas, ta “tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį.” Ir šitas dvasios vadovavimas skiriasi nuo žmogiškosios sąmonės etinio sufleravimo. Religinės garantijos jausmas yra daugiau negu emocinis jausmas. Religijos garantija pranoksta intelekto pagrindimą, net ir filosofijos logiką. Religija yra įtikėjimas, pasitikėjimas kitu, ir garantija.

1. Tikroji religija

^{101:1.1 (1104.4)} Tikroji religija nėra filosofinio tikėjimo, kurį galima išprotauti ir pagrįsti natūraliais įrodymais, sistema, ji taip pat nėra ir ekstazės, kurią gali patirti tikrai romantiškai atsidavėliai misticizmui, neapibūdinamų jausmų fantastinis ir mistinis patyrimas. Religija nėra protavimo produktas, bet į ją žvelgiant iš vidaus, ji yra visiškai pagrįsta. Religija nėra kilusi iš žmogiškosios filosofijos logikos, bet kaip mirtingojo patyrimas ji yra visiškai logiška. Religija yra patiriamas dieviškumas evoliucinės kilmės moralios būtybės sąmonėje; ji išreiškia tikrąjį patyrimą su amžinosiomis realybėmis laike, dvasinių pasitenkinimų įgyvendinimą dar tebesant materialiam kūne.

^{101:1.2 (1104.5)} Minties Derintojas neturi specialaus mechanizmo, kurio pagalba galėtų pasiekti saviraišką; nėra jokių mistinių religinių gabumų, kurių dėka būtų suvokiamos arba išreiškiamos religinės emocijos. Šitie patyrimai paverčiami tokiais, kad būtų prieinami natūraliai iš anksto parengto mirtingojo proto mechanizmo dėka. Ir tai yra vienas iš paaiškinimų, kodėl Derintojui sunku tiesiogiai bendrauti su tuo materialiu protu, kurio viduje jis nuolat gyvena.

101:1.3 (1104.6) Dieviškoji dvasia ryšį su mirtinguoju žmogumi užmezga ne jausmų ar emocijų dėka, bet aukščiausio ir labiausiai sudvasinto mąstymo sferoje. Būtent jūsų *mintys*, o ne jausmai jus veda link Dievo. Dieviškąją prigimtį galima suvokti tiktai vaizduote. Bet tas protas, kuris iš tikrųjų suvokia Dievą, girdi viduje gyvenantį Derintoją, yra tyras protas. “Be šventumo nė vienas žmogus negali pamatyti Viešpaties.” Visa tokia vidinė ir dvasinė komunija yra vadinama dvasine įžvalga. Tokie religiniai patyrimai atsiranda dėl to poveikio žmogaus protui, kurį daro Derintojo ir Tiesos Dvasios bendri veiksmai, kada jie veikia tarp besivystančių Dievo sūnų idėjų, idealų, įžvalgų, ir dvasinių siekių ir visam šitam turi įtakos.

101:1.4 (1105.1) Religija gyvena ir klesti, tuomet, ne regos ir jausmo dėka, bet įtikėjimo ir įžvalgos dėka. Ją sudaro ne naujų faktų atradimas arba unikalaus patyrimo įgavimas, bet naujų ir dvasinių *prasmių* atradimas tuose faktuose, kurie žmonijai jau yra gerai žinomi. Aukščiausias religinis patyrimas nepriklauso nuo iki tol buvusio tikėjimo, tradicijų, ir autoriteto pasireiškimų; taip pat religija nėra kilnių jausmų ir grynai mistinių emocijų palikuonis. Ji yra, greičiau, nepaprastai gilus ir realus patyrimas dvasiškai bendraujant su dvasinėmis esybėmis, gyvenančiomis žmogiškojo proto viduje, ir tiek, kiek tokį patyrimą galima apibūdinti psichologijos požiūriu, tai ji tiesiog yra tas patyrimas, kai tikėjimo į Dievą tikrovė yra patiriama kaip tokio grynai asmeninio patyrimo tikrovė.

101:1.5 (1105.2) Nors religija ir nėra materialios kosmologijos racionalių spekuliacijų padarinys, nepaisant šito, ji yra visiškai racionali įžvalgos, atsirandančios žmogaus proto patyrimo, kūrinys. Religija negimsta nei iš mistinių

meditavimų, nei iš atskirų apmąstymų, nors visą laiką ji yra daugiau ar mažiau paslaptinga ir visada neapibrėžiama ir nepaaiškinama grynai intelektualaus proto ir filosofinės logikos požiūriu. Tikrosios religijos pradmenys užsimezga žmogaus moralios sąmonės sferoje, ir jie atsiskleidžia vystantis žmogaus dvasinei įžvalgai, tam žmogiškosios asmenybės sugebėjimui, kuris didėja dėl Dievą apreiškiančio Derintojo buvimo tokiam mirtingojo prote, kuris trokšta Dievo.

^{101:1.6 (1105.3)} Įtikėjimas moralinę įžvalgą suvienija su sugebėjimu sąmoningai suvokti vertybes, ir prieš tai buvęs evoliucinis pareigos jausmas užbaigia tikrosios religijos protėvių liniją. Religinis patyrimas galiausiai suteikia tvirtą Dievo suvokimą ir neabejotiną užtikrintumą dėl tikinčios asmenybės išlikimo.

^{101:1.7 (1105.4)} Taigi galima matyti, jog religiniai troškimai ir dvasiniai akstinai nėra tokios prigimties, kad tiesiog žmonės atvestų į tai, kad jie *norėtų* tikėti į Dievą, bet vietoje šito jie yra tokios prigimties ir galios, jog žmonės būna giliai veikiami įsitikinimo, kad jiems *reikia* tikėti į Dievą. Evoliucinės pareigos jausmas ir tie įsipareigojimai, kurie atsiranda dėl apreiškimo apšvietimo, žmogaus moralinei prigimčiai daro tokį giluminį poveikį, kad jis pagaliau pasiekia tokia proto būseną ir tokį sielos požiūrį, kur jis padaro išvadą, kad jis *neturi teisės netikėti į Dievą*. Tokių apšviestų ir disciplinuočių individų aukštesnė ir viršfilosofinė išmintis juos galutinai moko, jog abejoti Dievu arba nepasitikėti jo gerumu būtų neteisinga *realiausios* ir *giliausios* esybės, esančios žmogiškojo proto ir sielos viduje— dieviškojo Derintojo— atžvilgiu.

2. Religijos faktas

101:2.1 (1105.5) Religijos faktą sudaro protingų ir vidutinių žmogiškųjų būtybių vien tiktai religinis patyrimas. Ir tiktai šita prasme religiją galima laikyti mokslu ar net psichologine. Įrodymas, jog apreiškimas yra apreiškimas yra pats tas žmogiškojo patyrimo faktas: tas faktas, jog apreiškimas iš tikrųjų sintezuoja akivaizdžiai skirtingus gamtos mokslus ir religijos teologiją į nuoseklią ir loginę visatos filosofiją, tiek mokslo, tiek religijos suderintą ir vientisą paaiškinimą, tokiu būdu sukurdamas proto harmoniją ir dvasios pasitenkinimą, kuris žmogiškajame patyrimo atsako į tuos klausimus, kuriuos kelia mirtingojo protas, trokštantis žinoti, *kaip* Begalinysis įgyvendina savuosius norus ir planus materijoje, su protais, ir dvasios atžvilgiu.

101:2.2 (1106.1) Argumentavimas yra mokslo metodas; įtikėjimas yra religijos metodas; logika yra tas metodas, kurį mėgina taikyti filosofija. Apreiškimas kompensuoja tai, kad nėra morontinio požiūrio, suteikdamas metodą tam, jog būtų pasiekta vienybė suvokiant tikrovę ir materijos ir dvasios ryšius proto meditavimo dėka. Ir tikrasis apreiškimas niekada mokslo nepaverčia nenatūraliu, religijos nepadaro neprotinga, arba filosofijos neparodo nelogiška.

101:2.3 (1106.2) Argumentavimas, remiantis mokslo tyrinėjimais, gali vesti atgal per gamtą prie Pirmosios Priežasties, bet reikalingas religinis įtikėjimas tam, kad mokslo Pirmoji Priežastis būtų transformuota į išgelbėjimo Dievą; ir tokio įtikėjimo, tokios dvasinės įžvalgos, patvirtinimui toliau reikalingas apreiškimas.

101:2.4 (1106.3) Tikėjimui į Dievą, kuris skatina žmogiškąjį išlikimą, yra dvi pagrindinės priežastys:

101:2.5 (1106.4) 1. Žmogiškasis patyrimas, asmeninis įsitikinimas, koku nors būdu užregistruota viltis ir pasitikėjimas kitu, kuriuos sukelia viduje gyvenantis Minties Derintojas.

101:2.6 (1106.5) 2. Tiesos apreiškimas, nesvarbu, ar jis būtų perteikiamas asmeniniu Tiesos Dvasios tarnavimu, dieviškųjų Sūnų save padovanojančiu įsikūnijimu pasaulyje, arba užrašyto žodžio apreiškimu.

101:2.7 (1106.6) Mokslas užbaigia priežastingumo ieškojimą hipoteze apie Pirmąją Priežastį. Religija savo įtikėjimo skrydžio nesustabdo tol, kol nebūna tikra dėl išgelbėjimo Dievo. Niuansus pastebinčio mokslo studijos logiškai daro prielaidą apie kažkokio Absoliuto realybę ir egzistavimą. Religija be išlygų tiki, kad egzistuoja ir yra realus toks Dievas, kuris puoselėja asmenybės išlikimą. Ko metafizikai padaryti nepavyksta iš viso ir ko iš dalies nepavyksta padaryti net filosofijai, tą padaro apreiškimas; tai yra, patvirtina, kad šita mokslo Pirmoji Priežastis ir religijos išgelbėjimo Dievas yra *viena ir ta pati Dievybė*.

101:2.8 (1106.7) Argumentai yra mokslo įrodymas, įtikėjimas yra religijos įrodymas, logika yra filosofijos įrodymas, bet apreiškimą patvirtina tiktai žmogiškasis *patyrimas*. Mokslas suteikia žinių; religija suteikia laimę; filosofija suteikia vienybę; apreiškimas patvirtina šito trivienio požiūrio į visuotinę tikrovę patirtinę harmoniją.

101:2.9 (1106.8) Apmąstymai apie gamtą gali tiktai apreikšti kažkokį gamtos Dievą, judėjimo Dievą. Gamtoje yra tiktai materija, judėjimas, ir animacija—gyvybė. Materija plius energija, esant tam tikroms sąlygoms, pasireiškia gyvomis formomis, bet tuo

metu, kai natūrali gyvybė tokiu būdu yra santykinai nenutrūkstanti kaip reiškinys, tai ji yra visiškai laikina individams. Gamta nesuteikia pagrindo logiškam tikėjimui į žmogaus asmenybės išlikimą. Tas religingas žmogus, kuris Dievą suranda gamtoje, jau ir iš pradžių tą patį asmenį Dievą yra suradęs savo paties sieloje.

101:2.10 (1106.9) Įtikėjimas apreiškia Dievą sieloje. Apreiškimas, morantinės įžvalgos pakaitalas evoliuciniame pasaulyje, įgalina žmogų pamatyti tą patį Dievą gamtoje, kurį įtikėjimas demonstruoja sieloje. Tokiu būdu iš tiesų apreiškimas sėkmingai nutiesia tiltą tarp to, kas yra materialus, ir to, kas yra dvasinis, net tarp tvarinio ir Kūrėjo, tarp žmogaus ir Dievo.

101:2.11 (1107.1) Gamtos apmąstymas iš tikrųjų logiškai nurodo, jog yra protingas vadovavimas, net gyva priežiūra, bet nė menkiausiu patenkinamu būdu jis neapreiškia asmenio Dievo. Iš kitos pusės, gamta neatskleidžia nieko tokio, kas trukdytų į visatą žvelgti kaip į religijos Dievo rankdarbį. Dievo negalima surasti vien tiktai gamtos dėka, bet žmogui, jį suradusiam kitoku būdu, gamtos studijavimas tampa visiškai suderinamu su aukštesniu ir dvasingesniu visatos aiškinimu.

101:2.12 (1107.2) Apreiškimas kaip epochinis reiškinys yra periodiškas; kaip asmeninis žmogiškasis patyrimas jis yra nepertraukiamas. Dieviškumas mirtingojo asmenybėje veikia kaip Tėvo padovanotas Derintojas, kaip Sūnaus Tiesos Dvasia, ir kaip Visatos Dvasios Šventoji Dvasia, tuo tarpu šitie trys viršmirtingieji padovanojimai yra suvienyti žmogiškojoje patirtinėje evoliucijoje kaip Aukščiausiojo tarnavimas.

101:2.13 (1107.3) Tikroji religija yra įžvalga į tikrovę, moralios sąmonės įtikėjimo vaikas, o ne vien tiktai intelektualus kilimas į bet kokią dogmatinių doktrinų sankaują. Tikrąją religiją sudaro tas patyrimas, jog “pati Dvasia liudija su mūsų dvasia, jog mes esame Dievo vaikai.” Religiją sudaro ne teologiniai tvirtinimai, bet dvasinė įžvalga ir sielos tikėjimo išaukštinimas.

101:2.14 (1107.4) Jūsų giliausia prigimtis—dieviškasis Derintojas—sukelia jūsų viduje alkį ir troškulį teisumui, tvirtą troškimą dieviškojo tobulumo. Religija yra įtikėjimo veiksmas suvokiant šitą vidinį poreikį dieviškajam pasiekimui; ir tokiu būdu atsiranda tas sielos tikėjimas ir tikrumas, kuriuos jūs imate sąmoningai suvokti kaip išgelbėjimo kelią, kaip asmenybės ir visų tų vertybių, kurias jūs pradėjote vertinti kaip tikras ir geras, išlikimo metodą.

101:2.15 (1107.5) Religijos suvokimas niekada nepriklausė, ir niekada nepriklausys, nuo didžiulio išsimokymo ar protingos logikos. Ji yra dvasinė įžvalga, ir būtent dėl šitos priežasties kai kurie pasaulio didžiausi religijos mokytojai, net ir pranašai, kartais turėdavo taip mažai išminties apie šį pasaulį. Religinis įtikėjimas yra vienodai prieinamas mokytiems ir nemokytiems.

101:2.16 (1107.6) Religija visą laiką turi būti sau kritikas ir teisėjas; jos niekada negalima stebėti, tuo labiau suprasti, iš išorės. Vienintelę jūsų garantiją dėl asmensio Dievo sudaro jūsų pačių įžvalga, susijusi su jūsų tikėjimu į dvasinius dalykus, ir jūsų patyrimas su dvasiniais dalykais. Visiems jūsų bičiuliams, kurie turėjo panašų patyrimą, joks argumentas apie Dievo asmenybę ar realybę nereikalingas, tuo tarpu visiems kitiems žmonėms, kurie nėra tiek tikri dėl Dievo, nė vienas iš įmanomų argumentų niekada nebus iki galo įtikinantis.

^{101:2.17 (1107.7)} Psichologija iš tiesų gali mėginti nagrinėti religinių reakcijų į visuomeninę aplinką reiškinius, bet ji niekada neturės vilties įsikverbti į tikruosius ir vidinius religijos motyvus ir poveikius. Tiktai teologija, įtikėjimo sritis ir apreiškimo metodas, gali pateikti gamtos ir religinio patyrimo turinio tam tikrą išmintingą paaiškinimą.

3. Religijos savybės

^{101:3.1 (1107.8)} Religija yra tokia gyvybinga, kad ji išsilaiko, kai nėra ir išsimokymo. Ji egzistuoja, nepaisant to, jog yra užkrėsta klaidingomis kosmologijomis ir neteisingomis filosofijomis; ji išlieka net ir po metafizikos supainiojimų. Per visus istorinius religijos vingius visada išsilaiko tai, be ko negali apsieiti žmogiškasis žengimas į priekį ir išlikimas: etinė sąžinė ir morali sąmonė.

^{101:3.2 (1108.1)} Įtikėjimo įžvalga, arba dvasinė intuicija, yra kosminio proto apdovanojimas drauge su Minties Derintoju, kuris yra Tėvo dovana žmogui. Dvasinis protas, sielos intelektas, yra Šventosios Dvasios padovanojimas, Kuriančiosios Dvasios dovana žmogui. Dvasinė filosofija, dvasinių realybių išmintis yra Tiesos Dvasios padovanojimas, save padovanojančių Sūnų bendra dovana žmonių vaikams. Ir šitų dvasinių padovanojimų suderinimas ir tarpusavio suvienijimas sudaro žmogaus dvasinę asmenybę su jos potencialiu likimu.

^{101:3.3 (1108.2)} Būtent tai yra ta pati dvasinė asmenybė, primityvioje ir embriono formoje, kuri Derintojo globoje išlieka po natūralios materialaus kūno mirties. Šita dvasinės kilmės sudėtinė esybė kartu su žmogiškuoju patyrimu yra įgalinta, to

gyvenimo būdo, kurį suteikia dieviškieji Sūnūs, išlikti (Derintojo globoje) po materialaus savojo aš proto ir materijos suirimo, kada tokią laikiną partnerystę tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis, nutraukia gyvybingo judėjimo užbaigimas.

101:3.4 (1108.3) Per religinį įtikėjimą žmogaus siela atskleidžia save ir demonstruoja savo iškylančios prigimties potencialų dieviškumą tipišku būdu, kuriuo ji priverčia mirtingąją asmenybę reaguoti į tam tikras varginančias intelektualias ir išmėginančias visuomenines situacijas. Nuoširdų dvasinį įtikėjimą (tikrą moralią sąmonę) atskleidžia tai, kad jis:

101:3.5 (1108.4) 1. Sukelia etikos ir moralės žengimą į priekį, nepaisant įgimtų ir priešiškų gyvulinių polinkių.

101:3.6 (1108.5) 2. Sukuria didingą pasitikėjimą Dievo gerumu net ir kartaus nusivylimo ir triuškinančio pralaimėjimo akivaizdoje.

101:3.7 (1108.6) 3. Gimdo giluminę drąsą ir pasitikėjimą, nepaisant gamtos priešiško ir fizinės nelaimės.

101:3.8 (1108.7) 4. Demonstruoja nepaaiškinamą savitvardą ir sustiprinančią ramybę nežiūrint sunkių ligų ir net aštraus fizinio skausmo.

101:3.9 (1108.8) 5. Išlaiko paslaptinę asmenybės savitvardą ir ramybę netinkamo elgesio ir grubiausio neteisingumo akivaizdoje.

101:3.10 (1108.9) 6. Išlaiko dieviškąjį pasitikėjimą galutine pergale nepaisant tariamai aklo likimo žiaurumų ir akivaizdžiai visiško gamtos jėgų abejingumo žmogaus gerovei.

^{101:3.11 (1108.10)} 7. Išlaiko nepalaužiamą tikėjimą į Dievą nepaisant visų tam prieštaraujančių logikos įrodymų ir sėkmingai atsilaisko prieš visus kitus intelektualius išvedžiojimus.

^{101:3.12 (1108.11)} 8. Toliau demonstruoja drąsų įtikėjimą į sielos išlikimą nepaisant netikro mokslo apgaulingų mokymų ir neprotingos filosofijos įtikinėjančių apgavysčių.

^{101:3.13 (1108.12)} 9. Gyvena ir triumfuoja nepriklausomai nuo dabartinių laikų sudėtingų ir iš dalies išvystytų civilizacijų triuškinančiai sunkios naštos.

^{101:3.14 (1108.13)} 10. Prisideda prie to, jog nuolat išliktų altruizmas, nepaisant žmogiškojo savanaudiškumo, visuomeninių antagonizmų, pramoninio godumo, ir politinio menko prisiderinimo prie gyvenimo aplinkybių.

^{101:3.15 (1108.14)} 11. Atkakliai laikosi drąsaus tikėjimo visatos vienybe ir dieviškuoju vadovavimu, nepaisant blogio ir nuodėmės supainiojančio buvimo.

^{101:3.16 (1108.15)} 12. Toliau garbina Dievą į nieką nekreipdamas dėmesio. Išdrįsta pareikšti, “Net jeigu jis mane ir sunaikins, vis tiek aš tarnausiu jam.”

^{101:3.17 (1108.16)} Mes žinome, tada, pagal tris reiškinius, jog žmogus turi dieviškąją dvasią arba dvasias, gyvenančias jo viduje: pirma, pagal jo asmeninį patyrimą—religinį įtikėjimą; antra, pagal apreiškimą—asmeninį ir rasinį; ir trečia, pagal stebinantį tokių nepaprastų ir nenatūralių reakcijų į savo materialią aplinką demonstravimą, kaip tą iliustruoja anksčiau išvardinti panašūs į dvasinius dvylika pasireiškimų tikros žmogiškosios

egzistencijos aktualių ir išbandančių situacijų akivaizdoje. Ir yra dar ir kitokių.

101:3.18 (1109.1) Ir būtent kaip tik tokia gyvybinga ir energinga įtikėjimo veikla religijos sferoje įgalina mirtingąjį žmogų patvirtinti tai, kad jis asmeniškai turi tą aukščiausiąją žmogiškosios prigimties dovaną, religinį patyrimą, ir kad yra tos aukščiausiosios žmogiškosios prigimties dvasinė tikrovė, religinis patyrimas.

4. Apreiškimo apribojimai

101:4.1 (1109.2) Kadangi jūsų pasaulis apskritai nieko nežino apie kilmę, net ir apie fizinę kilmę, tai atrodo, jog būtų išmintinga kartas nuo karto pateikti mokymą kosmologijos srityje. Ir visada tai sukeldavo problemų ateičiai. Apreiškimo dėsniai mus labai smarkiai suvaržo uždrausdami perteikti neužtarnautas arba per ankstyvas žinias. Bet kokia kosmologija, perteikta kaip apreikštos religijos dalis, turi lemtį, jog per labai trumpą laiką pasens. Dėl to, ateities žmonės, susipažindami su tokiu apreiškimu, bet kokį tikros religinės tiesos elementą, kuris jame gali būti, jaučia pagundą atmesti, kadangi jie atranda klaidų spręsdami iš pirmo žvilgsnio apie jame pateiktas asocijuotas kosmologijas.

101:4.2 (1109.3) Žmonija turėtų suprasti, jog mus tuos, kurie dalyvauja tiesos apreiškime, labai griežtai suvaržo mūsų vyresybės pamokymai. Mes nesame laisvi, kad galėtume anksčiau laiko pasakyti, kokie bus padaryti moksliniai atradimai per tūkstantį metų. Apreiškėjai turi veikti sutinkamai su tais nurodymais, kurie sudaro apreiškimo mandato dalį. Mes nematome galimybės, kaip šitą sunkumą galėtume įveikti, nei

dabar, nei bet kuriuo metu ateityje. Mes visiškai gerai suvokiame, jog nors šitos serijos apreiškiami istoriniai faktai ir religinės tiesos išliks užregistruoti per ateities amžius, bet po kelerių trumpų metų daugelį mūsų teiginių, susijusių su fiziniaisiais mokslais, reikės peržiūrėti dėl to, kad mokslas vystysis toliau ir bus pasiekti nauji atradimai. Šituos naujus įvykius mes net ir dabar numatome, bet mums yra uždrausta į apreiškiamus dokumentus įtraukti tokius žmogaus neatrastus faktus. Tebūnie aišku, jog apreiškimai nebūtinai yra įkvėpti. Šitų apreiškimų kosmologija *nėra įkvėpta*. Ji apsiriboja mums suteiktu leidimu dabartines žinias suderinti ir susisteminti. Nors dieviškoji arba dvasinė įžvalga yra dovana, bet *žmogiškoji išmintis turi vystytis*.

^{101:4.3 (1109.4)} Tiesa visada yra apreiškimas: autoapreiškimas, kada jis iškyla dėl viduje gyvenančio Derintojo darbo; epochinis apreiškimas, kada jį pateikia kokios nors kitos dangiškosios agentūros, grupės, ar asmenybės veikimas.

^{101:4.4 (1109.5)} Pagaliau, apie religiją reikia spręsti pagal jos vaisius, pagal tą būdą ir tą laipsnį, kuriuo ji demonstruoja nuo jos pačios neatskiriamą ir dievišką nuostabumą.

^{101:4.5 (1109.6)} Tiesa tikrai santykinai gali būti įkvėpta, nors apreiškimas būtinai yra dvasinis reiškinys. Nors teiginiai, susiję su kosmologija, niekada nebūna įkvėpti, bet tokie apreiškimai turi milžiniškos vertės dėl to, kad bent jau laikinai žinias paaiškina šitaip:

^{101:4.6 (1109.7)} 1. Sumažindami supainiojimą, autoritetingai pašalindami suklydimus.

^{101:4.7 (1109.8)} 2. Suderindami žinomus arba netrukus tapsiančius žinomais faktus ir stebėjimus.

^{101:4.8 (1110.1)} 3. Atstatydami prarastas žinias apie tolimojoje praeityje epochinių įvykių svarbius fragmentus.

^{101:4.9 (1110.2)} 4. Suteikdami informaciją, kuri užpildys gyvybiškai svarbias trūkstamas grandis šiaip jau užsitarnautose žiniose.

^{101:4.10 (1110.3)} 5. Kosminius duomenis pateikdami tokiu būdu, kad nušviestų tuos dvasinius mokymus, kurie yra lydinčiame apreiškime.

5. Religija išplėsta apreiškimo

^{101:5.1 (1110.4)} Apreiškimas yra toks metodas, kuriuo sutaupoma amžių amžiai laiko, skirto reikalingam darbui, kad iš dvasiškai įgytų tiesų būtų atrinktos ir atsijotos evoliucijos klaidos.

^{101:5.2 (1110.5)} Mokslas nagrinėja *faktus*; religija rūpinasi tikrai *vertybėmis*. Apšviestos filosofijos dėka protas stengiasi suvienyti tiek faktų, tiek vertybių prasmes, šito dėka pasiekdamas pilnutinės *tikrovės* sampratą. Prisiminkite, jog mokslas yra žinių sritis, filosofija yra išminties valda, o religija yra įtikėjimo patyrimo sfera. Bet, nepaisant šito, religija turi dvi pasireiškimo fazes:

^{101:5.3 (1110.6)} 1. Evoliucinę religiją. Primityvaus garbinimo patyrimą, tokią religiją, kurią sukūrė protas.

^{101:5.4 (1110.7)} 2. Apreišką religiją. Visatos požiūrį, kuris yra dvasinės kilmės; įsitikinimą ir tikėjimą, jog amžinosios realybės yra išsaugomos, jog asmenybė išlieka, ir galiausiai,

jog yra pasiekiamo kosminė Dievybė, kurios valios dėka visa tai tapo įmanoma. Tokia yra visatos plano dalis, jog, anksčiau ar vėliau, evoliucinė religija turi lemtį gauti dvasinį apreiškimo išplėtimą.

101:5.5 (1110.8) Tiek mokslas, tiek religija prasideda nuo prielaidų dėl tam tikrų bendrai priimtų pagrindų loginei dedukcijai. Tokiu būdu, filosofija, taip pat, turi prasidėti nuo tokių prielaidų, jog tikrovėje egzistuoja trys dalykai:

101:5.6 (1110.9) 1. Materialus kūnas.

101:5.7 (1110.10) 2. Žmogiškosios būtybės viršmateriali fazė, siela arba net viduje gyvenanti dvasia.

101:5.8 (1110.11) 3. Žmogiškasis protas, tas mechanizmas tarpusavio bendravimui ir tarpusavio ryšiui tarp dvasios ir materijos, tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis.

101:5.9 (1110.12) Mokslininkai surenka faktus, filosofai derina idėjas, tuo tarpu pranašai išaukština idealus. Jausmai ir emocijos neišvengiamai lydi religiją, bet jie nėra religija. Religija gali būti patyrimo jausmas, bet vargu ar ji yra jausmo patyrimas. Nei logika (racionalumas), nei emocijos (jausmai) iš esmės nėra religinio patyrimo dalis, nors abu gali būti įvairiai susiję su įtikėjimo panaudojimu prisidedant prie dvasinės išvalgos į tikrovę, viskas vyksta sutinkamai su individualaus proto būseną ir temperamento savybėmis.

101:5.10 (1110.13) Evoliucinė religija yra vietinės visatos pagalbinės proto dvasios, kuri yra atsakinga už tai, jog besivystančiame žmoguje būtų sukurta ir puoselėjama garbinimo savybė,

dovanos pasireiškimas praktikoje. Tokios primityvios religijos yra tiesiogiai susijusios su etika ir morale, žmogiškosios *pareigos* jausmu. Tokios religijos yra grindžiamos sąžinės garantija ir sukuria santykinai etinių civilizacijų stabilumą.

101:5.11 (1111.1) Asmeniškai apreikštas religijas remia šios save padovanojančios dvasios, atstovaujančios trims Rojaus Trejybės asmenims ir yra ypač susietos su *tiesos* išplėtimu. Evoliucinė religija individui įsąmonina asmeninės pareigos idėją; apreikšta religija daugiau pabrėžia mylėjimą, auksinę taisyklę.

101:5.12 (1111.2) Evoliucinė religija remiasi vien tikrai įtikėjimu. Apreiškimas turi savo išplėsto pateikimo apie dieviškumą ir tikrovės tiesas papildomą garantiją ir dar vertingesnį paliudijimą apie šį realų patyrimą, kuris susikaupia dėl praktiškai veikiančios sąjungos tarp evoliucinio įtikėjimo ir apreikšimo tiesos. Tokia žmogiškojo įtikėjimo ir dieviškosios tiesos veikianti sąjunga reiškia, jog yra toks charakteris, kuris tvirtai žengia į tai, kad realiai būtų įgyta morontinė asmenybė.

101:5.13 (1111.3) Evoliucinė religija suteikia tikrai įsitikinimą, kylantį iš įtikėjimo, ir sąžinės patvirtinimą; apreikiama religija suteikia įsitikinimą, kylantį iš įtikėjimo, plus gyvojo patyrimo tiesą apreikšimo realybėse. Trečioji pakopa religijoje arba trečioji religinio patyrimo fazė, yra susijusi su morontine būseną, tvirtesniu motos suvokimu. Vis didesniu laipsniu apreikštos religijos tiesos yra išplečiamos per morontinį žengimą į priekį; jūs vis daugiau ir daugiau sužinosite tiesos apie aukščiausiasias vertybes, dieviškąjį gėrį, visuotinius ryšius, amžinąsias realybes, ir galutiniuosius likimus.

101:5.14 (1111.4) Morontinio žengimo į priekį metu įsitikinimą, kylantį iš įtikėjimo, vis didesniu laipsniu pakeičia įsitikinimas, kurį pagimdo tiesa. Kada jūs pagaliau būsite priimti į realų dvasinį pasaulį, tada vietoje įsitikinimų, kylančių iš įtikėjimo arba tiesos, veiks įsitikinimai, kylantys grynai iš dvasinės įžvalgos, arba, greičiau, kartu su šiais ankstesniaisiais asmenybės įsitikinimo metodais, ir juos papildant, kada jie vienas ant kito būna užklojami.

6. Augantis religinis patyrimas

101:6.1 (1111.5) Apreikštos religijos morontinė fazė yra susijusi su *išlikimo patyrimu*, o jos didžiulis akstinas yra dvasinio tobulumo siekimas. Taip pat yra aukštesnis garbinimo akstinas, susietas su skatinančiu raginimu didesnei etinei tarnystei. Morontinę įžvalgą sudaro visą laiką besiplečiantis Septinkarčio, Aukščiausiojo, ir net Galutiniojo sąmoningas suvokimas.

101:6.2 (1111.6) Per visą religinį patyrimą, nuo pačios jo pradžios materialiam lygyje iki pat to meto, kada bus pasiektas visiškas dvasinis statusas, Derintojas yra asmeninio suvokimo apie Aukščiausiojo egzistavimo tikrovę paslaptis; ir šitas pats Derintojas taip pat saugo ir jūsų įtikėjimo į transcendentinį Galutiniojo pasiekimą paslaptis. Besivystančio žmogaus patirtinė asmenybė, suvienyta su egzistencialaus Dievo Derintojo esme, sudaro potencialų aukščiausiosios egzistencijos užbaigimą ir natūraliai yra pagrindas viršribiniam transcendentinės asmenybės atsiradimui.

101:6.3 (1111.7) Morali valia apima sprendimus, kurie yra grindžiami argumentuotomis žiniomis, padidinami išminties, ir

patvirtinami religinio įtikėjimo. Tokie sprendimai yra moralios prigimties veiksmai ir liudija, kad egzistuoja morali asmenybė, morontinės asmenybės ir galiausiai tikrojo dvasinio statuso pirmtakas.

101:6.4 (1111.8) Evoliucinio tipo žinios yra ne kas kita, kaip protoplazminės atminties medžiagos sukaupimas; tai yra pati primityviausioji tvarinio sąmonės forma. Išmintis apima tas idėjas, kurios yra suformuluojamos iš protoplazminės atminties vykstant suvienijimo ir naujo suderinimo procesui, ir tokie reiškiniai žmogiškąjį protą atskiria nuo tiesiog grynai gyvulinio proto. Gyvūnai turi žinių, bet tiktai žmogus turi išmintį. Tiesa tampa prieinama išmintimi apdovanotam individui, kada tokiam protui yra padovanojama Tėvo ir Sūnų dvasios, Minties Derintojas ir Tiesos Dvasia.

101:6.5 (1112.1) Kristus Mykolas, kada save dovanojo Urantijoje, iki savo krikšto gyveno valdomas evoliucinės religijos. Nuo to momento iki nukryžiavimo, įskaitant ir nukryžiavimo akimirką, jis dirbo savo darbą esant sujungtam evoliucinės ir apreikštos religijos vadovavimui. Nuo prisikėlimo ryto iki pakilimo jis perėjo per įvairias morontinio gyvenimo fazes, skirtas mirtingųjų perėjimui iš materijos pasaulio į dvasinį pasaulį. Po savojo pakilimo Mykolas įsisavino Aukštybės patyrimą, Aukščiausiojo įgyvendinimą; ir Nebadone yra vienintelis asmuo, turintis neribotą sugebėjimą patirti Aukščiausiojo tikrovę, jis tuoj pat pasiekė aukštybės suverenumo statusą savo vietinėje visatoje ir savo vietinei visatai.

101:6.6 (1112.2) Kai dėl žmogaus, tai galiausiai įvykstantis susiliejimas ir dėl to atsirandanti vienovė su viduje gyvenančiu

Derintoju—žmogaus ir Dievo esmės sintezė asmenybėje—paverčia jį, potencialiai, Aukščiausiojo gyvąja dalimi ir užtikrina tokiai kažkada buvusiai mirtingajai būtybei amžinąją prigimtinę teisę be pabaigos siekti užbaigtumo visatos tarnystėje Aukščiausiam ir su Aukščiausiuoju.

^{101:6.7 (1112.3)} Apreiškimas mirtingąjį žmogų moko, jog tam, kad jis pradėtų tokią nuostabią ir intriguojančią kelionę per erdvę laiko judėjimo pirmyn dėka, jis turėtų pradėti nuo žinių organizavimo į idėjas-sprendimus; po šito, suteikti mandatą išminčiai, kad ji be perstojo darbuotųsi ties kilnia užduotimi savojo aš laikomas idėjas transformuodama į vis praktiškesnius, bet vis tiek dieviškus idealus, net į tas sampratas, kurios kaip idėjos yra tokios protingos ir kaip idealai yra tokios logiškos, kad Derintojas drįsta jas taip suderinti ir sudvasinti, padarydamas jas prieinamas tokiam susivienijimui ribiniame prote, kad jos taptų realiu žmogaus papildiniu, šitokiu būdu parengtų šių Sūnų Tiesos Dvasios veikimui, Rojaus tiesos—visuotinės tiesos—laiko-erdvės pasireiškimams. Idėjų-sprendimų, logiškų idealų, ir dieviškosios tiesos koordinavimas sudaro teisingo charakterio turėjimą, tas būtinas sąlygas mirtingojo priėmimui į morontinių pasaulių visą laiką besiplečiančias ir vis didesniu laipsniu dvasines realybes.

^{101:6.8 (1112.4)} Jėzaus mokymai tapo Urantijos pirmąja religija, kuri taip išsamiai apėmė žinių, išminties, įtikėjimo, tiesos, ir meilės harmoningą koordinavimą, kad taip užbaigta ir vienu ir tuo pačiu metu suteiktų laikiną ramybę, intelektualų tikrumą, moralinį apšvietimą, filosofinį stabilumą, etinį jautrumą, Dievo-sąmonę, ir tvirtą asmeninio išlikimo garantiją. Jėzaus

įtikėjimas nurodė kelią į galutinį žmogaus išgelbėjimą, į galutinį mirtingojo pasiekimą visatoje, kadangi šis įtikėjimas užtikrino:

^{101:6.9 (1112.5)} 1. Išgelbėjimą iš materialių pančių asmeninės sūnystės su Dievu, kuris yra dvasia, įgyvendinimo dėka.

^{101:6.10 (1112.6)} 2. Išgelbėjimą iš intelektualios vergystės; žmogus tikrai sužinos tiesą, ir tiesa jį tikrai išvaduos.

^{101:6.11 (1112.7)} 3. Išgelbėjimą iš dvasinio aklumo, mirtingųjų būtybių brolystės žmogiškąjį įgyvendinimą ir visų visatos tvarinių brolystės morontinį supratimą; dvasinės tikrovės tarnystę-atradimą ir dvasinių vertybių gėrio tarnavimą-apreiškimą.

^{101:6.12 (1113.1)} 4. Išgelbėjimą iš savojo aš neužbaigtumo pasiekiant visatos dvasinius lygius ir galiausiai įgyvendinant Havonos harmoniją ir Rojaus tobulumą.

^{101:6.13 (1113.2)} 5. Išgelbėjimą iš savojo aš; išlaisvinimą iš savimonės apribojimų pasiekiant Aukščiausiojo proto kosminius lygius ir susiderinant su visų kitų savimoningų būtybių pasiekimais.

^{101:6.14 (1113.3)} 6. Išgelbėjimą iš laiko, amžinojo gyvenimo pasiekimą be pabaigos vystant Dievo suvokimą ir Dievo tarnystę.

^{101:6.15 (1113.4)} 7. Išgelbėjimą iš to, kas yra ribinis, išstobulintą vienovę su Dievybe Aukščiausiąjame ir su Aukščiausiuoju, ir šituo tvarinys mėgina transcendentistiškai atrasti Galutinįjį absonito použbaigtuosiuose lygiuose.

^{101:6.16 (1113.5)} Toks septinkartis išgelbėjimas yra Visuotinio Tėvo galutinio patyrimo įgyvendinimo pilnatvės ir tobulo ekvivalentas. Ir visa tai, potencialiai, savyje talpina žmogiškojo religinio patyrimo įtikėjimo tikrovę. Ir tai šitaip gali būti talpinama, kadangi Jėzaus įtikėjimas naudojo ir apreiškė net ir tokias realybes, kurios yra už galutinybės ribų; Jėzaus įtikėjimas prie absoliuto statuso visatoje priartėjo tokiu laipsniu, koku tik yra įmanoma, kad jis pasireikštų besivystančiame laiko ir erdvės kosmose.

^{101:6.17 (1113.6)} Įgaudamas Jėzaus įtikėjimą, mirtingasis žmogus gali laike iš anksto pajusti amžinybės realybes. Jėzus, žmogiškajame patyrimo, atrado Galutinį Tėvą, ir jo broliai mirtingojo gyvenimo materialioje kūne gali eiti paskui jį pajusdami tą patį Tėvo atradimo patyrimą. Jie net gali pasiekti, tokie, kokie yra dabar, šitame patyrimo su Tėvu tokį patį pasitenkinimą, kokį pasiekė Jėzus tada, kada jis buvo. Po Mykolo paskutiniojo savęs padovanojimo Neadono visatoje buvo realizuoti nauji potencialai, ir vienas iš jų buvo naujas apšvietimas amžinybės kelio, kuris veda pas visą Tėvą, ir kuriuo gali žengti net ir materialų kūną ir kraują turintys mirtingieji savo pradinioje gyvenime erdvės planetose. Jėzus buvo ir yra tas naujasis ir gyvasis kelias, kuriuo žmogus gali ateiti prie dieviškojo palikimo, kuris, kaip Tėvas pareiškė, tikrai bus jo, jeigu tikrai jis šito paprašys. Jėzus nuodugniai pademonstravo žmonijos, net dieviškosios žmonijos, įtikėjimo patyrimo tiek pradžia, tiek ir pabaigą.

7. Asmeninė religijos filosofija

^{101:7.1 (1113.7)} Idėja yra tikrai teorinis planas veikimui, tuo tarpu teigiamas sprendimas yra patvirtintas veikimo planas.

Stereotipas yra veikimo planas, priimtas be patvirtinimo. Medžiagos, iš kurių turi būti kuriama asmeninė religijos filosofija, yra kilusios iš individo tiek vidinio, tiek ir išorinio patyrimo. Individo laiko ir vietos visuomeninis statusas, ekonominės sąlygos, išsilavinimo galimybės, moralinės srovės, instituciniai poveikiai, politiniai įvykiai, rasinės tendencijos, ir religiniai mokymai, visa tai tampa faktoriais, formuluojant asmeninę religijos filosofiją. Net įgimtas temperamentas ir intelektualus polinkis žymia dalimi nulemia religinės filosofijos modelį. Profesija, santuoka, ir giminės visa tai veikia žmogaus asmeninio gyvenimo normų evoliuciją.

^{101:7.2 (1113.8)} Religijos filosofija išsivysto iš bazinio idėjų augimo ir eksperimentinio gyvenimo, nes ir vieną, ir kitą modifikuoja tendencijos imituoti partnerius. Filosofinių išvadų teisingumas priklauso nuo gilaus, doro, ir skvarbaus mąstymo, kas susiję su jautrumu prasmėms ir įvertinimo tikslumu. Moraliniai bailiai niekada nepasiekia filosofinio mąstymo aukštumų; norint įsiveržti į naujus patyrimo lygius ir pamėginti ištyrinėti intelektualaus gyvenimo nežinomas sferas būtina drąsa.

^{101:7.3 (1114.1)} Netrukus ima atsirasti naujos vertybių sistemos; naujai suformuluojami principai ir normos; iš naujo peržiūrimi papročiai ir idealai; pasiekama tam tikra asmeninio Dievo idėja, po kurios eina besiplečiančios sampratos apie ryšį su juo.

^{101:7.4 (1114.2)} Didįjį skirtumą tarp religinės ir nereliginės gyvenimo filosofijos sudaro suvoktų vertybių prigimtis ir lygis ir atsidavimo objektas. Religinės filosofijos evoliucijoje yra keturios fazės: Toks patyrimas gali tapti tiesiog susitaikėliškas, linkęs pasiduoti tradicijai ir valdžiai. Arba jis gali pasitenkinti nedideliais pasiekimais, tiesiog pakankamais tam, kad

stabilizuotų kasdienį gyvenimą, ir dėl to greitai užsifiksuoja tokiame atsitiktiniame lygyje. Tokie mirtingieji tiki, jog viskas susitvarkys savaime. Trečioji grupė vystosi iki logiško intelektualumo lygio, bet čia ji sustabarėja dėl kultūrinės vergystės. Iš tikrųjų apgailėtina matyti, kaip intelekto milžinus taip stipriai laiko žiaurūs kultūrinės vergovės gniaužtai. Lygiai taip pat gaila stebėti ir tuos, kurie kultūrinę vergovę iškeičia į materialistines grandines to, kas klaidingai yra vadinama mokslu. Ktvirtasis filosofijos lygmuo išsivaduoja nuo visų įprastinių ir tradicinių apribojimų ir išdrįsta mąstyti, veikti, ir gyventi dorai, ištikimai, be baimės, ir teisingai.

^{101:7.5 (1114.3)} Bandomąjį religinės filosofijos patikrinimą sudaro tai, ar ji skiria ar neskiria materialias realybes nuo dvasinių pasaulių, nors tuo pačiu metu suvokdama jų suvienijimą intelektualiam siekyje ir visuomeninėje tarnystėje. Protinga religinė filosofija Dievo reikalų nesuplaka draugėn su Cezario reikalais. Taip pat ji nepripažįsta ir estetinio gryno stebuklo kulto kaip religijos pakaitalo.

^{101:7.6 (1114.4)} Filosofija tą primityvią religiją, kuri didele dalimi buvo sąžinės pasaka, transformuoja į kosminės tikrovės kylančių vertybių gyvąjį patyrimą.

8. Įtikejimas ir tikėjimas

^{101:8.1 (1114.5)} Tikėjimas yra pasiekęs įtikėjimo lygį tada, kada jis motyvuoja gyvenimą ir formuoja gyvenimo būdą. Mokymo pripažinimas teisingu nėra įtikėjimas; tiesiog tai yra tikėjimas. Taip pat nei tikrumas, nei įsitikinimas nėra įtikėjimas. Proto būsena pasiekia įtikėjimo lygius tiktai tada, kada ji realiai valdo gyvenimo būdą. Įtikėjimas yra tikro asmeninio religinio

patyrimo gyvasis požymys. Žmogus tiki tiesa, žavisi grožiu, ir rodo pagarbą gėriui, bet jų negarbina; toks išgelbstinčio įtikėjimo požiūris yra sutelkiamas tiktai į vieną vienintelį Dievą, kuris yra jų visų įsmeninimas ir be galo daug daugiau.

101:8.2 (1114.6) Tikėjimas visada riboja ir supančioja; įtikėjimas visada išplečia ir išlaisvina. Tikėjimas fiksuoja, įtikėjimas išvaduoja. Bet gyvasis religinis įtikėjimas yra daugiau negu kilnių tikėjimų susivienijimas; jis yra daugiau negu išaukštinta filosofijos sistema; jis yra gyvasis patyrimas, susijęs su dvasinėmis prasmėmis, dieviškaisiais idealais, ir aukščiausiomis vertybėmis; jis yra Dievo pažinimas ir tarnavimas žmogui. Tikėjimai gali tapti grupine nuosavybe, bet įtikėjimas turi būti asmeninis. Teologinius tikėjimus galima grupei įteigti, bet įtikėjimas gali gimti tiktai atskiro religininko širdyje.

101:8.3 (1114.7) Įtikėjimas jam reiškiamą pasitikėjimą falsifikuoja tada, kada leidžia sau paneigti realybes ir išgalvotas žinias pristoti tiems, kurie yra jam atsidavę. Įtikėjimas tampa išdaviku tada, kada jis skatina intelektualaus vientisumo išdavystę ir nuvertina atsidavimą aukščiausiosioms vertybėms ir dieviškiesiems idealams. Įtikėjimas niekada nesišalina nuo pareigos spręsti mirtingojo gyvenimo problemas. Gyvasis įtikėjimas niekada nepuoselėja fanatiškumo, persekiojimo, ar nepakantumo.

101:8.4 (1115.1) Įtikėjimas nevaržo kūrybinės vaizduotės, taip pat jis neturi ir neprotingų išankstinių nusistatymų mokslinių atradimų atžvilgiu. Įtikėjimas religijai suteikia gyvasties ir priverčia religininką gyvenime didvyriškai vadovautis auksine

taisykle. Įtikėjimo uolumas atitinka žinias, o jo siekiai yra preliudas į didingą ramybę.

9. Religija ir moralė

101:9.1 (1115.2) Nė vieno išpažįstamo religijos apeiškimio negalima laikyti autentišku, jeigu jis nepripažįsta etinio įsipareigojimo pareigos reikalavimų, kuriuos sukūrė ir puoselėjo ankstesnė evoliucinė religija. Apreiškimas neišvengiamai plečia evoliucinės religijos etinį horizontą ir tuo pačiu metu ir būtinai išplečia visų ankstesniųjų apreiškimų moralinius įsipareigojimus.

101:9.2 (1115.3) Kada jūs drįstate kritikuoti žmogaus primityvią religiją (arba primityviojo žmogaus religiją), tada jūs turėtumėte prisiminti, jog spręsti apie tokius laukinius ir įvertinti jų religinį patyrimą turėtumėte sutinkamai su jų apsišvietimu ir sąžinės būsena. Nedarykite tokios klaidos ir nespręskite apie kitų religiją, remdamiesi savo žinių ir tiesos standartais.

101:9.3 (1115.4) Tikroji religija yra sielos viduje tas išaukštintas ir gilus įsitikinimas, kuris žmogų įtikinėja, kad jis klystų netikėdamas tomis morontinėmis realybėmis, kurios sudaro jo aukščiausias etines ir moralines sampratas, jo aukščiausiąjį aiškinimą apie gyvenimo didžiausias vertybes ir visatos giliausias realybes. Ir tokia religija yra tiesiog tas patyrimas, kuris sukuria intelektualų atsidavimą dvasinės sąmonės aukščiausiems postūmiams.

101:9.4 (1115.5) Grožio siekis yra religijos dalis tikrai tiek, kiek jis yra etiškas, ir tik tokiu laipsniu, koku jis turtina moralės sampratą.

Menas yra religinis tikrai tada, kada susilieja su tikslu, kuris yra kilęs iš aukščiausiosios dvasinės motyvacijos.

101:9.5 (1115.6) Civilizuoto žmogaus apšviesta dvasinė sąmonė yra ne tiek susijusi su koku nors konkrečiu intelektualiu tikėjimu ar koku nors konkrečiu gyvenimo būdu, kiek su tuo, jog atrastų gyvenimo tiesą, gerą ir teisingą metodą, kaip reaguoti į amžinai pasikartojančias mirtingojo egzistencijos situacijas. Morali sąmonė yra tikrai pavadinimas, taikomas tam, jog žmogus pripažintų ir suvoktų tas etines ir atsirandančias morontines vertybes, kurių žmogui laikytis diena iš dienos valdant ir kontroliuojant savo elgesį reikalauja pareiga.

101:9.6 (1115.7) Nors ir pripažįstant tai, jog religija yra netobula, bet yra bent jau du praktiniai jos prigimties ir veikimo pasireiškimai:

101:9.7 (1115.8) 1. Religijos dvasinis akstinas ir filosofinis spaudimas turi polinkį versti žmogų nukreipti moralinių vertybių įvertinimą tiesiai išorėn į savo bičiulių reikalus—religijos etinė reakcija.

101:9.8 (1115.9) 2. Religija žmogiškajam protui sukuria dieviškosios tikrovės sudvasintą sąmonę, besiremiančią ankstesnėmis moralinių vertybių sampratomis, ir dėka įtikėjimo kilusią iš ankstesniųjų moralinių vertybių sampratų ir suderintą su ant jų užklotomis naujomis dvasinių vertybių sampratomis. Šituo religija tampa mirtingojo reikalų cenzoriumi, tam tikra pašlovinto moralinio pasitikėjimo kitais ir tikėjimo tikrove, laiko išplėstomis realybėmis ir patvaresnėmis amžinybės realybėmis, forma.

^{101:9.9 (1116.1)} Įtikėjimas tampa jungtimi tarp moralios sąmonės ir dvasinės sampratos apie ilgalaikę tikrovę. Religija žmogui tampa tuo keliu, kuriuo jis išsiveržia iš laikino ir gamtinio pasaulio materialių apribojimų į amžinojo ir dvasinio pasaulio dieviškas realybes išgelbėjimo metodo dėka ir šituo išgelbėjimo metodu, progresine morontine transformacija.

10. Religija kaip žmogaus išlaisvintoja

^{101:10.1 (1116.2)} Išmintingas žmogus žino, kad jis yra gamtos vaikas, materialios visatos dalis; jis lygiai taip pat nemato jokio individualios asmenybės išlikimo energetinės visatos matematinio lygio judėjimuose ir įsitempimuose. Taip pat žmogus niekada negalės pamatyti ir dvasinės tikrovės tyrinėdamas fizinės priežastis ir pasekmes.

^{101:10.2 (1116.3)} Žmogiškoji būtybė taip pat žino, kad ji yra idėjų kosmoso dalis, ir nors samprata gali išsilaikyti ilgiau negu mirtingojo gyvenimo tarpsnis, bet pačioje sampratoje nėra nieko tokio, kas pažymėtų suvokiančios asmenybės asmeninį išlikimą. Taip pat ir logikos ir protavimo galimybių išnaudojimas niekada neatskleis logikui ar samprotautojui amžinosios tiesos apie asmenybės išlikimą.

^{101:10.3 (1116.4)} Materialus dėsnių lygis užtikrina priežastingumo tęstinumą, nesibaigiantį pasekmės reagavimą į anksčiau buvusį veiksmą; proto lygis numato idėjų tęstinumo įamžinimą, nenutrūkstamą koncepcinio potencialo tekėjimą iš anksčiau egzistavusių koncepcijų. Bet nė vienas iš šitų visatos lygių besidominčiam mirtingajam neatskleidžia kelio, kaip išsivaduoti iš dalinio statuso ir iš nepakenčiamos nežinomybės, susijusios su tuo, kad visatoje jis yra laikina realybė, laikina

asmenybė, pasmerkta užgęsti po to, kada bus išseikvotos ribotos gyvybės energijos.

101:10.4 (1116.5) Būtent tiktai morontiniu keliu, vedančiu į dvasinę įžvalgą, žmogus sugeba sutraukti grandines, neatskiriamas nuo savo mirtingojo statuso visatoje. Energija ir protas iš tikrųjų veda atgal į Rojų ir Dievybę, bet nei energijos dovana, nei proto dovana žmogui neateina tiesiai iš tokios Rojaus Dievybės. Tiktai dvasiniu požiūriu žmogus tikrai yra Dievo vaikas. Ir tai yra tiesa, nes būtent tiktai dvasine prasme žmogui šiuo metu yra padovanotas ir jo viduje gyvena Rojaus Tėvas. Žmonija niekada negalės atrasti dieviškumo, išskyrus tiktai tada, kada eis religinio patyrimo ir tikrojo įtikėjimo keliu. Dievo tiesos priėmimas įtikėjimo dėka įgalina žmogų išsivaduoti iš apibrėžtų materialių apribojimų uždaro ir jam suteikia racionalią viltį, kad jis saugiai pereis iš materialios sferos, kurioje ištinka mirtis, į dvasinę sferą, kurioje gyvenimas yra amžinas.

101:10.5 (1116.6) Religijos tikslas yra ne patenkinti smalsumą apie Dievą, bet vietoje šito suteikti intelektualų pastovumą ir filosofinį saugumą, stabilizuoti ir praturtinti žmogaus gyvenimą, suliejant tai, kas yra mirtingas, su tuo, kas yra dieviškas, tą, kas yra dalinis, su tuo, kas yra tobulas, žmogų ir Dievą. Būtent religinio patyrimo dėka žmogaus sampratos apie idealumą yra apdovanojamos tikrove.

101:10.6 (1116.7) Niekada negali būti mokslinių arba loginių dieviškumo įrodymų. Vien tiktai protas niekada negali pagrįsti religinio patyrimo vertybių ir gėrio. Bet visada teisinga bus šitai: Kas tiktai nori vykdyti Dievo valią, tas tikrai suvokia dvasinių vertybių pagrįstumą. Tai yra daugiausia, ką būtų

galima pasiekti mirtingojo lygyje, kad būtų pateikti religinio patyrimo tikrovės įrodymai. Toks įtikėjimas suteikia vienintelį išsivadavimą iš materialaus pasaulio mechaninių gniaužtų ir iš intelektualaus pasaulio neužbaigtumo klaidinančio iškraipymo; būtent tai ir yra vienintelis atrastas sprendimas iš aklavietės žmogui mąstant apie individualios asmenybės tebesitęsiantį išlikimą. Tai yra vienintelis kelias į tikrovės užbaigtumą ir į gyvenimo amžinybę meilės, įstatymo, vienybės, ir vis augančio Dievybės pasiekimo visatinėje kūrinijoje.

^{101:10.7 (1117.1)} Religija veiksmingai išgydo žmogaus idealistinės izoliacijos arba dvasinio vienišumo jausmą; ji tikintįjį išlaisvina kaip Dievo sūnų, naujos ir prasmingos visatos pilietį. Religija žmogui garantuoja, kad eidamas su teisumo šviesos spinduliu, pastebimu jo sieloje, jis šitaip susitapatina su Begaliniojo planu ir Amžinojo tikslu. Tokia išlaisvinta siela tuoj pat ima jaustis kaip namuose šitoje naujoje visatoje, savojoje visatoje.

^{101:10.8 (1117.2)} Kada jūs patiriate tokią įtikėjimo transformaciją, tada jūs daugiau nebebūnate matematinio kosmoso vergiška dalis, bet vietoje šito jūs esate išlaisvintas Visuotinio Tėvo sūnus turintis valią. Nuo šiol toks išlaisvintas sūnus prieš negailestingą dalį, kuri užbaigia žemiškąją egzistenciją, kovoja nebe vienas; daugiau jis iš tiesų nebekovoja prieš visą gamtą, kada visos jėgos yra atsigręžusios prieš jį; daugiau jis nebepraranda drąsos dėl paralyžuojančios baimės, jog, galbūt, jis pasitikėjo beviltiška iliuzija arba savo įtikėjimą susiejo su fantastiniu klydimu.

^{101:10.9 (1117.3)} Dabar, greičiau, Dievo sūnūs iš tikrųjų ima bendrai kovoti tokiam mūšyje, kada tikrovė triumfuoja prieš dalinius

egzistencijos šešėlius. Pagaliau visi tvariniai ima sąmoningai suvokti tą faktą, jog Dievas ir beveik beribės visatos visos dieviškosios gausybės yra jų pusėje dangiškoje kovoje dėl to, kad būtų pasiekta gyvenimo amžinybė ir statuso dieviškumas. Tokie įtikėjimu išlaisvinti sūnūs tikrai dalyvauja laiko kovose amžinybės aukščiausiųjų jėgų ir dieviškųjų asmenybių pusėje; net ir savo orbitomis skriejančios žvaigždės dabar kovoja jų labui; į visatą jie pagaliau žvelgia iš vidaus, iš Dievo požiūrio taško, ir iš materialios izoliacijos netikrumo viskas yra transformuojama į amžinojo dvasinio žengimo į priekį užtikrintumą. Net ir pats laikas tampa ne kuo nors kitu, bet tik amžinybės šešėliu, kurį Rojaus realybės meta ant erdvės judančio puikumo.

101:10.10 (1117.4) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

102 Dokumentas. Religinio įtikėjimo pamatai

102:0.1 (1118.1) NETIKINČIAM materialistui, žmogus yra tiesiog evoliucinis atsitiktinumas. Jo viltys dėl išlikimo yra grindžiamos mirtingojo vaizduotės vaisiais; jo baimės, meilės, troškimai, ir įsitikinimai yra ne kas kita, kaip vien tiktai reakcija kai kurių atsitiktinai vienas šalia kito išsidėstančių materijos atomų, kurie neturi gyvybės. Joks energijos pasireiškimas, joks pasitikėjimo kitu demonstravimas jo negali nunešti toliau negu iki kapo. Žmonijos geriausiųjų atstovų pasiaukojantis darbas ir įkvepiantys talentai yra pasmerkti tam, kad juos sunaikintų mirtis, amžinosios užmaršties ir sielos sunaikinimo toji ilga ir vieniša naktis. Bevardė neviltis yra vienintelis žmogaus atpildas už gyvenimą ir sunkų darbą po mirtingosios egzistencijos laikinąja saule. Kiekvieną gyvenimo dieną lėtai ir patikimai savo kilpą užveržia negailestinga dalia,

dėl kurios priešiška ir nepermaldaujama materiali visata priėmė sprendimą, kad ji tikrai bus didžiausias įžeidimas viskam, ką žmogiškasis troškimas turi gražaus, kilnaus, išaukštinto, ir gero.

^{102:0.2 (1118.2)} Bet žmogaus pabaiga ir amžinasis likimas nėra tokie; tokia vizija yra ne kas kita, kaip tik nevilties šauksmas, kuri išreiškia kokia nors klajojanti siela, kuri pasiklydo dvasinėje tamsoje, ir kuri drąsiai toliau kovoja materialios filosofijos mechaninių išvedžiojimų akivaizdoje, apakinta sudėtingo mokymo painiavos ir iškraipymų. Ir visą šią tamsos dalį ir visą šią nevilties likimą visiems laikams išsklaido viena drąsi įtikėjimo pastanga, kurią iš Dievo vaikų žemėje rodo pats nuolankiausias ir nemokyčiausias.

^{102:0.3 (1118.3)} Šitas gelbstintis įtikėjimas gimsta žmogaus širdyje, kada žmogaus morali sąmonė suvokia, jog mirtingojo patyrimo žmogiškosios vertybės gali būti paverstos iš to, kas yra materialu, į tai, kas yra dvasiška; iš to, kas yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, iš laiko į amžinybę.

1. Įtikėjimo garantijos

^{102:1.1 (1118.4)} Minties Derintojo darbas yra tas paaiškinimas, kaip žmogaus primityvus ir evoliucinis pareigos jausmas yra paverčiamas į tą aukštesnį ir patikimesnį įtikėjimą į amžinąsias apreiškimo realybes. Žmogaus širdis turi jausti alkį tobulumui, kad būtų garantuotas sugebėjimas suvokti įtikėjimo kelius, vedančius į aukščiausiąjį pasiekimą. Jei bet kuris žmogus nusprendžia vykdyti dieviškąją valią, tai jis tikrai pažins tiesos kelią. Tiesiogine prasme tai yra teisinga, “Žmogiškuosius dalykus reikia pažinti, kad juos pamiltum, bet dieviškuosius

dalykus reikia mylėti, kad juos pažintum.” Bet sąžiningos abejonės ir nuoširdūs dvejojimai nėra nuodėmė; toks požiūris reiškia tikrai uždelsimą progresinėje kelionėje link tobulo pasiekimo. Patiklumas, kuris yra panašus į vaiko, užtikrina žmogui įėjimą į dangiškojo kilimo karalystę, bet žengimas į priekį visiškai priklauso nuo iki galo subrendusio suaugusio žmogaus tvirto ir pasitikinčio įtikėjimo energingo praktikavimo.

102:1.2 (1119.1) Mokslo argumentai remiasi matomais laiko faktais; religijos įtikėjimas argumentus pateikia iš dvasinės amžinybės programos. Ko mums negali padaryti žinios ir protas, tikroji išmintis mus įtikinėja, jog leistume įtikėjimui tą užbaigti religinės įžvalgos ir dvasinės transformacijos dėka.

102:1.3 (1119.2) Dėl maišto izoliacijos, tiesos apreiškimas Urantijoje iš viso per daug dažnai buvo sumaišomas su dalinių ir trumpalaikių kosmologijų teiginiais. Tiesa lieka nepakitusi iš kartos į kartą, bet su ja susiję mokymai apie fizinį pasaulį kinta diena iš dienos ir metai iš metų. Amžinosios tiesos nereikėtų menkinti dėl to, kad ją tenka matyti kartu su pasenusiomis idėjomis, susijusiomis su materialiu pasauliu. Kuo daugiau jūs sužinote mokslinių faktų, tuo gali būti mažesnis jūsų užtikrintumas; kuo tampate *religingesni*, tuo esate užtikrintesni.

102:1.4 (1119.3) Mokslo patikimumas kyla vien tikrai iš intelekto; religijos tvirtumas atsiranda iš *visos asmenybės* pačių pamatų. Mokslas apeliuoja į proto supratimą; religija apeliuoja į kūno, proto, ir dvasios ištikimybę ir atsidavimą, net ir į visą asmenybę.

^{102:1.5 (1119.4)} Dievas yra taip visas realus ir absoliutus, kad norint paliudyti jo realybę nereikia jokio materialaus įrodymo ženklų arba jokio vadinamojo stebuklo pademonstravimo. Visada mes tikrai jį pažinsime, nes mes pasitikime juo, ir mūsų tikėjimas į jį visiškai remiasi mūsų asmeniniu dalyvavimu jo begalinės tikrovės dieviškuosiuose pasireiškimuose.

^{102:1.6 (1119.5)} Viduje gyvenantis Minties Derintojas būtinai žadina žmogaus sieloje tikrą ir ieškančią alkį tobulumui kartu su toli siekiančiu žingeidumu, kurį gali tinkamai patenkinti tik tai komunija su Dievu, to Derintojo dieviškuoju šaltiniu. Išalkusi žmogaus siela atsisako pasitenkinti kuo nors tokiu, kas būtų mažiau už gyvojo Dievo asmeninį suvokimą. Kad ir kas daugiau Dievas gali būti už aukštą ir tobulą moralią asmenybę, bet, pagal mūsų išalkusią ir ribinę sampratą, jis negali būti kas nors mažiau.

2. Religija ir tikrovė

^{102:2.1 (1119.6)} Pastabūs protai ir išmanančios sielos atpažįsta religiją, kada ją sutinka savo bičiulių gyvenime. Religija nereikalauja jokio apibrėžimo; mes visi pažįstame jos visuomeninius, intelektualius, moralinius, ir dvasinius vaisius. Ir visa tai atsiranda iš to fakto, jog religija yra žmogiškosios rasės nuosavybė; ji nėra kultūros vaikas. Tas tiesa, žmogaus suvokimas apie religiją vis dar yra žmogiškas ir dėl to yra valdomas nemokšiško vergystės, prietarų vergovės, sofistikos apgavystės, ir klaidingos filosofijos apgaulės.

^{102:2.2 (1119.7)} Viena iš būdingų tikrojo religinio įsitikinimo ypatybių, nepaisant jo tvirtinimų absoliutumo ir jo požiūrio tvirtumo, yra tai, kad jo išraiškos dvasia yra tokia susitvardanti

ir susivaldanti, jog niekada neperteikia nė menkiausios užuominos apie savo teisių atkaklų gynimą arba egoistinį išaukštinimą. Religinio patyrimo išmintis yra tam tikras paradoksas dėl to, kad ji atsiranda tiek iš žmogaus, tiek ir iš Derintojo. Religinė jėga nėra individo asmeninių išskirtinių teisių padarinys, bet vietoje šito, ji yra tos didingos partnerystės tarp žmogaus ir amžinojo visos išminties šaltinio darbo rezultatas. Tokiu būdu iš tiesų tikros ir nesuterštos religijos žodžiai ir veiksmai tampa įtikinančiu autoritetu visiems apšviestiems mirtingiesiems.

102:2.3 (1119.8) Sunku apibūdinti ir analizuoti religinio patyrimo faktorius, bet nesunku pastebėti, jog tokie religiją praktikuojantys žmonės gyvena ir elgiasi tarsi jie jau būtų Amžinojo akivaizdoje. Tikintieji reaguoja į šitą žemiškąjį gyvenimą tarsi nemirtingumas jiems jau būtų pasiekiamas. Tokių mirtingųjų gyvenime yra pagrįstas originalumas ir išraiškos spontaniškumas, kas juos amžinai atskiria nuo vien tiktai šio pasaulio išmintį įsisavinusių jų bičiulių pagrįsto originalumo ir išraiškos spontaniškumo. Religininkai atrodo, jog gyvena veiksmingai išsivadavę iš nesuteikiančio ramybės skubėjimo ir skausmingo streso vingių, kurie yra neatskiriami nuo žemiškųjų laiko srovių; jie demonstruoja asmenybės stabilumą ir charakterio ramybę, nepaaiškinamą fiziologijos, psichologijos, ir sociologijos dėsniais.

102:2.4 (1120.1) Laikas yra nekintantis elementas, siekiant žinių; religija savo dovanas padaro prieinamas tuoj pat, nors yra svarbus malonės augimo faktorius, konkretus žengimas į priekį visose religinio patyrimo fazėse. Žinios yra amžinas ieškojimas; iš tikrųjų jūs mokotės visada, bet niekada

nesugebėsite pasiekti absoliučios tiesos žinių iki galo. Vien tikrai žinios niekada negali suteikti absoliutaus tikrumo, jos suteikia tikrai vis didėjančią priartėjimo tikimybę; bet dvasiškai apšviesta religinė siela *žino*, ir žino *dabar*. Ir vis tik šitas gilus ir neabejotinas tikrumas tokio blaiviai mąstančio religininko neveda į tai, kad jis nors kiek mažiau domėtusi žmogiškosios išminties pakilimais ir nuosmukiais, išminties, kuri iš materialios pusės yra susieta su lėtai besivystančio mokslo pasiekimais.

102:2.5 (1120.2) Net ir mokslo atradimai žmogiškojo patyrimo sąmonėje nėra tikrai *realūs* tol, kol nebūna išaiškinami ir kol nebūna tarpusavyje susiejami, kol su tuo susiję faktai iš tikrųjų netampa *prasme*, juos įtraukiant į proto minčių sroves. Mirtingas žmogus net į savo fizinę aplinką žvelgia iš proto lygio, iš psichologinės jos suvokimo perspektyvos. Todėl, nėra nieko keisto, kad žmogus labai dideliu laipsniu turėtų pateikti suvienytą visatos aiškinimą, ir tada turėtų stengtis šitą energetinę savo mokslo vienybę sutapatinti su savo religinio patyrimo dvasine vienybe. Protas yra vienybė; mirtinga sąmonė gyvena proto lygyje ir visuotines realybes suvokia protinių sugebėjimų dėka. Proto požiūris nesuteiks tikrovės šaltinio, Pirmojo Šaltinio ir Centro, egzistencialios vienybės, bet žmogui jis gali pavaizduoti ir kartais pavaizduos energijos, proto, ir dvasios patirtinę sintezę Aukščiausiojoje Būtybėje ir kaip Aukščiausiąją Būtybę. Bet protui niekada nepasiseks suvienyti tikrovės įvairovės, jeigu šitas protas tvirtai nepažins materialių dalykų, intelektualių prasmų, ir dvasinių vertybių; tikrai funkcinės tikrovės trivienybės harmonijoje iš tiesų yra vienybė, ir tikrai vienybėje iš tikrųjų yra asmenybės pasitenkinimas suvokiant kosmoso pastovumą ir nuoseklumą.

102:2.6 (1120.3) Vienybė žmogiškajame patyrime geriausiai yra išreiškiama filosofijos dėka. Ir nors filosofinės minties kūnas visą laiką turi atsiremti į materialius faktus, bet tikrojo filosofinio dinamiškumo siela ir energija yra mirtingojo dvasinė įžvalga.

102:2.7 (1120.4) Evoliuciniam žmogui natūraliai nepatinka įtemptai dirbti. Tam, kad žmogus gyvenimo patyrime neatsiliktų nuo keliamų reikalavimų ir augančio religinio patyrimo įtikinamų akstinių, būtina nepertraukiama veikla dvasinio augimo, intelektualaus vystymosi, faktinių žinių plėtimo, ir visuomeninės tarnystės sferose. Tikrosios religijos nebūna be labai aktyvios asmenybės. Todėl tikrosios religinės veiklos griežtumo tingesni žmonės iš tikrųjų dažnai stengiasi išvengti įvairių rūšių išmoningais savęs apgaudinėjimais, pasišalindami į stereotipinių religinių doktrinų ir dogmų netikrą priedangą. Bet tikroji religija yra gyva. Religinių sampratų intelektualus sustabarėjimas yra tolygus dvasinei mirčiai. Jūs negalite suvokti religijos be idėjų, tačiau, kada religija susiaurėja tiktai iki *idėjos*, tada ji daugiau nebėra religija; tada ji yra tapusi tiesiog žmogiškosios filosofijos rūšimi.

102:2.8 (1121.1) Taip pat, yra kitos rūšys nestabilių ir blogai disciplinuočių sielų, kurios sentimentaliomis religijos idėjomis pasinaudotų tam, kad pabėgtų nuo erzinančių gyvenimo reikmių. Kada kai kurie neryžtingi ir bailūs mirtingieji mėgina pabėgti nuo evoliucinio gyvenimo nenutrūkstamo spaudimo, tada religija, kaip ją suvokia jie, atrodo, jog suteikia artimiausią prieglaudą, geriausią pabėgimo kelią. Bet būtent religijos misija ir yra paruošti žmogų drąsiai, net didvyriškai, susigrumti su gyvenimo vingiais. Religija yra evoliucinio žmogaus

aukščiausiasis apdovanojimas, vienintelis dalykas, kuris įgalina jį toliau gyventi ir “ištvirti tarsi jis matytų Tą, kuris yra nematomas.” Tačiau, misticizmas dažnai yra tam tikras pasišalinimas nuo gyvenimo, kuriuo naudojasi tie žmonės, kuriems nepatinka energingesnė veikla gyvenant religinį gyvenimą žmogiškosios visuomenės ir bendravimo atvirose sferose. Tikroji religija turi *veikti*. Elgesys bus religijos pasekmė, kada žmogus iš tikrųjų ją turės, arba tiksliau, kada religijai bus leista tikrai apvaldyti žmogų. Niekada religija nepasitenkins vien tik samprotavimu arba pasyviu jausmu.

102:2.9 (1121.2) Mes neužsimerkiame prieš tą faktą, jog religija dažnai veikia neišmintingai, net ir nereligingai, bet ji *veikia*. Religinio įsitikinimo nukrypimai atvedė į žiaurius persekiojimus, bet visada religija kažką daro; ji yra dinamiška!

3. Žinios, išmintis, ir įžvalga

102:3.1 (1121.3) Intelektualus nepilnavertiškumas arba švietimo skurdas neišvengiamai tampa kliūtimi tam, jog būtų pasiektas aukštesnis religinis lygis, nes tokia nuskurdinta dvasinės prigimties aplinka iš religijos atima jos pagrindinį filosofinio ryšio kanalą su mokslinių žinių pasauliu. Intelektualūs religijos faktoriai yra svarbūs, bet per didelis jų išvystymas taip pat kartais labai apsunkina ir trikdo. Religija turi nuolat veikti esant tokiai paradoksaliai būtinybei: būtinybei veiksmingai pasinaudoti mintimi, nors tuo pačiu metu nekreipti dėmesio į viso mąstymo dvasinį tinkamumą.

102:3.2 (1121.4) Religiniai apmąstymai yra neišvengiami, bet visada yra žalingi; mąstymas savo objektą neišvengiamai falsifikuoja. Mąstymas turi polinkį religiją paversti kažkuo materialiu ar

humanišku, ir tokiu būdu, nors jis tiesiogiai kišasi į loginės minties aiškumą, bet netiesiogiai jis religiją priverčia atrodyti kaip žemiškojo pasaulio veikimas, to paties pasaulio, su kuriuo ji amžinai turėtų kontrastuoti. Dėl to religiją visada apibūdins paradoksai, tie paradoksai, kurie kyla dėl to, jog nėra patirtinio ryšio tarp visatos materialių ir dvasinių lygių—morontinės motos, viršfilosofinio jautrumo tiesos supratimui ir vienybės suvokimui.

102:3.3 (1121.5) Materialūs jausmai, žmogiškosios emocijos, tiesiogiai veda į materialius veiksmus, savanaudiškus veiksmus. Religinė įžvalga, dvasinė motyvacija, tiesiogiai veda į religinius veiksmus, į visuomeninės tarnystės ir altruistinio geranoriškumo nesavanaudiškus veiksmus.

102:3.4 (1121.6) Religinis troškimas yra nenumaldomas dieviškosios tikrovės ieškojimas. Religinis patyrimas yra toks sąmoningas suvokimas, jog Dievas yra surastas. Ir kada žmogiškoji būtybė iš tikrųjų suranda Dievą, tada tos būtybės sielos viduje yra patiriamas toks neapsakomas atradimo triumfo nenustygstamumas, kad ji yra verčiama ieškoti kupino meilės tarnavimo ryšio su savo mažiau apšviestais bičiuliais, ne dėl to, jog atskleistų, kad ji surado Dievą, bet greičiau dėl to, jog leistų savo pačios sieloje prisipildžiusio amžinojo gėrio trykštančiai srovei atgaivinti ir sukilninti savo bičiulius. Tikroji religija veda į išplėstą visuomeninę tarnystę.

102:3.5 (1122.1) Mokslas, žinios, veda į *fakto* sąmonę; religija, patyrimas, veda į *vertybės* sąmonę; filosofija, išmintis, veda į *suderintą* sąmonę; apreiškimas (morontinės motos pakaitalas) veda į *tikrosios tikrovės* sąmonę; tuo tarpu fakto, vertybės, ir tikrosios tikrovės sąmonės suderinimas sudaro asmenybės

tikrovės suvokimą, būtybės maksimumą, drauge su tikėjimu į tos pačios asmenybės išlikimo galimybę.

102:3.6 (1122.2) Žinios veda į žmonių suskirstymą, į visuomeninių sluoksnių ir kastų sukūrimą. Religija veda į tarnystę žmonėms, šitaip sukurdamą etiką ir altruizmą. Išmintis veda tiek į idėjų, tiek į bičiulių aukštesnę ir geresnę brolystę. Apreiškimas išlaisvina žmones ir padeda jiems pradėti amžiną jaudinantį patyrimą.

102:3.7 (1122.3) Mokslas žmones išrūšiuoja; religija žmones myli, net ir tokius, kaip jūs; išmintis suteikia pripažinimą skirtingiems žmonėms; bet apreiškimas žmogų šlovina ir atskleidžia jo sugebėjimą partnerystei su Dievu.

102:3.8 (1122.4) Mokslas bergždžiai stengiasi sukurti kultūros brolystę; religija pagimdo dvasios brolystę. Filosofija siekia išminties brolystės; apreiškimas pavaizduoja amžinąją brolystę, Rojaus Užbaigtųjų Korpusą.

102:3.9 (1122.5) Žinios sukelia pasipuikavimą asmenybės faktu; išmintis yra asmenybės prasmės sąmonė; religija yra asmenybės vertybės suvokimo patyrimas; apreiškimas yra asmenybės išlikimo garantija.

102:3.10 (1122.6) Mokslas siekia identifikuoti, analizuoti, ir klasifikuoti beribio kosmoso atskiras dalis. Religija apima visumos idėją, ištisą kosmosą. Filosofija mėgina mokslo materialius segmentus sutapatinti su dvasinės įžvalgos samprata apie visumą. Ten, kur filosofijai šitas mėginimas nepasiseka, ten pavyksta apreiškimui, tvirtinančiam, jog kosminis apskritimas yra visuotinis, amžinas, absoliutus, ir

begalinis. Todėl Begaliniojo AŠ ESU šitas kosmosas yra beribis, bekraštis, ir visaapimantis—be laiko, be erdvės, ir be apribojimų. Ir mes paliudijame, kad Begalinysis AŠ ESU taip pat yra Neadono Mykolo Tėvas ir žmogiškojo išgelbėjimo Dievas.

^{102:3.11 (1122.7)} Mokslas Dievybę pažymi kaip *faktą*; filosofija pateikia Absoliuto *idėją*; religija Dievą įsivaizduoja kaip mylinčią *dvasinę asmenybę*. Apreiškimas patvirtina Dievybės fakto, Absoliuto idėjos, ir dvasinės Dievo asmenybės *vienybę* ir, toliau, šią sampratą pateikia kaip mūsų Tėvą—visuotini egzistencijos faktą, amžinąją proto idėją, ir begalinę gyvenimo dvasią.

^{102:3.12 (1122.8)} Žinių siekimas sudaro mokslą; išminties ieškojimas yra filosofija; meilė Dievui yra religija; alkis tiesai yra apreiškimas. Tačiau būtent viduje gyvenantis Minties Derintojas žmogaus dvasinei įžvalgai į kosmosą suteikia tikrovės jausmą.

^{102:3.13 (1122.9)} Moksle, idėja eina anksčiau negu jos įgyvendinimo išraiška; religijoje, įgyvendinimo patyrimas eina anksčiau negu idėjos išraiška. Tarp evoliucinės valios tikėti ir apšviesto proto padarinio, religinės įžvalgos, ir apreiškimo—tos *valios, kuri tiki*, egzistuoja milžiniškas skirtumas.

^{102:3.14 (1122.10)} Evoliucijos metu, religija dažnai žmogų veda į savų sampratų apie Dievą kūrimą; apreiškimas demonstruoja tokį reiškinį, kada Dievas vysto patį žmogų, tuo tarpu Kristaus Mykolo žemiškajame gyvenime mes matome tokį reiškinį, kada Dievas žmogui apreiškia save. Evoliucija stengiasi Dievą

paversti panašiu į žmogų; apreiškimas stengiasi žmogų paversti panašiu į Dievą.

^{102:3.15 (1122.11)} Mokslą patenkina tiktai pirminės priežastys, religiją patenkina aukščiausioji asmenybė, o filosofiją patenkina vienybė. Apreiškimas tvirtina, jog visi trys yra viena, ir jog visi yra geri. Tai, kas yra *amžinai tikra*, yra visatos gėris, o ne erdvės blogio laiko iliuzijos. Visų asmenybių dvasiniame patyrimo, visada iš tikrųjų yra teisinga, jog tai, kas yra tikra, yra gėris, ir gėris yra tai, kas yra tikra.

4. Patyrimo faktas

^{102:4.1 (1123.1)} Dėl to, kad jūsų prote gyvena Minties Derintojas, tai pažinti Dievo protą jums nėra didesnė paslaptis už savo įsitikinimą, jog galite sąmoningai pažinti bet kokią kitą protą, žmogiškąjį ar viršžmogiškąjį. Religija ir visuomeninė sąmonė turi bendrą bruožą: Jos remiasi sąmoningu suvokimu, jog egzistuoja kitas intelektas. Tas metodas, kurio pagalba jūs galite kito idėją suvokti kaip savąją, yra tas pats metodas, kurio dėka jūs galite “leisti tam protui, kuris buvo Kristuje, taip pat būti ir jummyse.”

^{102:4.2 (1123.2)} Kas yra žmogiškasis patyrimas? Jis yra tiesiog bet kokia sąveika tarp aktyvaus ir abejojančio savojo aš ir bet kokios kitos aktyvios ir išorinės tikrovės. Didžiulę patyrimo dalį nulemia sampratos gilumas, plius išorinės tikrovės suvokimo visuma. Patyrimo judėjimas prilygsta lūkestingos vaizduotės jėgai plius tam skvarbumui, kurio pagalba jautimiškai yra atrandama tikrovė, su kuria yra užmezgamas ryšys. Patyrimo faktą sudaro savimonė plius kitos

egzistencijos—kitų daiktiškumas, kitų protiškumas, ir kitų dvasiškumas.

102:4.3 (1123.3) Žmogus labai anksti ima suvokti, jog pasaulyje arba visatoje jis nėra vienas. Išsivysto natūrali spontaniška savimonė apie kitus intelektus savojo aš aplinkoje. Įtikėjimas šitą natūralų patyrimą paverčia religija, Dievą suvokiant kaip *kitų intelektų* tikrovę—šaltinį, prigimtį, ir likimą. Bet tokios žinios apie Dievą yra amžinai ir visada asmeninio patyrimo tikrovė. Jeigu Dievas nebūtų asmenybė, tai jis negalėtų tapti žmogiškosios asmenybės realaus religinio patyrimo gyvąja dalimi.

102:4.4 (1123.4) Suklydimo elementas, kuris būna žmogiškajame religiniame patyrimo, yra tiesiog proporcingas tam materializmo turiniui, kuris užteršia dvasinę sampratą apie Visuotinį Tėvą. Žmogaus ikidvasinį žengimą į priekį visatoje sudaro toks patyrimas, kada jis atsikrato šitų klaidingų idėjų apie Dievo prigimtį ir apie gryną ir tikrą sielą tikrovę. Dievybė yra daugiau negu dvasia, bet kylančiajam žmogui vienintelis įmanomas požiūris yra dvasinis.

102:4.5 (1123.5) Malda iš tikrųjų yra religinio patyrimo dalis, bet šiuolaikinės religijos ją neteisingai pabrėžia, didele dalimi ignoruodamos daug esmingesnę garbinimo komunią. Apmąstančias proto galias gilina ir išplečia garbinimas. Malda gyvenimą gali praturtinti, bet garbinimas apšviečia likimą.

102:4.6 (1123.6) Apreikštoji religija iš tikrųjų yra žmogiškosios egzistencijos vienijantis elementas. Apreiškimas vienija istoriją, suderina geologiją, astronomiją, fiziką, chemiją,

biologiją, sociologiją, ir psichologiją. Dvasinis patyrimas yra žmogaus kosmoso reali siela.

5. Tikslingo potencialo aukštybė

102:5.1 (1123.7) Nors tikėjimo realybės nustatymas nėra ekvivalentiškas realybės nustatymui to, kuo tikima, nežiūrint šito, primityviosios gyvybės evoliucinis išsivystymas į asmenybės statusą iš tiesų parodo asmenybės potencialo egzistavimo realybę nuo pat pradžių. Ir laiko visatose, potencialas visada yra aukštesnis už aktualą. Besivystančiame kosmose potencialas yra tai, kas turi būti, ir tai, kas turi būti, yra Dievybės tikslinių mandatų atsiskleidimas.

102:5.2 (1124.1) Tą pačią tikslinę aukštybę parodo proto idėjų formavimo evoliucija, kada primityvi gyvulio baimė yra paverčiama į nuolat gilėjančią pagarbą Dievui ir į vis augančią baimingą pagarbą visatai. Primityvusis žmogus religinės baimės turėjo daugiau negu įtikėjimo, o dvasinių potencialų viešpatavimas proto aktualų atžvilgiu pasireiškia tada, kada tokia bailumą gimdanti baimė gyvojo įtikėjimo dėka yra paverčiama į dvasinės realybės.

102:5.3 (1124.2) Jūs galite psychologizuoti evoliucinę religiją, bet ne asmeninio patyrimo dvasinės kilmės religiją. Žmogiškoji moralė vertybes gali suvokti, bet tikrai religija tokias vertybes gali apsaugoti, išaukštinti, ir sudvasinti. Tačiau nežiūrint tokių veiksmų, religija yra kažkas daugiau negu suemocinta moralė. Religija moralei yra tai, kas meilė yra pareigai, kas sūnystė yra tarnystei, kas esmė yra substancijai. Moralė atskleidžia visagali Kontrolierių, tokią Dievybę, kuriai reikia tarnauti; religija atskleidžia visus mylintį Tėvą, tokį Dievą, kurį reikia garbinti

ir mylėti. Ir vėl tai yra dėl to, kad religijos dvasinis potencialas yra aukščiau už evoliucinės moralės pareigos aktualybę.

6. Religinio įtikėjimo tikrumas

^{102:6.1 (1124.3)} Filosofinis religinės baimės pašalinimas ir mokslo tvirtas žengimas į priekį didele dalimi prisideda prie netikrų dievų išmirimo; ir nors šitos žmogaus sukurtų dievybių aukos gali kažkuriam laikui rūku užtraukti dvasinę viziją, bet galiausiai jos sunaikina tą nemokšiskumą ir prietarus, kurie taip ilgai temdė gyvąją amžinosios meilės Dievą. Šis ryšys tarp tvarinio ir Kūrėjo yra gyvasis patyrimas, dinamiškas religinis įtikėjimas, kurio neįmanoma tiksliai apibrėžti. Izoliuoti dalį gyvenimo ir ją pavadinti religija reiškia gyvenimą suskaidyti į atskiras dalis ir iškraipyti religiją. Ir būtent kaip tik dėl šito garbinimo Dievas reikalauja arba visiško atsidavimo, arba, kad iš viso nebūtų jokio atsidavimo.

^{102:6.2 (1124.4)} Primityviųjų žmonių dievai negalėjo būti kas nors daugiau, kaip tik savo pačių šešėliai; gyvasis Dievas yra dieviškoji šviesa, kurios pertrūkiai sudaro visos erdvės kūrinijos šešėlius.

^{102:6.3 (1124.5)} Filosofinės pakraipos religininkas turi įtikėjimą į asmeninio išgelbėjimo asmenį Dievą, į kažką, kas yra daugiau už tikrovę, vertybę, pasiekimo lygį, išaukštintą procesą, keitimąsi, laiko-erdvės galutinybę, idealizavimą, energijos įsameninimą, gravitacijos esybę, žmogiškąją projekciją, savojo aš idealizavimą, gamtos vystymąsi į viršų, polinkį į gėrį, evoliucijos impulsą į priekį, arba didingą hipotezę. Religininkas turi įtikėjimą į meilės Dievą. Meilė yra religijos esmė ir labiau išsivysčiusios civilizacijos šaltinis.

102:6.4 (1124.6) Įtikėjimas filosofinį tikimybės Dievą paverčia į išgelbstintį tikrumo Dievą asmeniniame religiniame patyrimo. Skepticizmas gali mesti iššūkį teologijos teorijoms, bet įsitikinimas asmeninio patyrimo patikimumu patvirtina to tikėjimo, kuris peraugo į įtikėjimą, tiesą.

102:6.5 (1124.7) Įsitikinimus Dievo atžvilgiu galima pasiekti išmintingo protavimo dėka, bet Dievą pažįstančiu individas tampa tiktai įtikėjimo, asmeninio patyrimo dėka. Didelėje dalyje to, kas yra susiję su gyvenimu, reikia atsižvelgti į tikimybę, tačiau kada yra kontaktuojama su kosmine tikrove, tada tikrumą galima patirti, kai prie tokių prasmių ir vertybių yra priartėjama gyvojo įtikėjimo dėka. Dievą pažįstanti siela drįsta pasakyti, “Aš žinau,” net ir tada, kada šitomis žiniomis apie Dievą abejoja netikintysis, kuris tokį įsitikinimą neigia, kadangi jį ne iki galo paremia intelektualioji logika. Kiekvienam tokiam abejojančiajam tikintysis tiktai atsako, “Iš kur tu žinai, kad aš nežinau?”

102:6.6 (1125.1) Nors protas visada gali abejoti įtikėjimu, bet įtikėjimas visada gali papildyti tiek protą, tiek logiką. Protas sukuria tokią tikimybę, kurią įtikėjimas gali transformuoti į moralinį tikrumą, net ir į dvasinį patyrimą. Dievas yra pirmoji tiesa ir paskutinioji ralybė; dėl to iš tikrųjų visa tiesa gimsta iš jo, tuo tarpu visos realybės egzistuoja santykinai jo atžvilgiu. Dievas yra absoliuti tiesa. Kaip tiesą žmogus gali pažinti Dievą, bet tam, kad suprastų—paaiškintų Dievą, žmogus turi ištirti visatų visatos realybę. Tos milžiniškos bedugnės abu krantus tarp Dievo tiesos patyrimo ir nemokšiško Dievo realybės atžvilgiu gali sujungti tiktai gyvasis įtikėjimas. Pasiekti

harmoniją tarp begalinės tiesos ir visuotinės realybės vien tiktai protas negali.

102:6.7 (1125.2) Tikėjimas gali nesugebėti pasipriešinti abejonei ir atsispirti baimei, bet įtikėjimas abejojimą nugalį visada, nes įtikėjimas yra tiek teigiamas, tiek ir gyvas. Tai, kas yra teigiama, visada turi pranašumą prieš tai, kas yra neigiama, tiesa turi pranašumą prieš suklydimą, patyrimas turi pranašumą prieš teoriją, dvasinės realybės turi pranašumą prieš laiko ir erdvės izoliuotas realybes. Šito dvasinio tikrumo įtikinamą įrodymą sudaro tokių tikinčiųjų, įtikėjusiųjų, dvasios visuomeniniai vaisiai kaip šito tikro dvasinio patyrimo pasekmė. Jėzus sakė: “Jeigu jūs savo bičiulius mylėsite taip, kaip jus mylėjau aš, tuomet visi žmonės tikrai žinos, kad jūs esate mano mokiniai.”

102:6.8 (1125.3) Mokslui Dievas yra galimybė, psichologijai jis yra pageidavimas, filosofijai jis yra tikimybė, religijai jis yra tikrumas, religinio patyrimo aktualybė. Protas reikalauja, kad tokia filosofija, kuri negali atrasti tikimybės Dievo, turėtų labai gerbti tą religinį įtikėjimą, kuris gali atrasti ir iš tiesų atranda tikrumo Dievą. Taip pat ir mokslas neturėtų ignoruoti religinio patyrimo, grindžiamo patiklumu, bent jau tol, kol jis tebesilaiko prielaidos, jog žmogaus intelektualūs ir filosofiniai sugebėjimai yra atsiradę iš vis mažiau protingų būtybių, kada yra sugrįžtama į vis tolimesnę praeitį, kol galiausiai prieinama prie primityviosios gyvybės, kuri visiškai neturėjo jokio mąstymo ir jokio jausmo.

102:6.9 (1125.4) Evoliucijos faktų nereikia priešpastatyti Dievą pažįstančio mirtingojo religinio gyvenimo dvasinio patyrimo tikrumo tikrovės tiesai. Išmintingi žmonės turėtų nustoti

samprotauti kaip vaikai ir turėtų pamėginti pasinaudoti suaugusiojo nuoseklia logika, logika, kuri yra pakanti tiesos sampratai, o taip pat ir realybės stebėjimui. Mokslinis materializmas yra bankrutavęs, kada, kiekvieno pasikartojančio visatos reiškinių akivaizdoje, jis ir toliau laikosi savo dabartinių prieštaravimų, žiūrėdamas į tai, kas visų pripažinimu yra aukščiau, kaip į pasekmę to, kas visų pripažinimu yra žemiau. Nuoseklumas reikalauja, jog būtų pripažįstama tikslingo Kūrėjo veikla.

102:6.10 (1125.5) Organinė evoliucija yra faktas; tikslinė arba progresinė evoliucija yra tokia tiesa, kuri priešingu atveju prieštarungus evoliucijos visą laiką kylančių pasiekimų reiškinius paverčia nuosekliais. Kuo daugiau bet koks mokslininkas progresuoja savo pasirinktoje mokslo srityje, tuo daugiau jis atsisakys materialistinės realybės teorijų kosminės tiesos, jog viešpatauja Aukščiausiasis Protas, naudai. Materializmas žmogiškąjį gyvenimą nupigina; Jėzaus evangelija milžinišku laipsniu iškelia ir dieviškai išaukština kiekvieną mirtingąjį. Mirtingojo egzistenciją reikia įsivaizduoti kaip susidedančią iš intriguojančio ir jaudinančio patyrimo, kada tikrovė yra suvokiama kaip žmogiškojo siekio į viršų ir dieviškojo ir išgelbstinčio siekio į apačią susitikimas.

7. To, kas yra dieviška, tikrumas

102:7.1 (1126.1) Visuotinis Tėvas, būdamas savaime egzistuojantis, taip pat yra save paaiškinantis; jis iš tikrųjų gyvena kiekviename protingame mirtingajame. Bet jūs negalite būti įsitikinęs, kad Dievas egzistuoja, jeigu jūs jo nepažįstate; sūnystė yra vienintelis patyrimas, kuris tėvystę paverčia tikra. Visata visur patiria pasikeitimų. Kintanti visata yra

priklausoma visata; toks kūrinys negali būti nei galutinis, nei absoliutus. Ribinė visata yra visiškai priklausoma nuo Galutiniojo ir nuo Absoliuto. Visata ir Dievas nėra tapatūs; vienas yra priežastis, kitas yra pasekmė. Priežastis yra absoliuti, begalinė, amžina, ir nesikeičianti; pasekmė yra laikinė-erdvinė ir transcendentinė, bet nuolat kintanti, visada auganti.

^{102:7.2 (1126.2)} Dievas yra toji viena ir vienintelė iš savęs atsiradusi realybė visatoje. Jis yra visos daiktų ir būtybių kūrinijos tvarkos, plano, ir tikslo paslaptis. Visur kintančią visatą reguliuoja ir stabilizuoja absoliučiai nekintantys dėsniai, nekintančio Dievo įpročiai. Dievo realybė, dieviškasis dėsnis, nekinta; Dievo tiesa, jo ryšys su visata, yra santykinis apreiškimas, kuris visą laiką prisitaiko prie nuolat besivystančios visatos.

^{102:7.3 (1126.3)} Tie, kurie išgalvotų kokią nors religiją be Dievo, yra panašūs į tuos, kurie skintų vaisius be medžių, turėtų vaikų be tėvų. Jūs negalite turėti pasekmių be priežasčių; tiktai šis AŠ ESU yra be priežasties. Religinio patyrimo realybė numato Dievą, ir toks asmeninio patyrimo Dievas turi būti asmenė Dievybė. Jūs negalite melstis kokiai nors cheminei formulei, nuoširdžiai prašyti iš matematinės lygties, garbinti hipotezę, patikėti mintis postulatui, artimai bendrauti su procesu, tarnauti abstrakcijai, ir palaikyti kupiną meilės bičiulystę su dėsniu.

^{102:7.4 (1126.4)} Tas tiesa, daug akivaizdžiai religinių požymių gali išaugti iš nereliginių šaknų. Žmogus gali, intelektualiai, paneigti Dievą, ir vis tiek būti moraliai geras, ištikimas, gerbiantis tėvus, sąžiningas, ir net idealistas. Žmogus savo bazinėje prigimtyje gali įskiepyti daug grynai humaniškų šakų

ir tokiu būdu akivaizdžiai įrodyti savo siekius bedievės religijos vardu, bet toks patyrimas neturi išlikimo vertybių, Dievo pažinimo ir kilimo pas Dievą. Tokiame mirtingojo patyrimo bus užauginti tik visuomeniniai vaisiai, ne dvasiniai. Skiepas nulemia vaisiaus savybes, nežiūrint to, kad gyvasis maitinimas yra gaunamas tiek iš proto, tiek ir iš dvasios pirminio dieviškojo padovanojimo šaknų.

102:7.5 (1126.5) Religijos intelektualus skiriamasis ženklas yra tikrumas; filosofinė savybė yra nuoseklumas; visuomeniniai vaisiai yra meilė ir tarnystė.

102:7.6 (1126.6) Dievą pažįstantis individas nėra tas, kuris yra aklas sunkumams arba ignoruojantis tas kliūtis, kurios yra kelyje surandant Dievą šių laikų prietarų, tradicijų, ir materialistinių polinkių labirinte. Jis buvo susitikęs su šitais trukdymais ir triumfavo prieš juos, nugalėjo juos gyvojo įtikėjimo dėka, ir, nepaisant jų, pasiekė dvasinio patyrimo aukštumas. Bet tai yra tiesa, jog daugelis tų, kurie viduje yra įsitikinę, jog Dievas yra, tokį įsitikinimo jausmą bijo pareikšti dėl gausybės ir protingumo tų, kurie renka prieštaravimus ir didina sunkumus, susijusius su tikėjimu į Dievą. Didelio proto nereikia tam, kad būtų ieškoma trūkumų, kad būtų pateikiami klausimai, arba kad būtų reiškiami prieštaravimai. Bet iš tiesų reikia proto aštrumo tam, kad šitie klausimai būtų atsakyti ir šitie sunkumai būtų išspręsti; įtikėjimo tvirtumas yra didingiausias metodas, kaip spręsti visus tokius paviršutiniškus ginčus.

102:7.7 (1127.1) Jeigu mokslas, filosofija, ar sociologija išdrįsta tapti dogmatiški, ginčydamiesi su tikros religijos pranašais, tuomet Dievą pažįstantys žmonės į tokį nepagrįstą dogmatizmą turėtų atsakyti tuo dar toliau numatančiu asmeninio dvasinio patyrimo

tikrumo dogmatizmu, “Aš žinau, ką aš patyriau, nes esu šio AŠ ESU sūnus.” Jegu kurio nors tėvo asmeniniam patyrimui iššūkį meta dogma, tuomet Tėvo, kurį galima patirti, šitas įtikėjimo pagimdytas sūnus gali atsakyti ta neįveikiama dogma, pareiškimu apie savo realiąją sūnystę su Visuotiniu Tėvu.

102:7.8 (1127.2) Tiktai beribė tikrovė, absoliutas, galėtų išdrįsti nuosekliai būti dogmatiškas. Tie, kurie daro prielaidą, jog yra dogmatiški, jeigu yra nuoseklūs, anksčiau ar vėliau turi patekti į energijos Absoliuto, tiesos Visuotiniojo, ir meilės Begaliniojo rankas.

102:7.9 (1127.3) Jeigu nerelininiai požiūriai į kosminę tikrovę išdrįsta mesti iššūkį įtikėjimo tikrumui remiantis tuo, kad jo statusas neįrodytas, tuomet tas žmogus, kuris dvasią patiria, gali lygiai taip pat mesti dogmatišką iššūkį mokslo faktams ir filosofijos tikėjimams, pasiremdamas tuo, kad jie taip pat yra neįrodyti; jie yra tokie patys patyrimai mokslininko ar filosofo sąmonėje.

102:7.10 (1127.4) Iš visų visatos patyrimų mes turime teisę būti labiausiai tikri dėl Dievo, iš visų buvimų labiausiai neišvengiamo, iš visų faktų paties realiausio, iš visų tiesų pačios gyviausios, iš visų draugų labiausiai mylinčio, ir iš visų vertybių pačios dievišiausios.

8. Religijos įrodymai

102:8.1 (1127.5) Tikrovės aukščiausiąjį įrodymą ir religijos efektyvumą sudaro *žmogiškojo patyrimo faktas*; būtent tai, jog žmogus, natūraliai bailus ir prietarus, apdovanotas įgimtu stipriu savisaugos instinktu ir trokštantis išlikimo po mirties, nori savo dabarties ir ateities giliausius interesus iki galo

patikėti, kad juos saugotų ir reguliuotų toji galia ir asmuo, kurį jo įtikėjimas pavadino Dievu. Tai yra bet kokios religijos toji vienintelė centrinė tiesa. Kai dėl to, ko toji galia ar asmuo už šią globą ir galutinį išgelbėjimą reikalauja iš žmogaus, tai nėra dviejų religijų, besilaikančių vienodo požiūrio; iš esmės, daugiau ar mažiau jų požiūriai išsiskiria.

102:8.2 (1127.6) Vertinant bet kokios religijos statusą evoliucinėje skalėje, geriausiai apie ją galima spręsti pagal jos nuostatas ir etines normas. Kuo aukštesnis bet kokios religijos tipas, tuo daugiau ji skatina nuolat gerėjančią visuomeninę moralę ir etinę kultūrą ir pati yra skatinama nuolat gerėjančios visuomeninės moralės ir etinės kultūros. Mes negalime spręsti apie religiją pagal ją lydinčios civilizacijos statusą; mes geriau civilizacijos realų pobūdį vertinkime pagal jos religijos tyrumą ir kilnumą. Didelė dalis iš pačių žymiausių pasaulio religijos mokytojų iš esmės buvo nemokyti. Gelbstinčiajam įtikėjimui į amžinąsias realybes pasaulio išmintis nėra būtina.

102:8.3 (1127.7) Skirtumas tarp įvairių amžių religijų visiškai priklauso nuo to, kaip skirtingai žmogus suvokia tikrovę ir kaip skirtingai jis pripažįsta moralines vertybes, etinius ryšius, ir dvasines realybes.

102:8.4 (1127.8) Etika yra amžinasis visuomeninis ar rasinis veidrodis, kuris patikimai atspindi vidinių dvasinių ir religinių įvykių šiaip jau nepastebimą pažangą. Apie Dievą žmogus visada galvojo panaudodamas geriausius dalykus, kurie jam buvo žinomi, savo giliausias idėjas ir aukščiausias idealus. Net istorinė religija visada savo sampratas apie Dievą kūrė iš savo aukščiausiųjų pripažintų vertybių. Kiekvienas išmintingas

tvarinys Dievo vardą suteikia geriausiems ir aukščiausiems dalykams, kurie jam yra žinomi.

102:8.5 (1128.1) Religija, kada tik susiaurėdavo iki proto ir intelektualios išraiškos požiūrio, tada visada drįsdavo kritikuoti civilizaciją ir evoliucinę pažangą vertindama ją pagal savo etinės kultūros ir moralinės pažangos normas.

102:8.6 (1128.2) Nors asmeninė religija eina anksčiau negu žmogiškosios moralės evoliucija, deja, tenka pripažinti, jog institucinė religija pastoviai atsilikdavo nuo lėtai besikeičiančių žmogiškųjų rasių papročių. Organizuota religija įrodė savo konservatyvų atsilikimą. Paprastai religiniam žmonių vystymuisi vadovaudavo pranašai; teologai paprastai juos sulaikydavo. Religija, būdama vidinio ar asmeninio patyrimo dalykas, niekada negali vystytis tiek, jog intelektualią rasių evoliuciją pralenktų labai toli.

102:8.7 (1128.3) Bet religijos niekada neišplečia apeliavimas į vadinamuosius stebuklus. Stebuklų ieškojimas yra sugrįžimas į primityviasias magijos religijas. Tikroji religija neturi nieko bendro su tariamais stebuklais, o apreiškiama religija niekada iš tiesų nesiremia stebuklais kaip autoriteto įrodymais. Religijos šaknys visada yra asmeniniame patyrimo ir ji remiasi asmeniniu patyrimu. Ir jūsų aukščiausioji religija, Jėzaus gyvenimas, buvo kaip tik toks asmeninis patyrimas: žmogus, mirtingasis žmogus, ieškantis Dievo ir jį visiškai iki galo surandantis per vieną trumpą gyvenimą materialaus kūno pavidalu, tuo tarpu tame pačiame žmogiškajame patyrimo pasirodė Dievas, ieškantis žmogaus ir surandantis jį, iki galo patenkindamas begalinės aukštybės tobulą sielą. Ir tai yra

religija, net ir pati aukščiausia, kokia tik buvo apreikšta Nebadono visatoje—Jėzaus iš Nazareto žemiškasis gyvenimas.

102:8.8 (1128.4) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

103 Dokumentas. Religinio patyrimo tikrovė

103:0.1 (1129.1) VISAS tikrai religines žmogaus reakcijas paremia ankstyvas garbinimo pagalbinės proto dvasios tarnavimas ir cenzūruoja išminties pagalbinė proto dvasia. Žmogaus pirmoji viršprotinė dovana yra asmenybės įtraukimas į Visatos Kuriančiosios Dvasios Šventosios Dvasios grandinę; ir likus daug laiko arba iki Dieviškųjų Sūnų savęs padovanojimo misijų arba iki Derintojų visuotinio padovanojimo, šita įtaka veikia tam, kad išplėstų žmogaus požiūrį į etiką, religiją, ir dvasingumą. Po Rojaus Sūnų savęs padovanojimo misijų išlaisvintoji Tiesos Dvasia labai smarkiai prisideda prie to, kad išplėstų žmogaus sugebėjimą suvokti religines tiesas. Evoliucijai vystantis apgyvendintame pasaulyje, Minties Derintojai vis didesne dalimi dalyvauja vystydami žmogiškosios religinės įžvalgos aukštesnius tipus. Minties Derintojas yra tas kosminis langas, per kurį ribinis tvarinys gali įtikėjimo dėka žvilgtelėti į beribės Dievybės, Visuotinio Tėvo, tikrumą ir dieviškumą.

103:0.2 (1129.2) Religinės žmogiškųjų rasių tendencijos yra įgimtos; jos pasireiškia visuotinai ir akivaizdžiai yra natūralios kilmės; primityviosios religijos savo geneze visada būna evoliucinės. Vystantis natūraliam religiniam patyrimui, periodiškai tiesos apreiškimai perskiria šiaip jau lėtai judantį planetinės evoliucijos kursą.

103:0.3 (1129.3) Šiandien, Urantijoje yra keturios religijos rūšys:

103:0.4 (1129.4) 1. Natūrali arba evoliucinė religija.

103:0.5 (1129.5) 2. Viršnatūrali arba apreikšta religija.

103:0.6 (1129.6) 3. Praktinė arba dabartinė religija, skirtingo laipsnio natūralios ir viršnatūralios religijų mišinys.

103:0.7 (1129.7) 4. Filosofinės religijos, žmogaus sukurtos arba filosofškai išmąstytos teologinės doktrinos ir samprotavimais sukurtos religijos.

1. Religijos filosofija

103:1.1 (1129.8) Religinio patyrimo vienybė visuomeninėje ar rasinėje grupėje kyla iš Dievo fragmento, gyvenančio individe, tapačios prigimties. Būtent šitas dieviškasis pradmuo žmogaus viduje ir pagimdo pastarojo nesavanaudišką suinteresuotumą kitų žmonių gerove. Bet kadangi asmenybė yra unikali—nėra dviejų vienodų mirtingųjų—dėl to neišvengiamai seka, jog nėra dviejų žmogiškųjų būtybių, kurios galėtų vienodai interpretuoti dieviškumo dvasios, kuri gyvena jų proto viduje, vadovavimą ir akstinus. Mirtingųjų grupė gali patirti dvasinę vienybę, bet jie niekada negali pasiekti filosofinio vienodumo. Ir šitą religinės minties ir patyrimo aiškinimo įvairovę rodo tas faktas, jog dvidešimtojo amžiaus teologai ir filosofai suformulavo daugiau negu penkis šimtus skirtingų religijos apibrėžimų. Iš tikrųjų, kiekviena žmogiškoji būtybė religiją apibrėžia dieviškųjų impulsų, atsirandančių iš Dievo dvasios, gyvenančios jos viduje, savo pačios patirtinio aiškinimo požiūriu, ir dėl to toks aiškinimas turi būti unikalus ir visiškai

skirtingas nuo visų kitų žmogiškųjų būtybių religinės filosofijos.

103:1.2 (1130.1) Kada vienas mirtingasis visiškai sutinka su kito bičiulio mirtingojo religine filosofija, tada tas reiškinys rodo, jog šitos dvi būtybės turėjo panašų *religinį patyrimą* tais klausimais, kuriems jie suteikia savo panašų filosofinį religinį aiškinimą.

103:1.3 (1130.2) Nors jūsų religija ir yra asmeninio patyrimo dalykas, bet nepaprastai svarbu, kad jūs žinotumėte apie milžinišką skaičių kitų religinių patyrimų (kitų ir skirtingų mirtingųjų įvairius aiškinimus) tuo tikslu, jog galėtumėte užkirsti kelią tam, kad jūsų religinis gyvenimas netaptų egocentrinis—apibrėžtas, savanaudiškas, ir nevisuomeniškas.

103:1.4 (1130.3) Racionalizmas klysta, kada daro prielaidą, jog religija iš pradžių yra primityvus tikėjimas į kažką, o vėliau tada pradedama siekti vertybių. Religija pirmiausia yra vertybių siekimas, o tada yra formuluojama interpretuojančių įsitikinimų sistema. Žmonėms daug lengviau susitarti dėl religinių vertybių—tikslų—negu dėl įsitikinimų—interpretavimų. Ir tai paaiškina, kaip religija gali sutarti dėl vertybių ir tikslų, tuo pačiu metu demonstruodama gluminantį reiškinį, kada kokį nors tikėjimą palaiko šimtai konfliktuojančių nuomonių—pažiūrų. Taip pat tai paaiškina, kodėl konkretus asmuo sugeba išlaikyti savo religinį patyrimą, atsisakydamas daugelio ar pakeisdamas daugelį iš savo religinių įsitikinimų. Religija išsilaiko, nepaisant to, jog evoliuciniai įsitikinimai revoliucingai keičiasi. Teologija nesukuria religijos; būtent religija sukuria teologinę filosofiją.

103:1.5 (1130.4) Tai, kad religininkai taip smarkiai tikėjo tuo, kas buvo netikra, nepaverčia religijos nepagrįsta, nes religija yra sukurta vertybių pripažinimo pagrindu ir yra patvirtinama asmeninio religinio patyrimo įtikėjimu. Tada, religija yra grindžiama patyrimu ir religine mintimi; teologija, religijos filosofija, yra sąžiningas mėginimas tą patyrimą aiškinti. Tokie interpretaciniai tikėjimai gali būti teisingi arba klaidingi, arba tiesos ir suklydimo mišinys.

103:1.6 (1130.5) Dvasinių vertybių pripažinimo suvokimas yra toks patyrimas, kuris pranoksta idėjos lygį. Nėra nė vieno žodžio nė vienoje žmogaus kalboje, kurį būtų galima pavartoti tam, jog būtų pavadintas šitas “pojūtis,” “jausmas,” “intuicija,” ar “patyrimas,” kurį mes nusprendėme vadinti Dievo-sąmone. Ta Dievo dvasia, kuri gyvena žmogaus viduje, nėra asmenė—Derintojas yra ikiasmenis—bet šitas Pagalbininkas sudaro vertybę, paskleidžia dieviškumo, kuris yra asmenis aukščiausiaja prasme, aromatą. Jeigu Dievas nebūtų bent jau asmenis, tai jis negalėtų būti sąmoningas, o jeigu nebūtų sąmoningas, tuomet jis būtų žemesnis už žmogų.

2. Religija ir individas

103:2.1 (1130.6) Religija veikia žmogiškajame prote ir yra įgyvendinama patyrimu anksčiau negu ji atsiranda žmogiškojoje sąmonėje. Vaikas egzistuoja apie devynis mėnesius iki to laiko, kai patiria *gimimą*. Bet religijos “gimimas” nėra staigus; tai yra palaipsnis atsiradimas. Nepaisant šito, anksčiau ar vėliau būna “gimimo diena.” Jūs neįeinate į dangaus karalystę, jeigu nesate “gimęs vėl”—gimęs iš Dvasios. Didelę dalį dvasinių gimimų lydi dvasinės kančios ir dideli psichologiniai sukrėtimai taip, kaip ir didelei daliai

fizinių gimimų būdinga “didžiulės gimdymo kančios” ir kiti “gimdymo” nenormalumai. Kiti dvasiniai gimimai būna natūralus ir normalus aukščiausiųjų vertybių suvokimo augimas plečiantis dvasiniam patyrimui, nors nebūna jokio religinio vystymosi be sąmoningų pastangų ir teigiamo ir individualaus ryžto. Religija niekada nebūna pasyvus patyrimas, neigiamas požiūris. Tai, kas yra vadinama “religijos gimimu,” nėra tiesiogiai susieta su vadinamuoju atsivertimo patyrimu, kuris paprastai apibūdina religinius epizodus, atsitinkančius gyvenime vėliau dėl psichinio sutrikimo, emocijų nuslopinimo, ir charakterio krizės.

^{103:2.2 (1131.1)} Bet tie asmenys, kuriuos tėvai taip išauklėjo, kad jie išaugo sąmoningai suvokdami, jog yra mylinčio dieviškojo Tėvo vaikai, neturėtų šnairuoti į savo bičiulius mirtinguosius, kurie tokią bičiulystės su Dievu sąmonę gali pasiekti tikrai psichologinės krizės, emocinio sukrėtimo, dėka.

^{103:2.3 (1131.2)} Žmogaus prote ta evoliucine dirva, kurioje apreikštos religijos sėkla pradeda vystytis, yra morali prigimtis, kuri taip anksti pagimdo visuomeninę sąmonę. Vaiko moralios prigimties pirmieji bruožai neturi nieko bendro su lytimi, kalte, ar asmeniniu pasididžiavimu, bet vietoje šito jie yra susiję su teisingumo, sąžiningumo, ir gėrio troškimo impulsais—naudingu tarnavimu savo bičiuliams. Ir kada yra ugdomi tokie ankstyvieji moraliniai daigai, tada palaipsniui vystosi religinis gyvenimas, kurio santykinai neveikia konfliktai, sukrėtimai, ir krizės.

^{103:2.4 (1131.3)} Kiekviena žmogiškoji būtybė labai anksti patiria kažką panašaus į konfliktą tarp savanaudiškumo ir altruistinių impulsų, ir dažnai Dievo-sąmonės pirmąjį patyrimą galima

pasiekti kaip viršžmogiškosios pagalbos ieškojimo pasekmę tuo metu, kada yra sprendžiama tokių moralinių konfliktų užduotis.

103:2.5 (1131.4) Vaiko psichologija natūraliai yra pozityvi, o ne negatyvi. Tiek daug mirtingųjų yra negatyvūs, nes jie šitaip buvo išmokyti. Kada sakoma, jog vaikas yra pozityvus, tai omenyje turima jo moralūs impulsai, tos proto galios, kurių atsiradimas duoda ženklą, jog atvyko Minties Derintojas.

103:2.6 (1131.5) Kada nebūna iškreipto mokymo, tada normalaus vaiko protas vystosi pozityviai, kada atsiranda religinė sąmonė, tada jis vystosi link moralaus teisumo ir visuomeninio tarnavimo, o ne negatyviai, tolyn nuo nuodėmės ir kaltės. Vystantis religiniam patyrimui, konfliktas gali kilti arba nekilti, bet visada yra neišvengiami žmogiškosios valios sprendimai, pastangos, ir veiksmai.

103:2.7 (1131.6) Moralinį pasirinkimą paprastai lydi didesnis ar mažesnis moralinis konfliktas. Ir šitas pats pirmasis konfliktas vaiko prote yra tarp egoizmo akstinių ir altruizmo impulsų. Minties Derintojas neignoruoja asmenybės egoistinio motyvo vertybių, bet tikrai veikia taip, kad suteiktų nežymų pranašumą altruistiniams impulsams, vedantiems į žmogiškosios laimės tikslą ir į dangaus karalystės džiaugsmus.

103:2.8 (1131.7) Kada morali būtybė, susidūrusi su savanaudišku akstiniu, nusprendžia būti nesavanaudė, tai ir yra primityvus religinis patyrimas. Šitaip pasirinkti negali nė vienas gyvūnas; toks sprendimas yra tiek žmogiškas, tiek religinis. Jis apima Dievo-sąmonės realybę ir rodo visuomeninės tarnystės impulsą, žmogaus brolystės pagrindą. Kada protas pasirenka

teisingą moralinį sprendimą laisvos valios veiksmu, tada toks sprendimas sudaro religinį patyrimą.

^{103:2.9 (1131.8)} Bet iki to meto, kai vaikas būna pakankamai išsivystęs tam, jog įgautų moralinį sugebėjimą ir dėl to sugebėtų pasirinkti altruistinę tarnystę, jis jau būna išvystęs stiprią ir gerai suvienytą egoistinę prigimtį. Ir būtent dėl šitos realios padėties atsirado kovos tarp “aukštesnės” ir “žemesnės” prigimties, tarp “nuodėmės senojo žmogaus” ir gailestingumo “naujos prigimties” teorija. Labai anksti savo gyvenime normalus vaikas pradeda mokytis, kad yra “labiau palaiminga duoti negu gauti.”

^{103:2.10 (1131.9)} Žmogus akstiną tenkinti savo paties poreikius yra linkęs tapatinti su savuoju ego—su pačiu savimi. Priešingai šitam, norą būti altruistišku jis yra linkęs tapatinti su kažkokiu poveikiu už savo paties ribų—su Dievu. Ir iš tikrųjų toks samprotavimas yra teisingas, nes visi tokie nesavanaudiški troškimai iš tikrųjų yra atsiradę vedant viduje gyvenančiam Minties Derintojui, o šitas Derintojas yra Dievo fragmentas. Dvasinio Pagalbininko impulsą žmogiškoji sąmonė suvokia kaip akstiną būti altruistiniam, bičiuliškai mėstančiam kitų tvarinių atžvilgiu. Bent jau toks yra vaiko proto ankstyvas ir fundamentalus patyrimas. Kada augančiam vaikui suvienyti asmenybės nepavyksta, tada altruistinis akstinas gali būti tiek per daug išvystytas, jog labai rimtai pakenktų savojo aš gerovei. Supainiota sąžinė gali būti daugelio konfliktų, nerimo, liūdesio ir nesibaigiančio žmogiškojo nelaimingumo priežastis.

3. Religija ir žmogiškoji rasė

103:3.1 (1132.1) Nors tikėjimas į dvasias, sapnus, ir įvairius kitokius prietarus suvaidino savo vaidmenį tam, kad evoliuciškai atsirastų primityviosios religijos, bet jūs neturėtumėte iš akiračio išleisti klanų įtakos arba gentinio solidarumo dvasios. Grupiniuose santykiuose susiformavo kaip tik tokia visuomeninė situacija, kuri metė iššūkį egoistiniam-altruistiniam konfliktui pirmykščio žmogaus proto moralinėje prigimtyje. Nepaisant savo tikėjimo į dvasias, primityviųjų australų religija vis dar yra koncentruojama į klaną. Su laiku, tokios religinės sampratos turi polinkį būti įsmeintos, iš pradžių, kaip gyvūnai, vėliau, kaip viršžmogis arba kaip kažkoks Dievas. Net ir tokios primityvios rasės, kaip Afrikos bušmenai, kurie savo tikėjimuose nėra pasiekę net ir totemų lygio, iš tikrųjų suvokia skirtumą tarp savojo aš interesų ir grupės interesų, primityvų skirtumą tarp pasaulietinių ir šventųjų vertybių. Bet visuomeninė grupė nėra religinio patyrimo šaltinis. Nežiūrint viso šito primityvaus indėlio įtakos žmogaus ankstyvajai religijai, vis vien tikrasis religinis impulsas atsiranda dėl to, jog yra tikros dvasinės jėgos, kurios žadina norą būti nesavanaudišku.

103:3.2 (1132.2) Primityvus tikėjimas į gamtinius stebuklus ir paslaptis, neasmenę maną, pranašauja vėlesniąją religiją. Bet anksčiau ar vėliau besivystanti religija reikalauja, jog individas paaukotų kokią nors asmeninę auką savo visuomeninės grupės labui, jog ką nors padarytų, kad kiti žmonės taptų laimingesni ir geresni. Galiausiai, religijai yra lemta tarnauti Dievui ir žmogui.

103:3.3 (1132.3) Religija yra sumanyta tam, jog pakeistų žmogaus aplinką, bet daugelis religijų, kurias šiandien turi mirtingieji,

yra tapusios bejėgės tą padaryti. Perdaug dažnai aplinka įveikdavo religiją.

^{103:3.4 (1132.4)} Prisiminkite, jog visų amžių religijoje svarbiausias patyrimas yra tas jausmas, kuris yra susijęs su moralinėmis vertybėmis ir visuomeninėmis prasmėmis, o ne mąstymas, susijęs su teologinėmis dogmomis ir filosofinėmis teorijomis. Religija vystosi palankiai tada, kada magijos elementą pakeičia samprata apie moralę.

^{103:3.5 (1132.5)} Žmogus vystėsi patirdamas manos, magijos, gamtos garbinimo, dvasių baimės, ir gyvūnų garbinimo prietarus tol, kol pasiekė įvairius ritualus, kurių dėka religinis individo požiūris tapo grupinėmis klanų reakcijomis. Ir tada šitie ritualai buvo sukoncentruoti ir kristalizuoti į gentinius tikėjimus, ir galiausiai šitos baimės ir įtikėjimai buvo įsmeninti į dievus. Bet visos šitos religinės evoliucijos metu niekada nebuvo taip, jog moralės elemento visiškai nebeliktų. Dievo impulsas žmogaus viduje visada buvo pajėgus. Ir šitie galingi poveikiai—vienas žmogiškasis, o kitas dieviškasis—užtikrino religijos išlikimą per amžių vingius, ir nepaisant šito, jai taip dažnai grėsė išnykimas dėl daugybės naikinančių tendencijų ir priešiško antagonizmo.

4. Dvasinė komunikacija

^{103:4.1 (1133.1)} Būdingas skirtumas tarp visuomeninio susirinkimo ir religinio susibūrimo yra tai, jog priešingai negu pasaulietinis susirinkimas, religinis susibūrimas yra persunktas *komunijos* atmosferos. Šitokiu būdu žmogiškasis bendravimas sukuria bičiulystės jausmą su tuo, kas yra dieviškas, o tai yra grupinio garbinimo pradžia. Valgymas drauge buvo ankstyviausioji

visuomeninės komunijos rūšis, ir šitaip ankstyvosios religijos iš tiesų pasirūpino tuo, jog garbinantieji suvalgytų ritualinės aukos kokią nors dalį. Net ir krikščionybėje Viešpaties Vakariene išlaiko šitą komunijos pobūdį. Komunijos atmosfera suteikia gaivinantį ir raminantį paliaubų periodą savanaudiškojo ego konflikte su viduje gyvenančio dvasinio Pagalbininko altruistiniu postūmiu. Ir tai yra preliudas į tikrąjį garbinimą—Dievo buvimo praktiką, kuri veda į žmogaus brolystės atsiradimą.

^{103:4.2 (1133.2)} Kada primityvusis žmogus pajuto, kad jo komunija su Dievu buvo nutraukta, tada jis griebėsi kokio nors pobūdžio aukojimo, stengdamasis išpirkti kaltę, atstatyti draugiškus santykius. Alkis ir troškulys teisumui veda į tiesos atradimą, o tiesa padidina idealus, o tai atskiriems religininkams sukelia naujų problemų, nes mūsų idealai turi polinkį augti geometrine progresija, tuo tarpu mūsų sugebėjimas pagal juos gyventi yra padidinamas tiktai aritmetine progresija.

^{103:4.3 (1133.3)} Kaltės jausmas (ne nuodėmės sąmonė) atsiranda arba dėl nutrauktos dvasinės komunijos arba dėl žmogaus moralinių idealų sumažinimo. Išsivadavimas iš tokios nemalonios padėties gali ateiti tiktai suvokus, jog žmogaus aukščiausi moraliniai idealai nebūtinai reiškia Dievo valią. Žmogus negali tikėtis gyventi pagal savo aukščiausius idealus, bet jis gali būti ištikimas savajam tikslui surasti Dievą ir tapti vis labiau ir labiau panašus į jį.

^{103:4.4 (1133.4)} Jėzus nušlavė visus aukojimo ir atpirkimo ritualus. Jis sugriovė bet kokios tokios netikros kaltės ir izoliacijos jausmo pagrindą visatoje pareikšdamas, jog žmogus yra Dievo vaikas; tvarinio-Kūrėjo ryšys buvo pagrįstas vaiko-tėvo

pagrindu. Dievas savo moraliems sūnums ir dukroms tampa mylinčiu Tėvu. Amžiams yra panaikinami visi ritualai, kurie nėra teisėta tokių artimų šeimyninių ryšių dalis.

^{103:4,5 (1133.5)} Dievas Tėvas palaiko ryšį su žmogumi, savo vaiku, remdamasis ne realia dorybe arba vertingumu, bet suvokdamas vaiko motyvaciją—tvarinio tikslą ir ketinimą. Šis ryšys yra toks, kaip tėvo-vaiko bendravimas, ir jį skatina dieviškoji meile.

5. Idealų kilmė

^{103:5,1 (1133.6)} Ankstyvasis evoliucinis protas sukuria visuomeninės pareigos ir moralinio įsipareigojimo jausmą daugiausia kilusį iš emocinės baimės. Aiškesnis akstinas visuomeninei tarnystei ir altruizmo idealizmui yra kilęs iš dieviškosios dvasios, gyvenančios žmogaus prote, tiesioginio impulso.

^{103:5,2 (1133.7)} Šita idėja-idealas daryti kitiems gėrį—impulsas, kada ko nors nesuteikiama savajam aš dėl savo artimo gerovės—iš pradžių yra labai apribotas. Primityvusis žmogus artimaisiais laiko tik tai tuos, kurie jam yra labai artimi, tuos, kurie su juo elgiasi draugiškai; religinei civilizacijai vystantis, artimo samprata išsiplečia, apimdama klaną, gentį, naciją. Ir tada Jėzus išplėtė artimo spektrą, kad apimtų visą žmoniją, net tai, jog mes turėtume mylėti ir savo priešus. Ir kiekvienos normalios žmogiškosios būtybės viduje yra kažkas, kas jam pasako, šitas mokymas yra moralus—teisingas. Net ir tie, kurie šito idealo laikosi mažiausia, pripažįsta, jog teoriškai tai yra teisinga.

^{103:5.3 (1134.1)} Visi žmonės pripažįsta šito visuotinio žmogiškojo akstino būti nesavanaudiškam ir altruistiškam moralumą. Humanistas šito akstino kilmę priskiria natūraliam materialaus proto veikimui; religininkas yra teisesnis, pripažindamas, jog tikrai nesavanaudiškas mirtingojo proto siekis yra atsakas į Minties Derintojo vidinį dvasinį vadovavimą.

^{103:5.4 (1134.2)} Bet šitų ankstyvųjų konfliktų, kylančių tarp ego valios ir ne savojo aš, bet kitų valios, žmogiškasis aiškinimas nevisada yra patikimas. Tikrai visiškai gerai suvienyta asmenybė sugeba būti arbitras daugiapusiuose ginčuose tarp ego troškimų ir besiskleidžiančios visuomeninės sąmonės. Savasis aš turi tokias pačias teises kaip ir jo artimieji. Nė vienas iš jų neturi išskirtinių reikalavimų individo dėmesio ir tarnavimo atžvilgiu. Kada šitos problemos išspręsti nepavyksta, tada formuojasi anksčiausia žmogiškosios kaltės jausmų rūšis.

^{103:5.5 (1134.3)} Žmogiškoji laimė yra pasiekama tikrai tada, kada savojo aš ego troškimą ir aukštesniojo savojo aš (dieviškosios dvasios) altruistinį akstiną suderina ir sutaiko besivienijančios ir vadovaujančios asmenybės suvienyta valia. Evoliucinio žmogaus protas visada susiduria su sudėtinga problema teisėjauti varžybose tarp emocinių impulsų natūralaus plėtimosi ir nesavanaudiškų postūmių, besiremiančių dvasine įžvalga—nuoširdžiu religiniu apmąstymu—moralinio augimo.

^{103:5.6 (1134.4)} Mėginimas tokį patį gerį užtikrinti savajam aš ir kuo didesniui skaičiui kitų žmonių sukelia problemą, kurią nevisada galima patenkinamai išspręsti laiko-erdvės sferoje. Amžinojo gyvenimo atveju, tokius antagonizmus išspręsti galima, bet per vieną trumpą žmogiškąjį gyvenimą jų išspręsti

neįmanoma. Jėzus minty turėjo tokį paradoksą, kada jis sakė: “Kas savąją gyvybę išsaugos, tas ją tikrai praras, bet kas savąją gyvybę praras vardan karalystės, tas ją tikrai suras.”

^{103:5.7 (1134.5)} Idealo—būti toks, kaip Dievas—siekimas yra nuolatinės pastangos iki mirties ir po jos. Iš esmės gyvenimas po mirties nesiskiria nuo mirtingojo egzistencijos. Viskas, ką šitame gyvenime mes darome gera, tiesiogiai prisideda prie ateities gyvenimo vystymo. Tikroji religija neskatina moralinės veltėdystės ir dvasinės tinginystės, jog suteiktų tuščią viltį, kad dėl perėjimo per natūralios mirties vartus bus padovanotos visos kilnaus charakterio dorybės. Tikroji religija nenuvertina žmogaus pastangų žengti į priekį per išnuomotą mirtingojo gyvenimą. Kiekvienas mirtingojo pasiekimas yra tiesioginis indėlis į nemirtingo išlikimo patyrimo pirmųjų etapų turtinimą.

^{103:5.8 (1134.6)} Žmogaus idealizmui yra pražūtinga, kada žmogus yra mokomas, kad visi jo altruistiniai impulsai yra tiesiog jo natūralių bandos instinktų išvystymas. Bet jį sukilnina ir jam suteikia galingos energijos tai, kada jis sužino, jog šitie aukštesnieji jo sielos potraukiai išsiveržia iš tų dvasinių jėgų, kurios gyvena jo mirtingame prote.

^{103:5.9 (1134.7)} Žmogus pats pakyla ir pranoksta save, kada jis kartą ir iki galo suvokia, kad jo viduje gyvena ir stengiasi kažkas, kas yra amžinas ir dieviškas. Ir tokiu būdu būtent gyvas įtikėjimas į mūsų idealų viršžmogiškąją kilmę patvirtina mūsų tikėjimą, jog mes esame Dievo sūnūs, ir mūsų altruistinius įsitikinimus, tuos žmogaus brolystės jausmus, padaro tikrus.

^{103:5.10 (1134.8)} Žmogus, savo dvasinėje sferoje, iš tiesų turi laisvą valią. Mirtingasis žmogus nėra nei bejėgis visagalio Dievo

nepajudinamos aukščiausiosios valdžios vergas, nei mechanistinio kosminio determinizmo beviltiško fatališkumo auka. Žmogus yra kuo tikriausiai savo paties amžinojo likimo architektas.

^{103:5,11 (1135.1)} Bet žmogus nėra gelbstimas arba kilninamas spaudimu. Dvasinis augimas atsiranda iš besivystančios sielos vidaus. Spaudimas gali asmenybę deformuoti, bet jis niekada neskatina augimo. Net ir švietimo spaudimas yra tiktai neigiamai naudingas tuo, kad jis gali padėti užkirsti kelią pražūtingam patyrimui. Dvasinis augimas yra didžiausias ten, kur bet koks išorinis spaudimas yra mažiausias. “Ten, kur yra Viešpaties dvasia, ten yra laisvė.” Žmogus vystosi geriausiai tada, kada šeimos, bendruomenės, bažnyčios, ir valstybės spaudimas yra mažiausias. Bet šito nereikia suprasti taip, jog pažangioje visuomenėje nėra vietos šeimai, visuomeninėms institucijoms, bažnyčiai, ir valstybei.

^{103:5,12 (1135.2)} Kada visuomeninės religinės grupės narys laikosi tokios grupės reikalavimų, tada jis turėtų būti skatinamas naudotis religine laisve iki galo reiškdamas savo asmeninį aiškinimą apie religinio tikėjimo tiesas ir religinio patyrimo faktus. Religinės grupės saugumas priklauso nuo dvasinės vienybės, o ne nuo teologinio venodumo. Religinė grupė turėtų sugebėti naudotis nesuvaržyto mąstymo laisve taip, kad jos nariai netaptų “laisvamaniais.” Bet kuri bažnyčia, garbinanti gyvąjį Dievą, patvirtinanti žmogaus brolystę, ir išdrįstanti pašalinti savo nariams bet koki dogmatinį spaudimą, gali su dižiule viltimi eiti į ateitį.

6. Filosofinis derinimas

^{103:6.1 (1135.3)} Teologija tyrinėja žmogiškosios dvasios veiksmus ir reakcijas; ji niekada negali tapti mokslu, kadangi savo asmenine išraiška daugiau ar mažiau turi būti susieta su psichologija, o savo susistemintu pavaizdavimu turi būti susieta su filosofija. Teologija visada yra *savo pačios* religijos tyrinėjimas; kito religijos tyrinėjimas yra psichologija.

^{103:6.2 (1135.4)} Kada žmogus priartėja prie savosios visatos tyrinėjimo ir tikrinimo iš *išorės*, tada jis sukuria įvairius fizikinius mokslus, kada jis priartėja prie savęs paties ir visatos studijavimo iš *vidaus*, tada jis sukuria teologiją ir metafiziką. Vėlesnis filosofijos menas vystosi stengiantis suderinti tuos daugelį nesutarimų, kuriems yra lemta iš pradžių atsirasti tarp atradimų ir mokymų, esančių šituose diametraliai priešinguose keliuose, kuriais yra priartėjama prie daiktų ir būtybių visatos.

^{103:6.3 (1135.5)} Religija yra susijusi su dvasiniu požiūriu, žmogiškojo patyrimo suvokimu iš *vidaus*. Žmogaus dvasinė prigimtis jam suteikia galimybę visatos išorę pasukti į vidų. Dėl to tai yra tiesa, jog, žvelgiant išimtinai iš asmenybės patyrimo vidaus, visa kūrinija savo prigimtimi atrodo, kad yra dasinė.

^{103:6.4 (1135.6)} Kada žmogus visatą tiria analitiškai savo fizinių pojūčių ir su jais susieto proto suvokimo materialių sugebėjimų dėka, tada kosmosas atrodo kaip mechaninis ir energetiškai materialus. Tokį tikrovės studijavimo metodą sudaro visatos vidaus išvertimas į išorę.

^{103:6.5 (1135.7)} Logiškos ir nuoseklios filosofinės sampratos apie visatą negalima kurti remiantis materializmo arba spiritizmo postulatais, nes abi šitos mąstymo sistemos, kada jos būna taikomos visatos atžvilgiu, yra priverstos į kosmosą žvelgti

iškreiptai, pirmoji palaiko ryšį su tokia visata, kuri yra išversta iš vidaus į išorę, antroji sistema visatos prigimtį suvokia kaip pasuktą iš išorės į vidų. Tuomet, niekada nei mokslas, nei religija, savo jėgomis, pavieniui, negali tikėtis pasiekti adekvataus visuotinių tiesų ir ryšių supratimo be žmogiškosios filosofijos vadovavimo ir dieviškojo apreiškimo apšvietimo.

103:6.6 (1136.1) Žmogaus vidinė dvasia tam, kad save išreikštų ir save suvoktų, visada turi priklausyti nuo proto mechanizmo ir metodo. Lygiai taip ir žmogaus išorinis materialios tikrovės patyrimas turi būti grindžiamas patiriančios asmenybės proto sąmone. Dėl to dvasinis ir materialus, vidinis ir išorinis, žmogaus patyrimai visada yra abipusiškai susieti su proto veikimu, o, kas susiję su jų sąmoningu suvokimu, tai juos sąlygoja proto veikla. Žmogus patiria materiją savo protu; jis patiria dvasinę tikrovę sieloje, bet šį patyrimą ima sąmoningai suvokti savo protu. Intelektas yra mirtingojo viso bendro patyrimo harmonizuotojas ir visą laiką esantis sąlygotojas. Tiek energetines esybes, tiek dvasines vertybes nuspalvina jų aiškinimas sąmonės proto pagalba.

103:6.7 (1136.2) Kada jūs stengiatės pasiekti harmoningesnį suderinimą tarp mokslo ir religijos, tada jums sunkumas kyla dėl to, kad jūs visiškai nieko nežinote apie įsiterpiančią daiktų ir būtybių morontinio pasaulio sferą. Vietinę visatą sudaro tikrovės pasireiškimo trys laipsniai, arba etapai: materija, morontija, ir dvasia. Morontinis požiūris pašalina visus skirtumus tarp fizinių mokslų atradimų ir religijos dvasinio veikimo. Argumentavimas yra šių mokslų supratimo metodas; įtikėjimas yra religijos įžvalgos metodas; mota yra morontinio lygio metodas. Mota yra viršmaterialios tikrovės pajautimas,

kuris pradeda kompensuoti neužbaigtą augimą dėka to, kad jos substancija yra žinios-protas, o jos dvasinė esmė yra įtikėjimas-įžvalga. Mota yra įvairiapusės tikrovės suvokimo viršfilosofinis suderinimas, kuris yra nepasiekiamas materialioms asmenybėms; iš dalies, jis remiasi tuo patyrimu, sukauptu, išlikus po materialaus gyvenimo kūne. Bet daugelis mirtingųjų pripažino, jog būtų pageidaujama, kad būtų koks nors metodas, kurio dėka būtų galima harmoningai suderinti sąveiką tarp labai plačiai atskirtų mokslo ir religijos sferų; ir metafizika yra toji pasekmė, kada žmogus bergždžiai mėgina nutiesti tiltą tarp šitos gerai žinomos bedugnės krantų. Bet žmogiškoji metafizika pasirodė, jog daugiau painioja negu apšviečia. Metafizika išreiškia žmogaus geras, bet tuščias pastangas suteikti kompensaciją dėl morontinės motos nebuvimo.

103:6.8 (1136.3) Metafizika visiškai žlugo; motos žmogus suvokti negali. Apreiškimas yra vienintelis metodas, kuris gali kompensuoti dėl to, jog materialame pasaulyje nėra tiesai tokio jautrumo, koks yra būdingas motai. Apreiškimas autoritetingai išaiškina proto sukurtos metafizikos painiavą evoliucinėje sferoje.

103:6.9 (1136.4) Mokslas yra žmogaus mėginimas studijuoti savo fizinę aplinką, energijos-materijos pasaulį; religija yra žmogaus patyrimas pažįstant dvasinių vertybių kosmosą; filosofija žmogaus proto pastangomis atsirado tam, jog šitų priešingų sampratų atradimus organizuotų ir abipusiškai susietų į kažką, kas būtų panašu į protingą ir suvienytą požiūrį į kosmosą. Filosofija, išgryninta apreiškimo, veikia

patenkinamai, kada nėra motos ir kada smunka ir žlunga žmogaus proto pakaitalas motai—metafizika.

^{103:6.10 (1136.5)} Ankstyvasis žmogus nedaro jokio skirtumo tarp energetinio lygio ir dvasinio lygio. Būtent violetinė rasė ir jų palikuonys anditai buvo pirmieji, pamėginę atskirti tą, kas yra matematinis, nuo to, kas turi valią. Vis daugiau civilizuotas žmogus ėmė žengti tuo keliu, kuriuo ėjo ankstyvieji graikai ir šumerai, kurie darė skirtumą tarp to, kas yra negyva ir kas yra gyva. Ir civilizacijai vytantis, filosofija turės nutiesti tiltą, sujungiantį visą laiką platėjančios bedugnės kraštus tarp dvasios sampratos ir energijos sampratos. Bet erdvės laike šitie skirtumai yra suvienijami Aukščiausiojoje Būtybėje.

^{103:6.11 (1137.1)} Mokslas visada turi remtis protu, nors vaizduotė ir numanymas yra naudingi tam, kad jo ribos būtų išplėstos. Religija amžinai priklauso nuo įtikėjimo, nors protas ir yra stabilizuojanti įtaka ir naudinga tarnaitė. Ir visada buvo, ir amžinai bus, klaidinantys tiek fizinio, tiek dvasinio pasaulio reiškinių aiškinimai, apgaulingai šitaip vadinami mokslais ir religijomis.

^{103:6.12 (1137.2)} Dėl to, kad ne iki galo suprato mokslą, kad menkai suvokė religiją, ir dėl to, kad mėginimai metafizikos srityje nepavyko, žmogus pabandė sukurti savo filosofines formuluotes. Ir šiuolaikinis žmogus iš tikrųjų sukurtų vertingą ir patrauklią filosofiją apie save patį ir apie savąją visatą, jeigu tarp materijos ir dvasios pasaulių nebūtų prarasta tokia svarbi ir būtina metafizikos grandis, metafizikos nesugebėjimas sujungti morontinės bedugnės krantų tarp to, kas yra fizinis ir kas yra dvasinis. Mirtingasis žmogus neturi sampratos apie morontinį protą ir materiją; ir *apreiškimas* yra vienintelis

metodas, atlyginantis už tokį konceptualių duomenų trūkumą, ir žmogui jo nepaprastai reikia tam, kad jis galėtų konstruoti loginę visatos filosofiją ir tam, kad pasiektų patenkinamą supratimą apie savo užtikrintą ir nusistovėjusią vietą visatoje.

103:6.13 (1137.3) Apreiškimas yra evoliucinio žmogaus vienintelė viltis nutiesti tiltą per morontinę bedugnę. Įtikėjimas ir protas, be motos pagalbos, nesugeba suvokti ir konstruoti loginės visatos. Be motos įžvalgos mirtingasis žmogus nesugeba pažinti gėrio, meilės, ir tiesos materialaus pasaulio reiškiniuose.

103:6.14 (1137.4) Kada žmogaus filosofija smarkiai pakrypsta į materijos pasaulį, tada ji tampa racionali arba *natūralistinė*. Kada filosofija ypatingai palinksta į dvasinį lygį, tada ji tampa *idealistinė* arba net mistinė. Kada filosofijai taip nepasiseka, kad ji pakrypsta į metafiziką, tada ji būtinai tampa *skeptiška*, supainiota. Praėjusiais amžiais, žmogaus žinių ir intelektualių įvertinimų didžioji dalis pateko į kurį nors vieną iš šitų trijų suvokimo iškraipymų. Filosofijai neleistina savo aiškinimų apie tikrovę projektuoti logikos linijine maniera; ji visada turi atsižvelgti į elipsinę tikrovės simetriją ir į esminį bet kokių sampratų apie ryšius išlinkimą.

103:6.15 (1137.5) Aukščiausioji filosofija, kokią gali pasiekti mirtingasis žmogus, turi logiškai remtis mokslo protu, religijos įtikėjimu, ir tiesos įžvalga, kurią pateikia apreiškimas. Šitos sąjungos dėka žmogus gali tam tikra prasme kompensuoti tai, kad jam nepasisekė sukurti adekvačios metafizikos ir tai, kad jis nesugeba suvokti morontijos motos.

7. Mokslas ir religija

103:7.1 (1137.6) Mokslą palaiko protas, religiją palaiko įtikėjimas. Įtikėjimas, nors ir nesiremia protu, bet yra pagrįstas; nors nepriklauso nuo logikos, bet vis vien jį skatina sveika logika. Įtikėjimo negali maitinti net ir ideali filosofija; iš tikrųjų, jis, kartu su mokslu, yra tokios filosofijos pats tas šaltinis. Įtikėjimui, žmogiškajai religinei įžvalgai, patikimai vadovauti gali tiktai apreiškimas, jį patikimai išaukštinti gali tiktai asmeninis mirtingojo patyrimas su Dievo, kuris yra dvasia, dvasinio Derintojo buvimu.

103:7.2 (1137.7) Tikrasis išgelbėjimas yra mirtingojo proto dieviškosios evoliucijos metodas, kada vystymasis vyksta iš susitapatinimo su materija per morontinio ryšio sferas į dvasinės sąsajos aukštą visatos statusą. Ir kaip materialus intuicijos instinktas eina anksčiau už žemiškojoje evoliucijoje atsirandančias racionalias žinias, taip ir dvasinės intuityvios įžvalgos pasireiškimas pranašauja tai, jog vėliau atsiras morontinis ir dvasinis protas ir patyrimas dangiškosios evoliucijos dieviškojoje programoje, veikloje, kada žemiškojo žmogaus potencialai yra keičiami į amžinojo žmogaus realybę ir dieviškumą, į Rojaus užbaigtąjį.

103:7.3 (1138.1) Bet, kaip kylantis žmogus linksta į vidų ir į Rojų tam, kad patirtų Dievą, lygiai taip jis kryps į išorę ir į erdvę tam, kad suprastų materialaus kosmoso energiją. Mokslo vystymasis neapsiriboja žmogaus žemiškuoju gyvenimu; patyrimas, jam kylant visatoje ir supervisatoje, nemažu laipsniu bus energijos transmutavimo ir materijos metamorfozių studijos. Dievas yra dvasia, bet Dievybė yra vienybė, o Dievybės vienybė ne tiktai sudaro Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus dvasines vertybes, bet ji taip pat žino apie Visuotinio Kontrolieriaus ir Rojaus

Salos energetines realybes, tuo tarpu visuotinės tikrovės šitos dvi fazės yra tobulai abipusiškai susietos su Bendrai Veikiančiojo proto ryšiais ir suvienytos užbaigtojo lygiu Aukščiausiosios Būtybės atsirandančioje Dievybėje.

^{103:7.4 (1138.2)} Mokslinio požiūrio ir religinės įžvalgos suvienijimas patirtinės filosofijos tarpininkavimo dėka yra žmogaus ilgo kilimo į Rojų patyrimo dalis. Matematikos aproksimacijoms ir įžvalgos tikrumui visada bus reikalinga proto logikos harmonizuojanti funkcija visais patyrimo lygiu tol, kol bus maksimaliai pasiekiamas Aukščiausiasis.

^{103:7.5 (1138.3)} Bet logikai niekada negali pasisekti suderinti mokslo atradimų ir religinės įžvalgos, jeigu nei moksliniuose, nei religiniuose asmenybės aspektuose neviešpatauja tiesa, jeigu nėra nuoširdaus troškimo eiti paskui tiesą, kad ir kur ji vestų, nepriklausomai nuo išvadų, kokias ji gali padaryti.

^{103:7.6 (1138.4)} Logika yra filosofijos būdas, jos išraiškos metodas. Tikro mokslo sferose, protas visada paklūsta tikrai logikai; tikros religijos sferoje, įtikėjimas visada yra logiškas vidinio požiūrio pagrindu, nors toks įtikėjimas gali atrodyti visiškai nepagrįstas, remiantis į vidų žvelgiančiu moksliniu požiūriu. Iš išorės, žiūrint į vidų, visata gali atrodyti, jog yra materialinė; iš vidaus, žiūrint į išorę, ta pati visata atrodo, jog yra visiškai dvasinė. Racionalus argumentavimas atsiranda iš materialaus žinojimo, įtikėjimas atsiranda iš dvasinio žinojimo, bet filosofijos dėka, sustiprintos apreiškimo, logika gali patvirtinti tiek vidinį, tiek išorinį požiūrį, šituo stabilizuodama tiek mokslą, tiek religiją. Tokiu būdu, bendro ryšio su filosofijos logika dėka tiek mokslas, tiek religija tampa vis labiau

pakantesni vienas kitam ir vis mažiau ir mažiau skeptiški vienas kito atžvilgiu.

103:7.7 (1138.5) Ko trūksta tiek besivystančiam mokslui, tiek religijai, tai skvarbesnės ir bebaimės savikritikos, didesnio žinojimo apie neužbaigtumą evoliuciniame statuse. Tiek mokslo, tiek religijos mokytojai dažnai yra iš viso per daug savimi pasitikintys ir dogmatiški. Mokslas ir religija gali tikrai būti savikritiški *faktų* atžvilgiu. Tą pačią akimirką, kada tik pasitraukiama iš faktų arenos, tada protas praranda savo vaidmenį ar kitaip sparčiai išsigimsta į netikros logikos partnerį.

103:7.8 (1138.6) Tiesą—kosmoso ryšių, visatos faktų, ir dvasinių vertybių supratimą—galima geriausiai pasiekti Tiesos Dvasios tarnavimo dėka ir ją geriausiai gali kritikuoti *apreiškimas*. Bet apreiškimas nesukuria nei mokslo, nei religijos; jo funkcija yra tiek mokslą, tiek religiją suderinti su tikrovės tiesa. Visada, kada nebuvo apreiškimo arba kada nepasisekdavo jam pritarti arba jo suvokti, mirtingasis žmogus griebdavosi tuščių pastangų metafizikos srityje, kuri yra vienintelis žmogiškasis pakaitalas tiesos apreiškimui ar morontinės asmenybės motai.

103:7.9 (1139.1) Materialaus pasaulio mokslas įgalina žmogų kontroliuoti, ir iki tam tikro laipsnio valdyti, savo fizinę aplinką. Dvasinio patyrimo religija yra brolystės šaltinis tam impulsui, kuris žmones įgalina gyventi drauge mokslinio amžiaus civilizacijos sudėtingomis sąlygomis. Metafizika, bet dar daugiau apreiškimas, suteikia bendrą pagrindą tiek mokslo, tiek religijos atradimams, ir padaro įmanomu žmogaus mėginimą logiškai abipusiškai susieti šitas atskiras, bet viena

nuo kitos priklausančias minties sferas į mokslinio stabilumo ir religinio tikrumo gerai subalansuotą filosofiją.

103:7.10 (1139.2) Mirtingojo egzistencijos padėtyje, absoliutūs įrodymai neįmanomi; tiek mokslas, tiek religija remiasi prielaidomis. Morontijos lygyje, tiek mokslo, tiek religijos postulatus iš dalies galima įrodyti motos logika. Pasiekus maksimalaus statuso dvasinę lygį, poreikis ribiniam įrodymui palaipsniui išnyksta prieš tikrovės realų patyrimą ir su tikrovės realiu patyrimu, bet net ir tada didelė dalis to, kas pranoksta tai, kas yra ribinis, lieka neįrodyta.

103:7.11 (1139.3) Žmogiškosios minties visos sferos yra grindžiamos tam tikromis prielaidomis, kurias priima, nors be įrodymų, žmogui padovanoto proto jautrumas sudėtinei tikrovei. Mokslas savo argumentavimo tuščiagarbišką karjerą pradeda, *sutikdamas su prielaida*, jog egzistuoja trys dalykai: materija, judėjimas, ir gyvybė. Religija pradeda nuo to, jog patvirtina prielaidą dėl trijų dalykų: proto, dvasios, ir visatos—Aukščiausiosios Būtybės.

103:7.12 (1139.4) Mokslas tampa minties sfera, apimančia matematiką, energiją, ir laiko materiją erdvėje. Religija imasi palaikyti ryšius ne tik su ribine ir laikina dvasia, bet taip pat ir su amžinybės ir aukštybės dvasia. Tikrai sukaupus didžiulį patyrimą motoje, šituos du visatos suvokimo kraštutinumus galima iš tiesų priversti pateikti analogiškus kilmės, funkcijų, ryšių, realybių, ir tikslų aiškinimus. Maksimalus energijos-dvasios skirtumo suderinimas yra Septynių Pagrindinių Dvasių grandinėje; jų skirtumo pirmasis suvienijimas yra Aukščiausiojo Dievybėje; jų skirtumo užbaigta vienybė, yra Pirmojo Šaltinio ir Centro, šio AŠ ESU, begalybėje.

^{103:7.13 (1139.5)} *Samprotavimas* yra toks veiksmas, kada yra suvokiamos sąmonės išvados, susijusios su patyrimu energijos ir materijos fiziniame pasaulyje ir su šituo pasauliu. *Įtikėjimas* yra toks veiksmas, kada yra suvokiamas dvasinės sąmonės patvirtinimas—kažkas, kam negali būti suteiktas kito mirtingojo įrodymas. *Logika* yra įtikėjimo ir samprotavimo vienybės tiesos ieškojimo sintetinis vystymasis ir remiasi mirtingųjų būtybių esminiais proto sugebėjimais, daiktų, prasmių, ir vertybių įgimtu suvokimu.

^{103:7.14 (1139.6)} Minties Derintojo buvimas realiai įrodo dvasinės tikrovės egzistavimą, bet šito buvimo pagrįstumo negalima pademonstruoti išoriniam pasauliui, jį galima pademonstruoti tiktai tam, kuris tokiu būdu patiria savo viduje gyvenantį Dievą. Derintojo sąmoningas suvokimas remiasi intelektualiu tiesos suvokimu, gėrio viršprotiniu suvokimu, ir asmenybės polinkiu į meilę.

^{103:7.15 (1139.7)} Mokslas atranda materialų pasaulį, religija jį įvertina, o filosofija stengiasi aiškinti jo prasmes, derindama mokslinį materialų požiūrį su religine dvasine samprata. Bet istorija yra tokia sritis, kurioje mokslas ir religija sutarimo gali niekada iki galo nepasiekti.

8. Filosofija ir religija

^{103:8.1 (1140.1)} Nors tiek mokslas, tiek filosofija gali daryti prielaidas dėl Dievo tikimybės savo protavimo ir logikos dėka, bet tiktai dvasios vedamo žmogaus asmeninis religinis patyrimas gali patvirtinti tokios aukščiausios ir asmenės Dievybės tikrumą. Tokio gyvosios tiesos įsikūnijimo metodo dėka filosofinė hipotezė dėl Dievo tikimybės tampa religine tikrove.

^{103:8.2 (1140.2)} Painiava dėl Dievo tikrumo patyrimo atsiranda dėl to, jog atskiri individai ir skirtingos žmonių rasės pateikia to patyrimo skirtingus aiškinimus ir ryšius. Galėjimas patirti Dievą gali būti visiškai svarus, bet kalbos *apie* Dievą, būdamos intelektualios ir filosofinės, yra skirtingos ir dažnai gluminančiai klaidingos.

^{103:8.3 (1140.3)} Geras ir kilnus vyras gali tobulai mylėti savo žmoną, bet visiškai nesugebėti patenkinamai išlaikyti santuokinės meilės psichologijos egzamino raštu. Kitas vyras, mažai mylintis arba visiškai nemylintis savo sutuoktinės, tokį egzaminą galėtų išlaikyti visiškai sėkmingai. Mylinčiojo netobula įžvalga savo mylimosios tikrojo charakterio atžvilgiu nė menkiausiu laipsniu nepanaikina nei jo meilės tikrumo, nei nuoširdumo.

^{103:8.4 (1140.4)} Jeigu jūs tikrai tikite į Dievą—įtikėjimu jį pažįstate ir jį mylite—tuomet neleiskite, jog tokią patyrimo tikrovę kiek nors susilpnintų arba sumenkintų abejojančios mokslo insinuacijos, logikos priekabių ieškojimai, filosofijos postulatai, arba gero norinčių sielų, kurios sukurtų religiją be Dievo, protingi patarimai.

^{103:8.5 (1140.5)} Dievą pažįstančio religininko tvirtumui neturėtų kelti nerimo abejojančio materialisto netvirtumas; vietoje šito netikinčiojo netvirtumui iššūkį turėtų mesti patirtinio tikinčiojo gilus įtikėjimas ir nepalenkiamas tvirtumas.

^{103:8.6 (1140.6)} Filosofija, tam, kad kuo daugiau pasitarnautų tiek mokslui, tiek religijai, turėtų vengti tiek materializmo, tiek panteizmo kraštutinumų. Tiktai tokia filosofija, kuri pripažįsta asmenybės tikrovę—pastovumą keitimosi akivaizdoje—gali

turėti moralinės vertės žmogui, gali tarnauti jungtimi tarp materialaus mokslo ir dvasinės religijos teorijų. Apreiškimas yra kompensacija už besivystančios filosofijos moralinį netvirtumą.

9. Religijos esmė

^{103:9.1 (1140.7)} Teologija turi reikalo su religijos turiniu, metafizika (apreiškimas) nagrinėja filosofinius aspektus. Religinis patyrimas *yra* tos religijos dvasinis turinys. Nepaisant religijos intelektualaus turinio mitologinių užgaidų ir psichologinių iliuzijų, nepaisant metafizinių klaidingų prielaidų ir saviapgaulės metodų, nepaisant politinių iškraipymų ir religijos filosofinio turinio socioekonominių iškrypimų, dvasinis asmeninės religijos patyrimas išlieka tikras ir pagrįstas.

^{103:9.2 (1140.8)} Religija yra susijusi su jausmu, veiksmu, ir gyvenimu, ne tik su mąstymu. Mąstymas yra glaudžiau susietas su materialiu gyvenimu ir iš esmės, bet ne iki galo, turėtų būti valdomas proto ir mokslo faktų, o savo nematerialiuose siekiuose link dvasinių sferų, tiesos. Nesvarbu, kokia iliuzinė ir klaidinga būtų individo teologija, bet jo religija gali būti visiškai tikra ir amžinai teisinga.

^{103:9.3 (1141.1)} Budizmas savo pirmine forma yra viena geriausių religijų be Dievo per visą Urantijos evoliucinę istoriją, nors, šitam tikėjimui vystantis, jis neišliko bedievis. Religija be įtikėjimo yra prieštaravimas; be Dievo, ji yra filosofinis nenuoseklumas ir intelektualus absurdas.

^{103:9.4 (1141.2)} Natūralios religijos magiškas ir mitologinis gimimas nepanaikina vėlesnių apreiškiamų religijų ir tobulos Jėzaus religijos išgelbstinčios evangelijos tikrovės ir tiesos. Jėzaus gyvenimas ir mokymai galutinai išvadavo religiją nuo magijos prietarų, mitologijos iliuzijų, ir tradicinio dogmatizmo vergovės. Bet šita ankstyvoji magija ir mitologija labai veiksmingai paruošė kelią vėlesnei ir aukštesnei religijai, padarydamos prielaidą apie viršmaterialių vertybių ir būtybių egzistavimą ir tikrovę.

^{103:9.5 (1141.3)} Nors religinis patyrimas yra grynai dvasinis subjektyvus reiškinys, bet toks patyrimas sudaro aiškaus ir gyvo įtikėjimo požiūrį į visatos objektyvios tikrovės aukščiausias sferas. Religinės filosofijos idealas yra toks įtikėjimas-pasitikėjimas, jog žmogų atvestų į tai, kad jis be galo pasikliautų visatų visatos begalinio Tėvo absoliučia meile. Toks tikras religinis patyrimas toli pranoksta idealistinio troškimo filosofinį įkūnijimą; iš tiesų tikras religinis patyrimas į išgelbėjimą žvelgia tiesiogine prasme ir rūpinasi, kaip pažinti ir vykdyti Tėvo Rojuje valią. Tokios religijos skiriamieji bruožai yra: įtikėjimas į aukščiausiąją Dievybę, amžinojo išlikimo viltis, ir meilė, ypač savo bičiuliams.

^{103:9.6 (1141.4)} Kada teologija nugalė religiją, tada religija miršta; vietoje to, jog būtų gyva, ji tampa doktrina. Teologijos misija yra tiesiog tik padėti sąmoningai suvokti asmeninį dvasinį patyrimą. Teologiją sudaro religinės pastangos apibrėžti, paaiškinti, išvystyti, ir pagrįsti religijos empirinius reikalavimus, kuriuos iš esmės gali pagrįsti tiktai gyvas įtikėjimas. Visatos aukščiausioje filosofijoje išmintis, kaip ir protas, būna susieta su įtikėjimu. Protas, išmintis, ir įtikėjimas

yra žmogaus aukščiausieji žmogiškieji pasiekimai. Protas žmogų supažindina su faktų pasauliu, su daiktais; išmintis jį supažindina su tiesos pasauliu, su ryšiais; įtikėjimas jį įveda į dieviškumo, dvasinio patyrimo, pasaulį.

103:9.7 (1141.5) Įtikėjimas su didžiausiu noru vedasi protą kartu tiek toli, kiek protas pajėgia eiti, o tada eina tolyn su išmintimi iki visiškos filosofijos ribos; ir tuomet jis išdrįsta tęsti beribę ir niekada nesibaigiančią visatos kelionę, lydimas vien tik TIESOS.

103:9.8 (1141.6) Mokslas (žinios) remiasi neatskiriama (pagalbinės dvasios) prielaida, jog protas yra pagrįstas, jog visatą galima suvokti. Filosofija (suderintas suvokimas) remiasi neatskiriama (išminties dvasios) prielaida, jog išmintis yra pagrįsta, jog materialią visatą galima suderinti su dvasine. Religija (asmeninio dvasinio patyrimo tiesa) remiasi neatskiriama (Minties Derintojo) prielaida, jog įtikėjimas yra pagrįstas, jog Dievą galima pažinti ir pasiekti.

103:9.9 (1141.7) Mirtingojo gyvenimo tikrovės visišką suvokimą sudaro vis labiau augantis noras tikėti šitomis proto, išminties, ir įtikėjimo prielaidomis. Tokį gyvenimą motyvuoja tiesa ir valdo meilė; o jos yra objektyvios kosminės tikrovės, kurios egzistavimo negalima materialiai pademonstruoti, idealai.

103:9.10 (1142.1) Kada protas ima suvokti, kas yra gėris ir blogis, tada jis demonstruoja išmintį; kada išmintis apsisprendžia tarp gėrio ir blogio, tarp tiesos ir suklydimo, tada ji parodo, kad jai vadovauja dvasia. Ir tokiu būdu proto, sielos, ir dvasios veikimas visam laikui yra glaudžiai suvienytas ir funkciškai tarpusavyje susietas. Protas yra susietas su faktų žiniomis;

išmintis yra susijusi su filosofija ir apreiškimu; įtikėjimas yra susietas su gyvu dvasiniu patyrimu. Tiesos dėka žmogus pasiekia grožį, o dvasinės meilės dėka pakyla iki gėrio.

^{103:9.11 (1142.2)} Įtikėjimas veda į Dievo pažinimą, ne vien tik į dieviškojo buvimo mistinį pajautimą. Įtikėjimo nereikia per daug paveikti jo emocinėmis pasekmėmis. Tikroji religija yra tikėjimo ir žinojimo patyrimas, o taip pat jausmo patenkinimas.

^{103:9.12 (1142.3)} Religiniame patyrimo yra tokia tikrovė, kuri yra proporcinga jo dvasiniam turiniui, ir tokia tikrovė pranoksta protą, mokslą, filosofiją, išmintį, ir visus kitus žmogiškuosius pasiekimus. Tokio patyrimo įsitikinimų neįmanoma paneigti; religinio gyvenimo logika yra nenuginčijama; įsitikinimas dėl tokių žinių yra viršžmogiškas; pasitenkinimas yra nuostabiai dieviškas, drąsa yra nepalenkiama, atsidavimas yra neabejotinas, ištikimybė yra aukščiausia, ir tikslai yra nustatyti—amžini, galutiniai, ir visuotiniai.

^{103:9.13 (1142.4)} [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

104 Dokumentas. Sampratos apie Trejybę augimas

^{104:0.1 (1143.1)} APREIKŠTOS religijos sampratos apie Trejybę nereikia painioti su evoliucinių religijų triadų tikėjimais. Triadų idėjos kilo iš didelės dalies tokių ryšių, kurie sukelia minčių, bet daugiausia dėl rankos pirštų trijų sąnarių, dėl to, kad mažiausia trimis kojomis galima stabilizuoti taburetę, dėl to, kad trys atramos taškai gali išlaikyti pastatytą palapinę, dar daugiau, primityvusis žmogus ilgą laiką nesugebėjo suskaičiuoti daugiau negu iki trijų.

^{104:0.2 (1143.2)} Be tam tikrų natūralių derinių, tokių, kaip praeitis ir dabartis, diena ir naktis, karšta ir šalta, ir vyras ir moteris, žmogus apskritai turi polinkį galvoti triadomis: vakar, šiandien, ir rytoj; saulėtekis, vidurdienis, ir saulėlydis; tėvas, motina, ir vaikas. Triskart valio šūksniu pagerbiamas nugalėtojas. Mirusieji yra laidojami trečiąją dieną, o vėlė nuraminama triskart apiplovus vandeniu.

^{104:0.3 (1143.3)} Dėl šitų natūralių asociacijų žmogiškajame patyrimo, religijoje atsirado triados, ir tai įvyko likus daug laiko iki to, kai Dievybių Rojaus Trejybė, arba netgi bet kuris iš jų atstovų, buvo apreikštas žmonijai. Vėliau, persai, indusai, graikai, egiptiečiai, babiloniečiai, romėnai, ir skandinavai visi turėjo triadų dievus, bet jie vis dar buvo netikros trejybės. Visos triadų dievybės buvo natūralios kilmės, ir vienu ar kitu metu atsirado išmintingiausiose Urantijos tautose. Kartais evoliucinės triados samprata susipainiodavo su apreikštos Trejybės samprata; šitokiais atvejais dažnai neįmanoma vienos atskirti nuo kitos.

1. Trejybės samprata Urantijoje

^{104:1.1 (1143.4)} Urantijai pirmąjį apreiškimą, vedantį į Rojaus Trejybės suvokimą, perteikė Princo Kaligastijos personalas maždaug prieš pusę milijono metų. Šitą seniausiąją Trejybės sampratą pasaulis prarado neramiais laikais po planetinio maišto.

^{104:1.2 (1143.5)} Antrą kartą sampratą apie Trejybę perteikė Adomas ir Ieva pirmajame ir antrajame soduose. Šitie mokymai nebuvo iki galo užmiršti net ir Makiventos Melkizedeko laikais, praėjus maždaug trisdešimt penkiems tūkstančiams metų, nes setitų samprata apie Trejybę išsilaikė tiek Mesopotamijoje, tiek

Egipte, bet ypač Indijoje, kur ji buvo įamžinta Agni, Vėdų trigalvio ugnies dievo, įvaizdžiu.

104:1.3 (1143.6) Trečiąją Trejybės pristatymą pateikė Makiventa Melkizedekas, ir šią doktriną simbolizavo trys koncentriniai apskritimai, pavaizduoti ant metalinės plokštelės, kurią Salemo išminčius nešiojo ant krūtinės. Bet Makiventai buvo labai sunku mokyti Palestinos beduinus sampratos apie Visuotinį Tėvą, Amžinąjį Sūnų, ir Begalinę Dvasią. Didžioji dalis jo mokinių manė, jog Trejybę sudaro Norlatiadeko tie trys Patys Aukštieji; nedaug buvo tokių, kurie manė, jog Trejybę sudaro Sistemos Valdovas, Žvaigždyno Tėvas, ir vietinės visatos Dievybė Kūrėjas; dar mažiau net ir neaiškiai suvokė idėją apie Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios susivienijimą Rojuje.

104:1.4 (1144.1) Salemo misionierių veiklos dėka Melkizedeko mokymai apie Trejybę palaipsniui išplito didelėje Euroazijos ir Šiaurės Afrikos dalyje. Vėlesniųjų anditų amžiais ir per epochas, kurios ėjo po Melkizedeko, dažnai sunku pamatyti skirtumą tarp triadų ir trejbių, kada abi sampratos tam tikru laipsniu susiliejo ir suaugo.

104:1.5 (1144.2) Indusai trejybiškumą suvokia kaip Būtybę, Intelektą, ir Džiaugsmą. (Vėlesnioji indų samprata buvo Brahma, Šiva, ir Višnu). Nors ankstesniuosius Trejybės apibūdinimus į Indiją atnešė dvasininkai setitai, bet vėlesniąsias idėjas apie Trejybę atsinešė Salemo misionieriai, o jas išvystė vietiniai Indijos mąstytojai, šitas doktrinas sujungdami su evoliucinėmis triadų sampratomis.

104:1.6 (1144.3) Budistų tikėjimas sukūrė dvi trejybiško pobūdžio doktrinas: Ankstyvesnioji buvo Mokytojas, Įstatymas, ir

Brolystė; tai buvo Gautamos Sidhartos požiūris. Vėlesniąją idėją, išplitusią tarp šiaurinės atšakos Budos pasekėjų, sudarė Aukščiausiasis Viešpats, Šventoji Dvasia, ir Įsikūnijęs Išgelbėtojas.

104:1.7 (1144.4) Ir šitos indusų ir budistų idėjos buvo tikri trejybės postulatų, tai yra, monoteistinio Dievo trikarčio pasireiškimo idėja. Tikroji treybės koncepcija nėra tiesiog trijų atskirų dievų sugrupavimas draugėn.

104:1.8 (1144.5) Hebrajai žinojo apie Trejybę iš kenitų pasakojimų apie Melkizedeko laikus, bet jų monoteistinis uolumas, siekiant vieno Dievo, Jahvės, taip užtemdė visus tokius mokymus, jog iki to meto, kada pasirodė Jėzus, Elohimio doktrina iš žydų teologijos iš esmės buvo išrauta. Hebrajų protas negalėjo suderinti trejybės sampratos su monoteistiniu tikėjimu į Vienintelį Viešpatį, Izraelio Dievą.

104:1.9 (1144.6) Islamiškojo tikėjimo pasekėjai lygiai taip nesugebėjo suvokti Treybės idėjos. Atsirandančiam monoteizmui visada sunku toleruoti trinariškumą, kada susiduriama su politeizmu. Treybės idėja geriausiai įsitvirtina tose religijose, kurios turi tvirtą monoteistinę tradiciją drauge su lanksčia doktrina. Didiesiems monoteistams, hebrajams ir mohamedonams, buvo sunku matyti skirtumą tarp to, kada yra garbinami trys dievai, politeizmas, ir trinariškumo, kada yra garbinama viena Dievybė, egzistuojanti dieviškumo ir asmenybės trivieniam pasireiškime.

104:1.10 (1144.7) Jėzus savo apaštalus mokė tiesos, susijusios su Rojaus Treybės asmenimis, bet jie manė, kad jis kalba perkeltine prasme ir simboliškai. Išauklėtiems hebrajiško

monoteizmo įtakoje, jiems buvo sunku puoselėti bet kokią kitą tikėjimą, kuris atrodė, jog prieštarauja viešpataujančiai jų sampratai apie Jahvę. Ir pirmieji krikščionys paveldėjo tą hebrajišką prietarą, nukreiptą prieš Trejybės sampratą.

^{104:1.11 (1144.8)} Pirmoji krikščionybės Trejybė buvo paskelbta Antioke, ir ją sudarė Dievas, jo Žodis, ir jo Išmintis. Paulius žinojo apie Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios Rojaus Trejybę, bet jis retai kada ją skelbė, ir ją paminėjo tikrai keliuose savo laiškuose naujai besiformuojančioms bažnyčioms. Net ir tada, kaip ir jo bičiuliai apaštalai, Paulius painiojo Jėzų, vietinės visatos Sūnų Kūrėją, su Dievybės Antruoju Asmeniu, Rojaus Amžinuoju Sūnumi.

^{104:1.12 (1144.9)} Trejybės krikščioniškąją sampratą, kuri pripažinimą ėmė išsikovoti baigiantis pirmajam amžiui po Kristaus, sudarė Visuotinis Tėvas, Nabadono Sūnus Kūrėjas, ir Salvingtono Dieviškoji Dvasia—vietinės visatos Motina Dvasia ir Sūnaus Kūrėjo kuriančioji partnerė.

^{104:1.13 (1145.1)} Nuo Jėzaus laikų Rojaus Trejybės tikroji tapatybė Urantijoje nebuvo žinoma (išskyrus nedidelį skaičių individų, kuriems ji buvo apreikšta specialiai) iki jos pavaizdavimo šituose apreiškiamuose dokumentuose. Bet, nors krikščioniškoji samprata praktiškai ir buvo klaidinga, vis tik ji iš esmės buvo teisi dvasinių ryšių atžvilgiu. Tikrai dėl savo filosofinių reikšmių ir kosmologinių pasekmių šitoji samprata iš tikrųjų patiria sunkumų: Daugeliui tų, kurie turi kosminį mąstymą, sunku patikėti, jog Dievybės Antrasis Asmuo, begalinės Trejybės antrasis narys, kažkada gyveno Urantijoje; ir nors dvasiniu požiūriu tai yra teisinga, bet tai nėra tikrovės

faktas. Kūrėjai Mykolai visiškai įkūnija Amžinojo Sūnaus dieviškumą, bet jie nėra toji absoliuti asmenybė.

2. Trejybės vienybė ir Dievybės daugiskaitiškumas

^{104:2.1 (1145.2)} Monoteizmas iškilo kaip filosofinis protestas prieš politeizmo nenuoseklumą. Iš pradžių jis išsivystė panteono organizacijų pavidalu, išskaidžius viršgamtinės veiklas į atskirus skyrius, vėliau henoteistiškai iškėlus vieną dievą virš kitų, ir galiausiai, pašalinus visus, išskyrus galutinės vertybės Vienintelį Dievą.

^{104:2.2 (1145.3)} Trinariškumas atsiranda iš patirtinio protesto prieš negalėjimą suvokti tokios atskiros Dievybės, kurios pagal savo reikšmingumą negalima visatoje susieti su niekuo kitu ir kuri neturi žmogaus bruožų, vienovės. Gavusi pakankamai laiko, filosofija yra linkusi iš gryno monoteizmo Dievybės sampratos išimti asmenes savybes, šitaip šitą idėją apie nesusietą Dievą sumažindama iki panteistinio Absoliuto statuso. Visada buvo sunku suvokti asmenę prigimtį tokio Dievo, kuris neturi jokių lygiateisių asmeninių ryšių su kitomis ir lygiavertėmis asmenėmis būtybėmis. Asmenybė Dievybėje reikalauja, jog tokia Dievybė egzistuotų ryšyje su kita ir lygiaverte asmene Dievybe.

^{104:2.3 (1145.4)} Trejybės sąvokos supratimo dėka žmogaus protas gali tikėtis suvokti kažką panašaus į meilės ir dėsnių tarpusavio ryšius laiko-erdvės kūrinuose. Dvasinio įtikėjimo dėka žmogus pasiekia įžvalgą į Dievo meilę, bet greitai pamato, jog šitas dvasinis įtikėjimas neturi jokio poveikio nustatytiems materialios visatos dėsniams. Nepriklausomai nuo žmogaus tikėjimo į Dievą, kaip savo Rojaus Tėvą, tvirtumo,

besiplečiantys kosmoso horizontai reikalauja, kad jis suvoktų Rojaus Dievybę kaip visuotinio dėsnio tikrovę, kad jis suvoktų Trejybės aukščiausiąją valdžią, į išorę nusidriekiančią iš Rojaus ir užgožiančią net ir besivystančias visatas, kurias sukuria tų trijų amžinųjų asmenų, kurių dieviškoji sąjunga *yra* Rojaus Trejybės faktas ir tikrovė ir amžinasis nedalomumas, Sūnūs Kūrėjai ir Kuriančiosios Dukros.

^{104:2.4 (1145.5)} Ir šitoji pati Rojaus Trejybė yra reali esybė—ne asmenybė, bet, nepaisant šito, tikra ir absoliuti realybė; ne asmenybė, bet vis tiek suderinama su kartu egzistuojančiomis asmenybėmis—Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios asmenybėmis. Trejybė yra viršvisuminės Dievybės realybė, atsirandanti iš tų trijų Rojaus Dievybių susijungimo. Trejybės savybės, bruožai, ir funkcijos nėra šitų trijų Rojaus Dievybių požymių paprasta suma; Trejybės funkcijos yra kažkas unikalaus, originalaus, ir ne iki galo nuspėjama iš Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios savybių analizės.

^{104:2.5 (1146.1)} Pavyzdžiui, Mokytojas, gyvendamas žemėje, savo pasekėjams aiškino, kad teisingumas niekada nebūna *asmeninis* veiksmas; jis visada yra *grupinė* funkcija. Taip pat ir Dievai, kaip asmenys, tikrai nevykdo teisingumo. Bet būtent pačią šitą funkciją jie atlieka kaip kolektyvinę visumą, kaip Rojaus Trejybę.

^{104:2.6 (1146.2)} Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios Trejybės susivienijimo koncepcinis suvokimas parengia žmogiškąjį protą tam, jog toliau būtų pateikiami kai kurie kiti trikarčiai ryšiai. Teologinis samprotavimas gali būti visiškai patenkintas Rojaus Trejybės samprata, bet filosofinis ir kosmologinis samprotavimas reikalauja, jog būtų pripažįstami Pirmojo Šaltinio ir Centro kiti

trivieniai susivienijimai, tos trivienybės, kuriose Begalinysis veikia visatinio pasireiškimo įvairiomis ne kaip Tėvo savybėmis—Dievo jėgos, energijos, įtampos, priežastingumo, reagavimo, potencialo, realumo, traukos, įsitempimo, modelio, principo, ir vienybės ryšiuose.

3. Trejybės ir Trivienybės

^{104:3.1 (1146.3)} Nors žmonija kartais pasiekdavo Dievybės trijų asmenų Trejybės supratimą, bet nuoseklumas reikalauja, jog žmogiškasis intelektas suvoktų, kad yra tam tikri ryšiai tarp visų septynių Absoliutų. Bet visa tai, kas yra teisinga Rojaus Trejybės atžvilgiu, nebūtinai yra teisinga *trivienybės* atžvilgiu, nes trivienybė yra kažkas kita negu viena iš trejbių. Kai kuriais funkciniais aspektais trivienybė gali būti analogiška trejbei, bet prigimtimi ji niekada neatitinka nė vienos iš trejbių.

^{104:3.2 (1146.4)} Mirtingasis žmogus žengia per besiplečiančių horizontų ir augančių sampratų didį amžių Urantijoje, ir jo kosminė filosofija turi vystytis greičiau, kad neatsiliktų nuo žmogiškosios minties intelektualios arenos išsiplėtimo. Plečiantis mirtingojo žmogaus kosminei sąmonei, jis suvokia tarpusavio sąsajas tarp viso to, ką jis atranda materialame moksle, intelektualioje filosofijoje, ir dvasinėje įžvalgoje. Ir vis tik, su visu šituo tikėjimu į kosmoso vienybę, žmogus suvokia visos egzistencijos įvairovę. Nepaisant visų sampratų, susijusių su Dievybės nekintamumu, žmogus suvokia, kad jis gyvena nuolatinės kaitos ir patirtinio augimo visatoje. Nepriklausomai nuo dvasinių vertybių išlikimo suvokimo, žmogus amžinai turi atsižvelgti į jėgos, energijos, ir įtampos matematiką ir ikimatematiką.

104:3.3 (1146.5) Koku nors būdu amžinoji bagalybės pilnatvė turi susitaikyti su besivystančių visatų laiko augimu ir su jų patirtinių gyventojų neužbaigtumu. Koku nors būdu visuminio begalumo samprata turi būti segmentuota ir apribota, kad mirtingas intelektas ir morontinė siela šitą koncepciją, turinčią galutinę vertę ir dvasinančią prasmę, galėtų suvokti.

104:3.4 (1146.6) Tuo metu, kai protas reikalauja kosminės tikrovės monoteistinės vienybės, tai ribinis patyrimas reikalauja postulato apie daugiskaitinius Absoliutus ir apie jų koordinavimą kosminiuose ryšiuose. Be koordinuoto egzistavimo nėra jokios galimybės tam, jog atsirastų absoliučių ryšių įvairovė, nėra jokios galimybės tam, jog veiktų diferencialai, skirtybės, modifikuotojai, nužemintojai, apribotojai, ar sumažintojai.

104:3.5 (1146.7) Šituose dokumentuose visuminė tikrovė (begalybė) buvo pateikta tokia, kokia ji egzistuoja Septyniuose Absoliutuose:

104:3.6 (1146.8) 1. Visuotinis Tėvas.

104:3.7 (1146.9) 2. Amžinasis Sūnus.

104:3.8 (1146.10) 3. Begalinė Dvasia.

104:3.9 (1147.1) 4. Rojaus Sala.

104:3.10 (1147.2) 5. Dievybės Absoliutas.

104:3.11 (1147.3) 6. Visuotinis Absoliutas.

104:3.12 (1147.4) 7. Beribis Absoliutas.

104:3.13 (1147.5) Pirmasis Šaltinis ir Centras, kuris yra Tėvas Amžinajam Sūnui, taip pat yra ir Modelis Rojaus Salai. Jis kaip asmenybė yra beribis Sūnuje, bet kaip asmenybė potencialą turi Dievybės Absoliute. Tėvas yra energija, atskleista Rojuje-Havonoje, ir tuo pačiu metu energija, paslėpta Beribiame Absoliute. Bėgalinysis per amžius yra atskleidžiamas Bendrai Veikiančiojo nenutrūkstamuose veiksmuose tuo metu, kada jis amžinai funkcionuoja kompensuojančioje, bet paslėptoje Visuotinio Absoliuto veikloje. Tokiu būdu Tėvas iš tiesų yra susijęs su šešiais lygiaverčiais Absoliutais, ir tokiu būdu iš tiesų visi septyni aprėpia begalybės apskritimą per visus nesibaigiančius amžinybės ciklus.

104:3.14 (1147.6) Atrodytų, jog absoliučių ryšių trivienybė yra neišvengiama. Asmenybė ieško susivienijimo su kita asmenybe absoliuto lygiu, o taip pat ir visais kitais lygiais. Ir šitų Rojaus trijų asmenų susivienijimas įamžina pirmąją trivienybę, Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios asmenybių sąjungą. Nes, kada šitie trys asmenys, *kaip asmenys*, susijungia suvienytam veikimui, tada šituo jie sudaro funkcinės vienybės trivienybę, ne trejybę—organinę esybę—bet vis vien trivienybę, trikartę funkcinę sankaupinę vienovę.

104:3.15 (1147.7) Rojaus Trejybė nėra trivienybė; ji nėra funkcinė vienovė; vietoje šito ji yra nepadalinta ir nedaloma Dievybė. Tėvas, Sūnus, ir Dvasia (kaip asmenys) gali palaikyti ryšį su Rojaus Trejybe, nes Trejybė yra jų nepadalinta Dievybė. Tėvas, Sūnus, ir Dvasia nepalaiko jokio tokio asmeninio ryšio su pirmąja trivienybe, nes tai ir yra jų funkcinė kaip trijų asmenų sąjunga. Tikrai kaip Trejybė—nepadalinta Dievybė—

jie iš tiesų kolektyviai palaiko išorinį ryšį su savo asmenės san­kaupos trivienybe.

104:3.16 (1147.8) Tokiu būdu iš tiesų Rojaus Trejybė užima unikalią vietą tarp absoliučių ryšių, yra kelios egzistencialios trivienybės, bet yra tik tai viena egzistenciali Trejybė. Trivienybė *nėra* esybė. Ji yra daugiau funkcinė negu organinė. Jos nariai yra daugiau partneriai, o ne sudėtinės dalys. Trivienybės sudedamosiomis dalimis gali būti esybės, bet pati trivienybė yra susivienijimas.

104:3.17 (1147.9) Tačiau, trejybę ir trivienybę galima palyginti vienu požiūriu: Abi atsiranda funkcijose, kurios yra kažkas kita, o ne sudedamųjų narių matoma požymių suma. Bet tuo metu, kai jos šitaip yra palygintinos funkciniu požiūriu, tai kitais požiūriais jos nedemonstruoja jokio kategorinio ryšio. Apytiksliai jos yra susietos taip, kaip funkcija yra susijusi su struktūra. Bet trivienybės susivienijimo funkcija nėra trejybės struktūros arba esybės funkcija.

104:3.18 (1147.10) Ir vis tik trivienybės yra realios; jos yra labai realios. Jose iš tiesų yra funkcionalizuota visuminė tikrovė, ir per jas iš tikrųjų Visuotinis Tėvas vykdo betarpišką ir asmeninę pagrindinių begalybės funkcijų kontrolę.

4. Septynios Trivienybės

104:4.1 (1147.11) Mėginant apibūdinti septynias trivienybes, reikia atkreipti dėmesį į tą faktą, jog kiekvienos iš jų pirminis narys yra Visuotinis Tėvas. Jis yra, buvo, ir amžinai bus: Pirminis Visuotinis Tėvas-Šaltinis, Absolutus Centras, Pirminė Priežastis, Visuotinis Kontrolierius, Beribis Energizuotojas,

Pirminė Vienybė, Beribis Parėmėjas, Dievybės Pirmasis Asmuo, Pirminis Kosminis Modelis, ir Begalybės Esmė. Visuotinis Tėvas yra asmenė Absoliutų priežastis; jis yra Absoliutų absoliutas.

^{104:4.2 (1148.1)} Septynių trivienybių prigimtį ir prasmę galima įsivaizduoti tokią:

^{104:4.3 (1148.2)} *Pirmoji Trivienybė—asmenė-tikslinė trivienybė.* Tai šių trijų Dievybės asmenybių grupuotė:

^{104:4.4 (1148.3)} 1. Visuotinis Tėvas.

^{104:4.5 (1148.4)} 2. Amžinasis Sūnus.

^{104:4.6 (1148.5)} 3. Begalinė Dvasia.

^{104:4.7 (1148.6)} Tai yra meilės, gailestingumo, ir tarnavimo trikartė sąjunga—trijų amžinųjų Rojaus asmenybių tikslinis ir asmenis susivienijimas. Tai yra dieviškai broliškas, tvarinius mylintis, tėviškai veikiantis, ir kilimą skatinantis susivienijimas. Šitos pirmosios trivienybės dieviškosios asmenybės yra asmenybę suteikiantys, dvasią padovanojantys, ir protą duodantys Dievai.

^{104:4.8 (1148.7)} Tai yra begalinės valios trivienybė; ji veikia per visą amžiną dabartį ir visoje laiko praeities-dabarties-ateities tėkmėje. Šitas susivienijimas sukuria valinę begalybę ir aprūpina tais mechanizmais, kurių dėka asmenė Dievybė tampa save atskleidžianti besivystančio kosmoso tvariniams.

^{104:4.9 (1148.8)} *Antroji Trivienybė—jėgos modelio trivienybė.* Nesvarbu, ar tai būtų mažytis ultimatonas, daganti žvaigždė, ar skriejantis ūkas, ar net centrinė visata ar supervisatos, nuo

mažiausiųjų iki didžiausiųjų materialių organizacijų, visada būna fizinis modelis— kosminė konfigūracija—kilusi iš šitos trivienybės funkcijos. Šitą susivienijimą sudaro:

104:4.10 (1148.9) 1. Tėvas-Sūnus.

104:4.11 (1148.10) 2. Rojaus Sala.

104:4.12 (1148.11) 3. Bendrai Veikiantysis.

104:4.13 (1148.12) Energiją organizuoja Trečiojo Šaltinio ir Centro kosminiai įgaliotiniai; energija yra modeliuojama pagal Rojaus, absoliučios materializacijos, modelį; bet už visos šitos nenutrūkstamos manipuliacijos yra Tėvo-Sūnaus buvimas, kurių sąjunga pirmiausia sužadino Rojaus modelį atsiradant Havonai kartu su Begalinės Dvasios, Bendrai Veikiančiojo, gimimu.

104:4.14 (1148.13) Religiniam patyrimui, tvariniai užmezga ryšį su Dievu, kuris yra meilė, bet tokia dvasinė įžvalga niekada neturi užtemdyti šio modelio, kuris yra Rojus, visatos realybės protingo suvokimo. Rojaus asmenybės visiems tvariniams žadina garbinimą laisva valia dieviškosios meilės priverčiančios galios dėka ir visas tokias dvasios pagimdytas asmenybes veda į Dievo užbaigtųjų sūnų nesibaigiančios tarnystės dieviškuosius malonumus. Antroji trivienybė yra architektas tos erdvės arenos, kurioje vyksta šitos transakcijos; ji nulemia kosminės konfigūracijos modelius.

104:4.15 (1148.14) Meilė gali apibūdinti pirmosios trivienybės dieviškumą, bet modelis yra antrosios trivienybės galaktinis pasireiškimas. Kas pirmoji trivienybė yra besivystančioms

asmenybėms, tas antroji trivienybė yra besivystančioms visatoms. Modelis ir asmenybė yra Pirmojo Šaltinio ir Centro veiksmų du didieji pasireiškimai; ir nesvarbu, kad ir kaip būtų sunku šitą suvokti, bet vis tiek tai yra tiesa, kad jėga-modelis ir šis mylintis asmuo yra viena ir ta pati visuotinė tikrovė; Rojaus Sala ir Amžinasis Sūnus yra lygiaverčiai, bet diametraliai priešingi nesuvokiamos Visuotinio Tėvo-Jėgos prigimties atskleidimai.

104:4.16 (1149.1) *Trečioji Trivienybė—dvasinė-evoliucinė trivienybė.* Dvasinio pasireiškimo visumos pradžia ir pabaiga yra šitame susivienijime, kurį sudaro:

104:4.17 (1149.2) 1. Visuotinis Tėvas.

104:4.18 (1149.3) 2. Sūnus-Dvasia.

104:4.19 (1149.4) 3. Dievybės Absoliutas.

104:4.20 (1149.5) Nuo dvasinio potencialo iki Rojaus dvasios, bet kokios dvasios tikrovės išraiška būna šitame trivienybės susivienijime, kurį sudaro Tėvo grynai dvasinė esmė, Sūnaus-Dvasios aktyvios dvasinės vertybės, ir Dievybės Absoliuto neapriboti dvasiniai potencialai. Egzistencialios dvasinės vertybės savo pirminę genezę, užbaigtą pasireiškimą, ir galutinį likimą turi šitoje trivienybėje.

104:4.21 (1149.6) Tėvas egzistuoja iki dvasios; Sūnus-Dvasia veikia kaip aktyvi kuriančioji dvasia; Dievybės Absoliutas egzistuoja kaip visaapimanti dvasia, net pranokstantis dvasią.

104:4.22 (1149.7) *Ketvirtoji Trivienybė—energijos begalybės trivienybė.* Šitoje trivienybėje įsiamžina visos energijos

tikrovės pradžia ir pabaiga, pradedant potencialu ir baigiant monota. Šią grupę sudaro:

104:4.23 (1149.8) 1. Tėvas-Dvasia.

104:4.24 (1149.9) 2. Rojaus Sala.

104:4.25 (1149.10) 3. Beribis Absoliutas.

104:4.26 (1149.11) Rojus yra kosmoso jėgos-energijos sužadinimo centras—Pirmojo Šaltinio ir Centro visatinė buvimo vieta, Beribio Absoliuto kosminis centras, ir visos energijos šaltinis. Šitoje trivienybėje egzistencialiai yra begalinio kosmoso energetinis potencialas, kurio tikrai dalinis pasireiškimas yra didžioji visata ir pagrindinė visata.

104:4.27 (1149.12) Ketvirtoji trivienybė kosminės energijos pagrindinius vienetus valdo absoliučiai ir juos išlaisvina iš Beribio Absoliuto grybšnio tiesiog proporcingai potencialo besikeičiantį kosmosą valdyti ir stabilizuoti atsiradimui patirtinėse Dievybėse.

104:4.28 (1149.13) Šitoji trivienybė yra jėga ir energija. Beribio Absoliuto begalinės galimybės yra koncentruojamos apie Rojaus Salos absoliutumą, iš kur pasklinda Beribio šiaip jau statiškos ramybės neįsivaizduojami sužadinimai. Ir begalinio kosmoso nesibaigiantis materialiojo Rojaus širdies plakimas muša harmoningai su Begalinio Energizuotojo, Pirmojo Šaltinio ir Centro, nesuvokiamu modeliu ir neištiriamu planu.

104:4.29 (1149.14) *Penktoji Trivienybė—reaguojančios begalybės trivienybė.* Šią susivienijimą sudaro:

104:4.30 (1149.15) 1. Visuotinis Tėvas.

104:4.31 (1149.16) 2. Visuotinis Absoliutas.

104:4.32 (1149.17) 3. Beribis Absoliutas.

104:4.33 (1149.18) Šita grupė įamžina viso to, ką galima aktualizuoti nedievybės tikrovės sferose, funkcinės begalybės įgyvendinimą. Šita trivienybė demonstruoja sugebėjimą be apribojimų reaguoti į valinius, priežastinius, įtampinius, ir tėviškuosius kitų trivienybių veiksmus ir buvimus.

104:4.34 (1150.1) *Šeštoji Trivienybė—kosmiškai suvienytos Dievybės trivienybė.* Šią grupę sudaro:

104:4.35 (1150.2) 1. Visuotinis Tėvas.

104:4.36 (1150.3) 2. Dievybės Absoliutas.

104:4.37 (1150.4) 3. Visuotinis Absoliutas.

104:4.38 (1150.5) Tai yra Dievybės-kosmose susivienijimas, Dievybės imanentiškumas kartu su Dievybės transcendentalumu. Tai yra paskutinyasis dieviškumo nusidriekimas begalybės lygiuose į tas realybes, kurios yra už sudievinčios tikrovės sferų.

104:4.39 (1150.6) *Septintoji Trivienybė—begalinės vienybės trivienybė.* Tai yra begalybės vienybė funkciškai pasireiškianti laike ir amžinybėje, lygiavertis aktualų ir potencialų suvienijimas. Šią grupę sudaro:

104:4.40 (1150.7) 1. Visuotinis Tėvas.

104:4.41 (1150.8) 2. Bendrai Veikiantysis.

104:4.42 (1150.9) 3. Visuotinis Absoliutas.

104:4.43 (1150.10) Bendrai Veikiantysis visuotinai integruoja visos aktualizuotos tikrovės skirtingus funkcinius aspektus visuose pasireiškimo lygiuose, pradedant ribiniais, einant per transcendentinius ir toliau iki pat absoliučių. Visuotinis Absoliutas tobulai kompensuoja tuos skirtumus, kurie yra būdingi įvairiems visos neužbaigtos tikrovės aspektams, pradedant aktyvios-valinės ir priežastinės Dievybės tikrovės beribiais potencialais ir baigiant statinės, reakcinės, nedievybės tikrovės beribėmis galimybėmis nesuvokiamose Beribio Absoliuto sferose.

104:4.44 (1150.11) Kada jie veikia šitoje trivienybėje, tada Bendrai Veikiantysis ir Visuotinis Absoliutas vienodai reaguoja į Dievybės ir nedievybės buvimus, lygiai taip, kaip ir Pirmasis Šaltinis ir Centras, kuris šitame ryšyje iš esmės yra konceptualiai neatskiriamas nuo šio AŠ ESU.

104:4.45 (1150.12) Šitų prisiartinimų užtenka tam, jog būtų nušviesta šių trivienybių samprata. Nežinodami trivienybių galutiniojo lygio, jūs negalite iki galo suvokti pirmųjų septynių. Nors mes nemanome, jog būtų išmintinga mėginti ką nors aiškinti toliau, bet galime konstatuoti, jog yra penkiolika Pirmojo Šaltinio ir Centro trivienybių susivienijimų, iš kurių aštuoni šituose dokumentuose nėra apreiškiami. Šitie neapreikšti susivienijimai yra susiję su realybėmis, aktualybėmis, ir potencialybėmis, kurios pranoksta aukštybės patirtinį lygį.

104:4.46 (1150.13) Trivienybės yra begalybės funkcinis pusiausvyros ratas, Septynių Begalybės Absoliutų unikalumo suvienijimas. Būtent egzistencialus trivienybių buvimas Tėvą-AŠ ESU

įgalina patirti begalybės funkcinę vienybę, nepaisant begalybės pasidalinimo į septynis Absoliutus. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra visų trivienybių vienijantis narys; jame viskas turi beribę pradžią, amžinąjį egzistavimą, ir begalinius likimus—“iš jo susideda viskas.”

^{104:4.47 (1150.14)} Nors šitie susivienijimai Tėvo-AŠ ESU begalybės padidinti negali, bet jie tikrai susidaro tam, jog padarytų įmanomus jo realybės ikibegalinius ir ikiabsoliučius pasireiškimus. Šios septynios trivienybės padaugina daugiapusiškumą, įamžina naujas gelmes, sudieviną naujas vertybes, atskleidžia naujus potencialus, apreiškia naujas prasmes, ir visi šitie įvairūs pasireiškimai laike ir erdvėje ir amžinajame kosmose egzistuoja šio AŠ ESU pirminės begalybės hipotetiniame sąstingyje.

5. Trisajungos

^{104:5.1 (1151.1)} Egzistuoja kai kurie kiti trivieniai ryšiai, kurie savo struktūroje neturi Tėvo narystės, bet jie nėra tikrosios trivienybės, ir visada jie skiriasi nuo Tėvo trivienybių. Jie vadinami įvairiai, pagalbinės trivienybės, lygiavertės narystės trivienybės, ir *trisajungos*. Jie yra trivienybių egzistavimo pasekmė. Du iš šitų susivienijimų yra sudaryti šitaip:

^{104:5.2 (1151.2)} *Aktualybės Trisajunga*. Šią trisajungą sudaro trijų absoliučių aktualų tarpusavio ryšys:

^{104:5.3 (1151.3)} 1. Amžinasis Sūnus.

^{104:5.4 (1151.4)} 2. Rojaus Sala.

^{104:5.5 (1151.5)} 3. Bendrai Veikiantysis.

^{104:5.6 (1151.6)} Amžinasis Sūnus yra dvasinės realybės absoliutas, absoliuti asmenybė. Rojaus Sala yra kosminės realybės absoliutas, absoliutus modelis. Bendrai Veikiantysis yra proto realybės absoliutas, lygiavertis dvasinės realybės absoliutui, ir asmenybės ir jėgos egzistencialios Dievybės sintezė. Dėl šito trivienio susivienijimo atsiranda aktualizuotos tikrovės—dvasinės, kosminės, ir protinės—visumos koordinavimas. Jis yra beribis aktualybėje.

^{104:5.7 (1151.7)} *Potencialumo Trisajunga*. Šią trisajungą sudaro trijų potencialumo Absoliutų susivienijimas:

^{104:5.8 (1151.8)} 1. Dievybės Absoliutas.

^{104:5.9 (1151.9)} 2. Visuotinis Absoliutas.

^{104:5.10 (1151.10)} 3. Beribis Absoliutas.

^{104:5.11 (1151.11)} Šitokių būdų tarpusavyje yra susieti visos paslėptos energetinės tikrovės—dvasinės, protinės, ar kosminės—begalybės rezervuarai. Šitas susivienijimas įgyvendina visos paslėptos energetinės realybės integraciją. Savo potencialu jis yra begalinis.

^{104:5.12 (1151.12)} Kaip trivienybės pirmiausia yra susijusios su funkciniu begalybės suvienijimu, taip trisajungos yra iš tiesų įsitraukusios į patirtinių Dievybių kosminį atsiradimą. Trivienybės yra susijusios netiesiogiai, bet trisajungos yra susijusios betarpiškai, su patirtinėmis Dievybėmis—Aukščiausiąja, Galutiniąja, ir Absoliučia. Jos susidaro atsirandančioje Aukščiausiosios Būtybės jėgos-asmenybės

sintezėje. Ir erdvės laiko tvariniams Aukščiausioji Būtybė yra šio AŠ ESU vienybės atsiskleidimas.

104:5.13 (1151.13) [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

105 Dokumentas. Dievybė ir tikrovė

105:0.1 (1152.1) NET ir visatos protingų būtybių aukštos kategorijos begalybę suvokia tikrai iš dalies, o tikrovės užbaigtumą supranta tikrai santykinai. Žmogiškajam protui, kada jis stengiasi įsiskverbti į viso to, kas yra vadinama *realus*, prigimties ir likimo amžinybės paslaptį, gali būti naudinga pažvelgti į šią problemą taip, kad amžinybę-begalybę suvoktų kaip beveik begalinę elipsę, kurią sukuria viena absoliuti priežastis ir kuri veikia visame šitame visuotiniame begalinės įvairovės apskritime, visą laiką siekdama kokio nors absoliutaus ir begalinio likimo potencialo.

105:0.2 (1152.2) Kada mirtingojo intelektas mėgina suvokti tikrovės visumos koncepciją, tada toks ribinis protas akivaizdžiai susiduria su begalybės tikrove; tikrovės visuma yra begalybė ir dėl to niekada jos negali iki galo suvokti joks protas, kuris koncepciniu potencialu yra ikibegalinis.

105:0.3 (1152.3) Žmogiškasis protas vargu ar gali suformuoti adekvačią sampratą apie amžinąsias egzistencijas, o be tokio suvokimo neįmanoma pavaizduoti net ir mūsų sampratų apie tikrovės visumą. Nepaisant šito, mes galime pamėginti tai pateikti, nors visiškai gerai žinome, jog mūsų sampratas reikia labai smarkiai iškreipti, jas išverčiant-modifikuojant į mirtingojo proto suvokiamus lygius.

1. Filosofinė šio AŠ ESU koncepcija

105:1.1 (1152.4) Absoliučiai pirminę begalybės priežastį visatų filosofai priskiria Visuotiniam Tėvui, kuris veikia kaip begalinis, amžinasis, ir absoliutus AŠ ESU.

105:1.2 (1152.5) Mirtingajam intelektui perteikiant šitą idėją apie begalinį AŠ ESU, atsiranda daug pavojingų elementų, kadangi šitoji koncepcija yra tokia tolima žmogiškajam patirtiniam supratimui, jog sukelia rimtus prasmių iškraipymus ir neteisingą vertybių sampratą. Ir vis tik, šio AŠ ESU filosofinė samprata iš tiesų ribinėms būtybėms suteikia tam tikrą pagrindą mėginant iš dalies suvokti absoliučias ištakas ir begalinius likimus. Bet visuose mūsų mėginimuose nušviesti tikrovės genezę ir atsiradimą, tebūnie aišku, jog šita koncepcija AŠ ESU yra, visomis asmenybės prasmėmis ir vertybėmis, sinonimiška Pirmajam Dievybės Asmeniui, visų asmenybių Visuotiniam Tėvui. Bet šio AŠ ESU šitas postulatas nėra taip aiškiai identifikuojamas visuotinės tikrovės nesudieviniose sferose.

105:1.3 (1152.6) *Šis AŠ ESU yra Begalinysis; šis AŠ ESU taip pat yra begalybė.* Sekos, laiko požiūriu, visa tikrovė atsiranda iš šio begalinio AŠ ESU, kurio atskiras egzistavimas praeities begalinėje amžinybėje turi būti ribinio tvarinio pirmaeilis filosofinis postulatas. Šio AŠ ESU koncepcija pažymi *beribę begalybę*, nediferencijuotą tikrovę viso to, kas kada nors galėtų būti per visą begalinę amžinybę.

105:1.4 (1153.1) Kaip egzistenciali koncepcija, šis AŠ ESU nėra nei sudievinas, nei nesudievinas, nei aktualus, nei potencialus, nei asmenis, nei neasmenis, nei statinis, nei dinaminis. Begaliniajam negalima pritaikyti jokio apibūdinimo, išskyrus tai, jog būtų konstatuota, kad šis AŠ ESU *yra*. Šio AŠ ESU filosofinis postulatas yra vienintelė visatos sąvoka, kurią

suvokti kažkuria prasme yra sunkiau negu Beribio Absoliuto sąvoką.

105:1.5 (1153.2) Ribiniam protui tiesiog turi būti pradžia, ir nors niekada nebuvo tikrovės realios pradžios, bet vis tiek yra tam tikri priežastiniai ryšiai, kurių dėka tikrovė pasireiškia begalybei. Apie ikitikrovę, pirminę, amžinybės situaciją, galima mąstyti maždaug taip: Kažkuriuo be galo tolimu, hipotetiniu, praeities amžinybės momentu, šį AŠ ESU buvo galima suvokti tiek kaip substanciją, tiek kaip ne substanciją, tiek kaip priežastį, tiek kaip pasekmę, tiek kaip valios išreiškimą, tiek kaip reakciją. Šituo hipotetiniu amžinybės momentu nėra jokio diferencijavimosi per visą begalybę. Begalybę užpildo Begalinysis; Begalinysis apglėbia begalybę. Tai yra hipotetinis statinis amžinybės momentas; aktualiai vis dar tabėra savo potencialų viduje, o potencialai dar nepasirodė šio AŠ ESU begalybėje. Bet net ir šitoje tariamoje situacijoje mes turime daryti prielaidą dėl galimybės, jog egzistuoja asmenė valia.

105:1.6 (1153.3) Visada atsiminkite, jog tai, kaip Visuotinį Tėvą suvokia žmogus, yra asmeninis patyrimas. Dievą, kaip savo dvasinį Tėvą, galima suvokti jums ir visiems kitiems mirtingiesiems; bet *jūsų patirtinė garbinimo samprata apie Visuotinį Tėvą visada bus mažesnė už jūsų filosofinį Pirmojo Šaltinio ir Centro, šio AŠ ESU, begalybės postulatą*. Kada mes kalbame apie Tėvą, tada mes turime omeny tokį Dievą, kokį gali suprasti jo tvariniai tiek aukšti, tiek žemi, bet didesnioji Dievybės dalis yra tokia, kurios visatų tvariniai suvokti negali. Dievas, jūsų Tėvas ir mano Tėvas, yra ta Begaliniojo fazė, kurią mes suvokiame savo asmenybėmis kaip aktualią patirtinę

tikrovę, bet šis AŠ ESU mums visą laiką išlieka kaip hipotezė atžvilgiu viso to, ko pažinti apie Pirmąjį Šaltinį ir Centrą mes jaučiame, jog negalima. Ir galbūt net ir toji hipotezė toli gražu negali perteikti pirminės tikrovės nesuvokiamos begalybės.

105:1.7 (1153.4) Visatų visata, su savo gyvenančių asmenybių nesuskaičiuojamomis gausybėmis, yra milžiniškas ir sudėtingas organizmas, bet Pirmasis Šaltinis ir Centras yra be galo daug sudėtingesnis negu šios visatos ir asmenybės, kurios tapo realios reaguodamos į jo valinius mandatus. Kada jūs jaučiate pagarbią baimę pagrindinės visatos didybei, susimąstykite minutėlę, jog net ir šitoji nesuvokiama kūrinija negali būti kas nors daugiau negu Begaliniojo dalinis atskleidimas.

105:1.8 (1153.5) Begalybė iš tiesų yra toli nuo mirtingojo suvokimo patirtinio lygio, bet net ir šitame amžiuje Urantijoje jūsų sampratos apie begalybę auga, ir jos augs ir toliau per jūsų visą begalinę karjerą, nusidriekiančią tolyn į ateities amžinybę. Beribė begalybė ribiniam tvariniui yra beprasmė, bet begalybė sugeba save apriboti ir gali būti kaip tikrovė išreikšta visais egzistavimo lygiais visatoje. Ir tas veidas, kurį Begalinysis atsuka į visas visatų asmenybes yra Tėvo, meilės Visuotinio Tėvo, veidas.

2. Šis AŠ ESU kaip Trivienybė ir kaip Septinkartis

105:2.1 (1153.6) Nagrinėjant tikrovės genezę, visą laiką turėkite minty, kad visa absoliuti tikrovė yra iš amžinybės ir egzistencijos pradžios neturi. Absoliučia tikrove mes laikome Dievybės tris egzistencialius asmenis, Rojaus Salą, ir tris Absolūtus. Šitos septynios realybės yra lygiaverčiai amžinos,

nepaisant to, jog mes vartojame laiko-erdvės kalbą tam, kad žmogiškosioms būtybėms perteiktume jų kilmę sekos požiūriu.

105:2.2 (1154.1) Remiantis tikrovės kilmės chronologišku pavaizdavimu, turi būti postuluojamas teorinis “pirmosios” valinės išraiškos ir “pirmosios” pasekminės reakcijos momentas šio AŠ ESU viduje. Mėgindami pavaizduoti tikrovės genezę ir atsiradimą, šitą etapą galėtume suvokti kaip *Begaliniojo* atsiskyrimą nuo *Begalumo*, bet šito dualaus ryšio postulavimas visada turi būti išplečiamas iki trivienybės koncepcijos, pripažįstant *Begalybės*, šio AŠ ESU, amžinąjį tęsimąsi.

105:2.3 (1154.2) Šio AŠ ESU savo paties metamorfozė aukščiausiąjį tašką pasiekia įvairiai diferencijuodama sudieviną tikrovę ir nesudieviną tikrovę, potencialią ir aktualią realybę, ir kai kurias kitas realybes, kurias vargu ar būtų galima šitaip klasifikuoti. Šio teorinio monistinio AŠ ESU šituos diferencijavimus amžinai integruoja vienu ir tuo pačiu metu atsirandantys ryšiai šito paties AŠ ESU viduje—ikipotenciali, ikireali, ikiasmenė, vienoviška ikitikrovė, kuri, nors yra begalinė, bet Pirmojo Šaltinio ir Centro akivaizdoje yra atskleidžiama kaip absoliuti ir kaip asmenybė yra atskleidžiama Visuotinio Tėvo beribėje meilėje.

105:2.4 (1154.3) Šitomis vidinėmis metamorfozėmis šis AŠ ESU sukuria pagrindą savojo aš septinkarčiam ryšiui. Filosofinė (laiko) samprata apie atskirą AŠ ESU ir pereinamoji (laiko) samprata apie šį AŠ ESU kaip trivienybę dabar gali būti išplėstos, kad aprėptų šį AŠ ESU kaip septinkartį. Šitą septinkartę—arba septynių fazių—prigimtį geriausiai galima įsivaizduoti Septynių Begalybės Absoliutų atžvilgiu:

105:2.5 (1154.4) 1. *Visuotinis Tėvas*. Amžinojo Sūnaus AŠ ESU tėvas.

Tai yra aktualybių pirminis asmenybės ryšys. Sūnaus absoliuti asmenybė Dievo tėvystės realybę padaro absoliučią ir sukuria potencialią visų asmenybių sūnystę. Šitas ryšys sukuria Begaliniojo asmenybę ir užbaigia savo dvasinį atskleidimą Pirminio Sūnaus asmenybe. Šio AŠ ESU šitą fazę dvasiniuose lygiuose iš dalies gali patirti net ir mirtingieji, kurie, nors dar yra materialiam kūne, mūsų Tėvą gali garbinti.

105:2.6 (1154.5) 2. *Visuotinis Kontrolierius*. AŠ ESU yra Amžinojo

Rojaus priežastis. Tai yra aktualybių pirminis neasmenis ryšys, pirmasis nedvasinis susivienijimas. Visuotinis Tėvas yra Dievas-kaip-meilė; Visuotinis Kontrolierius yra Dievas-kaip-modelis. Šitas ryšys sukuria formas—konfigūracijas—potencialą ir nulemia neasmenio ir nedvasinio ryšio pirminį modelį—pirminį modelį, pagal kurį yra daromos visos kopijos.

105:2.7 (1154.6) 3. *Visuotinis Kūrėjas*. AŠ ESU kaip vienas su

Amžinuoju Sūnumi. Šita Tėvo ir Sūnaus sąjunga (esant Rojui) pradeda kūrybinį ciklą, kuris yra užbaigiamas bendros asmenybės ir amžinosios visatos atsiradimu. Ribinio mirtingojo požiūriu, tikrovė savo tikrąją pradžią gauna su Havonos kūrinio atsiradimu amžinybėje. Šitas Dievybės kūrybinis veiksmas yra įvykdytas Veiksmo Dievo ir per Veiksmo Dievą, kuris iš esmės yra Tėvo—Sūnaus vienybė, pasireiškianti visuose aktualo lygiuose ir visiems aktualo lygiams. Dėl to dieviškąjį kūrybiškumą būtinai apibūdina vienybė, o šitoji vienybė yra Tėvo—Sūnaus dualybės ir Tėvo—Sūnaus—Dvasios Trejybės absoliučios vienovės išorinis atspindėjimas.

^{105:2.8 (1155.1)} 4. *Begalinis Rėmėjas*. AŠ ESU kaip pats save suvienijantis. Tai yra tikrovės statikos ir potencialų pirminis susivienijimas. Šitame ryšyje, visi ribiniai ir beribiai yra kompensuojami. Šio AŠ ESU šitoji fazė geriausiai yra suprantama kaip Visuotinis Absoliutas—Dievybės Absoliuto ir Beribio Absoliuto vienytojas.

^{105:2.9 (1155.2)} 5. *Begalinis Potencialas*. AŠ ESU kaip save apribojantis. Tai yra begalybės etalonas, kuris amžinai liudija šio AŠ ESU valinį savęs apribojimą, kurio dėka buvo pasiekta trikartė saviraiška ir savęs atskleidimas. Šio AŠ ESU šitoji fazė paprastai yra suprantama kaip Dievybės Absoliutas.

^{105:2.10 (1155.3)} 6. *Begalinis Sugebėjimas*. AŠ ESU statinis—reaguojantis. Tai yra begalinė matrica, galimybė visos ateities kosminiam plėtimuisi. Šitoji AŠ ESU fazė galbūt geriausiai yra suvokiama kaip Beribio Absoliuto viršgravitacinis buvimas.

^{105:2.11 (1155.4)} 7. *Begalybės Visuotinysis*. AŠ ESU kaip AŠ ESU. Tai yra Begalybės sąstingis arba savo pačios ryšys, begalybės—tikrovės amžinasis faktas ir tikrovės—begalybės visuotinė tiesa. Tiek, kiek šitas ryšys yra matomas kaip asmenybė, tai jis visatoms yra atskleidžiamas kaip visų asmenybių—net ir absoliučios asmenybės—dieviškasis Tėvas. Tiek, kiek šitą ryšį galima išreikšti neasmeniu požiūriu, tai visata su juo kontaktuoja kaip grynios energijos ir grynios dvasios absoliutus koherentiškumas Visuotinio Tėvo akivaizdoje. Tiek, kiek šitą ryšį galima suvokti kaip absoliutą, tai jis yra atskleidžiamas kaip Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumas; jame visi mes gyvename ir judame ir turime savo būtį, pradedant erdvės tvariniais ir baigiant Rojaus piliečiais; ir tai yra lygiai tiek pat tiesa dėl pagrindinės visatos, kiek ir dėl iki begalybės mažo

ultimato, lygiai tiek pat tai yra tiesa dėl to, kas bus, kaip ir dėl to, kas yra ir kas buvo.

3. Septyni Begalybės Absoliutai

^{105:3.1 (1155.5)} Tie septyni pirminiai ryšiai šio AŠ ESU viduje įsiamžina kaip Septyni Begalybės Absoliutai. Bet nors mes ir galime pavaizduoti tikrovės kilmes ir begalybės diferenciaciją nuosekliu pasakojimu, vis tik iš tikrųjų visi septyni Absoliutai yra besąlygiškai ir lygiaverčiai amžini. Galbūt mirtingųjų protui reikalinga suvokti jų pradžią, bet visada šitą sampratą turėtų nustelbti tas suvokimas, jog šie septyni Absoliutai pradžios neturi; jie yra amžini ir tokie buvo visada. Septyni Absoliutai yra tikrovės prielaida. Šituose dokumentuose jie buvo pavaizduoti tokiu būdu:

^{105:3.2 (1155.6)} 1. *Pirmasis Šaltinis ir Centras*. Pirmasis Dievybės Asmuo ir pirminis nedievybės modelis, Dievas, Visuotinis Tėvas, kūrėjas, kontrolierius, ir rėmėjas; visuotinė meilė, amžinoji dvasia, ir begalinė energija; visų potencialų potencialas ir visų aktualų šaltinis; visos statikos stabilumas ir visų pakitimų dinamiškumas; modelio šaltinis ir asmenų Tėvas. Kolektyviai, visi septyni Absoliutai prilygsta amžinybei, bet pats Visuotinis Tėvas yra iš tikrųjų begalinis.

^{105:3.3 (1155.7)} 2. *Antrasis Šaltinis ir Centras*. Dievybės Antrasis Asmuo, Amžinasis ir Pirminis Sūnus; absoliučios šio AŠ ESU asmenybės realybės ir pagrindas tam, kad būtų įgyvendinama atskleidžiama “AŠ ESU asmenybė.” Nė viena asmenybė negali turėti vilties, jog pasieks Visuotinį Tėvą kaip nors kitaip, kaip tik per jo Amžinąjį Sūnų; taip pat nė viena asmenybė negali pasiekti egzistencijos dvasinių lygių be šito absoliutaus

modelio visoms asmenybėms veikimo ir pagalbos. Antrajame Šaltinyje ir Centre dvasia yra beribė, tuo tarpu asmenybė yra absoliuti.

^{105:3,4 (1156.1)} 3. *Rojus Šaltinis ir Centras*. Antrasis nedieybės modelis, amžinoji Rojaus Sala; pagrindas tam, kad būtų įgyvendinama-atskleidžiama “AŠ ESU jėga,” ir pagrindas tam, kad būtų sukurama gravitacijos kontrolė per visas visas. Kas susiję su visa aktualizuota, nedvasine, neasmene, ir nevaline tikrove, tai Rojus yra modelių absoliutas. Lygiai taip, kaip dvasinę energiją su Visuotiniu Tėvu susieja Motinos-Sūnaus absoliuti asmenybė, taip visą kosminę energiją sugriebia Pirmojo Šaltinio ir Centro gravitacijos kontrolė per Rojaus Salos absoliutų modelį. Rojus nėra erdvėje; erdvė egzistuoja Rojaus atžvilgiu, ir judėjimo ryšį su laiku nulemia Rojus. Amžinoji Sala yra absoliučios ramybės būsenoje; visa kita organizuota ir organizuojama energija yra amžinojo judėjimo būsenoje; visoje erdvėje, tikrai Beribio Absoliuto buvimas yra nejudantis, ir šis Beribis yra lygiavertis Rojui. Rojus egzistuoja erdvės centre, Beribis pripildo jį, ir visa santykinė egzistencija turi savo būtį tarp šitos sferos ribų.

^{105:3,5 (1156.2)} 4. *Trečiasis Šaltinis ir Centras*. Dieybės Trečiasis Asmuo, Bendrai Veikiantysis; Rojaus kosminių energijų begalinis suvienytojas su Amžinojo Sūnaus dvasinėmis energijomis; valios motyvų ir jėgos mechanikos tobulas koordinatorius; visos aktualizuotos ir aktualizuojamos tikrovės vienytojas; Begalinė Dvasia daugybės savo vaikų tarnavimu atskleidžia Amžinojo Sūnaus gailestingumą, nors tuo pačiu metu ji veikia kaip begalinis manipulatorius, amžinai įaudžiantis Rojaus modelį į erdvės energijas. Šitas pats Bendrai

Veikiantysis, šitas Veiksmo Dievas, yra Tėvo-Sūnaus begalinių planų ir tikslų tobulas išreiškimas, tuo tarpu pats veikia kaip proto šaltinis ir intelekto padovanotojas toli nusidriekiančio kosmoso visiems tvariniams.

^{105:3,6 (1156.3)} 5. *Dievybės Absoliutas*. Priežastinės, potencialiai asmenės visuotinės tikrovės galimybės, viso Dievybės potencialo visuma. Dievybės Absoliutas yra beribių, absoliučių, ir nedievybės realybių tikslinis ribotojas. Dievybės Absoliutas yra absoliuto ribotojas ir absoliutintojas to, kas yra apribota—likimo pradėjėjas.

^{105:3,7 (1156.4)} 6. *Beribis Absoliutas*. Statinis, reaguojantis, laikinai sustabdantis veikimą; šio AŠ ESU neapreikšta kosminė begalybė; nesudievinčios tikrovės visuma ir viso neasmenio potencialo užbaigtumas. Erdvė apriboja Beribio veikimą, bet Beribio buvimas yra be apribojimo, begalinis. Pagrindinė visata turi koncepcinę periferiją, tačiau Beribio buvimas yra neribotas; net ir amžinybė negali išnaudoti šito nedievybės Absoliuto beribės ramybės.

^{105:3,8 (1156.5)} 7. *Visuotinis Absoliutas*. Suvienytojas to, kas yra sudievinčias, ir to, kas yra nesudievinčias; suderintojas to, kas yra absoliutus, ir to, kas yra santykinis. Visuotinis Absoliutas (būdamas statinis, potencialus, ir asociatyvus) kompensuoja įtampą tarp to, kas egzistuoja amžinai, ir to, kas yra neužbaigtas.

^{105:3,9 (1156.6)} Septyni Begalybės Absoliutai sudaro tikrovės ištakas. Mirtingųjų proto požiūriu, Pirmasis Šaltinis ir Centras atrodytų, kad yra pirmesnis už visus absoliutus. Bet tokį postulatą, kad ir

koks jis būtų naudingas, paverčia nepagrįstu Sūnaus, Dvasios, trijų Absoliutų, ir Rojaus Salos amžinybės sambūvis.

^{105:3.10 (1157.1)} Tai yra *tiesa*, jog Absoliutai yra šio AŠ ESU-Pirmojo Šaltinio ir Centro pasireiškimai; tai yra *faktas*, jog šitie Absoliutai niekada neturėjo pradžios, bet yra lygiaverčiai amžinieji su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru. Amžinybėje absoliutų ryšių niekada negalima pateikti be paradoksų laiko kalba ir erdvės sampratos modeliais. Tačiau nepaisant visokios painiavos, susijusios su Septynių Begalybės Absoliutų kilme, vis tiek tai yra tiek faktas, tiek tiesa, jog visa tikrovė remiasi jų amžinu egzistavimu ir begalybės ryšiais.

4. Vienybė, Dualybė, ir Trivienybė

^{105:4.1 (1157.2)} Visatos filosofai šio AŠ ESU amžinąjį egzistavimą postuluoja kaip visos tikrovės pirminį šaltinį. Ir tuo pačiu metu su šituo jie postuluoja šio AŠ ESU savo paties segmentavimąsi į pirminius savo paties ryšius—į septynias begalybės fazes. Irgi tuo pačiu metu su šita prielaida egzistuoja trečiasis postulatas—Septynių Begalybės Absoliutų atsiradimas amžinybėje ir šio AŠ ESU ir šitų septynių absoliutų septynių fazių dualaus susivienijimo įsiamžinimas.

^{105:4.2 (1157.3)} Šio AŠ ESU savęs atskleidimas tokiu būdu prasideda nuo statiškojo savojo aš, eina per savojo aš segmentavimąsi ir ryšius su savuoju aš ir baigiasi absoliučiais ryšiais, ryšiais su iš savęs kilusiais Absoliutais. Tokiu būdu dualybė ima egzistuoti Septynių Begalybės Absoliutų amžinajame susivienijime su save atskleidžiančio AŠ ESU savo paties segmentuotų fazių septinkarte begalybe. Šitie dualūs ryšiai, visatoms

įsiamžinantys kaip Septyni Absoliutai, įamžina bazinius pagrindus visai visatų tikrovei.

105:4.3 (1157.4) Kažkada buvo konstatuota, jog vienybė pagimdo dualybę, jog dualybė pagimdo trivienybę, ir jog trivienybė yra visų daiktų amžinasis protėvis. Iš tikrųjų, egzistuoja pirminių ryšių trys didžiosios klasės, ir jos yra tokios:

105:4.4 (1157.5) 1. *Vienybės ryšiai*. Ryšiai, egzistuojantys šio AŠ ESU viduje kaip jo vienybė, yra suvokiami kaip trikartis, o tada kaip septinkartis savęs paties diferencijavimas.

105:4.5 (1157.6) 2. *Dualybės ryšiai*. Ryšiai, egzistuojantys tarp šio AŠ ESU kaip septinkarčio ir Septynių Begalybės Absoliutų.

105:4.6 (1157.7) 3. *Trivienybės ryšiai*. Tai yra Septynių Begalybės Absoliutų funkciniai susivienijimai.

105:4.7 (1157.8) Trivienybės ryšiai iškyla ant dualybės pamatų dėl to, jog Absoliutų tarpusavio susivienijimai yra neišvengiami. Tokie trivienybės susivienijimai įamžina visos tikrovės potencialą; jie aprėpia tiek sudieviną, tiek ir nesudieviną tikrovę.

105:4.8 (1157.9) Šis AŠ ESU yra beribė begalybė kaip *vienybė*. Dualybės įamžina tikrovės *pamatus*. Trivienybės ima įgyvendinti begalybę kaip visuotinę *funkciją*.

105:4.9 (1157.10) Ikiegzistencialai ima egzistuoti šiuose septyniuose Absoliutuose, o egzistencialai tampa funkciniai trivienybėse, baziniame Absoliutų susivienijime. Ir kartu su trivienybių įamžinimu yra parengta visatos arena—potencialai egzistuoja ir aktualai yra atsiradę—o amžinybės pilnatvė liudija kosminės

energijos diversifikaciją, Rojaus dvasios išplitimą, ir proto padovanojimą kartu su asmenybės dovana, šito dėka visi vediniai iš šitų Dievybių ir Rojaus yra suvienyti patyrimo dėka tvarinių lygyje, o kitų metodų pagalba yra suvienyti aukštesniame negu tvarinių lygyje.

5. Ribinės tikrovės paskleidimas

^{105:5.1 (1158.1)} Lygiai taip, kaip šio AŠ ESU pirminė diversifikacija turi būti priskirta neatsiejamam ir savaiminiam valios aktui, taip ir ribinės tikrovės paskleidimas turi būti priskirtas Rojaus Dievybės valiniams veiksams ir funkcinių trivienybių ataidintiems suderinimams.

^{105:5.2 (1158.2)} Anksčiau negu buvo sudievinata ribinė tikrovė, atrodytų, jog visos tikrovės diversifikavimas įvyko absoliučiuose lygiuose; bet tas valinis veiksmas, paskleidžiantis ribinę tikrovę, pažymi absoliutumo apribojimą ir reiškia santykinumų atsiradimą.

^{105:5.3 (1158.3)} Nors šitą pasakojimą mes pateikiame kaip seką ir istorinį atsiradimą to, kas yra ribinis, pavaizduojame kaip tiesioginį absoliuto vedinį, bet omeny reikėtų turėti tai, jog transcendentalai buvo tiek iki viso to, kas yra ribinis, tiek ir po viso to, kas yra ribinis. Transcendentiniai galutinumai yra, ribinio atžvilgiu, tiek priežastiniai, tiek užbaigtiniai.

^{105:5.4 (1158.4)} Ribinė galimybė yra neatskiriama nuo Begaliniojo, bet galimybės pavertimas į tikimybę ir neišvengiamybę turi būti priskiriamas Pirmojo Šaltinio ir Centro, sužadinančio visus trivienybės susivienijimus, savaiminei laisvai valiai. Tiktai Tėvo valios begalybė galėjo absoliutų egzistencijos lygį

amžinai apriboti taip, kad atsirastų galutinytis arba, kad sukurtų ribinį.

105:5.5 (1158.5) Atsiradus santykinei ir apribotai erdvei, pradeda egzistuoti naujas tikrovės ciklas—augimo ciklas—didingas šuolis žemyn iš begalybės aukštumų į ribinę sferą, amžinai besisukančią į vidų, link Rojaus ir Dievybės, visada siekiančią šitų aukščiausiųjų tikslų, kurie prilygsta amžinybės šaltiniui.

105:5.6 (1158.6) Šitos nesuvokiamos transakcijos pažymi visatos istorijos pradžią, pažymi paties laiko atsiradimą. Tvariniui, pradžia to, kas yra ribinis, yra tikrovės genezė; tvarinio proto požiūriu, nėra suvokiamos aktualybės, kuri būtų ankstesnė už ribinę. Šita naujai atsirandanti ribinė tikrovė egzistuoja dviejose pirminėse fazėse:

105:5.7 (1158.7) 1. *Pirminiuose maksimumuose*, aukščiausiuoju laipsniu tobuloje tikrovėje, visatos ir tvarinio Havonos tipas.

105:5.8 (1158.8) 2. *Antriniuose maksimumuose*, aukščiausiuoju laipsniu ištobulintoje tikrovėje, supervisatos tipo tvariniai ir kūriniai.

105:5.9 (1158.9) Tada, yra šitie du pirminiai pasireiškimai: iš esmės tobuli ir evoliuciškai ištobulinti. Abu jie yra suderinti amžinybės ryšiuose, bet laiko sferose jie atrodo skirtingi. Laiko faktorius reiškia augimą tam, kas auga; antriniai ribiniai auga; dėl to tie, kurie auga, turi atrodyti kaip neužbaigti laike. Bet šitie skirtumai, kurie yra tokie svarbūs šitoje Rojaus pusėje, neegzistuoja amžinybėje.

^{105:5.10 (1158.10)} Mes kalbame apie tuos, kuri yra tobuli ir išstobulinti, kaip apie pirminius ir antrinius maksimumus, bet yra dar ir kitas tipas: Dėl sutrejybinančių ir kitokių ryšių tarp pirminių ir antrinių atsiranda *tretiniai maksimumai* — daiktai, prasmės, ir vertybės, kurios nėra nei tobulos, nei išstobulintos, ir vis tiek yra suderintos su abiem protėviniais faktoriais.

6. Ribinės tikrovės atgarsiai

^{105:6.1 (1159.1)} Visas ribinių egzistencijų paskleidimas reiškia perėjimą iš potencialų į aktualus tarp funkcinės begalybės absoliučių susivienijimų ribų. Iš tų daugelio atgarsių į ribinio kūrybinį aktualizavimą galima būtų paminėti:

^{105:6.2 (1159.2)} 1. *Dievybės reagavimą*, patirtinės aukštybės trijų lygių atsiradimą; asmenės dvasios aukštybės aktualybę Havonoje, potencialą asmenės-galios aukštybei ateities didžiojoje visatoje, ir patirtinio proto, veikiančio aukštybės tam tikrame lygyje, sugebėjimą kažkokiai nežinomai funkcijai ateities pagrindinėje visatoje.

^{105:6.3 (1159.3)} 2. *Visatos reagavimą*, įsitraukusį į architektūrinių planų sužadinimą supervisatos erdvės lygiui, ir šitoji evoliucija vis dar tebeprogresuoja per visą septynių supervisatų fizinę organizaciją.

^{105:6.4 (1159.4)} 3. *Tvarinio atgarsis* į ribinės tikrovės paskleidimą baigėsi Havonos amžinųjų gyventojų ir iš septynių supervisatų išstobulintų evoliucinių kylančiųjų kategorijos tobulų būtybių atsiradimu. Bet pasiekti tobulumą evoliuciniu (laiko kūrybiniu) patyrimu reiškia kažką kitą negu pradinio taško tobulumą. Tokiu būdu evoliuciniuose kūriniuose atsiranda netobulumas.

Ir tai yra potencialaus blogio kilmė. Netinkamas prisitaikymas, disharmonija, ir konfliktas, visi šitie dalykai yra neatskiriama nuo evoliucinio augimo, pradedant fizinėmis visatomis ir baigiant asmeniais tvariniais.

^{105:6.5 (1159.5)} 4. *Dieviškumo reagavimą į netobulumą, neatskiriama nuo evoliucijos laiko atsilikimo, atskleidžia Dievo Septinkarčio kompensuojantis buvimas, kurio veiklos dėka tai, kas tobulėja, yra integruojama tiek su tuo, kas yra tobula, tiek ir su tuo, kas yra ištobulinta. Šitas laiko atsilikimas yra neatskiriamas nuo evoliucijos, kuri yra kūryba laike. Dėl šito, o taip pat ir dėl kitų priežasčių, Aukščiausiojo visagalybė remiasi Dievo Septinkarčio dieviškumo sėkmėmis. Šitas laiko atsilikimas įgalina tvarinį dalyvauti dieviškajame kūrime leisdamas tvarinių asmenybėms tapti partneriais su Dievybe siekiant maksimalaus išsivystymo. Net mirtingojo tvarinio materialus protas šitokiu būdu tampa dieviškojo Derintojo partneriu dualizuojant nemirtingą sielą. Dievas Septinkartis taip pat suteikia kompensavimo metodus įgimto tobulumo patirtiniams apribojimams, o taip pat kompensuoja netobulumo apribojimus, esančius iki kilimo.*

7. Transcendentalų atsiradimas

^{105:7.1 (1159.6)} Transcendentalai yra ikibegaliniai ir ikiabsoliutūs, bet viršribiniai ir virštvarininiai. Transcendentalai atsiranda kaip integruojantis lygis absoliutų supervertybes abipusiškai susiedamas su ribinių maksimaliomis vertybėmis. Tvarinio požiūriu, tai, kas yra transcendentalus, atrodytų, jog atsirado kaip ribinio pasekmė; amžinybės požiūriu, tai yra anksčiau už ribinį; ir yra tokių, kurie transcendentalą laiko ribinio “iki-aidu.”

^{105:7.2} ^(1159.7) Tas, kas yra transcendentalus, nebūtinai yra nesivystantis, bet ribinio prasme jis yra virševoliucinis; taip pat jis nėra ir nepatirtinis, bet jis yra viršpatirtinis, kaip tą supranta tvariniai. Galbūt tokio paradokso geriausia iliustracija yra centrinė tobulumo visata: Ji vargu ar yra absoliuti—tikrai Rojaus Sala yra tikrai absoliuti “materializuota” prasme. Nėra ji ir ribinis evoliucinis kūrinys, kaip yra septynios supervisatos. Havona yra amžina, bet nėra nesikeičianti ta prasme, jog būtų neauganti visata. Joje gyvena tvariniai (Havonos vietiniai gyventojai), kurie iš tikrųjų niekada nebuvo sukurti, nes jie egzistuoja amžinai. Tokiu būdu Havona iliustruoja kažką, kas nėra tiksliai ribinis, bet nėra dar ir absoliutus. Havona toliau veikia kaip buferis tarp absoliutaus Rojaus ir ribinių kūrinių, dar toliau iliustruojanti transcendentalų funkciją. Bet pati Havona nėra transcendentalas—ji yra Havona.

^{105:7.3} ^(1160.1) Kaip Aukščiausiasis yra sujungtas su ribiniais, taip Galutinysis yra tapatinamas su transcendentalais. Bet, nors mes tokiu būdu palyginame Aukščiausiąjį ir Galutinįjį, vis tik jie skiriasi kažkuo daugiau negu tiktai laipsniu; tas skirtumas taip pat yra ir kokybės dalykas. Galutinysis yra kažkas daugiau negu virš—Aukščiausiasis, veikiantis transcendentiniame lygyje. Galutinysis yra visa tai, ir dar daugiau: Galutinysis yra naujų Dievybės realybių atsiradimas, naujų iki tol neapribotų fazių apribojimas.

^{105:7.4} ^(1160.2) Tarp šitų realybių, kurios yra sujungtos su transcendentiniu lygiu, yra tokios:

^{105:7.5} ^(1160.3) 1. Galutiniojo Dievybės buvimas.

^{105:7.6} ^(1160.4) 2. Pagrindinės visatos koncepcija.

105:7.7 (1160.5) 3. Pagrindinės Visatos Architektai.

105:7.8 (1160.6) 4. Rojaus jėgos organizatorių dvi kategorijos.

105:7.9 (1160.7) 5. Erdvės potencialo kai kurie pakeitimai.

105:7.10 (1160.8) 6. Dvasios kai kurios vertybės.

105:7.11 (1160.9) 7. Proto kai kurios prasmės.

105:7.12 (1160.10) 8. Absonitinės savybės ir realybės.

105:7.13 (1160.11) 9. Visagališkumas, visažinumas, ir buvimas visur.

105:7.14 (1160.12) 10. Erdvė.

105:7.15 (1160.13) Apie visatą, kurioje mes dabar gyvename, galime galvoti kaip apie egzistuojančią ribiniame, transcendentiniame, ir absoliučiam lygiuose. Tai yra kosminė scena, kurioje yra vaidinama asmenybės veikimo ir energijos metamorfozės begalinė drama.

105:7.16 (1160.14) Ir visas šitas įvairias realybes *absoliučiai* suvienija kelios trivienybės, *funkciškai* suvienija Pagrindinės Visatos Architektai, ir *santykinai* suvienija Septynios Pagrindinės Dvasios, Dievo Septinkarčio dieviškumo ikiaukščiausieji koordinatoriai.

105:7.17 (1160.15) Dievas Septinkartis išreiškia Visuotinio Tėvo asmenybės ir dieviškumo atskleidimą tiek maksimalaus, tiek iki maksimalaus statuso tvariniams, bet yra Pirmojo Šaltinio ir Centro kiti septinkarčiai ryšiai, kurie nėra susiję su Dievo, kuris yra dvasia, dieviškojo dvasinio tarnavimo pasireiškimu.

^{105:7.18 (1160.16)} Praeities amžinybėje Absoliutų jėgos, Dievybių dvasios, ir Dievų asmenybės sujudėjo, reaguodamos į savaime egzistuojančios savo pačių valios pirminę savo pačių valią. Šitame visatos amžiuje mes visi esame visų šitų realybių beribių potencialų ikiabsoliučių pasireiškimų toli nusidriekusi kosminės panoramos gausybės atgarsių liudininkai. Ir visiškai įmanoma, jog tebesitęsianti Pirmojo Šaltinio ir Centro pirminės tikrovės diversifikacija gali tęstis ir toliau ir į išorę per amžių amžius, vis toliau ir toliau į tolimes ir nesuvokiamas absoliučios begalybės tolybes.

^{105:7.19 (1161.1)} [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

106 Dokumentas. Tikrovės visatos lygiai

^{106:0.1 (1162.1)} NEUŽTENKA, jog kylantysis mirtingasis kažką žinotų apie Dievybės ryšius su kosminės realybės geneze ir pasireiškimais; jis taip pat turėtų šį tą suvokti apie ryšius, egzistuojančius tarp savęs paties ir egzistencialių ir patirtinių realybių daugybės lygių, tarp potencialių ir aktualių realybių. Žmogaus žemiškąją orientaciją, jo kosminę įžvalgą, ir jo dvasinį kryptingumą padidina visatos realybių ir jų tarpusavio susivienijimo, integracijos, ir suvienijimo metodų geresnis suvokimas.

^{106:0.2 (1162.2)} Dabartinę didžiąją visatą ir atsirandančią pagrindinę visatą sudaro tikrovės daugybė formų ir fazių, kurios, savo ruožtu, egzistuoja funkcinės veiklos keliuose lygiuose. Šitie daugialypiai egzistuojantieji ir nematomieji anksčiau buvo paminėti šituose dokumentuose, o dabar tam, kad būtų patogiau suvokti, jie yra grupuojami į tokias kategorijas:

^{106:0.3} (1162.3) 1. *Neužbaigti ribiniai*. Tai yra didžiosios visatos kylančiųjų tvarinių dabartinis statusas, Urantijos mirtingųjų dabartinis statusas. Šitą lygį sudaro tvarinio egzistencija nuo planetinio žmogaus iki, bet neįskaitant, likimą pasiekusiųjų. Jis apima visas nuo ankstyvosios fizinės pradžios iki, bet neįskaitant, įsitvirtinimo šviesoje ir gyvenime. Šitas lygis sudaro kūrybinės veiklos dabartinę periferiją laike ir erdvėje. Ji pasirodo yra judanti iš Rojaus į išorę, į tai, jog būtų užbaigtas dabartinis visatos amžius, kuris paliudys didžiosios visatos šviesos ir gyvenimo pasiekimą, taip pat ir be abejonės paliudys kažkokios naujos besivystančio augimo kategorijos atsiradimą pirmajame išoriniame erdvės lygyje.

^{106:0.4} (1162.4) 2. *Maksimalūs ribiniai*. Tai yra dabartinis statusas visų patirtinių tvarinių, kurie pasiekė likimą—likimą, kokį apreiškia dabartinė visatos amžiaus apimtis. Net ir visatos gali pasiekti maksimalų statusą, tiek dvasiškai, tiek fiziškai. Bet pats terminas “maksimalus” yra santykinis terminas—maksimalus kieno atžvilgiu? Ir tas, kas yra maksimalus, atrodantis kaip galutinis, dabartiniame visatos amžiuje, tas gali būti ne daugiau kaip reali pradžia, ateities amžių požiūriu. Kai kurios Havonos fazės atrodo, jog yra maksimalios kategorijos.

^{106:0.5} (1162.5) 3. *Transcendentalai*. Šitas viršribinis lygis (pirmesnis) eina po ribinio išsivystymo. Jis pažymi ribinių pradžių ikiribinę genezę ir visų akivaizdžiai ribinių pabaigų arba likimų poribinę reikšmę. Didelė dalis Rojaus-Havonos atrodo, jog yra transcendentinės kategorijos.

^{106:0.6} (1162.6) 4. *Galutinieji*. Šitas lygis aprėpia tą, kas yra reikšminga pagrindinei visatai ir siejasi su užbaigtos

pagrindinės visatos likimo lygiu. Rojus-Havona (ypač Tėvo pasaulių grandinė) daugeliu požiūrių išreiškia galutinę reikšmę.

106:0.7 (1163.1) 5. *Bendraabsoliutai*. Šitas lygis pažymi patirtinių esybių projekciją į viršpagrindinės visatos kūrybinės išraiškos sritį.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absoliutai*. Šitas lygis pažymi septynių egzistencialių Absoliutų amžinąjį buvimą. Jis taip pat gali turėti tam tikrą laipsnį asociatyvaus patirtinio pasiekimo, bet jeigu yra taip, tai mes nesuprantame, koku būdu taip yra, galbūt asmenybės ryšio potencialo dėka.

106:0.9 (1163.3) 7. *Begalybė*. Šitas lygis yra ikegzistencialus ir popatirtinis. Beribė begalybės vienybė yra hipotetinė tikrovė iki visų pradžių ir po visų likimų.

106:0.10 (1163.4) Šitie tikrovės lygiai yra dabartinio visatos amžiaus ir mirtingojo perspektyvai patogūs kompromisiniai simboliai. Yra daug kitokių būdų, kaip į tikrovę žvelgti kitokia negu mirtingojo perspektyva ir kitų visatinių amžių požiūriu. Tokiu būdu reikėtų pripažinti, jog čia pateikiamos sąvokos yra visiškai santykinės, santykinės ta prasme, kad jas sąlygoja ir riboja:

106:0.11 (1163.5) 1. Mirtingojo kalbos apribojimai.

106:0.12 (1163.6) 2. Mirtingojo proto apribojimai.

106:0.13 (1163.7) 3. Septynių supervisatų apribotas vystymasis.

^{106:0.14} (1163.8) 4. Tai, kad jūs nieko nežinote apie supervisatų vystymosi šešis pagrindinius tikslus, kurie nėra susiję su mirtingojo kilimu į Rojų.

^{106:0.15} (1163.9) 5. Jūsų nesugebėjimas suvokti net ir dalinio amžinybės požiūrio.

^{106:0.16} (1163.10) 6. Tai, jog kosminės evoliucijos ir likimo neįmanoma pavaizduoti visų visatinių amžių atžvilgiu, o ne vien tik septynių supervisatų evoliucinio atsiskleidimo dabartinio amžiaus atžvilgiu.

^{106:0.17} (1163.11) 7. Bet kokio tvarinio nesugebėjimas suvokti, ką iš tikrųjų reiškia ikiegzistencialai ir popatirtiniai—tas, kas yra iki ištakų, ir kas yra po to, kada pasiekiami likimai.

^{106:0.18} (1163.12) Tikrovės augimą sąlygoja vienas po kito einančių visatinių amžių aplinkybės. Centrinė visata nepatyrė jokio evoliucinio pasikeitimo Havonos amžiuje, bet per supervisatų amžiaus dabartines epochas ji patiria tam tikrus progresinius pasikeitimus, kuriuos sukelia koordinacija su evoliucinėmis supervisatomis. Šios septynios supervisatos, besivystančios dabar, kada nors pasieks šviesos ir gyvenimo nusistovėjusį statusą, pasieks dabartinio visatinio amžiaus augimo ribą. Bet be jokios abejonės, kitas amžius, pirmojo išorinio erdvės lygio amžius, supervisatas išlaisvins iš dabartinio amžiaus likimo apribojimų. Visiškas pripildymas yra nuolat užklojamas ant užbaigtumo.

^{106:0.19} (1163.13) Tokie yra kai kurie iš apribojimų, su kuriais mes susiduriame, mėgindami pateikti suvienytą sampratą apie

daiktų, prasmių, ir vertybių kosminį augimą, ir apie jų sintezę amžinai kylančiuose tikrovės lygiuose.

1. Ribinių Funkcionalų pirminis susivienijimas

^{106:1.1 (1163.14)} Ribinės tikrovės pirminės arba dvasinės kilmės fazės nedelsiant pasireiškia tvarinių lygiuose tobulomis asmenybėmis, o visatiniuose lygiuose pasireiškia kaip tobula Havonos kūrinija. Net patirtinė Dievybė tokiu būdu yra išreikšta Dievo Aukščiausiojo dvasiniu asmeniu Havonoje. Bet antrinės, evoliucinės, laiko-materijos sąlygotos ribinės fazės tampa kosmiškai integruotos tiktai augimo ir pasiekimo dėka. Galiausiai visi antriniai arba tobulėjantys ribiniai tvariniai turi pasiekti tokį lygį, kuris prilygtų pirminiam tobulumo lygiui, bet tokį likimą veikia laiko uždelsimas, esminė supervisatos savybė, kurios genetiškai nėra sutinkama centriniame kūrinyje. (Mes žinome apie tretinių ribinių tvarinių egzistavimą, bet jų integracijos metodas dar nėra atskleistas.)

^{106:1.2 (1164.1)} Šitas supervisorio egzistuojantis laiko uždelsimas, šita kliūtis tobulumo pasiekimui, užtikrina tai, jog tvarinys dalyvautų evoliuciniame augime. Jis tokiu būdu įgalina tą tvarinį užmegzti partnerystės ryšius su Kūrėju to paties tvarinio evoliucijoje. Ir per šituos besiplečiančio augimo laikus tas neužbaigtasis palaiko abipusį ryšį su tuo, kuris yra tobulas, Dievo Septinkarčio tarnavimo dėka.

^{106:1.3 (1164.2)} Dievas Septinkartis rodo, jog Rojaus Dievybės suvokia laiko barjerus evoliucinėse erdvės visatose. Nesvarbu, kiek toli nuo Rojaus, kiek giliai erdvėje gimtų materialinių asmenybė, turinti išlikimo potencialą, Dievas Septinkartis bus ten, ir tokiam neužbaigtam, kovojančiam, ir evoliuciniam

tvariniui tarnaus tiesos, grožio, ir gėrio kupina meilės ir gailestingumo tarnyste. Septinkarčio dieviškumo tarnystė nusidriekia į vidų per Amžinąjį Sūnų į Rojaus Tėvą ir į išorę per Dienų Senuosius į visatų Tėvus—Sūnus Kūrėjus.

^{106:1.4 (1164.3)} Žmogus, būdamas asmenis ir kildamas dvasinio žengimo į priekį dėka, suranda septinkartės Dievybės asmenį ir dvasinį dieviškumą; bet yra kitokių Septinkarčio fazių, kurios nėra susijusios su asmenybės žengimu į priekį. Šitos Dievybės grupuotės dieviškumo aspektai šiuo metu yra integruoti į ryšį tarp Septynių Pagrindinių Dvasių ir Bendrai Veikiančiojo, bet jie turi likimą būti amžinai suvienyti Aukščiausiosios Būtybės iškylančioje asmenybėje. Septinkartės Dievybės kitos fazės yra įvairiai integruotos dabartiniame visatos amžiuje, bet lygiai taip visos turi likimą būti suvienytos Aukščiausiojoje Būtybėje. Septinkartis, visose fazėse, yra dabartinės didžiosios visatos funkcinės tikrovės santykinės vienybės šaltinis.

2. Antrinė aukščiausioji ribinė integracija

^{106:2.1 (1164.4)} Kaip Dievas Septinkartis funkciškai koordinuoja ribinę evoliuciją, taip iš tikrųjų Aukščiausioji Būtybė galiausiai sintezuoja likimo pasiekimą. Aukščiausioji Būtybė yra didžiosios visatos evoliucijos dievybės kulminacija—fizinė evoliucija aplink dvasinį branduolį ir galiausiai dvasinio branduolio viešpatavimas apjuosiančių ir orbitomis skriejančių fizinės evoliucijos sferų atžvilgiu. Ir visa tai vyksta sutinkamai su asmenybės mandatais: Rojaus asmenybės aukščiausiąja prasme, Kūrėjo asmenybės visatos prasme, mirtingojo asmenybės žmogiškąja prasme, Aukščiausiojo asmenybės kulminacine arba patirtine visumine prasme.

^{106:2.2 (1164.5)} Aukščiausiojo samprata turi užtikrinti tai, jog būtų skirtingai suvokiama dvasinis asmuo, evoliucinė jėga, ir jėgos-asmenybės sintezė—evoliucinės jėgos suvienijimas su dvasine asmenybe ir jos pavaldumas dvasinei asmenybei.

^{106:2.3 (1164.6)} Dvasia, iš esmės, ateina iš Rojaus per Havoną. Energija-materija matomai vystosi erdvės gelmėse, o ją paverčia į jėgą Begalinės Dvasios vaikai kartu su Dievo Sūnumis Kūrėjais. Ir visa tai yra patirtinis dalykas; tai yra transakcija laike ir erdvėje, įtraukianti platų diapazoną gyvų būtybių, įskaitant net ir dieviškuosius Kūrėjus ir evoliucinius tvarinius. Dieviškųjų Kūrėjų galios įvaldymas didžiojoje visatoje palaipsniui plečiasi tam, kad apimtų laiko-erdvės kūrinių evoliucinį nusistovėjimą ir stabilizavimą, ir tai yra Dievo Septinkarčio patirtinės galios viršūnė. Jis apima visą dieviškumo pasiekimo gamą laike ir erdvėje, pradedant Visuotinio Tėvo Derintojų padovanojimais ir baigiant Rojaus Sūnų savęs padovanojimo gyvenimu. Tai yra užtarnauta galia, parodyta galia, patirtinė galia; ji skiriasi nuo Rojaus Dievybių amžinosios galios, nesuvokiamos galios, egzistencialios galios.

^{106:2.4 (1165.1)} Šitoji patirtinė galia, kylanti iš Dievo Septinkarčio dieviškumo pasiekimų, pati demonstruoja susijungiančias dieviškumo savybes tuo, kad ji sintezuojasi—viską aprėpia—kaip besivystančių tvarinių pasiekto patirtinio įvaldymo visagalė jėga. Ir šita visagalė jėga savo ruožtu patiria dvasios-asmenybės susijungimą Havonos pasaulių išorinės juostos pagrindinėje sferoje sąjungoje su Dievo Aukščiausiojo dvasinės asmenybės buvimu Havonoje. Tokiu būdu iš tikrųjų patirtinė Dievybė užbaigia tą ilgą evoliucinę kovą

apdovanodama laiko ir erdvės jėgos produktą dvasiniu buvimu ir dieviškąja asmenybe, gyvenančia centriniame kūrinyje.

106:2.5 (1165.2) Šitaip iš tiesų Aukščiausioji Būtybė galiausiai pasiekia tai, jog aprėpia viską, kas tik vystosi laike ir erdvėje, tuo pačiu metu suteikdama šitoms savybėms dvasinę asmenybę. Kadangi tvariniai, net ir mirtingieji, šitoje didingoje transakcijoje dalyvauja kaip asmenybės, tai šitokiu būdu kaip tokios evoliucinės Dievybės tikri vaikai jie būtinai pasiekia tą sugebėjimą pažinti Aukščiausiąjį ir suvokti Aukščiausiąjį.

106:2.6 (1165.3) Nebadono Mykolas yra kaip Rojaus Tėvas, nes jis turi Rojaus tobulumo; taip ir evoliuciniai mirtingieji kada nors pasieks panašumo su patirtiniu Aukščiausiuoju, nes jie iš tikrųjų turės jo evoliucinio tobulumo.

106:2.7 (1165.4) Dievas Aukščiausiasis yra patirtinis; dėl to jį galima visiškai patirti. Tų septynių Absoliutų egzistencialių realybių negalima suvokti patyrimo metodu; ribinio tvarinio asmenybė maldos-garbinimo nuostata gali suvokti Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios tikrai *asmenybių realybes*.

106:2.8 (1165.5) Užbaigus Aukščiausiosios Būtybės jėgos-asmenybės sintezę, iš tų kelių trisajungų absoliutumo bus suvienyta viskas, ką šitaip galima būtų sujungti, ir šitą didingą evoliucinę asmenybę patyrimo dėka galės pasiekti ir suprasti visos ribinės asmenybės. Kada kylantieji pasieks postuluojamą dvasinės egzistencijos septintąjį etapą, tada jie ten suvoks absoliutumo tokią naują prasmę-vertybę ir trisajungų begalybę, kokia yra atskleidžiama ikiabsoliučiuose lygiuose Aukščiausiojoje Būtybėje, kurią galima patirti. Bet šitų maksimalaus

išsivystymo pakopų pasiekimas galbūt bus tada, kada didžioji visata koordinuotai įsitvirtins šviesoje ir gyvenime.

3. Transcendentinis tretinis tikrovės susivienijimas

^{106:3.1 (1165.6)} Absonitiniai architektai sukuria planą; Aukščiausieji Kūrėjai jį įgyvendina; Aukščiausioji Būtybė jį užbaigs visais atžvilgiais taip, kaip Aukščiausieji Kūrėjai jį sukūrė laike, ir kaip Pagrindiniai Architektai jį numatė erdvėje.

^{106:3.2 (1165.7)} Dabartiniame visatos amžiuje pagrindinės visatos administracinis koordinavimas yra Pagrindinės Visatos Architektų funkcija. Bet Visagalio Aukščiausiojo pasirodymas dabartinio visatos amžiaus pabaigoje pažymės, jog evoliucinis ribinis tvarinys yra pasiekęs patirtinio likimo pirmąjį etapą. Šitas vyksmas be abejonės ves į pirmosios patirtinės Trejybės—Aukščiausiųjų Kūrėjų, Aukščiausiosios Būtybės, ir Pagrindinės Visatos Architektų sąjungos—užbaigtą veikimą. Šitoji Trejybė turi likimą įgyvendinti pagrindinio kūrinio tolimesnę evoliucinę integraciją.

^{106:3.3 (1166.1)} Rojaus Trejybė yra iš tiesų begalinė, ir nė viena Trejybė negali būti begalinė, jeigu joje nėra šitos pirminės Trejybės. Bet pirminė Trejybė yra absoliučių Dievybių išskirtinio susivienijimo pasekmė; ikiabsoliučios būtybės neturi nieko bendro su šituo pirminiu susivienijimu. Vėliau atsirandančios ir patirtinės Trejybės turi net ir tvarinių asmenybių įnašų. Žinoma, tai yra tiesa dėl Galutiniosios Trejybės, kurioje Šeimininkų Sūnų Kūrėjų pats buvimas tarp jos narių Aukščiausiųjų Kūrėjų, reiškia, jog šito Trejybės susivienijimo *viduje* tuo pačiu metu yra aktualus ir bona fide tvarinio patyrimas.

^{106:3.4 (1166.2)} Pirmoji patirtinė Trejybė užtikrina galutinių galimų pasekmių grupinį pasiekimą. Grupiniai susivienijimai yra įgalinami pralenkti, net pranokti, individualius sugebėjimus; ir tai yra tiesa net ir už ribinio lygmens. Per ateities amžius, kada septynios supervisatos bus įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, Užbaigtumo Korpusas neabejotinai skleis Rojaus Dievybių tikslus taip, kaip juos diktuoja Galutinioji Trejybė, ir taip, kaip juos jėga-asmenybė suvienija Aukščiausiojoje Būtybėje.

^{106:3.5 (1166.3)} Per visus gigantiškus visatos įvykius praeities ir ateities amžinybėje mes pastebime suvokiamų Visuotinio Tėvo elementų išplitimą. Mes filosofškai postuluojuame, jog, kaip šis AŠ ESU, jis persmelkia visumos begalybę, bet joks tvarinys nesugeba empiriškai aprėpti tokio postulato. Visatoms plečiantis, o gravitacijai ir meilei sklindant tolyn į laiko besiorganizuojančią erdvę, mes sugebame vis daugiau ir daugiau suprasti Pirmąjį Šaltinį ir Centrą. Mes matome, kaip gravitacijos veikimas skverbiasi į Beribio Absoliuto buvimą erdvėje, ir mes pastebime dvasinius tvarinius, besivystančius ir plintančius tarp Dievybės Absoliuto dieviškumo buvimo ribų, tuo tarpu tiek kosminė, tiek dvasinė evoliucija protu ir patyrimu vienijasi ribiniuose dievybės lygiuose kaip Aukščiausioji Būtybė ir koordinuojasi transcendentiniuose lygiuose kaip Galutinioji Trejybė.

4. Galutinioji ketvirtoji integracija

^{106:4.1 (1166.4)} Rojaus Trejybė neabejotinai koordinuoja galutinę prasmę, bet šituo atžvilgiu veikia kaip save apribojantis absoliutas; patirtinė Galutinioji Trejybė koordinuoja transcendentalus kaip transcendentalas. Amžinojoje ateityje

šitoji patirtinė Trejybė, per augančią vienybę, toliau aktyvins Galutiniosios Dievybės atsirandantį buvimą.

106:4.2 (1166.5) Tuo metu, kai Galutinioji Trejybė turi likimą koordinuoti pagrindinę kūriniją, tai Dievas Galutinysis yra visos pagrindinės visatos reguliavimo transcendentinis jėgos įasmeninimas. Užbaigtas Galutiniojo atsiradimas reiškia pagrindinio kūrinio užbaigimą ir pažymi šitos transcendentinės Dievybės visišką iškilimą.

106:4.3 (1166.6) Kokius pakitimus pradės visiškas Galutiniojo iškilimas, mes nežinome. Bet taip, kaip Aukščiausiasis dabar yra dvasiškai ir asmeniškai Havonoje, taip pat tenai yra ir Galutinysis, bet absonitine ir viršasmene prasme. Ir jūs buvote informuoti apie Galutiniojo Apribotų Vicegerentų egzistavimą, nors jums nebuvo pasakyta, kur jie šiuo metu yra arba kokia yra jų funkcija.

106:4.4 (1167.1) Bet nepriklausomai nuo administracinių pasekmių, lydinčių Galutiniosios Dievybės atsiradimą, jos transcendentinio dieviškumo asmenines vertybes bus galima patirti visoms asmenybėms, kurios dalyvavo aktualizuojant šitą Dievybės lygį. Ribinio transcendencija gali vesti tikrai į galutinį pasiekimą. Dievas Galutinysis egzistuoja laiko ir erdvės transcendencijoje, bet vis vien yra ikiabsoliutus, nepaisant jo neatskiriama potencialo funkciškai susivienyti su absoliutais.

5. Bendraabsoliutus arba penktosios fazės susivienijimas

106:5.1 (1167.2) Galutinysis yra transcendentinės tikrovės aukščiausiasis taškas net ir taip, kaip Aukščiausiasis yra

evoliucinės-patirtinės tikrovės viršūnė. Ir šitų dviejų patirtinių Dievybių realus iškilimas pakloja pamatą antrajai patirtinei Trejybei. Tai yra Trejybės Absoliutas, Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir neapreikšto Visatos Likimo Užbaigėjo sąjunga. Ir šitoji Trejybė turi teorinį sugebėjimą sužadinti potencialo Absoliutus—Dievybės, Visuotinį, ir Beribį. Bet šito Trejybės Absoliuto užbaigtas formavimas gali įvykti tikrai užbaigus evoliuciją visoje pagrindinėje visatoje, pradedant nuo Havonos ir baigiant ketvirtuoju ir pačiu išoriniu erdvės lygiu.

^{106:5.2 (1167.3)} Reikėtų paaiškinti, kad šitos patirtinės Trejybės yra abipusiškai susietos ne tik patirtinio Dieviškumo asmenybės savybėmis, bet taip pat ir kitokiomis negu asmenėmis savybėmis, kurios apibūdina jų pasiektą Dievybės vienybę. Nors šitas pasakojimas pirmiausia nagrinėja kosmoso suvienijimo asmenės fazes, bet nepaisant šito, tai yra tiesa, jog visatų visatos neasmeniai aspektai lygiai taip turi likimą patirti suvienijimą, kaip tą iliustruoja jėgos-asmenybės sintezė, kuri šiuo metu vyksta sąsajoje su Aukščiausiosios Būtybės evoliucija. Dvasinės-asmenės Aukščiausiojo savybės yra neatskiriamos nuo Visagalio jėgos išimtinių teisių, o juos abu papildo Aukščiausiojo proto nežinomas potencialas. Taip pat ir Dievo Galutiniojo kaip asmens negalima nagrinėti atskirai nuo Galutiniosios Dievybės kitokių negu asmenų aspektų. O absoliučiam lygyje Dievybės ir Beribio Absoliutų negalima atskirti ir išskirti Visuotinio Absoliuto akivaizdoje.

^{106:5.3 (1167.4)} Trejybės, pačios savaime, nėra asmenės, bet taip pat jos ir neprieštarauja asmenybei. Jos daugiau iš tiesų aprėpia ją ir abipusiškai susieja ją, kolektyvine prasme, su neasmenėmis funkcijomis. Trejybės, tuomet, visada būna *dievybės* tikrovė,

bet niekada nebūna *asmenybės* tikrovė. Trejybės asmenybės aspektai yra neatskiriama nuo jos individualių narių, o kaip individualūs asmenys, jie *nėra* ta trejybė. Tikrai kaip kolektyvas jie yra trejybė; tai *yra* trejybė. Bet visada trejybėje yra aprėpta visa dievybė; trejybė yra dievybės vienybė.

^{106:5.4 (1167.5)} Tie trys Absoliutai—Dievybės, Visuotinis, ir Beribis—nėra trejybė, nes visi jie nėra dievybė. Tikrai sudievinantieji gali tapti trejybe; visi kiti susivienijimai yra trivienybės arba trisajungos.

6. Absoliuti arba šeštosios fazės integracija

^{106:6.1 (1167.6)} Pagrindinės visatos dabartinis potencialas vargu ar yra absoliutus, nors jis gali būti visiškai arti galutinio, ir mes manome, jog neįmanoma pasiekti absoliučių prasmių-vertybių atskleidimo iki galo tarp ikiabsoliutaus kosmoso ribų. Dėl to mes susiduriame su dideliais sunkumais mėgindami suvokti šitų trijų Absoliutų beribių galimybių visuminę išraišką arba net mėgindami įsivaizduoti Dievo Absoliuto patirtinį įasmeninimą šiuo metu neasmeniam Dievybės Absoliuto lygyje.

^{106:6.2 (1168.1)} Pagrindinės visatos erdvės arena atrodo yra adekvati Aukščiausiosios Būtybės aktualizavimuisi, Galutiniosios Trejybės susiformavimui ir visiškam veikimui, Dievo Galutiniojo atsiradimui, ir net Absoliučios Trejybės pradžiai. Bet mūsų sampratos apie šitos antrosios patirtinės Trejybės visišką veikimą atrodo, jog kažką apima net ir už plačiai nusidriekiančios pagrindinės visatos ribų.

^{106:6.3 (1168.2)} Jeigu mes padarysime prielaidą dėl to, jog egzistuoja begalinis kosmosas—kažkoks beribis kosmosas, esantis už pagrindinės visatos ribų—ir jeigu mes suvoksime, jog Absoliučios Trejybės galutinis vystymasis vyks tokioje viršgalutinėje veiksmo arenoje, tuomet visiškai įmanoma spėti, jog Absoliučios Trejybės užbaigtas veikimas galutiniąją išraišką pasieks begalybės kūrinuose ir užbaigs *visų* potencialų absoliutų aktualizavimąsi. Visą laiką didėjančių tikrovės segmentų integracija ir suvienijimas priartės prie statuso absoliutumo, kuris bus proporcingas tam, jog aprėptų visą tikrovę tarp tokiu būdu sujungtų segmentų ribų.

^{106:6.4 (1168.3)} Kitaip sakant: Absoliuti Trejybė, kaip ir numato jos vardas, iš tikrųjų yra absoliutaus veikimo visuma. Mes nežinome, kaip absoliutus veikimas gali pasiekti visuminę išraišką apribotu, apibrėžtu, ar kitokiu suvaržytu pagrindu. Dėl to mes turime daryti prielaidą, jog bet koks toks visuminis veikimas bus nesąlygojamas (potencialiai). Ir taip pat tai pasirodytų, jog tas nesąlygojamas būtų ir neapribotas, bent jau kokybiniu požiūriu, nors mes nesame tiek įsitikinę dėl kiekybinių ryšių.

^{106:6.5 (1168.4)} Tačiau, mes esame tikri dėl šito: Nors egzistenciali Rojaus Trejybė yra begalinė, ir nors patirtinė Galutinioji Trejybė yra ikibegalinė, tai Absoliučią Trejybę nėra taip lengva klasifikuoti. Nors savo geneze ir sandara ji yra patirtinė, bet aiškiai įsiveržia į egzistencialius potencialumo Absoliutus.

^{106:6.6 (1168.5)} Nors vargu ar tai yra naudinga žmogiškajam protui stengtis suvokti tokias tolimas ir viršžmogiškas sąvokas, bet mes patartume, jog apie Absoliučios Trejybės amžinąjį veiksmą galima būtų galvoti kaip apie tokį, kuris kulminaciją

pasiekia tada, kada tam tikru būdu yra patirtizuojami potencialumo Absoliutai. Tai atrodytų, jog yra protinga išvada Visuotinio Absoliuto, jeigu ne Beribio Absoliuto, atžvilgiu; bent jau mes žinome, jog Visuotinis Absoliutas yra ne tik statinis ir potencialus, bet taip pat ir asociatyvus, kiek šitų žodžių prasmė tinka visuminei Dievybei. Bet suvokiamų dieviškumo ir asmenybės vertybių atžvilgiu, tai šitie numanomi veiksmai reiškia Dievybės Absoliuto įsmeninimą ir atsiradimą tų viršasmenių vertybių ir tų ultraasmenių prasmių, kurios yra neatskiriamos nuo Dievo Absoliuto—trečiosios ir paskutiniosios iš patirtinių Dievybių—asmenybės užbaigtumo.

7. Likimo užbaigtumas

^{106:7.1 (1168.6)} Kai kurie sunkumai formuojant sampratas apie begalinės tikrovės integravimą yra dėl to, jog visos tokios idėjos aprėpia kažką iš visuotinio vystymosi užbaigtumo, tam tikros rūšies patirtinį suvokimą viso to, kas kada nors galėtų būti. Ir tai yra nesuvokiama, jog kiekybinę begalybę kada nors būtų galima visiškai įgyvendinti užbaigtume. Visada turi likti neiširtos galimybės tuose trijuose potencialiuose Absoliutuose, kurių jokia patirtinio vystymosi kiekybė niekada negalės išseikvoti. Pati amžinybė, nors ir yra absoliuti, nėra daugiau kaip absoliuti.

^{106:7.2 (1169.1)} Net ir pradinė samprata apie galutinį integravimą yra neatskiriamą nuo beribės amžinybės įgyvendinimo ir, dėl to, praktiškai yra neįgyvendinama kokioje nors suvokiamoje ateityje.

^{106:7.3 (1169.2)} Likimą nustato tų Dievybių, kurios sudaro Rojaus Trejybę, valinis veiksmas; likimas yra nustatytas platybėse tų

trijų didingų potencialų, kurių absoliutumas aprėpia visos ateities vystymosi galimybes; likimą galbūt užbaigia Visatos Likimo Užbaigėjas, o šitą veiksmą galbūt atlieka su Aukščiausiuoju ir Galutiniuoju Absoliučioje Trejybėje. Bet kokį patirtinį likimą gali bent jau iš dalies suvokti patiriantieji tvariniai; bet likimą, kuris susisieja su begaliniais egzistencialais, vargu ar galima suvokti. Likimo užbaigtumas yra egzistencialus-patirtinis pasiekimas, kuris atrodo, jog įtraukia Dievybės Absoliutą. Bet Dievybės Absolutas Visuotinio Absoliuto dėka yra amžinai susietas su Beribiu Absoliutu. Ir šitie trys Absoliutai, patirtiniai galimybė, iš tikrųjų yra egzistencialūs ir dar daugiau, būdami beribiai, belaikiai, beerdviai, bekraščiai, ir bemačiai—tikrai yra begaliniai.

106:7.4 (1169.3) Tačiau, tikslo pasiekimo neįmanomumas neužkerta kelio filosofiniam teorizavimui apie tokius hipotetinius likimus. Dievybės Absoliuto kaip absoliutaus Dievo, kurį galima pasiekti, aktualizavimo gali būti praktiškai neįmanoma įgyvendinti; nepaisant šito, toks užbaigtumo įgyvendinimas lieka teorine galimybe. Beribio Absoliuto dalyvavimas tam tikrame nesuvokiamame beribiame kosmose gali būti neišmatuojamai nutolusioje bekraštės amžinybės ateityje, bet tokia hipotezė vis vien yra pagrįsta. Mirtingieji, morontiečiai, dvasios, užbaigtieji, Transcendentalai, ir kiti, kartu su pačiomis visatomis ir visomis kitomis tikrovės fazėmis, be abejonės iš tiesų turi *potencialiai galutinį likimą, kuris yra absoliutus verte*; bet mes abejojame, jog kokia nors būtybė arba visata kada nors iki galo pasieks tokio likimo visus aspektus.

^{106:7.5 (1169.4)} Nesvarbu, kiek išaugtų jūsų suvokimas apie Tėvą, bet jūsų protą visada stulbins Tėvo-AŠ ESU neatskleista begalybė, neiširta platybė, kuri visada liks neišmatuojama ir nesuvokiama per visus amžinybės ciklus. Nesvarbu, kokią Dievo dalį jūs galite pasiekti, bet visada jo liks daug didesnė dalis, apie kurios egzistavimą jūs net ir neįtarsite. Ir mes manome, jog tai yra lygiai tiek tiesa transcendentiniuose lygiuose, kiek ir ribinės egzistencijos sferose. Dievo ieškojimas yra begalinis!

^{106:7.6 (1169.5)} Dėl to, kad negalima Dievo pasiekti galutine prasme, visatos tvariniai jokių būdu neturėtų prarasti drąsos; iš tikrųjų, jūs galite pasiekti ir tikrai pasiekiate Septinkarčio, Aukščiausiojo, ir Galutiniojo Dievybės lygius, kurie jums reiškia tą, ką Dievo Tėvo begalinis suvokimas reiškia Amžinajam Sūnui ir Bendrai Veikiančiajam jų absoliučiajame statuse, egzistuojančiame amžinybėje. Priešingai tam, jog tvarinį tai galėtų varginti, Dievo begalybė turėtų būti toji aukščiausioji garantija, jog per visą amžinybės ateitį kylanti asmenybė turės prieš save asmenybės vystymo ir susijungimo su Dievybe galimybes, kurių net ir amžinybė niekada nei išėikvos, nei užbaigs.

^{106:7.7 (1169.6)} Didžiosios visatos ribiniams tvariniams pagrindinės visatos samprata atrodo, jog yra beveik begalinė, bet be abejonės jos absonitiniai architektai suvokia jos sąsają su ateities ir neįsivaizduojamais įvykiais nesibaigiančio AŠ ESU viduje. Net ir pati erdvė yra ne kas kita, kaip galutinė sąlyga, apribojimo sąlyga, esanti vidurinės erdvės ramių zonų santykinio absoliutumo *viduje*.

^{106:7.8 (1170.1)} Nesuvokiamai tolimu ateities amžinybės momentu, kada pagrindinė visata bus galutinai užbaigta, be jokios abejonės mes visi tikrai žvelgsime atgal į jos visą istoriją tiktai kaip į pradžią, tiesiog kaip į tam tikrų ribinių ir transcendentinių pamatų sukūrimą net ir didingesnei ir labiau jaudinančiai metamorfozei neištyrinėtoje begalybėje. Tokiu ateities amžinybės momentu pagrindinė visata vis tiek atrodys jaunatviška; iš tikrųjų, ji visada bus jauna niekada nesibaigiančios amžinybės beribių galimybių akivaizdoje.

^{106:7.9 (1170.2)} Tai, kad negalima pasiekti begalinio likimo, nė mažiausiu laipsniu neužkerta kelio puoselėti idėjas apie tokį likimą, ir mes nedvejodami sakome, kad, jeigu šie trys absoliutūs potencialai kada nors būtų visiškai aktualizuoti, tada būtų įmanoma suvokti visuminės tikrovės galutinį integravimą. Šitas besivystantis įgyvendinimas remiasi užbaigtu Beribio, Visuotinio, ir Dievybės Absoliutų aktualizavimusi, tais trimis potencialais, kurių sąjunga sudaro šio AŠ ESU latenciją, neįgyvendintas amžinybės realybes, visos ateities nežinioje esančias galimybes, ir dar daugiau.

^{106:7.10 (1170.3)} Tokios pasekmės, švelniai sakant, yra gana tolimos; nepaisant šito, šių trijų Trejybių mechanizmuose, asmenybėse, ir susivienijimuose mes manome, jog nustatome teorinę galimybę Tėvo-AŠ ESU toms septynioms absoliučioms fazėms susivienyti iš naujo. Ir tai mus betarpiškai atveda į tą trikartės Trejybės sampratą, apimančią egzistencialaus statuso Rojaus Trejybę ir vėliau atsirandančias patirtinės prigimties ir kilmės dvi Trejybes.

8. Trejybių Trejybė

106:8.1 (1170.4) Trejybių Trejybės prigimtį žmogiškajam protui sunku pavaizduoti; ji yra patirtinės begalybės visumos aktualus susumavimas, kaip jis toks pasireiškia amžinybės įgyvendinimo teorinėje begalybėje. Trejybių Trejybėje patirtinis begalinis pasiekia tapatybę su egzistencialiu begaliniu, ir abu yra kaip vienas ikipatirtiniame, ikiegzistencialiame AŠ ESU. Trejybių Trejybė yra baigiamoji išraiška viso to, ką išreiškia penkiolika trivienybių ir su jomis susijusios trisajungos. Santykinėms būtybėms sunku suvokti baigiamybes, nesvarbu, ar jos būtų egzistencialios ar patirtinės; dėl to jos visada turi būti pateikiamos kaip santykinumai.

106:8.2 (1170.5) Trejybių Trejybė egzistuoja keliose fazėse. Ji turi savyje galimybes, tikimybes, ir neišvengiamybes, kurios stulbina daug aukštesnių negu žmogiškojo lygio būtybių vaizduotę. Ji turi tokių prasmių, kurių galbūt ir neįtaria dangiškieji filosofai, nes jos prasmės yra trivienybėse, o trivienybės, iš esmės, yra nesuvokiamos.

106:8.3 (1170.6) Daug yra būdų, kuriais būtų galima apibūdinti Trejybių Trejybę. Mes pasirenkame pateikti trijų lygių koncepciją, kuri yra tokia:

106:8.4 (1170.7) 1. Trijų Trejybių lygis.

106:8.5 (1170.8) 2. Patirtinės Dievybės lygis.

106:8.6 (1170.9) 3. Šio AŠ ESU lygis.

106:8.7 (1170.10) Tai yra augančio suvienijimo lygiai. Iš tikrųjų Trejybių Trejybė yra pirmasis lygis, tuo tarpu antrasis ir trečiasis lygiai yra vediniai iš pirmojo lygio suvienijimo.

PIRMASIS LYGIS: Šitame pradiniame susivienijimo lygyje yra manoma, jog trys Trejybės veikia kaip tobulai sinchronizuotos, nors skirtingos, Dievybės asmenybių grupės.

106:8.9 (1171.2)

1. *Rojaus Trejybė*, trijų Rojaus Dievybių — Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios—susivienijimas. Reikėtų prisiminti, jog Rojaus Trejybė reiškia trikartį veikimą—absoliutų veikimą, transcendentinį veikimą (Galutinybės Trejybė), ir ribinį veikimą (Aukštybės Trejybė). Rojaus Trejybė yra bet kuri iš šitų ir visos kartu bet kuriuo laiku ir visais laikais.

106:8.10 (1171.3)

2. *Galutinioji Trejybė*. Tai Aukščiausiujų Kūrėjų, Dievo Aukščiausiojo, ir Pagrindinės Visatos Architektų dievybės susivienijimas. Nors tai yra adekvatus šitos Trejybės dieviškumo aspektų pateikimas, bet reikėtų pažymėti, jog yra ir kitos šitos Trejybės fazės, tačiau, kurios atrodo, kad tobulai derinasi su dieviškumo aspektais.

106:8.11 (1171.4)

3. *Absoliuti Trejybė*. Tai yra Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir Visatos Likimo Užbaigėjo sugrupavimas visų dieviškumo vertybių atžvilgiu. Šitos trivienės grupuotės kai kurios kitos fazės besiplečiančiame kosmose yra susijusios su kitokiomis negu dieviškumo vertybėmis. Bet su dieviškumo fazėmis jos susivienija tiesiog taip, kaip patirtinių Dievybių jėgos ir asmenybės aspektai dabar yra patirtinės sintezės procese.

106:8.12 (1171.5)

Šitų trijų Trejybių susivienijimas Trejybių Trejybėje suteikia galimybę neribotam tikrovės integravimui. Šitoje grupėje yra priežastys, tarpinės grandys, ir baigmės; pradėjėjai, vykdytojai, ir užbaigėjai; pradžios, egzistencijos, ir likimai.

Tėvo-Sūnaus partnerystė yra tapusi Sūnaus-Dvasios, o tada Dvasios-Aukščiausiojo partneryste ir toliau iki Aukščiausiojo-Galutiniojo ir Galutiniojo-Absoliuto partnerystės, net iki Absoliuto ir Tėvo-Begaliniojo—tikrovės ciklo užbaigimo—partnerystės. Lygiai taip, ir kitose fazėse, kurios ne taip betarpiškai yra susijusios su dieviškumu ir asmenybe, iš tiesų Pirmasis Šaltinis ir Centras pats įgyvendina tikrovės beribiškumą aplink begalybės apskritimą, pradedant savo paties egzistencijos absoliutumu, einant per savęs atskleidimo begalumą, ir baigiant savęs realizavimo užbaigtumu—nuo egzistencialų absoliuto iki patirtinių užbaigtumo.

^{106:8.13 (1171.6)} ANTRASIS LYGIS: Trijų Trejybių koordinavimas neišvengiamai apima patirtinių Dievybių, kurios genetiškai yra susietos su šitomis Trejybėmis, asocijuotą sąjungą. Šito antrojo lygio pobūdis kartais yra pateikiamas kaip:

^{106:8.14 (1171.7)} 1. *Aukščiausiasis*. Tai yra dievybės pasekmė, kylanti iš Rojaus Trejybės vienybės patirtiniame ryšyje su Rojaus Dievybių Kūrėjais-Kuriančiaisiais vaikais. Aukščiausiasis yra dieviškumo įkūnijimas užbaigiant ribinės evoliucijos pirmąjį etapą.

^{106:8.15 (1171.8)} 2. *Galutinysis*. Tai yra iš antrosios Trejybės atsiradusios vienybės dievybės pasekmė, dieviškumo transcendentinis ir absonitinis įsmeninimas. Galutinįjį sudaro įvairiai vertinama daugelio savybių vienybė, ir žmogiškajai šito sampratai būtų naudinga įtraukti bent jau tuos galutinumo aspektus, kurie reguliuoja kontrolę, kuriuos galima patirti asmeniškai, ir kuriuos suvienija įtampa, bet yra daug ir kitų neatskleistų atsiradusios Dievybės aspektų. Nors Galutinysis ir

Aukščiausiasis yra palygintini, bet jie nėra tapatūs, taip pat Galutinysis nėra tiesiog ir Aukščiausiojo išplėtojimas.

^{106:8.16 (1172.1)} 3. *Absoliutas*. Daug yra teorijų apie Trejybių Trejybės antrojo lygio trečiojo asmens charakterį. Neabejotinai Dievas Absoliutas į šitą asociaciją yra įsitraukęs kaip Absoliučios Trejybės baigiamojo veikimo asmenybės pasekmė, ir vis tik Dievybės Absoliutas yra begalybės statuso egzistenciali tikrovė.

^{106:8.17 (1172.2)} Konceptinis sunkumas, susijęs su šituo trečiuoju nariu, yra dėl to, jog prielaida dėl tokios narystės iš tikrųjų numato tikrai vieną Absoliutą. Teoriškai, jeigu toks įvykis atsitiktų, tai mes taptume liudininkais tų trijų Absoliutų *patirtinio* susivienijimo į vieną. Ir mes esame mokomi, jog, begalybėje ir *egzistencialiai*, yra vienas Absoliutas. Tuo tarpu mažiausiai yra aišku, kas galėtų būti šitas trečiasis narys, dažnai yra postuluojuama, jog tokį gali sudaryti Dievybės, Visuotinis, ir Beribis Absoliutai kažkokioje neįsivaizduojamo ryšio ir kosminio pasireiškimo formoje. Tikrai, Trejybių Trejybė vargu ar gali pasiekti tai, jog veikimą užbaigtų trims Absolutams nesusivienijus iki galo, o trys Absoliutai vargu ar gali susivienyti iki galo neįgyvendinus visų begalybės potencialų.

^{106:8.18 (1172.3)} Tai galbūt reikš minimalų tiesos iškraipymą, jeigu Trejybių Trejybės trečiasis asmuo bus suvokiamas kaip Visuotinis Absoliutas, su sąlyga, jeigu šitoji samprata Visuotinį įsivaizduoja ne tik statišką ir potencialų, bet taip pat ir asociatyvų. Bet mes vis vien nesuvokiame ryšio su visuminės Dievybės veikimo kuriančiais ir evoliuciniais aspektais.

Nors Trejybių Trejybės užbaigtą sampratą suformuluoti sunku, bet ribotą sampratą nėra taip sunku suvokti. Jeigu Trejybių Trejybės antrasis lygis yra suvokiamas kaip iš esmės asmenis, tuomet tampa visiškai įmanoma Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir Dievo Absoliuto sąjungą postuliuoti kaip asmenių Trejybių, kurios yra protėvinės šitoms patirtinėms Dievybėms, sąjungos asmenį atgarsį. Mes drįstame pareikšti tokią nuomonę, jog šitos trys patirtinės Dievybės tikrai susivienys antrajame lygyje kaip savo protėvinių ir priešastinių Trejybių, kurios sudaro pirmąjį lygį, augančios vienybės tiesioginė pasekmė.

Pirmąjį lygį sudaro trys Trejybės; antrasis lygis egzistuoja kaip patirtinių-išvystytų, patirtinių-atsiradusių, ir patirtinių-egzistencialių Dievybių asmenybių susivienijimas. Ir nesvarbu, koks būtų koncepcinis sunkumas stengiantis suprasti užbaigtą Trejybių Trejybę, asmenis šitų trijų Dievybių susivienijimas antrajame lygyje pasireiškė mūsų pačių visatos amžiuje Madžestono, kurį Dievybės Absolutas aktualizavo šitame antrajame lygyje, veikdamas per Galutinį ir reaguodamas į Aukščiausiosios Būtybės pirminį kuriamąjį mandatą, sudievinimo reiškiniu.

TREČIASIS LYGIS: Trejybių Trejybės antrojo lygio neribota hipotezė aprėpia tikrovės, kuri yra, buvo, ar galėtų būti per visą begalybę, kiekvienos rūšies kiekvienos fazės tarpusavio ryšį. Aukščiausioji Būtybė yra ne tik dvasia, bet taip pat protas ir jėga ir patyrimas. Galutinytis yra visa tai ir daug daugiau, tuo tarpu bendra samprata apie Dievybės, Visuotinio, ir Beribio Absolutų vienovę apima visos tikrovės įgyvendinimo absoliutų užbaigtumą.

^{106:8.22 (1172.7)} Aukščiausiojo, Galutiniojo, ir užbaigto Absoliuto sąjungoje, turėtų būti iš naujo funkciškai surenkami šitie begalybės aspektai, kuriuos iš pradžių segmentavo šis AŠ ESU, ir dėl ko atsirado Septyni Begalybės Absoliutai. Nors visatos filosofai mano, jog tai yra viena iš tolimiausių tikimybių, bet, vis tiek, mes dažnai pateikiame šitą klausimą: Jeigu kada nors Trejybių Trejybės antrasis lygis pasieks trejybės vienybę, kas tada išsivystys kaip tokios dievybės vienybės pasekmė? Mes nežinome, bet esame įsitikinę, jog tai tiesiogiai vestų į šio AŠ ESU, kurį būtų galima patirtiškai pasiekti, įgyvendinimą. Asmenių būtybių požiūriu, tai galėtų reikšti, jog nepažinus AŠ ESU yra tapęs patiriamas kaip Tėvas-Begalinysis. Ką šitie absoliutūs likimai galėtų reikšti neasmeniu požiūriu yra kitas dalykas ir kurį matomai galėtų išaiškinti tikrai begalybė. Bet, kada mes žvelgiame į tas tolimas galimybes kaip asmeniai tvariniai, tada išmąstome, jog visų asmenybių galutinis likimas yra šitų pačių asmenybių Visuotinio Tėvo galutinis pažinimas.

^{106:8.23 (1173.1)} Kaip mes filosofiškai suvokiame šį AŠ ESU praeities amžinybėje, tai jis yra vienas, be jo daugiau nėra nieko. Žiūrėdami į priekį į ateities begalybę, mes nematome, jog šis AŠ ESU galėtų matomai pasikeisti kaip egzistencialus, bet mes turime polinkį prognozuoti milžinišką patirtinį skirtumą. Šio AŠ ESU tokia samprata reiškia visišką savęs įgyvendinimą—ji apima beribę galaktiką asmenybių, kurios tapo valiniais dalyviais šio AŠ ESU savęs atskleidime, ir kurios amžinai liks begalybės visumos absoliučios valinės dalys, absoliutaus Tėvo galutiniai sūnūs.

9. Egzistencialus begalinis suvienijimas

106:9.1 (1173.2) Trejybių Trejybės koncepcijoje mes postuluojuame galimą begalinės tikrovės patirtinį suvienijimą, o kartais mes teorizuojuame, jog visa tai gali įvykti absoliučiai nutolusios amžinybės metu. Bet, nepaisant šito, yra aktualus ir dabartinis begalybės suvienijimas šitame pačiame amžiuje, kaip ir visuose praeities ir ateities visatos amžiuose; toks suvienijimas yra egzistencialus Rojaus Trejybėje. Begalybės suvienijimas kaip patirtinė tikrovė yra neįsivaizduojamai toli, bet beribė begalybės vienybė šiuo metu vyrauja visatos egzistencijos dabartiniu momentu ir visos tikrovės įvairovę suvienija su egzistencialiu didingumu, kuris yra *absoliutus*.

106:9.2 (1173.3) Kada ribiniai tvariniai mėgina suvokti begalinį suvienijimą tobulos amžinybės užbaigtumo lygiuose, tada jie betarpiškai susiduria su intelekto apribojimais, kurie yra neatskiriami nuo ribinės egzistencijos. Laikas, erdvė, ir patyrimas sudaro kliūtis tvarinio sampratai; ir vis tik, be laiko, ne erdvėje, ir kitaip negu patyrimu, nė vienas tvarinys negalėtų pasiekti visatos tikrovės net ir riboto suvokimo. Be laiko pojūčio, nė vienas evoliucinis tvarinys negalėtų suvokti sekos ryšių. Be erdvės suvokimo, nė vienas tvarinys negalėtų išmatuoti vienalaikiškumo ryšių. Be patyrimo, nė vienas evoliucinis tvarinys negalėtų net egzistuoti; tikrai Septyni Begalybės Absoliutai iš tikrųjų pranoksta patyrimą, o tam tikrose fazėse net ir jie gali būti patirtiniai.

106:9.3 (1173.4) Laikas, erdvė, ir patyrimas yra didžiausi žmogaus pagalbininkai, kad jis tikrovę suvoktų santykinai, ir tuo pačiu metu tai yra pačios siaubingiausios jo kliūtys, kad jis tikrovę suvoktų užbaigta. Mirtingiesiems ir daugeliui kitų visatos tvarinių būtina galvoti apie potencialus kaip aktualizuojamus

erdvėje ir įgyvendinamus laike, bet šitas ištisas procesas yra toks laiko-erdvės reiškiny, kuris iš tiesų nevyksta Rojuje ir amžinybėje. Absoliučiam lygyje nėra nei laiko, nei erdvės; ten visi potencialai gali būti suvokiami kaip aktualai.

106:9.4 (1173.5) Samprata apie visos tikrovės suvienijimą, ar jis būtų šitame ar bet kuriame kitame visatos amžiuje, iš esmės yra dviguba: egzistenciali ir patirtinė. Tokia vienybė dabar yra patirtiškai įgyvendinama Trejybių Trejybėje, bet šitos trikartės Trejybės akivaizdaus aktualizavimo laipsnis yra tiesiog proporcingas tikrovės apribojimų ir netobulumų išnykimui kosmose. Bet tikrovės visas integravimas be apribojimo ir amžinai ir egzistencialiai yra Rojaus Trejybėje, kurios viduje, būtent šituo pačiu visatos momentu, begalinė tikrovė yra absoliučiai suvienyta.

106:9.5 (1174.1) Tas paradoksas, kurį sukuria patirtinis ir egzistencialus požiūriai, yra neišvengiamas ir iš dalies remiasi tuo faktu, jog Rojaus Trejybė ir Trejybių Trejybė kiekviena atskirai yra amžinybės ryšys, kurį mirtingieji gali suvokti tiktai kaip laiko-erdvės santykinumą. Žmogiškąją sampratą apie Trejybių Trejybės palaipsnį patirtinį aktualizavimąsi—laiko požiūrį—turi papildyti papildomas postulatą, kad tai jau yra aktualizavimas—amžinybės požiūris. Bet kaip galima šituos du požiūrius suderinti? Ribiniams mirtingiesiems mes patariame priimti tiesą, jog Rojaus Trejybė yra egzistencialus begalybės suvienijimas ir, kad negalėjimas pastebėti patirtinės Trejybių Trejybės aktualaus buvimo ir užbaigto pasireiškimo iš dalies yra dėl atsakomojo iškraipymo, kuris yra dėl:

106:9.6 (1174.2) 1. Riboto žmogiškojo požiūrio, nesugebėjimo suvokti beribės begalybės sąvokos.

106:9.7 (1174.3) 2. Netobulo žmogiškojo statuso, didžiulio nuotolio nuo patirtinių absoliutaus lygio.

106:9.8 (1174.4) 3. Žmogiškosios egzistencijos tikslo, to fakto, jog žmonija yra sukurta vystytis patyrimo metodo dėka ir, dėl to, turi būti neatsiejamai ir iš esmės priklausoma nuo patyrimo. Tikrai Absoliutas gali būti tiek egzistencialus, tiek patirtinis.

106:9.9 (1174.5) Rojaus Trejybėje Visuotinis Tėvas yra Trejybių Trejybės AŠ ESU, ir nesugebėjimas patirti Tėvo kaip begalinio yra dėl ribinių apribojimų. Samprata apie *egzistencialų*, atsiskyrusį, iki-Trejybės nepasiekiamą AŠ ESU, ir postulatas apie *patirtinį* po-Trejybių Trejybės ir pasiekiamą AŠ ESU yra viena ir ta pati hipotezė; Begaliniajame neįvyko nė vieno aktualaus pasikeitimo; visi akivaizdūs įvykiai yra dėl padidėjusio sugebėjimo suvokti tikrovę ir įvertinti kosmosą.

106:9.10 (1174.6) Šis AŠ ESU, iš esmės, turi egzistuoti *iki* visų egzistencialų ir *po* visų patirtinių. Nors šitos idėjos gali ir neišaiškinti amžinybės ir begalybės paradoksų, kylančių žmogiškajame prote, bet jos bent jau turėtų skatinti tokį ribinį intelektą iš naujo spręsti šitas niekada nesibaigiančias problemas, problemas, kurios ir toliau jus jaudins Salvingtone ir vėliau kaip užbaigtuosius ir visą laiką po šito per jūsų amžinosios karjeros nesibaigiančią ateitį plačiai plintančiose visatose.

106:9.11 (1174.7) Anksčiau ar vėliau visos visatos asmenybės pradeda suvokti, jog baigiamasis amžinybės ieškojimas yra nesibaigiantis begalybės tyrinėjimas, niekada nesibaigianti atradimo kelionė į Pirmojo Šaltinio ir Centro absoliutumą. Anksčiau ar vėliau mes visi sužinosime, jog visų tvarinių

augimas yra proporcingas susitapatinimui su Tėvu. Mes prieiname prie to supratimo, jog gyventi Dievo valia reiškia gauti amžinąjį leidimą į pačios begalybės begalinę galimybę. Kada nors mirtingieji suvoks, jog sėkmė ieškant Begaliniojo yra tiesiog proporcinga panašumo į Tėvą pasiekimui, ir kad šitame visatos amžiuje Tėvo realybės yra atskleidžiamos tarp dieviškumo savybių ribų. Ir šitas dieviškumo savybes visatos tvariniai patyrimo dėka įsisavina asmeniškai gyvendami dieviškai, o gyventi dieviškai reiškia iš tikrųjų gyventi vykdant Dievo valią.

^{106:9,12 (1175.1)} Materialiems, evoliuciniams, ribiniams tvariniams, gyvenimas remiantis Dievo valios vykdymu, veda tiesiai į dvasinės aukštybės pasiekimą asmenybės arenoje ir tokius tvarinius vienu žingsniu priartina prie Tėvo-Begaliniojo suvokimo. Toks Tėvui skirtas gyvenimas yra grindžiamas tiesa, jautrumu grožiui, ir valdomas gėrio. Tokį Dievą pažįstantį asmenį iš vidaus apšviečia garbinimas, o išoriniu pasireiškimu jis visa širdimi yra atsidavęs visų asmenybių visuotinės brolystės tarnystei, tokiam tarnystės darbui, kuris yra kupinas gailestingumo ir kurį motyvuoja meilė, tuo tarpu visas šitas gyvybiškai svarbias savybes besivystančioje asmenybėje suvienija kosminė išmintis, savojo aš įgyvendinimas, Dievo ieškojimas, ir Tėvo garbinimas visą laiką kylančiuose lygiuose.

^{106:9,13 (1175.2)} [Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

107 Dokumentas. Minties Derintojų kilmė ir prigimtis

^{107:0.1 (1176.1)} NORS Visuotinis Tėvas asmeniškai gyvena Rojuje, pačiame visatų centre, bet taip pat jis realiai yra ir erdvės

pasauliuose, savo nesuskaičiuojamų laiko vaikų prote, nes jų viduje jis gyvena kaip Paslaptieji Pagalbininkai. Amžinasis Tėvas nuo savo planetinių mirtingųjų sūnų vienu ir tuo pačiu metu yra labiausiai nutolęs, ir su jais susietas artimiausiai.

107:0.2 (1176.2) Derintojai yra Tėvo meilės aktualybė, įkūnyta žmonių sielose; jie yra žmogaus amžinosios karjeros tikrasis pažadas, įkalintas mirtingojo proto viduje; jie yra žmogaus išstobulintos užbaigtojo asmenybės esmė, kurią jis gali iš anksto su malonumu nujausti laike, kada vis daugiau įsisavina dieviškąjį metodą stengdamasis gyventi vykdydamas Tėvo valią, žingsnis po žingsnio kildamas iš visatos į visatą tol, kol realiai pasieks savo Rojaus Tėvo dieviškąjį buvimą.

107:0.3 (1176.3) Dievas, žmogui paliepęs, jog būtų toks tobulas, net koks tobulas yra jis, nusileido kaip Derintojas tam, jog taptų žmogaus patirtiniu partneriu siekiant dieviškojo likimo, kuris buvo šitaip nustatytas. Tas Dievo fragmentas, kuris gyvena žmogaus prote, yra absoliuti ir beribė garantija, kad žmogus gali surasti Visuotinį Tėvą susivienijęs su šituo dieviškuoju Derintoju, kuris atėjo iš Dievo tam, jog surastų žmogų ir jį paverstų sūnumi dar jam gyvenant materialiam kūne.

107:0.4 (1176.4) Bet kuris mirtingasis, kuris matė Sūnų Kūrėją, matė Visuotinį Tėvą, ir kurio viduje gyvena dieviškasis Derintojas, to viduje gyvena Rojaus Tėvas. Kiekvienas mirtingasis, kuris sąmoningai ar nesąmoningai pasiduoda savo viduje gyvenančio Derintojo vedimui, gyvena sutinkamai su Dievo valia. Derintojo buvimo sąmoningas suvokimas yra Dievo buvimo sąmoningas suvokimas. Amžinasis Derintojo susiliejimas su evoliucine žmogaus siela yra realus patyrimas,

kada amžinai susivienijama su Dievu kaip su Dievybės visatiniu partneriu.

^{107:0.5 (1176.5)} Būtent Derintojas žmogaus viduje sukuria tą nenumaldomą troškimą ir nenutrūkstamą ilgesį būti panašiam į Dievą, pasiekti Rojų, ir ten prieš Dievybės realų asmenį garbinti dieviškosios dovanos begalinį šaltinį. Derintojas yra tas gyvasis buvimas, kuris iš tikrųjų sujungia mirtingąjį sūnų su savo Rojaus Tėvu ir jį traukia vis arčiau ir arčiau prie Tėvo. Derintojas kompensuojančiai išlygina milžinišką visatos įtampą, kurią sukuria tas atstumas tarp Dievo ir žmogaus ir žmogaus dališkumo laipsnis kaip kontrastas amžinojo Tėvo visuotinumui.

^{107:0.6 (1176.6)} Derintojas yra begalinės būtybės, įkalintos ribinio tvarinio prote, absoliuti esmė, kuri, priklausomai nuo tokio mirtingojo pasirinkimo, galiausiai gali užbaigti šitą Dievo ir žmogaus laikiną sąjungą ir tikrai aktualizuoti būtybės naują kategoriją nesibaigiančiai visatos tarnystei. Derintojas yra dieviškoji visatos tikrovė, kuri surealina tiesą, jog Dievas yra žmogaus Tėvas. Derintojas yra žmogaus patikimas kosminis kompasas, visada ir neklystamai nukreipiantis sielą link Dievo.

^{107:0.7 (1177.1)} Evoliuciniuose pasauliuose valiniai tvariniai pereis per tris būtybės bendrojo vystymosi etapus: Nuo Derintojo atvykimo iki santykinai visiško suaugimo, Urantijoje maždaug dvidešimties metų amžiaus, šie Pagalbininkai kartais yra vadinami Minčių Keitėjais. Nuo šito laiko iki brandos amžiaus pasiekimo, maždaug keturiasdešimties metų, Paslaptieji Pagalbininkai yra vadinami Minties Derintojais. Nuo brandos pasiekimo iki išsilaisvinimo iš materialaus kūno apie juos dažnai yra kalbama kaip apie Minties Kontrolierius. Šitos trys

mirtingojo gyvenimo fazės neturi jokio ryšio su Derintojo žengimo į priekį trimis etapais, kada yra dubliuojamas protas ir kada vyksta sielos evoliucija.

1. Minties Derintojų kilmė

^{107:1.1 (1177.2)} Kadangi Minties Derintojai yra iš pirminės Dievybės esmės, tai niekas negali drįsti autoritetingai aptarti jų prigimties ir kilmės; aš galiu tikrai perteikti Salvingtono pasakojimus ir Uversos nuomones; aš galiu tikrai paaiškinti, kuo mes laikome šituos Paslaptinguosius Pagalbininkus ir su jais susijusias esybes visoje didžiojoje visatoje.

^{107:1.2 (1177.3)} Nors yra įvairių nuomonių dėl Minties Derintojų padovanojimo metodo, bet, kas susiję su jų kilme, tai tokių skirtumų nėra; visi sutaria, kad jie ateina tiesiai iš Visuotinio Tėvo, Pirmojo Šaltinio ir Centro. Jie nėra sukurtos būtybės; jie yra fragmentuotos esybės, sudarančios begalinio Dievo realų buvimą. Kartu su savo dideliu skaičiumi neapreiktų partnerių, Derintojai yra grynas ir nesumaišytas dieviškumas, neribotos ir nesusilpnintos Dievybės dalys; jie yra iš Dievo, ir tiek, kiek mes sugebame suvokti, *jie yra Dievas*.

^{107:1.3 (1177.4)} Kai dėl laiko, kada jie pradėjo atskirą egzistavimą šalia pirmojo Šaltinio ir Centro absoliutumo, tai šito mes nežinome; taip pat mes nežinome ir jų kiekio. Mes labai mažai ką žinome apie jų karjerą iki to meto, kada jie atvyksta į laiko planetas tam, kad apsigyventų žmogiškajame prote; bet nuo šio momento mes daugiau ar mažiau žinome apie jų kosminį progresavimą iki to meto ir įskaitant tą metą, kada jie užbaigia savo trivienius likimus: asmenybę įgauna susiliedami su koku nors mirtinguoju kylančiuoju, asmenybę įgauna Visuotinio

Tėvo nurodymu, arba išlaisvinimu iš Minties Derintojų žinomų užduočių.

107:1.4 (1177.5) Nors mes šito nežinome, bet darome prielaidą, jog Derintojai yra nuolat individualizuojami, kada visata plečiasi, ir kada didėja kandidatų susiliesti su Derintoju skaičius. Bet lygiai taip pat gali būti, jog mes klystame mėgindami Derintojams priskirti skaičiaus gausybę; panašiai kaip ir pats Dievas, taip ir šitie nesuvokiamos prigimties jo fragmentai gali būti egzistencialiai begaliniai.

107:1.5 (1177.6) Minties Derintojų kilmės metodas yra viena iš neatskleistų Visuotinio Tėvo funkcijų. Mes turime tvirtą pagrindą manyti, jog nė vienas iš kitų Pirmojo Šaltinio ir Centro absoliučių partnerių neturi nieko bendro su Tėvo fragmentų sukūrimu. Derintojai yra tiesiog ir amžinai dieviškosios dovanos; jie yra iš Dievo ir nuo Dievo, ir jie yra panašūs į Dievą.

107:1.6 (1177.7) Savo ryšiuose su tais tvariniais, kurie su jais susilieja, jie atskleidžia dieviškąją meilę ir dvasinį tarnavimą, kurie gilumine prasme patvirtina teiginį, jog Dievas yra dvasia. Bet papildomai prie šitos transcendentinės tarnystės yra didelė dalis to, kas niekada nebuvo apreikšta Urantijos mirtingiesiems. Mes taip pat iki galo nesuprantame, kas gi vyksta tada, kada Visuotinis Tėvas atiduoda dalį savęs, kad būtų laiko tvarinio asmenybės dalis. Ir Rojaus užbaigtųjų augantis vystymasis dar iki galo neatskleidė visų galimybių, kurios yra neatskiriamos nuo šitos dangiškosios žmogaus ir Dievo partnerystės. Galiausiai, Tėvo fragmentai turi būti absoliutaus Dievo dovana tiems tvariniams, kurių likimas aprėpia galimybę pasiekti Dievą kaip absoliutą.

^{107:1.7 (1178.1)} Kaip Visuotinis Tėvas fragmentuoja savo ikiasmenę Dievybę, taip Begalinė Dvasia individualizuoja savo ikiprotinės dvasios dalis tam, kad jos apsigyventų ir realiai susilietų su išliekančiųjų mirtingųjų evoliucinėmis sielomis iš susiliejo su dvasia serijos. Tačiau Amžinojo Sūnaus prigimtį tokiu būdu fragmentuoti negalima; Pirminio Sūnaus dvasia yra arba plačiai pasklidusi arba konkrečiai asmenė. Su Sūnumi susiliejęs tvarinys yra suvienytas su Amžinojo Sūnaus Sūnų Kūrėjų dvasios individualizuotais apdovanojimais.

2. Derintojų klasifikacija

^{107:2.1 (1178.2)} Derintojai yra individualizuojami kaip nepatyrusios esybės, ir visi turi likimą, jog taptų arba išlaisvinti, arba susilieję, arba Personalizuoti Pagalbininkai. Mes numanome, kad Minties Derintojų yra septynios kategorijos, nors šitų skyrių iš viso ir nesuvokiame. Mes dažnai kalbame apie skirtingas kategorijas, kurios yra tokios:

^{107:2.2 (1178.3)} 1. *Nepatyrę Derintojai*, tie, kurie evoliucinių kandidatų į amžinąjį išlikimą prote tarnauja pirmą kartą. Paslaptieji Pagalbininkai dieviškąją prigimtį yra amžinai vienodi. Taip pat jie yra vienodi ir patirtine prigimtimi, kada iš Dieviningtono išvyksta pirmą kartą; vėlesnis patirtinis skirtumas yra realaus patyrimo visatos tarnystėje pasekmė.

^{107:2.3 (1178.4)} 2. *Patyrę Derintojai*, tie, kurie vieną ar daugiau sezonų tarnavo su valios tvariniais pasauliuose, kur įvyksta baigiamasis susiliejimas tarp laiko tvarinio tapatybės ir Trečiojo Šaltinio ir Centro vietinės visatos pasireiškimo dvasios individualizuotos dalies.

^{107:2.4 (1178.5)} 3. *Aukščiausieji Derintojai*, tie Pagalbininkai, kurie buvo tarnavę su laiko užduotimi evoliuciniuose pasauliuose, tačiau kurių žmogiškieji partneriai dėl kažkokių priežasčių amžinąjį išlikimą atstūmė, ir tie, kurie vėliau buvo paskirti į kitas užduotis kituose mirtinguosiuose kituose besivystančiuose pasauliuose. Aukščiausiasis Derintojas, nors nėra dieviškesnis už nepatyrusį Pagalbininką, bet turi didesnę patyrimą, žmogiškajame prote gali atlikti tokius dalykus, kurių negalėtų atlikti mažiau patyręs Derintojas.

^{107:2.5 (1178.6)} 4. *Išnykę Derintojai*. Čia mūsų pastangose toliau sekti Paslaptingojo Pagalbininko karjerą atsiranda spraga. Egzistuoja ketvirtoji tarnystės pakopa, apie kurią mes negalime pasakyti nieko tikro. Melkizedekai moko, jog ketvirtosios pakopos Derintojai turi atskiras užduotis, raižydami visur po visatų visatą. Atsiskyrusieji Žinianešiai yra linkę manyti, kad jie yra susijungę su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru, patirdami gaivinančio susivienijimo su pačiu Tėvu laikotarpį. Ir visiškai įmanoma, jog Derintojas galėtų raižyti pagrindinę visatą ir tuo pačiu metu būti susivienijęs su visur esančiu Tėvu.

^{107:2.6 (1178.7)} 5. *Išlaisvinti Derintojai*, tie Paslaptingieji Pagalbininkai, kurie buvo amžinai išlaisvinti iš laiko tarnystės besivystančių sferų mirtingiesiems. Kokios galėtų būti jų funkcijos, mes nežinome.

^{107:2.7 (1179.1)} 6. *Susilieję Derintojai* — užbaigtieji—tie, kurie susiliejo ir tapo viena su kylančiaisiais supervisatų tvariniais, Rojaus Užbaigtumo Korpuso laiko pakilusiųjų amžinaisiais partneriais. Minties Derintojai paprastai susilieja su laiko kylančiaisiais mirtingaisiais, ir su tokiais išliekančiaisiais mirtingaisiais yra įregistruojami ir išregistruojami

Kilimingtone; jie eina kylančiųjų būtybių keliu. Susiliejus su kylančiąja evoliucine siela, atrodo, jog Derintojas pereina iš visatos absoliutaus egzistencialaus lygio į funkcinio susivienijimo su kylančiąja asmenybe ribinį patirtinį lygį. Nors ir išlaikydamas viską iš egzistencialios dieviškosios prigimties charakterio, susiliejęs Derintojas yra neatskiriamai sujungiamas su išliekančiojo mirtingojo kylančiąja karjera.

^{107:2.8 (1179.2)} *7. Personalizuoti Derintojai*, tie, kurie tarnavo su įsikūnijusiais Rojaus Sūnumis, kartu su didele dalimi tų, kurie pasiekė nepaprastų laimėjimų, gyvendami mirtingajame, tačiau kurių subjektai išlikimą atmetė. Mes turime pagrindo manyti, jog tokie Derintojai yra personalizuojami, rekomendavus tos supervisatos, kurioje jie vykdė užduotį, Dienų Seniesiems.

^{107:2.9 (1179.3)} Daug yra būdų, pagal kuriuos šituos paslaptinguosius Dievo fragmentus būtų galima klasifikuoti: pagal paskyrimą visatoje, pagal jų sėkmės laipsnį gyvenant individualiame mirtingajame, arba net ir pagal mirtingojo kandidato į susiliejamą rasinius protėvius.

3. Derintojų namai Dieviningtone

^{107:3.1 (1179.4)} Visa visatos veikla, susijusi su Paslaptiniųjų Pagalbininkų pasiuntimu, valdymu, reguliavimu, ir sugrąžinimu iš tarnystės visose septyniose supervisatose atrodo, jog yra koncentruojama Dieviningtono šventojoje sferoje. Kiek man yra žinoma, niekas, išskyrus Derintojus ir kitas Tėvo esybes, šitoje sferoje nėra buvęs. Atrodo, jog yra panašu, kad dideliame skaičiui neatskleistų ikiasmenių esybių, kaip ir Derintojams, Dieviningtonas taip pat yra namai. Mes manome, kad šitos bičiuliškos esybės gali būti tam tikru būdu

susijusios su Paslaptingųjų Pagalbininkų dabartiniu ir ateities tarnavimu. Bet realiai mes šito nežinome.

107:3.2 (1179.5) Kada Minties Derintojai sugrįžta pas Tėvą, tada jie grįžta į tariamos kilmės sferą, Dieviningtoną; ir galbūt, kaip šito patyrimo dalis, yra aktualus kontaktas su Tėvo asmenybe Rojuje, o taip pat ir su Tėvo dieviškumo specializuotu pasireiškimu, kuris, kaip pranešama, turi būti išsidėstęs šitoje slaptojoje sferoje.

107:3.3 (1179.6) Nors mes šį tą žinome apie visas septynias slaptąsias Rojaus sferas, bet apie Dieviningtoną mes žinome mažiau negu apie likusias sferas. Aukštųjų dvasinių kategorijų būtybės gauna tikrai tris dieviškuosius nurodymus, ir jie yra tokie:

107:3.4 (1179.7) 1. Visada rodyti deramą pagarbą savo vyresniųjų ir aukštesniųjų patyrimui ir sugebėjimams.

107:3.5 (1179.8) 2. Visada atsižvelgti į savo jaunesniųjų ir pavaldinių apribojimus ir nepatyrimą.

107:3.6 (1179.9) 3. Niekada nemėginti nusileisti ant Dieviningtono krantų.

107:3.7 (1179.10) Aš dažnai esu svarstęs, jog man vykti į Dieviningtoną būtų visiškai bergždžia; aš galbūt negalėčiau matyti jokių ten gyvenančių būtybių, išskyrus tokias, kaip Personalizuotus Derintojus, o juos esu matęs ir kitur. Aš esu visiškai tikras, jog Dieviningtone nėra nieko, kas turėtų realios vertės ar naudos man, nieko esminio mano augimui ir vystymuisi, priešingu atveju ten vykti man nebūtų uždrausta.

^{107:3.8 (1180.1)} Kadangi mes galime labai mažai ką sužinoti arba negalime nieko sužinoti apie Derintojų prigimtį ir kilmę iš Dieviningtono, tai esame priversti informaciją rinkti iš gausybės skirtingų šaltinių, ir šituos sukaupus duomenis reikia sudėlioti, apjungti, ir abipusiškai susieti tam, kad tokios žinios galėtų būti informatyvios.

^{107:3.9 (1180.2)} Minties Derintojų demonstruojama herojiška drąsa ir išmintis leidžia daryti prielaidą, kad jie buvo mokomi milžinišku mastu ir diapazonu. Kadangi jie nėra asmenybės, tai šitas mokymas turi būti perteikiamas Dieviningtono mokymo institucijose. Unikalūs Personalizuoti Derintojai be jokios abejonės sudaro Dieviningtono Derintojų parengimo mokyklų personalą. Ir mes iš tikrųjų žinome, jog šitam centriniam ir stebinčiajam korpusui vadovauja pirmojo Mykolų kategorijos Rojaus Sūnaus, užbaigusio savo septinkartį savęs padovanojimą savosios visatos sferų rasėms ir tautoms, dabar Personalizuotas Derintojas.

^{107:3.10 (1180.3)} Mes iš tikrųjų labai mažai ką žinome apie nepersonalizuotus Derintojus; mes kontaktuojame ir bendraujame tikrai su personalizuotomis kategorijomis. Jie yra krikštijami Dieviningtone ir visada yra žinomi savuoju vardu, o ne pagal numerį. Personalizuoti Derintojai nuolat gyvena Dieviningtone; ta šventoji vieta yra jų namai. Jie iš tos gyvenamosios buveinės išvyksta tikrai Visuotinio Tėvo valia. Nedidelis jų kiekis yra sutinkamas vietinių visatų sferose, bet didesnis jų skaičius yra centrinėje visatoje.

4. Derintojų prigimtis ir buvimas

^{107:4.1 (1180.4)} Pasakyti, jog Minties Derintojas yra dieviškas, tai tiesiog pripažinti jo kilmės pobūdį. Labai tikėtina, jog toks dieviškumo grynumas apima visų Dievybės požymių, kuriuos gali turėti amžino ir begalinio Rojaus Tėvo visuotinio buvimo toks absoliučios esmės fragmentas, potencialo esmę.

^{107:4.2 (1180.5)} Realusis Derintojo šaltinis turi būti begalinis, ir prieš susiliedama su besivystančio mirtingojo nemirtinga siela, Derintojo realybė turi ribotis su absoliutumu. Derintojai nėra absoliutai visuotine prasme, Dievybės prasme, bet galbūt jie yra tikri absoliutai tarp savo fragmentuotos prigimties potencialų ribų. Jie yra apriboti visuotinumu, bet ne prigimties atžvilgiu; ekstensyvumo požiūriu jie yra apriboti, bet prasmės, vertybės, ir fakto intensyvumo požiūriu *jie yra absoliutūs*. Dėl šitos priežasties šias dieviškąsias dovanas mes kartais vadiname Tėvo ribotais absoliučiais fragmentais.

^{107:4.3 (1180.6)} Nė vienas Derintojas niekada nebuvo parodęs neištikimybės Rojaus Tėvui; asmenių tvarinių žemesnėms kategorijoms gali kartais tekti kovoti su neištikimais bičiuliais, bet niekada netenka kovoti su Derintojais; jie yra aukščiausieji ir neklystantys savo dieviškojoje sferoje tarnaudami tvariniams ir veikdami visatoje.

^{107:4.4 (1180.7)} Nepersonalizuoti Derintojai yra matomi tiktai Personalizuotiems Derintojams. Manoji kategorija, Atsiskyrusieji Žinianešiai, kartu su Trejybės Įkvėptosiomis Dvasiomis, gali nustatyti Derintojų buvimą dvasinių reaguojančiųjų reiškinių dėka; ir net serafimai kartais gali pastebėti tariamo susivienijimo su Pagalbininkų buvimu materialiuose žmonių protuose dvasinį švytėjimą; bet niekas iš mūsų iš esmės nesugeba pastebėti realaus Derintojų buvimo

tol, kol jie nėra personalizuoti, nors jų savybės yra suvokiamos drauge su susiliejusiomis kylančiųjų mirtingųjų iš evoliucinių pasaulių asmenybėmis. Visuotinis Derintojų nematomumas dideliu laipsniu verčia daryti prielaidą dėl jų aukštos ir išskirtinai dieviškos kilmės ir prigimties.

^{107:4.5 (1181.1)} Šitą dieviškąjį buvimą lydi būdinga šviesa, dvasinis švytėjimas, kuris paprastai yra siejamas su Minties Derintojais. Nebadono visatoje šitas Rojaus švytėjimas yra plačiai žinomas kaip “nukreipianti šviesa”; Uversoje jis yra vadinamas “gyvybės šviesa.” Urantijoje šitas reiškinyss kartais buvo vadinamas ta “tikrąja šviesa, apšviečiančia kiekvieną žmogų, kuris ateina į šį pasaulį.”

^{107:4.6 (1181.2)} Visos būtybės, kurios yra pasiekusios Visuotinį Tėvą, Personalizuotus Derintojus mato. Visų pakopų Derintojus, kartu su visomis kitomis būtybėmis, esybėmis, dvasiomis, asmenybėmis, ir dvasių pasireiškimais, visada mato tos Aukščiausųjų Kūrėjų Asmenybės, kurios kyla iš Rojaus Dievybių, ir kurios vadovauja didžiosios visatos pagrindinėms vyriausybėms.

^{107:4.7 (1181.3)} Ar jūs iš tikrųjų galite suvokti Derintojo apsigyvenimo tikrąją reikšmę? Ar jūs tikrai giluminiu mastu suvokiate, ką reiškia turėti absoliučios ir begalinės Dievybės, Visuotinio Tėvo, absoliutų fragmentą, gyvenantį viduje ir susiliejančią su jūsų ribinėmis mirtingojo savybėmis? Kada mirtingasis žmogus susilieja su visuminio kosmoso egzistencialios Priežasties aktualių fragmentu, tada tokios beprecedentinės ir neįsivaizduojamos partnerystės likimui niekada negali būti jokio apribojimo. Amžinybėje, žmogus vis atras ne tik objektyvios Dievybės begalybę, bet taip pat ir šito

paties Dievo subjektyvaus fragmento nesibaigiantį potencialumą. Visada Derintojas mirtingojo asmenybei iš tiesų vis atskleis Dievo stebuklą, ir niekada šitas dieviškasis atskleidimas tikrai negali pasibaigti, nes Derintojas yra iš Dievo ir kaip Dievas mirtingajam žmogui.

5. Derintojo protingumas

^{107:5.1 (1181.4)} Evoliuciniai mirtingieji yra linkę į protą žiūrėti kaip į kosminį tarpininką tarp dvasios ir materijos, nes iš tikrųjų toks yra pagrindinis proto tarnavimas, kaip tą suvokiate jūs. Todėl žmonėms gana sunku suvokti, jog Minties Derintojai turi protą, nes Derintojai yra Dievo fragmentavimai absoliučiaame realybės lygyje, kuris yra ne tik ikiasmenis, bet taip pat, kuris būna anksčiau už bet kokią energijos ir dvasios atsiskyrimą. Monistiniame lygyje, esančiame iki energijos ir dvasios išsiskaidymo, neturėtų būti jokios tarpinės proto funkcijos, nes nėra jokių skirtumų, kuriems reikėtų tarpininkų.

^{107:5.2 (1181.5)} Kadangi Derintojai gali planuoti, dirbti, ir mylėti, tai jie turi turėti savojo aš galias, kurios yra proporcingos protui. Jie turi neribotą sugebėjimą bendrauti vienas su kitu, tai yra, visos Pagalbininkų formos, kurios yra aukščiau už pirmąsias arba nepatyrusias grupes. Kai dėl jų tarpusavio bendravimo pobūdžio ir turinio, tai mes galime labai mažai ką atskleisti, nes šito mes nežinome. O toliau mes žinome, kad jie turi turėti kažkokį protingumą, priešingu atveju jie negalėtų būti personalizuojami.

^{107:5.3 (1181.6)} Minties Derintojų protingumas yra kaip Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus *protingumas* — toks, kuris yra protėvinis Bendrai Veikiančiojo *protams*.

^{107:5.4 (1181.7)} Tas proto tipas, kuris yra postuluojamas, jog yra Derintojuje, turi būti panašus į kitų ikiasmenių esybių gausių kategorijų, kurios matomai panašiai atsiranda iš Pirmojo Šaltinio ir Centro, proto dovanas. Nors daugelis iš šitų kategorijų nebuvo atskleistos Urantijoje, bet jos visos turi protavimo savybių. Šitiems pirminės Dievybės individualizavimams taip pat įmanoma susivienyti su gausiais ne mirtingųjų būtybių besivystančiais tipais ir net su ribotu skaičiumi ne evoliucinių būtybių, kurios išvystė sugebėjimą susilieti su tokiais Dievybės fragmentais.

^{107:5.5 (1182.1)} Kada Minties Derintojas yra susiliejęs su išliekančio mirtingojo besivystančia nemirtinga morontine siela, tada Derintojo protas gali būti identifikuojamas tikrai kaip egzistuojantis šalia tvarinio proto, kol kylantysis mirtingasis pasiekia žengimo į priekį visatoje dvasinius lygius.

^{107:5.6 (1182.2)} Pakilusiojo patyrimo pasiekus užbaigtojo lygius, šitos šeštojo etapo dvasios atrodo, kad pakeičia tam tikrą proto faktorių, išreiškiantį mirtingojo ir Derintojo protų tam tikrų fazių sąjungą, kuri anksčiau veikė kaip jungtis tarp tokių kylančiųjų asmenybių dieviškųjų ir žmogiškųjų fazių. Šita patirtinio proto savybė galbūt “įgauna aukštybės lygį” ir vėliau padidina evoliucinės Dievybės—Aukščiausiosios Būtybės—patirtinį sugebėjimą.

6. Derintojai kaip grynos dvasios

^{107:6.1 (1182.3)} Kada Minties Derintojai yra sutinkami tvarinio patyrimo, tada jie atskleidžia dvasinės įtakos buvimą ir vadovavimą. Derintojas iš tikrųjų yra dvasia, gryna dvasia, bet dvasia ir dar daugiau. Mes niekada negalėjome deramai

suklasifikuoti Paslaptųjų Pagalbininkų; viskas, ką būtų galima tvirtai pasakyti apie juos, yra tai, kad iš tiesų jie yra tokie, kaip Dievas.

^{107:6.2 (1182.4)} Derintojas yra žmogaus amžinybės galimybė; žmogus yra Derintojo asmenybės galimybė. Jūsų individualūs Derintojai dirba tam, kad jus sudvasintų, vildamiesi jūsų laikinąją tapatybę įamžinti. Derintojai yra kupini dvasių Tėvo nuostabiosios ir save padovanojančiosios meilės. Jie tikrai ir dieviškai myli jus; jie yra dvasinės vilties kaliniai, įkalinti žmonių proto viduje. Jie trokšta, kad jūsų mirtingas protas pasiektų dieviškumą, kad jų vienatvė galėtų pasibaigti, kad jie galėtų būti išlaisvinti su jumis iš materialaus apdaro apribojimų ir laiko drabužių.

^{107:6.3 (1182.5)} Jūsų kelias į Rojų yra dvasinio pasiekimo kelias, ir Derintojo prigimtis ištikimai atskleis Visuotinio Tėvo dvasinės prigimties apreiškimą. Po Rojaus pasiekimo ir amžinosios karjeros použbaigtųjų etapuose, Derintojas galbūt gali kontaktuoti su kažkada buvusiu žmogiškuoju partneriu kitokioje negu dvasinėje tarnystėje; bet kilimas į Rojų ir užbaigtojo karjera yra partnerystė tarp Dievą pažįstančio dvasingėjančio mirtingojo ir Dievą atskleidžiančio Derintojo dvasinio tarnavimo.

^{107:6.4 (1182.6)} Mes žinome, jog Minties Derintojai yra dvasios, gryniosios dvasios, turbūt absoliučios dvasios. Bet Derintojas taip pat turi būti kažkas daugiau negu išskirtinė dvasinė tikrovė. Papildomai prie spėjamo protingumo, taip pat yra ir gryniosios energijos faktoriai. Jeigu jūs tikrai prisiminsite, jog Dievas yra grynios energijos ir gryniosios dvasios šaltinis, tai nebus taip sunku suvokti, kad jo fragmentai būtų tiek viena, tiek ir kita.

Tai yra faktas, kad Derintojai keliauja erdve Rojaus Salos momentinėmis ir visuotinės gravitacijos grandinėmis.

^{107:6.5 (1182.7)} Tai, kad Paslaptieji Pagalbininkai yra tokiu būdu susieti su visatų visatos materialiomis grandinėmis, iš tikrųjų glumina. Bet yra taip, kad jie žaibiškai keliauja po visą didžiąją visatą materialios gravitacijos grandinėmis. Visiškai įmanoma, kad jie gali įsiskverbti net į išorinės erdvės lygius; jie tikrai gali pasiekti šituos regionus kartu su Rojaus gravitacijos buvimu, ir nors asmenybės manoji kategorija gali keliauti Bendrai Veikiančiojo proto grandinėmis taip pat už didžiosios visatos ribų, bet mes niekada nebuvo tikri, jog pastebėjome Derintojų buvimą neištyrinėtuose išorinės erdvės regionuose.

^{107:6.6 (1183.1)} Ir vis tik, nors Derintojai ir naudojami materialios gravitacijos grandinėmis, bet jos jų neveikia taip, kaip veikia materialų kūrinį. Derintojai yra gravitacijos protėvio fragmentai, ne gravitacijos padariniai; jie yra segmentuoti tokiame visatos egzistencijos lygyje, kuris hipotetiškai yra ankstesnis už gravitacijos atsiradimą.

^{107:6.7 (1183.2)} Minties Derintojai neturi poilsio nuo jų padovanojimo momento iki pat tos dienos, kada jie būna išlaisvinami tam, kad vyktų į Dieviningtoną po savo mirtingųjų subjektų natūralios mirties. O tie, kurių subjektai nepereina per natūralios mirties vartus, neturi net ir šito laikino atokvėpio. Minties Derintojams energijos atstatymas nereikalingas; jie yra energija, aukščiausiosios ir pačios dieviškiausiosios kategorijos energija.

7. Derintojai ir asmenybė

^{107:7.1 (1183.3)} Minties Derintojai nėra asmenybės, bet jie yra realios esybės; jie yra tikrai ir tobulai individualizuoti, nors jie niekada tol, kol gyvena mirtinguosiuose, iš tiesų nebūna įasmeninami. Minties Derintojai nėra tikros asmenybės; jie yra *tikros realybės*, gryniausios kategorijos realybės, kurios yra žinomos visatų visatoje—jie yra dieviškasis buvimas. Nors neasmeniai, bet šitie nuostabūs Tėvo fragmentai paprastai yra vadinami būtybėmis, o kartais, atsižvelgiant į jų dabartinio tarnavimo mirtingiesiems dvasinės fazes, dvasinėmis esybėmis.

^{107:7.2 (1183.4)} Jeigu Minties Derintojai nėra asmenybės, turinčios valios ir pasirinkimo galios išimtinės teises, kaip tuomet jie gali pasirinkti mirtinguosius subjektus ir savo noru apsigyventi šituose evoliucinių pasaulių tvariniuose? Šitą klausimą lengva paklausti, bet galbūt nė viena būtybė visatų visatoje niekada nesurado tikslaus atsakymo. Net ir manoji asmenybės kategorija, Atsiskyrusieji Žinianešiai, ne iki galo supranta, kaip esybėms, kurios nėra asmenės, yra padovanojama valia, pasirinkimas, ir meilė.

^{107:7.3 (1183.5)} Mes dažnai samprotaujame, kad Minties Derintojai turi turėti valią visuose *ikiasmeniuose* pasirinkimo lygiuose. Jie pasisiūlo apsigyventi žmogiškiosiose būtybėse, jie pateikia planus dėl žmogaus amžinosios karjeros, jie planus pritaiko, modifikuoja, ir pakeičia kitais planais pagal aplinkybes, ir šitoji veikla išreiškia tikrą valinį veiksmą. Jie jaučia meilę mirtingiesiems, jie veikia visatos krizių metu, jie visada pasirengę veikti ryžtingai sutinkamai su žmogiškuoju pasirinkimu, ir visa tai dideliu laipsniu yra valinės reakcijos. Visose situacijose, nesusijusiose su žmogiškosios valios sfera, jie neabejotinai demonstruoja tokį elgesį, kuris parodo, jog

panaudojamos galios visais požiūriais yra valios ekvivalentas, aukščiausiasis sprendimas.

^{107:7.4 (1183.6)} Kodėl, tuomet, jeigu Minties Derintojai turi valią, jie yra pavaldūs mirtingojo valiai? Mes manome, jog tai yra dėl to, jog Derintojo valia, nors prigimtimi ir yra absoliuti, bet pasireiškimu yra ikiasmenė. Žmogiškoji valia veikia visatos tikrovės asmenybės lygyje, ir per visą kosmosą tas, kas yra beasmenis-neasmenis, žemiau už asmenį, ir ikiasmenis—visą laiką reaguoja į egzistuojančios asmenybės valią ir veiksmus.

^{107:7.5 (1183.7)} Per visą sukurtą būtybių ir neasmenių energijų visatą mes nepastebime to, jog valia, valinis veiksmas, pasirinkimas, ir meilė būtų išreikšta be asmenybės. Išskyrus Derintojus ir kitas panašias esybes, mes nematome, jog šitos asmenybės savybės veiktų susivienijusios su beasmenėmis realybėmis. Nebūtų teisinga Derintoją vadinti žemesniu už asmenį, taip pat nebūtų tinkama tokią esybę vadinti ir viršasmene, bet būtų visiškai leistina tokią būtybę vadinti ikiasmene.

^{107:7.6 (1184.1)} Mūsų būties kategorijoms šitie Dievybės fragmentai yra žinomi kaip dieviškosios dovanos. Mes suvokiame, kad Derintojai yra dieviški kilme, ir kad jie sudaro Visuotinio Tėvo pateikiamą galimą įrodymą ir išlygos demonstravimą dėl galimybės tiesiogiai ir be apribojimų bendrauti su bet kuriuo materialiu tvariniu ir su visais materialiais tvariniais per visas beveik visiškai begalines savo sferas, ir visa tai yra visiškai nepriklausomai nuo jo buvimo savo Rojaus Sūnų asmenybėse arba visiškai nepriklausomai nuo jo netiesioginio tarnavimo Begalinės Dvasios asmenybėse.

^{107:7.7} (1184.2) Nėra tokių sukurtų būtybių, kurios nejaustų susižavėjimo, galėdamos priimti Paslaptinguosius Pagalbininkus, bet jie nėra apsigyvenę nė vienoje kitoje būtybių kategorijoje, išskyrus evoliucinius valinius tvarinius, turinčius užbaigtųjų likimą.

^{107:7.8} (1184.3) [Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

108 Dokumentas. Minties Derintojų misija ir tarnavimas

^{108:0.1} (1185.1) MINTIES Derintojų misija žmogiškosioms rasėms yra atstovauti Visuotiniam Tėvui, būti juo, laiko ir erdvės mirtingiesiems tvariniams; tai yra pagrindinis šitos dieviškosios dovanos darbas. Taip pat jų užduotis yra išaukštinti mirtingųjų protą ir nemirtingas žmonių sielas pervesti į Rojaus tobulumo dieviškąsias aukštybes ir dvasinius lygius. Ir šiame patyrimo, šitaip transformuodami laikino tvarinio žmogiškąją prigimtį į amžinojo užbaigtojo dieviškąją prigimtį, Derintojai pagimdo unikalią būtybės rūšį, būtybę, kurią sudaro amžinoji sąjunga tarp tobulo Derintojo ir išstobulinto tvarinio, kurios kopijos būtų neįmanoma padaryti nė vieno kito visatos metodo dėka.

^{108:0.2} (1185.2) Visoje visatoje tos patyrimo realybės neegzistencialiuose lygiuose negali pakeisti niekas. Begalinis Dievas, kaip visada, yra pripildytas ir tobulas, iki begalybės aprėpiantis visus dalykus, išskyrus blogį ir tvarinio patyrimą. Dievas negali elgtis klaidingai; jis yra neklystantis. Dievas negali patirtiškai žinoti to, ko niekada nepatyrė asmeniškai; Dievo ikižinios yra egzistencialios. Dėl to Tėvo dvasia iš tikrųjų nusileidžia iš Rojaus tam, jog kartu su ribiniais

mirtingaisiais dalyvautų kylančiosios karjeros kiekviename bona fide patyrime; būtent tikrai šitokiu būdu egzistencialus Dievas galėjo tapti iš tikrųjų ir realiai žmogaus patirtiniu Tėvu. Amžinojo Dievo begalybė apima ribinio patyrimo potencialą, kuris iš tiesų tampa realus tarnaujant Derintojams fragmentams, kurie iš tikrųjų drauge patiria žmogiškųjų būtybių gyvenimo vingių patyrimus.

1. Parinkimas ir paskyrimas

^{108:1.1 (1185.3)} Kada Derintojai yra išsiunčiami iš Dieviningtono tam, jog tarnautų mirtingiesiems, tada egzistencialaus dieviškumo apdovanojimu jie būna tapatūs, bet jie skiriasi patirtinėmis savybėmis proporcingai savo ankstesniems kontaktams evoliucinių tvarinių viduje ir su evoliuciniais tvariniais. Mes negalime paaiškinti, koku principu remiantis yra paskiriamas Derintojas, bet manome, kad šitos dieviškosios dovanos yra padovanojamos pagal tam tikrą adaptavimosi prie asmenybės, kurioje apsigyvena, amžino tinkamumo kažkokią išmintingą ir veiksmingą politiką. Mes iš tikrųjų pastebime, jog labiau patyręs Derintojas dažnai gyvena aukštesnio tipo žmogiškajame prote; dėl to žmogiškasis paveldėjimas turi būti reikšmingas faktorius lemiant parinkimą ir paskyrimą.

^{108:1.2 (1185.4)} Nors mes konkrečiai nežinome, bet tvirtai tikime, jog visi Minties Derintojai yra savanoriai. Bet iki to meto, kada pasisiūlo, jie turi visus duomenis, susijusius su kandidatu, kurio viduje apsigyvens. Serafiniai metmenys apie protėvius ir suprojektuoti elgesio gyvenime modeliai yra perduodami per Rojų į Derintojų rezervo korpusą Dieviningtone atspindėjimo metodu, nusidriekiančiu į vidų iš vietinių visatų sostinių į supervisatų būstines. Šitoji prognozė aprėpia ne tikrai

mirtingojo kandidato paveldėjimo antecedentus, bet taip pat ir galimo intelektualaus sugebėjimo ir dvasinio potencialo apskaičiavimą. Tokiu būdu Derintojai pasisiūlo apsigyventi protuose, apie kurių asmenines savybes jie buvo iki galo informuoti.

108:1.3 (1186.1) Besisiūlantį Derintoją ypač domina žmogiškojo kandidato trys savybės:

108:1.4 (1186.2) 1. *Intelektualus potencialas*. Ar protas yra normalus? Koks yra intelektualus potencialas, intelekto sugebėjimas? Ar gali šis individas išsivystyti į bona fide valinį tvarinį? Ar išmintis turės galimybės veikti?

108:1.5 (1186.3) 2. *Dvasinis suvokimas*. Pagarbumo išvystymo perspektyvos, religinės prigimties atsiradimas ir augimas. Koks yra sielos potencialas, tas galimas dvasinis imlumo pajėgumas?

108:1.6 (1186.4) 3. *Suderintos intelektualios ir dvasinės galios*. Tas laipsnis, kuriuo šitos abi dovanos gali būti kiek įmanoma susietos, suderintos taip, kad sukurtų žmogiškojo charakterio stiprybę ir prisidėtų prie išliekančios vertės nemirtingos sielos tvirtos evoliucijos.

108:1.7 (1186.5) Mes manome, jog, žinodami šituos faktus, Derintojai savo noru pasisiūlo, kad būtų paskirti. Galbūt pasisiūlo daugiau negu vienas Derintojas; galbūt tos vadovaujančios personalizuotos kategorijos iš šitos pasisiūlančiųjų Derintojų grupės atrenka vienintelį, kuris geriausiai tinka mirtingojo kandidato asmenybės dvasinimo ir įamžinimo užduočiai. (Derintojų paskyrimui ir tarnystei tvarinio lytis neturi reikšmės.)

108:1.8 (1186.6) Tas trumpas laikas, įsiterpiančias tarp Derintojo savanoriško pasisiūlymo ir jo realaus išsiuntimo, matomai yra praleidžiamas Personalizuotų Pagalbininkų Dieviningtono mokyklose, kur, mokant paskirtą Derintoją, kaip veiksmingiausiai planuoti priartėjimą prie asmenybės ir proto dvasinimą, yra panaudojamas veikiantis laukiančio mirtingojo proto modelis. Šitas proto modelis yra suformuluojamas suderinus supervisatos atspindėjimo tarnybos pateiktus duomenis. Bent jau toks yra mūsų supratimas, tokia nuomonė, kurios mes laikomės, kada į vieną vietą sudedame visą informaciją, gautą palaikant ryšius su didele dalimi Personalizuotų Derintojų per ilgalaikę Atsiskyrusiųjų Žinianešių karjerą visatoje.

108:1.9 (1186.7) Kada Derintojai yra realiai išsiunčiami iš Dieviningtono, tada tarp tos išsiuntimo akimirkos ir jų atsiradimo savo pasirinktų subjektų protuose valandos iš esmės neįsiterpia joks laikas. Derintojo vidutinis keliavimo laikas iš Dieviningtono į Urantiją yra 117 valandų 42 minutės ir 7 sekundės. Beveik visą šitą laiką užima registracija Uversoje.

2. Derintojo apsigyvenimui būtinos salygos

108:2.1 (1186.8) Nors į tarnystę Derintojai pasisiūlo tuoj pat, kai tik tai prognozės dėl asmenybės būna perduotos į Dieviningtoną, bet realiai jie nėra paskiriami tol, kol žmogiškieji subjektai nepriima savo pirmojo moralaus asmenybės sprendimo. Žmogiškojo vaiko pirmąjį moralinį pasirinkimą automatiškai pažymi septintoji pagalbinė proto dvasia ir ji akimirksniu registruoja, per vietinės visatos Kuriančiąją Dvasią, visuotinėje Bendrai Veikiančiojo proto gravitacijos grandinėje atitinkamos supervisatos Pagrindinės Dvasios akivaizdoje, kuri šitą

informaciją pasiunčia toliau į Dieviningtoną. Derintojai savo žmogiškuosius subjektus Urantijoje pasiekia, vidutiniškai, prieš pat jų šeštąjį gimtadienį. Dabartinėje kartoje tai būna sulaukus penkerių metų dešimties mėnesių ir keturių dienų; tai yra, 2.134-ąją žemiškojo gyvenimo dieną.

^{108:2.2 (1187.1)} Derintojai į mirtingojo protą negali įsiskverbti tol, kol viduje gyvenančių pagalbinių proto dvasių tarnavimas nėra jo tinkamai parengęs ir kol jis nėra įjungtas į Šventosios Dvasios grandinę. Ir tam, kad žmogiškasis protas būtų šitaip parengtas priimti Derintoją, reikalingas suderintas visų septynių pagalbinių proto dvasių veikimas. Tvarinio protas turi parodyti siekį garbinti ir pademonstruoti išminties veikimą, parodydamas sugebėjimą rinktis tarp atsirandančios gėrio ir blogio reikšmės — parodydamas moralinio pasirinkimo sugebėjimą.

^{108:2.3 (1187.2)} Tokiu būdu žmogiškojo proto arena yra parengta Derintojų priėmimui, bet, kaip taisyklė, jie ne iš karto pasirodo tam, kad apsigyventų tokiuose protuose, išskyrus tuos pasaulius, kur Tiesos Dvasia veikia kaip šitų skirtingų dvasinių tarnavimų dvasinis koordinatorius. Jeigu yra šita save padovanojančių Sūnų dvasia, tada Derintojai tikrai atvyksta tą pačią akimirką, kada pradeda veikti pagalbinės proto dvasios septintasis padėjėjas ir Visatos Motinai Dvasiai signalizuoja, kad jis potencialiai pasiekė tokiam mirtingojo intelektui anksčiau tarnavusių šešių susietų pagalbinių proto dvasių suderinimą. Dėl to dieviškieji Derintojai buvo iš tikrųjų visuotinai dovanojami visiems normaliems moralinio statuso protams Urantijoje visą laiką nuo Pentakosto dienos.

108:2.4 (1187.3) Net ir į Tiesos Dvasia apdovanotą protą, Derintojai negali savavališkai įsiskverbti į mirtingojo intelektą iki moralinio sprendimo priėmimo. Tačiau, kada toks moralus sprendimas yra priimtas, tada šitas dvasinis padėjėjas prisiima įgaliojimus, suteikiamus tiesiai iš Dieviningtono. Nėra jokių tarpininkų arba kitokios įsiterpiančios valdžios ar galios, veikiančios tarp dieviškųjų Derintojų ir jų žmogiškųjų subjektų; Dievas ir žmogus yra susieti tiesiogiai.

108:2.5 (1187.4) Iki tų laikų, kada Tiesos Dvasia yra išliejama evoliucinio pasaulio gyventojams, Derintojų padovanojimą atrodo, jog nulemia daug dvasinių poveikių ir asmenybės požymių. Mes ne iki galo suvokiame tuos dėsnius, kurie reguliuoja tokius padovanojimus; mes nesuprantame tiesiog, kas nulemia tų Derintojų, kurie savanoriškai yra pasisiūlę apsigyventi tokiuose besivystančiuose protuose, išsiuntimą. Bet mes tikrai pastebime daug poveikių ir sąlygų, kurios pasirodo, jog yra susijusios su Derintojų atvykimu į tokius protus iki Tiesos Dvasios padovanojimo, ir jos yra tokios:

108:2.6 (1187.5) 1. Asmeninių serafinių sargų paskyrimas. Jeigu mirtingajame prieš tai nebuvo apsigyvenęs Derintojas, tai asmeninio sargo paskyrimas nedelsiant suteikia ir Derintoją. Egzistuoja kažkoks labai konkretus, bet nežinomas ryšys tarp Derintojų tarnystės ir asmeninių serafinių sargų tarnystės.

108:2.7 (1187.6) 2. Intelektualių pasiekimų ir dvasinių laimėjimų trečiojo apskritimo pasiekimas. Aš pastebėjau, kad Derintojai atvyksta į mirtingųjų protus pasiekus trečiąjį apskritimą, net ir prieš tai, kai apie tokį pasiekimą galėjo būti pranešta vietinės visatos asmenybėms, kurios yra susijusios su tokiais reikalais.

^{108:2.8 (1187.7)} 3. Priėmus aukščiausiąjį neįprastos dvasinės svarbos sprendimą. Kada toks žmogiškasis elgesys būna asmeninės planetinės krizės metu, tada paprastai padedama nedelsiant atvykstant laukiančiajam Derintojui.

^{108:2.9 (1187.8)} 4. Brolystės dvasia. Nepriklausomai nuo psichinių apskritimų pasiekimo ir asmeninių sargų paskyrimo — kada nėra nieko panašaus į tai, jog sprendimas būtų priimamas krizės sąlygomis — kada besivystantį mirtingąjį ima valdyti meilė bičiuliams ir pasišventimas nesavanaudiškai tarnauti savo sielos broliams materialiam kūne, tada laukiantis Derintojas tikrai nusileidžia tam, kad apsigyventų tokio mirtingojo tarno prote.

^{108:2.10 (1188.1)} 5. Ketinimo vykdyti Dievo valią pareiškimas. Mes pastebime, jog erdvės pasaulyuose daug mirtingųjų gali būti akivaizdžiai pasirengę Derintojus priimti, ir vis tik Pagalbininkai nepasirodo. Mes tokius tvarinius stebime toliau, kaip jie gyvena diena iš dienos, ir netrukus jie ramiai, beveik nesąmoningai, priima sprendimą pradėti vykdyti Tėvo danguje valią. Ir tada mes matome, kad Minties Derintojai yra išsiunčiami nedelsiant.

^{108:2.11 (1188.2)} 6. Aukščiausiosios Būtybės įtaka. Pasaulyuose, kur Derintojai nesusilieja su mirtingųjų gyventojų besivystančiomis sielomis, mes pastebime, kad Derintojai kartais būna padovanojami reaguojant į poveikius, kurie mums yra visiškai nesuvokiami. Mes manome, jog tokius padovanojimus nulemia kažkoks kosminis atspindėtas veiksmas, kylantis Aukščiausiojoje Būtybėje. Kai dėl to, kodėl šitie Derintojai negali susiliesti ir nesusilieja su kai kuriais iš šitų

besivystančių mirtingųjų protų tipais, tai mes šito nežinome. Tokios transakcijos niekada mums nebuvo atskleistos.

3. Organizacija ir administravimas

^{108:3.1 (1188.3)} Kiek mums yra žinoma, Derintojai yra organizuoti kaip savarankiškas darbinis vienetas visatų visatoje ir akivaizdžiai yra administruojamas tiesiogiai iš Dieviningtono. Jie yra vienodi per visas septynias supervisatas, visose vietinėse visatose tarnauja Paslaptinių Pagalbininkų tapatūs tipai. Mes tikrai žinome iš stebėjimų, jog yra didžiulis skaičius Derintojų serijų, sudarančių serijinę organizaciją, kuri nusidriekia per rases, apima dieviškąsias tvarkas, ir pasiekia pasaulius, sistemas, ir visatas. Tačiau nepaprastai sunku stebėti šitų dieviškųjų dovanų veikimą, nes jie pasikeisdami veikia po visą didžiąją visatą.

^{108:3.2 (1188.4)} Derintojai yra tiksliai suregistruoti (už Dieviningtono ribų) tiktai septynių supervisatų būstinėse. Kiekvieno Derintojo, apsigyvenančio kiekviename kylančiajame tvarinyje, numerį ir kategoriją Rojaus vyresnybė praneša supervisatų būstinėms, o iš jų visa tai yra perduodama į atitinkamos vietinės visatos būstinę ir toliau perteikiama konkrečiai planetai. Bet vietinės visatos archyvai neatskleidžia Minties Derintojų viso numerio; Nebadono registrai fiksuoja tiktai paskyrimo į vietinę visatą numerį, kokį nurodo Dienų Senųjų atstovai. Derintojo viso numerio tikroji reikšmė yra žinoma tiktai Dieviningtone.

^{108:3.3 (1188.5)} Žmogiškieji subjektai dažnai yra žinomi pagal savo Derintojų numerį; mirtingieji tikruosius visatos vardus gauna tiktai tada, kada susilieja su Derintoju, ir šią sąjungą pažymi

naujas vardas, kurį naujam tvariniui padovanoja likimo saugotojas.

108:3.4 (1188.6) Nors Orvontone mes turime Minties Derintojų registrus, ir nors jų atžvilgiu mes absoliučiai neturime jokios valdžios arba kokio nors administracinio ryšio su jais, bet mes tvirtai tikime, jog labai glaudus administracinis ryšys yra tarp vietinių visatų atskirų pasaulių ir šių dieviškųjų dovanų centrinės gyvenamosios vietos Dieviningtone. Mes tikrai žinome, jog, po save padovanojančio Rojaus Sūnaus pasirodymo, evoliucinis pasaulis turi Personalizuotą Derintoją, kuris jam yra paskiriamas kaip planetinis Derintojų prižiūrėtojas.

108:3.5 (1189.1) Įdomu pažymėti, jog vietinių visatų inspektoriai visada, kada atlieka planetinį patikrinimą, kreipiasi į Minties Derintojų planetinį vadovą, lygiai taip, kaip ir perduodami nurodymus serafimų vadovams ir prie besivystančio pasaulio administravimo priskirtų kitų būtybių kategorijų lyderiams. Neseniai, Urantijoje įvyko toks periodiškasis patikrinimas, kurį atliko Tabamantija, visų gyvybės eksperimentavimo planetų, esančių Nebadono visatoje, vyriausiasis prižiūrėtojas. Ir dokumentai rodo, jog papildomai prie savo pastabų ir kaltinimų, pateiktų įvairiems viršžmogiškųjų asmenybių vadovams, jis taip pat išreiškė ir tokią padėką Derintojų vadovui, kuris yra, mes konkrečiai nežinome kur, ar planetoje, ar Salvingtone, ar Uversoje, ar Dieviningtone, bet jis pasakė:

108:3.6 (1189.2) “Dabar pas jus, nepalyginamai aukštesnius už mane, aš ateinu kaip tas, kuris buvo laikinai paskirtas vadovauti eksperimentinių planetų serijoms; ir aš ateinu, kad išreikščiau susižavėjimą ir gilią pagarbą šitai nuostabiai grupei dieviškųjų

tarnų, Paslaptinių Pagalbininkų, kurie savanoriškai pasisiūlė tarnauti šitoje neįprastoje sferoje. Kad ir kokia varginanti būtų krizė, jūs nesuklumpate niekada. Niekada nebuvo nei užfiksuota Nebadono registruose, nei Orvontono komisijoms kada nors buvo pasiūlyta apkaltinti nors vieną dieviškąjį Derintoją. Jūs visada esate ištikimi jums rodomam pasitikėjimui; jūs visada esate dieviškai lojalūs. Jūs padėjote ištaisyti klaidas ir kompensuoti visų, kurie dirba šitoje supainiojoje planetoje, trūkumus. Jūs esate nuostabios būtybės, gėrio saugotojai šitos atsilikusios sferos sielose. Aš reiškiu jums pagarbą, nors jūs ir esate akivaizdžiai mano jurisdikcijoje kaip savanoriai tarnai. Aš nusilenkiu prieš jus, nuolankiai pripažindamas jūsų nuostabų nesavanaudiškumą, jūsų supratingą tarnavimą, ir jūsų nešališką atsidavimą. Jūs nusipelnote į Dievą panašių tarnų vardo, kurie tarnauja šito konfliktų draskomo, kančių persunkto, ir ligų užpulto pasaulio mirtingiesiems gyventojams. Aš gerbiu jus! Aš beveik garbinu jus!”

^{108:3.7 (1189.3)} Dėl daugelio netiesioginių įrodymų, mes manome, jog Derintojai yra puikiai organizuoti, jog šitos dieviškosios dovanos nepaprastai išmintingai ir sumaniai yra nukreipiančiai administruojamos iš kažkokio tolimo ir centrinio šaltinio, galbūt Dieviningtono. Mes žinome, kad jie į pasaulius atvyksta iš Dieviningtono, ir be jokios abejonės jie ten sugrįžta, kada jų subjektai miršta.

^{108:3.8 (1189.4)} Aukščiausiose dvasių kategorijose nepaprastai sunku atrasti administravimo mechanizmus. Manoji asmenybių kategorija, nors ir yra užsiėmusi savo specifinių pareigų vykdymu, tačiau be jokios abejonės nesąmoningai

bendrininkauja su didžiuliu skaičiumi kitų asmenių ir neasmenių žemesnių už Dievybę grupių, kurios vieningai veikia kaip toli nusidriekusi visatos koreliatoriai. Mes įtariame, jog šitokiu būdu mes tarnaujame, kadangi esame vienintelė personalizuotų tvarinių grupė (be Personalizuotų Derintojų), kuri vienodai sąmoningai jaučia didžiulio kiekio ikiasmenių esybių kategorijų buvimą.

^{108:3.9 (1189.5)} Mes suvokiame Derintojų, kurie yra Pirmojo Šaltinio ir Centro ikiasmenės Dievybės fragmentai, buvimą. Mes jaučiame Trejybės Įkvėptųjų Dvasių, kurios yra Rojaus Trejybės viršasmenė išraiška, buvimą. Mes lygiai taip neklystamai nustatome dvasinį buvimą, priklausančią tam tikroms neatskleistoms kategorijoms, atsirandančioms iš Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios. Ir mes nesame tokie, jog visiškai nereaguotume į dar kitas esybes, kurios jums nėra apreikštos.

^{108:3.10 (1190.1)} Nebadono Melkizedekai moko, jog Atsiskyrusieji Žinianešiai yra šitų įvairių įtakų asmenybės koordinatoriai, kada jie registruojasi evoliucinės Aukščiausiosios Būtybės besiplečiančioje Dievybėje. Visiškai galimas dalykas, jog mes galime dalyvauti daugelio nepaaiškintų laiko reiškinių eksperimentiniame suvienijime, bet mes savo sąmonėje nesame tikri, kad veikiamo šitokiu būdu.

4. Ryšys su kitomis dvasinėmis itakomis

^{108:4.1 (1190.2)} Be galimos koordinacijos su kitais Dievybės fragmentais, Derintojai yra visai vieni savo veiklos sferoje mirtingame prote. Paslaptieji Pagalbininkai iškalbingai byloja apie tai, jog, nors Tėvas akivaizdžiai atsisakė naudotis

visa tiesiogine asmenine galia ir valdžia visoje didžiojoje visatoje, bet nepaisant šito atsisakymo veiksmo Rojaus Dievybių Aukščiausiojo Kūrėjo vaikų labui, Tėvas tikrai sau pasiliko neginčijamą teisę būti savo besivystančių tvarinių protuose ir sielose tuo tikslu, kad galėtų taip veikti, jog visą savo tvarinių kūriniją trauktų į save, lygiavertiškai su Rojaus Sūnų dvasine gravitacija. Sakė save padovanojantis jūsų Rojaus Sūnus, kada dar buvo Urantijoje: “Jeigu mane pakels į viršų, tai aš patrauksiu į save visus žmones.” Šitą Rojaus Sūnų ir jų kūrybinių padėjėjų dvasinę traukiamąją galią mes suvokiame ir suprantame, bet mes ne iki galo suvokiame visaišminčio Tėvo veikimo metodus šituose Paslaptinguosiuose Pagalbininkuose ir per juos, kurie gyvena ir dirba taip drąsiai žmogiškojo proto viduje.

^{108:4.2 (1190.3)} Nors nėra pavaldūs visatų visatos veikimui, nors nėra koordinuoti su visatų visatos veikimu, arba nors matomai nėra susieti su visatų visatos veikimu, nors žmonių vaikų protuose veikia savarankiškai, bet iš tikrųjų šitie paslaptingi buvimai be perstojo ragina tuos tvarinius, kurių viduje gyvena, žengti link dieviškųjų idealų, visada vilioja juos į viršų link ateities ir geresnio gyvenimo tikslų ir siekių. Šitie Paslaptieji Pagalbininkai nuolat padeda kurti Mykolo dvasinį viešpatavimą visoje Nebadono visatoje tuo metu, kai paslaptinai prisidėda prie Dienų Senujų Orvontone aukščiausiosios valdžios stabilizavimo. Derintojai yra Dievo valia, ir kadangi Aukščiausiojo Kūrėjo Dievo vaikai taip pat asmeniškai įkūnija šitą pačią valią, tai neišvengiama, jog Derintojų veiksmai ir visatos valdovų suverenumas turėtų abipusiškai priklausyti vienas nuo kito. Nors akivaizdžiai tai nesusieta, bet Tėvo buvimas Derintuose ir Tėvo aukščiausioji

valdžia Neadono Mykole turi būti to paties dieviškumo skirtingi pasireiškimai.

^{108:4.3 (1190.4)} Minties Derintojai atrodo, jog atvyksta ir išvyksta visiškai nepriklausomai nuo bet kokių ir visų kitų dvasinių poveikių; jie atrodo, jog veikia pagal visatos dėsnius, kurie visiškai skiriasi nuo tų dėsnių, kurie valdo ir kontroliuoja visų kitų dvasinių poveikių veikimą. Bet nežiūrint tokios akivaizdžios nepriklausomybės, plataus diapazono stebėjimas be abejonės rodo tai, kad žmogiškojo proto viduje jie veikia tobulai sinchronizuoti ir koordinuoti su visais kitais dvasiniais tarnavimais, įskaitant ir pagalbines proto dvasias, Šventąją Dvasią, Tiesos Dvasią, ir kitas įtakas.

^{108:4.4 (1190.5)} Kada pasaulis yra izoliuojamas dėl maišto, kada planeta yra atjungiamą nuo bet kokio išorinio ryšio grandinėje, kaip po Kaligastijos sukilimo šitai buvo padaryta Urantijoje, tada be asmenių žinianešių lieka tikrai viena galimybė bendrauti tiesiogiai tarp planetų arba visatoje, ir taip bendrauti galima per sferų Derintojus. Nesvarbu, kas vyksta pasaulyje arba visatoje, Derintojams tai tiesioginio poveikio niekada neturi. Planetos izoliacija jokia būdu nepaveikia Derintojų ir jų gebėjimo bendrauti su bet kuria vietinės visatos, supervisatos, ar centrinės visatos dalimi. Ir būtent dėl šito ryšiai su likimo rezervinio korpuso aukščiausiais ir savaime veikiančiais Derintojais yra tokie dažni izoliuotuose pasauliuose. Tokiu metodu pasinaudojama kaip priemone, leidžiančia išvengti planetos izoliacijos sunkumų. Pastaraisiais metais Urantijoje veikia archangelų grandinė, bet šitoji ryšio priemonė didele dalimi yra panaudojama archangelų korpuso veiklai.

^{108:4.5 (1191.1)} Toli nusidriekiančioje visatoje mes esame susipažinę su daugeliu dvasinių reiškinių, kurių iki galo suprasti nepajėgiame. Mes dar nesame įsisavinę viso to, kas vyksta aplink mus; ir aš manau, jog didelę dalį to nesuvokiamo darbo atlieka Gravitacijos Žinianešiai ir kai kurių tipų Paslaptینگieji Pagalbininkai. Aš nemanau, jog Derintojai yra atsidavę vien tik tam, kad pertvarkytų mirtingųjų protą. Aš esu įsitikinęs, jog Personalizuoti Pagalbininkai ir kitos neapreiktų ikiasmenių dvasių kategorijos atstovauja Visuotinio Tėvo tiesioginiam ir nepaaiškintam ryšiui su šių sferų tvariniais.

5. Derintojo misija

^{108:5.1 (1191.2)} Derintojai imasi sunkios užduoties, kada savanoriškai pasisiūlo apsigyventi tokiose sudėtingose būtybėse, kokios gyvena Urantijoje. Bet jie ėmėsi užduoties egzistuoti jūsų prote, ten priimti sferų dvasinių protingų būtybių nurodymus ir tada imtis to, kad vėl iš naujo diktuočių arba išverstų šituos dvasinius pranešimus materialiam protui; kylant į Rojų be jų apsieiti negalima.

^{108:5.2 (1191.3)} Ko Minties Derintojas negali panaudoti jūsų dabartiniame gyvenime, tų tiesų, kurių jis negali sėkmingai perteikti tam žmogui, su kuriuo yra susižadėjęs, tą jis ištikimai išsaugos, kad būtų panaudota kitame egzistencijos etape, lygiai taip, kaip jis dabar gabena iš vieno apskritimo į kitą apskritimą tuos dalykus, kurių jam nepasiseka užregistruoti žmogiškojo subjekto patyrimo, dėl to, kad tvarinys nesugeba, arba jam nepavyksta, pasiekti pakankamo bendradarbiavimo laipsnio.

^{108:5.3 (1191.4)} Dėl vieno dalyko jūs galite neabejoti: Derintojai niekada nieko, kas yra patikėta jų priežiūrai, nepameta; niekada

mums neteko sužinoti apie šitų dvasinių pagalbininkų pražangą. Angelai ir kiti aukšti dvasinių būtybių tipai, neišskiriant ir vietinės visatos Sūnų tipų, retkarčiais gali apkabinti blogį, gali kartais išklysti iš dieviškojo kelio, bet Derintojai nesuklumpa niekada. Jie yra absoliučiai patikimi, ir tokios yra visos septynios grupės.

108:5.4 (1191.5) Jūsų Derintojas yra jūsų naujos ir kitos egzistavimo kategorijos potencialas, jūsų amžinosios sūnystės su Dievu išankstinis padovanojimas. Jūsų valios dėka ir sutikus jūsų valiai, Derintojas turi galią materialaus proto tvarinio polinkius pakreipti į atsirandančios morontinės sielos motyvavimų ir tikslų transformuojančius veiksmus.

108:5.5 (1191.6) Paslaptieji Pagalbininkai nėra minties pagalbininkai; jie yra minties derintojai. Jie dirba su materialiu protu turėdami tikslą suderinimo ir sudvasinimo pagalba sukonstruoti naują protą jūsų ateities karjeros naujiesiems pasauliams ir naujam vardui. Jų misija iš esmės yra susijusi su ateities gyvenimu, ne su šituo gyvenimu. Jie yra vadinami dangiškieji padėjėjai, ne žemiškieji padėjėjai. Jie nėra suinteresuoti tuo, jog mirtingojo karjerą padarytų lengvą; jie labiau rūpinasi tuo, kad jūsų gyvenimą protingai apsunkintų ir sugriežtintų tiek, kad tai skatintų priimti daugybę sprendimų. Didingo Minties Derintojo buvimas nesuteikia gyvenimo lengvumo ir laisvės nuo įtempto mąstymo, bet tokia dieviškoji dovana tikrai turėtų suteikti dievišką proto nusiramimą ir nuostabiausią dvasinę ramybę.

108:5.6 (1192.1) Jūsų žemiškosios ir visą laiką besikeičiančios džiaugsmo ir liūdesio emocijos iš esmės yra žmogiškos ir materialios reakcijos į savo vidinį psichinį klimatą ir į išorinę

materialią aplinką. Todėl, nelaukite iš Derintojo savanaudiškos paguodos ir mirtingojo paramos. Derintojo reikalas yra parengti jus amžinajai kelionei, užtikrinti jūsų išlikimą. Paslaptingojo Pagalbininko misija nėra tokia, kad užglostytų jūsų suerzintus jausmus arba pasirūpintų jūsų įžeista garbe; Derintojo dėmesį atkreipia ir užima laiką jūsų sielos parengimas tai ilgai kylančiajai karjerai.

^{108:5.7 (1192.2)} Aš abejoju, jog sugebėsiu jums paaiškinti, ką gi Derintojai daro jūsų prote ir jūsų sielai. Aš nežinau, ar pats iki galo suvokiu, kas iš tikrųjų vyksta dieviškojo Pagalbininko ir žmogiškojo proto kosminiame susivienijime. Visa tai mums yra kažkaip paslaptinga, ne planas ir tikslas, bet įgyvendinimo realus būdas. Ir būtent tiesiog dėl to mums yra sunku parinkti tinkamą vardą šitoms dieviškosioms dovanoms, kurios yra skirtos mirtingiems žmonėms.

^{108:5.8 (1192.3)} Minties Derintojai jūsų baimės jausmus norėtų pakeisti į meilės įsitikinimą ir pasitikėjimą, bet jie negali tokių dalykų daryti mechaniškai ir savavališkai; tai yra jūsų užduotis. Įgyvendindami šiuos sprendimus, kurie išlaisvina jus iš baimės pančių, jūs tiesiogine prasme suteikiate psichinės atramos pagrindą, ant kurio Derintojas gali vėliau pritaisyti keliančią į viršų ir vystančią į priekį dvasinio švytėjimo svirtį.

^{108:5.9 (1192.4)} Kada iškyla aštrūs ir aiškiai apibrėžti konfliktai tarp rasių aukštesniųjų ir žemesniųjų tendencijų, tarp to, kas *tikrai* yra gėris arba blogis (ne tiesiog, ką jūs galite pavadinti gėriu ir blogiu), tada jūs galite būti tikri, jog tokiam patyrimui Derintojas visada dalyvaus tam tikru konkrečiu ir aktyviu būdu. Tas faktas, jog tokios Derintojo veiklos žmogiškasis partneris

gali sąmoningai ir nesuvokti, jokių būdu nesumažina jos vertės ir realumo.

108:5.10 (1192.5) Jeigu jūs turite likimo asmeninį sargą ir jeigu jums nepavyktų išlikti, tuomet tas angelas sargas turi būti apsvarstytas dėl to, jog būtų reabilituotas, kad savo pareigą jis atliko ištikimai. Bet Minties Derintojai tokiu būdu nebūna tikrinami, kada jų subjektams išlikti nepavyksta. Mes visi žinome, jog tuo tarpu, kai angelui gali trūkti tarnystės tobulumo, tai Minties Derintojas dirba Rojaus tobulumo maniera; jų tarnavimui yra būdingas ydų neturintis metodas, kuris pranoksta galimybę, kad jį kritikuotų kokia nors būtybė, esanti už Dieviningtono ribų. Jūs turite tobulus vadovus; todėl tobulumo tikslas yra tikrai pasiekiamas.

6. Dievas žmoguje

108:6.1 (1192.6) Iš tikrųjų tai yra dieviškojo globėjiškumo stebuklas išaukštintiems ir tobuliems Derintojams pasisiūlyti realiai egzistuoti materialių tvarinių, tokių, kaip Urantijos mirtingieji, prote tam, kad realiai užbaigtų bandomąją sąjungą su gyvulinės kilmės žemės būtybėmis.

108:6.2 (1193.1) Nesvarbu, kad ir koks buvo ankstesnis pasaulio gyventojų statusas, bet po dieviškojo Sūnaus padovanojimo ir po Tiesos Dvasios padovanojimo visiems žmonėms, Derintojai plūsta į tokį pasaulį, kad apsigyventų visų normalių valinių tvarinių prote. Po Rojaus save padovanojančio Sūnaus misijos užbaigimo, šitie Pagalbininkai iš tiesų tampa “dangaus karalyste jūsų viduje.” Dieviškųjų dovanų padovanojimo dėka Tėvas tiek, kiek tik įmanoma arčiausiai priartėja prie nuodėmės ir blogio, kadangi tai yra tiesiogine prasme tiesa, jog Derintojas

mirtingojo prote turi egzistuoti net ir esant pačiam didžiausiam žmogiškajam neteisumui. Viduje gyvenančius Derintojus ypač kankina tokios mintys, kurios yra grynai žemos ir savanaudiškos; juos skaudina nepagarba tam, kas yra gražu ir dieviška, o jų sėkmingam darbui tikrai užkerta kelią daugybė žmogaus kvailų gyvuliškų baimių ir vaikiškas nerimas.

108:6.3 (1193.2) Paslaptieji Pagalbininkai be jokios abejonės yra Visuotinio Tėvo padovanojimas, Dievo atvaizdo atspindys toli visatoje. Kažkada vienas didis mokytojas įtikinėjo žmones, kad jie atgimtų iš savo proto dvasios; kad jie taptų naujais žmonėmis, kurie lygiai kaip Dievas būtų sukurti teisume ir tiesos užbaigtume. Derintojas yra dieviškumo žymė, Dievo buvimas. “Dievo atvaizdas” nėra siejamas su fiziniu panašumu, taip pat jis nesiejamas ir su materialaus tvarinio sugebėjimų apibrėžtais apribojimais, bet vietoje šito jis yra siejamas su Visuotinio Tėvo dvasios buvimo dovana, dieviškai padovanojant Minties Derintojus visų visatų nuolankiems tvariniams.

108:6.4 (1193.3) Derintojas yra neišsenkantis dvasinio pasiekimo šaltinis ir dieviškojo charakterio viltis jūsų viduje. Jis yra išlikimo jėga, privilegija, ir galimybė, kas jus taip giliai ir amžinai atskiria nuo grynai gyvulinių tvarinių. Jis yra aukščiausias ir tikrai vidinis dvasinis minties stimulus, skirtingai nuo išorinio ir fizinio stimulo, kuris protą pasiekia per materialaus kūno nervų-energijos mechanizmą.

108:6.5 (1193.4) Šitie ištikimi ateities karjeros saugotojai neklystamai sukuria kiekvieno protinio kūrinio dvasinę kopiją; šitokiu būdu jie palaipsniui ir užtikrintai jus kuria iš naujo tokius, kokie jūs esate iš tikrųjų (tikrai dvasiškai) prisikėlimui išlikimo

pasauliuose. Ir viskas, kas yra šituose iš naujo sukurtuose nuostabiuose dvasiniuose kūriniuose, yra išsaugoma jūsų atsirandančios ir nemirtingos sielos, jūsų morontinio savojo aš, atsirandančioje tikrovėje. Šitos realybės iš tiesų egzistuoja ten, nežiūrint to, kad Derintojas retai kada sugeba šituos dubliuotus kūrinius iškelti tiek, kad juos pademonstruotų sąmonės šviesai.

108:6.6 (1193.5) Ir taip, kaip jūs esate vienas iš materialių tėvų, taip Derintojas yra tikrojo jūsų, jūsų aukštesniojo ir besivystančiojo aš, jūsų geresniojo morontinio ir būsimojo dvasinio aš, dieviškasis tėvas. Ir būtent šitą besivystančią morontinę sielą mato teisėjai ir cenzoriai tada, kada jie pateikia nuosprendį dėl jūsų išlikimo ir praleidžia jus aukštyn į naujuosius pasaulius ir į niekada nesibaigiančią egzistenciją amžinajame ryšyje su jūsų ištikimuoju partneriu — Dievu, Derintoju.

108:6.7 (1193.6) Derintojai yra jūsų besivystančių nemirtingų sielų amžinieji protėviai, dieviškieji originalai; jie yra tas nesibaigiantis akstinas, kuris žmogų veda į mėginimą materialią ir dabartinę egzistenciją įsisavinti dvasinės ir būsimosios karjeros šviesoje. Pagalbininkai yra nemirštančios vilties kaliniai, amžinojo vystymosi šaltiniai. Ir kaip jie džiaugiasi, bendraudami su savo subjektais daugiau ar mažiau tiesioginiais kanalais!. Kaip jie džiūgauja, kada gali apsieiti be simbolių ir kitų netiesioginių metodų ir perduoti savo pranešimus tiesiai į savo žmogiškųjų partnerių intelektą!

108:6.8 (1194.1) Jūs, žmonės, pradėjote beveik begalinės panoramos, galimybės džiuginančiai tarnystei, neprilygstamam jaudinančiam patyrimui, didingai nežinomybei, ir neturinčiam ribų laimėjimui niekada nesibaigiančių, visą laiką augančių sferų beribio plėtimosi bekraštį atskleidimą. Kada virš jūsų

galvos susikaupia debesys, tada jūsų įtikėjimas turėtų pripažinti tą faktą, kad viduje gyvena Derintojas, ir tokiu būdu jūs turėtumėte sugebėti žvelgti per mirtingojo netikrumo miglas į amžinojo teismo ryškų saulės spindesį Satanijos gyvenamųjų pasaulių viliojančiose viršūnėse.

108:6.9 (1194.2) [Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

109 Dokumentas. Derintojų ryšys su visatos tvariniais

109:0.1 (1195.1) MINTIES Derintojai yra visatos karjeros vaikai, ir iš tikrųjų nepatyrę Derintojai turi įgauti patyrimo tuo metu, kada mirtingieji tvariniai auga ir vystosi. Kaip žmogiškojo vaiko asmenybė auga tam, kad kovotų evoliucinėje egzistencijoje, taip ir Derintojas tampa didingas repetuodamas kitam kylančiojo gyvenimo etapui. Kaip vaikas ankstyvojoje vaikystėje visuomeniškai bendraudamas ir žaisdamas įgauna prisitaikančio visapusiškumo suaugusiojo veiklai, lygiai taip ir viduje gyvenantis Derintojas pasiekia meistriškumą kosminio gyvenimo kitam etapui mirtingojo gyvenimo metu preliminariai planuodamas ir repetuodamas tokias veiklas, kurios yra susijusios su morontine karjera. Žmogiškoji egzistencija sudaro praktikos laikotarpį, kurį Derintojas veiksmingai panaudoja ruošdamasis būsimojam gyvenimo padidintai atsakomybei ir platesnėms galimybėms. Bet Derintojo pastangos, nors jis ir gyvena jūsų viduje, nėra taip smarkiai susietos su laikinojo gyvenimo ir planetinio egzistavimo reikalais. Šiandien, Minties Derintojai, tarsi, repetuoja visatos karjeros realybes besivystančiame žmogiškųjų būtybių prote.

1. Derintojų vystymasis

^{109:1.1 (1195.2)} Turi būti išsamus ir gilus planas, kaip lavinti ir vystyti nepatyrusius Derintojus iki to laiko, kada jie yra išsiunčiami iš Dieviningtono, bet iš tiesų apie tai mes nedaug ką nežinome. Be jokios abejonės taip pat egzistuoja išsami sistema, kaip Derintojus, turinčius gyvenimo žmogaus proto viduje patyrimo, mokyti iš naujo prieš tai, kada jie išvyksta į naujas misijas, kad susivienytų su mirtingaisiais, bet, ir vėl, šito mes iš tikrųjų nežinome.

^{109:1.2 (1195.3)} Personalizuoti Derintojai man yra sakę, jog kiekvieną kartą, kada mirtingajam, kuriame buvo apsigyvenęs Pagalbininkas, išlikti nepavyksta, kada Derintojas sugrįžta į Dieviningtoną, tada jam yra suteikiamas išplėstas mokymas. Šitas papildomas lavinimas yra įmanomas dėl to patyrimo, kuris buvo sukauptas gyvenant žmogiškojoje būtybėje, ir visada jis yra perteikiamas prieš tai, kada tas Derintojas yra išsiunčiamas atgal į laiko evoliucinius pasaulius.

^{109:1.3 (1195.4)} Tikrasis gyvenimo patyrimas neturi kosminio pakaitalo. Naujai suformuoto Minties Derintojo dieviškumo tobulumas jokių būdu šito Paslaptingojo Pagalbininko neapdovanoja patyrusiu sugebėjimu tarnauti. Patyrimas yra neatskiriamas nuo gyvenimo egzistencijos; tai yra vienintelis dalykas, kuris, kad ir kokia būtų dieviškoji dovana, negali atleisti jūsų nuo būtinybės tikslą pasiekti *aktualių gyvenimu*. Todėl, kaip ir visos kitos būtybės, gyvenančios ir veikiančios Aukščiausiojo dabartinėje sferoje, taip ir Minties Derintojai patyrimą turi įgyti; jie turi vystytis iš žemesnių, nepatyrusių, į aukštesnes, labiau patyrusias, grupes.

^{109:1.4} ^(1196.1) Derintojai mirtingojo prote žengia per aiškiai besivystančią karjerą; jie įgauna vis didesnį patyrimą, kuris tampa jų amžinuoju pasiekimu. Bet kokio ryšio su materialiomis rasėmis dėka, nepriklausomai nuo to, ar jų konkretūs mirtingieji subjektai išliko ar neišliko, jie vis didesniu laipsniu įgauna Derintojo meistriškumą ir sugebėjimą. Taip pat jie yra lygiaverčiai žmogiškojo proto partneriai skatinant turinčios išlikimo potencialą nemirtingos sielos evoliuciją.

^{109:1.5} ^(1196.2) Derintojo evoliucijos pirmasis etapas yra pasiekiamas susiliejančią su mirtingosios būtybės išliekančią sielą. Tokiu būdu, tuo metu, kai savo prigimtyje jūs vystotės į vidų ir į viršų, iš žmogaus į Dievą, tai Derintojai savo prigimtyje vystosi į išorę ir žemyn, iš Dievo į žmogų; ir šitokiu būdu šitos dieviškumo ir žmogiškumo sąjungos galutinis produktas amžinai bus žmogaus sūnus ir Dievo sūnus.

2. Savaime veikiantys Derintojai

^{109:2.1} ^(1196.3) Jūs buvote informuoti apie Derintojų klasifikaciją sutinkamai su jų patyrimu— nepatyrę, patyrę, ir aukščiausieji. Jūs taip pat turėtumėte žinoti tam tikrą funkcinę klasifikaciją— savaime veikiančius Derintojus. Savaime veikiantis Derintojas yra toks, kuris:

^{109:2.2} ^(1196.4) 1. Turėjo tam tikrą reikalingą patyrimą valinio tvarinio besivystančioje gyvybėje kaip laikinai viduje apsigyvenęs tokio tipo pasaulyje, kur mirtingiesiems subjektams Derintojai yra tikrai paskolinami, arba realaus susiliejančio planetoje, kur tam žmogui išlikti nepavyko. Toks Pagalbininkas yra arba patyręs, arba aukščiausiasis Derintojas.

^{109:2.3 (1196.5)} 2. Įgijo dvasinės jėgos pusiausvyrą tokiaame žmoguje, kuris yra pasiekęs trečiąjį apskritimą ir kuriam buvo paskirtas asmeninis serafinis sargybinis.

^{109:2.4 (1196.6)} 3. Turi subjektą, kuris priėmė aukščiausią sprendimą, rimtai ir nuoširdžiai susižadėjo su Derintoju. Derintojas iš anksto rengiasi tam laikui, kada tikrai įvyks susiliejimas ir šią sąjungą laiko įvykusiū faktu.

^{109:2.5 (1196.7)} 4. Turi subjektą, kuris buvo įtrauktas į vieną iš rezervinių likimo korpusų evoliuciniame mirtingojo kilimo pasaulyje.

^{109:2.6 (1196.8)} 5. Kažkuriuo metu, mirtingajam miegant, laikinai buvo palikęs mirtingojo įkalinimo protą tam, kad atliktų tam tikrą ryšio, kontakto, perregistravimo, ar kitą šalia žmogiškosios tarnystės darbą, susijusį su dvasiniu administravimu to pasaulio, į kurį yra paskirtas.

^{109:2.7 (1196.9)} 6. Krizės laikotarpiu tarnavo patyrimo kokios nors žmogiškosios būtybės, kuri buvo materialus papildinys dvasinei asmenybei, kuriai buvo patikėta įgyvendinti kažkokį kosminį pasiekimą, esminį šios planetos dvasinei sferai.

^{109:2.8 (1196.10)} Savaimė veikiantys Derintojai atrodo, jog turi didžiulį savarankiškumo laipsnį visuose reikaluose, kurie nėra susiję su tomis žmogiškosiomis asmenybėmis, kuriose jie betarpiškai gyvena, kaip tą rodo jų daugkartiniai žygiai tiek jiems paskirtų mirtingųjų subjektų viduje, tiek ir už jų ribų. Tokie Derintojai dalyvauja tos sferos daugelyje veiklos sričių, bet dažniau jie veikia kaip nepastebėti vidiniai gyventojai savo pačių pasirinktuose žemiškuosiuose tabernakuliuose.

^{109:2.9 (1196.11)} Be jokios abejonės šitie aukštesni ir labiau patyrę Derintojų tipai gali bendrauti su Derintojais kitose sferose. Tačiau, nors savaime veikiantys Derintojai iš tikrųjų šitokiu būdu bendrauja, vis tik šitą jie daro tiktai savo bendros veiklos lygiuose ir tuo tikslu, kad būtų išsaugoti globos duomenys, kurie Derintojo tarnystei yra esminiai jų gyvenimo sferose, nors yra žinoma, jog kartais jie veikia tarpplanetiniuose reikaluose krizių laikotarpiais.

^{109:2.10 (1197.1)} Aukščiausieji ir savaime veikiantys Derintojai žmogaus kūną gali palikti savo valia. Šie vidiniai gyventojai nėra mirtingosios gyvybės organinė arba biologinė dalis; jie yra jos dieviškieji papildiniai iš viršaus. Pirminiuose gyvybės planuose jie buvo numatyti, bet jie nėra tokie, be kurių materialioji egzistencija negali apsieiti. Nežiūrint šito, reikėtų pažymėti, kad jie labai retai kada, net ir laikinai, palieka savo mirtinguosius tabernakulius po apsigyvenimo jų viduje.

^{109:2.11 (1197.2)} Supervaikiantys Derintojai yra tokie, kurie jiems patikėtas užduotis yra sėkmingai įvykdę ir tiktai laukia materialiosios gyvybės formos mirties arba nemirtingosios sielos pervedimo.

3. Derintojų ryšys su mirtingųjų tipais

^{109:3.1 (1197.3)} Paslaptinių Pagalbininkų konkretaus darbo pobūdis skiriasi priklausomai nuo jų užduočių pobūdžio, ar jie yra *ryšio* ar *susiliejo* Derintojai. Kai kurie Derintojai yra suteikiami tiesiog laikinai savo subjektų žemiškojo gyvenimo laikotarpiu; kiti yra padovanojami kaip kandidatai į asmenybę, turintys leidimą į amžinąjį susiliejo, jeigu jų subjektai išliks. Taip pat ir jų darbas truputį skiriasi skirtingų tipų planetose,

kaip ir skirtingose sistemose ir visatose. Bet, apskritai, jų darbas yra stebėtinai vienodas, daug vienesnis negu bet kokių kitų dieviškųjų būtybių sukurtų kategorijų pareigos.

^{109:3.2 (1197.4)} Kai kuriuose primityviuose pasauliuose (pirmosios serijos grupė) Derintojas tvarinio prote apsigyvena kaip patirtinis lavinimas, daugiausia dėl savo paties kultūros ir progresinio vystymo. Nepatyrę Derintojai paprastai į tokius pasaulius būna siunčiami ankstyvaisiais laikais, kada primityvieji žmonės atvyksta į sprendimo slėnį, bet santykinai tik nedidelis jų skaičius apsispręs kilti į moralines aukštumas, esančias už savęs įvaldymo ir charakterio įgijimo kalvų, kad pasiektų atsirandančio dvasingumo aukštesnius lygius. (Tačiau, daugelis tų, kuriems susiliesti su Derintoju nepavyksta, iš tiesų išlieka kaip su Dvasia susiliejančieji mirtingieji.). Derintojai gauna vertingą mokymą ir įgauna nuostabaus patyrimo laikinai susivieniję su primityviu protu, ir vėliau šitą patyrimą jie sugeba panaudoti aukštesniųjų būtybių labai kituose pasauliuose. *Nieko, kas turi išlikimo vertės, niekada neprarandama per visą milžinišką visatą.*

^{109:3.3 (1197.5)} Kitokio tipo pasauliuose (antrosios serijos grupė) Derintojai yra tiesiog paskolinami mirtingosioms būtybėms. Čia Pagalbininkai niekada negali pasiekti susilieimo su asmenybe tokio gyvenimo viduje metodu, bet jie iš tikrųjų suteikia didžiulę pagalbą savo žmogiškiesiems subjektams mirtingojo gyvenimo laikotarpiu, nepalyginamai daugiau negu jie gali suteikti Urantijos mirtingiesiems. Čia Derintojai yra paskolinami mirtingiesiems tvariniams vieno gyvenimo tarpsniui kaip modeliai jų aukštesniam dvasiniam pasiekimui, kaip laikinieji pagelbėtojai intriguojančioje užduotyje

tobulinant išliekantįjį charakterį. Derintojai nebesugrįžta po natūralios mirties; šitie išliekantieji mirtingieji amžinąjį gyvenimą pasiekia susilieimo su Dvasia dėka.

109:3.4 (1197.6) Tokiuose pasauliuose, kaip Urantija (trečiosios serijos grupė), yra tikrasis susižadėjimas su dieviškosiomis dovanomis, gyvybės ir mirties sužadėtuovės. Jeigu jūs išliekate, tai turi būti amžina sąjunga, visą laiką trunkantis susiliejimas, žmogaus ir Derintojo pavertimas viena būtybe.

109:3.5 (1197.7) Šitos serijos pasaulių mirtinguosiuose, turinčiuose tris smegenų pusrutulius, Derintojai sugeba pasiekti nepalyginamai didesnę aktualų ryšį žemiškojo gyvenimo metu palyginus su vieno smegenų pusrutulio ir dviejų smegenų pusrutulių tipais. Bet karjeroje po mirties, būtybių tipas, turintis tris smegenų pusrutulius, į priekį žengia lygiai taip, kaip žengia vieną smegenų pusrutulį ir du smegenų pusrutulius turinčios tautos—Urantijos rasės.

109:3.6 (1198.1) Pasauliuose, kur gyvena du smegenų pusrutulius turintys žmonės, po Rojaus save padovanojančio Sūnaus gyvenimo, nepatyrę Derintojai retai kada būna paskiriami asmenims, kurie turi neabejotiną sugebėjimą išlikti. Mes manome, jog tokiuose pasauliuose iš esmės visi Derintojai, gyvenantys protinguose vyruose ir moteryse turinčiuose sugebėjimą išlikti, priklauso patyrusiam tipui arba aukščiausiam tipui.

109:3.7 (1198.2) Didelėje dalyje ankstyvųjų Urantijos evoliucinių rasių, egzistavo trys būtybių grupės. Čia buvo tokių, kurios buvo tokios gyvulinės, kad visiškai neturėjo gabumų tam, kad jų viduje apsigyventų Derintojai. Čia buvo tokių, kurios rodė

neabejotinus gabumus tam, kad jų viduje apsigyventų Derintojai, ir greitai juos gavo, kada pasiekė moralinės atsakomybės amžių. Buvo ir trečioji klasė, kuri užėmė tarpinę padėtį: šios būtybės turėjo gabumų Derintojo priėmimui, bet šio proto viduje Pagalbininkai galėjo apsigyventi tik tai tada, kada individas paprašydavo asmeniškai.

109:3.8 (1198.3) Bet tose būtybėse, kurios yra iš tiesų netinkamos išlikimui dėl to, kad iš jų yra atimta paveldėjimo teisė dėl netinkamų ir menkų protėvių, ne vienas nepatyręs Derintojas tarnavo dėl to, kad gautų vertingą preliminarų patyrimą, kaip užmegzti ryšį su evoliuciniu protu, ir tokiu būdu geriau pasirengė tam, kad vėliau būtų paskirtas aukštesnio proto tipui kuriame nors kitame pasaulyje.

4. Derintojai ir žmogiškoji asmenybė

109:4.1 (1198.4) Aukštesnių formų išmintingam tarpusavio bendravimui tarp žmogiškųjų būtybių labai daug padeda viduje gyvenantys Derintojai. Gyvūnai tikrai jaučia draugiškus jausmus, bet vieni kitiems jie sąvokų neperteikia; jie gali išreikšti emocijas, bet ne idėjas ir idealus. Taip pat ir gyvulinės kilmės žmonės iš tikrųjų nepatiria aukšto lygio intelektualaus bendravimo arba dvasinės komunikacijos su savo bičiuliais tol, kol jiems nebūna padovanoti Minties Derintojai, nors, kada tokie evoliuciniai tvariniai išvysto kalbą, tada jie išeina į platų kelią, vedantį į Derintojų priėmimą.

109:4.2 (1198.5) Gyvūnai iš tiesų, primityviu būdu, bendrauja vieni su kitais, bet tokiam ryšyje yra nedaug arba iš viso nėra *asmenybės*. Derintojai nėra asmenybė; jie yra ikiasmenės būtybės. Bet jie iš tikrųjų yra kilę iš asmenybės šaltinio, ir jų

buvimas iš tiesų padidina žmogiškosios asmenybės kokybinį pasireiškimą; ypatingai tai yra tiesa, jeigu Derintojas turėjo ankstesnį patyrimą.

109:4.3 (1198.6) Derintojo tipas didele dalimi yra susijęs su tuo potencialu žmogiškosios asmenybės išraiškai. Per amžius, daugelis iš tų Urantijos didžiųjų intelektualių ir dvasinių vadovų savo įtaką demonstravo daugiausia dėl juose gyvenusių Derintojų pranašumo ir ankstesnio patyrimo.

109:4.4 (1198.7) Viduje gyvenantys Derintojai dideliu laipsniu bendradarbiavo su kitomis dvasinėmis įtakomis transformuojant ir humanizuojant senųjų amžių primityviųjų žmonių palikuonis. Jeigu Urantijos gyventojų prote gyvenantys Derintojai būtų atšaukti, tai palaipsniui pasaulis sugrįžtų į pirmųjų žmonių gyvenimą ir papročius; dieviškieji Pagalbininkai yra vienas iš realiųjų besivystančios civilizacijos potencialų.

109:4.5 (1198.8) Aš stebėjau Minties Derintoją, apsigyvenusį viename prote Urantijoje, kuris, pagal Uversos dokumentus, Orvontone anksčiau buvo gyvenęs penkiolikoje protų. Mes nežinome, ar šitas Pagalbininkas turėjo panašų patyrimą kitose supervisatose, bet aš įtariu, jog taip. Tai yra nuostabus Derintojas ir vienas iš naudingiausių ir pajėgiausių jėgų Urantijoje dabartiniame amžiuje. Ką kiti prarado dėl to, kad atsisakė išlikti, tą dabar gauna šita žmogiškoji būtybė (ir jūsų visas pasaulis). Iš to, kuris neturi išlikimo savybių, bus atimtas net ir tas patyręs Derintojas, kurį jis turi dabar, tuo tarpu tam, kuris turi išlikimo perspektyvų, tikrai bus suteiktas net ir patyrimo neturintis tingaus dezertyro Derintojas.

^{109:4.6 (1199.1)} Kažkuria prasme Derintojai gali skatinti tam tikrą planetinio sukryžminimo laipsnį tiesos, grožio, ir gėrio sferose. Bet jiems retai kada būna suteikiami du apsigyvenimo patyrimai toje pačioje planetoje; dabar Urantijoje nėra tokio Derintojo, kuris šitame pasaulyje būtų tarnavęs anksčiau. Aš žinau, ką sakau, kadangi Uversos archyvuose mes turime jų numerius ir dokumentus.

5. Materialios kliūtys Derintojo apsigyvenimui

^{109:5.1 (1199.2)} Aukščiausieji ir savaime veikiantys Derintojai dažnai sugeba suteikti dvasinės svarbos faktorių žmogiškajam protui, kada šis laisvai liejasi išlaisvintais bet kontroliuojamais kūrybinės vaizduotės kanalais. Tokiais momentais, ir kartais miego metu, Derintojas gali sulaikyti protines sroves, sustabdyti tėkmę, ir tada pasukti minčių kryptį; ir visa tai yra atliekama tam, kad būtų įgyvendintos gilios dvasinės transformacijos aukštesnėse virššamonės nišose. Tokiu būdu, proto jėgos ir energijos tikrai yra labiau suderinamos su susisiejančių dabarties ir ateities dvasinio lygio tonų raktu.

^{109:5.2 (1199.3)} Kartais yra įmanoma turėti apšviestą protą, girdėti dieviškąjį balsą, kuris nuolat kalba jūsų viduje taip, kad jūs galite iš dalies sąmoningai suvokti savo viduje nuolat gyvenančios potencialios asmenybės išmintį, tiesą, gėrį, ir grožį.

^{109:5.3 (1199.4)} Bet nepastovios ir greitai besikeičiančios jūsų nuotaikos dažnai apsunkina Derintojų planus ir pertraukia jų darbą. Jų darbui trukdo ne tiktai mirtingųjų rasių įgimtos savybės, bet šitą tarnavimą labai sulėtina jūsų pačių išankstiniai nusistatymai, nusistovėjusios idėjos, ir ilgalaikiai prietarai. Dėl

šitų kliūčių, į sąmonę dažnai išplaukia tiktai neužbaigti kūriniai, ir sampratų sujaukimas yra neišvengiamas. Todėl, atidžiai analizuojant protines situacijas, patikimumas būna tada, kada kiekviena mintis ir kiekvienas patyrimas tuoj pat yra suvokiamas kaip tik taip, kas tai yra realiai ir iš esmės, visiškai nekreipiant dėmesio į tai, kas būti galėjo.

109:5.4 (1199.5) Didžioji gyvybės problema yra paveldėtų gyvenimo polinkių priderinimas prie Paslaptingojo Pagalbininko dieviškojo buvimo inicijuojamų dvasinių akstinių reikalavimų. Nors visatos ir supervisatos karjeros metu nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeimininkams, bet dabartiniame savo gyvenime Urantijoje kiekvienas žmogus turi nori nenori tarnauti dviems šeimininkams. Jis turi įsisavinti nuolatinį žmogiškąjį žemiškojo kompromiso meną, tuo tarpu savo dvasinę ištikimybę jis paskiria tiktai vienam šeimininkui; ir būtent dėl to tiek daug suklumpa ir jiems nepasiseka, jie netenka kantrybės ir neišlaiko evoliucinės kovos įtampos.

109:5.5 (1199.6) Nors tiek galvos smegenų paveldėti duomenys, tiek ir elektrocheminio reguliavimo paveldėtas mechanizmas veikia tam, kad efektyvios Derintojo veiklos sferą apribotų, bet jokie paveldėti trūkumai (normaliame prote) niekada neužkerta kelio galutiniam dvasiniam laimėjimui. Paveldimumas gali įtakoti asmenybės pergalių greitį, bet tai neužkerta kelio tam, jog galiausiai kylančiojo jaudinantis patyrimas bus užbaigtas. Jeigu jūs tikrai bendradarbiausite su savo Derintoju, tai dieviškoji dovana, anksčiau ar vėliau, išvystys nemirtingą morantinę sielą ir, po susilieimo su ja, šį naująjį tvarinį pristatys vietinės visatos valdovui Sūnui Šeimininkui ir galiausiai Rojuje pristatys Derintojų Tėvui.

6. Tikrųjų vertybių išsaugojimas

109:6.1 (1200.1) Derintojai niekada nesuklumpa; niekada neprarandama nieko, kas turi kokios nors išlikimo vertės; kiekviena prasminga vertybė kiekviename valios tvarinyje tikrai išlieka, nepriklausomai nuo to, ar prasmę atrandanti ar įvertinanti asmenybė išlieka ar neišlieka. Taigi, išlikimą gali atstumti būtent mirtingasis tvarinys; vis tik gyvenimo patyrimas nėra prarandamas; amžinasis Derintojas tokios akivaizdžiai nenusisėkusios gyvybės vertingus bruožus nusineša į kokią nors kitą pasaulį ir ten šitas išliekančias prasmes ir vertybes dovanoja kokiam nors aukštesniam mirtingojo proto tipui, tokiam, kuris turi sugebėjimų išlikti. Nė vienas vertingas patyrimas niekada nebūna bergždžiai; nė viena tikroji prasmė arba reali vertybė niekada nepradingsta.

109:6.2 (1200.2) Kai dėl kandidatų susiliesti, tai, jeigu Paslaptinę Pagalbininką mirtingasis partneris palieka, jeigu žmogiškasis partneris atsisako siekti kilimo karjeros, tuomet, kada būna išlaisvinamas natūralios mirties (arba iki jos), Derintojas nusineša visa tai, kas turi išlikimo vertės, kas buvo išsivystę to neišliekančiojo tvarinio prote. Jeigu Derintojui tikrai daug kartų nepavyksta susiliesti su asmenybe dėl vienas po kito einančių žmogiškųjų subjektų neišlikimo, ir jeigu šitas Pagalbininkas tikrai vėliau būtų įasmenintas, tuomet visas įgytas patyrimas, sukauptas, gyvenant visų šitų mirtingųjų protuose ir įvaldant visus šiuos mirtingųjų protus, taptų tokio naujai Personalizuoto Derintojo aktualia nuosavybe, tokia dovana, kuri priklausytų ir kuria būtų naudojama per visus ateities amžius. Šitos kategorijos Personalizuotas Derintojas yra visų savo ankstesniųjų tvarinių, kuriuose jis yra gyvenęs, visų išliekančių bruožų sudėtinis rinkinys.

^{109:6.3 (1200.3)} Kada Derintojai, turintys ilgą visatos patyrimą, savo noru pasisiūlo apsigyventi dieviškuosiuose Sūnuose, vykdančiuose savęs padovanojimo misijas, tada jie visiškai gerai suvokia, jog šitokia tarnyste niekada negalima pasiekti asmenybės. Bet dažnai iš tiesų dvasių Tėvas šitiems savanoriams asmenybę padovanoja ir paskiria juos savo bičiulių vadovais. Jie yra tos asmenybės, kurios valdžią gauna iš Dieviningtono. Ir jų unikalios savybės įkūnija daugkartinio patyrimo, sukaupto gyvenant mirtingųjų viduje, žmonijos mozaiką, o taip pat įkūnija ir žmogiškojo dieviškumo dvasinę kopiją sukaupus tą patyrimą, kada gyvenama Rojaus Sūnaus viduje, jam save padovanojant paskutinįjį kartą.

^{109:6.4 (1200.4)} Jūsų vietinėje visatoje Derintojų veiklai vadovauja Nebadono Mykolo Personalizuotas Derintojas, tas pats Pagalbininkas, kuris jį žingsnis po žingsnio vedė tada, kada jis gyveno savo žmogiškąjį gyvenimą Jošua, Juozapo sūnaus, materialiam kūne. Šitas nepaprastas Derintojas buvo ištikimas savo pareigai, ir iš tiesų šitas šaunus Pagalbininkas išmintingai reguliavo žmogiškąją prigimtį visą laiką Rojaus Sūnaus mirtingąjį protą veddamas taip, kad šis pasirinktų Tėvo tobulos valios kelią. Šitas Derintojas anksčiau buvo tarnavęs su Makiventa Melkizedeku Abraomo dienomis ir buvo dalyvavęs didinguose žygiuose tiek iki šito apsigyvenimo, tiek ir tarp šitų savęs padovanojimo patyrimų.

^{109:6.5 (1200.5)} Šitas Derintojas iš tikrųjų triumfavo Jėzaus žmogiškajame prote—tame prote, kuris kiekvienoje gyvenimo pasikartojančioje situacijoje išlaikė pasišventusį atsidavimą Tėvo valiai, sakydamas, “Ne manoji, bet tavoji valia, tebūnie.” Toks ryžtingas pasišventimas sudaro tikrąjį raktą nuo

žmogiškosios prigimties apribojimų iki dieviškojo pasiekimo užbaigtumo.

^{109:6.6 (1200.6)} Dabar šitas pats Derintojas savo stiprios asmenybės paslaptinga prigimtimi atspindi Jošua, Juozapo sūnaus, žmogiškumą iki krikšto, amžinąją ir gyvąją kopiją tų amžinųjų ir gyvųjų vertybių, kurias didingiausias iš visų urantų sukūrė menkomis sąlygomis gyvendamas įprastą kasdienį gyvenimą, kada jis gyveno taip, jog buvo iki galo išnaudotos visos dvasinės vertybės, kurias galima pasiekti mirtingojo patyrimo metu.

^{109:6.7 (1201.1)} Viskas, kas turi nuolatinės vertės, ir kas yra patikėta Derintojui, tikrai išliks amžinai. Kai kuriais atvejais Pagalbininkas šitą nuosavybę turi tam, kad ją padovanotų mirtingajam protui, kuriame jis apsigyvens ateityje; kitais atvejais, ir po įsmeninimo, šitos išliekančios ir išsaugotos realybės yra patikimos, kad jas laikytų tam, jog ateityje būtų panaudojamos Pagrindinių Visatos Architektų tarnystėje.

7. Personalizuotų Derintojų likimas

^{109:7.1 (1201.2)} Mes negalime teigti, ar ne-Derintojus Tėvo fragmentus galima įsmeninti ar ne, bet jums buvo pasakyta, jog asmenybė yra dovana, suteikta nepriklausoma Visuotinio Tėvo laisva valia. Kiek mums yra žinoma, Derintojo tipo Tėvo fragmentas asmenybę pasiekia tiktai asmenių savybių įgavimu tarnaudamas-dirbdamas asmenei būtybei. Šitų Personalizuotų Derintojų namai yra Dieviningtonas, kur jie moko ir nukreipia savo ikiasmenius partnerius.

^{109:7.2 (1201.3)} Personalizuoti Minties Derintojai yra nesuvaržyti, nepaskirti, ir suverenūs toli nusidriekiančios visatų visatos stabilizuotojai ir kompensuotojai. Jie apjungia Kūrėjo ir tvarinio patyrimą—egzistencialų ir empirinį. Jie yra bendrosios laiko ir amžinybės būtybės. Visatos administravime jie apjungia tai, kas yra ikiasmenis ir tai, kas yra asmenis.

^{109:7.3 (1201.4)} Personalizuoti Derintojai yra Pagrindinės Visatos Architektų visaišminčiai ir galingi vykdytojai. Jie yra Visuotinio Tėvo—asmenio, ikiasmenio, ir viršasmenio—viso tarnavimo asmeniniai agentai. Jie yra tarnai to, kas yra nepaprasta, neįprasta, ir netikėta per visas Dievo Galutiniojo srities transcendentinių absonitinių sferų valdas, net iki Dievo Absoliuto lygių.

^{109:7.4 (1201.5)} Jie yra išskirtinės visatų būtybės, kurios tarp savo būties ribų aprėpia visus žinomus asmenybės ryšius; jie yra visaasmeniai—jie yra iki-asmenybės, jie yra asmenybė, ir jie yra po-asmenybės. Jie tarnauja Visuotinio Tėvo asmenybei taip, kaip tarnavo amžinojoje praeityje, amžinojoje dabartyje, ir amžinojoje ateityje.

^{109:7.5 (1201.6)} Begalinės ir absoliučios kategorijos egzistencialią asmenybę Tėvas padovanojo Amžinajam Sūnui, bet jis nusprendė savo paties tarnavimui pasilikti Personalizuoto Derintojo tipo patirtinę asmenybę, padovanotą egzistencialiam ikiasmeniui Derintojui; ir tokiu būdu jiems abiems lemta ateityje tapti amžinąja viršasmenybe transcendentiskai tarnaujančia Galutiniojo, Aukščiausiojo-Galutiniojo absonitinėse valdose, net iki Galutiniojo-Absoliuto lygių.

^{109:7.6 (1201.7)} Retai kada Personalizuoti Derintojai yra matomi, kad visatose būtų neužsiėmę. Retkarčiais jie tariaisi su Dienų Senaisiais, ir kartais septinkarčių Sūnų Kūrėjų Personalizuoti Derintojai atvyksta į žvaigždynų būstinių pasaulius, kad pasitartų su valdovais Vorondadekais.

^{109:7.7 (1201.8)} Kada Urantijos planetinis stebėtojas Vorondadekas—Pats Aukštasis sargas, kuris ne taip seniai pradėjo eiti jūsų pasaulio nepaprastojo regento pareigas—pateikė savo įgaliojimus reziduojančio pagrindinio valdytojo akivaizdoje, tada jis pradėjo valdyti Urantiją nepaprastomis sąlygomis, pats pasirinkęs visą savo personalą. Jis nedelsiant visiems savo partneriams ir padėjėjams paskirstė planetines pareigas. Bet jis nepasirinko tų trijų Personalizuotų Derintojų, kurie pasirodė jo akivaizdoje tą pačią akimirką, kada jis priėmė regentinį valdymą. Jis net ir nežinojo, kad jie tokiu būdu pasirodys, nes jie taip nebuvo apreiškę savo dieviškojo buvimo ankstesniojo regentinio valdymo metu. Ir Pats Aukštasis regentas šitiems savanoriams Personalizuotiems Derintojams nepaskyrė tarnystės ir nenurodė pareigų. Vis tik, šitos trys visaasmenės būtybės buvo tarp pačių aktyviausių iš dangiškųjų būtybių gausių kategorijų, tuomet tarnavusių Urantijoje.

^{109:7.8 (1202.1)} Personalizuoti Derintojai vykdo plačios apimties tarnystę gausioms visatos asmenybių kategorijoms, bet šitos tarnystės mums neleidžiama aptarinėti su evoliuciniais tvariniais, kuriuose gyvena Derintojai. Šitie nepaprasti žmogiškieji dieviškumai yra tarp pačių nuostabiausių asmenybių visoje didžiojoje visatoje, ir niekas nedrįsta numatyti, kokios galėtų būti jų misijos ateityje.

^{109:7.9 (1202.2)} [Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

110 Dokumentas. Derintojų ryšys su individualiais mirtingaisiais

110:0.1 (1203.1) NETOBULŲ tvarinių apdovanojimas laisve sukelia neišvengiamą tragediją, ir būtent tobulos protėvinės Dievybės prigimtis yra tokia, kad visuotinai ir su meile pasidalintų šitais kentėjimais meilės kupinoje partnerystėje.

110:0.2 (1203.2) Kiek visatos reikalai yra žinomi man, tai Minties Derintojo meilę ir atsidavimą aš laikau dieviškiausia meile visoje kūrinijoje. Sūnų meilė tarnaujant rasėms yra nuostabi, bet Derintojo atsidavimas individui yra jaudinančiai didingas, dieviškai panašus į Tėvo. Akivaizdžiai Rojaus Tėvas šitą asmeninio ryšio formą su savo individualiais tvariniais pasiliko kaip išskirtinę Kūrėjo teisę. Ir visoje visatų visatoje nėra nieko tokio, ką būtų galima tiksliai palyginti su šitų neasmenių esybių, kurios taip nuostabiai apsigyvena evoliucinių planetų vaikuose, nuostabiu tarnavimu.

1. Apsigyvenimas mirtingojo prote

110:1.1 (1203.3) Nereikėtų manyti, jog Derintojai gyvena žmogiškųjų būtybių materialiose smegenyse. Jie nėra sferų fizinių tvarinių organinės dalys. Minties Derintoją galima tiksliau įsivaizduoti kaip gyvenantį mirtingame žmogaus prote, o ne kaip egzistuojantį atskiro fizinio organo viduje. Ir netiesiogiai ir neatpažintas Derintojas nuolat bendrauja su žmogiškuoju subjektu, ypač tų didingų patyrimų metu, kada protas garbinantį ryšį palaiko su dvasia, virššamonėje.

110:1.2 (1203.4) Gaila, jog man neįmanoma padėti besivystantiems mirtingiesiems pasiekti geresnį supratimą ir turėti išsamesnį suvokimą, kaip nesavanaudiškai ir nuostabiai dirba jų viduje

gyvenantys Derintojai, kurie yra taip atsidavusiai ištikimi užduočiai puoselėti žmogaus dvasinį gerbūvį. Šitie pagalbininkai yra sumanūs tarnai žmonių proto aukštesnėms fazėms; jie yra žmogiškojo intelekto dvasinio potencialo išmintingi ir patyrę manipulatoriai. Šitie dangiškieji padėjėjai yra atsidavę didingai užduočiai saugiai jus vesti į vidų ir į viršų į dangiškosios laimės uostą. Šitie nepailstantys darbininkai yra pasišventę dieviškosios tiesos triumfo būsimajam įsmeninimui jūsų amžinajame gyvenime. Jie yra budrūs darbininkai, kurie vairuoja Dievo-sąmonės žmogiškąją protą tolyn nuo blogio seklumų, tuo pačiu metu sumaniai kreipdami besivystančią žmogaus sielą link tobulumo dieviškųjų prieplaukų prie tolimųjų ir amžinųjų krantų. Derintojai yra mylintys vadovai, jūsų patikimi ir užtikrinti gidai, vedantys jus per jūsų trumpos žemiškosios karjeros tamsius ir neramius labirintus; jie yra tie kantrūs mokytojai, kurie savo subjektus taip nuolat ragina žengti į priekį augančio tobulumo keliais. Jie yra tie rūpestingi tvarinio charakterio aukščiausiųjų vertybių saugotojai. Kaip norėčiau, kad jūs galėtumėte juos mylėti labiau, bendradarbiauti su jais išsamiau, ir puoselėti juos su didesne meile.

110:1.3 (1204.1) Nors jūsų viduje gyvenantys dieviškieji gyventojai daugiausia rūpinasi jūsų dvasiniu parengimu niekada nesibaigiančio patyrimo kitam etapui, bet jie taip pat giliai domisi jūsų žemiškąja gerove ir jūsų realiais laimėjimais žemėje. Jie jaučia malonumą, kad prisideda prie jūsų sveikatos, laimės, ir tikrojo klestėjimo. Jie nėra abejingi jūsų sėkmei visuose planetinio vystymosi reikaluose, kurie nėra priešiški jūsų amžinojo žengimo į priekį būsimajam gyvenimui.

110:1.4 (1204.2) Derintojai domisi, ir rūpinasi, jūsų kasdieniais darbais ir jūsų gyvenimo įvairiapusiais niuansais tiesiog tokiu laipsniu, koku laipsniu šie dalykai turi poveikio tam, jog nulemtų jūsų reikšmingus žemiškuosius pasirinkimus ir gyvybiškus dvasinius sprendimus, ir, dėl to, jie yra tarpininkai sprendžiant jūsų sielos išlikimo ir amžinojo žengimo į priekį problemą. Derintojas, nors ir yra pasyvus grynai žemiškosios gerovės atžvilgiu, bet yra dieviškai aktyvus, kas susiję su visais jūsų amžinojo gyvenimo reikalais.

110:1.5 (1204.3) Derintojas lieka su jumis per visas nelaimes ir per bet kokią ligą, kuri iki galo nesunaikina intelekto. Bet kaip tai yra negeranoriška sąmoningai purvinti arba kitaip tyčia teršti fizinį kūną, kuris turi tarnauti šitos nuostabios dovanos iš Dievo žemiškuoju tabernakuliu. Visi fiziniai nuodai labai smarkiai trukdo Derintojo pastangoms išaukštinti materialų protą, nors baimės, pykčio, pavydo, pavyduliavimo, įtarumo, ir nepakantumo protiniai nuodai lygiai taip milžinišku laipsniu trukdo besivystančios sielos dvasiniam žengimui į priekį.

110:1.6 (1204.4) Šiandien jūs einate per savo Derintojo asistavimo jums laikotarpį; ir jeigu tikrai būsite ištikimi tam pasitikėjimui, kurį jums išreiškia ta dieviškoji dvasia, kuri trokšta amžinosios sąjungos su jūsų protu ir siela, tai galiausiai prasidės ta morontinė vienovė, ta dieviškoji harmonija, tas kosminis koordinavimas, tas dieviškasis suderinimas, tas dangiškasis susiliejimas, tas niekada nesibaigiantis tapatybės susimaišymas, ta būties vienovė, kuri yra tokia tobula ir galutinė, kad net ir labiausiai patyrusios asmenybės niekada nebegali atskirti arba suvokti kaip atskirų tapatybių susiliejo partnerių—mirtingojo žmogaus ir dieviškojo Derintojo.

2. Derintojai ir žmogiškoji valia

110:2.1 (1204.5) Kada Minties Derintojai apsigyvena žmogaus proto viduje, tada, jie su savimi atsineša modelines karjeras, idealius gyvenimus, kaip juos nulėmė ir iš anksto nustatė jie patys ir Dieviningtono Personalizuoti Derintojai, ir kuriuos patvirtino Urantijos Personalizuotas Derintojas. Tokiu būdu jie pradeda dirbti turėdami konkretų ir iš anksto nustatytą planą savo žmogiškųjų subjektų intelektualiam ir dvasiniam vystymui, bet nė vienai žmogiškajai būtybei šitą planą priimti nėra privaloma. Jūs visi esate likimo subjektai, bet iš anksto nėra nustatyta, kad jūs privalote priimti šitą dieviškąjį likimą; jūs turite visišką laisvę Minties Derintojų programos bet kurią dalį arba visas dalis atmesti. Būtent jų misija yra įgyvendinti tokius proto pasikeitimus ir įvykdyti tokius dvasinius suderinimus, kad jūs galėtumėte noriai ir išmintingai pritarti, tokiu būdu, kad jie galėtų turėti daugiau įtakos asmenybės vystymosi reguliavimui; bet nesvarbu, kokios bebūtų aplinkybės, šitie dieviškieji Pagalbininkai tikrai niekada nepasinaudoja jumis arba koku nors būdu savavališkai nepaveikia jūsų pasirinkimo ir sprendimų. Derintojai gerbia jūsų asmenybės nepriklausomybę; *jie visada paklūsta jūsų valiai.*

110:2.2 (1204.6) Jie naudodami savo darbo metodus yra atkaklūs, išradingi, ir tobuli, bet jie niekada nevartoja prievartos valinių asmenybių, kuriose jie gyvena, atžvilgiu. Dieviškasis Pagalbininkas niekada nesudvasins nė vienos žmogiškosios būtybės prieš jos valią; išlikimas yra Dievų tokia dovana, kurios laiko tvariniai turi trokšti. Iš esmės, kad ir ką Derintojui yra pasisekę padaryti jūsų labui, įrašai parodys, jog ta transformacija buvo įgyvendinta su jūsų bendradarbiaujančiu sutikimu; jūs būsite buvęs bendradarbiaujantis Derintojo

partneris siekiant kylančiojo karjeros milžiniškos transformacijos kiekvieno laiptelio.

110:2.3 (1205.1) Derintojas nemėgina kontroliuoti jūsų mąstymo, kaip tokio, bet vietoje šito, stengiasi jį sudvasinti, įamžinti jį. Nei angelai, nei Derintojai nesistengia tiesiogiai paveikti žmogiškosios minties; šitoji yra jūsų asmenybės išskirtinė teisė. Derintojai yra atsidavę tam, kad pagerintų, modifikuotų, suderintų, ir koordinuotų jūsų mąstymo procesą, bet ypač ir konkrečiau jie yra pasišventę tam, kad sukurtų jūsų karjeros dvasinę kopiją, jūsų paties tikrai besivystančio aš morontinę kopiją, išlikimo tikslais.

110:2.4 (1205.2) Derintojai dirba žmogiškojo proto aukščiausių lygių sferose, nepertraukiamai stengdamiesi sukurti mirtingojo intelekto kiekvienos sampratos morontinius dublikatus. Dėl to, yra dvi realybės, kurios yra suteikiamos žmogiškojo proto grandinėms ir jose koncentruojasi: viena, mirtingasis aš, išsivystęs iš Gyvybės Nešėjų pirminių planų, kita, nemirtingoji esybė iš aukštųjų Dieviningtono sferų, viduje gyvenanti dovana iš Dievo. Bet mirtingasis aš taip pat yra asmenis aš; jis turi asmenybę.

110:2.5 (1205.3) Jūs kaip asmenis tvarinys, turite protą ir valią. Derintojas kaip ikiasmenis tvarinys turi ikiprotą ir ikivalią. Jeigu jūs tiek iki galo susiderinate su Derintojo protu, kad turite visiškai tokią pačią nuomonę, tuomet jūsų protai tampa vienu, ir jūs gaunate Derintojo proto pastiprinimą. Po šito, jeigu jūsų valia liepia ir priverčia įgyvendinti šito naujo arba sujungto proto sprendimus, tuomet Derintojo ikiasmenė valia pasiekia asmenybės išraišką jūsų sprendimo dėka, ir kiek tai yra susiję su tuo konkrečiu projektu, tai jūs ir Derintojas esate vienas.

Jūsų protas yra pasiekęs susiderinimą su dieviškumu, o Derintojo valia yra pasiekusi asmenybės išraišką.

^{110:2.6 (1205.4)} Koku laipsniu šita tapatybė yra įgyvendinama, tokiu laipsniu jūs intelektualiai artėjate prie egzistencijos morontinės kategorijos. Morontinis protas yra toks terminas, kuris išreiškia skirtingos materialios ir dvasinės prigimties bendradarbiaujančių protų esmę ir visumą. Dėl to, morontinis intelektas reiškia dualų protą vietinėje visatoje, kurioje viešpatauja viena valia. O mirtingųjų atveju būtent valia, savo kilme žmogška, tampa dieviška, žmogui sutapatinus žmogiškąjį protą su Dievo protingumu.

3. Bendradarbiavimas su Derintoju

^{110:3.1 (1205.5)} Derintojai žaidžia šventą ir nuostabų amžių žaidimą; jie yra įsitraukę į vieną iš aukščiausių jaudinančių patyrimų laiko erdvėje. Ir kokie jie būna laimingi, kada jūsų bendradarbiavimas jiems leidžia suteikti pagalbą jūsų trumpose laiko kovose tuo metu, kai jie toliau tęsia savo didesnių amžinybės užduočių vykdymą. Bet paprastai, kada jūsų Derintojas mėgina bendrauti su jumis, tada šitoji žinia pasimeta žmogiškojo proto energetinių tekėjimų materialiose srovėse; tikrai retkarčiais jūs iš tiesų sugaunate dieviškojo balso aidą, silpną ir tolimą aidą.

^{110:3.2 (1205.6)} Jūsų Derintojo sėkmė, vedant jus per mirtingąjį gyvenimą ir užtikrinant jūsų išlikimą, priklauso ne tiek nuo jūsų tikėjimų teorijų, kiek nuo jūsų sprendimų, pasiryžimo, ir tvirto *įtikėjimo*. Visi šitie asmenybės augimo judėjimai tampa galingais poveikiais, padedančiais jūsų vystymuisi, nes jie padeda jums bendradarbiauti su Derintoju; jie padeda jums

nustoti priešintis. Minties Derintojams savo žemiškąją užduotį įvykdyti pasiseka arba matomai nepasiseka tiesiog tiek, kiek mirtingiesiems pasiseka arba nepavyksta bendradarbiauti su tuo planu, kurio dėka jie turi būti vystomi tobulumo pasiekimo kylančiame kelyje. Išlikimo paslaptį gaubia aukščiausias žmogiškasis troškimas būti panašiu į Dievą ir su tuo susijęs noras atlikti bet kokią dalyką ir visus dalykus ir būti bet kokių dalyku ir visais dalykais, kurie yra esminiai tam, jog būtų galutinai pasiektas šitas viską užvaldantis troškimas.

^{110:3.3 (1206.1)} Kada mes kalbame apie Derintojo sėkmę ar nesėkmę, tada mes kalbame žmogiškojo išlikimo požiūriu. *Derintojai niekada nesuklumpa*; jie yra iš dieviškosios esmės, ir visada jie kiekvieną užduotį užbaigia triumfuodami.

^{110:3.4 (1206.2)} Aš negaliu nepastebėti, jog tokia didelė jūsų dalis skiria tiek daug laiko ir minčių tiesiog gyvenimo smulkmenoms, tuo tarpu jūs beveik visiškai iš akiračio išleidžiate amžinosios svarbos esmingesnes realybes, būtent tas savybes, kurios yra susijusios su harmoningesnio darbinio susitarimo tarp jūsų ir savojo Derintojo vystymu. Žmogiškosios egzistencijos didysis tikslas yra prisiderinti prie viduje gyvenančio Derintojo dieviškumo; mirtingojo gyvenimo didysis laimėjimas yra pasiekti tikrą ir supratingą pasišventimą dieviškosios dvasios, kuri laukia ir dirba jūsų proto viduje, amžiniams tikslams. Bet atsidavusios ir ryžtingos pastangos tam, kad būtų įgyvendintas amžinasis likimas yra visiškai suderinamos su linksmu ir džiugiu gyvenimu ir su sėkminga ir garbinga karjera žemėje. Bendradarbiavimas su Minties Derintoju nenumato savęs kankinimo, apsimestinio pamaldumo, arba veidmainiško ir

pretenzingo savęs pažeminimo; idealus gyvenimas yra toks, kai tarnaujama su meile, o ne egzistavimas baimingai nuogaštauojant.

^{110:3.5 (1206.3)} Sumaištis, suglumimas, kartais net drąsos netekimas ir atsitraukimas, nebūtinai reiškia pasipriešinimą viduje gyvenančio Derintojo postūmiams. Tokie požiūriai kartais gali reikšti aktyvaus bendradarbiavimo su dieviškuoju Pagalbininku stoką ir gali, dėl to, kažkiek uždelsti dvasinį žengimą į priekį, bet tokie intelektualūs emociniai sunkumai nė mažiausia dalele nesutrukdo Dievą pažįstančios sielos tikrajam išlikimui. Vien tiktai nežinojimas niekada negali užkirsti kelio išlikimui; taip pat ir gluminančios abejonės ar baimingas netikrumas. Tiktai sąmoningas priešinimasis Derintojo vedimui gali užkirsti kelią atsirandančios nemirtingos sielos išlikimui.

^{110:3.6 (1206.4)} Bendradarbiavimo su savo Derintoju jūs neturėtumėte laikyti ypatingai sąmoningu procesu, nes jis nėra toks; bet jūsų motyvai ir jūsų sprendimai, jūsų ištikimas pasiryžimas ir jūsų aukščiausi troškimai, iš tiesų sudaro realų ir efektyvų bendradarbiavimą. Jūs galite sąmoningai padidinti harmoniją su Derintoju štai kuo:

^{110:3.7 (1206.5)} 1. Nuspręsdami atsiliepti į dieviškąjį vedimą; žmogiškąjį gyvenimą nuoširdžiai grįsdami tiesos, grožio, ir gėrio aukščiausia sąmone, ir tada šitas dieviškumo savybes suderindami išminties, garbinimo, įtikėjimo, ir meilės pagalba.

^{110:3.8 (1206.6)} 2. Mylėdami Dievą ir trokšdami būti tokie, kaip jis— nuoširdžiai pripažindami dieviškąją tėvystę ir meilės kupiną dangiškojo Tėvo garbinimą.

^{110:3.9 (1206.7)} 3. Mylėdami žmogų ir nuoširdžiai trokšdami tarnauti jam—iš visos širdies pripažindami žmogaus brolystę kartu su protinga ir išmintinga meile kiekvienam iš savo mirtingųjų bičiulių.

^{110:3.10 (1206.8)} 4. Džiaugsmingai priimdami kosminę pilietybę—sąžiningai pripažindami savo progresinius įsipareigojimus Aukščiausiąjai Būtybei, suvokdami evoliucinio žmogaus ir atsirandančios Dievybės abipusę priklausomybę. Tai yra kosminės moralės gimimas ir visuotinės pareigos beauštantis įgyvendinimas.

4. Derintojo darbas prote

^{110:4.1 (1207.1)} Derintojai sugeba priimti nuolatinę kosminių pranešimų srovę, pasiekiančią per laiko ir erdvės pagrindines grandines; jie turi laisvą priėjimą prie dvasinės informacijos ir visatų energijos. Bet šitie galingi vidiniai gyventojai didelės dalies šito išminties ir tiesos turto savo mirtingųjų subjektų protams negali perduoti dėl to, kad stinga prigimties bendrumo ir kad nėra atsiliepiančiojo suvokimo.

^{110:4.2 (1207.2)} Minties Derintojas visą laiką stengiasi jūsų protą sudvasinti tiek, kad išvystytų jūsų morontinę sielą; bet dažniausia šito vidinio tarnavimo jūs patys sąmoningai nejaučiate. Jūs visiškai nepajėgūs atskirti savo paties materialaus intelekto produkto nuo savo sielos ir Derintojo bendrų veiksmų produkto.

^{110:4.3 (1207.3)} Kai kurios netikėtos mintys, išvados, ir kitokie proto vaizdiniai kartais yra tiesioginis arba netiesioginis Derintojo darbas; bet nepalyginamai dažniau jie yra netikėtas iškilimas į

sąmonę tų idėjų, kurios grupavosi nugrimzdusiuose protiniuose lygiuose, normalaus ir įprasto psichinio veikimo, neatskiriamo nuo besivystančio gyvulinio proto grandinių, natūraliuose ir kasdieniauose vyksmuose. (Priešingai šitiems sąmonės protrūkiams, Derintojo apreiškimai atsiranda per viršsąmonės sferas.)

110:4.4 (1207.4) Patikėkite visus proto reikalus, kurie pranoksta paprastą sąmonės lygį, Derintojų globai. Reikiamu metu, jeigu ne šitame pasaulyje, tai gyvenamuosiuose pasauliuose jie pateiks išsamią savo globos ataskaitą, ir galiausiai jie pateiks tas prasmes ir vertybes, kurios buvo patikėtos jų globai ir saugojimui. Jie prikels visas tikrąsias mirtingojo proto vertybes, jeigu jūs išliksite.

110:4.5 (1207.5) Egzistuoja milžiniška bedugnė tarp to, kas yra žmogiška ir kas yra dieviška, tarp žmogaus ir Dievo. Urantijos rasės tokiu didžiuliu laipsniu yra elektriškai ir chemiškai valdomos, tokiu žymiu laipsniu yra panašios į gyvūnus savo bendru elgesiu, tokios emocingos savo įprastomis reakcijomis, kad Pagalbininkams yra nepaprastai sunku jas vesti ir nukreipti. Jums visiškai nebūdingi drąsūs sprendimai ir pasišventusiojo bendradarbiavimas taip, kad jūsų viduje gyvenantiems Derintojams beveik neįmanoma su žmogiškuoju protu bendrauti tiesiogiai. Net ir tada, kada naujos tiesos spindulėlį jiems būna įmanoma blykstelėti besivystančiai mirtingojo sielai, tai šitas dvasinis apreiškimas dažnai taip apakina tvarinį, kad jis sukelia fanatizmo traukulius arba pradeda kokią nors kitą intelektualų perversmą, kuris baigiasi katastrofiškai. Daug naujų religijų ir keisti “izmai” kilo iš nepavykusių, netobulų, klaidingai suprastų, ir iškraipytų Minties Derintojų pranešimų.

^{110:4.6 (1207.6)} Per daugelį tūkstančių metų, tą rodo Jerusemo archyvai, kiekvienoje kartoje gyveno vis mažiau ir mažiau būtybių, kurios galėjo patikimai bendradarbiauti su savaime veikiančiais Derintojais. Tai nerimą keliantis vaizdas, ir Satanijos vadovaujančios asmenybės palankiai žiūri į pasiūlymus, kuriuos pateikia jūsų planetos kai kurie tiesioginiai prižiūrėtojai, kurie pasisako už tai, kad būtų imtasi priemonių puoselėti ir apsaugoti Urantijos rasių aukščiausiuosius dvasinius tipus.

5. Klaidingos sampratos apie Derintojo vadovavimą

^{110:5.1 (1207.7)} Derintojo misijos ir įtakos nepainiokite ir nemaišykite su tuo, kas įprastai yra vadinama sąžine; jos nėra tiesiogiai susietos. Sąžinė yra žmogiška ir grynai psichinė reakcija. Jos nereikia niekinti, bet vargu ar sielai ji yra Dievo balsas, kuris iš tikrųjų būtų Derintojo, jeigu tokį balsą būtų galima išgirsti. Sąžinė, teisingai, įspėja jus elgtis tinkamai; bet Derintojas, papildomai, stengiasi, kad jums pasakytų, kas iš tikrųjų yra tinkama; tai yra, kada ir tokiu laipsniu, koku jūs sugebate Pagalbininko vadovavimą suvokti.

^{110:5.2 (1208.1)} Žmogaus patyrimai sapno metu, tas netvarkingas ir trūkinėjantis nesukoordinuoto miegančio proto pademonstravimas, yra adekvatus įrodymas, jog Derintojams žmogaus proto skirtingų aspektų suderinti ir sujungti nepavyko. Derintojai tiesiog negali, per vieną gyvenimo tarpsnį, savavališkai suderinti ir sinchronizuoti dviejų tokių nepanašių ir skirtingų mąstymo tipų, žmogiškojo ir dieviškojo. Kada jie tą padaro, kaip kartais jiems tą yra pavykę padaryti praeityje, tada tokios sielos yra pervedamos tiesiai į gyvenamuosius pasaulius be būtinybės patirti mirtį.

110:5.3 (1208.2) Miego metu Derintojas mėgina pasiekti tiktai tą, kam asmenybės, kurios viduje jis gyvena, valia anksčiau yra visiškai pritarusi tokiais sprendimais ir pasirinkimais, kurie buvo priimti visiškai sąmoningos būsenos metu, ir kurie dėl šito buvo saugiai patalpinti į viršproto valdas, žmogiškojo ir dieviškojo tarpusavio ryšio sujungiančias sferas.

110:5.4 (1208.3) Tuo metu, kada jų mirtingieji šeimininkai miega, Derintojai bando savo kūrinius užfiksuoti materialaus proto aukščiausiuose lygiuose, o jųsų kai kurie groteskiniai sapnai rodo, kad veiksmingo ryšio jiems užmegzti nepasisekė. Sapnų gyvenimo absurdoi ne tiktai liudija neišreikštų emocijų spaudimą, bet taip pat rodo, kaip siaubingai yra iškraipyta dvasinių sąvokų, kurias pateikia Derintojai, išraiška. Jūsų pačių aistros, impulsai, ir kiti įgimti polinkiai pavirsta į vaizdinius ir neišreikšti troškimai pakeičia dieviškuosius pranešimus, kuriuos gyvenantys viduje gyventojai stengiasi užfiksuoti žmogaus psichikoje nesąmoningo miego metu.

110:5.5 (1208.4) Nepaprastai pavojinga samprotauti apie tai, kiek Derintojo turinys siejasi su sapnų gyvenimu. Miego metu Derintojai tikrai dirba, bet jųsų įprasti sapnų patyrimai yra grynai fiziologiniai ir psichologiniai reiškiniai. Lygiai taip pat, Derintojo sampratos užregistravimą yra pavojinga mėginti atskirti nuo daugiau ar mažiau nuolatinio ir sąmoningo mirtingojo sąžinės diktavimų priėmimo. Būtent šitas problemas ir reikės įveikti individualaus principingumo ir asmeninio sprendimo keliu. Bet žmogiškoji būtybė geriau klystų atmesdama Derintojo išraišką, tikėdama, jog tai yra grynai žmogiškasis patyrimas, negu darytų didžiulę klaidą mirtingojo proto reakciją iškeldama iki dieviškojo orumo

sferos. Prisiminkite, Minties Derintojo įtaka didžiąja dalimi, nors ne iki galo, yra virššamoninis patyrimas.

110:5.6 (1208.5) Skirtingais laipsniais ir vis daugiau, kada jūs kylate psichikos apskritimais, kartais tiesiogiai, bet dažniau netiesiogiai, jūs iš tikrųjų bendraujate su savo Derintoju. Bet pavojinga laikytis minties, jog kiekviena nauja samprata, kylanti žmogiškame prote, yra Derintojo padiktuota. Dažniau, jūsų kategorijos būtybėse, tai, ką jūs laikote Derintojo balsu, tikrovėje yra jūsų paties intelekto prasiveržimas. Tai yra pavojingas pagrindas, ir kiekviena žmogiškoji būtybė šitas problemas turi spręsti pati sutinkamai su savo natūralia žmogiškąja išmintimi ir viršžmogiškąja įžvalga.

110:5.7 (1208.6) Žmogiškosios būtybės, per kurią vyksta šitas bendravimas, Derintojas turi tokią plačią veikimo galimybę daugiausia dėl šito žmogaus beveik visiško abejingumo Derintojo vidinio buvimo bet kokiems išoriškiems pasireiškimams; iš tikrųjų pasisekė, kad jis išlieka sąmoningai visiškai nesidomintis visu šituo procesu. Jis turi vieną iš labiausiai patyrusių šito laiko ir šitos kartos Derintojų, ir vis tik jo pasyvi reakcija į reiškinius, susijusius su šito visapusiško Derintojo buvimu jo prote ir neaktyvus dėmesys šio visapusiško Derintojo buvimui jo prote, likimo sargybinio nuomone, yra reta ir atsitiktinė reakcija. Ir visa tai sudaro palankų poveikių koordinavimą, palankų tiek Derintojui aukščiausioje veiksmo sferoje, tiek žmogiškajam partneriui sveikatos, veiksmingumo, ir ramybės požiūriu.

6. Septyni psichiniai apskritimai

110:6.1 (1209.1) Materialiame pasaulyje asmenybės realizavimo visumą sudaro mirtingojo potencialo septynių psichinių apskritimų vienas po kito einantys užkariavimai. Įėjimas į septintąjį apskritimą rodo tikros žmogiškosios asmenybės veikimo pradžią. Pirmojo apskritimo užbaigimas pažymi mirtingosios būtybės santykinę brandą. Nors perėjimas per kosminio augimo septynis apskritimus ir neprilygsta susiliejimui su Derintoju, bet šitų apskritimų įveikimas pažymi pasiekimą tų žingsnių, kurie yra įžanginiai į susiliejimą su Derintoju.

110:6.2 (1209.2) Derintojas yra jūsų lygiavertis partneris įvaldant septynis apskritimus—pasiekiant mirtingojo santykinę brandą. Derintojas kartu su jumis kyla nuo septintojo apskritimo iki pirmojo, bet žengia pirmyn į aukštybės ir savaiminio veikimo statusą visiškai nepriklausomai nuo mirtingojo proto aktyvaus bendradarbiavimo.

110:6.3 (1209.3) Psichiniai apskritimai nėra išimtinai intelektualūs, taip pat jie nėra ir visiškai morontiniai; jie yra susiję su asmenybės statusu, proto pasiekimu, sielos augimu, ir reagavimu į Derintoją. Tam, jog per šiuos lygius būtų žengiama sėkmingai, reikalingas *visos asmenybės* harmoningas veikimas, o ne vien tik tai šios asmenybės kurios nors vienos fazės veikimas. Šitų dalių augimas neprilygsta tikrai visumos brandai; šitos dalys iš tikrųjų auga proporcingai viso savojo aš—savojo aš visumos—vystymuisi: materialiam, intelektualiam, ir dvasiniam.

110:6.4 (1209.4) Kada intelektualios prigimties vystymasis vyksta greičiau už dvasinį vystymąsi, tada tokia padėtis bendravimą su Minties Derintoju padaro tiek sunkų, tiek pavojingą. Lygiai

taip pat, per didelis dvasinis vystymasis turi polinkį sukelti dieviškojo vidinio gyventojų dvasinio vadovavimo fanatišką ir iškreiptą interpretavimą. Dėl dvasinio sugebėjimo stokos labai sunku tokiam materialiam intelektui perteikti tas dvasines tiesas, kurios glūdi aukščiausioje virššamonėje. Būtent tobulos pusiausvyros protui, esančiam švarių įpročių, stabilizuotų nervinių energijų, ir išbalansuoto cheminio veikimo kūne—kada fizinės, protinės, ir dvasinės galios yra trivienėje vystymosi harmonijoje—gali būti perteiktas šviesos ir tiesos maksimumas, sukeliant tokios būtybės realiai gerovei minimalų pavojų arba riziką. Tokiu išbalansuotu augimu iš tiesų žmogus kyla vienas po kito einančiais planetinio progresavimo apskritimais, iš septintojo į pirmąjį.

^{110:6.5 (1209.5)} Derintojai visada yra arti jūsų ir yra jūsų dalis, bet retai kada jie gali kalbėti, kaip kita būtybė, su jumis tiesiogiai. Apskritimas po apskritimo jūsų intelektualūs sprendimai, moraliniai pasirinkimai, ir dvasinis vystymasis prisideda prie Derintojo sugebėjimo veikti jūsų prote; apskritimas po apskritimo jūs šitaip pakylate iš bendravimo su Derintoju ir proto suregulavimo žemesniųjų pakopų taip, kad vis didesniu laipsniu Derintojas yra įgalinamas savo sampratas apie likimą vis ryškiau ir įtikinamiau užfiksuoti šitos Dievo siekiančios proto-sielos besivystančioje sąmonėje.

^{110:6.6 (1210.1)} Kiekvienas sprendimas, kurį jūs priimate, Derintojo veiklai arba trukdo, arba padeda; lygiai taip šitie patys sprendimai iš tikrųjų nulemia jūsų vystymąsi žmogiškojo pasiekimo apskritimuose. Tai yra tiesa, jog sprendimo pranašumas, jo santykis su krize, didele dalimi yra susijęs su jo poveikiu, įtakančiu žengimą per apskritimus; nepaisant šito,

daugybė sprendimų, dažni kartojimai, atkaklūs kartojimai, taip pat yra labai svarbūs tam, kad būtų formuojamas tokių reakcijų įpročio tvirtumas.

110:6.7 (1210.2) Sunku tiksliai apibrėžti šiuos septynis žmogiškojo progresavimo lygius dėl tos priežasties, jog šitie lygiai yra asmeniniai; jie yra skirtingi kiekvienam individui ir juos akivaizdžiai nulemia kiekvienos žmogiškosios būtybės sugebėjimas augti. Šitų kosminės evoliucijos lygių užkariavimą atspindi trys sritys:

110:6.8 (1210.3) 1. *Reagavimas į Derintoją*. Dvasingėjantis protas artėja prie Derintojo buvimo proporcingai pasiektam apskritimui.

110:6.9 (1210.4) 2. *Sielos evoliucija*. Morontinės sielos atsiradimas rodo, koku laipsniu ir kiek giliai yra įvaldytas apskritimas.

110:6.10 (1210.5) 3. *Asmenybės realumas*. Savojo aš realumo laipsnį tiesiogiai nulemia apskritimo nugalėjimas. Asmenys tampa realesni, kada iš mirtingojo egzistencijos septintojo lygio kyla į pirmąjį lygį.

110:6.11 (1210.6) Kada keliaujama per šiuos apskritimus, tada materialiosios evoliucijos vaikas išauga į subrendusį žmogų, turintį nemirtingumo potencialą. Keliaujančiojo septintuoju apskritimu embrioninės prigimties šešėlinė realybė užleidžia vietą vietinės visatos piliečio atsirandančios morontinės prigimties aiškesniam pasireiškimui.

110:6.12 (1210.7) Nors žmogiškojo augimo septynių lygių, arba psichinių apskritimų, tiksliai apibrėžti neįmanoma, bet galima

daryti prielaidą dėl šitų brandos pasiekimo etapų minimalių ir maksimalių ribų:

^{110:6.13 (1210.8)} *Septintasis apskritimas.* Į šitą lygį įžengiama tada, kada žmogiškosios būtybės išvysto asmeninio pasirinkimo, individualaus sprendimo, moralinės atsakomybės galias, o taip pat sugebėjimą pasiekti dvasinę individualybę. Tai pažymi septynių pagalbinių proto dvasių suvienytą veikimą vadovaujant išminties dvasiai, mirtingojo tvarinio įtraukimą į Šventosios Dvasios įtakos grandinę, o Urantijoje, Tiesos Dvasios pirminį veikimą, kartu su Minties Derintojo priėmimu į mirtingojo protą. Įžengimas į septintąjį apskritimą rodo, jog mirtingasis tvarinys iš tikrųjų yra potencialus vietinės visatos pilietis.

^{110:6.14 (1210.9)} *Trečiasis apskritimas.* Derintojo darbas yra daug veiksmingesnis po to, kada žmogiškasis kylantysis pasiekia trečiąjį apskritimą ir gauna asmeninį serafinį likimo sargą. Nors tarp Derintojo ir serafinio sargo akivaizdaus pastangų suderinimo ir nėra, bet vis vien po asmeninio serafinio palydovo paskyrimo yra pastebimas neabejotinas pagerėjimas kosminio pasiekimo ir dvasinio vystymosi visose fazėse. Kada yra pasiekiamas trečiasis apskritimas, tada Derintojas per mirtingojo gyvenimo likusį tarpsnį stengiasi žmogaus protą morontizuoti, siekia, kad jis įsisavintų likusius apskritimus, ir kad pasiektų dieviškojo-žmogiškojo susivienijimo baigiamąjį etapą prieš tai, kada natūrali mirtis nutrauks šią unikalią partnerystę.

^{110:6.15 (1210.10)} *Pirmasis apskritimas.* Derintojas negali, paprastai, kalbėti tiesiogiai ir betarpiškai su jumis tol, kol jūs neižengsite į mirtingojo progresinio pasiekimo pirmąjį ir baigiamąjį

apskritimą. Šitas lygis išreiškia aukščiausią proto-Derintojo ryšį, kokį tik įmanomą įgyvendinti žmogiškajame patyrimo iki to meto, kada atsirandanti morontinė siela yra išlaisvinama iš materialaus kūno aprėdo. Kai dėl proto, jausmų, ir kosminės įžvalgos, tai šitas pirmojo psichinio apskritimo pasiekimas yra materialaus proto ir dvasinio Derintojo pats didžiausias suartėjimas, koks tik gali būti įmanomas žmogiškajame patyrimo.

110:6.16 (1211.1) Galbūt šitie mirtingojo progresavimo psichiniai apskritimai geriau būtų vadinami *kosminiais lygiais* — progresinio priartėjimo prie evoliucinės sielos pirminio ryšio su atsirandančia Aukščiausiąja Būtybe morontinės sąmonės realūs prasmės suvokimai ir vertybės supratimai. Ir būtent dėl šito paties ryšio niekada mirtingajam protui neįmanoma iki galo išaiškinti kosminių apskritimų reikšmės. Šitie apskritimų pasiekimai tikrai santykinai yra susiję su Dievo-sąmone. Tas, kuris yra septintajame arba šeštajame apskritime, gali būti beveik taip tikrai Dievą pažįstantis—sąmoningai suvokiantis sūnystę—kaip ir tas, kuris yra antrajame arba pirmajame apskritime, bet tokios būtybės, kurios yra žemesniuose apskritimuose, nepalyginamai mažiau sąmoningai suvokia patirtinį ryšį su Aukščiausiąja Būtybe, visatos pilietybę. Šitų kosminių apskritimų pasiekimas taps kylančiųjų patyrimo dalimi gyvenamuosiuose pasauliuose, jeigu šito jie nepasieks iki natūralios mirties.

110:6.17 (1211.2) Įtikėjimo motyvacija visą žmogaus sūnystės su Dievu suvokimą paverčia patirtiniu, bet *veiksmas*, sprendimų įvykdymas, yra esminis tam, jog evoliuciškai būtų pasiekta vis didėjančios giminystės su Aukščiausiosios Būtybės *kosmine*

aktualybe sąmonė. Įtikėjimas potencialus paverčia į aktualus dvasiniame pasaulyje, bet potencialai tampa aktualiais Aukščiausiojo ribinėse valdose tiktai pasirinkimo-patyrimo įgyvendinimo dėka ir pasirinkimo-patyrimo įgyvendinimu. Bet pasirinkimas vykdyti Dievo valią asmenybės veiksmo dvasinį įtikėjimą sujungia su materialiais sprendimais ir šitokiu būdu suteikia dieviškąją ir dvasinę atramos tašką Dievo išalkusios žmogiškosios ir materialiosios svirties efektyvesniam veikimui. Toks išmintingas materialių ir dvasinių jėgų koordinavimas labai padidina tiek Aukščiausiojo kosminį įgyvendinimą, tiek Rojaus Dievybių morontinį suvokimą.

110:6.18 (1211.3) Kosminių apskritimų įsisavinimas yra susijęs su morontinės sielos kiekybiniu augimu, aukščiausiųjų prasmių suvokimu. Bet šitos nemirtingos sielos kokybinis statusas *visiškai* priklauso nuo gyvojo įtikėjimo, grindžiamo Rojaus-potencialo realybės-vertybės suvokimu, jog mirtingasis žmogus yra amžinojo Dievo sūnus. Todėl iš tiesų tas, kas yra septintajame apskritime, vyksta tolyn į gyvenamuosius pasaulius tam, kad pasiektų tolimesnį kosminio augimo kiekybinį suvokimą lygiai taip, kaip tą daro ir tas, kuris yra antrajame ar net ir pirmajame apskritime.

110:6.19 (1211.4) Tarp kosminio apskritimo pasiekimo ir aktualaus dvasinio religinio patyrimo yra tiktai netiesioginis ryšys; tokie pasiekimai yra abipusiški ir todėl yra abipusiškai naudingi. Grynai dvasinis vystymasis gali būti mažai kuo susijęs su planetiniu materialiu klestėjimu, bet apskritimų įsisavinimas visada padidina žmogiškosios sėkmės ir mirtingojo laimėjimų potencialą.

^{110:6.20 (1211.5)} Nuo septintojo iki pirmojo apskritimo vyksta septynių pagalbinių proto dvasių padidintas ir suvienytas veikimas turint užduotį mirtingojo protą atpratinti nuo materialaus gyvenimo mechanizmų tikrovės priklausomybės rengiantis didesniai susipažinimui su morontiniais patyrimo lygiais. Nuo trečiojo apskritimo tolyn pagalbinių proto dvasių įtaka vis labiau mažėja.

^{110:6.21 (1211.6)} Šie septyni apskritimai sudaro mirtingojo patyrimą, kuris kaip asmenybės patyrimas nusidriekia nuo aukščiausiojo grynai gyvulinio lygio iki žemiausiojo aktualaus kontaktinio morontinio savimonės lygio. Pirmojo kosminio apskritimo įsisavinimas rodo, jog mirtingasis yra pasiekęs ikimorontinę brandą, ir pažymi, jog pagalbinės proto dvasios yra užbaigusios savo bendrą tarnavimą kaip išskirtinė proto veiksmo įtaka žmogiškojoje asmenybėje. Už pirmojo apskritimo ribų, protas vis labiau panašėja į evoliucijos morontinio etapo intelektą, kosminio proto ir vietinės visatos Kuriančiosios Dvasios superpagalbinės dovanos bendrą tarnavimą.

^{110:6.22 (1212.1)} Individualioje karjeroje Derintojų didingos dienos yra: pirma, kada žmogiškieji subjektai prasiveržia į trečiąjį psichinį apskritimą, šitaip užtikrindami Pagalbininko savaiminį veikimą ir padidintą veiklos diapazoną (su sąlyga, jeigu vidinis gyventojas dar nebuvo savaime veikiantis); po šito, kada žmogiškasis partneris pasiekia pirmąjį psichinį apskritimą, ir šituo jie yra įgalinami bendrauti tarpusavyje, bent jau iki tam tikro laipsnio; ir pagaliau, kada jie galutinai ir amžinai susilieja.

7. Nemirtingumo pasiekimas

^{110:7.1 (1212.2)} Septynių kosminių apskritimų pasiekimas neprilygsta susiliejimui su Derintoju. Urantijoje gyvena daug mirtingųjų, kurie šituos apskritimus yra įsisavinę; bet susiliejimas priklauso nuo dar didingesnių ir kilnesnių dvasinių laimėjimų, nuo galutinio ir visiško mirtingojo valios suderinimo su Dievo valia, tokia, kokia ji gyvena Minties Derintojuje, pasiekimo.

^{110:7.2 (1212.3)} Kada žmogiškoji būtybė kosminio pasiekimo apskritimus yra užbaigusi, ir toliau, kada mirtingojo valios galutinis pasirinkimas Derintojui leidžia užbaigti žmogiškosios tapatybės suvienijimą su morontine siela evoliucinio ir fizinio gyvenimo metu, tada tikrai tokia siela ir Derintojas, pasiekę užbaigtą ryšį, toliau į gyvenamuosius pasaulius eina savarankiškai, ir iš Uversos būna išduodamas mandatas, kuris užtikrina nedelsiamą Derintojo ir morontinės sielos susiliejimą. Šitas susiliejimas fizinio gyvenimo metu materialų kūną sunaikina akimirksniu; žmogiškosios būtybės, kurios galėtų būti tokio reginio liudininkės, tikrai pamatytų, kaip pervedamas mirtingasis išnyksta “ugnies vežime.”

^{110:7.3 (1212.4)} Didžioji dalis Derintojų, kurie pervedė savo subjektus iš Urantijos, buvo labai patyrę ir anksčiau buvo gyvenę dideliame skaičiuje mirtingųjų kitose sferose. Prisiminkite, Derintojai gyvenimo viduje vertingą patyrimą įgauna paskolinimo kategorijos planetose, bet tai nereiškia, jog Derintojai įgauna patyrimą sudėtingesniam darbui tikrai tuose mirtinguosiuose subjektuose, kuriems nepavyksta išlikti.

^{110:7.4 (1212.5)} Po susiliejimo su mirtingaisiais Derintojai turi jūsų likimą ir patyrimą; *jie yra jūs*. Po nemirtingos morontinės sielos ir susieto Derintojo susiliejimo, vieno visas patyrimas ir visos vertybės galiausiai tampa ir kito nuosavybe, taip, kad abu

jie realiai yra viena esybė. Kažkuria prasme, šita naujoji būtybė yra iš amžinosios praeities, o taip pat ir amžinajai ateičiai. Visa tai, kas kažkada buvo žmogiška išliekančioje sieloje, ir visa tai, kas patirtiškai yra dieviška Derintojuje, dabar tampa naujosios ir visą laiką kylančios visatos asmenybės realia nuosavybe. Bet kiekviename visatos lygyje naująjį tvarinį Derintojas gali apdovanoti tik tai tomis savybėmis, kurios yra prasmingos ir kurios turi vertės tame lygyje. Absoliučią *vienovę* su dieviškuoju Pagalbininku, Derintojo sugebėjimo visišką išsikvojimą, galima pasiekti tik tai amžinybėje, galutinai pasiekus Visuotinį Tėvą, dvasių Tėvą, šitų dieviškųjų dovanų amžinąjį šaltinį.

^{110:7.5 (1212.6)} Kada besivystanti siela ir dieviškasis Derintojas yra galutinai ir amžinai susilieję, tada kiekvienas iš jų įgauna visas kito savybes, kurias tik galima patirti. Šita suderinta asmenybė turi viską iš išlikusios patirtinės atminties, kuri kažkada buvo laikoma protėviniame mirtingojo prote, o vėliau apsigyveno morontinėje sieloje, ir papildomai prie visko šitas potencialus užbaigtasis aprėpia visą Derintojo patirtinę atmintį per visus laiko apsigyvenimus mirtinguosiuose. Bet poreiks ateities amžinybės tam, jog Derintojas kada nors iki galo apdovanotų asmenybės partnerystę prasmėmis ir vertybėmis, kurias dieviškasis Pagalbininkas nešasi į priekį iš praeities amžinybės.

^{110:7.6 (1213.1)} Bet milžiniškos urantų daugumos atžvilgiu Derintojas turi kantriai laukti tol, kol ateis mirties išlaisvinimas; turi laukti atsirandančios sielos išvadavimo iš beveik visiško energijos modelių ir cheminių jėgų, būdingų jūsų egzistencijos materialiai kategorijai, viešpatavimo. Didžiausias sunkumas, su kuriuo jūs susiduriate

kontaktuodami su savo Derintoju, yra šita pati neatskiriama materiali prigimtis. Tiek nedaug mirtingųjų yra tikri mąstytojai; savo proto jūs nevystote dvasiškai ir nedrausminate iki tokio lygio, kad jis būtų palankus ryšiui su dieviškaisiais Derintojais. Žmogiškojo proto klausa yra beveik kurčia dvasiniams raginimams, kuriuos Derintojas išverčia iš visatinių meilės programų įvairiapusių pranešimų, ateinančių iš gailestingumo Tėvo. Derintojui beveik neįmanoma užfiksuoti šitų įkvepiančių dvasinių postūmių gyvuliniam prote, kuriame taip iki galo viešpatauja cheminės ir elektrinės jėgos, kurios yra neatskiriamos nuo jūsų fizinės prigimties.

^{110:7.7 (1213.2)} Derintojai džiaugiasi, kada užmezga ryšį su mirtingojo protu; bet jie turi būti kantrūs per ilgus tylaus gyvenimo metus, per kuriuos jie nesugeba prasiveržti per gyvulinį pasipriešinimą ir su jumis bendrauti tiesiogiai. Kuo aukščiau Minties Derintojai pakyla tarnystės skalėje, tuo jie tampa sumanesni. Bet niekada jie negali pasveikinti jūsų materialiam kūne su tokia pilnutine, jautria, ir išraiškinga meile, kaip tą jie padarys tada, kada jūs pažinsite juos, kada vieno protas pažins kito protą gyvenamuosiuose pasauliuose.

^{110:7.8 (1213.3)} Per materialų gyvenimą materialus kūnas ir protas jus atskiria nuo jūsų Derintojo ir užkerta kelią laisvam bendravimui; po mirties, po amžinojo susiliejimo, jūs ir Derintojas esate viena—jūsų nebegalima atskirti kaip atskirų būtybių—ir todėl nėra poreikio bendravimui kaip tą suprastumėte jūs.

^{110:7.9 (1213.4)} Nors Derintojo balsas visą laiką yra jūsų viduje, bet didžioji jūsų dauguma retai kada jį išgirs per savo gyvenimo laikotarpį. Žmogiškosios būtybės iki trečiojo ir antrojo

apskritimų pasiekimo retai kada girdi Derintojo tiesioginį balsą, išskyrus aukščiausiojo troškimo akimirkas, kritinėje situacijoje, ir priėmus aukščiausiąjį sprendimą.

^{110:7,10 (1213,5)} Užmezgant ir nutraukiant ryšį tarp likimo rezervisto mirtingojo proto ir planetinių prižiūrėtojų, kartais viduje gyvenantis Derintojas užima tokią padėtį, kad jam būna įmanoma pranešimą perduoti mirtingajam partneriui. Nelabai seniai, Urantijoje, tokį pranešimą savaime veikiantis Derintojas perdavė žmogiškajam partneriui, likimo rezervinio korpuso nariui. Šitas pranešimas prasidėjo tokiais žodžiais: “Ir dabar, be žalos ar pavojaus šiam subjektui, kuriam esu rūpestingai atsidavęs, ir neturėdamas tikslo per daug fiziškai nubausti arba atimti drąsą, mano vardu, užregistruokite šitą pareiškimą jam.” Tada ėjo nuostabiai jaudinantis ir apeliuojantis patarimas. Tarp kitų dalykų, Derintojas prašė: “kad jis ištikimiau su manimi nuoširdžiai bendradarbiautų, džiaugsmingiau ištvertų mano duodamas užduotis, ištikimiau vykdytų mano parengtą programą, kantriau eitų per mano parinktus išmėginimus, atkakliau ir linksmiau eitų mano parinktu keliu, nuolankiau priimtų pripažinimą, kuris galėtų ateiti dėl mano nenutrūkstamų pastangų—toku būdu perduokit mano kupiną meilės patarimą tam žmogui, kurio viduje gyvenu. Jam aš pašvenčiau dieviškosios dvasios aukščiausią atsidavimą ir meilę. Aš toliau sakau savo mylimam subjektui, jog aš veiksiu išmintingai ir su galia iki pat pabaigos, kol pasibaigs paskutinioji žemiškoji kova. Aš būsiu ištikimas savosios asmenybės pareigai. Ir aš raginu jį, kad jis išliktų, kad neapviltų manęs, kad neatimtų iš manęs atlygio už kantrią ir atkaklią kovą. Nuo žmogiškosios valios priklauso mūsų asmenybės laimėjimas. Apskritimas po apskritimo aš kantriai kėliau šitą

žmogišką protą ir turiu įrodymų, jog manšios kategorijos vadovas tam pritaria. Apskritimas po apskritimo aš toliau einu link nuosprendžio. Su malonumu ir be baimės aš laikiu likimo pagarsinimo; aš esu pasirengęs viską patikėti Dienų Senujų tribunolams.”

110:7.11 (1214.1) [Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

111 Dokumentas. Derintojas ir siela

111:0.1 (1215.1) DIEVIŠKOJO Derintojo buvimas žmogiškajame prote padaro taip, jog nei mokslui, nei filosofijai amžinai bus neįmanoma pasiekti patenkinamo suvokimo apie žmogiškosios asmenybės besivystančią sielą. Morontinė siela yra visatos vaikas ir ją galima pažinti tikrai kosminės įžvalgos ir dvasinio atradimo keliu.

111:0.2 (1215.2) Samprata apie sielą ir viduje gyvenančią dvasią Urantijai nėra nauja; ji dažnai atsirasdavo planetinių tikėjimų įvairiose sistemose. Didelė dalis Rytų tikėjimų, o taip pat ir kai kurie Vakarų tikėjimai suvokė, jog žmogus turi dieviškąjį palikimą, o taip pat ir žmogiškąjį paveldėjimą. Pojūtis, jog papildomai greta išorinio Dievybės buvimo visur yra jos vidinis buvimas, nuo senų laikų buvo daugelio Urantijos religijų dalis. Žmonės ilgą laiką tikėjo, jog yra kažkas, kas auga žmogiškosios prigimties viduje, kažkas gyvybiškai svarbus, kas turi lemtį tęstis už žemiškojo gyvenimo trumpo tarpsnio.

111:0.3 (1215.3) Prieš tai, kada žmogus suvokė, kad jo besivystančią sielą sutvėrė dieviškoji dvasia, buvo manoma, kad ji gyvena įvairiuose fiziniuose organuose—akyse, kepenyse, inkstuose,

širdyje, o vėliau, smegenyse. Laukiniai sielą siejo su krauju, kvėpavimu, šešėliais, ir savo paties atvaizdu vandenyje.

^{111:0.4 (1215.4)} Sampratoje apie *atmaną* indusų mokytojai iš tikrųjų priartėjo prie Derintojo prigimties ir buvimo supratimo, bet jiems nepavyko pamatyti, jog atsirandanti ir potencialiai nemirtinga siela egzistuoja drauge. Tačiau kinai suvokė žmogiškosios būtybės du aspektus, *jan* ir *in*, sielą ir dvasią. Egiptiečiai ir daugelis Afrikos genčių taip pat tikėjo dviem faktoriais, *ka* ir *ba*; paprastai nebuvo manoma, jog siela būtų ikegzistencinė, tokia buvo tik dvasia.

^{111:0.5 (1215.5)} Nilo slėnio gyventojai tikėjo, jog kiekvienam individui, kuriam yra jaučiamas palankumas, jam gimstant, ar tuoj po gimimo, yra padovanojama jį sauganti dvasia, kurią jie vadino *ka*. Jie mokė, jog šita sauganti dvasia su mirtinguoju subjektu pasilieka per visą gyvenimą ir anksčiau už jį pereina į būsimąjį būvį. Ant šventyklos sienų Luksore, kur yra pavaizduotas Amenhotepo III gimimas, mažasis princas yra parodytas ant dievo Nilo rankos, netoli jo yra kitas vaikas, išvaizda tapatus princui, kuris simbolizuoja tą esybę, kurią egiptiečiai vadino *ka*. Šita skulptūra buvo užbaigta penkioliktajame amžiuje prieš Kristų.

^{111:0.6 (1215.6)} Buvo manoma, jog šis *ka* yra aukštesnis dvasinis genijus, kuris trokšta susietą mirtingojo sielą vesti į žemiškojo gyvenimo geresnius kelius, bet ypač nori paveikti žmogiškojo subjekto likimą pasibaigus žemiškajam gyvenimui. Kada šito laikotarpio egiptietis mirdavo, tada buvo tikimasi, kad jo *ka* lauks jo kitame Didžiosios Upės krante. Iš pradžių, buvo manoma, jog tikrai karaliai gali turėti *ka*, bet netrukus imta tikėti, kad jas turi visi teisingi žmonės. Vienas egiptiečių

valdovas, kalbėdamas apie ką, esančią savo širdies viduje, pasakė: “Aš neignoravau jos kalbos; aš bijojau nepaklusti jos nurodymui. Šito dėka aš labai klestėjau; man sekėsi dėl to, jog aš darydavau tai, ką ji man liepdavo daryti; aš pasižymėjau jos vadovavimo dėka.” Daugelis tikėjo, jog ka yra “orakulas, pasiūstas Dievo ir gyvenantis kiekviename žmoguje.” Daugelis tikėjo, kad jie turi “amžinybę praleisti su džiaugsmu širdyje turėdami Dievo, kuris yra jūsų viduje, malonę.”

^{111:0.7 (1216.1)} Urantijos besivystančių mirtingųjų kiekviena rasė turi žodį, ekvivalentišką sielos sąvokai. Daugelis primityviųjų tautų tikėjo, jog siela į pasaulį žvelgia žmogaus akimis; dėl to jie iš tikrųjų taip paniškai bijojo blogos akies piktadarystės. Jie ilgą laiką tikėjo, kad “žmogaus dvasia yra Viešpaties lempa.” Rig-Veda sako “Mano protas kalba su mano širdimi.”

1. Proto pasirinkimo arena

^{111:1.1 (1216.2)} Nors Derintojų darbo prigimtis yra dvasinė, bet visą savo darbą jie turi, neišvengiamai, atlikti remdamiesi intelektualiu pagrindu. Protas yra žmogiškoji dirva, iš kurios dvasinis Pagalbininkas turi išvystyti morontinę sielą, bendradarbiaudamas su asmenybe, kurios viduje gyvena.

^{111:1.2 (1216.3)} Visatų visatos keliuose proto lygiuose yra kosminė vienybė. Intelektualūs savieji aš iš kosminio proto atsiranda didele dalimi panašiai, kaip ūkai atsiranda iš kosminių visatos erdvės energijų. Intelektualių savųjų aš žmogiškajame (todėl asmeniam) lygyje dvasinės evoliucijos potencialas ima viešpatauti, kada mirtingojo protas kyla, dėl žmogiškosios asmenybės dvasinių sugebėjimų drauge ir dėl absoliučios vertybės esybės-esmės kuriančiojo buvimo tokiuose

žmogiškuosiuose aš. Bet tokį materialaus proto dvasinį viešpatavimą sąlygoja du patyrimai: Šitas protas turėjo išsivystyti septynių pagalbinių proto dvasių tarnavimo dėka, ir materialusis aš turi pasirinkti bendradarbiavimą su viduje gyvenančiu Derintoju kuriant ir puoselėjant morontinį aš, evoliucinę ir potencialiai nemirtingą sielą.

111:1.3 (1216.4) Materialus protas yra ta arena, kurioje gyvena žmogiškosios asmenybės, save sąmoningai suvokia, priima sprendimus, pasirenka Dievą arba jį apleidžia, įamžina arba sunaikina save.

111:1.4 (1216.5) Materialioji evoliucija jums suteikė gyvybės mechanizmą, jūsų kūną; pats Tėvas jus apdovanojo pačia tyriausia dvasine realybe, kokia tik yra žinoma visatoje, jūsų Minties Derintoju. Bet į jūsų rankas, pavaldus jūsų pačių sprendimams, buvo atiduotas protas, ir būtent proto dėka jūs gyvenate arba mirštate. Būtent šito proto viduje ir su šituo protu jūs priimate tuos moralinius sprendimus, kurie jus įgalina pasiekti panašumo į Derintoją, ir tai yra panašumas į Dievą.

111:1.5 (1216.6) Mirtingas protas yra laikinoji intelekto sistema, paskolinta žmogiškosioms būtybėms naudotis materialaus gyvenimo metu, ir naudodamos šitą protą, jos amžinosios egzistencijos potencialą arba priima arba atmeta. Protas yra beveik viskas, ką jūs turite iš visatos tikrovės, kuri yra pavaldi jūsų valiai, o siela—morontinis savasis aš—ištikimai pavaizduos žemiškųjų sprendimų, kuriuos priima mirtingasis aš, derlių. Žmogiškoji sąmonė švelniai atsiremia į elektrocheminį mechanizmą apačioje ir subtiliai paliečia dvasinę-morontinę energetinę sistemą viršuje. Žmogiškoji būtybė per savo mirtingąjį gyvenimą sąmoningai iki galo

niekada nesuvokia nė vienos iš šitų dviejų sistemų; dėl to ji turi dirbti protu, kurį ji sąmoningai suvokia. Ir išlikimą užtikrina būtent ne tiek tai, ką protas suvokia, kiek tai, ką protas trokšta suvokti; ne tiek tai, kuo protas yra, kiek tai, kuo protas siekia būti, būtent tai ir sudaro dvasinį tapatumą. Ne tiek tai, jog žmogus sąmoningai suvokia Dievą, kiek tai, jog žmogus trokšta Dievo, būtent tai ir yra kilimo visatoje priežastis. Nėra tiek svarbu, kas jūs esate šiandien, kiek yra svarbu tai, kuo jūs tampate diena iš dienos ir amžinybėje.

111:1.6 (1217.1) Protas yra kosminis instrumentas, kurio pagalba žmogiškoji valia gali groti naikinimo neharmoningą melodiją arba kurio dėka ta pati žmogiškoji valia gali groti susitapatinimo su Dievu ir iš to atsirandančio amžinojo išlikimo nuostabiąsias melodijas. Derintojas, padovanotas žmogui, iš esmės yra nepasiduodantis blogiui ir negalintis padaryti nuodėmės, bet iškrypėliškos ir savanaudiškos žmogiškosios valios nuodėmingos machinacijos mirtingojo protą iš tikrųjų gali persukti, iškreipti, ir padaryti blogą ir bjaurų. Lygiai taip šitas protas gali būti paverstas kilniu, gražiu, teisingu, ir geru—iš tikrųjų didingu—sutinkamai su Dievą pažįstančios žmogiškosios būtybės dvasios apšviesta valia.

111:1.7 (1217.2) Evoliucinis protas tikrai tada yra visiškai tvirtas ir patikimas, kada pats pasireiškia dviem kosminio intelektualumo kraštutinėmis formomis—kada būna visiškai mechaninis ir kada yra visiškai sudvasintas. Tarp grynos mechaninės kontrolės ir tikros dvasinės prigimties intelektualių kraštutinumų įsiterpia ta milžiniška grupė besivystančių ir kylančių protų, kurių stabilumas ir ramybė priklauso nuo asmenybės pasirinkimo ir susitapatinimo su dvasia.

111:1.8 (1217.3) Bet žmogus savo valios Derintojui neatiduoda pasyviai, vergiškai. Greičiau jis iš tikrųjų pasirenka aktyviai, aiškiai, ir bendradarbiaudamas atsiduoti Derintojo vedimui, kada ir kaip toks vedimas sąmoningai skiriasi nuo natūralaus mirtingojo proto troškimų ir impulsų. Derintojai manipuliuoja, bet niekada žmogaus proto nevaldo prieš jo valią; Derintojams žmogiškoji valia yra aukščiausia. Ir jie taip į ją atsižvelgia ir ją gerbia tuo metu, kada stengiasi pasiekti minties suderinimo ir charakterio transformavimo dvasinius tikslus besivystančio žmogiškojo intelekto beveik beribėje arenoje.

111:1.9 (1217.4) Protas yra jūsų laivas, Derintojas yra jūsų locmanas, žmogiškoji valia yra kapitonas. Mirtingojo laivo šeimininkas turėtų turėti išminties pasitikėti dieviškuoju locmanu, kad kylančiąją sielą nuplukdytų į amžinojo išlikimo morontijos priplaukas. Tiktai savanaudiškumu, tinginyse, ir nuodėmingumu žmogaus valia gali atstumti tokio mylinčio locmano vadovavimą ir galiausiai sudaužyti mirtingojo karjerą į paminto gailestingumo blogio seklumas ir į apkabintos nuodėmės uolas. Jums sutikus, šitas ištikimasis locmanas nugabens jus saugiai per laiko barjerus ir erdvės kliūtis į dieviškojo proto patį šaltinį ir dar toliau, net iki Derintojų Tėvo Rojuje.

2. Sielos prigimtis

111:2.1 (1217.5) Visose kosminio intelekto proto funkcijose, proto visuma viešpatauja atskirų intelektualių funkcijų atžvilgiu. Protas, iš esmės, yra funkcinė vienybė; todėl iš tiesų visada protas demonstruoja šitą sudėtinę vienybę, net ir tada, kada tam trukdo ir kliūtis stato klystančio savojo aš neišmintingi veiksmai ir sprendimai. Ir šitoji proto vienybė pastoviai siekia

dvasinio susiderinimo visuose lygiuose, kuriuose jis bendrauja su savaisiais aš, turinčiais valios orumą ir kilimo išskirtines teises.

111:2.2 (1217.6) Mirtingojo žmogaus materialus protas yra tos kosminės audimo staklės, kuriose yra morontinis audeklas, kuriame vidinis Minties Derintojas išaudžia ilgalaikių vertybių ir dieviškųjų prasmų visatos charakterio dvasinius raštus—po mirties išliekančią galutiniojo likimo ir nesibaigiančios karjeros sielą, potencialų užbaigtąjį.

111:2.3 (1218.1) Žmogiškoji asmenybė yra tapatinama su protu ir dvasia, kuriuos materialame kūne gyvybė laiko drauge funkcinio ryšio dėka. Šitas veikiantis tokio proto ir dvasios ryšys nesukuria proto ir dvasios savybių ar požymių kokios nors kombinacijos, bet vietoje šito atsiranda visiškai nauja, originali, ir unikali visatos vertybė, potencialiai turinti amžiną išlikimą, *siela*.

111:2.4 (1218.2) Tokios nemirtingos sielos evoliuciniame sukūrimo yra trys, o ne du faktoriai. Šitie trys morontinės žmogiškosios sielos antecedentai yra:

111:2.5 (1218.3) 1. *Žmogiškasis protas* ir visos kosminės įtakos, ankstesnės už jį ir veikiančios jį.

111:2.6 (1218.4) 2. *Dieviškoji dvasia*, gyvenanti šitame žmogiškajame prote, ir visi potencialai, neatskiriami nuo tokio absoliutaus dvasingumo fragmento, drauge su visais susietais dvasiniais poveikiais ir faktoriais žmogiškajame gyvenime.

^{111:2.7 (1218.5)} 3. *Ryšys tarp materialaus proto ir dieviškosios dvasios*, kuris pažymi tokią vertybę ir turi tokią prasmę, kokių nesurandama nė viename iš faktorių, kurie sudaro tokį susivienijimą. Šito unikalaus ryšio tikrovė nėra nei materialinė, nei dvasinė, ji yra morontinė. Tai yra siela.

^{111:2.8 (1218.6)} Tarpiniai tvariniai šitą besivystančią žmogaus sielą seniai pavadino viduriniu protu, priešpastatydami jį žemesniajam arba materialiam protui ir aukštesniajam arba kosminiam protui. Šitas vidurinysis protas yra tikrai morontinis reiškinys, kadangi jis egzistuoja sferoje tarp to, kas yra materialus, ir to, kas yra dvasinis. Tokios morontinės evoliucijos potencialas yra neatsiejamas nuo tų dviejų visuotinių proto akstinių: nuo tvarinio ribinio proto impulso pažinti Dievą ir pasiekti Kūrėjo dieviškumą, ir nuo Kūrėjo begalinio proto impulso pažinti žmogų ir įgauti tvarinio *patyrimą*.

^{111:2.9 (1218.7)} Šita nemirtingos sielos vystymo dieviškoji transakcija tampa įmanoma, nes mirtingas protas yra, pirma, asmenis ir, antra, turi ryšį su viršgyvulinėmis realybėmis; jis turi kosminio tarnavimo viršmaterialų sugebėjimą, kuris užtikrina mirtingos prigimties, galinčios priimti moralius sprendimus, evoliuciją, šituo įgyvendindamas bona fide kūrybinį ryšį su susietomis su juo dvasinio tarnavimo formomis ir su viduje gyvenančiu Minties Derintoju.

^{111:2.10 (1218.8)} Žmogiškojo proto tokio kontaktinio dvasinimo neišvengiamas rezultatas yra palaipsnis sielos gimimas, bendras palikuonis, sukuriamas pagalbinės proto dvasios, kurią valdo žmogiškoji valia, trokštanti pažinti Dievą, dirbanti drauge su visatos dvasinėmis jėgomis, kurias kontroliuoja visos

kūrinijos paties Dievo tikrasis fragmentas—Paslaptینگasis Pagalbininkas. Ir tokiu būdu iš tiesų savojo aš materiali ir mirtinga tikrovė pranoksta fizinio gyvybės mechanizmo žemiškuosius apribojimus ir pasiekia naują išraišką ir naują tapatumą atsirandančioje priemonėje savojo aš tęstinumui, morontinę ir nemirtingą sielą.

3. Besivystanti siela

^{111:3.1 (1218.9)} Mirtingo proto klaidos ir žmogiškojo elgesio suklydimai gali smarkiai uždelsti sielos evoliuciją, nors visa tai negali nuslopinti tokio morontinio reiškinių, kada kartą jį jau pradėjo viduje gyvenantis Derintojas, tvarinio valiai pritarus. Tačiau bet kuriuo laiku iki mirtingojo mirties ta pati materiali ir žmogiškoji valia turi galią anuliuoti tokį pasirinkimą ir atmesti išlikimą. Net ir po mirties išlikęs kylantysis mirtingasis vis dar išsaugo šitą pasirinkimo išskirtinę teisę amžinąjį gyvenimą atstumti; bet kuriuo metu iki susilieimo su Derintoju šis besivystantis ir kylantis tvarinys gali nuspręsti Rojaus Tėvo valią apleisti. Susiliejimas su Derintoju pažymi tą faktą, jog kylantis mirtingasis amžinai ir be išlygų nusprendė vykdyti Tėvo valią.

^{111:3.2 (1219.1)} Gyvenimo materialame kūne metu besivystanti siela yra įgalinta mirtingojo proto viršmaterialius sprendimus pastiprinti. Siela, būdama viršmateriali, pati savaime neveikia žmogiškojo patyrimo materialame lygyje. Taip pat šita ikidvasinė siela, nebendradarbiaudama su Dievybės kokia nors dvasia, tokia kaip Derintojas, negali veikti aukštesniame negu morontiniame lygyje. Taip pat siela nepriima galutinių sprendimų tol, kol mirtis arba pervedimas jos neatskiria nuo materialaus susivienijimo su mirtingojo protu, išskyrus tuos

atvejus, kada šitas materialus protas tokią galią laisva valia ir su noru deleguoja tokiai su juo funkciškai susietai morontinei sielai. Gyvenimo metu mirtingojo valia, asmenybės galia pasirinkti sprendimą, yra materialaus proto grandinėse; žemiškajam mirtingojo augimui tęsiantis, šitas savasis aš, su savo neįkainojamomis pasirinkimo galiomis, vis didesne dalimi yra tapatinamas su iškylančia morontinės-sielos esybe; po mirties ir po prisikėlimo gyvenamajame pasaulyje, žmogiškoji asmenybė yra visiškai sutapatinama su morontiniu savuoju aš. Tokiu būdu siela yra asmenybės tapatybės būsimosios morontinės priemonės embrionas.

111:3.3 (1219.2) Šitos nemirtingos sielos prigimtis iš pradžių yra visiškai morontinė, bet ji turi tokį potencialą vystymuisi, jog būtinai pakyla iki tikrųjų dvasinių lygių, kada yra pasiekama susiliejo vertybė su Dievybės dvasiomis, paprastai su Visuotinio Tėvo ta pačia dvasia, kuri ir pradėjo tokį kūrybinį reiškinį tvarinio proto viduje.

111:3.4 (1219.3) Tiek žmogiškasis protas, tiek dieviškasis Derintojas besivystančios sielos buvimą ir skirtingą prigimtį sąmoningai suvokia—Derintojas suvokia iki galo, protas suvokia iš dalies. Siela vis didesniu laipsniu ima sąmoningai suvokti tiek protą, tiek Derintoją kaip susietas tapatybes, proporcingai savo pačios evoliuciniam augimui. Siela įgauna tiek žmogiškojo proto, tiek dieviškosios dvasios savybių, bet ji nepalaujamai vystosi link to, kad augtų dvasinė kontrolė ir dieviškasis viešpatavimas, puoselėdama tokį proto veikimą, kurio prasmės stengiasi susiderinti su tikrąja dvasine vertybe.

111:3.5 (1219.4) Mirtingojo karjera, sielos evoliucija, yra ne tiek išbandymas, kiek švietimas. Įtikėjimas į aukščiausiųjų vertybių

išlikimą yra religijos šerdis; tikrąjį religinį patyrimą sudaro aukščiausiųjų vertybių ir kosminių prasmių sąjunga kaip visuotinės tikrovės suvokimas.

111:3.6 (1219.5) Protas pažįsta kiekybę, tikrovę, prasmes. Bet kokybė—vertybė—yra *jaučiama*. Tas, kas jaučia, yra proto, kuris pažįsta, ir susietos dvasios, kuri tikrovizuoja, bendras kūrinys.

111:3.7 (1219.6) Tiek, kiek žmogaus besivystančią morontinę sielą persmelkia tiesa, grožis, ir gėris kaip Dievo-sąmonės vertybės suvokimas, tiek tokia atsirandanti būtybė tampa nesunaikinama. Jeigu žmogaus besivystančioje sieloje amžinųjų vertybių neišlieka, tuomet mirtingojo egzistencija neturi prasmės, o pats gyvenimas yra tragiška iliuzija. Bet tai yra amžiams tiesa: Ką jūs pradėsite laike, tą garantuotai užbaigsite amžinybėje—jeigu tą užbaigti verta.

4. Vidinis gyvenimas

111:4.1 (1219.7) Suvokimas yra intelektualus procesas, kada iš išorinio pasaulio gautiems jutiminiams įspūdžiams yra pritaikomi individo atmintyje esantys modeliai. Supratimas reiškia, jog šitie suvokti jutiminiai įspūdžiai ir su jais susiję atminties modeliai yra suvienyti ir organizuoti į dinamišką principų tinklą.

111:4.2 (1220.1) Prasmės kyla iš suvokimo ir supratimo suderinimo. Prasmės neegzistuoja visiškai jutiminiame arba materialiame pasaulyje. Prasmės ir vertybės yra suvokiamos tikrai žmogiškojo patyrimo vidinėse arba viršmaterialiose sferose.

111:4.3 (1220.2) Tikrosios civilizacijos visas vystymasis gimsta šitame vidiniame žmonijos pasaulyje. Būtent tiktai vidinis gyvenimas yra iš tikrųjų kūrybinis. Vargu ar civilizacija gali progresuoti, kada bet kurios kartos didžioji dauguma jaunimo savo interesus ir energiją paskiria jutiminio arba išorinio pasaulio materialistiniams siekiams.

111:4.4 (1220.3) Vidinis ir išorinis pasauliai turi skirtingus vertybių rinkinius. Bet kuri civilizacija atsiduria pavojuje, kada trys ketvirtadaliai jos jaunimo imasi materialistinių profesijų ir atsiduoda išorinio pasaulio jutiminės veiklos siekiams. Civilizacija yra pavojuje, kada jaunimas ignoruoja susidomėjimą etika, sociologija, eugenika, filosofija, menais, religija, ir kosmologija.

111:4.5 (1220.4) Tiktai virššamoninio proto, kada jis ribojasi su žmogiškojo patyrimo dvasinėmis sferomis, aukštesniuose lygiuose tikrai jūs galite surasti tas aukštesnes sampratas drauge su veiksmingais pagrindiniais modeliais, kurie prisidės prie geresnės ir ilgalaikiškesnės civilizacijos sukūrimo. Asmenybė yra savaime kūrybinga, bet šitaip ji veikia tiktai vidiniame individo gyvenime.

111:4.6 (1220.5) Sniego kristalai visada yra šešiakampės formos, bet niekada nebūna dviejų vienodų. Vaikai atitinka tipus, bet nėra dviejų, kurie būtų lygiai tokie patys, net ir dvynių atveju. Asmenybė atitinka kokį nors tipą, bet visada ji yra unikali.

111:4.7 (1220.6) Laimė ir džiaugsmas kyla vidiniame gyvenime. Jūs negalite patirti tikro džiaugsmo būdamas visai vienas. Atsiskyrėliškas gyvenimas yra pražūtingas laimei. Net šeimos

ir nacijos gyvenimu džiaugtųsi daugiau, jeigu juo dalintųsi su kitomis šeimomis ir nacijomis.

111:4.8 (1220.7) Jūs negalite iki galo valdyti išorinio pasaulio—aplinkos. Būtent jūsų vidinio pasaulio kūrybingumas didžiausiu laipsniu yra pavaldus jūsų reguliavimui, nes ten jūsų asmenybė yra taip smarkiai išvaduota iš tų pančių, kuriuos uždeda antecedentinio priežastingumo dėsniai. Su asmenybe yra susieta ribota valios nepriklausomybė.

111:4.9 (1220.8) Kadangi šitas žmogaus vidinis gyvenimas yra iš tikrųjų kūrybinis, tai kiekvienam asmeniui tenka apsisprendimo atsakomybė, ar šitas kūrybingumas bus spontaniškas ir visiškai atsitiktinis arba jis bus valdomas, nukreipiamas, ir konstruktyvus. Kaip gali kūrybinė vaizduotė sukurti vertus vaisius, kada toji arena, kurioje ji veikia, jau yra pripildyta prietarų, neapykantos, baimės, apmaudo, keršto, ir fanatiškumo?

111:4.10 (1220.9) Idėjos gali kilti dėl išorinio pasaulio akstinių, bet idealai gimsta tikrai vidinio pasaulio kūrybinėse sferose. Šiandien pasaulio nacijoms vadovauja žmonės, kurie turi gausybę idėjų, bet jie yra nuskurdę idealais. Šitai paaiškina, kodėl egzistuoja skurdas, skyrybos, karai, ir rasinė neapykanta.

111:4.11 (1220.10) Štai kokia yra problema: Jeigu laisvos valios žmogus yra apdovanotas kūrybingumo galiomis vidiniame žmoguje, tuomet mes turime suvokti, jog laisvos valios kūrybingumas apima griovimo laisva valia potencialą. Ir kada kūrybingumas yra nukreipiamas į griovimą, tada jūs akis į akį susiduriate su blogio ir nuodėmės niokojimu—priespauda, karais, ir griovimu. Blogis yra kūrybingumo šališkumas, kuris

turi polinkį į suskaidymą ir galiausiai į sunaikinimą. Bet koks konfliktas yra blogis tuo, kad jis trukdo vidinio gyvenimo kūrybiniam veikimui—tai yra pilietinio karo rūšis asmenybėje.

^{111:4,12 (1221.1)} Vidinis kūrybingumas prisideda prie charakterio sutaurinimo asmenybės integravimo ir savojo aš suvienijimo dėka. Visiems laikams tai yra teisinga: Praeities pakeisti negalima; vidinio savojo aš dabartinio kūrybingumo tarnystės dėka galima pakeisti tiktai ateitį.

5. Pasirinkimo pašventimas

^{111:5.1 (1221.2)} Dievo valios vykdymas yra nei daugiau, nei mažiau kaip išraiška tvarinio noro dalintis vidiniu gyvenimu su Dievu—su tuo pačiu Dievu, kuris tokį vidinės prasmės-vertybės tvarinio gyvenimą padarė įmanomu. Dalintis reiškia būti panašiu į Dievą—būti dievišku. Dievas viskuo dalinasi su Amžinuoju Sūnumi ir Begaline Dvasia, tuo tarpu jie, savo ruožtu, viskuo dalinasi su visatų dieviškaisiais Sūnumis ir dvasinėmis Dukromis.

^{111:5.2 (1221.3)} Dievo imitavimas yra raktas į tobulumą; jo valios vykdymas yra išlikimo paslaptis ir tobulumo paslaptis išlikime.

^{111:5.3 (1221.4)} Mirtingieji gyvena Dieve, ir Dievas tokiu būdu panorą gyventi mirtinguosiuose. Kaip žmonės patiki save jam, taip ir jis patikėjo - ir pirmas - dalelę savęs žmogiškajai valiai.

^{111:5.4 (1221.5)} Ramybė šitame gyvenime, išlikimas mirtyje, tobulumas kitame gyvenime, tarnystė amžinybėje—visa tai yra pasiekta (dvasioje) *dabar*, kada tvarinio asmenybė sutinka—pasirenka—kad tvarinio valia paklustų Tėvo valiai. Ir Tėvas jau

pasirinko tai, jog savo paties fragmentą padarytų pavaldų tvarinio asmenybės valiai.

^{111:5.5 (1221.6)} Toks tvarinio pasirinkimas nėra valios atidavimas. Tai yra valios pašventimas, valios išplėtimas, valios pašlovinimas, valios tobulinimas, ir toks pasirinkimas pakelia tvarinio valią iš žemiškosios reikšmės lygio į aukštesnę būseną, kurioje ta tvarinio sūnaus asmenybė artimai bendrauja su dvasinio Tėvo asmenybe.

^{111:5.6 (1221.7)} Šitas Tėvo valios pasirinkimas yra mirtingojo žmogaus dvasiškai surastas dvasinis Tėvas, nors turi praeiti amžius prieš tai, kai sūnus tvarinys galės realiai stovėti Rojuje Dievo tikroje akivaizdoje. Šitą pasirinkimą sudaro ne tiek tvarinio valios paneigimas—“Ne manoji valia, bet tavoji valia tebūnie”—kiek tvarinio teigiamas patvirtinimas: “Būtent tokia yra *manoji* valia, kad būtų *tavoji* valia.” Ir jeigu toks sprendimas yra priimtas, tai anksčiau ar vėliau Dievą pasirenkantis sūnus pasieks vidinę sąjungą (susiliejamą) su viduje gyvenančiu Dievo fragmentu, tuo tarpu tas pats tobulėjantis sūnus aukščiausiąjį asmenybės pasitenkinimą atras žmogaus asmenybės ir savo Sutvėrėjo asmenybės garbinimo komunikacijoje; dviejų asmenybių, kurių kūrybinės savybės amžinai susijungė savanoriškame išraiškos abipusiškume—gimstant kitai žmogaus valios ir Dievo valios amžinai partnerystei.

6. Žmogiškasis paradoksas

^{111:6.1 (1221.8)} Didelė dalis mirtingojo žmogaus žemiškųjų vargų kyla dėl jo dvigubo ryšio su kosmosu. Žmogus yra gamtos dalis—jis egzistuoja gamtoje—ir vis tik jis sugeba pranokti

gamtą. Žmogus yra ribinis, bet jo viduje gyvena begalybės kibirkštis. Tokia duali padėtis ne tiktai suteikia potencialą blogiui, bet taip pat sukuria daug visuomeninių ir moralinių situacijų, kuriose yra daug neužtikrintumo ir nemažai nerimo.

111:6.2 (1222.1) Toji drąsa, kurios reikia tam, kad būtų vykdomas gamtos užkariavimas ir kad būtų nugalimas savasis aš, yra tokia drąsa, kuri gali neatsispirti pagundoms pasipuikuoti savuoju aš. Tas mirtingasis, kuris gali pranokti savąjį aš, gali pasiduoti vilionei sudievinti savo paties savimonę. Mirtingojo dilemą sudaro dvigubas faktas, tai, jog žmogus yra susietas su gamta, nors tuo pačiu metu jis turi unikalią laisvę—dvasinio pasirinkimo ir veiksmo laisvę. Materialiuose lygiuose žmogus yra priklausomas nuo gamtos, tuo tarpu dvasiniuose lygiuose jis triumfuoja prieš gamtą ir prieš visus dalykus, kurie yra laikini ir ribiniai. Toks paradoksas yra neatskiriamas nuo pagundos, potencialaus blogio, sprendimo klaidų, ir kada savasis aš tampa išdidžiu ir įžūliu, tada gali išsivystyti nuodėmė.

111:6.3 (1222.2) Nuodėmės problema nėra savaime egzistuojanti ribiniame pasaulyje. Ribiškumo faktas nėra blogis ar nuodėmė. Ribinį pasaulį sutvėrė begalinis Kūrėjas—tai yra jo dieviškųjų Sūnų rankų darbas—ir dėl to jis turi būti *geras*. Būtent klaidingas panaudojimas, neteisingas konstatavimas, ir iškraipymas to, kas yra ribinis, pagimdo blogį ir nuodėmę.

111:6.4 (1222.3) Dvasia gali valdyti protą; šitaip protas gali kontroliuoti energiją. Bet protas gali kontroliuoti energiją tiktai pats išmintingai manipuliudamas metamorfozinius potencialus, kurie yra neatskiriama nuo fizinių sferų priežasčių ir pasekmių matematinio lygio. Tvarinio protas iš prigimties

energijos nekontroliuoja; tai yra Dievybės išskirtinė teisė. Bet tvarinio protas gali manipuliuoti ir tikrai manipuliuoja energiją, tiesiog tiek, kiek jis tampa fizinės visatos energijos paslapčių šeimininku.

^{111:6.5 (1222.4)} Kada žmogus pageidauja modifikuoti fizinę tikrovę, nesvarbu, ar ta tikrovė būtų jis pats, ar jo aplinka, tą jam padaryti pavyksta tokiu laipsniu, koku laipsniui jis yra atradęs būdus ir priemones, kaip kontroliuoti materiją ir reguliuoti energiją. Nepadedamas protas yra nepajėgus paveikti ką nors materialaus, išskyrus savo paties fizinį mechanizmą, su kuriuo jis yra neišvengiamai susietas. Bet kūno mechanizmą panaudodamas išmintingai, protas gali sukurti kitus mechanizmus, net energetinius ryšius ir gyvus ryšius, kuriuos pritaikydamas šitas protas gali vis labiau kontroliuoti ir net valdyti savo fizinį lygį visatoje.

^{111:6.6 (1222.5)} Mokslas yra faktų šaltinis, o protas negali veikti be faktų. Išminties statinyje jie yra statybiniai blokai, kuriuos drauge sucementuoja gyvenimo patyrimas. Žmogus Dievo meilę gali surasti be faktų, ir Dievo dėsnius žmogus gali atrasti be meilės, bet niekada žmogus negali pradėti suvokti Pirmojo Šaltinio ir Centro begalinės simetrijos, dieviškosios harmonijos, ir visaapimančios prigimties nuostabios pilnatvės tol, kol jis nebus suradęs dieviškojo įstatymo ir dieviškosios meilės ir kol patyrimu nebus jų suvienijęs savo paties besivystančioje kosminėje filosofijoje.

^{111:6.7 (1222.6)} Materialių žinių išplėtimas leidžia pasiekti didesnę idėjų prasmių ir idealų vertybių intelektualų suvokimą. Žmogiškoji būtybė tiesą gali surasti savo pačios patyrimu, bet jai yra reikalingos aiškos realybės žinios tam, kad pritaikytų

savo asmeninį tiesos atradimą negailestingai praktiškiems kasdienio gyvenimo poreikiams.

111:6.8 (1222.7) Tai tiesiog yra natūralu, jog mirtingąjį žmogų turėtų varginti nesaugumo jausmai, kada jis į save žvelgia kaip į neatskiriamai susietą su gamta, nors jis turi dvasinių galių visiškai pranokstančių visus žemiškuosius ir ribinius dalykus. Tiktai religinis įsitikinimas—gyvasis įtikėjimas—žmogui gali būti atrama, kada kyla tokios sunkios ir gluminančios problemos.

111:6.9 (1223.1) Iš visų tų pavojų, kurie užgriūna žmogaus mirtingąją prigimtį ir sukelia pavojų jo dvasiniam vientisumui, didžiausias yra puikybė. Drąsa yra šauni, bet egoizmas yra tuščiagarbis ir savižudiškas. Protingas pasitikėjimas savimi neturi būti smerkiamas. Žmogaus sugebėjimas pranokti save patį yra tas vienintelis dalykas, kuris jį išskiria iš gyvūnų karalijos.

111:6.10 (1223.2) Pasipuikavimas yra apgaulingas, apsvaiginantis, ir gimdantis nuodėmę, nesvarbu, ar jį turėtų individas, grupė, rasė, ar nacija. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, “Puikybė būna prieš nuopuolį.”

7. Derintojo problema

111:7.1 (1223.3) Nežinia drauge su saugumu yra Rojaus jaudinančio patyrimo esmė—nežinia laike ir prote, nežinia, susijusi su atsiskleidžiančio kilimo į Rojų įvykiais; saugumas dvasioje ir amžinybėje, saugumas sūnaus tvarinio beribiame pasitikėjime Visuotinio Tėvo dieviškąja užuojauta ir begaline meile; nežinia kaip visatos nepatyręs pilietis; saugumas kaip kylantis sūnus

visagalio, visaišminčio, ir visus mylinčio Tėvo visatos gyvenamosiose buveinėse.

111:7.2 (1223.4) Gal galėčiau jums patarti, jog atkreiptumėte dėmesį į Derintojo ištikimo šauksmo jūsų sielai tolimą aidą? Viduje gyvenantis Derintojas negali sustabdyti ar net materialiai pakeisti jūsų laiko karjeros kovos; Derintojas negali sumažinti gyvenimo sunkumų, kada jūs keliaujate tolyn per šitą įtempto triūso pasaulį. Dieviškasis vidinis gyventojas gali tiktai kantriai laukti tuo metu, kada jūs kovojate mūšyje dėl gyvenimo, kaip jis yra nugyvenamas jūsų planetoje; bet jūs galėtumėte, jeigu tik leistumėte—kada jūs dirbate ir nerimaujate, kada jūs kovojate ir sunkiai triūsiate—drąsiajam Derintojui kovoti su jumis ir už jus. Jūs galėtumėte būti taip paguostas ir įkvėptas, taip sužavėtas ir suintriguotas, jeigu tik jūs leistumėte Derintojui nuolat atskleisti jūsų dabartinio materialaus pasaulio visos šitos sunkios, stiprėjančios kovos su kasdienėmis problemomis tikrojo motyvo, galutinio siekio, ir amžinojo tikslo paveikslą.

111:7.3 (1223.5) Kodėl jūs nepadedate Derintojui atlikti savo užduoties, kad jis galėtų jums parodyti visų šitų įtemptų materialių pastangų dvasinę kopiją? Kodėl jūs neleidžiate Derintojui jus sustiprinti kosminės galios dvasinėmis tiesomis tuo metu, kada rungiatės su tvarinio egzistencijos žemiškaisiais sunkumais? Kodėl jūs neskatiniate dieviškojo padėjėjo, kad jis pakeltų jums nuotaiką aiškia vizija apie visatinio gyvenimo amžinąjį požiūrį, kada jūs žvelgiate suglumę į praeinančios valandos problemas? Kodėl jūs atsisakote to, kad jus apšviestų ir įkvėptų visatos požiūris, nors jūs sunkiai plušate apsupti laiko kliūčių ir nežinote, ko griebtis netikrumų labirinte, kuris

gaubia jūsų mirtingojo gyvenimo kelionę? Kodėl jums neleidus, jog Derintojas jūsų mąstymą sudvasintų, nors jūsų kojos ir turi žengti materialiais žemiškųjų pastangų keliais?

111:7.4 (1223.6) Urantijos aukštesnės žmogiškosios rasės yra sudėtingai sumaišytos; jos yra daugelio rasių ir įvairios kilmės palikuonių mišinys. Šita sudėtinga prigimtis nepaprastai apsunkina Pagalbininkų veiksmingą darbą gyvenimo metu ir aiškiai padidina problemų kiekį po mirties tiek Derintojui, tiek sargui serafimui. Ne taip seniai aš buvau Salvingtone ir girdėjau likimo sargą, pateikiantį oficialų pareiškimą, pateisinantį tarnavimo savo mirtingajam subjektui sunkumus. Šitas serafimas sakė:

111:7.5 (1223.7) “Didžioji dalis mano sunkumų buvo dėl nesibaigiančio konflikto tarp mano subjekto dvigubos prigimties: siekio akstinui priešinosi gyvuliškas tingumas; labiau išsivysčiusios tautos idealams trukdė menkesnės rasės instinktai; didžiojo proto aukštesniems tikslams prieštaravo primityvaus paveldėjimo akstinas; Pagalbininko įžvalgos ilgalaikiam požiūriui priešinosi laiko tvarinio trumparegiškumas; kylančios būtybės progresinius planus modifikavo materialios prigimties troškimai ir norai; visatos proto blyksnius stabdė besivystančios rasės cheminiai-energetiniai mandatai; angelų raginimui priešinosi gyvulio emocijos; intelekto lavinimą naikino instinkto polinkiai; individo patyrimui priešinosi rasės sukaupti polinkiai; viso to, kas yra geriausia, tikslus užgožė pasislinkimas į tai, kas yra blogiausia; genijaus skrydį žlugdė vidutinybės trauka; gėrio žengimą į priekį uždelsė blogio inercija; grožio meną supurvino blogio buvimas; sveiką žvalumą padarė

neveiksmingu ligos silpnumas; įtikėjimo fontaną užteršė baimės nuodai; džiaugsmo šaltinį apkartino liūdesio vandenys; jaudinančio laukimo džiugesį pakeitė įgyvendinimo kartėlis; gyvenimo džiaugsmams visą laiką grasino mirties skausmas. Koks gyvenimas ir kokioje planetoje! Ir vis tik, dėl Minties Derintojo nuolat esančios pagalbos ir raginimo, šita siela tikrai pasiekė pakankamą laimės ir sėkmės laipsnį ir net dabar yra pakilusi į mansonijos nuosprendžių sales.”

111:7.6 (1224.1) [Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

112 Dokumentas. Asmenybės išlikimas

112:0.1 (1225.1) EVOLIUCINĖS planetos yra žmogiškosios kilmės sferos, kylančiojo mirtingojo karjeros pirminiai pasauliai. Urantija yra jūsų starto taškas; čia jūs ir jūsų dieviškasis Minties Derintojas esate sujungti į laikinąją sąjungą. Jūs esate apdovanoti tobulu vadovu; dėl to, jeigu jūs tikrai nuoširdžiai dalyvausite laiko lenktynėse ir pasieksite baigiamąjį įtikėjimo tikslą, tai amžių atpildas tikrai bus jūsų; jūs būsite amžinai suvienyti su jūsų viduje gyvenančiu Derintoju. Tada jūs pradėsite savo tikrąjį gyvenimą, kylantį gyvenimą, su kuriuo palyginus, jūsų dabartinė mirtinga būklė yra ne kas kita, kaip prieangis. Tada prasidės išaukštinta ir vis didėjanti jūsų kaip užbaigtųjų misija amžinybėje, kuri nusidriekia prieš jus. Ir per visus šiuos vienas po kito einančius evoliucinio augimo amžius ir etapus, jūsų viena dalis lieka absoliučiai nepakeista, ir tai yra asmenybė—pastovumas keitimosi akivaizdoje.

112:0.2 (1225.2) Nors tai būtų per daug drąsu mėginti apibrėžti asmenybę, bet gali būti naudinga išvardinti kai kuriuos iš tų dalykų, kurie yra žinomi apie asmenybę:

112:0.3 (1225.3) 1. Asmenybė tikrovėje yra ta savybė, kurią padovanoja pats Visuotinis Tėvas arba Bendrai Veikiantysis, veikiantis Tėvo vardu.

112:0.4 (1225.4) 2. Ją galima padovanoti bet kokiai gyvai energijos sistemai, kurioje yra protas ar dvasia.

112:0.5 (1225.5) 3. Ji nėra visiškai pavaldi antecedentinio priešastingumo pančiams. Ji yra santykinai kurianti arba kurianti su kuo nors bendrai.

112:0.6 (1225.6) 4. Kada ji būna padovanota evoliuciniams materialiams tvariniams, tada ji verčia dvasią siekti energijos—materijos įvaldymo proto tarpininkavimo dėka.

112:0.7 (1225.7) 5. Asmenybė, nors ir neturėdama tapatybės, gali suvienyti bet kokios gyvos energetinės sistemos tapatybę.

112:0.8 (1225.8) 6. Ji parodo tikrai kokybinį reagavimą į asmenybės grandinę, priešingai negu tos trys energijos, kurios demonstruoja tiek kokybinę, tiek ir kiekybinę reakciją į gravitaciją.

112:0.9 (1225.9) 7. Asmenybė yra nekintanti kitimo akivaizdoje.

112:0.10 (1225.10) 8. Ji gali suteikti dovaną Dievui—laisvos valios pasišventimą vykdyti Dievo valią.

112:0.11 (1225.11) 9. Ją apibūdina moralumas—ryšių su kitais asmenimis santykinumo suvokimas. Ji atskiria elgesio lygius ir pasirinktinai juos vertina skirtingai.

^{112:0.12 (1225.12)} 10. Asmenybė yra unikali, absoliučiai unikali. Ji yra unikali laike ir erdvėje; ji yra unikali amžinybėje ir Rojuje; ji yra unikali, kada būna padovanota—nėra jokių kopijų; ji yra unikali kiekvieną egzistencijos akimirką; ji yra unikali santykiu su Dievu—jis nėra asmenų gerbėjas, bet taip pat jis tikrai jų nesudeda ir draugėn, nes jie yra nesudedami—juos galima asocijuoti, bet jų negalima susumuoti.

^{112:0.13 (1226.1)} 11. Asmenybė tiesiogiai reaguoja į kitos asmenybės buvimą.

^{112:0.14 (1226.2)} 12. Ji yra vienintelis dalykas, kurį galima pridėti dvasiai, šitaip parodant Tėvo pirmumą Sūnaus atžvilgiu. (Proto nereikia pridėti dvasiai).

^{112:0.15 (1226.3)} 13. Asmenybė gali išlikti po mirtingojo mirties, turėdama tapatybę išliekančioje sieloje. Derintojas ir asmenybė yra nekintantys; ryšys tarp jų (sieloje) yra ne kas kita, kaip keitimasis, nuolatinė evoliucija; ir jeigu šitas keitimasis (augimas) nutrūktų, tuomet sielos nebebūtų.

^{112:0.16 (1226.4)} 14. Asmenybė turi unikalų laiko suvokimą, ir tai yra kažkas skirtinga nuo to, kaip laiką suvokia protas ar dvasia.

1. Asmenybe ir tikrovė

^{112:1.1 (1226.5)} Visuotinis Tėvas savo tvariniams asmenybę padovanoja kaip potencialiai amžiną dovaną. Tokia dieviškoji dovana yra sumanyta, kad veiktų daugybėje lygių ir viena po kitos einančiose visatos situacijose, pradedant žemiausiomis ribinėmis ir baigiant aukščiausiomis absonitinėmis, net iki absoliuto ribų. Tokiu būdu asmenybė veikia trijose kosminėse plokštumose arba trijose visatos fazėse:

112:1.2 (1226.6) 1. *Pozicinio statuso*. Asmenybė veikia lygiai taip veiksmingai vietinėje visatoje, supervisatoje, ir centrinėje visatoje.

112:1.3 (1226.7) 2. *Prasmės statuso*. Asmenybė efektyviai veikia ribiniame, absonitiniame lygiuose, ir net tame lygyje, kuris ribojasi su absoliuto lygiu.

112:1.4 (1226.8) 3. *Vertybės statuso*. Asmenybę galima patirtiškai suvokti tose progresinėse sferose, kurios yra materialios, morontinės ir dvasinės.

112:1.5 (1226.9) Asmenybė turi ištobulintą kosminių matmenų veikimo diapazoną. Ribinės asmenybės matmenys yra trys, ir apytikriai funkciškai jie yra tokie:

112:1.6 (1226.10) 1. *Ilgis* išreiškia žengimo į priekį—judėjimo per erdvę ir pagal laiką—kryptį ir pobūdį—evoliuciją.

112:1.7 (1226.11) 2. *Vertikalus* gylis apima organizmų akstinus ir požiūrius, saviraiškos įvairius lygius, ir reakcijos į aplinką bendrą reiškinį.

112:1.8 (1226.12) 3. *Plotis* apima koordinavimo, asocijavimo, ir savojo aš organizavimo sferą.

112:1.9 (1226.13) Tas asmenybės tipas, kuris yra padovanotas Urantijos mirtingiesiems, turi saviraiškos arba asmens realizavimo septynių matmenų potencialą. Šituos matmeninius reiškinius galima įgyvendinti taip: tris ribiniame lygyje, tris absonitiniame lygyje, ir vieną absoliuto lygyje. Ikiabsoliuto lygiuose šitą septintąjį arba visuminį matmenį galima patirti kaip asmenybės *faktą*. Šitas aukščiausias matmuo yra

asocijuojamas absoliutas ir, nors nėra begalinis, bet kaip matmuo yra potencialus absoliuto ikibegaliniam įsiskverbimui.

112:1.10 (1226.14) Ribiniai asmenybės matmenys yra susiję su kosminiu ilgiu, gyliu, ir pločiu. Ilgis pažymi prasmę; gylis rodo vertybę; plotis sudaro įžvalgą—sugebėjimą patirti kosminės tikrovės neabejotiną sąmonę.

112:1.11 (1227.1) Morontiniame lygyje visi šitie ribiniai materialaus lygio matmenys labai smarkiai padidėja ir gali būti įgyvendinamos tam tikros naujos matmeninės vertybės. Visi šitie išplėsti morontinio lygio matmeniniai patyrimai yra nuostabiai sujungti su aukščiausiu arba asmenybės matmenimi motos poveikio dėka, o taip pat ir dėl morontinės matematikos indėlio.

112:1.12 (1227.2) Didelės dalies vargo, kurį patiria mirtingieji, studijuodami žmogiškąją asmenybę, būtų galima išvengti, jeigu ribinis tvarinys iš tiesų prisimintų, jog matmeniniai lygiai ir dvasiniai lygiai nėra koordinuoti patirtiniame asmenybės įgyvendinime.

112:1.13 (1227.3) Gyvenimas iš tikrųjų yra toks procesas, kuris vyksta tarp organizmo (savojo aš) ir jo aplinkos. Asmenybė perteikia tapatybės vertybę ir tęstinumo prasmės šitam organizmo—aplinkos susivienijimui. Tokiu būdu bus suvokiama, jog akstino—reakcijos reiškinys nėra tiesiog mechaninis procesas, nes asmenybė kaip faktorius veikia visumos situacijoje. Tai iš tiesų yra tiesa, jog mechanizmai iš prigimties yra pasyvūs; organizmai iš prigimties yra aktyvūs.

112:1.14 (1227.4) Fizinis gyvenimas yra procesas, vykstantis ne tiek organizmo viduje, kiek *tarp* organizmo ir aplinkos. Ir kiekvienas toks procesas turi polinkį sukurti ir nustatyti organizmo reakcijos į tokią aplinką modelius. Ir visi tokie *direktyviniai modeliai* turi didžiulės įtakos renkantis tikslą.

112:1.15 (1227.5) Būtent proto dėka savasis aš ir aplinka užmezga prasmingą ryšį. Organizmo sugebėjimas ir noras užmegzti tokius reikšmingus ryšius su aplinka (reakcija į stimulą) išreiškia visos asmenybės *požiūrį*.

112:1.16 (1227.6) Asmenybė negali labai gerai veikti izoliacijoje. Žmogus iš prigimties yra visuomeniškas tvarinys; jį valdo troškimas priklausyti. Tiesiogine prasme tai yra tiesa: “Nė vienas žmogus negyvena pats sau.»

112:1.17 (1227.7) Bet samprata apie tokią asmenybę, kaip gyvo ir veikiančio tvarinio visumos prasmę, reiškia daug daugiau negu ryšių integraciją; ji pažymi tikrovės visų faktorių *suvienijimą*, o taip pat ir ryšių koordinavimą. Ryšiai egzistuoja tarp dviejų objektų, bet trys ar daugiau objektų sudaro *sistemą*, ir tokia sistema yra daug daugiau negu vien tikslai išplėstas ar kompleksinis ryšys. Šitas skirtumas yra gyvybiškai svarbus, nes kosminėje sistemoje atskiri nariai nėra sujungti vienas su kitu kaip nors kitaip, kaip tik ryšyje su visuma ir per visumos individualybę.

112:1.18 (1227.8) Žmogiškajame organizme jo dalių sudėjimas sudaro savąjį aš—individualybę—bet toks procesas visiškai neturi nieko bendro su asmenybe, kuri yra visų šitų faktorių suvienytoja, kaip jie yra susiję su kosminėmis realybėmis.

112:1.19 (1227.9) Sankaupose dalys yra sudedamos; sistemose dalys yra *suderinamos*. Sistemos yra reikšmingos dėl savo organizacijos—pozicinių vertybių. Geroje sistemoje visi faktoriai yra kosminėje pozicijoje. Blogoje sistemoje kažko arba trūksta, arba kažkas yra sugadinta—neveikia. Žmogiškojoje sistemoje būtent asmenybė suvienija visas veiklos rūšis ir savo ruožtu suteikia tapatybės ir kūrybingumo savybes.

2. Savasis aš

112:2.1 (1227.10) Būtų naudinga, studijuojant savąjį aš prisiminti:

112:2.2 (1227.11) 1. Kad fizinės sistemos yra pavaldžios.

112:2.3 (1227.12) 2. Kad intelektualios sistemos yra lygiavertės.

112:2.4 (1227.13) 3. Kad asmenybė yra valdanti.

112:2.5 (1227.14) 4. Kad viduje gyvenanti dvasinė jėga yra potencialiai nurodanti.

112:2.6 (1228.1) Visose sampratos apie savąjį aš reikėtų suvokti, jog gyvenimo faktas eina pirmiau, jo įvertinimas ar aiškinimas būna vėliau. Žmogiškasis vaikas iš pradžių *gyvena*, o vėliau *galvoja* apie savo gyvenimą. Kosminėje srityje išvalga eina anksčiau negu numatymas.

112:2.7 (1228.2) Tas visatos faktas, jog Dievas tapo žmogumi, amžiams pakeitė žmogiškosios asmenybės visas prasmes ir visas vertybes. Tikrąja šio žodžio prasme, meilė pažymi visuminių asmenybių, nesvarbu, ar jos būtų žmogiškosios ar dieviškosios arba žmogiškosios *ir* dieviškosios, abipusį

rūpinimąsi. Savojo aš dalys gali veikti daugeliu būdų—galvodamos, jausdamos, norėdamos—bet tiktai visuminės asmenybės suderintos savybės yra sukoncentruojamos protingame veiksmo; ir visos šitos galios yra susietos su mirtingojo proto dvasiniu sugebėjimu, kada žmogiškoji būtybė nuoširdžiai ir nesavanaudiškai myli kitą būtybę, žmogiškąją ar dieviškąją.

112:2.8 (1228.3) Visos mirtingojo sampratos apie tikrovę yra grindžiamos prielaida apie žmogiškosios asmenybės realybę; visos sampratos apie viršžmogiškąsias realybes remiasi žmogiškosios asmenybės patyrimu su tam tikrų susietų dvasinių esybių ir dieviškųjų asmenybių kosminėmis realybėmis ir tose kosminėse realybėse. Viskas, kas žmogiškajame patyrimo yra nedvasinga, išskyrus asmenybę, yra priemonė pasiekti tikslą. Kiekvienas mirtingojo žmogaus teisingas ryšys su kitais asmenimis—žmogiškaisiais ar dieviškaisiais—yra tikslas pats savaime. Ir tokia bičiulystė su Dievybės asmenybe yra amžinasis kilimo visatoje tikslas.

112:2.9 (1228.4) Asmenybės turėjimas žmogų identifikuoja kaip dvasinę būtybę, nes savojo aš vienybė ir asmenybės savimonė yra viršmaterialiojo pasaulio apdovanojimai. Pats tas faktas, jog mirtingasis materialistas gali paneigti viršmaterialių realybių egzistavimą, rodo, kad jo žmogiškajame prote yra ir veikia dvasinė sintezė ir kosminė sąmonė.

112:2.10 (1228.5) Tarp materijos ir minties egzistuoja didžiulė kosminė bedugnė, ir šitoji bedugnė yra neišmatuojamai didesnė tarp materialaus proto ir dvasinės meilės. Sąmonės, tuo labiau savimonės, negali paaiškinti nė viena mechanistinė

elektroninio asocijavimo teorija ar materialistiniai energetiniai reiškiniai.

^{112:2.11 (1228.6)} Kada protas siekia galutinio tikrovės pažinimo, tada materija išnyksta materialiams pojūčiams, bet vis tiek gali išlikti reali protui. Kada dvasinė įžvalga siekia pažinti tą tikrovę, kuri lieka po materijos išnykimo, ir stengiasi ją pažinti iki galo, tada ji išnyksta protui, bet dvasios įžvalga gali vis tiek suvokti dvasinės prigimties kosmines realybes ir aukščiausias vertybes. Dėl to iš tikrųjų mokslas užleidžia kelią filosofijai, tuo tarpu filosofija turi nusileisti išvadoms, kurios yra būdingos tikrajam dvasiniam patyrimui. Mąstymas pasiduoda prieš išmintį, o išmintis išnyksta apšviestame ir protingame garbinime.

^{112:2.12 (1228.7)} Moksle žmogiškasis aš stebi materialųjį pasaulį; filosofija yra šito materialiojo pasaulio stebėjimo stebėjimas; religija, tikrasis dvasinis patyrimas, yra laiko ir erdvės energetinių medžiagų visos šitos santykinės sintezės stebėjimo stebėjimo kosminės tikrovės patirtinis suvokimas. Kurti visatos filosofiją remiantis išskirtinai materializmu reiškia ignoruoti tą faktą, jog visi materialūs dalykai žmogiškosios sąmonės patyrimo yra iš pat pradžių suvokiami kaip realūs. Stebėtojas negali būti stebėjimo objektu; įvertinimas reikalauja, jog tas objektas, kuris yra vertinamas, turi būti tam tikru laipsniu pranokstamas.

^{112:2.13 (1228.8)} Laike, mąstymas veda į išmintį, o išmintis veda į garbinimą; amžinybėje, garbinimas veda į išmintį, o išmintyje atsiranda minties užbaigtumas.

^{112:2.14 (1229.1)} Besivystančio savojo aš suvienijimo galimybė yra neatskiriama nuo jį sudarančiųjų faktorių savybių: bazinių energijų, pagrindinių audinių, fundamentalios cheminės kontrolės iš viršaus, aukščiausiųjų idėjų, aukščiausiųjų motyvų, aukščiausiųjų tikslų, ir Rojaus padovanojimo dieviškosios dvasios—žmogaus dvasinės prigimties savimonės paslapties.

^{112:2.15 (1229.2)} Kosminės evoliucijos tikslas yra pasiekti asmenybės vienybę dėka vis labiau augančio dvasinio viešpatavimo, dėka valinio reagavimo į Minties Derintojo mokymą ir vadovavimą. Asmenybę, tiek žmogiškąją, tiek viršžmogiškąją, apibūdina įgimta kosminė savybė, kurią būtų galima pavadinti “viešpatavimo evoliucija,” kontrolės tiek sau pačiai, tiek ir jos aplinkai išplėtimu.

^{112:2.16 (1229.3)} Kylanti kažkada buvusi žmogiškoji asmenybė pereina per vis didėjančio valinio viešpatavimo savajam aš ir visatoje dvi didžiules fazes:

^{112:2.17 (1229.4)} 1. Ikiužbaigtojo arba Dievo-ieškančių patyrimą didinant saviraišką tapatybės išplėtimo ir aktualizavimo metodo dėka drauge sprendžiant kosmines problemas ir dėl šito įsisavinant visatą.

^{112:2.18 (1229.5)} 2. Použbaigtojo arba Dievą-atkleidžiantį patyrimą, kada saviraiška kūrybingai išplečiama patyrimo Aukščiausiąją Būtybę atkleidžiant Dievo ieškančioms protingoms būtybėms, kurios dar nėra pasiekusios panašumo į Dievą dieviškųjų lygių.

^{112:2.19 (1229.6)} Besileidžiančios asmenybės analogiškus patyrimus pasiekia dėka savo įvairių jaudinančių patirčių visatoje, kada

jos siekia išplėsto sugebėjimo gerai išsiaiškinti ir įvykdyti Aukščiausiosios, Galutiniosios, ir Absoliučiosios Dievybių dieviškąją valią.

^{112:2.20 (1229.7)} Materialusis aš, žmogiškosios tapatybės ego-esybė, fizinio gyvenimo metu priklauso nuo toliau tebesitęsiančio materialaus gyvybės vežimo veikimo, nuo nesubalansuotos energijų ir intelekto pusiausvyros toliau tebesitęsiančios egzistencijos, kuriai Urantijoje buvo suteiktas *gyvybės* pavadinimas. Bet savasis aš, turintis išlikimo vertybę, savasis aš, kuris gali pranokti mirties patyrimą, yra išvystomas tikrai sukuriant besivystančios asmenybės tapatybės pagrindo potencialų perkėlimą iš žemiškosios gyvybės vežimo—materialaus kūno—į atsparesnę ir nemirtingos prigimties morontinę sielą ir toliau iki tų lygių, kuriuose ta siela susilieja su dvasine tikrove, ir galiausiai pasiekia dvasinės tikrovės statusą. Šitą aktualų perėjimą iš materialaus susivienijimo į morontinį tapatumą įgyvendina žmogiškojo tvarinio Dievo ieškančių sprendimų nuoširdumas, atkaklumas, ir tvirtumas.

3. Mirties reiškiny

^{112:3.1 (1229.8)} Urantai paprastai pripažįsta tikrai vieną mirties rūšį, gyvybės energijų fizinį nutrūkimą; tačiau kai dėl asmenybės išlikimo, tai iš tikrųjų yra trys rūšys:

^{112:3.2 (1229.9)} 1. *Dvasinė (sielos) mirtis*. Jeigu ir kada mirtingasis žmogus yra galutinai atstūmęs išlikimą, kada, Derintojo ir išliekančiojo serafimo bendra nuomone, jis būna paskelbtas dvasiškai nemokiu, morontiškai bankrutavusiu, kada toks suderintas pranešimas yra užregistruotas Uversoje, ir po to, kada Cenzoriai ir jų atspindintys pagalbininkai šiuos faktus

būna patvirtinę, tada Orvontono valdovai tikrai duoda įsakymą, jog viduje gyvenantis Pagalbininkas būtų nedelsiant išlaisvintas. Bet šitas Derintojo paleidimas neturi jokios įtakos toms pareigoms, kurias vykdo asmeninis arba grupinis serafimas, susijęs su tuo individu, kurį apleido Derintojas. Šitokia mirties rūšis savo reikšme yra galutinė, nežiūrint to, jog fizinio ir protinio mechanizmų gyvosios energijos savo žemiškąją veiklą tęsia toliau. Kosminiu požiūriu tas mirtingasis jau yra miręs; tebesitęsianti gyvybė tikrai pažymi kosminių energijų materialaus impulso užsitęsimą.

112:3,3 (1230,1) 2. *Intelektuali (proto) mirtis*. Kada gyvybiškai svarbios aukštesniųjų pagalbinių proto dvasių tarnavimo grandinės yra nutraukiamos dėl intelekto sutrikimo arba iš dalies sunaikinus smegenų mechanizmą, ir jeigu šitokia būseną pasiekia tam tikrą kritinį nepataisomumo tašką, tada viduje gyvenantis Derintojas yra nedelsiant išlaisvinamas tam, jog vyktų į Dieviningtoną. Visatos dokumentuose mirtingoji asmenybė yra laikoma mirusia tada, kada tik būna sunaikintos esminės protinės grandinės, reikalingos žmogiškajam valiniam veiksmui atlikti. Ir vėl, tai yra mirtis, nesvarbu, jog fizinio kūno gyvasis mechanizmas veikia toliau. Kūnas be valinio proto daugiau nebėra žmogus, bet sutinkamai su ankstesniuoju žmogiškosios valios pasirinkimu, tokio individo siela gali išlikti.

112:3,4 (1230,2) 3. *Fizinė (kūno ir proto) mirtis*. Kada mirtis išstinka žmogiškąją būtybę, tada Derintojas proto citadelėje pasilieka tol, kol ši nustoja veikti kaip intelektualus mechanizmas maždaug tuo laiku, kada išmatuojamos smegenų energijos nutraukia savo ritmiškus gyvybinius pulsavimus. Po šitokios

mirties Derintojas palieka išnykstantį protą lygiai taip be ceremonijų, kaip ir prieš daugelį metų jis įėjo į jo vidų, ir per Uversą vyksta į Dieviningtoną.

112:3.5 (1230.3) Po mirties materialus kūnas sugrįžta į gamtinį pasaulį, iš kurio jis buvo kilęs, bet išliekančiosios asmenybės išsilaiko du nematerialūs faktoriai: Ikiegzistencinis Minties Derintojas, su mirtingojo karjeros atminties kopija, vyksta į Dieviningtoną; ir taip pat pasilieka, likimo sargo globoje, mirusio žmogaus nemirtinga morontinė siela. Sielos šitos fazės ir formos, šitos kažkada buvusios kinetinės, o dabar statinės tapatybės formulės, yra esminės atstatant asmenybę morontiniuose pasauliuose; ir būtent Derintojo ir sielos naujas susijungimas vėl iš naujo surenka išlikusią asmenybę, jums sugrąžina sąmonę morontinio atsibudimo metu.

112:3.6 (1230.4) Tiems, kurie neturi asmeninių serafinių sargų, tą pačią tapatybės išsaugojimo ir asmenybės prikėlimo tarnystę atlieka grupiniai sargai. Serafimai yra nepakeičiami, kada asmenybė yra surenkama iš naujo.

112:3.7 (1230.5) Po mirties Minties Derintojas laikinai praranda asmenybę, bet ne tapatybę; žmogiškasis subjektas laikinai praranda tapatybę, bet ne asmenybę; gyvenamuosiuose pasauliuose abu vėl susijungia į amžinąjį pasireiškimą. Išvykęs Minties Derintojas, niekada nesugrįžta į žemę kaip anksčiau gyvenusi būtybė; asmenybė niekada nepasireiškia be žmogiškosios valios; ir niekada žmogiškoji būtybė, kurioje nebėra Derintojo, po mirties nepasireiškia kaip aktyvi tapatybė arba koku nors kitoku būdu neužmezga ryšių su žemės gyvomis būtybėmis. Tokios nebeturinčios Derintojų sielos yra visiškai ir absoliučiai be sąmonės ilgo ar trumpo mirties miego

metu. Negali būti kokio nors asmenybės pasireiškimo arba sugebėjimo užmegzti ryšius su kitomis asmenybėmis tol, kol bus užbaigtas išlikimas. Tiems, kurie vyksta į gyvenamuosius pasaulius, neleidžiama pasiųsti žinutės atgal savo mylimiesiems. Visose visatose laikomasi politikos drausti tokį bendravimą dabartinės dieviškosios tvarkos laikotarpiu.

4. Derintojai po mirties

^{112:4.1 (1231.1)} Kada ištinka materialaus, intelektualaus, ar dvasinio pobūdžio mirtis, tada Derintojas atsisveikina su mirtinguoju šeimininku ir išvyksta į Dieviningtoną. Iš vietinės visatos ir supervisatos būstinių yra užmezgamas atspindimasis ryšys su abiejų vyriausybių prižiūrėtojais, ir Derintojas yra išregistruojamas tuo pačiu numeriu, koku buvo užfiksuotas jo įėjimas į laiko sferas.

^{112:4.2 (1231.2)} Kažkoku būdu, kuris yra ne iki galo suprantamas, Visuotiniai Cenzoriai sugeba gauti žmogiškojo gyvenimo santrauką, kaip ją įkūnija Derintojo kopija, tiksliai užfiksuojanti proto, kuriame jis gyveno, dvasines vertybes ir morontines prasmes. Cenzoriai sugeba gauti Derintojo versiją apie mirusiojo žmogaus išlikimo charakterį ir dvasines savybes, ir visi šitie duomenys, kartu su serafiniais įrašais, yra parengti tam, kad būtų pateikti tuo metu, kada vyksta konkretaus individo teismas. Šita informacija taip pat yra panaudojama tam, jog būtų patvirtinti tie supervisatos mandatai, kurie įgalina kai kuriuos kylančiuosius savo morontinę karjerą pradėti nedelsiant, po mirtingojo mirties vykti į gyvenamuosius pasaulius anksčiau negu oficialiai yra užbaigiama planetinė dieviškoji tvarka.

^{112:4.3 (1231.3)} Po fizinės mirties išlaisvintas Derintojas, išskyrus tuos, kurie yra mirtinguosiuose, pervestuose iš gyvųjų, nedelsiant vyksta į savo gimtąsias sferas Dieviningtone. Tai, kas tame pasaulyje vyksta tuo laikotarpiu, kada yra laukiama išliekančiojo mirtingojo realaus prisikėlimo, iš esmės priklauso nuo to, ar žmogiškoji būtybė kyla į gyvenamuosius pasaulius savo individualia teise, ar laukia planetinio amžiaus miegančiųjų išlikusiųjų pakvietimo, remiantis dieviškąja tvarka.

^{112:4.4 (1231.4)} Jeigu mirtingasis partneris priklauso tokiai grupei, kuri bus iš naujo įsameninta dieviškosios tvarkos pabaigoje, tai Derintojas tuoj pat nesugrįš į ankstesnės tarnystės sistemos gyvenamąjį pasaulį, bet pats pasirinkęs, pradės vykdyti vieną iš tokių užduočių, kad:

^{112:4.5 (1231.5)} 1. Būtų įtrauktas į išnykusių Pagalbininkų gretas neatskleistai tarnystei.

^{112:4.6 (1231.6)} 2. Būtų paskirtas tam tikrą laikotarpį stebėti Rojaus režimą.

^{112:4.7 (1231.7)} 3. Būtų priimtas į vieną iš daugelio parengimo mokyklų Dieviningtone.

^{112:4.8 (1231.8)} 4. Tam tikrą laiką būtų paskirtas studentu stebėtoju vienoje iš likusių šešių šventųjų sferų, kurios sudaro Rojaus pasaulių Tėvo grandinę.

^{112:4.9 (1231.9)} 5. Būtų paskirtas į Personalizuotą Derintojų pasiuntinio tarnystę.

^{112:4.10 (1231.10)} 6. Taptų instruktoriaus padėjėju Dieviningtono mokyklose, skirtose Pagalbininkų, priklausančių nepatyrusiųjų grupei, mokymui.

^{112:4.11 (1231.11)} 7. Būtų paskirtas parinkti grupę galimų pasaulių, kuriuose tarnautų tuo atveju, jeigu yra pakankama priežastis manyti, jog žmogiškasis partneris galėjo išlikimą atstumti.

^{112:4.12 (1231.12)} Jeigu, kada jus ištinka mirtis, jūs buvote pasiekęs trečiąją apskritimą arba aukštesnę sferą ir dėl to turėjote jums paskirtą asmeninį likimo sargą, ir jeigu išliekančiojo charakterio santraukos galutinę kopiją, pateiktą Derintojo, besąlygiškai patvirtina likimo sargas—jeigu tiek serafimas, tiek Derintojas iš esmės sutaria dėl savo gyvenimo įrašų kiekvieno punkto ir rekomendacijų—jeigu Visuotiniai Cenzoriai ir jų atspindintys pagalbininkai Uversoje šituos duomenis patvirtina ir tai padaro be abejonių ir išlygų, tokiu atveju Dienų Senieji ryšio grandinėmis į Salvingtoną žaibiškai pasiunčia aukščiausiojo lygio mandatą, ir, šitokiu būdu perdavus, Nebadono Valdovo tribunolai nurodys, jog išliekanti siela būtų nedelsiant perkelta į gyvenamųjų pasaulių prisikėlimo sales.

^{112:4.13 (1232.1)} Jeigu žmogiškasis individas išlieka, nepatirdamas uždelsimo, tuomet Derintojas, taip aš esu mokomas, registruojasi Dieviningtone, nuvyksta į Visuotinio Tėvo akivaizdą Rojuje, nedelsiant sugrįžta ir būna apkabinamas savo tarnystės supervisatos ir vietinės visatos Personalizuotų Derintojų, gauna Personalizuotų Dieviningtono Derintojų vadovo pritarimą, ir tada, iš karto, pereina prie “tapatybės perkėlimo įgyvendinimo,” o iš čia trečiojo periodo metu būna pakviečiamas į gyvenamąjį pasaulį realioje asmenybės

formoje, parengtoje priimti išliekančią žemės mirtingojo sielą, tokioje formoje, kokią suprojektavo likimo sargas.

5. Žmogiškojo aš išlikimas

^{112:5.1 (1232.2)} Savasis aš yra kosminė tikrovė, nesvarbu, ar ji būtų materialinė, morontinė, ar dvasinė. Realybė to, kas yra *asmenis*, yra Visuotinio Tėvo, veikiančio savyje ir iš savęs paties arba per daugybę savo visatos agentūrų, padovanojimas. Pasakyti, jog būtybė yra asmenė, reiškia suvokti tokios būtybės santykinį individualizavimą kosminio organizmo viduje. Gyvasis kosmosas yra ne kas kita, kaip tik sankaupa iki begalybės integruotų realių vienetų, kurie visi santykinai yra pavaldūs visumos likimui. Bet tie, kurie yra asmeniai, buvo apdovanoti realiu pasirinkimu likimą priimti arba likimą atstumti.

^{112:5.2 (1232.3)} Tas, kas kyla iš Tėvo, tas yra kaip amžinasis Tėvas, ir lygiai taip tai yra tiesa tiek dėl asmenybės, kurią Dievas suteikia savo paties laisvos valios sprendimu, tiek ir dėl dieviškojo Minties Derintojo, realaus Dievo fragmento. Žmogaus asmenybė yra amžina, bet kai dėl tapatybės, tai ji yra sąlygojama amžinosios realybės. Atsiradusi kaip reakcija į Tėvo valią, asmenybė pasieks Dievybės likimą, bet žmogus turi pasirinkti, bus jis ar nebus tada, kada toks likimas bus pasiektas. Kada tokio pasirinkimo nebūna, tada asmenybė patirtinę Dievybę pasiekia tiesiogiai, tapdama Aukščiausiosios Būtybės dalimi. Šis ciklas yra iš anksto nulemtas, bet žmogaus dalyvavimas jame yra pasirinktinis, asmeninis, ir patirtinis.

^{112:5.3 (1232.4)} Mirtinga tapatybė yra laikina laiko-gyvenimo sąlyga visatoje; ji yra reali tikrai tiek, kiek asmenybė pasirenka tapti besitęsiančiu visatos reiškiniu. Būtent tai ir yra esminis

skirtumas tarp žmogaus ir energetinės sistemos: Energetinė sistema turi veikti toliau, ji neturi pasirinkimo; bet žmogus savo žinioje turi viską, kuo nulemtų savo paties likimą. Derintojas iš tikrųjų yra tas kelias į Rojų, bet žmogus šituo keliu turi eiti apsisprendęs pats, laisvanoriško pasirinkimo dėka.

112:5.4 (1232.5) Žmogiškosios būtybės turi tapatybę tiktai materialiaja prasme. Tokias savojo aš savybes išreiškia materialus protas, veikiantis intelekto energetinėje sistemoje. Kada yra sakoma, jog žmogus turi tapatybę, tada yra suvokiama, kad jis turi proto grandinę, kuri yra pavaldi žmogiškosios asmenybės valios veiksams ir sprendimams. Bet tai yra materialus ir grynai laikinas pasireiškimas, lygiai taip, kaip ir žmogiškasis embrionas yra laikinas žmogiškojo gyvenimo parazitinis etapas. Žmogiškosios būtybės, kosminės perspektyvos požiūriu, gimsta, gyvena, ir miršta per santykinį laiko akimirksnį; jos nėra ilgaamžės. Bet mirtingojo asmenybė, pati pasirinkdama, turi galios savo tapatybės buvimo vietą iš laikinos materialaus intelekto sistemos perkelti į aukštesnę morontinės sielos sistemą, kuri, drauge su Minties Derintoju, yra sukurta kaip nauja priemonė asmenybės pasireiškimui.

112:5.5 (1233.1) Ir būtent šita pati pasirinkimo galia, laisvavalės tvarinijos išskirtinis ženklas visatoje, sudaro žmogaus didžiausią galimybę ir jo aukščiausią kosminę atsakomybę. Nuo žmogiškosios valios vientisumo priklauso būsimąjo užbaigtojo amžinasis likimas; nuo mirtingojo laisvos valios nuoširdumo priklauso, ar dieviškasis Derintojas įgaus amžinąją asmenybę; nuo mirtingojo pasirinkimo ištikimybės priklauso, ar Visuotinis Tėvas turės naują kylantįjį sūnų; nuo sprendimų-

veiksmų atkaklumo ir išminties priklauso Aukščiausiosios Būtybės patirtinės evoliucijos aktualizavimasis.

112:5.6 (1233.2) Nors asmenybės augimo kosminiai apskritimai galiausiai turi būti pasiekti, bet jeigu, ne dėl jūsų pačių kaltės, laiko atsitikimai ir materialios egzistencijos kliūtys jums užkerta kelią šituos lygius įvaldyti savo gimtojoje planetoje, jeigu jūsų ketinimai ir troškimai turi išlikimo vertės, tada priimami dekretai dėl bandomojo laikotarpio pratęsimo. Jums bus suteiktas papildomas laikas tam, kad įrodytumėte, ko esate verti.

112:5.7 (1233.3) Jeigu kada nors suabejojama, ar verta žmogiškąją tapatybę perkelti į gyvenamuosius pasaulius, tada visatos vyriausybės neabejotinai sprendimą priima to individo asmeninių interesų naudai; jos nedvejodamos tokią sielą perkelia į pereinamosios būtybės statusą, tuo tarpu jos toliau tęsia atsirandančio morontinio ketinimo ir dvasinio tikslo stebėjimus. Tokiu būdu dieviškasis teisingumas yra tikrai pasiekiamas, o dieviškajam gailestingumui yra suteikiama tolimesnė galimybė tarnauti toliau.

112:5.8 (1233.4) Orvontono ir Nebadono vyriausybės nepretenduoja į tai, jog visatos planas dėl mirtingojo įasmeninimo iš naujo vyktų iki smulkmenų absoliučiai tobulai, bet jos tikrai pretenduoja į, ir iš tikrųjų demonstruoja, kantrybę, pakantumą, supratimą, ir gailestingą užuojautą. Mes greičiau sutiktume susidurti su maišto rizika sistemoje negu surizikuotume patirti pavojų, kada iš kurio nors kovojančio mirtingojo iš bet kokio evoliucinio pasaulio būtų atimamas amžinasis džiaugsmas siekti kylančiojo karjeros.

112:5,9 (1233,5) Tai nereiškia, jog žmogiškosios būtybės, atstūmusios pirmąją galimybę, turi turėti antrąją, nieko panašaus. Bet tai iš tikrųjų reiškia, jog visi valios tvariniai turi patirti vieną tikrąją galimybę, kad priimtų neabejotiną, sąmoningą, ir galutinį sprendimą. Visatų aukščiausieji Teisėjai neatims asmenybės statuso nė iš vienos būtybės, kuri nepriėmė galutinio ir visiško amžinojo sprendimo; žmogaus siela turi gauti ir gaus visapusišką galimybę atskleisti savo ketinimą ir tikrąjį tikslą.

112:5,10 (1233,6) Kada miršta dvasingesni ir kosmiškai labiau išsivystę mirtingieji, tada jie nedelsiant patenka į gyvenamuosius pasaulius; apskritai, šita nuostata tinka tiems, kurie turėjo jiems paskirtus asmeninius serafinius sargus. Kiti mirtingieji gali būti sulaikyti iki to meto, kada jų atžvilgiu bus priimtas galutinis teismo nuosprendis, po šito jie gali vykti į gyvenamuosius pasaulius, arba jie gali būti paskirti į miegančiųjų gretas, kurios bus masiškai iš naujo įsamenintos dabartinės planetinės dieviškosios tvarkos pabaigoje.

112:5,11 (1233,7) Egzistuoja du sunkumai, kurie man trukdo paaiškinti tiesiog, kas gi atsitinka *jums* mirties metu, išliekančiajam *jums*, kuris skiriasi nuo išvykstančiojo Derintojo. Vieną iš šių sunkumų sudaro tai, kad jūsų supratimo lygiui neįmanoma tinkamai pavaizduoti tokios transakcijos, kuri vyksta fizinės sferos ir morontinės valdos tarpribyje. Kitą sunkumą sudaro tie apribojimai, kuriuos mano kaip tiesos apreiškėjo įgaliojimams nustatė Urantijos dangiškieji vadovai. Yra daugybė įdomių detalių, kurios galėtų būti pateiktos, bet aš nuo šito susilaikau patartas jūsų tiesioginių planetinių prižiūrėtojų. Tačiau tarp man suteikto leidimo ribų aš galiu pasakyti štai tiek:

112:5.12 (1234.1) Yra kažkas realaus, kažkas iš žmogiškosios evoliucijos, kažkas, kas papildo Paslaptinę Pagalbininką, kas išlieka po mirties. Šita naujai atsirandanti esybė yra siela, ir ji išlieka tiek po jūsų fizinio kūno, tiek ir po jūsų materialaus proto mirties. Šitoji esybė yra jūsų žmogiškosios prigimties drauge su jūsų dieviškosios prigimties, Derintojo, sujungto gyvenimo ir pastangų bendras vaikas. Žmogiškosios ir dieviškosios tėvystės vaikas sudaro žemiškosios kilmės išliekantį elementą; tai yra morontinis aš, nemirtinga siela.

112:5.13 (1234.2) Šitas išsilaikančios prasmės ir išliekančios vertybės vaikas yra visiškai be sąmonės tuo laikotarpiu, kuris būna nuo mirties iki įsameninimo iš naujo ir šito laukimo metu yra serafinio likimo sargo priežiūroje. Jūs neveiksite kaip sąmoninga būtybė, po mirties, tol, kol morontijos naujosios sąmonės negausite Satanijos gyvenamuosiuose pasauliuose.

112:5.14 (1234.3) Kada išstinka mirtis, tada funkcinė tapatybė, susieta su žmogiškąja asmenybe, būna suardoma, nutraukus gyvybiškai svarbų judėjimą. Žmogiškoji asmenybė, nors savo sudedamąsias dalis pranoksta, bet nuo jų priklauso išlaikant funkcinę tapatybę. Gyvybės nutraukimas sunaikina fizinių smegenų modelius, reikalingus proto veikimui, o proto suardymas užbaigia mirtingąją sąmonę. To tvarinio sąmonė vėliau negali iš naujo atsirasti tol, kol nebūna sukurta tokia kosminė situacija, kuri leis tai pačiai žmogiškajai asmenybei vėl veikti palaikant ryšį su gyvąja energija.

112:5.15 (1234.4) Išliekantiems mirtingiesiems keliaujant iš savo kilmės pasaulio į gyvenamuosius pasaulius, nesvarbu, ar jie patiria asmenybės surinkimą iš naujo trečiojo laikotarpio metu, ar pakyla grupinio prisikėlimo metu, bet įrašą apie asmenybės

sandarą ištikimai saugo archangelai savo ypatingos veiklos pasaulyuose. Šitos būtybės nėra asmenybės saugotojai (kokie yra sielų saugotojai sargai serafimai), bet vis tiek tai yra tiesa, jog kiekvieną asmenybės faktorių, kurį galima identifikuoti, savo globoje efektyviai saugo šitie patikimi mirtingojo išlikimo globėjai. Kai dėl tikslios mirtingojo asmenybės buvimo vietos tuo laikotarpiu, kuris įsiterpia tarp mirties ir išlikimo, tai mes jos nežinome.

112:5.16 (1234.5) Sąlygos, kurios įasmeninimą iš naujo padaro įmanomu, yra sukuriamos vietinės visatos morontinių priimančiųjų planetų prisikėlimo salėse. Čia šitose gyvybės surinkimo salėse prižiūrintys vadovai pasirūpina tuo visatos energijos—morontinės, protinės, ir dvasinės—ryšiu, kuris įgalina miegančiam išlikusiajam sugrąžinti sąmonę. Vienu metu buvusios materialios asmenybės sudėtinių dalių surinkimas iš naujo apima:

112:5.17 (1234.6) 1. Tinkamos formos, morontinės energijos konfigūracijos, kurioje naujasis išliekantysis gali užmegzti ryšį su nedvasine tikrove, ir kurios viduje kosminio proto morontinis variantas gali būti įjungtas į grandinę, pagaminimą.

112:5.18 (1234.7) 2. Derintojo sugrįžimą pas laukiantį morontinį tvarinį. Derintojas yra jūsų kylančios tapatybės amžinasis globėjas; jūsų Pagalbininkas yra absoliutus garantas, kad jūs pats, o ne kas nors kitas užimsite tą morontinę formą, kuri yra sukurta jūsų asmenybės pažadinimui. Ir Derintojas dalyvaus tuo metu, kada jūsų asmenybė bus surenkama iš naujo, kad dar kartą imtųsi Rojaus gido vaidmens jūsų išliekančiajam aš.

112:5,19 (1235.1) 3. Kada šitie įsmeninimo iš naujo būtinie elementai būna surinkti, tada miegančios nemirtingos sielos potencialų serafinis saugotojas, padedant gausybei kosminių asmenybių, šitą morontinę esybę padovanoja laukiančiai morontinio proto—kūno formai ir į laukiančią morontinę proto-kūno formą, tuo pačiu šitą evoliucinį Aukščiausiojo vaiką patiki amžinajam susivienijimui su laukiančiu Derintoju. Ir šitai užbaigia įsmeninimą iš naujo, atminties, įžvalgos, ir sąmonės—tapatybės—surinkimą iš naujo.

112:5,20 (1235.2) Įsmeninimo iš naujo faktą sudaro tai, jog atsibundantis žmogiškasis aš ima veikti naujai atskirto kosminio proto morontinėje fazėje, įjungtoje į grandinę. Asmenybės reiškinys priklauso nuo tapatybės išsilaikymo, kada savasis aš reaguoja į visatos aplinką; o tai gali būti įgyvendinta tiktai proto dėka. Savasis aš išsilaiko nepriklausomai nuo nuolatinių pakitimų visuose savąjį aš sudarančiuose komponentuose; fizinėje gyvybėje pokyčiai yra palaipsniai; ištikus mirčiai ir įsmeninant iš naujo, tie pokyčiai yra staigūs. Viso savojo aš (asmenybės) tikroji realybė sugeba veikti reaguodama į visatos sąlygas nenutrūkstamai keičiantis savo sudedamosioms dalims; sustabarėjimas baigiasi neišvengiama mirtimi. Žmogiškoji gyvybė yra gyvybės faktorių, kuriuos suvienija nekintančios asmenybės stabilumas, begalinė kaita.

112:5,21 (1235.3) Ir kada jūs šitaip atsibusite Jerusemo gyvenamuosiuose pasauliuose, tada būsite taip pasikeitę, dvasinė transformacija bus tokia didžiulė, kad, jeigu ne jūsų Minties Derintojas ir likimo sargas, kurie jūsų naująją gyvybę naujuose pasauliuose taip visiškai sujungia su jūsų senąja

gyvybe pirmajame pasaulyje, tai iš pradžių jums būtų sunku naująją morontinę sąmonę sujungti su savo ankstesniosios tapatybės atgimstančia atmintimi. Nežiūrint savojo asmeninio tęstinumo, iš pradžių didelė dalis mirtingojo gyvenimo atrodys kaip neaiškus ir miglotas sapnas. Bet laikas išryškins daugelį mirtingojo asociacijų.

^{112:5.22 (1235.4)} Minties Derintojas jums primins ir atstatys tik tuos prisiminimus ir patyrimus, kurie yra jūsų visatos karjeros dalis ir kurie yra esminiai jūsų karjerai visatoje. Jeigu Derintojas kokioje nors evoliucijoje buvo partneris žmogiškajame prote, tada tikrai šitie verti patyrimai išlieka Derintojo amžinojoje sąmonėje. Bet didelė dalis jūsų praėjusio gyvenimo ir atsiminimų, neturinčių nei dvasinės prasmės, nei morontinės vertės, išnyks su materialiomis smegenimis; didelė dalis materialaus patyrimo dings kaip kažkada buvę pastoliai, kurie jus perkėlė į morontinį lygį ir daugiau nebeturi jokio tikslo visatoje. Bet asmenybė ir ryšiai tarp asmenybių niekada nebūna pastoliai; mirtingojo atmintis apie asmenybės ryšius turi kosminės vertės ir išliks. Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs pažinsite ir jus pažins, ir dar daugiau, jūs prisiminsite savo vienu metu buvusius draugus trumpame, bet intriguojančiame gyvenime Urantijoje ir jie prisimins jus.

6. Morontinis aš

^{112:6.1 (1235.5)} Lygiai taip, kaip drugelis atsiranda iš vikšro stadijos, taip ir tikros žmogiškųjų būtybių asmenybės iš tiesų atsiras gyvenamuosiuose pasauliuose, pirmą kartą atskleistos be savo vienu metu buvusio materialaus kūno apdaro. Morontinė karjera vietinėje visatoje turi reikalo su asmenybės mechanizmo nuolatiniu kilimu nuo pirminio sielos

egzistencijos morontinio lygio iki baigiamojo morontinio vis toliau augančio dvasingumo lygio.

112:6.2 (1235.6) Sunku jums pasakoti apie jūsų morontinės asmenybės formas, reikalingas karjerai vietinėje visatoje. Jūs būsite apdovanoti asmenybės pasireiškimo morontiniais modeliais, ir šitie apdarai yra tokie, kad, iš esmės, pranoksta jūsų suvokimo ribas. Tokios formos, nors yra visiškai realios, bet nėra materialios kategorijos energetiniai modeliai, kuriuos jūs dabar suprantate. Tačiau, jos iš tikrųjų atlieka tą patį vaidmenį vietinės visatos pasaulyuose, kokį vaidmenį vaidina jūsų materialūs kūnai žmonių gimtosiose planetose.

112:6.3 (1236.1) Iki tam tikro laipsnio, materialaus kūno-formos išvaizda atitinka asmenybės tapatybės charakterį; fizinis kūnas iš tikrųjų, ribotu laipsniu, atspindi kažką, kas būdinga asmenybės įgimtai prigimčiai. Tą dar daugiau atspindi morontinė forma. Fiziniam gyvenime mirtingieji gali būti iš išorės gražūs, nors iš vidaus gali būti atstumiantys; morontiniame gyvenime, ir vis labiau jo aukštesniuose lygiuose, asmenybės forma keisis visiškai priklausomai nuo asmens vidinės prigimties. Dvasiniame lygyje, išorinė forma ir vidinė prigimtis pradeda artėti prie visiškos tapatybės, kuri vis labiau ir labiau tobulėja vis aukštesniuose dvasiniuose lygiuose.

112:6.4 (1236.2) Morontinėje būsenoje kylančiam mirtingajam yra padovanota Orvontono Pagrindinės Dvasios kosminio proto dovanos Nebadono modifikacija. Mirtingojo intelektas, kaip toks, yra išnykęs, nustojęs egzistuoti kaip sukoncentruota visatos esybė šalia Kuriančiosios Dvasios nediferencijuotų proto grandinių. Bet mirtingojo proto prasmės ir vertybės nėra

išnykusios. Kai kurios proto fazės yra tęsiamos išliekančioje sieloje; kai kurias buvusio žmogiškojo proto patirtines vertybes laiko Derintojas; o vietinėje visatoje išlieka įrašai apie žmogiškąjį gyvenimą, kaip jis buvo nugyventas materialame kūne, kartu su tam tikrais gyvais užregistravimais daugybėje būtybių, kurios yra susijusios su galutiniu kylančio mirtingojo įvertinimu, būtybių, kurių spektras nusidriekia nuo serafimų iki Visuotinių Cenzorių ir galbūt toliau iki pat Aukščiausiojo.

112:6.5 (1236.3) Tvarinio valia negali egzistuoti be proto, bet jis iš tiesų išlieka, nepaisant materialaus intelekto praradimo. Per tą laikotarpį, kuris eina tuoj pat po išlikimo, kylančiajai asmenybei didžiule dalimi vadovauja charakterio savybės, paveldėtos iš žmogiškojo gyvenimo, ir naujai atsirandantis morontinės motos veiksmas. Ir šitie mansonijos elgesio gidai priimtinais veikia morontinio gyvenimo ankstyvaisiais etapais ir prieš tai, kada atsiranda morontinė valia kaip kylančiosios asmenybės visiškai susiformavusi valingumo išraiška.

112:6.6 (1236.4) Nėra tokių poveikių, kuriuos vietinės visatos karjeroje būtų galima palyginti su žmogiškosios egzistencijos septyniomis pagalbinėmis proto dvasiomis. Morontinis protas turi vystytis palaikydamas tiesioginį ryšį su kosminiu protu taip, kaip šitą kosminį protą modifikavo ir pakeitė vietinės visatos intelekto kūrybinis šaltinis—Dieviškoji Dvasia.

112:6.7 (1236.5) Mirtingojo protas, iki mirties, savimoningai nepriklauso nuo Derintojo buvimo; pagalbinei proto dvasiai reikia tiktai atitinkamo materialios energijos modelio tam, jog įgalintų jį veikti. Bet morontinė siela, būdama iškilusi aukščiau negu pagalbinės proto dvasios, savimonės be Derintojo neišlaiko tada, kada nebetenka materialaus proto mechanizmo.

Tačiau šita besivystanti siela turi išlikusį charakterį, kuris yra kilęs iš ankstesniosios su juo susietos pagalbinės proto dvasios sprendimų, ir šitas charakteris tampa aktyvia atmintimi, kada jo modelius energizuoja sugrįžęs Derintojas.

^{112:6.8 (1236.6)} Atminties išsilaikymas yra originaliojo savojo aš tapatybės išsaugojimo įrodymas; ji yra esminis dalykas tam, kad būtų visiškai atstatyta asmenybės tęstinumo ir išplėtimo savimonė. Tie mirtingieji, kurie kyla be Derintojo, tam, kad būtų atstatyta žmogiškoji atmintis, priklauso nuo serafinių partnerių mokymo; kitais požiūriais susiliejančių su Dvasia mirtingųjų morontinės sielos nėra apribotos. Atminties modelis išsilaiko sieloje, bet šitam modeliui reikalingas prieš tai buvusio Derintojo buvimas tam, kad *nedelsiant* taptų galintis suvokti savąjį aš kaip tęstinę atmintis. Be Derintojo, reikalingas nemažas laiko tarpsnis tam, kad išlikęs mirtingasis iš naujo iširtų ir išmoktų, kad atstatytų, ankstesnės egzistencijos prasmį ir vertybių atminties sąmonę.

^{112:6.9 (1237.1)} Išliekančios vertės siela tiksliai atspindi materialaus intelekto, savojo aš tapatybės ankstesniosios buvimo vietos, tiek kokybinius, tiek kiekybinius veiksmus ir motyvus. Pasirinkdamas tiesą, grožį, ir gėrį, mirtingojo protas pradeda savo ikimorontinę karjerą visatoje, mokomas septynių pagalbinų proto dvasių, kurias suvienija išminties dvasios vadovavimas. Vėliau, užbaigus ikimorontinio pasiekimo septynis apskritimus, morontinio proto dovanos užklojimas ant to proto, kuris buvo pagalbinų proto dvasių globoje, pradeda ikidvasinę arba morontinę karjerą žengiant į priekį vietinėje visatoje.

^{112:6.10 (1237.2)} Kada tvarinys palieka savo gimtąją planetą, tada jis atsisveikina su pagalbinių proto dvasių tarnyste ir ima visiškai priklausyti nuo morontinio intelekto. Kada kylantysis palieka vietinę visatą, tada jis būna pasiekęs dvasinę egzistencijos lygį, būna pakilęs aukščiau už morontinį lygį. Šita naujai atsirandanti dvasinė esybė tada būna suderinta su Orvontono kosminio proto tiesiogine tarnyste.

7. Susiliejimas su Derintoju

^{112:7.1 (1237.3)} Susiliejimas su Minties Derintoju asmenybei suteikia amžinąsias aktualybes, kurios anksčiau buvo tiktai potencialios. Tarp šitų naujų apdovanojimų galima būtų paminėti: dieviškumo savybės įtvirtinimą, praeities amžinybės patyrimą ir atmintį, nemirtingumą, ir riboto potencialaus absoliutumo fazę.

^{112:7.2 (1237.4)} Kada jūsų žemiškasis kursas laikinoje formoje būna užbaigtas, tada jūs turite atsibusti ant geresnio pasaulio krantų, ir galiausiai jūs būsite suvienytas su savo ištikimuoju Derintoju amžinajame glėbyje. Ir šitas susiliejimas sudaro paslaptį, kaip Dievas ir žmogus tampa vienu, ribinio tvarinio evoliucijos paslaptį, bet tai yra per amžius tiesa. Susiliejimas yra Kilimingtono šventosios sferos paslaptis, ir nė vienas tvarinys, išskyrus tuos, kurie patyrė susiliejimą su Dievybės dvasia, negali suvokti tikrosios prasmės aktualių vertybių, kurios yra sujungiamos, kada laiko tvarinio tapatybė tampa amžinai viena su Rojaus Dievybės dvasia.

^{112:7.3 (1237.5)} Susiliejimas su Derintoju paprastai yra įgyvendinamas tuo metu, kada kylantysis gyvena savo vietinėje sistemoje. Tai gali atsitikti gimtojoje planetoje kaip natūralios

mirties pranokimas; tai gali įvykti bet kuriame iš gyvenamųjų pasaulių arba sistemos būstinėje; tai net gali būti uždelsta iki to meto, kada bus gyvenama žvaigždyne; arba, ypatingais atvejais, tai gali nebūti užbaigta tol, kol kylantysis neatsidurs vietinės visatos sostinėje.

^{112:7.4 (1237.6)} Kada susiliejimas su Derintoju yra įgyvendintas, tada nebegali būti ateityje jokio pavojaus tokios asmenybės amžinajai karjerai. Dangiškosios būtybės yra išmėginamos ilgo patyrimo metu, bet mirtingieji patiria santykinai trumpą ir intensyvų išbandymą evoliuciniuose ir morontiniuose pasauliuose.

^{112:7.5 (1237.7)} Susiliejimas su Derintoju niekada neįvyksta tol, kol supervisatos mandatai nebūna paskelbę, jog žmogiškoji prigimtis galutinai ir negrįžtamai pasirinko amžinąją karjerą. Tai yra sutikimo patvirtinimas, kuris, kada būna priimamas, sudaro valdžios leidimą susiliejusiai asmenybei galiausiai palikti vietinę visatą tam, jog kada nors vyktų tolyn į supervisatos būstinę, iš kur laiko piligrimas, tolimojoje ateityje, bus įsekonafimuotas ilgam skrydžiui į Havonos centrinę visatą ir Dievybės jaudinančiam patyrimui.

^{112:7.6 (1238.1)} Evoliuciniuose pasauliuose, savasis aš yra materialus; jis yra daiktas visatoje ir kaip toks yra veikiamas materialiosios egzistencijos dėsnių. Jis yra faktas laike ir reaguoja į laiko vingius. *Sprendimai dėl išlikimo turi būti formuluojami čia.* Morontinėje būsenoje savasis aš tapo nauja ir atsparesne visatos tikrove, o jo tebesitęsiantis augimas yra grindžiamas vis didesniu jo susiderinimu su visatų proto ir dvasios grandinėmis. *Sprendimai dėl išlikimo dabar yra patvirtinami.* Kada savasis aš pasiekia dvasinį lygį, tada jis

būna tapęs tvirta vertybe, ir šita naujoji vertybė yra grindžiama tuo faktu, jog *sprendimai dėl išlikimo buvo priimti*, ir šitoki faktą paliudijo amžinasis susiliejimas su Minties Derintoju. Ir pasiekęs visatos tikrosios vertybės statusą, tvarinys tampa potencialiai išlaisvintas tam, kad ieškotų visatos aukščiausiosios vertybės—Dievo.

^{112:7.7 (1238.2)} Tokios susiliejusios būtybės savo reakcijomis visatoje yra dvigubos: Jos yra atskiri morontiniai individai, panašūs į serafimus, ir taip pat jos yra būtybės, potencialiai priklausančios Rojaus užbaigtųjų kategorijai.

^{112:7.8 (1238.3)} Bet susiliejęs individas iš tikrųjų yra viena asmenybė, viena būtybė, kurios vienybės negalima išanalizuoti, kad ir kokie būtų visatų protingų būtybių mėginimai. Ir taip, perėjus per vietinės visatos tribunolus nuo žemiausių iki aukščiausių, kurių nė vienas nesugebėjo identifikuoti žmogaus ar Derintojo, vieno be kito, galiausiai jūs būsite nugabentas pas Nebadono Aukščiausiąjį Valdovą, jūsų vietinės visatos Tėvą. Ir ten, būtent iš pačios tos būtybės, kurios kūrybinė tėvystė šitoje laiko visatoje padarė įmanomu jūsų gyvybės faktą, rankų jums bus įteikti tie skiriamieji raštai, kurie suteikia jums teisę galiausiai toliau tęsti savo karjerą supervisatoje ieškant Visuotinio Tėvo.

^{112:7.9 (1238.4)} Ar triumfuojantis Derintojas laimėjo asmenybę nuostabia tarnyste žmonijai, ar drąsus žmogus nemirtingumą įgavo nuoširdžių pastangų dėka mėgindamas pasiekti panašumą į Derintoją? Nei viena, nei kita; bet jie kartu pasiekė Aukščiausiojo kylančiųjų asmenybių vienos iš unikalių kategorijų nario evoliuciją, tokio nario, kuris visą laiką bus naudingas, ištikimas, ir sumanus, bus kandidatas toliau augti ir

vystytis, visą laiką einant į viršų ir niekada nenutraukiant dieviškojo kilimo tol, kol bus pereita per septynias Havonos grandines ir kol kažkada buvusi žemiškosios kilmės siela garbindama atpažins Rojaus Tėvo aktualią asmenybę.

^{112:7.10 (1238.5)} Per visą šitą nuostabų kilimą Minties Derintojas yra kylančiojo mirtingojo būsimos ir visiško dvasinio stabilizavimo dieviškasis garantas. Tuo tarpu mirtingojo laisvos valios buvimas Derintojui suteikia amžinąjį kanalą dieviškosios ir begalinės prigimties išlaisvinimui. Dabar šitos dvi esybės yra tapusios viena; joks laiko ar amžinybės įvykis niekada nebegalės išskirti žmogaus ir Derintojo; jie yra nebeatskiriami, amžinai susilieję.

^{112:7.11 (1238.6)} Tuose pasauliuose, kur su Derintoju susilieama, Paslaptingojo Pagalbininko likimas yra tapatus kylančiojo mirtingojo likimui—Rojaus Užbaigtųjų Korpusas. Ir nei Derintojas, nei mirtingasis šito unikalaus tikslo negali pasiekti, jeigu vienas su kitu visapusiškai nebendradarbiauja ir vienas kitam ištikimai nepadedą. Šita nepaprasta partnerystė yra vienas iš didžiausių ir labiausiai stebinančių iš visų kosminių reiškinių šitame visatos amžiuje.

^{112:7.12 (1239.1)} Nuo susiliejimo su Derintoju akimirkos kylančiojo statusas yra evoliucinio tvarinio statusas. Žmogiškasis narys buvo pirmasis, kuris turėjo asmenybę, ir dėl to Derintoją pranoksta visuose reikaluose, susijusiuose su asmenybės suvokimu. Šitos susiliejusios būtybės Rojaus būstinė yra Kilimingtonas, ne Dieviningtonas, ir šita unikali Dievo ir žmogaus kombinacija figūruoja kaip kylantysis mirtingasis visą kelią iki pat Užbaigtųjų Korpuso.

^{112:7.13 (1239.2)} Kada kartą Derintojas susilieja su kylančiuoju mirtinguoju, tada šito Derintojo numeris iš supervisatos dokumentų yra išbraukiamas. Kas yra Dieviningtono dokumentuose, aš nežinau, bet manau, kad šitas Derintojo registravimas yra perkeliamas į einančio Užbaigtųjų Korpuso vadovo pareigas Grandfandos vidinių rūmų slaptuosius apskritimus.

^{112:7.14 (1239.3)} Su Derintojo susiliejimu Visuotinis Tėvas būna įvykdęs pažadą padovanoti save patį materialiams tvariniams; jis būna įgyvendinęs pažadą, ir užbaigęs planą, amžiams padovanoti dieviškumą žmonijai. Dabar prasideda žmogiškasis mėginimas realizuoti ir aktualizuoti begalines galimybes, kurios yra neatskiriamos nuo dangiškosios partnerystės su Dievu, kuri tokiu būdu tapo tikrove.

^{112:7.15 (1239.4)} Šiuo metu žinomas išliekančiųjų mirtingųjų likimas yra Rojaus Užbaigtumo Korpusas; toks pat likimo tikslas yra visiems Minties Derintojams, kurie būna susijungę amžinojoje sąjungoje su savo mirtingaisiais partneriais. Šiuo metu Rojaus užbaigtieji dirba visoje didžiojoje visatoje atlikdami daugybę užduočių, bet mes visi manome, kad jie turės kitų ir net dieviškesnių užduočių, kurios bus vykdomos tolimojoje ateityje, kada septynios supervisatos bus įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, ir kada ribinis Dievas bus pagaliau iškilęs iš paslapties, kuri šitą Aukščiausiąją Dievybę gaubia dabar.

^{112:7.16 (1239.5)} Jums tam tikru laipsniu buvo papasakota apie centrinės visatos, supervisatų, ir vietinių visatų organizaciją ir personalą; jums šis tas buvo papasakota apie kai kurių iš tų įvairių asmenybių, kurios dabar valdo šituos toli nusidriekiančius kūrinius, charakterį ir kilmę. Jūs taip pat

buvote informuoti, jog dabar yra organizuojamos milžiniškos visatų galaktikos nepalyginamai toliau išorėje už didžiosios visatos periferijos, pirmajame išorinės erdvės lygyje. Taip pat šitų pasakojimų metu buvo užsiminta, jog Aukščiausioji Būtybė turės atskleisti savo neapreiktą tretinę funkciją šituose dabar žemėlapiuose nepažymėtuose išorinės erdvės regionuose; ir jums taip pat buvo pasakyta, kad Rojaus korpuso užbaigtieji yra Aukščiausiojo patirtiniai vaikai.

^{112:7.17 (1239.6)} Mes manome, jog su Derintoju susilieję mirtingieji, drauge su savo užbaigtaisiais partneriais, turi lemti kažkokiu būdu veikti administruodami pirmojo išorinio lygio visatas. Mes neturime nė menkiausios abejonės, jog reikiamu laiku šitos milžiniškos galaktikos taps apgyvendintomis visatomis. Ir mes lygiai tiek pat esame įsitikinę, jog tarp jų administratorių bus sutinkami Rojaus užbaigtieji, kurių prigimtis yra kosminė pasekmė, kai susimaišo tvarinys ir Kūrėjas.

^{112:7.18 (1239.7)} Koks jaudinantis patyrimas! Kokia romantika! Gigantišką kūrinį turi administruoti Aukščiausiojo vaikai, šitie įsameninti ir sužmoginti Derintojai, šitie Derintojizuoti ir įamžinti mirtingieji, šitie paslaptieji deriniai ir amžinieji susivienijimai, kuriuos sudaro kokie tik yra žinomi patys aukščiausieji Pirmojo Šaltinio ir Centro esmės pasireiškimai ir žemiausioji išmintingos gyvybės forma, galinti suvokti ir pasiekti Visuotinį Tėvą. Mes suvokiame, jog tokios suvienytos būtybės, tokios Kūrėjo ir tvarinių partnerystės, taps bet kokios protingos gyvybės formos ir visų protingų gyvybės formų, kurios gali atsirasti šitose būsimosiose pirmojo išorinės erdvės lygio visatose, nuostabiais valdovais, neprilygstamais

administratoriais, ir supratingais ir užjaučiančiais reguliuotojais.

112:7.19 (1240.1) Tas tiesa, jūs, mirtingieji, esate žemiškosios, gyvulinės kilmės; jūsų sandara iš tikrųjų yra iš dulkių. Bet jeigu jūs tikrai norite, jeigu jūs tikrai trokštate, tuomet tikrai amžių palikimas yra jūsų ir jūs tikrai kada nors tarnausite visatose savo tikrajame statuse—patyrimo Aukščiausiojo Dievo vaikais ir visų asmenybių Rojaus Tėvo dieviškaisiais sūnumis.

112:7.20 (1240.2) [Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

113 Dokumentas. Serafiniai likimo sargai

113:0.1 (1241.1) PATEIKĘ pasakojimus apie Tarnaujančiąsias Laiko Dvasias ir Erdvės Žinianešių Gausybes, mes pradedame aptarinėti angelus sargus, serafimus, kurie yra pasišventę tam, jog tarnautų individualiems mirtingiesiems, kurių išaukštinimui ir tobulinimui ir buvo sukurtas visas šitas milžiniškas dvasinio žengimo į priekį išlikimo planas. Praeities amžiais Urantijoje, šitie likimo sargai buvo beveik vienintelė angelų grupė, kuri buvo žinoma. Planetiniai serafimai iš tiesų yra tarnaujančiosios dvasios, atsiųstos tarnauti tiems, kurie tikrai išliks. Šitie lydintys serafimai yra dirbę mirtingojo žmogaus dvasiniais pagalbininkais visų praeities ir dabarties didžiųjų įvykių metu. Ne viename apreiškime “žodį tarė angelai”; didelė dalis dieviškųjų mandatų “buvo gauti angelų tarnystės dėka.”

113:0.2 (1241.2) Serafimai yra tradiciniai dangaus angelai; jie yra tos tarnaujančiosios dvasios, kurios gyvena taip arti jūsų ir tiek

daug daro jūsų labui. Urantijoje jie tarnauja nuo žmogiškojo intelekto ankstyviausiųjų laikų.

1. Angelai sargai

^{113:1.1 (1241.3)} Mokymas apie angelus sargus nėra mitas; kai kurios žmogiškųjų būtybių grupės iš tiesų turi asmeninius angelus. Būtent šitą pripažindamas Jėzus, kalbėdamas apie dangiškosios karalystės vaikus, sakė: “Žiūrėkite, kad neniekintumėte nė vieno iš šitų mažųjų, nes aš jums sakau, jų angelai iš tikrųjų visada mato mano Tėvo dvasios buvimą.”

^{113:1.2 (1241.4)} Iš pradžių, serafimai buvo konkrečiai paskiriami atskiroms Urantijos rasėms. Bet nuo Mykolo savęs padovanojimo, jie yra paskiriami sutinkamai su žmogaus intelektu, dvasingumu, ir likimu. Intelektu požiūriu, žmonija yra suskirstyta į tris klases:

^{113:1.3 (1241.5)} 1. Normaliai nemąstantys—tie, kurie neturi normalios valios galios; tie, kurie nepriima vidutinių sprendimų. Šitą klasę sudaro tie, kurie nesugeba suvokti Dievo; jiems trūksta sugebėjimo išmintingai garbinti Dievybę. Normaliai nemąstančios Urantijos būtybės turi serafimų korpusą, vieną kuopą, su vienu cherubimų batalionu, paskirtų jiems tarnauti ir paliudyti, kad jiems yra rodomas teisingumas ir gailestingumas šios sferos gyvenimo kovose.

^{113:1.4 (1241.6)} 2. Vidutinis, normalus žmogiškojo proto tipas. Serafinės tarnystės požiūriu, didžioji dauguma vyrų ir moterų yra sugrupuota į septynias klases pagal savo statusą įsisavinant žmogiškojo žengimo į priekį ir dvasinio vystymosi apskritimus

^{113:1.5 (1241.7)} 3. Viršnormaliai mąstantys—tie, kurie turi didį ryžtą ir neabejotiną dvasinio pasiekimo potencialą; vyrai ir moterys, kurie turi didesnę ar mažesnę ryšį su savo viduje gyvenančiais Derintojais; įvairių rezervinių likimo korpusų nariai. Nesvarbu, kokiam apskritime yra žmogus, bet, jeigu toks individas yra įtrauktas į bet kurį iš kelių likimo rezervinių korpusų, tai tuoj pat jam yra paskiriami asmeniniai serafimai, ir nuo to laiko iki žemiškosios karjeros užbaigimo, tas mirtingasis naudosis angelo sargo nuolatinio tarnavimo ir nenutrūkstama globa. Taip pat, kada bet kokia žmogiškoji būtybė priima *tą* aukščiausiąjį sprendimą, kada būna tikrasis susižadėjimas su Derintoju, tada asmeninis sargas tai sielai yra paskiriamas nedelsiant.

^{113:1.6 (1242.1)} Tarnaujant vadinamosioms normalioms būtybėms, serafimai yra paskiriami sutinkamai su žmogaus pasiektais intelektualumo ir dvasingumo apskritimais. Jūs, turėdami savo protą mirtingame apvalkale, pradedate kelionę septintajame apskritime ir vykdydami savojo aš supratimo, savojo aš nugalėjimo, ir savojo aš įvaldymo užduotį keliaujate į vidų; ir apskritimas po apskritimo jūs vystotės tol (jeigu natūrali mirtis neužbaigia jūsų karjeros ir neperkelia jūsų kovos į gyvenamuosius pasaulius), kol pasiekiate pirmąjį arba vidinį santykinio ryšio ir komunijos su viduje gyvenančiu Derintoju apskritimą.

^{113:1.7 (1242.2)} Žmogiškosios būtybės pradiniam arba septintajame apskritime turi vieną angelą sargą su viena kuopa padedančių cherubimų, paskirtų stebėti ir globoti vieną tūkstantį mirtingųjų. Šeštajame apskritime, serafinė pora su viena kuopa cherubimų yra paskiriama tam, jog vestų šituos kylančius

mirtinguosius grupėmis po penkis šimtus. Kada pasiekiamas penktasis apskritimas, tada žmogiškosios būtybės yra sugrupuojamos į kuopas maždaug po vieną šimtą narių, ir serafimų sargų pora su grupe cherubimų vadovauja jai. Pasiekus ketvirtąjį apskritimą, mirtingieji yra surenkami į grupes po dešimt, ir vėl jiems vadovauja serafimų pora, kuriai padeda viena kuopa cherubimų.

113:1.8 (1242.3) Kada žmogaus protas išsiveržia iš gyvulinio paveldėjimo inercijos ir pasiekia žmogiškojo intelektualumo ir įgyto dvasingumo trečiąjį apskritimą, nuo tos akimirkos asmeninis angelas (tikrovėje du) bus visiškai ir išskirtinai atsidavęs šitam kylančiam mirtingajam. Ir tokiu būdu šitos žmogiškosios sielos, papildomai šalia amžinai esančių ir vis efektyviau veikiančių viduje gyvenančių Minties Derintojų, gauna šitų asmeninių likimo sargų nepadalintą pagalbą visose savo pastangose užbaigti trečiąjį apskritimą, peržengti per antrąjį, ir pasiekti pirmąjį.

2. Likimo sargai

113:2.1 (1242.4) Serafimai yra žinomi kaip likimo sargai tikrai nuo to laiko, kada jie būna paskiriami į susivienijimą su žmogiškąja siela, kuri yra įgyvendinusi vieną ar daugiau iš trijų pasiekimų: yra priėmusi aukščiausiąjį sprendimą būti panašia į Dievą, yra įžengusi į trečiąjį apskritimą, arba yra įtraukta į vieną iš rezervinių likimo korpusų.

113:2.2 (1242.5) Rasių evoliucijoje likimo sargas yra paskiriamas pačiai pirmajai būtybei, kuri pasiekia tą apskritimą, kuri reikalaujama įveikti. Urantijoje pirmasis mirtingasis, kuris

gavo asmeninį sargą, buvo Rantovokas, senovės raudonosios rasės išminčius.

^{113:2.3 (1242.6)} Visi angeliškieji paskyrimai yra įgyvendinami iš savanorių serafimų grupės, ir šitie paskyrimai visada atitinka žmogiškuosius poreikius ir angeliškosios poros statusą—serafinį patyrimą, meistriškumą, ir išmintį. Tikrai tokie serafimai, kurie yra ilgai tarnavę, labiau patyrę, ir išmėginti tipai, yra paskiriami likimo sargais. Daug sargų sukaupė didžiulės vertingos patirties tuose pasauliuose, kurie priklauso nesusiliejančių su Derintojais serijoms. Taip, kaip ir Derintojai, serafimai tarnauja šitoms būtybėms per vieno gyvenimo tarpsnį, ir tada būna išlaisvinami naujam paskyrimui. Urantijoje daug sargų yra turėję šitą ankstesnį praktinį patyrimą kituose pasauliuose.

^{113:2.4 (1243.1)} Kada žmogiškosios būtybės neišlieka, tada jų asmeniniai arba grupės sargai gali ne vieną kartą tarnauti su panašia užduotimi toje pačioje planetoje. Serafimai išsiugdo sentimentalų požiūrį į individualius pasaulius ir jaučia ypatingą meilę tam tikroms mirtingųjų tvarinių rasėms ir rūšims, su kuriomis jie buvo taip artimai ir betarpiškai susieti.

^{113:2.5 (1243.2)} Angelai išsivysto tvirtą meilę savo žmogiškiesiems partneriams; ir jūs, jeigu tikrai galėtumėte serafimus matyti, tai jiems pajustumėte nuoširdžią meilę. Jeigu jūs neturėtumėte materialių kūnų, o turėtumėte dvasines formas, tai pagal savo asmenybės daugelį savybių būtumėte labai arti angelų. Jie turi didžiąją dalį jūsų emocijų ir turi kai kurių papildomų jausmų. Vienintelis jus užvaldantis jausmas, kurį jiems kažkaip sunku suvokti, yra iš gyvūnų paveldėta baimė, kuri tokia didele dalimi yra įsitvirtinusi Urantijos vidutinio gyventojų protiniame

gyvenime. Angelams iš tikrųjų sunku suprasti, kodėl jūs su tokiu užsispyrimu leidžiate, kad jūsų aukštesnius intelektualius sugebėjimus, net ir jūsų religinį tikėjimą taip valdytų baimė, taip visapusiškai demoralizuotų baimės ir nerimo beatodairiška panika.

^{113:2.6 (1243.3)} Visi serafimai turi savo asmeninius vardus, bet dokumentuose, kurie nurodo paskyrimą į tarnystę pasauliui, jie dažnai yra pažymimi savo planetiniais numeriais. Visatos būstinėje jie yra registruojami vardu ir numeriu. Žmogiškojo subjekto, kuris buvo panaudotas šito kontaktinio ryšio metu, likimo sargas yra Nebadono 182.314-osios serafinės armijos 37-osios gausybės 6-ojo legiono 384-ojo dalinio 4-ojo bataliono 126-osios kuopos 17-ojo būrio 3-asis numeris. Šito serafimo dabartinis planetinis paskyrimas Urantijoje ir šitam žmogiškajam subjektui yra 3.641.852.

^{113:2.7 (1243.4)} Į asmeninio saugojimo tarnystę, į angelų kaip likimo sargų užduotis, serafimai visada savo paslaugas pasiūlo. Mieste, kuriame lankomės šiuo metu, vienas iš mirtingųjų neseniai buvo priimtas į rezervinį likimo korpusą, ir kadangi visus tokius žmones asmeniškai lydi angelai sargai, tai šito paskyrimo siekė daugiau negu vienas šimtas kvalifikuotų serafimų. Planetinis vadovas iš labiau patyrusių individų atrinko dvylika ir vėliau paskyrė tuos serafimus, kuriuos laikė geriausiai tinkančiais vesti šitą žmogiškąją būtybę jos gyvenimo kelionės metu. Tai yra, iš vienodai kvalifikuotų serafimų jie atrinko vieną porą; šitos serafinės poros vienas iš narių visada budės.

^{113:2.8 (1243.5)} Serafinės užduotys gali būti nesiliaujančios, tačiau bet kuris iš serafinės poros narių gali susitvarkyti su visomis

tarnystės pareigomis. Kaip ir cherubimai, serafimai paprastai tarnauja poromis, bet skirtingai nuo savo mažiau išsivysčiusių pagalbininkų, serafimai kartais gali dirbti ir atskirai po vieną. Iš esmės visuose savo ryšiuose su žmogiškosiomis būtybėmis jie gali veikti kaip individai. Abu angelai yra reikalingi tikrai ryšiui ir tarnystei aukštesnėse visatų grandinėse.

^{113:2.9 (1243.6)} Kada serafinė pora gauna saugojimo užduotį, tada ji tarnauja per tos žmogiškosios būtybės likusį gyvenimo laikotarpį. Papildanti būtybė (vienas iš dviejų angelų) tampa užduoties registruotoju. Šitie papildantieji serafimai yra evoliucinių pasaulių mirtingųjų registruojantieji angelai. Įrašus saugo cherubimų pora (cherubimas ir sanobimas), kuri visada yra susieta su serafiniais sargais, bet šituos įrašus visada parengia vienas iš serafimų.

^{113:2.10 (1244.1)} Tam, kad pailsėtų ir pasikrautų visatos grandinių gyvybės energija, periodiškai sargą išleidžia jo papildinys, ir kada jo nebūna, tada susietas cherubimas veikia kaip registruotojas, taip pat šitaip būna ir tada, kada tokiu pačiu būdu būna išvykęs ir papildantis serafimas.

3. Ryšys su kitais dvasiniais poveikiais

^{113:3.1 (1244.2)} Vienas iš svarbiausių dalykų, kuriuos likimo sargas atlieka savo mirtingajam subjektui yra tai, kad jis stengiasi asmeniškai koordinuoti didelį skaičių neasmeninių dvasinių poveikių, kurie yra besivystančio materialaus tvarinio proto ir sielos viduje, kurie apsupa, ir kurie veikia šį protą ir sielą. Žmogiškosios būtybės yra asmenybės, ir nepaprastai sunku neasmenėms dvasioms ir ikiasmenėms esybėms užmegzti tiesioginį ryšį su taip smarkiai materializuotais ir visiškai

atskirais asmeniais protais. Angelui sargui tarnaujant visi šitie poveikiai yra daugiau ar mažiau suvienyti ir paversti tokiais, kad juos beveik gali suvokti besivystančios žmogiškosios asmenybės besiplečianti moralinė prigimtis.

^{113:3.2 (1244.3)} Šitas serafinis sargas ypač gali abipusiškai susieti ir iš tikrųjų abipusiškai susieja Begalinės Dvasios įvairias agentūras ir įtakas, pradedant fizinių kontrolierių ir pagalbinių proto dvasių sfera ir baigiant Dieviškojo Tarno Šventąja Dvasia ir Rojaus Trečiojo Šaltinio ir Centro Visur Esančios Dvasios buvimu. Šiuos milžiniškus Begalinės Dvasios tarnavimus šitaip suvienijęs ir pavertęs labiau asmeniais, serafimas šitą Bendrai Veikiančiojo integruotą poveikį tada ima abipusiškai susieti su Tėvo ir Sūnaus dvasiniais buvimais.

^{113:3.3 (1244.4)} Derintojas yra Tėvo buvimas; Tiesos Dvasia yra Sūnų buvimas. Šitas dieviškąsias dovanas žmogiškojo dvasinio patyrimo žemesniuose lygiuose suvienija ir koordinuoja serafimo sargo tarnavimas. Tarnaudami mirtingiesiems tvariniams angeliškieji tarnai turi talentą Tėvo meilę ir Sūnaus gailestingumą sujungti.

^{113:3.4 (1244.5)} Ir tai atskleidžia priežastį, kodėl serafinis sargas galiausiai tampa mirtingojo išliekančiojo proto modelių, atminties formulių, ir sielos realybių asmeniniu saugotoju tuo laikotarpiu, kuris būna tarp fizinės mirties ir morontinio prisikėlimo. Šitaip veikti dėl žmogiškojo tvarinio šitoje fazėje, kada iš vieno visatos lygio yra pereinama į kitą ir aukštesnį lygį, galėtų vien tiktai Begalinės Dvasios tarnaujantieji vaikai. Net ir tada, kada jūs nugrimsite į savo paskutinįjį perėjimo miegą, kada jūs žengsite iš laiko į amžinybę, aukštasis supernafimas

lygiai taip pat patirs tą perėjimą su jumis kaip tvarinio tapatybės sargas ir asmeninio vientisumo garantas.

113:3,5 (1244,6) Dvasiniame lygyje, serafimai paverčia asmenėmis didelę dalį šiaip jau neasmenių ir ikiasmenių tarnavimų visatoje; jie yra koordinatoriai. Intelektualiam lygyje jie abipusiškai susieja protą ir morontiją; jie yra vertėjai. Ir fiziniame lygyje jie manipuliuoja žemiškąją aplinką savo ryšių su Pagrindiniais Fiziniiais Kontrolieriais dėka ir bendradarbiaujančios tarnystės su tarpinėmis būtybėmis dėka.

113:3,6 (1244,7) Toks yra pasakojimas apie lydinčiųjų serafimų įvairiapusę ir sudėtingą funkciją; tačiau, kaip tokia žema pagal rangą angeliškoji asmenybė, sukurta tik vos truputėlį aukščiau už visatos žmogiškąjį lygį, atlieka tokius sunkius ir sudėtingus dalykus? Mes iš tikrųjų šito nežinome, bet manome, jog šitai fenomenaliai tarnystei tam tikru neatskleistu būdu padeda Aukščiausiosios Būtybės, laiko ir erdvės besivystančių visatų besiaktualizuojančios Dievybės, nežinomas ir neatskleistas veikimas. Per visą progresinio išlikimo sferą Aukščiausiojoje Būtybėje ir jos dėka, serafimai yra evoliucinio mirtingojo žengimo į priekį esminė dalis.

4. Serafinės veikimo sferos

113:4,1 (1245,1) Serafimai sargai nėra protas, nors jie iš tikrųjų kyla iš to paties šaltinio, iš kurio taip pat atsiranda ir mirtingojo protas, iš Kuriančiosios Dvasios. Serafimai yra proto stimuliuotojai, jie nuolat stengiasi skatinti žmogiškajame prote sprendimus, kurie įgalintų pereiti per apskritimus. Jie tą daro ne taip, kaip Derintojas, veikiantis iš vidaus ir per sielą, bet vietoje šito jie veikia iš išorės į vidų, pasinaudodami žmogiškųjų būtybių

visuomenine, etine, ir moraline aplinka. Serafimai nėra Visuotinio Tėvo dieviškoji vilionė, kokia yra Derintojas, bet jie tikrai veikia kaip Begalinės Dvasios tarnystės asmeninė agentūra.

113:4.2 (1245.2) Mirtingasis žmogus, veikiamas Derintojo vadovavimo, taip pat pasiduoda ir serafiniam vedimui. Derintojas yra žmogaus amžinosios prigimties esmė; serafimas yra žmogaus besivystančios prigimties mokytojas—šitame gyvenime mirtingojo proto, kitame gyvenime morontinės sielos mokytojas. Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs sąmoningai suvoksite ir pažinsite serafinius instruktorius, bet pirmajame gyvenime žmonės apie juos nežino nieko.

113:4.3 (1245.3) Serafimai veikia kaip žmonių mokytojai, žmogiškąją asmenybę veddami į naujų ir progresinių patyrimų kelius. Priimti serafimo vadovavimą retai kada reiškia lengvo gyvenimo pasiekimą. Naudodamiesi šituo vadovavimu jūs tikrai susidursite su moralaus pasirinkimo ir dvasinio žengimo į priekį sunkiai įveikiamomis viršūnėmis, ir jeigu turėsite drąsos, tikrai jas nugalėsite.

113:4.4 (1245.4) Garbinimo impulsas didele dalimi kyla dėl aukštesniųjų pagalbinių proto dvasių dvasinių pasufleravimų, kuriuos sustiprina Derintojo vadovavimas. Bet troškimas melstis, kurį taip dažnai patiria Dievo-sąmonės mirtingieji, labai dažnai kyla dėl serafinio poveikio. Serafimas sargas nuolat manipuliuoja mirtingojo aplinką turėdamas tikslą padidinti žmogiškojo kylančiojo kosminę įžvalgą tam, jog toks kandidatas į išlikimą galėtų įgyti padidintą suvokimą apie viduje gyvenančio Derintojo buvimą ir šitokiu būdu galėtų labiau bendradarbiauti su dvasine dieviškojo buvimo misija.

^{113:4.5} ^(1245.5) Nors viduje gyvenantys Derintojai akivaizdžiai nepalaiko ryšio su išorėje esančiais serafimais, bet atrodo, kad jie visada dirba tobuloje harmonijoje ir nuostabiai sutardami. Sargai yra aktyviausi tuo metu, kada Derintojai yra mažiausiai aktyvūs, bet jų tarnystė kažkoku būdu yra keistai abipusiškai susieta. Toks nuostabus bendradarbiavimas vargu ar galėtų būti atsitiktinis ar neesminis.

^{113:4.6} ^(1245.6) Serafimo sargo tarnaujanti asmenybė, Dievo buvimas viduje gyvenančio Derintojo išraiška, Šventosios Dvasios veikimas grandinėje, ir Tiesos Dvasios Sūnaus-sąmonė visa tai yra dieviškai tarpusavyje susieta į dvasinės tarnystės prasmingą vienybę mirtingojo asmenybėje ir mirtingojo asmenybei. Nors kilę iš skirtingų šaltinių ir skirtingų lygių, bet šitie visi dangiškieji poveikiai yra integruoti Aukščiausiosios Būtybės apgaubiančiame ir besivystančiame buvime.

5. Serafinė tarnystė mirtingiesiems

^{113:5.1} ^(1245.7) Angelai neįsiveržia į žmogiškojo proto neliečiamumą; jie nemanipuliuoja mirtingųjų valios; taip pat jie tiesiogiai nepalaiko ryšio su viduje gyvenančiais Derintojais. Likimo sargas jus veikia visais įmanomais būdais, nepažeidžiančiais jūsų asmenybės orumo; kad ir kokios būtų aplinkybės, bet šitie angelai tikrai nesikiša į žmogiškosios valios laisvą pasireiškimą. Nei angelai, nei bet kuri kita visatos asmenybių kategorija neturi galios ar valdžios tam, kad suvaržytų arba sumažintų žmogiškojo pasirinkimo išskirtines teises.

^{113:5.2} ^(1246.1) Angelai yra taip arti jūsų ir taip jautriai rūpinasi jumis, kad jie, vaizdžiai sakant, “verkia dėl jūsų sąmoningo

nepakantumo ir užsispyrimo.” Serafimai nelieja fizinių ašarų; jie neturi fizinių kūnų; taip pat jie neturi ir sparnų. Bet jie iš tiesų turi dvasines emocijas, ir jie tikrai patiria dvasinės prigimties jausmus ir sentimentus, kuriuos tam tikra prasme galima palyginti su žmogiškomis emocijomis.

^{113:5.3 (1246.2)} Serafimai jūsų labai veikia visiškai nepriklausomai nuo jūsų tiesioginių prašymų; jie vykdo savo vyresnybės nurodymus; ir šitaip jie veikia nežiūrint jūsų trumpalaikių kaprizų ir permainingos nuotaikos. Tai nereiškia, kad jūs negalite jų užduočių arba palengvinti, arba apsunkinti, bet greičiau tai reiškia, jog angelai nėra tiesiogiai susiję su jūsų prašymais arba su jūsų maldomis.

^{113:5.4 (1246.3)} Gyvenimo materialame kūne metu angelų išmintis nėra tiesiogiai prieinama mirtingiesiems žmonėms. Jie nėra valdovai ar reguliuotojai; jie tiesiog yra sargai. Serafimai *saugo* jus; jie nesistengia jūsų veikti tiesiogiai; jūs turite patys pasirinkti savo kelią, tačiau tada šitie angelai veikia taip, kad jūsų pasirinktą kelią būtų galima panaudoti kaip įmanoma geriau. Jie savavališkai nesikiša (paprastai) į žmogiškojo gyvenimo kasdienius reikalus. Tačiau kada jie gauna nurodymus iš savo vyresnybės tam, kad atliktų kokį nors neįprastą žygį, tada jūs galite būti tikri, jog šitie sargai suras kokias nors priemones tam, kad šituos mandatus įvykdytų. Dėl to į žmogiškosios dramos spektaklį jie neįsiveržia, tačiau, kada susidaro nepaprastos aplinkybės, tada į jį jie įsiterpia, bet ir tuomet tą atlieka paprastai gavę savo vyresnybės tiesioginius nurodymus. Jie yra tos būtybės, kurios jus lydės ne vieną amžių, ir šitokiu būdu jie susipažįsta su savo būsimuoju darbu ir su asmenybės susivienijimu.

^{113:5.5 (1246.4)} Serafimai tam tikromis aplinkybėmis sugeba veikti kaip materialūs tarnai žmogiškosioms būtybėms, bet šitose pareigose jų veikimas yra labai retas. Žmogiškųjų būtybių labai jie sugeba veikti, padedant tarpinėms būtybėms ir fiziniams kontrolieriams, plačiame veiklos diapazone, net ir užmegzti realų ryšį su žmonėmis, bet tokie atsitikimai yra labai neįprasti. Paprastai serafinis veikimas materialiosios sferos sąlygų nekeičia, nors buvo atvejų, kada žmogiškosios evoliucijos grandinėje buvo iškilęs pavojus gyvybiškai svarbioms grandims, kurių metu serafiniai sargai veikė, ir kaip pridera, savo pačių iniciatyva.

6. Angelai sargai po mirties

^{113:6.1 (1246.5)} Jums ši tą papasakojęs apie serafimų tarnystę natūralaus gyvenimo laikotarpiu, aš pasistengsiu jus informuoti apie likimo sargų elgesį tuo metu, kada jų žmogiškuosius partnerius ištinka mirtis. Jums mirus, jūsų įrašus, tapatybės aprašus, ir žmogiškosios sielos morontinę esybę—išvystytą bendrai dirbant mirtingam protui ir dieviškajam Derintojui—likimo sargas ištikimai saugo drauge su visomis kitomis vertybėmis, susijusiomis su jūsų ateities egzistencija, viską, kas sudaro jus, tikrąjį jus, išskyrus besitęsiančios egzistencijos tapatybę, kurią išreiškia išvykstantis Derintojas ir asmenybės aktualybė.

^{113:6.2 (1246.6)} Tą patį akimirksnį, kai tik žmogiškajame prote vairuojanti šviesa, tas dvasinis švytėjimas, kurį serafimai sieja su Derintojo buvimu, išnyksta, lydintysis angelas asmeniškai pateikia pranešimą eilės tvarka būrio, kuopos, bataliono, dalinio, legiono, ir gausybės vadovaujantiems angelams; ir po to, kai būna tinkamai užregistruotas dėl paskutiniojo laiko ir

erdvės jaudinančio patyrimo, tuomet toks angelas gauna planetinio serafimų vado sutikimą pateikti pranešimą Vakaro Žvaigždei (ar kitam Gabrielio padėjėjui), kuri vadovauja serafinei armijai, esančiai šito kandidato į kilimą visatoje. Ir gavęs leidimą iš šito vado, kuris vadovauja šitam aukščiausiam organizaciniam vienetui, toks likimo sargas vyksta į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį ir ten laukia, kol jo buvusiam globotiniui materialiam kūne bus sugrąžinta sąmonė.

113:6.3 (1247.1) Tuo atveju, jeigu žmogiškoji siela, gavusi asmeninio angelo paskyrimą, neišlieka, tada lydintysis serafimas turi vykti į vietinės visatos būtinę, kad ten paliudytų savo papildinio iki galo pateiktus įrašus, kurie buvo perduoti anksčiau. Po šito jis stoja prieš archangelų teisimą tam, jog būtų atleistas nuo kaltės dėl savo subjekto neišlikimo; ir tada jis sugrįžta į tuos pasaulius, kad vėl būtų paskirtas kitam mirtingajam, turinčiam kilimo potencialą arba į kokį nors kitą serafinės tarnystės skyrių.

113:6.4 (1247.2) Bet be asmeninės arba grupinės saugojimo tarnystės angelai evoliuciniams tvariniams tarnauja daugeliu būdų. Tie asmeniniai sargai, kurių subjektai į gyvenamuosius pasaulius neina tuoj pat, neleidžia laiko nieko neveikdami, kada laukia, kol mirtingieji bus prikeliami pagal sąrašą paskelbus naujos dieviškosios tvarkos nuosprendį; jie būna vėl paskiriami į daugelį tarnavimo misijų po visą visatą.

113:6.5 (1247.3) Serafimas sargas yra mirtingojo žmogaus miegančios sielos išliekančiųjų vertybių saugantis globėjas, kaip ir išvykęs Derintojas yra tokios nemirtingos visatinės būtybės tapatybė. Kada ryšium su naujai pagaminta morontine forma šitie du

bendradarbiauja mansonijos prisikėlimo salėse, tada įvyksta kylančiojo mirtingojo asmenybės sudedamųjų faktorių atstatymas.

113:6.6 (1247.4) Derintojas jus identifikuos; serafimas sargas jus iš naujo įasmenins ir tada jus iš naujo pristatys jūsų žemiškųjų dienų ištikimajam Pagalbininkui.

113:6.7 (1247.5) Taip būna net ir tada, kada pasibaigia planetinis amžius, kada tie, kurie būna mirtingojo pasiekimo žemesniuose lygiuose, yra surenkami, būtent jų grupiniai sargai gyvenamųjų sferų prisikėlimo salėse juos atstato iš naujo, net ir taip, kaip jūsų dokumentai pažymi: “Ir jis tikrai pasiųs savuosius angelus su galingu balsu ir savo išrinktuosius surinks draugėn nuo vieno valdos krašto iki kito.”

113:6.8 (1247.6) Teisingumo metodas reikalauja, jog asmeniniai arba grupės sargai atsilieptų visų neišlikusiųjų vardu tada, kada, paskelbus naują dieviškąją tvarką, yra kviečiama pagal sąrašą. Tokių neišlikusiųjų Derintojai nebesugrįžta, ir kada būna kviečiama pagal sąrašą, tada atsiliepia serafimai, bet Derintojai neatsako. Tai sudaro “neteisiųjų prisikėlimą,” tikrovėje tai yra tvarinio egzistencijos nutraukimo oficialus pripažinimas. Šitas teisingumo šaukimas pagal sąrašą visada būna tuoj pat po gailestingumo kvietimo pagal sąrašą, po miegančiųjų išlikusiųjų prisikėlimo. Bet šitais reikalais rūpinasi tikrai išlikimo vertybių aukščiausieji ir visažiniai Teisėjai. Mes nesame realiai susiję su tokiomis teismų problemomis.

113:6.9 (1247.7) Grupės sargai planetoje gali tarnauti per amžių amžius ir galiausiai tapti daugybės tūkstančių miegančiųjų išlikusiųjų sielų saugotojais. Šitai jie gali tarnauti daugelyje

skirtingų pasaulių vienoje sistemoje, kadangi prisikėlimo metu atsiliepiama gyvenamuosiuose pasauliuose.

^{113:6.10 (1247.8)} Satanijos sistemoje visi asmeniniai ir grupiniai sargai, kurie nukrypo nuo teisingo kelio Liuciferio maišto metu, nežiūrint to, jog daugelis nuoširdžiai atgailavo dėl savosios kvailystės, turi likti sulaikyti Jeruseme tol, kol bus paskelbtas galutinis nuosprendis dėl maišto. Visatos Cenzoriai iš šitų nepaklusnių ir neištikimų sargų jau savavališkai atėmė jiems patikėtų sielų visus aspektus ir šitas morontines realybes saugoti perdavė savanorių sekonafimų globai.

7. Serafimai ir kylanciojo karjera

^{113:7.1 (1248.1)} Iš tikrųjų tai yra epocha kylanciojo mirtingojo karjeroje, šitas pirmasis atsibudimas ant gyvenamojo pasaulio krantų; ten, pirmą kartą, realiai pamatyti savo ilgai mylėtus ir nuolat esančius žemiškųjų dienų angeliškuosius kompanionus; taip pat ten iš tikrųjų sąmoningai suvokti dieviškojo Pagalbininko tapatybę ir buvimą, taip ilgai gyvenusio jūsų prote žemėje. Toks patyrimas sudaro šlovingą atsibudimą, realųjį prisikėlimą.

^{113:7.2 (1248.2)} Morontinėse sferose lydintieji serafimai (jų yra du) yra jūsų nuoširdūs kompanionai. Šitie angelai ne tik artimai lydi jus, kada einate į priekį pereinamųjų pasaulių karjeroje, visais įmanomais būdais padėdami jums įgyti morontinį ir dvasinį statusą, bet jie taip pat naudojasi galimybe vystytis ir gyvenamuosiuose pasauliuose studijuoja mokyklose, kurios yra skirtos evoliucinių serafimų kvalifikacijos kėlimui.

113:7.3 (1248.3) Žmogiškoji rasė buvo sukurta tik šiek tiek žemesnė už angeliškųjų kategorijų paprastesnius tipus. Dėl to jūsų morontinio gyvenimo pirmoji užduotis bus jūsų paskyrimas serafimų padėjėjais tiesioginiame darbe, kuris laukia iš karto, kada jūs atgausite asmenybės sąmonę po savo išsilaisvinimo iš materialaus kūno pančių.

113:7.4 (1248.4) Prieš palikdami gyvenamuosius pasaulius, visi mirtingieji turės nuolatinį serafinų partnerių arba sargus. Ir kada jūs kylate per morontines sferas, galiausiai būtent serafiniai sargai paliudija ir patvirtina dekretus dėl jūsų amžinosios sąjungos su Minties Derintojais. Kartu jie yra sukūrę jūsų kaip materialaus kūno vaiko iš laiko pasaulio asmenybės tapatybę. Tada, kada jūs pasieksite subrendusią morontinę būseną, jie lydės jus per Jerusimą ir su juo susietus sistemos pažangos ir kultūros pasaulius. Po šito jie su jumis vyksta į Edentiją ir į jos septyniasdešimt išvystyto suvisuomeninimo sferų, ir vėliau jie nuves jus pas Melkizedekus ir lydės jus per visatos būstinės pasaulių nuostabią karjerą. Ir kada jūs būsite įsisavinę Melkizedekų išmintį ir kultūrą, tada jie toliau jus ves į Salvingtoną, kur jūs stovėsite akis į akį prieš viso Nebadono Aukščiausiąjį Valdovą. Ir vis dar šitie serafiniai gidai lydės jus per supervisatos mažuosius ir didžiuosius sektorius ir tolyn į Uversos priėmimo pasaulius, pasilikdami su jumis tol, kol jūs galiausiai būsite įsekonafimuoti ilgam skrydžiui į Havoną.

113:7.5 (1248.5) Kai kurie iš priskirtų per mirtingojo karjerą likimo sargų eina tuo kursu, kuriuo kyla piligrimai per Havoną. Kiti su savo ilgalaikiais mirtingaisiais partneriais laikinai atsisveikina, ir tada, kada šitie mirtingieji keliauja per centrinės visatos

apskritimus, šie likimo sargai pasiekia Serafingtono apskritimus. Ir ant Rojaus krantų jie lauks, kada jų mirtingieji partneriai atsibus po paskutiniojo laiko perėjimo miego, patekę į naują amžinybės patyrimą. Vėliau tokie kylantieji serafimai pradeda įvairią tarnystę užbaigtųjų korpuse ir Serafiniame Užbaigtumo Korpuse.

113:7.6 (1248.6) Žmogus ir angelas gali būti vėl sujungti arba nesujungti amžinojoje tarnystėje, bet nesvarbu, kur juos nuvestų serafinis paskyrimas, serafimai visada palaiko ryšį su savo buvusiais evoliucinių pasaulių globotiniais, laiko kylančiais mirtingaisiais. Artimi ryšiai ir kupinas meilės prisirišimas, atsiradę sferose, kur kilo žmonės, niekada nebūna užmiršti ar iki galo nutraukti. Per amžinuosius amžius žmonės ir angelai bendradarbiaus dieviškojoje tarnystėje taip, kaip tą jie darė laiko karjeroje.

113:7.7 (1249.1) Serafimams, patikimiausias būdas pasiekti Rojaus Dievybes yra sėkmingai vesti evoliucinės kilmės sielą iki Rojaus vartų. Dėl to paskyrimas likimo sargu yra aukščiausiai įvertinama serafinė pareiga.

113:7.8 (1249.2) Tikrai likimo sargai yra įtraukiami į pirminį arba mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą, ir tokios poros yra įsitraukusios į tapatybės vienovės aukščiausią jaudinantį patyrimą; šios dvi būtybės yra pasiekusios dvasinį abipusį susivienijimą Serafingtone iki to meto, kada būna priimtose užbaigtųjų korpuse. Šitame patyrime šios dvi angeliškosios būtybės, taip papildančios viena kitą visose visatos funkcijose, pasiekia dviejų viename galutinę dvasią, dėl ko atsiranda naujas sugebėjimas priimti Rojaus Tėvo fragmentą ne-Derintoją, ir su juo susiliesti. Ir šitaip iš tikrųjų kai kurie jus

mylintys serafiniai padėjėjai laike taip pat tampa ir jūsų užbaigtųjų partneriais amžinybėje, Aukščiausiojo vaikais ir išstobulintais Rojaus Tėvo sūnumis.

113:7.9 (1249.3) [Pateikė Serafimų, dislokuotų Urantijoje, Vadovas.]

114 Dokumentas. Serafinis planetinis valdymas

114:0.1 (1250.1) PATYS Aukštieji valdo žmonių karalystes remdamiesi dideliu skaičiumi dangiškųjų jėgų ir agentūrų, bet iš esmės serafimų tarnyste.

114:0.2 (1250.2) Šiandien pusiaudienį patikrinimo metu planetinių angelų, sargų, ir kitokių rūšių Urantijoje buvo 501.234.619 serafimų porų. Aš vadovauju dviems šimtams serafinių gausybių—597.196.800 serafimų porų arba 1.194.393.600 individualių angelų. Tačiau, registras rodo, jog yra 1.002.469.238 individai; todėl tai reiškia, jog 191.924.362 angelai iš šito pasaulio buvo išvykę vykdydami savo pareigas, susijusias su transportavimu, pranešimų gabenimu, arba mirtimi. (Urantijoje cherubimų yra maždaug tiek pat, kiek ir serafimų, ir jie yra organizuoti panašiai.)

114:0.3 (1250.3) Serafimai ir su jais susieti cherubimai yra artimai susiję su planetos viršžmogiškojo valdymo niuansais, ypač tokių pasaulių, kurie buvo izoliuoti dėl maišto. Angelai, kuriems sumaniai padeda tarpinės būtybės, Urantijoje veikia kaip tikrieji viršmaterialūs tarnai, kurie vykdo reziduojančio vyriausiojo vadovo ir visų jo padėjėjų ir pavaldinių mandatus. Serafimai kaip klasė be asmeninio ir grupinio saugojimo atlieka daug kitokių užduočių.

114:0.4 (1250.4) Urantijos nepalieka be deramos ir efektyvios priežiūros sistemos, žvaigždyno, ir visatos valdovai. Bet planetinis valdymas nėra panašus į kurio nors kito pasaulio Satanijos sistemoje, net ir visame Nebadone, valdymą. Jūsų priežiūros plano šitą unikalumą sudaro daug neįprastų aplinkybių:

114:0.5 (1250.5) 1. Urantijos gyvybės modifikavimo statusas.

114:0.6 (1250.6) 2. Sunkumai dėl Liuciferio maišto.

114:0.7 (1250.7) 3. Sutrikimai, kilę dėl Adominės pražangos.

114:0.8 (1250.8) 4. Nukrypimai, kylantys dėl to fakto, jog Urantija yra vienas iš pasaulių, kuriame save padovanojo Visatos Aukščiausiasis Valdovas. Nebadono Mykolas yra Urantijos Planetos Princas.

114:0.9 (1250.9) 5. Dvidešimt keturių planetinių reguliuotojų speciali funkcija.

114:0.10 (1250.10) 6. Archangelų grandinės dislokavimas planetoje.

114:0.11 (1250.11) 7. Kažkada įsikūnijusio Makiventos Melkizedeko ne taip senas paskyrimas Planetos Princo vicegerentu.

1. Urantijos aukščiausioji valdžia

114:1.1 (1250.12) Urantijos pirminė aukščiausioji valdžia buvo patikėta Satanijos sistemos valdovui. Iš pradžių jis ją atidavė Melkizedekų ir Gyvybės Nešėjų bendrajai komisijai, ir šita grupė Urantijoje veikė tol, kol atvyko numatyta tvarka paskirtas Planetos Princas. Po Princo Kaligastijos nuopolio, Liuciferio maišto metu, Urantija neturėjo tvirto ir

nusistovėjusio ryšio su vietine visata ir su jos administraciniais skyriais tol, kol nebuvo užbaigta Mykolo savęs padovanojimo misija materialiam kūne, kada jį paskelbė, Dienų Sąjunga, Urantijos Planetos Princui. Toks paskelbimas tvirtai ir iš principo amžiams įtvirtino jūsų pasaulio statusą, bet realiame gyvenime Aukščiausiasis Valdovas Sūnus Kūrėjas valdydamas planetą neatliko nė vieno asmeninio veiksmo, išskyrus tai, jog įkūrė Jerusemo komisiją iš dvidešimt keturių buvusių urantų, turinčių įgaliojimus jam atstovauti valdant Urantiją ir visas kitas izoliuotas planetas sistemoje. Vienas iš šitos tarybos narių dabar visada būna Urantijoje kaip reziduojantis aukščiausiasis vadovas.

114:1.2 (1251.1) Vicegerento valdžia veikti Mykolo vardu kaip Planetos Princui neseniai buvo suteikta Makiventai Melkizedekui, bet šitas vietinės visatos Sūnus nežengė nė mažiausio žingsnelio link to, jog pakeistų reziduojančių aukščiausiųjų vadovų viena po kitos besikeičiančių administracijų dabartinį planetinį režimą.

114:1.3 (1251.2) Mažai tikėtina, jog Urantijos valdyme bus įgyvendintas koks nors žymus pakeitimas dabartinės dieviškosios tvarkos metu, nebent Planetos Princo vicegerentas atvyktų tam, kad prisiimtų įsipareigojimus, atitinkančius jo rangą. Kai kuriems mūsų partneriams atrodo, jog ketinimą kažkuriuo laiku netolimoje ateityje pasiųsti į Urantiją vieną iš dvidešimt keturių patarėjų aukščiausiuoju vadovu pakeis oficialus Makiventos Melkizedeko atvykimas su Urantijos aukščiausiosios valdžios vicegerento mandatu. Kaip einantis Planetos Princo pareigas jis neabejotinai toliau vadovautų planetai tol, kol bus paskelbtas galutinis nuosprendis Liuciferio

maištui ir galbūt toliau iki tolimosios ateities, kada planeta įsitvirtins šviesoje ir gyvenime.

^{114:1.4 (1251.3)} Kai kas tiki, jog Makiventa neatvyks tam, jog asmeniškai vadovautų Urantijos reikalams iki dabartinės dieviškosios tvarkos pabaigos. Kiti mano, kad vicegerentas Princas, kaip toks, gali neatvykti iki to meto, kada Mykolas kažkuriuo metu sugrįš į Urantiją, kaip tą padaryti žadėjo dar būdamas materialiam kūne. Dar kiti, įskaitant ir šito pasakojimo autorių, Melkizedeko pasirodymo tikisi bet kurią dieną ar valandą.

2. Planetinių prižiūrėtojų valdyba

^{114:2.1 (1251.4)} Nuo Mykolo savęs padovanojimo laikų jūsų pasaulyje bendrojo pobūdžio Urantijos valdymas buvo patikėtas specialiai Jerusemo grupei iš dvidešimt keturių kažkada buvusių urantų. Kokiomis sąlygomis buvo priimti šitos komisijos nariai, mes nežinome, bet mes pastebėjome, jog tie, kurie tokiu būdu buvo paskirti, visi yra įnešę savo indėlį į besiplečiantį Aukščiausiojo suverenumą Satanijos sistemoje. Savo prigimtimi jie visi buvo tikri lyderiai, kada jie veikė Urantijoje, ir (išskyrus Makiventą Melkizedeką) šitas vadovavimo savybes toliau išplėtė gyvenamųjų pasaulių patyrimas ir papildė Jerusemo pilietybės mokymas. Į tą dvidešimt keturių narių komisiją narius pasiūlo Lanaforgo kabinetas, jiems pritaria Edentijos Patys Aukštieji, juos patvirtina Jerusemo Paskirtasis Sargybinis, ir paskiria Salvingtono Gabrielis sutinkamai su Mykolo mandatu. Tie, kurie būna paskirti laikinai, veikia visiškai taip, kaip ir šitos specialių prižiūrėtojų komisijos nuolatiniai nariai.

114:2.2 (1251.5) Šita planetinių direktorių valdyba ypač prižiūri šito pasaulio tas veiklos rūšis, kurios atsirado dėl to, jog Mykolas čia įgyvendino savo paskutinįjį savęs padovanojimą. Jie palaiko glaudų ir betarpišką ryšį su Mykolu vienos Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės, identiškos būtybės, kokia lydėjo Jėzų per jo visą mirtingojo savęs padovanojimą, ryšio dėka.

114:2.3 (1252.1) Šiuo metu Jonas, jums žinomas kaip “Krikštytojas,” yra šitos tarybos pirmininkas, kada ji posėdžiauja Jeruseme. Bet pagal pareigas šitos tarybos vadovas yra Satanijos Paskirtasis Sargybinis, Asocijuoto Inspektoriaus Salvingtone ir Orvontono Aukščiausiojo Vykdytojo tiesioginis ir asmeninis atstovas.

114:2.4 (1252.2) Šitos pačios komisijos nariai iš buvusių urantų taip pat veikia kaip sistemos kitų trisdešimt šešių dėl maišto izoliuotų pasaulių patariantys prižiūrėtojai; jie atlieka labai vertingą tarnystę padėdami Lanaforgui, Sistemos Valdovui, palaikyti glaudų ir atsakomąjį ryšį, susijusį su šitų planetų reikalais, kuriuos iš viršaus daugiau ar mažiau vis dar tebekontroliuoja Norlatiadeko Žvaigždyno Tėvai. Šitie dvidešimt keturi patarėjai kaip individai dažnai vyksta į kiekvieną iš karantine esančių planetų, ypač į Urantiją.

114:2.5 (1252.3) Kiekvienam iš likusių izoliuotų pasaulių pataria panašios ir įvairaus dydžio komisijos, kurias sudaro kažkada gyvenę tame pasaulyje gyventojai, bet šitos kitos komisijos yra pavaldžios Urantijos grupei iš dvidešimt keturių. Nors pastarosios komisijos nariai tokiu būdu aktyviai domisi žmogiškojo žengimo į priekį visomis fazėmis visuose izoliuotuose pasauliuose Satanijoje, bet pirmiausia ir ypatingai

jie rūpinasi Urantijos mirtingųjų rasių gerove ir vystymusi; kadangi betarpiškai ir tiesiogiai jie nesirūpina nė vienos kitos planetos, išskyrus Urantijos, reikalais, ir net čia jų įgaliojimai nėra visaapimantys, išskyrus kai kurias sritis, susijusias su mirtingųjų išlikimu.

^{114:2.6 (1252.4)} Niekas nežino, kiek ilgai šitie dvidešimt keturi Urantijos patarėjai tęs veiklą savo dabartiniame statuse, kada jie yra atitraukti nuo visatos veiklos įprastinės programos. Be jokios abejonės jie savo tarnystę dabartinėse pareigose tęs tol, kol prasidės koks nors pasikeitimas planetiniame statuse, toks, kaip dieviškosios tvarkos pabaiga, Makiventos Melkizedeko visos valdžios prisiėmimas, galutinio nuosprendžio Liuciferio maištui paskelbimas, arba kitas Mykolo pasirodymas paskutiniojo savęs padovanojimo pasaulyje. Dabartinis Urantijoje reziduojantis vyriausiasis vadovas atrodo yra linkęs manyti, jog visi, išskyrus Makiventą, galės toliau tęsti kilimą į Rojų nuo tos akimirkos, kada Urantijos sistema bus sugrąžinta į žvaigždyno grandines. Bet taip pat yra ir kitokių nuomonių.

3. Reziduojantis vyriausiasis vadovas

^{114:3.1 (1252.5)} Kas šimtą metų Urantijos laiku, Jerusemo korpusas iš dvidešimt keturių planetinių prižiūrėtojų vieną iš savo narių paskiria tam, jog gyventų jų pasaulyje, kad veiktų kaip jų vykdančysis atstovas, kaip reziduojantis vyriausiasis vadovas. Tuo laiku, kada buvo rengiami šitie dokumentai, šitas vykdančysis pareigūnas, devynioliktasis šitaip tarnavęs, buvo pakeistas dvidešimtuoju. Dabartinio planetinio prižiūrėtojo vardas yra jums nesakomas, nes mirtingasis žmogus yra taip natūraliai linkęs garbinti, net ir sudievinėti, savo nepaprastus tėvynainius ir savo viršžmogiškąją vyresnybę.

114:3.2 (1252.6) Reziduojantis vyriausiasis vadovas tvarkant pasaulio reikalus neturi jokios realios asmeninės valdžios, išskyrus tai, jog yra dvidešimt keturių Jerusemo patarėjų atstovas. Jis veikia kaip viršžmogiškosios administracijos koordinatorius ir yra dangiškųjų būtybių, veikiančių Urantijoje, gerbiamas vadovas ir visuotinai pripažintas lyderis. Visos angeliškųjų gausybių kategorijos jį laiko savo koordinuojančiuoju vadovu, tuo tarpu suvienytos tarpinės būtybės po 1-2-3 pirmojo išvykimo tam, jog taptų vienu iš tų dvidešimt keturių patarėjų, iš tikrųjų žvelgia į vieną kitą keičiančius vyriausiuosius vadovus kaip į savo planetinius tėvus.

114:3.3 (1253.1) Nors vyriausiasis vadovas planetoje realios ir asmeninės valdžios neturi, bet kiekvieną dieną jis perduoda dešimtis nurodymų ir sprendimų, kurie visoms su jais susijusioms asmenybėms yra galutiniai. Jis yra daug labiau panašus į tėvišką patarėją negu į techninį valdovą. Tam tikrais atvejais jis veikia taip, kaip veiktų Planetos Princas, bet jo administravimas yra panašesnis į Materialiųjų Sūnų administravimą.

114:3.4 (1253.2) Urantijos vyriausybė Jerusemo tarybose yra atstovaujama sutinkamai su tokiu nurodymu, kuriuo remiantis sugrįžtantis vyriausiasis vadovas tampa sistemos Aukščiausiojo Valdovo Planetos Princų kabineto laikinuoju nariu. Buvo tikimasi tada, kada Makiventa buvo paskirtas vicegerentu Princų, kad jis nedelsiant užims savo vietą Satanijos Planetos Princų taryboje, bet iki šiol šita linkme jis nesiėmė jokių veiksmų.

114:3.5 (1253.3) Viršmaterialioji Urantijos vyriausybė nepalaiko labai glaudžių organiškų ryšių su vietinės visatos aukštesniaisiais

padaliniais. Tam tikra prasme, reziduojantis vyriausiasis vadovas atstovauja Salvingtonui, o taip pat ir Jerusemui, nes jis veikia tų dvidešimt keturių patarėjų vardu, kurie tiesiogiai atstovauja Mykolui ir Gabrieliui. Ir būdamas Jerusemo piliečiu, planetos vyriausiasis vadovas gali veikti kaip Sistemos Aukščiausiojo Valdovo atstovas. Žvaigždyno valdžiai tiesiogiai atstovauja vienas Sūnus Vorondadekas, Edentijos stebėtojas.

4. Stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų

^{114:4.1 (1253.4)} Urantijos suverenumą dar labiau komplikuoja ir tai, jog netrukus po planetinio maišto planetinė valdžia vienašališkai buvo paimta į Norlatiadeko vyriausybės rankas. Urantijoje tebėra reziduojantis vienas Sūnus Vorondadekas, Edentijos stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų ir, tiesiogiai nevaldant Mykolui, planetinio suverenumo įgaliotinis. Dabartinis stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų (ir vienu metu buvęs regentas) yra dvidešimt trečiasis šitokiu būdu tarnaujantis Urantijoje.

^{114:4.2 (1253.5)} Yra tam tikros planetinių problemų grupės, kurias vis dar tebereguliuoja Edentijos Patys Aukštieji, jų atžvilgiu jurisdikcija buvo perimta Liuciferio maišto metu. Šituos reikalus tvarko vienas Sūnus Vorondadekas, Norlatiadeko stebėtojas, kuris labai glaudžius konsultacinio pobūdžio ryšius palaiko su planetos prižiūrėtojais. Rasės komisijos nariai yra labai aktyvūs Urantijoje, ir jų įvairių grupių vadovai paprastai būna priskirti prie reziduojančio stebėtojo Vorondadeko, kuris veikia kaip jiems patariantis vadovas.

^{114:4.3 (1253.6)} Krizės atveju vyriausybės tikrasis ir aukščiausiasis vadovas, išskyrus kai kuriuos grynai dvasinius dalykus, būtų

šitas Edentijos Sūnus Vorondadekas, dabar vykdančias stebėtojo pareigas. (Šitoje išskirtinai dvasinių problemų srityje ir kai kuriuose grynai asmeniniuose reikaluose, atrodo, jog aukščiausioji valdžia būtų patikėta vadovaujančiam archangelui, kuris yra priskirtas prie tos kategorijos, kuri buvo neseniai įkurta Urantijoje, skyriaus būstinės.)

114:4.4 (1253.7) Stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų yra įgaliotas, savo nuožiūra, perimti planetos valdymą rimtų planetinių krizių metu, ir yra užregistruota, jog Urantijos istorijoje taip buvo atsitikę trisdešimt tris kartus. Tokiais periodais stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų veikia, kaip Pačių Aukštųjų regentas, turėdamas neabejotiną valdžią visiems tarnams ir visiems administratoriams, gyvenantiems planetoje, išskyrus tiksliai archangelų skyriaus organizaciją.

114:4.5 (1253.8) Dėl maišto izoliuotoms planetoms Vorondadekų regentūros nėra specifinis dalykas, nes Patys Aukštieji į apgyvendintų pasaulių reikalus gali įsikišti bet kuriuo metu žmonių karalysčių reikaluose pateikdami žvaigždyno valdovų aukštesnę išmintį.

5. Planetinis valdymas

114:5.1 (1254.1) Realų Urantijos administravimą iš tikrųjų sunku apibūdinti. Nėra jokio oficialaus valdymo, kuris remtųsi visatos organizavimo principais, tokiais, kaip atskiri įstatymų leidimo, vykdymo, ir teismo skyriai. Dvidešimt keturi patarėjai yra arčiausia to, kas yra planetinio valdymo įstatymų leidžiamoji atšaka. Vyriausiasis vadovas yra laikinas ir patariantis pagrindinis vykdytojas, o veto teisė yra suteikta stebėtojui nuo Pačių Aukštųjų. Ir planetoje absoliučiai nėra jokios

aukščiausiosios teisminės valdžios—tikrai sutaukančiosios komisijos.

114:5.2 (1254.2) Didžiąją dalį problemų, kurios yra susijusios su serafimais ir tarpinėmis būtybėmis, tarpusavio sutarimo dėka, sprendžia vyriausiasis vadovas. Bet, išskyrus tuomet, kada paskelbiami dvidešimt keturių patarėjų mandatai, dėl visų jo nurodymų galima su apeliacija kreiptis į sutaikymo komisijas, į vietinę valdžią, sudarytą planetos veikimui, arba net į Satanijos Sistemos Aukščiausiąją Valdovą.

114:5.3 (1254.3) Planetos Princo materialaus personalo ir Adominio Sūnaus ir Dukros materialaus režimo nebuvimą iš dalies kompensuoja ypatingas serafimų tarnavimas ir neįprasta tarpinių būtybių tarnystė. Planetos Princo nebuvimą veiksmingai kompensuoja archangelų, stebėtojo nuo Pačių Aukštųjų, ir vyriausiojo vadovo trivienis buvimas.

114:5.4 (1254.4) Šitas gana laisvai organizuotas ir tam tikra prasme asmeniškai administruojamas planetos valdymas yra efektyvesnis negu buvo tikėtasi dėl laiką taupančios archangelų pagalbos ir dėl jų visą laiką parengtos grandinės, kuri taip dažnai yra panaudojama planetinių nepaprastųjų situacijų ir administracinių sunkumų metu. Formaliai, Norlatiadeko grandinėse planeta vis dar tebėra dvasiškai izoliuota, bet nepaprastosios situacijos atveju dabar šitos kliūtis galima išvengti panaudojant archangelų grandinę. Aišku, planetos izoliacija turi mažai reikšmės atskiriems mirtingiesiems dėl to, kad Tiesos Dvasia buvo išlieta visiems materialiams kūnams prieš tūkstantį devynis šimtus metų.

114:5.5 (1254.5) Kiekviena administravimo diena Urantijoje prasideda konsultaciniu pasitarimu, kuriame dalyvauja vyriausiasis vadovas, planetos archangelų vadovas, stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų, prižiūrintis supernafimas, reziduojančiųjų Gyvybės Nešėjų vadovas, ir pakviestieji svečiai iš visatos aukštųjų Sūnų arba iš kai kurių vizituojančiųjų studentų, kuriems tuo metu gali tekti gyventi planetoje.

114:5.6 (1254.6) Vyriausiojo vadovo tiesioginį administracinį kabinetą sudaro dvylika serafimų, kurie eina specialiųjų angelų, veikiančių kaip planetos vystymosi ir stabilumo betarpiški viršžmogiškieji reguliuotojai, dvylikos grupių vadovų pareigas.

6. Planetinės priežiūros pagrindiniai serafimai

114:6.1 (1254.7) Kada pirmasis vyriausiasis vadovas atvyko į Urantiją, tuo pačiu metu, kai buvo išlieta Tiesos Dvasia, tada jį lydėjo specialiųjų serafimų, Serafingtono absolventų, dvylika korpusų, kurie nedelsiant buvo paskirti į kai kurias specialias planetinio tarnavimo sritis. Šitie išaukštinti angelai yra žinomi kaip planetinės priežiūros pagrindiniai serafimai ir, be planetinio stebėtojo Paties Aukštojo kontrolės iš viršaus, yra tiesiogiai pavaldūs reziduojančiam vyriausiajam vadovui.

114:6.2 (1255.1) Nors šitų dvylikos angelų grupių veiklą apskritai prižiūri reziduojantis vyriausiasis vadovas, bet jų veiklai tiesiogiai vadovauja serafinė taryba, kurią sudaro dvylika narių, tie, kurie eina vadovo pareigas kiekvienoje grupėje. Šita taryba taip pat veikia ir kaip reziduojančio vyriausiojo vadovo savanoriškas kabinetas.

114:6.3 (1255.2) Kaip planetinis serafimų vadovas aš pirmininkauju šitoje serafinių vadovų taryboje, ir aš esu savanoris pirminės kategorijos supernafimas, tarnaujantis Urantijoje kaip planetos angeliškųjų gausybių kažkada buvusio vadovo, kuris nusikalto Kaligastijos atsiskyrimo laikais, perėmėjas.

114:6.4 (1255.3) Planetinės priežiūros pagrindinių serafimų dvylika korpusų Urantijoje veikia šitaip:

114:6.5 (1255.4) 1. *Epochiniai angelai*. Tai yra dabartinio amžiaus angelai, šios dieviškosios tvarkos grupė. Šitiems dangiškiesiems tarnams yra patikėta kiekvienos kartos reikalų priežiūra iš viršaus ir vadovavimas, nes jie yra sukurti taip, kad atitiktų to amžiaus, kuriame jie atsiduria, mozaiką. Dabartinis epochinių angelų korpusas tarnaujantis Urantijoje yra trečioji grupė, paskirta planetai dabartinės dieviškosios tvarkos laikotarpiu.

114:6.6 (1255.5) 2. *Pažangos angelai*. Šitiems serafimams yra patikėta užduotis inicijuoti vienas po kito einančių visuomeninių amžių evoliucinę pažangą. Jie skatina evoliuciniams tvariniams įgimtą pažangios krypties vystymąsi; jie be perstojo dirba tam, jog padarytų viską taip, kaip turėtų būti. Dabar budinti grupė yra antroji, kuri buvo paskirta į planetą.

114:6.7 (1255.6) 3. *Religiniai sargai*. Jie yra “bažnyčių angelai,” nuoširdūs kovotojai dėl to, kas yra ir kas buvo. Jie atkakliai stengiasi palaikyti idealus to, kas yra išlikę, kad moralinės vertybės būtų saugiai perduodamos iš vienos epochos į kitą. Jie kontroliuoja pažangos angelus, visą laiką stengdamiesi perteikti iš vienos kartos į kitą nesunaikinamas vertybes iš senųjų ir pereinančių formų į naujus ir dėl to mažiau

stabilizuotus minties ir elgesio modelius. Šitie angelai iš tikrųjų varžosi dėl dvasinių formų, bet jie nėra tas šaltinis, iš kurio kyla ultrasektantiškumas ir apsimetėlių religininkų beprasmiškai vienas kitam prieštaraujantys padalinimai. Tas korpusas, kuris Urantijoje veikia dabar, yra penktasis taip tarnaujantis.

^{114:6.8 (1255.7)} 4. *Nacijos gyvenimo angelai.* Tai yra “trimitų angelai,” Urantijos nacionalinio gyvenimo politinių įvykių reguliuotojai. Dabar veikianti grupė, kuri iš viršaus kontroliuoja tarptautinius santykius, yra ketvirtasis korpusas, kuris taip tarnauja planetoje. Būtent ypač šito serafinio skyriaus tarnystės dėka “Patys Aukštieji valdo žmonių karalystėse.”

^{114:6.9 (1255.8)} 5. *Rasių angelai.* Jie yra tie, kurie dirba tam, jog išsaugotų evoliucines laiko rases, nepriklausomai nuo jų politinių kliuvinių ir religinių grupuočių. Urantijoje yra devynių žmogiškųjų rasių, kurios susimaišiusios ir susijungusios tapo dabartinių laikų žmonėmis, liekanos. Šitie serafimai yra glaudžiai susiję su rasių komisijos narių veikimu, o toji grupė, kuri Urantijoje veikia dabar, yra pirminis korpusas, kuris buvo paskirtas į planetą iš karto po Pentakosto dienos.

^{114:6.10 (1255.9)} 6. *Ateities angelai.* Tai yra angelai projektuotojai, kurie prognozuoja ateities amžių ir planuoja, kaip įgyvendinti naujos ir besivystančios dieviškosios tvarkos geresnius dalykus; jie yra viena po kitos einančių erų architektai. Dabar planetoje esanti grupė šitaip veikia nuo dabartinės dieviškosios tvarkos pradžios.

^{114:6.11 (1256.1)} 7. *Švietimo angelai.* Dabar Urantijai padeda serafimų, atsidavusių planetos švietimo puoselėjimui, trečiasis

korpusas. Šitie angelai užsiima protiniu ir moraliniu individų, šeimų, grupių, mokyklų, bendruomenių, nacijų, ir ištisų rasių mokymu.

114:6.12 (1256.2) 8. *Sveikatos angelai*. Jie yra tie serafiniai darbininkai, kurie yra paskirti padėti toms mirtingųjų agentūroms, kurios yra pasišventusios tam, jog puoselėtų sveikatą ir užkirstų kelią ligoms. Dabartinis korpusas yra šeštoji grupė, kuri tarnauja šitos dieviškosios tvarkos laikotarpiu.

114:6.13 (1256.3) 9. *Šeimos serafimai*. Urantija dabar naudojami angeliškųjų tarnų, pasišventusių šeimos, žmogiškosios civilizacijos pagrindinio instituto, išsaugojimui ir vystymui, penktosios grupės tarnystė.

114:6.14 (1256.4) 10. *Gamybos angelai*. Šita serafinė grupė yra susijusi su Urantijos tautų gamybinio vystymo skatinimu ir ekonominių sąlygų gerinimu. Po Mykolo savęs padovanojimo šitas korpusas buvo pakeistas septynis kartus.

114:6.15 (1256.5) 11. *Pramogų angelai*. Tai yra tie serafimai, kurie puoselėja žaidimo, humoro, ir poilsio vertybes. Jie visą laiką stengiasi žmogaus laisvalaikio pramogas iškelti į aukštesnį lygį ir šitaip skatinti žmogiškojo laisvalaikio naudingesnę panaudojimą. Dabartinis korpusas yra šitos kategorijos trečiasis, tarnaujantis Urantijoje.

114:6.16 (1256.6) 12. *Viršžmogiškojo tarnavimo angelai*. Tai yra angelų angelai, tai yra tie serafimai, kurie yra paskirti tarnauti visai kitai viršžmogiškajai gyvybei planetoje, laikinai ar

nuolatinei. Šitas korpusas tarnauja nuo dabartinės dieviškosios tvarkos pradžios.

114:6.17 (1256.7) Kada šitos pagrindinių serafimų grupės nesutaria dėl planetos politikos ar procedūros reikalų, tada jų nesutarimus paprastai sprendžia vyriausiasis vadovas, bet dėl visų jo nurodymų galima pateikti apeliaciją sutinkamai su tų problemų, dėl kurių nesutariama, pobūdžiu ir rimtumu.

114:6.18 (1256.8) Nė viena iš šitų angeliškųjų grupių tiesiogiai ar savavališkai savosios paskirties sferos nekontroliuoja. Jos negali iki galo reguliuoti savo veiklos atitinkamos sferos reikalų, bet gali manipuliuoti ir iš tikrųjų manipuliuoja planetos sąlygas ir taip sujungia aplinkybes tam, kad palankiai paveiktų žmogiškosios veiklos sferas, prie kurių jos yra priskirtos.

114:6.19 (1256.9) Planetinės priežiūros pagrindiniai serafimai panaudoja daug agentūrų tam, jog įvykdytų savo užduotis. Jie veikia kaip pasikeitimo idėjomis centrai, proto centruotojai, ir projektų propaguotojai. Nors jie negali žmogiškajam protui įteigti naujų ir aukštesnių sampratų, bet dažnai jie veikia tam, jog suaktyvintų kokį nors aukštesnį idealą, kuris jau yra atsiradęs žmogiškajame intelekto.

114:6.20 (1256.10) Bet greta šitų teigiamos veiklos didelės dalies priemonių, pagrindiniai serafimai planetos pažangą nuo gyvybiškai rimto pavojaus apdraudžia tuo, jog mobilizuoja, moko, ir palaiko rezervinį likimo korpusą. Šitų rezervistų pagrindinė funkcija yra užkirsti kelią evoliucinio vystymosi žlugimui; jie yra tos priemonės, kurias dangiškiosios jėgos parūpino tam, jog būtų apsaugota nuo netikėtumų; jie yra tie garantai, kad neištiktų katastrofa.

7. Rezervinis likmo korpusas

114:7.1 (1257.1) Rezervinį likimo korpusą sudaro gyvi vyrai ir moterys, kurie yra priimti į pasaulio reikalų viršžmogiškojo valdymo specialią tarnystę. Šitą korpusą sudaro kiekvienos kartos vyrai ir moterys, sferos dvasinių reguliuotojų parinkti tam, jog padėtų pasireikšti gailestingumo ir išminties tarnystei laiko vaikams evoliuciniuose pasauliuose. Įgyvendinant kilimo planų reikalus yra įprasta šituos mirtinguosius valios tvarinius pradėti naudoti kaip ryšininkus tuoj pat, kada tik jie tampa pakankamai kompetentingi ir verti pasitikėjimo tam, kad imtųsi tokių pareigų. Todėl, kada tik vyrai ir moterys pasirodo žemiškojo veikimo arenoje, turėdami pakankamą protinę sugebėjimą, adekvatų moralinį statusą, ir reikiamą dvasingumą, tada jie būna greitai paskiriami į planetinių asmenybių atitinkamą dangiškąją grupę kaip žmogiškieji ryšininkai, mirtingieji padėjėjai.

114:7.2 (1257.2) Kada žmogiškosios būtybės yra pasirenkamos planetiniais likimo saugotojais, kada jos tampa pagrindiniais individais tuose planuose, kuriuos įgyvendina pasaulio administratoriai, tada planetinis serafimų vadovas patvirtina jų laikiną priskyrimą prie serafinio korpuso ir paskiria asmeninius likimo sargus, kad tarnautų su šitais mirtingaisiais rezervistais. Visi rezervistai turi savimoningus Derintojus ir didžioji jų dauguma veikia intelektualaus pasiekimo ir dvasinio laimėjimo aukštesniuose kosminiuose apskritimuose.

114:7.3 (1257.3) Sferos mirtingieji tarnystei rezerviniame likimo korpuse apgyvendintuose pasauliuose pasirenkami dėl:

114:7.4 (1257.4) 1. Ypatingo sugebėjimo tam, jog būtų slapta parengiami įvairioms galimoms nepaprastųjų situacijų misijoms įgyvendinant pasaulio reikalų įvairią veiklą.

114:7.5 (1257.5) 2. Iš visos širdies atsidavimo kokiam nors ypatingam visuomeniniam, ekonominiam, politiniam, dvasiniam, ar kitokiam reikalui, papildytam noru tarnauti be žmogiškojo pripažinimo ar atlygio.

114:7.6 (1257.6) 3. Turėjimo tokio Minties Derintojo, kuris būtų nepaprastai visapusiškas ir galbūt turėtų ikiurantinį patyrimą, kaip susidoroti su planetiniais sunkumais ir kaip tvarkytis su pasauliui gresiančiomis nepaprastosiomis situacijomis.

114:7.7 (1257.7) Planetinės dangiškosios tarnystės kiekviena sritis turi teisę turėti ryšio korpusą, sudarytą iš šitų mirtingųjų rezervistų. Vidutiniame apgyvendintame pasaulyje yra naudojama septyniasdešimt atskirų likimo korpusų, kurie yra glaudžiai susieti su pasaulio reikalų dabartiniu viršžmogiškuoju tvarkymu. Urantijoje yra dvylika rezervinių likimo korpusų, po vieną kiekvienai serafinės priežiūros grupei.

114:7.8 (1257.8) Urantijoje dvylika likimo rezervistų grupių yra sudarytos iš sferos mirtingųjų gyventojų, kurie buvo paruošti daugeliui kritinių situacijų žemėje, ir yra laikomos parengtyje tam, jog veiktų galimų nepaprastųjų situacijų planetoje atveju. Šitame jungtiniame korpuse dabar yra 962 asmenys. Mažiausiame korpuse yra 41 narys, o didžiausią korpusą sudaro 172 nariai. Išskyrus mažiau negu dvi dešimtis kontaktuojančiųjų asmenybių, šitos unikalios grupės nariai visiškai nieko nežino apie savo parengimą veikti kokių nors planetinių krizių metu. Šiuos mirtinguosius rezervistus parenka

tas korpusas, kuriam jie būna atitinkamai priskirti, ir juos vienodai rengia ir ruošia giluminio proto lygyje bendru Minties Derintojo ir serafinio sargo tarnystės metodu. Dažnai šiame nesąmoningame mokyme dalyvauja didelis skaičius kitų dangiškųjų asmenybių, ir viso šito specialaus parengimo metu vertingą ir neįkainojamą pagalbą suteikia tarpinės būtybės.

114:7.9 (1258.1) Didelėje dalyje pasaulių geriau pritaikyti antriniai tarpiniai tvariniai gali pasiekti skirtingą kontakto laipsnį su kai kurių palankaus susiformavimo mirtingųjų Minties Derintojais, sumaniai įsiskverbdami į tuos protus, kurių viduje yra apsigyvenę pastarieji. (Ir būtent kaip tik tokios sėkmingos kosminių suderinimų kombinacijos dėka Urantijoje anglų kalba buvo materializuoti šitie apreiškimai.) Tokie evoliucinių pasaulių mirtingieji, su kuriais potencialiai galima kontaktuoti, yra mobilizuojami į gausybę rezervinių korpusų, ir, būtent, iki tam tikro laipsnio, šitų į priekį žvelgiančių asmenybių mažų grupių dėka yra vystoma dvasinė civilizacija ir Patys Aukštieji gali valdyti žmonių karalystėse. Šitų likimo rezervinių korpusų vyrai ir moterys šitokiu būdu skirtingo laipsnio ryšius su savo Derintojais palaiko tarpinių būtybių įsiterpiančio tarnavimo dėka; bet apie šiuos pačius mirtinguosius jų bičiuliai mažai ką žino, išskyrus tas retas nepaprastas visuomenines situacijas ir dvasines krizes, kurių metu šitos rezervinės asmenybės veikia tam, jog užkirstų kelią evoliucinės kultūros žlugimui arba gyvosios tiesos šviesos išnykimui. Urantijoje šitie likimo rezervistai retai kada buvo išliaupsinti žmogiškosios istorijos puslapiuose.

114:7.10 (1258.2) Rezervistai nesąmoningai veikia kaip esminės planetinės informacijos saugotojai. Labai dažnai, rezervistui

mirštant, kai kurie gyvybiškai svarbūs duomenys iš miršančiojo rezervisto proto yra perkeliami į jaunesnįjį perėmėją šių dviejų Minties Derintojų ryšio dėka. Be jokios abejonės, kas susiję su šituo rezerviniu korpusu, tai Derintojai veikia ir daugeliu kitokių būdų, kurie mums nėra žinomi.

114:7.11 (1258.3) Urantijoje rezervinis likimo korpusas, nors ir neturi savo nuolatinio vadovo, bet iš tikrųjų turi savo nuolatinės tarybas, iš kurių susideda jo valdymo struktūra. Tarp jų yra juridinė taryba, istoriskumo reikalų taryba, politinio suverenumo taryba, ir daugelis kitų. Kartas nuo karto, sutinkamai su korpuso struktūra, viso rezervinio korpuso nominalius vadovus (mirtinguosius) specifiniam veikimui paskiria šitos nuolatinės tarybos. Tokių rezervistų valdymo trukmė paprastai trunka vos keletą valandų tol, kol yra užbaigiama kokia nors specifinė užduotis, kurią reikia vykdyti tuo metu.

114:7.12 (1258.4) Urantijos rezervinis korpusas daugiausia narių turėjo Adomitų ir anditų laikais, bet jis nuolat mažėjo, vis labiau silpstant violetiniam kraujui, ir mažiausias narių skaičius buvo maždaug Pentakosto metu, ir nuo to laiko rezervinio korpuso narių skaičius stabiliai gausėjo.

114:7.13 (1258.5) (Visatos-sąmonės piliečių kosminis rezervinis korpusas Urantijoje dabar turi daugiau negu vieną tūkstantį mirtingųjų narių, kurių kosminės pilietybės suvokimas toli pranoksta jų žemiškosios buveinės sferą, bet man yra uždrausta atskleisti šitos unikalios gyvų žmogiškųjų būtybių grupės veikimo tikrąjį pobūdį.)

114:7.14 (1258.6) Urantijos mirtingieji neturėtų leisti, kad jų pasaulio santykinė dvasinė izoliacija nuo kai kurių vietinės visatos grandinių sukeltų kosminio apleidimo arba planetinio našlaitiškumo jausmą. Planetoje veikia pasaulio reikalų ir žmogiškųjų likimų labai konkreti ir efektyvi viršžmogiškoji priežiūra.

114:7.15 (1258.7) Bet tai yra tiesa, kad jūs galite turėti, geriausiu atveju, tikrai menką supratimą apie idealų planetos valdymą. Nuo pat ankstyvųjų Planetos Princo laikų, Urantija kentėjo dėl klaidų, padarytų vykdant pasaulio augimo ir rasinio vystymosi dieviškąjį planą. Satanijos ištikimi apgyvendinti pasauliai nėra valdomi taip, kaip yra valdoma Urantija. Nepaisant šito, palyginus su kitais izoliuotais pasauliais, jūsų planetinės vyriausybės nebuvo labai prastesnės; tikrai vienas arba du pasauliai galima sakyti yra blogesni, o keletas kitų gali būti šiek tiek geresni, bet didžioji dalis yra lygiai tokiam pačiame išsivystymo lygyje, kaip ir jūs.

114:7.16 (1259.1) Atrodo, jog vietinėje visatoje niekas nežino, kada pasibaigs planetinio administravimo nestabili būseną. Nebadono Melkizedekai yra linkę laikytis tokios nuomonės, jog mažai kas keisis planetos vyriausybėje ir administravime iki Mykolo antrojo asmeninio atvykimo į Urantiją. Be jokios abejonės šituo metu, jeigu ne anksčiau, planetos valdyme bus įgyvendinti didžiuliai pakitimai. Bet kai dėl pasaulio administravimo tokių modifikacijų pobūdžio, tai atrodo, jog niekas negali to net ir numanyti. Per visą Nebadono visatos apgyvendintų pasaulių istoriją nebuvo nė vieno precedento, kad atsitiktų toks įvykis. Tarp tų daugelio dalykų, susijusių su Urantijos valdymu ateityje, kuriuos sunku suprasti, vienas iš

ryškiausių yra archangelų grandinės ir jų skyriaus būstinės dislokavimas šioje planetoje.

114:7.17 (1259.2) Jūsų izoliuotas pasaulis visatos pasitarimuose nėra pamirštas. Urantija nėra kosminė našlaitė, praradusi garbę dėl nuodėmės ir atstumta nuo dieviškosios globos dėl maišto. Iš Uversos iki Salvingtono ir žemyn iki Jerusemo, net Havonoje ir Rojuje, visi žino, kad mes esame čia; ir jūs, mirtingieji, dabar gyvenantys Urantijoje, esate lygiai taip pat su meile puoselėjami ir lygiai taip pat ištikimai prižiūrimi tartum šios sferos niekada nebūtų išdavęs neištikimas Planetos Princas, ir dar daugiau. Per amžius tai yra teisinga “Pats Tėvas myli jus.”

114:7.18 (1259.3) [Pateikė Serafimų, dislokuotų Urantijoje, Vadovas.]

115 Dokumentas. Aukščiausioji Būtybė

115:0.1 (1260.1) SU Dievu Tėvu, sūnystė yra tas didis ryšys. Su Dievu Aukščiausiuoju, pasiekimas yra ta būtina sąlyga statuso atžvilgiu—kiekvienas turi padaryti kažką, o taip pat būti kažkas.

1. Savokų ribų santykinumas

115:1.1 (1260.2) Daliniai, neužbaigti, ir besivystantys intelektai pagrindinėje visatoje būtų bejėgiai, nesugebėtų suformuluoti nė vieno racionalios minties modelio, jeigu nebūtų kokio nors proto, aukšto ar žemo, įgimto sugebėjimo formuluoti tokius *visatos rėmus*, kuriuose ir būtų mąstoma. Jeigu protas negali suvokti išvadų, jeigu jis negali įsiskverbti į pirmines kilmės priežastis, tuomet toks protas neabejotinai išvadas postuluos ir pirmines kilmės priežastis išsigalvos dėl to, kad galėtų turėti

loginio mąstymo priemonę šitų proto sukurtų postulatų rėmuose. Ir nors tvarinio mąstymas negali apsieiti be tokių visatos rėmų dėl to, kad vyktų racionali intelektualios operacijos, bet jos, be išimties, didesniu ar mažesniu laipsniu yra klaidingos.

115:1.2 (1260.3) Konceptiniai visatos rėmai yra tiktai santykinai teisingi; jie yra naudingi pastoliai, kurie galiausiai bus nebereikalingi tada, kada pasklis vis labiau išplėstas kosminis suvokimas. Tiesos, grožio, ir gėrio, moralės, etikos, pareigos, meilės, dieviškumo, kilmės, egzistencijos, tikslo, likimo, laiko, erdvės, net Dievybės supratimas yra tiktai santykinai teisingas. Dievas yra daug daug daugiau negu Tėvas, bet Tėvas yra žmogaus aukščiausioji Dievo samprata; nežiūrint šito, Tėvo-Sūnaus pavaizdavimą kaip Kūrėjo-tvarinio ryšį išplės tos viršmirtingųjų sampratos apie Dievybę, kurios bus pasiektos Orvontone, Havonoje, ir Rojuje. Žmogus turi mąstyti mirtingojo visatos rėmuose, bet tai nereiškia, kad jis negali įsivaizduoti kitų ir aukštesnių ribų, tarp kurių gali būti mąstoma.

115:1.3 (1260.4) Tam, jog mirtingiesiems visatų visatą būtų galima suvokti lengviau, skirtingi kosminės tikrovės lygiai buvo pavadinti ribiniu, absonitiniu, ir absoliučiu. Iš šitų lygių tiktai absoliutus lygis yra be apribojimų amžinas, tikrai egzistencialus. Absonitai ir ribiniai yra begalybės originalios ir pirminės absoliučios tikrovės vediniai, modifikavimai, apribojimai, ir sumažinimai.

115:1.4 (1260.5) Ribinio valdos egzistuoja Dievo amžinojo tikslo dėka. Ribiniai tvariniai, aukšti ir žemi, gali pasiūlyti, ir yra pasiūlę, svarstymui teorijų apie ribinio būtinybę kosminėje

sistemoje, bet iš esmės jis egzistuoja dėl to, nes tokia yra Dievo valia. Visatos negalima paaiškinti, taip pat ir ribinis tvarinys negali racionaliai paaiškinti savo individualios egzistencijos nesiremdamas protėvinių būtybių, Kūrėjų ar tėvų, ankstesniaisiais veiksmiais ir anksčiau išreikšta valia.

2. Absoliutus pagrindas Aukštybei

^{115:2.1 (1261.1)} Egzistencialumo požiūriu, negali atsitikti nieko naujo per visas galaktikas, nes begalybės užbaigtumas, neatskiriamas nuo šio AŠ ESU, amžinai yra septyniuose Absoliutuose, funkciškai yra sujungtas trivienybėse, ir yra perduodamai sujungtas trisajungose. Bet dėl to, jog begalybė šitokiu būdu egzistencialiai yra šituose absoliučiuose susivienijimuose, jokių būdu nereiškia, kad būtų neįmanoma įgyvendinti naujų kosminių patirtinių dalykų. Ribinio tvarinio požiūriu, begalybėje yra daug to, kas yra potencialus, daug to, kas priklauso ateities galimybių kategorijai, o ne dabarties aktualybei.

^{115:2.2 (1261.2)} Vertybė yra unikalus visatos tikrovės elementas. Mes nesuvokiame, kaip vertybė bet ko begalinio ir dieviško gali būti padidinta. Bet mes pastebime, jog *prasmės* gali būti modifikuojamos, jeigu ne didinamos, net ir begalinės Dievybės ryšiuose. Patirtinėms visatoms net ir dieviškasias vertybes kaip aktualybes padidina išplėstas tikrovės prasmių suvokimas.

^{115:2.3 (1261.3)} Visas visuotinio kūrimo ir evoliucijos planas visuose patiriamuose lygiuose akivaizdžiai yra potencialų pavertimas aktualiais; ir šitoji transmutacija yra vienodai susijusi su erdvės potencijos, proto potencijos, ir dvasinės potencijos sferomis.

^{115:2.4 (1261.4)} Šis akivaizdus metodas, kurio dėka kosmoso galimybės yra paverčiamos aktualia egzistencija, skiriasi iš lygio į lygį, būdamas patirtinė evoliucija ribiniame, ir patirtinis atsiradimas absonite. Egzistenciali begalybė iš tikrųjų yra beribė savo visaaprepiamumu, ir šitas pats visaaprepiamumas turi, neišvengiamai, apimti net ir galimybę evoliuciniam ribinio patyrimui. Ir galimybė tokiam patirtiniam augimui tampa visatos aktualybe dėka trisajungių ryšių, kurie pasiekia Aukščiausiąją Būtybę ir kurie yra Aukščiausiojoje Būtybėje.

3. Pirminis, aktualus, ir potencialus

^{115:3.1 (1261.5)} Absoliutus kosmosas konceptualiai yra beribis; apibrėžti šitos pirminės tikrovės dydį ir pobūdį reiškia suteikti apribojimus begalybei ir sumažinti gryną amžinybės sampratą. Supratimas apie tai, kas yra begalinis-amžinas, amžinas-begalinis, yra beribis laipsniu ir absoliutus faktas. Urantijos praeityje, dabartyje, ar ateityje nėra nė vienos kalbos tam, jog būtų įmanoma adekvačiai išreikšti begalybės tikrovę ar tikrovės begalybę. Žmogus, ribinis tvarinys begaliniame kosmose, turi pasitenkinti tos beribės, bekraštės, niekada neprasidedančios, niekada nesibaigiančios egzistencijos, kurios suvokimas iš tikrųjų pranoksta jo sugebėjimą, iškreiptais atspindžiais ir sumažintomis sampratomis.

^{115:3.2 (1261.6)} Žmogus niekada negali turėti ir vilties, jog kada nors suvoks Absoliuto sąvoką, nemėgindamas iš pradžių sulaužyti tokios tikrovės vienybės. Protas vienija visas skirtybes, bet kai tokių skirtybių kaip tik nėra, tada protas nebeturi jokio pagrindo, kuriuo remdamasis mėgintų formuluoti suprantamas sąvokas.

115:3.3 (1261.7) Pirmapradžiam begalybės sąstingui reikalinga segmentacija prieš tai, kada žmogus mėgins ją suvokti. Begalybėje yra tokia vienybė, kuri šituose dokumentuose buvo išreikšta kaip šis AŠ ESU—pirmaeilis tvarinio proto postulatas. Bet tvarinys niekada negali suvokti, kaip gi yra taip, jog šitoji vienybė tampa dualybe, trivienybe, ir įvairove, ir vis tiek tebelikdama beribe vienybe. Žmogus susiduria su panašia problema, kada jis ima mąstyti apie nedalomą Trejybės Dievybę kartu su daugiskaitiniu Dievo įsmeninimu.

115:3.4 (1262.1) Būtent tiktai žmogaus nutolimas nuo begalybės ir yra priežastis to, jog šita sąvoka turi būti išreikšta vienu žodžiu. Nors begalybė iš vienos pusės yra VIENYBĖ, bet iš kitos pusės ji yra ĮVAIROVĖ be galo ar ribų. Begalybė, kaip ją stebi ribiniai protingi tvariniai, yra tvarinio filosofijos ir ribinės metafizikos maksimalus paradoksas. Nors žmogaus dvasinė prigimtis garbinimo patyrimo veržiasi aukštyn pas Tėvą, kuris yra begalinis, bet žmogaus intelektualaus suvokimo potencialą maksimaliai išseikvoja maksimali samprata apie Aukščiausiąją Būtybę. Už Aukščiausiojo ribų, sampratos vis didesne dalimi yra vardai; vis mažesniu laipsniu jos yra tikrieji realybės įvardijimai; vis daugiau ir daugiau jos iš tikrųjų tampa tvarinio ribinio supratimo projekcija į tai, kas yra viršribinis.

115:3.5 (1262.2) Absoliutaus lygio viena pagrindinė koncepcija apima trijų aspektų postulata:

115:3.6 (1262.3) 1. *Pirminį*. Pirmojo Šaltinio ir Centro, šio AŠ ESU kaip šaltinio pasireiškimo, iš kurio ir kyla visa tikrovė, beribę koncepciją.

^{115:3.7} (1262.4) 2. *Aktualq.* Aktualybės trijų Absoliutų sąjungą, Antrąjį, Trečiąjį, ir Rojaus Šaltinius ir Centrus. Šita Amžinojo Sūnaus, Begalinės Dvasios, ir Rojaus Salos trisąjunga sudaro Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo aktualų atskleidimą.

^{115:3.8} (1262.5) 3. *Potencialq.* Trijų potencialumo Absoliutų—Dievybės, Beribio, ir Visuotinio Absoliutų—sąjungą. Šita egzistencialaus potencialumo trisąjunga sudaro Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo potencialų atskleidimą.

^{115:3.9} (1262.6) Pirminio, Aktualo, ir Potencialo tarpusavio susivienijimas begalybėje sukelia įsitempimus, dėl ko atsiranda galimybė bet kokiam augimui visatoje, o augimas yra Septinkarčio, Aukščiausiojo, ir Galutiniojo prigimtis.

^{115:3.10} (1262.7) Dievybės, Visuotinio, ir Beribio Absoliutų susivienijime, potencialumas yra absoliutus, tuo tarpu aktualybė yra atsirandanti; Antrojo, Trečiojo, ir Rojaus Šaltinių ir Centrų susivienijime, aktualybė yra absoliuti, tuo tarpu potencialumas yra atsirandantis; Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo požiūriu, mes negalime pasakyti, jog aktualybė ar potencialumas yra arba egzistuojantis, arba atsirandantis—*Tėvas yra.*

^{115:3.11} (1262.8) Laiko požiūriu, Aktualas yra tai, kas buvo ir yra; Potencialas yra tai, kas atsiranda ir bus; Pirminis yra tai, kas yra. Amžinybės požiūriu, skirtumai tarp Pirminio, Aktualo, ir Potencialo nėra tokie akivaizdūs. Šitos trivienybės savybės nėra taip išskiriamos Rojaus-amžinybės lygiuose. Amžinybėje viskas yra—tik tai dar ne viskas buvo atskleista laike ir erdvėje.

115:3.12 (1262.9) Tvarinio požiūriu, aktualybė yra substancija, potencialumas yra sugebėjimas. Aktualybė egzistuoja pačiame centre ir iš jo plinta į periferinę begalybę; potencialumas ateina į vidų iš begalybės periferijos ir susilieja visų daiktų centre. Pirmumas yra tai, kas iš pradžių sukelia, o tada subalansuoja tikrovės kitimo iš potencialų į aktualus ir egzistuojančių aktualų tapimo potencialais ciklo dualistinius judėjimus.

115:3.13 (1262.10) Trys potencialumo Absoliutai veikia grynai amžinajame kosmoso lygyje, dėl to jie niekada nefunkcionuoja kaip tokie ikiabsoliučiuose lygiuose. Tikrovės nusileidžiančiuose lygiuose potencialumo trisąjungiškumas pasireiškia Galutiniajame ir atsispindi Aukščiausiam. Potencialas gali nesiaktualizuoti laike vienos dalies atžvilgiu kokiam nors ikiabsoliučiam lygyje, bet visumos atžvilgiu to negali būti niekada. Dievo valia iš tikrųjų galiausiai dominuoja, nevisada dominuoja individo atžvilgiu, bet būtinai dominuoja visumos atžvilgiu.

115:3.14 (1263.1) Būtent aktualybės trisąjungoje savo centrą turi visa tai, kas egzistuoja kosmose; ar tai būtų dvasia, protas, ar energija, viskas koncentruojasi šitame Sūnaus, Dvasios, ir Rojaus susivienijime. Dvasinio Sūnaus asmenybė yra pagrindinis modelis visoms asmenybėms per visas visatas. Rojaus Salos substancija yra pagrindinis modelis, kurio tobulas atskleidimas yra Havona, o tobulėjantis atskleidimas yra supervisatos. Bendrai Veikiantysis vienu ir tuo pačiu metu yra protinis kosminės energijos sužadinimas, dvasinio tikslo konceptualizavimas, ir materialių lygių matematinių priežasčių ir pasekmių integravimas su dvasinio lygio valiniais tikslais ir motyvais. Ribinėje visatoje ir ribinei visatai Sūnus, Dvasia, ir

Rojus funkcionuoja Galutiniajame ir veikia Galutinįjį tiek, kiek jis yra sąlygojamas ir ribojamas Aukščiausiąjame.

115:3.15 (1263.2) (Dievybės) aktualybė yra tai, ko žmogus ieško kildamas į Rojų. (Žmogiškojo dieviškumo) potencialumas yra tai, kuo žmogus išsivysto to ieškojimo metu. Pirminis yra tai, kas padaro įmanomu, jog būtų žmogaus aktualo, žmogaus potencialo, ir žmogaus amžinojo sambūvis ir integracija.

115:3.16 (1263.3) Galutinė kosmoso dinamika yra susijusi su nuolatinio tikrovės pervedimu iš potencialumo į aktualumą. Teoriškai, tokiai metamorfozei gali būti pabaiga, bet tikrovėje to atsitikti negali, nes tiek Potencialą, tiek ir Aktualą aprėpia Pirminis (AŠ ESU), ir šitas susitapatinimas amžiams padaro neįmanomu tai, jog visatos evoliucinis vystymasis būtų apribotas. Kas tik susitapatina su šiuo AŠ ESU, tas niekada negali patirti vystymosi pabaigos, kadangi šio AŠ ESU potencialų aktualybė yra absoliuti, ir šio AŠ ESU aktualų potencialumas taip pat yra absoliutus. Visada aktualai atvers iki tol neįmanomų potencialų realizavimo naujas magistrales—kiekvienas žmogiškasis sprendimas ne tiktai aktualizuoja naują tikrovę žmogiškajame patyrimo, bet taip pat atskleidžia ir naują sugebėjimą žmogiškajam augimui. Suaugęs žmogus gyvena kiekviename vaike, o morontinis progresuotojas gyvena subrendusiame Dievą pažįstančiame žmoguje.

115:3.17 (1263.4) Augime statika niekada negali atsirasti visuminiame kosmose, kadangi augimui—absoliutiems aktualams—pagrindas yra beribis, ir kadangi augimo galimybės—absoliutūs potencialai—yra neribotos. Praktiniu požiūriu visatos filosofai priėjo išvados, jog nėra tokio dalyko, kaip *pabaiga*.

^{115:3.18 (1263.5)} Apibrėžtu požiūriu, iš tikrųjų, yra daug pabaigų, daug veiklos užbaigimų, bet platesniu požiūriu aukščiausiąjame visatos lygyje, pasibaigimų nėra, yra tiktai perėjimai iš vienos vystymosi fazės į kitą. Pagrindinės visatos esminis chronologiškumas yra susijęs su keliais visatos amžiais, Havonos, supervisatos, ir išorinių visatų amžiais. Bet net ir šitie pagrindiniai vienas po kito einančių ryšių periodai negali būti kas nors daugiau kaip tik santykiniai ženklai nesibaigiančiame amžinybės kelyje.

^{115:3.19 (1263.6)} Tiktai Aukščiausiosios Būtybės tiesos, grožio, ir gėrio baigiamasis įsiskverbimas į priekį žengiančiam tvariniui galėtų atskleisti galutiniojo dieviškumo tas absonitines savybes, kurios glūdi už tiesos, grožio, ir gėrio sampratos lygių.

4. Aukščiausiosios tikrovės šaltiniai

^{115:4.1 (1263.7)} Bet koks pamąstymas apie Dievo Aukščiausiojo *kilmę* turi prasidėti nuo Rojaus Trejybės, kadangi Trejybė yra pirminė Dievybė, tuo tarpu Aukščiausiasis yra išvestinė Dievybė. Bet koks pamąstymas apie Aukščiausiojo *augimą* turi apimti pamąstymus apie egzistencialias trisajungas, kadangi jos aprėpia visą absoliučią aktualybę ir visą begalinį potencialumą (drauge su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru). Ir evoliucinis Aukščiausiasis yra kulminacinė ir asmeniškai valią sukoncentruojanti transmutacija—transformacija—kada potencialai tampa aktualiais egzistencijos ribiniame lygyje ir šituo lygiu. Tos dvi trisajungos, aktuali ir potenciali, apima augimo tarpusavio ryšių visumą visatose.

^{115:4.2 (1264.1)} Aukščiausiojo šaltinis yra Rojaus Trejybėje—amžinojoje, aktualiojoje, ir nedalomojoje Dievybėje.

Aukščiausiasis yra pirmiausia dvasinis asmuo, ir šitas dvasinis asmuo atsiranda iš Trejybės. Bet, antra vertus, Aukščiausiasis yra augimo Dievybė—evoliucinio augimo—ir šitas augimas atsiranda iš tų dviejų trisajungų, aktualiosios ir potencialiosios.

115:4.3 (1264.2) Jeigu sunku suvokti tai, jog šios begalinės trisajungos gali veikti ribiniame lygyje, tuomet pamąstykite apie tai, jog būtent pati jų begalybė turi turėti potencialumą to, kas yra ribinis; begalybė aprėpia visus dalykus, pradedant pačia žemiausia ir labiausiai apribota ribine egzistencija ir baigiant aukščiausiomis ir besąlygiškai absoliučiomis realybėmis.

115:4.4 (1264.3) Suvokti, jog begalinis iš tikrųjų savyje talpina tai, kas yra ribinis, nėra tiek sunku, kiek sunku suprasti tiesiog, kaip gi šitas begalinis faktiškai pasireiškia tam, kuris yra ribinis. Bet Minties Derintojai, gyvenantys mirtingojo žmogaus viduje, yra vienas iš amžinųjų įrodymų, jog net ir absoliutus Dievas (kaip absoliutas) gali užmegzti ir tikrai užmezga tiesioginį ryšį net ir su žemiausiais ir mažiausiais iš visų valią turinčių visatos tvarinių.

115:4.5 (1264.4) Trisajungos, kurios kolektyviai aprėpia aktualą ir potencialą, ribiniame lygyje pasireiškia kartu su Aukščiausiąja Būtybe. Tokio pasireiškimo metodas yra tiek tiesioginis, tiek ir netiesioginis: tiesioginis jis yra tiek, kiek trisajungos ryšiai tiesiogiai atsispindi Aukščiausiojoje Būtybėje, ir netiesioginis jis yra tiek, kiek šie ryšiai kyla atsiradusio absonito lygio dėka.

115:4.6 (1264.5) Aukščiausioji tikrovė, kuri yra visuminė ribinė tikrovė, dinamiškai auga tarp išorinės erdvės beribių potencialų ir beribių aktualų visų daiktų centre. Tokiu būdu ribinė sfera realizuojasi Rojaus absonitinių agentūrų ir laiko Aukščiausiuju

Kuriančiųjų Asmenybių bendradarbiavimo dėka. Trijų didžiųjų potencialių Absoliutų apribotų galimybių subrandinimo veiksmas yra Pagrindinės Visatos Architektų ir jų transcendentinių partnerių absonitinis veikimas. Ir kada šitie atsiradimai yra pasiekę tam tikrą subrendimo lygį, tada iš Rojaus pasirodo Aukščiausiosios Kuriančiosios Asmenybės tam, jog įsitrauktų į amžius trunkančią užduotį, kad besiformuojančias visas paverstų realiai egzistuojančiomis.

^{115:4.7 (1264.6)} Aukštybės augimas kyla iš trisajungų; Aukščiausiojo dvasinis asmuo kyla iš Trejybės; bet Visagalio jėgos išskirtinės teisės yra grindžiamos Dievo Septinkarčio dieviškumo sėkme, tuo tarpu Visagalio Aukščiausiojo jėgos išskirtinių teisių bendras sujungimas su Dievo Aukščiausiojo dvasiniu asmeniu įvyksta Bendrai Veikiančiojo, kuris Aukščiausiojo protą šitoje evoliucinėje Dievybėje padovanojo kaip jungiamąjį faktorių, tarnavimo dėka.

5. Aukščiausiojo ryšys su Rojaus Trejybe

^{115:5.1 (1264.7)} Aukščiausiosios Būtybės asmeninė realybė ir jos dvasinė prigimtis absoliučiai priklauso nuo Rojaus Trejybės egzistavimo ir veikimo. Tuo metu, kai Aukščiausiojo augimą apsprendžia trisajungos ryšiai, tai Dievo Aukščiausiojo dvasinė asmenybė priklauso nuo Rojaus Trejybės, ir kyla iš Rojaus Trejybės, kuri yra amžinai tobulo ir begalinio stabilumo absoliutus centras-šaltinis, aplink kurį vis didesniu laipsniu atsiskleidžia Aukščiausiojo evoliucinis augimas.

^{115:5.2 (1265.1)} Trejybės veikimas yra susietas su Aukščiausiojo veikimu, nes Trejybė veikia visuose (visuminiuose) lygiuose, įskaitant ir Aukštybės veikimo lygį. Bet kaip Havonos amžius

užleidžia vietą supervisoratų amžiui, lygiai taip ir Trejybės kaip betarpiško kūrėjo matomas veikimas užleidžia vietą Rojaus Dievybių vaikų kūrybiniams veiksams.

6. Aukščiausiojo ryšys su Trisajungomis

^{115:6.1 (1265.2)} Aktualybės trisajunga toliau tiesiogiai veikia po-Havonos epochose; Rojaus gravitacija pajungia materialiosios egzistencijos bazinius vienetus, Amžinojo Sūnaus dvasinė gravitacija tiesiogiai veikia dvasinės egzistencijos fundamentalias vertybes, o Bendrai Veikiančiojo proto gravitacija neklystamai sukabina intelektualios egzistencijos visas gyvybiškai svarbias prasmes.

^{115:6.2 (1265.3)} Bet kiekvienam kūrybinio aktyvumo etapui plintant tolyn į išorę per neištyrinėtą erdvę, jis funkcionuoja ir egzistuoja vis labiau ir labiau nutoldamas nuo centrinės vietos—absoliučios Rojaus Salos ir joje gyvenančių begalinių Dievybių—kuriančiųjų jėgų ir dieviškųjų asmenybių tiesioginio veikimo. Todėl, šitie kosminės egzistencijos vienas po kito einantys lygiai ima vis didesniu laipsniu priklausyti nuo įvykių, vykstančių tarp šių trijų begalybės Absoliutų potencialumų ribų.

^{115:6.3 (1265.4)} Aukščiausioji Būtybė aprėpia kosminės tarnystės galimybes, kurios akivaizdžiai nepasireiškia Amžinajame Sūnuje, Begalinėje Dvasioje, arba neasmenėse Rojaus Salos realybėse. Šitas teiginys yra pateikiamas deramai atsižvelgiant į šitų trijų pagrindinių aktualybių absoliutumą, bet Aukščiausiojo augimas remiasi ne tik šiomis Dievybės ir Rojaus aktualybėmis, bet taip pat yra įsitraukęs ir į procesus, vykstančius Dievybės, Visuotinio, ir Beribio Absoliutų viduje.

^{115:6.4 (1265.5)} Aukščiausiasis ne tiktai auga, kada besivystančių visatų Kūrėjai ir tvariniai siekia panašumo į Dievą, bet šitoji ribinė Dievybė taip pat auga ir dėl to, jog tvarinys ir Kūrėjas įsisavina didžiosios visatos ribines galimybes. Aukščiausiojo judėjimas yra dvigubas: intensyvus link Rojaus ir Dievybės ir ekstensyvus link potencialo Absoliutų beribiškumo.

^{115:6.5 (1265.6)} Dabartiniame visatos amžiuje šitą dualų judėjimą atskleidžia didžiosios visatos besileidžiančiosios ir kylančiosios asmenybės. Aukščiausiosios Kuriančiosios Asmenybės ir visi jų dieviškieji pagalbininkai atspindi Aukščiausiojo išorinį, išsisklaidomąjį judėjimą, tuo tarpu kylantieji piligrimai iš septynių supervisatų pažymi einančią į vidų, susiliejančią Aukštybės tendenciją.

^{115:6.6 (1265.7)} Ribinė Dievybė visada siekia dualistinės sąsajos, nukreiptos į vidų link Rojaus ir jo Dievybių ir į išorę link begalybės ir tų Absoliutų joje. Rojaus-kuriančiojo dieviškumo galingas išsiveržimas, įsmeninamas Sūnuose Kūrėjuose ir įgaunantis galią energijos kontrolieriuose, rodo milžinišką Aukštybės potvynį, besiveržiantį į išorę į potencialumo sferas, tuo tarpu didžiosios visatos kylančiųjų tvarinių begalinė procesija liudija Aukštybės galingą potvynį į vidų link vienybės su Rojaus Dievybe.

^{115:6.7 (1265.8)} Žmogiškosios būtybės sužinojo, kad judėjimas to, kas yra nematomas, kartais gali būti matomas, stebint jo pasekmes, kurias patiria tas, kas yra matomas; ir mes visatose seniai išmokome nustatyti Aukštybės judėjimus ir tendencijas stebėdami tokių evoliucijų pasekmes didžiosios visatos asmenybėse ir modeliuose.

^{115:6.8 (1266.1)} Nors mes nesame įsitikinę, bet manome, jog Aukščiausiasis, kaip Rojaus Dievybės ribinis Atspindys, yra įsitraukęs į amžinąjį žengimą į priekį į išorinę erdvę; bet kaip išorinės erdvės trijų Absoliutų potencialų apribojimas, šita Aukščiausioji Būtybė amžinai siekia sąsajos su Rojumi. Ir šitie dualistiniai judėjimai atrodo, jog paaiškina didžiąją dalį pagrindinės veiklos, vykstančios dabartiniu metu organizuotose visatose.

7. Aukščiausiojo prigimtis

^{115:7.1 (1266.2)} Aukščiausiojo Dievybėje Tėvas-AŠ ESU yra pasiekęs santykinai užbaigtą išsilaisvinimą iš tų apribojimų, kurie yra neatskiriami nuo statuso begalybės, būties amžinybės, ir prigimties absoliutumo. Bet Dievas Aukščiausiasis buvo išlaisvintas iš visų egzistencialių apribojimų tiktai paveiktas visuotinio veikimo patirtinių apribojimų. Pasiekęs sugebėjimą patirti, ribinis Dievas taip pat tampa toks, kuriam patyrimas yra būtinas; siekdamas išsivadavimo iš amžinybės, Visagalis susiduria su laiko barjerai; ir Aukščiausiasis galėtų pažinti augimą ir vystymąsi tiktai kaip egzistencijos dališkumo ir prigimties neužbaigtumo pasekmę, būties neabsoliutumą.

^{115:7.2 (1266.3)} Visa tai turi vykti sutinkamai su Tėvo planu, kuris yra paremtas tuo, jog ribinis žengimas į priekį priklauso nuo pastangų, tvarinio pasiekimas priklauso nuo atkaklumo, o asmenybės vystymasis priklauso nuo įtikėjimo. Bet šitaip nustatydamas Aukščiausiojo patyrimą-evoliuciją, Tėvas padarė įmanomu tai, jog ribiniai tvariniai egzistuoję visatose ir, patirtinio žengimo į priekį dėka, kada nors pasiektų Aukštybės dieviškumą.

^{115:7.3 (1266.4)} Įskaitant Aukščiausiąją ir net Galutinįjį, visa realybė, išskyrus septynių Absoliutų beribes vertybes, yra santykinė. Aukštybės realybė remiasi Rojaus galia, Sūnaus asmenybe, ir Bendrai Veikiančiojo veikimu, bet Aukščiausiojo augimas yra įtrauktas į Dievybės Absoliutą, Beribį Absoliutą, ir Visuotinį Absoliutą. Ir šita sintezuojanti ir vienijanti Dievybė—Dievas Aukščiausiasis—yra įsameninimas to ribinio šešėlio, kurį Rojaus Tėvo, Pirmojo Šaltinio ir Centro, neištiriamos prigimties begalinė vienybė meta per visą didžiąją visatą.

^{115:7.4 (1266.5)} Tokiu laipsniu, koku trisajungos betarpiškai veikia ribiniame lygyje, tokia dalimi jos susisiečia su Aukščiausiuoju, kuris yra toji Dievybė, kuri sukoncentruoja ir kosmiškai susumuoja Absoliuto Aktualo ir Absoliuto Potencialo prigimties ribinius apribojimus.

^{115:7.5 (1266.6)} Manoma, jog Rojaus Trejybė yra absoliuti neišvengiamybė; Septynios Pagrindinės Dvasios yra akivaizdžiai Trejybės neišvengiamybės; Aukščiausiojo galios-proto-dvasios-asmenybės aktualizavimas turi būti evoliucinė neišvengiamybė.

^{115:7.6 (1266.7)} Dievas Aukščiausiasis neatrodo, kad buvo neišvengiamas neapribotoje begalinėje begalybėje, bet atrodo, kad jis toks yra visuose santykinumo lygiuose. Jis yra nepakeičiamas evoliucinio patyrimo centruotojas, susumuotojas, ir įrėmintojas, veiksmingai suvienijantis šito tikrovės suvokimo būdo pasekmes savo Dievybės prigimtyje. Ir atrodo, jog visa tai jis daro tuo tikslu, kad prisidėtų prie to, jog pasirodytų *neišvengiamas atsiradimas*, Dievo Galutiniojo viršpatyrimas ir viršribinis pasireiškimas.

^{115:7.7 (1267.1)} Aukščiausiosios Būtybės negalima iki galo suvokti neatsižvelgiant į šaltinį, veikimą, ir likimą: į ryšį su pradžia suteikiančia Trejybe, į veiklos visatą, ir į betarpiško likimo Galutiniąją Trejybę.

^{115:7.8 (1267.2)} Evoliucinio patyrimo sumavimo proceso dėka Aukščiausiasis sujungia tą, kuris yra ribinis, su absonitu, lygiai taip, kaip Bendrai Veikiantysis asmenio Sūnaus dieviškąją dvasingumą integruoja su Rojaus modelio nekintamomis energijomis, ir taip, kaip Visuotinio Absoliuto buvimas Dievybės aktyvinimą suvienija su Beribio reaktyvumu. Ir šitoji vienybė turi būti visų daiktų ir visų būtybių Pirmojo Tėvo-Priežasties ir Šaltinio-Modelio pirminės vienybės nenustatyto veikimo atskleidimas.

^{115:7.9 (1267.3)} [Parengė Galingasis Žinianešys, laikinai gyvenantis Urantijoje.]

116 Dokumentas. Visagalis Aukščiausiasis

^{116:0.1 (1268.1)} JEIGU žmogus suprastų, kad jo Kūrėjai—jo betarpiški prižiūrėtojai—nors būdami dieviški, bet tuo pačiu metu taip pat buvo ribiniai, ir, kad laiko ir erdvės Dievas buvo besivystanti ir neabsoliuti Dievybė, tada žemiškosios nelygybės prieštaravimai nebebūtų gilūs religiniai paradoksai. Religinis įtikėjimas tikrai daugiau nebebūtų pardavinėjamas nedorais tikslais tam, kad visuomenėje tarp laimingųjų skatintų pasitenkinimą savimi, tuo tarpu visuomenėje nepriteklius patiriančias nelaimingas aukas tikrai drąsintų stoiškai susitaikyti su padėtimi.

116:0.2 (1268.2) Žvelgiant į nuostabiai tobulas Havonos sferas, tiek protinga, tiek logiška patikėti, kad jas sukūrė tobulas, begalinis, ir absoliutus Kūrėjas. Bet tas pats protas ir toji pati logika priverstų bet kokią sąžiningą būtybę, kada ji žvelgia į Urantijos suirutę, netobulumus, ir neteisingumą, padaryti išvadą, kad jūsų pasaulį sukūrė, ir valdė, Kūrėjai, kurie buvo ikiabsoliutūs, ikibegaliniai, ir netobuli.

116:0.3 (1268.3) Patirtinis augimas numato tvarinio-Kūrėjo partnerystę—Dievo ir žmogaus susivienijimą. Augimas yra patirtinės Dievybės skiriamoji žymė: Havona neaugo; Havona yra ir visada buvo; ji yra egzistenciali, kaip ir amžinieji Dievai, kurie yra jos šaltinis. Bet augimas yra būdingas didžiajai visatai.

116:0.4 (1268.4) Visagalis Aukščiausiasis yra galios ir asmenybės gyvoji ir besivystanti Dievybė. Jo dabartinė sfera, didžioji visata, taip pat yra auganti galios ir asmenybės valda. Jo likimas yra tobulumas, bet jo dabartinis patyrimas turi augimo ir neužbaigto statuso elementų.

116:0.5 (1268.5) Aukščiausioji Būtybė pirmiausia veikia centrinėje visatoje kaip dvasinė asmenybė; toliau didžiojoje visatoje ji veikia kaip Dievas Visagalis, galios asmenybė. Aukščiausiojo trečioji funkcija pagrindinėje visatoje šiuo metu yra nematoma, egzistuoja tik kaip nežinomas proto potencialas. Niekas nežino tiesiog, ką gi atskleis šis trečiasis Aukščiausiosios Būtybės vystymasis. Vieni mano, jog, kada supervisatos įsitvirtins šviesoje ir gyvenime, tada Aukščiausiasis veiks iš Uversos kaip didžiosios visatos visagalis ir patirtinis valdovas, tuo pačiu metu plėsdamas galią kaip išorinių visatų viršvisagalis valdovas. Kiti mąsto, jog Aukštybės trečiasis

etapas apims Dievybės pasireiškimo trečiąją lygį. Bet niekas iš mūsų tikrai šito nežino.

1. Aukščiausiasis Protas

^{116:1.1} ^(1268.6) Kiekvieno besivystančio tvarinio asmenybės patyrimas yra Visagalio Aukščiausiojo patyrimo viena iš fazių. Supervisatų kiekvieno fizinio segmento išmintingas pajungimas yra Visagalio Aukščiausiojo augančio valdymo dalis. Kūrybinė galios ir asmenybės sintezė yra Aukščiausiojo Proto kūrybinio akstino dalis ir yra vienybės Aukščiausiojoje Būtybėje evoliucinio augimo pati ta esmė.

^{116:1.2} ^(1269.1) Aukštybės galios ir asmenybės savybių sąjunga yra Aukščiausiojo Proto veikimas; ir Visagalio Aukščiausiojo užbaigta evoliucija sukurs vieną suvienytą ir asmenę Dievybę—ne kokį nors nestipriai suderintą dieviškųjų savybių susivienijimą. Platesnės perspektyvos požiūriu, be Aukščiausiojo nebus Visagalio, be Visagalio nebus Aukščiausiojo.

^{116:1.3} ^(1269.2) Per evoliucinius amžius Aukščiausiojo fizinės energijos potencialas priklauso Septyniems Aukščiausiesiems Energijos Reguluotojams, o intelekto potencialas ilsisi Septyniose Pagrindinėse Dvasiose. Begalinis Protas yra Begalinės Dvasios veikimas; kosminis protas yra Septynių Pagrindinių Dvasių tarnavimas; Aukščiausiasis Protas yra aktualizavimosi procese, susiderinant didžiajai visatai ir funkciškai susivienijant su Dievo Septinkarčio atsiskleidimu ir pasiekimu.

^{116:1.4 (1269.3)} Laiko-erdvės protas, kosminis protas, septyniose supervisatose veikia skirtingai, bet kažkokio nežinomo asociatyvaus metodo dėka jis yra koordinuojamas Aukščiausiojoje Būtybėje. Tai, kaip Visagalis didžiąją visatą valdo iš viršaus, nėra išimtinai fizinis ir dvasinis valdymas. Septyniose supervisatose pirmiausia jis yra materialus ir dvasinis, bet taip pat yra ir tokių Aukščiausiojo reiškinių, kurie yra tiek intelektualūs, tiek dvasiniai.

^{116:1.5 (1269.4)} Mes iš tikrųjų apie Aukštybės protą žinome mažiau negu apie bet kurį kitą besivystančios Dievybės aspektą. Be abejonės jis veikia per visą didžiąją visatą ir manoma, jog turi veikimo, kuris yra milžiniško laipsnio, pagrindinėje visatoje potencialų likimą. Bet šito mes nežinome: Tuomet, kai fizinis kūnas gali pasiekti užbaigtą augimą ir tuomet, kai dvasia gali pasiekti išsivystymo tobulumą, tai protas niekada nenustoja vystytis— tai begalinio vystymosi patirtinis metodas. Aukščiausiasis yra patirtinė Dievybė ir dėl to niekada nepasiekia proto išsivystymo užbaigtumo.

2. Visagalis ir Dievas Septinkartis

^{116:2.1 (1269.5)} Visagalio visatinės galios buvimo atsiradimas sutampa su evoliucinių supervisatų aukštųjų kūrėjų ir kontrolierių pasirodymu kosminio veiksmo arenoje.

^{116:2.2 (1269.6)} Dievas Aukščiausiasis savo dvasines ir asmenybės savybes gauna iš Rojaus Trejybės, bet savo galią aktualizuoja veikiant Sūnums Kūrėjams, Dienų Seniesiems, ir Pagrindinėms Dvasioms, kurių kolektyviniai veiksmai yra jo augančios galios kaip visagalio valdovo septynioms supervisatoms ir septyniose supervisatose šaltinis.

^{116:2.3 (1269.7)} Neapribota Rojaus Dievybė besivystantiems laiko ir erdvės tvariniams yra nesuvokiama. Amžinybė ir begalybė kartu reiškia ir tokį dievybės tikrovės lygį, kurio laiko-erdvės tvariniai suvokti negali. Dievybės begalybė ir suverenumo absoliutumas yra neatskiriama nuo Rojaus Trejybės, o Trejybė yra tokia realybė, kuri kažkuria prasme pranoksta mirtingojo žmogaus supratimą. Laiko-erdvės tvariniams būtinos pirminės priešastys, santykinumai, ir likimai tam, jog suvoktų visatos ryšius ir suprastų dieviškumo prasmės vertybes. Dėl to iš tikrųjų Rojaus Dievybė sumažina ir kitokiais būdais apriboja dieviškumo įsmeninimus, esančius ne-Rojuje, šitaip sukurdamą Aukščiausiuosius Kūrėjus ir jų partnerius, kurie visą laiką neša gyvenimo šviesą tolyn ir tolyn nuo jos Rojaus šaltinio tol, kol savo tolimiausią ir gražiausią išraišką ji suranda save padovanojančių Sūnų žemiškojo gyvenimo metu evoliuciniuose pasauliuose.

^{116:2.4 (1270.1)} Šitaip yra kilęs Dievas Septinkartis, kurio vienas po kito einančius lygius mirtingasis žmogus sutinka tokia tvarka:

^{116:2.5 (1270.2)} 1. Sūnūs Kūrėjai (ir Kuriančiosios Dvasios).

^{116:2.6 (1270.3)} 2. Dienų Senieji.

^{116:2.7 (1270.4)} 3. Septynios Pagrindinės Dvasios.

^{116:2.8 (1270.5)} 4. Aukščiausioji Būtybė.

^{116:2.9 (1270.6)} 5. Bendrai Veikiantysis.

^{116:2.10 (1270.7)} 6. Amžinasis Sūnus.

^{116:2.11 (1270.8)} 7. Visuotinis Tėvas.

^{116:2.12 (1270.9)} Pirmieji trys lygiai yra Aukščiausieji Kūrėjai; paskutiniai trys lygiai yra Rojaus Dievybės. Aukščiausiasis visą laiką įsiterpia kaip Rojaus Trejybės patirtinis dvasinis įsameninimas ir kaip Rojaus Dievybių vaikų kūrėjų evoliucinio visagalio galios patirtinis sukoncentravimas. Aukščiausioji Būtybė yra maksimalus Dievybės atskleidimas septynioms supervisatomis ir dabartiniame visatos amžiuje.

^{116:2.13 (1270.10)} Mirtingojo logikos metodo dėka galima būtų daryti išvadą, jog Dievo Septinkarčio pirmųjų trijų lygių kolektyvinių veiksmų patirtinis suvienijimas iš naujo prilygtų Rojaus Dievybės lygiui, bet yra ne taip. Rojaus Dievybė yra *egzistenciali* Dievybė. Aukščiausieji Kūrėjai, savo galios ir asmenybės dieviškojoje vienybėje, sudaro ir išreiškia *patirtinės* Dievybės naują galios potencialą. Ir šitas patirtinės kilmės galios potencialas būtinai ir neišvengiamai sudaro sąjungą su iš Trejybės kilusia patirtine Dievybe—Aukščiausiąja Būtybe.

^{116:2.14 (1270.11)} Dievas Aukščiausiasis nėra Rojaus Trejybė, taip pat jis nėra nė vienas iš tų supervisatų Kūrėjų, nėra jis ir visi tie supervisatų Kūrėjai, kurių funkcinė veikla tikrai sintezuoja jo visagalę besivystančią galią. Dievas Aukščiausiasis, nors yra kilęs iš Trejybės, bet evoliuciniams tvariniams kaip galios asmenybė pasireiškia tikrai per Dievo Septinkarčio pirmųjų trijų lygių koordinuotą veikimą. Visagalis Aukščiausiasis dabar aktualizuojasi laike ir erdvėje per Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybių veiklą, net ir taip, kaip Bendrai Veikiantysis amžinybėje akimirksniu atsirado Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus valia. Šitos Dievo Septinkarčio pirmųjų trijų lygių būtybės yra Visagalio Aukščiausiojo galios pati ta prigimtis ir

pats tas šaltinis; dėl to jos visą laiką turi lydėti ir paremti jo administracinius aktus.

3. Visagalis ir Rojaus Dievybė

^{116:3.1 (1270.12)} Rojaus Dievybės ne tik tiesiogiai veikia savosiose gravitacinėse grandinėse per visą didžiąją visatą, bet jos taip pat funkcionuoja per savo įvairias agentūras ir kitus pasireiškimus, tokius, kaip:

^{116:3.2 (1270.13)} 1. *Trečiojo Šaltinio ir Centro proto koncentravimai.* Energijos ir dvasios ribines sferas tiesiogine prasme laiko draugėje Bendrai Veikiančiojo proto buvimai. Tai yra tiesa, pradedant nuo Kuriančiosios Dvasios vietinėje visatoje, einant per supervisatos Atspindinčiąsias Dvasias, ir baigiant Pagrindinėmis Dvasiomis didžiojoje visatoje. Proto grandinės, pasklindančios iš šitų skirtingų proto sukongcentravimų, rodo tvarinio pasirinkimo kosminę areną. Protas yra elastinga realybė, kurią tvariniai ir Kūrėjai gali taip lengvai manipuluoti; ji yra toji gyvybiškai svarbi grandis, kuri sujungia materiją ir dvasią. Trečiojo Šaltinio ir Centro proto dovana suvienija Dievo Aukščiausiojo dvasinį asmenį su evoliucinio Visagalio patirtine galia.

^{116:3.3 (1271.1)} 2. *Antrojo Šaltinio ir Centro asmenybės atskleidimai.* Bendrai Veikiančiojo proto buvimai dieviškumo dvasią suvienija su energijos modeliu. Amžinojo Sūnaus ir jo Rojaus Sūnų save padovanojantys įsikūnijimai, iš esmės, Kūrėjo dieviškąją prigimtį sujungia su tvarinio besivystančia prigimtimi. Aukščiausiasis yra tiek tvarinys, tiek kūrėjas; jo galimybę būti tokiam atskleidžia Amžinojo Sūnaus ir jo partnerių ir jam pavaldžių Sūnų savęs padovanojimo veiksmai.

Save padovanojančios sūnystės kategorijos, Mykolai ir Avonalai, iš tikrųjų savo dieviškąsias savybes padidina bona fide tvarinio savybėmis, kurios būna tapusios jų savybėmis, kada jie gyvena realų tvarinio gyvenimą evoliuciniuose pasauliuose. Kada dieviškumas tampa panašus į žmogiškumą, tada nuo šito ryšio yra neatskiriama tokia galimybė, jog žmogiškumas gali tapti dieviškas.

^{116:3.4 (1271.2)} 3. *Pirmojo Šaltinio ir Centro viduje gyvenantys buvimai.* Protas dvasinius priežastingumus suvienija su energijos reakcijomis; savęs padovanojimo tarnystė dieviškumo nusileidimus suvienija su tvarinių kilimais; o Visuotinio Tėvo viduje gyvenantys fragmentai besivystančius tvarinius realiai suvienija su Dievu Rojuje. Yra daug tokių Tėvo buvimų, kurie gyvena asmenybių gausių kategorijų viduje, o mirtingajame žmoguje šitie Dievo dieviškieji fragmentai yra Minties Derintojai. Šie Paslaptieji Pagalbininkai žmogiškosioms būtybėms yra tai, kas Aukščiausajai Būtybei yra Rojaus Trejybė. Derintojai yra absoliutūs pamatai, ir ant šitų absoliučių pamatų dėl pasirinkimo laisva valia gali išsivystyti dieviškoji realybė, turinti įamžintojo prigimtį, užbaigtojo prigimtį žmogaus atveju, Dievybės prigimtį Dieve Aukščiausajame.

^{116:3.5 (1271.3)} Rojaus sūnystės kategorijos tvarinio savęs padovanojimai šituos dieviškuosius Sūnus įgalina savo asmenybes praturtinti tuo, kad jie įgauna visatos tvarinių realią prigimtį, tuo tarpu tokie savęs padovanojimai patiems tvariniams būtinai atskleidžia dieviškumo pasiekimo Rojaus kelią. Visuotinio Tėvo Derintojų padovanojimai jį įgalina laisvą valią turinčių tvarinių asmenybes patraukti į save. Ir

visuose šituose ryšiuose Bendrai Veikiantysis ribinėse visatose yra amžinai esantis proto tarnavimo šaltinis, kurio dėka ir vyksta visos šitos veiklos.

^{116:3.6 (1271.4)} Šituo būdu ir daugeliu kitų būdų Rojaus Dievybės tikrai dalyvauja laiko evoliucijose, kada atsiskleidžia skriejančiose erdvės planetose, ir kada jos kulminaciją pasiekia atsirandant visos evoliucijos pasekminei Aukščiausiojo asmenybei.

4. Visagalis ir Aukščiausieji Kūrejai

^{116:4.1 (1271.5)} Aukščiausiojo Visumos vienybė priklauso nuo progresinio ribinių dalių suvienijimo; Aukščiausiojo aktualizavimasis kyla iš aukštybės faktorių—visatų kūrėjų, tvarinių, intelektų, ir energijų—pačių tų suvienijimų, ir yra jų produktas.

^{116:4.2 (1272.1)} Per tuos amžius, kada Aukštybės suverenumas patiria savo vystymąsi laike, Aukščiausiojo visagalė galia yra priklausoma nuo Dievo Septinkarčio dieviškumo veiksmų, tuo tarpu atrodo yra ypatingai artimas ryšys tarp Aukščiausiosios Būtybės ir Bendrai Veikiančiojo drauge su jo pirminėmis asmenybėmis, Septyniomis Pagrindinėmis Dvasiomis. Begalinė Dvasia kaip Bendrai Veikiantysis funkcionuoja daugeliu būdų, kurie kompensuoja evoliucinės Dievybės neužbaigtumą ir palaiko labai artimus ryšius su Aukščiausiuoju. Tokius glaudžius ryšius palaiko visos Pagrindinės Dvasios, bet ypač Septintoji Pagrindinė Dvasia, kuri kalba Aukščiausiojo vardu. Šitoji Pagrindinė Dvasia Aukščiausiąjį pažįsta—palaiko asmeninį ryšį su Aukščiausiuoju.

Ankstyvojoje stadijoje, rengiant kūrinijos supervisatos planą, Pagrindinės Dvasios susijungė su protėvine Trejybe, kartu sukurdamos keturiasdešimt devynias Atspindinčiąsias Dvasias, ir tuo pačiu metu Aukščiausioji Būtybė kūrybiškai veikė kaip Rojaus Trejybės ir Rojaus Dievybės kuriančiųjų vaikų bendrų veiksmų kulminatorius. Atsirado Madžestonas ir nuo tos akimirkos visą laiką yra sutelkęs Aukščiausiojo Proto kosminį buvimą, tuo tarpu Pagrindinės Dvasios ir toliau tebėra šaltiniai-centrai kosminio proto toli nusidriekiančiam tarnavimui.

Bet Pagrindinės Dvasios toliau vadovauja Atspindinčiosioms Dvasioms. Septintoji Pagrindinė Dvasia palaiko (iš centrinės visatos bendrai prižiūrėdama visą Orvontoną) asmeninį ryšį su Septyniomis Atspindinčiosiomis Dvasiomis, dislokuotomis Uversoje (ir iš aukščiau jas kontroliuoja). Įgyvendindama kontrolės ir administravimo veiklą tarp supervisatų ir supervisatos viduje, ji palaiko atspindimąjį ryšį su savo pačios tipo Atspindinčiosiomis Dvasiomis, dislokuotomis kiekvienos supervisatos sostinėje.

Šitos Pagrindinės Dvasios ne tiktai paremia ir didina Aukštybės suverenumą, bet savo ruožtu Aukščiausiojo kūrybiniai tikslai veikia ir jas. Paprastai, Pagrindinių Dvasių kolektyviniai kūriniai yra daugiau materialiosios kategorijos (energijos reguliuotojai, etc.), tuo tarpu jų individualūs kūriniai yra daugiau dvasinės kategorijos (supernafimai, etc.). Tačiau, kada Pagrindinės Dvasios *kolektyviai* sukūrė Septynias Grandinių Dvasias, reaguodamos į Aukščiausiosios Būtybės valią ir tikslą, tai reikia pažymėti, kad šito kūrybinio veiksmo

palikuonys yra dvasiniai, o ne materialūs ar daugiau panašūs į materialius.

116:4.6 (1272.5) Ir kas tinka supervisatų Pagrindinėms Dvasioms, tas tinka ir šitų superkūrinių trivieniams valdovams—Dienų Seniesiems. Šitie Trejybės teisingumo-nuosprendžio įasmeninimai laike ir erdvėje yra praktiniai svertai Aukščiausiojo visagalės galios sutelkimui, atliekantys septinkarčio koncentravimo taškų vaidmenį trejybinio suverenumo evoliucijai laiko ir erdvės sferose. Jų požiūriu, pusiaukelėje tarp Rojaus ir besivystančių pasaulių, šitie iš Trejybės kilę valdovai žiūri į abi puses, pažįsta abi puses, ir koordinuoja abi puses.

116:4.7 (1272.6) Bet vietinės visatos yra tikrosios laboratorijos, kuriose yra parengiami proto eksperimentai, galaktiniai jaudinantys patyrimai, dieviškumo atsiskleidimai, ir asmenybės žengimas į priekį, kas, kosminėje visumoje, sudaro tikrąjį pamatą, ant kurio Aukščiausiasis pasiekia evoliuciją patyrimu ir patyrimu.

116:4.8 (1272.7) Vietinėse visatose net Kūrėjai vystosi: Bendrai Veikiančiojo buvimas iš gyvosios galios sukongravimo išsivysto į Visatos Motinos Dvasios dieviškosios asmenybės statusą; Sūnus Kūrėjas iš egzistencialios Rojaus dieviškumo prigimties išsivysto į aukščiausiojo suverenumo patirtinę prigimtį. Vietinės visatos yra tikrosios evoliucijos pradinis taškas, bona fide netobulų asmenybių, apdovanotų laisvos valios apsisprendimu, kad taptų savęs pačių bendrakūrėjais, kokie jie turi būti, dauginimosi vieta.

116:4.9 (1273.1) Sūnūs Arbitrai savo pačių padovanojimais evoliuciniams pasauliams galiausiai įgauna tokių savybių, kurios išreiškia Rojaus dieviškumą, patirtiškai susivienydami su materialios žmogiškosios prigimties aukščiausiomis dvasinėmis vertybėmis. Ir šitų ir kitų savęs padovanojimų dėka Mykolai Kūrėjai lygiai taip pat įgauna savo vietinių visatų realių vaikų savybes ir kosminius požiūrius. Tokie Šeimininkai Sūnūs Kūrėjai priartėja prie ikiaukščiausiojo patyrimo tobulumo; ir kada jų vietinės visatos suverenumas būna išplėstas, kad apimtų susietas Kuriančiąsias Dvasias, tada galima sakyti, kad jis beveik pasiekia aukštybės ribas evoliucinės didžiosios visatos dabartiniuose potencialuose.

116:4.10 (1273.2) Kada save padovanojantys Sūnūs žmogui atskleidžia naujų būdų, kaip surasti Dievą, tada šitų dieviškumo pasiekimo kelių jie nekuria; vietoje šito jie apšviečia amžinuosius žengimo į priekį tiesiausius kelius, kurie veda per Aukščiausiojo buvimą pas Rojaus Tėvo asmenį.

116:4.11 (1273.3) Vietinė visata yra kelio pradžios vieta toms asmenybėms, kurios nuo Dievo yra toliausia, ir kurios dėl to visatoje gali patirti didžiausią dvasinio kilimo laipsnį, gali pasiekti maksimalų patirtinį dalyvavimą tuo pačiu kurdamos ir save pačias. Šitos pačios vietinės visatos lygiai taip pat suteikia, kiek įmanoma didžiausią patyrimo gilumą besileidžiančioms asmenybėms, kurios šituo pasiekia kažką, kas joms yra lygiai tiek pat prasminga, kiek kilimas į Rojų yra prasmingas besivystančiam tvariniui.

116:4.12 (1273.4) Pasirodo, jog mirtingasis žmogus yra būtinas tam, jog Dievas Septinkartis veiktų iki galo, kada šitoji dieviškumo grupė kulminaciją pasiekia Aukščiausiojo aktualizacija. Yra

daug kitokių visatos asmenybių kategorijų, kurios lygiai tiek pat yra būtinos visagalės Aukščiausiojo galios evoliucijai, bet šitas aiškinimas yra pateikiamas tam, jog būtų apšviečiamos žmogiškosios būtybės, dėl to didžiąja dalimi jis yra apribojamas tais faktoriais, veikiančiais Dievo Septinkarčio evoliucijoje, kurie yra susiję su mirtinguoju žmogumi.

5. Visagalis ir Septinkarčiai Kontrolieriai

^{116:5.1 (1273.5)} Jums buvo perteikta informacija apie Dievo Septinkarčio ryšius su Aukščiausiąja Būtybe, ir dabar jūs turėtumėte žinoti, jog Septinkartis apima didžiosios visatos kontrolierius, o taip pat ir kūrėjus. Didžiosios visatos šitie septinkarčiai kontrolieriai yra tokie:

^{116:5.2 (1273.6)} 1. Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai.

^{116:5.3 (1273.7)} 2. Aukščiausieji Energijos Centrai.

^{116:5.4 (1273.8)} 3. Aukščiausieji Energijos Reguluotojai.

^{116:5.5 (1273.9)} 4. Visagalis Aukščiausiasis.

^{116:5.6 (1273.10)} 5. Veiksmo Dievas—Bėgalinė Dvasia.

^{116:5.7 (1273.11)} 6. Rojaus Sala.

^{116:5.8 (1273.12)} 7. Rojaus Šaltinis—Visuotinis Tėvas.

^{116:5.9 (1273.13)} Šitos septynios grupės funkciškai yra neatskiriamos nuo Dievo Septinkarčio ir sudaro šito Dievybės susivienijimo fizinės kontrolės lygį.

^{116:5.10 (1273.14)} Energijos ir dvasios išsišakojimas (atsirandantis iš Amžinojo Sūnaus ir Rojaus Salos bendro buvimo) buvo simbolizuotas supervisatos prasme, kada septynios Pagrindinės Dvasios vieningai įsitraukė į savo pirmąjį kolektyvinio kūrimo veiksmą. Šitas epizodas paliudijo Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguliuotojų atsiradimą. Tuo pačiu metu dvasinės Pagrindinių Dvasių grandinės kontrastingai atsiskyrė iš fizinės veiklos sferos, kurią prižiūri energijos reguliuotojai, ir tuoj pat tikrai atsirado kosminis protas kaip naujas faktorius, koordinuojantis materiją ir dvasią.

^{116:5.11 (1274.1)} Visagalis Aukščiausiasis vystosi kaip didžiosios visatos fizinės galios kontrolierius iš viršaus. Dabartiniame visatos amžiuje šitas fizinės galios potencialas atrodo, jog yra sutelktas Septyniuose Aukščiausiuose Energijos Reguliatoriuose, kurie veikia per energetinių centrų fiksuotas išdėstymo vietas ir per fizinių kontrolierių mobilius buvimus.

^{116:5.12 (1274.2)} Laiko visatos nėra tobulos; tobulumas yra jų likimas. Kova dėl tobulumo yra susijusi ne tik su intelektualiais ir dvasiniais lygiais, bet taip pat ir su energijos ir masės fiziniu lygiu. Septynių supervisatų įsitvirtinimas šviesoje ir gyvenime numato jų fizinio stabilumo pasiekimą. Ir manoma, jog galutinis materialios pusiausvyros pasiekimas reikš Visagalio fizinės kontrolės užbaigtą evoliuciją.

^{116:5.13 (1274.3)} Pirmosiomis visatos kūrimo dienomis net ir Rojaus Kūrėjai pirmiausia rūpinasi materialia pusiausvyra. Vietinės visatos modelis formą įgauna ne tik dėl energijos centrų veiklos, bet taip pat ir dėl Kuriančiosios Dvasios buvimo erdvėje. Ir per visas šitas ankstyvasias vietinės visatos kūrimo epochas Sūnus Kūrėjas demonstruoja mažai suprantamą

materijos valdymo savybę, ir jis iš savosios sostinės planetos neišvyksta tol, kol būna sukuriama vietinės visatos visuminė pusiausvyra.

^{116:5.14 (1274.4)} Galiausiai, bet kokia energija reaguoja į protą, o fiziniai kontrolieriai yra proto Dievo, kuris yra Rojaus modelio sužadintojas, vaikai. Energijos reguliuotojų intelektas be perstojo yra atsidavęs materialios kontrolės įgyvendinimo užduočiai. Jų kova dėl to, jog fiziškai užvaldytų energijos ryšius ir masės judėjimus niekada nenutrūksta tol, kol jie pasiekia ribinę pergalę prieš tas energijas ir mases, kurios sudaro jų veiklos nuolatinės sritis.

^{116:5.15 (1274.5)} Laiko ir erdvės dvasinės kovos yra dvasinio viešpatavimo materijos atžvilgiu, tarpininkaujant (asmeniam) protui, evoliucija; visatų fizinė (neasmenė) evoliucija yra kosminės energijos suderinimas su proto, pavaldaus dvasinei virškontrolei, sampratomis apie pusiausvyrą. Visos didžiosios visatos visuminė evoliucija yra energiją kontroliuojančio proto asmenybės suvienijimas su dvasios koordinuojamu intelektu, ir ji atsiskleis iki galo pasireiškiant visagalei Aukščiausiojo galiai.

^{116:5.16 (1274.6)} Dinamiškos pusiausvyros būseną yra sunku pasiekti dėl to, jog kosmosas auga. Fizinėje kūrinijoje nusistovėjusios grandinės nuolat patiria pavojų atsirandant naujai energijai ir naujai masei. Auganti visata yra nenusistovėjusi visata; todėl kosminės visumos nė viena dalis negali būti tikrai stabili tol, kol tinkamu laiku septynios supervisatos pasieks materialųjį užbaigtumą.

116:5.17 (1274.7) Šviesos ir gyvenimo nusistovėjusiose visatose nebūna jokių reikšmingesnių fizinių netikėtumų. Yra pasiektas santykinai užbaigtas materialaus kūrinio valdymas; ir vis tik problemos, susijusios su ryšiais tarp nusistovėjusių visatų ir besivystančių visatų, tebemeta iššūkį Visatos Energijos Reguluotojų meistriškumui. Bet šitos problemos palaipsniui išnyks mažėjant naujai kūrybinei veiklai, kada didžioji visata vis labiau artės prie evoliucinės išraiškos kulminacijos.

6. Dvasios viešpatavimas

116:6.1 (1275.1) Evoliucinėse supervisatose energija-materija viešpatauja visur, išskyrus asmenybę, kurioje dvasia, tarpininkaujant protui, kovoja dėl viešpatavimo. Evoliucinių visatų tikslas yra energijos-materijos pajungimas protui, proto suderinimas su dvasia, ir visa tai yra pasiekama kūrybinio ir suvienijančio asmenybės buvimo dėka. Taigi, asmenybės požiūriu, fizinės sistemos iš tiesų tampa pavaldžios; proto sistemos tampa lygiavertės, ir dvasinės sistemos tampa vadovaujančios.

116:6.2 (1275.2) Šita energijos ir asmenybės sąjunga dievybiškuose lygiuose pasireiškia Aukščiausiam ir kaip Aukščiausiasis. Bet dvasios viešpatavimo tikroji evoliucija yra toks augimas, kuris remiasi didžiosios visatos Kūrėjų ir tvarinių laisvos valios veiksmis.

116:6.3 (1275.3) Absoliučiuose lygiuose energija ir dvasia yra viena. Bet tą patį akimirsnį, kada tokie absoliutūs lygiai yra paliekami, atsiranda skirtumas, ir kada energija ir dvasia juda iš Rojaus į erdvę, tada bedugnė tarp jų plėtėja tol, kol vietinėje visatoje jos būna tapusios visiškai skirtingos. Daugiau jos

nebėra tapačios, taip pat jos nėra ir panašios, ir tam, kad jas tarpusavyje susietų, turi įsiterpti protas.

116:6.4 (1275.4) Tai, kad energiją galima nukreipti reguliuojančiųjų asmenybių veiksmu, rodo energijos reagavimą į proto veiksmą. Tai, kad masę galima stabilizuoti tų pačių reguliuojančiųjų esybių veiksmu, rodo masės reagavimą į sukuriančio tvarką proto buvimą. Ir tai, kad valinėje asmenybėje pati dvasia proto dėka gali stengtis apvaldyti energiją-materiją, rodo visos ribinės kūrinijos potencialią vienybę.

116:6.5 (1275.5) Egzistuoja visų jėgų ir asmenybių tarpusavio priklausomybė per visą visatą visatą. Sūnūs Kūrėjai ir Kuriančiosios Dvasios visatų organizavimo laiku priklauso nuo bendradarbiaujančio energetinių centrų ir fizinių kontrolierių veikimo; Aukščiausieji Energijos Reguluotojai yra netobuli be Pagrindinių Dvasių kontrolės iš viršaus. Žmogiškojoje būtybėje fizinės gyvybės mechanizmas, iš dalies, reaguoja į (asmenio) proto nurodymus. Šitas pats protas, savo ruožtu, gali tapti toks, kad jam vadovautų tikslingos dvasios vedimas, ir tokio evoliucinio vystymosi pasekmė yra Aukščiausiojo naujo vaiko sukūrimas, kelių rūšių kosminės tikrovės naujas asmenis suvienijimas.

116:6.6 (1275.6) Ir tai, kas tinka šioms dalimis, tas tinka ir visumai; Aukštybės dvasiniam asmeniui reikia Visagalio evoliucinės galios tam, kad pasiektų Dievybės užbaigtumą ir tam, kad pasiektų Trejybės susivienijimo likimą. Šito siekia laiko ir erdvės asmenybės, bet šitų pastangų kulminacija ir užbaigimas yra Visagalio Aukščiausiojo veiksmas. Ir nors visumos augimas yra tokiu būdu tų dalių kolektyvinio augimo visuma,

bet lygiai taip tai reiškia, jog tų dalių evoliucija yra visumos tikslingo augimo segmentinis atspindys.

^{116:6.7 (1275.7)} Rojuje, monota ir dvasia yra kaip viena— yra atskiriamos tiktai pavadinimu. Havonoje, materija ir dvasia, nors aiškiai yra skirtingos, bet tuo pačiu metu iš prigimties yra harmoningos. Tačiau septyniose supervisatose yra didžiulis skirtumas; yra plati bedugnė tarp kosminės energijos ir dieviškosios dvasios; todėl iš tiesų yra didesnis patirtinis potencialas proto veiksmui fizinį modelį suderinant ir galiausiai suvienijant su dvasiniais tikslais. Laike besivystančiose erdvės visatose yra didesnis dieviškumo sumažinimas, sunkesnės problemos, kurias reikia spręsti, ir platesnės galimybės įgyti patyrimo jas sprendžiant. Ir visa šita supervisatos padėtis sukuria evoliucinės egzistencijos didesnę areną, kurioje kosminio patyrimo galimybė yra prieinama vienodai tvariniui ir Kūrėjui—net ir Aukščiausiajai Dievybei.

^{116:6.8 (1276.1)} Dvasios viešpatavimas, kuris yra egzistencialus absoliučiuose lygiuose, tampa evoliuciniu patyrimu ribiniuose lygiuose ir septyniose supervisatose. Ir šitas patyrimas vienodai priklauso visiems, nuo mirtingojo žmogaus iki Aukščiausiosios Būtybės. Visi siekia, asmeniškai siekia, šito tikslo, visi dalyvauja, asmeniškai dalyvauja, šitame likime.

7. Didžiosios visatos gyvas organizmas

^{116:7.1 (1276.2)} Didžioji visata yra ne tik fizinio grožio, dvasinio taurumo, ir intelektualaus didingumo materialus tvarinys, bet ji taip pat yra nuostabus ir reaguojantis gyvas organizmas. Reali gyvybė pulsuoja per visą vibruojančio kosmoso milžiniškos kūrinijos mechanizmą. Fizinė visatų realybė simbolizuoja

suvokiamą Visagalio Aukščiausiojo tikrovę; ir šitą materialų ir gyvą organizmą persmelkia proto grandinės, panašiai, kaip žmogaus kūną skersai išilgai išraižo nervų sistemos pojūčio kelių tinklas. Šitą fizinę visatą persmelkia energetinės trasos, kurios veiksmingai suaktyvina materialų kūrinį, panašiai, kaip žmogaus kūną maitina ir energizuoja kraujo apytaka, paskleidžianti įsisavinamą mitybos produktų energiją. Milžiniška visata nėra palikta be tų nuostabios kontrolės iš viršaus koordinuojančių centrų, kuriuos būtų galima palyginti su žmogiškojo mechanizmo subtilia cheminio reguliavimo sistema. Bet jeigu tikrai jūs ką nors žinotumėte apie energijos centro sandarą, tuomet mes galėtume, analogijos būdu, jums daug daugiau papasakoti apie fizinę visatą.

^{116:7.2 (1276.3)} Didele dalimi taip, kaip mirtingieji tam, kad būtų palaikoma gyvybė, priklauso nuo saulės energijos, taip ir didžioji visata tam, kad būtų palaikoma materiali veikla ir kosminiai judėjimai erdvėje, iš tiesų priklauso nuo energijų, be perstojo sklindančių iš apatinio Rojaus.

^{116:7.3 (1276.4)} Mirtingiesiems buvo suteiktas protas, kurio dėka jie gali sąmoningai suvokti tapatybę ir asmenybę; ir protas—net ir Aukščiausiojo Protas—buvo padovanotas ribinio visumai, jo dėka šitos atsirandančios kosmoso asmenybės dvasia visą laiką stengiasi viešpatauti energijoje-materijoje.

^{116:7.4 (1276.5)} Mirtingasis žmogus reaguoja į dvasios vadovavimą, net ir taip, kaip didžioji visata reaguoja į Amžinojo Sūnaus toli nusidriekiantį dvasinės gravitacijos grybšnį, laiko ir erdvės ribinio kosmoso visų kūrinų amžinųjų dvasinių vertybių visuotinį viršmaterialų susitelkimą.

^{116:7.5 (1276.6)} Žmogiškosios būtybės gali amžinai susitapatinti su visumine ir nesugriaunama visatos tikrove—susiliesti su viduje gyvenančiu Minties Derintoju. Lygiai taip iš tikrųjų Aukščiausiasis amžinai priklauso nuo Pirminės Dievybės, Rojaus Trejybės, absoliutaus stabilumo.

^{116:7.6 (1276.7)} Žmogaus siekis Rojaus tobulumo, jo pastangos pažinti Dievą, gyvame kosmose sukuria tikrą dieviškumo įtampą, kurią gali pašalinti tiktai nemirtingos sielos evoliucija; būtent tai ir atsitinka atskiro mirtingojo tvarinio patyrimė. Tačiau kada didžiojoje visatoje visi tvariniai ir visi Kūrėjai lygiai taip stengiasi pažinti Dievą ir pasiekti dieviškąjį tobulumą, tada sukurama didžiulė kosminė įtampa, kurią gali panaikinti tiktai visagalės galios didinga sintezė su visų tvarinių besivystančio Dievo, Aukščiausiosios Būtybės, dvasiniu asmeniu.

^{116:7.7 (1277.1)} [Parengė Galingasis Žinianešys, laikinai gyvenantis Urantijoje.]

117 Dokumentas. Dievas Aukščiausiasis

^{117:0.1 (1278.1)} TOKIU laipsniu, koku mes vykdome Dievo valią, nesvarbu kokioje visatos vietoje mes egzistuotume, tokiu dydžiu Aukščiausiojo visagalis potencialas tampa vienu laipteliu aktualesnis. Dievo valia yra Pirmojo Šaltinio ir Centro tikslas, potencialiai išreikštas trijuose Absoliutuose, įsmenintas Amžinajame Sūnuje, bendrai sujungtas Begalinėje Dvasioje veikimui visatoje, ir įamžintas amžinuosiuose Rojaus modeliuose. Ir Dievas Aukščiausiasis tampa Dievo visuminės valios aukščiausiu ribiniu pasireiškimu.

^{117:0.2 (1278.2)} Jeigu kada nors visa didžioji visata pasieks santykinai tai, jog gyvens visiškai pagal Dievo valią, tada laiko-erdvės kūriniai bus įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime, ir tada tikrai Visagalis, Aukštybės dievybės potencialas, ims iš esmės egzistuoti pasirodžius Dievo Aukščiausiojo dieviškajai asmenybei.

^{117:0.3 (1278.3)} Kada besivystantis protas būna suderintas su kosminio proto grandinėmis, kada besivystanti visata stabilizuojasi pagal centrinės visatos modelį, kada besivystanti dvasia užmezga ryšį su Pagrindinių Dvasių suvienytu tarnavimu, kada kylanti mirtingojo asmenybė pagaliau reaguoja į viduje gyvenančio Derintojo dieviškąjį vedimą, tada iš tikrųjų visatose Aukščiausiojo aktualybė tampa reali dar vienu laipsniu; tada Aukštybės dieviškumas būna dar vienu žingsniu pažengęs link kosminio realizavimosi.

^{117:0.4 (1278.4)} Didžiosios visatos dalys ir individai vystosi kaip Aukščiausiojo visuminės evoliucijos atspindys, tuo tarpu savo ruožtu Aukščiausiasis yra visos didžiosios visatos evoliucijos sintetinė sancaupinė visuma. Mirtingojo požiūriu, jie abu yra evoliuciniai ir patirtiniai, veikiantys vienas kitą.

1. Aukščiausiosios Būtybės prigimtis

^{117:1.1 (1278.5)} Aukščiausiasis yra fizinės harmonijos grožis, intelektualios prasmės tiesa, ir dvasinės vertybės gėris. Jis yra tikrosios sėkmės saldybė ir amžinojo laimėjimo džiaugsmas. Jis yra didžiosios visatos viršsiela, ribinio kosmoso sąmonė, ribinės tikrovės užbaigtumas, ir Kūrėjo-tvarinio patyrimo įasmeninimas. Per visą ateities amžinybę Dievas

Aukščiausiasis išreikš žodžiu valinio patyrimo tikrovę Dievybės trejybiniuose ryšiuose.

^{117:1.2 (1278.6)} Aukščiausiųjų Kūrėjų asmenyse Dievai nužengė iš Rojaus į laiko ir erdvės sferas tam, kad ten sukurtų ir išvystytų tvarinius, turinčius potencialą pasiekti Rojų, kurie gali pakilti į jį, ieškodami Tėvo. Šita besileidžiančiųjų Kūrėjų, kurie apreiškia Dievą, ir kylančiųjų tvarinių, kurie ieško Dievo, procesija visatoje atskleidžia Aukščiausiojo Dievybės evoliuciją, jame pasiekia savitarpio supratimą, atranda amžinąją ir visuotinę brolystę tiek besileidžiantieji, tiek kylantieji. Tokiu būdu Aukščiausioji Būtybė tampa tobulo Kūrėjo priežasties ir tobulėjančio tvarinio reakcijos patyrimo ribine sinteze.

^{117:1.3 (1279.1)} Didžioji visata turi galimybę užbaigti susivienijimą, ir visą laiką siekia užbaigto susivienijimo, ir tai yra dėl to, jog šita kosminė egzistencija yra Rojaus Trejybės, kuri yra beribė vienybė, kūrybinių veiksmų ir galios mandatų pasekmė. Ribiniame kosmose šita pati trejybinė vienybė yra išreikšta Aukščiausiajame, kurio realybė tampa vis akivaizdesnė, kada visatos pasiekia susitapatinimo su Trejybe maksimalų lygį.

^{117:1.4 (1279.2)} Kūrėjo valia ir tvarinio valia kokybiškai skiriasi, bet patirtiškai abiejų valia taip pat yra ir panaši, nes tvarinys ir Kūrėjas gali bendradarbiauti siekdami visatos tobulumo. Žmogus gali dirbti palaikydamas ryšį su Dievu, ir šitaip drauge sukurti amžinąjį užbaigtąjį. Dievas gali dirbti net ir žmogiškuoju pavidalu, kada įsikūnija jo Sūnūs, kurie šituo pasiekia tvarinio patyrimo aukštybę.

117:1.5 (1279.3) Aukščiausiojoje Būtybėje, Kūrėjas ir tvarinys yra suvienyti vienoje Dievybėje, kurios valia yra išreikšta vienoje dieviškojoje asmenybėje. Ir šita Aukščiausiojo valia yra kažkas daugiau negu tvarinio arba Kūrėjo valia, panašiai, kaip Nebadono Sūnaus Šeimininko suvereni valia dabar yra kažkas daugiau negu dieviškosios ir žmogiškosios valios susijungimas. Rojaus tobulumo ir laiko-erdvės patyrimo sąjunga sukuria naują prasmės vertybę dievybės realybės lygiuose.

117:1.6 (1279.4) Besivystanti Aukščiausiojo dieviškoji prigimtis tampa visų tvarinių ir visų Kūrėjų neprilygstamo patyrimo didžiojoje visatoje tikslu pavaizdavimu. Aukščiausiajame, visi kūrėjai ir visi tvariniai yra viena; jie yra amžiams suvienyti tuo patyrimu, kuris kilo iš tų vingių, kurie būna sprendžiant daugybę problemų, su kuriomis susiduria visa ribinė kūrinija, kada ji žengia amžinuoju keliu ieškodama tobulumo ir išsivadavimo iš neužbaigtumo pančių.

117:1.7 (1279.5) Tiesa, grožis, ir gėris yra tarpusavyje susieti Dvasios tarnystėje, Rojaus didybėje, Sūnaus gailestingume, ir Aukščiausiojo patyrimo. Dievas Aukščiausiasis yra tiesa, grožis, ir gėris, nes šitos dieviškumo sąvokos išreiškia idėjinio patyrimo ribinius maksimumus. Šitų trivienybių dieviškumo savybių amžinieji šaltiniai yra viršribiniuose lygiuose, bet tvarinys suvokti galėtų tik tokius šaltinius, kaip virštiesa, viršgrožis, ir viršgėris.

117:1.8 (1279.6) Mykolas, vienas iš kūrėjų, atskleidė Tėvo Kūrėjo dieviškąją meilę savo žemiškiesiems vaikams. Ir šitą dieviškąją meilę atradę ir priėmę, žmonės gali trokšti šitą meilę atskleisti

savo sielos broliams materialiam kūne. Tokia tvarinio meilė yra tikrasis Aukščiausiojo meilės atspindys.

^{117:1.9 (1279.7)} Aukščiausiasis viską aprėpia simetriškai. Pirmasis Šaltinis ir Centras potencialus yra trijuose didžiuosiuose Absoliutuose; aktualus yra Rojuje, Sūnuje, ir Dvasioje; bet Aukščiausiasis yra tiek aktualus, tiek ir potencialus, asmenės aukštybės ir visagalės galios būtybė, vienodai reaguojanti į tvarinio pastangas ir į Kūrėjo tikslą; pats asmeniškai veikia visatą ir pats reaguoja į visatos visumą; ir vienu ir tuo pačiu metu yra aukščiausiasis kūrėjas ir aukščiausiasis tvarinys. Aukštybės Dievybė tokiu būdu išreiškia viso ribinio visumą.

2. Evoliucinio augimo šaltinis

^{117:2.1 (1280.1)} Aukščiausiasis yra Dievas laike; tvarinio augimas laike yra jo paslaptis; jo taip pat yra ir netobulos dabarties nugalėjimas ir tobulėjančios ateities pasiekimas. Ir bet kokio ribinio augimo galutiniai vaisiai yra: galia, kurią protu valdo dvasia asmenybės suvienijančio ir kūrybinio buvimo dėka. Viso šito augimo kulminacinė pasekmė yra Aukščiausioji Būtybė.

^{117:2.2 (1280.2)} Mirtingajam žmogui, egzistencija prilygsta augimui. Ir iš tiesų atrodytų, jog taip ir yra, net ir platesniaja visatos prasme, nes dvasios vadovaujamos egzistencijos pasekmė tikrai yra patirtinis augimas—statuso padidinimas. Tačiau, mes jau seniai manome, jog dabartinis augimas, kuris apibūdina tvarinio egzistenciją dabartiniame visatos amžiuje, yra Aukščiausiojo funkcija. Mes lygiai taip pat manome, jog šito pobūdžio augimas yra būdingas Aukščiausiojo augimo amžiui, ir kad jis baigsis tada, kada baigsis Aukščiausiojo augimas.

117:2.3 (1280.3) Pasižiūrėkite į tvarinių sutrejbintų sūnų statusą: Jie yra gimę ir gyvena dabartiniame visatos amžiuje; jie turi asmenybę, kartu yra apdovanoti protu ir dvasia. Jie turi patyrimą ir jį atsimena, bet jie *neauga*, kaip auga kylantieji. Būtent mūsų įsitikinimu ir supratimu, šitie tvarinių sutrejbinti sūnūs, nors jie yra *dabartiniame* visatos amžiuje, bet iš tikrųjų priklauso *kitam* visatos amžiui—amžiui, kuris bus tada, kada bus užbaigtas Aukščiausiojo augimas. Todėl jų nėra dabartinio neužbaigto ir dėl to augančio statuso Aukščiausiojo *viduje*. Šitokiu būdu jie nedalyvauja dabartinio visatos amžiaus patirtiniame augime, yra laikomi rezerve kitam visatos amžiui.

117:2.4 (1280.4) Mano paties kategorija, Galingieji Žinianešiai, būdami apkabinti Trejybės, dabartinio visatos amžiaus augime nedalyvauja. Tam tikra prasme mes turime anksčiau einančio visatos amžiaus statusą, kokie iš tiesų yra Trejybės Stacionarūs Sūnūs. Aišku yra viena: Mūsų statusas yra nustatytas Trejybės apkabinimu, ir daugiau patyrimo nebeatsiranda augimo dėka.

117:2.5 (1280.5) Tas netaikoma užbaigtiesiems, kaip netaikoma ir bet kokioms kitoms evoliucinėms ir patirtinėms kategorijoms, kurios yra Aukščiausiojo augimo proceso dalyviai. Jūs mirtingieji, dabar gyvenantys Urantijoje, galintys trokšti Rojaus pasiekimo ir užbaigtųjų statuso, turėtumėte suprasti, jog tokį likimą galima įgyvendinti tikrai dėl to, kad jūs esate Aukščiausiajame ir iš Aukščiausiojo, todėl ir dalyvaujate Aukščiausiojo augimo cikle.

117:2.6 (1280.6) Kada nors pasibaigs Aukščiausiojo augimas; jo statusas pasieks užbaigtumą (energetine-dvasine prasme). Šitas Aukščiausiojo evoliucijos užbaigimas taip pat liudys tvarinių evoliucijos kaip Aukštybės dalies užbaigimą. Kokios rūšies

augimas gali apibūdinti išorinės erdvės visatas, mes nežinome. Bet mes esame giliai įsitikinę, jog tai bus kažkas visiškai skirtinga nuo viso to, kas buvo matoma dabartiniame septynių supervisatų evoliucijos amžiuje. Be jokios abejonės didžiosios visatos evoliucinių piliečių veikimas išorinės erdvės gyventojams turės kompensuoti tai, kad jiems neteko patirti Aukštybės augimo.

^{117:2.7 (1280.7)} Kaip egzistuojanti po dabartinio visatos amžiaus užbaigimo, Aukščiausioji Būtybė didžiojoje visatoje veiks kaip patirtinis valdovas. Išorinės erdvės gyventojai—kito visatos amžiaus piliečiai—turės posupervisatinio augimo potencialą, tokį sugebėjimą evoliuciniam pasiekimui, kuris numato Visagalio Aukščiausiojo suverenumą, dėl to tai reiškia, jog tvarinys nebeturės galimybės dalyvauti dabartinio visatos amžiaus energijos-asmenybės sintezėje.

^{117:2.8 (1281.1)} Tokiu būdu Aukščiausiojo neužbaigtumą iš tiesų galima laikyti privalumu, kadangi jis padaro įmanomu tai, kad dabartinių visatų tvarinių kūrinija evoliuciškai augtų. Tuštuma iš tikrųjų turi savo privalumą, nes ją galima patirtiškai užpildyti.

^{117:2.9 (1281.2)} Vienas iš labiausiai intriguojančių klausimų ribinėje filosofijoje yra toks: Ar Aukščiausioji Būtybė aktualizuojasi reaguodama į didžiosios visatos evoliuciją, ar šitas ribinis kosmosas vis labiau vystosi reaguodamas į Aukščiausiojo palaipsnį aktualizavimąsi? Arba, ar gali būti taip, kad besivystydami jie abipusiškai priklauso vienas nuo kito? kad jie yra tokie, kurie evoliuciškai veikia vienas kitą, kiekvienas iš jų sukelia kito augimą? Mes tikrai žinome štai ką: Sutvertos būtybės ir visatos, aukštos ir žemos, vystosi Aukščiausiam,

ir joms vystantis, atsiranda šito visatos amžiaus visos ribinės veiklos suvienyta visuma. Ir tai yra Aukščiausiosios Būtybės pasirodymas, Dievo Aukščiausiojo visagalės energijos evoliucija visoms būtybėms.

3. Aukščiausiojo reikšmė visatos tvariniams

^{117:3.1 (1281.3)} Kosminė tikrovė, kuri yra vadinama įvairiai, kaip Aukščiausioji Būtybė, Dievas Aukščiausiasis, ir Visagalis Aukščiausiasis, yra visų ribinių realybių atsirandančių fazių kompleksinė ir visuotinė sintezė. Amžinosios energijos, dieviškosios dvasios, ir visuotinio proto toli pasklindantis išplėtimas ribinę kulminaciją pasiekia Aukščiausiojo evoliucijoje, kuris yra viso ribinio augimo visuma, pati save įgyvendinanti ribinio maksimumo užbaigtumu dievybės lygiuose.

^{117:3.2 (1281.4)} Aukščiausiasis yra dieviškasis kanalas, kuriuo teka kūrybinė trisąjungų begalybė, kuri kristalizuojasi į galaktinę erdvės panoramą, kurios fone vyksta nuostabioji laiko asmenybės drama: tarpininkaujant protui dvasia nugali energiją-materiją.

^{117:3.3 (1281.5)} Jėzus sakė: “Aš esu šitas gyvasis kelias,” ir tikrai jis yra šitas gyvasis kelias iš savimonės materialaus lygio į Dievo-sąmonės dvasinį lygį. Ir net taip, kaip jis yra šitas gyvasis kelias kylant iš savojo aš į Dievą, taip ir Aukščiausiasis yra šitas gyvasis kelias iš ribinės sąmonės į sąmonės transcendenciją, net ir į absonitumo įžvalgą.

^{117:3.4 (1281.6)} Jūsų Sūnus Kūrėjas iš tikrųjų gali būti toks gyvasis kanalas, vedantis iš žmogiškumo į dieviškumą, kadangi jis

asmeniškai iki galo patyrė keliavimo šituo visatos žengimo į priekį keliu pilnatvę, pradėjęs nuo tikrai žmogiškojo Jošua, Juozapo sūnaus, Žmogaus Sūnaus, ir pasiekęs Nebadono Mykolo, begalinio Dievo Sūnaus, Rojaus dieviškumą. Panašiai ir Aukščiausioji Būtybė gali veikti kaip visatos kelias, kuriuo yra pranokstami ribiniai apribojimai, nes ji yra visų tvarinių evoliucijos, žengimo į priekį, ir sudvasinimo realusis įkūnijimas ir asmeninis įprasminimas. Net ir besileidžiančiųjų iš Rojaus asmenybių patyrimai didžiojoje visatoje yra jo patyrimų toji dalis, kuri papildo laiko piligrimų kylančiųjų patyrimų jo visumą.

^{117:3,5 (1281.7)} Mirtingasis žmogus daugiau negu perkeltine prasme yra sukurtas pagal Dievo atvaizdą. Fiziniu požiūriu šis tvirtinimas vargu ar yra teisingas, bet kai dėl tam tikrų potencialų visatoje, tai yra tikra realybė. Žmogiškojoje rasėje, kai kas iš tos pačios evoliucinio pasiekimo dramos dabar jai besivystant yra atskleidžiama nepalyginamai platesniu mastu, visatų visatoje. Žmogus, valinė asmenybė, tampa kūrybingas, palaikydamas ryšį su Derintoju, neasmene esybe, Aukščiausiojo ribinių potencialų akivaizdoje, ir šito pasekmė yra nemirtingos sielos sužydėjimas. Visatose laiko ir erdvės Kūrėjai asmenybės veikia palaikydami ryšį su Rojaus Trejybės neasmene dvasia ir dėl šito sukuria naują Dievybės tikrovės energijos potencialą.

^{117:3,6 (1282.1)} Mirtingasis žmogus, būdamas tvarinys, nėra tiksliai toks, kokia yra Aukščiausioji Būtybė, kuri yra dieviška, bet žmogaus evoliucija tikrai tam tikru būdu yra panaši į Aukščiausiojo augimą. Žmogus sąmoningai auga iš materialaus į dvasinį savo paties sprendimų jėgos, galios, ir

atkaklumo dėka; jis taip pat auga tada, kada jo Minties Derintojas sukuria naujus būdus tam, kad nusileistų iš dvasinių lygių į morontinius sielos lygius; ir kada kartą siela ima egzistuoti, tada ji pradeda augti savyje ir iš savęs.

^{117:3.7 (1282.2)} Tai yra kažkiek panašu į tą būdą, kuriuo plečiasi Aukščiausioji Būtybė. Jos suverenumas auga Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybių veiksmuose ir pasiekimuose ir šitų veiksmų ir pasiekimų dėka; tai yra jo, kaip didžiosios visatos valdovo, didybės evoliucija. Jos dieviškoji prigimtis lygiai taip priklauso nuo ankstyvesnės Rojaus Trejybės vienybės. Bet yra dar ir kitas Dievo Aukščiausiojo evoliucijos aspektas. Jis yra ne tiktai išsivystęs iš Kūrėjų ir kilęs iš Trejybės; jis taip pat yra išsivystęs iš savęs ir kilęs iš savęs. Dievas Aukščiausiasis yra pats valinis, kūrybinis dalyvis savo paties dievybės aktualizavime. Žmogiškoji morontinė siela yra lygiai taip pat valinė, kartu kurianti partnerė, pati save paversdama nemirtinga.

^{117:3.8 (1282.3)} Tėvas bendradarbiauja su Bendrai Veikiančiuoju manipuliudamas Rojaus energijas ir paversdamas jas tokiomis, kad jos reaguotų į Aukščiausiąjį. Tėvas bendradarbiauja su Amžinuoju Sūnumi sukurdamas Kūrėjus asmenybes, kurių veiksmas kada nors aukščiausiąją viršūnę pasieks Aukščiausiojo suverenumo įgyvendinimu. Tėvas bendradarbiauja tiek su Sūnumi, tiek su Dvasia sukurdamas Trejybės asmenybes, kad jos veiktų kaip didžiosios visatos valdovai iki to laiko, kada užbaigta Aukščiausiojo evoliucija jį kvalifikuos tam, kad jis prisiimtų tą aukščiausiąją valdžią. Tėvas bendradarbiauja su savo Dievybės ir ne-Dievybės partneriais šitais būdais ir daugeliu kitų būdų prisidedamas prie

Aukštybės evoliucijos, bet jis taip pat šituose reikaluose veikia ir vienas. Ir jo atskirą veikimą galbūt geriausiai atskleidžia Minties Derintojų ir su jais susijusių esybių tarnavimas.

117:3.9 (1282.4) Dievybė yra vienybė, egzistenciali Trejybėje, patirtinė Aukščiausiąjame, ir, mirtinguosiuose, tvarinio įgyvendinta susilieję su Derintoju. Minties Derintojų buvimas mirtingajame žmoguje atskleidžia visatos esminę vienybę, nes žmogus, pats žemiausias iš visų įmanomų visatos asmenybių tipų, savo viduje turi aukščiausiosios ir amžinosios tikrovės, net visų asmenybių pirminio Tėvo tikrąjį fragmentą.

117:3.10 (1282.5) Aukščiausioji Būtybė vystosi savo ryšio su Rojaus Trejybe dėka ir dėl tos Trejybės kūrėjų ir administratorių vaikų dieviškumo sėkmės. Nemirtinga žmogaus siela vysto savo pačios amžinąjį likimą susivienydamą su Rojaus Tėvo dieviškuoju buvimu ir sutinkamai su asmenybės žmogiškojo proto sprendimais. Kuo Trejybė yra Dievui Aukščiausiąjam, tuo Derintojas yra besivystančiam žmogui.

117:3.11 (1282.6) Dabartiniame visatos amžiuje Aukščiausioji Būtybė akivaizdžiai negali tiesiogiai veikti kaip Kūrėjas, išskyrus tas akimirkas, kada laiko ir erdvės kūrybinės agentūros ribinio veikimo galimybes yra išseikvojusios. Iki šiol visatos istorijoje taip atsitiko tik tai vieną kartą; kada ribinio veiksmo galimybės visatos atspindėjimo srityje buvo išnaudotos, tada iš tikrųjų Aukščiausiasis veikė kaip visų anksčiau buvusių kūrybinių veiksmų kūrybinis kulminatorius. Ir mes manome, kad jis ir vėl veiks kaip kulminatorius ateities amžiais, kada tik ankstesnieji kūrybiniai veiksmai bus užbaigę atitinkamą kūrybinės veiklos ciklą.

^{117:3.12} (1283.1) Aukščiausioji Būtybė žmogaus nesukūrė, bet tiesiogine prasme žmogus buvo sukurtas, jo paties gyvybė kilo, iš Aukščiausiojo potencialo. Taip pat jis neužsiima ir žmogaus vystymu; ir vis tiksliai iš tikrųjų pats Aukščiausiasis yra pati evoliucijos esmė. Ribiniu požiūriu mes iš tikrųjų gyvename, judame, ir turime savo būti Aukščiausiojo imanentiškumo sferoje.

^{117:3.13} (1283.2) Akivaizdu, jog Aukščiausiasis negali inicijuoti pirminio priežastingumo, bet pasirodo, kad jis yra viso visatos augimo katalizatorius ir galbūt turi lemtį užtikrinti visuminę kulminaciją, kiek tai yra susiję su visų patirtinių-evoliucinių būtybių likimu. Tėvas sukuria ribinio kosmoso koncepciją; Sūnūs Kūrėjai šitą idėją įgyvendina laike ir erdvėje, pritariant ir bendradarbiaujant Kuriančiosioms Dvasiomis; Aukščiausiasis pasiekia aukščiausiąjį visuminio ribiškumo tašką ir užmezga jo ryšį su absonito likimu.

4. Ribinis Dievas

^{117:4.1} (1283.3) Žvelgdami į tvarinių kūrinijos nenutrūkstančias kovas dėl statuso tobulumo ir būties dieviškumo, mes būtinai prieiname prie minties, jog šitos nesibaigiančios pastangos rodo Aukščiausiojo nenutrūkstamą kovą dėl dieviškojo savo paties įgyvendinimo. Dievas Aukščiausiasis yra ribinė Dievybė, ir jis turi susitvarkyti su to, kuris yra ribinis, problemomis šito žodžio visumine prasme. Mūsų kova su laiko vingiais erdvės evoliucijoje yra jo pastangų pasiekti savojo aš realybę ir aukščiausiosios valdžios užbaigtumą veikimo sferoje, kurią jo besivystanti prigimtis plečia iki pačių tolimiausiųjų galimybės ribų, atspindžiai.

117:4.2 (1283.4) Per visą didžiąją visatą Aukščiausiasis kovoja dėl išraiškos. Jo dieviškoji evoliucija tam tikru laipsniu yra grindžiama kiekvienos egzistuojančios asmenybės išmintimi-veiksmu. Kada žmogiškoji būtybė amžinąjį išlikimą pasirenka, tada likimą ji kuria drauge; ir šito kylančiojo mirtingojo gyvenimu ribiniam Dievui tenka padidintas asmenybės savojo aš realizavimo laipsnis ir patirtinio suverenumo išplėtimas. Bet jeigu tvarinys amžinąją karjerą atstumia, tada Aukščiausiojo toji dalis, kuri buvo priklausoma nuo šito tvarinio pasirinkimo, patiria neišvengiamą uždelsimą, tokį nepriteklių, kuri būtina kompensuoti analogišku arba papildomu patyrimu; kai dėl neišlikusiojo asmenybės, tai ji yra absorbuojama į kūrinijos viršsielą, tampa Aukščiausiojo Dievybės dalimi.

117:4.3 (1283.5) Dievas taip pasitiki kitu, taip myli, jog dalį savo dieviškosios prigimties atiduoda net į žmogiškųjų būtybių rankas tam, kad saugotų ir įgyvendintų savąjį aš. Tėvo prigimtis, Derintojo buvimas, yra nesunaikinama, nepriklausomai nuo mirtingosios būtybės pasirinkimo. Aukščiausiojo vaikas, besivystantis savasis aš, gali būti sunaikintas, nežiūrint to, kad tokio paklydusiojo savojo aš potencialiai vienijanti asmenybė išliks Aukštybės Dievybės faktoriumi.

117:4.4 (1283.6) Žmogiškoji asmenybė gali iš tikrųjų sunaikinti tvarinio individualybę, ir nors viskas, kas tokio kosminio savižudžio gyvenime buvo vertinga, išliks, bet *šitos savybės nebeišliks kaip individualus tvarinys*. Aukščiausiasis vėl bus išreikštas visatų tvariniuose, bet niekada daugiau nebebus išreikštas kaip tas konkretus asmuo; unikali nepakilusiojo

asmenybė sugrįžta į Aukščiausiąjį taip, kaip vandens lašas sugrįžta į jūrą.

117:4.5 (1284.1) Ribinių asmenių dalių bet koks izoliuotas veiksmas santykinai yra nereikšmingas būsimajam Aukščiausiojo Visumos atsiradimui, bet nežiūrint šito visuma priklauso nuo daugybės dalių visų veiksmų. Atskiro mirtingojo asmenybė yra nereikšminga Aukštybės visumos akivaizdoje, bet kiekvienos žmogiškosios būtybės asmenybė išreiškia nepakeičiamą prasmę-vertybę tame, kas yra ribinis; asmenybė, kada kartą būna išreikšta, daugiau niekada nebebūna identiškai išreikšta niekur kitur, tik tos gyvenančios asmenybės tebesitęsiančioje egzistencijoje.

117:4.6 (1284.2) Taigi, kada mes siekiame saviraiškos, tada Aukščiausiasis mūsų viduje ir su mumis siekia dievybės išraiškos. Kada mes surandame Tėvą, tada Aukščiausiasis vėl būna suradęs visų daiktų Rojaus Kūrėją. Tiek, kiek mes įvaldome savojo aš suvokimo problemas, tiek patirties Dievas pasiekia visagalę aukštybę laiko ir erdvės visatose.

117:4.7 (1284.3) Be pastangų žmonija visatoje nekyla, taip pat ir Aukščiausiasis nesivysto be tikslingo ir išmintingo veiksmo. Tvariniai nepasiekia tobulo tiesiog pasyvumu, taip pat ir Aukštybės dvasia negali įgyvendinti Visagalio galios be nenutrūkstamos tarnystės ribinei kūrinijai.

117:4.8 (1284.4) Žmogaus žemiškasis ryšys su Aukščiausiuoju yra pamatas kosminei moralei, visuotinis jautrumas, ir pritarimas, *pareigai*. Tai yra tokia moralė, kuri pranoksta žemiškąjį santykinio gėrio ir blogio pojūtį; tai yra tokia moralė, kuri tiesiogiai remiasi tvarinio savojo aš sąmoningai suvokiamu

patirtiniu įsipareigojimu patirtinei Dievybei. Mirtingasis žmogus ir visi kiti ribiniai tvariniai yra sukurti iš energijos, proto, ir dvasios gyvo potencialo, egzistuojančio Aukščiausiąjame. Būtent Aukščiausiuoju remiasi Derintojas-mirtingasis kylantysis, kada stengiasi sukurti nemirtingą ir dievišką užbaigtojo charakterį. Būtent iš pačios tos Aukščiausiojo realybės Derintojas, sutikus žmogiškajai valiai, audžia kylančiojo Dievo sūnaus amžinosios prigimties raštus.

^{117:4.9 (1284.5)} Derintojo žengimo į priekį, dvasinant ir įamžinant žmogiškąją asmenybę, evoliuciją betarpiškai sukuria Aukščiausiojo suverenumo išplėtimas. Tokie laimėjimai žmogiškojoje evoliucijoje tuo pačiu metu yra ir laimėjimai evoliuciniame Aukščiausiojo aktualizavimesi. Nors tai yra tiesa, jog tvariniai negali vystytis be Aukščiausiojo, bet galbūt taip pat tai yra tiesa, jog Aukščiausiojo evoliucijos negalima pasiekti iki galo be visų tvarinių užbaigtos evoliucijos. Šitame glūdi savimoningų asmenybių didžioji kosminė atsakomybė: Kad tam tikra prasme Aukščiausioji Dievybė priklauso nuo mirtingojo valios pasirinkimo. O tvarinio evoliucijos ir Aukščiausiojo evoliucijos abipusis žengimas į priekį yra tiksliai ir iki galo pateikiamas Dienų Seniesiems nesuvokiamų visatos atspindėjimo mechanizmų dėka.

^{117:4.10 (1284.6)} Didysis iššūkis, kuris buvo mestas mirtingajam žmogui, yra toks: Ar patiriamas kosmoso vertybės prasmės jūs nuspręsite įsameninti į savo paties besivystantį vidinį aš? ar atstumdami išlikimą leisite šitoms Aukštybės paslaptims nieko neveikti laukiant kito tvarinio veiksmo kuriuo nors kitu metu, kuris *savaip* pamėgins įnešti tvarinio indėlį į ribinio Dievo evoliuciją? Bet tai jau bus jo indėlis į Aukščiausiąjį, o ne jūsų.

^{117:4,11 (1284,7)} Šito visatos amžiaus didžioji kova yra tarp potencialo ir aktualo—aktualizuotis stengiasi visa tai, kas dar neišreikšta. Jeigu mirtingasis žmogus pradeda jaudinantį žygį į Rojų, tuomet jis eina pagal laiko judėjimą, kuris kaip srovės teka amžinybės upėje; jeigu mirtingasis žmogus amžinąją karjerą atstumia, tuomet ribinėse visatose jis juda prieš įvykių srovę. Mechaninė kūrinija nenumaldomai juda toliau sutinkamai su Rojaus Tėvo atsiskleidžiančiu tikslu, bet valinis tvarinys vaidmenį gali pasirinkti, priimti arba atmesti asmenybės dalyvavimą amžinybės jaudinančiame patyrimo. Mirtingasis žmogus žmogiškosios egzistencijos aukščiausiųjų vertybių sunaikinti negali, bet jis gali labai aiškiai užkirsti kelią šitų vertybių evoliucijai savo paties asmeniniame patyrimo. Tokiu laipsniu, koku žmogiškasis aš šitaip atsisako dalyvauti kilime į Rojų, lygiai tokiu pačiu laipsniu Aukščiausiasis patiria uždelsimą siekdamas dieviškumo išraiškos didžiojoje visatoje.

^{117:4,12 (1285,1)} Mirtingajam žmogui buvo patikėtas ne tikta Rojaus Tėvo Derintojo buvimas, bet taip pat ir Aukščiausiojo ateities be galo mažo fragmento likimo kontrolė. Nes taip, kaip žmogus pasiekia žmogiškąjį likimą, taip iš tiesų ir Aukščiausiasis pasiekia likimą dieviškumo lygiuose.

^{117:4,13 (1285,2)} Ir šitokiu būdu sprendimas laukia kiekvieno iš jūsų, kaip kažkada jis laukė kiekvieno iš mūsų: Ar jūs apvilsite laiko Dievą, kuris taip priklauso nuo ribinio proto sprendimų? ar jūs apvilsite visatų Aukščiausiojo asmenybę gyvulinio regreso tinginyse? ar jūs apvilsite visų tvarinių didįjį brolių, kuris taip priklauso nuo kiekvieno tvarinio? ar jūs galite sau leisti išeiti į sferą to, kas nebuvo įgyvendintas, kada prieš jus yra atverta visatos karjeros kerinti perspektyva—Rojaus Tėvo dieviškasis

atradimas ir dieviškasis dalyvavimas Dievo Aukščiausiojo ieškojime ir evoliucijoje?

^{117:4.14 (1285.3)} Dievo dovanos—jo tikrovės padovanojimas—yra ne atskyrimas nuo savęs; jis neatskiria kūrinijos nuo savęs, bet aplink Rojų skriejančiuose kūrinuose jis sukūrė įtampą. Dievas pirmiausia žmogų myli ir jam suteikia nemirtingumo potencialą—amžinąją tikrovę. Ir kada žmogus Dievą myli, tada žmogus iš tikrųjų tampa amžinas aktualybėje. Ir štai kokia yra paslaptis: Kuo arčiau žmogus priartėja prie Dievo meilės dėka, tuo didesnė yra to žmogaus realybė—aktualybė. Kuo daugiau žmogus nuo Dievo traukiasi, tuo daugiau jis priartėja prie nerealybės—egzistencijos nutrūkimo. Kada žmogus pašvenčia savo valią Tėvo valios vykdymui, kada žmogus Dievui atiduoda viską, ką jis *turi*, tada Dievas iš tiesų tą žmogų padaro didesnę negu jis yra.

5. Kūrinijos viršsiela

^{117:5.1 (1285.4)} Didysis Aukščiausiasis yra didžiosios visatos kosminė viršsiela. Kosmoso kokybės ir kiekybės savo dieviškumo atspindį iš tiesų suranda jame; jo dieviška prigimtis yra visos tvarinio-Kūrėjo prigimties visuminės didybės mozaikinis mišinys visose besivystančiose visatose. Ir Aukščiausiasis taip pat yra ir besiaktualizuojanti Dievybė, įkūnijanti kuriančiąją valią, kuri apima besivystantį visatos tikslą.

^{117:5.2 (1285.5)} To, kas yra ribinis, intelektualūs, potencialiai asmeniai aš atsiranda iš Trečiojo Šaltinio ir Centro ir pasiekia ribinę laiko-erdvės Dievybės sintezę Aukščiausiajame. Kada tvarinys atsiduoda Kūrėjo valiai, tada jis nenugramzdina arba

neatsisako savo asmenybės; individualios asmenybės, dalyvaudamos ribinio Dievo aktualizavimosi vyksme, nepraranda savo valinio vidinio aš, kada veikia šitokiu būdu. Vietoje šito tokios asmenybės dalyvaudamos šitame didingame Dievybės jaudinančiame patyrimo vis daugiau auga; šitokios sąjungos su dieviškumu dėka žmogus besivystantį savąjį aš iškelia, praturtina, sudvasina, ir suvienija iki pat aukštybės slenksčio.

117:5.3 (1286.1) Žmogaus besivystanti nemirtinga siela, bendras materialaus proto ir Derintojo kūrinys, kyla kaip tokia į Rojų, ir vėliau, kada būna įtraukta į Užbaigtųjų Korpusą, tada kokių nors nauju būdu būna susieta su Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos grandine patyrimo metodu, žinomą kaip *užbaigtojo transcendentavimas*. Tokie užbaigtieji šitaip tampa tinkamais kandidatais tam, jog būtų patirtiškai suvokiami kaip Dievo Aukščiausiojo asmenybės. Ir kada šitie mirtingieji intelektai Užbaigtųjų Korpuso neatskleistose ateities užduotyse pasieks dvasios egzistencijos septintąjį etapą, tada tokie dualistiniai protai taps trivieniai. Šitie du suderinti protai, žmogiškasis ir dieviškasis, taps pašlovinti sąjungoje su Aukščiausiosios Būtybės, kuri iki to meto bus aktualizuota, patirtiniu protu.

117:5.4 (1286.2) Amžinojoje ateityje, Dievas Aukščiausiasis bus aktualizuotas—kūrybiškai išreikštas ir dvasiškai pavaizduotas—kylančiojo žmogaus sudvasintame prote, nemirtingoje sieloje, net ir taip, kaip Visuotinis Tėvas buvo šitaip apreikštas Jėzaus žemiškuoju gyvenimu.

117:5.5 (1286.3) Žmogus nesusivienija su Aukščiausiuoju ir nepraranda savo asmeninės tapatybės, bet visų žmonių

patyrimo atgarsiai visatoje iš tikrųjų šitaip formuoja Aukščiausiojo dieviškojo patyrimo dalį. “Darbai priklauso mums, jų vaisiai priklauso Dievui.”

117:5.6 (1286.4) Progresuojanti asmenybė palieka aktualizuotos realybės pėdsaką, kada ji eina per kylančius šių visatų lygius. Nesvarbu, ar jie būtų intelektualūs, dvasiniai, ar energetiniai, bet augančius laiko ir erdvės kūrinis modifikuoja asmenybės žengimas į priekį per jų sferas. Kada žmogus veikia, tada Aukščiausiasis reaguoja, ir šitoji transakcija sudaro žengimo į priekį realybę.

117:5.7 (1286.5) Didžiosios energetinės, intelektualios, ir dvasinės grandinės niekada nebūna kylančios asmenybės nuolatinė nuosavybė; šitos tarnystės amžinai lieka Aukštybės dalis. Mirtingojo patyrimo žmogiškasis intelektas gyvena pagalbinių proto dvasių ritmiškuose pulsavimuose ir savo sprendimus vykdo toje arenoje, kurią sukuria įjungimas į šitos tarnystės grandinę. Mirtingajam mirus, žmogiškasis aš yra visam laikui išjungiamas iš pagalbinių proto dvasių grandinės. Nors atrodo, jog šitos pagalbinės proto dvasios niekada patyrimo neperduoda iš vienos asmenybės kitai, bet per Dievą Septinkartį jos gali perduoti ir iš tikrųjų perduoda sprendimo-veiksmo neasmenius atgarsius Dievui Aukščiausiajam. (Bent jau tai yra tiesa garbinimo ir išminties pagalbinių proto dvasių atžvilgiu.)

117:5.8 (1286.6) Ir štai tokia yra padėtis su dvasinėmis grandinėmis: Žmogus jas panaudoja kildamas per visas, bet jos niekada netampa jo nuosavybe kaip amžinosios asmenybės dalis. Bet šitos dvasinio tarnavimo grandinės, nesvarbu, ar tai būtų Tiesos Dvasia, Šventoji Dvasia, ar supervisatos dvasių buvimai,

priima ir reaguoja į atsirandančias vertybes kylančioje asmenybėje, ir šitos vertybės per Septinkartį yra tiksliai perduodamos Aukščiausiam.

^{117:5.9 (1286.7)} Nors tokie dvasiniai poveikiai, kaip Šventoji Dvasia ir Tiesos Dvasia, yra vietinės visatos tarnystės, bet jų vadovavimas nesiriboja vien tikrai konkretaus vietinio kūrinio geografinėmis ribomis. Kada kylantis mirtingasis vyksta už savo gimtosios vietinės visatos ribų, tada jam nėra visiškai nutraukiama Tiesos Dvasios globa, kuri jį taip nuolat mokė ir vedė per materialių ir morontinių pasaulių filosofinius labirintus, kiekvienoje kilimo krizėje ištikimai vadovavo Rojaus piligrimui, visą laiką sakydama: “Štai šitas yra kelias.” Kada jūs paliksite vietinės visatos sferas, tada, atsirandančios Aukščiausiosios Būtybės dvasios tarnavimo dėka ir supervisatos atspindėjimo priemonių dėka, jūsų kilime į Rojų jus vis dar ves Rojaus save padovanojančiųjų Dievo Sūnų guodžianti nukreipianti dvasia.

^{117:5.10 (1287.1)} Kaip šita daugybė kosminio tarnavimo grandinių evoliucinio patyrimo prasmės, vertybės, ir faktus registruoja Aukščiausiam? Mes nesame visiškai tikri, bet manome, kad šitas registravimas vyksta per Aukščiausiųjų Kūrėjų, kilusių iš Rojaus, asmenis, kurie yra betarpiški šitų laiko ir erdvės grandinių padovanojimai. Septynių pagalbinių proto dvasių proto-patyrimo sankaupos, joms tarnaujant fiziniam intelekto lygiui, yra Dieviškosios Dvasios vietinės visatos patyrimo dalis, ir galbūt per šitą Kuriančiąją Dvasią jos yra registruojamos Aukštybės prote. Galbūt lygiai taip pat mirtingųjų patyrimas su Tiesos Dvasia ir Šventąja Dvasia yra registruojamas Aukštybės asmenyje.

117:5.11 (1287.2) Net žmogaus ir Derintojo patyrimas turi atsiliepti aidu Dievo Aukščiausiojo dieviškume, nes, kai patyrimą įgauna Derintojai, tada jie yra tokie, kaip Aukščiausiasis, ir besivystanti mirtingojo žmogaus siela yra sukurama iš anksčiau egzistavusios galimybės tokiam patyrimui Aukščiausiojo viduje.

117:5.12 (1287.3) Šitokiu būdu iš tiesų visos kūrinijos įvairiapusis patyrimas tampa Aukštybės evoliucijos dalimi. Tvariniai, kada jie kyla pas Tėvą, tiesiog panaudoja to, kas yra ribinis, kokybes ir kiekybes; tokio panaudojimo neasmenės pasekmės amžiams lieka gyvojo kosmoso, Aukščiausiojo asmens, dalimi.

117:5.13 (1287.4) Tai, ką pats žmogus pasiima su savimi kaip asmenybės nuosavybę, yra jo charakteryje užfiksuota patyrimo pasekmė, kada, jam kylant į Rojų, buvo panaudotos didžiosios visatos intelektualios ir dvasinės grandinės. Kada žmogus apsisprendžia ir kada jis šitą sprendimą įgyvendina veiksmu, tada žmogus patiria, ir šito patyrimo prasmės ir vertybės amžiams yra jo amžinojo charakterio dalis visuose lygiuose, pradedant ribinio lygiu ir baigiant užbaigtojo lygiu. Kosmiškai moralus ir dieviškai dvasinis charakteris reiškia tvarinio asmeninių sprendimų, kuriuos apšvietė nuoširdus garbinimas, pašlovino išmintinga meilė, ir užbaigė broliška tarnystė, pagrindinę sankaują.

117:5.14 (1287.5) Besivystantis Aukščiausiasis ribiniams tvariniams galiausiai suteiks kompensaciją dėl to, kad jie niekada nesugebės pasiekti didesnio už apribotą patyrimo ryšį su visatų visata. Tvariniai Rojaus Tėvą gali pasiekti, bet jų evoliucinis protas, būdamas ribinis, yra nepajėgus realiai suvokti begalinio ir absoliutaus Tėvo. Tačiau kadangi visas tvarinių patyrimas

yra registruojamas Aukščiausiąjame ir yra Aukščiausiojo dalis, tai, kada visi tvariniai pasieks ribinės egzistencijos užbaigtąjį lygį, ir po to, kai visuminis visatos vystymasis įgalins juos pasiekti Dievą Aukščiausiąjį kaip aktualų dieviškumo buvimą, tada, neatskiriamas nuo tokio ryšio realybės, yra ryšys su visuminiu patyrimu. Laiko ribinis savyje turi amžinybės sėklę; ir mus moko, jog, kada evoliucijos pilnatvė paliudys potencialo kosminiam augimui išsikvojimą, tada visuminis ribinis, ieškodamas Tėvo kaip Galutiniojo, pereis į amžinosios karjeros absonitines fazes.

6. Aukščiausiojo ieškojimas

^{117:6.1 (1287.6)} Mes ieškome Aukščiausiojo visatose, bet jo nesurandame. “Jis yra tas, kuris yra visų daiktų ir būtybių, judančių ir nejudančių, viduje ir išorėje. Neatpažįstamas savo paslapyje; nors yra tolimas, vis tiek jis yra arti.” Visagalis Aukščiausiasis yra “forma to, kas dar nesuformuota, modelis to, kas dar nesukurta.” Aukščiausiasis yra jūsų visatos namai, ir kada jūs surasite jį, tada bus kaip sugrįžimas į namus. Jis yra jūsų patirtinis tėvas, ir kaip išaugo net ir žmogiškųjų būtybių patyrimė, jis taip pat tikrai išaugo ir dieviškosios tėvystės patyrimė. Jis pažįsta jus, nes yra panašus į tvarinį, o taip pat yra panašus ir į kūrėją.

^{117:6.2 (1288.1)} Jeigu iš tikrųjų jūs trokštate surasti Dievą, tai negali būti taip, kad jūsų prote neužgimtų Aukščiausiojo sąmonė. Kaip Dievas yra jūsų dieviškasis Tėvas, taip Aukščiausiasis yra jūsų dieviškoji Motina, kuri rūpinasi jumis per jūsų kaip visatos tvarinių visą gyvenimą. “Koks visuotinis yra Aukščiausiasis—jis yra visur! Beribė gausybė kūrinijos tvarinių visą gyvenimą priklauso nuo jo buvimo, ir nė vienas nėra atstumiamas.”

^{117:6.3 (1288.2)} Kuo Mykolas yra Nebadonui, tuo Aukščiausiasis yra ribiniam kosmosui; jo Dievybė yra tas didingas kanalas, per kurį Tėvo meilė teka į išorę visai kūrinijai, ir jis yra tas didingas kelias, kuriuo ribiniai tvariniai eina į vidų ieškodami Tėvo, kuris yra meilė. Net ir Minties Derintojai yra susieti su juo; pirmine prigimtimi ir dieviškumu jie visi yra kaip Tėvas, bet kada jie patiria laiko transakcijas erdvės visatose, tada jie tampa tokie, kaip Aukščiausiasis.

^{117:6.4 (1288.3)} Veiksmas, kada tvarinys apsisprendžia vykdyti Kūrėjo valią, yra kosminė vertybė ir turi visatos prasmę, į tai nedelsiant reaguoja kažkokia neatskleista, bet visur esanti koordinavimo jėga, galbūt Aukščiausiosios Būtybės visą laiką didėjančio veikimo pasireiškimas.

^{117:6.5 (1288.4)} Besivystančio mirtingojo morontinė siela iš tikrųjų yra Visuotinio Tėvo, veikiančio per Derintoją, sūnus ir Aukščiausiosios Būtybės, Visuotinės Motinos, kosminio reagavimo vaikas. Motinos įtaka dominuoja žmogiškojoje asmenybėje per visą augančios sielos vietinės visatos vaikystę. Dieviškųjų tėvų įtaka didesnę pusiausvyrą pasiekia po susilieimo su Derintoju ir per visą supervisatos karjerą, tačiau kada laiko tvariniai pradeda kelionę amžinybės centrinėje visatoje, tada Tėvo prigimtis ima pasireikšti vis didesne dalimi, savo ribinio pasireiškimo viršūnę pasiekdama atpažinus visuotinį Tėvą ir po priėmimo į Užbaigtumo Korpusą.

^{117:6.6 (1288.5)} Užbaigtojo pasiekimo patyrimo ir šito patyrimo dėka kylančiojo savojo aš patirtines motinines savybes milžinišku laipsniu paveikia ryšys su Amžinojo Sūnaus dvasios buvimu ir Begalinės Dvasios proto buvimu ir Amžinojo Sūnaus dvasios buvimu ir Begalinės Dvasios proto buvimu įliejimas. Tada, per

visas užbaigtojo veiklos valdas didžiojoje visatoje, įvyksta Aukščiausiojo slapto motininio potencialo naujas atsibudimas, naujas patirtinių prasmų įgyvendinimas, ir visos kilimo karjeros patirtinių vertybių nauja sintezė. Atrodo, jog užbaigtųjų šeštojo etapo šitas savojo aš įgyvendinimas visatos karjeroje tęsis tol, kol Aukščiausiojo motininis palikimas pasieks ribinį sinchroniškumą su Tėvo palikimu, esančiu Derintojuje. Šitas intriguojantis veikimo didžiojoje visatoje periodas rodo pakilusiojo ir išstobulinto mirtingojo toliau tebesitęsiančią subrendusiojo karjerą.

^{117:6.7 (1288.6)} Užbaigus egzistencijos šeštąjį etapą ir įžengus į dvasios statuso septintąjį ir baigiamąjį etapą, galbūt prasidės turtėjančio patyrimo, bręstančios išminties, ir dieviškumo įgyvendinimo išsivytę amžiai. Užbaigtojo prigimtyje šitai galbūt prilygs proto kovos dėl dvasinio savojo aš įgyvendinimo užbaigtam pasiekimui, kylančiojo žmogaus prigimties koordinavimo su dieviškojo Derintojo prigimtimi tarp ribinių galimybių ribų užbaigimui. Toks nuostabus visatos savasis aš tokiu būdu tampa Rojaus Tėvo amžinuoju užbaigtuoju sūnumi, o taip pat Motinos Aukščiausiosios amžinuoju visatos vaiku, tokiu visatos savuoju aš, kuris yra kvalifikuotas atstovauti visatų ir asmenybių tiek Tėvui, tiek Motinai bet kokioje veikloje arba užduotyje, susijusioje su sukurtų, kuriamų, ir besivystančių daiktų ir būtybių ribiniu valdymu.

^{117:6.8 (1289.1)} Visi sielą išvystantys žmonės tiesiogine prasme yra Dievo Tėvo ir Dievo Motinos, Aukščiausiosios Būtybės, evoliuciniai sūnūs. Bet iki tokio meto, kada mirtingasis žmogus savo sieloje sąmoningai suvokia savo dieviškąjį paveldėjimą, šitas įsitikinimas dėl giminystės su Dievybe turi būti

pasiekiamas įtikėjimo dėka. Žmogiškojo gyvenimo patyrimas yra kosminis kokonas, kuriame Aukščiausiosios Būtybės sugebėjimai visatoje ir Visuotinio Tėvo buvimas visatoje (ir tie sugebėjimai, ir tas buvimas visatoje nėra asmenybės) vysto morontinę laiko sielą ir visatos likimo ir amžinosios tarnystės žmogiškąjį-dieviškąjį užbaigtojo charakterį.

117:6.9 (1289.2) Žmonės per daug dažnai užmiršta, jog žmogiškojoje egzistencijoje Dievas yra didingiausias patyrimas. Kiti patyrimai savo prigimtimi ir turiniu yra riboti, bet Dievo patyrimas ribų neturi, išskyrus tai, kokias ribas turi tvarinio sugebėjimas suvokti, ir šitas pats patyrimas šitą sugebėjimą plečia savaime. Kada žmonės ieško Dievo, tada jie ieško visko. Kada Dievą jie suranda, tada jie būna suradę viską. Šitas Dievo ieškojimas yra beribis meilės padovanojimas, kurį lydi naujos ir didingesnės meilės, kuri bus padovanota, stebinantys atradimai.

117:6.10 (1289.3) Visa tikroji meilė yra iš Dievo, ir žmogus tą dieviškąją meilę gauna, kada šitą meilę jis pats dovanoja savo bičiuliams. Meilė yra dinamiška. Jos niekada negalima užgrobti; ji yra gyva, laisva, virpanti, ir visada jaudinanti. Žmogus niekada negali Tėvo meilės paimti ir savo širdyje įkalinti. Tėvo meilė mirtingajam žmogui gali tapti reali tikrai pereidama per to žmogaus asmenybę, kai šitą meilę savo ruožtu jis dovanoja kitiems žmonėms. Didinga meilės grandinė eina iš Tėvo, per sūnus broliams, ir tokiu būdu pas Aukščiausiąjį. Tėvo meilė mirtingojo asmenybėje atsiranda viduje gyvenančio Derintojo tarnavimo dėka. Toks Dievą pažįstantis sūnus šitą meilę atskleidžia savo sielos broliams visatoje, ir šita broliškoji meilė yra Aukščiausiojo meilės esmė.

^{117:6.11 (1289.4)} Prie Aukščiausiojo galima priartėti tiktai patyrimo dėka, o dabartinėse kūrinijos epochose yra tiktai trys keliai, kurie tvarinį veda link Aukštybės:

^{117:6.12 (1289.5)} 1. Rojaus Piliečiai nusileidžia iš amžinosios Salos per Havoną, kur jie įgauna sugebėjimą suvokti Aukštybę stebėdami Rojaus-Havonos realybės skirtingumą ir tyrinėjimo būdu atrodami Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybių, pradedant Pagrindinėmis Dvasiomis ir baigiant Sūnumis Kūrėjais, įvairiapusę veiklą.

^{117:6.13 (1289.6)} 2. Laiko-erdvės kylantieji, atvykstantys iš Aukščiausiųjų Kūrėjų evoliucinių visatų, labai priartėja prie Aukščiausiojo per Havoną keliaudami kaip per įvadą į augantį supratimą apie Rojaus Trejybės vienybę.

^{117:6.14 (1289.7)} 3. Havonos vietiniai gyventojai suvokimą apie Aukščiausiąjį įgauna palaikydami ryšius su besileidžiančiais piligrimais iš Rojaus ir kylančiais piligrimus iš septynių supervisatų. Havonos vietiniai gyventojai yra neatsiejamai tokioje padėtyje, kad suderintų iš esmės skirtingus amžinosios Salos piliečių ir evoliucinių visatų piliečių požiūrius.

^{117:6.15 (1290.1)} Evoliuciniams tvariniams yra septyni didieji būdai, kaip priartėti prie Visuotinio Tėvo, ir kiekvienas iš šitų kilimų į Rojų eina per vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių dieviškumą; ir kiekvienas toks priartėjimas tampa įmanomas dėka to, jog yra išplečiamas patyrimo priėmimas, kuris atsiranda dėl to, jog tvarinys yra tarnavęs toje supervisatoje, kuri atspindi tos Pagrindinės Dvasios prigimtį. Šitų septynių patyrimų bendroji suma sudaro dabar žinomas ribas to, kaip

tvarinys sąmoningai suvokia Dievo Aukščiausiojo realybę ir aktualybę.

^{117:6.16 (1290.2)} Ne vien tik tai paties žmogaus ribotumas jam užkerta kelią surasti ribinį Dievą; taip pat ir visatos neužbaigtumas; net ir visų tvarinių—praeities, dabarties, ir ateities—neužbaigtumas padaro Aukščiausiąjį nepasiekiamą. Dievą Tėvą gali surasti bet koks individas, kuris yra pasiekęs panašumo į Dievą dieviškąjį lygį, bet Dievo Aukščiausiojo asmeniškai nesuras *nė vienas* tvarinys iki to tolimojo meto, kada, tobulumo visuotinio pasiekimo dėka, vienu ir tuo pačiu metu jį suras *visi* tvariniai.

^{117:6.17 (1290.3)} Nepaisant to fakto, kad jūs negalite, šitame visatos amžiuje, jo surasti asmeniškai taip, kaip galite surasti ir kaip surasite Tėvą, Sūnų, ir Dvasią, ir vis tik, kilimas į Rojų ir vėlesnioji karjera visatoje jūsų sąmonėje palaipsniui sukurs suvokimą apie viso patyrimo Dievo buvimą visatoje ir veikimą kosmose. Aukščiausiojo esmė yra dvasios vaisiai, kada jis yra įgyvendinamas žmogiškajame patyrimo.

^{117:6.18 (1290.4)} Žmogus kada nors pasieks Aukščiausiąjį dėl savo susiliejo su Rojaus Dievybės dvasia. Urantams šitoji dvasia yra Visuotinio Tėvo Derintojo buvimas; ir nors Paslaptinis Pagalbininkas yra iš Tėvo ir toks, kaip Tėvas, bet mes abejojame, kad net ir tokia dieviškoji dovana gali atlikti neįmanomą užduotį, jog begalinio Dievo prigimtį atskleistų ribiniam tvariniui. Mes įtariame, jog tai, ką Derintojai ateityje atskleis septintojo etapo užbaigtiesiems, bus Dievo Aukščiausiojo dieviškumas ir prigimtis. Ir šitas atskleidimas ribiniam tvariniui bus tuo, kuo Begaliniojo atskleidimas būtų absoliučiai būtybei.

117:6.19 (1290.5) Aukščiausiasis nėra begalinis, bet jis tikriausiai apima iš begalybės viską, ką ribinis tvarinys kada nors galės realiai suvokti. Kad suprastum tai, kas yra daugiau negu Aukščiausiasis, reikia būti didesniam už ribinį!

117:6.20 (1290.6) Visi patirtiniai kūriniai, įgyvendindami savąjį likimą, priklauso vieni nuo kitų. Tikrai egzistenciali tikrovė yra pati savyje ir egzistuoja savaime. Havonai ir septynioms supervisatomis reikia vienoms kitų tam, kad pasiektų ribinio pasiekimo maksimumą; lygiai taip tam, jog pasiektų ribinę transcendenciją, jos kada nors priklausys nuo išorinės erdvės ateities visatų.

117:6.21 (1290.7) Žmogiškasis kylantysis gali surasti Tėvą; Dievas yra egzistencialus, ir todėl yra realus, nepriklausomai nuo patyrimo statuso visoje visatoje. Bet nė vienas atskiras kylantysis niekada nesuras Aukščiausiojo tol, kol visi kylantieji nebus pasiekę to visatos brandos maksimumo, kuris kvalifikuoja juos vienu ir tuo pačiu metu dalyvauti šitame atradime.

117:6.22 (1290.8) Tėvas nėra asmenų gerbėjas; su kiekvienu iš savo kylančiųjų sūnų jis elgiasi kaip su kosminiu individu. Aukščiausiasis lygiai taip pat nėra asmenų gerbėjas; su savo patirtiniais vaikais jis elgiasi kaip su atskira kosmine visuma.

117:6.23 (1290.9) Žmogus Tėvą gali atrasti savo širdyje, bet Aukščiausiojo jis turės ieškoti visų kitų žmonių širdyse; ir kada Aukščiausiojo meilę tobulai atskleis visi tvariniai, tada jis visatos aktualybe tikrai taps visiems tvariniams. Ir tai yra tiesiog kitas būdas pasakyti, jog visatos bus įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime.

^{117:6.24 (1291.1)} Kada visos asmenybės pasiekia ištobulintą savojo aš įgyvendinimą, plius kada ištobulinta pusiausvyra yra pasiekama visose visatose, tai prilygsta Aukščiausiojo pasiekimui ir liudija visos ribinės tikrovės išlaisvinimą iš netobulos egzistencijos apribojimų. Toks visų ribinių potencialų išsikvojimas atveda į užbaigtą Aukščiausiojo pasiekimą ir gali būti kitaip apibrėžtas kaip pačios Aukščiausiosios Būtybės užbaigtas evoliucinis aktualizavimas.

^{117:6.25 (1291.2)} Žmonės Aukščiausiojo nesuranda staiga ir įspūdingai, kad tai būtų panašu į tai, kaip žemės drebėjimas suplėšo uolas, padarydamas tarpeklius, bet jį suranda lėtai ir kantriai, panašiai, kaip upė dugne ramiai išplauna žemę.

^{117:6.26 (1291.3)} Kada jūs surasite Tėvą, tada surasite savo dvasinio kilimo visatoje didingą priežastį; kada jūs surasite Aukščiausiąjį, tada atrasite savo žengimo pirmyn į Rojų karjeros didingą pasekmę.

^{117:6.27 (1291.4)} Bet nė vienas Dievą pažinęs mirtingasis niekada negali būti vienišas savo kelionėje per kosmosą, nes jis žino, jog, žengiant kiekvieną žingsnį šiuo keliu, Tėvas eina greta jo, tuo tarpu pats tas kelias, kuriuo jis žengia, yra Aukščiausiojo buvimas.

7. Aukščiausiojo ateitis

^{117:7.1 (1291.5)} Visų ribinių potencialų užbaigtas įgyvendinimas prilygsta viso evoliucinio patyrimo įgyvendinimo užbaigimui. Tai reiškia, jog Aukščiausiasis galutinai iškils kaip visagalis Dievybės buvimas visatose. Mes manome, kad Aukščiausiasis, šitame vystymosi etape, bus lygiai taip atskirai įasmenintas,

kaip yra įasmenintas Amžinasis Sūnus, lygiai taip turės konkrečią galią, kokią turi Rojaus Sala, bus taip visiškai suvienytas, kaip yra suvienytas Bendrai Veikiantysis, ir visa tai bus tarp ribinių Aukštybės galimybių apribojimų ribų dabartinio visatos amžiaus išsivystymo aukščiausiąjame taške.

^{117:7.2 (1291.6)} Nors tokia samprata apie Aukščiausiojo ateitį yra visiškai tinkama, bet mes norėtume atkreipti dėmesį į kai kurias problemas, kurios yra neatskiriamos nuo šitos sampratos:

^{117:7.3 (1291.7)} 1. Aukščiausiojo Beribiai Prižiūrėtojai vargu ar galėtų būti sudievinėti kuriame nors etape iki to meto, kada bus užbaigta jo evoliucija, ir vis tik šitie patys prižiūrėtojai net ir dabar ribotai panaudoja aukštybės suverenumą, kiek tai yra susiję su visatomis, įsitvirtinusiomis šviesoje ir gyvenime.

^{117:7.4 (1291.8)} 2. Aukščiausiasis vargu ar galėtų veikti Galutiniojoje Trejybėje iki to meto, kol bus nepasiekęs visatos statuso užbaigtos aktualybės, ir vis tik Galutinioji Trejybė net ir dabar yra apribota realybė, ir jūs buvote informuoti apie Galutiniojo Apribotų Vicegerentų egzistavimą.

^{117:7.5 (1291.9)} 3. Visatos tvariniams Aukščiausiasis nėra iki galo realus, bet yra daug priežasčių tam, jog, logiškai mąstant, būtų padaryta išvada, kad jis yra visiškai realus Septinkartei Dievybei, pradedant Visuotiniu Tėvu Rojuje ir baigiant vietinių visatų Sūnumis Kūrėjais ir Kuriančiosiomis Dvasiomis.

^{117:7.6 (1291.10)} Gali būti, jog tarp ribinio aukštesniųjų ribų, kur laikas susijungia su pranoktu laiku, yra tam tikros rūšies sekos susimaišymas ir susiliejimas. Gali būti, jog Aukščiausiasis sugeba prognozuoti savo buvimą visatose tuose viršlaiko

lygiuose ir tada ribotu laipsniu laukti ateities evoliucijos, šitą ateities prognozę atspindėdamas atgal į sukurtus lygius kaip Suprojektuoto Neužbaigtumo Imanentiškumą. Tokie reiškiniai gali būti stebimi ten, kur tik ribinis užmezga ryšį su viršribiniu, kaip yra patyrimo tų žmogiškųjų būtybių, kurių viduje gyvena Minties Derintojai, kurie yra tikros pranašystės apie žmogaus ateities pasiekimus visatose per visą amžinybę.

^{117:7.7 (1292.1)} Kada mirtingieji kylantieji būna priimti į Rojaus Užbaigtųjų Korpusą, tada jie prisiekia Rojaus Trejybei, ir duodami šitą atsidavimo priesaiką, jie tuo pačiu pasižada būti amžinai ištikimi Dievui Aukščiausiam, kuris yra Trejybė, kaip ją suvokia visos ribinių tvarinių asmenybės. Vėliau, kada užbaigtųjų kuopos veikia visose besivystančiose visatose, tada jos visiškai paklūsta Rojaus kilmės mandatams iki pat to reikšmingo meto, kada vietinės visatos įsitvirtina šviesoje ir gyvenime. Kada šitų išstobulintų kūrinių naujosios valdymo organizacijos ima atspindėti iškylantį Aukščiausiojo suverenumą, mes pastebime, jog pasklidusios užbaigtųjų kuopos tuomet pripažįsta tokių naujų vyriausybių juridinę valdžią. Atrodo, kad Dievas Aukščiausiasis vystosi kaip evoliucinių Užbaigtųjų Korpusų vienytojas, bet labai tikėtina, jog šitų septynių korpusų amžinąjį likimą reguliuos Aukščiausiasis kaip Galutiniosios Trejybės narys.

^{117:7.8 (1292.2)} Aukščiausioji Būtybė savyje turi tris viršribines galimybes tam, kad pasireikštų visatose:

^{117:7.9 (1292.3)} 1. Absonitinį bendradarbiavimą pirmojoje patirtinėje Trejybėje.

117:7.10 (1292.4) 2. Bendraabsoliutų ryšį antrojoje patirtinėje Trejybėje.

117:7.11 (1292.5) 3. Bendrabegalinį dalyvavimą Trejybių Trejybėje, bet mes neturime deramo supratimo, ką visa tai iš tikrųjų reiškia.

117:7.12 (1292.6) Tai yra viena iš visuotinai priimtų hipotezių apie Aukščiausiojo ateitį, bet taip pat yra daug samprotavimų ir apie jo ryšius su dabartine didžiąja visata, kada ji pasieks šviesos ir gyvenimo statusą.

117:7.13 (1292.7) Dabartinis supervisatų tikslas yra tapti, atsižvelgiant į savo padėtį ir tarp savo potencialų ribų, tobulomis, net ir tokiomis, kokia tobula yra Havona. Šitas tobulumas yra susijęs su fiziniu ir dvasiniu pasiekimu, net su administraciniu, valdymo, ir brolišku vystymu. Tikima, jog, per ateinančius amžius, disharmonijos, netinkamo prisiderinimo, ir blogo prisitaikymo galimybės supervisatose galiausiai bus išseikvotos. Energetinės grandinės bus tobuloje pusiausvyroje ir visiškai paklus protui, tuo tarpu dvasia, asmenybės akivaizdoje, bus pasiekusi viešpatavimą proto atžvilgiu.

117:7.14 (1292.8) Manoma, jog šituo tolimos ateities laiku Aukščiausiojo dvasinis asmuo ir Visagalio pasiektoji energija bus pasiekę suderintą išsivystymą, ir abu, suvienyti Aukščiausiojo Prote ir Aukščiausiojo Proto, realizuosis kaip Aukščiausioji Būtybė, užbaigta aktualybė visatose—tokia aktualybė, kurią bus galima matyti visiems išmintingiems tvariniams, į kurią reaguos visos sukurtos energijos, kuri bus koordinuota visose dvasinėse esybėse, ir kurią galės patirti visos visatos asmenybės.

^{117:7.15 (1292.9)} Šita koncepcija numato Aukščiausiojo aktualų suverenumą didžiojoje visatoje. Visiškai panašu, jog dabartiniai Trejybės administratoriai ir toliau veiks kaip jo vicegerantai, bet mes manome, jog dabartinės sienos tarp šių septynių supervisatų palaipsniui išnyks, ir, kad visa didžioji visata veiks kaip ištobulinta visuma.

^{117:7.16 (1292.10)} Tai yra įmanoma, jog Aukščiausiasis gali tuomet asmeniškai reziduoti Uversoje, Orvontono būstinėje, iš kur jis vadovaus laiko kūrinį administravimui, bet iš tikrųjų tai yra tik teorinis samprotavimas. Nors, aišku, Aukščiausiosios Būtybės asmenybę tikrai bus galima pasiekti tam tikroje konkrečioje vietoje, nors jo Dievybės buvimas tuo pačiu metu visur toliau persmelks visatų visatą. Koks bus to amžiaus supervisatos piliečių ryšys su Aukščiausiuoju, mes nežinome, bet tai gali būti kažkas panašaus į tai, koks yra dabartinis ryšys tarp Havonos vietinių gyventojų ir Rojaus Trejybės.

^{117:7.17 (1293.1)} Tų ateities laikų ištobulinta didžioji visata milžinišku laipsniu skirsis nuo to, kas yra šiuo metu. Liks praeityje erdvės galaktikų organizavimo jaudinantys patyrimai, gyvybės implantavimas neužtikrintuose laiko pasauliuose, ir harmonijos išsivystymas iš chaoso, grožio išsivystymas iš potencialų, tiesos išsivystymas iš prasmių, ir gėrio išsivystymas iš vertybių. Laiko visatos bus pasiekusios ribinio likimo įgyvendinimą! Ir galbūt erdvei ateis ramybė, poilsis po amžius trukusios kovos dėl evoliucinio tobulumo. Bet neilgam! Tikrai, užtikrintai, ir nepermaldaujamai Dievo Galutiniojo iškylančios Dievybės mįslė mes iššūkį šitiems nusistovėjusių visatų ištobulintiems piliečiams lygiai taip, kaip jų kovojantiems evoliuciniams protėviams iššūkį metė Dievo Aukščiausiojo

ieškojimas. Kosminio likimo uždanga pakils tam, jog atskleistų kerinčio absonitinio ieškojimo transcendentinį grožį, kad Visuotinis Tėvas būtų pasiektas šituose naujuose ir aukštesniuose lygiuose, kurie yra atskleidžiami tvarinio patyrimo galutinyje.

^{117:7.18 (1293.2)} [Parengė Galingasis Žinianešys, laikinai gyvenantis Urantijoje.]

118 Dokumentas. Aukščiausiasis ir Galutinysis — Laikas ir Erdvė

^{118:0.1 (1294.1)} KAS susiję su Dievybės keliomis prigimtimis, tai galima pasakyti:

^{118:0.2 (1294.2)} 1. Tėvas yra savaime egzistuojantis aš.

^{118:0.3 (1294.3)} 2. Sūnus yra bendraegzistuojantis aš.

^{118:0.4 (1294.4)} 3. Dvasia yra kartu egzistuojantis aš.

^{118:0.5 (1294.5)} 4. Aukščiausiasis yra evoliucinis-patirtinis aš.

^{118:0.6 (1294.6)} 5. Septinkartis yra pats save platinantis dieviškumas.

^{118:0.7 (1294.7)} 6. Galutinysis yra transcendentinis-patirtinis aš.

^{118:0.8 (1294.8)} 7. Absoliutas yra egzistencialus-patirtinis aš.

^{118:0.9 (1294.9)} Nors be Dievo Septinkarčio neįmanoma apsieiti evoliuciškai siekiant Aukščiausiojo, bet be Aukščiausiojo taip pat neįmanoma apsieiti galiausiai iškylant Galutiniam. O Aukščiausiojo ir Galutiniojo dualistinis buvimas sudaro ikiabsoliučios ir išvestinės Dievybės pagrindinį susivienijimą,

nes jie, priklausydami vienas nuo kito, papildo vienas kitą, siekdami savojo likimo. Drauge jie sudaro tą patirtinę grandį, kuri sujungia viso kūrybinio augimo pagrindinėje visatoje pradžias ir užbaigimus.

^{118:0.10 (1294.10)} Kūrybinis augimas yra nesibaigiantis, bet visą laiką suteikiantis pasitenkinimo, savo mastu jis yra begalinis, bet visada jį perskiria tos asmenybę patenkinančios akimirkos, kada yra pasiekiami laikinieji tikslai, ir kurios taip efektyviai veikia kaip mobilizavimo į naujus jaudinančius patyrimus kosminiame augime, visatos tyrinėjime, ir Dievybės pasiekime preliudai.

^{118:0.11 (1294.11)} Nors matematikos sfera yra susijusi su kokybiniais apribojimais, bet ji iš tiesų ribiniam protui suteikia konceptualų pagrindą apmąstymams apie begalybę. Nėra jokio kiekybinio apribojimo skaičiams, net ir ribinio proto supratimu. Nesvarbu, kad ir koks būtų didelis suvokiamas skaičius, bet jūs visada galite įsivaizduoti, kad prie jo galima pridėti dar vieną. Ir taip pat, jūs galite suvokti, jog tai nėra begalybė, nes kad ir kiek kartų jūs kartosite šitą sudėties veiksmą, vis tiek visada bus galima pridėti dar vieną.

^{118:0.12 (1294.12)} Tuo pačiu metu, begalinės serijos gali būti sumuojamos bet kuriuo konkrečiu metu, ir šita visuma (tiksliau ikivisuma) konkrečiam asmeniui konkrečiu metu ir konkrečiame statuse suteikia tikslo pasiekimo malonumo pilnatvę. Bet anksčiau ar vėliau, šitas pats asmuo pradeda jausti alkį naujiems ir didesniems tikslams ir jų trokšti, ir tokių jaudinančių patyrimų, būdingų augimui, visą laiką bus laukiama per laiko pilnatvę ir amžinybės ciklus.

^{118:0.13 (1294.13)} Kiekvienas iš eilės einantis visatos amžius yra kosminio augimo įvadas į kitą erą, ir kiekviena visatos epocha parūpina betarpišką likimą visiems ankstesniesiems etapams. Havona, pati ir savaime, yra tobulas, bet savo tobulumu apribotas, kūrinys; Havonos tobulumas, išsiplečiantis tolyn į evoliucines supervisatas, pasiekia ne tikrai kosminį likimą, bet taip pat ir išsilaisvinimą iš ikievoliucinės egzistencijos apribojimų.

1. Laikas ir amžinybė

^{118:1.1 (1295.1)} Žmogaus kosminei orientacijai yra naudinga pasiekti visą įmanomą suvokimą apie Dievybės ryšį su kosmosu. Nors absoliuti Dievybė yra amžina prigimtimi, bet Dievai yra susieti su laiku kaip patyrimas amžinybėje. Evoliucinėse visatose amžinybė yra laikina visą laiką trunkanti trukmė—visą laiką trunkantis *dabar*.

^{118:1.2 (1295.2)} Mirtingojo tvarinio asmenybė gali tapti amžina susitapatindama su viduje gyvenančia dvasia apsisprendimo vykdyti Tėvo valią dėka. Toks valios pašventimas prilygsta tikslo amžinybės-tikrovės įgyvendinimui. Šitai reiškia, jog šio tvarinio tikslas yra nustatytas momentų sekos atžvilgiu; kitaip sakant, momentų seka nerodys tvarinio tikslo jokio pasikeitimo. Nėra jokio skirtumo, ar būtų milijonas ar milijardas momentų. Tvarinio tikslo atžvilgiu skaičius yra praradęs prasmę. Šitokiu būdu Dievo dvasios ir žmogaus prigimties niekada nesibaigiančios sąjungos amžinosiose realybėse visą laiką trunkančioje Dievo vaikų ir jų Rojaus Tėvo tarnystėje iš tiesų atsiranda tvarinio sprendimas plius Dievo sprendimas.

^{118:1.3 (1295.3)} Bet kokiame konkrečiame intelekto tarp subrendimo ir laiko sąmoningo suvokimo vienetu egzistuoja tiesioginis ryšys. Laiko vienetu gali būti diena, metai, arba ilgesnis laiko tarpas, tačiau būtinai jis yra tas kriterijus, kuriuo sąmoningasis aš įvertina gyvenimo aplinkybes ir kuriuo suvokiantis intelektas matuoja ir vertina laikinosios egzistencijos faktus.

^{118:1.4 (1295.4)} Patyrimas, išmintis, ir subrendimas yra laiko vienetu ilginimo faktoriai mirtingojo patyrimo. Kada žmogiškasis protas sugrįžta į praeitį, tada jis įvertina praeities patyrimą turėdamas tikslą jį panaudoti dabartinėje situacijoje. Kada protas nusukia tolyn į ateitį, tada jis mėgina įvertinti įmanomo veiksmo svarbą ateityje. Ir šitaip atsižvelgusi tiek į patyrimą, tiek į išmintį, žmogaus valia priima apmąstytą sprendimą dabartyje, ir šitokiu būdu atsiranda veiksmo planas, gimęs iš praeities ir ateities.

^{118:1.5 (1295.5)} Besivystančio savojo aš brendime, praeitis ir ateitis susijungia tam, kad apšviestų tikrąją dabarties prasmę. Savajam aš bręstant, patyrimą jis semia iš vis gilesnės ir gilesnės praeities, tuo tarpu jo išminties prognozės įsiskverbia vis toliau ir toliau į nežinomąją ateitį. Ir kada suvokiantis savasis aš šitas ribas išplečia vis toliau tiek į praeitį, tiek į ateitį, tokiu būdu iš tiesų sprendimas vis mažiau ir mažiau priklauso nuo momentinės dabarties. Šitaip sprendimas-veiksmas iš tikrųjų ima išvengti judančios dabarties pančią, tuo tarpu jis pradeda įgauti praeities-ateities svarbos aspektus.

^{118:1.6 (1295.6)} Kantrybė naudojasi tie mirtingieji, kurių laiko vienetai yra trumpi; tikrasis subrendimas pranoksta kantrybę dėka savikontrolės, gimusios iš tikrojo supratimo.

118:1.7 (1295.7) Tapti subrendusiam reiškia gyventi intensyviau dabartyje, tuo pačiu metu išsivaduojant iš dabarties apribojimų. Brandos planai, grindžiami praeities patyrimu, atsiranda dabartyje tokiu būdu, kad padidintų ateities vertybes.

118:1.8 (1295.8) Nebrandos laiko vienetas prasmę-vertybę sukoncentruoja į dabarties momentą tokiu būdu, kad iš dabarties pašalintų jos tikrąją ryšį su nedabartimi—praeitimi-ateitimi. Subrendimo laiko vienetas yra dozuojamas tiek, kad atskleistų praeities-dabarties-ateities lygiavertį ryšį taip, jog savašis aš pradeda įgauti įvykių visumos įžvalgą, ima žvelgti į laiko peizažą iš išplėstų horizontų panoraminės perspektyvos, pradeda galbūt numanyti neprasidedantį, nesibaigiantį amžinąjį tęstinumą, kurio fragmentai yra vadinami laiku.

118:1.9 (1296.1) Begaliniojo ir absoliuto lygiuose dabarties momentas talpina viską iš praeities, o taip pat ir viską iš ateities. AŠ ESU taip pat pažymi AŠ BUVAU ir AŠ BŪSIU. Ir tai išreiškia mūsų geriausią sampratą apie amžinybę ir amžinąjį.

118:1.10 (1296.2) Absoliuto ir amžinojo lygyje, potenciali tikrovė yra tiek pat prasminga, kiek ir aktuali tikrovė. Tikrai ribiniame lygyje ir laiko apribojimams tvariniams iš tikrųjų atrodo, jog egzistuoja toks milžiniškas skirtumas. Dievui, kaip absoliutui, kylantysis mirtingasis, kuris priėmė amžinąjį sprendimą, jau yra Rojaus užbaigtasis. Bet Visuotinio Tėvo suvokimas, viduje gyvenančiojo Minties Derintojo dėka, nėra šitaip apribotas, jis taip pat gali žinoti apie kiekvieną žemiškąją kovą ir dalyvauti kiekvienoje žemiškojoje kovoje su problemomis, tvariniui kylant iš panašaus į gyvulinį egzistencijos lygio į panašų į Dievo egzistencijos lygį.

2. Visur esamumas ir visur buvimas

118:2.1 (1296.3) Dievybės visur buvimo nereikia painioti su dieviškojo visur esamumo galutinybe. Visuotinio Tėvo valia yra tokia, kad Aukščiausiasis, Galutinysis, ir Absoliutas turėtų kompensuoti, koordinuoti, ir suvienyti jo visur buvimą laike-erdvėje ir laiką-erdvę pranokstantį jo visur esamumą su jo belaikiu ir beerdviu visuotiniu ir absoliučiu esamumu. Ir jūs turėtumėte prisiminti, kad nors Dievybės visur buvimas taip dažnai gali būti susijęs su erdve, bet nebūtinai jį sąlygoja laikas.

118:2.2 (1296.4) Kaip mirtingieji ir morontiniai kylantieji, jūs Dievą vis didesniu laipsniu suvokiate Dievo Septinkarčio tarnavimo dėka. Havonos dėka jūs atrasite Dievą Aukščiausiąjį. Rojuje jūs surasite jį kaip asmenį, o tada kaip užbaigtieji jūs neužilgo pamėginsite jį pažinti kaip Galutinįjį. Būnant užbaigtaisiais, atrodytų tėra tik vienas kelias, kurio reikėtų laikytis po to, kada būna pasiektas Galutinysis, ir tai būtų siekis pradėti ieškoti Absoliuto. Nė vienam užbaigtajam netrukdytų netikrumai dėl Dievybės Absoliuto pasiekimo, kadangi pakilęs į aukščiausiojo ir galutiniojo lygį, jis susitiko su Dievu Tėvu. Tokie užbaigtieji be abejonės tikės, kad net jeigu jiems ir pasisektų atrasti Dievą Absoliutą, tuomet jie tikrai atrastų tą patį Dievą, Rojaus Tėvą, pasireiškiantį dar labiau beveik begaliniame ir visuotiniame lygiuose. Neabejotinai Dievo pasiekimas absoliute atskleistų visatą Pirminį Protėvį, o taip pat ir asmenybių Baigiamąjį Tėvą.

118:2.3 (1296.5) Dievas Aukščiausiasis gali nebūti Dievybės visur esamumo laike-erdvėje pademonstravimas, bet jis tiesiogine prasme yra dieviškojo visur buvimo pasireiškimas. Tarp Kūrėjo dvasinio buvimo ir kūrinio materialių pasireiškimų

egzistuoja milžiniška visur būnančio *tapimo* sfera—evoliucinės Dievybės iškilimas visatoje.

^{118:2.4 (1296.6)} Jeigu Dievas Aukščiausiasis kada nors pradės tiesiogiai valdyti laiko ir erdvės visas, tada, mes esame įsitikinę, jog tokia Dievybės administracija veiks esant Galutiniojo viršvaldymui. Tokiu atveju Dievas Galutinis laiko visatoms pradėtų pasireikšti kaip transcendentinis Visagalis (Visurgalis), kuris vykdytų viršlaiko ir pranoktos erdvės viršvaldymą, kas susiję su Visagalio Aukščiausiojo administravimo funkcijomis.

^{118:2.5 (1297.1)} Mirtingojo protas gali paklausti, net ir taip, kaip ir mes klausime: Jeigu Dievo Aukščiausiojo evoliuciją, susijusią su administracine valdžia didžiojoje visatoje, lydi Dievo Galutiniojo padidinti pasireiškimai, tai, ar atitinkamą Dievo Galutiniojo iškilimą postuluojamose išorinės erdvės visatose lydės Dievo Absoliuto panašūs ir padidinti atskleidimai? Bet šito mes tikrai nežinome.

3. Laiko-Erdvės ryšiai

^{118:3.1 (1297.2)} Tikrai visur buvimo dėka Dievybė galėjo suvienyti laiko-erdvės pasireiškimus ribiniam suvokimui, nes laikas yra akimirksnių seka, tuo tarpu erdvė yra sujungtų taškų sistema. Galų gale, jūs tikrai laiką suvokiate analizės dėka, o erdvę suvokiate sintezės dėka. Šitas dvi nepanašias sąvokas jūs koordinuojate ir sujungiate asmenybės suvienijančios įžvalgos dėka. Iš viso gyvulinio pasaulio tikrai žmogus turi šitą laiko-erdvės suvokimą. Gyvūnui, judėjimas turi prasmės, bet judėjimas demonstruoja vertybę tikrai asmenybės statusą turinčiam tvariniui.

^{118:3.2 (1297.3)} Daiktai yra sąlygojami laiko, bet tiesa yra belaikė. Kuo daugiau tiesos jūs žinote, tuo didesne tiesa jūs *esate*, tuo didesnę praeities dalį jūs galite suprasti ir tuo didesnę ateities dalį jūs galite suvokti.

^{118:3.3 (1297.4)} Tiesa yra nepaveikiama—amžinai laisva nuo visų laikinųjų vingių, nors niekada nebūna negyva ir formali, visada ji yra vibruojanti ir mokanti prisitaikyti—spinduliuojančiai gyva. Tačiau, kada tiesa būna susieta su faktu, tada tiek laikas, tiek erdvė sąlygoja jos prasmes ir koreliuoja jos vertybes. Tokios tiesos realybės, sujungtos su faktu, tampa sąvokomis ir atitinkamai yra perkeliamos į žemesnę santykinų kosminių realybių sferą.

^{118:3.4 (1297.5)} Absoliučios ir amžinos Kūrėjo tiesos sujungimas su faktiniu ribinio ir laikino tvarinio patyrimu sukuria naują ir išskylančią Aukščiausiojo vertybę. Aukščiausiojo koncepcija yra esminė dieviškąją ir nesikeičiantį aukštesnįjį pasaulį derinant su ribiniu ir visą laiką besikeičiančiu žemesniuoju pasauliu.

^{118:3.5 (1297.6)} Erdvė iš visų neabsoliučių dalykų arčiausia priartėja prie absoliutumo. Erdvė akivaizdžiai yra absoliučiai galutinė. Iš tikrųjų mums sunku suprasti erdvę materialame lygyje dėl to fakto, kad tuo metu, kai materialūs kūnai egzistuoja erdvėje, tai ir erdvė egzistuoja šituose pačiuose materialiuose kūnuose. Nors su erdve yra susieta daug to, kas yra absoliutu, bet tai nereiškia, jog erdvė yra absoliuti.

^{118:3.6 (1297.7)} Erdvės ryšius jums padėtų geriau suprasti tai, jeigu jūs tikrai įsivaizduotumėte, jog, santykinai kalbant, erdvė pagaliau yra visų materialių kūnų savybė. Todėl, kada kūnas

juda per erdvę, tada su savimi jis taip pat pasiima visas jos savybes, net ir tą erdvę, kuri yra tokiame judančiame kūne ir kuri yra tokio judančio kūno dalis.

^{118:3.7 (1297.8)} Visi tikrovės modeliai užima erdvę materialiuose lygiuose, bet dvasiniai modeliai egzistuoja tikrai erdvės atžvilgiu; jie neužima arba neišstumia erdvės, taip pat jie neturi jos ir savyje. Bet mums pagrindinė erdvės mįslė yra susijusi su idėjos modeliu. Kada mes įžengiame į proto sferą, tada susiduriame su daugeliu mįslių. Ar idėjos modelis— realybė— užima erdvę? Mes šito iš tikrųjų nežinome, nors esame tikri, kad idėjos modelis savyje erdvės neturi. Bet vargu ar būtų patikima postuluoti, kad nematerialus visada yra ir beerdvis.

4. Pirminis ir antrinis priešastingumas

^{118:4.1 (1298.1)} Didelė dalis mirtingojo žmogaus teologinių sunkumų ir metafizinių dilemų yra dėl žmogaus klaidingos sampratos apie Dievybės asmenybę ir dėl šito begalinių ir absoliučių savybių priskyrimo pavaldžiam Dieviškumui ir evoliucinei Dievybei. Jūs turite neužmiršti, jog nors iš tikrųjų yra tikroji Pirmoji Priežastis, bet taip pat yra ir gausybė lygiaverčių ir subordinuotų priežasčių, tiek susietų, tiek ir antraeilių priežasčių.

^{118:4.2 (1298.2)} Gyvybiškai svarbus skirtumas tarp pirminių priežasčių ir antrinių priežasčių yra tai, kad pirminės priežastys sukuria pirmines pasekmes, kurios nepaveldi nė vieno faktoriaus, kilusio iš bet kokio antecedentinio priešastingumo. Antrinės priežastys sukuria pasekmes, kurios būtinai demonstruoja paveldėjimą iš kito ir ankstesniojo priešastingumo.

^{118:4.3 (1298.3)} Grynai statiški potencialai, neatskiriami nuo Beribio Absoliuto, reaguoja į Dievybės Absoliuto tas priežastis, kurios yra Rojaus Trejybės veiksmų pasekmė. Visuotinio Absoliuto akivaizdoje šitie priežastingumo pripildyti statiški potencialai tuoj pat tampa aktyvūs ir reaguojantys į poveikį kai kurių transcendentinių jėgų, kurių veiksmai sukelia šitų suaktyvintų potencialų transmutaciją į tikrųjų visatos galimybių vystymuisi, aktualizuotų sugebėjimų augimui, statusą. Būtent tokiais subrendusiais potencialais didžiosios visatos kūrėjai ir kontrolieriai ir remiasi įgyvendindami kosminės evoliucijos niekada nesibaigiančią dramą.

^{118:4.4 (1298.4)} Priežastingumas, neatsižvelgiant į egzistencialus, savo bazine sandara yra trikartis. Taip, kaip jis veikia šitame visatos amžiuje ir kiek tai yra susiję su septynių supervisatų ribiniu lygiu, tai jį galima būtų suvokti taip:

^{118:4.5 (1298.5)} 1. *Statiškų potencialų sužadinimas.* Dievybės Absoliuto, veikiančio Beribiame Absoliute ir Beribiam Absoliutui ir kaip Rojaus Trejybės valinių mandatų pasekmė, veiksmiais likimo sukūrimas Visuotiniame Absoliute.

^{118:4.6 (1298.6)} 2. *Visatos potencialų atsiradimas.* Tai apima nediferencijuotų potencialų transformavimą į atskirus ir aiškiai apibrėžtus planus. Tai yra Dievybės Galutinybės ir transcendentinio lygio daugybės jėgų veiksmas. Tokie veiksmai tobulai numato visos pagrindinės visatos reikmes. Būtent ryšium su potencialų atskyrimu Pagrindinės Visatos Architektai egzistuoja kaip tikri visatų Dievybės sampratos įkūnijimai. Pasirodo, kad galų gale jų planus erdvėje žymiu mastu apriboja pagrindinės visatos koncepcijos periferija, bet *kaip planų* laikas ir erdvė kitokiu būdu jų niekaip nesąlygoja.

^{118:4.7 (1298.7)} 3. *Visatos aktualų sukūrimas ir evoliucija.* Būtent kosmosą, kurį pripildo talpumą sukuriantis Dievybės Galutinybės buvimas, ir veikia Aukščiausieji Kūrėjai tam, kad įgyvendintų subrendusių potencialų laikiną transmutavimą į patirtinius aktualus. Tarp pagrindinės visatos ribų visą potencialios tikrovės aktualizavimą apriboja galutinis sugebėjimas vystytis ir baigiamuosiuose iškilimo etapuose sąlygoja laikas-erdvė. Sūnūs Kūrėjai, kylantys iš Rojaus, aktualybėje yra *transformuojantys* kūrėjai kosmine prasme. Bet tai jokių būdu nereiškia, kad žmogaus samprata apie juos kaip apie kūrėjus yra neteisinga; ribiniu požiūriu jie iš tikrųjų gali kurti ir tikrai kuria.

5. Visagališkumas ir suderinamumas

^{118:5.1 (1299.1)} Dievybės visagališkumas nereiškia galios padaryti tai, kas nepadaroma. Tarp laiko-erdvės ribų ir mirtingojo suvokimo intelektualiu požiūriu, net ir begalinis Dievas negali sukurti kvadratinių apskritimų arba negali daryti blogio, kuris iš esmės būtų gėris. Dievas negali padaryti nepanašų į Dievą dalykų. Toks filosofinių terminų prieštaravimas prilygsta neesybei ir reiškia, jog šitaip nesukuriama nieko. Asmenybės bruožas tuo pačiu metu negali būti į Dievą ir panašus, ir nepanašus. Suderinamumas yra įgimtas dieviškojoje galioje. Ir visa tai yra kilę iš to fakto, jog visagališkumas ne tikai sukuria daiktus su savo prigimtimi, bet taip pat sukuria ir visų daiktų ir būtybių prigimtį.

^{118:5.2 (1299.2)} Iš pradžių Tėvas daro viską, bet amžinybės panoramai atsiveriant, kada ji reaguoja į Begaliniojo valią ir mandatus, tada darosi vis akivaizdžiau, jog tvariniai, net ir žmonės, turi tapti Dievo modeliais įgyvendinant likimo

užbaigtumą. Ir šitai yra tiesa net ir gyvenimo materialiam kūne metu; kada žmogus ir Dievas užmezga partnerystę, tada tokios partnerystės būsimųjų galimybių negalima apriboti niekaip. Kada žmogus suvokia, jog Visuotinis Tėvas yra jo partneris amžinajame žengime į priekį, kada jis susilieja su viduje gyvenančiu Tėvo buvimu, tada jis yra sutraukęs, dvasioje, laiko pančius ir jau yra pradėjęs žengimo į priekį amžinybės kelionę ieškodamas Visuotinio Tėvo.

^{118:5.3 (1299.3)} Mirtingojo sąmonė pereina nuo fakto, į prasmę, ir tada į vertybę. Kūrėjo sąmonė pereina nuo minties vertybės, per žodžio prasmę, į veiksmo faktą. Dievas turi visada veikti tam, kad pralaužtų beribės vienybės, neatskiriamos nuo egzistencialios begalybės, aklavietę. Dievybė visada turi suteikti modelinę visatą, tobulas asmenybes, pirminius tiesą, grožį, ir gėrį, į kuriuos veržiasi visi kūriniai, kurie yra žemesni už dieviškumą. Dievas visada turi iš pradžių surasti žmogų, kad vėliau žmogus galėtų surasti Dievą. Visada turi būti kažkoks Visuotinis Tėvas anksčiau negu kada nors gali būti visuotinė sūnystė ir iš to kylanti visuotinė brolystė.

6. Visagališkumas ir visakūrybiškumas

^{118:6.1 (1299.4)} Dievas iš tiesų yra visagalis, bet jis nėra viską kuriantis—tai, kas yra daroma, ne viską jis daro asmeniškai. Visagališkumas apima Visagalio Aukščiausiojo ir Aukščiausiosios Būtybės galios potencialą, bet Dievo Aukščiausiojo valiniai veiksmai nėra Dievo Begaliniojo asmeniniai veiksmai.

^{118:6.2 (1299.5)} Ginti pirminės Dievybės visakūrybiškumą būtų tolygu atimti teises iš beveik vieno milijono Rojaus Sūnų

Kūrėjų, jau neminint nesuskaičiuojamos gausybės įvairių kitų drauge veikiančių kuriančiųjų padėjėjų kategorijų. Visoje visatoje yra tikrai viena Priežastis be priežasties. Visos kitos priežastys yra kilusios iš šito vieno Pirmojo Didžiojo Šaltinio ir Centro. Ir niekas šitoje filosofijoje visiškai neprieivartauja po milžinišką visatą pasklidusių miriadų Dievybės vaikų laisvanoriškumo.

^{118:6.3 (1299.6)} Tarp vietinių ribų, valinis veiksmas gali atrodyti, jog veikia kaip nesukelta priežastis, bet jis būtinai parodo paveldėjimo faktorius, kurie nustato jo ryšį su unikalėmis, pirminėmis, ir absoliučiomis Pirmosiomis Priežastimis.

^{118:6.4 (1299.7)} Bet koks valios išreiškimas yra santykinis. Pirmine prasme, tikrai Tėvas-AŠ ESU turi valios išreiškimo užbaigtumą; absoliučia prasme, tikrai Tėvas, Sūnus, ir Dvasia rodo valios išreiškimo išskirtines teises, kurių nesąlygoja laikas ir neapriboja erdvė. Mirtingasis žmogus yra apdovanotas laisva valia, pasirinkimo galia, ir nors toks pasirinkimas nėra absoliutus, vis tikrai, santykinai jis yra galutinis ribiniame lygyje ir kas susiję su besirenkančios asmenybės likimu.

^{118:6.5 (1300.1)} Valios išreiškimas bet kokiame lygyje, kuris nėra absoliutus, susiduria su apribojimais, kurie yra pačioje asmenybėje, kuri naudojasi pasirinkimo galia. Žmogus negali rinktis to, kas pranoksta pasirinkimo diapazoną. Jis, pavyzdžiui, negali pasirinkti būti kas nors kitas, o ne žmogiškoji būtybė, išskyrus tai, kad jis gali pasirinkti, jog taptų daugiau negu žmogumi; jis gali pasirinkti pradėti kilimo kelionę visatoje, bet tai yra dėl to, kad žmogaus pasirinkimo ir dieviškoji valia ties šituo tašku sutampa. Ir tai, ko sūnus trokšta ir Tėvas nori, tikrai įvyks.

^{118:6.6 (1300.2)} Mirtingojo gyvenime, skirtingo elgesio keliai nuolat atsiveria ir užsidaro, ir tuo metu, kada galima rinktis, žmogiškoji asmenybė nuolat renkasi vieną iš daugelio šitų veikimo krypčių. Laikinas valios pasireiškimas yra susietas su laiku, ir jam reikia laukti tol, kol ateis laikas tam, kad surastų galimybę išraiškai. Dvasinis valios išreiškimas pradeda ragauti išsilaisvinimą iš laiko pančių, kada pasiekia dalinį išsivadavimą iš laiko sekos, ir tai yra dėl to, jog dvasinis valios išreiškimas pats save sutapatina su Dievo valia.

^{118:6.7 (1300.3)} Valios išreiškimas, pasirinkimo veiksmas, turi veikti tarp visatos ribų, kurios aktualizavosi, reaguodamos į aukštesnį ir ankstesnį pasirinkimą. Visą žmogiškosios valios diapazoną griežtai apriboja ribinis požiūris, išskyrus vieną dalyką: Kada žmogus nusprendžia surasti Dievą ir būti panašus į jį, tai toks pasirinkimas yra viršribinis; tiktai amžinybė gali atskleisti, ar šitas pasirinkimas taip pat yra ir viršabsonitinis.

^{118:6.8 (1300.4)} Pripažinti Dievybės visagališkumą reiškia patirti saugumą jūsų kosminės pilietybės patyrime, būti užtikrintam dėl saugumo ilgoje kelionėje į Rojų. Bet pripažinti visakūrybiškumo sofizmą reiškia pritarti milžiniškai Panteizmo klaidai.

7. Visažiniškumas ir lemtis

^{118:7.1 (1300.5)} Kūrėjo valios ir tvarinio valios funkcija, didžiojoje visatoje, veikia tarp tų ribų, ir sutinkamai su tomis galimybėmis, kurias nustatė Pagrindiniai Architektai. Tačiau, šitas išankstinis šitų maksimalių apribojimų nulėmimas nė mažiausiu laipsniu neapriboja tvarinio valios suverenumo tarp šitų ribų. Taip pat ir galutinis išankstinis žinojimas—visiškas

atsižvelgimas į visus ribinius pasirinkimus—nesudaro ribinio valios išreiškimo suvaržymo. Subrendusi ir toli numatanti žmogiškoji būtybė gali sugebėti kuo tiksliausiai prognozuoti kai kurių jaunesniųjų partnerių sprendimus, bet šitas išankstinis žinojimas jokių būdu nesumažina paties sprendimo laisvės ir tikrumo. Dievai išmintingai apribojo nesubrendusios valios veikimo sferą, bet vis vien, tarp šitų apibrėžtų ribų ji yra tikra valia.

^{118:7.2 (1300.6)} Net ir visų praeities, dabarties, ir ateities pasirinkimų aukščiausias tarpusavio ryšys nepanaikina tokių apsisprendimų autentiškumo. Greičiau jis pažymi iš anksto nulemtą kosmoso kryptį ir numato išankstinį žinojimą apie šitas valines būtybes, kurios gali priimti sprendimą, arba gali ir nepriimti sprendimo, dėl to, jog taptų tokiomis dalimis, kurios įneša indėlį į visos tikrovės patirtinį aktualizavimąsi.

^{118:7.3 (1300.7)} Klaida ribinio lygio pasirinkime yra susieta su laiku ir apribota laiko. Ji gali egzistuoti tiksliai laike ir tarp Aukščiausiosios Būtybės besivystančio esamumo *ribų*. Toks klaidingas pasirinkimas yra įmanomas dėl laiko egzistavimo ir jis rodo (šalia Aukščiausiojo neužbaigtumo) tą konkretų pasirinkimo diapazoną, kuriuo turi būti apdovanoti nesubrendę tvariniai tam, kad visatoje į priekį žengtų laisvos valios dėka užmegzdami ryšį su tikrove.

^{118:7.4 (1301.1)} Nuodėmė laiko sąlygojamoje erdvėje aiškiai patvirtina ribinės valios laikiną laisvę—netgi laisvumą. Nuodėmė apibūdina nesubrendimą, kurį apakina santykinai suvereni asmenybės valios laisvė tuo metu, kada ji nesuvokia kosminės pilietybės aukščiausiųjų įsipareigojimų ir pareigų.

118:7.5 (1301.2) Šamoningas piktybinis blogis ribinėse sferose atskleidžia Dievo nepažįstančiųjų visų savųjų aš praeinančią tikrovę. Tik tai kada tvarinys susitapatina su Dievu, tada visatoje jis iš tiesų tampa tikrai realus. Ribinė asmenybė nėra save sukūrusi pati, bet supervisatos pasirinkimo arenoje ji savąjį likimą iš tikrųjų nulemia pati.

118:7.6 (1301.3) Gyvybės padovanojimas materijos-energijos sistemas padaro tokias, kad jos sugeba save įamžinti, save padauginti, ir save adaptuoti. Asmenybės padovanojimas gyviesiems organizmams suteikia tolimesnes išskirtines teises dėl savojo aš apsisprendimo, savojo aš evoliucijos, ir savojo aš susitapatinimo su Dievybės dvasia susiliejančią su ja.

118:7.7 (1301.4) Žemesnės už asmenes gyvos būtybės pažymi protą sužadinančią energiją-materiją, pirma, kaip fiziniai kontrolieriai, o tada kaip pagalbinės proto dvasios. Asmenybės dovana ateina iš Tėvo ir gyvajai sistemai suteikia unikalias pasirinkimo išskirtines teises. Bet jeigu asmenybė turi išskirtinę teisę tam, jog pasinaudotų laisvanorišku pasirinkimu susitapatinti su tikrove, ir jeigu tai yra tikras ir laisvas pasirinkimas, tai besivystanti asmenybė tada turi taip pat turėti galimą pasirinkimą tam, jog taptų susipainiojusi, griauanti savąjį aš, ir sunaikinanti savąjį aš. Negalima išvengti savojo aš kosminio sunaikinimo galimybės, jeigu naudodamasi ribine valia besivystanti asmenybė iš tikrųjų turi būti laisva.

118:7.8 (1301.5) Dėl to iš tiesų yra padidinamas saugumas, kada egzistencijos žemesniuose lygiuose asmenybės pasirinkimo ribos yra susiaurinamos. Pasirinkimai tampa vis laisvesni, kada visatoje vis labiau kylama; galiausiai pasirinkimas priartėja prie dieviškosios laisvės, kada kylanti asmenybė pasiekia

statuso dieviškumą, pasišventimo visatos tikslams aukštybę, kosminės išminties užbaigtumo įgyvendinimą, ir tvarinio susitapatinimo su Dievo valia ir keliu užbaigimą.

8. Valdymas ir viršvaldymas

^{118:8.1 (1301.6)} Laiko-erdvės kūrinuose, laisva valia iš visų pusių yra aptveriami suvaržymais, apribojimais. Materialios gyvybės evoliucija iš pradžių yra mechaninė, vėliau ją stimuliuoja protas, ir (po asmenybės padovanojimo) ji gali tapti tokia, kai ją veda dvasia. Apgyvendintuose pasauliuose organinę evoliuciją fiziškai apriboja Gyvybės Nešėjų pirminės fizinės gyvybės implantavimų potencialai.

^{118:8.2 (1301.7)} Mirtingasis žmogus yra mašina, gyvas mechanizmas; jo šaknys iš tiesų yra fiziniame energijos pasaulyje. Daugelis žmogiškųjų reakcijų savo prigimtimi yra mechaninės; didelė dalis gyvybės yra panaši į mašiną. Bet žmogus, mechanizmas, yra daug daugiau negu mašina; jis yra apdovanotas protu ir jo viduje gyvena dvasia; ir nors per savo materialų gyvenimą jis niekada negali išsivaduoti iš savo egzistencijos cheminės ir elektrinės mechanikos, bet jis gali vis daugiau sužinoti, kaip pasiekti tai, kad šitoji fizinės gyvybės mašina paklustų reguliuojančiai patyrimo išminčiai tokio proceso dėka, kai žmogiškasis protas yra pašvenčiamas viduje gyvenančio Minties Derintojo dvasinių akstinių vykdymui.

^{118:8.3 (1301.8)} Dvasia išlaisvina, o mechanizmas apriboja, valios veikimą. Netobulas pasirinkimas, nekontroliuojamas mechanizmo, nesusitapatinęs su dvasia, yra pavojingas ir nestabilus. Mechaninis viešpatavimas stabilumą užtikrina žengimo į priekį sąskaita; sąjunga su dvasia pasirinkimą

išlaisvina iš fizinio lygio ir tuo pačiu metu užtikrina dieviškąjį stabilumą, kurį sukuria išaugusi visatos įžvalga ir padidintas kosminis suvokimas.

118:8.4 (1302.1) Tvariniui gresia didžiulis pavojus, jeigu, siekdamas išsilaistymo iš gyvybės mechanizmo pančių, šito stabilumo praradimo jis nekompensuos užmegzdamas harmoningą veikiantį ryšį su dvasia. Tvarinio pasirinkimas, kada yra santykinai išlaisvintas iš machaninio stabilumo, gali mėginti siekti savojo aš tolimesniojo išsilaistymo nepriklausomai nuo didesnio susitapatinimo su dvasia.

118:8.5 (1302.2) Visas biologinės evoliucijos principas padaro neįmanoma tai, jog apgyvendintuose pasauliuose atsirastų primityvusis žmogus, kuris turėtų kokį nors didžiulį sugebėjimą pažaboti savąjį aš. Dėl to iš tiesų tas pats kūrybinis planas, kurio tikslas ir buvo evoliucija, parūpino ir tuos laiko ir erdvės, alkio ir baimės išorinius suvaržymus, kurie veiksmingai sumažina tokių neišsivysčiusių tvarinių ikidvasinio pasirinkimo diapazoną. Žmogaus protui sėkmingai įveikiant vis sunkesnes kliūtis, tas pats kūrybinis planas taip pat pasirūpino ir tuo, jog palaipsniui būtų kaupiamas skausmingai surinktas patirtinės išminties paveldas—kitais žodžiais sakant, pasirūpino tuo, jog būtų išlaikyta pusiausvyra tarp mažėjančių išorinių suvaržymų ir augančių vidinių suvaržymų.

118:8.6 (1302.3) Evoliucijos, žmogiškosios kultūrinės pažangos, lėtumas liudija, koks efektyvus yra tas stabdys—materiali inercija—kuris taip veiksmingai veikia, kad sumažintų žengimo į priekį pavojingą greitį. Šitaip pats laikas tikrai suminkština ir išsklaido priešingu atveju žmogiškajai veiklai pražūtingas pasekmes, kada pirma laiko yra išsivaduojama iš

artimiausių-supančių barjerų. Nes kada kultūra vystosi per daug greitai, kada materialūs pasiekimai pralenkia garbinimo-išminties evoliuciją, tada iš tiesų civilizacija turi regreso sėklų pati savyje; ir jeigu civilizacijos neparems greitas patirtinės išminties augimas, tai tokios žmogiškosios visuomenės pasitrauks iš aukštų, bet priešlaikinių pasiekimo lygių, ir išminties tarpuvaldžio “niūrūs viduramžiai” paliudys tai, jog yra negailestingai atstatomas disbalansas tarp savojo aš laisvės ir savojo aš kontrolės.

^{118:8.7 (1302.4)} Kaligastijos sąmoningas piktybinis blogis buvo tai, kad jis apėjo laiko valdomą vis labiau augantį žmogiškąjį išlaisvinimą—be reikalo sunaikino suvaržančius barjerus, barjerus, kurių tų laikų mirtingųjų protas patirtiškai nebuvo nugalėjęs.

^{118:8.8 (1302.5)} Tas protas, kuris sugeba iš dalies sutrumpinti laiką ir erdvę, šituo pačiu veiksmu įrodo, jog ir pats turi išminties sėklų, kurios gali efektyviai tarnauti vietoje įveikto suvaržymo barjero.

^{118:8.9 (1302.6)} Liuciferis panašiai siekė pažeisti laiko reguliatorių, veikiantį tam, jog pažabotų kai kurių laisvių priešlaikinių pasiekimą vietinėje sistemoje. Vietinė sistema, įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime, tokį požiūrį ir įžvalgą yra pasiekusi savo patyrimu, dėl to joje gali veikti daug tokių metodų, kurie būtų griauinantys ir naikinantys tai pačiai sferai egzistuojant nenusistovėjusiose erose.

^{118:8.10 (1302.7)} Kada žmogus nusimeta baimės grandines, kada mašinų dėka jis sujungia žemynus ir vandenynus, kada įrašų dėka jis sujungia kartas ir amžius, tada jis turi kiekvieną įveiktą

suvaržymą pakeisti nauju ir savanoriškai priimtu suvaržymu sutinkamai su besiplečiančios žmogiškosios išminties moralinėmis nuostatomis. Šitie savo pačių priimti suvaržymai tuo pačiu metu yra patys stipriausi ir patys silpniausi iš visų žmogiškosios civilizacijos faktorių— teisingumo idėjos ir brolystės idealai. Žmogus net įgauna sugebėjimą apsirengti suvaržantį gailestingumo apdarą, kada jis išdrįsta savo bičiulius mylėti, ir jis pasiekia dvasinės brolystės pradžią, kada apsisprendžia su jais elgtis taip, kaip norėtų, kad elgtųsi ir su juo, net elgtis taip, kaip jam atrodo su jais elgtųsi Dievas.

^{118:8,11 (1303.1)} Automatinė visatos reakcija yra stabili ir, kokia nors forma, tęsiasi kosmose. Asmenybė, pažįstanti Dievą ir trokšianti vykdyti jo valią, turinti dvasinę išvalgą, yra dieviškai stabili ir egzistuoja amžinai. Žmogaus didįjį jaudinantį patyrimą visatoje sudaro jo mirtingo proto perėjimas iš mechaninės statikos stabilumo į dvasinės dinamikos dieviškumą, ir šitą transformaciją jis pasiekia savo paties asmenybės sprendimų jėga ir pastovumu, kiekvienoje gyvenimo situacijoje pareikšdamas: “Būtent manoji valia yra tokia, jog būtų tavoji valia.”

9. Visų mechanizmai

^{118:9,1 (1303.2)} Laikas ir erdvė yra sujungtas pagrindinės visatos mechanizmas. Tai yra priemonės, kurių pagalba ribiniams tvariniams yra suteikiama galimybė kosmose egzistuoti drauge su Begaliniu. Ribinius tvarinius nuo absoliučių lygių veiksmingai izoliuoja laikas ir erdvė. Bet šitos izoliuojančios priemonės, be kurių negalėtų egzistuoti nė vienas mirtingasis, veikia dėl to, jog tiesiogiai apribotų ribinės veiklos diapazoną.

Be jų negalėtų veikti nė vienas tvarinys, bet jos aiškiai apriboja kiekvieno tvarinio veiksmus.

118:9.2 (1303.3) Aukščiausiųjų protų sukurti mechanizmai veikia tam, kad išlaisvintų jų kūrybinius šaltinius, bet tam tikru laipsniu ir būtinai apriboja visų pavaldžių protingų būtybių veikimą. Visatų tvariniams šitas apribojimas tampa akivaizdus kaip visatų mechanizmas. Žmogus laisvos valios be suvaržymų neturi; jo pasirinkimo diapazonui yra ribos, bet tarp šito pasirinkimo ribų jo valia yra santykinai suvereni.

118:9.3 (1303.4) Mirtingojo asmenybės gyvybės mechanizmas, žmogiškasis kūnas, yra viršmirtingo kūrybinio plano produktas; dėl to pats žmogus niekada negali jo valdyti tobulai. Tiktai kada kylantysis žmogus, drauge su susiliejusiu Derintoju, pats sukuria mechanizmą asmenybės išraiškai, tiktai tada jis tikrai pasieks ištobulintą jo valdymą.

118:9.4 (1303.5) Didžioji visata yra mechanizmas, o taip pat ir organizmas, mechaninis ir gyvas—gyvas mechanizmas, sužadintas Aukščiausiojo Proto, susiderinantis su Aukščiausiąja Dvasia, ir galios ir asmenybės suvienijimo maksimaliuose lygiuose išraišką surandantis kaip Aukščiausioji Būtybė. Bet neigti ribinio kūrinio mechanizmą reiškia neigti faktą ir ignoruoti tikrovę.

118:9.5 (1303.6) Mechanizmai yra proto produktai, kūrybinio proto, veikiančio kosminius potencialus ir kosminiuose potencialuose. Mechanizmai yra Kūrėjo minties fiksuoti kristalizavimai, ir visą laiką jie veikia sutinkamai su ta valios išraiškos koncepcija, kuri juos ir sukūrė. Tačiau bet kokio mechanizmo tikslingumas yra jo kilmėje, o ne veikime.

118:9.6 (1303.7) Nereikėtų manyti, jog šitie mechanizmai apriboja Dievybės veikimą; greičiau teisinga yra tai, jog šituose pačiuose mechanizmuose Dievybė yra pasiekusi vieną amžinosios išraiškos fazę. Pagrindiniai visatos mechanizmai ėmė egzistuoti reaguodami į Pirmojo Šaltinio ir Centro absoliučią valią, ir dėl to jie amžinai veiks tobuloje harmonijoje su Begaliniojo planu; jie yra, iš tiesų, to paties plano nevaliniai modeliai.

118:9.7 (1303.8) Mes šį tą suprantame, kaip Rojaus mechanizmas yra abipusiškai susietas su Amžinojo Sūnaus asmenybe; tai yra Bendrai Veikiančiojo funkcija. Ir mes turime teorijų, susijusių su Visuotinio Absoliuto veikimu Beribio teorinių mechanizmų atžvilgiu ir Dievybės Absoliuto potencialaus asmens atžvilgiu. Bet Aukščiausiojo ir Galutiniojo besivystančiose Dievybėse mes pastebime, jog kai kurios neasmenės fazės yra realiai suvienijamos su jų valiniais atitikmenimis, ir tokiu būdu tarp modelio ir asmens atsiranda naujas ryšys.

118:9.8 (1304.1) Praeities amžinybėje Tėvas ir Sūnus pasiekė sąjungą Begalinės Dvasios išraiškos vienybėje. Jeigu, ateities amžinybėje, laiko ir erdvės vietinių visatų Sūnūs Kūrėjai ir Kuriančiosios Dvasios pasieks kūrybinę sąjungą išorinės erdvės sferose, tuomet, ką sukurtų jų vienybė kaip jų dieviškosios prigimties sujungta išraiška? Visiškai galimas dalykas, jog mes turime pamatyti Galutiniosios Dievybės, naujojo tipo viršadministratoriaus, anksčiau neatskleistą pasireiškimą. Tokios būtybės turėtų unikalias asmenybės išskirtines teises, suvienydamos asmeninį Kūrėją, neasmeninę Kuriančiąją Dvasią, mirtingojo tvarinio patyrimą, ir Dieviškosios Dvasios vis augantį įsmeninimą. Tokios būtybės

galėtų būti galutinės, kadangi jos apimtų asmeninę ir neasmeninę tikrovę, tuo pačiu metu jos apjungtų Kūrėjo ir tvarinio patyrimą. Kad ir kokias savybes turėtų šitų postuluojamų išorinės erdvės kūrinių veikiančiųjų trejybių tokie tretieji asmenys, bet jie ką nors išlaikys iš tų pačių ryšių su savo Tėvais Kūrėjais ir savo Motinomis Kūrėjomis, ką Begalinė Dvasia išlaiko savo ryšiuose su Visuotiniu Tėvu ir Amžinuoju Sūnumi.

^{118:9.9 (1304.2)} Dievas Aukščiausiasis yra viso visatos patyrimo įsameninimas, visos ribinės evoliucijos sukoncentravimas, visų tvarinių tikrovės maksimalizavimas, kosminės išminties užbaigimas, laiko galaktikų harmoningo grožio įkūnijimas, kosminio proto prasmių tiesa, ir aukščiausiųjų dvasinių vertybių gėris. Ir Dievas Aukščiausiasis, ateities begalybėje, sintezuos šitas gausias ribines skirtybes į vieną patirtiškai prasmingą visumą, net ir taip, kaip dabar jos yra egzistencialiai suvienytos absoliučiuose lygiuose Rojaus Trejybėje.

10. Apvaizdos funkcijos

^{118:10.1 (1304.3)} Apvaizda nereiškia, jog Dievas nusprendė viską už mus ir iš anksto. Dievas per daug mus myli, kad elgtųsi šitaip, nes tai niekuo nesiskirtų nuo kosminės tironijos. Žmogus tikrai turi santykinės pasirinkimo galias. Dieviškoji meilė taip pat nėra toji trumparegiška aistra, kuri žmonių vaikus lepintų ir gadintų.

^{118:10.2 (1304.4)} Tėvas, Sūnus, ir Dvasia—kaip Trejybė—nėra Visagalis Aukščiausiasis, bet Visagalio aukštybė niekada negali pasireikšti be jų. Visagalio *augimas* yra koncentruojamas ties aktualybės Absoliutais ir remiasi

potencialumo Absoliutais. Bet Visagalio Aukščiausiojo *funkcijos* yra susietos su Rojaus Trejybės funkcijomis.

118:10.3 (1304.5) Atrodytų, jog, Aukščiausiojoje Būtybėje, visas visatos veiklos fazes iš dalies iš naujo suvienija šitos patirtinės Dievybės asmenybė. Dėl to, kada mes norime Trejybę įsivaizduoti kaip vieną Dievą, ir jeigu šitą sampratą apribojame dabar žinoma ir organizuota didžiąja visata, tada mes atrandame, jog besivystanti Aukščiausioji Būtybė yra Rojaus Trejybės dalinis atvaizdavimas. Ir toliau mes matome, jog šita Aukščiausioji Dievybė vystosi kaip ribinės materijos, proto, ir dvasios asmenybės sintezė didžiojoje visatoje.

118:10.4 (1304.6) Dievai turi savybes, bet Trejybė turi funkcijas, ir kaip Trejybė, taip ir apvaizda yra funkcija, visatų visatos neasmenės virškontrolės mišinys, nusidriekiantis nuo Septinkarčio evoliucinių lygių, kurie sintezuojasi Visagalio galioje, tolyn į viršų per Dievybės Galutinybės transcendentines sferas.

118:10.5 (1304.7) Dievaas myli kiekvieną tvarinį kaip vaiką, ir toji meilė iškyla virš kiekvieno tvarinio per visą laiką ir amžinybę. Apvaizda veikia visumos požiūriu ir turi reikalo su bet kokio tvarinio veikimu tiek, kiek toks veikimas yra susijęs su visuma. Apvaizdos įsikišimas bet kokios būtybės požiūriu reiškia tos būtybės *veikimo* svarbą, kiek tai yra susiję su kokios nors visumos evoliuciniu augimu; tokia visuma gali būti rasės visuma, nacijos visuma, planetos visuma, ir net aukštesnė visuma. Būtent tvarinio veikimo svarba ir yra apvaizdos įsikišimo priežastis, o ne tvarinio kaip asmens svarba.

118:10.6 (1305.1) Nežiūrint šito, Tėvas kaip asmuo bet kuriuo metu savo tėviška ranka gali pakeisti kosminių įvykių tėkmę visiškai

sutinkamai su Dievo valia ir harmonijoje su Dievo išmintimi ir kaip tą motyvuoja Dievo meilė.

118:10.7 (1305.2) Bet tai, ką apvaizda vadina žmogus, daug dažniau būna jo paties vaizduotės produktas, atsitiktinis laimingų aplinkybių sutapimas. Tačiau, visatos egzistencijos ribinėje sferoje yra tikra ir išskylanti apvaizda, erdvės energijų, laiko judėjimų, intelekto minčių, charakterio idealų, dvasinės prigimties troškimų, ir besivystančių asmenybių tikslinių valinių veiksmų tikra ir besiaktualizuojanti tarpusavio sąsaja. Materialiųjų sferų aplinkybės galutinę ribinę integraciją pasiekia Aukščiausiojo ir Galutiniojo susijungiančiuose buvimuose.

118:10.8 (1305.3) Kiek didžiosos visatos mechanizmai proto virškontrolės dėka tobulėja iki galutinio tikslumo taško, ir kiek ištobulinto susivienijimo su dvasia dėka tvarinio protas kyla į dieviškumo pasiekimo tobulumą, ir kiek dėl to iškyla Aukščiausiasis kaip visų šitų visatos reiškinių *aktualus* suvienytojas, tiek iš tiesų vis daugiau būna pastebima apvaizda.

118:10.9 (1305.4) Kai kurios stebinančiai atsitiktinės sąlygos kartais vyraujančios evoliuciniuose pasauliuose gali būti dėl palaipsniui atsirandančio Aukščiausiojo buvimo, jo veiklos būsimosiose visatose išankstinis ženklas. Didžiausioji dalis to, ką mirtingasis pavadintų apvaizda, nėra apvaizda; jo samprotavimams apie tokius dalykus labai trukdo tai, kad jam stinga gyvenimo aplinkybių tikrųjų prasmių giluminės įžvalgos. Didelė dalis to, ką mirtingasis pavadintų sėkme, iš tiesų galėtų būti nesėkmė; nusišypsojusi sėkmė, kuri padovanoja neužtarnautą poilsį ir nepelnytą turtą, gali būti didžiausia žmogiškoji nelaimė; kaprizingos dalios akivaizdus

žiaurumas, kuris nelaimėmis prislegia koki nors kenčiantį mirtingąjį, tikrovėje gali būti toji grūdinanti ugnis, kuri nesubrendusios asmenybės minkštą geležį paverčia užgrūdintu tikrojo charakterio plienu.

^{118:10.10 (1305.5)} Besivystančiose visatose yra apvaizda, ir tvariniai ją gali atrasti tiesiog tokiu laipsniu, koku laipsniu jie yra pasiekę sugebėjimą suvokti besivystančių visatų tikslą. Užbaigtas sugebėjimas matyti visatos tikslus prilygsta tvarinio evoliuciniam užbaigtumui, ir kitaip gali būti išreikštas kaip Aukščiausiojo pasiekimas esant neužbaigtų visatų dabartinio statuso riboms.

^{118:10.11 (1305.6)} Tėvo meilė veikia tiesiogiai individo širdyje, nepriklausomai nuo visų kitų individų veiksmų ar reakcijų; ryšys yra asmeninis—žmogus ir Dievas. Dievybės (Visagalio Aukščiausiojo ir Rojaus Trejybės) neasmeninis buvimas rodo požiūrį į visumą, ne į dalį. Aukštybės virškontrolės apvaizda tampa vis didesniu laipsniu akivaizdi, kada visatos dalys viena po kitos vis labiau žengia į priekį, siekdamos ribinių likimų. Sistemoms, žvaigždynams, visatoms, ir supervisatoms įsitvirtinant šviesoje ir gyvenime, Aukščiausiasis vis daugiau iškyla kaip prasmingas sujungėjas, tarpusavyje sujungiantis visa tai, kas vyksta, tuo tarpu Galutinysis palaipsniui iškyla kaip visų daiktų transcendentinis suvienytojas.

^{118:10.12 (1306.1)} Evoliucinio pasaulio pirminėse pakopose dažnai atrodo, jog materialios kategorijos natūralūs atsitikimai ir žmogiškųjų būtybių asmeniniai troškimai yra antagonistiniai. Didelę dalį to, kas vyksta besivystančiame pasaulyje, mirtingajam gana sunku suprasti—gamtos dėsnis taip dažnai yra akivaizdžiai žiaurus, beširdis, ir abejingas viskam, kas,

žmogaus supratimu, yra teisinga, gražu, ir gera. Bet žmonijai žengiant į priekį planetinio vystymosi sferoje, mes matome, jog šitą požiūrį keičia tokie faktoriai:

118:10.13 (1306.2) 1. *Žmogaus augantis skvarbumas* — jo didėjantis supratimas apie tą pasaulį, kuriame jis gyvena; jo išplėstas sugebėjimas suvokti materialius laiko faktus, prasmingas minties idėjas, ir vertingus dvasinės įžvalgos idealus. Tol, kol žmonės vertina tikrai fizinės prigimties daiktų matu, tol jie niekada negali tikėtis surasti vienybę laike ir erdvėje.

118:10.14 (1306.3) 2. *Žmogaus didėjanti kontrolė* — palaipsnis kaupimas žinių apie materialiojo pasaulio dėsnius, apie dvasinės egzistencijos tikslus, ir apie šitų dviejų realybių filosofinio koordinavimo galimybes. Žmogus, laukinis, buvo bejėgis prieš aršų gamtos jėgų puolimą, vergavo savo paties vidinių baimių žiauriam šeiminkavimui. Pusiau civilizuotas žmogus pradeda atrakinti gamtos sferų paslapčių sandėlį, ir jo mokslas lėtai, bet veiksmingai jo prietarus naikina, tuo pačiu metu suteikdamas naują ir išplėstą faktinį pagrindą tam, kad būtų suvokiamos filosofijos prasmės ir tikrojo dvasinio patyrimo vertybės. Žmogus, civilizuotas, kada nors santykinai įvaldys savo planetos fizines jėgas; Dievo meilė jo širdyje bus efektyviai paskleidžiama kaip meilė savo bičiuliams žmonėms, tuo tarpu žmogiškosios egzistencijos vertybės artės prie mirtingojo potencialo ribų.

118:10.15 (1306.4) 3. *Žmogaus integracija visatoje* — žmogiškosios įžvalgos padidėjimas plus žmogiškojo patirtinio pasiekimo padidėjimas priartina jį prie harmonijos su Aukštybės—Rojaus Trejybės ir Aukščiausiosios Būtybės—suvienijančiais buvimais. Ir būtent tai sukuria Aukštybės suverenumą tuose

pasauliuose, kurie seniai yra įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime. Tokios išsivysčiusios planetos iš tikrųjų yra harmonijos poemos, pasiekto gėrio grožio paveikslai, įgyvendinti laikantis kosminės tiesos. Ir jeigu tokie dalykai gali vykti planetoje, tai tuomet net didingesni dalykai gali vykti sistemoje ir didžiosios visatos didesniuose vienetuose, kada jie taip pat pasiekia nusistovėjusią būseną, kuri pažymi ribinio augimo potencialų išnaudojimą.

^{118:10.16 (1306.5)} Tokios išsivysčiusios kategorijos planetoje apvaizda yra tapusi aktualybe, gyvenimo aplinkybės yra tarpusavyje susietos, bet taip yra ne tik dėl to, jog žmogus ėmė įveikti savo pasaulio materialias problemas; taip yra ir dėl to, kad jis pradėjo gyventi pagal visatų vystymosi kryptį; jis eina Aukštybės keliu į Visuotinio Tėvo pasiekimą.

^{118:10.17 (1306.6)} Dievo karalystė yra žmonių širdyse, ir kada šitoji karalystė pasaulyje tampa reali kiekvieno individo širdyje, tada Dievo valdymas toje planetoje yra tapęs realus; o tai ir yra Aukščiausiosios Būtybės pasiektas suverenumas.

^{118:10.18 (1306.7)} Tam, kad apvaizda būtų realizuota laike, žmogus turi įvykdyti tobulumo pasiekimo užduotį. Bet žmogus net ir dabar iš anksto gali pasimėgauti šitos apvaizdos amžinybės prasmėmis, kada jis apmąsto visatos faktą, jog visi dalykai, nesvarbu, ar jie būtų geri ar blogi, veikia drauge tam, kad vystytų Dievą pažįstančius mirtinguosius jiems ieškant visų Tėvo.

^{118:10.19 (1306.8)} Apvaizda tampa vis didesniu laipsniu pastebima, kada žmonės stiebiasi į viršų nuo to, kas yra materialu, į tai, kas yra dvasiška. Užbaigtos dvasinės įžvalgos pasiekimas įgalina

kylančiąją asmenybę pastebėti harmoniją ten, kur anksčiau buvo chaosas. Net ir morontijos mota reiškia tikrąjį vystymąsi šita kryptimi.

^{118:10.20 (1307.1)} Apvaizda iš dalies yra neužbaigto Aukščiausiojo virškontrolė, pasireiškianti neužbaigtose visatose, ir dėl to ji visą laiką turi būti:

^{118:10.21 (1307.2)} 1. *Dalinė* — dėl to, jog Aukščiausiosios Būtybės aktualizavimasis yra neužbaigtas, ir

^{118:10.22 (1307.3)} 2. *Nenuspėjama* — dėl to, jog svyruoja tvarinio požiūris, kuris visą laiką keičiasi, einant iš vieno lygio į kitą, šitaip sukeldamas akivaizdžiai kintančią atsakomąją reakciją Aukščiausiąjame.

^{118:10.23 (1307.4)} Kada žmonės meldžiasi, kad į gyvenimo aplinkybes įsikištų apvaizda, tada dažnai atsakas į jų maldas yra jų pačių pasikeitęs požiūris į gyvenimą. Bet apvaizda nėra kaprizinga, taip pat ji nėra nei fantastinė, nei magiška. Ji yra ribinių visatų galingo valdovo lėtas ir tvirtas iškilimas, kurio didingą buvimą besivystantys tvariniai kartas nuo karto pastebi, kada visatose jie žengia į priekį. Apvaizda yra erdvės galaktikų ir laiko asmenybių užtikrintas ir tvirtas žengimas į amžinybės tikslus, iš pradžių Aukščiausiąjame, tada Galutiniajame, ir galbūt Absoliute. Ir mes manome, jog begalybėje yra ta pati apvaizda, ir tai yra Rojaus Trejybės, šitaip motyvuojančios visatų gausybės panoramą, valia, veiksmai, tikslas.

^{118:10.24 (1307.5)} [Parengė Galingasis Žinianešys, laikinai gyvenantis Urantijoje.]

119 Dokumentas. Kristaus Mykolo savęs padovanojimai

^{119:0.1 (1308.1)} BŪDAMAS Nebadono Vakaro Žvaigždžių Vadovas, aš esu Gabrielio paskirtas į Urantiją su misija, kad apreikščiau pasakojimą apie Visatos Valdovo, Nebadono Mykolo, septynis savęs padovanojimus, o mano vardas yra Gavalija. Pateikdamas šitą pasakojimą, aš griežtai laikysiuosi tų apribojimų, kurie yra numatyti mano įgaliojimams.

^{119:0.2 (1308.2)} Savęs padovanojimo savybė yra neatskiriama nuo Visuotinio Tėvo Rojaus Sūnų. Trokšdamos priartėti prie jiems pavaldžių gyvų tvarinių gyvenimo patyrimo, įvairios Rojaus Sūnų kategorijos atspindi savo Rojaus tėvų dieviškąją prigimtį. Rojaus Trejybės Amžinasis Sūnus šitai praktikai davė pradžia, kada septynis kartus save padovanojo septyniuose Havonos apskritimuose tais laikais, kada kilo Grandfanda ir pirmieji laiko ir erdvės piligrimai. Ir Amžinasis Sūnus toliau tęsia savęs padovanojimą vietinėms erdvės visatoms savo atstovų, Sūnų Mykolų ir Avonalų, asmenyse.

^{119:0.3 (1308.3)} Kada Amžinasis Sūnus padovanoja Sūnų Kūrėją projektuojamai vietinei visatai, tada tas Sūnus Kūrėjas prisiima visišką atsakomybę už tos naujosios visatos užbaigimą, valdymą, ir ramybę, įskaitant ir iškilmingą priesaiką amžinajai Trejybei visą aukščiausiąją valdžią šiam naujam kūriniui prisiimti ne anksčiau to meto, kada jis sėkmingai bus užbaigęs savo kaip tvarinio septynis savęs padovanojimus ir kada juos bus patvirtinę atitinkamos supervisatos Dienų Senieji. Šitą įsipareigojimą prisiima kiekvienas Sūnus Mykolas, kuris savanoriškai iš Rojaus išvyksta tam, kad pradėtų visatos organizavimą ir kūrimą.

^{119:0.4 (1308.4)} Šitų tvarinio įsikūnijimų tikslas yra įgalinti tokius Kūrėjus tapti išmintingais, užjaučiančiais, teisingais, ir supratingais valdovais. Šitie dieviškieji Sūnūs yra iš prigimties teisingi, bet dėl šitų vienas po kito einančių savęs padovanojimo patyrimų jie tampa supratingai gailestingi; jie yra savaime gailestingi, bet šitie patyrimai juos padaro gailestingus naujomis ir papildomomis prasmėmis. Šitie savęs padovanojimai yra paskutiniai laipteliai juos lavinant ir rengiant toms didingoms užduotims valdyti vietines visatas remiantis dieviškuoju teisumu ir teisingu mąstymu.

^{119:0.5 (1308.5)} Nors daugybė naudingų dalykų tenka įvairiems pasauliams, sistemoms, ir žvaigždynams, o taip pat ir visatos protingų būtybių įvairioms kategorijoms, kurios yra paveiktos ir turi naudos iš šitų savęs padovanojimų, bet vis tik pirmiausia jie yra suplanuoti tam, jog užbaigtų paties Sūnaus Kūrėjo asmeninį mokymą ir visatinį švietimą. Šitie savęs padovanojimai nėra esminiai vietinės visatos išmintingam, teisingam, ir sumaniam valdymui, bet jie yra būtinai reikalingi tam, jog toks kūrinys, kuriame knibžda gyvybės įvairios formos ir gausybė protingų, bet netobulų tvarinių, būtų administruojamas dorai, gailestingai, ir supratingai.

^{119:0.6 (1308.6)} Sūnūs Mykolai visatos organizavimo darbą pradeda jausdami visišką ir teisingą gailestį įvairioms būtybių kategorijoms, kurias jie yra sukūrę. Jie turi milžiniškas gailestingumo atsargas visiems šitiems įvairiems tvariniams, net užuojautą ir tiems, kurie klysta ir murkdosi savo pačių sukurtoje savanaudiškumo pelkėje. Bet tokių įgimtų teisingumo ir teisumo sugebėjimų neužteks Dienų Senujų vertinimu. Šitie trivieniai supervisatų valdovai niekada

nepatvirtins Sūnaus Kūrėjo Visatos Valdovu tol, kol jis iš tikrųjų savo realaus patyrimo dėka nebus įgijęs savo paties tvarinių požiūrio jų egzistencijos aplinkoje ir būtent šitų pačių tvarinių pavidalu. Šitaip tokie Sūnūs tampa išmintingais ir supratingais valdovais; jie *susipažįsta* su tomis įvairiomis grupėmis, kurias jie valdo ir kurioms panaudoja visatos valdžią. Gyvojo patyrimo dėka jie turi praktinį gailestingumą, dorą sprendimą, ir kantrybę, kilusią iš patirtinės tvarinio egzistencijos.

119:0.7 (1309.1) Nebadono vietinę visatą dabar valdo toks Sūnus Kūrėjas, kuris savęs padovanojimų tarnystę yra užbaigęs; jis valdo teisinga ir gailestinga aukščiausiaja valdžia visose savo besivystančios ir tobulėjančios visatos milžiniškose valdose. Nebadono Mykolas yra Amžinojo Sūnaus 611.121-asis savęs padovanojimas laiko ir erdvės visatoms, ir jūsų vietinės visatos organizavimą jis pradėjo maždaug prieš keturis šimtus milijardų metų. Savo pirmajam savęs padovanojimo jaudinančiam patyrimui Mykolas pasirengė maždaug tuo metu, kada Urantija ėmė įgauti savo dabartinę formą, prieš vieną milijardą metų. Jo savęs padovanojimais vyko vienas po kito maždaug kas vieną šimtą penkiasdešimt milijonų metų, paskutinytis buvo Urantijoje prieš vieną tūkstantį devynis šimtus metų. Dabar aš pradėsiu atskleisti šitų savęs padovanojimų prigimtį ir pobūdį tiek, kiek tą padaryti man leidžia suteikti įgaliojimai.

1. Pirmasis savęs padovanojimas

119:1.1 (1309.2) Salvingtone buvo iškilminga proga beveik prieš vieną milijardą metų, kada susirinkę Nebadono visatos valdytojai ir vadovai išgirdo Mykolą paskelbiant, kad jo vyresnysis brolis,

Emanuelis, netrukus prisiims valdžią Nebadone tuo metu, kada jis (Mykolas) bus išvykęs atlikti neatskleistos užduoties. Dėl šito įvykio nebuvo perduota jokie kito pranešimo, išskyrus tai, kad transliuotoje programoje buvo perduotas atsisveikinimas Žvaigždyno Tėvams, kur, tarp kitų nurodymų, buvo pasakyta: “Ir šitam laikotarpiui aš patikiu jus Emanuelio globai ir priežiūrai, tuo tarpu aš vykstu įgyvendinti savo Rojaus Tėvo nurodymo.”

119:1.2 (1309,3) Pasiuntęs šitą atsisveikinimo pranešimą, Mykolas pasirodė Salvingtono išvykimo lauke, tiesiog taip, kaip ir daugeliu ankstesniųjų progų, kada ruošdavosi išvykti į Uversą ar į Rojų, išskyrus tai, kad jis atvyko vienas. Savo pareiškimą dėl išvykimo jis užbaigė šiais žodžiais: “Aš palieku jus tikrai trumpam. Daugelis iš jūsų, aš žinau, norėtų vykti su manimi, bet ten, kur aš vykstu, jūs vykti negalite. Ką netrukus darysiu aš, jūs to daryti negalite. Aš vykstu įvykdyti Rojaus Dievybių valios, ir kada savąją misiją būsiu užbaigęs ir įgijęs šitą patyrimą, tada tikrai sugrįšiu į savo vietą tarp jūsų.” Ir šitaip taręs, Nebadono Mykolas išnyko iš visų susirinkusiųjų akiračio, ir vėl pasirodė po dvidešimties metų standartiniu laiku. Visame Salvingtone, tikrai Dieviškoji Dvasia ir Emanuelis žinojo, kas vyksta, o Dienų Sąjunga savo paslaptimi pasidalino tikrai su visatos pagrindiniu valdytoju, Gabrieliu, Ryškiaja ir Ryto Žvaigžde.

119:1.3 (1309,4) Visi Salvingtono gyventojai ir tie, kurie gyveno žvaigždynų ir sistemų būstinių pasauliuose, susirinko prie savo atitinkamų informacijos iš visatos priėmimo stočių, tikėdamiesi ką nors sužinoti apie Sūnaus Kūrėjo misiją ir buvimo vietą. Tikrai trečiąją dieną po Mykolo išvykimo buvo

gautas pranešimas, kuris galėjo turėti tam tikros reikšmės. Tą dieną Salvingtone iš Melkizedeko sferos, tos kategorijos būstinės Nebadone, buvo užregistruotas pranešimas, kuris tiesiog užfiksavo šitą nepaprastą ir anksčiau niekada negirdėtą transakciją: “Šiandien vidurdienį šito pasaulio priėmimo lauke pasirodė nepaprastas Sūnus Melkizedekas, ne mūsiškis, bet visiškai panašus į mūsų kategoriją. Jį lydėjo vienas omniafimas, kuris turėjo įgaliojimus iš Uversos ir kuris pateikė mūsų vadovui adresuotus įsakymus, perduotus nuo Dienų Senujų ir tuo pačiu metu patvirtintus Salvingtono Emanuelio, nurodančius, jog šitas naujasis Sūnus Melkizedekas būtų priimtas į mūsų kategoriją ir paskirtas į Nebadono Melkizedekų nepaprastųjų misijų tarnystę. Ir šitaip buvo įsakyta; taip buvo ir padaryta.”

^{119:1.4 (1310.1)} Ir tai yra beveik viskas, ką galima surasti Salvingtono įrašuose, susijusiuose su pirmuoju Mykolo savęs padovanojimu. Daugiau nieko neužfiksuoja tol, kol praeina vienas šimtas metų Urantijos laiku, kada buvo užregistruotas Mykolo sugrįžimo ir nepaskelbto vėl atnaujinto vadovavimo visatos reikalams faktas. Bet Melkizedeko pasaulyje galima surasti keistą dokumentą, atpasakojimą apie nepaprastųjų situacijų korpuso šito unikalaus Sūnaus Melkizedeko tarnystę tame amžiuje. Šitas dokumentas yra saugomas paprastoje šventovėje, kuri dabar užima Tėvo Melkizedeko namų priekinę dalį, ir jis pasakoja apie šito laikinojo Sūnaus Melkizedeko tarnystę, ryšium su jo paskyrimu į dvidešimt keturias nepaprastąsias misijas visatoje. Ir šitas dokumentas, kurį aš taip neseniai skaičiau, baigiasi šitaip:

119:1.5 (1310.2) “Ir šitos dienos vidurdienį, be išankstinio paskelbimo ir dalyvaujant tik tai trims mūsų brolijos nariams, šitas atvykęs mūsų kategorijos Sūnus išnyko iš mūsų pasaulio taip, kaip ir buvo pasirodęs, lydimas tik vieno omniafimo; ir dabar šitas dokumentas yra užbaigiamas šiuo patvirtinimu, jog šitas atvykęs gyveno kaip Melkizedekas, turėdamas Melkizedeko pavidalą jis dirbo kaip Melkizedekas, ir jis patikimai atliko visas savo užduotis kaip mūsų kategorijos nepaprastųjų situacijų sūnus. Visuotinai sutarus jis tapo Melkizedekų vadovu, nusipelnė mūsų meilės ir didžiulės pagarbos savo neprilygstama išmintimi, aukščiausiojo laipsnio meile, ir nuostabiu atsidavimu pareigai. Jis mylėjo mus, suprato mus, ir tarnavo su mumis, ir mes esame jo ištikimi ir atsidavę bičiuliai Melkizedekai per amžius, kadangi šitas atvykęs į mūsų pasaulį dabar amžinai tapo visatos tarnu, turinčiu Melkizedeko prigimtį.”

119:1.6 (1310.3) Ir tai yra viskas, ką man leidžiama jums papasakoti apie pirmąjį Mykolo savęs padovanojimą. Mes, aišku, gerai suprantame, jog tas nepaprastas Melkizedekas, kuris taip paslaptinai tarnavo su Melkizedekais prieš milijardą metų, buvo ne kas kitas, kaip įsikūnijęs Mykolas, vykdančias pirmojo savęs padovanojimo misiją. Dokumentai konkrečiai nepažymi, jog šitas unikalus ir sumanus Melkizedekas buvo Mykolas, bet visuotinai yra tikima, kad tai buvo jis. Galbūt tikrąjį pareiškimą dėl šito fakto galima surasti Sūnaringtono archyvuose, o to slaptojo pasaulio archyvai mums yra neprieinami. Paslaptys apie įsikūnijimus ir savęs padovanojimus iki galo yra žinomos tik šitame šventajame dieviškųjų Sūnų pasaulyje. Mes visi žinome faktus apie Mykolo savęs padovanojimus, bet mes nesuprantame, kaip jie įvykdomi. Mes nežinome, kaip visatos

valdovas, Melkizedekų kūrėjas, gali taip staiga ir paslaptiškai tapti vienu iš jų narių, ir kaip vienas iš jų, gyventi tarp jų ir dirbti kaip Sūnus Melkizedekas vieną šimtą metų. Bet šitaip įvyko.

2. Antrasis savęs padovanojimas

^{119:2.1 (1310.4)} Po to, kada Mykolas save padovanojo Melkizedeko pavidalu, Nebadono visatoje reikalai klostėsi sklandžiai maždaug vieną šimtą penkiasdešimt milijonų metų, o tada prasidėjo neramumai 37-ojo žvaigždyno 11-oje sistemoje. Šituos neramumus sukėlė Sūnaus Lanonandeko, Sistemos Valdovo, klaidingas supratimas, dėl kurio Žvaigždyno Tėvai priėmė nuosprendį, o jį patvirtino Dienų Ištikimasis, Rojaus patarėjas tam žvaigždynui, bet protestuojantis Sistemos Valdovas ne iki galo susitaikė su šiuo nuosprendžiu. Po ilgiau kaip vieną šimtą metų trukusio nepasitenkinimo jis sukurstė savo pagalbininkus dalyvauti viename iš plačiausiai išplitusių ir pražūtingiausių iš visų kada nors sukurstytų maištų Nebadono visatoje prieš Sūnaus Kūrėjo valdžią, maište, kuriam jau seniai nuosprendį paskelbė ir jį užbaigė Dienų Senujų veiksmai Uversoje.

^{119:2.2 (1311.1)} Šitas maištininkas Sistemos Valdovas, Lutentija, savo būstinės planetoje viešpatavo daugiau negu dvidešimt metų standartiniu Nebadono laiku; vėliau, Patys Aukštieji, pritarus Uversai, įsakė jį izoliuoti, o Salvingtono valdovui pateikė prašymą paskirti naują Sistemos Valdovą, kuris prisiimtų vadovavimą konfliktų draskomai ir supainiotai apgyvendintų pasaulių sistemai.

^{119:2.3 (1311.2)} Tuo pačiu metu, kada šitas prašymas buvo gautas Salvingtone, Mykolas kreipėsi su antruoju iš tų nepaprastųjų pareiškimų, susijusių su savo ketinimu išvykti iš visatos būstinės, turėdamas tikslą “įvykdyti savo Rojaus Tėvo raginimą,” pažadėdamas “sugrįžti reikiamu metu” ir visą valdžią sutelkdamas savo Rojaus brolio, Emanuelio, Dienų Sąjungos, rankose.

^{119:2.4 (1311.3)} Ir tuomet, tokiu pačiu metodu, koks buvo matomas aną kartą, kada jis išvyko, ryšium su savęs padovanojimu Melkizedeko pavidalu, Mykolas vėl atsisveikino su savosios būstinės sfera. Praėjus trims dienoms po šito nepaaiškinto atsisveikinimo, Nebadono pirminių Sūnų Lanonandekų rezerviniame korpuse pasirodė naujas ir nežinomas narys. Šitas naujas Sūnus pasirodė vidurdienį, apie jį nieko nepranešus ir lydimas vieno tertio, kuris turėjo įgaliojamuosius raštus nuo Uversos Dienų Senųjų, patvirtintus Salvingtono Emanuelio, nurodančius, jog šitas naujasis Sūnus būtų paskirtas į 37-ojo žvaigždyno 11-ąją sistemą kaip nušalinto Lutentijos perėmėjas ir turintis visišką valdžią kaip laikinai einantis Sistemos Valdovo pareigas tol, kol bus paskirtas naujasis valdovas.

^{119:2.5 (1311.4)} Daugiau negu septyniolika metų visatos laiku šitas nepaprastas ir nežinomas laikinasis valdovas administravo šitos pasimetusios ir demoralizuotos vietinės sistemos reikalus ir išmintingai sprendė jos sunkumus. Niekada nebuvo nė vieno kito Sistemos Valdovo, kurį būtų taip atsidavusiai mylėję arba tokiu plačiu mastu gerbę. Teisingumu ir gailestingumu šitas naujasis valdovas atstatė tvarką šitoje neramioje sistemoje, tuo pačiu jis uoliai tarnavo visiems savo pavaldiniams, net savo

maištingajam pirmtakui pasiūlė išskirtinę teisę dalintis sistemos valdžios sostu, jeigu tikrai dėl savo neišmintingumo jis tikrai atsiprašytų Emanuelio. Bet Lutentija su panieka atmetė šituos gailestingumo pasiūlymus, gerai žinodamas, jog šitas naujasis ir nepaprastasis sistemos Valdovas yra ne kas kitas, kaip Mykolas, būtent pats tas visatos valdovas, kuriam jis taip neseniai buvo metęs iššūkį. Bet milijonai jo suklaidintų ir apgautų pasekėjų priėmė šito naujojo valdovo, kuris tuo metu buvo žinomas kaip Palonijos sistemos Valdovas Išgelbėtojas, atleidimą.

119:2,6 (1311.5) Ir tada atėjo toji įsimintina diena, kada atvyko paskirtas naujasis Sistemos Valdovas, visatos valdžios patvirtintas kaip nušalinto Lutentijos nuolatinis perėmėjas, o visa Palonija gedėjo dėl paties kilniausio ir geranoriškiausio sistemos valdovo, kokį tik kada nors pažinojo Neadonas, išvykimo. Jį mylėjo visa sistema ir garbino jo bičiuliai iš visų Sūnų Lanonandekų grupių. Jo išvykimas nebuvo paprastas; buvo organizuotos didžiulės iškilmės, kada jis paliko sistemos būstinę. Net ir klystantis jo pirmtakas atsiuntė šitokį pranešimą: “Teisus ir teisingas tu esi visuose savo reikaluose. Nors aš tebeatmetu Rojaus valdymą, bet esu priverstas pripažinti, jog tu esi teisingas ir gailestingas administratorius.”

119:2,7 (1312.1) Ir tada tikrai šitas laikinasis maištaujančios sistemos valdovas išvyko iš tos planetos, kurioje jis trumpai gyveno, ją administruodamas, tuo tarpu trečiąją dieną po šito Mykolas pasirodė Salvingtone ir vėl ėmė valdyti Neadono visatą. Netrukus trečią kartą buvo paskelbta iš Uversos apie Mykolo suverenumo ir valdžios padidintą jurisdikciją. Pirmą kartą apie tai buvo paskelbta tuo metu, kada jis atvyko į Neadoną, antrą

kartą toks paskelbimas buvo pateiktas tuoj po to, kada buvo užbaigtas Melkizedeko savęs padovanojimas, o dabar yra skelbiama trečią kartą, užbaigus antrąją arba Lanonandeko misiją.

3. Trečiasis savęs padovanojimas

^{119:3.1 (1312.2)} Aukščiausioji taryba Salvingtone ką tik baigė aptarinėti Gyvybės Nešėjų iš 61-ojo žvaigždyno 87-sios sistemos 217-sios planetos kreipimąsi, kad jiems į pagalbą būtų pasiųstas Materialusis Sūnus. Dabar šitoji planeta buvo apgyvendintų pasaulių sistemoje, kur kitas sistemos Valdovas buvo išklydęs iš kelio, iki to laiko tai buvo antrasis maištas visame Neadone.

^{119:3.2 (1312.3)} Mykolo pageidavimu, veiksmai dėl šitos planetos Gyvybės Nešėjų prašymo buvo atidėti tol, kol jį apsvarstys Emanuelis ir pateiks savo pranešimą. Tai buvo neįprasta procedūra, ir aš gerai prisimenu, kaip mes visi laukėme kažko neįprasto, ir mums neteko ilgai laukti nežinomybėje. Vadovavimą visatai Mykolas perdavė į Emanuelio rankas, tuo tarpu Gabrieliui jis patikėjo vadovavimą dangiškosioms jėgoms, ir šitaip perdavęs savo administracines pareigas, jis atsisveikino su Visatos Motina Dvasia ir išnyko iš Salvingtono išvykimo lauko tiksliai taip, kaip jis tą buvo padaręs dviem ankstesnėmis progomis.

^{119:3.3 (1312.4)} Ir, kaip buvo galima tikėtis, trečiąją dieną po šito 61-ojo žvaigždyno 87-sios sistemos būstinės pasaulyje, nieko nepranešęs, pasirodė nepaprastas Materialusis Sūnus, lydimas vieno sekonafimo, paskirtas Uversos Dienų Senujų ir patvirtintas Salvingtono Emanuelio. Nedelsiant laikinasis

Sistemos Valdovas šitą naująjį ir paslaptinę Materialųjį Sūnų paskyrė 217-ojo pasaulio laikinuojų Planetos Princu, ir šitą paskyrimą tuoj pat patvirtino 61-ojo žvaigždyno Patys Aukštieji.

^{119:3,4 (1312.5)} Tokiu būdu šitas unikalus Materialusis Sūnus tikrai pradėjo savo sunkią karjerą dėl atsiskyrimo ir maišto izoliuotame pasaulyje, esančiame sunkumų apgultoje sistemoje, neturėdamas jokio tiesioginio ryšio su išorine visata, dirbdamas visiškai vienas per vienos ištisos kartos gyvenimą planetiniu laiku. Šitas nepaprastosios situacijos Materialusis Sūnus pasiekė, jog puolęs Planetos Princas ir visas jo personalas atliko atgailą ir pasitaisė ir buvo liudininkas to, kaip planeta sugrįžo į ištikimą tarnystę Rojaus valdžiai taip, kaip yra nustatyta vietinėse visatose. Reikiamu metu Materialusis Sūnus ir Dukra atvyko į šitą jėgas atgavusį ir išgelbėtą pasaulį, ir kada tinkamu būdu jie buvo įtvirtinti kaip matomi planetos valdovai, tada vieną dieną vidurdienį laikinasis arba nepaprastosios situacijos Planetos Princas oficialiai atsisveikino ir išnyko. Trečiąją dieną po šito, Mykolas pasirodė įprastoje savo vietoje Salvington, ir labai greitai supervisatos programos perdavė Dienų Senujų ketvirtąją deklaraciją, pranešančią apie Mykolo suverenumo Neadone tolimesnį padidinimą.

^{119:3,5 (1312.6)} Man gaila, jog aš neturiu leidimo papasakoti apie tai, su kokia kantrybe, tvirtybe, ir sumanumu šitas Materialusis Sūnus pasitikdavo tas išbandančias situacijas šitoje susipainiojusioje planetoje. Šito izoliuoto pasaulio pataisymas yra vienas iš nuostabiausiai jaudinančių skyrių išgelbėjimo analuose visame Neadone. Šitos misijos pabaigoje visam

Nebadonui tapo aišku, kodėl jų mylimas valdovas nusprendė įsitraukti į šituos pasikartojančius savęs padovanojimus kokios nors pavaldžios kategorijos išmintingos būtybės pavidalu.

^{119:3.6 (1313.1)} Mykolo savęs padovanojimai Sūnaus Melkizedeko, vėliau Sūnaus Lanonandeko, o toliau Materialiojo Sūnaus pavidalu yra visi vienodai paslaptingi ir nepaaiškinami. Kiekvienu atveju jis pasirodydavo *staiga* ir kaip visiškai išsivystęs savęs padovanojimo grupės individas. Tokių įsikūnijimų paslapties niekada nesužinos niekas, išskyrus tuos, kurie turi leidimą į Sūnaringtono šventosios sferos archyvų vidinį apskritimą.

^{119:3.7 (1313.2)} Niekada, po jo nuostabaus savęs padovanojimo izoliuoto ir sukilusio pasaulio Planetos Princo pavidalu, nė vienas Materialusis Sūnus ar Dukra Nebadone neturėjo ir minties skųstis dėl savojo paskyrimo arba aimanuoti dėl sunkumų vykdant savo planetinę misiją. Visam laikui Materialieji Sūnūs žino, jog visatos Sūnų Kūrėją jie turi kaip supratingą valdovą ir užjaučiantį draugą, tą, kuris “visais atžvilgiais buvo išbandytas ir patikrintas,” net ir taip, kaip ir jie turi būti išbandyti ir patikrinti.

^{119:3.8 (1313.3)} Po kiekvienos iš šitų misijų ėjo didesnės tarnystės ir ištikimybės amžius tarp visų išmintingų dangiškųjų tvarinių, kilusių visatoje, tuo tarpu kiekvieną vėliau einantį savęs padovanojimo amžių apibūdindavo visų visatos administravimo metodų ir visų valdymo būdų išvystymas ir patobulinimas. Po šito savęs padovanojimo joks Materialusis Sūnus ar Dukra niekada sąmoningai neprisijungė prie maišto prieš Mykolą; jie myli ir gerbia jį per daug atsidavusiai, jog kada nors sąmoningai jį atstumtų. Pastarųjų laikų Adomus iš

tiesos kelio buvo išvedę maištaujančių asmenybių aukštesnieji tipai tikrai apgavystės ir sofistikos dėka.

4. Ketvirtasis savęs padovanojimas

^{119:4.1 (1313.4)} Būtent vieno iš Uversos periodinių tūkstantmečio kvietimų pagal sąrašą pabaigoje Mykolas pradėjo oficialiai perduoti Nebadono valdymą į Emanuelio ir Gabrielio rankas; ir, aišku, prisimindami, kas po šitokio veiksmo buvo atsitikę praeityje, mes visi pasiruošėme tapti Mykolo išvykimo į savęs padovanojimo ketvirtąją misiją liudininkais, ir mums neilgai teko laukti, nes jis greitai išėjo į Salvingtono išvykimo lauką ir pranyko iš mūsų akiračio.

^{119:4.2 (1313.5)} Trečiąją dieną po šito išvykimo į savęs padovanojimo misiją mes pastebėjome, visatos programose, transliuojamose į Uversą, šitą svarbų žinių pranešimą iš Nebadono serafinės būstinės: “Pranešame apie vieno nežinomo serafimo, lydimo atsiskyrusiojo supernafimo ir Salvingtono Gabrielio, nepaskelbtą atvykimą. Šitas neregistruotas serafimas atitinka Nebadono kategoriją ir turi mandatą nuo Uversos Dienų Senujų, patvirtintą Salvingtono Emanuelio. Šitas serafimas yra kvalifikuojamas kaip priklausantis aukščiausiai vietinės visatos angelų kategorijai ir jau yra paskirtas į mokymo patarėjų korpusą.”

^{119:4.3 (1313.6)} Mykolas, per šitą serafinį savęs padovanojimą, iš Salvingtono buvo išvykęs daugiau negu keturiasdešimt standartinių visatos metų. Šituo laikotarpiu jis buvo paskirtas serafiniu mokymo patarėju, ką jūs galėtumėte pavadinti asmeniniu sekretoriumi, dvidešimt šešioms skirtingiems pagrindiniams mokytojams, veikusiems dvidešimt dviejuose

skirtinguose pasauliuose. Jo paskutinioji arba baigiamoji užduotis buvo paskyrimas Trejybės Sūnaus Mokytojo, vykdančio savęs padovanojimo misiją Nebadono visatos 3-ojo žvaigždymo 84-sios sistemos 462-ajame pasaulyje, patarėju ir padėjėju.

^{119:4.4 (1314.1)} Niekada, per visus tuos septynerius užduoties metus, šitas Trejybės Sūnus Mokytojas nebuvo visiškai įsitikinęs dėl šito serafinio padėjėjo tapatybės. Tas tiesa, tuo metu į visus serafimus buvo žvelgiama su ypatingu susidomėjimu ir atidumu. Mes visi labai gerai žinojome, jog mūsų mylimas Valdovas buvo išvykęs į visatą, savo išvaizdą pakeitęs serafimo pavidalu, bet mes niekada negalėjome būti tikri dėl jo tapatybės. Niekada nebuvo galima nustatyti jo tapatybės iki to meto, kada jis buvo priskirtas prie šito Trejybės Sūnaus Mokytojo, vykdančio savęs padovanojimo misiją. Bet per visą šitą erą į aukščiausiuosius serafimus buvo žiūrima su ypatingu rūpesčiu, nes bet kuris iš mūsų galėjo, šito nežinodamas, priimti visatos Valdovą, atliekantį tvarinio savęs padovanojimo misiją. Ir tokiu būdu amžiams tapo tiesa, kas susiję su angelais, kad jų Kūrėjas ir Valdovas buvo “visais atžvilgiais išmėgintas ir patikrintas serafinės asmenybės pavidalu.”

^{119:4.5 (1314.2)} Kada šitie vienas po kito ėję savęs padovanojimais vis didesniu laipsniu ėmė įgauti visatos gyvybės žemesniųjų formų prigimtį, tada Gabrielis vis didesniu laipsniu ėmė tapti šitų jaudinančių įsikūnijimo patyrimų padėjėju, veikdamas kaip visatos ryšininkas tarp Mykolo ir laikinojo visatos valdovo, Emanuelio.

^{119:4.6 (1314.3)} Dabar Mykolas buvo sukaupęs savo sukurtą visatos Sūnų trijų kategorijų savęs padovanojimo patyrimą:

Melkizedekų, Lanonandekų, ir Materialiųjų Sūnų. Po šito jis kilniai sutinka įsikūnyti angeliškosios gyvybės pavidalu kaip aukščiausiasis serafimas prieš tai, kada savo dėmesį jis nukreipė į savo valinių tvarinių žemiausiosios formos kylančiosios karjeros įvairias fazes, į evoliucinius laiko ir erdvės mirtinguosius.

5. Penktasis savęs padovanojimas

^{119:5.1 (1314.4)} Šiek tiek daugiau negu prieš tris šimtus milijonų metų, kaip laikas yra skaičiuojamas Urantijoje, mes buvome liudininkai kito visatos valdžios perdavimo Emanueliui ir stebėjome Mykolo pasirengimą išvykimui. Šitą kartą viskas buvo kitaip negu anksčiau, nes jis paskelbė, kad jo galutinis maršruto tikslas yra Uversa, Orvontono supervisatos būstinė. Reikiamu laiku mūsų Valdovas išvyko, bet supervisatos programose niekada nebuvo užsiminta apie Mykolo atvykimą į Dienų Senujų rezidenciją. Tuoju po jo išvykimo iš Salvingtono iš tiesų Uversos programose atsirado šitas reikšmingas pareiškimas: “Nieko nepranešus, šiandien atvyko neturintis numerio mirtingojo kilmės kylantysis piligrimas iš Nebadono visatos, turintis Salvingtono Emanuelio patvirtinimą ir lydimas Nebadono Gabrielio. Šita neatpažintoji būtybė turi tikrosios dvasios statusą ir buvo priimta į mūsų broliją.”

^{119:5.2 (1314.5)} Jeigu jūs kartais aplankytumėte Uversą šiandien, tai išgirstumėte išsamų pasakojimą apie tas dienas, kada ten gyveno Eventodas, tas ypatingas ir nežinomas laiko ir erdvės piligrimas, kuris Uversoje buvo žinomas tuo vardu. Ir šitas kylantysis mirtingasis, mažų mažiausiai nuostabi asmenybė kylančiųjų mirtingųjų dvasinės pakopos tikslu pavidalu, Uversoje gyveno ir veikė vienuolika metų Orvontono

standartiniu laiku. Šita būtybė gaudavo užduotis ir vykdė dvasinio mirtingojo pareigas drauge su savo bičiuliais iš įvairių Orvontono vietinių visatų. “Visais atžvilgiais jis buvo patikrintas ir išmėgintas, net ir taip, kaip ir jo bičiuliai,” ir kiekvienu atveju jis įrodė, jog yra vertas to, kad vyresnybė juo tiki ir pasitiki, tuo pačiu metu jis neabejotinai užsitarnavo savo bičiulių dvasių pagarbą ir atsidavusį susižavėjimą.

119:5.3 (1315.1) Salvingtone mes sekėme šito dvasinio piligrimo karjerą su didžiausiu susidomėjimu, puikiausiai žinodami, dėl Gabrielio buvimo, jog šitas kuklus ir neturintis numerio piligrimas dvasia buvo ne kas kitas, kaip save padovanojantis mūsų vietinės visatos valdovas. Šitas Mykolo pirmasis pasirodymas, įsikūnijus mirtingojo evoliucijos vienos pakopos vaidmenyje buvo toks įvykis, kuris sujaudino ir sužavėjo visą Nebadoną. Mes buvome girdėję apie tokius dalykus, bet dabar juos stebėjome. Uversoje jis pasirodė visiškai išsivystęs ir tobulai išmokytas dvasinis mirtingasis, ir, kaip toks, savo karjerą tęsė iki to įvykio, kada grupė kylančiųjų mirtingųjų buvo perkelta į Havoną; po šito jis kalbėjosi su Dienų Senaisiais ir nedelsiant, lydimas Gabrielio, netikėtai ir be ceremonijų paliko Uversą, neužilgo po šito pasirodydamas savo įprastoje vietoje Salvingtone.

119:5.4 (1315.2) Tikrai po šito savęs padovanojimo užbaigimo, mes galutinai suvokėme, jog Mykolas galbūt ketina įsikūnyti savo visatos asmenybių įvairių kategorijų pavidalu, pradedant nuo aukščiausiųjų Melkizedekų ir baigiant žemai esančiais materialaus kūno ir kraujo mirtingaisiais laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Maždaug šituo laiku Melkizedekų koledžai pradėjo kalbėti apie tikimybę, jog Mykolas kada nors

įsikūnys kaip materialaus kūno mirtingasis, ir daug buvo svarstoma apie tokio nepaaiškinamo savęs padovanojimo galimą metodą. Tai, kad Mykolas pats asmeniškai buvo atlikęs kylančiojo mirtingojo vaidmenį, sukėlė naują ir papildomą susidomėjimą tvarinio žengimo į priekį visu planu, kaip pirmyn žengiama tiek vietinėje visatoje, tiek supervisatoje.

^{119:5.5 (1315.3)} Vis tik, šitų vienas po kito einančių savęs padovanojimų metodas tebeliko paslaptis. Net ir Gabrielis prisipažįsta, kad jis nesuvokia to metodo, kurio dėka šitas Rojaus Sūnus ir visatos Kūrėjas gali, savo valia, įgauti vieno iš jam pačiam pavaldžių tvarinių asmenybę ir gyventi tokio tvarinio gyvenimą.

6. Šeštasis savęs padovanojimas

^{119:6.1 (1315.4)} Dabar, kada visas Salvingtonas buvo susipažinęs su pirminiais duomenimis apie artėjantį savęs padovanojimą, Mykolas sukviėtė draugėn būstinės planetos gyventojus ir, pirmą kartą, atskleidė įsikūnijimų plano likusiąją dalį, paskelbdamas, kad jis greitai turės palikti Salvingtoną, tam, jog patirtų morontinio mirtingojo karjerą Pačių Aukštųjų Tėvų gyvenamojoje vietoje penktojo žvaigždyno būstinės planetoje. Ir tada mes pirmą kartą išgirdome tokį pareiškimą, kad jo septintasis ir baigiamasis savęs padovanojimas įvyks kuriame nors evoliuciniame pasaulyje mirtingojo materialaus kūno pavidalu.

^{119:6.2 (1315.5)} Prieš išvykdamas iš Salvingtono tam, jog save padovanotų šeštąjį kartą, Mykolas kreipėsi į sferos susirinkusius gyventojus ir išvyko visų akivaizdoje, lydimas vieno serafimo ir Nebadono Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės.

Nors visatos valdymas vėl buvo patikėtas Emanueliui, bet administracinių pareigų paskirstymas buvo platesnis.

^{119:6.3 (1315.6)} Mykolas pasirodė penktojo žvaigždyno būstinėje kaip kylančiojo statuso visiškai išsivystęs morontinis mirtingasis. Man labai gaila dėl to, jog draudžiama atskleisti šito neturinčio numerio mirtingojo karjeros smulkmenas, nes tai buvo viena iš nepaprasčiausių ir labiausiai stebinančių epochų Mykolo savęs padovanojimų patyrimė, net ir turint omenyje jo dramatišką ir tragišką gyvenimą Urantijoje. Bet tarp tų daugelio apribojimų, kurie buvo perduoti tada, kada aš ėmiausi šitos užduoties, yra toks apribojimas, kuris man draudžia atskleisti Mykolo kaip Endantumo morontinio mirtingojo šitos nuostabios karjeros smulkmenas.

^{119:6.4 (1316.1)} Kada Mykolas sugrįžo po šito morontinio savęs padovanojimo, tada mums visiems buvo akivaizdu, jog mūsų Kūrėjas yra tapęs bičiuliu tvariniu, jog Visatos Valdovas taip pat yra sukurtų protingų būtybių net ir paties žemiausiojo tipo jo valdose draugas ir gailestingas padėjėjas. Mes ir prieš tai buvome pastebėję šitą augantį tvarinio požiūrį visatos valdyme, nes palaipsniui jis ėmė atsirasti, bet jis tapo akivaizdesnis užbaigus morontinį mirtingojo savęs padovanojimą, ir dar labiau akivaizdesnis tapo po sugrįžimo jam užbaigus savo kaip dailidės sūnaus karjerą Urantijoje.

^{119:6.5 (1316.2)} Mums Gabrielis iš anksto pranešė tą laiką, kada Mykolas bus paleistas iš morontinio savęs padovanojimo, ir dėl to mes surengėme deramą sutikimą Salvingtone. Milijonų milijonai būtybių buvo sukviesta iš Nebadono žvaigždynų būstinių pasaulių, ir didelė dalis gyventojų iš gretimų su Salvingtonu pasaulių susirinko draugėn tam, kad pasveikintų jį,

sugrįžusį prie savosios visatos valdymo. Atsakydamas į daugelį mūsų sveikinimų ir išreiškiančių Valdovui dėkingumą pareiškimų, kad jis taip gyvybiškai yra susidomėjęs savo tvariniais, jis tepasakė: “Aš tiesiog rūpinausi savo Tėvo reikalais. Aš darau tik tai, kas yra malonu Rojaus Sūnums, kurie myli ir trokšta suprasti savuosius tvarinius.”

119:6.6 (1316.3) Bet pradedant ta diena ir baigiant ta valanda, kada Mykolas pradėjo savo jaudinantį patyrimą Urantijoje kaip Žmogaus Sūnus, visas Nebadonas tęsė diskusijas apie savojo Aukščiausiojo Valdovo daugelį herojiškų veiksmų, kada Endantume jis veikė kaip evoliucinio kilimo morontinio mirtingojo save padovanojantis įsikūnijimas ir visais atžvilgiais buvo patikrintas taip, kaip ir jo bičiuliai, susirinkę iš viso žvaigždyno, kuriame jis gyveno, materialių pasaulių.

7. Septintasis ir paskutinis savęs padovanojimas

119:7.1 (1316.4) Dešimtis tūkstančių metų mes visi laukėme septintojo ir baigiamojo Mykolo savęs padovanojimo. Gabrielis mus buvo mokęs, jog šitas baigiamasis savęs padovanojimas bus įgyvendintas mirtingojo materialaus kūno pavidalu, bet mes visiškai nieko nežinojome, kada, kur, ir koku būdu vyks šitas kulminacinis jaudinantis patyrimas.

119:7.2 (1316.5) Viešai buvo paskelbta, jog Mykolas savo paskutiniojo savęs padovanojimo vieta pasirinko Urantiją, netrukus po to, kada mes sužinojome apie Adomo ir Ievos pražangą. Ir šitokiu būdu, daugiau negu trisdešimt penkis tūkstančius metų, jūsų pasauliui buvo skiriama žymi vieta visos visatos tarybose. Nebuvo jokio paslaptingo (išskyrus įsikūnijimo paslaptį), kuris būtų gaubęs kokį nors žingsnį,

susijusį su savęs padovanojimu Urantijoje. Nuo pirmojo iki paskutiniojo, iki baigiamojo ir triumfuojančio Mykolo sugrįžimo į Salvingtoną kaip aukščiausiam Visatos Valdovui, buvo visiškas visatos atvirumas dėl visko, kas vyko jūsų mažame, bet labai gerbiamame pasaulyje.

^{119:7.3 (1316.6)} Nors mes ir manėme, kad bus toks metodas, bet niekada iki pat to paties įvykio nežinojome, jog žemėje Mykolas pasirodys šios sferos bejėgiu kūdikiu. Iki to laiko jis visada pasirodydavo kaip asmenybių grupės, kurią būdavo pasirinkęs savęs padovanojimui, visiškai išsivystęs individas, ir tai buvo jaudinantis pranešimas, kuris buvo transliuotas iš Salvingtono, informuojantis, jog Urantijoje gimė Betliejaus kūdikis.

^{119:7.4 (1316.7)} Tada mes ne tik suvokėme, jog mūsų Kūrėjas ir draugas žengia patį rizikingiausią žingsnį per visą savo karjerą, akivaizdžiai rizikuodamas savo padėtimi ir valdžia per šitą savęs padovanojimą bejėgio kūdikio pavidalu, bet mes taip pat supratome, kad jo patyrimas šitame baigiamajame ir mirtingame savęs padovanojime jį amžiams užkels į sostą kaip Nebadono visatos neginčytiną ir aukščiausiąjį valdovą. Trečdalį amžiaus žemės laiku šitos vietinės visatos visose dalyse visų akys buvo nukreiptos į Urantiją. Visos išmintingos būtybės suvokė, jog yra įgyvendinamas paskutinysis savęs padovanojimas, ir kadangi mes jau seniai žinojome apie Liuciferio maištą Satanijoje ir apie Kaligastijos neištikimybę Urantijoje, tai gerai suvokėme, kokia turės būti atkakli kova, kuri prasidės, mūsų valdovui sutikus įsikūnyti Urantijoje mirtingojo materialaus kūno nuolankia forma ir pavidalu.

^{119:7.5 (1317.1)} Jošua, Juozapo sūnus, žydų kūdikis, buvo pradėtas ir gimė pasaulyje lygiai taip, kaip ir visi kiti kūdikiai iki to meto ir po to, *išskyrus* tai, jog šitas konkretus kūdikis buvo Nebadono Mykolo, dieviškojo Rojaus Sūnaus ir visos šitos daiktų ir būtybių vietinės visatos sukūrėjo įsikūnijimas. Ir šitoji paslaptis, kaip Dievybė įsikūnijo Jėzaus žmogiškojoje formoje, šiaip jau šitame pasaulyje gimusioje natūraliai, amžinai liks neįminta. Net ir amžinybėje jūs niekada nepažinsite Kūrėjo įsikūnijimo savųjų tvarinių forma ir pavidalu technikos ir metodo. Tai yra Sūnaringtono paslaptis, ir tokios paslaptys yra tų dieviškųjų Sūnų, kurie patyrė šituos savęs padovanojimus, išimtinė nuosavybė.

^{119:7.6 (1317.2)} Kai kurie išminčiai žemėje žinojo apie Mykolo greitą atvykimą. Vieno pasaulio ryšių su kitu pasauliu dėka, šitie turėję dvasinę įžvalgą išminčiai sužinojo apie artėjančią Mykolo savęs padovanojimą Urantijoje. Ir serafimai, per tarpines būtybes, apie tai tikrai pranešė grupei Kaldeno dvasininkų, kurių vadovas buvo Ardnonas. Šitie Dievo žmonės aplankė naujagimį. Vienintelis viršgamtinis įvykis, susijęs su Jėzaus gimimu, buvo šitas pranešimas Ardnonui ir jo partneriams, perduotas to serafimo, kuris anksčiau buvo paskirtas Adomui ir Ievai pirmajame sode.

^{119:7.7 (1317.3)} Jėzaus žmogiškieji tėvai buvo anų laikų ir savosios kartos vidutiniai žmonės, ir šitas įsikūnijęs Dievo Sūnus tokiu būdu gimė iš moters ir buvo auklėjamas taip, kaip paprastai buvo auklėjami tos rasės ir to amžiaus vaikai.

^{119:7.8 (1317.4)} Mykolo gyvenimo Urantijoje istorija, pasakojimas apie Sūnaus Kūrėjo mirtingojo savęs padovanojimą jūsų pasaulyje, pranoksta šito pasakojimo diapazoną ir tikslą.

8. Mykolo statusas po savęs padovanojimu

119:8.1 (1317.5) Po Mykolo baigiamojo ir sėkmingo savęs padovanojimo Urantijoje jį ne tik Dienų Senieji patvirtino Nebadono suvereniu valdovu, bet jį taip pat ir Visuotinis Tėvas pripažino kaip vietinės visatos, kurią jis pats ir sukūrė, įtvirtintą vadovą. Sugrįžęs į Salvingtoną, šitas Mykolas, Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus, buvo paskelbtas nuolatiniu Nebadono valdovu. Iš Uversos pasiekė aštuntasis dekretas dėl Mykolo suverenumo, tuo tarpu iš Rojaus atskriejo Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus bendras pareiškimas, skelbiantis šitą Dievo ir žmogaus sąjungą vieninteliu visatos vadovu ir nurodydamas Dienų Sąjungai, esančiai Salvingtone, pranešti apie savo ketinimą sugrįžti į Rojų. Dienų Ištikimiesiems žvaigždynų būstinėse taip pat buvo nurodyta pasitraukti iš Pačių Aukštųjų tarybų. Bet Mykolas nesutiko su tuo, jog Trejybės Sūnūs pasitrauktų iš patarėjų ir užbaigtų bendradarbiavimą. Jis sukvietė juos į Salvingtoną ir asmeniškai paprašė jų amžinai toliau eiti savo pareigas Nebadone. Jie savo vadovus Rojuje informavo apie savo troškimą patenkinti šitą prašymą, ir netrukus po šito buvo priimti tie Rojaus mandatai dėl atskyrimo, kurie šituos centrinės visatos Sūnus amžiams sujungė su Nebadono Mykolo rezidencija.

119:8.2 (1318.1) Prireikė beveik vieno milijardo metų Urantijos laiku tam, kad būtų užbaigta Mykolo savęs padovanojimo karjera ir kad jo paties sukurtoje visatoje būtų įgyvendintas jo suverenumo galutinis įtvirtinimas. Mykolas kūrėju gimė, koku būti administratoriumi, jį apšvietė, koku būti vykdytoju, jį išmokė, bet iš jo buvo reikalaujama, kad savąjį suverenumą jis užsidirbtų patyrimu. Ir tokiu būdu jūsų mažasis pasaulis tapo žinomas visame Nebadone kaip toji arena, kurioje Mykolas

užbaigė tą patyrimą, kurio yra reikalaujama iš kiekvieno Rojaus Sūnaus Kūrėjo prieš tai, kada jam yra suteikiamas neribotas valdymas ir vadovavimas savo paties sukurtai visatai. Kada jūs kilsite vietinėje visatoje, tada daugiau sužinosite apie idealus tų asmenybių, kurios buvo susijusios su Mykolo ankstesniaisiais savęs padovanojimais.

119:8.3 (1318.2) Užbaigdamas savęs padovanojimus tvarinių pavidalu, Mykolas ne tiktai įtvirtindavo savo paties suverenumą, bet taip pat didindavo ir besivystantį Dievo Aukščiausiojo suverenumą. Šitų savęs padovanojimų metu Sūnus Kūrėjas ne tiktai įsitraukė į besileidžiantį tvarinių asmenybių įvairių prigimčių tyrinėjimą, bet jis taip pat pasiekė ir tai, kad atskleistų įvairiai pasireiškiančią įvairią valios išraišką, kurią rodo Rojaus Dievybės, kurių sintetinė vienybė, kaip ją atskleidžia Aukščiausieji Kūrėjai, taip pat atskleidžia ir Aukščiausiosios Būtybės valią.

119:8.4 (1318.3) Šitie Dievybių įvairūs valios aspektai yra amžinai įjasmeninti Septynių Pagrindinių Dvasių skirtingoje prigimtyje, ir kiekvienas Mykolo savęs padovanojimas ypatingai atskleisdavo vieną iš šitų dieviškumo pasireiškimų. Įgyvendindamas Melkizedeko savęs padovanojimo misiją, jis demonstravo Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios suvienytą valią, Lanonandeko savęs padovanojimo metu jis rodė Tėvo ir Sūnaus valią; Adomine savęs padovanojimo misija jis apreiškė Tėvo ir Dvasios valią, serafiniu padovanojimu jis atskleidė Sūnaus ir Dvasios valią; mirtingojo savęs padovanojimo metu Uversoje jis pavaizdavo Bendrai Veikiančiojo valią, morontinio mirtingojo savęs padovanojimo laiku jis apreiškė Amžinojo Sūnaus valią; ir Urantijos materialiu savęs

padovanojimu jis gyveno Visuotinio Tėvo valia, net ir taip, kaip ir materialų kūną ir kraują turintis mirtingasis.

119:8.5 (1318.4) Šitų septynių savęs padovanojimų užbaigimas išlaisvino Mykolo aukščiausiąjį suverenumą ir taip pat sukūrė galimybę Aukščiausiojo suverenumui Nebadone. Nė per vieną savęs padovanojimą Mykolas iš tiesų neatskleidė Dievo Aukščiausiojo, bet visų septynių savęs padovanojimų bendroji suma yra naujasis Aukščiausiosios Būtybės atskleidimas Nebadone.

119:8.6 (1318.5) To patyrimo metu, kada Mykolas nusileido nuo Dievo iki žmogaus, tuo pačiu jis pakilo iš pasireiškiamumo dalinumo į ribinio veiksmo aukštybę ir į savojo potencialo absonitinei funkcijai išlaisvinimo užbaigtumą. Mykolas, vienas iš Sūnų Kūrėjų, yra vienas iš laiko-erdvės kūrėjų, bet Mykolas, vienas iš septinkarčių Sūnų Šeimininkų, yra vieno iš dieviškųjų korpusų, sudarančiųjų Galutiniąją Trejybę, narys.

119:8.7 (1318.6) Pereidamas per Trejybės Septynių Pagrindinių Dvasių valios atskleidimo patyrimą, Sūnus Kūrėjas perėjo per Aukščiausiojo valios atskleidimo patyrimą. Veikdamas kaip Aukštybės valios atskleidėjas, Mykolas, drauge su visais kitais Sūnumis Šeimininkais, pats save amžinai sutapatino su Aukščiausiuoju. Šitame visatos amžiuje jis atskleidžia Aukščiausiąjį ir dalyvauja Aukštybės suverenumo aktualizavime. Bet kitame visatos amžiuje mes manome, kad jis bendradarbiaus su Aukščiausiąja Būtybe pirmojoje patirtinėje Trejybėje išorinės erdvės visatų labai ir išorinės erdvės visatose.

^{119:8.8 (1319.1)} Urantija yra šventovė, sukelianti viso Nebadono jausmus, dešimties milijonų apgyvendintų pasaulių vadovė, Kristaus Mykolo, viso Nebadono valdovo, vieno iš tarnaujančiųjų šioms valdoms Melkizedekų, vienos sistemos išgelbėtojo, Adominio išgelbėtojo, serafinio bičiulio, kylančiųjų dvasių partnerio, morontinio progresuotojo, Žmogaus Sūnaus mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir Urantijos Planetos Princo mirtingieji namai. Ir jūsų dokumentas tvirtina tiesą, sakydamas, kad šitas pats Jėzus yra pažadėjęs, kada nors sugrįžti į savo paskutiniojo savęs padovanojimo pasaulį, į Kryžiaus Pasaulį.

^{119:8.9 (1319.2)} [Šitas dokumentas, vaizduojantis Kristaus Mykolo septynis savęs padovanojimus, yra šešiasdešimt trečiasis dokumentas iš pateikiamų pasakojimų serijos, kurią parengė daugybė asmenybių, pasakojančių Urantijos istoriją iki pat to meto, kada Mykolas pasirodė žemėje mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Šituos dokumentus patvirtino viena iš Nebadono komisijų, sudaryta iš dvylikos narių, kuri veikė vadovaujama Melkizedeko Mantutijos. Mes sudarėme šiuos pasakojimus ir perteikėme juos anglų kalba tokiu metodu, kurį patvirtino mūsų vadovai, Urantijos laiku 1935 metais po Kr. gim.]

URANTIJS KNYGA

IV DALIS. Jėzaus gyvenimas ir mokymai

120 Dokumentas. Mykolo savęs padovanojimas Urantijoje

120:0.1 (1323.1)

GABRIELIO paskirtas vadovauti naujam suformulavimui apie Mykolo gyvenimą, kada jis gyveno Urantijoje ir mirtingojo materialaus kūno pavidalu, aš, apreiškimo komisijos, kuriai patikėta šita užduotis, vadovas Melkizedekas, esu įgaliotas pateikti šitą pasakojimą apie kai kuriuos įvykius, kurie atsitiko prieš pat Sūnaus Kūrėjo atvykimą į Urantiją tam, jog pradėtų savęs padovanojimų patyrimo paskutinįjį etapą. Gyventi tokius tapačius gyvenimus, kokius jis suteikia savo paties kūrinio išmintingoms būtybėms, šitaip save padovanoti savo sukurtų būtybių įvairių kategorijų pavidalu, yra dalis tos kainos, kurią kiekvienas Sūnus Kūrėjas turi užmokėti už savo paties sutvertos daiktų ir būtybių visatos visišką ir aukščiausiąjį suverenumą.

120:0.2 (1323.2)

Iki tų įvykių, kuriuos aš netrukus pavaizduosiu, Nebadono Mykolas buvo šešis kartus save padovanojęs savo įvairios išmintingų būtybių kūrinijos šešių skirtingų kategorijų pavidalu. Tada jis pasirengė nusileisti į Urantiją mirtingojo materialaus kūno, savo išmintingų valinių tvarinių žemiausiosios kategorijos, pavidalu, ir, kaip toks materialiosios sferos žmogus, atlikti paskutinįjį veiksmą visatos suverenumo įgijimo dramoje sutinkamai su visatų visatos dieviškųjų Rojaus Valdovų mandatais.

120:0.3 (1323.3)

Per kiekvieną ankstesnįjį savęs padovanojimą Mykolas ne tik įgydavo vienos iš savo sukurtų būtybių grupės ribinį patyrimą, bet taip pat įgydavo ir esminį patyrimą bendradarbiavimo su Rojumi srityje, kas, savaime, taip pat įneša tolimesnį indėlį į tai, kad jis būtų paskirtas savo paties sutvertos visatos aukščiausiuoju valdovu. Visos vietinės visatos praeities bet kurią akimirką, Mykolas galėjo pareikšti

savo teises į asmeninį suverenumą kaip Sūnus Kūrėjas ir kaip Sūnus Kūrėjas galėjo valdyti savo visatą tokiu būdu, koks jam patinka. Tokiu atveju, Emanuelis ir susieti Rojaus Sūnūs būtų iš visatos išvykę. Bet Mykolas Nebadono nenorėjo valdyti vien tiktai savo paties išskirtine teise kaip Sūnus Kūrėjas. Jis troško, pavaldžiai bendradarbiaudamas su Rojaus Trejybe, realaus patyrimo dėka pakilti į tą aukštąją vietą visatos statuse, kur jis taptų tinkamas savo visatą valdyti ir jos reikalus tvarkyti su tokiu įžvalgos tobulumu ir tokia vykdymo išmintimi, kokia kada nors bus būdinga Aukščiausiosios Būtybės išaukštintam valdymui. Jis troško ne valdymo tobulumo kaip Sūnus Kūrėjas, bet administravimo aukštybės kaip Aukščiausiosios Būtybės visatos išminties ir dieviškojo patyrimo įkūnijimo.

120:0,4 (1324.1) Todėl, Mykolas, įgyvendindamas šituos septynis savęs padovanojimus savosios visatos tvarinių įvairioms kategorijoms, turėjo dvigubą tikslą: Pirma, jis užbaigia reikalingą tvarinio supratimo patyrimą, kurio yra reikalaujama iš visų Sūnų Kūrėjų prieš tai, kada jie gauna visišką suverenumą. Bet kuriuo metu Sūnus Kūrėjas savo visatą gali valdyti savo paties teise, bet valdyti kaip Rojaus Trejybės aukščiausiasis atstovas jis gali tiktai tada, kada būna patyręs tuos septynis visatos tvarinių savęs padovanojimus. Antra, jis troško įgyti tą teisę, kad Rojaus Trejybės valdžiai atstovautų maksimaliu laipsniu, kokį tik galima panaudoti tiesiogiai ir asmeniškai administruojant vietinę visatą. Dėl to, Mykolas iš tiesų, kiekvieno savęs padovanojimo visatoje metu, sėkmingai ir tinkamai pakluso savo noru Rojaus Trejybės asmenų skirtingų susivienijimų įvairiai išreikštai valiai. Tai yra, pirmojo savęs padovanojimo metu jis buvo pavaldus Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios valiai; antrojo savęs padovanojimo metu jis

atsidavė Tėvo ir Sūnaus valiai; trečiajame savęs padovanojime jis pakluso Tėvo ir Dvasios valiai; ketvirtojo savęs padovanojimo metu jis vykdė Sūnaus ir Dvasios valią; penktojo savęs padovanojimo metu jis išreiškė Begalinės Dvasios valią; šeštojo savęs padovanojimo metu jis pakluso Amžinojo Sūnaus valiai; ir septintojo ir paskutiniojo savęs padovanojimo metu Urantijoje jis atsidavė Visuotinio Tėvo valiai.

120:0.5 (1324.2) Todėl, Mykolas savo asmeninėje aukščiausioje valdžioje Visuotinių Kūrėjų septinkarčių fazių dieviškąją valią sujungia su savosios vietinės visatos tvarinių supratimu patyrimu. Šitokiu būdu jo administravimas tikrai išreiškia kokią tik įmanoma didžiausią galią ir valdžią, nors neturi jokių savavališkų prielaidų. Jo galia yra neribota, nes yra kilusi iš patirto susivienijimo su Rojaus Dievybėmis; jo valdžia yra neabejotina, kadangi ji yra įgyta realaus patyrimo dėka visatos tvarinių pavidalu; jo suverenumas yra aukščiausias, nes jis vienu ir tuo pačiu metu įkūnija Rojaus Dievybės septinkartį požiūrį su laiko ir erdvės tvarinių požiūriu.

120:0.6 (1324.3) Nustatęs paskutiniojo savęs padovanojimo laiką ir pasirinkęs planetą, kurioje šitas nepaprastas įvykis turės vykti, Mykolas surengė įprastą iki savęs padovanojimo pasitarimą su Gabrieliu, ir tada pasirodė prieš savo vyresnįjį brolį ir Rojaus patarėją, Emanuelį. Visas administravimo galias, kurios iki tol nebuvo suteiktos Gabrieliui, dabar Mykolas patikėjo Emanuelio globai. Ir prieš pat Mykolui išvykstant įsikūnyti Urantijoje, Emanuelis, priimdamas į globą visatą savęs padovanojimo Urantijoje laikotarpiui, davė patarimų, susijusių su savęs padovanojimu, kurie Mykolui tarnaus įsikūnijimo

vadovu, kada jis netrukus Urantijoje užaugs kaip šios sferos mirtingasis.

120:0.7 (1324.4) Dėl šito reikėtų turėti omenyje tai, jog Mykolas šitą savęs padovanojimą mirtingojo materialaus kūno pavidalu buvo nusprendęs vykdyti paklusdamas Rojaus Tėvo valiai. Sūnui Kūrėjui nebuvo reikalingi kieno nors pamokymai tam, kad įgyvendintų šitą įsikūnijimą turėdamas vienintelį tikslą pasiekti visatos suverenumą, bet jis buvo pradėjęs vykdyti Aukščiausiojo atskleidimo programą, kuri apėmė bendradarbiaujantį veikimą su Rojaus Dievybių skirtingomis valiomis. Dėl to jo suverenumas, kada bus įgytas galutinai ir asmeniškai, iš tikrųjų visiškai apimtų Dievybės septinkartę valią, kaip ji aukščiausiąjį tašką pasiekia Aukščiausiąjame. Todėl, prieš tai ji šešis kartus mokė įvairių Rojaus Dievybių ir jų susivienijimų asmeniniai atstovai; ir dabar ji instruktavo Dienų Sąjunga, Rojaus Trejybės ambasadorius Nebadono vietinėje visatoje, veikiantis Visuotinio Tėvo vardu.

120:0.8 (1325.1) Dėl to, kad šitas galingasis Sūnus Kūrėjas dar kartą panoro savanoriškai paklusti Rojaus Dievybių valiai, šitą kartą Visuotinio Tėvo valiai, buvo betarpiškų privalumų ir milžiniškų kompensavimų. Priimdamas šitą sprendimą įgyvendinti tokį susietą pavaldumą, Mykolas šito įsikūnijimo metu patirtų, ne tik mirtingojo žmogaus prigimtį, bet taip pat ir visų Rojaus Tėvo valią. Ir dar daugiau, šitą unikalų savęs padovanojimą jis galėjo pradėti būdamas visiškai užtikrintas ne tik dėl to, jog Emanuelis administruodamas jo visatą, kada jo nebus per savęs padovanojimą Urantijoje, naudosis Rojaus Tėvo visa valdžia, bet taip pat ir žinodamas raminančią žinią,

jog supervisatos Dienų Senieji buvo priėmę dekretą dėl jo valdos saugumo per visą savęs padovanojimo laikotarpį.

120:0.9 (1325.2) Ir toks buvo šio svarbaus įvykio fonas, kada Emanuelis perdavė pavedimą, susijusį su septintuoju savęs padovanojimu. Ir iš šito nurodymo prieš savęs padovanojimą Emanuelio perduoto visatos valdovui, kuris vėliau Urantijoje tapo Jėzumi iš Nazareto (Kristumi Mykolu) man yra leidžiama pateikti tokias ištraukas:

1. Septintojo Savęs padovanojimo komisija

120:1.1 (1325.3) “Mano broli Kūrėjau, netrukus aš tapsiu tavo septintojo ir paskutiniojo savęs padovanojimo visatoje liudininku. Kuo ištikimiausiai ir kuo tobuliausiai tu įvykdei šešis ankstesnius pavedimus, ir aš neturiu jokios kitos minties, išskyrus tą, kad tu lygiai taip triumfuosi per šitą, savo paskutinįjį, suverenumo savęs padovanojimą. Iki šiol savęs padovanojimo sferose tu pasirodydai kaip savo paties pasirinktos kategorijos visiškai išsivysčiusi būtybė. Dabar tu netrukus turėsi pasirodyti Urantijoje, sujauktoje ir neramioje planetoje, kurią tu pats pasirinkai, ne kaip visiškai išsivystęs mirtingasis, bet kaip bejėgis kūdikis. Tai, mano drauge, tau bus naujas ir neišmėgintas patyrimas. Tu netrukus turėsi užmokėti visą savęs padovanojimo kainą ir patirti Kūrėjo įsikūnijimo užbaigtą apšvietimą tvarinio pavidalu.

120:1.2 (1325.4) “Kiekvieno ankstesniojo savęs padovanojimo metu tu savanoriškai buvai nusprendęs atsiduoti trijų Rojaus Dievybių ir jų dieviškųjų tarpusavio susivienijimų valiai. Iš Aukščiausiojo valios septynių fazių per ankstesnius savęs padovanojimus tu vykdei visų valią, išskyrus savo Rojaus Tėvo

asmeninę valią. Dabar, kada tu nusprendei septintojo savęs padovanojimo metu visiškai paklusti savo Tėvo valiai, aš, būdamas mūsų Tėvo asmeninis atstovas, tavo visatos atžvilgiu prisiimu neribotą jurisdikciją tavojo įsikūnijimo laikotarpiu.

120:1.3 (1325.5) “Pradėdamas savęs padovanojimą Urantijoje, tu savanoriškai atsisakei bet kokios neplanetinės paramos ir ypatingos pagalbos, kokią galėtum suteikti savo paties kūrinijos bet koks tvarinys. Kaip ir tavo sukurtieji Neadono sūnūs visiškai priklauso nuo tavęs, kad galėtum saugiai veikti per visą savo karjerą visatoje, taip dabar ir tu visiškai ir be jokių apribojimų turėsi priklausyti nuo savojo Rojaus Tėvo, kad galėtum saugiai veikti per bet kokius savo prasidedančios mirtingojo karjeros neatskleistus pakilimus ir nuosmukius. Ir kada tu būsi užbaigęs šitą savęs padovanojimo patyrimą, tada tu iš tiesų žinosi visą prasmingumą ir giluminę svarbą to patikinčio įtikėjimo, kurį įsisavinti tu būtinai reikalauji iš savųjų tvarinių, ir kuris būtų dalis jų artimo ryšio su tavimi kaip su jų vietinės visatos Sukūrėju ir Tėvu.

120:1.4 (1326.1) “Savęs padovanojimo Urantijoje metu tu turi rūpintis tikrai vienu vieninteliu dalyku, nenutrūkstama komunija su savo Rojaus Tėvu; ir būtent tokio ryšio tobulumo dėka šis pasaulis, kuriame tu save padovanoi, net ir visa tavo sutverta visata, pamatys tavojo Tėvo ir manojo Tėvo, visų Visuotinio Tėvo, naują ir suprantamesnį atskleidimą. Dėl to, Urantijoje tu turi rūpintis tikrai savo asmeniniu gyvenimu. Aš būsiu visiškai ir kvalifikuotai atsakingas už tavosios visatos saugumą ir nenutrūkstantį administravimą nuo tos akimirkos, kada tu savanoriškai atiduosi valdžiai, iki pas mus sugrįši kaip Visatos Aukščiausiasis Valdovas, patvirtintas Rojaus, ir iš mano rankų

susigražinsi ne vicegerento valdžią, kurią tu man dabar atiduodi, bet, vietoje šito, aukščiausiąją valdžią ir įgaliojimus savajai visatai.

120:1.5 (1326.2) “Ir, kad tu galėtum tvirtai žinoti tai, jog man yra suteikta galia padaryti viską, ką aš dabar žadu (puikiai suprasdamas, kad aš esu viso Rojaus garantas tam, jog būtų tiksliai ištesėtas mano žodis), aš pranešu tau, jog man ką tik buvo perduotas Uversos Dienų Senujų mandatas, kuris užkirs kelią bet kokiems dvasiniams pavojams Nebadone per tavo savanoriško savęs padovanojimo visą laikotarpį. Nuo tos akimirkos, kada tu atsisakysi sąmonės, prasidėjus mirtingojo įsikūnijimui, iki to meto, kada pas mus sugrįši kaip savo paties sutvertos ir organizuotos visatos aukščiausiasis ir besąlyginis valdovas, visame Nebadone negalės atsitikti nieko rimto. Per šitą tavo įsikūnijimo laikotarpį aš turėsiu Dienų Senujų tokius įsakymus, kurie be jokių apribojimų suteikia įgaliojimus bet kokią būtybę, kuri būtų kalta dėl maišto arba numanant, jog Nebadono visatoje yra kurstomas sukilimas, sunaikinti tą patį akimirksnį ir automatiškai tuo metu, kada tu būsi išvykęs į šitą savęs padovanojimo misiją. Mano broli, turint omeny Rojaus valdžią, kuri yra neatskiriama nuo mano buvimo ir kurią padidino Uversos juridinis mandatas, tavoji visata ir visi ištikimi tvariniai bus saugūs tavojo savęs padovanojimo metu. Savąją misiją tu gali pradėti vykdyti puoselėdamas tikrai vieną vienintelę mintį—išplėstą mūsų Tėvo atskleidimą savosios visatos išmintingoms būtybėms.”

120:1.6 (1326.3) “Kaip ir tavo kiekvieno ankstesniojo savęs padovanojimo metu, aš tau norėčiau priminti, jog tavosios visatos jurisdikciją aš priimu kaip brolis-patikėtinis. Aš

panaudoju visą valdžią ir įgyvendinu visą galią tavuoju vardu. Aš veikiu taip, kaip veiktų mūsų Rojaus Tėvas ir sutinkamai su tavo aiškiai išreikštu prašymu, jog šitaip veikčiau vietoje tavęs. Ir esant tokiai situacijai, visa šita perduota valdžia yra vėl tavo, kad ja galėtum naudotis nuo bet kurios akimirkos, kada tau gali pasirodyti, jog yra tinkamas laikas ją susigrąžinti atgal. Tavisas savęs padovanojimas, visiškai ir iki galo, yra savanoriškas. Kaip mirtingasis, įsikūnijęs šioje valdoje, tu neturi jokių dangiškųjų sugebėjimų, bet visą perduotą savąją galią gali turėti bet kuriuo metu, kada tik nuspręstum vėl sau susigrąžinti visatos valdžią. Jeigu tu kartais nuspręstum susigrąžinti galią ir valdžią, prisimink, jog tai atsitiks vien tikrai dėl *asmeninių* priežasčių, kadangi aš esu tas gyvasis ir aukščiausiasis užstatas, kurio buvimas ir pažadas garantuoja, jog tavoji visata bus saugiai administruojama sutinkamai su tavojo Tėvo valia. Tokio maišto, koks tris kartus vyko Nebadone, negalės būti tuo metu, kada tu būsi išvykęs iš Salvingtono į šitą savęs padovanojimo misiją. Savęs padovanojimo Urantijoje laikotarpiui, Dienų Senieji priėmė dekretą, jog maištas Nebadone automatiškai turės savo paties susinaikinimo sėklų.”

120:1.7 (1326.4) “Tol, kol tavęs nebus šito paskutiniojo ir nepaprasto savęs padovanojimo metu, aš pasižadu (bendradarbiaudamas su Gabrieliu) ištikimai valdyti tavąją visatą; ir įgaliodamas tave imtis šito dieviškojo apreiškimo tarnavimo ir patirti šitą ištobulintą žmogiškąjį supratimą, aš veikiu savo Tėvo ir tavo Tėvo vardu ir tau siūlau tokį patarimą, kuris turėtų tave vesti tau gyvenant žemiškąjį gyvenimą, kada tu vis didesniu laipsniu imsi sąmoningai suvokti savojo besitęsiančio gyvenimo materialiam kūne dieviškąją misiją.”

2. Savęs padovanojimo apribojimai

120:2.1 (1327.1) “1. Pagal papročius ir remdamasis Sūnaringtono metodu—sutinkamai su Rojaus Amžinojo Sūnaus mandatais— aš visais atžvilgiais pasirūpinau tuo, jog tu nedelsiant galėtum pradėti šitą mirtingojo savęs padovanojimą, suderintą su tais planais, kuriuos suformulavęs esi tu ir kuriuos mano globai yra atidavęs Gabrielis. Urantijoje tu užaugsi kaip šios sferos vaikas, užbaigsi savo žmogiškąjį išsilavinimą—visą laiką būsi pavaldus savo Rojaus Tėvo valiai—gyvensi savąjį gyvenimą Urantijoje taip, kaip esi nusprendęs, užbaigsi savąjį gyvenimą planetoje, ir pasirengsi pakilti pas savo Tėvą tam, kad iš jo priimtum aukščiausiąją valdžią savajai visatai.

120:2.2 (1327.2) “2. Be savo misijos žemėje ir be savo apreiškimo visatoje, nors tai yra susiję tiek su viena, tiek ir su kita užduotimi, aš tau patariu, kad tu imtumeisi, kada užtektinai suvoksi savo dieviškąją tapatybę, papildomos užduoties, kad formaliai užbaigtum Liuciferio maištą Satanijos sistemoje, ir kad visa tai tu padarytum kaip *Žmogaus Sūnus*; šitokiu būdu, kaip šios sferos mirtingasis tvarinys, savo silpnume paverstas galingu įtikėjimo-atsidavimo savojo Tėvo valiai dėka, aš patariu tau, jog gailestingumu pasiektum viską, ką dažnai atsisakydavai savavališkai įgyvendinti valdžia ir galia, kada tu buvai šituo apdovanotas tuo metu, kai kilo šitas nuodėmingas ir nepateisinamas maištas. Aš manyčiau, jog tai būtų tavo mirtingojo savęs padovanojimo tinkama kulminacija, jeigu tu tikrai sugrįžtum pas mus kaip *Žmogaus Sūnus*, Urantijos Planetos Princas, o taip pat ir kaip Dievo Sūnus, savosios visatos aukščiausiasis valdovas. Kaip mirtingasis žmogus, išmintingų tvarinių žemiausiasis tipas Nebadone, susitik ir priimk nuosprendį dėl Kaligastijos ir Liuciferio šventvagiškų

pretenzijų ir, savo prisiimtu nuolankiu statusu, amžiams užbaiktų kritusių šviesos vaikų tuos gėdingus iškraipymus. Kada prieš tai tu atkakliai nesutikdavai diskredituoti šitų maištininkų, galėdamas panaudoti savo kūrėjo išskirtines teises, tai dabar derėtų, kad tu, savosios kūrinijos žemiausiųjų tvarinių pavidalu, išplėstum valdžią iš šitų puolusiųjų Sūnų rankų; ir šitokiu būdu visa tavoji vietinė visata visiškai teisingai aiškiai ir amžinai pripažintų tavo teisumą mirtingojo materialaus kūno vaidmenyje atlikus tuos veiksmus, kurių nedaryti savavališkos valdžios galia tave perspėdavo gailestingumas. Ir šitaip savęs padovanojimo dėka sukūręs Aukščiausiojo suverenumo galimybę Nebadone, tu realiai būsi užbaigęs visų anksčiau buvusių sukilimų reikalus, dėl kurių nuosprendis nebuvo priimtas, nepaisant didesnio ar mažesnio laiko uždelsimo, kuris atsiranda šitą pasiekimą įgyvendinant. Šituo veiksmu bus iš esmės likviduoti tavosios visatos neišspręsti nesutarimai. Ir vėliau tavajai visatai padovanojus aukščiausiąjį suverenumą, panašių iššūkių tavajai valdžiai niekada nebegalės būti tavo didingos asmeninės kūrinijos nė vienoje dalyje.

120:2,3 (1327:3) “3. Kada tau bus pavykę Urantijos atskilimą nutraukti, ką padaryti neabejotinai tau pavyks, tada aš patariu tau iš Gabrielio priimti “Urantijos Planetos Princo” titulą kaip tavosios visatos ženklą, išreiškiantį tavo paskutiniojo savęs padovanojimo patyrimo pripažinimą; ir, kad tu toliau darysi bet kokią darbą ir visus darbus, sutinkamai su tavojo savęs padovanojimo esme tam, kad būtų atpirktas dėl Kaligastijos išdavystės ir vėlesnės Adominės pražangos Urantiją ištikęs sielvartas ir pasimetimas.

120:2.4 (1328.1) “4. Sutinkamai su tavo pageidavimu, Gabrielis ir visi tie, kurie su tuo yra susiję, bendradarbiaus su tavimi pareikštame troškime užbaigti tavąjį savęs padovanojimą Urantijoje, po kurio bus paskelbtas sferos dieviškosios tvarkos nuosprendis, kurį lydės amžiaus užbaigimas, išlikusių miegančiųjų mirtingųjų prisikėlimas, ir padovanotos Tiesos Dvasios dieviškosios tvarkos sukūrimas.

120:2.5 (1328.2) “5. Kai dėl planetos, kurioje tu save padovanosį, ir tuometinės žmonių kartos, gyvenančios joje tuo metu, kada tu gyvensi mirtingojo pavidalu, tai aš tau patariu iš esmės veikti mokytojo vaidmenyje. Pirmiausia, dėmesį kreipk į žmogaus dvasinės prigimties išlaisvinimą ir įkvėpimą. Po šito, apšviesk užtemdytą žmogiškąjį intelektą, gydyk žmonių sielas, ir išvaduok jų protus iš amžius trukusios baimės. Ir tada, sutinkamai su savąja mirtingojo išmintimi, tarnauk savo brolių materialiam kūne fizinei gerovei ir materialiam patogumui. Gyvenk idealų religinį gyvenimą visos savosios visatos įkvėpimo ir tobulinimo labui.

120:2.6 (1328.3) “6. Planetoje, kurioje atliksi savęs padovanojimo misiją, dvasiškai išlaisvink maišto izoliuotą žmogų. Urantijoje, įnešk tolesnį indėlį į Aukščiausiojo suverenumą, šitaip praplėsdamas šito suverenumo sukūrimą per savosios asmeninės kūrinijos visas milžiniškas sferas. Šitaip, materialiam savęs padovanojime materialaus kūno pavidalu, tu netrukus patirsi galutinį laiko-erdvės Kūrėjo apšvietimą, tą dualų patyrimą, kada būna veikiamas žmogaus prigimties sferoje, atsiduodant savo Rojaus Tėvo valiai. Tavajame žemiškajame gyvenime ribinio tvarinio valia ir begalinio Kūrėjo valia turi tapti viena, net ir tokia viena, į kokią jos taip

pat susivienija besivystančioje Aukščiausiosios Būtybės Dievybėje. Išliek ant tos planetos, kurioje atliksi savęs padovanojimo užduotį, Tiesos Dvasią ir šitokiu būdu padaryk visus normalius mirtinguosius toje izoliuotoje sferoje tuoj pat ir visiškai prieinamus mūsų Rojaus Tėvo atskiro buvimo, sferų Minties Derintojų, tarnavimui.

120:2.7 (1328.4) “7. Visuose darbuose, kuriuos tau tektų daryti savęs padovanojimo pasaulyje, nuolat turėk omeny, jog tokį gyvenimą tu gyveni visos savosios visatos mokymo ir tobulinimo labui. Tu *dovanoji* šitą mirtingojo įsikūnijimo gyvenimą Urantijai, bet tokį gyvenimą tu turi *gyventi* kiekvieno žmogiškojo ir viršžmogiškojo išmintingo tvarinio, kuris gyveno, dabar gyvena, ar dar gali gyventi kiekviename apgyvendintame pasaulyje, kuris sudarė, dabar sudaro, ar dar gali sudaryti tavo administruojamos sferos milžiniškos galaktikos dalį, dvasinio įkvėpimo labui. Tavasis žemiškasis gyvenimas mirtingojo materialaus kūno pavidalu neturi būti gyvenamas taip, kad taptų *pavyzdžiu* Urantijos mirtingiesiems tavo žemiškojo gyvenimo dienomis arba bet kuriai vėlesniajai žmogiškųjų būtybių kartai Urantijoje arba bet kuriame kitame pasaulyje. Vietoje šito tavasis gyvenimas materialame kūne Urantijoje turi būti *įkvėpimas* visų kartų visoms gyvybėms visuose Nebadono pasauliuose per ateinančius amžius.

120:2.8 (1328.5) “8. Tavo didingą misiją, kurią tau teks įgyvendinti ir patirti, įsikūnijant mirtinguoju, sudaro tavo apsisprendimas gyventi tokį gyvenimą, kurio akstinas yra iš visos širdies vykdyti savo Rojaus Tėvo valią, šitaip *apreikšti Dievą*, savo Tėvą, materialame kūne ir ypač materialaus kūno tvariniams. Tuo pačiu metu tu taip pat *aiškinsi*, su nauju sustiprinimu, mūsų

Tėvą, viso Nebadono viršmirtingosioms būtybėms. Lygia greta su ta tarnyste, kada tu naujai apreikši ir išplėstai aiškinsi Rojaus Tėvą žmogiškojo ir viršžmogiškojo proto tipui, tu taip pat veiksi taip, kad pateiktum naują žmogaus atskleidimą Dievui. Pademonstruok savo vienu trumpu gyvenimu materialiam kūne, ko niekada anksčiau nebuvo matyta visame Nebadone, tas transcendentines galimybes, kurias gali pasiekti Dievą pažįstantis žmogus per trumpą mirtingojo egzistencijos karjerą, ir pateik žmogaus ir jo planetinio gyvenimo vingių naują ir apšviečiantį *aiškinimą* viso Nebadono visoms viršžmogiškosioms išmintingoms būtybėms ir visiems laikams. Tu turi vykti žemyn į Urantiją mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir gyvendamas kaip savo laiko ir kartos žmogus, tu veiksi taip, kad parodytum visai savajai visatai išstobulinto metodo idealą, kaip aukščiausiu laipsniu įsitraukti į savo milžiniškos kūrinijos reikalus: Tą laimėjimą, kada žmogaus ieško Dievas ir suranda jį, ir tą reiškini, kada Dievo ieško žmogus ir jį suranda; ir visa tai yra daroma, patiriant abipusį pasitenkinimą ir tai yra įgyvendinama per vieno trumpo gyvenimo materialiam kūne laikotarpį.

120:2.9 (1329.1) “9. Aš raginu tave visą laiką prisiminti štai ką, nors iš tikrųjų tu turi tapti paprastu šios sferos žmogumi, bet potencialiai tu liksi Rojaus Tėvo vienu iš Sūnų Kūrėjų. Per visą šitą įsikūnijimą, nors tu gyvensi ir veiksi kaip Žmogaus Sūnus, bet tavo asmeninės dieviškumo kūrybinės savybės seks paskui tave iš Salvingtono iki Urantijos. Visą laiką tu turėsi savo valios galią nutraukti įsikūnijimą bet kurią akimirką po to, kada atvyks tavo Minties Derintojas. Iki Derintojo atvykimo ir priėmimo aš garantuosiu tavosios asmenybės vientisumą. Bet po to, kada atvyks tavo Derintojas ir tuo pačiu metu, kada tu

imsi vis daugiau suvokti savęs padovanojimo misijos prigimtį ir svarbą, tada tu turėtum susilaikyti nuo bet kokio noro suformulavimo, kuris vestų į viršžmogiškąjį pasiekimą, laimėjimą, arba galią, atsižvelgiant į tą faktą, jog tavo išskirtinės kūrėjo teisės liks susietos su tavo mirtingojo asmenybe dėl to, kad šitų savybių negalima atskirti nuo tavojo asmenio buvimo. Bet tavo žemiškosios karjeros nelydės joks viršžmogiškasis aidas, išskyrus Rojaus Tėvo valią, nebent tu, sąmoningu ir tiksliniu valios veiksmu, priimtum nedalomą sprendimą, kurį užbaigtų visos asmenybės pasirinkimas.

3. Kitos rekomendacijos ir patarimai

120:3.1 (1329.2) “Ir dabar, mano broli, prieš palikdamas tave, kada tu ruošiesi išvykti į Urantiją, ir po to, kai tau daviau bendro pobūdžio patarimų dėl savęs padovanojimo misijos, leisk man pateikti tau kai kuriuos patarimus, kurie kilo besitariant su Gabrieliu ir kurie yra susiję su tavo mirtingojo gyvenimo atraeiliais aspektais. Mes toliau patariame:

120:3.2 (1329.3) “1. Kad, siekdamas savo žemiškojo mirtingojo gyvenimo idealo, tu taip pat kažkokį dėmesį skirsi tam, jog būtų įgyvendinami ir pateikiami pavyzdžiu kai kurie dalykai, kurie yra praktiški ir betarpiškai naudingi tavo bičiuliams žmonėms.

120:3.3 (1329.4) “2. Kai dėl šeimyninių santykių, tai pirmenybę teik šeimyninio gyvenimo pripažįstamiems papročiams, kokie bus nusistovėję savęs padovanojimo misijos laiku ir toje kartoje. Savąjį šeimyninį ir bendruomeninį gyvenimą gyvenk pagal tos tautos, kurioje tu nusprendei pasirodyti, papročius.

120:3.4 (1329.5) “3. Savo santykiuose visuomeninės tvarkos atžvilgiu mes patariame, jog savo pastangas didžiąja dalimi nukreiptum į dvasinį atgimimą ir intelektualų išlaisvinimą. Venk bet kokio įsivėlimo į savojo meto ekonominę struktūrą ir politinius įsipareigojimus. Ypatingai pasišvėsk tam, kad gyventum idealų religinį gyvenimą Urantijoje.

120:3.5 (1329.6) “4. Jokiomis aplinkybėmis ir nė mažiausiu laipsniu, tu neturėtum kištis į normalią ir tvarkingą progresinę Urantijos rasių evoliuciją. Bet šito draudimo nereikėtų suprasti kaip tavo pastangų apribojimo siekiant po savęs Urantijoje palikti tvirtą ir pagerintą *pozityvios religinės etikos* sistemą. Tau kaip naujos dieviškosios tvarkos Sūnui yra suteiktos tam tikros išskirtinės teisės, susijusios su pasaulio tautų *dvasinio* ir *religinio* statuso vystymu.

120:3.6 (1330.1) “5. Taip, kaip tau gali atrodyti tinkama, tu turi susitapatinti su egzistuojančiais religiniais ir dvasiniais judėjimais, kokie gali būti sutinkami Urantijoje, bet visais įmanomais būdais stenkis išvengti, kad nebūtų formaliai sukurta organizuotas kultas, sustabarėjusi religija, ar atsiskyrusi etinė mirtingųjų grupuotė. Tavasis gyvenimas ir mokymai turi tapti bendruoju palikimu visoms religijoms ir visoms tautoms.

120:3.7 (1330.2) “6. Dėl to, kad tu be reikalo neprisidėtum prie vėlesniųjų Urantijos religinių tikėjimų stereotipinių sistemų ar kitokių neprogresyvių religinių srovių sukūrimo, mes dar daugiau tau patariame: Nepalik po savęs planetoje jokių užrašų. Susilaikyk nuo bet kokio rašymo ant atsparių medžiagų; neleisk savo bičiuliams daryti tavo statulėlių ar tavęs

materialiame kūne kitokių pavaizdavimų. Žiūrėk, kad planetoje neliktų nieko, ką potencialiai būtų galima garbinti tau išvykus.

120:3.8 (1330.3) “7. Nors tu gyvensi normalų ir vidutinį visuomeninį gyvenimą planetoje, būdamas vyriškosios lyties normalus individas, bet tikriausiai tu neužmegsi vedybinių santykių, o tokie santykiai būtų visiškai garbingi ir suderinami su tavuoju įsikūnijimu; bet aš privalau tau priminti, jog vienas iš Sūnaringtono mandatų dėl įsikūnijimo save padovanojančiam Rojaus kilmės Sūnui draudžia po savęs palikti žmogiškąją palikuonį bet kurioje planetoje.

120:3.9 (1330.4) “8. Kai dėl tavo artėjančio savęs padovanojimo visų kitų niuansų, tai mes tave patikime viduje gyvenančio Derintojo vadovavimui, visą laiką esančios dieviškosios dvasios, kuri veda žmogų, mokymui, ir tavo besiplečiančio žmogiškojo proto, turinčio paveldėtus sugebėjimus, išmintingiems sprendimams. Toks tvarinio ir Kūrėjo požymių susivienijimas įgalins tave gyventi mums tobulą žmogaus gyvenimą planetinėse sferose, nebūtinai tobulą ta prasme, kokia jį laikytų bet kuris žmogus bet kurioje kartoje bet kuriame pasaulyje (tuo labiau Urantijoje), tačiau visiškai ir aukščiausiuoju laipsniu pilnakraujį, kaip jis yra vertinamas tavo toli nusidriekiančios visatos labiau ištobulintuose ir tobulėjančiuose pasauliuose.

120:3.10 (1330.5) “ Ir dabar, tavo Tėvas ir mano Tėvas, kuris visą laiką mus palaikė visuose praeities žygiuose, tegu vadovauja ir palaiko tave ir būna su tavimi nuo tos akimirkos, kada tu paliksi mus ir pasieksi savo asmenybės sąmonės praradimą, per visą tą laiką, kada palaipsniui tu vėl suvoksi savo dieviškąją tapatybę, įsikūnijusią žmogiškojoje formoje, ir tada toliau per savo visą

savęs padovanojimo patyrimą Urantijoje tol, kol tu išsivaduosi iš materialaus kūno ir pakilsi į aukščiausią valdžią mūsų Tėvui iš dešinės. Kada aš tave vėl pamatysiu Salvingtone, tada mes tave sveikinsime pas mus sugrįžusį kaip šitos tavo paties sutvėrimo, tarnavimo, ir užbaigto supratimo visatos aukščiausią ir besąlyginį valdovą.

120:3.11 (1330.6) “Vietoje tavęs dabar valdau aš. Aš prisiimu viso Nebadono jurisdikciją kaip laikinasis valdovas per tą laikotarpį, kada tu įgyvendinsi septintąjį ir mirtingojo savęs padovanojimą Urantijoje. O tau, Gabrieli, aš patikiu tuoj būsiančio Žmogaus Sūnaus apsaugą tol, kol jis tikrai neužilgo ir galioje ir šlovėje bus sugražintas pas mane kaip Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus. Ir, Gabrieli, aš esu tavo valdovas tol, kol šitokiu būdu sugrįš Mykolas.”

120:3.12 (1330.7) Tada, nedelsiant, viso susirinkusio Salvingtono akivaizdoje, Mykolas paliko mus, ir mes jo daugiau nematėme savo įprastoje vietoje iki to laiko, kada jis sugrįžo kaip visatos aukščiausiasis ir asmeninis valdovas, užbaigęs savęs padovanojimo karjerą Urantijoje.

4. Isikūnijimas — du paverčiant vienu

120:4.1 (1331.1) Ir taip kai kurie negarbingi Mykolo vaikai, kurie savo tėvą-Kūrėją buvo apkaltinę tuo, kad jis savanaudiškai siekia valdžios, ir buvo įsitraukę į insinuacijas, jog Sūnus Kūrėjas savavališkai ir autokratiškai laikėsi valdžioje apgautos keliaklupsčiaujančių tvarinių visatos aklos ištikimybės dėka, turėjo visam laikui nutilti, ir kuriuos suglumino ir nuvylė savąjį aš užmirštančio tarnavimo gyvenimas, kurį Dievo Sūnus dabar

pradėjo kaip Žmogaus Sūnus—visą laiką paklusdamas “Rojaus Tėvo valiai.”

120:4.2 (1331.2) Bet nedarykite klaidos: Kristus Mykolas, nors iš tikrųjų buvo dualios kilmės būtybė, bet nebuvo dviguba asmenybė. Jis nebuvo Dievas, susivienijęs *su* žmogumi, bet, vietoje šito, jis buvo Dievas, *įsikūnijęs* žmoguje. Ir visą laiką jis buvo kaip tik tokia sujungta būtybė. Vienintelis besivystantis faktorius tokiame nesuprantamame ryšyje buvo (žmogiškojo proto) besivystantis savimoningas šito fakto, jog yra Dievas ir žmogus, suvokimas ir pripažinimas.

120:4.3 (1331.3) Kristus Mykolas netapo Dievu palaipsniui. Dievas netapo, Jėzaus žemiškajame gyvenime kažkuriuo gyvybiškai svarbiu momentu, žmogumi. Jėzus buvo Dievas *ir* žmogus—visada ir visiems laikams. Ir šitas Dievas ir šitas žmogus buvo, ir dabar yra, *vienas*, net ir taip, kaip trijų būtybių Rojaus Trejybė tikrovėje yra *viena* Dievybė.

120:4.4 (1331.4) Niekada iš akiračio neišleiskite to fakto, jog Mykolo savęs padovanojimo aukščiausiasis dvasinis tikslas buvo išplėsti *Dievo apreiškimą*.

120:4.5 (1331.5) Urantijos mirtingieji turi skirtingas sampratas apie tai, kas yra stebuklinga, bet mums tiems, kurie gyvena kaip vietinės visatos piliečiai, stebuklų būna nedaug, ir tarp jų kuo labiausiai intriguojantis yra Rojaus Sūnų savęs padovanojimai įsikūnijant. Dieviškojo Sūnaus pasirodymą jūsų pasauliui ir jūsų pasaulyje, akivaizdžiai natūralių procesų dėka, mes laikome stebuklu—visuotinių dėsnių veikimas pranoksta mūsų supratimą. Jėzus iš Nazareto buvo stebuklingas asmuo.

^{120:4.6 (1331.6)} Visu šituo nepaprastu patyrimu ir per visą šitą nepaprastą patyrimą, Dievas Tėvas nusprendė pasireikšti, kaip tą jis daro visada—*įprastu būdu*— dieviškojo veikimo normaliu, natūraliu, ir patikimu būdu.

121 Dokumentas. Mykolo savęs padovanojimo laikai

^{121:0.1 (1332.1)} VEIKDAMAS, vadovaujant Urantijos Tarpinių Būtybių Jungtinės Brolijos komisijai iš dvylikos narių, kartu remiamas mūsų kategorijos dabartinio vadovo ir Melkizedeko, kuris yra atsakingas už šitų dokumentų sudarymą, aš esu tas antrinės kategorijos tarpinis tvarinys, kuris vienu metu buvo priskirtas prie Apaštalo Andriejaus, ir aš esu įgaliotas pateikti oficialų pasakojimą apie Jėzaus iš Nazareto gyvenimo įvykius taip, kaip juos matė žemės tvarinių manoji kategorija ir taip, kaip juos vėliau iš dalies užrašė žmogiškasis subjektas, kurį aš laikinai globojau. Žinodamas, kaip jo Mokytojas taip skrupulingai vengė palikti po savęs užrašytų įrašų, Andriejus atkakliai atsisakinėjo savo užrašytą pasakojimą padauginti kitų kopijų pavidalu. Jėzaus kitų apaštalų reiškiamas panašus požiūris labai smarkiai uždelsė Evangelijų parašymą.

1. Vakarai pirmajame amžiuje po Kristaus

^{121:1.1 (1332.2)} Jėzus į šitą pasaulį atėjo ne dvasinio nuosmūkio amžiuje; jo gimimo metu Urantija patyrė tokį dvasinio mąstymo ir religinio gyvenimo atgimimą, kokio ji nebuvo patyrusi per savo visą poadominę istoriją, o taip pat, kokio ji nepatyrė ir nuo to laiko nė vienoje eroje. Kada Mykolas įsikūnijo Urantijoje, tada Sūnaus Kūrėjo savęs padovanojimui šiame pasaulyje buvo pačios palankiausios sąlygos, kokių

nebuvo niekada anksčiau arba kokių nebuvo pasiekta niekada vėliau. Per keletą šimtmečių prieš pat šituos laikus, graikų kultūra ir graikų kalba buvo paplitusi Vakaruose ir netoli Rytų, o žydai, būdami Levanto rasė, iš prigimties turėjo iš dalies Vakarų, iš dalies Rytų bruožų, ku puikiausiai tiko tam, kad panaudotų tokią kultūrinę ir lingvistinę aplinką nujosios religijos veiksmingam paskleidimui tiek į Rytus, tiek į Vakarus. Šitas pačias palankiausias aplinkybes dar daugiau sustiprino romėnų pasaulio palei Viduržemio jūrą tolerantiškas politinis valdymas.

^{121:1.2 (1332.3)} Šitą visą pasaulinių poveikių derinį gerai iliustruoja ta veikla, kurią vykdė Paulius, kuris, savo religine kultūra būdamas hebrajų hebrajus, žydų Mesijo evangeliją skelbė graikų kalba, tuo tarpu jis pats buvo Romos pilietis.

^{121:1.3 (1332.4)} Nieko panašaus į Jėzaus laikų civilizaciją Vakaruose nebuvo nei iki tų dienų, nei po tų laikų. Europos civilizacija buvo suvienyta ir suderinta veikiant nepaprastai trigubai įtakai:

^{121:1.4 (1332.5)} 1. Romos politinei ir visuomeninei sistemai.

^{121:1.5 (1332.6)} 2. Graikų kalbai ir kultūrai—ir tam tikru laipsniu filosofijai.

^{121:1.6 (1332.7)} 3. Žydų religinių ir moralinių mokymų poveikio sparčiam plitimui.

^{121:1.7 (1332.8)} Kada gimė Jėzus, tada visas pasaulis palei Viduržemio jūrą buvo suvienyta imperija. Geri keliai, pirmą kartą pasaulio istorijoje, tarpusavyje sujungė daug stambių centrų. Jūros buvo išvalytos nuo piratų, ir sparčiai vystėsi

didinga prekybos ir kelionių era. Europa kitą tokį kelionių ir prekybos laikotarpį vėl patyrė tik tai sulaukusi devynioliktojo amžiaus po Kristaus.

^{121:1.8 (1333.1)} Nepaisant graikų-romėnų pasaulio vidinės ramybės ir paviršutiniško klestėjimo, didžioji dauguma imperijos gyventojų kamavosi vargdama ir skursdama. Turtinga buvo nedidelė aukščiausioji klasė; eiliniai žmonės sudarė varganą ir nuskurdusią žemesniąją klasę. Tais laikais nebuvo laimingos ir klestinčios vidurinėsios klasės; ji ką tik ėmė atsirasti Romos visuomenėje.

^{121:1.9 (1333.2)} Pirmosios kovos tarp besiplečiančių Romos ir Partos valstybių buvo užbaigtos tuometinėje netolimoje praeityje, palikus Siriją romėnų rankose. Jėzaus laikais, Palestina ir Sirija patyrė klestėjimo, sąlyginės taikos, ir plačių prekybinių ryšių tiek su Rytų, tiek ir su Vakarų kraštais laikotarpį.

2. Žydų tauta

^{121:2.1 (1333.3)} Žydai priklausė senesniajai semitų rasei, kuriai taip pat priklausė babiloniečiai, finikiečiai, ir naujieji romėnų priešai, kartaginiečiai. Pirmojo amžiaus po Kristaus gimimo pirmoje pusėje, žydai buvo pati įtakingiausia semitų tautų grupė, ir taip atsitiko, kad jiems teko užimti ypatingą strateginę geografinę padėtį pasaulyje, turint omeny to meto prekybos valdymą ir organizavimą.

^{121:2.2 (1333.4)} Daugelis iš didžiųjų kelių, sujungusių antikos tautas, ėjo per Palestiną, kuri šitokiu būdu tapo trijų kontinentų susikirtimo vieta, arba sankryža. Babilono, Asirijos, Egipto, Sirijos, Graikijos, Partos, ir Romos keliauninkai,

prekybininkai, ir kariuomenės vieni po kitų perlėkdavo per Palestiną. Nuo neatmenamų laikų, daug karavanų maršrutų iš Rytų kirsdavo šito regiono kurią nors dalį, pasukdami į tą nedidelį skaičių gerų jūros uostų Viduržemio jūros rytinėje pakrantėje, iš kur krovinius laivai gabendavo į visas jūrines Vakarų šalis. Ir daugiau negu pusė šito karavanų judėjimo ėjo per mažąjį Nazareto miestą Galilėjoje arba netoli jo.

^{121:2.3 (1333.5)} Nors Palestina buvo žydų religinės kultūros tėvynė ir krikščionybės gimtinė, bet žydai buvo pasklidę po pasaulį, gyvendami daugelyje nacių ir prekiaudami visose Romos ir Partos valstybių provincijose.

^{121:2.4 (1333.6)} Graikija davė kalbą ir kultūrą, Roma nutiesė kelius ir imperiją suvienijo, bet žydų pasklidimas, su daugiau negu dviem šimtais savo sinagogų ir gerai organizuotų religinių bendruomenių, išsibarsčiusių arti ir toli po visą romėnų pasaulį, parūpino tuos kultūros centrus, kuriuose dangaus karalystės naujoji evangelija surado pirminį priėmimą, ir iš kurių vėliau ji išplito iki pačių tolimiausių pasaulio kampelių.

^{121:2.5 (1333.7)} Kiekviena žydų sinagoga toleravo pagonių tikinčiųjų pakraštį, “labai religingus” arba “Dievo-bijančius” žmones, ir būtent šitas atsivertusiųjų pakraštys ir sudarė Pauliaus pirmųjų atsivertėlių į krikščionybę pagrindą. Net ir šventykla Jeruzalėje turėjo puošnų pagonių kiemą. Tarp Jeruzalės ir Antioko kultūros, prekybos, ir garbinimo buvo labai artimas ryšys. Antioke Paliaus mokiniai buvo pirmą kartą pavadinti “krikščionimis.”

^{121:2.6 (1333.8)} Tai, kad žydų garbinimas šventykloje buvo sutelktas Jeruzalėje, vienodai sudarė jų monoteizmo išlikimo paslaptį ir

pažadą dėl brendimo ir atsiuntimo į pasaulį naujos ir išplėtos sampratos apie tą vienintelį visų nacijų Dievą ir visų mirtingųjų Tėvą. Pamaldos šventykloje Jeruzalėje reiškė religinės kultūros sampratos išlikimą tuo metu, kada vienas po kito žlugdavo pagonių nacionaliniai valdovai ir rasiniai persekiotojai.

121:2.7 (1334.1) Tais laikais žydų tauta, nors romėnų ir valdoma, bet žymiu laipsniu naudojosi savivalda ir, prisimindama Judo Makabėjaus ir jo betarpiškų pasekėjų tuo metu visiškai neseną didvyrišką išsilaisvinimo kovą, nekantriai laukė, kada pasirodys dar didingesnis išlaisvintojas, tas ilgai lauktasis Mesijas.

121:2.8 (1334.2) Palestinos, žydų karalystės, kaip pusiau nepriklausomos valstybės išlikimo paslaptis glūdėjo užsienio politikoje, vykdomoje Romos vyriausybės, kuri troško išlaikyti Palestinos kelio, vykstant iš Sirijos į Egiptą, kontrolę, o taip pat norėjo valdyti karavanų maršrutų tarp Rytų ir Vakarų vakarinius centrus. Roma nepageidavo, jog Levante iškiltų kokia nors jėga, kuri ateityje galėtų pažaboti jos ekspansiją šituose regionuose. Dėl intrigų politikos, kuri savo objektu laikė Seleukidų Sirijos ir Ptolemėjų Egipto supriešinimą, kilo būtinybė skatinti Palestinos kaip atskiros ir nepriklausomos valstybės formavimąsi. Romėnų politika, Egipto degeneravimas, ir vis didesnis Seleukidų silpimas, prieš iškylant Partos galiai, paaiškina, kodėl maža ir nestipri žydų grupė per kelias kartas galėjo išlaikyti savo nepriklausomumą tiek nuo Seleukidų šiaurėje, tiek nuo Ptolemėjų pietuose. Šitą atsitiktinę laisvę ir nepriklausomybę nuo aplinkinių ir galingesnių tautų politinio valdymo žydai aiškino tuo faktu, kad jie buvo “išrinktoji tauta,” kad tiesiogiai įsikišo Jahvė. Dėl

tokios rasinio pranašumo savybės jiems buvo dar sunkiau ištverti Romos viešpatavimą, kada jis užgriuvo jų kraštą. Bet net ir tokią skausmingą valandą žydai nieko nenorėjo žinoti apie tai, kad jų misija pasaulyje buvo dvasinė, o ne politinė.

^{121:2.9 (1334.3)} Jėzaus laikais žydai buvo neįprastai baimingi ir įtarūs, nes tuomet juos valdė kitatautis Erodas Idumėjas, kuris buvo užgrobęs Judėjos aukščiausią valdžią, gudriai įsiteikdamas Romos valdovams. Ir nors Erodas atvirai pripažino ištikimybę hebrajų ritualams, bet ir toliau statė šventyklas daugeliui svetimų dievų.

^{121:2.10 (1334.4)} Erodo draugiški santykiai su romėnų valdovais pavertė pasaulį saugiu žydų kelionėms ir šitokiu būdu atvėrė kelią didesniai žydų įsiskverbimui su dangiškosios karalystės naująja evangelija net ir į tolimuosius Romos imperijos pakraščius ir į užsienio šalis, su kuriomis egzistavo sutartimis pagrįsti santykiai. Erodo valdymas taip pat daug prisidėjo prie tolesnio hebrajų ir graikų filosofijų susilieimo.

^{121:2.11 (1334.5)} Erodas pastatė Cezarėjos uostą, kuris dar labiau padėjo Palestiną paversti civilizuoto pasaulio sankryža. Jis mirė 4 metais pr. Kr., ir jo sūnus Erodas Antipas valdė Galilėją ir Perėją Jėzaus jaunystės ir tarnystės laikotarpiu iki 39 m. po Kr. gim. Antipas, kaip ir jo tėvas, buvo didis statybininkas. Jis perstatė daugelį Galilėjos miestų, įskaitant ir svarbų Sepforio prekybos centrą.

^{121:2.12 (1334.6)} Į Galilėjos gyventojus nevisai palankiai žvelgė Jeruzalės religiniai vadovai ir mokytojai rabinai. Tuo metu, kada gimė Jėzus, Galilėja buvo daugiau pagoniška negu žydiška.

3. Tarp pagonių

^{121:3.1 (1334.7)} Nors Romos valstybės visuomeninės ir ekonominės sąlygos nebuvo aukščiausios kategorijos, bet plačiai paplitusi vidinė ramybė ir klestėjimas buvo palankūs Mykolo savęs padovanojimui. Pirmajame amžiuje po Kristaus gimimo Viduržemio jūros pakrantės pasaulio visuomenę sudarė penki aiškiai apibrėžti sluoksniai:

^{121:3.2 (1335.1)} 1. *Aristokratija*. Aukščiausiosios klasės su pinigais ir oficialiaja valdžia, privilegijuotos ir valdančios grupės.

^{121:3.3 (1335.2)} 2. *Verslo grupės*. Stambūs pirkliai ir bankininkai, prekybininkai—didieji importuotojai ir eksportuotojai—tarptautiniai komersantai.

^{121:3.4 (1335.3)} 3. *Nedidelė vidurinioji klasė*. Nors šitoji grupė buvo iš tikrųjų maža, bet ji buvo labai įtakinga ir sudarė ankstyvosios krikščioniškosios bažnyčios, kuri šitas grupes skatino ir toliau užsiimti įvairiais amatais ir prekyba, moralinį stuburą. Tarp žydų didelė dalis fariziejų priklausė šitai amatininkų klasei.

^{121:3.5 (1335.4)} 4. *Laisvasis proletariatas*. Šita grupė turėjo menką visuomeninę padėtį, arba jos iš viso neturėjo. Nors šie žmonės ir didžiavosi savo laisve, bet jie atsidūrė labai nenaudingoje padėtyje, nes buvo priversti konkuruoti su vergų darbu. Aukštesniosios klasės į juos žvelgė su panieka, sutikdamos su tuo, kad jie niekam netinka, išskyrus “dauginimosi tikslą.”

^{121:3.6 (1335.5)} 5. *Vergai*. Pusė Romos valstybės gyventojų buvo vergai; didelė jų dalis buvo aukštesniojo lygio individai ir greitai prasiskynė sau kelią iki laisvojo proletariato ir net iki

amatininkų. Didžioji dauguma buvo arba vidutinio, arba labai menko lygio.

121:3.7 (1335.6) Vergovė, net ir aukštesniųjų tautų, buvo romėnų karinių užkariavimų bruožas. Šeimininko valdžia vergui buvo beribė. Ankstyvųjų krikščionių bažnyčią sudarė iš esmės žemesniosios klasės ir šitie vergai.

121:3.8 (1335.7) Aukštesnio lygio vergai už darbą dažnai gaudavo užmokestį ir susitaupę savo uždarbį, galėdavo nusipirkti sau laisvę. Daug tokių išsilaisvinusių vergų iškilo į aukštas pareigas valstybėje, bažnyčioje, ir verslo pasaulyje. Ir būtent dėl tokių galimybių ankstyvoji krikščioniškoji bažnyčia buvo priversta taip toleruoti šitą modifikuotą vergovės formą.

121:3.9 (1335.8) Pirmajame amžiuje po Kristaus gimimo Romos imperijoje nebuvo nė vienos didžiulės visuomeninės problemos. Didžioji dalis gyventojų manė, kad jie priklauso tai grupei, kurioje jiems ir teko gimti. Visuomet buvo atviros durys, per kurias talentingi ir sugebantys individai galėjo pakilti iš Romos visuomenės žemesniojo sluoksnio į aukštesnįjį, bet apskritai žmonės savąja visuomenine padėtimi buvo patenkinti. Jie nesuvokė klasių, taip pat jie nelaikė šitų klasinių skirtumų neteisingais ir klaidingais. Jokiu būdu krikščionybė nebuvo ekonominis judėjimas, turintis tikslą palengvinti prispaustųjų klasių kančias.

121:3.10 (1335.9) Nors visoje Romos imperijoje moteris naudojosi didesne laisve negu šita laisve ji naudojosi savo suvaržytoje padėtyje Palestinoje, bet žydų atsidavimas šeimai ir natūrali meilė toli pranoko pagoniškojo pasaulio atsidavimą šeimai ir natūralią meilę.

4. Pagoniškoji filosofija

^{121:4.1 (1335.10)} Pagonys, moraliniu požiūriu, kažkuria prasme buvo menkesni už žydus, bet kilnesniųjų pagonių širdyse buvo didžiulė natūralaus gėrio ir potencialios žmogiškosios meilės dirva, kurioje buvo galima sudaiginti krikščionybės sėklą ir užauginti gausų moralaus charakterio ir dvasinių laimėjimų derlių. Pagonių pasaulyje tuo metu viešpatavo keturios didžiosios filosofijos, visos daugiau ar mažiau kilusios iš ankstyvesniojo graikų platonizmo. Šitos filosofijos mokyklos buvo tokios:

^{121:4.2 (1335.11)} 1. *Epikūriečių*. Šita minties mokykla buvo pasišventusi laimės siekimui. Geresnieji epikūriečiai nebuvo atsidavę kūno nesaikingumui. Šita doktrina bent jau padėjo romėnus išlaisvinti iš dar pragaištingesnės fatalizmo formos; ji mokė, kad žmonės galėtų ką nors daryti dėl to, jog savo žemiškąją padėtį pagerintų. Ji tikrai veiksmingai kovojo prieš nemokšiškus prietarus.

^{121:4.3 (1336.1)} 2. *Stoikų*. Stoicizmas buvo labiau išsivysčiusi aukščiausiųjų klasių filosofija. Stoikai tikėjo, kad visoje gamtoje viešpatauja kontroliuojantis Protas-Likimas. Jie mokė, kad žmogaus siela yra dieviška; kad ji yra įkalinta fizinės prigimties ydingame kūne. Žmogaus siela išsilaisvinimą pasiekia gyvendama harmonijoje su gamta, su Dievu; tokiu būdu dorybė tampa savo pačios atpildu. Stoicizmas pakilo iki išaukštintos moralės, tokių idealų nuo to laiko nepranoko nė viena grynai žmogiškosios filosofijos sistema. Nors stoikai tvirtino, jog yra “ Dievo palikuonys, ” bet jiems nepavyko jo pažinti ir dėl to jiems nepasisekė jo surasti. Stoicizmas išliko filosofija; jis niekada netapo religija. Jo pasekėjai stengėsi

savąjį protą priderinti prie Visuotinio Proto harmonijos, bet jiems nepavyko save įsivaizduoti mylinčio Tėvo vaikais. Paulius labai smarkiai linko į stoicizmą, kada rašė: “Aš išmokau, kad ir kokioje būčiau padėtyje, dėl to būti patenkintas.”

^{121:4.4 (1336.2)} 3. *Cinikai*. Nors cinikai savąją filosofiją kildina iš Diogeno iš Atėnų, bet didelę dalį savo doktrinų jie gavo iš Makiventos Melkizedeko mokymo liekanų. Anksčiau cinizmas buvo daugiau religija, o ne filosofija. Cinikai savo religinę filosofiją bent jau pavertė demokratine. Laukuose ir turgavietėse jie nuolatos skelbė savo doktriną, jog “žmogus galėtų save išgelbėti, jeigu jis to norėtų.” Jie skelbė paprastumą ir dorybę ir žmones ragino mirtį pasitikti be baimės. Šitie klajojantys cinikai pamokslininkai daug padarė dėl to, kad dvasiškai išalkusius gyventojus parengtų vėlesniems krikščionių misionieriams. Jų liaudiško pamokslavimo forma ir stilius didele dalimi buvo panašūs į Pauliaus Laiškus.

^{121:4.5 (1336.3)} 4. *Skeptikai*. Skepticizmas tvirtino, kad žinios yra apgaulingos ir kad įsitikinimas ir užtikrintumas yra neįmanomi. Tai buvo grynai negatyvus požiūris ir niekada plačiai neišplito.

^{121:4.6 (1336.4)} Šitos filosofijos buvo pusiau religinės; dažnai jos būdavo sustiprinančios, etiškos, ir taurinančios, bet eiliniams žmonėms paprastai likdavo nesuprantamos. Galbūt išskyrus cinizmą, jos buvo filosofijos stipriesiems ir išmintingiesiems, bet jos nebuvo išgelbėjimo religijos, tuo labiau neturtingiesiems ir silpniesiems.

5. Pagonių religijos

^{121:5.1 (1336.5)} Per visus ankstesnius amžius religija daugiausia būdavo genties ar nacijos reikalas; nedažnai ji būdavo toks dalykas, dėl kurio susirūpintų individas. Dievai buvo gentiniai arba nacionaliniai, bet ne asmeniniai. Tokios religinės sistemos menkai patenkindavo paprasto žmogaus asmeninius dvasinius troškimus.

^{121:5.2 (1336.6)} Jėzaus laikais Vakarų religijas sudarė:

^{121:5.3 (1336.7)} 1. *Pagonių kultai*. Jie buvo graikų ir lotynų mitologijos, patriotizmo, ir tradicijų derinys.

^{121:5.4 (1336.8)} 2. *Imperatoriaus garbinimas*. Šitas žmogaus kaip valstybės simbolio sudievinimas kėlė labai rimtą žydų ir ankstyvųjų krikščionių pasipiktinimą ir tiesiogiai atvedė į tokią padėtį, kada Romos vyriausybė ėmė aršiai persekioti abi bažnyčias.

^{121:5.5 (1337.1)} 3. *Astrologija*. Šitas Babilono pseudomokslas išsivystė į religiją visoje graikų-romėnų imperijoje. Net ir dvidešimtajame amžiuje žmogus nevisiškai išsilaisvino iš šito prietaringo tikėjimo.

^{121:5.6 (1337.2)} 4. *Misterinės religijos*. Tokį dvasiškai išalkusį pasaulį užtvindė misteriniai kultai, naujos ir keistos Levanto religijos, kurios pavergė paprastus žmones ir kurios jiems žadėjo *individualų* išgelbėjimą. Šitos religijos greitai tapo graikų-romėnų pasaulio žemesniųjų klasių pripažintu tikėjimu. Ir jos tikrai daug prisidėjo prie to, kad parengtų kelią tam, jog sparčiai išplistų nepalyginamai aukštesni krikščioniškieji mokymai, kurie pateikė Dievybės nuostabią sampratą, susietą su intriguojančia teologija išmintingiesiems ir išsamiau

išgelbėjimo pasiūlymu visiems, įskaitant ir neišmanantį, bet dvasiškai išalkusį tų laikų vidutinį žmogų.

^{121:5.7 (1337.3)} Misterinės religijos užbaigė nacionalinių tikėjimų laikotarpį ir dėl to pagimdė daugelį asmeninių kultų. Tų misterijų buvo daug, bet joms visoms buvo būdinga:

^{121:5.8 (1337.4)} 1. Kokia nors mitinė legenda, misterija—dėl to ir jų toks pavadinimas. Kaip taisyklė, šita misterija būdavo susijusi su istorija apie kokio nors dievo gyvenimą ir mirtį ir sugrįžimą į gyvenimą, kaip tą pavaizduoja mitraizmo mokymai, kurie, kažkurį laikotarpį, egzistavo drauge ir varžėsi su atsirandančiu Pauliaus krikščionybės kultu.

^{121:5.9 (1337.5)} 2. Šios misterijos buvo ne nacionalinės, o tarprasinės. Jos buvo asmeninio ir draugiško pobūdžio, sukurdamos religines brolijas ir daugelį sektantiškų draugijų.

^{121:5.10 (1337.6)} 3. Joms, kada būdavo meldžiamasi, buvo būdinga iniciacijos įmantrios ceremonijos ir įspūdingi garbinimo sakramentai. Kartais jų slaptos apeigos ir ritualai būdavo siaubingi ir atstumiantys.

^{121:5.11 (1337.7)} 4. Bet nesvarbu, kad ir koks tų ceremonijų pobūdis arba kad ir kokio laipsnio jų nesaikingumas, bet šitos misterijos būtinai žadėdavo *išgelbėjimą* tiems, kurie joms atsiduodavo, “išlaisvinimą iš blogio, išlikimą po mirties, ir ilgalaikį gyvenimą palaimingose sferose anapus šito sielvarto ir vergystės pasaulio.”

^{121:5.12 (1337.8)} Bet nedarykite tokios klaidos ir nepainiokite Jėzaus mokymų su misterijomis. Misterijų populiarumas rodo, jog

žmogus ieškojo išsigelbėjimo, šitokiu būdu atskleisdamas tikrąjį alkį ir troškulį asmeninei religijai ir individualiam teisumui. Nors misterijoms šito troškimo deramai patenkinti ir nepavyko, bet jos iš tiesų parengė kelią Jėzaus, kuris iš tikrųjų į šitą pasaulį atnešė gyvenimo duoną ir gyvenimo vandenį, vėlesniajam pasirodymui.

121:5.13 (1337.9) Paulius, stengdamasis panaudoti plačiai išplitusį misterinių religijų geresniųjų tipų išpažinimą, Jėzaus mokymus adaptavo taip, kad didesnam potencialių atsivertėlių skaičiui jie taptų priimtinesni. Bet net ir Pauliaus pasiūlytas Jėzaus mokymų kompromisinis variantas (krikščionybė) pranoko tai, kas buvo geriausia misterijose, tuo, kad:

121:5.14 (1337.10) 1. Paulius mokė moralinio atpirkimo, etinio išgelbėjimo. Krikščionybė parodė naują gyvenimą ir paskelbė naują idealą. Paulius atsisakė magiškų ritualų ir apeiginių burtų.

121:5.15 (1337.11) 2. Krikščionybė buvo tokia religija, kuri mėgino surasti žmogiškosios problemos galutinius sprendimus, nes ji ne tik siūlė išgelbėjimą nuo sielvarto ir net nuo mirties, bet taip pat žadėjo ir išlaisvinimą iš nuodėmės, po kurio eina apdovanojimas teisiu charakteriu, turinčiu amžinojo išlikimo savybių.

121:5.16 (1338.1) 3. Misterijos buvo kuriamos mitų pagrindu. Krikščionybė, kokią skelbė Paulius, buvo sukurta remiantis istoriniu faktu: Mykolo, Dievo Sūnaus, savęs padovanojimu žmonijai.

^{121:5.17 (1138.2)} Morale tarp pagonių nebūtinai buvo susieta su filosofija arba su religija. Už Palestinos ribų žmonėms nedažnai kildavo mintis, kad religinis dvasininkas turi gyventi moralų gyvenimą. Žydų religija, o vėliau Jėzaus mokymai, ir dar vėliau atsirandanti Pauliaus krikščionybė buvo pirmosios Europos religijos, kurios vieną ranką laikė uždėjusios ant moralės, o kitą ranką laikė ant etikos ir reikalavo, kad religininkai kreiptų tam tikrą dėmesį tiek į moralę, tiek į etiką.

^{121:5.18 (1338.3)} Tokioje žmonių kartoje, kurioje viešpatavo tokios netobulos filosofinės sistemos ir kurią glumino tokie sudėtingi religiniai kultai, Palestinoje gimė Jėzus. Ir šitai pačiai kartai jis vėliau davė asmeninės religijos savąją evangeliją—sūnystę su Dievu.

6. Hebrajų religija

^{121:6.1 (1338.4)} Baigiantis pirmajam amžiui prieš Kristų, Jeruzalės religinę mintį buvo smarkiai paveikę ir kažkiek modifikavę graikų kultūros mokymai ir net graikų filosofija. Ilgai trukusioje kovoje tarp hebrajų minties Rytų ir Vakarų mokyklų požiūrių, Jeruzalė ir likusioji vakarinė dalis ir Levantas apskritai laikėsi vakarinių žydų arba modifikuoto helenistinio požiūrio.

^{121:6.2 (1338.5)} Jėzaus dienomis Palestinoje vyravo trys kalbos: Paprasti žmonės šnekėjo aramėjų kalbos viena iš tarmių; šventikai ir rabinai vartojo hebrajų kalbą; išsilavinusios klasės ir labiau pasiturintys žydų sluoksniai apskritai šnekėjo graikiškai. Hebrajų raštų ankstyvasis vertimas į graikų kalbą Aleksandrijoje nemaža dalimi prisidėjo prie to, jog vėliau įsiviešpatavo žydų kultūros ir teologijos graikiškasis sparnas. Ir krikščionių mokytojų raštai netrukus turėjo pasirodyti irgi ta

pačia kalba. Judaizmo renesansas kyla iš hebrajų raštų vertimų į graikų kalbą. Tai buvo gyvybiškai svarbus poveikis, kuris vėliau nulėmė Pauliaus krikščioniškojo kulto dreifą į Vakarus, o ne į Rytus.

^{121:6.3 (1338.6)} Nors helenizuotus žydų tikėjimus epikūriečių mokymai paveikė labai mažai, bet juos labai smarkiai įtakojo Platono filosofija ir stoikų savęs atsižadėjimo doktrinos. Didįjį stoikų įsiveržimą iliustruoja ketvirtoji Makabėjų Knyga; tiek Platono filosofijos, tiek stoikų doktrinų įsiskverbimą iliustruoja Saliamono Išmintis. Helenizuoti žydai hebrajų raštams suteikė tokį alegorinį aiškinimą, kad jiems visiškai nebuvo sunku hebrajų teologiją suderinti su jų labai gerbiamo Aristotelio filosofija. Bet visa tai vedė į pragaištingą supainiojimą tol, kol šitas problemas pradėjo spręsti Filonas iš Aleksandrijos, kuris ėmė derinti ir sisteminti graikų filosofiją ir hebrajų teologiją į religinio tikėjimo ir praktikos kompaktišką ir pakankamai nuoseklią sistemą. Ir būtent šitas vėlyvesnis graikų filosofijos ir hebrajų teologijos apjungtas mokymas vyravo Palestinoje tuo metu, kada gyveno ir mokė Jėzus, ir kurį Paulius panaudojo pagrindu, ant kurio sukūrė labiau išvystytą ir apšviečiantį krikščionybės kultą.

^{121:6.4 (1338.7)} Filonas buvo didis mokytojas; nuo Mozės laikų nebuvo tokio žmogaus, kuris būtų taip giliai paveikęs Vakarų pasaulio etinę ir religinę mintį. Suderinant geriausius etinių ir religinių tuometinių mokymų sistemų elementus, buvo septyni žymiausi žmonijos mokytojai: Setardas, Mozė, Zoroastra, Lao-tse, Buda, Filonas, ir Paulius.

^{121:6.5 (1339.1)} Didelę dalį Filono prieštaravimų, bet ne visus, atsiradusių dėl pastangų sujungti graikų mistinę filosofiją ir

romėnų stoikų doktrinas su įstatymo raidės prisilaikančia hebrajų teologija, Paulius suvokė ir išmintingai pašalino iš savosios pagrindinės ikikrikščioniškosios teologijos. Filonas nutiesė kelią Pauliui, kad jis galėtų daug išsamiau atstatyti sampratą apie Rojaus Trejybę, kuri iki tol ilgą laiką buvo potenciali žydų teologijoje. Tikrai vienu atžvilgiu iš tiesų Pauliui nepavyko žengti koją kojon su Filonu arba pranokti šito turtingo ir išsilavinusio žydo iš Aleksandrijos mokymų, ir tai buvo atpirkimo doktrina; Filonas mokė išsivaduoti iš tokios doktrinos, jog atleidimas yra pasiekiamas tikrai kraujo praliejimo dėka. Jis taip pat galbūt aiškiau už Paulių suvokė Minties Derintojų realybę ir buvimą. Bet Pauliaus teorija apie pirminę nuodėmę, doktrinos apie paveldėtą kaltę ir įgimtą blogį ir jų atpirkimą, iš dalies buvo mitrų kilmės, turėdamos mažai ką bendro su hebrajų teologija, Filono filosofija, ar Jėzaus mokymais. Kai kurie Pauliaus mokymų, susijusių su pirmine nuodėme ir atpirkimu, aspektai buvo sukurti jo paties.

^{121:6.6 (1339.2)} Evangelija pagal Joną, paskutinysis iš pasakojimų apie Jėzaus žemiškąjį gyvenimą, buvo adresuota Vakarų tautoms, ir jos pateikta istorija didele dalimi remiasi vėlesniųjų Aleksandrijos krikščionių, kurie taip pat buvo ir Filono mokiniai, požiūriu.

^{121:6.7 (1339.3)} Maždaug Kristaus laikais Aleksandrijoje įvyko keistas požiūrio į žydus pasikeitimas, ir iš šito ankstesniojo žydų atramos taško pasklido kupina neapykantos persekiojimo banga, pasiekusi net ir Romą, iš kurios buvo išvyta daug tūkstančių. Bet tokia šmeižto kampanija buvo trumpalaikė; labai greitai imperijos valdžia pamintas žydų laisves iki galo atstatė visoje imperijoje.

^{121:6.8 (1339.4)} Visame milžiniškame pasaulyje, nesvarbu, kur beatsidurdavo žydai, pasklidę dėl komercijos ar priespaudos, visų kaip vieno širdies jausmas centruodavosi į šventąją Jeruzalės šventyklą. Žydų teologija iš tikrųjų išliko tokia, kaip ji buvo interpretuojama ir praktikuojama Jeruzalėje, nežiūrint to, jog keletą kartų nuo užmaršties ją išgelbėjo savalaikis kai kurių Babilono mokytojų įsikišimas.

^{121:6.9 (1339.5)} Net iki dviejų su puse milijono šitų išsklaidytų žydų savo nacionalinių religinių švenčių atvykdavo švęsti į Jeruzalę. Ir nesvarbu, kokie būdavo teologiniai ar filosofiniai skirtumai tarp rytinių (babiloniečių) ir vakarinių (helininių) žydų, bet jie visi vieningai sutarė dėl to, kad jų garbinimo centras yra Jeruzalė ir kad visą laiką jie laukia Mesijo atėjimo.

7. Žydai ir pagonys

^{121:7.1 (1339.6)} Iki Jėzaus atėjimo žydai jau turėjo tvirtą sampratą apie savo kilmę, istoriją, ir likimą. Jie buvo pastatę tvirtą sieną, atskiriančią juos nuo pagonių pasaulio; į visus pagoniškus papročius jie žvelgė su begaline panieka. Jie garbino įstatymo raidę ir mėgavosi tam tikra teisuoliškumo forma, kuri rėmėsi apgaulingu pasipuikavimu dėl kilmės. Jie buvo susidarę išankstinę sampratą apie pažadėtąjį Mesiją, ir dauguma šitų lūkesčių buvo susiję su tuo, kad jie įsivaizdavo tokį Mesiją, kuris ateis kaip jų nacionalinės ir rasinės istorijos dalis. Tų dienų hebrajams žydų teologija buvo nekintamai nusistovėjusi, nustatyta amžiams.

^{121:7.2 (1339.7)} Jėzaus mokymai ir praktika pakantumo ir kilnumo atžvilgiu prieštaravo seniai nusistovėjusiam žydų požiūriui į kitas tautas, kurias jie laikė pagoniškomis. Per kartų kartas

išorinio pasaulio atžvilgiu žydai puoselėjo tokį požiūrį, dėl kurio jie negalėjo pritarti Mokytojo mokymams apie žmogaus dvasinę brolystę. Jie nenorėjo savo Jahve dalintis su pagonimis lygiomis teisėmis ir lygiai taip pat nenorėjo priimti kaip Dievo Sūnaus to, kuris mokė tokių naujų ir keistų doktrinų.

121:7.3 (1340.1) Raštininkai, fariziejai, ir šventikai žydus laikė siaubingoje ritualizmo ir įstatymo raidės vergovėje, nepalyginamai realesnėje už romėnų politinio valdymo vergovę. Jėzaus laikų žydus ne tik pavergė *įstatymas*, bet lygiai taip pat supančiojo ir *tradicijų* vergiški reikalavimai, kurie apėmė ir įsiveržė į visas asmeninio ir visuomeninio gyvenimo sferas. Šitos smulkiausios elgesio taisyklės persekiojo ir valdė kiekvieną ištikimą žydą, ir nėra nieko keisto, kad jie tuoj pat atstūmė vieną iš saviškių, kuris išdrįso ignoruoti jų šventas tradicijas, ir kuris išdrįso pažeidinėti ilgą laiką gerbtas visuomeninio elgesio taisykles. Jie vargu ar galėjo palankiai žiūrėti į mokymus to, kuris nedvejodamas susigrūmė su dogmomis, kurias jie laikė nurodytomis paties Tėvo Abraomo. Mozė jiems buvo davęs įstatymą, ir jie nedarys jokių nuolaidų.

121:7.4 (1340.2) Iki pirmojo amžiaus po Kristaus gimimo įstatymo žodinis aiškinimas, pateikiamas pripažintų mokytojų, raštininkų, buvo tapęs aukštesniu autoritetu už patį užrašytą įstatymą. Ir visa tai kai kuriems žydų religiniams lyderiams palengvino žmones nuteikti taip, kad naujosios evangelijos jie nepriimtų.

121:7.5 (1340.3) Dėl šitų aplinkybių žydams buvo neįmanoma įgyvendinti savo dieviškosios lemties, kad taptų religinės laisvės ir dvasinio laisvumo naujosios evangelijos žinianešiais. Jie nepajėgė sutraukti tradicijos pančių. Jeremijas buvo sakęs

apie “įstatymą, kuris turi būti užrašytas žmonių širdyse, ” Ezekilis kalbėjo apie “ naująją dvasią, kuri gyvens žmogaus sieloje,” o Psalmininkas meldėsi, jog Dievas “viduje sukurtų tyrą širdį ir atnaujintų teisią dvasią. ” Tačiau kada žydų gerų darbų religija ir vergavimas įstatymui tapo tradicionalistinės inercijos sąstingio auka, tada religinės evoliucijos judėjimas slinko vakarų kryptimi link Europos tautų.

121:7.6 (1340.4) Ir šitaip kita tauta buvo pašaukta tam, jog pasauliui neštų besivystančią teologiją, mokymo sistemą, įkūnijančią graikų filosofiją, romėnų teisę, hebrajų moralę, ir asmenybės šventumo ir dvasinės laisvės evangeliją, kurią suformulavo Paulius ir kuri buvo grindžiama Jėzaus mokymais.

121:7.7 (1340.5) Pauliaus krikščionybės kulte moralė buvo žydiškasis apgamas. Žydai į istoriją žvelgė kaip į Dievo apvaizdą—Jahvės veikimą. Graikai į naująjį mokymą įnešė aiškesnę sampratą apie amžinąjį gyvenimą. Pauliaus doktrinas teologiniu ir filosofiniu požiūriais paveikė ne tik Jėzaus mokymai, bet taip pat ir Platonas ir Filonas. Etikos srityje jį įkvėpė ne tik Kristus, bet taip pat ir stoikai.

121:7.8 (1340.6) Jėzaus evangelija, kaip ją įkūnijo Antioko krikščionybės Pauliaus kultas, susimaišė su tokiais mokymais:

121:7.9 (1340.7) 1. Graikų atsivertėlių į judaizmą filosofiniais samprotavimais, įskaitant ir jų kai kurias sampratas apie amžinąjį gyvenimą.

121:7.10 (1340.8) 2. Vyraujančių misterinių kultų, ypač mitrinių doktrinų apie atpirkimą, išganymą, ir išgelbėjimą aukos dėka, kurią suteikia kažkoks dievas, patraukliais mokymais.

121:7.11 (1340.9) 3. Tradicinės žydų religijos griežta morale.

121:7.12 (1341.1) Viduržemio jūros pakrantėje buvusi Romos imperija, Partos karalystė, ir kaimyninės tautos, gyvenusios Jėzaus laikais, visos turėjo menką ir primityvų supratimą apie pasaulio geografiją, astronomiją, sveikatą, ir ligas; ir natūralu, kad juos smarkiai nustebino dailidės iš Nazareto nauji ir pritrenkiantys pareiškimai. Idėjos apie dvasių, gerų ir blogų, turėjimą buvo taikomos ne vien tiktai žmogiškosioms būtybėms, bet daugelis manė, jog dvasias taip pat turi ir kiekviena uola ir medis. Tai buvo stebuklingas amžius, ir visi tikėjo stebuklais kaip įprastais atsitikimais.

8. Ankstesnieji parašyti dokumentai

121:8.1 (1341.2) Kiek tik įmanoma, sutinkamai su mūsų mandatu, mes stengėmės panaudoti ir tam tikru laipsniu suderinti egzistuojančius įrašus, susijusius su Jėzaus gyvenimu Urantijoje. Nors mes turėjome priėjimą prie apaštalo Andriejaus prarasto dokumento ir gavome naudos iš bendradarbiavimo su milžiniška gausybe dangiškųjų būtybių, kurios Mykolo savęs padovanojimo laikotarpiu buvo žemėje (ypač su jo dabar Personalizuotuoju Derintoju), bet mūsų tikslas taip pat buvo pasinaudoti ir vadinamosiomis Mato, Morkaus, Luko, ir Jono Evangelijomis.

121:8.2 (1341.3) Šitie Naujojo Testamento dokumentai atsirado tokiomis aplinkybėmis:

121:8.3 (1341.4) 1. *Evangelija pagal Morką*. Jonas Morkus parašė ankstyviausią (išskyrus Andriejaus užrašus), trumpiausią, ir paprasčiausią Jėzaus gyvenimo atpasakojimą. Jis Mokytoją

pavaizdavo kaip tarną, kaip žmogų tarp žmonių. Nors jaunuolis Morkus daug laiko praleido tose vietose, kurias jis aprašo, bet jo atpasakojimas tikrovėje yra Evangelija pagal Simoną Petrą. Jis anksti susidraugavo su Petru; vėliau su Pauliumi. Morkus šitą atpasakojimą rašė skatinamas Petro ir atkakliai raginamas Romos bažnyčios. Žinodamas, kaip nuosekliai Mokytojas nesutikdavo savo mokymų užrašyti tada, kada buvo žemėje ir materialiam kūne, Morkus, kaip ir apaštalai ir kiti pagrindiniai mokiniai, abejojo dėl to, ar juos užrašinėti. Bet Petras jautė, jog bažnyčiai Romoje reikia tokio užrašyto atpasakojimo pagalbos, ir Morkus sutiko imtis parengti jį. Jis buvo daug ką užsirašęs iki to laiko, kada 67 m. po Kr. gim. Petras mirė, ir sutinkamai su tomis gairėmis, kurioms buvo pritaręs Petras ir Romos bažnyčiai, jis pradėjo savo atpasakojimą netrukus po Petro mirties. Baigiantis 68 m. po Kr. gim. Evangelija buvo užbaigta. Morkus rašė vien tikrai iš savo paties atminties ir iš Petro prisiminimų. Nuo to laiko atpasakojimas buvo žymiai pakeistas, daug fragmentų buvo išimta, o pabaigoje buvo pridėta tam tikra vėlesnioji medžiaga, kuri pakeitė pirminės Evangelijos paskutinįjį vieną penktadalį, kuris buvo prarastas iš pirmojo rankraščio, taip ir neperrašius naujos jo kopijos. Šitas Morkaus atpasakojimas, kartu su Andriejaus ir Mato užrašais, buvo rašytinis pagrindas visiems vėlyvesniems Evangelijos atpasakojimams, kurie stengėsi pavaizduoti Jėzaus gyvenimą ir mokymus.

121:8.4 (1341.5) 2. *Mato Evangelija*. Vadinamoji Evangelija pagal Matą yra Mokytojo gyvenimo atpasakojimas, kuris buvo užrašytas žydų krikščionių dvasiniam tobulinimui. Šito atpasakojimo autorius visą laiką stengiasi parodyti, kad Jėzaus gyvenime didelė dalis to, ką jis darė, buvo tam, jog “išsipildytų

tai, ką sakė pranašas. ” Mato Evangelija Jėzų vaizduoja kaip Dovydo sūnų, parodydama jį kaip demonstruojantį didžiulę pagarbą įstatymui ir pranašams.

^{121:8.5 (1341.6)} Apaštalas Matas šitos Evangelijos nerašė. Ją užrašė Izidorius, vienas iš jo mokinių, kuris savo darbe pasinaudojo ne tik Mato asmeniniais prisiminimais apie šituos įvykius, bet taip pat naudojosi ir tam tikrais užrašais, kuriuose buvo Jėzaus pasisakymai, užrašyti Mato iš karto po nukryžiavimo. Šitie Mato užrašai buvo aramėjų kalba; Izidorius rašė graikiškai. Nebuvo jokio ketinimo apgauti, priskiriant šitą kūrinį Matui. Tais laikais buvo paprotys, kad mokiniai šitokiu būdu pagerbtų savo mokytojus.

^{121:8.6 (1342.1)} Mato pirminis atpasakojimas buvo suredaguotas ir papildytas 40 m. po Kr. gim. kaip tik prieš jam išvykstant iš Jeruzalės, kad ištrauktų į evangelinį skelbimą. Tai buvo asmeninis pasakojimas, jo paskutinioji kopija buvo sunaikinta, kada sudegė vienas vienuolynas Sirijoje 416 m. po Kr. gim.

^{121:8.7 (1342.2)} Izidorius pabėgo iš Jeruzalės 70 m. po Kr. gim., kada Tito armijos įsiveržė į miestą, pasiimdamas į Pelą Mato užrašų kopiją. 71 metais., gyvendamas Peloje, Izidorius parašė Evangeliją pagal Matą. Jis taip pat su savimi turėjo Morkaus pasakojimo primuosius keturis penktadalius.

^{121:8.8 (1342.3)} 3. *Luko Evangelija*. Lukas, daktaras, gyvenęs Antioke Pisidijoje, buvo pagonis, kurį atvertė Paulius, ir jis parašė visiškai kitokią Mokytojo gyvenimo istoriją. Jis pradėjo sekti Pauliumi ir studijuoti Jėzaus gyvenimą ir mokymus 47 m. po Kr. gim. Savo atpasakojime Lukas išsaugo didelę dalį “Viešpaties Jėzaus Kristaus maloningumo,” nes šituos faktus

jis surinko iš Pauliaus ir kitų. Lukas pavaizduoja Mokytoją “mokesčių rinkėjų ir nuodėmingųjų draugu.” Savo gausius užrašus į Evangeliją jis suformulavo tikrai po Pauliaus mirties. Lukas rašė 82 metais Achajyje. Jis ketino parašyti tris knygas, pasakojančias Kristaus ir krikščionybės istoriją, bet 90 m. po Kr. gim. numirė, nespėjęs užbaigti antrosios iš šitų knygų, “Apaštalų Darbų.”

^{121:8.9 (1342.4)} Kai dėl medžiagos savosios Evangelijos sudarymui, tai Lukas pirmiausia priklausė nuo tos Jėzaus gyvenimo istorijos, kurią jam buvo perteikęs Paulius. Dėl to, Luko Evangelija tam tikru požiūriu yra Evangelija pagal Paulių. Bet Lukas turėjo ir kitų informacijos šaltinių. Jis ne tik kalbėjosi su dešimtimis tiesioginių liudininkų, mačiusių Jėzaus gyvenimo daugelį epizodų, kuriuos jis aprašo, bet su savimi jis taip pat turėjo ir Morkaus Evangelijos egzempliorių, tai yra, Izidoriaus atpasakojimo pirmuosius keturis penktadalius, ir trumpą paliudijimą, kurį 78 metais po Kr. gim. Antioke užrašė tikintysis vardu Sidas. Lukas taip pat turėjo iškraipytą ir daug kartų taisytą kažkokių užrašų egzempliorių, neva užrašytų Apaštalo Andriejaus.

^{121:8.10 (1342.5)} 4. *Jono Evangelija.* Evangelija pagal Joną daug pasakoja apie Jėzaus darbą Judėjoje ir aplink Jeruzalę, ko nėra kituose atpasakojimuose. Tai yra vadinamoji Evangelija pagal Joną, Zabediejaus sūnų, ir nors Jonas jos nerašė, bet iš tiesų jis įkvėpė, kad ji būtų parašyta. Nuo jos pirmojo užrašymo ji keletą kartų buvo redaguota, kad atrodytų, jog buvo parašyta paties Jono. Kada buvo rašomas šitas atpasakojimas, tada Jonas turėjo ir kitas Evangelijas, ir jis matė, jog daug kas jose buvo praleista; dėl to, 101 metais po Kr. gim. jis padrąsino savo

padėjėją, Nataną, Graikijos žydą iš Cezarėjos, pradėti rašymą. Jonas savąją medžiagą teikė iš atminties ir pasiremdamas trimis jau egzistavusiais atpasakojimais. Jis neturėjo jokių savųjų užrašų. Laišką, žinomą kaip “Jono pirmasis,” parašė pats Jonas, kaip pridedamą laišką prie to darbo, kurį, jam vadovaujant, atliko Natanas.

^{121:8,11 (1342,6)} Visi šitie rašytojai Jėzų sąžiningai pavaizdavo tokį, kokį jie matė, prisiminė, arba ką apie jį buvo girdėję iš kitų, ir kiek jų sampratai apie šituos tolimus įvykius turėjo įtakos tai, kad vėliau jie priėmė Pauliaus krikščionybės teologiją. Ir šitų atpasakojimų, kad ir kokie jie buvo netobuli, užteko tam, jog būtų pakeistas Urantijos istorijos kursas beveik dviems tūkstančiams metų.

^{121:8,12 (1343,1)} [*Pastaba:* Įgyvendindamas man paskirtą užduotį iš naujo perteikti Jėzaus iš Nazareto mokymus ir atpasakoti jo darbus, aš laisvai naudojausi visais dokumentų ir planetinės informacijos šaltiniais. Mano pagrindinis akstinas buvo parengti tokį atpasakojimą, kuris apšviestų ne tiktai dabar gyvenančių žmonių kartą, tačiau kuris galėtų būti naudingas ir visoms ateities kartoms. Iš tų milžiniškų informacijos atsargų, kuriomis man buvo galima pasinaudoti, aš pasirinkau tą informaciją, kuri šito tikslo įgyvendinimui buvo tinkamiausia. Kiek tiktai įmanoma, aš informaciją imdavau iš grynai žmogiškųjų šaltinių. Tiktai, kada tokie šaltiniai nepadėdavo, tada pasiremdavau tais įrašais, kurie buvo viršžmogiški. Kada idėjas ir sampratas apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus deramai išreiškėdavo žmogiškasis protas, tada būtinai pirmenybę suteikdavau tokiems akivaizdžiai žmogiškosios minties modeliams. Nors aš ir stengiausi žodinę išraišką derinti taip,

kad ji kuo geriau atitiktų mūsų sampratą apie Mokytojo gyvenimo ir mokymų realiąją prasmę ir tikrąją reikšmę, bet, kiek tiktai įmanoma, visuose savo pasakojimuose aš laikiausi realios žmogiškosios sampratos ir minties modelio. Aš puikiai suprantu, jog tos sampratos, kurios buvo kilusios žmogiškajame prote, bus daug priimtinesnės ir naudingesnės visiems kitiems žmogiškiesiems protams. Kada reikalingų sampratų negalėjau surasti nei žmogiškuosiuose dokumentuose, nei žmogiškuosiuose išsireiškimuose, tada pasiremdavau žemės tvarinių savosios kategorijos, tarpinių būtybių, atminties resursais. Ir kada tas antrinis informacijos šaltinis būdavo neadekvatus, tada nedvejodamas pasiremdavau viršplanetiniais informacijos šaltiniais.

^{121:8.13 (1343.2)} Tie prisiminimai, kuriuos aš surinkau ir kuriais remdamasis parengiau šitą pasakojimą apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus—be Apaštalo Andriejaus prisiminimų atpasakojimo—sudaro minties deimantus ir Jėzaus mokymų aukštesniojo lygio suvokimus, kurie buvo surinkti iš daugiau kaip dviejų tūkstančių žmogiškųjų būtybių, kurios žemėje gyveno, pradedant Jėzaus dienomis ir baigiant šitų apreiškimų, teisingiau naujų perteikimų, laiku. Leidimas pasiremti apreiškimu buvo panaudojamas tiktai tada, kada žmogiškasis dokumentas ir žmogiškosios sampratos adekvataus minties modelio suteikti negalėdavo. Manoji apreiškimo užduotis man draudė remtis tiek informacijos, tiek išsireiškimų nežmogiškaisiais šaltiniais tol, kol aš negalėdavau patvirtinti, jog savo pastangomis man nepavyko surasti reikalaujamo koncepcinio išsireiškimų grynai žmogiškuosiuose šaltiniuose.

^{121:8,14 (1343,3)} Nors aš, bendradarbiaudamas su vienuolika savo bičiulių partnerių tarpinių būtybių ir vadovaujant Melkizedekui, atsakingam už šių dokumentų sudarymą, perteikiau šitą pasakojimą remdamasis savuoju suvokimu, kaip jį efektyviai parengti, ir atsižvelgdamas į savo betarpišką išsireiškimų pasirinkimą, bet vis tik, didžioji dalis idėjų ir net kai kurie iš puikių išsireiškimų, kuriais aš šitoku būdu pasinaudojau, buvo kilę daugelio rasių žmonių sąmonėje, kurie gyveno žemėje įsiterpiančiose kartose iki pat tų kartų, kurios tebėra gyvos ir šiuo metu, kada yra vykdoma šitoji užduotis. Daugeliu atvejų aš tarnavau greičiau surinkėju ir redaktoriumi, o ne pirminiu atpasakotoju. Aš be dvejonių pasinaudojau tomis mintimis ir sampratomis, pirmiausia žmogiškosiomis, kurios man leido sukurti patį įspūdingiausią Jėzaus gyvenimo pavaizdavimą ir kurios mane įgalino naujai pateikti jo neprilygstamus mokymus pačia nuostabiausiai naudinga ir visuotinai kilninančia frazeologija. Urantijos Suvienytųjų Tarpinių Būtybių Brolijos vardu, mūsų dėkingumą aš kuo nuoširdžiausiai reiškiu visiems įrašų ir sampratų šaltiniams, kurie buvo panaudoti toliau pateikiamame mūsų naujajame smulkiai išdėstyame Jėzaus gyvenimo žemėje atpasakojime.]

122 Dokumentas. Jėzaus gimimas ir kūdikystė

^{122:0,1 (1344,1)} VARGU ar bus įmanoma iki galo paaiškinti tą didelį skaičių priežasčių, dėl kurių Palestina buvo pasirinkta Mykolo savęs padovanojimo vieta, ir ypač, kodėl būtent Juozapo ir Marijos šeima turėjo būti parinkta kaip betarpiška aplinka šito Dievo Sūnaus pasirodymui Urantijoje.

^{122:0,2 (1344,2)} Išnagrinėjęs Melkizedekų parengtą specialų pranešimą apie izoliuotą pasaulių statusą, pasitaręs su

Gabrieliau, Mykolas pagaliau pasirinko Urantiją ta planeta, kurioje jis turėtų atlikti savo paskutinįjį savęs padovanojimą. Po šito sprendimo Gabrielis pats asmeniškai aplankė Urantiją, ir, išstudijavęs žmogiškąsias grupes ir apžvelgęs šio pasaulio ir jo tautų dvasinius, intelektualius, rasinius, ir geografinius aspektus, jis nusprendė, jog hebrajai turėjo tuos santykinus pranašumus, kurie garantavo jų pasirinkimą ta rase, kurioje vyktų savęs padovanojimas. Kada šitam sprendimui pritarė Mykolas, tada Gabrielis paskyrė ir pasiuntė į Urantiją Šeimos Komisiją iš Dvylikos Narių—atrinktų iš visatos asmenybių aukščiausiųjų kategorijų—kuriai buvo patikėta užduotis ištyrinėti žydų šeimyninį gyvenimą. Kada šitoji komisija savo darbus užbaigė, tada Gabrielis buvo Urantijoje ir gavo pranešimą, nurodantį tris perspektyvias sąjungas, kurios, komisijos nuomone, buvo vienodai tinkamos kaip savęs padovanojimo šeimos numatomam Mykolo įsikūnijimui.

122:0.3 (1344.3) Iš šitų įvardintų trijų porų, Gabrielis asmeniškai atsirinko Juozapą ir Mariją, vėliau pats asmeniškai apsireiškė Marijai, ir šio apsireiškimo metu jis pranešė jai džiugią žinią, kad ji yra parinkta tam, jog taptų žemiškąja motina įsikūnijančiam vaikeliui.

1. Juozapas ir Marija

122:1.1 (1344.4) Juozapas, žmogiškasis Jėzaus (Jošua, Juozapo sūnaus) tėvas, buvo hebrajų hebrajus, nors jis turėjo daug nežydiškų rasinių protėvių, kuriuos laikas nuo laiko prie jo protėvių medžio pridėdavo jo tiesioginių protėvių moteriškosios atšakos. Jėzaus tėvo protėviai siekė Abraomo laikus ir per šitą giliai gerbiamą patriarchą vedė tolyn į paveldėjimo dar senesnes atšakas, nusidriekiančias iki šumerų

ir noditų, o per senovinio mėlynojo žmogaus pietines gentis, iki Andono ir Fontos. Dovydas ir Saliamonas nebuvo tiesioginiai Juozapo protėviai, Juozapo linija taip pat tiesiogiai nėjo ir link Adomo. Juozapo tiesioginiai protėviai buvo meistrai—statybininkai, dailidės, mūrininkai, ir kalviai. Pats Juozapas buvo dailidė, o vėliau dirbo rangovu. Jo šeima priklausė senai ir žinomai paprastų žmonių giminei, kurioje kartas nuo karto atsirasdavo nepaprastų individų, kurie pasižymėdavo sąsajoje su religijos evoliucija Urantijoje.

^{122:1.2 (1345.1)} Marija, žemiškoji Jėzaus motina, buvo kilusi iš unikalių protėvių ilgos atšakos, kurioje buvo daug pačių nuostabiausių moterų Urantijos rasinėje istorijoje. Nors Marija buvo savojo laikmečio ir savosios kartos vidutinė moteris, buvo visiškai normalaus temperamento, bet tarp jos protėvių buvo tokios gerai žinomos moterys, kaip Anona, Tamara, Rūta, Batšeba, Ansė, Kloja, Ieva, Enta, ir Rata. Nė viena to meto žydų moteris neturėjo įžymesnės bendrų protėvių atšakos ar tokios linijos, kuri nusidriektų iki labiau žadančių sėkmę ištakų. Marijos protėviams, kaip ir Juozapo protėviams, buvo būdingas stiprių, bet vidutinių individų dominavimas, tarp kurių kartas nuo karto pasirodydavo daug nuostabių asmenybių, prisidėjusių prie civilizacijos žengimo į priekį ir religijos progresuojančios evoliucijos. Rasiniu požiūriu, vargu ar tiktų Mariją laikyti žydaite. Kultūra ir tikėjimu ji buvo žydė, bet paveldėjimo apdovanojimu ji daugiau buvo siriečių, hetitų, finikiečių, graikų, ir egiptiečių palikuonių derinys, jos rasis paveldėjimas buvo platesnis už Juozapo rasinį paveldėjimą.

^{122:1.3 (1345.2)} Iš visų porų, gyvenusių Palestinoje maždaug tuo metu, kada buvo numatytas Mykolo savęs padovanojimas,

Juozapas ir Marija turėjo plačiai nusidriekusių rasinių ryšių ir asmenybės gabumų labiau išvystyto vidurkio patį idealiausią derinį. Mykolas būtent ir buvo numatęs žemėje pasirodyti *vidutiniu* žmogumi tam, kad paprasti žmonės galėtų jį suprasti ir priimti jį; dėl to Gabrielis parinko kaip tik tokius asmenis, kaip Juozapą ir Mariją tam, kad taptų šio savęs padovanojimo tėvais.

2. Gabrielis apsireiškia Elžbietai

^{122:2.1 (1345.3)} Jėzaus gyvenimo darbą Urantijoje iš tikrųjų pradėjo Jonas Krikštytojas. Zakarijas, Jono tėvas, priklausė žydų dvasininkijai, tuo tarpu jo motina, Elžbieta, buvo tos pačios didžiulės šeimos grupės, kuriai taip pat priklausė ir Marija, Jėzaus motina, labiau klestinčios atšakos narė. Zakarijas ir Elžbieta, nors ir buvo vedę daugelį metų, bet vaikų neturėjo.

^{122:2.2 (1345.4)} Baigiantis birželio mėnesiui, 8 m. pr. Kr., maždaug trims mėnesiams praėjus po Juozapo ir Marijos vedybų, vienos dienos pusiaudienį Gabrielis apsireiškė Elžbietai, lygiai taip, kaip jis vėliau pasirodė Marijai. Tarė Gabrielis:

^{122:2.3 (1345.5)} “Tuo metu, kai tavo vyras, Zakarijas, stovi prieš altorių Jeruzalėje, ir tuo metu, kai susirinkę žmonės meldžia, kad ateitų išlaisvintojas, aš, Gabrielis, atėjau pranešti, kad tu netrukus pagimdysi sūnų, kuris bus šito dieviškojo mokytojo pranašas, ir tu savo sūnui tikrai duosi Jono vardą. Jis užaugs būdamas atsidavęs Viešpačiui tavo Dievui, o kada jis bus visiškai suaugęs, tada tavo širdžiai suteiks džiaugsmo, nes daug sielų atgręš į Dievą, ir jis taip pat skelbs tavosios tautos sielos gydytojo ir visos žmonijos dvasios išlaisvintojo atėjimą. Tavoji

giminaitė Marija bus šito pažadėtojo vaikelio motina, ir jai aš taip pat apsireikšiu.”

^{122:2.4 (1345.6)} Šitas regėjimas Elžbietą labai smarkiai išgąsdino. Gabrieliui pasišalinus, ji mintimis sugrįžo prie to, ką buvo patyrusi, ilgai apmąstydamą šio didingo svečio žodžius, bet apie šį apreiškimą niekam kitam, išskyrus savo vyrą, nepasakojo iki pat savo vėlesniojo apsilankymo pas Mariją kitų metų vasario pradžioje.

^{122:2.5 (1345.7)} Tačiau, penkis mėnesius apie savąją paslaptį Elžbieta nieko nepasakė net ir savo vyrui. Atskleidus Gabrielio apsilankymo istoriją, Zakarijas sureagavo labai skeptiškai ir savaičių savaitėmis abejojo visu šituo patyrimu, tikrai nenoromis sutikęs patikėti Gabrielio apsilankymu pas jo žmoną tada, kada daugiau nebegalėjo abejoti, kad ji laukėsi kūdikio. Zakariją labai suglumino Elžbietos būsimoji motinystė, bet jis neabejojo savo žmona dora, nežiūrint savo paties solidaus amžiaus. Tikrai tada, kada iki Jono gimimo buvo likusios šešios savaitės, Zakarijas, susapnavęs įspūdingą sapną, visiškai įsitikino, jog Elžbieta turi tapti likimo sūnaus, to, kuris turi paruošti kelią ateinančiam Mesijui, motina.

^{122:2.6 (1346.1)} Gabrielis Marijai apsireiškė maždaug apie lapkričio vidurį, 8 m. pr. Kr., tuo metu, kada ji dirbo savo namuose Nazarete. Vėliau, kada Marija nebeabejojo, kad ji turi tapti motina, ji įtikino Juozapą, kad jai leistų nukeliauti į Judaho miestą, kuris buvo už keturių mylių į vakarus nuo Jeruzalės, kalnuose, aplankyti Elžbietos. Gabrielis, apsireikšdamas kiekvienai iš šių abiejų būsimųjų motinų buvo sakęs, kad jis apsireikš ir kitai. Natūralu, kad jos nekantravo susitikti, palyginti savo patyrimus, ir pasišnekėti apie savųjų sūnų

galimą ateitį. Marija pas savo tolimą puseserę viešėjo tris savaites. Elžbieta daug padarė, kad Marijos įtikėjimą į Gabrielio viziją sustiprintų, todėl namo ji sugrįžo daug daugiau atsidavusi tam šauksmui, kad taptų motina likimo sūnui, kurį taip greitai ji turi padovanoti pasauliui kaip bejėgį kūdikį, vidutinį ir normalų sferos kūdikį.

^{122:2.7 (1346.2)} Jonas gimė Judaho mieste kovo 25 d., 7 m. pr. Kr. Zakarijas ir Elžbieta nepaprastai džiūgavo suvokdami, kad jiems gimė sūnus, kaip ir buvo žadėjęs Gabrielis, ir kada aštuntąją dieną jie vaiką atnešė, kad apipjaustytų, tada oficialiai jį pakrikštijo Jonu, kaip jiems buvo nurodyta anksčiau. Zakarijo sūnėnas jau buvo išvykęs į Nazaretą, Marijai nunešdamas nuo Elžbietos žinią, kad jai gimė sūnelis ir kad jo vardas turi būti Jonas.

^{122:2.8 (1346.3)} Nuo ankstyviausios kūdikystės Jonui išmintingai buvo tvirtai perteikiama mintis, kad jis turi užaugti, jog taptų dvasiniu vadovu ir religiniu mokytoju. Ir Jono širdies dirva visą laiką reaguodavo į tokių verčiančių mąstyti sėklų sėją. Net kada jis dar buvo vaikas, jį dažnai surasdavo šventykloje, kada būdavo jo tėvo tarnystės metas, ir jam darė nepaprastą įspūdį reikšmingumas viso to, ką jis matė.

3. Gabrielio paskelbimas Marijai

^{122:3.1 (1346.4)} Vieną vakarą apie saulėlydį, dar Juozapui negrįžus namo, Gabrielis apsireiškė Marijai ties žemu akmens stalu ir, kada ji atgavo amą, tarė: “Aš atėjau nurodymu to, kuris yra mano Valdovas ir kurį tu tikrai mylėsi ir auginsi. Tau, Marija, aš atnešu gerąją naujieną, kada skelbiu, jog apvaisinimas, esantis tavyje, yra nulemtas dangaus ir, kad deramu laiku tu

tapsi sūnaus motina; tu tikrai jam duosi Jošua vardą, ir jis iš tiesų paskelbs dangaus karalystės žemėje ir tarp žmonių pradžia. Nepasakok apie šį dalyką niekam, išskyrus Juozapą ir Elžbietą, tavo giminaitę, kuriai aš taip pat apsireiškiau, ir, kuri taip pat tikrai netrukus pagimdys sūnų, kurio vardas tikrai bus Jonas, ir kuris parengs kelią išlaisvinimo žiniai, kurią tavo sūnus tikrai skelbs žmonėms su didele galia ir giliu įsitikinimu. Ir neabejok mano žodžiais, Marija, nes šitie namai buvo parinkti kaip likimo vaikelio mirtingoji gyvenamoji vieta. Mano palaiminimas lydės tave, Pačių Aukštųjų galia sustiprins tave, ir visos žemės Viešpats tikrai bus virš tavęs.”

122:3,2 (1346,5) Slapčiomis savo širdyje Marija mąstė apie šį apsilankymą daugelį savaitių tol, kol buvo visiškai tikra, kad laukiasi vaiko, prieš tai, kada išdrįso apie šiuos neįprastus įvykius papasakoti savo vyrui. Kada Juozapas visa tai išgirdo, nors jis ir labai pasitikėjo Marija, jis labai sunerimo ir daugelį naktų negalėjo užmigti. Iš pradžių Juozapas turėjo abejonių dėl Gabrielio apsilankymo. Vėliau, kada beveik buvo įtikintas, jog Marija dieviškojo žinianešio balsą iš tikrųjų girdėjo ir matė jo formą, tada jį ėmė draskyti abejonės jam mąstant, kaip gi tokie dalykai gali atsitikti. Kaip gi gali žmogiškųjų būtybių palikuonis būti dieviškojo likimo vaikas? Juozapas niekaip negalėjo suderinti šitų prieštarų minčių tol, kol, po kelių apmąstymo savaitių, tiek jis, tiek Marija priėjo išvados, kad jie buvo parinkti tam, jog taptų Mesijo tėvais, nors vargu ar tai galėjo atitikti žydų sampratą, kad laukiamas išlaisvintojas turi būti dieviškosios prigimties. Padariusi šitokią svarbią išvadą, Marija pasiskubino išvykti į viešnagę pas Elžbietą.

^{122:3.3 (1347.1)} Sugrįžusi, Marija išvyko aplankyti savo tėvų Joakimo ir Hanos. Jos du broliai ir dvi seserys, o taip pat ir tėvai, į Jėzaus dieviškąją misiją visą laiką žiūrėjo skeptiškai, nors, aišku, šituo metu jie nieko nežinojo apie Gabrielio apsilankymą. Bet Marija su savo seserimi Salomėja iš tikrųjų pasidalino mintimis apie tai, kad ji mano, jog jos sūnus turi lemtį tapti didžiu mokytoju.

^{122:3.4 (1347.2)} Gabrielio pranešimas Marijai buvo pateiktas kitą dieną po Jėzaus pradėjimo ir buvo vienintelis viršgamtinio pasireišimo įvykis, susijęs su jos visa patirtimi išnešiojant ir pagimdant pradėtąjį vaikėlį.

4. Juozapo sapnas

^{122:4.1 (1347.3)} Juozapas nesusitaikė su ta mintimi, kad Marija turi tapti nepaprasto vaiko motina iki to laiko, kol susapnavo labai įspūdingą sapną. Šitame sapne jam apsireiškė spindintis dangiškasis žinianešys ir, tarp kitų dalykų, pasakė: “Juozapai, aš apsireiškiu, įsakius Tam, kuris dabar valdo danguje, ir man yra nurodyta tau pranešti apie tą sūnų, kurį tikrai pagimdys Marija ir kuris pasaulyje tikrai taps didinga šviesa. Jame bus gyvenimas, ir jo gyvenimas tikrai taps žmonijos šviesa. Jis tikrai iš pradžių ateis pas savuosius žmones, bet vargu ar jie priims jį; bet visiems tiems, kurie jį priims, jis apreikš, kad jie yra Dievo vaikai.” Po šito patyrimo Juozapas niekada daugiau visiškai nebeabejojo Marijos pasakojimu apie Gabrielio apsilankymą ir jo pažadą, jog tas negimęs vaikas turi tapti dieviškuoju žinianešiu pasauliui.

^{122:4.2 (1347.4)} Per visus šituos apsilankymus nieko nebuvo pasakyta apie Dovydo namus. Niekada nieko nebuvo užsiminta apie Jėzaus tapimą “žydų išvaduotoju,” neužsiminta net ir apie tai,

kad jis turi būti tas ilgai laukiamas Mesijas. Jėzus nebuvo toks Mesijas, kokio nekantriai laukė žydai, bet jis buvo *pasaulio išlaisvintojas*. Jo misija buvo visoms rasėms ir tautoms, o ne kuriai nors vienai grupei.

^{122:4.3 (1347.5)} Juozapas nepriklausė karaliaus Dovydo palikuonių linijai. Dovydiškųjų protėvių daugiau turėjo Marija negu Juozapas. Tas tiesa, Juozapas iš tikrųjų vyko į Dovydo miestą, Betliejų, kad būtų užregistruotas romėnų gyventojų surašymui, bet tai buvo dėl to, kad, prieš šešias kartas, Juozapo tos kartos protėvį iš tėvo pusės, kuris buvo našlaitis, įsisūnijo kažkoks Zadokas, kuris buvo Dovydo tiesioginis palikuonis; dėl to ir Juozapą priskyrė “Dovydo namams.”

^{122:4.4 (1347.6)} Senojo Testamento didžioji dauguma vadinamųjų mesijiškų pranašysčių buvo sukurtos tam, kad būtų pritaikytos Jėzui, praėjus daug laiko po jo gyvenimo žemėje. Per amžių amžius žydų pranašai buvo skelbę apie išlaisvintojo atėjimą, ir šituos pažadus viena po kitos einančios kartos aiškino kaip nurodančius į naują žydų valdovą, kuris užims Dovydo sostą ir, menamai stebuklingais Mozės metodais, padarys žydus Palestinoje galinga nacija, laisva nuo bet kokio svetimo viešpatavimo. Be to, daug metaforinių fragmentų, sutinkamų hebrajų raštuose, vėliau klaidingai buvo pritaikyta Jėzaus gyvenimo misijai. Daug Senojo Testamento teiginių buvo taip iškraipyti tam, jog atrodytų, kad atitinka Mokytojo žemiškojo gyvenimo kokius nors epizodus. Pats Jėzus vieną kartą viešai paneigė bet kokią ryšį su karališkaisiais Dovydo namais. Net ir teiginys, “mergina pagimdys sūnų,” buvo paverstas tokiu, jog būtų skaitomas “nekalta mergina pagimdys sūnų.” Taip pat tą patį galima pasakyti tiek apie Juozapo, tiek apie Marijos tą

didelį skaičių genealogijų, kurios buvo sudarytos, pasibaigus Mykolo karjerai žemėje. Daug iš šitų giminystės linijų turėjo didelę dalį Mokytojo protėvių, bet iš esmės jos nėra tikros ir nereikėtų jomis pasikliauti kaip realiomis. Ankstyvieji Jėzaus pasekėjai perdaug dažnai pasiduodavo tai pagundai, kad visus senovės pranašiškus pasakymus padarytų tokius, jog atrodytų, kad jie buvo įgyvendinti jų Viešpaties ir Mokytojo gyvenime.

5. Jėzaus žemiškieji tėvai

^{122:5.1 (1348.1)} Juozapas buvo švelnaus būdo vyras, nepaprastai doras, ir visais atžvilgiais labai ištikimas savosios tautos religiniams papročiams ir tradicijoms. Jis šnekėjo nedaug, bet mąstė daug. Apgailėtina žydų tautos padėtis Juozapui kėlė daug liūdesio. Jaunystėje, tarp savo aštuonių brolių ir seserų, jis buvo linksmesnis, bet pirmaisiais vedybinio gyvenimo metais (Jėzaus vaikystės laikotarpiu) jis ėmė patirti nedidelio dvasinio nusivylimo periodus. Šitie temperamento pasireiškimai labai pasitaisė prieš pat jo priešlaikinę mirtį ir po to, kada jo šeimos ekonominės sąlygos pagerėjo, kai iš dailidės pareigų jis pakilo į klestinčio rangovo padėtį.

^{122:5.2 (1348.2)} Marijos temperamentas buvo visiškai priešingas jos vyro temperamentui. Ji paprastai būdavo linksmą, labai retai kada būdavo nusiminusi, ir visą laiką būdavo giedrios nuotaikos. Marija savo emocinius jausmus reiškėdavo laisvai ir dažnai ir niekada jos nematė nuliūdusios tol, kol Juozapą ištiko netikėta mirtis. Ir dar nespėjo ji atsigauti po šito sukrėtimo, kada ją užgriuvo tas nerimas ir abejonės, kurias sukėlė jos vyriausiojo sūnaus nepaprasta karjera, kuri taip sparčiai skleidėsi prieš jos apstulbusį žvilgsnį. Bet viso šito neįprasto patyrimo metu Marija buvo rami, drąsi, ir pakankamai

išmintinga santykiuose su savo nepaprastu ir mažai suprastu pirmagimiū sūnumi ir po jo išlikusiais gyvais broliais ir seserimis.

122:5.3 (1348.3) Jėzus savo nepaprasto švelnumo ir nuostabaus užjaučiančio žmogiškosios prigimties supratimo didelę dalį gavo iš savo tėvo; didžiojo mokytojo talentą ir savo milžinišką sugebėjimą teisingam pasipiktinimui jis paveldėjo iš motinos. Savo emociinėmis reakcijomis į suaugusiųjų gyvenimo aplinką, Jėzus kartais būdavo panašus į savo tėvą, susimąstęs ir garbinantis, kartais jis būdavo akivaizdžiai nuliūdęs; bet dažniau į priekį jis ėjo panašiai, kaip ir jo motina, nusiteikęs optimistiškai ir ryžtingai. Iš esmės, Marijos temperamentas dieviškojo sūnaus karjeroje turėjo polinkį viešpatauti tuo metu, kada jis augo ir kada grėžėsi į svarbius žingsnius savo suaugusiojo gyvenime. Kai kuriomis savybėmis Jėzus buvo savo tėvų bruožų mišinys; kitais atžvilgiais jis demonstruodavo vieno iš jų bruožus, kaip kontrastą kito bruožams.

122:5.4 (1348.4) Iš Juozapo Jėzus gavo griežtą auklėjimą pagal žydų apeiginius papročius ir nepaprastą susipažinimą su hebrajų raštais; iš Marijos jis gavo platesnį požiūrį į religinį gyvenimą ir liberalesnę sampratą apie asmeninę dvasinę laisvę.

122:5.5 (1349.1) Tiek Juozapo, tiek Marijos šeimos pagal savo laikmetį buvo gerai išsilavinusios. Juozapas ir Marija buvo daug geriau išsilavinę už to meto vidutinį ir savosios visuomeninės padėties lygį. Jis buvo mąstytojas; ji buvo strategė, puikiai mokanti prisitaikyti ir praktiška veikdama nedelsiant. Juozapas buvo juodaakis brunetas; Marija buvo rudaakė beveik blondinė.

^{122:5.6 (1349.2)} Jeigu Juozapas būtų gyvenęs, tai be jokios abejonės jis būtų tapęs tvirtai tikinčiu į savo vyriausiojo sūnaus dieviškąją misiją. Marija svyravo tarp tikėjimo ir abejojimo, ją labai smarkiai veikė ta nuomonė, kurios laikėsi jos kiti vaikai ir jos draugai ir giminės, bet jos galutinį požiūrį visada sustiprindavo prisiminimai apie Gabrielio apsireiškimą jai tuoj pat po to, kai tik buvo pradėtas vaikelis.

^{122:5.7 (1349.3)} Marija buvo puiki audėja ir turėjo didesnių negu vidutinių sugebėjimų to laikmečio didžiajai daliai namų ūkio darbų; ji buvo gera šeiminkė ir puiki šeimos puoselėtoja. Tiek Juozapas, tiek Marija buvo geri mokytojai, ir jie pasirūpino, kad jų vaikai gautų gerą to laikmečio išsilavinimą.

^{122:5.8 (1349.4)} Kai Juozapas buvo jaunuolis, Marijos tėvas jį priėmė į darbą, kad prie savo namo pastatytų priestatą, ir būtent tąsyk, kada Marija atnešė Juozapui puodelį vandens, vidurdienio valgio metu, realiai ir prasidėjo šios poros, kuri turėjo lemti tapti Jėzaus tėvais, draugystė.

^{122:5.9 (1349.5)} Juozapas ir Marija susituokė, sutinkamai su žydų papročiu, Marijos namuose Nazareto apylinkėse, kada Juozapui buvo dvidešimt vieneri metai. Šitos vedybos užbaigė normalią draugystę, trukusią beveik dvejus metus. Netrukus po vedybų jie persikraustė į savo naująjį namą, kurį Nazarete buvo pastatęs Juozapas, padedamas dviejų savo brolių. Namas buvo šalia netoli esančios aukštymės papėdės, o nuo aukštymės atsivėrė nuostabios kaimiškos apylinkės. Šitame specialiai paruoštame name, šitie jauni ir laukiantys kūdikio tėvai galvojo pasveikinti pažadėtąjį vaikelį, nieko nesuvokdami, jog šitas svarbus visatos įvykis turės atsitikti tuo metu, kada jie bus išvykę iš namų į Judėjos Betliejų.

^{122:5,10 (1349,6)} Juozapo šeimos didesnioji dalis tapo tikinčiaisiais į Jėzaus mokymus, bet labai mažai kas iš Marijos giminių tikėjo į jį tol, kol jis neišvyko iš šito pasaulio. Juozapas daugiau linko į laukiamo Mesijo dvasinę sampratą, bet Marija ir jos šeima, ypač jos tėvas, laikėsi idėjos apie tokį Mesiją, kuris turi būti žemiškasis išvaduotojas ir politinis valdovas. Marijos protėviai žymiu mastu dalyvavo Makabėjų veikloje, kuri nuo tų laikų buvo netolimoje praeityje.

^{122:5,11 (1349,7)} Juozapas tvirtai laikėsi Rytų, arba Babilono, žydų religijos požiūrių; Marija stipriai linko į liberalesnį ir platesnį Vakarų, arba graikiškąjį, įstatymo ir pranašų interpretavimą.

6. Namai Nazarete

^{122:6,1 (1349,8)} Jėzaus namas stovėjo netoli aukštos kalvos Nazareto šiaurinėje dalyje, kažkiek nutolę nuo kaimo šaltinio, kuris buvo rytinėje miesto dalyje. Jėzaus šeima gyveno miesto pakraštyje, ir tai vėliau jam dar labiau palengvino mėgautis pasivaikščiojimais po apylinkes ir užlipti į šitos netoli esančios aukštymės pačią viršūnę, aukščiausią iš visų pietinės Galilėjos kalnų, išskyrus Taboro kalno grandinę rytuose ir Naino kalną, kuris buvo maždaug tokio paties aukščio. Jų namas buvo pastatytas šiek tiek piečiau ir labiau į rytus nuo šitos kalvos pietinio iškyšulio ir maždaug per vidurį tarp šitos aukštymės pagrindo ir kelio, vedančio iš Nazareto į Kaną. Be kopimo į šį kalną, Jėzui labai patiko pasivaikščiojimai siauru taku, pasisukančiu ties kalvos pagrindu šiaurės rytų kryptimi į tą vietą, kur jis susijungė su keliu į Sepforį.

^{122:6,2 (1350,1)} Juozapo ir Marijos namas buvo vieno kambario akmeninis statinys su plokščiu stogu ir priestatu, kuriame buvo

laikomi gyvuliai. Baldus sudarė žemas akmeninis stalas, lėkštės ir puodai iš molio ir akmens, audimo staklės, lempelės stovas, kelios mažos taburetės, ir kilimėliai miegoti ant akmeninių grindų. Galiniame kieme, šalia priestato gyvuliams, buvo pastogė, kuri dengė krosnį ir malūną grūdams malti. Šitokios rūšies malūnui tam, kad jis veiktų, reikėjo dviejų žmonių, vienas maldavo, kitas pildavo grūdus. Dar tuomet, kai buvo mažas berniukas, Jėzus dažnai pildavo grūdus į šitą malūną, tuo tarpu jo motina sukdamo viršutinę girnapusę.

^{122:6.3 (1350.2)} Vėlesniaisiais metais, šeimai pagausėjus, jie visi susėsdavo aplink padidintą akmeninį stalą valgyti: maistą imdavo iš bendro dubens ar puodo. Žiemą, per vakarienę stalą apšviesdavo mažytę plokščią molinę lempelę, į kurią būdavo pripilama alyvų aliejaus. Gimus Mortai, Juozapas prie šito namo pristatė priestatą, didžiulį kambarį, kuris buvo dailidės dirbtuvės dieną ir miegamasis naktį.

7. Kelione į Betliejų

^{122:7.1 (1350.3)} Kovo mėnesį, 8 m. pr. Kr. (tą mėnesį, kada susituokė Juozapas ir Marija), Cezaris Augustas nurodė, jog turi būti suskaičiuoti visi Romos imperijos gyventojai, jog turi vykti gyventojų surašymas, kurį bus galima panaudoti geresniam mokesčių surinkimui. Žydai visada buvo labai prietaringai nusiteikę prieš bet kokią mėginimą “suskaičiuoti tautą,” ir tai, drauge su rimtais Erodo, Judėjos karaliaus, vidaus sunkumais, buvo toji priežastis, dėl kurios gyventojų surašymas žydų karalystėje buvo atidėtas vieneriems metams. Visoje Romos imperijoje šitas gyventojų surašymas vyko 8 m. pr. Kr., išskyrus Erodo Palestinos karalystę, kur jis vyko 7 m. pr. Kr., vieneriais metais vėliau.

122:7.2 (1350.4) Marijai nebuvo būtina vykti į Betliejų užsiregistruoti—Juozapas turėjo teisę užregistruoti visą savo šeimą—bet Marija, turėdama polinkį rizikuoti ir būdama aktyvus asmuo, išsireikalavo, kad galėtų jį lydėti. Pasilikti viena ji bijojo, nes vaikelis galėjo gimti tuo metu, kada Juozapas bus išvykęs, ir, be to, kadangi Betliejus buvo netoli nuo Judaho miesto, tai Marija buvo numačiusi galimą malonų apsilankymą pas savo giminaitę Elžbietą.

122:7.3 (1350.5) Iš esmės Juozapas uždraudė Marijai lydėti jį, bet tai nedavė jokios naudos; kada buvo pakuojamas maistas trijų ar keturių dienų kelionei, tada ji paruošė dvigubą kiekį ir pasirengė kelionei. Prieš jiems iš tikrųjų išvykstant, Juozapas susitaikė su ta mintimi, jog Marija vyks kartu, ir, būdami geros nuotaikos, jie iš Nazareto išvyko dienai vos brėkstant.

122:7.4 (1350.6) Juozapas ir Marija buvo neturtingi, ir kadangi jie turėjo tiktai vieną gyvulį nešuliams, tai Marija, apsunkusi nuo joje eančio kūdikio, jojo ant gyvulio su atsargų nešuliais, tuo tarpu Juozapas ėjo pėsčias, veddamas gyvulį. Namo statyba ir įrengimas Juozapą smarkiai išsunkė, kadangi jis taip pat turėjo prisidėti ir prie savo tėvų paramos, nes jo tėvas neseniai buvo tapęs nedarbingas. Ir taip šitoji žydų pora iš savo kuklių namų išvyko kelionėn į Betliejų ankstų rytą rugpjūčio 18 d., 7 m. pr. Kr.

122:7.5 (1351.1) Pirmoji jų kelionės diena juos atvedė prie Gilbojos kalno šlaitų, kur nakčiai jie apsistojo prie Jordano upės ir pasinėrė į daugybę apmąstymų, koks gi sūnus jiems gims, Juozapas laikėsi požiūrio, kad jis bus dvasinis mokytojas, o Marija puoselėjo mintį apie žydų Mesiją, hebrajų nacijos išvaduotoją.

^{122:7.6 (1351.2)} Giedrą ir ankstyvą rugpjūčio 19-osios rytą, Juozapas ir Marija jau vėl buvo kelyje. Jie papietavo Sartabo kalno, iškilusio virš Jordano upės slėnio, papėdėje, ir patraukė tolyn, iki nakties pasiekė Jerichą, kur apsistojo užeigoje prie kelio, miesto pakraštyje. Po vakarienės ir ilgų diskusijų apie romėnų valdžios priespaudą, apie Erodą, apie užsiregistravimą gyventojų surašymui, ir apie Jeruzalės ir Aleksandrijos kaip žydų mokymosi ir kultūros centrų santykinę įtaką, keliauninkai iš Nazareto nuėjo nakties poilsio. Ankstyvą rugpjūčio 20-osios rytmetį jie kelionę atnaujino, prieš pusiaudienį pasiekė Jeruzalę, apsilankę šventykloje, keliavo toliau į savo galutinį tikslą, Betliejuje buvo apie antros dienos pusės vidurį.

^{122:7.7 (1351.3)} Užeigos namai buvo perpildyti, todėl Juozapas stengėsi susirasti vietą, kur galėtų apsistoti pas tolimus giminaičius, bet Betliejuje visi kambariai buvo tiesiog užkimšti. Kada jis buvo sugrįžęs į užeigos kiemą, jam pasakė, kad iš karavano arklidžių, ištašytų iš uolos šlaito ir esančių tiesiog po užeiga, buvo išvesti gyvuliai ir kad jos buvo išvalytos tam, jog priimtų atvykstančiuosius. Palikęs asilą kieme, Juozapas ant pečių užsimetė savo krepšius su drabužiais ir maistu ir drauge su Marija nulipo akmeniniais laiptais į savo nakvynės vietą apačioje. Juos patalpino ten, kur buvo grūdų laikymo vieta prieš gardus ir ėdžias. Atskiriančios užuolaidos jau kabojo, ir jie manė, kad jiems pasisekė, jog turėjo tokį patogų kampą.

^{122:7.8 (1351.4)} Juozapas buvo sugalvojęs iš karto eiti ir užsiregistruoti, bet Marija buvo pavargusi; ji labai kentėjo ir įkalbėjo jį pasilikti su ja, ką jis ir padarė.

8. Jėzaus gimimas

^{122:8.1 (1351.5)} Visą tą naktį Marija blaškėsi, todėl ir vienas, ir kitas nedaug temiegojo. Prieš aušrą gimdymo sąrėmiai buvo visiškai akivaizdūs, ir rugpjūčio 21-osios vidurdienį, 7 m. pr. Kr., padedant ir nuoširdžiai dirbant bičiulėms moterims keliauninkėms, Marija pagimdė vyriškosios lyties vaikėlį. Pasaulį išydo Jėzus iš Nazareto, buvo suvystytas į vystyklus, kuriuos Marija buvo pasiėmusi tokiam galimam atvejui, ir paguldė į buvusias greta dėžias.

^{122:8.2 (1351.6)} Lygiai tokiu pačiu būdu, kokiu pasaulį išvysdavo visi kiti kūdikiai iki tos dienos ir po tos dienos, gimė šis pažadėtasis vaikelis; ir aštuntąją dieną, pagal žydų paprotį, buvo apipjaustytas ir oficialiai gavo Jošua (Jėzaus) vardą.

^{122:8.3 (1351.7)} Kitą dieną po Jėzaus gimimo, Juozapas užsiregistravo. Jis sutiko vyrą, su kuriuo prieš dvi naktis buvo šnekėjęs Jeriche, tai tas Juozapą nusivedė pas savo pasiturintį draugą, kuris turėjo kambarį užkeigoje ir kuris pasakė, kad mielai pasikeis vietomis su pora iš Nazareto. Tą pačią popietę jie persikėlė viršun į užkeigą, kur jie gyveno beveik tris savaites, kol susirado vietą, kur apsistoti Juozapo tolimo gimimaičio namuose.

^{122:8.4 (1351.8)} Antrąją dieną po Jėzaus gimimo, Marija pasiuntė žinią Elžbietai, kad jos vaikelis gimė, ir sulaukė atsakymo, kviečiančio Juozapą į Jeruzalę visus reikalus aptarti su Zakariju. Kitą savaitę Juozapas išvyko į Jeruzalę pasitarti su Zakariju. Tiek Zakarijas, tiek Elžbieta buvo nuoširdžiai įsitikinę, kad Jėzus iš tikrųjų turi tapti žydų išvaduotoju, Mesiju, ir kad jų sūnus Jonas turi būti jo padėjėjų vadovas, jo dešinioji ranka, likimo žmogus. Ir kadangi Marija puoselėjo tokias pačias mintis, tai nebuvo sunku įtikinti Juozapą pasilikti

Betliejuje, Dovydo mieste, tam, kad Jėzus galėtų užaugti, jog taptų Dovydo perėmėju viso Izraelio soste. Dėl to, jie pasiliko Betliejuje daugiau negu vieneriems metams, tuo tarpu Juozapas šiek tiek užsiėmė savuoju dailidės amatu.

^{122:8,5 (1352.1)} Tuomet vidurdienį, kai gimė Jėzus, Urantijos serafimai, savo vadovų sukviesti, iš tikrųjų giedojo šlovės himnus virš Betliejaus ėdžių, bet šitų pagiriamųjų garsų žmogaus ausys negirdėjo. Nei kokie nors piemenys, nei kokie nors kiti mirtingieji tvariniai neatėjo pareikšti pagarbos Betliejaus kūdikiui iki tos dienos, kada iš Uro atvyko tam tikri šventikai, kuriuos iš Jeruzalės atsiuntė Zakarijas.

^{122:8,6 (1352.2)} Šitiems šventikams iš Mesopotamijos jų šalies keistas religijos mokytojas prieš kurį laiką buvo sakęs, kad jis regėjo sapną, kuriame jam buvo pranešta, jog “gyvenimo šviesa” netrukus pasirodys žemėje kūdikio pavidalu ir tarp žydų. Ir išėjo į tą pusę šitie trys mokytojai ieškoti šitos “gyvenimo šviesos.” Po daugelio savačių bergždžių paieškų Jeruzalėje, jie buvo begrižta į Urą, kai juos sutiko Zakarijas ir atskleidė savo įsitikinimą, kad jų ieškojimų objektas yra Jėzus, ir pasiuntė juos į Betliejų, kur jie surado tą kūdikį ir savo dovanas paliko Marijai, jo žemiškajai motinai. Jų apsilankymo metu kūdikiui buvo beveik trys savaitės.

^{122:8,7 (1352.3)} Šitie išmintingi vyrai nematė jokios žvaigždės, kuri būtų atvedusi juos į Betliejų. Toji graži legenda apie Betliejaus žvaigždę atsirado šitokiu būdu: Jėzus gimė rugpjūčio 21-osios vidurdienį, 7 m. pr. Kr. Gegužės 29 dieną, 7 m. pr. Kr., Žuvų žvaigždyne įvyko nepaprasta Jupiterio ir Saturno konjunkcija. Ir nuostabus astronominis faktas yra tai, jog panašios konjunkcijos įvyko tų pačių metų rugsėjo 29 dieną ir gruodžio

5 dieną. Remiantis šitais nepaprastais, bet visiškai natūraliais įvykiais, gero norintys vėlesniųjų kartų uolieji šalininkai sukūrė patrauklią legendą apie Betliejaus žvaigždę ir iš Rytų šalies šlovinančius išminčius, kuriuos ji atvedė prie ėdžių, kur jie pamatė ir šlovino naujagimį kūdikį. Rytietiški ir rytietiškiems artimi protai mėgaujasi pasakiškomis istorijomis, ir tokius gražius mitus apie savo religinių vadovų ir politinių herojų gyvenimą jie kuria nuolat. Kada spausdinto žodžio nebuvo, kada didžiausia žmogiškųjų žinių dalis iš kartos į kartą būdavo perduodama žodžiu, tai mitai labai lengvai tapdavo pasakojimais, o pasakojimai galiausiai pavirsdavo tokiais, kuriais būdavo tikima kaip faktais.

9. Pateikimas šventykloje

^{122:9,1 (1352,4)} Mozė žydus mokė, jog kiekvienas pirmagimis sūnus priklauso Viešpačiui, ir kad, vietoje to, kad jis būtų paaukojamas, kaip toks paprotys vyravo pagoniškose tautose, toks sūnus galėjo gyventi, su sąlyga, jeigu jo tėvai jį išpirktų sumokėdami penkis šekelius bet kuriam įgaliojimus turinčiam šventikui. Taip pat buvo ir toks Mozės įsakymas, kuris liepė, jog motina, praėjus tam tikram laiko periodui, turi ateiti pati (arba turėti ką nors, kas tinkamai galėtų paaukoti jos vardu) į šventyklą apsivalymui. Buvo įprasta šitas abi apeigas atlikti tuo pačiu metu. Taigi, Juozapas ir Marija į šventyklą Jeruzalėje atėjo patys, kad pateiktų Jėzų šventikams ir jį išpirktų, o taip pat, kad atiduotų tinkamą auką tam, jog užtikrintų Marijos ritualinį apvalymą nuo vaiko gimdymo tariamo suteršimo.

^{122:9,2 (1353,1)} Nuolat šventyklos kiemuose laiką leido du nuostabūs personažai—dainius Simeonas ir poetė Ana. Simeonas buvo iš Judėjos, o Ana buvo iš Galilėjos. Šita pora dažnai būdavo

drauge, ir abu buvo artimi su šventiku Zakariju, kuris jiems buvo patikėjęs paslaptį apie Joną ir Jėzų. Tiek Simeonas, tiek Ana labai laukė Mesijo atėjimo, o dėl to, jog jie pasitikėjo Zakariju, tai patikėjo ir tuo, kad Jėzus yra tas lauktasis žydų tautos išvaduotojas.

^{122:9.3 (1353.2)} Zakarijas žinojo, kurią dieną reikia tikėtis Juozapo ir Marijos pasirodymo šventykloje su Jėzumi, ir jis buvo iš anksto susitaręs su Simeonu ir Ana, jog parodys, iškeldamas savo ranką pasveikinimo ženklan, kuris iš pirmagimių visoje vaikų eilėje yra Jėzus.

^{122:9.4 (1353.3)} Šitai progai Ana buvo parašiusi poemą, kurią sugiedojo Simeonas, didele dalimi nustebindamas Juozapą, Mariją, ir visus tuos, kurie buvo susirinkę į šventyklą. Ir toks buvo jų himnas pirmagimio sūnaus išpirkimui:

^{122:9.5 (1353.4)} Tebūnie palaimintas Viešpats, Izraelio Dievas,

^{122:9.6 (1352.5)} Nes jis aplankė mus ir suteikė išgelbėjimą savo tautai;

^{122:9.7 (1353.6)} Išgelbėjimo ragą jis iškėlė mums visiems

^{122:9.8 (1353.7)} Savo tarno Dovydo namuose.

^{122:9.9 (1353.8)} Net ir taip, kaip jis šnekėjo savo šventųjų pranašų lūpomis—

^{122:9.10 (1353.9)} Išgelbėjimą nuo mūsų priešų ir nuo visų tų, kurie mūsų nekenčia, rankos;

^{122:9.11 (1353.10)} Kad parodytų gailestingumą mūsų tėvams, ir primintų jo šventą susitarimą—

122:9.12 (1353.11) Tą priesaiką, kurią jis davė mūsų tėvui Abraomui,

122:9.13 (1353.12) Kad apdovanotų mus, jog mes, išvaduoti iš mūsų priešų rankų,

122:9.14 (1353.13) Tikrai tarnautume jam be baimės,

122:9.15 (1353.14) Šventai ir teisingai jo akivaizdoje per visą savo gyvenimą.

122:9.16 (1353.15) Taip, ir tu, pažadėtasis vaikelis, tikrai būsi vadinamas Paties Aukštojo pranašu;

122:9.17 (1353.16) Nes tu tikrai eisi pirma Viešpaties tam, jog įkurtum jo karalystę;

122:9.18 (1353.17) Kad suteiktum žinių apie išgelbėjimą jo tautai

122:9.19 (1353.18) Atleisdamas jų nuodėmes.

122:9.20 (1353.19) Džiaukitės mūsų Dievo švelniu gailestingumu, nes toji aušra iš dang- gaus dabar aplankė mus,

122:9.21 (1353.20) Kad šviestų tiems, kurie sėdi tamsoje ir mirties šešėlyje;

122:9.22 (1353.21) Kad mus vestų ramybės keliais.

122:9.23 (1353.22) O dabar leisk savo tarnui pasišalinti ramybėje, o Viešpatie, kaip ir bu- vai žadėjęs,

122:9.24 (1353.23) Nes manosios akys pamatė tavąjį išgelbėjimą,

122:9.25 (1353.24) Kurį tu parengi visų tautų akivaizdoje;

122:9.26 (1353.25) Tokią šviesą, kuri apšvies net ir pagonis

122:9.27 (1353.26) Ir šlovę tavosios Izraelio tautos.

122:9.28 (1353.27) Grįžtant atgal į Betliejų, Juozapas ir Marija tylėjo— suglumę ir perdėm apimti baimingos pagarbos. Marija buvo labai sunerimusi dėl Anos, pagyvenusios poetės, atsisveikinančio pasveikinimo, ir Juozapui buvo neramu dėl šitų pirmalaikių pastangų parodyti Jėzų žydų tautos lauktuju Mesiju.

10. Erodo veiksmai

122:10.1 (1353.28) Bet Erodo stebėtojai nebuvo pasyvūs. Kada jie pranešė jam apie Uro šventikų apsilankymą Betliejuje, tada Erodas šitiems kaldėjiečiams liepė atvykti pas jį. Jis šitų išmintingų vyrų uoliai klausinėjo apie naująją “žydų karalių,” bet šie jam suteikė mažai pasitenkinimo, paaiškinę, jog kūdikis yra gimęs iš moters, kuri yra atvykusi į Betliejų drauge su savo vyru tam, jog užsiregistruotų gyventojų surašyme. Erodas, nepasitenkinęs šitokiu atsakymu, išsiuntė juos su pinigais ir nurodė, kad jie surastų vaiką tam, kad ir jis galėtų nuvykti ir pagarbinti jį, kadangi jie buvo pareiškę, kad jo karalystė turės būti dvasinė, o ne žemiškoji. Bet išminčiams nebesugrįžus, Erodas tapo įtarus. Jam bemažstant apie šituos reikalus, sugrįžo jo informatoriai ir pateikė visą ataskaitą apie nesenus įvykius šventykloje, atnešė jam Simeono himno, kuris buvo sugiedotas Jėzaus išpirkimo ceremonijos metu, dalių kopiją. Bet jiems nepasisekė pasekti Juozapo ir Marijos, ir Erodas labai užsirūstino ant jų, kai jie negalėjo pasakyti, kur ši pora nunešė kūdikį. Tuomet jis pasiuntė ieškovus, kad surastų Juozapą ir Mariją. Žinodami, kad Erodas persekioja Nazareto porą,

Zakarijas ir Elžbieta nesirodė Betliejuje. Kūdikis berniukas buvo paslėptas pas Juozapo gimines.

^{122:10.2 (1354.1)} Juozapas ieškotis darbo bijojo, ir menkos jų santaupos greitai nyko. Net ir apvalymo ceremonijų metu Juozapas manė, kad yra toks neturtingas, jog už Mariją negali paaukoti dviejų jaunų karvelių, kaip Mozė buvo nurodęs apvalyti motinas varguoliams.

^{122:10.3 (1354.2)} Kada, po daugiau negu metus trukusių paieškų, Erodo šnipai Jėzaus nebuvo suradę, ir dėl įtarimo, jog kūdikis vis dar yra slepiamas Betliejuje, jis paruošė įsakymą, nurodantį, kad Betliejuje būtų nuodugniai apieškotas kiekvienas namas ir kad visi kūdikiai berniukai iki dvejų metų amžiaus būtų nužudyti. Šitokiu būdu Erodas tikėjosi įsitikinti, jog šitas vaikiukas, kuris turi tapti “žydų karaliumi,” bus sunaikintas. Ir šitaip per vieną dieną Judėjos Betliejuje žuvo šešiolika kūdikių berniukų. Bet Erodo dvare intrigos ir žmogžudystės, net ir jo paties betarpiškoje šeimoje, buvo įprastas dalykas.

^{122:10.4 (1354.3)} Šitų kūdikių žudynės įvyko apie spalio vidurį, 6 m. pr. Kr., kada Jėzui buvo šiek tiek daugiau negu vieneri metai. Bet tikinčiųjų į Mesijo atėjimą buvo net ir tarp Erodo dvaro artimųjų, o vienas iš jų, sužinojęs apie įsakymą išskersti Betliejaus kūdikius berniukus, susisieko su Zakariju, kuris savo ruožtu šią žinią perdavė Juozapui; ir naktį prieš tas žudynes Juozapas ir Marija su kūdikiu išvyko iš Betliejaus į Aleksandriją Egipte. Kad išvengtų pašalinių dėmesio, į Egiptą jie keliavo su Jėzumi vieni. Jie vyko į Aleksandriją, pasinaudodami Zakarijo pinigais, ir ten Juozapas užsiėmė savuoju amatu, tuo tarpu Marija ir Jėzus glaudėsi pas Juozapo

šėimos pasiturinčius giminaičius. Aleksandrijoje jie praleido ištisus dvejus metus, į Betliejų sugrįžo tiktai po Erodo mirties.

123 Dokumentas. Jėzaus ankstyvoji vaikystė

^{123:0.1 (1355.1)} DĖL jų gyvenimo Betliejuje neužtikrintumo ir neramumo, Marija kūdikio neatjunkino nuo krūties tol, kol jie buvo saugiai pasiekę Aleksandriją, kur šeima galėjo įsikurti normaliam gyvenimui. Jie gyveno pas giminaičius, ir Juozapas galėjo gerai aprūpinti šeimą, nes gavo darbą iš karto po jų atvykimo. Jis buvo priimtas dailide keliems mėnesiams, o tada buvo paaukštintas iki meistro, vadovavusio didelei darbininkų grupei, kuri buvo nusamdyta pastatyti vieną iš tuo metu statomų visuomeninių pastatų. Šitas naujas patyrimas atvedė prie minties pačiam tapti rangovu ir statybininku po to, kada jie sugrįžo į Nazaretą.

^{123:0.2 (1355.2)} Per visus šituos pirmuosius Jėzaus bejėgiškos kūdikystės metus, Marija visą laiką ir be perstojo žiūrėjo, kad tik nieko neatsitiktų jos vaikeliui, kas galėtų sukelti pavojų jo gerovei arba koku nors būdu sutrukdyti jo ateities misijai žemėje; nė viena motina niekada nebuvo labiau atsidavusi savo vaikui. Tuose namuose, kuriuose Jėzui teko gyventi, buvo du kiti vaikai maždaug jo amžiaus, ir tarp artimų kaimynų buvo dar šeši, kurių amžius buvo beveik toks, kaip ir jo, dėl to jie buvo tinkami žaidimų draugai. Iš pradžių Marija buvo nusiteikusi laikyti Jėzų šalia savęs. Ji bijojo, kad jam gali kas nors atsitikti, jeigu leis jam žaisti sode su kitais vaikais, bet Juozapas, padedamas savo giminaičių, sugebėjo ją įtikinti, jog tokia eiga iš Jėzaus atimtų naudingą mokymosi patyrimą, kaip prisitaikyti prie savo amžiaus vaikų. Ir Marija, suvokdama, jog tokia perdėtos globos ir nepaprastos apsaugos programa gali jį

padaryti drovų ir kažkuria prasme egocentrišką, pagaliau sutiko su tuo planu, jog pažadėtajam vaikui būtų leista augti lygiai taip, kaip ir bet kuriam kitam vaikui; ir nors šitam sprendimui ji ir pakluso, bet tai tapo jos užsiėmimu visą laiką stebėti mažuosius, kada jie žaisdavo prie namų arba sode. Tikrai mylinti motina gali žinoti, kokią naštą Marija nešiojosi savo širdyje, jaudindamasi dėl sūnaus saugumo per šituos jo kūdikystės ir ankstyvosios vaikystės metus.

^{123:0.3 (1355.3)} Per jų gyvenimo Aleksandrijoje visus tuos dvejus metus, Jėzus buvo geros sveikatos ir toliau augo normaliai. Išskyrus kelis draugus ir giminaičius daugiau niekam nebuvo pasakyta, kad Jėzus yra “pažadėtasis vaikelis.” Vienas iš Juozapo giminaičių tą Memfyje atskleidė keliems savo draugams, tolimojo Ichnatono palikuonims, ir jie, su nedidele Aleksandrijos tikinčiųjų grupele, susirinko Juozapo geradario giminaičio prabangiuose namuose likus nedaug laiko iki sugrįžimo į Palestiną, kad Nazareto šeimai palinkėtų geros kloties ir pareikštų savo pagarbą vaikelui. Ta proga susirinkusieji draugai Jėzui padovanojo hebrajų pilnų raštų vertimo į graikų kalbą egzempliorių. Bet šitas žydų šventųjų raštų egzempliorius į Juozapo rankas buvo atiduotas tikrai po to, kada tiek jis, tiek Marija galutinai atmetė savo draugų iš Memfio ir Aleksandrijos kvietimą pasilikti Egipte. Šitie tikintieji atkakliai tvirtino, jog likimo vaikelis galėtų skleisti nepalyginamai didesnę įtaką pasauliui kaip Aleksandrijos gyventojas, o ne gyvendamas kokioje nors kitoje vietoje Palestinoje. Šitie įtikinėjimai kažkuriam laikui uždelsė jų išvykimą į Palestiną po to, kai jie buvo gavę žinią apie Erodo mirtį.

^{123:0.4 (1356.1)} Juozapas ir Marija pagaliau Aleksandriją paliko, išplaukę laivu, kuris priklausė jų draugui Ezraeonui, vykusiam į Jopą, ir šį uostą pasiekusiam 4 metų pr. Kr. rugpjūčio pabaigoje. Jie išvyko tiesiai į Betliejų, kur praleido ištisą rugsėjo mėnesį, besitardami su savo draugais ir giminaičiais dėl to, ar jiems reikėtų pasilikti ten, ar reikėtų sugrįžti į Nazaretą.

^{123:0.5 (1356.2)} Marija niekada nebuvo iki galo atsisakiusi minties, kad Jėzus turi išaugti Betliejuje, Dovydo mieste. Juozapas realiai netikėjo, kad jų sūnus turi tapti karališkuoju Izraelio išvaduotoju. Be to, jis žinojo, kad jis ir pats iš tikrųjų nėra Dovydo palikuonis; tai, kad jis buvo laikomas tarp Dovydo palikuonių buvo dėl to, jog vienas iš jo protėvių buvo įsūnytas į Dovydo palikuonių atšaką. Marija, aišku, manė, jog Dovydo Miestas buvo tinkamiausia vieta, kurioje būtų išaugintas naujasis kandidatas į Dovydo sostą, bet Juozapas buvo linkęs geriau rizikuoti su Erodu Antipu, o ne su jo broliu Arkelaju. Jis jautė didžiulę baimę dėl vaiko saugumo Betliejuje arba bet kuriame kitame Judėjos mieste, ir manė, kad labiau tikėtina, jog Arkelajas vykdys savo tėvo, Erodo, piktavališką politiką, negu kad ją vykdytų Antipas Galilėjoje. Ir greta visų šitų priežasčių, Juozapas atvirai reiškė savo nuostatą, teikiančią pirmenybę Galilėjai, kaip geresnei vietai auginti ir lavinti šį vaikelį, bet Marijos prieštaravimams įveikti prireikė trijų savaičių.

^{123:0.6 (1356.3)} Iki spalio pirmosios Juozapas buvo įtikinęs Mariją ir visus savo draugus, kad jiems būtų geriausia sugrįžti į Nazaretą. Taigi, spalio pradžioje, 4 m. pr. Kr., jie išvyko iš Betliejaus į Nazaretą, keliaudami per Lydą ir Skaitopolį. Jie išsiruošė į kelionę vieno sekmadienio ankstyvą rytmetį, Marija ir vaikelis jojo ant naujai įsigyto nešulinio gyvulio, tuo tarpu

Juozapas ir penki lydintieji giminaičiai žygiavo pėsčiomis; Juozapo giminaičiai nesutiko leisti jiems vieniems keliauti į Nazaretą. Jie bijojo vykti į Galilėją per Jeruzalę ir Jordano slėnį, o vakariniai maršrutai nebuvo visiškai saugūs dviems vienišiams keliauninkams su mažu vaikeliu.

1. Sugrižus į Nazaretą

^{123:1.1 (1356.4)} Ketvirtąją kelionės dieną keliauninkai saugiai pasiekė tikslą. Jie, niekam nepranešę, atvyko į savo namą Nazarete, kurį daugiau negu trejus metus buvo užėmęs vienas iš Juozapo vedusių brolių, kuris iš tikrųjų nustebo, išvydęs juos; taip ramiai jie buvo susitvarkę savo reikalus, kad nei Juozapo šeima, nei Marijos šeima net ir nežinojo, kad jie išvyko iš Aleksandrijos. Kitą dieną Juozapo brolis savąją šeimą perkraustė, ir Marija, pirmą kartą po Jėzaus gimimo, įsikūrė su savo nedidele šeima, kad pasidžiaugtų gyvenimu savo pačių namuose. Greičiau negu per savaitę Juozapas gavo dailidės darbą, ir jie buvo nepaprastai laimingi.

^{123:1.2 (1356.5)} Jėzui buvo maždaug treji metai ir du mėnesiai jų sugrižimo į Nazaretą metu. Jis atlaikė visas keliones labai gerai ir buvo puikios sveikatos ir pilnas vaikiško atviro džiaugsmo ir susijaudinimo dėl to, jog turėjo savo nuosavas patalpas, kur galėjo lakstyti ir džiaugtis. Bet jam labai stigo Aleksandrijos žaidimo draugų savosios draugijos.

^{123:1.3 (1356.6)} Pakeliui į Nazaretą Juozapas buvo įtikinęs Mariją, jog būtų neišmintinga savo draugams ir giminėms Galilėjoje prasitarti, kad Jėzus yra pažadėtasis vaikelis. Jie susitarė, jog apie šituos dalykus visiškai neužsimins niekam. Ir jie abu labai ištikimai šito pažado laikėsi.

^{123:1.4 (1357.1)} Jėzaus visi ketvirtieji metai buvo normalaus fizinio vystymosi ir neįprastos protinės veiklos periodas. Tuo tarpu jis labai artimai susidraugavo su kaimynu berniuku maždaug savo paties amžiaus, kurio vardas buvo Jokūbas. Jėzus ir Jokūbas visada džiaugdavosi žaisdami, ir jie užaugo būdami dideli draugai ir ištikimi bičiuliai.

^{123:1.5 (1357.2)} Kitas svarbus įvykis šitos Nazareto šeimos gyvenime buvo antrojo vaiko, Jokūbo, gimimas ankstyvą rytmečio valandą balandžio 2-ąją, 3 m. pr. Kr. Jėzų apimdavo džiaugsmas nuo tos minties, jog turi broliuką kūdikėlį, jis valandų valandas stovėdavo šalia jo tiesiog tam, kad tik stebėtų pirmuosius kūdikio veiksmus.

^{123:1.6 (1357.3)} Būtent tų pačių metų vidurvasarį Juozapas pasistatė mažytes dirbtuves netoli kaimo šaltinio ir šalia tos vietos, kur sustodavo karavanai. Nuo to laiko dienos metu jis labai mažai beužsiimdavo dailidės darbu. Savo partneriais jis turėjo du iš savo brolių ir kelis kitus meistrus, kuriuos siųsdavo dirbti, tuo tarpu pats pasilikdavo dirbtuvėse ir darydavo jungus ir arklius ir dirbdavo kitokius medžio darbus. Jis taip pat šiek tiek gamindavo dirbinių iš odos ir iš virvių ir storos drobės. Ir Jėzus, kada augo, kai nebūdavo mokykloje, savo laiką maždaug po lygiai paskirdavo tam, jog padėtų motinai namų ruošoje ir stebėtų, kaip dirbtuvėse dirba tėvas, tuo pačiu metu klausydamasis karavanų varovų ir keleivių iš visų žemės kampelių pašnekesių ir apkalbų.

^{123:1.7 (1357.4)} Šių metų liepos mėnesį, likus vienam mėnesiui iki Jėzui suėjo ketveri metai, visame Nazarete pratrūko labai pavojingas žarnyno susirgimas nuo kontaktų su karavano keliauninkais. Marija taip išsigando, kad Jėzus gali būti

neapsaugotas nuo šitos ligos epidemijos, kad ji šiltai aprėdė abu vaikus ir išlėkė į savo brolio namus kaime, keletą mylių į pietus nuo Nazareto prie Megido kelio netoli Sarido. Į Nazaretą jie negrįžo daugiau negu du mėnesius; Jėzui labai patiko šitas jo pirmasis patyrimas kaimo ūkyje.

2. Penktieji metai (2 m. pr. Kr.)

^{123:2.1 (1357.5)} Šiek tiek daugiau negu metams praėjus po sugrįžimo į Nazaretą, berniukas Jėzus pasiekė tą amžių, kai priėmė pirmąjį asmeninį ir iš visos širdies moralų sprendimą; ir tuomet atvyko, kad gyventų su juo, Minties Derintojas, Rojaus Tėvo dieviškoji dovana, anksčiau tarnavęs su Makiventa Melkizedeku, tokiu būdu įgavęs patyrimo, kaip veikti ryšium su įsikūnijimu tokios viršmirtingosios būtybės, kuri gyvena mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Šitas įvykis atsitiko vasario 11 dieną, 2 m. pr. Kr. Apie dieviškojo Pagalbininko atvykimą Jėzus nežinojo nieko, kaip ir milijonų milijonai kitų vaikų, kurie iki to laiko ir po to lygiai tokiu pat būdu gaudavo šituos Minties Derintojus tam, kad apsigyventų jų protuose ir dirbtų dėl šitų protų galutinio sudvasinimo ir jų besivystančių nemirtingų sielų amžinojo išlikimo.

^{123:2.2 (1357.6)} Šią vasario dieną Visatos Valdovų tiesioginė ir asmeninė priežiūra, kiek ji buvo susijusi su Mykolo įsikūnijimo vaiko pavidalu vientisumu, pasibaigė. Nuo to laiko per visą įsikūnijimo žmogiškąjį vystymąsi Jėzaus apsauga buvo patikėta šito viduje apsigyvenusiojo Derintojo ir su juo susietų serafinių sargų, kuriuos kartas nuo karto papildydavo tarnaujančios tarpinės būtybės, paskirtos tam tikrų konkrečių užduočių vykdymui pagal savo planetinės vyresnybės nurodymus, globai.

^{123:2,3 (1357,7)} Jėzui penkeri metai suėjo šitų metų rugpjūtį, ir mes, dėl to, šituos metus laikysime jo penktaisiais (kalendoriniais) metais. Šiais metais, 2 m. pr. Kr., likus šiek tiek daugiau negu vienam mėnesiui iki jo penktųjų metinių, Jėzus patyrė didžiulę laimę, pasaulį išvydus jo sesutei Miriamai, kuri gimė liepos 11-osios naktį. Kitos dienos vakarą Jėzus ilgai šnekėjosi su savo tėvu apie tai, koku būdu įvairios gyvų būtybių grupės pasaulį išvysta kaip atskiri individai. Pačią vertingiausią ankstyvojo švietimo dalį Jėzus gavo iš savo tėvų, kada jie atsakinėdavo į jo apgalvotus ir žingeidžius klausinėjimus. Niekada nebuvo taip, kad Juozapas iki galo neatliktų savosios pareigos, rūpestingai ir negailėdamas laiko atsakinėdavo į daugybę berniuko klausimų. Nuo to laiko, kada Jėzui suėjo penkeri metai, iki dešimties metų, jis buvo nuolatinis kodėlčius. Nors Juozapas ir Marija nevisada galėdavo atsakyti į jo klausimus, bet niekada nebuvo taip, kad jie vengtų iki galo aptarti jį dominčius dalykus ir visais įmanomais būdais jam padėti, stengiantis surasti patenkinamą sprendimą tai problemai, kurią jo guvus protas būdavo sugalvojęs.

^{123:2,4 (1358,1)} Nuo tada, kada jie sugrįžo į Nazaretą, jų namuose gyvenimas kunkuliavo, o Juozapas buvo nepaprastai užimtas savo naujųjų dirbtuvių statyba ir tuo, kad vėl iš naujo pradėjo savo verslą. Jis buvo tiek smarkiai užsiėmęs, jog nebesurado laiko tam, kad padirbtų lopšį Jokūbui, bet tas buvo ištaisyta, likus daug laiko iki Miriamos gimimo, taip, kad ji turėjo labai patogią lovėlę, kurioje jaukiai įsitaisydavo, kai visa šeima gėrėdavosi ja. Ir vaikas Jėzus iš visos širdies įsitraukė į visus šituos natūralius ir normalius namų rūpesčius. Jam labai patiko mažasis broliukas ir mažylė sesutė, ir Marijai jis daug padėjo rūpindamasis jais.

^{123:2.5 (1358.2)} Tų dienų pagoniškame pasaulyje nedaug buvo tokių šeimų, kurios vaikui galėjo suteikti geresnį intelektualų, moralinį, ir religinį mokymą už žydų šeimas Galilėjoje. Šitie žydai turėjo savąją vaikų auklėjimo ir švietimo sisteminę programą. Vaiko gyvenimą jie suskirstė į septynis etapus:

^{123:2.6 (1358.3)} 1. Naujagimis kūdikis, nuo pirmosios iki aštuntosios dienos.

^{123:2.7 (1358.4)} 2. Žindantis vaikas.

^{123:2.8 (1358.5)} 3. Atjunkintas nuo krūties vaikas.

^{123:2.9 (1358.6)} 4. Priklausomybės nuo motinos periodas, trunkantis iki penktųjų metų pabaigos.

^{123:2.10 (1358.7)} 5. Vaiko nepriklausomybės pradžia, o sūnų atveju, tėvo atsakomybės prisiėmimas už jų švietimą.

^{123:2.11 (1358.8)} 6. Paaugliai berniukai ir paauglės mergaitės.

^{123:2.12 (1358.9)} 7. Jaunuoliai ir jaunuolės.

^{123:2.13 (1358.10)} Būtent Galilėjos žydai laikėsi papročio, jog už vaiko lavinimą iki jam sueis penkeri metai buvo atsakinga motina, o tada, jeigu tas vaikas buvo berniukas, atsakingu už vaiko švietimą nuo to amžiaus buvo laikomas tėvas. Todėl, šitais metais Jėzus įžengė į Galilėjos žydų vaiko karjeros penktąjį etapą, ir dėl to rugpjūčio 21 dieną, 2 m. pr. Kr., Marija formaliai perdavė jį Juozapui, kad mokytų toliau.

^{123:2.14 (1358.11)} Nors Juozapas dabar prisiėmė tiesioginę atsakomybę už Jėzaus intelektualų ir religinį mokymą, bet jo

motina vis tiek stengėsi jį lavinti namuose. Ji mokė jį pažinti ir prižiūrėti vynuogių medžius ir gėles, augančias apie sodo sienas, kurios supo visą šeimos sklypą. Ji taip pat pasirūpino, kad ant namo stogo (vasaros miegamajame) būtų negilios dėžės su smėliu, kuriose Jėzus kurdavo žemėlapius ir daug praktikavosi, kada mokėsi rašyti aramėjiškai, graikiškai, o vėliau, ir hebrajiškai, nes savu laiku jis išmoko laisvai skaityti ir šnekėti visomis trimis kalbomis.

123:2.15 (1358.12) Pasirodė, kad Jėzus yra beveik tobulai fiziškai išsivystęs vaikas ir toliau normaliai vystėsi protiškai ir emociškai. Šitų, savo penktųjų (kalendorinių) metų antroje pusėje jį ištiko nedidelis virškinimo sutrikimas, pirmasis nedidelis susirgimas.

123:2.16 (1359.1) Nors Juozapas ir Marija dažnai šnekėdavosi apie savo vyriausiojo vaiko ateitį, bet jeigu jūs būtumėte ten buvę, tai būtumėte matę augantį normalų, sveiką, nerūpestingą, bet nepaprastai žingeidų to meto ir tos vietos vaiką.

3. Įvykiai šeštaisiais metais (1 m. pr. Kr.)

123:3.1 (1359.2) Jau, padedamas motinos, Jėzus buvo įsisavinęs aramėjų kalbos Galilėjos tarmę; ir dabar tėvas jį ėmė mokyti graikų kalbos. Marija graikiškai mažai temokėjo, bet Juozapas sklandžiai šnekėjo tiek aramėjų, tiek graikų kalbomis. Graikų kalbos mokymuisi tekstų knyga buvo hebrajų raštų egzempliorius—įstatymų ir pranašų visi tekstai, įskaitant ir Psalmes—kurį jie buvo gavę dovanų išvykdami iš Egipto. Pilnų Raštų graikų kalba visame Nazarete tebuvo tikrai du egzemplioriai, ir dėl to, jog vieną iš jų turėjo dailidės šeima, Juozapo namus norėjo aplankyti daugelis, o tai leido Jėzui, jam

augant, sutikti beveik nesibaigiančią grandinę uolių studentų ir nuoširdžių tiesos ieškotojų. Prieš pasibaigiant šitiems metams, šitas neįkainojamas rankraštis buvo atiduotas Jėzui, per šeštąjį gimtadienį jam buvo pasakyta, jog šią šventą knygą jam buvo padovanoję draugai ir giminaičiai iš Aleksandrijos. Ir labai greitai jis galėjo ją be vargo skaityti.

123:3.2 (1359.3) Pirmasis didelis sukrėtimas jaunojo Jėzaus gyvenime įvyko tada, kai jam buvo nepilni šešeri. Berniukui atrodė, kad jo tėvas—bent jau tėvas ir motina drauge—žino viską. Todėl, įsivaizduokite šito žingeidaus vaiko nuostabą, kada jis paklausė tėvo, kokia buvo neseniai įvykusio nestipraus žemės drebėjimo priežastis, išgirdus Juozapą sakant: “Mano sūnau, aš iš tikrųjų nežinau.” Tokiu būdu prasidėjo tas ilgas ir neraminantis iliuzijų praradimas, kurio metu Jėzui paaiškėjo, kad jo žemiškieji tėvai nėra visaišminčiai ir visažiniai.

123:3.3 (1359.4) Juozapui pirma kilusi mintis buvo pasakyti Jėzui, kad žemės drebėjimą sukėlė Dievas, bet akimirkos apmąstymas perspėjo jį, kad toks atsakymas iš karto išprovokuos tolimesnius ir dar daugiau gluminančius klausimus. Net ir ankstyvame amžiuje buvo sunku atsakyti į Jėzaus klausimus apie fizinius ar visuomeninius reiškinius, neapdairiai jam pasakius, jog dėl jų yra atsakingas Dievas arba velnias. Sutinkamai su vyraujančiu žydų tautos tikėjimu, Jėzus ilgą laiką noriai tikėjo mokymu apie geras dvasias ir blogas dvasias kaip galimu protinių ir dvasinių reiškinių paaiškinimu, bet labai anksti jis ėmė abejoti tuo, kad tokie nematomi poveikiai sukelia gamtinio pasaulio fizinius įvykius.

123:3.4 (1359.5) Prieš tai, kai Jėzui suėjo šešeri metai, 1 m. pr. Kr. vasaros pradžioje, Zakarijas su Elžbieta ir su savo sūnumi Jonu

atvyko aplankyti Nazareto šeimos. Jėzus ir Jonas praleido džiugų laikmetį per šitą, jų atmintyje išlikusį, pirmąjį apsilankymą. Nors svečiai galėjo pasilikti tik keletui dienų, bet tėvai aptarė daugelį dalykų, taip pat ir savųjų sūnų ateities planus. Kada jie buvo šitaip užsiėmę, tada berniukai ant namo viršaus žaidė su kaladėlėmis smėlyje ir visaip kitaip tiktai berniukams būdingais būdais linksmai leido laiką.

^{123:3,5 (1359,6)} Susipažinęs su Jonu, kuris atvyko iš namų, esančių netoli Jeruzalės, Jėzus ėmė reikšti nepaprastą susidomėjimą Izraelio istorija ir labai smulkiai klausinėti apie Sabato ritualų, sinagogos pamokslų, ir besikartojančių atminimo švenčių prasmę. Tėvas jam aiškino visų šitų sezoninių šventimų prasmę. Pirmasis buvo iškilmingas žvakių uždegimas viduržiemį, trunkantis aštuonias dienas, prasidedantis nuo vienos žvakės uždegimo pirmąją naktį ir kiekvieną kitą naktį pridedant po vieną žvakę; šitai pažymi šventyklos pašventinimą po to, kada Judas Makabėjus sugrąžino pamaldas pagal Mozės įsakymus. Po to ėjo Purimo šventimas anksti pavasarį, tai yra Esteros ir jos dėka Izraelio išlaisvinimo šventė. Po šito eidavo iškilmingasis Perėjimas, kurį suaugusieji, kada tik būdavo įmanoma, švęsdavo Jeruzalėje, tuo tarpu namuose likę vaikai turėdavo prisiminti, jog ištisą savaitę negalima valgyti jokios mielinės duonos. Vėliau ateidavo pirmųjų vaisių, derliaus nuėmimo šventės; ir paskutinioji, pati iškilmingiausioji iš visų švenčių, būdavo naujųjų metų šventė, atpirkimo diena. Nors kai kurias iš šitų švenčių ir jų ritualus Jėzaus jaunam protui buvo per sunku suprasti, bet apie tai jis galvodavo rimtai, ir tada visas pasinerdavo į tabernakulio šventės džiugesį, visos žydų tautos poilsio periodą, tą laiką,

kada visi nakvodavo lapuotose palapinėse ir atsiduodavo linksmybėms ir malonumui.

^{123:3,6 (1360.1)} Šitais metais Juozapas ir Marija turėjo vargo su Jėzumi dėl jo maldų. Jis atkakliai tvirtino, jog su savo dangiškuoju Tėvu nori kalbėtis taip, kaip kalbasi su Juozapu, savo žemiškuoju tėvu. Šitas nukrypimas nuo labiau rimto ir labiau pagarbaus bendravimo su Dievybe būdo jo tėvams sukėlė šiek tiek nerimo, ypač motinai, bet buvo neįmanoma jį įtikinti, kad savo nuostatą pakeistų; jis sukalbėdavo maldą tiksliai taip, kaip buvo išmokytas, po šito jis būtinai norėdavo “tiesiog truputį pasišnekėti su savo Tėvu danguje.”

^{123:3,7 (1360.2)} Šitų metų birželio mėnesį Juozapas savo dirbtuvę Nazarete perdavė broliams ir oficialiai pradėjo dirbti statybininku. Metams nepasibaigus, šeimos pajamos daugiau negu patrigubėjo. Niekada daugiau, iki Juozapo mirties, Nazareto šeima iš tikrųjų nebepatyrė skurdo gniaužtų. Šeima vis augo ir augo, ir jie daug pinigų išleisdavo papildomam švietimui ir keliavimui, bet visą laiką didėjančios Juozapo pajamos neatsilikdavo nuo augančių išlaidų.

^{123:3,8 (1360.3)} Per kelerius kitus metus Juozapas daug dirbo Kanoje, (Galilėjos) Betliejuje, Magdaloje, Naine, Seforyje, Kapernaume, ir Endore, o taip pat daug statė Nazarete ir netoli jo. Kada Jokūbas paaugo tiek, kad galėjo padėti motinai namų ruošos darbuose ir jaunesniųjų vaikų priežiūroje, tuomet Jėzus kartu su savo tėvu dažnai nuo namų nukeliaudavo į aplinkinius miestus ir kaimus. Jėzus buvo entuziastingas ir susidomėjęs stebėtojas ir iš šitų kelionių iš namų gavo daug praktinių žinių; jis stropiai kaupė žinias apie žmogų ir jo gyvenimo būdą žemėje.

^{123:3.9 (1360.4)} Šitais metais Jėzus padarė didžiulę pažangą savo stiprius jausmus ir energingus protrūkius derindamas prie šeimyninio bendradarbiavimo ir namų drausmės reikalavimų. Marija buvo mylinti motina, bet gana griežta drausmintoją. Tačiau, daugeliu atvejų Jėzui didesnę poveikį turėjo Juozapas, kadangi būtent jis sėsdavosi drauge su berniuku ir jam iki galo aiškino tikrąsias ir svarbiausias priežastis, kodėl iš pagarbos visos šeimos gerovei ir ramybei yra būtinas asmeninių aistrų drausminis pažabojimas. Kada Jėzui paaiškino situaciją, tada jis visada išmintingai ir noriai atsižvelgdavo į tėvų pageidavimus ir šeimos taisykles.

^{123:3.10 (1360.5)} Didelę dalį laisvalaikio—kada motina neprašydavo pagalbos namuose—jis praleisdavo dienos metu studijuodamas gėles ir augalus, o nakties metu stebėdamas žvaigždes. Jam atsirado tėvams nerimo sukėlęs įprotis gulėti ant nugaros ir su nuostaba tyrinėti žvaigždėtą dangų dar ilgai po to meto, kada šitoje tvarkingoje Nazareto šeimoje būdavo įprasta eiti miegoti.

4. Septintieji metai (1 m. po Kr. gim.)

^{123:4.1 (1361.1)} Jėzaus gyvenime tai iš tikrųjų buvo įvykiais gausūs metai. Sausio pradžioje Galilėjoje buvo didžiulė sniego pūga. Prisnigo per dvi pėdas, tai buvo didžiausias snigimas, kokį tik kada nors per savo visą gyvenimą matė Jėzus, ir sniego danga Nazarete buvo viena iš giliausių per šimtą metų.

^{123:4.2 (1361.2)} Jėzaus laikais žydų vaikų žaidybinis gyvenimas buvo gana ribotas; labai dažnai vaikai žaisdavo tuos rimtesnius dalykus, kuriuos darant matydavo suaugusiuosius. Jie didele dalimi žaisdavo vestuves ir laidotuves, ritualus, kuriuos jie taip dažnai matydavo ir kurie būdavo tokie įspūdingi. Jie šokdavo

ir dainuodavo, bet turėjo nedaug organizuotų žaidimų, kuriuos taip mėgsta vėlesniųjų laikų vaikai.

^{123:4.3 (1361.3)} Jėzui, kaimynų berniuko, o vėliau savo brolio Jokūbo draugijoje, patikdavo žaisti šeimos staliaus dirbtuvių tolimajame kampe, kur jie su didžiuliu pasimėgavimu žaisdavo su drožlėmis ir medinėmis kaladėlėmis. Jėzui visada buvo sunku suvokti kai kurių žaidimų rūšių, kurios buvo uždraustos Sabato dieną, žala, bet niekada nebuvo taip, kad savo tėvų norams jis nepaklustų. Jis turėjo humoro ir žaidimų gyslelę, kuriai pasireikšti buvo mažai progų jo laikų ir kartos aplinkoje, bet iki keturiolikos metų amžiaus didžiąją laiko dalį jis buvo linksmas ir be rūpesčių.

^{123:4.4 (1361.4)} Marija ant priestato gyvuliams laikė karvelidę, ir pajamas už parduotus balandžius panaudodavo kaip specialų labdaros fondą, kurį tvarkydavo Jėzus po to, kada jis atskaičiuodavo dešimtinę ir atiduodavo sinagogos tarnautojui.

^{123:4.5 (1361.5)} Vienintelis rimtas nelaimingas atsitikimas, nutikęs Jėzui iki šio laiko, buvo tai, kad jis nuvirto nuo užpakalinio kiemo akmeninių laiptų, vedančių į miegamąjį, kuris buvo uždengtas stora drobe. Tai įvyko per smėlio audrą, netikėtai užgriuvusią iš rytų liepos mėnesį. Karšti vėjai, nešantys smulkaus smėlio šuorus, paprastai pūsdavo lietu sezono metu, ypač kovo ir balandžio mėnesiais. Buvo neįprasta, jog tokia audra pasitaikytų liepos mėnesį. Tuo metu, kada kilo audra, Jėzus žaidė namo viršuje, kaip ir buvo įpratęs, nes per didžiąją sausros sezono dalį tai buvo įprasta jo žaidimo vieta. Smėlis jį apakino, kada jis lipo laiptais žemyn, ir jis parvirto. Po šito atsitikimo Juozapas padarė turėklus abiejose laiptų pusėse.

123:4.6 (1361.6) Nebuvo jokios galimybės užbėgti už akių šitam nelaimingam atsitikimui. Negalima kaltinti aplaidumu laikinųjų sargybinių tarpinių būtybių, vienos pirminės ir vienos antrinės tarpinės būtybės, kurios buvo paskirtos berniuką prižiūrėti; taip pat negalima kaltinti ir serafinių sargų. Tiesiog nebuvo galima šito išvengti. Bet šitas nedidelis nelaimingas įvykis, atsitikęs tuo metu, kada Juozapas buvo išvykęs į Endorą, sukėlė Marijai tokį didžiulį nerimą, kad ji kelis mėnesius neišmintingai mėgino Jėzų laikyti visiškai šalia savęs.

123:4.7 (1361.7) Dangiškosios asmenybės negali savavališkai įsikišti į materialius nelaimingus atsitikimus, fizinės prigimties įprastus reiškinius. Įprastinėmis aplinkybėmis į materialias sąlygas gali įsikišti tikrai tarpinės būtybės tam, kad apsaugotų likimo vyrų ir moterų asmenis, bet net ir ypatingose situacijose šitos būtybės šitaip gali veikti tikrai paklusdamos savosios vyresybės specialioms nurodymams.

123:4.8 (1361.8) O tai buvo tikrai vienas iš daugelio tokių nereikšmingų atsitikimų, kurie vėliau nutiko šitam smalsiam ir drąsiam jaunuoliui. Jeigu jūs įsivaizduosite judraus berniuko įprastą vaikystę ir jaunystę, tuomet turėsite gana gerą supratimą apie Jėzaus jaunystės metus, ir sugebėsite įsivaizduoti kaip tik tai, kiek nerimo jis kėlė savo tėvams, ypač motinai.

123:4.9 (1362.1) Ketvirtasis Nazareto šeimos narys, Juozapas, gimė trečiadienio rytą, kovo 16 dieną, 1 m. po Kr. gim.

5. Mokyklinis gyvenimas Nazarete

^{123:5.1 (1362.2)} Dabar Jėzus buvo septynerių metų, to amžiaus, kada žydų vaikai turėjo pradėti savo formalų švietimą sinagogų mokyklose. Dėl to, šių metų rugpjūčio mėnesį jis pradėjo kupiną įvykių mokyklinį gyvenimą Nazarete. Jau dabar šitas berniukas sklandžiai skaitė, rašė, ir šnekėjo dviem kalbomis, aramiečių ir graikų. Dabar jis turėjo susipažinti su užduotimi, kaip išmokyti skaityti, rašyti, ir šnekėti hebrajų kalba. Ir jis iš tikrųjų troško to naujojo mokyklinio gyvenimo, kuris jo laukė.

^{123:5.2 (1362.3)} Trejus metus—iki sulaukė dešimties metų—jis lankė Nazareto sinagogos pradinę mokyklą. Per šituos trejus metus jis mokėsi Įstatymo Knygos pagrindų, nes ji buvo parašyta hebrajų kalba. Per kitus trejus metus jis mokėsi aukštesniojo lygio mokykloje ir, kartodamas balsu, atmintinai išmoko gilesnius šventųjų įstatymų mokymus. Šitą sinagogos mokyklą jis užbaigė, kada jam ėjo tryliktieji metai ir sinagogos valdytojai perdavė jį tėvams kaip išsilavinusį “įsakymo sūnų”—nuo šiol atsakingą Izraelio bendrijos pilietį, visa tai jam leido dalyvauti Perėjimo šventėje Jeruzalėje; dėl to, tais metais jis dalyvavo savo pirmojoje Perėjimo šventėje drauge su savo tėvu ir motina.

^{123:5.3 (1362.4)} Nazarete mokiniai sėdėdavo ant grindų pusiau apskritimu, tuo tarpu jų mokytojas, chazanas, sinagogos pareigūnas, sėdėdavo prieš juos. Jie pradėjo nuo Levito Knygos, tada perėjo prie kitų įstatymo knygų studijų, užbaigė Pranašų ir Psalmių knygų studijavimu. Nazareto sinagoga turėjo pilną Raštų rinkinį hebrajų kalba. Iki dvylikos metų amžiaus buvo studijuojami tikrai Raštai. Vasaros mėnesiais pamokų laikas būdavo smarkiai sutrumpinamas.

^{123:5.4 (1362.5)} Jėzus anksti labai gerai įsisavino hebrajų kalbą, ir kada jis dar buvo jaunuolis, kai Nazarete nesilankydavo joks žymus svečias, tai jo dažnai prašydavo paskaityti hebrajų raštus ištikimiams susirinkusiesiems sinagogoje reguliarių Sabato pamaldų metu.

^{123:5.5 (1362.6)} Šitos sinagogų mokyklos vadovėlių, aišku, neturėjo. Mokydamas, chazanas garsiai ištardavo sakinį, tuo tarpu mokiniai vieningai choru kartodavo paskui jį. Kada mokinyt turėdavo priėjimą prie rašytinių įstatymų knygų, tada jis pamoką išmokdavo skaitydamas garsiai ir nuolat pakartodamas.

^{123:5.6 (1362.7)} Be to, papildomai prie savo daugiau formalaus mokymosi, Jėzus ėmė susipažinti su žmogiškąja prigimtimi iš visų žemės pakraščių, nes į jo tėvo dirbtuves užeidavo žmonės iš daugelio kraštų. Kada labiau subrendo, tada jis laisvai bendravo su vilkstinių keliauninkais, apsistojusiais netoli šaltinio tam, jog pailsėtų ir pavalgytų. Gerai mokėdamas graikų kalbą, jis nesunkiai susikalbėdavo su didžiąja dauguma vilkstinių keliauninkų ir varovų.

^{123:5.7 (1362.8)} Nazaretas buvo vilkstinių sustojimo vieta ir kelių sankryža, ir didžiąją dalį jo gyventojų sudarė nežydai; tuo pačiu jis buvo plačiai žinomas kaip toks centras, kuris žydų tradicinį įstatymą aiškino liberaliai. Galilėjoje žydai su pagonimis bendraudavo laisviau negu tai buvo daroma Judėjoje. Ir iš visų Galilėjos miestų, Nazareto žydai buvo patys liberaliausi aiškindami visuomeninius suvaržymus, grindžiamus baime susitepti dėl ryšių su pagonimis. Ir dėl šitų sąlygų atsirado įprastas Jeruzalėje posakis: “Ar kas nors gera gali kilti iš Nazareto?”

123:5.8 (1363.1) Jėzus moralinį mokymą ir dvasinę kultūrą daugiausia gavo savo paties namuose. Didelę dalį savo intelektualaus ir teologinio išsilavinimo jis gavo iš chazano. Bet tikrąjį išsilavinimą—tą proto ir širdies parengimą realiam išmėginimui, kaip nugalėti sunkias gyvenimo problemas—jis įgijo bendraudamas su savo bičiuliais žmonėmis. Būtent šitas artimas bendravimas su savo bičiuliais žmonėmis, jaunais ir senais, žydais ir pagonimis, jam suteikė galimybę pažinti žmogiškąją rasę. Jėzus buvo labai išsilavinęs tuo, kad žmones suprato giliai ir juos atsidavusiai mylėjo.

123:5.9 (1363.2) Per visus tuos metus sinagogoje jis buvo puikus mokinytis, turėdamas didžiulį pranašumą, kadangi kalbėjo trimis kalbomis. Nazareto chazanas, ta proga, kad Jėzus užbaigė mokyklos kursą, Juozapui pastebėjo, jog jam atrodo, kad jis “daugiau išmokęs iš Jėzaus skvarbių klausimų,” negu pats “galėjęs išmokyti šį vaikina.”

123:5.10 (1363.3) Per savo visą mokymosi kursą Jėzus daug ko išmoko ir pasisėmė didžiulio įkvėpimo iš reguliarių šeštadieninių pamokslų sinagogoje. Buvo įprasta įžymių atvykėlių, apsistojusių Nazarete šeštadieniui, prašyti kreiptis į susirinkusius sinagogoje. Kada Jėzus augo, tada jis girdėjo, kaip savo požiūrį reiškė daug didžiųjų mąstytojų iš viso žydų pasaulio, ir daugelį tokių, kurie vargu ar buvo žydai ortodoksai, kadangi Nazareto sinagoga buvo išsivystęs ir liberalus hebrajų minties ir kultūros centras.

123:5.11 (1363.4) Pradėjus mokyklą lankyti septynerių metų amžiaus (šiuo metu žydai ką tik buvo pradėję taikyti įstatymą dėl privalomojo išsilavinimo) buvo įprasta, jog mokiniai pasirinktų savo “gimtadienio tekstą,” kažką panašaus į auksinę taisyklę,

kad juo vadovautųsi per visą mokymosi laikmetį, ir kuri išsamiai aiškino baigdami mokyklą sulaukę trylikos metų amžiaus. Jėzus tekstą pasirinko iš Pranašo Isajo: “Viešpaties Dievo dvasia yra manyje, nes Viešpats mane patepė; jis pasiuntė mane, kad neščiau gerąją naujieną nusižeminusiems, kad sustiprinčiau palūžusiuosius, skelbčiau laisvę belaisviams, ir išlaisvinčiau dvasinius kalinius.”

^{123:5,12 (1363:5)} Nazaretas buvo hebrajų nacijos vienas iš dvidešimt keturių šventikų centrų. Bet Galilėjos dvasininkija, aiškindama tradicinius įstatymus, buvo liberalesnė už Judėjos raštininkus ir rabinus. Nazarete jų požiūris į Sabato laikymąsi taip pat buvo liberalesnis. Būtent dėl šito Juozapas buvo įpratęs pasiimti Jėzų pasivaikščioti Sabato popietėmis, viena iš mėgstamiausių jų iškylų būdavo tada, kada jie užlipdavo ant netoli namų buvusios aukštos kalvos, nuo kurios prieš jų akis atsiverdavo Galilėjos panorama. Šiaurės vakaruose, giedromis dienomis, jie galėdavo matyti ilgą Karmelio kalno keterą, besidriekiančią žemyn link jūros; ir daug kartų Jėzus girdėjo tėvą pasakojant istoriją apie Eliją, vieną iš pirmųjų toje ilgoje hebrajų pranašų virtinėje, kuris priekaištavo Ahabui ir demaskavo Baalio šventikus. Šiaurėje didingu grožiu savo sniegingą viršūnę buvo iškėlęs Hermono kalnas ir užėmė visą horizontą, beveik 3.000 pėdų viršutinių šlaitų spindėjo baltumu, padengti nuolatinio sniegu. Toli rytuose jie galėjo matyti Jordano slėnį, o dar toliau už jo buvo Moabo uolėti kalnai. Taip pat pietuose ir rytuose, kada saulė šviesdavo į jų marmurines sienas, jie galėdavo matyti Dekapolio graikų-romėnų miestus, su jų amfiteatrais ir pretenzingomis šventyklomis. O kada jie išbūdavo iki to meto, kai saulė imdavo leistis, tada vakaruose jie galėdavo atskirti plaukiančius laivus toli esančioje Viduržemio jūroje.

123:5.13 (1364.1) Jėzus galėdavo stebėti, kaip iš keturių pusių vilkstinių virtinės atkeliaudavo į Nazaretą ir iš jo iškeliaudavo, o pietuose jiems atsiverdavo plati ir derlinga Ezdrilono lyguma, nusidriekusi link Gilbojos kalno ir Samarijos.

123:5.14 (1364.2) Kada ant šitų kalvų jie nelipdavo, kad pasižiūrėtų į toli nusidriekiantį peizažą, tada vaikščiodavo po apylinkes ir studijuodavo gamtą, kuri buvo skirtingos nuotaikos priklausomai nuo metų laiko. Jėzaus ankstyviausias mokymas, be mokymo šeimos aplinkoje, buvo susijęs su pagarbiu ir užjaučiančiu požiūriu į gamtą.

123:5.15 (1364.3) Prieš tai, kai jam suėjo aštuoneri metai, jį pažinojo visos Nazareto motinos ir jaunos moterys, kurios buvo jį sutikusios ir šnekėjusios su juo prie šaltinio, kuris buvo nelabai toli nuo jo namų, ir kuris buvo vienas iš visuomeninio bendravimo ir apkalbų centrų visam miestui. Šiais metais Jėzus išmoko melžti šeimos karvę ir prižiūrėti kitus gyvulius. Per šiuos ir kitus metus jis taip pat išmoko padaryti sūrį ir austi. Būdamas dešimties metų amžiaus, jis sumaniai valdė audimo stakles. Būtent maždaug šituo metu Jėzus ir kaimynų berniukas Jokūbas labai susidraugavo su puodžiumi, kuris dirbo netoli tekančio šaltinio; ir kada jie stebėdavo, kaip Natano miklūs pirštai ant puodžiaus ratelio formuoja molį, tai abu daug kartų buvo pasiryžę kai užaugs tapti puodžiais. Natanas labai mylėjo berniukus ir jiems pažaišti dažnai duodavo molio, mėgindamas vystyti jų kūrybinę vaizduotę pasiūlydavo jiems pasivaržyti lipdant įvairius daiktus ir gyvūnus.

6. Jo aštuntieji metai (2 m. po Kr. gim)

123:6.1 (1364.4) Tai buvo įdomūs metai mokykloje. Nors Jėzus nebuvo nepaprastas mokinys, bet jis buvo stropus mokinys ir priklausė labiau išsivysčiusiam klasės trečdaliui, savo darbą atlikdavo taip gerai, kad jam buvo leista nelankyti mokyklos kiekvieno mėnesio vieną savaitę. Paprastai šią savaitę jis praleisdavo arba su savo dėde žveju Galilėjos jūros pakrantėje netoli Magdalos, arba kito dėdės (savo motinos brolio) ūkyje už penkių mylių į pietus nuo Nazareto.

123:6.2 (1364.5) Nors jo motina be reikalo nerimavo dėl jo sveikatos ir saugumo, bet palaipsniui susitaikė su šitomis kelionėmis iš namų. Jėzaus dėdės ir tetos jį labai mylėjo, ir tarp jų prasidėjo gyvas rungtyniavimas dėl to, kad jo draugiją užsitikrintų šitų kiekvieno mėnesio apsilankymų metu per šituos ir per artimiausius vėlesnius metus. Jis pirmą kartą savaitę praleido dėdės ūkyje (nuo kūdikystės) šitų metų sausio mėnesį; jis pirmą kartą sukaupė savaitės žvejojimo patyrimą Galilėjos jūroje gegužės mėnesį.

123:6.3 (1364.6) Maždaug šituo laiku Jėzus sutiko matematikos mokytoją iš Damasko, ir sužinojęs kai kurių naujų metodų apie skaičius, per kelerių kitų metų laikotarpį jis didelę dalį laiko skyrė matematikai. Jis ėmė labai gerai jausti skaičius, atstumus, ir proporcijas.

123:6.4 (1364.7) Jėzus pradėjo labai džiaugtis savo broliu Jokūbu ir baigiantis metams ėmė jį mokyti abėcėlės.

123:6.5 (1364.8) Šitais metais Jėzus susitarė taip, jog pieno produktais būtų atsiskaitoma už arfos pamokas. Jis nepaprastai mėgo viską, kas buvo muzikalų. Vėliau jis daug prisidėjo prie to, kad paskatintų savo jaunuosius padėjėjus susidomėti vokaline

muzika. Iki to meto, kai jam suėjo vienuolika metų, jis puikiai grojo arfa, ir jam labai patiko linksminti tiek šeimą, tiek draugus savo nepaprastomis interpretacijomis ir talentingomis improvizacijomis.

^{123:6.6 (1365.1)} Nors Jėzus ir toliau rodė pavydėtinus pasiekimus mokykloje, bet neviskas klostėsi sklandžiai tiek tėvams, tiek mokytojams. Jis atkakliai klausinėjo daug gluminančių klausimų tiek apie mokslą, tiek apie religiją, ypač apie tai, kas susiję su geografija ir astronomija. Jis buvo ypatingai atkaklus norėdamas išsiaiškinti, kodėl Palestinoje yra sausringas metų laikas ir lietingas metų laikas. Jis nuolat ieškojo paaiškinimo, kodėl yra didžiulis temperatūros skirtumas tarp Nazareto ir Jordano slėnio. Jis tiesiog niekada nenustojo klausinėjęs tokių protingų, bet gluminančių klausimų.

^{123:6.7 (1365.2)} Jo trečiasis brolis, Simonas, gimė penktadienio vakarą, šių metų balandžio 14-ąją, 2 m. po Kr.gim.

^{123:6.8 (1365.3)} Vasario mėnesį, Nahoras, vienas iš mokytojų Jeruzalės rabinų akademijoje, atvyko į Nazaretą tam, jog pasižiūrėtų į Jėzų, su panašia misija anksčiau aplankęs Zakarijo namus netoli Jeruzalės. Atkeliauti į Nazaretą jį paragino Jono tėvas. Nors iš pradžių jį kažkiek pribloškė Jėzaus atvirumas ir neįprastas požiūris į religinius dalykus, bet tą jis paaiškino tuo, jog Galilėja yra toli nuo hebrajų mokymo ir kultūros centrų, ir patarė Juozapui ir Marijai leisti jam vežtis Jėzų su savimi atgal į Jeruzalę, kur jis galėtų patirti švietimo ir mokymosi žydų kultūros centre privalumus. Marija buvo beveik įtikinta, kad nusileistų; ji buvo įsitikinusi, kad jos vyriausiasis sūnus turi tapti Mesiju, žydų išlaisvintoju; Juozapas dvejojo; jis lygiai taip pat buvo įtikintas, kad Jėzus turi užaugti toks, jog taptų lemties

žmogumi, bet jis visiškai nieko nežinojo, kokia turėjo būti toji lemtis. Bet jis niekada iš tikrųjų neabejojo dėl to, kad jo sūnus turi įvykdyti kažkokią didžią misiją žemėje. Kuo daugiau jis mąstė apie Nahoro pasiūlymą, tuo labiau jis abejojo siūlomo gyvenimo Jeruzalėje išmintingumu.

^{123:6.9 (1365.4)} Dėl to, kad Juozapo ir Marijos nuomonės šitaip išsiskyrė, Nahoras paprašė leisti jam visa tai papasakoti Jėzui. Jėzus išklausė įdėmiai, pasišnekėjo su Juozapu, Marija, ir kaimynu, Jokūbu mūrininku, kurio sūnus buvo jo geriausias žaidimų draugas, ir tada, praėjus dviems dienoms, pranešė, jog, dėl to, kad yra toks nuomonių skirtumas tarp jo tėvų ir patarėjų, ir kadangi jis nesijaučia esąs kompetentingas priimti atsakomybę dėl tokio sprendimo, neturi tvirto polinkio į vieną ar į kitą pusę, todėl, atsižvelgdamas į visą situaciją, jis galiausiai nusprendė “pasišnekėti su savo Tėvu, kuris yra danguje”; ir nors jis visiškai nebuvo garantuotas dėl atsakymo, bet jis labiau jautė, kad turėtų likti namuose “su savo tėvu ir motina,” pridurdamas, “tie, kurie mane myli taip smarkiai, galės padaryti man daugiau ir vesti mane saugiau už svetimus, kurie gali tikrai matyti mano kūną ir stebėti mano protą, bet vargu ar gali iš tikrųjų mane pažinti.” Jie visi buvo sužavėti, ir Nahoras išvyko, atgal į Jeruzalę. Ir tai atsitiko, likus daug metų iki to laiko, kada Jėzaus išvykimo iš namų tema buvo vėl aptariama.

124 Dokumentas. Vėlesnioji Jėzaus vaikystė

^{124:0.1 (1366.1)} NORS Aleksandrija būtų galėjusi Jėzui suteikti geresnę galimybę mokytis negu Galilėja, bet jis nebūtų galėjęs turėti tokios puikios aplinkos tam, kad savo gyvenimo problemoms surastų sprendimus mažiausiai naudodamasis

išsilavinimu, tuo pačiu metu turėdamas didžiulį privalumą dėl nuolatinio bendravimo su vyrų ir moterų, kilusių iš visų civilizuoto pasaulio pakraščių, su visų klasių tokiu didžiuliu skaičiumi. Jeigu jis būtų likęs Aleksandrijoje, tai jo švietimą būtų reguliavę žydai ir išskirtinai pagal žydų nuostatas. Nazarete jis užsitikrino tokį išsilavinimą ir gavo tokį parengimą, kuris didesniu laipsniu jį paruošė tam, jog suprastų nežydus, ir kuris jam suteikė geresnį ir labiau pasvertą supratimą apie hebrajų teologijos požiūrių rytietiškojo, arba babiloniškojo, ir vakarietiškojo, arba graikiškojo, santykinus nuopelnus.

1. Jėzaus devintieji metai (3 m. po Kr. gim.)

^{124:1.1 (1366.2)} Nors vargu ar galima sakyti, kad Jėzus kada nors buvo rimtai sirgęs, bet šitais metais, kartu su savo broliais ir kūdikėle sesute, jis tikrai sirgo kai kuriomis lengvomis vaikiškomis ligomis.

^{124:1.2 (1366.3)} Mokslas tęsėsi, ir jis tebebuvo privilegijuotas mokinyš, kiekvieną mėnesį turėdamas vieną laisvą savaitę, ir toliau maždaug po lygiai savo laiką jis tebeskirdavo keliavimui į aplinkinius miestus su savo tėvu, gyvenimui savo dėdės ūkyje į pietus nuo Nazareto, ir žvejybos išvykoms iš Magdalos.

^{124:1.3 (1366.4)} Rimčiausias nemalonumas, kuris buvo iškilęs iki šio laiko mokykloje, atsitiko baigiantis žiemai, kada Jėzus išdrįso mesti iššūkį chazanui dėl tokio mokymo, jog visos statulos, visi paveikslai, ir piešiniai iš esmės yra garbinimas. Jėzui labai patiko piešti peizažus, o taip pat iš puodžiaus molio lipdyti įvairiausius daiktus. Žydų įstatymas griežtai draudė viską, kas buvo panašu į tai, bet iki šio laiko jam buvo pavykę savo tėvų

prieštaravimus atremti tokiu laipsniu, kad šitokia veikla jie leido jam užsiiminėti toliau.

124:1.4 (1366.5) Bet skandalas vėl iškilo mokykloje, kada vienas iš blogesniųjų mokinių pamatė Jėzų, kaip šis medžio anglimi ant klasės kambario grindų piešė mokytojo paveikslą. Piešinys ten buvo, aišku kaip dieną, ir didelė dalis seniūnų jį matė prieš tai, kada komitetas iškviatė Juozapą tam, kad pareikalautų, jog kažką reikia daryti, kad būtų nuslopinta jo vyriausiojo sūnaus neteisėta veikla. Ir nors tai buvo ne pirmas kartas, kai skundai dėl jų įvairiapusio ir aktyvaus vaiko darbų pasiekė Juozapą ir Mariją, bet dabar buvo pats rimčiausias iš visų iki tol jam kada nors šitaip reiškiamų kaltinimų. Kažkurį laiką Jėzus klausėsi kaltinimų dėl savo meninių pastangų, sėdėdamas ant didžiulio akmens tiesiog už galinių durų. Jis pasipiktino dėl to, kad jie kaltino tėvą dėl jo tariamų nusikaltimų; todėl, jis įžengė į vidų, be baimės atsistodamas prieš savo kaltintojus. Senoliai buvo sugluminti. Kai kas mėgino į šį epizodą pažvelgti su humoru, tuo tarpu vienas ar du atrodo, jog laikėsi nuomonės, kad berniukas pamynė šventumą, o gal pasielgė net šventvagiškai; Juozapas visiškai pasimetė; Marija pasipiktino, bet Jėzus išsireikalavo, kad jį išklausytų. Jis pasisakė, drąsiai gynė savąjį požiūrį, ir su tobula savitvarda paskelbė, kad jis paklus savo tėvo sprendimui dėl šito ir dėl visų kitų prieštarų reikalų. Ir seniūnų komitetas išsiskirstė tyloje.

124:1.5 (1367.1) Marija stengėsi Juozapą paveikti, kad šis leistų Jėzui lipdyti iš molio namuose, su sąlyga, kad jis prižadės nebeužsiiminėti nė viena iš šitų abejotinų veiklos formų mokykloje, bet Juozapas jautė, jog yra priverstas pasirūpinti, kad įsigalėtų antrojo įsakymo rabinų aiškinimas. Ir dėl to nuo

tos dienos Jėzus daugiau nieko nebepiešė ir nebelipdė tol, kol gyveno savo tėvo namuose. Bet nepavyko jo įtikinti, jog tai, ką jis buvo padaręs, yra blogai, ir atsisakyti tokio mėgstamo užsiėmimo buvo vienas iš didžiausių jo jauno gyvenimo išmėginimų.

124:1.6 (1367.2) Antroje birželio pusėje, Jėzus, drauge su savo tėvu, pirmą kartą įkopė į Taboro kalno viršūnę. Diena buvo giedra, ir vaizdas buvo nuostabus. Šitam devynerių metų berniukui atrodė, kad jis iš tikrųjų mato visą pasaulį, išskyrus Indiją, Afriką, ir Romą.

124:1.7 (1367.3) Jėzaus antroji sesutė, Morta, gimė ketvirtadienio naktį, rugsėjo 13-ąją. Praėjus trims savaitėms po Mortos gimimo, Juozapas, kuris tuo metu kurį laiką buvo namuose, ėmė prie namo statyti priestatą, vienu ir tuo pačiu metu buvusį dirbtuvėmis ir miegamuoju. Nedidelis varstotas buvo padarytas ir Jėzui, ir pirmą kartą jis turėjo nuosavus instrumentus. Prie šito varstoto nereguliariai jis dirbo daugelį metų ir išmoko meistriškai daryti jungus.

124:1.8 (1367.4) Šita žiema ir kita žiema buvo šalčiausios Nazarete per daugelį dešimtmečių. Jėzus buvo matęs sniegą ant kalnų, o keletą kartų jis buvo iškritęs Nazarete, tik trumpam išsilaikydavo ant žemės neištirpęs; bet iki šitos žiemos jam niekada nebuvo tekę matyti ledo. Tas faktas, jog vandenį galima turėti kietą, skystą, arba kaip garus—jis jau seniai mąstė apie besiveržiančius iš verdančių puodų garus—vertė berniuką daug galvoti apie fizinį pasaulį ir jo sandarą; ir vis tik ši asmenybė, kuri buvo įsikūnijusi šitame tebeaugančiame jaunuolyje, visą šitą laiką buvo visų šitų daiktų tikrasis sutvėrėjas ir organizatorius per visą toli nusidriekiančią visatą.

^{124:1.9 (1367.5)} Nazareto klimatas nebuvo atšiaurus. Sausis buvo šalčiausias mėnuo, vidutinė temperatūra siekdavo 50 laipsnių pagal Farenheito skalę. Liepą ir rugpjūtį, karščiausiais mėnesiais, temperatūra svyrudavo nuo 75 iki 90 laipsnių pagal Farenheito skalę. Nuo kalnų iki Jordano upės ir Mirties jūros slėnio Palestinos klimatas keitėsi nuo šalto iki deginančio. Ir šitaip, tam tikra prasme, žydai buvo parengti tam, kad gyventų beveik bet kokiomis klimatinėmis sąlygomis, kurios yra pasaulyje.

^{124:1.10 (1367.6)} Net karščiausiais vasaros mėnesiais vėsus jūros brizas paprastai pūsdavo iš vakarų nuo 10 valandos ryto iki maždaug 10 valandos vakaro. Bet kartas nuo karto siaubingi karšti vėjai iš rytų dykumos pūsdavo per visą Palestiną. Šitie karšti gūsiai paprastai pasiekdavo vasario ir kovo mėnesiais, baigiantis lietingajam sezonui. Tuo laikotarpiu, pradedant lapkričio mėnesiu ir baigiant balandžio mėnesiu, nulydavo gaivinančios liūtys, bet ne lydavo be sustojimo. Palestinoje tebuvo du metų laikai, vasara ir žiema, sausringas ir lietingas metų laikai. Sausį pradėdavo žydėti gėlės, ir iki balandžio pabaigos visa žemė virsdavo ištisu milžinišku gėlių sodu.

^{124:1.11 (1367.7)} Šitų metų gegužės mėnesį, savo dėdės ūkyje, Jėzus pirmą kartą padėjo nuimti javų derlių. Dar neturėdamas trylikos metų, jis sugebėjo šį tą išsiaiškinti iš esmės apie visus darbus, kuriuos aplink Nazaretą dirbo vyrai ir moterys, išskyrus metalo apdirbimą, o kada buvo vyresnis, po tėvo mirties, kelis mėnesius jis praleido kalvėje.

^{124:1.12 (1368.1)} Kada darbų ir vilkstinių nebūdavo, tada Jėzus su tėvu daug keliaudavo savo malonumui ar su reikalais į netoli buvusius Kaną, Endorą, ir Nainą. Dar būdamas paauglys, jis

dažnai aplankydavo Sepforį, nuo Nazareto buvusį tikrai už trijų mylių į šiaurės vakarus, ir kuris buvo Galilėjos sostinė ir viena iš Erodo Antipo gyvenamųjų vietų nuo 4 m. pr. Kr. iki maždaug 25 m. po Kr. gim.

124:1.13 (1368.2) Jėzus toliau augo fiziškai, intelektualiai, visuomeniškai, ir dvasiškai. Jo kelionės iš namų daug prisidėjo prie to, kad jam suteiktų geresnį ir nuoširdesnį supratimą apie savo paties šeimą, ir iki šio laiko net ir jo tėvai ėmė mokytis iš jo, o ne tik mokyti jį. Jėzus buvo originalus mąstytojas ir sumanus mokytojas, net ir būdamas jaunas. Jis nuolat susidurdavo su vadinamuoju “žodiniu įstatymu,” bet visada stengėsi pats prisitaikyti prie savosios šeimos papročių. Jis visai gerai sutarė su savo bendraamžiais, bet jį dažnai liūdindavo jų lėtai veikiantis protas. Prieš tai, kada jam suėjo dešimt metų, jis ėmė vadovauti vienai grupei, kurią sudarė septyni berniukai ir kurie susibūrė į draugiją tam, kad vystytų įgytus vyriškumo įgūdžius—fizinius, intelektualius, ir religinius. Jėzui pasisekė šituos berniukus išmokyti daug naujų žaidimų ir fizinio poilsio įvairių patobulintų metodų.

2. Dešimtieji metai (4 m. po Kr. gim.)

124:2.1 (1368.3) Buvo liepos penktoji, pirmasis mėnesio Sabatas, kada Jėzus, vaikščiodamas su tėvu užmiestyje, pirmą kartą išreiškė jausmus ir idėjas, kurios rodė, kad jis ima sąmoningai suvokti savo gyvenimo misijos neįprastą pobūdį. Juozapas atidžiai klausėsi savo sūnaus labai svarbių žodžių, bet mažai tekomentavo; pats jis jokios informacijos neatskleidė. Kitą dieną Jėzus panašiai, bet ilgiau šnekėjosi su motina. Marija lygiai taip pat klausėsi berniuko samprotavimų, bet ir ji neatskleidė jokios informacijos. Tai atsitiko likus beveik

dvejiems metams iki to laiko, kada Jėzus savo tėvams vėl prašeko apie šitą jo paties sąmonėje augantį apreiškimą, susijusį su jo asmenybės prigimtimi ir su jo misijos žemėje pobūdžiu.

^{124:2.2 (1368.4)} Jis pradėjo lankyti sinagogos aukštesniąją mokyklą rugpjūčio mėnesį. Mokykloje savo klausimais, kuriuos jis atkakliai klausdavo, jis nuolat sukeldavo vargo. Vis dažniau dėl jo kildavo didesnis ar mažesnis triukšmas visame Nazarete. Tėvai nenorėjo jam uždrausti klausinėti šitų susirūpinimą keliančių klausimų, o jo pagrindinį mokytoją labai smarkiai intrigavo berniuko smalsumas, įžvalga, ir žinių troškimas.

^{124:2.3 (1368.5)} Jėzaus žaidimų draugai jo elgesyje nematė nieko viršgamtiško; iš esmės jis buvo visiškai toks pat, kaip ir jie. Jo domėjimasis mokslais buvo kažkiek aukščiau už vidutinišką; bet nebuvo kažkoks nepaprastas. Mokykloje jis iš tikrųjų klausdavo daugiau už kitus savo klasės vaikus.

^{124:2.4 (1368.6)} Galbūt jo pats neįprasčiausias ir nuostabiausias bruožas buvo jo nenoras muštis dėl savųjų teisių. Kadangi pagal savo amžių jis buvo taip gerai išsivystęs berniukas, tai jo žaidimų bičiuliams atrodė keista, kad jis nenori gintis net ir nuo neteisingumo arba kada būdavo asmeniškai įžeidinėjamas. Kai šitaip atsitikdavo, tai dėl šito savojo bruožo jis daug nenukentėdavo, nes draugavo su Jokūbu, kaimynų berniuku, kuris buvo vieneriais metais vyresnis. Jis buvo mūrininko, Juozapo verslo partnerio, sūnus. Jokūbas labai žavėjosi Jėzumi ir pavertė tai savo reikalu pasirūpinti, kad niekam nebūtų leista piktnaudžiauti tuo, kad Jėzus vengia fizinės kovos. Keletą kartų vyresni ir grubūs paaugliai buvo užpuolę Jėzų, pasikliaudami pagarsėjusiu jo romumu, bet kiekvieną kartą jie sulaukdavo

greito ir užtikrinto atkirčio nuo save pasiskyrusio kovotojo ir visada pasirengusio gynėjo, mūrininko sūnaus Jokūbo, rankų.

124:2.5 (1369.1) Jėzus buvo visų pripažintas lyderis tiems Nazareto berniukams, kurie siekė savojo laikmečio ir savosios kartos aukštesnių idealų. Jį iš tiesų mylėjo jauni jo bičiuliai ne tik dėl to, kad jis buvo teisingas, bet taip pat ir dėl to, kad jis turėjo retą ir supratingą jautrumą, kuris rodė meilę ir ribojosi ties protinga užuojauta.

124:2.6 (1369.2) Šitais metais jis ėmė rodyti aiškiai išreikštą polinkį bendrauti su amžiumi vyresniais asmenimis. Jam labai patiko šnekėtis apie kultūros, švietimo, visuomeninius, ekonominius, politinius, ir religinius dalykus su vyresniais žmonėmis, o jo protavimo gilumas ir stebėjimo aštrumas taip žavėjo suaugusius jo bičiulius, kad jie labai norėdavo pasišnekėti su juo. Prieš tai, kada jis tapo atsakingu už šeimos aprūpinimą, jo tėvai nuolat stengėsi paveikti jį, kad jis bendrautų su savo bendraamžiais, arba beveik su bendraamžiais, o ne su vyresniais ir geriau informuotais individais, kuriems jis pradėjo rodyti tokią pirmenybę.

124:2.7 (1369.3) Vėliau šiais metais drauge su savo dėde jis du mėnesius žvejojo Galilėjos jūroje, ir jam labai sekėsi. Prieš pasiekdamas vyro statusą, jis tapo puikiu žveju.

124:2.8 (1369.4) Jo fizinis vystymasis tęsėsi; mokykloje jis buvo vienas iš geriausių ir labiausiai privilegijuotų mokinių; namuose jis visiškai gerai sutarė su savo jaunesniaisiais broliais ir seserimis, turėdamas trijų su puse metų vyresniojo pranašumą prieš vyriausiąją iš kitų vaikų. Nazarete apie jį buvo gera nuomonė, išskyrus kai kurių labiau išglebusių vaikų tėvus,

kurie dažnai apie Jėzų šnekėdavo, kad jis yra per daug šelmiškas, kad jam stinga deramo nuolankumo ir jaunuoliško susitvarkymo. Jam ėmė pasireikšti augantis polinkis savo jaunatviškų partnerių žaidybinę veiklą nukreipti į rimtesnę ir turiningesnę vagą. Jis gimė būti mokytojas ir tiesiog negalėdavo susilaikyti nuo tokios veiklos, net ir tada, kada galbūt būdavo įsitraukęs į žaidimą.

^{124:2.9 (1369.5)} Juozapas anksti pradėjo mokyti Jėzų įvairių būdų, kaip užsidirbti pragyvenimui, aiškindamas žemdirbystės pranašumus prieš pramonę ir prekybą. Galilėja buvo gražesnis ir labiau klestintis regionas už Judėją, ir pragyvenimo kaina ten tesudarė vieną ketvirtadalį pragyvenimo kainos Jeruzalėje ir Judėjoje. Ji buvo žemės ūkio kaimų ir klestinčių pramonės miestų provincija, turinti daugiau negu du šimtus miestų, kuriuose gyveno po penkis tūkstančius gyventojų, ir trisdešimt miestų, kuriuose gyveno daugiau negu po penkiolika tūkstančių gyventojų.

^{124:2.10 (1369.6)} Kada su tėvu jis pirmą kartą buvo išvykęs, kad pamatyti žvejybos pramonę prie Galilėjos ežero, tada Jėzus kaip tik buvo nusprendęs tapti žveju; bet artimas ryšys su tėvo profesija vėliau paveikė jį tiek, kad jis linko tapti dailide, nors dar vėliau veikiančių faktorių derinys atvedė jį prie galutinio pasirinkimo, kad jis taptų naujosios kategorijos religijos mokytoju.

3. Vienuoliktieji metai (5 m. po Kr. gim.)

^{124:3.1 (1369.7)} Per visus šituos metus berniukas su savo tėvu toliau tęsė išvykas iš namų, bet jis taip pat dažnai aplankydavo savo

dėdės ūkį ir retkarčiais nuvykdavo į Magdalą, kad pažve jotų su savo dėde, kuris gyveno netoli to miesto.

124:3.2 (1369.8) Juozapui ir Marijai dažnai kildavo pagunda parodyti ypatingą palankumą Jėzui arba kitokiu būdu išduoti savo žinojimą, kad jis yra pažadėtasis vaikelis, likimo sūnus. Bet abu jo tėvai buvo nepaprastai išmintingi ir įžvalgūs visuose šituose reikaluose. Tais retais atvejais, kada jie iš tiesų koku nors būdu jam parodydavo kokį nors didesnę palankumą, net ir mažiausiu laipsniu, tuomet vaikas tuoj pat atmesdavo bet kokį tokį ypatingą dėmesingumą.

124:3.3 (1370.1) Jėzus daug laiko praleisdavo dirbtuvėse, kurios aptarnavo vilkstines, ir besišnekėdamas su keliauninkais iš visų pasaulio kraštų, jis gaudavo stebinantį kiekį, atsižvelgiant į jo amžių, informacijos apie tarptautinius įvykius. Tai buvo paskutiniai metai, kada jis daug laiko galėjo skirti laisvalaikiui ir jaunatviškam džiaugsmui. Nuo šiol šito jaunuolio gyvenime sunkumai ir pareigos ėmė greitai augti.

124:3.4 (1370.2) Trečiadienio vakarą, birželio 24-ąją, 5 m. po Kr. gim., gimė Judas. Šio, septintojo vaiko, gimimą lydėjo komplikacijos. Kelias savaites Marija taip smarkiai sirgo, kad Juozapas pasiliko namuose. Jėzus buvo labai smarkiai užsiėmęs, vykdydamas savo tėvo pavedimus ir daugybę pareigų, kurios atsirado dėl motinos rimtos ligos. Niekada daugiau iš tiesų šitas jaunuolis nebeturėjo galimybės sugrįžti į savo ankstesniųjų metų nerūpestingą vaikystę. Nuo to laiko, kada susirgo motina—likus nedaug laiko iki jam suėjo vienuolika metų—jis buvo priverstas prisiimti pirmagimio sūnaus pareigas ir jas prisiimti turėjo vieneriais ar dvejais

metais anksčiau negu šitoji našta būtų normaliai prislėgusi jo pečius.

^{124:3.5 (1370.3)} Chazanas kiekvieną savaitę vieną vakarą praleisdavo su Jėzumi, padėdamas jam įsisavinti hebrajų raštus. Jis buvo labai suinteresuotas savo perspektyvaus mokinio pažanga; dėl to jis norėjo jam padėti įvairiais būdais. Šitas žydų pedagogas turėjo didžiulės įtakos jo augančiam protui, bet jis niekada nesugebėjo suvokti, kodėl Jėzus buvo toks abejingas visiems jo patarimams, susijusiems su galimybe išvažiuoti į Jeruzalę tęsti mokslą vadovaujant išsimokslinusiems rabinams.

^{124:3.6 (1370.4)} Apie gegužės vidurį berniukas lydėjo savo tėvą, vykusį verslo reikalais į Skaitopolį, Dekapolio pagrindinį graikų miestą, senovės hebrajų miestą Betšaną. Pakeliui Juozapas daug pasakojo iš senosios istorijos apie karalių Saulių, apie filistiniečius, ir apie Izraelio audringos istorijos vėlesnius įvykius. Jėzui nepaprastą įspūdį padarė šito vadinamojo pagonių miesto švara ir geras suplanavimas. Jam nuostabiai patiko teatras po atviru dangumi ir sužavėjo gražioji marmuro šventykla, skirta “pagoniškųjų” dievų garbinimui. Juozapą labai neramino toks vaikinio entuziazmas ir jis šituos išskirtinius įspūdžius stengėsi nuslopinti, liaupsindamas žydų šventyklos grožį ir didingumą Jeruzalėje. Prieš tai Jėzus dažnai nuo Nazareto kalvos smalsiai žiūrėdavo į šitą nuostabų graikų miestą ir daug kartų teiravosi apie jo didžiulius visuomeninius statinius ir išpuoštus pastatus, bet tėvas visada stengėsi išvengti atsakymo į šituos klausimus. Dabar gi jie betarpiškai stovėjo prieš šito pagonių miesto grožybes, ir Juozapas nebegalėjo subtiliai ignoruoti Jėzaus klausimų.

^{124:3,7 (1370,5)} Taip jau pasitaikė, jog būtent kaip tik šituo metu Skaitopolio amfiteatre vyko kasmetinės sportinės žaidynės ir fizinio meistriškumo tarp Dekapolio graikų miestų viešas demonstravimas, ir Jėzus atkaliai prašė, kad tėvas jį nuvestų šitų žaidynių pasižiūrėti, ir jis buvo toks atkaklus, kad Juozapas nebedrįso neleisti jam pamatyti žaidynių. Berniuką žaidynės pakerėjo, ir jis iš visos širdies užsikrėtė fizinio lavinimo ir sportinio meistriškumo demonstravimo dvasia. Juozapas buvo neišpasakytai sukrėstas matydamas savo sūnaus entuziazmą, kada jis stebėjo šitą “pagoniškosios” tuštybės demonstravimą. Po to, kada žaidynės pasibaigė, Juozapas patyrė savo gyvenime didžiausią netikėtumą, kada išgirdo Jėzų reiškiantį savo pritarimą žaidynėms ir siūlantį, jog Nazareto jauniems vyrams būtų naudinga, jeigu jie galėtų šitokiu būdu pasinaudoti sveika fizine veikla lauke. Juozapas su Jėzumi šnekėjosi atvirai ir ilgai apie tokios praktikos ydingą pobūdį, bet jis puikiai suprato, kad berniuko neįtikino.

^{124:3,8 (1371,1)} Vienintelis kartas, kada per savo gyvenimą Jėzus matė supykusį ant jo tėvą, buvo tą naktį jų kambaryje užėjoje, kuomet diskusijų metu, berniukas, visiškai užmiršęs žydų mąstymo ypatumus, pasiūlė, kad jie grįžtų namo ir pradėtų organizuoti amfiteatro statybą Nazarete. Kada Juozapas išgirdo savo pirmagimį sūnų išreiškiantį tokius nežydiškus jausmus, tada jis pamiršo savo įprastą ramų elgesį ir, sugriebęs Jėzų už peties, piktai suriko: “Mano sūnau, kad daugiau iš tavęs negirdėčiau tokios nuodėmingos minties, kol gyvas būsi.” Jėzų tėvo emocinis protrūkis sukrėtė; niekada anksčiau jam nebuvo tekę pajusti asmeninio įskaudinimo dėl tėvo pasipiktinimo, ir jis buvo neapsakomai pritrenktas ir priblokštas. Jis tepasakė: “Labai gerai, mano tėve, tebūnie šitaip.” Ir niekada daugiau iš

tiesų jis nė menkiausiu žodeliu nebeužsiminė apie graikų žaidynes ir kitokius atletinius užsiėmimus tol, kol jo tėvas buvo gyvas.

124:3.9 (1371.2) Vėliau, Jėzus pamatė graikų amfiteatrą Jeruzalėje ir sužinojo, kaip tokie dalykai yra neapkenčiami žydų požiūriu. Nežiūrint šito, per visą savo gyvenimą jis stengėsi sveikatingo poilsio idėją įtraukti į savo asmeninius planus, ir tiek, kiek leido žydų papročiai, į nuolatinės veiklos vėlesniąją programą savo dvylikai apaštalų.

124:3.10 (1371.3) Vienuoliktųjų metų pabaigoje Jėzus buvo energingas, gerai išsivystęs, turintis santūrų humoro jausmą, ir visai linksmas jaunuolis, bet nuo šitų metų jis vis daugiau ir daugiau pasinerdavo į keistus gilaus meditavimo ir rimto apmąstymo periodus. Jis daug mąstė apie tai, kaip jis turi įvykdyti savo įsipareigojimus šeimai ir tuo pačiu metu paklusti savo misijos pasauliui šauksmui; jis jau buvo suvokęs, kad jo tarnavimas neturi apsiriboti žydų tautos ugdymu.

4. Dvyliktieji metai (6 m. po Kr. gim.)

124:4.1 (1371.4) Jėzaus gyvenime šie metai buvo kupini įvykių. Jis toliau progresavo mokykloje ir nepailsdamas tyrinėjo gamtą, tuo pačiu metu jis vis daugiau studijavo tuos būdus, kurių dėka žmonės užsidirba pragyvenimui. Jis ėmė reguliariai dirbti namuose staliaus dirbtuvėse ir jam buvo leista tvarkyti savo paties uždarbius, žydų šeimoje tą pasiekti buvo galima labai jau retai. Šitais metais jis taip pat suvokė išmintį to, jog tokius dalykus dera laikyti paslapyje šeimoje. Jis ėmė vis sąmoningiau suvokti, kodėl gi dėl jo kaime buvo kilę nemalonumų, ir nuo tol jis vis rūpestingiau ėmė saugoti

paslapyje viską, dėl ko jį galėtų palaikyti kitokiu negu jo bičiuliai.

^{124:4.2 (1371.5)} Per visus šituos metus, kas susiję su jo misijos prigimtimi, jis patyrė daug nežinios, jeigu ne tikros abejonės, periodų. Jo natūraliai besivystantis žmogiškasis protas dar ne iki galo suvokė savo dualios prigimties tikrovę. Dėl to, kad jis turėjo vienintelę asmenybę, jo sąmonei buvo sunku suvokti tų faktorių, sudariusių tą prigimtį, kuri buvo susieta su ta pačia asmenybe, dvigubą kilmę.

^{124:4.3 (1371.6)} Nuo šito meto jam labiau sekėsi sutarti su savo broliais ir seserimis. Jis tapo vis taktiškesnis, visada užjaučiantis ir besirūpinantis jų gerove ir laime, ir palaikė su jais gerus santykius iki pat savo viešosios tarnystės pradžios. Tiksliau sakant: jis kuo nuostabiau sutarė su Jokūbu, Miriama, ir dviem jaunesniaisiais (dar negimusiais) vaikais, Amosu ir Rūta. Jis visą laiką gerai sutarė su Morta. Tuos nemalonumus, kuriuos jis patirdavo namuose, didžiąja dalimi sukeldavo trintis su Juozapu ir Judu, ypač su pastaruoju.

^{124:4.4 (1372.1)} Juozapui ir Marijai tai buvo sunkus patyrimas imtis užduoties auginti šitą dieviškumo ir žmogiškumo precedento neturintį derinį, ir jie nusipelno didžiulės pagarbos dėl to, kad taip ištikimai ir sėkmingai vykdė tėvų pareigas. Jėzaus tėvai ėmė vis labiau suvokti, kad jų vyriausiojo sūnaus viduje gyvena kažkas viršžmogiška, bet jie niekada net ir sapnuoti nesapnavo, jog šitas pažadėtasis sūnus realiai ir iš tiesų yra daiktų ir būtybių šitos vietinės visatos tikrasis sutvėrėjas. Juozapas ir Marija gyveno ir numirė niekada nesužinoję, kad jų sūnus Jėzus tikrai buvo Visatos Kūrėjas, įsikūnijęs mirtingojo materialiu pavidalu.

^{124:4.5 (1372.2)} Šitais metais Jėzus daugiau dėmesio negu kada nors anksčiau skyrė muzikai, ir jis toliau tebemokė savo brolius ir seseris šeimos mokyklėlėje. Būtent maždaug šituo metu berniukas aiškiai sąmoningai suvokė, kaip skyriasi Juozapo ir Marijos požiūris į jo misijos pobūdį. Jis daug mąstė apie savo tėvų nesutampančias nuomones, dažnai girdėdamas jų diskusijas, kada jie manydavo, kad jis giliai miega. Vis labiau ir labiau jis linko prie savo tėvo požiūrio, taip, kad jo motinai buvo skirta pajusti nuoskaudą, kada ji ėmė suvokti, jog palaipsniui sūnus ėmė atmesti jos vadovavimą tuose reikaluose, kurie buvo susiję su jo gyvenimo karjera. Ir, metams einant, šita nesupratimo bedugnė gilėjo. Marija vis mažiau ir mažiau besuvokė Jėzaus misijos svarbą, ir šitą gerą motiną vis daugiau skaudino jos mylimo sūnaus nesugebėjimas įgyvendinti jos puoselėtus lūkesčius.

^{124:4.6 (1372.3)} Juozapas ėmė jausti vis labiau augantį tikėjimą į Jėzaus misijos dvasinę prigimtį. Ir tiktai dėl kitų ir svarbesnių priežasčių iš tiesų gaila, kad jis negalėjo gyventi iki to laiko, kada būtų išvydęs, kaip išsipildo jo samprata apie Jėzaus savęs padovanojimą žemėje.

^{124:4.7 (1372.4)} Per savo paskutiniuosius metus mokykloje, kada jis buvo dvylikos metų amžiaus, Jėzus savo tėvą atkalbėjo nuo žydų papročio kiekvieną kartą įeinant į namą, ar iš jo išeinant, paliesti prie durų staktos šulo prikaltą pergamento skiautę, o tada pabučiuoti tą pirštą, kuris šį pergamentą palietė. Šito ritualo dalį sudarė tokie ištarti žodžiai: “Viešpats mus saugos, mums išeinant ir įeinant, nuo šiol ir per amžių amžius.” Juozapas ir Marija nuolat Jėzų mokė dėl kokių priežasčių negalima lipdyti statulėlių ar piešti paveikslų, aiškino, jog tokie

kūriniai gali būti panaudoti sudieviniais garbinimo tikslais. Nors Jėzus iki galo ir nesuvokė, kodėl jie draudė statulėles ar paveikslus, bet jis turėjo labai gerai išvystytą nuoseklumo sampratą ir dėl to savo tėvui pastebėjo, jog šitoji reiškiamą nuolatinę pagarbą prie durų staktos šulo prikaltam pergamentui iš esmės turi sudieviną garbinimo pobūdį. Ir po šitokio ginčo su Jėzumi Juozapas pergamentą nuėmė.

^{124:4.8 (1372.5)} Laikui einant, Jėzus iš tiesų daug padarė, kad pakeistų religinių formų, tokių, kaip šeimos malda ir kitų papročių, taikymą. Ir daug tokių dalykų buvo galima įgyvendinti Nazarete, nes jo sinagogą įtakojo liberali rabinų mokykla, kurios pavyzdys buvo žymus Nazareto mokytojas, Josė.

^{124:4.9 (1372.6)} Per visus šituos ir dar kitus dvejus metus Jėzus kentėjo didžiules intelektualias kančias nuolat stengdamasis savo asmeninį požiūrį į religinius papročius ir visuomeninio elgesio normas suderinti su savo tėvų nusistovėjusiais tikėjimais. Jį draskė konfliktas tarp siekio būti ištikimam savo paties įsitikinimams ir doro perspėjimo pareigingai paklusti savo tėvams; jo didžiausias konfliktas buvo tarp dviejų didžiųjų įsakymų, kurie turėjo reikšmingiausią poveikį jo jaunatviškam protui. Vienas įsakymas sakė: “Būk ištikimas savo tiesos ir teismo aukščiausiųjų įsitikinimų balsui.” Kitas įsakymas liepė: “Gerbk savo tėvą ir motiną, nes jie tau suteikė gyvybę ir tave užaugino.” Tačiau, jis niekada nevengė pareigos, jog kasdien suderintų tai, kas yra būtina ištikimybės savo asmeniniams įsitikinimams ir pareigos savo šeimai srityje, ir jis pasiekė pasitenkinimą, vis harmoningiau sujungdamas asmeninius įsitikinimus ir šeimyninius įsipareigojimus į

nuostabią sampratą apie grupinį solidarumą, grindžiamą ištikimybe, dora, pakantumu, ir meile.

5. Jo tryliktieji metai (7 m. po Kr. gim.)

^{124:5.1 (1373.1)} Šiais metais Nazareto berniukas iš vaikystės perėjo į vyriškojo brendimo pradžią; jo balsas ėmė keistis ir kiti proto ir kūno ypatumai rodė artėjantį vyriškėjimo periodą.

^{124:5.2 (1373.2)} Sekmadienio naktį, sausio 9-ąją, 7 m. po Kr. gim., gimė jo brolis kūdikėlis, Amosas. Judui dar nebuvo suėję dvejų metų, o sesutė kūdikėlė, Rūta, dar tik turėjo gimti; taigi galima matyti, kad Jėzus turėjo mažų vaikų didelę šeimyną, paliktą jo globai tuomet, kai kitais metais jo tėvas žuvo nelaimingo atsitikimo metu.

^{124:5.3 (1373.3)} Būtent apie vasario vidurį, Jėzus tapo žmogiškai įsitikinęs, kad jam lemta žemėje atlikti misiją apšviečiant žmogų ir apreiškiant Dievą. Svarbūs sprendimai, kartu su toli siekiančiais planais, formavosi šito jaunuolio, kuris, žiūrint iš šalies, buvo eilinis Nazareto žydas jaunuolis, prote. Viso Nebadono išmintinga gyvybė stebėjo su susižavėjimu ir nuostaba, kada visa tai ėmė atsiskleisti dabartiniu metu esančio paauglio dailidės sūnaus mąstyme ir veiksmuose.

^{124:5.4 (1373.4)} Pirmąją savaitės dieną, kovo 20-ąją, 7 m. po Kr. gim., Jėzus užbaigė vietinės mokyklos prie Nazareto sinagogos mokymo kursą. Tai buvo nuostabi diena bet kokios ambicingos žydų šeimos gyvenime, diena, kada pirmagimis sūnus būna paskelbiamas “įsakymo sūnumi” ir išpirktu Viešpaties Izraelio Dievo pirmagimiu, “Paties Aukštojo vaiku” ir visos žemės Viešpaties tarnu.

124:5.5 (1373.5) Praėjusios savaitės penktadienį, Juozapas, kad dalyvautų čia šita džiugia proga, buvo pargrįžęs iš Sepforio, kur, jam vadovaujant, buvo statomas naujas visuomeninis pastatas. Jėzaus mokytojas buvo tvirtai įsitikinęs, kad jo mokiniui, kuris nuolat buvo judrus ir uolus, yra lemta kažkokia įžymi karjera, kažkokia išskirtinė misija. Senoliai, nepaisant visų savo nemalonumų dėl Jėzaus neprisitaikėliškų polinkių, labai didžiavosi berniuku ir jau buvo pradėję kurti planus, kurie leistų jam vykti į Jeruzalę tam, kad savo išsilavinimą tęstų garsiose hebrajų akademijose.

124:5.6 (1373.6) Kada Jėzus, kartas nuo karto, išgirsdavo aptarinėjant šituos planus, tada jis vis labiau buvo tikras, jog niekada nevyks į Jeruzalę tam, kad studijuotų su rabinais. Bet jis net ir neįsivaizdavo tokios tragedijos, kuri taip greitai turėjo įvykti, tikrai priversiančios atsisakyti visų tokių planų ir dėl kurios jis turės prisiimti atsakomybę aprūpinti didžiulę šeimą ir vadovauti šiai šeimai, kurią netrukus sudarys penki broliai, trys sesutės, o taip pat motina ir jis pats. Jėzus turėjo didesnę ir ilgesnę patyrimą, augindamas šią šeimyną, negu tai buvo skirta Juozapui, jo tėvui; ir jis iš tikrųjų atitiko tą lygį, kurį vėliau nusistatė pats sau: tapti išmintingu, kantriu, supratingu, ir sumaniu mokytoju ir vyriausiuoju broliu šitai šeimai—savo šeimai—kurią taip netikėtai prislėgė sielvartas ir taip nelauktai aplankė skausmas.

6. Kelionė į Jeruzalę

124:6.1 (1374.1) Jėzus, dabar pasiekęs brandos slenkstį ir oficialiai užbaigęs sinagogos mokyklas, buvo parengtas tam, jog kartu su tėvais vyktų į Jeruzalę, kad su jais dalyvautų savo pirmosios Perėjimo šventės iškilmėse. Šiais metais Perėjimo šventė

pasitaikė šeštadienį, balandžio 9-ąją, 7 m. po Kr. gim. Didžiulė kompanija (103) išvykti į Jeruzalę iš Nazareto susiruošė ankstyvą pirmadienio rytą, balandžio 4-ąją. Jie keliavo į pietus link Samarijos, bet pasiekę Jezrylą, pasuko į rytus, apėję aplink Gilbojos kalną, pateko į Jordano slėnį, kad išvengtų keliavimo per Samariją. Juozapui ir jo šeimai būtų patikę vykti žemyn per Samariją pro Jokūbo šulinį ir Betelį, bet kadangi žydai nemėgo turėti reikalų su samariečiais, tai jie nusprendė keliauti drauge su savo kaimynais per Jordano slėnį.

124:6.2 (1374.2) Arkelajas, kurio taip bijojo, buvo nuverstas, ir jiems nedaug ko reikėjo bijoti dėl to, kad Jėzų pasiėmė į Jeruzalę. Buvo praėję dvylika metų nuo tada, kada pirmasis Erodas stengėsi Betliejaus kūdikį sunaikinti, ir dabar niekas nebūtų ir pagalvojęs ano atvejo susieti su šituo nežinomu vaikinui iš Nazareto.

124:6.3 (1374.3) Iki to meto, kada jie pasiekė Jezrylo sankirtą, ir jiems keliaujant toliau, labai greitai, kairėje pusėje, jie praėjo pro senovinį Šunemo kaimą, ir Jėzus vėl išgirdo pasakojimą apie viso Izraelio gražiausią merginą, kuri kažkada ten gyveno, ir apie Elišos stebuklus, kuriuos jis padarė ten. Keliaujant per Jezrylo slėnį, Jėzaus tėvai papasakojo apie Ahabo ir Jezebelo darbus ir apie Jehu žygdarbius. Einant aplink Gilbojos kalną, jie daug kalbėjo apie Saulių, kuris nusižudė ant šitų kalno šlaitų, apie karalių Dovydą, ir apie įvykius, susijusius su šita istorine vieta.

124:6.4 (1374.4) Kada jie apkeliavo Gilbojos kalno pagrindą, tada piligrimai dešinėje galėjo matyti graikų miestą Skaitopolį. Į marmurinius statinius jie žvelgė iš tolo, bet prie šito pagoniškojo miesto neprisiartino, kad nesusiteptų tiek, jog

nebegalėtų dalyvauti artėjančiose iškilmingose ir šventose Perėjimo šventės ceremonijose Jeruzalėje. Marija negalėjo suprasti, kodėl nei Juozapas, nei Jėzus nesikalbėjo apie Skaitopolį. Ji nieko nežinojo apie jų nesutarimą praėjusiais metais, kadangi šito epizodo jie niekada nebuvo jai atskleidę.

^{124:6.5 (1374.5)} Dabar kelias vedė tiesiai žemyn į tropinį Jordano slėnį, ir netrukus prieš Jėzaus nustebusį žvilgsnį atsivėrė išsilenkusi ir visą laiką besiranganti Jordano upė su savo spindinčiais ir raibuliuojančiais vandenimis, tekanti žemyn link Mirties jūros. Savo viršutinius drabužius jie nusirengė, kada šituo tropiniu slėniu keliavo tolyn į pietus, gėrėdamiesi puikiais javų laukais ir gražiais oleandrais su jų rožiniais žiedais, tuo tarpu masyvią sniego kepurę užsidėjęs Hermono kalnas dunksojo toli į šiaurę, didingai iš aukšto žvelgdamas į šitą istorinį slėnį. Šiek tiek daugiau kaip po trijų valandų kelionės nuo to meto, kada jie buvo prieš Skaitopolį, jie priėjo burbuliuojantį šaltinį, ir čia apsistojo nakčiai, lauke, po žvaigždžių nušviestais dangumis.

^{124:6.6 (1374.6)} Per antrąją savo kelionės dieną jie praėjo pro tą vietą, kur Jaboko upė, iš rytų, įteka į Jordano upę, ir žvelgdami į rytus palei šitą slėnį, jie pasakojo apie Gideoną laikus, kada midianitai užplūdo šitą regioną, kad šią žemę užimtų. Kelionės antrajai dienai baigiantis, jie sustojo netoli aukščiausio kalno, iškilusio virš Jordano slėnio, Sartabo kalno, pagrindo; jo viršūnėje buvo Aleksandrijos tvirtovė, kur Erodas buvo įkalinęs vieną iš savo žmonių ir palaidojęs savo du pasmaugtus sūnus.

^{124:6.7 (1375.1)} Trečiąją dieną jie keliavo per du kaimus, kuriuos buvo neseniai pastatęs Erodas, ir pastebėjo jų labiau išvystytą

architektūrą ir gražius palmių sodus. Prieš naktį jie pasiekė Jerichą, kur pasiliko iki ryto. Tą vakarą Juozapas, Marija, ir Jėzus vieną su puse mylios nuėjo iki tos vietos, kur kažkada stovėjo senovės Jerichas, kur, remiantis žydų padavimu, savo žymius žygdarbius buvo atlikęs Jošua, kurio garbei ir buvo pavadintas Jėzus.

124:6.8 (1375.2) Iki ketvirtosios ir paskutiniosios kelionės dienos kelias virto nenutrūkstama piligrimų procesija. Dabar jie pradėjo kilti į kalvas, vedančias į Jeruzalę. Artinantis prie viršūnės, jie per Jordano upę galėjo žvelgti į kalnus, esančius toli už jo, o pietuose aprėpti Mirties jūros aptingusius vandenius. Maždaug pusiaukelėje iki Jeruzalės, Jėzus pirmą kartą išvydo Alyvų Kalną (tą regioną, kuris tiek daug turės tapti jo vėlesniojo gyvenimo dalimi), ir Juozapas jam paaiškino, jog Šventasis Miestas įsikūręs kaip tik už šitos kalno keteros, ir vaikinuko širdis pašėlusiai daužėsi, apimta džiaugsmingo laukimo, jog netrukus išvys savo dangiškojo Tėvo miestą ir namus.

124:6.9 (1375.3) Ant Alyvų Kalno rytinių šlaitų pailsėti jie stabtelėjo mažyčiame kaimelyje, vadinamame Betane. Svetingi kaimiečiai ateidavo tam, kad patarnautų piligrimams, ir atsitiko taip, kad Juozapas ir jo šeima sustojo netoli namo, kuriame gyveno kažkoks Simonas, kuris turėjo tris vaikus maždaug Jėzaus amžiaus—Mariją, Mortą, ir Lozorių. Jie pakvietė Nazareto šeimą į vidų atsipūsti, ir tarp šių dviejų šeimų užsimezgė draugystė visam gyvenimui. Po šito daug kartų per savo kupiną įvykių gyvenimą Jėzus buvo apsistojęs šituose namuose.

^{124:6.10 (1375.4)} Jie skubinosi pirmyn, neužilgo stovėjo ant Alyvų Kalno stataus skardžio, ir Jėzus pirmą kartą (savo atmintyje) matė Šventąjį Miestą, pretenzingus rūmus, ir įkvepiančią savojo Tėvo šventyklą. Niekada daugiau savo gyvenime Jėzus iš tikrųjų nebepatyrė tokio grynai žmogiškojo virpulio, kuris šituo kartu jį taip iki pat gelmių pavergė, kada šitą balandžio popietę jis stovėjo ant Alyvų Kalno, sugerdamas savo pirmąjį Jeruzalės vaizdą. Ir po kelerių metų, šitoje pačioje vietoje jis stovės ir apverks šitą miestą, kuris netrukus turėjo atstumti dar vieną pranašą, paskutinįjį ir didingiausią iš dangiškųjų jos mokytojų.

^{124:6.11 (1375.5)} Bet jie nuskubėjo tolyn į Jeruzalę. Buvo ketvirtadienio popietė. Pasiekę miestą, jie ėjo pro šventyklą, ir niekada anksčiau Jėzus nebuvo matęs žmogiškųjų būtybių tokios gausybės. Jis giliai mąstė apie tai, kaip šitie žydai buvo susirinkę iš tolimiausių žinomo pasaulio kampelių.

^{124:6.12 (1375.6)} Netrukus jie pasiekė tą vietą, kuri iš anksto buvo paruošta jiems gyventi Perėjimo savaitės metu, turtingo Marijos giminaičio namus, giminaičio, kuris, iš Zakarijo, šį tą buvo sužinojęs tiek apie Jono, tiek apie Jėzaus ankstesniąją istoriją. Kitą dieną, skirtą pasiruošimui, jie rengėsi deramoms Perėjimo Sabato iškilmėms.

^{124:6.13 (1375.7)} Nors visa Jeruzalė ir buvo sujudusi, besiruošdama Perėjimo šventei, bet Juozapas surado laiko ir tam, jog sūnų pavedžiotų ir aprodytų jam akademiją, kur anksčiau buvo susitarta, kad savo mokslus jis tęs po dvejų metų, kai tiktai bus reikalaujamo penkiolikos metų amžiaus. Juozapas iš tikrųjų buvo suglumęs, matydamas, kaip mažai Jėzus domėjosi visais šitais rūpestingai sumanytais planais.

124:6.14 (1375.8) Jėzų giliai paveikė šventykla ir visos susijusios apeigos ir kitokia veikla. Pirmą kartą nuo to laiko, kai jam buvo ketveri metai, jis buvo tiek nugrimzdęs į savo paties apmąstymus, kad daug neklausinėjo. Tačiau, jis iš tiesų savo tėvui pateikė kelis trikdančius klausimus (kaip jis tą buvo daręs ir ankstesnėmis progomis), kaip antai, kodėl dangiškasis Tėvas reikalauja, jog būtų paskerstas toks didžiulis kiekis nekaltų ir bejėgių gyvūnų. Ir iš vaikino veido išraiškos tėvas suprato, kad jo atsakymai ir mėginimai paaiškinti jo giliai mąstančio ir aštriai protaujančio sūnaus nepatenkino.

124:6.15 (1376.1) Perėjimo Sabato išvakarėse, kylantis dvasinio apšvietimo potvynis nusirito per Jėzaus mirtingąją protą ir užpildė jo žmogiškąją širdį, iki pat kraštų užliedamas kupinu meilės gailesčiu dvasiškai akloms ir moraliai neišmanančioms minioms, susirinkusioms švęsti senovinės Perėjimo šventės paminėjimo. Tai buvo viena iš nepaprastiausių dienų, kokią Dievo Sūnus praleido būdamas materialiam kūne; ir tą naktį, pirmą kartą žemiškosios misijos metu, jam pasirodė paskirtasis žinianešys iš Salvingtono, pasiūstas Emanuelio, kuris pasakė: “Toji valanda atėjo. Laikas tau pradėti tarnauti savojo Tėvo reikalui.”

124:6.16 (1376.2) Ir taip, net ir prieš tai, kai sunkios Nazareto šeimos pareigos užgulė jaunus jo pečius, dabar atvyko dangiškasis žinianešys tam, jog primintų šitam vaikinui, dar nevisiškai sulaukusiam trylikos metų, kad atėjo toji valanda, kada turi būti atnaujinti įsipareigojimai visatai. Tai buvo pirmasis veiksmas iš ilgos įvykių sekos, kuri galiausiai kulminaciją pasiekė tada, kada buvo užbaigtas Sūnaus savęs padovanojimas Urantijoje ir

iš naujo uždėtas “visatos valdymas ant jo žmogiškųjų-dieviškųjų pečių.”

^{124:6.17 (1376.3)} Laikui einant, įsikūnijimo paslaptis tapo, visiems mums, vis labiau ir labiau nesuvokiama. Vargu ar mes galėjome suvokti, jog šitas Nazareto vaikiną yra viso Neadono sukūrėjas. Mes ir dabar nesuprantame, kaip šito paties Sūnaus Kūrėjo dvasia ir jo Rojaus Tėvo dvasia yra susietos su žmonių sielomis. Einant laikui, mes galėjome matyti, kad jo žmogiškasis protas vis labiau ėmė suvokti tai, jog, nors savo gyvenimą jis ir gyvena materialiam kūne, bet dvasioje ant jo pečių laikosi atsakomybė už visatą.

^{124:6.18 (1376.4)} Šitaip baigiasi Nazareto berniuko etapas, ir prasideda pasakojimas apie paauglį jaunuolį—vis didesniu laipsniu sąmoningai suvokiantį dieviškąjį žmogų—kuris dabar pradeda mąstyti apie savąjį kelią pasaulyje, kada savo besiplečiantį gyvenimo tikslą stengiasi sujungti su tėvų troškimais ir savo įsipareigojimais šeimai ir to meto ir amžiaus visuomenei.

125 Dokumentas. Jėzus Jeruzalėje

^{125:0.1 (1377.1)} NĖ VIENAS kitas epizodas per visą kupiną įvykių Jėzaus žemiškąją karjerą nebuvo malonesnis, žmogiškai labiau jaudinantis, kaip šitas, jo atmintyje įstrigęs pirmasis apsilankymas Jeruzalėje. Ypač jį sujaudino tas patyrimas, kada jis vienas savarankiškai dalyvavo diskusijoje šventykloje, ir tai ilgą laiką išliko jo atmintyje kaip didžiulis įvykis iš savo vėlesniosios vaikystės ir ankstyvosios jaunystės laikotarpio. Jam tai buvo pirmoji galimybė patirti kelias dienas savarankiško gyvenimo, pajusti džiugesį dėl to, jog išeiti ir ateiti gali be suvaržymų ir apribojimų. Šitas trumpas

nekontroliuojamo gyvenimo laikotarpis, per savaitę, ėjusią po Perėjimo šventės, buvo pirmoji kada nors prieš tai patirta visiška laisvė nuo pareigų. Ir tikrai po daugelio metų, jis vėl patyrė panašų periodą, kada buvo laisvas nuo bet kokio atsakomybės jausmo, nors tik trumpam laikui.

^{125:0.2 (1377.2)} Moterys retai kada vykdavo į Perėjimo šventę Jeruzalėje; jų dalyvavimas nebuvo būtinas. Tačiau, Jėzus iš esmės atsisakė vykti, jeigu jų nelydės jo motina. Ir kada jo motina nusprendė vykti, tada daugelis kitų Nazareto moterų irgi nutarė keliauti, taip, kad Perėjimo šventės kompaniją sudarė didžiausias moterų skaičius, proporcingai vyrams, kuris kada nors į Perėjimo šventę buvo išvykęs iš Nazareto. Laikas nuo laiko, pakeliui į Jeruzalę, jie imdavo giedoti vienas šimtas trisdešimtąją Psalmę.

^{125:0.3 (1377.3)} Nuo to laiko, kada jie išvyko iš Nazareto, iki to meto, kai pasiekė Alyvų Kalno viršūnę, Jėzus patyrė nenutrūkstamą jaudinančio laukimo įtampą. Per savo visą džiugią vaikystę jis buvo girdėjęs su didžiule pagarba kalbant apie Jeruzalę ir jos šventyklas; dabai jis turėjo greitai jas išvysti tikrovėje. Nuo Alyvų Kalno ir iš išorės, iš arčiau apžiūrėjus, šventykla pateisino ir net pranoko Jėzaus lūkesčius; tačiau vos tikrai jis įžengė per jos šventuosius vartus, prasidėjo didžiulis nusivylimas.

^{125:0.4 (1377.4)} Savo tėvų draugijoje Jėzus perėjo per šventyklos prieigas pakeliui į ten, kur turėjo prisijungti prie naujųjų įstatymo sūnų tos grupės, kuri neužilgo turėjo būti įšventinta į Izraelio piliečius. Jį truputėlį nuvylė šventykloje buvusios minios bendras elgesys, bet pirmasis didžiulis tos dienos šokas jį ištiko tada, kada jo motina atsiskyrė nuo jų tam, kad eitų į

moterų galeriją. Jėzui niekada anksčiau ir mintis nebuvo kilusi, kad jo motina neturi teisės lydėti jo į pašventinimo ceremonijas, ir jis buvo giliai įžeistas tuo, kad jo motina buvo priversta kentėti dėl tokios neteisingos diskriminacijos. Nors jis buvo labai pasipiktinęs dėl šito, bet be kelių protesto pastabų, išsakytų savo tėvui, jis daugiau nepasakė nieko. Bet jis mąstė, ir mąstė giliai, kaip tą parodė jo klausimai, po savaitės pateikti raštininkams ir mokytojams.

^{125:0.5 (1377.5)} Jis dalyvavo įšventinimo ritualuose, bet nusivylė dėl to, kad jie buvo paviršutiniški ir šabloniški. Jis pasigedo to asmeninio susidomėjimo, kuris buvo būdingas apeigoms Nazareto sinagogoje. Tada jis sugrįžo pasveikinti savo motinos ir pasiruošė lydėti savo tėvą į savo pirmąjį susipažinimą su šventykla ir su jos įvairiais kiemais, galerijomis, ir koridoriais. Šventyklos prieigos vienu metu galėjo sutalpinti daugiau negu du šimtus tūkstančių garbintojų, ir nors šitų pastatų didybė—palyginus su bet kuriais kitais, kuriuos jam kada nors teko matyti—jo protui padarė didžiulį įspūdį, bet jį labiau domino apmąstymai apie ceremonijas šventykloje ir su jomis susijusio garbinimo dvasinė reikšmė.

^{125:0.6 (1378.1)} Nors didelė dalis šventyklos ritualų labai jaudinančiai paveikė jo grožio ir simboliškumo pojūtį, bet jį visą laiką nuvildavo tai, kaip jo tėvai, atsakydami į daugybę jo klausimų, kurių pagalba jis ieškojo atsakymo, siūlydavo paaiškinimus apie šitų ceremonijų tikrąsias prasmes. Jėzus tiesiog nepriėmė tokių garbinimo ir religinio atsidavimo paaiškinimų, kuriuose buvo tikėjimas į Dievo įtūžį arba Visagalio pyktį. Toliau diskutuojant šitais klausimais, užbaigus pasivaikščiojimą po šventyklą, kada jo tėvas ėmė švelniai reikalauti, kad jis

pripažintų ortodoksų žydų dogmas, Jėzus netikėtai atsisuko į savo tėvus ir, maldaujančiai žvelgdamas tėvui į akis, tarė: “Mano tėve, tai negali būti tiesa—tas Tėvas danguje negali šitaip žiūrėti į savo klystančius vaikus žemėje. Dangiškasis Tėvas savo vaikų negali mylėti mažiau negu mane myli tu. Ir aš gerai žinau, nesvarbu, kokią neišmintingą dalyką bepadaryčiau, bet tu niekada neišlietumei įniršio ant manęs ir neišgiežtumei man jokio pykčio. Jeigu tu, mano žemiškasis tėvas, turi tokių Dieviškumo atspindžių, tai kiek dangiškasis Tėvas turi būti daug daugiau pripildytas gėrio ir užtvindytas gailestingumo. Aš atsisakau tikėti, jog mano Tėvas danguje mane myli mažiau už mano tėvą žemėje.”

125:0.7 (1378.2) Kada Juozapas ir Marija išgirdo šituos savo pirmagimio sūnaus žodžius, tada jie nieko nebepasakė. Ir niekada daugiau jie nebemėgino pakeisti jo nuomonės apie Dievo meilę ir Tėvo danguje gailestingumą.

1. Jėzus apžiūri šventyklą

125:1.1 (1378.3) Visur, kur tik Jėzus vaikščiojo po šventyklos kiemus, jis buvo pritrenktas ir jam darėsi bloga dėl tos nepagarbumo dvasios, kurią jis matė. Jis mąstė, kad šventykloje esančios minios elgesys yra nesuderinamas su jų buvimu “jo Tėvo namuose.” Bet jo jauna gyvybė buvo sukrėsta tada, kada tėvas jį palydėjo į pagonių kiemą su savo triukšmingu žargonu, garsiu šnekėjimu, ir keiksmiais, netvarkingai susiliejančiais su avių bliovimu ir triukšmingu klegesiu, kuris išdavė pinigų keitėjų ir aukojamų gyvūnų ir įvairių kitų komercinių prekių pardavėjų buvimą.

125:1.2 (1378.4) Bet labiausiai jo padoraus elgesio jausmą įžeidė lengvabūdžių kurtizanių, bevaikštinėjančių po šventyklos prieigas, vaizdas, kaip tik tokių išsidažiusių moterų, kokias jis taip neseniai buvo matęs lankydamasis Sepforyje. Šitas šventovės suteršimas visiškai sukėlė jo jaunatvišką pasipiktinimą, ir jis nedvejodamas be jokių suvaržymų tą išreiškė Juozapui.

125:1.3 (1378.5) Jėzus žavėjosi nuotaika šventykloje ir pamaldomis, bet jį pritrenkė ta dvasinė bjaurastis, kurią jis matė tokio didžiulio kiekio nemąstančių garbintojų veiduose.

125:1.4 (1378.6) Dabar jie nusileido į šventikų kiemą, esantį po išsikišusia uola prieš šventyklą, kur stovėjo altorius, kad pamatytų, kaip buvo skerdžiamos gyvulių bandos ir kaip skerdikai-šventikai kraują nuo savo rankų plovėsi bronziniame fontane. Krauju išteptas grindinys, kruvinos šventikų rankos, ir mirštančių gyvulių garsai buvo daugiau negu šis gamtą mylintis berniukas galėjo ištverti. Siaubingas vaizdas pykino šitą berniuką iš Nazareto; jis suspaudė tėvo ranką ir maldavo, kad jį išvestų. Atgal jie ėjo per pagonių kiemą, ir net grubus juokas ir nešvankūs juokeliai, kuriuos jis ten girdėjo, buvo palengvėjimas po tų vaizdinių, kuriuos jis ką tik buvo matęs.

125:1.5 (1379.1) Juozapas matė, kaip jo sūnui pasidarė bloga, matant šventyklos ritualus, ir jis išmintingai vedė jį aplinkui, kad pamatytų “gražiuosius vartus,” meniškuosius vartus, padarytus iš korintietiškos bronzos. Bet Jėzui jau užteko įspūdžių po savo pirmojo apsilankymo šventykloje. Jie sugrįžo į viršutinį kiemą pasiimti Marijos ir tada valandą vaikščiojo atvirame ore ir toli nuo minios, apžiūrinėdami asmonėjų rūmus, didingus Erodo namus, ir romėnų sargybinių bokštą. Šito pasivaikščiojimo

metu Juozapas aiškino Jėzui, kad kasdienius aukojimus šventykloje yra leidžiama stebėti tikrai Jeruzalės gyventojams, ir, kad Galilėjos gyventojai tam, jog dalyvautų garbinime šventykloje, atvykdavo tikrai tris kartus per metus: Perėjimo šventės metu, Pentakosto šventės metu (praėjus septynioms savaitėms po Perėjimo šventės), ir tabernakulio šventės metu spalio mėnesį. Šitas šventes buvo sukūręs Mozė. Tuomet jie aptarė dvi vėliau sukurtas pasišventimo ir Purimo šventes. Po šito jie nuėjo ten, kur buvo apsistoję, ir ruošėsi Perėjimo šventės iškilmėms.

2. Jėzus ir Perejimo šventė

^{125:2.1 (1379.2)} Penkios Nazareto šeimos buvo Simono iš Betanės šeimos svečiai, ar bendravo su ja, švenčiant Perėjimo šventę, Simonas šiai draugijai buvo nupirkęs šventinį ėriuką. Būtent šitų ėriukų skerdimas tokiais milžiniškais kiekiais taip paveikė Jėzų apsilankymo šventykloje metu. Prieš tai buvo suplanuota Perėjimo šventės valgį valgyti kartu su Marijos giminaičiais, bet Jėzus įtikino savo tėvus priimti pakvietimą vykti į Betanę.

^{125:2.2 (1379.3)} Tą naktį jie susirinko Perėjimo šventės ritualui, valgė keptą mėsą su bemiele duona ir karčiais prieskoniais. Kadangi Jėzus buvo naujasis testamento sūnus, tai jo paprašė papasakoti apie Perėjimo šventės kilmę, ir tą jis gerai atliko, bet kažkuria prasme jis suglumino savo tėvus, įterpdamas daug pastabų, švelniai atspindinčių tuos įspūdžius, kuriuos patyrė jo jaunas, bet mažus protas dėl to, ką neseniai jis buvo matęs ir girdėjęs. Tai buvo Perėjimo šventės septynių dienų ritualų pradžia.

^{125:2.3 (1379.4)} Net ir šituo ankstyvu laiku, nors apie tokius dalykus savo tėvams jis nesakė nieko, Jėzus mintyse buvo pradėjęs

svarstyti apie tinkamumą Perėjimo šventę švęsti neskerdžiant ėriuko. Savo protu jis jautė įsitikinimą, jog Tėvas danguje nėra patenkintas šituo paaukojamų aukų reginiu, ir metams einant, jis vis labiau buvo pasiryžęs kada nors įvesti bekraujės Perėjimo šventės šventimą.

^{125:2.4 (1379.5)} Tą naktį Jėzus miegojo labai nedaug. Jo poilsį labai trikdė košmariški skerdynių ir kančių sapnai. Jo protą nepaprastai glumino, o širdį draskė visos žydų ritualinės sistemos teologijos nenuoseklumas ir absurdiškumas. Jo tėvai lygiai taip pat mažai miegojo. Jie buvo labai sunerimę dėl ką tik pasibaigusios dienos įvykių. Širdyje jie buvo visiškai nusiminę dėl, jiems, keisto ir ryžtingo berniuko požiūrio. Nakties pradžioje Marija buvo nervingai susijaudinusi, bet Juozapas liko ramus, nors ir jis buvo lygiai tiek pat suglumęs. Jie abu bijojo šitas problemas su berniuku aptarti atvirai, nors Jėzus su savo tėvais būtų mielai pasišnekėjęs, jeigu tik jie būtų išdrįsę jį padrąsinti.

^{125:2.5 (1379.6)} Kitos dienos pamaldos šventykloje Jėzui buvo priimtinesnės ir didele dalimi prisidėjo prie to, kad palengvintų nemalonius ankstesniosios dienos prisiminimus. Kitą rytą jaunasis Lozorius paėmė Jėzų už rankos, ir jie pradėjo Jeruzalės ir jos apylinkių sistemingą tyrinėjimą. Prieš pasibaigiant dienai, Jėzus šventykloje atrado įvairių vietų, kur buvo mokoma ir atsakinėjama į susirinkusiųjų klausimus; ir be kelių apsilankymų į šventybių šventybę, kad su nuostaba pasižiūrėtų, kas gi iš tikrųjų slypi už to atskiriančiojo šydo, didžiausią laiko dalį šventykloje jis praleido šituose mokymo susirinkimuose.

^{125:2.6 (1380.1)} Per visą Perėjimo šventės savaitę, Jėzus turėjo savo vietą tarp naujųjų įsakymo sūnų, o tai reiškė, kad jis privalėjo

sėdėti už pertvaros, skiriančios visus asmenis, kurie nebuvo pilnateisiai Izraelio piliečiai. Šitokiu būdu verčiamas sąmoningai suvokti savo jaunumą, jis susilaikė nuo to, kad pateiktų daug klausimų, kurie sukosi jo mintyse; bent jau susilaikė tol, kol pasibaigė Perėjimo šventės šventimas ir šitie apribojimai naujai iššventintiems jaunuoliams buvo panaikinti.

125:2.7 (1380.2) Perėjimo šventės savaitės trečią dieną, Jėzui buvo leista eiti namo su Lozoriumi, kad naktį praleistų Betanėje. Ši vakarą Lozorius, Morta, ir Marija klausėsi Jėzaus, kaip jis aptarinėjo žemiškuosius ir amžinuosius, žmogiškuosius ir dieviškuosius dalykus, ir nuo tos nakties jie visi trys jį pamilo kaip savo tikrą brolių.

125:2.8 (1380.3) Tos savaitės pabaigoje, Jėzus su Lozoriumi susitikinėjo rečiau, kadangi šis neturėjo teisės patekti į šventykloje vykusią diskusijų net ir į išorinį žiedą, nors jis dalyvavo kai kuriuose viešuose pokalbiuose, kurie vyko išoriniuose kiemuose. Lozorius buvo tokio paties amžiaus, kaip ir Jėzus, bet Jeruzalėje retai kada jaunuoliams buvo leidžiama tapti įstatymo iššventintais sūnumis, kol jie nebuvo visiškai sulaukę keturiolikos metų amžiaus.

125:2.9 (1380.4) Labai dažnai, Perėjimo šventės savaitės metu, Jėzaus tėvai surasdavo jį vieną sėdintį nuošalėje, panarinusį savo jaunutę galvą tarp delnų, giliai susimąsčiusį. Jie niekada anksčiau nebuvo matę, kad jis elgtųsi šitaip, ir nesuvokdami, kiek buvo sujauktas jo protas ir kokia buvo sunerimusi jo dvasia dėl to, ką jis dabar betarpiškai patiria, tai jie visiškai pasimetė; jie nežinojo, ką daryti. Jie džiaugėsi tuo, jog Perėjimo šventės savaitės dienos eina į pabaigą, ir troško, jog keistai besielgiantis jų sūnus saugiai sugrįžtų į Nazaretą.

^{125:2.10 (1380.5)} Diena iš dienos Jėzus mąstė apie savąsias problemas.

Iki savaitės pabaigos jis buvo daug ką pakoregavęs, tačiau, kada atėjo metas grįžti į Nazaretą, tada jo jaunatvišką protą vis dar tebekankino daugybė neaiškumų ir gausybė neatsakytų klausimų ir neišspręstų problemų.

^{125:2.11 (1380.6)} Prieš tai, kada Juozapas ir Marija išvyko iš Jeruzalės,

drauge su Jėzaus mokytoju, kuris jį mokė Nazarete, jie konkrečiai susitarė dėl to, kad Jėzus sugrįš, kada jam sueis penkiolika metų tam, jog pradėtų ilgą savo studijų kelią vienoje iš žinomiausių rabinų akademijų. Jėzus lydėjo savo tėvus ir mokytoją tuo metu, kada jie lankėsi mokykloje, bet jie visi susikrimto matydami, koks jis buvo abejingas viskam, ką jie sakė ir darė. Mariją giliai skaudino jo reakcijos į apsilankymą Jeruzalėje, o Juozapą giliai suglumino jaunuolio keistos pastabos ir neįprastas elgesys.

^{125:2.12 (1380.7)} Galų gale, Perėjimo šventės savaitė Jėzaus gyvenime

buvo didžiulis įvykis. Jis turėjo galimybę susitikti su dešimtimis berniukų, kurie buvo maždaug jo amžiaus, tokių pat kandidatų į iššventinimą, ir jis pasinaudojo šitais ryšiais kaip priemone tam, jog sužinotų, kaip žmonės gyvena Mesopotamijoje, Turkestane, ir Partoje, o taip pat ir Tolimųjų Vakarų Romos provincijose. Jis jau buvo gana gerai susipažinęs su tuo, kaip jaunimas auga Egipte ir kituose regionuose, esančiuose netoli Palestinos. Šiuo metu Jeruzalėje jaunų žmonių buvo tūkstančiai, ir Nazareto vaikinai asmeniškai susitiko, ir daugiau ar mažiau išsamiai pasišnekėjo, su daugiau negu vienu šimtu penkiasdešimčia jaunų žmonių. Jis buvo ypač susidomėjęs tais, kurie atvyko iš tokių šalių, kurios buvo Tolimuosiuose Rytuose ir Vakaruose. Šito

bendravimo dėka, vaikinui ėmė atsirasti troškimas pakeliauti po pasaulį turint tikslą sužinoti, kaip jo bičiulių žmonių įvairios grupės nepailstamai dirba tam, kad pragyventų.

3. Juozapo ir Marijos išvykimas

^{125:3.1 (1381.1)} Buvo susitarta, jog Nazareto grupė turėtų susirinkti netoli šventyklos vidurdienį pirmąją dieną pasibaigus Perėjimo šventės savaitei. Tą jie ir padarė ir pradėjo savo kelionę atgal į Nazaretą. Jėzus buvo nuėjęs į šventyklą pasiklausyti diskusijų, tuo tarpu jo tėvai laukė, kol susirinks jų bičiuliai keliauninkai. Netrukus kompanija pasirengė išvykti, vyrai buvo vienoje grupėje, moterys keliavo kitoje grupėje, toks buvo jų paprotys keliauti į Jeruzalės šventes, ir sugrįžti iš jų. Į Jeruzalę Jėzus atvyko kartu su savo motina ir moterimis. Dabar, būdamas jaunas išsventintas vyras, jis turėjo keliauti savo tėvo ir vyrų draugijoje. Bet tuo metu, kada Nazareto grupė keliavo tolyn link Betanės, Jėzus, šventykloje, buvo visiškai pasinėręs į diskusiją apie angelus, nekreipdamas jokio dėmesio į tai, jog praėjo laikas jo tėvams išvykti. Ir, kad jį paliko, jis nesuvokė iki diskusijų šventykloje pusiaudienio pertraukos.

^{125:3.2 (1381.2)} Nazareto keliauninkai Jėzaus nepasigedo, nes Marija manė, kad jis keliauna su vyrais, tuo tarpu Juozapas galvojo, kad jis eina kartu su moterimis, nes į Jeruzalę jis vyko su moterimis, veddamas Marijos asilą. Kad jo nėra, jie nepastebėjo iki pasiekė Jerichą ir rengėsi nakvynei. Pasiteiravę paskutiniųsios grupės, pasiekusios Jerichą, ir sužinoję, kad jų sūnaus nebuvo mačiusi nė viena iš jų, jie praleido bemiegę naktį, svarstydami, kas būtų galėję jam nutikti, prisimindami daugelį jo neįprastų reakcijų į Perėjimo šventės savaitės įvykius, ir vienas kitam švelniai priekaištaudami, jog

nepasirūpino tuo, kad jis būtų grupėje prieš jiems išvykstant iš Jeruzalės.

4. Pirmoji ir antroji dienos šventykloje

^{125:4.1 (1381.3)} Tuo tarpu, Jėzus šventykloje pasiliko per visą antrąją dienos pusę, klausydamasis diskusijų ir džiaugdamasis ramesne ir tinkamesne atmosfera, Perėjimo šventės savaitės didžiosioms minioms beveik išnykus. Pasibaigus popietinėms diskusijoms, Jėzus nedalyvavo nė vienoje iš jų, jis išėjo į Betanę, ateidamas kaip tik tuo metu, kada Simono šeima taisėsi vakarieniam. Šie trys paaugliai nepaprastai apsidžiaugę pamatę Jėzų, ir jis pasiliko Simono namuose nakvoti. Tą vakarą jis labai mažai bendravo, didelę laiko dalį jis praleido sode mąstydamas vienas.

^{125:4.2 (1381.4)} Kitą dieną Jėzus atsikėlė anksti ir jau buvo pakeliui į šventyklą. Ant Alyvų Kalno viršūnės jis stabtelėjo ir apverkė tą vaizdą, kurį matė jo akys—dvasiškai nuskurdintą tautą, supančiotą tradicijų ir gyvenančią romėnų legionų priežiūroje. Ankstų rytą jis jau buvo šventykloje ir nusprendė dalyvauti diskusijose. Tuo metu, Juozapas ir Marija taip pat buvo atsikėlę su ankstyva aušra, ketindami eiti atgal į Jeruzalę. Pirmiausia, jie nuskubėjo į savo giminaičių namus, kuriuose kaip šeima jie buvo apsistoję per Perėjimo šventės savaitę, bet klausinėjant paaiškėjo, kad Jėzaus niekas nebuvo matęs. Visą dieną ieškoję ir nesuradę jokių jo pėdsakų, jie sugrįžo pas savo giminaičius nakčiai.

^{125:4.3 (1382.1)} Antrajame susirinkime Jėzus įsidrąsino klausti, ir nepaprastai stebinančiu būdu dalyvavo diskusijose šventykloje, bet visą laiką tokia forma, kuri tiko jo jaunumui. Kartais jo

aštrūs klausimai tam tikra prasme suglumindavo mokytus žydų įstatymo mokytojus, bet jis demonstravo tokią atviro sąžiningumo dvasią, susietą su akivaizdžiu žinių alkiu, jog didžioji dauguma šventyklos mokytojų buvo linkusi su juo elgtis labai pagarbiai. Tačiau, kada jis išdrįso suabejoti teisingumu dėl to, jog buvo nužudytas girtas pagonis, kuris buvo nuklydęs už pagonims skirto kiemo ir nesąmoningai buvo įžengęs į šventyklos uždraustas ir visų manymu šventas prieigas, tada vienas iš ne tokių tolerantiškų mokytojų neteko kantrybės dėl šio vaikinuko pareikštos netiesioginės kritikos ir, rūščiai žvelgdamas iš viršaus į jį, paklausė, kiek jam metų. Jėzus atsakė: “trylika metų be šiek tiek daugiau negu keturių mėnesių.” “Tuomet”, atsakė dabar įtūžęs mokytojas, “kodėl tu esi čia, nes nesi pasiekęs įstatymo sūnaus pilnametystės?” Ir kada Jėzus paaiškino, kad jis įšventinimą buvo gavęs Perėjimo šventės metu ir kad jis yra visiškai užbaigęs Nazareto mokyklų mokslus, tada šie mokytojai paniekinančiai vienu balsu atsakė: “Mes gi turėjome žinoti; jis yra iš Nazareto.” Bet vadovas atkakliai tvirtino, jog nereikia kaltinti Jėzaus, jeigu Nazareto sinagogos valdytojai leido jam mokslą baigti, oficialiai, kada jam buvo dvylika, o ne trylika metų; ir nepaisant to, kad keletas jo menkintojų atsistojo ir išėjo, buvo nuspręsta, jog diskusijose šventykloje šis vaikinąs gali toliau nekliudomai dalyvauti kaip mokinyš.

^{125:4.4 (1382.2)} Kada šita, jo antroji diena šventykloje, pasibaigė, tada jis vėl nuėjo į Betanę nakčiai. Ir vėl jis išėjo į sodą mąstyti ir melstis. Buvo akivaizdu, kad jo protas buvo užsiėmęs sunkių problemų apmąstymu.

5. Trecioji diena šventykloje

125:5.1 (1382.3) Kada Jėzus su žydų raštininkais ir mokytojais šventykoje buvo trečiąją dieną, tada susirinko daug žiūrovų, kurie, išgirdę apie šitą jaunuolį iš Galilėjos, atėjo dėl to, jog pasidžiaugtų tuo, kaip kažkoks vaikiną supainioja įstatymo išminčius. Simonas taip pat atėjo iš Betanės, kad pamatytų, ką tas berniukas yra sumanęs. Per visą šitą dieną Juozapas ir Marija sunerimę toliau ieškojo Jėzaus, kelis kartus net buvo nuėję į šventyklą, bet nė nepagalvojo pasižiūrėti į kelias diskutuojančias grupes, nors vieną kartą, jeigu būtų priėję truputėlį arčiau, tai būtų išgirdę jo nuostabų balsą.

125:5.2 (1382.4) Baigiantis dienai, šventyklos pagrindinės diskusijų grupės visas dėmesys buvo sutelktas į tuos klausimus, kuriuos paklausė Jėzus. Tarp daugelio jo pateiktų klausimų buvo tokie:

125:5.3 (1382.5) 1. Kas iš tikrųjų egzistuoja šventybių šventybėje, už šitos širmos?

125:5.4 (1382.6) 2. Kodėl motinos Izraelyje turėtų būti atskirtos nuo šventykloje besimeldžiančių vyrų?

125:5.5 (1382.7) 3. Jeigu Dievas yra toks tėvas, kuris myli savuosius vaikus, tai kam tada visos šitos gyvulių skerdynės, kad būtų pelnytas dieviškasis palankumas—ar Mozės mokymas buvo suprastas klaidingai?

125:5.6 (1382.8) 4. Kadangi šventykla yra skirta Tėvo danguje garbinimui, ar tai derinasi su tuo, kad joje būtų tie, kurie yra įsitraukę į pasaulietinius mainus ir prekybą?

125:5.7 (1382.9) 5. Ar tas laukiamas Mesijas turi tapti žemiškuoju princu, sėdinčiu Dovydo soste, ar jis turi veikti kaip gyvenimo šviesa, įkurianti dvasinę karalystę?

125:5.8 (1383.1) Ir visą dieną tie, kurie klausėsi, žavėjosi šitais klausimais, ir nė vienas nebuvo taip pritrenktas, kaip Simonas. Daugiau negu keturias valandas šitas Nazareto jaunuolis nuolat klausinėjo šituos žydus mokytojus, pateikdamas tokių klausimų, kurie skatino mąstyti ir skverbėsi į širdį. Jis nedaug komentavo vyresniųjų pastabas. Savo mokymą jis perteikė tais klausimais, kuriuos užduodavo. Sumaniai ir subtiliai suformuluotu klausimu jis vienu ir tuo pačiu metu mesdavo iššūkį jų mokymui ir pasiūlydavo savąjį. Tas būdas, kuriuo jis klausimą pateikdavo, turėjo patraukiantį išminties ir humoro derinį, kuris sužavėjo net ir tuos, kurie daugiau ar mažiau buvo pasipiktinę dėl jo jaunumo. Pateikdamas šituos klausimus, jis visą laiką buvo nuostabiai sąžiningas ir taktiškas. Šitą kupiną įvykių popietę šventykloje jis pademonstravo tą patį nenorą, kuris buvo būdingas jo visai vėlesnei viešai tarnystei, nesąžiningai pasinaudoti oponentu. Kai dar buvo jaunuolis, o vėliau kai tapo vyru, atrodė, kad jis visiškai neturėjo nė mažiausio egoistinio troškimo laimėti ginčą vien tik tam, kad patirtų logišką triumfą prieš savo bičiulius, jis tebuvo aukščiausiu laipsniu suinteresuotas tikrai vienu dalyku: skelbti amžinąją tiesą ir šitaip įgyvendinti amžinojo Dievo pilnesnį apreiškimą.

125:5.9 (1383.2) Dienai pasibaigus, Simonas ir Jėzus į Betanę grįžo kartu. Didesniąją kelio dalį tiek vyras, tiek berniukas tylėjo. Ant Alyvų Kalno viršūnės Jėzus vėl stabtelėjo, bet, žvelgdamas

į miestą ir jo šventyklą, jis neverkė; jis tikrai nulenkė galvą tylioje maldoje.

125:5.10 (1383.3) Po vakarienės Betanėje jis ir vėl atsisakė prisidėti prie linksmo rato, bet vietoje šito išėjo į sodą, kur išbuvo iki gilios nakties, bergždžiai stengdamasis išmąstyti kokį nors konkretų planą, kaip spręsti savo gyvenimo darbo problemą ir numatyti, kaip geriausiai galėtų jis dirbti tam, jog dvasiškai akliems savo tėvynainiams atskleistų dieviškojo Tėvo gražesnę sampratą ir šitokiu būdu juos išvaduotų iš siaubingo vergavimo įstatymui, ritualui, apeigoms, ir pasenusioms tradicijoms. Bet tiesos siekiančio vaikino apšvietimas neaplinkė.

6. Ketvirtoji diena šventykloje

125:6.1 (1383.4) Buvo keista, kad Jėzui nerūpėjo jo žemiškieji tėvai; net ir per pusryčius, kada Lozoriaus motina užsiminė, jog iki šio laiko jo tėvai tikriausiai jau bus sugrižę namo, neatrodė, kad Jėzus suvoktų, kad jie kažkuria prasme galėtų būti sunerimę dėl to, kad jis atsiliko nuo kitų.

125:6.2 (1383.5) Jis vėl keliavo į šventyklą, bet ant Alyvų Kalno viršūnės nebestabtelėjo pamąstyti. Per rytines diskusijas daug laiko buvo skirta įstatymui ir pranašams, ir mokytojai buvo pritrenkti, kad Jėzus buvo taip gerai susipažinęs su raštais, hebrajų kalba, o taip pat ir graikų kalba. Bet juos stebino ne tiek jo žinios apie tiesą, kiek jo jaunystė.

125:6.3 (1383.6) Popietinių diskusijų metu jie vos tik buvo pradėję atsakinėti į jo klausimus, susijusius su maldos prasme, kada vadovas pakvietė berniuką išeiti į priekį ir, atsisėdęs šalia jo, paprašė jo pareikšti savo paties požiūrį į maldą ir garbinimą.

^{125:6.4 (1383.7)} Prieš tai buvusios dienos vakare, Jėzaus tėvai buvo girdėję apie šitą keistą jaunuolį, kuris taip sumaniai rungėsi su įstatymo aiškintojais, bet jiems ir minties nekilo, jog šitas vaikinąs yra jų sūnus. Jie buvo beveik nusprendę vykti į Zakarijo namus, nes jie galvojo, kad Jėzus galėjo nuvykti ten, kad aplankyti Elžbietą ir Joną. Manydami, jog Zakarijas tikriausiai galėtų būti šventykloje, jie sustojo ten pakeliui į Judaho miestą. Jiems einant per šventyklos kiemus, įsivaizduokite jų netikėtą reakciją ir didžiulę nuostabą, kada jie atpažino pradingusio berniuko balsą ir pamatė jį sėdintį tarp šventyklos mokytojų.

^{125:6.5 (1384.1)} Juozapas ir žado neteko, bet Marijai prasiveržė jos ilgą laiką slopinta baimė ir nerimas, kada, pripuolusi prie berniuko, dabar atsistojusio, kad pasisveikintų su savo nustebusiais tėvais, ji tarė: “Vaikeli mano, kodėl tu su mumis šitaip pasielgei? Dabar daugiau negu trys dienos, kai tavo tėvas ir aš ieškome tavęs, apimti sielvarto. Kas gi tave užvaldė, kad tu apleidai mus?” Įsivyravo įtampa. Visi žvelgė į Jėzų, kad išgirstų, ką jis atsakys. Jo tėvas žiūrėjo priekaištaujančiu žvilgsniu, bet nieko nepasakė.

^{125:6.6 (1384.2)} Vertėtų prisiminti, kad Jėzus turėjo būti laikomas jaunu vyru. Jis buvo užbaigęs įprastą vaiko mokslą, buvo pripažintas įstatymo sūnumi, ir buvo gavęs išventinimą į Izraelio piliečius. Ir vis tik jo motina daugiau negu švelniai jam papriekaištavo visų susirinkusių žmonių akivaizdoje, kaip tik tuo metu, kada jo jauna gyvybė rodė, kuo rimčiausias ir drąsiausias pastangas, šitaip nešlovingai atimdama jam vieną iš didžiausių galimybių, kokia tik kada nors jam buvo suteikta

veikti tiesos mokytoju, teisumo skelbėju, jo Tėvo danguje mylinčio charakterio apreiškėju.

^{125:6.7 (1384.3)} Bet šitoji padėtis berniuko nesuglumino. Kada jūs sąžiningai atsižvelgsite į visus susidėjusius faktorius, kurie sukūrė šią situaciją, tada būsite geriau pasirengę suvokti berniuko atsakymo į motinos nesąmoningą priekaištą išmintį. Po akimirkos apmąstymo, Jėzus savo motinai atsakė: “Kodėl gi jūs manęs taip ilgai ieškojote? Ar gi jūs nesitikėjote mane surasti mano Tėvo namuose, nes atėjo laikas, kai aš turėčiau užsiimti savo Tėvo reikalu?”

^{125:6.8 (1384.4)} Visus pritrenkė tai, kaip kalbėjo šis vaikinasis. Jie visi tyliai išsiskirstė ir paliko jį stovintį vieną su savo tėvais. Netrukus jaunuolis visus tris išvadavo iš suglumimo, kada tyliai tarė: “Eime, mano tėvai, niekas nepadarė nieko, išskyrus tai, ką manė, jog taip bus geriausia. Mūsų Tėvas danguje nulėmė šituos dalykus; keliaukime namo.”

^{125:6.9 (1384.5)} Tylėdami jie iškeliavo, nakčiai atvyko į Jerichą. Tik vieną kartą jie buvo stabtelėję, ir tą padarė ant Alyvmedžių Kalno viršūnės, kai berniukas savo lazdą iškėlė į viršų ir, nuo galvos iki kojų virpėdamas nuo gilių emocijų antplūdžio, ištare: “O Jeruzale Jeruzale, ir tavieji žmonės, kokie vergai jūs esate—velkantys romėnų jungą ir tapę savo pačių tradicijų aukomis—bet aš tikrai sugrįšiu, kad išvalyčiau ten matomą šventovę ir išlaisvinčiau savo tautą iš šitos vergystės!”

^{125:6.10 (1384.6)} Per kelionės į Nazaretą tris dienas Jėzus kalbėjo mažai; jo akivaizdoje nedaug šnekėjo ir tėvai. Jie iš tikrųjų buvo pasimetę, kad suprastų savo pirmagimio sūnaus elegsį,

bet širdies gilumoje jie iš tiesų brangino jo pasisakymus, nors ir negalėjo iki galo suvokti jų prasmės.

^{125:6.11 (1384.7)} Pasiekus namus, Jėzus į tėvus kreipėsi su trumpu pareiškimu, užtikrindamas juos dėl savo meilės ir netiesiogiai leisdamas suprasti, kad jiems nereikia bijoti, kad jis dar kartą, kokia nors proga savo elgesiu sukels jiems kankinančio nerimo. Jis šitą svarbų pareiškimą užbaigė sakydamas: “Nors aš turiu vykdyti savo Tėvo danguje valią, bet aš taip pat tikrai būsiu paklusnus savo tėvui žemėje. Aš lauksiu savosios valandos.”

^{125:6.12 (1384.8)} Nors Jėzus, širdies gilumoje, dažnai nesutikdavo *pritarti* geranoriškoms, bet klaidingoms savo tėvų pastangoms priversti jį mąstyti tam tikra kryptimi arba sukurti jo veiklos žemėje planą, vis tik, visais būdais, atitinkančiais jo atsidavimą vykdyti savo Tėvo Rojuje valią, jis iš tiesų, kuo nuolankiausiai *pakludavo* savo žemiškojo tėvo norams ir savo šeimos materialiam kūne papročiams. Net ir kai jis negalėdavo sutikti, tai darydavo viską, kas įmanoma, kad paklustų. Jis meistriškai suderindavo savo atsidavimą pareigai ir savo įsipareigojimus šeimos ištikimybei ir visuomeninei tarnystei.

^{125:6.13 (1385.1)} Juozapas buvo suglumęs, bet Marija, kada ji mąstė apie tai, ką ten buvo patyrusi, nusiramino, galiausiai jo žodžius, ištartus ant Alyvų Kalno, palaikė pranašaujančiais savo sūnui Mesijo, Izraelio išlaisvintojo, misiją. Su nauja energija ji ėmėsi darbo, kad jo mintis formuotų patriotizmo ir nacionalizmo dvasioje ir į savo pusę patraukė savo brolių, kurių Jėzus ypač mėgo; ir visais kitais būdais iš tiesų Jėzaus motina ėmėsi užduoties savo pirmagimį sūnų paruošti tam, kad jis prisiimtų vadovavimą tiems, kurie atstatys Dovydo sostą ir amžiams nusimes pagonių politinės vergystės jungą.

126 Dokumentas. Šie dveji lemiami metai

126:0.1 (1386.1) IŠ VISŲ Jėzaus žemiškojo gyvenimo patyrimų, keturioliktieji ir penkioliktieji metai buvo patys labiausiai lemiami. Šitie dveji metai, kada jis ėmė sąmoningai suvokti savąjį dieviškumą ir likimą, ir prieš tai, kada jis pasiekė didžiulio laipsnio bendravimą su viduje gyvenančiu savuoju Derintoju, buvo patys sunkiausi jo kupiname įvykių gyvenime Urantijoje. Būtent šitą dvejų metų laikotarpį reikėtų pavadinti didžiuliu išbandymu, tikruoju gundymu. Nė vienas kitas žmogiškasis jaunuolis, žengdamas per ankstyvuosius susipainiojimus ir paauglystės problemų derinimą, niekada nepatyrė didesnio išmėginimo už tą, kokį patyrė Jėzus, pereidamas iš vaikystės laikotarpio į jaunatviškos brandos laikotarpį.

126:0.2 (1386.2) Šitas svarbus Jėzaus jaunuoliško vystymosi laikotarpis prasidėjo jam užbaigus apsilankymą Jeruzalėje ir sugrįžus į Nazaretą. Iš pradžių Marija džiaugėsi ta mintimi, kad ji dar kartą susigražino savo berniuką, kad Jėzus sugrįžo namo tam, jog būtų paklusnus sūnus—kitoks jis niekada ir nebuvo—ir kad nuo šiol jis labiau atsižvelgs į jos planus, susijusius su jo ateities gyvenimu. Bet neilgai ji maudėsi motiniškos apgaulės ir nesuvokto šeimyninio pasididžiavimo saulės apinduliuose; labai greitai jos laukė dar didesnis nusivylimas. Berniukas vis daugiau laiko praleisdavo tėvo draugijoje; vis rečiau su savo problemomis jis kreipdavosi į ją, tuo tarpu abu jo tėvai vis mažiau besuvokė jo dažnus svyravimus tarp šito pasaulio reikalų ir apmąstymų apie savąjį ryšį su savo Tėvo reikalu. Atvirai tariant, jie nebesuprato jo, bet jie iš tiesų jį mylėjo.

126:0.3 (1386.3) Su amžiumi, Jėzaus gailestis ir meilė žydų tautai gilėjo, bet, metams einant, jo prote vystėsi augantis teisingas pasipiktinimas dėl to, jog Tėvo šventykloje yra politiniais interesais remiantis paskirti šventikai. Jėzus jautė didžiulę pagarbą nuoširdiems fariziejams ir sąžiningiems raštininkams, bet jis labai niekino veidmainius fariziejus ir nesąžiningus teologus; jis niekino visus tuos religinius vadovus, kurie buvo nenuoširdūs. Kada jis atidžiai tyrinėdavo Izraelio vadovus, kartais jam kildavo pagunda palankiai pasižiūrėti į galimybę tapti žydų lūkesčių Mesijumi, bet tokiai vilionei jis niekada nepasidavė.

126:0.4 (1386.4) Pasakojimas apie jo žygdarbius tarp šventovės išminčių Jeruzalėje teikė pasitenkinimo visam Nazaretui, ypač jo buvusiems mokytojams iš sinagogos mokyklos. Kurį laiką pagyros jam buvo visų lūpose. Visas kaimas smulkiai pasakojo apie jo vaikišką išmintį ir pagyrimo vertą elgesį ir pranašavo, kad jis turi lemtį tapti didžiu vadovu Izraelyje; pagaliau tikrai didis mokytojas turi kilti iš Nazareto Galilėjoje. Ir jie visi nekantriai laukė to meto, kada jis bus penkiolikos metų amžiaus, kad jam būtų leista reguliariai skaityti raštus sinagogoje Sabato dieną.

1. Jo keturioliktieji metai (8 m. po Kr. gim.)

126:1.1 (1387.1) Tai yra kalendoriniai jo keturioliktojo gimtadienio metai. Jis buvo tapęs geru jungų gamintoju ir darė gerus dirbinius tiek iš storos drobės, tiek iš odos. Jis taip pat greitai tobulėjo kaip puikus dalidė ir baldžius. Šitą vasarą jis dažnai nukeliaudavo ant kalvos viršaus į šiaurės vakarus nuo Nazareto tam, kad pasimelstų ir pamedituotų. Palaipsniui jis ėmė vis sąmoningiau suvokti savęs padovanojimo žemei prigimtį.

^{126:1.2 (1387.2)} Šita kalva, šiek tiek daugiau negu prieš vieną šimtą metų, buvo “Baalio aukštoji vieta,” o dabar ji yra Simeono, įžymaus Izraelio šventojo vyro kapo vieta. Nuo šitos Simeono kalvos viršūnės Jėzus nužvelgdavo Nazaretą ir aplinkinius kaimus. Jis žiūrėdavo į Megidą ir prisimindavo pasakojimą apie egiptiečių armiją, laimėjusią savo pirmąją didžiąją pergalę Azijoje; ir kaip, vėliau, kita tokia armija sumušė Judėjos karalių Josiją. Jis galėjo matyti netoli esantį Taanaką, kur Debora ir Barakas sumušė Siserą. Tolumoje jis galėjo matyti Dotano kalvas, kur, kaip jį anksčiau buvo mokę, Juozapo sielos broliai buvo jį pardavę į Egipto vergovę. Tada savo žvilgsnį jis nukreipdavo tolyn į Ebalą ir Gerizimą ir mintyse sau atkartodavo pasakojimus apie Abraomą, Jakovą, ir Abimeleką. Ir šitokiu būdu jis prisimindavo ir apmąstydavo savo tėvo Juozapo tautos istorinius ir legendinius įvykius.

^{126:1.3 (1387.3)} Jis toliau mokėsi aukštesniuose skaitymo kursuose, vadovaujant sinagogos mokytojams, ir taip pat tęsė savo brolių ir seserų mokymą namuose, kada jie paaugdavo iki tinkamo amžiaus.

^{126:1.4 (1387.4)} Šitų metų pradžioje Juozapas susitvarkė taip, jog pajamas, kurias gaudavo iš savosios nuosavybės Nazarete ir Kapernaume, pataupytų tam, kad galėtų užmokėti už ilgą Jėzaus mokslų kursą Jeruzalėje, nes buvo suplanuota, jog į Jeruzalę jis turėtų vykti kitų metų rugpjūtį, kada jam sueis penkiolika metų.

^{126:1.5 (1387.5)} Iki šitų metų pradžios tiek Juozapą, tiek Mariją dažnai aplankydavo abejonės dėl savojo pirmagimio sūnaus likimo. Jis iš tikrųjų buvo nuostabus ir mielas vaikas, bet jį buvo taip sunku suprasti, taip sunku suvokti, ir vis tik, niekada neatsitiko

nieko nepaprasto ar stebuklingo. Dešimtis kartų jo išdidi motina sulaikiusi kvapą nekantriai laukė, tikėdamasi pamatyti savo sūnų, kaip jis atliks kokį nors viršžmogišką ar stebuklingą veiksmą, bet visada jos viltys suduždavo žiauriai nusivylus. Ir visa tai ją slėgė, netgi draskė širdį. Tų laikų religingi žmonės iš tikrųjų tikėjo, kad pranašai ir pažadėtieji žmonės visuomet demonstruodavo savo pašaukimą ir įtvirtindavo savo dieviškąją valdžią darydami stebuklus ir atlikdami stebinančių dalykų. Bet Jėzus nedarė nei vieno, nei kito; dėl to jo tėvų pasimetimas, kada jie mąstė apie jo ateitį, visą laiką augo.

^{126:1.6 (1387.6)} Daug įvairių daiktų namuose atspindėjo Nazareto šeimos pagerėjusią ekonominę padėtį ir ypač padidėjusį kiekį lygių baltų lentelių, kurios buvo naudojamos kaip rašymo grifelinės lentelės, buvo rašoma medžio anglimi. Jėzui taip pat buvo leista atnaujinti muzikos pamokas; jam labai patiko groti arfa.

^{126:1.7 (1387.7)} Per visus šiuos metus tikrai galima sakyti, kad Jėzui “didesnį palankumą rodė ir žmogus, ir Dievas.” Šeimos perspektyvos atrodė geros; ateitis buvo šviesi.

2. Juozapo mirtis

^{126:2.1 (1388.1)} Viskas klostosi gerai iki tos lemtingos antradienio dienos, rugsėjo 25-osios, kada bėgikas iš Sepforio į šituos Nazareto namus atnešė tragišką žinią, kad Juozapą, dirbusi valdovo rezidencijos statyboje, sunkiai sužeidė virstantis keltuvas. Žinianešys iš Sepforio pakeliui į Juozapo namus užsuko į dirbtuves, pranešdamas Jėzui apie jo tėvo sužeidimą nelaimingo atsitikimo metu, ir jie kartu nuėjo į namus, kad liūdną žinią praneštų Marijai. Jėzus troško tuoj pat vykti pas

tėvą, bet Marija nenorėjo ir girdėti nieko kito, išskyrus tai, kad pas savo vyrą skubėti turi ji. Ji nurodė, kad į Sepforį ją lydėtų Jokūbas, tuo metu dešimties metų amžiaus, tuo tarpu, kad Jėzus liktų namuose su jaunesniaisiais vaikais tol, kol ji sugrįš, nes ji nežinojo, kiek sunkiai buvo sužeistas Juozapas. Tačiau nuo sužalojimų Juozapas numirė iki Marijos atvykimo. Jie atvežė ją į Nazaretą, ir kitą dieną jis buvo palaidotas šalia savo tėvų.

^{126:2.2 (1388.2)} Kaip tik tuo metu, kada perspektyvos buvo geros ir ateitis atrodė šviesi, akivaizdžiai žiauri ranka atėmė šitos Nazareto šeimos galvą, šitos šeimos reikalai buvo sujaukti, ir visi planai, susiję su Jėzumi ir jo ateities mokymusi, buvo sugriauti. Šitas dailidė jaunuolis, dabar ką tik sulaukęs keturiolikos metų amžiaus, suvokė, kad jis turi ne tik įgyvendinti savo dangiškojo Tėvo užduotį apreikšti dieviškąją prigimtį žemėje ir materialiam kūne, bet ir tai, kad jauna jo žmogiškoji prigimtis taip pat turi prisiimti pareigą rūpintis našle tapusia savo motina ir septyniais broliais ir seserimis—ir dar vienu vaiku, kuris turės gimti. Šitas vaikinys iš Nazareto dabar tapo šitos šeimos, kurią taip netikėtai ištiko sielvartas, pagrindine parama ir paguoda. Šitaip Urantijoje buvo leista natūraliai vystytis įvykių sekai, kuri priverstų šitą likimo jaunuolį taip anksti prisiimti tas sunkias, bet labai lavinančias ir drausminančias pareigas, kurios atsirado jam tapus žmogiškosios šeimos galva, tapus tėvu savo paties broliams ir seserims, tapus savo motinos rėmėju ir gynėju, savo tėvo šeimos, vienintelės šeimos, kurią jis turėjo pažinti, gyvendamas šitame pasaulyje, saugotoju.

^{126:2.3 (1388.3)} Jėzus noriai prisiėmė tas pareigas, kurios taip netikėtai jį užgriuvo, ir jas vykdė ištikimai iki pat pabaigos.

Bent jau viena didžiulė problema ir neramiai laukiamas sunkumas jo gyvenime išsisprendė tragiškai—dabar iš jo nebebuvo tikimasi, kad jis važiuotų į Jeruzalę studijuoti vadovaujant rabinams. Visada tai buvo tiesa, kad “Jėzus nebuvo pavaldus kitam žmogui.” Jis visą laiką norėjo mokytis net ir iš paties nuolankiausio mažo vaiko, bet jo kompetencija mokyti tiesos niekada nebuvo kilusi iš žmogiškųjų šaltinių.

126:2.4 (1388.4) Vis dar jis nieko nežinojo apie Gabrielio apsilankymą pas jo motiną prieš jam gimstant; apie tai jis sužinojo tiktai iš Jono savo krikšto dieną, savo viešosios tarnystės pradžioje.

126:2.5 (1388.5) Metams einant, šitas jaunas Nazareto dailidė bet kokią visuomeninę instituciją ir bet koki religinį paprotį vis labiau vertino nesikeičiančiu matu: Ką tai suteikia žmogiškajai sielai? ar prie žmogaus priartina Dievą? ar tai atveda žmogų pas Dievą? Nors šitas jaunuolis nevisiškai ignoravo poilsio ir visuomeninio gyvenimo aspektus, bet vis labiau ir labiau savo laiką ir energiją jis skyrė tik dviems tikslams: rūpintis savo šeima ir pasirengti tam, jog vykdytų savo Tėvo dangiškąją valią žemėje.

126:2.6 (1389.1) Šitais metais kaimynams tapo įpročiu žiemos vakarais užsukti į svečius pasiklausti, kaip Jėzus groja arfa, pasiklausti jo pasakojimų (nes vaikiną buvo nuostabus pasakotojas), ir pasiklausti, kaip jis skaito raštus graikiškai.

126:2.7 (1389.2) Šeimos ekonominiai reikalai tebesiklostė visiškai sklandžiai, nes Juozapo mirties metu jie turėjo nemenką pinigų sumą. Jėzus anksti pademonstravo, kad turi skvarbų dalykinį mąstymą ir finansinę išmintį. Jis buvo liberalus, bet

ekonomiškas; jis buvo taupus, bet dosnus. Jis įrodė, kad yra išmintingas ir sumanus savo tėvo reikalų tvarkytojas.

^{126:2.8 (1389.3)} Bet nepriklausomai nuo visų Jėzaus ir Nazareto kaimynų pastangų atnešti gyvumo į namus, Marija, ir net vaikai, buvo apimti liūdesio. Juozapo nebebuvo. Juozapas buvo nepaprastas vyras ir tėvas, ir jiems visiems jo trūko. Ir visa tai atrodė dar tragiškiau, pagalvojus, kad jis mirė anksčiau negu jie galėjo pasikalbėti su juo ar išgirsti jo atsisveikinimo palaiminimą.

3. Penkioliktieji metai (9 m. po Kr. gim.)

^{126:3.1 (1389.4)} Įpusėjus šitiems penkioliktiesiems metams—o mes laiką skaičiuojame pagal dvidešimtojo amžiaus kalendorių, ne pagal žydų metus—Jėzus savo šeimos reikalus ėmė valdyti tvirtai. Iki šitų metų pabaigos, jų santaupos beveik išnyko, ir jie tiesiogiai susidūrė su būtinybe Nazarete atsisakyti vieno iš namų, kuris Juozapui ir jo kaimynui Jokūbui priklausė partnerystės pagrindu.

^{126:3.2 (1389.5)} Trečiadienio vakarą, balandžio 17-ąją, 9 m. po Kr. gim. gimė Rūta, šeimos kūdikėlė, ir Jėzus, kiek tik sugebėjo, stengėsi užimti savo tėvo vietą, guosdamas savo motiną ir jai padėdamas, šituo sunkiu ir ypatingai liūdnu išbandymo metu. Maždaug dvi dešimtis metų (kol jis pradėjo savo viešąją tarnystę) nė vienas tėvas negalėjo mylėti ir auginti savo dukters su didesne meile ir ištikimybe, kaip mažąja Rūta rūpinosi Jėzus. Ir jis lygiai taip buvo geras tėvas ir visiems kitiems savo šeimos nariams.

^{126:3.3 (1389.6)} Šitais metais Jėzus pirmą kartą suformulavo tą maldą, kurios vėliau mokė savo apaštalus, ir kuri daugeliui tapo žinoma kaip “Viešpaties Malda.” Tam tikra prasme tai buvo šeimos altoriaus evoliucija; jie turėjo daug garbinimo formų ir keletą formalių maldų. Po tėvo mirties Jėzus stengėsi vyresnius vaikus išmokyti, kad maldoje jie išsireikštų individualiai—didele dalimi taip, kaip tą daryti patikdavo jam—bet jie negalėjo suvokti jo minties ir būtinai sugrįždavo prie savo išminktų maldos formų. Būtent šitaip mėgindamas sužadinti savo vyresnius brolius ir seseris sukalbėti individualią maldą, Jėzus stengėsi jiems padėti, pasufleruodamas eilutes, ir netrukus, jam sąmoningai nesiekiant, atsitiko taip, kad jie visi ėmė naudoti tokią maldos formą, kuri didžiąja dalimi buvo sudaryta iš šitų pasufleruotų eilučių, kurias jie buvo išmokę iš Jėzaus.

^{126:3.4 (1389.7)} Pagaliau Jėzus atsisakė tos minties, jog kiekvienas šeimos narys formuluotą spontanišką maldą, ir vieną spalio vakarą jis prisėdo prie mažytės lempelės, padėtos ant žemo akmeninio stalo, ir, ant maždaug aštuoniolikos kvadratinių colių glotnios kedro lentelės, medžio anglies gabaliuku užrašė tą maldą, kuri nuo to laiko tapo standartine šeimynine malda.

^{126:3.5 (1389.8)} Šitais metais Jėzus buvo sunerimęs dėl susipainiojusio mąstymo. Šeimyninės pareigos visiškai pašalino bet kokią mintį apie nedelsiamą kokio nors plano įgyvendinimą, reaguojant į apsireiškimą Jeruzalėje, nurodžiusį jam “tarnauti savo Tėvo reikalui.” Jėzus teisingai samprotavo, kad rūpinimasis savo žemiškojo tėvo šeima yra svarbiausia iš visų pareigų; kad parama savo šeimai turi tapti jo pirmuoju įsipareigojimu.

^{126:3.6 (1390.1)} Per šituos metus Jėzus surado pastraipą vadinamojoje Enocho Knygoje, kuri turėjo įtakos jam vėliau pasirenkant terminą “Žmogaus Sūnus,” kaip savęs padovanojimo misijos Urantijoje įvardijimą. Jis buvo giliai apsvarstęs idėją apie žydų Mesiją ir buvo tvirtai įsitikinęs, kad jis neturi būti tas Mesijas. Jis troško padėti savo tėvo tautai, bet niekada nemanė vadovauti žydų armijoms, kad nuverstų svetimus Palestinos pavergėjus. Jis žinojo, jog niekada nesėdės Dovydo soste Jeruzalėje. Taip pat jis netikėjo ir tuo, kad jo misija yra dvasinio išlaisvintojo arba moralės mokytojo misija, skirta vien tiktai žydų tautai. Dėl to, jo gyvenimo misija negalėjo būti kokia nors prasme didžiulių troškimų ir hebrajų raštų tariamų mesijiškų pranašysčių išsipildymas; bent jau toks išsipildymas, kaip pranašų šitas pranašystes suprato žydai. Lygiai taip pat jis buvo tikras, jog niekada nepasirodys kaip toks Žmogaus Sūnus, kokį buvo pavaizdavęs Pranašas Danielius.

^{126:3.7 (1390.2)} Tačiau, kada jam ateis laikas pradėti veikti pasaulio mokytojo vaidmenyje, kaip tada jis save vadins? Ką jis turėtų sakyti apie savąją misiją? Kokiu vardu ją vadintų tie žmonės, kurie taptų tikinčiaisiais į jo mokymus?

^{126:3.8 (1390.3)} Mąstydamas apie visas šitas problemas, sinagogos bibliotekoje Nazarete, tarp tų apokaliptinių knygų, kurias buvo studijavęs, jis surado šitą rankraštį, pavadintą “Enocho Knyga”; ir nors jis buvo tikras, kad šio rankraščio nebuvo parašęs senovės Enochas, bet rankraštis jį labai suintrigavo, ir jis skaitė jį vėl ir vėl. Viena ištrauka jam padarė ypatingą poveikį, ištrauka, kurioje pasirodė šitas terminas “Žmogaus Sūnus.” Šitos vadinamosios Enocho Knygos rašytojas toliau pasakojo apie šitą Žmogaus Sūną, pavaizduodamas tą darbą,

kurį jis dirbs žemėje, ir aiškindamas, jog šitas Žmogaus Sūnus, prieš nusileisdamas ant šitos žemės tam, kad atneštų išgelbėjimą žmonijai, buvo perėjęs per dangiškosios šlovės rūmus su savoju Tėvu, visų Tėvu; ir, kad buvo nūsukęs nuo visų šitų grožybių ir šlovės tam, jog nusileistų ant žemės skelbti išgelbėjimą kenčiantiems mirtingiesiems. Kada Jėzus skaitydavo šitas ištraukas (gerai suprasdamas, jog didelė dalis Rytų misticizmo, sumaišyto su šitais mokymais, buvo klaidinga), širdyje jis reaguodavo ir savo protu suvokdavo, jog iš visų hebrajų raštų apie mesijiškas pranašystes ir iš visų teorijų apie žydų išlaisvintoją, niekas nebuvo taip arti tiesos, kaip šitas pasakojimas, užslėptas šitoje tikrai iš dalies pripažintoje Enocho Knygoje; ir jis tuoj pat apsisprendė, jog nuo pat pradžių pasivadins “Žmogaus Sūnumi.” Ir šitą jis iš tiesų padarė, kada vėliau pradėjo savo viešąjį darbą. Jėzus turėjo neklystamą sugebėjimą tam, jog suvoktų tiesą, ir jis niekada nedvejojo, kad iš karto priimtų tiesą, nesvarbu iš kokio šaltinio ji pasirodydavo besklindanti.

126:3.9 (1390.4) Iki šito laiko jis buvo gana nuodugnai išsprendęs daugelį dalykų, susijusių su savo būsimuoju darbu pasauliui, bet apie šituos reikalus jis nieko nepasakojo savo motinai, kuri vis dar tvirtai laikėsi minties, kad jis yra žydų Mesijas.

126:3.10 (1390.5) Dabar iškilo Jėzaus jaunesniųjų dienų didysis suglumimas. Šį tą išsiaiškinęs apie savo misijos žemėje prigimtį, “tarnauti savo Tėvo reikalui”—savo Tėvo kupiną meilės prigimtį parodyti visai žmonijai—jis ėmė iš naujo mąstyti apie tą daugelį teiginių, esančių raštuose, kurie užsimena apie tai, jog ateis nacionalinis išlaisvintojas, žydų mokytojas ar karalius. Apie kokį įvykį šitos pranašystės

užsimena? Argi jis nėra žydas? ar gal yra? Ar jis priklauso ar nepriklauso Dovydo namams? Jo motina tvirtino, kad jis priklauso; jo tėvas buvo sakęs, kad jis nepriklauso. Pats jis nusprendė, kad nepriklauso. Bet ar tie pranašai buvo supainioję Mesijo prigimtį ir misiją?

^{126:3.11 (1391.1)} Pagaliau, ar gali būti taip, kad jo motina yra teisi? Kada praeityje nuomonės išsiskirdavo, tada daugeliu klausimų ji būdavo teisi. Jeigu jis būtų naujasis mokytojas, o *ne* Mesijas, tai kaip tada jis atpažintų žydų Mesiją, jeigu toksai pasirodytų Jeruzalėje jo žemiškosios misijos metu; ir, toliau, koks būtų jo ryšys su šituo žydų Mesiju? Ir koks būtų jo ryšys, pradėjus savo gyvenimo misiją, su savo šeima? su žydų bendrija ir religija? su Romos imperija? su pagonimis ir jų religijomis? Kiekvieną iš šitų svarbių problemų šitas jaunas galilėjietis perkratė savo mintyse ir rimtai apmąstė, toliau tebedirbdamas prie staliaus varstoto, sunkiu darbu uždirbdamas pragyvenimą sau, savo motinai, ir kitoms aštuonioms alkanoms burnoms.

^{126:3.12 (1391.2)} Baigiantis šitiems metams, Marija pamatė, kaip šeimos santaupos tirpsta. Balandžių pardavinėjimą ji perleido Jokūbui. Netrukus jie nusipirko antrą karvę, ir, padedant Miriamai, ėmė pardavinėti pieną savo kaimynams Nazarete.

^{126:3.13 (1391.3)} Jo gilių apmąstymų periodai, jo dažnos išvykos į kalvos viršūnę pasimelsti, ir ta gausa keistų idėjų, kurias kartas nuo karto Jėzus išsakydavo, jo motinai kėlė didžiulį nerimą. Kartais jai atrodė, jog berniukas yra beveik pamišęs, ir tada savo baimę ji slopindavo prisimindama, kad, galų gale, jis yra pažadėtasis vaikelis ir kažkuria prasme nuo kitų jaunuolių skiriasi.

^{126:3.14 (1391.4)} Bet Jėzus palaipsniui mokėsi išsakyti nevisas savo mintis, pateikti nevisas savo idėjas pasauliui, net ir savo paties motinai. Pradedant šitais metais, Jėzus nuolat vis mažiau atskleisdavo to, kas vyksta jo prote; tai yra, jis mažiau kalbėdavo apie tuos dalykus, kurių negalėjo suvokti vidutinis asmuo, ir dėl kurių jį palaikytų keistu arba skirtingu nuo eilinių žmonių. Visu savo išoriniu elgesiu jis tapo eiliniu ir paprastu individu, nors iš tiesų jis troško, jog kas nors jo problemas suprastų. Jis labai troško, jog būtų patikimas ir artimas draugas, bet jo problemos buvo per daug sudėtingos, kad jas suvoktų jo žmogiškieji bičiuliai. Neįprastos padėties unikalumas vertė, kad savąją naštą jis neštų vienas.

4. Pirmasis pamokslas sinagogoje

^{126:4.1 (1391.5)} Atėjus penkioliktajam gimtadieniui, Jėzus oficialiai galėjo užimti sinagogos sakyklą Sabato dieną. Daug kartų iki to meto, kai nebūdavo kalbėtojų, Jėzų prašydavo paskaityti iš raštų, bet dabar atėjo toji diena, kada, pagal įstatymą, jis galėjo vadovauti pamaldoms. Todėl per pirmąjį Sabatą po jo penkioliktojo gimtadienio chazanas pasirūpino, kad Jėzus vadovautų rytinėms pamaldoms sinagogoje. Ir kada susirinko visi Nazareto tikintieji, tada jaunuolis, pats išsirinkęs ištrauką iš raštų, atsistojo ir ėmė skaityti:

^{126:4.2 (1391.6)} “Viešpaties Dievo dvasia yra manyje, nes Viešpats mane patepė; jis pasiuntė mane, kad neščiau gerąją naujieną nusižeminusiems, kad sustiprinčiau palūžusiuosius, skelbčiau laisvę belaisviams, ir išlaisvinčiau dvasinius kalinius; kad skelbčiau Dievo malonės metus ir Dievo paskutiniojo teismo mums dieną; kad guosčiau visus liūdinčiuosius, suteikčiau jiems grožį vietoje pelenų, džiaugsmo aliejų vietoje gedėjimo,

padėkos giesmę vietoje skausmo dvasios, kad juos būtų galima vadinti teisumo medžiais, Viešpaties sodinukais, su kuriais būtų galima jį šlovinti.

126:4.3 (1392.1) “Siek gėrio, o ne blogio, kuriuo tu galėtum gyventi, ir šitaip Viešpats, gausybių Dievas, tikrai bus su tavimi. Neapkęsk blogio ir mylėk gėrį; apsispręsk prie vartų. Galbūt Viešpats Dievas bus maloningas tam, kas liko po Juozapo.

126:4.4 (1392.2) “Apsiplaukite, apsišvarinkite; pašalinkite savo darbų blogį, kad jo nebeliktų prieš mano akis; nustokite darę blogį ir mokykitės daryti gėrį; siekite teisingumo, išlaisvinkite engiamuosius. Ginkite našlaičius ir užtarkite našles.

126:4.5 (1392.3) “Su kuo aš ateisiu pas Viešpatį tam, kad nusilenkčiau prieš visos žemės Viešpatį? Ar ateisiu pas jį su sudegintomis aukomis, su vienerių metų amžiaus veršiukais? Ar Viešpats bus patenkintas tūkstančiais avinų, dešimtimis tūkstančių avių, ar aliejaus upėmis? Ar aš atiduosiu savąjį pirmagimį už savo nusidėjimą, savo kūno vaisių už savosios sielos nuodėmes? Ne! nes Viešpats mums parodė, o žmonės, kas yra gėris. Ir ko Viešpats prašo iš jūsų yra tai, kad elgtumėtės teisingai, mylėtumėte gailestingumą, ir eitumėte nuolankiai su savo Dievu?

126:4.6 (1392.4) “Tada, su kuo palyginsite Dievą, kuris sėdi virš žemės apskritimo? Pakelkite akis ir pasižiūrėkite, kas sukūrė visus šituos pasaulius, kas suskaičiuoja jų gausybes ir jas visas vadina vardais. Jis visus šituos dalykus daro savosios galios didingumu, ir dėl to, kad jis yra stiprus galia, neprapuola nė vienas. Jis suteikia galios silpniesiems, o tiems, kurie yra išsekę, jis padidina stiprybę. Nebijokite, nes aš esu su jumis;

nenusiminkite, nes aš esu jūsų Dievas. Aš sustiprinsiu jus ir padėsiu jums; taip, aš tikrai jus paremsiu savo teismo dešine ranka, nes aš esu Viešpats jūsų Dievas. Ir aš laikysiu jūsų dešinę ranką, sakydamas jums, nebijokite, nes aš jums tikrai padėsiu.

^{126:4.7 (1392.5)} “Ir jūs esate mano liudininkai, sako Viešpats, ir mano tarnai, kuriuos aš pasirinkau, kad galėtumėte viską žinoti ir tikėti manimi ir suprasti, jog aš esu Amžinasis. Aš, tik aš, esu Viešpats, ir be manęs nėra jokio kito išgelbėtojo.”

^{126:4.8 (1392.6)} Ir kada jis šitaip perskaitė, tada atsisėdo, o žmonės išėjo namo, apmąstydami tuos žodžius, kuriuos jis taip maloningai buvo jiems perskaitęs. Niekada šio miesto gyventojai nebuvo matę jo tokio didingai rimto; niekada jie nebuvo girdėję jo balso tokio energingo ir tokio nuoširdaus; niekada jie nebuvo matę jo tokio vyriško ir ryžtingo, tokio valdingo.

^{126:4.9 (1392.7)} Šią Sabato popietę ant Nazareto kalvos Jėzus užkopė su Jokūbu ir, kada jie sugrįžo namo, tada ant dviejų glotnių lentelių medžio anglimi jis graikiškai užrašė Dešimt Įsakymų. Vėliau Morta šitas lenteles nuspalvino ir papuošė, ir ilgą laiką jos kabėjo ant sienos virš Jokūbo nedidelio varstoto.

5. Finansinė kova

^{126:5.1 (1392.8)} Palaipsniui Jėzus ir jo šeima sugrįžo prie ankstesniųjų metų paprasto gyvenimo. Jų drabužiai ir net maistas tapo paprastesni. Jie turėjo daug pieno, sviesto, ir sūrio. Sezono metu jie vartodavo savo sodo derlių, bet kiekvienas praeinantis mėnuo vertė juos labiau taupyti. Jų pusryčiai buvo labai kuklūs;

geriausią maistą jie palikdavo vakarienei. Tačiau, tarp šitų žydų turto stoka nereiškė menkesnės visuomeninės padėties.

126:5.2 (1392.9) Šitas jaunuolis jau buvo beveik pasiekęs suvokimą apie tai, kaip tuo laiku gyveno žmonės. O tai, kaip gerai jis suprato gyvenimą namie, laukuose, ir dirbtuvėse, parodo jo vėlesnieji mokymai, kurie taip išsamiai atskleidžia jo artimą ryšį su žmogiškojo patyrimo visomis fazėmis.

126:5.3 (1392.10) Nazareto chazanas toliau laikėsi tikėjimo, kad Jėzus turi tapti didžiu mokytoju, galbūt garsiojo Gamalilo Jeruzalėje perėmėju.

126:5.4 (1393.1) Akivaizdžiai visi Jėzaus karjeros planai sugriuvo. Ateitis nebeatrodė šviesi sprendžiant iš to, kaip reikalai klostėsi dabar. Bet jis neprarado tvirtumo; jis neprarado drąsos. Jis gyveno toliau, diena iš dienos, gerai atlikdamas savo dabartinę pareigą ir ištikimai vykdydamas *tiesiogines* pareigas, susijusias su savo gyvenimo padėtimi. Jėzaus gyvenimas yra amžinoji paguoda visiems nusivylusiems idealistams.

126:5.5 (1393.2) Sunkiai dirbančio paprasto padienio dailidės uždarbis palaipsniui tirpo. Metams baigiantis, Jėzus, dirbdamas anksti ryte ir vėlai vakare, galėjo uždirbti tokią sumą, kuri prilygo maždaug dvidešimt penkiems centams per dieną. Iki kitų metų pradžios jiems buvo sunku sumokėti pilietinius mokesčius, nekalbant jau apie sinagogos nustatytą turtinį mokestį ir pusės šekelio šventyklos mokestį. Per šituos metus mokesčių rinkėjas mėgino išspausti iš Jėzaus papildomų įplaukų, net grasindamas paimti ir jo arfą.

^{126:5.6 (1393.3)} Bijodamas, jog graikiškų raštų egzempliorių gali pastebėti ir konfiskuoti mokesčių rinkėjai, Jėzus, savo penkioliktojo gimtadienio proga, padovanojo jį Nazareto sinagogos bibliotekai kaip savosios brandos auką Viešpačiui.

^{126:5.7 (1393.4)} Savo penkioliktaisiais metais Jėzus patyrė didžiulį sukrėtimą, kada jis nuvyko į Sepforį, tam, jog gautų Erodo nuosprendį dėl jam įteiktos apeliacijos, susijusios su ginču dėl pinigų sumos, kuri priklausė Juozapui jį ištikusios tragiškos mirties metu. Jėzus ir Marija vylėsi gauti žymią pinigų sumą, kada išdininkas Sepforyje jiems pasiūlė niekingą sumą. Juozapo broliai apeliaciją padavė pačiam Erodui, ir dabar Jėzus stovėjo rūmuose ir klausėsi Erodo dekreto, kad mirties metu jo tėvui nepriklausė jokių pinigų. Ir dėl tokio neteisingo sprendimo Jėzus niekada daugiau nebepasitikėjo Erodu Antipu. Nieko nuostabaus, jog kartą jis apie Erodą užsiminė kaip apie “tą lapiną.”

^{126:5.8 (1393.5)} Tiesioginis darbas prie dailidės varstoto šitais ir vėlesniaisiais metais iš Jėzaus atėmė galimybę bendrauti su vilkstinių keleiviais. Šeimynines vilkstinių aptarnavimo dirbtuves jau buvo perėmus jo dėdė, ir Jėzus dirbo vien tik namų dirbtuvėje, kur jis būdavo šalia, kad pagelbėtų Marijai rūpintis šeima. Maždaug šituo laiku jis ėmė siuntinėti Jokūbą į kupranugarių sustojimo vietą tam, jog surinktų informaciją apie pasaulio įvykius, ir šitaip jis stengėsi sužinoti tos dienos naujienas.

^{126:5.9 (1393.6)} Kada jis vyriškėjo, tada patyrė visus tuos prieštaravimus ir susipainiojimus, kuriuos patyrė eiliniai jauni asmenys ankstesniaisiais ir vėlesniaisiais amžiais. Ir tas žiaurus patyrimas rūpinantis savo šeima buvo užtikrinta apsauga nuo

to, kad jis neturėtų per daug laiko tuščiai medituoti ar įsitraukti į mistinius polinkius.

126:5.10 (1393.7) Tai buvo tie metai, kada Jėzus kaip tik į šiaurę nuo savųjų namų išsinuomavo nemažą žemės sklypą, kuris buvo padalintas kaip šeimininio daržo laukas. Kiekvienas iš vyresniųjų vaikų turėjo atskirą daržą, ir jie pradėjo su entuziazmu lenktyniauti žemdirbystės srityje. Jų vyriausiasis brolis daržovių auginimo sezono metu darže su jais šiek tiek laiko praleisdavo kiekvieną dieną. Kada Jėzus dirbdavo su savo jaunesniaisiais broliais ir seserimis darže, tada jis dažnai puoselėdavo mintį, kad jie visi gyventų kaimo ūkyje, kur galėtų džiaugtis netrikdomo gyvenimo laisve ir nevaržymu. Bet neatsitiko taip, kad jie būtų augę kaime; ir Jėzus, būdamas labai praktiškas jaunuolis, o taip pat ir idealistas, ėmėsi savo problemą išmintingai ir energingai spręsti, kai tik ją pastebėjo, ir padarė viską, kas tik buvo jo galioje, kad prisitaikytų pats ir priderintų savo šeimą prie savo padėties realybės ir, kad savo sąlygas pakeistų tiek, jog kiek įmanoma aukščiausiu laipsniu jos patenkintų jų individualius ir kolektyvinius troškimus.

126:5.11 (1393.8) Vienu metu Jėzus puoselėjo mažytę viltį, kad jis būtų pajėgus sukaupti pakankamai lėšų, su sąlyga, jeigu jie gautų tą žymią pinigų sumą, kuri priklausė jo tėvui už darbą prie Erodo rūmų, tam, jog būtų galima nusipirkti nedidelį ūkį. Jis iš tiesų rimtai galvojo apie šitą planą, kaip savo šeimą perkelti į kaimą. Tačiau, kada Erodas iš viso atsisakė sumokėti bet kokius pinigus, kuriuos buvo skolingas Juozapui, tada jie atsižadėjo ketinimų turėti namą kaime. Taigi, jie išsigudrino, kaip didele dalimi patirti tai, kas yra patiriama gyvenant ūkyje, nes dabar jie turėjo tris karves, keturias avis, būrį viščiukų, asilą, ir šunį,

papildomai prie balandžių. Net ir mažyliai turėjo savo nuolatinės pareigas, kurias turėjo atlikti gerai sureguliuotame valdymo plane, kuris apibūdino šitos Nazareto šeimos namų gyvenimą.

^{126:5.12 (1394.1)} Baigiantis šitiems penkioliktiesiems metams Jėzus užbaigė perėjimą per šitą pavojingą ir sunkų periodą žmogiškojoje egzistencijoje, tą perėjimo laiką tarp vaikystės nerūpestingų metų ir artėjančios vyrystės sąmonės, su jos padidintomis pareigomis ir galimybėmis tam, jog būtų įgytas sudėtingesnis patyrimas vystant kilnų charakterį. Augimo periodas protui ir kūnui pasibaigė, ir dabar prasidėjo šito jaunojo vyro iš Nazareto tikroji karjera.

127 Dokumentas. Paauglystės metai

^{127:0.1 (1395.1)} KAI JĖZUS įžengė į paauglystės metus, tada jis atsidūrė didelės šeimynos galvos ir pagrindinio ramsčio vaidmenyje. Per kelerius metus po tėvo mirties jie neteko visos savosios nuosavybės. Laikui einant, jis ėmė vis sąmoningiau suvokti savąją ikiegzistenciją; tuo pačiu metu jis ėmė vis geriau suprasti, jog žemėje ir materialiam kūne jis yra tam, kad savąjį Rojus Tėvą apreikštų žmonių vaikams.

^{127:0.2 (1395.2)} Nė vienas bręstantis jaunuolis, kuris buvo gyvenęs iki tol arba kuris kada nors gyvens šitame pasaulyje arba bet kuriame kitame pasaulyje, niekada neturėjo arba niekada neturės spręsti sunkesnių problemų arba išpainioti painesnių sunkumų. Nė vienas Urantijos jaunuolis niekada nebus pašauktas patirti sudėtingesnių prieštaravimų arba sunkesnių situacijų, ką ištvėrė pats Jėzus per tą įtemptą laikotarpį nuo penkiolikos iki dvidešimties metų..

127:0.3 (1395.3) Šitokiu būdu paragavęs realaus patyrimo, gyvendamas šituos paauglystės metus tokiam pasaulyje, kuris yra apimtas blogio ir pamišęs dėl nuodėmės, Žmogaus Sūnus įgavo visas žinias apie Neadono visų sferų jaunuolišką gyvenimo patyrimą, ir šitaip jis visam laikui tapo supratingu prieglobsčiu prislėgtiems ir susipainiojusiems visų amžių paaugliams ir visuose pasauliuose per visą vietinę visatą.

127:0.4 (1395.4) Lėtai, bet tvirtai ir realiu patyrimu, šitas dieviškasis sūnus *užsitarnauja* teisę tapti savosios visatos nepriklausomu valdovu, visų sukurtų protingų būtybių visuose vietinės visatos pasauliuose neabejotinu ir aukščiausiuoju valdytoju, supratingu prieglobsčiu visų amžių būtybėms, turinčioms bet kokio laipsnio asmeninį talentą ir patyrimą.

1. Šešioliktieji metai (10 m. po Kr. gim.)

127:1.1 (1395.5) Įsikūnijusio sūnaus patirta kūdikystė ir vaikystė nebuvo kupinos įvykių. Po šito jis perėjo per tą sunkų ir išmėginantį pereinamąjį etapą tarp vaikystės ir paauglystės—jis tapo paaugliu Jėzumi.

127:1.2 (1395.6) Šitais metais jis pasiekė savo visišką fizinį išsivystymą. Jis buvo vyriškas ir patrauklus jaunuolis. Palaipsniui jis tapo vis nuosaikesnis ir rimtesnis, bet jis buvo nuoširdus ir užjaučiantis. Jo žvilgsnis buvo nuoširdus, bet tiriantis; jo šypsena visada buvo patraukianti ir nuraminanti. Jo balsas buvo melodingas, bet valdingas; jo pasisveikinimas buvo širdingas, bet natūralus. Visuomet, net ir pačiuose buitishiausiuose santykiuose, atrodė, jog matėsi dvigubos prigimties, žmogiškosios ir dieviškosios, potepiai. Jame visą laiką matėsi užjaučiančio draugo ir autoritetingo mokytojo

derinys. Ir šitie asmenybės bruožai ėmė pasireikšti anksti, net ir šitais paauglystės metais.

^{127:1.3 (1395.7)} Šitas fiziškai stiprus ir sveikas jaunuolis taip pat pasiekė savo žmogiškojo intelekto visišką išsivystymą, ne žmogiškojo mąstymo visą patyrimą, bet sugebėjimo tokiam intelektualiam vystymuisi pilnatvę. Jis turėjo sveiką ir gerai sudėtą kūną, aštrų ir analitinį protą, nuoširdų ir užjaučiantį požiūrį, kažkiek besikeičiantį, bet energingą temperamentą, visa tai buvo jungiama į stiprią, nepaprastą, ir patrauklią asmenybę.

^{127:1.4 (1396.1)} Laikui einant, jo motina, jo broliai ir seserys jį vis sunkiau suprasdavo; jie nesuprasdavo jo pasakymų ir klaidingai aiškindavo jo poelgius. Visi jie buvo nepajėgūs suvokti savo vyriausiojo brolio gyvenimo, nes jų motina buvo jiems davusi suprasti, kad jo lemtis yra tapti žydų tautos išvaduotoju. Kada jie iš Marijos buvo gavę tokius asmeninius paaiškinimus kaip šeimos paslaptis, įsivaizduokite jų suglumimą, kada Jėzus visas tokias mintis ir ketinimus atvirai paneigdavo.

^{127:1.5 (1396.2)} Šitais metais mokyklą pradėjo lankyti Simonas, ir jie buvo priversti parduoti kitą namą. Dabar Jokūbas ėmėsi užduoties mokyti savo tris sesutes, iš kurių dvi buvo užtektinai didelės, jog pradėtų rimtus mokslus. Kai tik paaugo Rūta, ją globoti ėmėsi Miriama ir Morta. Paprastai žydų šeimose mergaitės gaudavo nedidelį išsilavinimą, bet Jėzus manė (ir jo motina sutiko), kad mergaitės turėtų lankyti mokyklą lygiai taip, kaip ir berniukai, ir kadangi sinagogos mokykla jų nepriėmė, tai neliko nieko kito, kaip tik organizuoti namų mokyklėlę specialiai joms.

^{127:1.6 (1396.3)} Per visus šituos metus Jėzus visiškai nesitraukė nuo savo varstoto. Laimei, jis turėjo daug darbo; jo darbas buvo tokios aukštos kokybės, kad jam niekada neteko būti be darbo, kad ir kiek mažai darbo galėjo būti tame regione. Kartais jis turėdavo padaryti tiek daug, kad jam padėdavo ir Jokūbas.

^{127:1.7 (1396.4)} Iki šitų metų pabaigos jis buvo beveik nusprendęs, jog, užauginęs savo šeimą ir matydamas juos vedusius, pradės dirbti viešai kaip tiesos mokytojas, dangiškojo Tėvo apreiškėjas pasauliui. Jis žinojo, kad jis neturi tapti lauktuoju žydų Mesiju, ir jis priėjo išvados, jog tai buvo beveik beviltiška šituos reikalus svarstyti su savo motina; jis nusprendė leisti jai puoselėti bet kokias mintis, kokios tik jai patinka, nes visa, ką jis buvo sakęs praeityje, padarė jai nedidelį poveikį arba iš viso nepadarė jokio, ir jis prisiminė, kad jo tėvas negalėdavo pasakyti nieko, kas jos nuomonę pakeistų. Nuo šitų metų jis vis mažiau ir mažiau apie šitas problemas kalbėdavosi su savo motina, ar su kuo nors kitu. Jo misija buvo tokia ypatinga, jog nė vienas iš tų, kas gyveno žemėje, negalėjo jam patarti, kaip ją įvykdyti.

^{127:1.8 (1396.5)} Savo šeimai jis buvo tikras, nors ir jaunas tėvas; kiekvieną laisvą valandą jis praleisdavo su jaunėliais, ir jie tikrai jį mylėjo. Jo motina sielojosi, matydama, kaip jis dirba taip įtemptai; ji liūdėjo, kad jis diena iš dienos sunkiai dirba prie dailidės varstoto, uždirbdamas duoną šeimynai, vietoje to, kad Jeruzalėje mokytųsi su rabinais, kaip jie buvo taip nepagrįstai suplanavę. Nors jos sūnus ir turėjo daug to, ko Marija negalėjo suprasti, bet ji tikrai jį mylėjo, ir ji buvo kuo nuoširdžiausiai dėkinga jam už tą norą, su kuriuo jis prisiėmė atsakomybę už savo šeimą.

2. Septynioliktieji metai (11 m. po Kr. gim.)

^{127:2.1 (1396.6)} Maždaug šituo laiku vyko didelė agitacija, ypatingai Jeruzalėje ir Judėjoje, už maištą prieš mokesčių mokėjamą Romai. Ėmė kurtis stipri nacionalistinė partija, kuri netrukus turėjo būti pavadinta Uoliaisiais. Uolieji, ne taip, kaip fariziejai, nenorėjo laukti Mesijo atėjimo. Jie siūlė reikalus spręsti politinio maišto keliu.

^{127:2.2 (1396.7)} Viena organizatorių grupė iš Jeruzlės atvyko į Galilėją ir jiems gerai sekėsi tol, kol pasiekė Nazaretą. Kada jie atėjo susitikti su Jėzumi, tada jis atidžiai juos išklaušė ir pateikė daug klausimų, bet stoti į partiją atsisakė. Jis visiškai atsisakė atskleisti priežastis, kodėl nestoja, o jo atsisakymo paveikti Nazarete taip pat nestojo ir daug jo jaunųjų bičiulių.

^{127:2.3 (1397.1)} Marija iš visų jėgų stengėsi jį įtikinti, kad jis į partiją įstotų, bet ji negalėjo priversti jo atsisakyti savosios nuomonės. Ji nuėjo net tiek toli, jog pareiškė, kad jo atsisakymas paremti nacionalistinį reikalą jai prašant yra nepaklusnumas, sulaužymas savojo pažado, kurį buvo davęs jiems sugrįžus iš Jeruzalės, kad jis paklus savo tėvams; bet atsakydamas į šitą insinuaciją, jis tikrai švelniai uždėjo savo ranką ant jos peties, ir žiūrėdamas jai į akis, tarė: “Mano motina, kaip tu galėjai?” Ir Marija savąjį prašymą atsiėmė.

^{127:2.4 (1397.2)} Vienas iš Jėzaus dėdžių (Marijos brolis Simonas) prie šitos grupės jau buvo prisijungęs, vėliau tapo vienu iš Galilėjos skyriaus pareigūnų. Ir keletą metų tarp Jėzaus ir jo dėdės buvo tarsi kažkoks susvetimėjimas.

127:2.5 (1397.3) Bet Nazerete ėmė kauptis nemalonumai. Dėl Jėzaus požiūrio į šituos reikalus žydų jaunimas mieste suskilo. Maždaug pusė jaunimo įstojo į nacionalistinę organizaciją, o kita pusė ėmė formuoti oponuojančią grupę iš nuosaikesnių patriotų, tikėdamiesi, kad jiems vadovauti imsis Jėzus. Jie buvo nustebinti, kada jam pasiūlytos garbės jis atsisakė, teisindamasis savo sunkiomis šeimyninėmis pareigomis, kurias jie visi pripažino. Bet padėtį dar labiau sukomplikavo, kada, netrukus, vienas turtingas žydas, Izaokas, palūkininkas, skolinantis pinigus pagonims, pasisiūlė Jėzaus šeimyną paremti, jeigu šis instrumentus atidės į šalį ir imsis vadovauti šitiems Nazareto patriotams.

127:2.6 (1397.4) Jėzus, tuo metu vos sulaukęs septyniolikos metų, susidūrė su viena iš subtiliausių ir sunkiausių situacijų per savo jaunystės laikotarpį. Dvasiniams vedliams visada sunku save susieti su patriotinėmis problemomis, ypač kada jas sukomplikuoja mokesčius renkantys svetimtaučiai pavergėjai, o šiuo atveju buvo dvigubai sunkiau, nes į visą šitą agitaciją prieš Romą buvo įtraukta ir žydų religija.

127:2.7 (1397.5) Jėzaus padėtis buvo dar sunkesnė, nes jo motina ir dėdė, ir net jo jaunesnysis brolis Jokūbas, visi jį ragino prisijungti prie šio nacionalistinio reikalo. Visi geresnieji Nazareto žydai buvo įstoję, o tie jauni vyrai, kurie prie šio judėjimo nebuvo prisijungę, į jį visi įsitrauks tą patį akimirksnį, kai tiktai Jėzus savąją nuomonę pakeis. Visame Nazarete jis turėjo tiktai vieną vienintelį išmintingą patarėją, savo senąjį mokytoją, chazaną, kuris patarė jam, kaip atsakyti Nazareto piliečių komitetui, kada jie atėjo išklaudyti jo atsakymo į viešą kreipimąsi, kuris buvo pateiktas anksčiau. Per visą Jėzaus jauną

gyvenimą tai buvo pirmas kartas, kada jis sąmoningai pasinaudojo vieša strategija. Iki tol, jis visada pasikliaudavo tuo, jog atvirai pareikšdavo tiesą tam, kad paaiškintų padėtį, bet dabar visos tiesos jis negalėjo pasakyti. Jis negalėjo paaiškinti, kad jis yra daugiau negu žmogus; jis negalėjo atskleisti savosios idėjos apie misiją, kuri jo laukia, kada jis pasieks brandesnę vyriškumą. Nepaisant šitų apribojimų, buvo mestas tiesioginis iššūkis jo religinei ištikimybei ir nacionaliniam lojalumui. Jo šeima buvo pasimetusi, jauni jo draugai suskilo, o visa žydų bendruomenė mieste šurmuliavo. Ir tik pagalvokit, kad dėl viso šito kaltino jį! Jis ir minties neturėjo pridaryti kokių nors nemalonumų, tuo labiau sukelti tokio pobūdžio neramumus.

^{127:2.8 (1397.6)} Reikėjo kažką daryti. Jis privalo pareikšti savąjį požiūrį, ir šitą jis iš tiesų padarė drąsiai ir diplomatiškai daugelio pasitenkinimui, bet nevisų. Jis laikėsi savo pirmojo pasiteisinimo nuostatų, pareikšdamas, kad pirmoji jo pareiga yra skirta šeimai, kad našle tapusiai motinai ir aštuoniems broliams ir seserims reikia kažko daugiau negu vien tik to, ką galima nupirkti už pinigus—pirmojo būtinumo dalykų—kad jie turi teisę į tėvo globą ir vadovavimą, ir kad jis negali ramia sąžine išlaisvinti savęs nuo to įsipareigojimo, kurį ant jo pečių uždėjo žiaurus nelaimingas atsitikimas. Jis pagyrė savo motiną ir vyriausiąjį brolių už norą atleisti jį nuo įsipareigojimo, bet pakartojo, jog ištikimybė mirusiam tėvui draudė jam palikti savo šeimą, nesvarbu, kiek pinigų gali būti siūloma jų materialiai paramai, pasakydamas teiginį, kuris niekada nebus užmirštas “pinigai negali mylėti.” Šito kreipimosi metu Jėzus kelis kartus užmaskuotai užsiminė apie savo “gyvenimo misiją” bet paaiškino, jog nepriklausomai nuo to, ar tai yra

suderinama ar nesuderinama su karine idėja, jis jos atsisakė, drauge su visa kuo kitu savo gyvenime, kad galėtų ištikimai atlikti savąją pareigą šeimai. Nazarete visi puikiai žinojo, kad savo šeimai jis yra geras tėvas, o šitas dalykas buvo toks artimas kiekvieno kilnaus žydo širdžiai, kad Jėzaus pasiteisinimas sulaukė pritariančio atsakymo daugelio klausytojų širdyse; o kai kuriuos iš tų, kurie šitaip nemanė, nuginklavo Jokūbo pasakyta kalba, kuri, nors ir nebuvo planuota, bet buvo pasakyta šituo metu. Tą pačią dieną chazanas su Jokūbu buvo surepetavę jo pasisakymą, bet tai buvo jų paslaptis.

^{127:2.9 (1398.1)} Jokūbas pareiškė, kad jis yra įsitikinęs, kad Jėzus padėtų išlaisvinti savo tautą, jeigu tiktai jis (Jokūbas) būtų pakankamai suaugęs, kad galėtų prisiimti atsakomybę už šeimą, ir kad, jeigu tiktai jie sutiktų leisti Jėzui pasilikti “su mumis, kad būtų mūsų tėvas ir mokytojas, tuomet iš Juozapo šeimos jūs turėsite ne tik vieną vadą, bet netrukus jūs turėsite penkis ištikimus nacionalistus, nes, argi nėra tarp mūsų penkių berniukų, kurie išaugs ir eis pirmyn vadovaujami savo brolio-tėvo, kad tarnautų savo nacijai?” Ir šitokiu būdu šis vaikinukas iš tikrųjų visiškai laimingai užbaigė labai įtemptą ir grėsmingą situaciją.

^{127:2.10 (1398.2)} Krizė tam kartui pasibaigė, bet šito incidento niekada neužmiršo Nazarete. Susijaudinimas išsilaikė; niekada daugiau Jėzus nebeturėjo visuotinio palankumo, nuomonių susiskaidymas niekada iki galo nebebuvo įveiktas. Ir visa tai, pridėjus kitus ir vėlesnius įvykius, buvo viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl vėlesniaisiais metais jis persikėlė į

Kapernaumą. Nuo to laiko Nazaretas išsaugojo nuomonių susiskaidymą Žmogaus Sūnaus atžvilgiu.

^{127:2.11 (1398.3)} Šitais metais Jokūbas užbaigė mokyklą ir pradėjo visą dieną dirbti namuose dailidės dirbtuvėse. Jis turėjo geras rankas ir dabar perėmė jungų ir arklų darymą, tuo tarpu Jėzus ėmėsi daugiau namų apdailos ir sudėtingų baldžiaus darbų.

^{127:2.12 (1398.4)} Šitais metais Jėzus padarė didžiulę pažangą organizuodamas savo protą. Palaipsniui jis suvedė savo dieviškasias ir žmogiškasias savybes į vienovę, ir visą šitą intelekto organizavimą jis įgyvendino savo paties *sprendimų* jėga, ir padedant tikrai jo viduje gyvenančiam Pagalbininkui, tiesiog tokiam Pagalbininkui, kokį savo proto viduje turi visi normalūs mirtingieji visuose pasauliuose, kuriuose yra gyvenęs save padovanojantis Sūnus. Kol kas, šito jauno vyro karjeroje nebuvo atsitikę nieko nepaprasto, išskyrus tai, kad jį aplankė žinianešys, pasiūstas jo vyresniojo brolio Emanuelio, kuris vieną kartą naktį jam pasirodė Jeruzalėje.

3. Aštuonioliktieji metai (12 m. po Kr. gim.)

^{127:3.1 (1398.5)} Per šituos metus visa šeimos nuosavybė, išskyrus namą ir sodą, buvo prarasta. Kapernaumo nuosavybės paskutinioji dalis (išskyrus jų dalį kitoje nuosavybėje), jau užstatyta, buvo parduota. Už gautas pajamas buvo sumokėti mokesčiai, Jokūbui buvo nupirkta kažkiek naujų instrumentų, ir užmokėta dalis už senąsias šeimynines aptarnavimo ir remonto dirbtuves netoli vilkstinių sustojimo vietos, kurias Jėzus dabar pasiūlė atpirkti, nes Jokūbas buvo pakankamai suaugęs, kad dirbtų namų dirbtuvėje ir padėtų Marijai tvarkytis namuose. Šitaip finansiniam spaudimui kažkuriam laikui

atslūgus, Jėzus nusprendė pasiimti Jokūbą į Perėjimo šventę. Į Jeruzalę jie išėjo viena diena anksčiau tam, jog pabūtų vieni du, keliavo per Samariją. Jie ėjo, ir Jėzus pakeliui pasakojo Jokūbui apie istorines vietas taip, kaip jo tėvas jį mokė prieš penkerius metus tokios pačios kelionės metu.

^{127:3.2 (1399.1)} Eidami per Samariją jie matė daug keistų vaizdų. Šitos kelionės metu jie aptarė daug problemų, asmeninių, šeimos, ir nacionalinių. Jokūbas buvo labai religingas jaunuolis, ir nors jis ne iki galo pritarė savo motinai dėl to, ką jis nedidele dalimi žinojo apie planus, susijusius su Jėzaus gyvenimo darbu, bet jis iš tikrųjų nekantriai laukė to laiko, kada galės prisiimti atsakomybę dėl šeimos, kad Jėzus galėtų pradėti savąją misiją. Jis buvo labai dėkingas Jėzui už tai, kad jį pasiėmė į Perėjimo šventę, ir apie ateitį jie šnekėjosi išsamiau negu kada nors anksčiau.

^{127:3.3 (1399.2)} Jėzus daug mąstė, kada jie keliavo per Samariją, ypač Betelyje ir kada gerė iš Jokūbo šulinio. Jis ir jo brolis aptarė pasakojimus apie Abraomą, Izaoką, ir Jokūbą. Jis daug padarė dėl to, jog parengtų Jokūbą tam, ką jis netrukus turi pamatyti Jeruzalėje, šitaip stengdamasis sumažinti tą šoką, kokį jis pats buvo patyręs pirmojo apsilankymo šventykloje metu. Bet Jokūbas nebuvo toks jautrus kai kuriems iš tų vaizdų. Jis pareiškė kritinių pastabų dėl tos abejingos ir beširdės manieros, kokia kai kurie šventikai vykdė savo pareigas, bet apskritai viešnage Jeruzalėje jam labai patiko.

^{127:3.4 (1399.3)} Jėzus nusivedė Jokūbą į Betanę Perėjimo šventės vakarienei. Simonas buvo palaidotas šalia savo protėvių, ir Jėzus vadovavo šitiems namiškiams kaip Perėjimo šventės šeimos galva, iš šventyklos atsinešęs šventinį ėriuką.

127:3.5 (1399.4) Po Perėjimo šventės vakarienės Marija prisėdo pasišnekėti su Jokūbu, tuo tarpu Morta, Lozorius, ir Jėzus kartu šnekėjosi iki gilios nakties. Kitą dieną jie dalyvavo pamaldose šventykloje, ir Jokūbas buvo priimtas į Izraelio bendriją. Tą rytą, kai jie stabtelėjo ant Alyvų Kalno viršūnės tam, kad pasižiūrėtų į šventyklą, tuomet, kai Jokūbas sušuko iš nuostabos, Jėzus į Jeruzalę žvelgė tylėdamas. Jokūbas savo brolio elgesio negalėjo suprasti. Tą naktį jie vėl sugrižo į Betanę ir kitą dieną būtų iškeliavę namo, bet Jokūbas išsireikalavo, kad jie dar kartą sugrižtų į šventyklą, paaiškindamas, kad jis nori pasiklausyti mokytojų. Ir nors tai buvo tiesa, bet slapta savo širdyje jis norėjo pasiklausyti diskusijose dalyvaujančio Jėzaus, apie ką jis buvo girdėjęs savo motiną šnekant. Todėl, jie nuėjo į šventyklą ir klausėsi diskusijų, bet Jėzus nieko neklausė. Visa tai atrodė taip naivu ir nereikšminga šitam bundančiam žmogaus ir Dievo protui—jis galėjo tik užjausti juos. Jokūbas buvo nusivylęs dėl to, kad Jėzus nieko nepasakė. Į jo klausinėjimus Jėzus tiktai teatsakė: “Manoji valanda dar neatėjo.”

127:3.6 (1399.5) Kitą dieną jie keliavo namo per Jerichą ir Jordano slėnį, ir pakeliui Jėzus pasakojo apie daugelį dalykų, taip pat ir apie savo ankstesnę kelionę šituo keliu, kada jam buvo trylika metų.

127:3.7 (1399.6) Sugrižęs į Nazaretą, Jėzus pradėjo dirbti senojoje šeimos remonto dirbtuvėje ir labai džiaugėsi dėl to, jog kiekvieną dieną gali sutikti tiek daug žmonių iš visų šalies vietų ir aplinkinių regionų. Jėzus tikrai mylėjo žmones—pačius paprasčiausius žmones. Kiekvieną mėnesį jis mokėdavo už dirbtuvę ir, su Jokūbo pagalba, toliau aprūpindavo šeimą.

^{127:3.8 (1399.7)} Keletą kartų per metus, kai nebūdavo svečių, kad šitą padarytų jie, Jėzus toliau skaitė Sabato raštus sinagogoje ir dažnai pats pakomentuodavo perskaitytas vietas, bet paprastai jis ištraukas parinkdavo taip, jog komentaras būdavo ir nebereikalingas. Jis taip sumaniai parinkdavo įvairių ištraukų skaitymo tvarką, jog viena ištrauka paaiškindavo kitą. Jis niekada nepraleisdavo progos, jeigu oras tam būdavo palankus, per Sabato popietes brolius ir seseris pasiimti į iškylas į gamtą.

^{127:3.9 (1400.1)} Maždaug šituo metu chazanas organizavo filosofinių diskusijų jaunuolių klubą, kuris rinkdavosi savo narių namuose, o dažnai ir jo paties namuose, ir Jėzus tapo ryškiu šitos grupės nariu. Šitų priemonių dėka vietinių žmonių akyse jis galėjo kažkiek atgauti savo prestižą, kurį buvo praradęs per neseniai vykusius nacionalinius ginčus.

^{127:3.10 (1400.2)} Jo visuomeninis gyvenimas, nors ir buvo apribotas, bet iki galo ignoruojamas nebuvo. Jis turėjo daug artimų draugų ir ištikimų gerbėjų tarp Nazareto tiek jaunuolių, tiek ir merginų.

^{127:3.11 (1400.3)} Rugsėjo mėnesį, Elžbieta ir Jonas atvyko aplankyti šitos Nazareto šeimos. Jonas, netekęs tėvo, ketino sugrįžti į Judėjos kalnus, kad užsiimtų žemdirbyste ir avių auginimu, nebent Jėzus jam patartų pasilikti Nazarete tam, jog imtųsi dailidės amato ar kitokio pobūdžio darbų. Jie nežinojo, kad Nazareto šeima iš esmės skurdo. Kuo daugiau Marija ir Elžbieta šnekėjosi apie savo sūnus, tuo labiau jos ėmė įsitikinti, kad abiems jaunuoliams būtų gerai dirbti kartu ir daugiau matyti vienam kitą.

^{127:3.12 (1400.4)} Jėzus ir Jonas šnekėjosi daug kartų; ir jie aptarė kai kuriuos labai slaptus ir asmeninius reikalus. Baigiantis šitai viešnagei, jie nusprendė vienas su kitu daugiau nebesimatyti iki to laiko, kada jie turės susitikti savo viešosios tarnystės metu po to, kai “dangiškasis Tėvas pašauks” juos į jų darbą. Joną nepaprastai paveikė tai, ką jis pamatė Nazarete, taip, kad jam reikėjo sugrįžti namo ir dirbti tam, jog aprūpintų savo motiną. Jis įsitikino dėl to, kad turi būti Jėzaus gyvenimo misijos dalis, bet pamatė, kad Jėzui tam, jog užaugintų savo šeimą, prireiks daug metų; todėl jam buvo daug lengviau sugrįžti į savo namus ir užsiimti savo nedidelio ūkio priežiūra ir dirbti tam, jog būtų patenkinti jo motinos poreikiai. Ir niekada daugiau Jonas ir Jėzus vienas kito nebematė iki tos dienos prie Jordano upės, kada Žmogaus Sūnus pasirodė tam, jog būtų pakrikštytas.

^{127:3.13 (1400.5)} Šitų metų šeštadienio popietę, gruodžio 3-ąją, antrą kartą šitai Nazareto šeimai sudavė smūgį mirtis. Mažylis Amosas, jų kūdikėlis broliukas, mirė po savaitę trukusios ligos, kuri pasireiškė ir aukšta temperatūra. Perėjusi per šitą skausmo laikotarpį turėdama vienintelę atramą savo pirmagimį sūnų, Marija pagaliau ir šio žodžio tikrąją prasme Jėzų pripažino tikrąją šeimos galva; ir jis iš tikrųjų buvo gerbtina galva.

^{127:3.14 (1400.6)} Ketverius metus jų pragyvenimo lygis nuolat smuko; jie metai iš metų juto vis stipresnius skurdo gniaužtus. Baigiantis šitiems metams, jie susidūrė su vienu iš sunkiausių patyrimų savo varginančioje kovoje. Jokūbo uždarbis dar nebuvo didelis, o laidotuvių išlaidos papildomai prie viso kito juos dar labiau prispaudė. Bet Jėzus savo sunerimusiai ir sielvartaujančiai motinai tepasakydavo: “Motina-Marija, liūdesys mums nepadės; mes visi stengiamės, kiek tik galime,

ir motinos šypsena, galbūt, galėtų net ir įkvėpti mus stengtis dar daugiau. Diena iš dienos šitoms užduotims mus stiprina viltis, jog ateityje bus geresnių dienų.” Jo tvirtas ir praktinis optimizmas buvo tikrai užkrečiantis; visi vaikai gyveno geresnių laikų ir geresnių dalykų laukimo atmosferoje. Ir šita viltinga drąsa milžinišku laipsniu prisidėjo prie stiprių ir kilnių charakterių vystymo, nežiūrint to, kad juos spaudė skurdas.

^{127:3.15 (1400.7)} Jėzus turėjo sugebėjimą efektyviai sutelkti visas savo proto, sielos, ir kūno galias ties ta užduotimi, kurią reikėjo spręsti nedelsiant. Jis galėjo sukonzentruoti savo giliai mąstantį protą ties ta vienintele problema, kurią jis norėjo išspręsti, ir šitai, kartu su jo neišsenkančia *kantrybe*, įgalino jį ramiai ištvirti sunkios mirtingojo egzistencijos išbandymus—gyventi taip, tarsi jis “matytų Tą, kuris yra nematomas.”

4. Devynioliktieji metai (13 m. po Kr. gim.)

^{127:4.1 (1401.1)} Iki šito laiko Jėzus ir Marija ėmė sutarti daug geriau. Ji ėmė mažiau žiūrėti į jį kaip į sūnų; jis jai daugiau buvo tapęs tėvu jos vaikams. Kiekvienos dienos gyvenime buvo pilna praktinių ir tiesioginių sunkumų. Jie ėmė rečiau šnekėtis apie jo gyvenimo darbą, nes, laikui einant, jų abiejų visos mintys buvo skirtos keturių berniukų ir trijų mergaičių šeimos aprūpinimui ir auklėjimui.

^{127:4.2 (1401.2)} Iki šitų metų pradžios Jėzus buvo visiškai pasiekęs tai, kad motina ėmė pritarti jo metodikai, kaip mokyti vaiką—teigiamu nurodymu daryti gera vietoje senesniojo žydų metodo, draudusio daryti bloga. Savo namuose ir per visą viešojo mokymo karjerą Jėzus būtinai taikydavo pamokymo *teigiamą* formą. Visada ir visur jis tikrai sakydavo “Darykite

šitap—jums reikia daryti taip.” Jis niekada nenaudojo negatyvaus mokymo metodo, kilusio iš senovinių tabu. Jis susilaikydavo nuo to, jog pabrėžtų blogį, jį drausdamas, tuo tarpu gerį jis aukštino, liepdamas jį daryti. Maldos laikas šituose namuose buvo toji proga, kada buvo galima apsvarstyti bet ką ir viską, kas susiję su šeimos gerove.

127:4.3 (1401.3) Jėzus savo brolius ir seseris išmintingai ėmė drausminti tokiam ankstyvame amžiuje, jog užtekdamo nedidelės bausmės arba jos iš viso niekada neprireikdavo tam, kad jie garantuotai paklustų iš karto ir nuoširdžiai. Vienintelė išimtis buvo Judas, kurį įvairiomis progomis Jėzui prireikdavo nubausti už tai, kad jis pažeisdavo šeimos taisykles. Tris kartus, kada buvo prieita nuomonės, jog išmintinga Judą nubausti už sąmoningus ir tyčinius šeimos elgesio taisyklių pažeidimus, jam bausmę paskyrė vyresnieji vaikai vieningu sprendimu ir pačiam Judui sutikus prieš tai, kada ji buvo pritaikyta.

127:4.4 (1401.4) Nors Jėzus viską, ką bedarė, darė labai metodiškai ir sistemingai, bet jo administraciniai nurodymai taip pat turėjo paaiškinimo gaivinantį lankstumą ir pritaikymo individualumą, kas visiems vaikams įteigė labai didžiulę teisingumo dvasią, kuri motyvavo ir jų tėvą-brolį. Jis niekada savo brolių ir seserų nedrausmindavo savavališkai, ir dėl tokio vienodo sąžiningumo ir asmeninio rūpestingumo Jėzų labai mylėjo visi šeimos nariai.

127:4.5 (1401.5) Jokūbas ir Simonas išaugo stengdamiesi vadovautis Jėzaus planu ir savo žaidimų draugus, mėgstančius pasimušti ir kartais įnirstančius, mėgindami nuraminti įtikinėjimais ir nesipriešinimu, ir jiems tą padaryti pavykdavo visiškai gerai; bet Juozapas ir Judas, nors ir sutikdavo su tokiais mokymais

namuose, bet vis tiek tuoj pat imdavo gintis, kai tik juos užpuldavo jų draugai; ypač tokių mokymų dvasią pažeidinėdavo Judas. Bet nesipriešinimas nebuvo šeimos *taisyklė*. Už asmeninių mokymų pažeidimą nebuvo skiriama jokios bausmės.

127:4.6 (1401.6) Apskritai, visi vaikai, ypač mergaitės, tardavosi su Jėzumi dėl savo vaikiškų problemų ir pasitikėdavo juo lygiai taip, kaip pasitikėtų mylinčiu tėvu.

127:4.7 (1401.7) Jokūbas išaugo toks, jog buvo neprarandantis pusiausvyros ir santūrus jaunuolis, bet jis neturėjo tokių dvasinių polinkių, kokius turėjo Jėzus. Jis buvo daug geresnis studentas už Juozapą, kuris, nors ir buvo patikimas darbininkas, bet turėjo dar mažiau dvasingą mąstymą. Juozapas buvo darbo pelė ir neprilygo kitų vaikų intelektualiam lygiui. Simonas buvo gero norintis berniukas, bet per didelis svajotojas. Jis ilgai negalėjo rasti savo vietos gyvenime ir buvo didžiulio nerimo priežastis Jėzui ir Marijai. Bet jis visada buvo geras ir gerus ketinimus puoselėjantis vaikiną. Judas buvo kurstytojas. Jis turėjo aukščiausius idealus, bet jo temperamentas buvo nepastovus. Iš savo motinos jis gavo ir net pranoko jos ryžtingumą ir agresyvumą, bet jam didele dalimi trūko jos saiko pojūčio ir apdairumo.

127:4.8 (1402.1) Miriama buvo neprarandanti savitvards ir rami dukra, puikiai suvokdama dvasingus ir kilnius dalykus. Morta buvo lėtai mąstantis ir veikiantis, bet labai patikimas ir sumanus vaikas. Kūdikelė Rūta buvo saulės spindulėlis šeimoje; nors ji ir šnekėjo daug negalvodama, bet buvo pati nuoširdžiausia. Ji tiesiog beveik dievino savo vyriausiąjį brolių ir tėvą. Bet jie nelepino jos. Ji buvo gražus vaikas, bet nevisai

tokia graži, kaip Miriama, kuri buvo šeimos, jeigu ne miesto, gražuolė.

^{127:4.9 (1402.2)} Laikui einant, Jėzus daug padarė dėl to, jog išlaisvintų ir pakeistų šeimos mokymus ir papročius, susijusius su Sabato apeigomis ir su didele dalimi kitų religinių aspektų, ir visiems šitiems pakeitimams Marija nuoširdžiai pritarė. Iki šito laiko Jėzus buvo tapęs neabejotina namų galva.

^{127:4.10 (1402.3)} Šitais metais mokyklą pradėjo lankyti Judas, ir Jėzui reikėjo parduoti savo arfą tam, jog galėtų padengti šitas išlaidas. Tokiu būdu išnyko ir paskutinis iš jo laisvalaikio malonumų. Jam labai patikdavo groti arfa, kai būdavo pavargęs jo protas ir išsekęs kūnas, bet jis guodėsi ta mintimi, jog bent jau arfa yra saugi, kad jos nepaims mokesčių rinkėjas.

5. Rebeka, Ezro dukra

^{127:5.1 (1402.4)} Nors Jėzus buvo neturtingas, bet tai jokių būdu nesumažino jo visuomeninės padėties Nazarete. Jis buvo vienas iš svarbiausių miesto jaunuolių ir labai aukštai vertinamas didžiosios dalies moterų. Kadangi Jėzus buvo toks nuostabus tvirto ir intelektualaus vyro pavyzdys, ir atsižvelgiant į jo kaip dvasinio vadovo reputaciją, nebuvo keista, kad Rebeka, Ezro, turtingo pirklio ir prekybininko iš Nazareto, vyriausioji duktė pamatė, jog šitą Juozapo sūnų ima palaipsniui įsimylėti. Iš pradžių apie savo meilę ji pasipasakojo Miriamai, Jėzaus seseriai, o Miriama savo ruožtu visa tai apšnekėjo su savo motina. Marija labai smarkiai susirūpino. Ar ji greitai praras savo sūnų, dabar tapusį nepakeičiama šeimos galva? Ar vargai niekada nesibaigs? Kas gali nutikti po šito? Ir tuomet ji susimąstė apie tai, kokią poveikį vedybos turėtų Jėzaus

ateities karjerai; nedažnai, bet bent jau retkarčiais ji iš tiesų prisimindavo tą faktą, kad Jėzus yra “pažadėtasis kūdikėlis.” Po to, kada ji ir Miriama šitą reikalą buvo aptarusios, tada jos nusprendė pasistengti šitam užbėgti už akių, kol to nesužinojo Jėzus, nueidamos tiesiai pas Rebeką, pateikdamos visą istoriją, ir sąžiningai papasakodamos jai apie savo tikėjimą, kad Jėzus yra likimo sūnus; kad jis turi tapti didžiu religiniu vadovu, galbūt Mesiju.

127:5.2 (1402.5) Rebeka klausėsi įdėmiai; pasakojimas ją labai sujaudino; ir ji dar labiau pasiryžo savo gyvenimą susieti su šituo savo pasirinktuoju vyru ir dalintis jo kaip vadovo gyvenimu. Ji įrodinėjo (pati sau), jog tokiam vyrui tuo labiau reikės ištikimos ir sumanios žmonos. Marijos pastangas ją nuo šito atkalbėti ji sau išsiaiškino kaip natūralią reakciją bijant prarasti savo šeimos galvą ir vienintelį maitintoją; bet žinodama, kad jos tėvas pritaria jos potraukiui dailidės sūnui, ji teisingai samprotavo, kad jis su džiaugsmu aprūpins tą šeimą pakankamomis pajamomis, jog visiškai kompensuotų Jėzaus uždarbio praradimą. Kada jos tėvas pritarė tokiam planui, tada Rebeka toliau tarėsi su Marija ir Miriama, ir kada jai nepasisekė pasiekti jų paramos, tada ji išdrįso kreiptis tiesiai į Jėzų. Šitą ji padarė padedama savo tėvo, kuris pasikvietė Jėzų į savo namus atšvęsti Rebekos septynioliktojo gimtadienio.

127:5.3 (1403.1) Jėzus įdėmiai ir pritariamai klausėsi pasakojimo apie šituos dalykus, iš pradžių tėvo, o tada pačios Rebekos. Jis nuoširdžiai atsakė, kad jokia pinigų suma negali atstoti jo įsipareigojimo asmeniškai užauginti savo tėvo šeimyną, “įvykdyti iš visų žmogiškųjų pareigų pačią švenčiausią—likti ištikimu savo paties kūnui ir kraujui.” Rebekos tėvą giliai

sujaudino Jėzaus žodžiai apie atsidavimą šeimai, ir jis pokalbyje daugiau nebedalyvavo. Jo vienintelė pastaba Marijai, savo žmonai, buvo tokia: “Jis negali mums būti sūnus; mums jis yra per daug kilnus.”

127:5.4 (1403.2) Tada jis pradėjo tą įsimintiną pokalbį su Rebeka. Iki tol savo gyvenime, Jėzus darė mažą skirtumą, bendraudamas su berniukais ir mergaitėmis, su jaunuoliais ir merginomis. Jo protas buvo iš viso per daug užimtas praktinėmis žemiškųjų reikalų aktualiomis problemomis ir susidomėjimą keliančiu apmąstymu apie savo galiausia būsiančią karjerą “tarnaujant savo Tėvo reikalui,” kad jis kada nors būtų rimtai svarstęs asmeninę meilę užbaigti žmogiškosiomis vedybomis. Bet dabar jis betarpiškai susidūrė su dar viena iš tų problemų, su kuria susiduria ir kurią turi spręsti kiekviena eilinė žmogiškoji būtybė. Iš tikrųjų jis buvo “patikrintas visais atžvilgiais, kaip ir jūs esate tikrinami.”

127:5.5 (1403.3) Įdėmiai išklausęs, jis padėkojo Rebekai už jos pareikštą susižavėjimą, pridurdamas, “tai man suteiks džiaugsmo ir paguodos per visą likusį mano gyvenimą.” Jis paaiškino, jog nėra laisvas su moterimi sueiti į kokius nors kitokius santykius, išskyrus tiesiog broliškos pagarbos ir grynios draugystės ryšius. Jis paaiškino, kad jo pirmoji ir svarbiausioji pareiga yra užauginti savo tėvo šeimą, kad jis negali galvoti apie vedybas, kol šita pareiga nėra įvykdyta; po to jis pridūrė: “Jeigu aš esu likimo sūnus, tai aš negaliu prisiimti įsipareigojimų, truksiančių visą gyvenimą, iki to meto, kada mano likimas taps visiškai aiškus.”

127:5.6 (1403.4) Rebeka labai sielvartavo. Ji nesileido būti paguodžiama ir atkakliai prašė, kad tėvas išvyktų iš Nazareto,

kol galiausiai jis sutiko persikraustyti į Sepforį. Vėlesniaisiais metais, tiems daugeliui vyrų, kurie siekė jos rankos, Rebeka turėjo vienintelį atsakymą. Ji gyveno, turėdama tikrai vieną vienintelį tikslą—sulaukti tos valandos, kada šitas, jai, didingiausias vyras iš visų kada nors gyvenusiųjų, pradės savo karjerą kaip gyvosios tiesos mokytojas. Ir ji atsidavusiai sekė paskui jį per visus jo viešojo darbo kupinus įvykių metus, ji buvo (nepastebėta Jėzaus) ir tą dieną, kada jis įjojo triumfuodamas į Jeruzalę; ir ji stovėjo “tarp kitų moterų” šalia Marijos tą lemtingą ir tragišką popietę, kada Žmogaus Sūnus kabėjo ant kryžiaus, jai, o taip pat ir nesuskaičiuojamiems pasauliams danguje “tas vienintelis mylimiausias ir didingiausias tarp dešimties tūkstančių.”

6. Jo dvidešimtieji metai (14 m. po Kr. gim.)

^{127:6.1 (1403.5)} Rebekos meilės istorija paslapčiomis išplito po Nazaretą, o vėliau ir po Kapernaumą, taip kad, nors vėlesniaisiais metais Jėzų mylėjo daug moterų, net ir taip, kaip jį mylėjo ir vyrai, bet jam daugiau tikrai neberekėjo atstumti asmeninio atsidavimo, siūlomo kokios nors kitos geros moters. Nuo šiol Jėzui rodoma žmogiškoji meilė daugiau turėjo garbinančio ir dievinančio dėmesio pobūdį. Tiek vyrai, tiek moterys mylėjo jį atsidavusiai ir už tai, kas jis buvo, neturintis jokio pasitenkinimo savimi atspalvio ar troškimo valdyti prieraišumo dėka. Bet daugelį metų, kada tik būdavo pasakojama Jėzaus žmogiškosios asmenybės istorija, tada taip pat būdavo prisimenamas ir Rebekos atsidavimas.

^{127:6.2 (1404.1)} Miriama, iki galo žinodama apie Rebekos meilę ir žinodama, kaip jos brolis atsisakė gražios merginos net meilės

(nesuvokdama jo būsimos likimo karjeros aspekto), ėmė Jėzų idealizuoti ir gilia meile jį mylėti kaip tėvą ir taip pat kaip brolių.

^{127:6.3 (1404.2)} Nors vargu ar jie galėjo sau tą leisti, bet Jėzus turėjo keistą didžiulį norą vykti į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Jo motina, žinodama apie jo neseną patyrimą su Rebeka, išmintingai ragino jį vykti į šią kelionę. Jis iki galo sąmoningai to nesuvokė, bet tai, ko jis troško daugiausia, tai galimybės pasišnekėti su Lozoriumi ir pabendrauti su Morta ir Marija. Po savo paties šeimos šituos tris jis mylėjo iš visų labiausiai.

^{127:6.4 (1404.3)} Šįkart į Jeruzalę jis keliavo per Megidą, Antipatrij, ir Lydą, iš dalies ėjo tuo pačiu maršrutu, kuriuo jis buvo gabenamas atgal į Nazaretą, kada grįžo iš Egipto. Eidamas į Perėjimo šventę, jis užtruko keturias dienas, ir jis daug mąstė apie praeities įvykius, kurie rutuliojosi Megide ir aplink jį, Palestinos tarptautinį mūšio lauką.

^{127:6.5 (1404.4)} Jėzus perėjo per Jeruzalę, stabtelėjo tiktai tam, jog pasižiūrėtų į šventyklą ir į besirenkančias atvykėlių minias. Šitai Erodo pastatytai šventyklai su savo dvasininkija, kuri buvo skiriama remiantis politiniais interesais, jis jautė keistą ir vis stiprėjančią antipatiją. Labiausiai jis norėjo pamatyti Lozorį, Mortą, ir Mariją. Lozorius buvo Jėzaus bendraamžis, o dabar ir šeimos galva; iki šito apsilankymo Lozorius motina taip pat jau buvo palaidota. Morta buvo šiek tiek daugiau negu vieneriais metais vyresnė už Jėzų, tuo tarpu Marija buvo dviem metais jaunesnė. Ir Jėzus buvo jų visų trijų dievinamas idealas.

^{127:6.6 (1404.5)} Šito apsilankymo metu įvyko vienas iš tų periodinių maištavimo prieš tradiciją protrūkių—buvo reiškiamas pasipiktinimas dėl tokių ritualinių papročių, kurie, Jėzaus

nuomone, jo Tėvą danguje apibūdina klaidingai. Nežinodamas, jog atvyksta Jėzus, Lozorius buvo susitaręs Perėjimo šventę atšvęsti su draugais gretimame kaime prie Jericho kelio. Jėzus dabar pasiūlė, kad jie švęstų ten, kur jie yra, Lozorius namuose. “Bet,” sakė Lozorius, “mes neturime šventinio ėriuko.” Ir tada Jėzus pradėjo ilgą ir įtikinančią kalbą, aiškindamas, jog Tėvas danguje tikrai nesidomi tokiais vaikiškais ir beprasmyiais ritualais. Po iškilmingos ir karštos maldos jie pakilo, ir Jėzus tarė:”Tegu vaikiški ir tamsūs mano tautos protai tarnauja savo Dievui taip, kaip nurodė Mozė; geriau būtų, kad jie šitaip darytų, bet tie iš mūsų, kurie pamatė gyvenimo šviesą, tegu daugiau nebesiartina prie mūsų Tėvo mirties tamsos dėka. Būkime laisvi žinodami tiesą apie mūsų Tėvo amžinąją meilę.”

^{127:6.7 (1404.6)} Tą vakarą, kada ėmė temti, šie keturi sėdo prie stalo ir valgė vakarienę, kuri tapo pirmąja Perėjimo švente, kurią kada nors šventė religingi žydai be ėriuko. Šitai Perėjimo šventei be mielių iškepta duona ir vynas buvo paruošti iš anksto, ir šituos simbolius, kuriuos Jėzus pavadino “gyvenimo duona” ir “gyvenimo vandeniu,” jis patarnavo savo bičiuliams, ir jie valgė rimtai laikydamiesi ką tik perteiktų mokymų. Tai tapo jo papročiu šito sakramentinio ritualo laikytis visada, kada tik jis vėliau beaplankydavo Betanę. Kada jis sugrįžo namo, tada jis viską papasakojo savo motinai. Iš pradžių ji buvo pritrenkta, bet palaipsniui ji ėmė suprasti jo požiūrį; vis tik, jai labai palengvėjo, kada Jėzus nuramino ją, kad jis neketina įdiegti šitos naujos Perėjimo šventės idėjos jų šeimoje. Namuose su vaikais jis ir toliau, metai iš metų, valgė Perėjimo vakarienę “pagal Mozės įstatymą.”

^{127:6.8 (1404.7)} Būtent šitais metais įvyko ilgas Marijos pokalbis su Jėzumi apie vedybas. Ji atvirai jo paklausė, ar jis vestų, jeigu būtų laisvas nuo įsipareigojimų savo šeimai. Jėzus jai paaiškino, jog, kadangi tiesioginė pareiga jam vedybas draudė, tai šita tema jis mažai temąstė. Jis kalbėjo, kad abejoja, jog kada nors vesiąs; jis aiškino, jog visi tokie reikalai turi palaukti tol, kol bus “manoji valanda,” tas metas, kada “turės prasidėti mano Tėvo darbas.” Mintyse apsisprendęs dėl to, kad jis neturi tapti materialaus kūno vaikų tėvu, jis labai mažai temąstė žmogiškųjų vedybų tema.

^{127:6.9 (1405.1)} Šitais metais jis iš naujo ėmėsi užduoties savo mirtingąją ir dieviškąją prigimtį toliau austi į paprastą ir veiksmingą *žmogiškąją individualybę*. Ir jo moralinis statusas ir dvasinis supratimas vystėsi toliau.

^{127:6.10 (1405.2)} Nors jie ir neteko savo visos nuosavybės Nazarete (išskyrus savo namus), bet šitais metais jie gavo nedidelę finansinę paramą, pardavę savąją dalį, kurią turėjo kitoje nuosavybėje Kapernaume. Tai buvo Juozapo viso turto paskutinioji dalis. Šitas nekilnojamosios nuosavybės sandėris Kapernaume buvo sudarytas su valčių meistru, kurio vardas buvo Zabediejus.

^{127:6.11 (1405.3)} Šitais metais sinagogos mokyklą užbaigė Juozapas ir rengėsi imtis darbo prie mažojo varstoto namų dailidės dirbtuvėse. Nors jų tėvo turtas buvo išėikvotas, bet buvo vilties, kad skurdą jie sėkmingai įveiks, kadangi dabar trys iš jų dirbo nuolat.

^{127:6.12 (1405.4)} Jėzus sparčiai tampa vyru, ne tiesiog jaunuoliu, bet suaugusiuoju. Jis gerai išmoko vykdyti pareigą. Jis žinojo, kaip

laikytis nusivylimo akivaizdoje. Jis elgiasi narsiai, kada jo planams trukdoma ir kada jo tikslai laikinai būna žlugdomi. Jis išmoko, kaip būti sąžiningam ir teisingam net ir neteisingumo akivaizdoje. Jis mokosi, kaip savo dvasinio gyvenimo idealus suderinti su žemiškosios egzistencijos praktiniais reikalavimais. Jis mokosi, kaip planuoti, kad būtų pasiektas aukštesnis ir tolimas idealizmo tikslas, tuo metu, kada jis atkakliai sunkiai dirba tam, jog būtų pasiektas artimesnis ir betarpiškas būtinybės tikslas. Jis užtikrintai įgauna tą meistriškumą, kaip savo troškimus suderinti su žmogiškojo poreikio kasdieniais reikalavimais. Jis beveik jau įvaldė dvasinio postūmio energijos panaudojimo metodą tam, kad būtų įjungiamas materialaus pasiekimo mechanizmas. Jis palaipsniui mokosi gyventi dangiškąjį gyvenimą tuo metu, kada jis toliau tęsia savo žemiškąją egzistenciją. Vis daugiau ir daugiau jis priklauso nuo savo dangiškojo Tėvo galutinio vadovavimo, tuo tarpu jis prisiima tėviškąjį vaidmenį vesti ir nukreipti savo žemiškosios šeimos vaikus. Jis įgauna patyrimo, kaip sumaniai išplėsti pergalę iš pačių pralaimėjimo nasrų; jis mokosi, kaip laiko sunkumus paversti amžinybės triumfu.

^{127:6.13 (1405.5)} Ir tokiu būdu, einant metams, šitas jaunuolis iš Nazareto toliau patiria gyvenimą, kaip jis yra gyvenamas mirtingame materialame kūne laiko ir erdvės pasaulyuose. Jis gyvena pilnakraujį, tipišką, ir įvairiapusį gyvenimą Urantijoje. Šitą pasaulį jis paliko sukaupęs visą patyrimą, kokį jo tvariniai sukaupia per savo pirmojo gyvenimo, gyvenimo materialame kūne, trumpų ir įtemptų metų laikotarpį. Ir visas šitas žmogiškasis patyrimas yra Visatos Valdovo amžinoji nuosavybė. Jis yra mūsų supratingas brolis, užjaučiantis draugas, patyręs valdovas, ir gailestingas tėvas.

^{127:6.14 (1405.6)} Vaikystėje jis sukaupė milžinišką kiekį informacijos; kada buvo jaunuolis, tada šią informaciją surūšiojo, suklasifikavo, ir tarpusavyje susiejo; o dabar kaip šios sferos vyras šituos intelektualius turtus pradeda organizuoti, rengdamasis juos panaudoti savo vėlesniuose mokymuose, dirbdamas, ir tarnaudamas savo bičiulių mirtingųjų labai šitame pasaulyje ir visose kitose gyvenimo sferose per visą Nebadono visatą.

^{127:6.15 (1405.7)} Pasaulyje gimęs šios sferos kūdikiu, jis gyveno savo vaikystės gyvenimą ir perėjo per vieną po kitos einančias jaunystės ir jauno vyro pakopas; dabar jis stovi ant visiškai vyriškumo slenksčio, turtingas žmogiškojo gyvenimo patyrimu, puikiai suprantantis žmogiškąją prigimtį, ir kupinas užuojautos žmogiškosios prigimties silpnybių atžvilgiu. Jis tampa dieviškojo meno meistras, kaip apreiškinti savo Rojaus Tėvą mirtingųjų tvarinių visiems amžiams ir visoms pakopoms.

^{127:6.16 (1406.1)} Ir dabar, kaip visiškai suaugęs vyras—šios sferos suaugęs žmogus—jis ruošiasi tęsti savo aukščiausiąją misiją, kad apreiškėtų Dievą žmonėms ir vestų žmones pas Dievą.

128 Dokumentas. Jėzaus ankstyvoji vyrystė

^{128:0.1 (1407.1)} KAI JĖZUS iš Nazareto įžengė į savo pirmuosius suaugusiojo gyvenimo metus, tai iki tol jis buvo gyvenęs, ir toliau gyveno, normalaus ir eilinio žmogaus gyvenimą žemėje. Jėzus atėjo į šią pasaulį lygiai taip, kaip ateina ir kiti vaikai; jis neturėjo nieko bendro su savo tėvų pasirinkimu. Jis iš tiesų šią konkretų pasaulį pasirinko kaip tą planetą, kurioje įgyvendintų savo septintąjį ir paskutinįjį savęs padovanojimą, savo

įsikūnijimą mirtingojo materialaus kūno pavidalu, bet visais kitais atžvilgiais į šį pasaulį jis įžengė natūraliu būdu, augo kaip šios sferos vaikas ir grūmėsi su savo aplinkos netikėtumais lygiai taip, kaip tą daro ir kiti mirtingieji šitame pasaulyje ir kituose panašiuose pasauliuose.

128:0.2 (1407.2) Visada prisiminkite Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje dvigubą tikslą:

128:0.3 (1407.3) 1. Įsisavinti patyrimą, kaip žmogiškojo tvarinio mirtingo materialaus kūno pavidalu yra gyvenamas pilnakraujis gyvenimas, įgyti aukščiausiąją valdžią Nebadone.

128:0.4 (1407.4) 2. Visuotinį Tėvą apreikšti mirtingiesiems gyventojams laiko ir erdvės pasauliuose ir šituos pačius mirtinguosius veiksmingiau vesti į geresnį Visuotinio Tėvo supratimą.

128:0.5 (1407.5) Visa kita nauda tvariniui ir visatos privalumai buvo šalutiniai ir antraeiliai šitų mirtingojo savęs padovanojimo pagrindinių tikslų atžvilgiu.

1. Dvidešimt pirmieji metai (15 m. po Kr. gim.)

128:1.1 (1407.4) Pasiekęs suaugusiojo amžių, Jėzus pradėjo rimtai ir visiškai sąmoningai vykdyti užduotį, jog užbaigtų patyrimą įsisavindamas žinias apie savo išmintingų tvarinių žemiausios formos gyvenimą, šituo galutinai ir visiškai užsitarnaudamas teisę be jokių apribojimų valdyti savo paties sukurtą visatą. Jis pradėjo vykdyti šitą stulbinančią užduotį iki galo suvokdamas savo dualistinę prigimtį. Bet šitas dvi prigimtis jis jau buvo veiksmingai sujungęs į vieną—į Jėzų iš Nazareto.

128:1.2 (1407.5) Jošua, Juozapo sūnus, puikiausiai žinojo, kad jis yra vyras, mirtingas žmogus, gimęs iš moters. Tai rodo ir jo pirmojo pavadinimo, *Žmogaus Sūnus*, pasirinkimas. Jis iš tikrųjų turėjo materialų kūną ir kraują, ir net dabar, kada jis suverenia valdžia valdo visatos likimus, tarp savo daugelio dorai užsitarnautų vardų tebeturi Žmogaus Sūnaus vardą. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, jog Visuotinio Tėvo kuriantis Žodis—Sūnus Kūrėjas—“tapo kūnu ir kaip šios sferos žmogus gyveno Urantijoje.” Jis sunkiai dirbdavo, pavargdavo, ilsėdavosi, ir miegodavo. Jis išalkdavo ir tokį poreikį malšindavo maistu; jis ištrokšdavo ir savo troškulį numalšindavo vandeniu. Jis patyrė visą gamą žmogiškųjų jausmų ir emocijų; jis buvo “visais atžvilgiais išmėgintas, net ir taip, kaip ir jūs esate išmėginami,” ir jis kentėjo ir mirė.

128:1.3 (1407.6) Jis įgavo žinių, įgijo patyrimo, ir šitas žinias ir patyrimą sujungė į išmintį lygiai taip, kaip tą daro ir kiti mirtingieji. Iki savo krikšto jis nesinaudojo jokia viršgamtine galia. Jis nesinaudojo jokiais priemonėmis, kurios nebuvo jo žmogiškojo sugebėjimo kaip Juozapo ir Marijos sūnaus dalis.

128:1.4 (1408.1) Kas susiję su jo ikižmogiškosiomis egzistencijos savybėmis, tai jis pats buvo jų atsisakęs. Iki savo viešojo darbo pradžios jo žinios apie žmones ir įvykius visiškai ribojosi juo pačiu. Jis buvo tikras žmogus tarp žmonių.

128:1.5 (1408.2) Tai yra amžinai ir nuostabiai teisinga: “Mes turime aukštą valdovą, kurį gali jaudinti mūsų silpnybių jausmas. Mes turime tokį Valdovą, kuris visais požiūriais buvo išbandytas ir gundomas taip, kaip ir mes esame išbandomi ir gundomi, ir vis tik jis yra be nuodėmės.” Ir kadangi jis pats kentėjo, kada buvo

bandomas ir išmėginamas, tai jis puikiai sugeba suprasti tuos ir tarnauti tiems, kurie yra susipainioję ir prislėgti.

128:1.6 (1408.3) Nazareto dailidė dabar iki galo suprato jo laukiantį darbą, bet jis nusprendė savo žmogiškąjį gyvenimą gyventi taip, kad jis tekėtų natūralia vaga. Ir kai kuriuose iš šitų reikalų jis iš tiesų yra pavyzdys savo mirtingiesiems tvariniams, yra net ir užrašyta: “Tegu jūsų viduje būna šitas protas, kuris taip pat buvo ir Kristuje Jėzuje, kuris, turėdamas Dievo prigimtį, nemanė, jog būti lygiam su Dievu yra keista. Bet jis pavertė save mažareikšmiu ir, įgaudamas tvarinio formą, gimė žmogiškuoju pavidalu. Ir šitaip sumodeliuotas žmogaus pavidalu, jis nusižemino tiek, jog sutiko mirti, mirti net ir ant kryžiaus.”

128:1.7 (1408.4) Savo mirtingąjį gyvenimą jis gyveno tiesiog taip, kaip žmogiškosios šeimos ir kiti nariai gali gyventi savąjį, “kuris tuo metu, kada gyveno materialiam kūne, taip dažnai siūlė į viršų maldas ir nuolankius prašymus, net ir su stipriais jausmais ir ašaromis, Tam, kuris gali išgelbėti nuo viso blogio, ir jo maldos buvo veiksmingos, nes jis tikėjo.” Dėl to jam reikėjo gimti tokiam, kaip ir jo sielos broliai *visais atžvilgiais* tam, kad galėtų tapti gailestingu ir suprantingu jų aukščiausiuoju valdovu.

128:1.8 (1408.5) Dėl savo žmogiškosios prigimties jis niekada neabejojo; ji buvo savaime akivaizdi ir visada buvo jo sąmonėje. Bet kai dėl jo dieviškosios prigimties, tai visada likdavo vietos abejonei ir spėliojimui, bent jau taip buvo iki pat jo krikšto. Dieviškumo sąmoningas suvokimas buvo lėtas ir, žmogiškuoju požiūriu, natūralus evoliucinis atskleidimas. Šitas dieviškumo atskleidimas ir sąmoningas suvokimas prasidėjo

Jeruzalėje, kada jam dar nebuvo trylikos metų, kai jo žmogiškojoje egzistencijoje įvyko pirmasis viršgamtinis atsitikimas; ir šitas patyrimas, siekiant savo dieviškosios prigimties sąmoningo suvokimo, buvo užbaigtas jo antrojo viršgamtinio patyrimo metu materialiam kūne, tai buvo tas epizodas, kuris atsitiko tuomet, kada Jonas jį pakrikštijo Jordano upėje, tas įvykis pažymėjo jo tarnavimo ir mokymo viešos karjeros pradžią.

128:1.9 (1408.6) Tarp šitų dviejų dangiškųjų apsireiškimų, pirmojo, kai jam ėjo tryliktieji metai, ir, antrojo, kada jį krikštijo, šito įsikūnijusio Sūnaus Kūrėjo gyvenime neįvyko nieko viršgamtiško ar viršžmogiško. Nepaisant šito, Betliejaus kūdikis, berniukas, jaunuolis, ir vyras iš Nazareto, tikrovėje buvo įsikūnijęs visatos Kūrėjas; bet jis niekada nė menkiausiu laipsniu nepasinaudojo šita galia, taip pat jis nepasinaudojo ir dangiškųjų asmenybių vadovavimu, išskyrus savo sargo serafimo vadovavimą, gyvendamas savo žmogiškąjį gyvenimą iki tos dienos, kada jį pakrikštijo Jonas. Ir mes tie, kurie šitaip liudijame, žinome, ką sakome.

128:1.10 (1408.7) Ir vis tik, per visus šituos metus, kada jis gyveno materialiam kūne, jis iš tiesų buvo dieviškas. Jis iš tikrųjų buvo Rojaus Tėvo vienas iš Sūnų Kūrėjų. Kada kartą jis pradėjo savo viešą karjerą, po to, kai formaliai užbaigė savo grynai mirtingąjį patyrimą tam, kad įgytų aukščiausiąją valdžią, jis be jokių dvejonų viešai pripažino, jog yra Dievo Sūnus, jis be jokių dvejojimų viešai pareiškė, “Aš esu Alfa ir Omega, pradžia ir pabaiga, pirmasis ir paskutinis.” Vėlesniaisiais metais jis neprieštaravo, kada buvo vadinamas Šlovės Viešpačiu, Visatos Valdovu, visos kūrinijos Viešpačiu

Dievu, Izraelio Šventuoju, visų Viešpačiu, mūsų Viešpačiu ir mūsų Dievu, Dievu su mumis, turinčiu vardą aukštesnį už bet koki kitą vardą ir visuose pasauliuose, visatos Visagalybe, šitos kūrinijos Visatos Protu, Tuo Vienu, kuriame yra paslėpti visi išminties ir žinių turtai, To, kuris užpildo visus daiktus, pilnatve, amžinojo Dievo amžinuoju Žodžiu, Tuo, kuris buvo iki visų daiktų ir iš kurio susideda visi daiktai, dangaus ir žemės Kūrėju, visatos Rėmėju, visos Žemės teisėju, amžinojo gyvenimo Suteikėju, Tikruoju Piemeniu, pasaulių Išlaisvintoju, ir mūsų išgelbėjimo Vadovu.

128:1.11 (1409.1) Jis niekada neprieštaravo nė dėl vieno iš šitų vardų, kada buvo jais vadinamas po to, kai vėlesniaisiais metais iš savo grynai žmogiškojo gyvenimo jis pakilo į sąmoningą suvokimą apie dieviškumo tarnavimą žmonijoje, ir žmonijos labui, ir žmonijai šitame pasaulyje ir visuose kituose pasauliuose. Jėzus paprieštaravo tikrai dėl vieno jam taikyto vardo: Kada vieną kartą jis buvo pavadintas Emanueliu, tada jis tiesiog atsakė, “Tai ne aš, tai yra mano vyresnysis brolis.”

128:1.12 (1409.2) Visada, net ir po to, kai jis ėmė gyventi daug platesnės reikšmės gyvenimą žemėje, Jėzus nuolankiai pakludavo Tėvo danguje valiai.

128:1.13 (1409.3) Po savo krikšto jis nieko negalvojo apie tai, jog savo nuoširdiems tikintiesiems ir dėkingiems pasekėjams leistų save garbinti. Net ir tuo metu, kada jis grūmėsi su skurdu ir savo rankomis sunkiai dirbo tam, kad patenkintų savo šeimos būtiniausius poreikius, jo suvokimas, kad jis yra Dievo Sūnus, augo; jis žinojo, kad yra sutvėręs dangų ir šitą pačią žemę, kurioje dabar jis gyvena savo žmogiškąjį gyvenimą. Ir dangiškųjų būtybių gausybės per visą didingą ir stebinčią visatą

lygiai taip pat žinojo, jog šitas Nazareto vyras yra jų mylimas Valdovas ir tėvas-Kūrėjas. Gili nežinomybė buvo persmelkusi Nebadono visatą per visus šituos metus; visos dangiškosios akys savo žvilgsnį buvo nukreipusios į Urantiją—į Palestiną.

^{128:1.14 (1409.4)} Šitais metais į Jeruzalę Jėzus nuėjo su Juozapu, kad atšvęstų Perėjimo šventę. Į šventyklą nuvedęs išventinimui Jokūbą, jis manė, kad jo pareiga yra nuvesti ir Juozapą. Jėzus niekada nerodė nė menkiausio šališkumo santykiuose su savo šeimos nariais. Į Jeruzalę jis su Juozapu keliavo įprastu maršrutu per Jordano slėnį, bet į Nazaretą jis grįžo rytiniu Jordano upės keliu, kuris vedė per Amatusą. Einant palei Jordano upę, Jėzus pasakojo Juozapui žydų istoriją, o keliaujant atgal jis aiškino apie Rubeno, Gado, ir Gilijado žinomų genčių, kurios tradiciškai gyveno šituose regionuose į rytus nuo upės, patyrimus.

^{128:1.15 (1409.5)} Juozapas Jėzui pateikė daug orientacinių klausimų apie jo gyvenimo misiją, bet į didžiąją dalį šitų klausinėjimų Jėzus tikrai atsakydavo, “Manoji valanda dar neatėjo.” Tačiau, šitų atvirų diskusijų metu buvo išsakyta daug tokių žodžių, kuriuos Juozapas prisiminė per vėlesniųjų metų sukrečiančius įvykius. Jėzus, su Juozapu, šitas Perėjimo šventes praleido su savo trimis draugais Betanėje, tai tapo jo tradicija, kada jis lankydavosi Jeruzalėje tam, kad dalyvautų šitoje šventėje.

2. Dvidešimt antrieji metai (16 m. po Kr. gim.)

^{128:2.1 (1409.6)} Šitie metai buvo vieneri iš kelerių metų, kada Jėzaus broliai ir seserys susidūrė su tokiais išbandymais ir sunkiais išmėginimais, kurie yra būdingi paauglystės amžiui su savo problemomis ir prisiderinimais. Dabar Jėzaus brolių ir seserų

amžius apėmė spektrą nuo septynerių metų iki aštuoniolikos metų, ir jis visą laiką buvo užsiėmęs padėdamas jiems prisiderinti prie savojo gyvenimo naujų intelektualių ir emocinių impulsų atsiradimo. Jis šitokiu būdu turėjo kovoti su paauglystės problemomis, kada jos ėmė pasireikšti jo jauneniųjų brolių ir seserų gyvenime.

^{128:2.2 (1410.1)} Šitais metais mokyklą užbaigė Simonas ir pradėjo dirbti su Jėzaus senu vaikystės žaidimų draugu ir visuomet pasirengusiu gynėju, Jokūbu mūrininku. Po kelių šeimyninių pasitarimų buvo nuspręsta, jog visiems vaikinams imtis dailidės amato nėra išmintinga. Buvo manoma, jog įsisavinę įvairių amatų, jie bus pasirengę imtis kontraktų statyti ištikus pastatus. Be to, visiems darbo neužteko, nes trys iš jų dailidėmis dirbo visą darbo dieną.

^{128:2.3 (1410.2)} Šitais metais Jėzus toliau įrenginėjo namus ir toliau dirbo baldžiaus darbus, bet didžiausią laiko dalį jis praleisdavo remonto dirbtuvėse, kurios aptarnavo vilkstines. Šitose dirbtuvėse pakaitomis su juo ėmė dirbti ir Jokūbas. Šitų metų antrojoje pusėje, kada dailidės darbų aplink Nazaretą beveik nebebuvo, Jėzus paliko Jokūbą atsakingu už remonto dirbtuves, o Juozapą paliko šeimyninėje staliaus dirbtuvėje, tuo tarpu jis pats išėjo į Sepforį dirbti pas kalvį. Jis šešis mėnesius dirbo su metalais ir įgijo nemažų įgūdžių prie priekalo.

^{128:2.4 (1410.3)} Prieš imdamasis naujojo darbo Sepforyje, Jėzus surengė vieną iš savo reguliarių šeimyninių pasitarimų ir Jokūbą, tuomet tik sulaukusį aštuoniolikos metų amžiaus, iškilmingai paskyrė laikinai einančiu šeimos galvos pareigas. Jis savo broliui pažadėjo visokeriopą paramą ir visišką bendradarbiavimą ir iš kiekvieno šeimos nario gavo formalų

pasižadėjimą paklusti Jokūbui. Nuo šitos dienos Jokūbas prisiėmė visišką finansinę atsakomybę už šeimą, Jėzus kas savaitę savo uždarbį atiduodavo broliui. Niekada daugiau Jėzus nebeperėmė vadžių iš Jokūbo rankų. Tuo metu, kada jis dirbo Sepforyje, jis būtų galėjęs kiekvieną naktį pareiti namo, iškilus reikalui, bet namo jis negriždavo sąmoningai, teisindamasis oru ir kitokiomis priežastimis, bet jo tikrasis motyvas buvo noras išmokyti Jokūbą ir Juozapą nešti šeimos atsakomybės našta. Jis buvo pradėjęs tą lėtą procesą šeimą atskirti nuo savęs. Į Nazaretą Jėzus sugriždavo kiekvieną Sabatą, o kartais ir paprastomis savaitės dienomis, kada iškildavo reikalas, jog pasižiūrėtų, kaip veikia naujasis planas, suteiktų patarimą arba pasiūlytų naudingų minčių.

^{128:2.5 (1410.4)} Dėl to, jog per šešis mėnesius didelę laiko dalį jis gyveno Sepforyje, Jėzus gavo naują galimybę geriau susipažinti su pagonių požiūriu į gyvenimą. Jis dirbo su pagonimis, gyveno su pagonimis, ir visais įmanomais būdais jis iš tikrųjų išsamiai ir uoliai studijavo jų gyvenimo įpročius ir pagonišką mąstymą.

^{128:2.6 (1410.5)} Erodo Antipo gimtojo miesto moraliniai standartai buvo tiek smarkiai žemesni net ir už vilkstinių miesto Nazareto moralinius standartus, jog po šešių mėnesių gyvenimo Sepforyje Jėzus buvo linkęs ieškoti preteksto tam, kad sugrižtų į Nazaretą. Toji grupė, kuriai jis dirbo, turėjo dalyvauti visuomeninių pastatų statyboje tiek Sepforyje, tiek ir naujajame Tiberijaus mieste, o Jėzus nebuvo linkęs ką nors dirbti Erodo Antipo priežiūroje. Ir vis tik buvo dar ir kitų priežasčių, dėl kurių buvo išmintinga, Jėzaus nuomone, jam sugrižti į Nazaretą. Jam sugrižus į remonto dirbtuves, jis

daugiau šeimos reikalų asmeniškai nebereguliavo. Dirbtuvėje jis dirbo kartu su Jokūbu ir kiek tik įmanoma leido jam toliau vadovauti šeimai. Jokūbas tvarkė šeimos išlaidas ir valdė šeimos biudžetą netrukdomas.

^{128:2.7 (1410.6)} Būtent kaip tik tokiu išmintingu ir apgalvotu suplanavimu Jėzus ruošė kelią tam, jog galiausiai galėtų pasitraukti iš aktyvaus dalyvavimo savosios šeimos reikaluose. Kada Jokūbas buvo sukaupęs dvejų metų patirtį kaip laikinoji šeimos galva—ir likus dvejiems metams iki jo (Jokūbo) vedybų—Juozaui buvo pavesta tvarkyti šeimos pinigus ir buvo patikėtas bendras šeimos valdymas.

3. Dvidešimt tretieji metai (17 m. po Kr. gim.)

^{128:3.1 (1411.1)} Šitais metais finansinis spaudimas šiek tiek atlėgo, nes dirbo keturiose. Miriama nemažai uždirbdavo pardavinėdama pieną ir sviestą; Morta buvo tapusi puikia audėja. Už remonto dirbtuves buvo sumokėta daugiau negu vienas trečdalis pirkinio kainos. Tokia padėtis leido Jėzui nutraukti darbą trims savaitėms tam, kad į Jeruzalę į Perėjimo šventę nuvestų Simoną, ir po tėvo mirties tai buvo ilgiausias laikotarpis, praleistas nedirbant kasdienio sunkaus darbo.

^{128:3.2 (1411.2)} Į Jeruzalę jie keliavo Dekapolio keliu ir per Pelą, Gerasą, Filadelfiją, Hešboną, ir Jerichą. Į Nazaretą jie sugrižo pakrantės maršrutu, per Lydą, Jopą, Cezarėją, nuo ten, apeidami aplink Karmelio kalną, pateko į Ptolemėją ir Nazaretą. Šita kelionė gana gerai supažindino Jėzų su visa Palestinos dalimi į šiaurę nuo Jeruzalės rajono.

^{128:3.3 (1411.3)} Filadelfijoje Jėzus ir Simonas susipažino su pirkliais iš Damasko, kuriam šita Nazareto pora taip smarkiai patiko, jog šis išsireikalavo, kad jie apsistotų su juo drauge jo rezidencijoje Jeruzalėje. Tuo metu, kada Simonas būdavo šventykloje, Jėzus didžiąją laiko dalį praleisdavo šnekėdamasis apie pasaulio reikalus su šituo gerai išsilavinusiu ir daug keliavusiu vyru. Šitam pirkliui priklausė daugiau negu keturi tūkstančiai vilkstinės kupranugarių; jis turėjo interesų visame romėnų pasaulyje, ir dabar jis buvo pakeliui į Romą. Jis pasiūlė Jėzui atvykti į Damaską tam, jog imtų dalyvauti savame importo iš Rytų versle, bet Jėzus paaiškino, kad jis nemanė, jog turėtų kokią nors pasiteisinimą dėl to, kad išvyktų taip toli nuo savo šeimos kaip tik tokiu metu. Bet grįžtant namo, jis daug mąstė apie šituos tolimus miestus ir net apie dar toliau nutolusias šalis Tolimuosiuose Vakaruose ir Tolimuosiuose Rytuose, šalis, apie kurias taip dažnai buvo girdėjęs šnekant vilkstinių keliauninkus ir varovus.

^{128:3.4 (1411.4)} Simonui viešnagė Jeruzalėje labai patiko. Jis buvo deramu būdu priimtas į Izraelio bendriją, kada Perėjimo šventės metu buvo įšventinti nauji įsakymo sūnūs. Tuo metu, kai Simonas dalyvavo Perėjimo šventės ceremonijose, Jėzus vaikštinėjo tarp gausybės atvykėlių ir dalyvavo daugelyje įdomių asmeninių pokalbių su didžiuliu skaičiumi atsivertėlių į žydų tikėjimą pagonių.

^{128:3.5 (1411.5)} Galbūt pats reikšmingiausias iš visų šitų susitikimų buvo su jaunu graiku, vardu Steponas. Šitas jaunas vyras Jeruzalėje lankėsi pirmą kartą ir atsitiktinai sutiko Jėzų Perėjimo šventinės savaitės ketvirtadienio popietę. Tuo metu, kada jie abu vaikštinėjo, apžiūrinėdami asmonėjų rūmus, Jėzus

pradėjo nereikšmingą kasdienį pokalbį, kuris baigėsi tuo, kad jie susidomėjo vienas kitu ir kuris atvedė į keturių valandų diskusiją apie gyvenimo būdą ir apie tikrąjį Dievą ir jo garbinimą. Steponą nepaprastai paveikė tai, ką Jėzus pasakė; jis niekada nepamiršo jo žodžių.

^{128:3.6 (1411.6)} Ir tai buvo tas pats Steponas, kuris vėliau tapo tikinčiuoju į Jėzaus mokymus ir už kurio drąsumą skelbiant šią ankstyvąją evangeliją įniršę žydai jį užmėtė negyvai akmenimis. Kai kada šis nepaprastas Stepono drąsumas, skelbiant savo požiūrį į naująją evangeliją, buvo tiesioginė šio ankstyvesniojo pasikalbėjimo su Jėzumi pasekmė. Bet Steponas niekada net ir menkiausiu laipsniu neįtarė, jog tas galilėjietis, su kuriuo jis buvo šnekėjęs maždaug prieš penkiolika metų, buvo tas pats asmuo, kurį jis vėliau paskelbė pasaulio Išgelbėtoju, ir dėl kurio taip greitai jis turėjo paaukoti savąją gyvybę, tokiu būdu tapdamas naujai atsirandančio krikščioniškojo tikėjimo pirmuoju kankiniu. Kada Steponas savąją gyvybę aukojė dėl to, kad užsipuolė žydų šventyklą ir jos tradicinius papročius, ten stovėjo vienas vyras vardu Saulius, Tarsos gyventojas. Ir kada Saulius pamatė, kaip šitas graikas gali gyvybę aukoti už savąjį tikėjimą, tada jo širdyje buvo sukeltos tos emocijos, kurios galiausiai jį atvedė į tai, kad jis ėmė remti tą reikalą, už kurį mirė Steponas; vėliau jis tapo tuo energinguoju ir nepalenkiamuoju Pauliumi, filosofu, jeigu ne vieninteliu krikščionių religijos įkūrėju.

^{128:3.7 (1412.1)} Sekmadienį po Perėjimo šventinės savaitės Simonas ir Jėzus iškeliavo atgal į Nazaretą. Simonas niekada nepamiršo, ko jį mokė Jėzus šitos kelionės metu. Jis visada mylėjo Jėzų, bet dabar pajuto, jog savo tėvą-brolį pradeda suprasti. Jie daug

kartų nuoširdžiai šnekėjosi, keliaudami per šalį ir ruošdami valgi šalia kelio. Į namus jie parvyko ketvirtadienio popietę, ir Simonas tą naktį ilgai neleido šeimai eiti miegoti pasakodamas savuosius įspūdžius.

^{128:3.8 (1412.2)} Mariją labai nuliūdino Simono paaiškinimas, kad Jėzus, lankydamasis Jeruzalėje, didžiąją laiko dalį praleido, “bendraudamas su svetimšaliais, ypač su tais, kurie buvo iš tolimųjų šalių.” Jėzaus šeima niekada negalėjo suvokti jo didžiulio susidomėjimo žmonėmis, jo troškimo bendrauti su jais, susipažinti su jų gyvenimo būdu, ir išsiaiškinti, apie ką jie galvoja.

^{128:3.9 (1412.3)} Nazareto šeimą vis labiau ir labiau ėmė spausti tiesioginės ir žmogiškos problemos; nebe dažnai buvo minima Jėzaus ateities misija, ir tikrai labai retai jis ir pats kalbėjo apie savo būsimą karjerą. Jo motina retai kada bemažtė apie tai, kad jis yra pažadėtasis vaikelis. Palaipsniui ji ėmė atsisakyti tos minties, kad Jėzus turi vykdyti kažkokią dieviškąją misiją žemėje, bet kartais jos įtikėjimas būdavo atgaivinamas tada, kada ji susimąstydavo, prisimindama Gabrielio apsilankymą prieš vaiko gimimą.

4. Damasko epizodas

^{128:4.1 (1412.4)} Šitų metų paskutiniuosius keturis mėnesius Jėzus praleido Damaske, svečiuodamasis pas pirklių, kuri pakeliui į Jeruzalę pirmą kartą buvo sutikęs Filadelfijoje. Šito pirklio atstovas, vykdamas per Nazaretą, surado Jėzų ir palydėjo jį į Damaską. Šitas iš dalies žydas pirklys pasiūlė paskirti labai stambią pinigų sumą tam, jog Damaske būtų įkurta religinės filosofijos mokykla. Jis planavo sukurti tokį švietimo centrą,

kuris pralenktų Aleksandriją. Ir jis pasiūlė Jėzui nedelsiant išvykti į ilgą kelionę po pasaulio švietimo centrus tam, kad pasirengtų tapti šito naujojo projekto vadovu. Tai buvo viena iš didžiausių pagundų, kurią kada nors savo grynai žmogiškosios karjeros metu patyrė Jėzus.

^{128:4.2 (1412.5)} Netrukus šitas pirklys pristatė Jėzui dvylikos pirklių ir bankininkų grupę, kuri sutiko paremti šitą naujai projektuojamą mokyklą. Jėzus išreiškė didžiulį susidomėjimą siūloma mokykla, padėjo jiems suplanuoti jos organizavimą, bet visada išsakydavo nuogastavimą, kad jo kiti ir neišreikšti, bet ankstesni įsipareigojimai neleis jam priimti vadovavimo tokiam pretenzingam projektui. Jo būsimasis geradarys buvo atkaklus, ir jis Jėzų pelningai įdarbino savo namuose, kad jis galėtų vertėjauti, tuo tarpu jis pats, jo žmona, ir sūnūs ir dukros stengėsi Jėzų įtikinti, kad šis priimtų jam siūlomą garbę. Bet jis nesutikdavo. Jis puikiai žinojo, kad jo misijos žemėje neturi remti mokymosi institucijos; jis žinojo, kad jis nėra mažiausiu laipsniu neturi įsipareigoti dėl to, kad jam vadovautų “žmonių tarybos,” nesvarbu, kad ir kokius taurius ketinimus jos puoselėtų.

^{128:4.3 (1412.6)} Tą, kurį atstūmė Jeruzalės religiniai vadovai, net jam ir pademonstravus savo savybes vadovauti, pripažino ir entuziastingai pasveikino kaip nuostabų mokytoją Damasko verslininkai ir bankininkai, ir visa tai vyko tuo metu, kada jis buvo negarsus ir nežinomas dailidė iš Nazareto.

^{128:4.4 (1412.7)} Savo šeimai jis niekada nepasakojo apie šitą pasiūlymą, ir šitų metų pabaigoje jis buvo sugrįžęs į Nazaretą ir toliau vykdė savo kasdienes pareigas tarsi jo niekada ir nebūtų vilioję jo draugai iš Damasko savimeilę glostančiais

pasiūlymais. Šitie Damasko vyrai vėlesnio Kapernaumo gyventojų, kuris apvertė visą žydiją aukštyn kojomis, taip pat niekada nesusiejo su buvusiu dailide iš Nazareto, kuris išdrįso atsisakyti tos garbės, kurią galėjo užtikrinti jų apjungtas turtas.

^{128:4,5 (1413.1)} Jėzus savo gyvenimo įvairius epizodus sugebėjo labai protingai ir sąmoningai atskirti taip, kad, žmonių akimis žiūrint, jie niekada nebuvo tarpusavyje susiejami kaip vieno ir to paties individo veiksmai. Vėlesniaisiais metais jis ne kartą klausėsi, kaip buvo pasakojama šita pati istorija apie keistą galilėjietį, kuris atmetė galimybę įkurti mokyklą Damaske, kad ši galėtų varžytis su Aleksandrija.

^{128:4,6 (1413.2)} Vienas iš tikslų, kurių siekė Jėzus, stengdamasis atskirti kai kuriuos savo žemiškojo patyrimo epizodus, buvo užkirsti kelią tam, jog nebūtų suformuota tokia įvairiapusė ir įspūdinga karjera, dėl kurios vėlesniosios kartos imtų garbinti mokytoją vietoje to, kad paklustų tai tiesai, kuria jis gyveno ir kurios mokė. Jėzus nenorėjo sukurti tokio žmogiškojo pasiekimo grandinės, kuri atitrauktų dėmesį nuo jo mokymų. Jis labai anksti suvokė, kad jo pasekėjai jaus pagundą suformuluoti religiją *apie* jį ir kuri gali tapti karalystės evangelijos, kurią jis ketino skelbti pasauliui, varžove. Todėl, per kupiną įvykių savo gyvenimą jis nuosekliai stengėsi užgniaužti viską, kas, jo manymu, gali būti paversta tuo, kas pasitarnautų šiam natūraliam žmogiškajam polinkiui aukštinti mokytoją, o ne skelbti jo mokymus.

^{128:4,7 (1413.3)} Šitas pats motyvas taip pat paaiškina, kodėl jis sutiko, kad jį pažinotų skirtingais vardais savo įvairiapusio gyvenimo žemėje skirtingais laikotarpiais. Ir vėl, jis nenorėjo, kad jo šeima ar kiti žmonės, patirtų kokį nors netinkamą poveikį, kuris

vestų juos į tikėjimą į jį prieš savo pačių nuoširdų įsitikinimą. Jis visada atsisakydavo pasinaudoti žmogiškuoju protu nepelnytai ar nedorai. Jis nenorėjo, kad žmonės tikėtų į jį, jeigu jų širdys nereaguoja į tas dvasines realybes, kurios yra apreiškiamos jo mokymuose.

^{128:4.8 (1413.4)} Iki šitų metų pabaigos Nazareto šeima tvarkėsi gana sklandžiai. Vaikai augo, o Marija ėmė priprasti prie to, kad Jėzus būdavo išvykęs iš namų. Jis ir toliau savo uždarbi perduodavo Jokūbui, kad paremtų šeimą, sau pasilikdamas tikrai mažą dalį savo tiesioginėms asmeninėms išlaidoms.

^{128:4.9 (1413.5)} Metams einant, vis sunkiau buvo galima suvokti, jog šitas vyras yra Dievo Sūnus žemėje. Atrodė, kad jis tapo visiškai panašus į šios sferos individą, tiesiog dar vienas žmogus tarp žmonių. Ir taip buvo nurodęs Tėvas danguje, kad šis savęs padovanojimas vystytųsi būtent šitokiu būdu.

5. Dvidešimt ketvirtieji metai (18 m. po Kr. gim.)

^{128:5.1 (1413.6)} Tai buvo pirmieji metai, kada Jėzus buvo santykinai laisvas nuo šeimyninių pareigų. Jokūbui labai gerai sekėsi tvarkyti namus su Jėzaus patarimų ir pinigų pagalba.

^{128:5.2 (1413.7)} Kitą savaitę po šitų metų Perėjimo šventės iš Aleksandrijos į Nazaretą atvyko jaunas vyras tam, kad, kada nors vėliau šiais metais, tarp Jėzaus ir vienos Aleksandrijos žydų grupės kokioje nors vietoje Palestinos pakrantėje surengtų susitikimą. Šitas pasitarimas buvo numatytas, kad vyks birželio vidurį, ir Jėzus išvyko į Cezariją, kad susitiktų su penkiais žymiais Aleksandrijos žydais, kurie maldavo jį įsikurti jų

mieste ir tapti religiniu mokytoju, pasiūlydami kaip pradinį paskatinimą chazano padėjėjo vietą pagrindinėje jų sinagogoje.

128:5.3 (1414.1) Šito komiteto atstovas Jėzui aiškino, kad Aleksandrijai yra lemta tapti viso pasaulio žydų kultūros būstine; kad žydų reikalų helenistinė srovė iš tikrųjų buvo pranokusi Babilono minties mokyklą. Jie priminė Jėzui apie nelaimę pranašaujančius gandus apie maištą Jeruzalėje ir visoje Palestinoje ir užtikrino jį, kad bet koks Palestinos žydų sukilimas bus tolygus nacionalinei savižudybei, kad Romos geležinė ranka nuslopins maištą per tris mėnesius, ir kad Jeruzalė bus sugriauta, o šventykla bus sulyginta su žeme, kad nebus palikta akmenų ant akmenų.

128:5.4 (1414.2) Jėzus išklause viską, ką jie norėjo pasakyti, padėkojo jiems už jam pareikštą pasitikėjimą, ir, atsisakydamas vyksti į Aleksandriją, iš esmės tepasakė, “Manoji valanda dar neatėjo.” Juos pritrenkė jo akivaizdus abejingumas tai garbei, kurią jie stengėsi jam suteikti. Prieš išsiskirdami su Jėzumi, jie padovanojo jam piniginę su pinigais kaip jo Aleksandrijos draugų pagarbos ženklą ir kaip kompensaciją už sugaištą laiką ir išlaidas, kurias jis patyrė, atvykdamas į Cezarėją pasitarti su jais. Bet jis lygiai taip pat atsisakė ir pinigų, tardamas: “Juozafo namai niekada nepriimdavo išmaldų, ir mes negalime valgyti svetimo duonos tol, kol stiprias rankas turiu aš pats ir kol gali dirbti mano broliai.”

128:5.5 (1414.3) Jo draugai iš Egipto išplaukė atgal į namus, o vėlesniaisiais metais, kada jie išgirdo gandus apie Kapernaumo valčių gamintoją, kuris kėlė tokį sujudimą Palestinoje, nedaugelis iš jų pamanė, jog tai buvo tas pats išaugęs Betliejaus kūdikis ir tas pats keistai besielgiantis galilėjietis, kuris be

ceremonijų atmetė kvietimą tapti didžiu mokytoju Aleksandrijoje.

^{128:5.6 (1414.4)} Jėzus sugrįžo į Nazaretą. Šitų metų likę šeši mėnesiai buvo toks laikotarpis, kada įvykių atsitiko mažiausia per jo visą karjerą. Jis džiaugėsi šituo laikinuoju poilsiu nuo įprastų savo gyvenimo problemų, kurias reikėdavo spręsti, ir sunkumų, kuriuos reikėdavo nugalėti. Jis daug bendravo su savo Tėvu danguje ir padarė milžinišką pažangą įsisavindamas savo žmogiškąjį protą.

^{128:5.7 (1414.5)} Bet laiko ir erdvės pasaulyuose žmogiškieji reikalai sklandžiai klostosi neilgai. Gruodžio mėnesį Jokūbas privačiai kalbėjosi su Jėzumi, paaiškindamas jam, kad jis yra labai įsimylėjęs Estą, merginą iš Nazareto, ir kad jie kada nors norėtų susituokti, jeigu tą būtų galima sutvarkyti. Jis atkreipė dėmesį į tą faktą, kad Juozapui greitai bus aštuoniolika metų, ir jam tai būtų geras patyrimas pasinaudoti galimybe tapti laikinąja šeimos galva. Jėzus davė sutikimą tam, kad Jokūbas vestų po dvejų metų, su sąlyga, jog, per šį laikotarpį, tinkamai parengs Juozapą tam, kad šis prisiimtų vadovavimą namams.

^{128:5.8 (1414.6)} Ir dabar pasipylė įvykiai—vedybos buvo nebetoli. Jokūbo sėkmė, gaunant Jėzaus sutikimą dėl vedybų, padrąsino ir Miriamą kreiptis į savo brolių-tėvą su savaisiais planais. Jokūbas, jaunesnysis mūrininkas, kažkada pats save pasiskyręs Jėzaus gynėju, dabar Jokūbo ir Juozapo verslo partneris, jau daug laiko siekė Miriamos rankos. Po to, kada Miriama savo planus išdėstė Jėzui, tuomet jis nurodė, kad Jokūbas ateitų pas jį jos rankos paprašyti oficialiai, ir pažadėjo, kad šias vedybas palaimins iš karto, kai tik ji pajaus, jog Morta yra pasirengusi tinkamai prisiimti vyriausiosios dukters pareigas.

^{128:5.9 (1414.7)} Kada Jėzus būdavo namuose, tada jis toliau mokė vakarais triskart per savaitę, per Sabatą dažnai skaitydavo raštus sinagogoje, bendravo su savo motina, mokė vaikus, ir apskritai elgėsi kaip garbingas ir gerbiamas Nazareto gyventojas Izraelio bendrijoje.

6. Dvidešimt penktieji metai (19 m. po Kr. gim.)

^{128:6.1 (1415.1)} Šiuos metus visa Nazareto šeima pradėjo būdama geros sveikatos ir šitais metais įprastą mokslą užbaigė visi vaikai, išskyrus tai, jog Morta dar turėjo šiek tiek padirbėti su Rūta.

^{128:6.2 (1415.2)} Jėzus buvo vienas iš stipriausių ir tobuliausių žmonijos atstovų, pasirodžiusių žemėje nuo Adomo dienų. Jo fizinis išsivystymas buvo nuostabus. Jo protas buvo aktyvus, aštrus, ir skvarbus—palyginus su savo amžininkų vidutiniu mentalitetu, jis buvo pasiekęs milžiniškų proporcijų—ir jo dvasia tikrai buvo žmogiškai dieviška.

^{128:6.3 (1415.3)} Šeimos finansinė padėtis buvo geriausia nuo to meto, kada ji neteko Juozapo nekilnojamojo turto. Buvo sumokėti paskutiniai įnašai už remonto dirbtuves, aptarnaujančias vilkstines; jie nebebuvo skolingi nė vienam žmogui, ir pirmą kartą per daugelį metų šiek tiek pinigų turėjo ateičiai. Esant tokiai padėčiai, ir kadangi savo kitus brolius jis buvo nuvedęs į Jeruzalę tam, kad jie dalyvautų savo pirmose Perėjimo šventės ceremonijose, tai Jėzus nusprendė lydėti ir Judą (kuris buvo ką tik baigęs sinagogos mokyklą) per pirmąjį jo apsilankymą šventykloje.

^{128:6.4 (1415.4)} Jie vyko į Jeruzalę ir sugrįžo atgal tuo pačiu maršrutu, per Jordano slėnį, kadangi Jėzus bijojo nemalonumų, kurie galėtų kilti, jeigu savo jaunąjį brolių jis vestų per Samariją. Jau Nazarete Judas keletą kartų turėjo vargo dėl savo ūmaus elgesio, paremto stipriais patriotiniais jausmais.

^{128:6.5 (1415.5)} Į Jeruzalę jie atvyko tinkamu laiku, ir buvo pakeliui į šventyklą, kad pirmą kartą aplankytų ją, kurios pats vaizdas Judą sujaudino ir suvirpino iki pat sielos gelmių, kai atsitiktinai jie sutiko Lozorį iš Betanės. Kol Jėzus šnekėjosi su Lozoriumi ir stengėsi susitarti dėl to, jog Perėjimo šventę atšvęstų kartu, Judas jiems visiems užvirė tikrą košę. Visiškai greta stovėjęs romėnų sargybinis, kelis kartus napadoriai replikavo žydaitės merginos, kuri tuo metu praėjo, adresu. Judas paraudo iš įniršio ir tuoj pat savo pasipiktinimą dėl tokio nepadorumo išreiškė tiesiogiai kareiviui ir tiek garsiai, kad šis išgirstų. Romėnų legionieriai dabar labai jautriai reaguodavo į viską, kas buvo susiję su žydų rodoma nepagarba; todėl sargybinis Judą tuoj pat suėmė. Jaunajam patriotui to jau buvo per daug, ir anksčiau negu Jėzus galėjo jį įspėti žvilgsniu, jis pats davė laisvę slopintiems antiromėniškiems jausmams, išsakydamas daugiažodį pasmerkimą, kuris dar labiau pablogino ir taip jau blogą padėtį. Judą, su greta einančiu Jėzumi, iš karto nuvedė į karinį kalėjimą.

^{128:6.6 (1415.6)} Jėzus stengėsi pasiekti, kad Judo byla būtų nagrinėjama tuoj pat, arba priešingu atveju, kad jį laiku paleistų ir jis galėtų tą vakarą atšvęsti Perėjimo šventę, bet jam šitie mėginimai nepasisekė. Kadangi kita diena buvo “šventojo susirinkimo” diena Jeruzalėje, tai net ir romėnai nedrįso pateikti kaltinimų žydui. Dėl to, Judas liko įkalintas iki

antrosios dienos po jo suėmimo ryto, ir Jėzus kalėjime liko kartu su juo. Jų nebuvo šventykloje ceremonijos metu, kada įstatymo sūnūs buvo priimti į Izraelio pilnateisę pilietybę. Judas tokioje oficialioje ceremonijoje nedalyvavo keletą metų, kol kitą kartą lankėsi Jeruzalėje Perėjimo šventės metu, ir tai įvyko ryšium su jo propagandiniu darbu uoliųjų, tos patriotinės organizacijos, kuriai jis priklausė ir kurioje buvo labai aktyvus, vardu.

^{128:6.7 (1415.7)} Jų antrosios dienos kalėjime rytą Jėzus pasirodė prieš karinį teisėją Judo vardu. Atsiprašęs dėl savo brolio jaunystės ir toliau aiškindamas tikrai juridinį pareiškimą, susijusį su incidento provokaciniu pobūdžiu, dėl kurio jo brolis ir buvo suimtas, Jėzus taip pateikė bylą, jog teisėjas pareiškė nuomonę, kad jaunasis žydas savo įnirtingam išsišokimui galėjo turėti kažkokį įmanomą pateisinimą. Įspėjęs Judą, kad šis daugiau nebeduotų sau valios dar kartą prasižengti dėl tokio neatsargaus elgesio, paleisdamas juos, jis tarė Jėzui: “Tu geriau nenuleisk akių nuo šito vaikio; jis gali pridaryti daug nemalonumų jums visiems.” Ir romėnų teisėjas sakė tiesą. Judas iš tiesų Jėzui pridarė daug vargo, ir visą laiką problemos būdavo tokio paties pobūdžio— susirėmimai su pilietine valdžia dėl savo neapgalvotų ir neišmintingų patriotinių protrūkių.

^{128:6.8 (1416.1)} Jėzus ir Judas nuėjo nakvynės į Betanę, paaiškinę, kodėl jiems nepavyko laikytis susitarimo dėl Perėjimo šventės vakarienės, o kitą dieną jie iškeliavo į Nazaretą. Jėzus nieko nepasakojo šeimai apie savo jaunojo brolio suėmimą Jeruzalėje, bet apie šitą epizodą jis ilgai šnekėjosi su Judu, praėjus maždaug trims savaitėms po jų sugrįžimo. Po šito pokalbio su Jėzumi šeimai Judas pasisakė pats. Jis niekada

neužmiršo to kantrumo ir atkaklumo, kokį per visą šitą varginantį patyrimą rodė jo brolis-tėvas.

^{128:6.9 (1416.2)} Tai buvo paskutinioji Perėjimo šventė, kurioje Jėzus buvo kartu su kuriuo nors iš savosios šeimos narių. Vis labiau Žmogaus Sūnus turėjo atitrūkti nuo artimo bendravimo su savo paties gimine.

^{128:6.10 (1416.3)} Šitais metais jo gilaus apmąstymo periodus dažnai nutraukdavo Rūta ir jos draugės. Ir visada Jėzus tikrai buvo pasirengęs atidėti apmąstymus apie savąjį ateities darbą pasaulio ir visatos labui, kad galėtų kartu pasidalinti šitų vaikelių vaikišku džiaugsmu ir jaunatvišku linksmumu, kurie niekada nepavargdavo klausytis Jėzaus, kada jis pasakodavo apie savo patyrimus įvairių kelionių į Jeruzalę metu. Joms taip pat labai patiko jo pasakojimai apie gyvūnus ir gamtą.

^{128:6.11 (1416.4)} Vaikai visada būdavo laukiami remonto dirbtuvėse. Prie dirbtuvės sienos Jėzus parūpino smėlio, medžio kaladėlių, ir akmenų, ir vaikų grupelės susiburdavo ten, kad linksmi praleistų laiką. Kada pavargdavo nuo žaidimų, patys drąsiausieji dirstelėdavo į dirbtuvių vidų, ir jeigu jų savininkai nebūdavo užsiėmę, tuomet jie įsidrąsindavo įeiti vidun ir tarti: “Dėde Jošua, išeik į lauką ir papasakok mums ilgą istoriją.” Tuomet jie išsivesdavo jį laukan, tempdami už rankų tol, kol jis atsisėsdavo ant mėgstamiausio didžiulio akmens ties dirbtuvių kampu, o vaikai susėsdavo ant žemės pusračiu prieš jį. Ir iš tiesų, kaip šitie mažyliai mylėjo savo Dėdę Jošua. Jie mokėsi juoktis, ir juoktis iš širdies. Buvo įprasta, jog vienas ar du mažiausieji užsiropšdavo ant jo kelių ir sėdėdavo ten, su nuostaba žiūrėdami į viršų į jo išraiškingus bruožus, kada jis

pasakodavo savo istorijas. Vaikai Jėzų mylėjo, ir Jėzus mylėjo vaikus.

^{128:6.12 (1416.5)} Jo draugams buvo sunku suvokti jo intelektualios veiklos spektrą, kaip jis gali taip staiga ir taip visiškai pereiti nuo gilos diskusijos apie politiką, filosofiją, ar religiją prie šitų vaikų nuo penkerių iki dešimties metų amžiaus nerūpestingo ir džiaugsmingo žaismingumo. Jo paties broliams ir seserims užaugus, kada jis turėjo daugiau laisvalaikio, ir prieš atsirandant anūkams, jis daug dėmesio skyrė šitiems mažyliams. Bet žemėje jis negyveno pakankamai ilgai, kad iš tikrųjų pasidžiaugtų anūkais.

7. Dvidešimt šeštieji metai (20 m. po Kr. gim.)

^{128:7.1 (1416.6)} Kada prasidėjo šitie metai, Jėzus iš Nazareto labai stipriai suvokė, kad jis turi potencialios galios platų diapazoną. Bet jis lygiai taip pat buvo visiškai įsitikinęs, jog šitos galios neturi panaudoti jo asmenybė kaip Žmogaus Sūnus, bent jau iki ateis jo valanda.

^{128:7.2 (1417.1)} Šituo metu jis mąstė daug, bet apie savąjį ryšį su savo Tėvu danguje pasakodavo mažai. Ir visų šitų apmąstymų išvada buvo vieną kartą išreikšta jo maldoje ant kalvos viršūnės, kada jis ištarė: “Nepriklausomai nuo to, kas aš esu, ir nesvarbu, kokią galią aš galiu ar negaliu turėti, aš visada paklusau ir visada paklusu savo Rojaus Tėvo valiai.” Ir vis tik, kada šitas žmogus Nazarete eidavo į savo darbą ir grįždavo iš jo, tiesiogine prasme tai buvo tiesa—kas susiję su milžiniška visata—kad “jame buvo paslėpti visi išminties ir žinių turtai.”

^{128:7.3 (1417.2)} Per visus šituos metus šeimyniniai reikalai klostėsi sklandžiai visiems, išskyrus Judą. Daug metų Jokūbas turėjo problemų su savo jauniausiuoju broliu, kuris nebuvo linkęs imtis darbo, taip pat nebuvo galima juo pasitikėti ir dėl to, kad jis ėmė savąją dalį šeimos išlaidoms padengti. Nors jis ir gyveno namie, bet nebuvo sąžiningas tuo atžvilgiu, jog šeimos paramai uždirbtų savąją dalį.

^{128:7.4 (1417.3)} Jėzus buvo ramus žmogus, ir kartas nuo karto jį tikrai suglumindavo Judo agresyvūs išsišokimai ir gausūs patriotiniai protrūkiai. Jokūbas ir Juozapas buvo linkę jį išvaryti iš namų, bet Jėzus nesutikdavo. Kada jų kantrybė būdavo žiauriai išbandoma, tada Jėzus tiktai patardavo: “Būkite kantrūs. Būkite išmintingi, duodami patarimą, ir savo gyvenimu rodykite pavyzdį, kad jūsų jaunasis brolis galėtų iš pradžių sužinoti geresnį kelią, o tada būtų priverstas šituo keliu eiti paskui jus.” Jėzaus išmintingas ir kupinas meilės patarimas užkirto kelią skilimui šeimoje; jie liko kartu. Bet Judas niekada nemąstė blaiviai iki savo vedybų.

^{128:7.5 (1417.4)} Marija retai kada šnekėjo apie Jėzaus būsimąją misiją. Kada tik būdavo užsimenama šita tema, tada Jėzus tepasakydavo: “Manoji valanda dar neatėjo.” Jėzus buvo beveik įvykdęs sunkią užduotį, atpratinti šeimą priklausyti nuo jo asmenybės betarpiško buvimo. Jis sparčiai rengėsi tai dienai, kada galės visiškai logiškai palikti Nazareto namus tam, jog pradėtų aktyvesnį pasiruošimą savo tikrajai tarnystei žmonių labui.

^{128:7.6 (1417.5)} Niekada iš akiračio neišleiskite to fakto, kad Jėzaus svarbiausioji užduotis septintojo savęs padovanojimo metu buvo tvarinio patyrimo įgijimas, Nebadono suverenumo

pasiekimas. Ir kaupdamas šitą patį patyrimą, jis aukščiausiu laipsniu atskleidė Rojaus Tėvą Urantijai ir visai savajai vietinei visatai. Kartu su šitais tikslais jis taip pat apsiėmė išpainioti šitos planetos sudėtingus reikalus, nes jie buvo susiję su Liuciferio maištu.

^{128:7.7 (1417.6)} Šitais metais laisvo laiko Jėzus turėjo daugiau negu įprasta, ir didelę laiko dalį jis paskyrė tam, kad Jokūbą išmokytų, kaip valdyti remonto dirbtuves, o Juozapą, kaip tvarkyti namų reikalus. Marija jautė, kad jis ruošiasi juos palikti. Palikti juos, kad išeitų, kur? Kad darytų, ką? Ji buvo beveik atsisakiusi minties, kad Jėzus yra Mesijas. Ji negalėjo suprasti jo; savo pirmagimio sūnaus ji tiesiog negalėjo suvokti.

^{128:7.8 (1417.7)} Jėzus šitais metais daug laiko praleido su savo šeimos nariais individualiai. Jis išsivesdavo juos į ilgus ir dažnus pasivaikščiojimus į kalvos viršų ir po apylinkes. Prieš derliaus nuėmimą jis nusivedė Judą pas dėdę ūkininką, gyvenantį į pietus nuo Nazareto, bet Judas nepasiliko ilgam po derliaus sudorojimo. Jis pabėgo, ir Simonas vėliau surado jį su žvejais prie ežero. Kada Simonas parvedė jį atgal namo, tada Jėzus šiuos dalykus aptarė su pabėgėliu vaikinui ir, kadangi jis norėjo būti žvejys, tai su juo nuėjo į Magdalą ir paliko jį giminaičio, žvejo, globoje; ir nuo to laiko iki savo vedybų Judas dirbo visiškai gerai ir reguliariai, o po vedybų ir toliau užsiėmė žvejo darbu.

^{128:7.9 (1418.1)} Pagaliau atėjo toji diena, kada visi Jėzaus broliai gyvenime buvo pasirinkę savo darbą ir jame įsitvirtinę. Viskas buvo rengiama Jėzaus išvykimui iš namų.

^{128:7.10 (1418.2)} Lapkričio mėnesį įvyko dvigubos vestuvės. Jokūbas vedė Estą, o Miriama ištekėjo už kaimyno mūrininko Jokūbo. Tai iš tiesų buvo džiaugsmingas įvykis. Net ir Marija vėl buvo laiminga, išskyrus tas akimirkas, kai imdavo suvokti, kad Jėzus ruošiasi išeiti. Ji kentėjo nuo didžiulio netikrumo naštos: Jeigu tikrai Jėzus atsisėstų ir su ja apie viską atvirai pasišnekėtų, kaip tą darydavo būdamas vaikas, bet jis visą laiką buvo užsisklendęs; jis apie ateitį nekalbėjo visiškai nieko.

^{128:7.11 (1418.3)} Jokūbas ir jo jaunoji žmona, Esta, persikraustė į dailų nedidelį namą miesto rytiniame pakraštyje, jos tėvo padovanotą. Nors Jokūbas ir toliau rėmė savo motinos namus, bet dėl vedybų jo dalis buvo sumažinta perpus, ir Jėzus oficialiai šeimos galva paskyrė Juozapą. Dabar Judas labai tiksliai kiekvieną mėnesį į namus siųsdavo savąją dalį pinigų. Jokūbo ir Miriamos vedybos labai teigiamai paveikė Judą, ir, kitą dieną po šitų dvejų vestuvių, prieš išvykdamas į žvejybos vietą, jis užtikrino Juozapą, kad šis gali pasikliauti juo, kad “savąją pareigą įvykdysiu iki galo, o jeigu reikės, tai ir daugiau.” Ir savo pažadą jis ištesėjo.

^{128:7.12 (1418.4)} Miriama gyveno Marijos kaimynystėje Jokūbo namuose, Jokūbas vyresnysis buvo palaidotas šalia savo tėvų. Morta namuose užėmė Miriamos vietą, ir naujoji organizacija veikė sklandžiai iki metų pabaigos.

^{128:7.13 (1418.5)} Kitą dieną po šitų dvejų vestuvių Jėzus surengė svarbų pasikalbėjimą su Jokūbu. Jis pasakė Jokūbui, slapta, kad ruošiasi iš namų išeiti. Visas teises į remonto dirbtuves jis perdavė Jokūbui, oficialiai ir iškilmingai atsisakė savo pareigų kaip Juozapo namų galva, ir savo brolių Jokūbą nepaprastai jaudinančiai paskyrė “savo tėvo namų galva ir gynėju.” Jis

surašė, ir jie abudu pasirašė, slaptą sutartį, kuri sąlygojo, jog už remonto dirbtuvių padovanojimą Jokūbas nuo šiol prisiima visišką finansinę atsakomybę už šeimą, šitokiu būdu Jėzus buvo atleistas nuo bet kokių tolimesniųjų įsipareigojimų šitoje srityje. Kai kontraktas buvo pasirašytas, kai biudžetas buvo sutvarkytas taip, kad šeimos realiosios išlaidos būtų padengiamos be Jėzaus įnašų, tuomet Jėzus tarė Jokūbui: “Bet, mano sūnau, aš ir toliau jums tikrai kažkiek pinigų atsiųsiu kas mėnesį tol, kol manoji valanda nebus atėjusi, tačiau tą, ką atsiųsiu, tu iš tiesų panaudosi taip, kaip to reikalaus aplinkybės. Naudok mano pinigus šeimos būtiniausioms reikmėms ar pramogoms, kaip tau atrodys tinkama. Panaudok juos ligos arba nenumatytų aplinkybių atvejais, kurie gali ištikti bet kurį šeimos narį.”

^{128:7,14 (1418,6)} Ir prieš tai, kada Jėzus pradėjo viešai tarnauti savo Tėvui, šitokiu būdu jis iš tikrųjų pasiruošė įžengti į savo suaugusiojo gyvenimo antrąją fazę, kurią jis patyrė ne namuose.

129 Dokumentas. Jėzaus vėlesnis suaugusiojo gyvenimas

^{129:0,1 (1419,1)} JĖZUS visiškai ir galutinai atsiribojo nuo Nazareto šeimos reikalų valdymo ir nuo tiesioginio vadovavimo jos nariams. Jis ir toliau, iki pat savo krikšto, rėmė šeimą finansiškai ir asmeniškai labai domėjosi kiekvieno iš savo brolių ir kiekvienos iš savo seserų dvasine gerove. Ir visuomet jis buvo iš tiesų pasirengęs padaryti viską, kas žmogiškai įmanoma, kad paguostų ir padarytų laiminga savo motiną našlę.

^{129:0.2 (1419.2)} Žmogaus Sūnus dabar buvo visiškai pasirengęs visam lakui atsiskirti nuo Nazareto šeimos; o šitą padaryti jam buvo nelengva. Jėzus natūraliai mylėjo savo artimuosius; jis mylėjo savo šeimą, ir šitą natūralią meilę milžiniškai padidino jo nepaprastas atsidavimas jiems. Kuo daugiau save padovanojame savo bičiuliams, tuo labiau juos imame mylėti; ir kadangi Jėzus taip iki galo buvo atsidavęs savajai šeimai, tai jis mylėjo juos didžiule ir karšta meile.

^{129:0.3 (1419.3)} Visa šeima pamažu ėmė suprasti, kad Jėzus ruošiasi juos palikti. Nujaučiamo išsiskyrimo liūdesį švelnino tikrai šitas palaipsnis metodas, kurio pagalba jie buvo rengiami tai akimircai, kada jis paskelbs apie savo numatomą išvykimą. Per daugiau negu ketverių metų laikotarpį jie matė, kad jis ruošėsi šitam galutiniam išsiskyrimui.

1. Dvidešimt septintieji metai (21 m. po Kr. gim.)

^{129:1.1 (1419.4)} Šitų metų sausio mėnesį, 21 m. po Kr. gim., lietingą sekmadienio rytą, Jėzus paprastai atsisveikino su savo šeima, tikrai paaiškinęs, jog iškeliauja į Tiberiją, o po to vyks į kitus miestus prie Galilėjos Jūros. Ir šitaip jis paliko juos, niekada daugiau nebebuvo šitų namų nuolatinis narys.

^{129:1.2 (1419.5)} Vieną savaitę jis praleido Tiberijoje, naujajame mieste, kuris netrukus turėjo vietoje Sepforio tapti Galilėjos sostine; ir pamatęs, kad mažai kas ten jį sudomino, jis iš eilės perėjo per Magdalą ir Betsaidą ir pasiekė Kapernaumą, kur jis sustojo tam, kad aplankyti savo tėvo draugą Zabediejų. Zabediejaus sūnūs buvo žvejai; pats jis gamino valtis. Jėzus iš Nazareto puikiai ir projektavo, ir gamino; jis labai meistriškai darbavosi su medžiu; o Zabediejus apie šito meistro iš Nazareto

sugebėjimus seniai žinojo. Zabediejus jau daug laiko mąstė apie patobulintų valčių gamybą; dabar šituos planus jis išdėstė Jėzui ir pasiūlė besisvečiuojančiam dailidei šitą sumanymą įgyvendinti drauge su juo, ir Jėzus be jokių dvejonų sutiko.

^{129:1.3 (1419.6)} Jėzus su Zabediejumi dirbo tikrai truputį ilgiau negu vienerius metus, bet per šitą laiką jis sukonstravo naujo stiliaus valtį ir sukūrė visiškai naują valčių gaminimo metodiką. Geresnės technikos ir labai patobulintos bortų garinimo metodikos dėka, Jėzus ir Zabediejus ėmė gaminti daug aukštesnio tipo valtis, laivus, kuriais ežere buvo galima plaukioti nepalyginamai saugiau už senesnius tipus. Kelerius metus Zabediejus, gamindamas šitas naujo stiliaus valtis, darbo turėjo tiek daug, kad jo maža įmonė visko padaryti nebepajėgė; greičiau negu po penkerių metų iš esmės visi laivai, plukiojantys tame ežere, buvo pagaminti Zabediejaus dirbtuvėse Kapernaume. Galilėjos žvejams Jėzus tapo gerai žinomas kaip šitų naujųjų valčių projektuotojas.

^{129:1.4 (1420.1)} Zabediejus buvo pakankamai pasiturintis žmogus; jo valčių gamybos dirbtuvės buvo prie ežero į pietus nuo Kapernaumo, o jo namai buvo ant ežero kranto netoli nuo Betsaidos žvejybos centro. Per tą ilgesnį negu vienerių metų laikotarpį, kada Jėzus buvo pasilikęs Kapernaume, jis gyveno Zabediejaus namuose. Jis ilgą laiką pasaulyje dirbo vienas, tai yra, be tėvo, ir jam labai patiko šitas periodas, kada jis dirbo drauge su tėvo partneriu.

^{129:1.5 (1420.2)} Zabediejaus žmona, Salomėja, buvo Anaso, kuris vienu metu Jeruzalėje buvo aukštasis šventikas ir vis dar tebebuvo sedukiečių grupės įtakingiausias narys, savo posto netekęs tikrai prieš aštuonerius metus, giminaitė. Salomėja tapo

didžiule Jėzaus gerbėja. Ji mylėjo jį taip, kaip mylėjo savo pačios sūnus, Jokūbą, Joną, ir Dovydą, tuo tarpu jos keturios dukros į Jėzų žiūrėjo kaip į savo vyresnįjį brolių. Jėzus dažnai išplaukdavo žvejoti su Jokūbu, Jonu, ir Dovydu, ir jie sužinojo, kad jis yra patyręs žvejys, o taip pat ir puikus valčių meistras.

129:1.6 (1420.3) Per visus šituos metus kiekvieną mėnesį Jėzus siuntė pinigus Jokūbui. Į Nazaretą jis sugrįžo spalio mėnesį tam, jog dalyvautų Mortos vestuvėse, ir jo vėl nebuvo Nazarete daugiau negu dvejus metus, kada jis sugrįžo prieš pat Simono ir Judo dvigubas vedybas.

129:1.7 (1420.4) Per visus šituos metus Jėzus gamino valtis ir toliau stebėjo, kaip žemėje gyvena žmonės. Dažnai jis eidavo aplankyti vilkstinių sustojimo vietas, per Kapernaumą ėjo tiesioginis maršrutas iš Damasko į pietus. Kapernaumas buvo stiprus romėnų karinis postas, o garnizonui vadovavo karininkas, kuris buvo pagonis tikintysis į Jahvę, “dievobaimingas žmogus,” kaip žydai buvo įpratę vadinti tokius prozelitus. Šitas karininkas buvo iš turtingos romėnų šeimos, ir jis pats ėmėsi Kapernaume pastatyti gražią sinagogą, kuri buvo padovanota žydams šiek tiek anksčiau negu Jėzus atvyko gyventi pas Zabediejų. Jėzus šitoje naujojoje sinagogoje per šituos metus vadovavo daugiau negu pusei pamaldų, ir kai kurie vilkstinių keliauninkai, kuriems teko būti sinagogoje, jį prisiminė kaip dailidę iš Nazareto.

129:1.8 (1420.5) Kada atėjo laikas mokėti mokesčius, tada Jėzus užsiregistravo “kvalifikuotu amatininku iš Kapernaumo.” Nuo šios dienos iki savo žemiškojo gyvenimo pabaigos jis buvo žinomas kaip Kapernaumo gyventojas. Jis niekada netvirtino, jog oficialiai gyvena kitur, nors dėl įvairių pr iežasčių leido

kitiems jo gyvenamąją vietą priskirti Damaskui, Betanei, Nazaretui, ir net Aleksandrijai.

^{129:1.9 (1420.6)} Kapernaumo sinagogoje jis surado daug naujų knygų bibliotekos dėžėse, ir bent jau penkis vakarus per savaitę jis praleisdavo intensyviai studijuodamas. Vieną laisvą vakarą jis skirdavo bendravimui su vyresniojo amžiaus žmonėmis, o kitą vakarą jis praleisdavo su jaunuimu. Jėzaus asmenybė turėjo kažką kilnaus ir įkvepiančio, kas neabejotinai patraukdavo prie jo jaunas žmones. Jo akivaizdoje jie visada jausdavosi patogiai. Galbūt jo didžiąją paslaptį gerai sutarti su jais sudarė du dalykai, jis visada domėjosi tuo, ką jie veikia, tuo tarpu jiems patarinėjo retai, nebent jie prašydavo patarimo.

^{129:1.10 (1420.7)} Zabediejaus šeima Jėzų beveik garbino, ir jie niekada nepraleisdavo klausimų ir atsakymų susiejimų, kuriuos jis organizuodavo kiekvieną vakarą po vakarienės prieš tai, kada išeidavo į sinagogą studijuoti. Jauni kaimynai taip pat dažnai ateidavo, kad dalyvautų šituose susirinkimuose po vakarienės. Šitų nedidelių susiejimų metu Jėzus suteikdavo įvairų ir aukšto lygio mokymą, tiesiog tokio lygio, kokį tik jie galėjo suvokti. Su jais jis šnekėjosi gana atvirai, išreikšdamas savo idėjas ir idealus politikos, sociologijos, mokslo, ir filosofijos atžvilgiu, bet niekada neleisdavo sau kalbėti tarsi būtų galutinis autoritetas, išskyrus tuos atvejus, kada aptarinėdavo religiją—žmogaus ryšį su Dievu.

^{129:1.11 (1421.1)} Kartą per savaitę Jėzus rengdavo susirinkimą su visais namiškiais, dirbtuvių pameistriais, ir pagalbiniais kranto darbininkais, nes Zabediejus turėjo daug samdinių. Ir būtent tarp šitų darbininkų Jėzus pirmą kartą buvo pavadintas “Mokytoju.” Jie visi jį mylėjo. Jam patiko dirbti su

Zabediejumi Kapernaume, bet jam trūko tų vaikų, žaidžiančių lauke prie Nazareto dailidės dirbtuvių sienos.

129:1.12 (1421.2) Iš Zabediejaus sūnų Jokūbas labiausiai susidomėjo Jėzumi kaip mokytoju, kaip filosofu. Jonas daugiausia dėmesio kreipė į jo religinį mokymą ir į jo pažiūras. Dovydas jį gerbė kaip mechaniką, bet mažai galvodavo apie jo religines pažiūras ir filosofinius mokymus.

129:1.13 (1421.3) Per Sabatą dažnai ateidavo Judas, kad pasiklausytų, kaip Jėzus kalba sinagogoje, ir pasilikdavo, kad su juo pabendrautų. Ir kuo daugiau Judas bendravo su savo vyriausiuoju broliu, tuo daugiau jis ėmė įsitikinti, kad Jėzus tikrai yra didis žmogus.

129:1.14 (1421.4) Šitais metais Jėzus padarė didžiulę pažangą, aukštesniu lygiu įvaldydamas savo žmogiškąjį protą ir pasiekdamas naujas ir aukštas sąmoningo ryšio pakopas su viduje gyvenančiu savo Minties Derintoju.

129:1.15 (1421.5) Tai buvo paskutiniai jo sėslaus gyvenimo metai. Niekada daugiau Jėzus nebepraleido ištisų metų vienoje vietoje ar ties vienu užsiėmimu. Jo žemiškųjų kelionių metas sparčiai artėjo. Intensyvios veiklos periodai nebebuvo toli ateityje, bet dabar tarp paprasto, bet aktyvaus jo praeities gyvenimo ir dar intensyvesnės ir atkaklesnės jo viešosios tarnystės netrukus turėjo įsiterpti keleri metai intensyvaus keliavimo ir labai įvairios asmeninės veiklos. Jo kaip šios sferos žmogaus mokymas turėjo būti užbaigtas iki to laiko, kada jis galės pradėti savo mokymo ir pamokslavimo karjerą kaip savęs padovanojimo Urantijoje dieviškosios ir požmogiškosios fazių ištobulintas Dievas-žmogus.

2. Dvidešimt aštuntieji metai (22 m. po Kr. gim.)

^{129:2.1 (1421.6)} Kovo mėnesį, 22 m. po Kr. gim., Jėzus paliko Zabediejų ir Kapernaumą. Jis paprašė nedidelės sumos pinigų, kad padengtų savo išlaidas Jeruzalėje. Dirbdamas su Zabediejumi, jis gaudavo tikrai nedidelę pinigų sumą, kurią kiekvieną mėnesį siųsdavo šeimai į Nazaretą. Vieną mėnesį pinigų į Kapernaumą ateidavo Juozapas; kitą mėnesį į Kapernaumą ateidavo Judas, paimdavo pinigus iš Jėzaus ir nunešdavo į Nazaretą. Judo žvejybos centras buvo tik už kelių mylių į pietus nuo Kapernaumo.

^{129:2.2 (1421.7)} Kada Jėzus atsisveikino su Zabediejaus šeima, tada jis sutiko pasilikti Jeruzalėje iki Perėjimo šventės, ir jie visi pažadėjo į tą šventę atvykti. Jie net susitarė Perėjimo vakarienei valgyti drauge. Jie visi liūdėjo, kada Jėzus paliko juos, ypač Zabediejaus dukros.

^{129:2.3 (1421.8)} Prieš išeidamas iš Kapernaumo, Jėzus ilgai šnekėjosi su savo nauju draugu ir artimu partneriu Jonu Zabediejumi. Jis sakė Jonui, jog galvoja daug keliauti, kol “ateis manoji valanda” ir paprašė Joną, kad vietoje jo kiekvieną mėnesį šiek tiek pinigų siųstų šeimai į Nazaretą tol, kol jam priklausančios pinigai bus išnaudoti. Ir Jonas prižadėjo šitaip: “Mano Mokytojau, tvarkyk savo reikalą, atlik savo darbą šiame pasaulyje; aš veiksiu vietoje tavęs šitame ar bet kuriame kitame reikale, ir aš tikrai prižiūrėsiu tavo šeimą, net ir taip, kaip aš padėčiau savo paties motinai ir kaip rūpinčiausi savo paties broliais ir seserimis. Tavo pinigus, kuriuos turi mano tėvas, aš išmokėsiu taip, kaip tu nurodei ir priklausomai nuo būtinybės, o kai tavo pinigai bus išnaudoti, jeigu aš daugiau jų negausiu iš tavęs ir jeigu tavo motina bus varge, tada aš pasidalinsiu su ja

savo paties uždarbiu. Eik savo keliu ramus. Aš tvarkysiu visus šituos reikalus vietoje tavęs.”

129:2.4 (1422.1) Dėl to, kada Jėzus išvyko į Jeruzalę, tai dėl tų pinigų, kurie priklausė Jėzui, Jonas pasitarė su savo tėvu, Zabediejumi, ir jis buvo nustebintas, kad buvo tokia didžiulė suma. Kadangi Jėzus šitą reikalą buvo iki galo patikėjęs jiems, tai jie sutarė, kad geriau būtų šituos pinigus investuoti į nuosavybę, o pajamas panaudoti Nazarteto šeimos paramai; ir kadangi Zabediejus žinojo apie nedidelį namą Kapernaume, kuris buvo užstatytas ir kuris buvo parduodamas, tai jis paliepė Jonui šitą namą nupirkti už Jėzaus pinigų ir savo draugo turtą valdyti patikėtinio teise. Ir Jonas padarė taip, kaip jam patarė tėvas. Dvejus metus nuomos mokestis už šitą namą buvo naudojamas tam, jog būtų padengiamas užstatas, ir šie pinigai, kartu su tam tikra didžiule suma, kurią Jėzus neužilgo atsiuntė Jonui, kad būtų naudojama, kai to prireiks šeimai, beveik prilygo šito skolinio įsipareigojimo dydžiui; o Zabediejus davė tą skirtumą, taip, kad Jonas, kada atėjo tam laikas, sumokėjo užstato likutį, šituo užtikrindamas visišką teisę į šitą dviejų kambarių namą. Šitaip Jėzus tapo namo Kapernaume savininku, bet jam apie tai nebuvo pranešta.

129:2.5 (1422.2) Kada šeima Nazarete sužinojo, kad Jėzus iš Kapernaumo išėjo, tai jie, nieko nežinodami apie šitą finansinį susitarimą su Jonu, manė, kad jiems atėjo laikas toliau gyventi nebegaunant jokios paramos iš Jėzaus. Jokūbas prisiminė savo sutartį su Jėzumi ir, padedamas savo brolių, nuo šiol prisiėmė visišką atsakomybę dėl to, jog pasirūpintų šeima.

129:2.6 (1422.3) Bet sugrįžkime atgal pas Jėzų Jeruzalėje. Beveik du mėnesius didžiąją laiko dalį jis praleido klausydamasis

diskusijų šventykloje, retkarčiais apsilankydamas įvairiose rabinų mokyklose. Sabato dienomis didžiąją laiko dalį jis praleisdavo Betanėje.

^{129:2.7 (1422.4)} Į Jeruzalę Jėzus buvo atsinešęs laišką nuo Salomėjos, Zabediejaus žmonos, jį pristatantį buvusiam aukštajam šventikui, Anasui, kaip “tą, kuris yra toks pat, kaip ir mano sūnūs.” Anasas praleido daug laiko su juo, asmeniškai nusivedė jį tą daugelį Jeruzalės religinių mokytojų akademijų. Nors Jėzus išsamiai susipažino su šitomis mokyklomis ir atidžiai stebėjo jų mokymo metodiką, bet viešai jis nė karto nepaklausė nė vieno klausimo. Nors Anasas į Jėzų žiūrėjo kaip į didį žmogų, bet jis buvo pasimetęs dėl to, kaip jam galėtų patarti. Jis suprato, kaip tai būtų kvaila patarti jam stoti į bet kurią iš šitų Jeruzalės mokyklų studentu, ir vis tik jis puikiai žinojo, kad Jėzui niekada nebus suteiktas oficialaus mokytojo statusas, kadangi jis niekada nesimokė šitose mokyklose.

^{129:2.8 (1422.5)} Netrukus atėjo Perėjimo šventės metas, ir kartu su miniomis iš visų kampelių į Jeruzalę iš Kapernaumo atkeliavo Zabediejus ir jo visa šeima. Jie visi apsistojo erdviuose Anaso namuose, kur atšventė Perėjimo šventę kaip viena laiminga šeima.

^{129:2.9 (1422.6)} Prieš pasibaigiant šitai Perėjimo šventinei savaitei, visiškai atsitiktinai, Jėzus sutiko turtingą keliauninką ir jo sūnų, jauną vyrą maždaug septyniolikos metų amžiaus. Šitie keliauninkai buvo kilę iš Indijos, ir dabar vyko aplankyti Romos ir įvairių kitų vietų prie Viduržemio jūros, jie buvo pasirūpinę, kad į Jeruzalę atvyktų Perėjimo šventės metu, tikėdamiesi surasti ką nors, kas galėtų būti vertėjas abiems ir repetitorius sūnui. Tėvas atkakliai prašė, kad Jėzus sutiktų

keliauti su jais. Jėzus papasakojo jam apie savo šeimą ir paaiškino, jog vargu ar tai būtų dora išvykti beveik dvejiems metams, per šį laiką ji galėtų patekti į vargą. Tuomet, šitas keliautojas iš Rytų pasiūlė Jėzui iš anksto sumokėti vienerių metų užmokestį, kad jis galėtų šiuos pinigus patikėti savo draugui tam, kad apsaugotų jo šeimą nuo nepriteklių. Ir Jėzus sutiko išvykti į šitą kelionę.

^{129:2.10 (1423.1)} Jėzus šitą didžiulę sumą perdavė Jonui, Zabediejaus sūnui. Ir jums buvo papasakota, kaip Jonas šituos pinigus panaudojo tam, kad padengtų Kapernaumo nuosavybės užstatą. Jėzus iki galo atskleidė Zabediejui viską, kas buvo susiję su šita kelione Viduržemio jūra, bet liepė apie tai nepasakoti niekam, net ir savo paties šeimai, ir Zabediejus iš tikrųjų niekada neatskleidė, kad jis žinojo, kur Jėzus buvo per šitą ilgą beveik dvejų metų laikotarpį. Prieš Jėzui sugrįžtant iš šitos kelionės, Nazareto šeima buvo jau beveik susitaikiusi su mintimi, kad jis yra nebegyvas. Tiktai Zabediejaus, kuris keleta progų buvo nuvykęs į Nazaretą su savo sūnumi Jonu, užtikrinimai Marijos širdyje palaikė rusenančią viltį.

^{129:2.11 (1423.2)} Per šitą laiką Nazareto šeima gyveno labai gerai; Judas žymiai padidino savąją dalį ir šitą papildomą dalį davė tol, kol vedė. Nepaisant to, kad jiems mažai bereikėjo pagalbos, Jonas Zabediejus buvo įpratęs kiekvieną mėnesį nuvežti dovanų Marijai ir Rūtai, kaip tą buvo nurodęs Jėzus.

3. Dvidešimt devintieji metai (23 m. po Kr. gim.)

^{129:3.1 (1423.3)} Jėzus visus savo dvidešimt devintuosius metus praleido užbaigdamas kelionę Viduržemio jūra ir po šalis, esančias prie jos. Pagrindiniai įvykiai, tiek, kiek mums yra

suteiktas leidimas šituos patyrimus atskleisti, sudaro temas tų pasakojimų, kurie bus pateikti iš karto po šito dokumento.

^{129:3.2 (1423.4)} Per visą šitą kelionę po romėnų pasaulį, dėl daugelio priežasčių, Jėzus buvo žinomas, kaip *Damasko raštininkas*. Tačiau, Korinte ir kitose vietose, jam keliaujant atgal, jis buvo žinomas *žydų repetitoriaus* vardu.

^{129:3.3 (1423.5)} Jėzaus gyvenime tai buvo gausus įvykiais periodas. Nors šitoje kelionėje jis užmezgė daug ryšių su savo bičiuliais žmonėmis, bet šitas patyrimas yra jo gyvenimo tokia fazė, kurios jis niekada neatskleidė nei savo šeimos kuriam nors nariui, nei kuriam nors iš apaštalų. Jėzus nugyveno savo gyvenimą materialiam kūne ir išvyko iš šito pasaulio niekam nežinant (išskyrus Zabediejų iš Betsaidos), kad jis buvo atlikęs šitą didžiulę kelionę. Kai kurie jo draugai galvojo, kad jis sugrįžo į Damaską; kiti manė, kad jis buvo išvykęs į Indiją. Jo paties šeima buvo linkusi patikėti, kad jis buvo Aleksandrijoje, nes jie žinojo, kad kažkada jis buvo kviečiamas vykti ten ir tapti chazano padėjėju.

^{129:3.4 (1423.6)} Kada Jėzus sugrįžo į Palestiną, tada jis nedarė nieko, jog pakeistų savo šeimos nuomonę, kad jis iš Jeruzalės buvo išvykęs į Aleksandriją; jis leido jiems ir toliau tikėti, kad visą tą laiką, kada jo nebuvo Palestinoje, jis praleido tame žinių ir kultūros centre. Tiktai Zabediejus, valčių meistras iš Betsaidos, žinojo tiesą apie šituos reikalus, o Zabediejus apie tai nepasakojo niekam.

^{129:3.5 (1423.7)} Visuose savo mėginimuose iššifruoti Jėzaus gyvenimo Urantijoje prasmę, jūs turėtumėte prisiminti Mykolo savęs padovanojimo motyvą. Jeigu jūs norėtumėte suvokti

daugelio jo darbų, kurie akivaizdžiai buvo keisti, prasmę, tai jūs turėtumėte suprasti jo gyvenimo jūsų pasaulyje tikslą. Jis buvo nuolat atsargus, kad nesukurtų per daug patrauklios ir dėmesį pritraukiančios asmeninės karjeros. Jis nenorėjo savo bičiulių žmonių patraukti kokiais nors neįprastais ar nepaprastais dalykais. Jis buvo atsidavęs tokiam darbui, kurio dėka dangiškąjį Tėvą apreiškė savo bičiuliams mirtingiesiems ir tuo pačiu metu jis buvo pasišventęs didingai užduočiai savo mirtingąjį žemiškąjį gyvenimą nugyventi taip, kad visą laiką paklustų šito paties Rojaus Tėvo valiai.

129:3.6 (1424.1) Jėzaus gyvenimą žemėje taip pat visada padės suprasti tai, jeigu visi mirtingieji, studijuojantys šitą dieviškąjį savęs padovanojimą, prisimins, kad, nors jis gyveno šį įsikūnijimo gyvenimą *Urantijoje*, bet gyveno jį savo visai *visatai*. Su tuo gyvenimu, kurį jis gyveno mirtingosios prigimties materialame kūne kiekvienos atskiros apgyvendintos sferos labui visoje Nebadono visatoje, buvo susieta kažkas tokio, kas yra ypatinga ir kas įkvepia. Lygiai taip pat tas taikytina ir visiems tiems pasauliams, kurie buvo apgyvendinti nuo jo gyvenimo *Urantijoje* įsimintinų laikų. Ir lygiai taip pat tą bus galima pasakyti ir apie visus pasaulius, kurie gali būti apgyvendinti valiniais tvariniais per šitos vietinės visatos visą ateities istoriją.

129:3.7 (1424.2) Žmogaus Sūnus, šitos kelionės po romėnų pasaulį laikotarpiu ir šitos kelionės patyrimų dėka, savąjį švietimą iš esmės užbaigė užmegzdamas ryšius su savo laikmečio ir savo kartos įvairiomis pasaulio tautomis. Iki savo sugrįžimo į Nazaretą, dėl to, kad jis šitaip mokėsi kelionių metu, jis beveik iki galo sužinojo, kaip gyvena ir dirba žmogus *Urantijoje*.

^{129:3.8 (1424.3)} Jo kelionės po Viduržemio jūros baseino šalis tikslas buvo *pažinti žmones*. Šitos kelionės metu jis glaudžiai suartėjo su šimtais žmonių. Jis sutiko ir mylėjo visų rūšių žmones — turtingus ir skurdžius, aukštus ir žemus, juodus ir baltus, mokytus ir nemokytus, kultūringus ir nekultūringus, gyvuliškus ir dvasingus, religingus ir nereligingus, moralius ir amoralius.

^{129:3.9 (1424.4)} Šitos kelionės po Viduržemio jūrą metu Jėzus padarė didžiulę pažangą savo žmogiškojoje užduotyje įvaldydamas materialų ir mirtingą protą, o viduje gyvenantis jo Derintojas pasiekė didžiulės pažangos išskeldamas ir dvasiškai užkariaudamas šitą patį žmogiškąjį intelektą. Šitai kelionei baigiantis Jėzus iš tikrųjų žinojo—su visu žmogiškuoju tvirtumu—kad jis yra Dievo Sūnus, Visuotinio Tėvo vienas iš Sūnų Kūrėjų. Derintojas vis daugiau ir daugiau galėjo Žmogaus Sūnaus prote atkurti neryškius prisiminimus apie jo patyrimą Rojuje bendraujant su savo dieviškuoju Tėvu prieš tai, kada jis ėmėsi organizuoti ir valdyti šitą Nebadono vietinę visatą. Tokiu būdu iš tikrųjų Derintojas, po truputėlį, atstatė į Jėzaus žmogiškąją sąmonę tuos reikalingus prisiminimus apie jo ankstesniąją ir dieviškąją egzistenciją beveik amžinos praeities įvairiose epochose. Ikižmogiškojo patyrimo paskutinis epizodas, kurį pateikė Derintojas, buvo atsisveikinimo metu jo pokalbis su Emanueliu iš Salvingtono, prieš pat atsisakant sąmoningos asmenybės tam, kad pradėtų Urantijos išikūnijimą. Ir šitas paskutinis atminties vaizdinys apie ikižmogiškąją egzistenciją Jėzaus sąmonėje buvo ryškiai atkurtas tą pačią dieną, kada Jonas jį pakrikštijo Jordano upėje.

4. Žmogiškasis Jėzus

129:4.1 (1424.5)

Stebintiems vietinės visatos dangiškiesiems protingiems tvariniams šita kelionė po Viduržemio jūrą buvo labiausiai jaudinantis iš visų Jėzaus žemiškųjų patyrimų, bent jau imant jo visą karjerą iki pat jo nukryžiavimo ir mirtingojo mirties. Tai buvo jo *asmeninio tarnavimo* nuostabus periodas, kaip kontrastas netrukus prasidėsiančiai viešojo tarnavimo epochai. Šitas unikalus epizodas dar daugiau patraukė dėmesį, nes šituo metu jis vis dar tebebuvo dailidė iš Nazareto, valčių meistras iš Kapernaumo, raštininkas iš Damasko; jis vis dar tebebuvo Žmogaus Sūnus. Jis dar nebuvo iki galo įvaldęs savo žmogiškojo proto; Derintojas nebuvo iki galo įvaldęs ir nebuvo padaręs savo neatskiriama dalimi mirtingojo tapatybės. Jis vis dar tebebuvo žmogus tarp žmonių.

129:4.2 (1425.1)

Žmogaus Sūnaus grynai žmogiškasis religinis patyrimas—asmeninis dvasinis augimas—per šituos, dvidešimt devintuosius, metus pakilo beveik į aukščiausią pasiekimo tašką. Šitas dvasinio vystymosi patyrimas visą laiką buvo palaipsnis augimas nuo tos akimirkos, kada atvyko jo Minties Derintojas, iki tos dienos, kada buvo užbaigtas ir patvirtintas tas natūralus ir normalus žmogiškasis ryšys tarp žmogaus materialaus proto ir dvasia apdovanoto proto—reiškinys, paverčiantis šituos du protus vienu, patyrimas, kurį Žmogaus Sūnus pasiekė visiškai ir galutinai, kaip įsikūnijęs šios sferos mirtingasis, tą dieną, kada buvo pakrikštytas Jordano upėje.

129:4.3 (1425.2)

Nors neatrodė, jog, per savo gyvenimo metus, jis būtų įsitraukęs į tokį didelį skaičių formalaus bendravimo su savo Tėvu danguje periodų, bet jis išstobulino vis veiksmingesnius būdus, kaip asmeniškai bendrauti su viduje gyvenančios

Rojaus Tėvo dvasios buvimu. Jis gyveno realų gyvenimą, pilnakraujį gyvenimą, ir tikrai normalų, natūralų, ir vidutinį gyvenimą materialiam kūne. Jis iš savojo asmeninio patyrimo žino tai, kas prilygsta žmogiškųjų būtybių gyvenimo laiko ir erdvės materialiuose pasauliuose visumos tikrovei.

^{129:4.4 (1425.3)} Žmogaus Sūnus patyrė žmogiškųjų emocijų tuos plačius spektrus, kurie prasideda nuo didžiausio džiaugsmo ir baigiasi giliausiu skausmu. Jis buvo džiaugsmo vaikas ir būtybė, turinti retą gero humoro jausmą; lygiai taip pat jis buvo “žmogus, pažinęs liūdesį ir patyręs sielvartą.” Dvasine prasme, jis iš tiesų gyveno mirtingojo gyvenimą nuo apačios iki viršaus, nuo pradžios iki pabaigos. Materialiu požiūriu, galėtų atrodyti, kad jis išvengė tokio gyvenimo, kuris sudaro žmogiškosios egzistencijos abu visuomeninius kraštutinius, bet intelektualiai jis visiškai susipažino su žmonijos visapusių ir užbaigtu patyrimu.

^{129:4.5 (1425.4)} Jėzus žino sferų evoliucinių ir kylančių mirtingųjų mintis ir jausmus, akstinus ir impulsus, nuo gimimo iki mirties. Žmogiškąjį gyvenimą jis gyveno nuo fizinio, intelektualaus, ir dvasinio savojo aš pačios pradžios, toliau patyrė kūdikystę, vaikystę, jaunystę, ir suaugusiojo gyvenimą—net patyrė žmogiškąją mirtį. Jis ne tik perėjo per šituos įprastus ir pažįstamus intelektualaus ir dvasinio vystymosi žmogiškuosius periodus, bet jis *taip pat* iki galo patyrė tas aukštesnes ir labiau išsivysčiusias žmogaus ir Derintojo susiderinimo fazes, kurias iš viso pasiekia toks nedidelis skaičius Urantijos mirtingųjų. Ir šitokiu būdu jis patyrė mirtingojo žmogaus visą gyvenimą, ne vien tik taip, kaip jis yra nugyvenamas jūsų pasaulyje, bet taip pat ir taip, kaip jis yra nugyvenamas visuose kituose laiko ir

edvės evoliuciniuose pasauliuose, net aukščiausiuose ir labiausiai išsivysčiusiuose iš visų pasaulių, kurie yra įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime.

^{129:4.6 (1425.5)} Nors šitas tobulas gyvenimas, kurį jis gyveno mirtingojo materialaus kūno pavidalu, nesulaukė beribio ir visuotinio pritarimo iš jo bičiulų mirtingųjų, iš tų, kuriems atsitiktinai teko būti jo bendraamžininkais žemėje, bet vis tik, tas gyvenimas, kurį Jėzus iš Nazareto nugyveno materialiam kūne ir Urantijoje, tikrai gavo visišką ir besąlygišką Visuotinio Tėvo patvirtinimą, kadangi jis vienu ir tuo pačiu metu, ir per vieną ir tą patį asmenybės gyvenimą, kuo pilniausiai apreiškė amžinąjį Dievą mirtingajam žmogui ir pristatė išstobulintą žmogiškąją asmenybę Begalinio Kūrėjo pasitenkinimui.

^{129:4.7 (1425.6)} Ir tai buvo jo teisingas ir aukščiausias tikslas. Jis nenusileido žemyn tam, kad Urantijoje gyventų kaip tobulas ir išsamus pavyzdys bet kuriam vaikui ar suaugusiajam, bet kuriam vyrui ar moteriai, tame amžiuje ar bet kuriame kitame amžiuje. Tai, iš tikrųjų, yra tiesa, kad jo pilnakraujame, turtingame, gražiam, ir kilniame gyvenime visi mes galime surasti daug to, kas yra nuostabus pavyzdys, kas dieviškai įkvepia, bet tai yra dėl to, kad jis gyveno teisingą ir tikrai žmogišką gyvenimą. Jėzus savojo gyvenimo žemėje negyveno tam, jog visoms kitoms žmogiškosioms būtybėms parodytų tokį pavyzdį, kad jį kopijuotų. Jis gyveno šitą gyvenimą materialiam kūne tarnaudamas su tokiu gailestingumu, su koku ir jūs visi galite žemėje nugyventi savąjį gyvenimą; ir kada jis gyveno savo mirtingą gyvenimą savo laiku ir *toks, koks jis buvo*, tuo jis rodė pavyzdį mums visiems, jog mes šitaip gyventume savo gyvenimą savo laiku ir *tokie, kokie mes esame*.

Jūs galite ir netrokšti gyventi jo gyvenimo, bet jūs galite nuspręsti *gyventi savo gyvenimą*, net ir taip, ir tokiu pat būdu, kaip gyveno jis. Jėzus gali ir nebūti formalus ir išsamus pavyzdys visų amžių visiems mirtingiesiems šitos vietinės visatos visose sferose, bet jis amžinai yra įkvėpimas ir vadovas visiems Rojaus piligrimams iš pirminio kilimo pasaulių žengiantiems aukštyn per visatą visatą ir toliau per Havoną į Rojų. Jėzus yra *naujasis ir gyvasis kelias* nuo žmogaus iki Dievo, nuo to, kas yra dalinis, iki to, kas yra tobulas, nuo to, kas yra žemiškas, iki to, kas yra dangiškas, iš laiko į amžinybę.

129:4.8 (1426.1) Iki dvidešimt devintųjų metų pabaigos Jėzus iš Nazareto iš esmės užbaigė nugyventi tokį gyvenimą, kokio yra reikalaujama iš mirtingųjų, gyvenančių materialiam kūne. Jis atėjo į žemę toje Dievo pilnatvėje, kuri turėjo būti parodyta žmogui; dabar jis buvo tapęs beveik žmogaus tobulumu, laukiančiu savosios progos, kad pasirodytų Dievui. Ir visa tai jis padarė iki jam suėjo trisdešimt metų.

130 Dokumentas. Pakeliui į Romą

130:0.1 (1427.1) KELIAVIMAS po romėnų pasaulį užėmė Jėzaus gyvenimo žemėje didžiąją dalį dvidešimt aštuntųjų metų ir visus dvidešimt devintuosius metus. Jėzus ir du iš Indijos kilę vyrai—Gonodas ir jo sūnus Ganidas—paliko Jeruzalę sekmadienio rytą, balandžio 26 dieną, 22 m. po Kr. gim. Jie keliavo pagal numatytą tvarkaraštį, ir Jėzus atsisveikino su tėvu ir sūnumi Karakso mieste Persų įlankos pakrantėje kitų metų, 23 m. po Kr. gim., gruodžio dešimtą dieną.

130:0.2 (1427.2) Iš Jeruzalės į Cezarėją jie nuvyko Jopos keliu. Cezarėjoje jie įsėdo į laivą, plaukiantį į Aleksandriją. Iš

Aleksandrijos jie išplaukė į Lasėją, esančią Kretos saloje. Iš Kretos jie pasiekė Kartageną, užsukdami į Sirenę. Iš Kartagenos jie išplaukė į Neapolį, pakeliui atplaukę į Maltą, Sirakūzus, ir Mesiną. Iš Neapolio jie nuvyko į Kapua, iš kur jie Apijaus keliu pasiekė Romą.

130:0.3 (1427.3) Po viešnagės Romoje jie sausuma keliavo į Tarentumą, iš kur išplaukė į Atėnus Graikijoje, sustodami Nikapolyje ir Korinte. Iš Atėnų per Troją jie nuvyko į Efesą. Iš Efeso nuplaukė į Kiprą, pakeliui užsukdami Rodą. Nemažai laiko jie praleido viešėdami ir ilsėdamiesi Kipre, o tada išplaukė į Antioką Sirijoje. Iš Antioko jie iškeliavo į pietus, į Sidoną, o vėliau pasiekė Damaską. Iš ten su vilkstine jie nukeliavo į Mesopotamiją, pereidami per Tapsaką ir Larisą. Šiek tiek laiko jie praleido Babilone, aplankė Urą ir kitas vietas, o tada nuvyko į Šušą. Iš Šušos jie nukeliavo į Karaksą, iš kur Gonodas ir Ganidas išvyko į Indiją.

130:0.4 (1427.4) Būtent tuo metu, kada Jėzus keturis mėnesius dirbo Damaske, jis išmoko kalbos, kuria šnekėjo Gonodas ir Ganidas, pagrindų. Būdamas ten jis daug laiko dirbo ties vertimais iš graikų kalbos į vieną iš Indijos kalbų, padedamas vieno vyro, kilusio iš Gonodo tėviškės regiono.

130:0.5 (1427.5) Šitos kelionės po Viduržemio jūrą metu Jėzus maždaug pusę kiekvienos dienos praleisdavo mokydamas Ganidą ir dirbdamas Gonodo vertėju dalykinių pasitarimų ir draugiškų susitikimų metu. Kiekvienos dienos likusiąją dalį, kuri buvo skirta jo paties poreikiams, jis paskirdavo tam, kad užmegztų tuos glaudžius asmeninius ryšius su savo bičiuliais žmonėmis, kad artimai pabendrautų su šios sferos

mirtingaisiais, kas taip buvo būdinga jo veiklai per šituos keletą metų, kurie ėjo prieš pat jo viešąją tarnystę.

130:0.6 (1427.6) Tiesioginio stebėjimo ir realaus ryšio dėka Jėzus susipažino su Vakarų ir Levanto aukštesne materialia ir intelektualia civilizacija; iš Gonodo ir jo nuostabaus sūnaus jis daug sužinojo apie Indijos ir Kinijos civilizaciją ir kultūrą, kadangi Gonodas, pats būdamas Indijos gyventojas, buvo atlikęs tris didžiules keliones po geltonosios rasės imperiją.

130:0.7 (1427.7) Ganidas, jaunasis vyras, šito ilgo ir artimo bendravimo metu daug išmoko iš Jėzaus. Jie vienas kitam pajuto didžiulę meilę, ir vaikinio tėvas daug kartų mėgino įtikinti Jėzų sugrįžti su jais į Indiją, bet Jėzus visą laiką atsisakinėjo, aiškindamasis būtinybe sugrįžti pas savo šeimą Palestinoje.

1. Jopoje — pakalbis apie Joną

130:1.1 (1428.1) Viešėdamas Jopoje, Jėzus sutiko Gadiją, filistiniečių vertėją, kuris dirbo kažkokiam Simonui, kailininkui. Gonodo agentai Mesopotamijoje su šituo Simonu vykdė didelę dalį verslo operacijų; todėl Gonodas ir jo sūnus labai norėjo jį aplankyti pakeliui į Cezarėją. Tuo metu, kada jie buvo Jopoje, Jėzus ir Gadijas nuoširdžiai susidraugavo. Šitas jaunasis filistinietis buvo tiesos ieškotojas. Jėzus buvo tiesos suteikėjas; jis *buvo* tiesa tajai kartai Urantijoje. Kada susitinka didis tiesos ieškotojas ir didis tiesos suteikėjas, tai tokio susitikimo pasekmė yra didingas ir išlaisvinantis apšvietimas, kilęs iš naujos tiesos patyrimo.

Vieną dieną po vakarienės Jėzus ir jaunas filistinietis vaikščiojo palei jūrą, ir Gadijas, nežinodamas, kad šitas “raštininkas iš Damasko” yra taip gerai susipažinęs su hebrajų padavimais, parodė Jėzui laivų prieplauką, iš kurios buvo manoma, kad Jona buvo pradėjęs savo nelemtą kelionę jūra į Taršišą. Ir kada jis išsakė savo pastabas, tada Jėzaus paklausė: “Bet, ar tu manai, jog toji didelė žuvis iš tikrųjų prarijo Joną?” Jėzus suvokė, jog šitas padavimas nepaprastai įtakuoja šito jauno vyro gyvenimą, ir jog apmąstymai apie šį padavimą privertė jį padaryti tokią kvailystę, kad jis mėgintų pabėgti nuo pareigos; dėl to Jėzus nepasakė nieko tokio, kas dabartinius Gadijo praktinio gyvenimo motyvacijos pagrindus staiga sugriautų. Atsakydamas į šitą klausimą, Jėzus tarė: “Mano drauge, mes visi esame jonos, turime nugyventi savo gyvenimą, sutinkamai su Dievo valia, ir visais atvejais, kada tik stengiamės išvengti kasdienio gyvenimo dabartinės pareigos bėgdami link tolimų pagundų, tada šituo mes atsiduodame tam, kad mus tiesiogiai valdytų tie poveikiai, kurių nereguliuoja tiesos galios ir teisumo jėgos. Bėgimas nuo pareigos yra tiesos paaukojimas. Bėgimas nuo šviesos ir gyvenimo tarnystės gali atnešti tikrai tokius kankinančius susidūrimus su atkakliais savanaudiškumo banginiais, kurie galų gale atveda į tamsą ir mirtį, nebent tokie Dievą apleidę jonos tikrai atsuktų savo širdį, net ir apimti didžiausios nevilties, į Dievo ir jo gėrio ieškojimą. Ir kada tokios nevilties apimtos sielos Dievo ieško nuoširdžiai—yra išalkusios tiesos ir ištroškusios teisumo—nėra visiškai nieko, kas galėtų juos toliau laikyti nelaisvėje. Kad ir kokiame dugne jie būtų atsidūrę, tačiau kada šviesos jie ieškos iš visos širdies, tada dangiškojo Viešpaties Dievo dvasia juos išlaisvins iš jų nelaisvės; gyvenimo nepalankios

aplinkybės juos išmes į naujų galimybių sausą žemę atnaujintam tarnavimui ir išmintingesniam gyvenimui.”

130:1.3 (1428.3) Jėzaus mokymas Gadiją nepaprastai sujaudino, ir jie prie jūros šnekėjosi iki išnaktų, o prieš jiems sugrįžtant ten, kur buvo apsistoję, jie kartu pasimeldė ir vienas už kitą. Tai buvo tas pats Gadijas, kuris vėliau klausėsi Petro pamokslavimo, tapo giliai įtikėjęs į Jėzų iš Nazareto, ir vieną vakarą Dorko namuose dalyvavo atmintiname ginče su Petru. Ir Gadijas daug prisidėjo prie to, kad Simonas, turtingas odos pirklys, galutinai apsisprendė priimti krikščionybę.

130:1.4 (1428.4) (Šitame pasakojime apie Jėzaus asmeninį darbą su savo bičiuliais mirtingaisiais šitos kelionės po Viduržemio jūrą metu, mes, sutinkamai su mūsų leidimu, laisvai versime jo žodžius į šiuolaikinę frazeologiją, vartojamą Urantijoje šito perteikimo metu.)

130:1.5 (1429.1) Jėzaus paskutinis susitikimas su Gadijumi buvo susijęs su diskusija apie gėrį ir blogį. Šitas jaunas filistinietis buvo labai sunerimęs dėl neteisingumo jausmo, dėl to, jog pasaulyje blogis egzistuoja šalia gėrio. Jis sakė: “Kaip gali Dievas, jeigu jis yra be galo geras, leisti mums kentėti skausmą, kurį sukelia blogis; galų gale, kas sukuria blogį?” Tomis dienomis daugelis vis dar tikėjo, kad Dievas sukuria tiek gėrį, tiek blogį, bet Jėzus niekada nemokė tokios klaidos. Atsakydamas į šitą klausimą, Jėzus pasakė: “Mano broli, Dievas yra meilė; dėl to jis turi būti geras, ir jo gėris yra toks didžiulis ir tikras, kad jame negali būti mažų ir netikrų blogio dalykų. Dievas yra toks teigiamai geras, kad jame absoliučiai nėra vietos neigiamam blogiui. Blogis yra nesubrendęs pasirinkimas ir neapgalvotas klaidingas žingsnis tų, kurie

priešinasi gėriui, atstumia grožį, ir yra neištikimi tiesai. Blogis yra tikrai nesubrendimo klaidingas prisitaikymas arba griauantis ir iškreipiantis nežinojimo poveikis. Blogis yra neišvengiama tamsa, kuri seka įkandin neišmintingo šviesos atstūmimo. Blogis yra tai, kas yra tamsu ir netiesa, ir kuris, kada būna pasirenkamas sąmoningai ir patvirtinamas savąja valia, tampa nuodėme.

130:1.6 (1429.2) “Tavo Tėvas danguje, apdovanodamas tave galia pasirinkti tarp tiesos ir klaidos, sukūrė šviesos ir gyvenimo teigiamo kelio potencialų neiginį; bet tokios blogio klaidos iš tikrųjų neegzistuoja tol, kol protingas tvarinys panori to, kad jos egzistuotų, klaidingai pasirinkdamas gyvenimo būdą. Ir tada toks blogis vėliau iš tikrųjų tokio užsispyrusio ir maištingo tvarinio sąmoningu ir tyčiniu pasirinkimu yra pakeliamas iki nuodėmės. Būtent dėl to mūsų Tėvas danguje leidžia gėriui ir blogiui būti greta iki gyvenimo pabaigos, lygiai taip, kaip gamta leidžia kviečiams ir vikiams augti vieniems šalia kitų iki derliaus nuėmimo.” Gadijas buvo visiškai patenkintas Jėzaus atsakymu į šią klausimą po to, kai vėlesnioji diskusija išaiškino šitų svarbių teiginių tikrąją prasmę.

2. Cezarėjoje

130:2.1 (1429.3) Jėzus ir jo draugai Cezarėjoje užtruko ilgiau negu tikėjosi, nes buvo pastebėta, jog gali suskilti laivo, kuriuo jie ketino pradėti kelionę, viena iš didžulių vairuojančiųjų menčių. Kapitonas nusprendė pasilikti uoste, kol bus padaryta nauja. Šitai užduočiai atlikti trūko kvalifikuotų darbininkų, dirbančių su medžiu, todėl Jėzus savo noru pasisiūlė padėti. Vakaraus Jėzus ir jo draugai vaikštinėdavo ant gražios sienos, kuri buvo kaip pasivaikščiojimo takas aplink uostą. Ganidui labai patiko

Jėzaus aiškinimas apie miesto vandens sistemą ir apie tą metodą, kurio dėka potvyniai buvo panaudojami tam, kad išplautų miesto gatves ir kanalizacijos kanalus. Šitam jaunuoliui iš Indijos didžiulį įspūdį padarė Augusto šventykla, kuri buvo pastatyta ant kalvos ir kurią vainikavo romėnų imperatoriaus milžiniška statula. Savo viešnagės antrosios dienos popietę jie trys buvo spektaklyje, vykusiame milžiniškame amfiteatre, kuriame galėjo sėdėti dvidešimt tūkstančių žmonių, ir tą vakarą jie žiūrėjo graikų pjesę. Tai buvo pirmieji tokios rūšies vaidinimai, kuriuos kada nors buvo matęs Ganidas, ir apie juos jis pateikė Jėzui daug klausimų. Trečiosios dienos rytą jie oficialiai aplankė gubernatoriaus rūmus, kadangi Cezarėja buvo Palestinos sostinė ir romėnų prokuratoriaus rezidencija.

130:2.2 (1429.4) Jų užėjo taip pat buvo apsistojęs ir pirklys iš Mongolijos, ir kadangi šitas Tolimųjų Rytų gyventojas graikiškai šnekėjo visiškai gerai, tai Jėzus keletą kartų su juo ilgai bendravo. Šitam vyrui gilų įspūdį padarė Jėzaus filosofija apie gyvenimą ir jis niekada neužmiršo jo išmintingų žodžių apie “dangiškojo gyvenimo nugyvenimą žemėje, kasdien paklūstant dangiškojo Tėvo valiai.” Šitas pirklys buvo daoistas, ir šitokiu būdu jis tvirtai įtikėjo į visuotinės Dievybės doktriną. Sugrįžęs į Mongoliją, jis pradėjo mokyti šitų išvystytų tiesų savo kaimynus ir verslo partnerius, ir būtent tokios veiklos įtakoje, jo vyriausiasis sūnus nusprendė tapti daoistų šventiku. Per visą savo gyvenimą šitas jaunas vyras demonstravo didžiulę įtaką išvystytos tiesos labui, ir juo pasekė jo sūnus ir anūkas, kurie lygiai taip pat buvo visiškai atsidavę Vieno Dievo—Aukščiausiojo Dangaus Valdovo—doktrinai.

130:2.3 (1430.1) Nors ankstyvosios krikščionių bažnyčios rytinė atšaka, kurios centras buvo Filadelfijoje, Jėzaus mokymų laikėsi ištikimiau už savo sielos brolius Jeruzalėje, bet gaila, jog nebuvo nė vieno panašaus į Petrą, kuris būtų nuėjęs į Kiniją, arba kaip Pauliaus, kuris būtų patekęs į Indiją, kur tuo metu dvasinė dirva buvo tokia palanki sėti naujosios karalystės evangelijos sėklas. Tie patys Jėzaus mokymai, kaip jų laikėsi filadelfijiečiai, būtų padarę tiesioginį ir veiksmingą poveikį dvasiškai išalkusių Azijos tautų protams, kaip tą padarė Petro ir Pauliaus pamokslavimai Vakaruose.

130:2.4 (1430.2) Vienas iš jaunų vyrų, kuris vieną dieną su Jėzumi dirbo prie vairavimo menties, labai susidomėjo tais žodžiais, kuriuos jis kartas nuo karto išsakydavo, jiems bedirbant laivų statykloje. Kada Jėzus užsiminė, jog Tėvas danguje rūpinasi savo vaikų žemėje gerove, tada šitas jaunas graikas, Anaksandas, tarė: “Jeigu šie Dievai rūpinasi manimi, tada kodėl gi jie nepašalina šitų dirbtuvių žiauraus ir neteisingo dešimtininko?” Jis buvo pritrenktas, kada Jėzus atsakė: “Kadangi tu žinai gėrio kelius ir vertini teisingumą, galbūt šie Dievai šitą klystantį žmogų atvedė prie tavęs tam, jog tu galėtum jį atvesti į šitą geresnįjį kelią. Galbūt tu esi toji druska, kuri šitą brolių turi padaryti priimtinesnį visiems kitiems žmonėms; tai yra, jeigu tu nepraradai savojo skonio. Taip, kaip yra, tai šitas žmogus yra tavo šeimininkas tuo, kad jo blogi poelgiai tau daro blogą poveikį. Kodėl gi tau neparodžius savojo pranašumo prieš blogį gėrio galios dėka ir šitaip netapus visų santykių tarp judviejų šeimininku? Aš numatau, jog tavo viduje esantis gėris gali nugalėti jo viduje esantį blogį, jeigu šiam gėriui suteiktum sąžiningą ir gyvą galimybę pasireikšti. Mirtingojo egzistencijoje nėra jokio kito labiau pavergiančio ir

jaudinančio patyrimo už tą džiugesį, kada materialioji gyvybė tampa dvasinės energijos ir dieviškosios tiesos partneriu vienoje iš jų triumfuojančių kovų prieš suklydimą ir blogį. Nuostabus ir transformuojantis yra toks patyrimas, kada tampama dvasinės šviesos gyvuoju kanalu tokiam mirtingajam, kuris sėdi dvasinėje tamsoje. Jeigu tu tiesa esi palaimintas labiau negu ja palaimintas yra šitas žmogus, tai jo nepriteklis turėtų tau mesti iššūkį. Tikrai tu nesi tas bails, kuris galėtų stovėti ant jūros kranto ir stebėti, kaip skęsta nemokantis plaukti bičiulis žmogus! Kiek daug vertingesnė yra šito žmogaus siela, pasimetusi tamsoje, palyginus su vandenyje skęstančiu jo kūnu!”

130:2.5 (1430.3) Anaksandą nepaprastai sujaudino Jėzaus žodžiai. Netrukus jis papasakojo savo viršininkui, ką buvo sakęs Jėzus, ir tą vakarą jie abu paprašė Jėzaus patarimo dėl savo sielų gerovės. Ir vėliau, po to, kai krikščioniškoji žinia buvo paskelbta Cezarėjoje, abu šitie vyrai, vienas graikas, o kitas romėnas, įtikėjo į tai, ką skelbė Pilypas, ir tapo jo įkurtos bažnyčios žymiais nariais. Vėliau šitas jaunas graikas buvo paskirtas pasiuntiniu romėnų centurionui, Kornelijui, kuris tapo tikinčiuoju Petro tarnystės dėka. Anaksandas ir toliau nešė šviesą tiems, kurie sėdėjo tamsybėje iki Pauliaus įkalinimo Cezarėjoje dienų, kada jis, atsitiktinai, žuvo per didžiąsias dvidešimties tūkstančių žydų skerdynes tuo metu, kada teikė pagalbą kenčiantiems ir mirštantiesiems.

130:2.6 (1431.1) Ganidas, iki šito laiko, po truputį sužinojo, kaip jo repetitorius praleidžia laisvalaikį, šitaip neįprastai asmeniškai tarnaudamas savo bičiuliams žmonėms, ir jaunasis indas nusprendė išsiaiškinti šitos nenutrūkstamos veiklos motyvą.

Jis paklausė: “Kodėl tu nuolat skiri laiką šitiems susitikimams su svetimais žmonėmis?” Ir Jėzus atsakė: “Ganidai, nė vienas žmogus nėra svetimas tam, kuris pažįsta Dievą. Tame patyrimė, kada surandi Tėvą danguje, tu atrandi, jog visi žmonės yra tavo broliai, ir argi tai atrodo keista, jog žmogus turėtų patirti džiaugsmą, sutikdamas naujai atrastą brolių? Susipažinti su savo broliais ir seserimis, sužinoti jų problemas ir išmokti juos mylėti, yra aukščiausias gyvenimo patyrimas.”

130:2.7 (1431.2) Šito iki gilios nakties užtrukusio pasikalbėjimo metu jaunas vyras paprašė Jėzaus, kad šis jam paaiškintų skirtumą tarp Dievo valios ir to žmogiškojo proto pasirinkimo veiksmo, kuris taip pat yra vadinamas valia. Iš esmės Jėzus paaiškino: Dievo valia yra Dievo kelias, partnerystė su Dievo pasirinkimu bet kokios potencialios alternatyvos akivaizdoje. Dėl to, Dievo valios vykdymas yra toks augantis patyrimas, kada yra tampama vis labiau ir labiau panašiu į Dievą, o Dievas yra šaltinis ir likimas viso to, kas yra gera ir gražu ir teisinga. Žmogaus valia yra žmogaus kelias, visuma to, kuo mirtingasis nusprendžia būti ir ką nusprendžia daryti. Valia yra savimoningos būtybės sąmoningas pasirinkimas, kuris veda į sprendimo motyvuotą elgesį, kuris remiasi protingu apmąstymu.

130:2.8 (1431.3) Tą popietę Jėzus ir Ganidas abu mėgavosi žaisdami su labai protingu aviganiu, ir Ganidas norėjo sužinoti, ar šuo turi sielą, ar jis turi valią, ir atsakydamas į jo klausimus, Jėzus aiškino: “Šuo turi tokį protą, kuris gali pažinti materialų žmogų, savo šeimininką, bet negali pažinti Dievo, kuris yra dvasia; dėl to šuo neturi dvasinės prigimties ir negali turėti dvasinio patyrimo. Šuo gali turėti valią, suteiktą gamtos ir

padidintą treniravimo dėka, bet tokia proto galia nėra dvasinė jėga, taip pat jos negalima lyginti ir su žmogiškąja valia, ta prasme, kad ji nėra *apmąstanti*— ji nėra pasekmė to, kad sugebama atskirti aukštesnes ir moralias prasmes arba pasekmė to, kad yra pasirenkamos dvasinės ir amžinosios vertybės. Būtent tai, jog mirtingasis žmogus turi tokias dvasinio suvokimo ir tiesos pasirinkimo galias, jį padaro moralia būtybe, tokiu tvariniu, kuris yra apdovanotas dvasinės atsakomybės savybėmis ir amžinojo išlikimo potencialu.” Jėzus toliau aiškino, jog būtent dėl to, kad gyvulys tokių protinių galių neturi, tai gyvulių pasaulis niekada negalės sukurti kalbos laike arba patirti, ką nors tokio, kas prilygtų asmenybės išlikimui amžinybėje. Po šios dienos mokymo Ganidas daugiau niekada nebepuoselėjo tikėjimo į žmonių sielų persikėlimą į gyvūnų kūnus.

^{130:2.9 (1431.4)} Kitą dieną Ganidas visa tai aptarė su savo tėvu, ir būtent atsakydamas į Gonodo klausimą, Jėzus paaiškino, jog “žmogiškieji norai, kurie yra visiškai susiję vien tiktai su žemiškaisiais sprendimais dėl gyvulinės egzistencijos materialių problemų, yra pasmerkti tam, jog pražūtų laike. Tie, kurie priima nuoširdžius moralius sprendimus ir beribius dvasinius pasirinkimus, šitokiu būdu yra vis labiau sutapatinami su viduje gyvenančia ir dieviškąja dvasia, ir tuo jie iš tiesų vis didesniu laipsniu yra transformuojami į amžinojo išlikimo vertybes—dieviškosios tarnystės nesibaigiantį vystymąsi.

^{130:2.10 (1431.5)} Būtent šitą pačią dieną mes pirmą kartą išgirdome tą svarbią tiesą, kuri, išreikšta šiuolaikine kalba, skambėtų taip: “Valia yra tas žmogiškojo proto pasireiškimas, kuris įgalina

subjektyvią sąmonę save išreikšti objektyviai ir patirti tokį reiškinių, kai yra siekiama būti panašiu į Dievą.” Ir būtent šita pačia prasme kiekviena mąstanti ir dvasinga žmogiškoji būtybė gali tapti *kurianti*.

3. Aleksandrijoje

^{130:3.1 (1432.1)} Tai buvo kupinas įvykių apsilankymas Cezarėjoje, o kada laivas buvo parengtas, Jėzus ir du jo draugai vienos dienos pusiaudienį išvyko į Aleksandriją Egipte.

^{130:3.2 (1432.2)} Tiems trims kelionė į Aleksandriją buvo viena iš maloniausių. Ganidas susižavėjo ta kelione ir nuolat klausinėjo Jėzų. Jiems artėjant prie miesto uosto, jaunąjį vyrą sujaudino didžiulis Faroso švyturys, pastatytas saloje, kurią Aleksandras molu sujungė su žemynine sausuma, šitaip sukurdamas dvi puikias prieplaukas ir šituo Aleksandriją paversdamas Afrikos, Azijos, ir Europos prekybine jūros kryžkele. Šitas didžiulis švyturys buvo vienas iš septynių pasaulio stebuklų ir visų vėlesniųjų švyturių pirmtakas. Jie atsikėlė anksti ryte, kad pamatytų šitą nuostabų gyvybę gelbstintį žmogaus įrenginį, ir tarp Ganido susižavėjimo šūksnių Jėzus sakė: “Ir tu, mano sūnau, būsi panašus į šitą švyturį, kada sugrįši į Indiją, net ir po to, kai tavo tėvas ilsėsis ramybėje; tu tapsi panašiu į gyvenimo šviesą tiems, kurie sėdi aplink tave tamsoje, rodydamas visiems, kurie taip trokšta surasti tą kelią, kad saugiai pasiektų išsigelbėjimo uostą.” Ir, suspausdamas Jėzaus ranką, Ganidas tarė: “Aš tikrai juo būsiu.”

^{130:3.3 (1432.3)} Ir vėl mes pastebime, jog krikščioniškosios religijos ankstyvieji mokytojai padarė didžiulę klaidą, kada jie taip išskirtinai savo dėmesį nukreipė į romėnų pasaulio

vakarietiškąją civilizaciją. Tokius Jėzaus mokymus, kokius išpažino Mesopotamijos tikintieji pirmajame amžiuje, būtų iš karto priėmusios įvairios Azijos religininkų grupės.

^{130:3,4 (1432,4)} Nepraėjus ir keturioms valandoms po atplaukimo, jie buvo įsikūrę ilgo ir plataus prospekto, vieno šimto pėdų pločio ir penkių mylių ilgio, kuris toliau tęsėsi iki šito miesto, turinčio vieną milijoną gyventojų, vakarinio pakraščio, beveik pačiame rytiniame gale. Pirmą kartą apžiūrėjus miesto pagrindines įžymybes—universitetą (muziejų), biblioteką, karališkąjį Aleksandro mauzoliejų, rūmus, Neptūno šventyklą, teatrą, ir sporto salę—Gonodas ėmėsi savųjų reikalų, tuo tarpu Jėzus ir Ganidas nuėjo į biblioteką, didžiausią pasaulyje. Čia buvo surinkta beveik milijonas rankraščių iš viso civilizuoto pasaulio: Graikijos, Romos, Palestinos, Partos, Indijos, Kinijos, ir net Japonijos. Šitoje bibliotekoje Ganidas pamatė didžiausią visame pasaulyje indų literatūros rinkinį; ir čia jie kažkiek laiko praleisdavo kiekvieną dieną per visą savo viešnagę Aleksandrijoje. Jėzus papasakojo Ganidui apie tai, kaip šitoje vietoje hebrajų raštai buvo išversti į graikų kalbą. Vėl ir vėl jie diskutavo apie visas pasaulio religijas, Jėzus šitam jaunam protui stengėsi nurodyti tiesą kiekvienoje iš religijų, visuomet pridurdamas: “Bet Jahvė yra tas Dievas, kuris išsivystė iš Melkizedeko apreiškimų ir susitarimo su Abraomu. Žydai buvo Abraomo palikuonys ir vėliau užėmė tą pačią žemę, kurioje gyveno ir mokė Melkizedekas, ir iš kurios jis išsiuntė mokytojus po visą pasaulį; ir galų gale jų religija pateikė aiškesnį supratimą apie Viešpatį Izraelio Dievą kaip Visuotinį Tėvą danguje negu bet kuri kita pasaulio religija.”

^{130:3.5 (1432.5)} Vadovaujant Jėzui, Ganidas sudarė pasaulio visų tų religijų, kurios pripažino Visuotinę Dievybę, nors jos galėjo daugiau ar mažiau pripažinti ir antraeiles dievybes, mokymų rinkinį. Po daugybės diskusijų Jėzus ir Ganidas nusprendė, kad romėnai savo religijoje tikrojo Dievo neturi, kad jų religija vargu ar yra daugiau negu imperatoriaus garbinimas. Jie priėjo išvados, jog graikai turi filosofiją, bet vargu ar turi religiją su asmeniu Dievu. Misteriniai kultai, kurių jie atsisakė dėl painiavos, kuri kildavo dėl jų didžiulio skaičiaus, ir dėl to, kad jų skirtingos sampratos apie Dievybę, atrodo, jog buvo atsiradusios iš kitų ir senesnių religijų.

^{130:3.6 (1433.1)} Nors Ganidas visa tai išvertė Aleksandrijoje, bet šituos rinkinius iki galo suklasifikavo ir savo paties asmenines išvadas pridėjo tiktai tuomet, kada jie beveik baigė savo viešnagę Romoje. Jis labai nustebo, kai pamatė, jog pasaulio bažnytinės literatūros visi geriausieji autoriai daugiau ar mažiau aiškiai pripažino amžinojo Dievo egzistavimą ir didele dalimi sutarė dėl jo charakterio ir jo ryšio su mirtinguoju žmogumi.

^{130:3.7 (1433.2)} Jėzus ir Ganidas, viešėdami Aleksandrijoje, daug laiko praleido muziejuje. Šitas muziejus neturėjo sukaupęs retų daiktų, jis greičiau buvo vaizduojamojo meno, mokslo, ir literatūros universitetas. Mokyti profesoriai čia kasdien skaitydavo paskaitas, ir tais laikais tai buvo Vakarų pasaulio intelektualinis centras. Diena iš dienos Jėzus paskaitas versdavo Ganidui; vieną antrosios savaitės dieną jaunas vyras sušuko: “Mokytojau Jošua, tu žinai daugiau už šituos profesorius; tu turėtum atsistoti ir papasakoti tuos didžius dalykus, apie kuriuos tu pasakojai man; jie susipainiojo dėl

savo per didelio mąstymo. Aš pasišnekėsiu su savo tėvu ir pasirūpinsiu, kad jis dėl to susitartų.” Jėzus nusišypsojo, tardamas: “Tu esi susižavėjęs mokiny, bet šitie mokytojai nemąsto taip, kad tu ir aš mokytume juos. Nesudvasinto mokytumo puikavimasis žmogaus patyrimo yra klastingas dalykas. Tikrasis mokytojas savo intelektualų vientisumą išlaiko tuo, kad visą laiką jis lieka mokiny.”

^{130:3.8 (1433.3)} Aleksandrija buvo susimaišiusios Vakarų kultūros centras ir po Romos buvo didžiausias ir nuostabiausias miestas pasaulyje. Čia buvo didžiausia pasaulyje žydų sinagoga, Aleksandrijos Sanhedrino, septyniasdešimties valdančiųjų senolių, valdymo vieta.

^{130:3.9 (1433.4)} Tarp tų daugelio vyrų, su kuriais Gonodas turėjo verslo reikalų, buvo vienas žydas bankininkas, Aleksandras, kurio brolis, Filonas, buvo to laiko įžymus religinis filosofas. Filonas buvo užsiėmęs pagirtina, bet nepaprastai sunkia graikų filosofijos ir hebrajų teologijos suderinimo užduotimi. Ganidas ir Jėzus daug kalbėjosi apie Filono mokymus ir tikėjosi dalyvauti kai kuriose jo paskaitose, bet per visą jų viešnagę Aleksandrijoje šitas įžymus helenistas žydas sirgdamas pragulėjo lovoje.

^{130:3.10 (1433.5)} Jėzus rekomendavo Ganidui daug ką iš graikų filosofijos ir stoikų doktrinų, bet šiam vaikinui jis įteigė tiesą, jog šitos tikėjimo sistemos, kaip ir kai kurių jo paties tautiečių neaiškūs mokymai, religijos buvo tikrai ta prasme, kad jie vedė žmones į Dievo ieškojimą ir į tokį gyvąjį patyrimą, kada būna pažįstamas Amžinasis.

4. Pasikalbėjimas apie tikrovę

^{130:4.1 (1433.6)} Paskutinį vakarą prieš išvykstant iš Aleksandrijos, Ganidas ir Jėzus ilgai bendravo su vienu iš universiteto profesorių, kuris specializavosi valstybės valdymo srityje ir kuris skaitė paskaitas apie Platono mokymus. Mokytam graikų mokytojai Jėzus atliko vertėjo vaidmenį, bet savo paties mokymo neįterpė, kad paneigtų graikų filosofiją. Gonodas tą vakarą buvo išvykęs verslo reikalais; taigi, profesoriui išėjus, mokytojas ir jo mokinyš ilgai ir nuoširdžiai šnekėjosi apie Platono doktrinas. Nors Jėzus su išlygomis ir pritarė kai kuriems graikų mokymams, kurie buvo susiję su ta teorija, jog pasaulio materialūs daiktai yra nematomų, bet daug tikresnių dvasinių realybių šešėliniai atspindžiai, tačiau vaikino mąstymui jis stengėsi pakloti patikimesnį pamatą; taigi jis pradėjo ilgą traktatą apie tikrovės prigimtį visatoje. Iš esmės ir šiuolaikine frazeologija perteikęs, Jėzus Ganidui aiškino:

^{130:4.2 (1434.1)} Visatos tikrovės šaltinis yra Begalinysis. Ribinės kūrinijos materialūs daiktai yra Rojaus Modelio ir amžinojo Dievo Visuotinio Proto laiko-erdvės pasekmės. Priežastingumas fiziniame pasaulyje, savimonė intelektualiam pasaulyje, ir besivystantis vidinis aš dvasiniame pasaulyje—šitos realybės, projektuojamos visuotiniu mastu, sujungtos amžinojoje sąsajoje, ir patiriamos kaip kokybės tobulumas ir vertybės dieviškumas—sudaro *Aukščiausiojo tikrovę*. Bet visą laiką besikeičiančioje visatoje priežastingumo, intelekto, ir dvasinio patyrimo Pirminė Asmenybė yra nekintanti, absoliuti. Visi daiktai, net ir beribių vertybių ir dieviškųjų savybių amžinojoje visatoje, gali keistis, ir dažnai iš tiesų keičiasi, išskyrus Absoliutus ir tą, kas pasiekė absoliutų fizinį statusą, absoliutų intelektualų aprėpimą, ar absoliučią dvasinę tapatybę.

130:4.3 (1434.2) Aukščiausias lygis, iki kurio gali progresuoti ribinis tvarinys, yra Visuotinio Tėvo atpažinimas ir Aukščiausiojo pažinimas. Ir net tada, tokios užbaigtumo likimo būtybės toliau patiria keitimąsi fizinio pasaulio judėjimuose ir jo materialiuose reiškiniuose. Lygiai taip jie iš tikrųjų toliau suvokia, kad jų vidinis aš vystosi, jiems toliau kylant dvasinėje visatoje, ir, kad jų sąmonė plečiasi, kada jie vis giliau suvokia intelektualų kosmosą ir kada vis giliau reaguoja į šį intelektualų kosmosą. Tikrai valios tobulumo, harmonijos, ir vienovės dėka iš tiesų tvarinys su Kūrėju gali susivienyti; ir tokia dieviškumo būseną yra pasiekama ir palaikoma tikrai tada, kada tvarinys toliau gyvena laike ir amžinybėje taip, kad jo ribinė asmeninė valia nuolat paklūsta Kūrėjo dieviškajai valiai. Visada troškimas vykdyti Tėvo valią turi būti aukščiausias sieloje ir vyrauti kylančiojo Dievo sūnaus prote.

130:4.4 (1434.3) Vienaakis žmogus niekada negali tikėtis pamatyti perspektyvos gelmės. Taip pat ir vienaakiai materialistai mokslininkai ar vienaakiai dvasiniai mistikai ir alegorininkai negali teisingai matyti ir adekvačiai suvokti tikrųjų visatos tikrovės gelmių. Visos tikrosios tvarinio patyrimo vertybės yra paslėptos suvokimo gelmėje.

130:4.5 (1434.4) Neprotingas priežastingumas iš to, kas yra primityvus ir paprastas, negali išvystyti to, kas yra subtilus ir sudėtingas, taip pat ir nedvasingas patyrimas iš laiko mirtingųjų materialių protų negali išvystyti amžinojo išlikimo dieviškojo charakterio. Tas vienintelis visatos bruožas, kuris taip išskirtinai apibūdina begalinę Dievybę, yra šitas nesibaigiantis kūrybinis asmenybės, kuri gali išlikti vis labiau siekdama Dievybės, padovanojimas.

130:4.6 (1434.5) Asmenybė yra toji kosminė dovana, toji visuotinės tikrovės fazė, kuri gali egzistuoti kartu su neribota kaita ir tuo pačiu metu išlaikyti savo tapatybę visų tokių pasikeitimų akivaizdoje, ir per amžius po šito.

130:4.7 (1434.6) Gyvybė yra pirminio kosminio priežastingumo prisitaikymas prie visatos situacijų reikalavimų ir galimybių, ir ji atsiranda Visuotinio Proto veiksmu ir Dievo, kuris yra dvasia, dvasinės kibirkšties sužadinimu. Gyvybės prasmė yra jos prisitaikymas; gyvybės vertybė yra jos sugebėjimas progresuoti—net iki Dievo-sąmonės aukštybių.

130:4.8 (1434.7) Dėl savimoningos gyvybės klaidingo prisitaikymo prie visatos atsiranda kosminė disharmonija. Galutinis asmenybės valios nusigręžimas nuo visatų kurso atveda į intelektualią izoliaciją, asmenybės atsiskyrimą. Praradus viduje gyvenantį dvasinį šturmaną, ištinka dvasinis egzistencijos nutraukimas. Protinga ir progresuojanti gyvybė tada tampa, pati savaime, nepaneigiamu įrodymu, jog egzistuoja tikslinga visata, išreiškianti dieviškojo Kūrėjo valią. Ir šitoji gyvybė, apskritai, kovodama žengia į aukštesnes vertybes, savo galutiniuju tikslu turėdama Visuotinį Tėvą.

130:4.9 (1435.1) Žmogus turi protą, kuris skiriasi nuo gyvulinio proto tiksliai išsivystymo laipsniu, jeigu nežiūrėti į intelekto aukštesnę ir panašesnę į dvasinę tarnystę. Dėl to gyvūnai (neturėdami garbinimo ir išminties) negali patirti viršsąmonės, sąmonės sąmonės. Gyvulio protas suvokia tiksliai objektyvią visatą.

130:4.10 (1435.2) Žinojimas yra materialaus arba faktą suvokiančio proto sfera. Tiesa yra ta sfera, kuri priklauso dvasiškai apdovanotam intelektui, kuris suvokia, jog pažįsta Dievą.

Žinojimas yra įrodomas; tiesa yra patiriama. Žinojimas yra proto nuosavybė; tiesa yra sielos patyrimas, besivystantis savašis aš. Žinojimas yra nedvasinio lygio funkcija; tiesa yra visatų intelektualaus-dvasinio lygio fazė. Materialus protas suvokia faktinio žinojimo pasaulį; sudvasintas intelektas suvokia tikrųjų vertybių pasaulį. Šitie du požiūriai, sinchronizuoti ir harmonizuoti, atskleidžia tikrovės pasaulį, kuriame išmintis paaiškina visatos reiškinius, besivystančio asmeninio patyrimo požiūriu.

130:4.11 (1435.3) Suklydimas (blogis) yra bausmė už netobulumą. Netobulumo savybes arba klaidingo prisitaikymo faktus materialiaame lygyje atskleidžia kritiškas stebėjimas ir mokslinė analize; moraliniame lygyje tą atskleidžia žmogiškasis patyrimas. Blogio buvimas sudaro proto suklydimų ir besivystančio savojo aš nesubrendimo įrodymą. Dėl to, blogis taip pat yra netobulumo matas aiškinant visatą. Galimybė padaryti klaidų yra neatskiriama nuo išminties įgijimo, nuo to plano, kada į priekį žengiama nuo to, kas yra dalinis ir laikinas, į tai, kas yra užbaigtas ir amžinas, nuo to, kas yra santykinis ir netobulas, į tai, kas yra galutinis ir ištobulintas. Suklydimas yra santykinio neužbaigtumo šešėlis, kuris būtinai turi kristi ant žmogaus kylančio visatos kelio, kuris veda į Rojaus tobulumą. Suklydimas (blogis) nėra tikroji visatos savybė; jis tiesiog yra santykinumo stebėjimas tuo požiūriu, kaip neužbaigto ribinio netobulumas yra susijęs su Aukščiausiojo ir Galutiniojo kylančiais lygiais.

130:4.12 (1435.4) Nors Jėzus visa tai vaikinui pasakojo jam suprantamiausia kalba, bet diskusijos pabaigoje Ganido akys ėmė merktis ir netrukus jis nugrimzdo į miegą. Kitą rytą jie

atsikėlė anksti, kad įsėstų į laivą, plaukiantį į Lasėją, esančią Kretos saloje. Bet prieš jiems išvykstant, vaikiną vis dar turėjo daugiau klausimų apie blogį, į kuriuos Jėzus atsakė:

130:4.13 (1435.5) Blogis yra santykinė sąvoka. Jis išskyla stebint netobulumus, kurie pasirodo šešėlyje, kurį meta daiktų ir būtybių ribinė visata, nes toks kosmosas užtemdo Begaliniojo amžinųjų realybių visuotinės išraiškos gyvą šviesą.

130:4.14 (1435.6) Potencialus blogis yra būdingas būtinai neužbaigtam Dievo atskleidimui kaip begalybės ir amžinybės laiko-erdvės apribotai išraiškai. Tas faktas, jog tai, kas yra dalinis, egzistuoja to, kas yra užbaigtas, akivaizdoje, sudaro tikrovės santykinumą; sukuria būtinybę intelektualiam pasirinkimui, ir nustato dvasinio suvokimo ir reagavimo vertybių lygius. Toji Begaliniojo neužbaigta ir ribinė samprata, kurios laikosi žemiškas ir apribotas tvarinio protas, pati savaime, yra *potencialus blogis*. Bet didėjantis klydimas, kada šitų pirminių intelektualių sutrikimų ir dvasinių trūkumų ir toliau nepateisinamai nesistengiama protingai dvasiškai ištaisyti, prilygsta *aktualaus blogio* įgyvendinimui.

130:4.15 (1436.1) Visos statinės, negyvos, sampratos potencialiai yra blogis. Santykinės ir gyvosios tiesos ribinis šešėlis yra nuolatiniam judėjime. Statinės sampratos nuolat trukdo mokslui, politikai, visuomenei, ir religijai. Statinės sampratos gali išreikšti tam tikrą žinojimą, bet joms trūksta išminties ir jose nėra tiesos. Bet žiūrėkite, jog santykinumo samprata jūsų nesuklaidintų tiek, kad jūs nebesuvoktumėte to, jog visata yra koordinuojama vadovaujant kosminiam protui, ir, kad ją stabiliai kontroliuoja Aukščiausiojo energija ir dvasia.

5. Kretos saloje

130:5.1 (1436.2) Keliauninkai, vykdami į Kretą, turėjo vienintelį tikslą, pailsėti, pasivaikščioti po salą, ir įkopti į kalnus. To meto kretiečiai tarp aplinkinių tautų geros reputacijos neturėjo. Nepaisant šito, Jėzus ir Ganidas daug sielų patraukė į aukštesnius mąstymo ir gyvenimo lygius ir šitaip paklojo pamatus tam, kad jie greitai priimtų vėlesnius evangelijos mokymus, kada iš Jeruzalės atvyko pirmieji pamokslininkai. Jėzus šituos kretiečius mylėjo, nepaisant tų šiurkščių žodžių, kuriais vėliau juos apibūdino Paulius, kada po to į šią salą jis pasiuntė Titą, kad pertvarkytų jų bažnyčias.

130:5.2 (1436.3) Ant kalno šlaito Kretoje Jėzus pirmą kartą ilgai šnekėjosi apie religiją su Gonodu. Ir tėvui tai padarė didžiulį įspūdį, kad jis tarė: “Nieko nuostabaus, kad berniukas tiki viskuo, ką tu jam sakai, bet aš niekada nežinojau, kad jie turėjo tokią religiją net ir Jeruzalėje, tuo labiau, Damaske.” Būtent jiems gyvenant šioje saloje, Gonodas pirmą kartą pasiūlė Jėzui, kad jis kartu su jais vyktų į Indiją, ir Ganidas buvo sužavėtas tos minties, kad Jėzus galėtų sutikti su tokiu pasiūlymu.

130:5.3 (1436.4) Vieną dieną, kada Ganidas paklausė Jėzaus, kodėl jis neatsidavė pamokslininko darbui, šis atsakė: “Sūnau mano, viskam savas laikas. Tu gimsti šitame pasaulyje, bet, kad ir kiek trokštum ir kad ir kiek nekantrautum, bet tai nepadės tau užaugti. Tu turi, visuose tokiuose dalykuose, sulaukti savosios valandos. Žalią vaisių ant medžio sunokins vien tiktai laikas. Metų laikai keičia vienas kitą, po saulėtekio ateina saulėlydis tiktai einant laikui. Dabar aš esu pakeliui į Romą su tavimi ir tavo tėvu, ir šito pakanka šiai dienai. Manoji rytdiena yra vien tiktai manojų Tėvo danguje rankose.” Ir tada jis papasakojo

Ganidui pasakojimą apie Mozę ir tuos keturiasdešimt budraus laukimo ir nuolatinio ruošimosi metų.

130:5.4 (1436.5) Lankantis Fare Havense atsitiko vienas dalykas, kurio Ganidas niekada neužmiršo; prisiminimai apie šitą epizodą jam visada sukeldavo troškimą daryti kažką dėl to, kad būtų pakeista kastų sistema gimtojoje Indijoje. Vieškelyje girtas išsigimėlis užpuolė mergaitę vergę. Kada Jėzus pamatė pavojingą mergaitės padėtį, tada jis nulėkė pirmyn ir nuvedė ją šalin nuo užpuolusio pamišėlio. Tuo metu, kada išsigandęs vaikas spaudėsi prie jo, jis, ištiesęs savo tvirtą dešinę ranką, įniršusį vyrą laikė per saugų atstumą tol, kol vargšas žmogelis išsikvėpė, talžydamas orą įnirtingais smūgiais. Ganidas energingai veržėsi padėti Jėzui išspręsti šią problemą, bet tėvas jį sulaikė. Nors jie ir negalėjo šnekėti merginos kalba, bet ji galėjo suprasti jų gailestingumo poelgį ir ženklais rodė, jog širdingai tą vertina, kada jie visi trys ją lydėjo namo. Tai buvo galbūt beveik labiausiai asmeninis susirėmimas su savo bičiuliais, kokį tik Jėzui teko patirti per ištisą savo gyvenimą materialiam kūne. Bet tą vakarą jam buvo sunki užduotis, mėginant Ganidui paaiškinti, kodėl prisigėrusio vyro jis nesumušė. Ganidas manė, jog šitam vyrui turėjo būti kiršta bent jau tiek kartų, kiek kartų jis trenkė merginai.

6. Jaunas vyras, kuris bijojo

130:6.1 (1437.1) Tuo metu, kada jie buvo kalnuose, Jėzus ilgai šnekėjosi su jaunu vyru, kuris buvo apimtas baimės ir palūžęs. Negavęs paguodos ir neįgavęs drąsos iš bendravimo su savo bičiuliais, šis jaunuolis stengėsi pabūti vienas kalnuose; jis buvo užaugęs su bejėgiškumo ir nepilnavertiškumo jausmu. Šiuos natūralius polinkius padidino ir daug sunkių aplinkybių,

su kuriomis vaikas buvo susidūręs beaugdamas, ypač, tėvo netektis, kada jam buvo dvylika metų. Kada jie susitiko, Jėzus tarė: “Sveikinu tave, mano drauge! kodėl gi toks nusiminęs tokią gražią dieną? Jeigu kažkas atsitiko, kas tave prislėgė, tai galbūt aš kuo nors galiu tau padėti. Bet koku atveju man būtų labai malonu pasiūlyti savo paslaugas.”

130:6.2 (1437.2) Jaunasis vyras nebuvo linkęs šnekėtis, ir dėl to Jėzus antrą kartą kreipėsi į jo sielą, sakydamas: “Aš suprantu, jog į šituos kalnus užlipai tam, kad pasišalintum nuo žmonių; todėl, aišku, jog su manimi šnekėtis tu nenori, bet aš norėčiau sužinoti, ar tu pažįsti šitas kalvas; ar žinai, kur veda šie takai? Ir, gal kartais, galėtum man pasakyti, koks geriausias kelias į Feniksą?” Reikia pasakyti, jog šitas jaunuolis labai gerai pažinojo šituos kalnus, ir iš tikrųjų jam buvo labai įdomu nupasakoti kelią į Feniksą, taip įdomu, kad jis ant žemės nupiešė visus takus ir išsamiai paaiškino kiekvieną smulkmeną. Bet jis buvo pritrenktas ir pajuto smalsumą, kada Jėzus atsisveikinęs ir parodęs tarsi nueina, netikėtai atsisuko į jį, tardamas: “Aš puikiai žinau, jog tu nori, kad tave paliktų vieną su savo skauduliu, bet tai nebūtų nei kilnu, nei dora iš mano pusės, jog sulaukęs iš tavęs tokios nuoširdžios pagalbos, kaip būtų galima geriausia surasti kelią į Feniksą, o tada negalvodamas nueičiau, nė kiek net ir nepamėginęs atsiliepti į tavo prašymą padėti ir parodyti geriausią maršrutą į likimo tikslą, kurio tu ieškai savo širdyje būdamas čia ant kalno šlaito. Kaip tu šitaip puikiai žinai takus į Feniksą, keliavęs jais daug kartų, taip ir aš iš tiesų puikiai žinau kelią į tavo žlugusių vilčių ir neišsipildžiusių troškimų miestą. Ir kadangi tu prašei manęs padėti, tai aš tavęs neapvilsiu.” Jaunuolis buvo beveik nugalėtas, bet jis sugebėjo išmykčioti “Bet—iš tavęs aš nieko

neprašiau —” Ir Jėzus, švelniai uždėdamas ranką ant jo peties, tarė: “Ne, sūnau, ne žodžiais, bet ilgesingais žvilgsniais tu iš tikrųjų kreipeisi į mano širdį. Berniuk mano, tam, kuris myli savo bičiulius, iškalbingą pagalbos šauksmą parodo tavo liūdna ir nusivylusi veido išraiška. Prisėsk šalia manęs, tuo tarpu aš tau papasakosiu apie tarnavimo takus ir laimės kelius, kurie veda iš savojo aš liūdesio į meilės kupinos veiklos džiaugsmą žmonių brolystėje ir tarnaujant Dievui danguje.”

130:6.3 (1437.3) Šiuo momentu jaunasis vyras jau labai troško pasišnekėti su Jėzumi, ir jis parklupo prie jo kojų, maldaudamas Jėzų padėti jam, parodyti jam išsigelbėjimo kelią iš savojo pasaulio, kuriame jis patyrė tiktai skausmą ir nesėkmes. Jėzus tarė:”Mano drauge, stokis! Atsistok kaip vyras! Tave gali aplinkui supti smulkūs priešai ir tau gali iškilti daug kliūčių, bet šito pasaulio ir visatos didieji reikalai ir tikrieji reikalai yra tavo pusėje. Saulė kasryt pateka, kad pasveikintų tave lygiai taip, kaip ji pasveikina patį galingiausią ir labiausiai klestintį žmogų žemėje. Pažvelk—tu turi stiprų kūną ir galingus raumenis—tavo fizinė būseną yra geresnė už vidutinišką. Aišku, ji iš esmės beveik nenaudinga tuo metu, kai sėdi čia atsiskyręs ant kalno šlaito ir liūdi dėl savųjų nelaimių, tikrų ir išsigalvotų. Bet savojo kūno dėka tu galėtum padaryti didelių darbų, jeigu iš tiesų nuskubėtum ten, kur laukia dideli reikalai, kad juos atliktų. Nuo nelaimingo savojo aš tu stengiesi pabėgti, bet šito padaryti neįmanoma. Tu ir tavo gyvenimo problemos yra realios, nuo jų pabėgti negali tol, kol gyveni. Bet vėl pažiūrėk, tavo protas yra aiškus ir gabus. Tavo stiprus kūnas turi protingą protą, kad jam vadovautų. Priversk savo protą dirbti, kad spręstų savašias problemas; išmokyk savo intelektą dirbti tau; neleisk, kad tave kaip nemąstantį gyvūną valdytų

baimė. Tavo protas turėtų būti tavo drąsus sąjungininkas sprendžiant tavo gyvenimo problemas, vietoje to, jog būtų, kaip ir buvo iki šiol, degraduotas baimės vergas ir depresijos ir pralaimėjimo supančiotas tarnas. Bet iš visų pats vertingiausias, tavo realaus pasiekimo potencialas yra toji dvasia, kuri gyvena tavo viduje, ir kuri skatins ir įkvėps tavo protą tam, kad jis save valdytų pats ir stimuliuotų kūną, jeigu gyvojo įtikėjimo galios buvimo dėka tu tikrai jį išlaisvinsi iš baimės pančių ir šitokiu būdu įgalinsi savąją dvasinę prigimtį pradėti savo išsilaisvinimą iš neveiklos blogio. Ir tada, nedelsiant, šitas įtikėjimas tikrai nugalės žmonių baimę naujos ir viską apimančios *meilės tavo bičiuliams* įtikinamo buvimo dėka, meilės, kuri dėl tavojoje širdyje gimusios sąmonės, jog tu esi Dievo vaikas, tavąją sielą taip greitai užpildys iki pat kraštų.

130:6.4 (1438.1) “Šitą dieną, mano sūnau, tu turi iš naujo užgimti, iš naujo įsitvirtinti kaip įtikėjimo, drąsos, ir atsidavusios tarnystės žmogui, Dievo labui, žmogus. Ir kada tu esi šitaip iš naujo prisiderinęs prie gyvenimo savo paties viduje, tada lygiai taip pat esi iš naujo prisiderinęs ir prie visatos; tu esi vėl užgimęs—užgimęs iš dvasios—ir toliau visas tavasis gyvenimas taps vienu pergalingu laimėjimu. Vargas tau suteiks jėgos; nusivylimas skatins tave eiti toliau; sunkumai tau mes iššūkį; o kliūtys tave stimuliuos. Kilk, jaunasis žmogau! Pasakyk sudie keliaklupsčiaujančios baimės ir bėgančio bailumo gyvenimui. Paskubėk sugrįžti prie pareigos ir gyvenk savąjį gyvenimą materialame kūne kaip Dievo sūnus, mirtingasis, atsidavęs kilninančiai tarnystei žmogui žemėje ir turintis likimą nuostabiai ir amžinai tarnauti Dievui amžinybėje.”

^{130:6.5 (1438.2)} Ir šitas jaunuolis, Fortunas, vėliau tapo krikščionių vadovu Kretoje ir artimu Tito bendražygiu, jam stengiantis ugdyti Kretos tikinčiuosius.

^{130:6.6 (1438.3)} Keliauninkai buvo tikrai pailsėję ir atsigavę, kada apie vienos dienos pusiaudienį susiruošė išplaukti į Kartageną Šiaurės Afrikoje, dviems dienoms sustojant Sirenėje. Būtent čia Jėzus ir Ganidas suteikė pirmąją pagalbą vaikinui, vardu Rufas, kuris buvo sužeistas, kada lūžo jaučių tempiamas pakrautas vežimas. Vaikiną jie nunešė namo pas motiną, o jo tėvas, Simonas, ir nenumanė, jog tas vyras, kurio kryžių jis vėliau nešė romėnų kareivio įsakymu, buvo tas pats nepažįstamasis, kuris kažkada padėjo jo sūnui.

7. Kartagenoje — diskusija apie laiką ir erdvę

^{130:7.1 (1438.4)} Didžiąją laiko dalį pakeliui į Kartageną Jėzus su savo bičiuliais keliauninkais aptarinėjo visuomeninius, politinius, ir prekybinius reikalus; beveik nė vienu žodžiu nebuvo užsiminta apie religiją. Pirmą kartą Gonodas ir Ganidas pamatė, kad Jėzus yra geras istorijų pasakotojas, ir jie visą laiką jo prašė pasakoti apie savo ankstesnįjį gyvenimą Galilėjoje. Jie taip pat sužinojo, kad jis užaugo Galilėjoje, o ne Jeruzalėje ar Damaske.

^{130:7.2 (1438.5)} Kada Ganidas pasiteiravo, ką reikia daryti, kad susidraugautum su žmonėmis, pastebėjęs, jog didžiąją dalį žmonių, kuriuos jie sutikdavo atsitiktinai, prie Jėzaus traukė, jo mokytojas pasakė: „Rodyk susidomėjimą savo bičiuliais; išmok pamilti juos ir ieškok galimybės padaryti jiems ką nors, dėl ko tu esi tikras, kad jie šito nori,“ ir tada jis pacitavo senovės žydų patarlę—“Žmogus, kuris norėtų turėti draugų, turi ir pats būti draugiškas.“

^{130:7.3 (1439.1)} Kartagenoje įvyko Jėzaus ilgas ir atmintinas pokalbis su mitraistų šventiku apie nemirtingumą, apie laiką ir amžinybę. Šitas persas išsilavinimą buvo gavęs Aleksandrijoje, ir jis tikrai iš Jėzaus troško mokytis. Šiandieniniais žodžiais sakant, Jėzus, atsakydamas į didelį skaičių jo klausimų, iš esmės paaiškino:

^{130:7.4 (1439.2)} Laikas yra tvarinio sąmonės suvokiamų tekančių laikinųjų įvykių srovė. Laikas yra pavadinimas, suteiktas įvykių sekos išsidėstymui, kurio dėka įvykiai yra suvokiami ir atskiriami. Erdvės visata yra su laiku susietas reiškiny, žvelgiant į ją, iš bet kurio vidinio taško, esančio už nesikeičiančios Rojaus gyvenamosios buveinės išorinių ribų. Laiko judėjimas yra atskleidžiamas tikrai atžvilgiu to, kas erdvėje nejuda kaip laiko reiškiny. Visatų visatoje Rojus ir jo Dievybės pranoksta tiek laiką, tiek erdvę. Apgyvendintuose pasauliuose asmenybė (kurios viduje gyvena ir kurią orientuoja Rojaus Tėvo dvasia) yra vienintelė fiziškai susieta tikrovė, kuri gali pranokti laikinųjų įvykių materialią seką.

^{130:7.5 (1439.3)} Gyvūnai neturi laiko pojūčio, kokį turi žmogus, ir net žmogui, dėl jo siauro ir apriboto požiūrio, laikas atrodo kaip įvykių seka, bet žmogui kylant, kada jis žengia pirmyn į vidų, besiplečiantis šitos įvykių procesijos vaizdas atsiskleidžia vis daugiau ir daugiau savo visuma. Į tai, kas anksčiau atrodė kaip įvykių seka, tada bus žvelgiama kaip į ištisą ir tobulai susietą ciklą; šitokiu būdu cirkuliarinis vienalaikiškumas vis labiau pakeis ankstesnę linijinės įvykių sekos sąmonę.

^{130:7.6 (1439.4)} Taip, kaip erdvę sąlygoja laikas, egzistuoja septynios skirtingos jos sampratos. Erdvė yra matuojama laiku, o ne laikas erdve. Mokslininko susipainiojimas kyla iš

nesugebėjimo suvokti erdvės tikrovę. Erdvė yra ne vien tikrai intelektualiai samprata apie keitimąsi visatos objektų susivienijime. Erdvė nėra tuščia, ir vienintelis dalykas, kurį pažįsta žmogus ir kuris gali bent iš dalies pranokti erdvę, yra protas. Protas gali veikti nepriklausomai nuo sampratos apie materialių objektų susiejimą erdvės dėka. Erdvė yra santykinai ir palyginti ribinė visoms tvarinio statuso būtybėms. Kuo arčiau sąmonė priartėja prie septynių kosminių dimensijų suvokimo, tuo daugiau samprata apie potencialią erdvę priartėja prie galutinybės. Bet erdvės potencialas tikrai galutinis yra tikrai absoliuto lygmenyje.

130:7.7 (1439.5) Turėtų būti akivaizdu, jog kylančiuose ir tobulėjančiuose kosmoso lygiuose visuotinė tikrovė turi besiplečiančią ir visada santykinę prasmę. Galiausiai, išliekantieji mirtingieji tapatybę pasiekia septinmatėje visatoje.

130:7.8 (1439.6) Materialios kilmės proto samprata apie laiką-erdvę turi lemti patirti vienas po kito einančius išplėtimus tuo metu, kada sąmoninga ir suvokianti asmenybė kyla per visatų lygius. Kada žmogus įgaus tokį protą, kuris įsiterpia tarp materialaus ir dvasinio egzistavimo lygių, tada jo idėjos apie laiką-erdvę bus milžiniškai išplėstos tiek suvokimo kokybės, tiek patyrimo kiekybės požiūriu. Besivystančios dvasinės asmenybės besiplečiančios kosminės sampratos yra dėl to, kad padidėja tiek įžvalgos gelmė, tiek sąmonės diapazonas. Ir asmenybei žengiant tolyn, į viršų ir į vidų, link panašumo į Dievybę transcendentinių lygių, laiko-erdvės samprata vis labiau artės prie Absoliutų belaikių ir beerdvių sampratų. Santykinai, ir sutinkamai su transcendentiniu pasiekimu, šitas sampratas apie aboliutų lygį turi įsivaizduoti galutiniojo likimo vaikai.

8. Pakeliui į Neapoli ir Romą

^{130:8.1 (1440.1)} Pirmasis sustojimas pakeliui į Italiją buvo Maltos saloje. Čia Jėzus ilgai kalbėjosi su nusiminusiu ir praradusiu drąsą jaunu vyru, kurio vardas buvo Klaudijus. Šitas vaikinasis galvojo apie savižudybę, tačiau, kada jis baigė pašnekesį su raštininku iš Damasko, tada jis tarė: “Aš žvelgsiu į gyvenimą kaip vyras; aš užbaigiau bailio žaidimą. Aš tikrai sugrįšiu pas savo tautiečius ir viską pradėsiu nuo pat pradžių.” Netrukus jis tapo entuziastingu cinikų pamokslininku, o dar vėliau jis susijungė su Petru skelbdamas krikščionybę Romoje ir Neapolyje, o po Petro mirties jis nukeliavo tolyn į Ispaniją skelbdamas evangeliją. Bet jis niekada nesužinojo, jog tas žmogus, kuris jį įkvėpė Maltoje, buvo tas Jėzus, kurį vėliau jis skelbė pasaulio Išlaisvintoju.

^{130:8.2 (1440.2)} Sirakūzuose jie praleido visą savaitę. Reikšmingas įvykis jų viešnagės metu buvo tikėjimo sugrąžinimas Ezrui, tam atsimetusiam žydui, kuris laikė taverną, kurioje buvo apsistoję Jėzus ir jo partneriai. Ezrą sužavėjo Jėzaus požiūris ir paprašė jo padėti jam sugrįžti į Izraelio tikėjimą. Jis išreiškė savo beviltiškumą, sakydamas: “Aš noriu būti tikrasis Abraomo sūnus, bet Dievo negaliu surasti.” Jėzus tarė: “Jeigu tu tikrai nori surasti Dievą, tai tas troškimas pats savaime yra įrodymas, kad jį tu jau suradai. Tavoji problema yra ne ta, kad tu Dievo negali surasti, kadangi Tėvas jau surado tave; tavoji problema yra tiesiog tai, kad tu Dievo nepažįsti. Argi tu neskaitei, ką sakė Pranašas Jeremijas: ‘Jūs tikrai ieškosite manęs ir tikrai surasite tada, kada manęs ieškosite iš visos širdies’? Ir dar, argi tas pats pranašas nesako: ‘Ir aš duosiu jums tokią širdį tam, kad pažintumėte mane, jog aš esu Viešpats, ir jūs priklausysite mano tautai, o aš būsiu jūsų Dievas’? Ir argi

tu taip pat neskaitei Raštuose, kur yra sakoma: ‘Jis žiūri žemyn į žmones, ir jeigu kuris nors tikrai pasakys: Aš padariau nuodėmę ir iškreipiau tai, kas teisinga, ir man tai neatnešė naudos, tada Dievas tikrai išvaduos to žmogaus sielą iš tamsos, ir jis tikrai pamatys šviesą?’” Ir Ezra surado Dievą ir savosios sielos pasitenkinimui. Vėliau šitas žydas drauge su vienu turtingu graiku prozelitu Sirakūzuose pastatė pirmą krikščioniškąją bažnyčią.

130:8.3 (1440.3) Mesinoje jie sustojo tiktai vienai dienai, tačiau to užteko, kad pakeistų mažo berniuko, vaisių pardavėjo, iš kurio Jėzus gatvėje nusipirko vaisių, ir kurį savo ruožtu pavalgydino gyvybės duona, gyvenimą. Vaikinukas niekada neužmiršo tų Jėzaus žodžių ir nuoširdaus žvilgsnio, kada uždėjęs ranką ant berniuko peties, jis tarė: “Lik sveikas, mano berniuk, augdamas ir tapdamas vyru, būk tikrai drąsus, o pamaitinęs kūną, taip pat išmok pamaitinti ir sielą. O mano Tėvas danguje bus su tavimi ir eis pirmą tavęs.” Šitas vaikinys tapo atsidavusiu mitraizmo pasekėju, o vėliau atsisuko į krikščioniškąją tikėjimą.

130:8.4 (1440.4) Pagaliau jie pasiekė Neapolį ir pajuto, jog yra nebetoli nuo savo galutinio tikslo— Romos. Gonodas turėjo sutvarkyti daug verslo reikalų Neapolyje, ir išskyrus tą laiką, kada Jėzus buvo reikalingas kaip vertėjas, jis ir Ganidas savo laisvalaikį leido vaikščiodami po miestą ir susipažindami su juo. Palaipsniui Ganidas ėmė puikiai pastebėti tuos, kurie buvo varge. Šitame mieste jie atrado daug skurdo ir išdalino daug išmaldų. Bet Ganidas niekada nesuprato Jėzaus žodžių prasmės, kada, atidavęs monetą gatvės elgetai, jis nesustojo ir nepaguodė šito vyro. Jėzus tarė: “Kam eikvoti žodžius tam, kuris negali suvokti prasmės to, ką tu sakai? Tėvo dvasia negali

išmokyti ir išgelbėti to, kuris neturi sugebėjimo sūnystei.” Jėzus turėjo omeny tai, kad tas žmogus nebuvo normalaus proto; kad jis stokojo sugebėjimo reaguoti į dvasinį vadovavimą.

^{130:8,5 (1441.1)} Neapolyje jie nepatyrė nieko, kas būtų nepaprasta; Jėzus ir jaunuolis išsamiai ištyrinėjo miestą ir savo šypsenomis pakėlė nuotaiką šimtams vyrų, moterų, ir vaikų.

^{130:8,6 (1441.2)} Iš čia jie išvyko per Kapują į Romą, trims dienoms sustodami Kapujoje. Šalia savųjų nešulinių gyvulių Apijų keliu jie žingsniavo tolyn link Romos, visi trys nekantraudami pamatyti šitą imperijos sostinę ir viso pasaulio didingiausią miestą.

131 Dokumentas. Pasaulio religijos

^{131:0,1 (1442.1)} TUO METU, kada Jėzus, Gonodas, ir Ganidas gyveno Aleksandrijoje, šis jaunuolis didelę dalį savo laiko ir nemažą sumą savo tėvo pinigų paskyrė tam, jog sukauptų pasaulio religijų mokymų apie Dievą ir jo ryšius su mirtinguoju žmogumi rinkinį. Ganidas įdarbino daugiau negu šešias dešimtis mokytų vertėjų tam, jog būtų sukurta šita pasaulio religinių doktrinų, susijusių su Dievybėmis, apžvalga. Ir šitame dokumente reikėtų aiškiai pasakyti, jog visi šitie mokymai, vaizduojantys monoteizmą, didžiąja dalimi kilo tiesiogiai ar netiesiogiai iš Makiventos Melkizedeko misionierių pamokslavimų, kurie iš savosios Salemo būstinės pasklido tam, kad doktriną apie vieną Dievą—Patį Aukštąjį—paskleistų iki žemės pakraščių.

^{131:0.2 (1442.2)} Toliau yra pateikiama Ganido rankraščio, kurį jis parengė Aleksandrijoje ir Romoje ir kuris buvo išsaugotas Indijoje šimtus metų po jo mirties, santrauka. Jis surinko šitą medžiagą ir ją suskirstė į dešimt tokių skyrių:

1. Cinizmas

^{131:1.1 (1442.3)} Melkizedeko mokinių mokymų likučius, išskyrus tuos, kurie išsilaikė žydų religijoje, geriausiai išlaikė cinikų doktrinos. Tai, ką atsirinko Ganidas, atskleidė štai ką:

^{131:1.2 (1442.4)} “Dievas yra aukščiausias; jis yra Pats Aukštasis danguje ir žemėje. Dievas yra ištobulintas amžinybės apskritimas, ir jis valdo visatą visatą. Jis yra vienintelis dangaus ir žemės sutvėrėjas. Kada jis nusprendžia dėl kokio nors dalyko, tas dalykas įvyksta. Mūsų Dievas yra vienas Dievas, ir jis yra užjaučiantis ir gailestingas. Visa tai, kas yra išaukštinta, šventa, teisinga, ir gražu, yra kaip mūsų Dievas. Pats Aukštasis yra dangaus ir žemės šviesa; jis yra rytų, vakarų, šiaurės ir pietų Dievas.

^{131:1.3 (1442.5)} “Net jeigu žemė kartais ir išnyktų, tai Aukščiausiojo nuostabiai spindintis veidas toliau spindėtų didybėje ir šlovėje. Pats Aukštasis yra pirmasis ir paskutinyasis, visko pradžia ir pabaiga. Nėra jokio kito, išskyrus šitą vieną Dievą, ir jo vardas yra Tiesa. Dievas yra savaime egzistuojantis, ir jis neturi jokio pykčio ir priešiškumo; jis yra nemirtingas ir begalinis. Mūsų Dievas yra visagalis ir dosnus. Nors jis pasireiškia daugeliu būdų, bet mes garbiname tik patį Dievą. Dievas žino viską—mūsų paslaptis ir mūsų deklaravimus; jis taip pat žino, ko nusipelno be kuris iš mūsų. Jo galia yra vienoda visiems.

131:1.4 (1442.6)

“Dievas yra ramybės suteikėjas ir ištikimas saugotojas visų tų, kurie jo bijo ir kurie juo pasitiki. Jis suteikia išgelbėjimą visiems tiems, kurie jam tarnauja. Visa kūrinija egzistuoja Paties Aukštojo galioje. Jo dieviškoji meilė kyla iš jo galios šventumo, ir meilė gimsta iš jo didingumo galios. Pats Aukštasis yra nustatęs kūno ir sielos sąjungą, ir žmogui yra padovanojęs savo paties dvasią. Tai, ką daro žmogus, turi pasibaigti, bet tai, ką daro Kūrėjas, tęsiasi amžinai. Žinojimą mes gauname iš žmogaus patyrimo, bet išmintį mes gauname iš apmąstymo apie Patį Aukštąjį.

131:1.5 (1443.1)

“Dievas pila lietų ant žemės, jis priverčia saulę šviesti ant dygstančių javų, ir mums jis duoda šito gyvenimo gerų dalykų gausų derlių ir amžinąjį išgelbėjimą būsimajame pasaulyje. Mūsų Dievas turi didžią valdžią; jo vardas yra Nuostabasis ir jo prigimtis yra nesuvokiama. Kada jūs sergate, tada būtent Pats Aukštasis jus išgydo. Dievas yra kupinas gėrio visiems žmonėms; mes neturime nė vieno tokio draugo, kaip Pats Aukštasis. Jo gailestingumas pripildo visas vietas, o jo gėris apima visas sielas. Pats Aukštasis yra nesikeičiantis; ir jis yra mūsų pagalbininkas kaskart, kai atsiduriame varge. Kur tik jūs imate melstis, ten atsisuka Paties Aukštojo veidas ir girdi mūsų Dievo ausis. Jūs galite pasislėpti nuo žmonių, bet ne nuo Dievo. Dievas nėra toli nutolęs nuo mūsų; jis yra visur. Dievas užima visas vietas ir gyvena širdyje to žmogaus, kuris bijo jo švento vardo. Kūrinys yra Kūrėjuje, o Kūrėjas yra savajame kūrinyje. Mes ieškome Paties Aukštojo, o tada surandame jį savojoje širdyje. Jūs ieškote brangaus draugo, o tada atrandate jį savo sielos viduje.

131:1.6 (1443.2) “Tas žmogus, kuris pažįsta Dievą, į visus žmones žiūri kaip į lygius; jie yra jo sielos broliai. Tie, kurie yra savanaudžiai, tie, kurie savo sielos brolius materialiam kūne ignoruoja, kaip savo atpildą gauna tikrai nuovargį. Tie, kurie savo bičiulius myli ir kurie turi tyrą širdį, tikrai pamatys Dievą. Dievas niekada neužmiršta nuoširdumo. Jis nuoširdžiai sąžiningus ves į tiesą, nes Dievas yra Tiesa.

131:1.7 (1443.3) “Savo gyvenime pašalinkite suklydimą ir nugalėkite blogį gyvosios tiesos meile. Visuose savo santykiuose su žmonėmis, atsilygindami už blogį, darykite gėrį. Viešpats Dievas yra gailestingas ir myli; jis atleidžia. Mylėkime Dievą, nes jis pirmasis pamilo mus. Dievo meilės ir jo gailestingumo dėka mes būsimės išgelbėti. Beturčiai žmonės ir turtingi žmonės yra broliai. Dievas yra jų Tėvas. To blogio, kurio nenorėtumėte, kad darytų jums, nedarykite kitiems.

131:1.8 (1443.4) “Visais laikais šaukitės jo vardo, ir taip, kaip jūs tikėsite į jo vardą, taip jūsų malda bus išgirsta. Kokia didi garbė yra garbinti Patį Aukštąjį! Visi pasauliai ir visos visatos garbina Patį Aukštąjį. Ir visomis savo maldomis padėkokite—pakilkite iki garbinimo. Maldingas garbinimas apsaugo nuo blogio ir užkerta kelią nuodėmei. Visais laikais girkime Paties Aukštojo vardą. Tas žmogus, kuris pastogę suranda Pačiame Aukštajame, tas žmogus paslepia savo trūkumus nuo visatos. Kada jūs stovite prieš Dievą su švaria širdimi, tada jūs nebejaučiate baimės visai kūrinijai. Pats Aukštasis yra kaip mylintis tėvas ir motina; jis iš tiesų myli mus, savo vaikus žemėje. Mūsų Dievas atleis mums ir ves mus į išgelbėjimo kelius. Jis paims mus už rankos ir nusives pas save. Dievas

saugo tuos, kurie pasitiki juo; jis neverčia žmogaus, kad šis tarnautų jo vardui.

131:1.9 (1443.5) “Jeigu įtikėjimas į Patį Aukštąjį įžengė į jūsų širdį, tada jūs tikrai gyvensite išsilaisvinę iš baimės per savojo gyvenimo visas dienas. Nesigraužkite dėl to, kad klesti nedievingi; nebijokite tų, kurie rezga blogį; tegu siela nususka nuo nuodėmės ir visiškai pasitikėkite išgelbėjimo Dievu. Klaidžiojančio mirtingojo suvargusi siela amžinąjį poilsį suranda Paties Aukštojo glėbyje; išmintingas žmogus yra išalkęs dieviškojo apkabinimo; žemės vaikas ilgisi Visuotinio Tėvo rankų saugumo. Kilnus žmogus ieško tos aukštos padėties, kurioje mirtingojo siela susilieja su Aukščiausiojo dvasia. Dievas yra teisingas: Kokio vaisiaus iš savo sodinukų negauname šitame pasaulyje, tokį vaisių gausime kitame pasaulyje.”

2. Judaizmas

131:2.1 (1444.1) Palestinos kenitai išgelbėjo didelę dalį Melkizedeko mokymų, ir iš šitų įrašų, kaip juos buvo išsaugoję ir modifikavę žydai, Jėzus ir Ganidas padarė tokią atranką:

131:2.2 (1444.2) “Iš pradžių Dievas sukūrė dangų ir žemę ir visa tai, kas yra juose. Ir, žiūrėkite, viskas, ką jis sukūrė, buvo labai gera. Viešpats, jis yra Dievas; be jo nėra jokio kito viršuje danguje ir apačioje žemėje. Dėl to jūs iš tiesų mylėsite Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi ir visa siela ir iš visų jėgų. Žemė bus kupina Viešpaties žinojimo taip, kaip vandens užpildyta jūra. Dangus skelbia Dievo šlovę, o dangaus skliautas rodo jo rankų darbą. Diena po dienos garsiai šneka; naktis po nakties rodo žinias. Nėra nė vienos šnektos ar kalbos, kur jų balsas nebūtų

girdimas. Viešpaties darbas yra didis, ir viską jis iš tikrųjų sukūrė išmintingai; Viešpaties didingumo negalima ištirti. Jis žino žvaigždžių skaičių; visas jas vadina vardais.

131:2,3 (1444,3) “Viešpaties galia yra didinga, ir jo supratimas yra begalinis. Viešpats sako: ‘Kaip tas dangus yra aukštesnis už žemę, taip iš tiesų ir mano keliai yra aukštesni už jūsų kelius, ir mano mintys yra aukštesnės už jūsų mintis.’ Dievas atskleidžia slaptus ir gilius dalykus, kadangi šviesa gyvena su juo. Viešpats yra gailestingas ir maloningas; jis yra kantrus ir kupinas gėrio ir tiesos. Viešpats yra geras ir teisingas; nusižeminusiems jis vadovaus jiems priimant sprendimus. Paragaukite ir pamatykite, jog Viešpats yra geras! Palaimintas yra tas žmogus, kuris pasitiki Dievu. Dievas yra mūsų prieglobstis ir stiprybė, pagalba, kuri tikrai yra suteikiama nelaimėje.

131:2,4 (1444,4) “Viešpaties gailestingumas yra per amžių amžius suteikiamas tiems, kurie jo bijo ir jo teisingumas pasiekia net mūsų vaikų vaikus. Viešpats yra gailestingas ir kupinas užuojautos. Viešpats yra geras visiems, ir jo švelnus gailestingumas sklinda per visą jo kūriniją; jis gydo palūžusiuosius ir apriša jų žaizdas. Kur aš eisiu nuo Dievo dvasios? kur aš bėgsiu nuo dieviškojo buvimo? Šitaip sako Tas Aukštasis ir Išaukštintasis, kuris gyvena amžinybėje, kurio vardas yra Šventas: ‘Aš gyvenu aukštoje ir šventoje vietoje; taip pat gyvenu su tuo, kuris turi atgailaujančią širdį ir nuolankią dvasią!’ Niekas negali pasislėpti nuo mūsų Dievo, nes jis užpildo dangų ir žemę. Tegu dangus džiaugiasi ir tegu žemė džiūgauja. Tegu visos nacijos sako: valdo Viešpats! Padėkokite Dievui, nes jo gailestingumas trunka amžinai.

131:2.5 (1444.5) “Dangus skelbia Dievo teisingumą, ir visi žmonės pamatė jo šlovę. Būtent Dievas mus sutvėrė, o ne mes patys; mes esame jo žmonės, jo ganyklos avys. Jo gailestingumas tęsiasi amžinai, o jo tiesa nusidriekia per visas kartas. Mūsų Dievas yra tautų valdovas. Tegul žemė būna pripildyta jo šlovės! O, kad žmonės dėkotų Viešpačiui už jo gerį ir už jo puikias dovanas žmonių vaikams!

131:2.6 (1444.6) “Dievas sutvėrė žmogų tik šiek tiek mažesnę už dievišką ir apvainikavo jį meile ir gailestingumu. Viešpats žino teisiųjų kelią, o nedievingųjų kelias žlugs. Viešpaties baimė yra išminties pradžia; Aukščiausiojo žinojimas yra supratingumas. Visagalis Dievas sako: ‘Eik pirma manęs ir būk tobulas.’ Neužmirškite, jog pasididžiavimas eina prieš sugriovimą, o išpuikusi dvasia būna prieš nuopuolį. Tas, kuris valdo savo paties dvasią, yra galingesnis už tą, kuris paima miestą. Viešpats Dievas, Tas Šventas, sako: ‘Sugrįžę į savo dvasinę ramybę, jūs tikrai būsite išgelbėti; jūsų stiprybė tikrai bus ramume ir pasitikėjime.’ Tie, kuriuos lydi Viešpats, tikrai atstatys savo jėgą; jie iškils su sparnais kaip ereliai. Jie bėgs ir neišseks; jie eis ir nepavargs. Viešpats tikrai suteiks jums ramybę nuo jūsų baimės. Viešpats sako: “Nebijokite, nes su jumis esu aš. Nepalūžkite, nes aš esu jūsų Dievas. Aš jus tikrai sustiprinsiu; aš jums tikrai padėsiu; taip, aš tikrai paremsiu jus savo teisumo dešiniąja ranka.”

131:2.7 (1445.1) “Dievas yra mūsų Tėvas; Viešpats yra mūsų atpirkėjas. Dievas sukūrė visuotines gausybes, ir jis išsaugo jas visas. Jo teisumas yra kaip kalnai, ir jo mąstymas yra kaip didinga gelmė. Jis pasirūpina tuo, kad mes gertume iš jo malonumų upės, ir jo šviesoje mes tikrai pamatysime šviesą.

Gera dėkoti Viešpačiui ir reikšti garbinimą Pačiam Aukštajam; kupiną meilės gėrį skleisti ryte, ir dieviškąją ištikimybę skleisti kiekvieną naktį. Dievo karalystė yra amžinai trunkanti karalystė, ir jo viešpatija nusitęsia per visas kartas. Viešpats yra mano piemuo; aš tikrai nepatirsiu nepritekliaus. Jis priverčia mane atsigulti žaliose ganyklose; jis atveda mane prie ramių vandenų. Jis atgaivina mano sielą. Jis veda mane teisumo keliais. Taip, nors aš ir eisiu per mirties šešėlio slėnį, bet tikrai nebijosiu blogio, nes su manimi yra Dievas. Tikrai gėris ir gailestingumas bus su manimi per visas mano gyvenimo dienas, ir Viešpaties namuose aš gyvensiu amžinai.

131:2.8 (1445.2) “Jahvė yra manojų išgelbėjimo Dievas; dėl to dieviškuoju vardu aš pasitikėsiu. Viešpačiu aš tikrai pasitikėsiu iš visos savo širdies; aš tikrai nesiremsiu savo paties supratimu. Visais atvejais aš tikrai pripažinsiu jį, ir jis tikrai mane ves manaisiais takais. Viešpats yra ištikimas; jis ištęsi savąjį žodį tiems, kurie tarnauja jam; teisieji tikrai gyvens įtikėjimo į jį dėka. Jeigu jūs elgiatės negerai, tai dėl to, kad prie durų yra nuodėmė; žmonės pjauna tą blogį, kurį jie aparia ir tą nuodėmę, kurią pasėja. Nesigraužkite dėl blogių darančiųjų. Jeigu savo širdyje puoselėjate blogį, tai Viešpats tikrai jūsų neišgirs; jeigu nusidėsite prieš Dievą, tada jūs taip pat pakenksite ir savajai sielai. Dievas kiekvieną žmogaus darbą įvertins, kad ir koks slaptas jis būtų, geras ar blogas. Taip, kaip žmogus galvoja savo širdyje, toks jis ir yra.

131:2.9 (1445.3) “Viešpats yra arti visų tų, kurie jo šaukiasi nuoširdžiai ir tiesoje. Verksmas gali tęstis visą naktį, bet ryte ateina džiaugsmas. Džiugi širdis padeda kaip vaistai. Nė vieno gero dalyko Dievas tikrai neslėps nuo tų, kurie gyvena dorai.

Bijokite Dievo ir laikykitės jo įsakymų, nes tai ir yra žmogaus visa pareiga. Šitaip sako Viešpats, kuris sukūrė dangų ir kuris suformavo žemę: ‘Be manęs nėra jokio kito Dievo, teisingo Dievo ir išgelbėtojo. Žvelkite į mane ir būkite išgelbėti, visi žemės pakraščiai. Jeigu jūs manęs ieškosite, tikrai mane surasite, jeigu ieškosite iš visos širdies.’ Nusizėminusieji tikrai paveldės žemę ir tikrai džiaugsis ramybės gausa. Kas besėtų blogį, tas tikrai pjaus nelaimę; tie, kurie sėja vėją, tikrai pjaus audrą.

131:2.10 (1445.4) “‘Ateikite dabar, pasvarstykime kartu’, sako Viešpats, ‘Nors jūsų nuodėmės bus tokios raudonos, bet jos tikrai bus tokios baltos, kaip sniegas. Nors jos bus raudonos kaip kraujo spalva, bet jos tikrai bus tokios, kaip vilna.’ Bet nėra ramybės nusidėjėliams; būtent jūsų pačių nuodėmės nuo jūsų sulaukė visa tai, kas yra gera. Dievas yra mano kūno sveikata ir mano sielos džiaugsmas. Amžinasis Dievas yra manoji stiprybė; jis yra mūsų gyvenamoji vieta, o apačioje yra amžinosios rankos. Viešpats yra netoli tų, kurie yra palūžę; jis išgelbsti visus tuos, kurie savo dvasia yra panašūs į vaiką. Teisus žmogus patiria daug kančių, bet iš jų visų Viešpats jį išvaduoja. Patikėk savo kelią Viešpačiui—pasitikėk juo—ir jis pasirūpins, kad juo eitum. Tas, kuris gyvena Paties Aukštojo slaptojoje vietoje, tas tikrai gyvens Visagalio šešėlyje.

131:2.11 (1445.5) “Mylėkite savo artimą kaip save; nejauskite pagiežos nė vienam žmogui. Kas patiems nepatinka, to nedarykite nė vienam žmogui. Mylėkite savo brolių, nes Viešpats pasakė: ‘Aš tikrai mylėsiu savo vaikus dosniai.’ Teisingojo kelias yra kaip spindinti šviesa, kuri šviečia vis labiau ir labiau iki tobulos dienos. Tie, kurie yra išmintingi, tikrai švies kaip dangaus

skliauto šviesa, ir tie, kurie daugelį nukreipia į teisingumą, spindės kaip žvaigždės per amžių amžius. Tegu nusidėjėliai apleidžia blogio kelią, o neteisus žmogus tegu atsisako savo maištingų minčių. Viešpats sako: ‘Tegu jie sugrįžta pas mane, ir aš tikrai jiems būsiu gailestingas; aš tikrai atleisiu su kaupu.’

^{131:2.12 (1446.1)} “Sako Dievas, dangaus ir žemės kūrėjas: ‘Didžią ramybę turi tie, kurie myli mano įstatymą. Mano įsakymai yra tokie: Mylėk mane iš visos širdies; be manęs neturėk jokių kitų dievų; neminėk mano vardo tuščiai; prisimink laikytis Sabato šventos dienos; gerbk savo tėvą ir motiną; nežudyk; nesvetimauk; nevok; nešmeižk kitų; netrokšk nieko svetimo.’

^{131:2.13 (1446.1)} “Ir visiems tiems, kurie aukščiausiu laipsniu myli Viešpatį, o savo artimus myli kaip save pačius, dangaus Tėvas sako: ‘Aš tikrai išpirksiu jus iš kapo; aš tikrai atpirksiu jus iš mirties. Aš tikrai būsiu gailestingas jūsų vaikams, o taip pat ir teisingas. Argi aš nesakiau apie savo tvarinius žemėje, kad jūs esate gyvojo Dievo sūnūs? Ir argi aš nemylėjau jūsų amžinai trunkančia meile? Argi aš neraginau jūsų tapti tokiems, kaip aš ir amžinai su manimi gyventi Rojuje?’”

3. Budizmas

^{131:3.1 (1446.3)} Ganidas buvo pritrenktas, sužinojęs, kaip budizmas buvo arti to, jog būtų didi ir nuostabi religija be Dievo, be asmenės ir visuotinės Dievybės. Tačiau, jis iš tiesų surado kai kokių įrašų apie tam tikrus ankstyvesnius tikėjimus, kurie šiek tiek atspindėjo Melkizedeko misionierių, savo darbą tęsusių Indijoje net ir iki Budos laikų, mokymų poveikį. Jėzus ir Ganidas iš budistinės literatūros surinko tokius teiginius:

“Iš tyros širdies džiugesys tikrai pasklis iki Begaliniojo; visa mano esybė bus rami su šituo viršmirtingu džiūgavimu. Manoji siela yra pripildyta pasitenkinimo, o manoji širdis yra kupina ramios pasitikėjimo palaimos. Aš nejaučiu baimės; aš nejaučiu nerimo. Aš gyvenu saugiai, ir mano priešai negali manęs išgąsdinti. Aš esu patenkintas savo pasitikėjimo vaisiais. Aš suradau tą kelią pas Nemirtingąjį, pas kurį lengva patekti. Aš meldžiu to įtikėjimo, kuris palaikytų mane šitoje ilgoje kelionėje; aš žinau, jog įtikėjimas, ateinantis iš anapus, manęs neapvils. Aš žinau, jog mano sielos broliai klestės, jeigu jie bus pripildyti įtikėjimo į Nemirtingąjį, netgi tokio įtikėjimo, kuris sukuria kuklumą, dorumą, išmintį, drąsą, žinojimą, ir atkaklumą. Apleiskime liūdesį ir atsikratykime baimės. Įtikėjimu remkimės į tikrąjį teisumą ir tikrąjį vyriškumą. Išmokime medituoti apie teisingumą ir gailestingumą. Įtikėjimas yra tikrasis žmogaus turtas; jis yra dorybės ir šlovės dovana.

“Neteisumas yra niekintinas; nuodėmė yra smerktina. Blogis yra degraduojantis, nesvarbu, ar jis yra laikomas mintyse ar įgyvendinamas veiksmais. Skausmas ir liūdesys seka blogio keliu taip, kaip dulkės seka paskui vėją. Laimė ir proto ramybė šalia tyro mąstymo ir doro gyvenimo yra taip, kaip šešėlis yra šalia materialių daiktų substancijos. Blogis yra klaidingai nukreipto mąstymo vaisius. Matyti nuodėmę ten, kur jos nėra, yra blogis; kaip ir nematyti nuodėmės ten, kur nuodėmė yra. Blogis yra netikrų mokymų kelias. Tie, kurie vengia blogio, matydami daiktus tokius, kokie jie yra, gauna džiaugsmą šitaip apkabindami tiesą. Savo varganai būsenai padarykite galą pasibjaurėdami nuodėme. Kada žvelgiate viršun į Kilnųjį, tada iš visos širdies nusigręžkite nuo

nuodėmės. Neatsiprašinėkite dėl blogio; nesiteisinkite dėl nuodėmės. Stengdamiesi atsilyginti už praeities nuodėmes, jūs įgaunate stiprybės pasipriešinti polinkiui į nuodėmę ateityje. Susilaikymas gimsta iš atgailavimo. Nepalikite jokio prasižengimo, kuris būtų neišpažintas Kilniajam.

131:3.4 (1447.1) “Atpildas už gerai atliktus darbus ir skirtus Nemirtingojo šlovei yra linksmumas ir džiugesys. Nė vienas žmogus iš jūsų negali pavogti jūsų paties proto laisvės. Kada jūsų religijos tikėjimas yra išvadavęs jūsų širdį, kada tas protas, kaip kalnas, yra nusistovėjęs ir nepajudinamas, tada iš tikrųjų sielos ramybė tekės ramiai kaip vandenų upė. Tie, kurie yra įsitikinę dėl išgelbėjimo, tie yra amžiams išsilaisvinę iš gašlumo, pavydo, neapykantos, ir turto iliuzijos. Nors įtikėjimas yra geresniojo gyvenimo energija, bet, nepaisant šito, jūs turite atkakliai rengti savo paties išgelbėjimą. Jeigu jūs tikrai norite būti tikri dėl savo galutinio išgelbėjimo, tada pasirūpinkite tuo, jog nuoširdžiai stengtumėtės įgyvendinti visą teisumą. Vystykite savo širdies įsitikinimą, kuris kyla iš vidaus, ir šitokiu būdu džiaukitės amžinojo išgelbėjimo ekstaze.

131:3.5 (1447.2) “Nė vienas religininkas negali tikėtis pasiekti nemirtingos išminties apšvietimo, jeigu jis atkakliai tinginiauja, nieko neveikia, yra suglebęs, nedirba, yra begėdis, ir savanaudis. Tačiau tas, kuris yra mąstantis, rūpestingas, apgalvojančias, veiklus, ir atkaklus—net ir tuo laiku, kai jis dar tebegyvena žemėje—gali pasiekti dieviškosios išminties ramybės ir laisvės aukščiausią apšvietimą. Prisiminkite, už kiekvieną veiksmą tikrai bus atpildas. Blogis suteikia liūdesį, o dėl nuodėmės kyla skausmas. Džiaugsmas ir laimė yra geradariško gyvenimo pasekmė. Net ir blogadarys džiaugiasi

gailestingumo laikotarpiu, kol jo blogi darbai subręsta iki galo, bet neišvengiamai turi ateiti blogų darbų derliaus nuėmimas. Tegul nė vienas žmogus apie nuodėmę nemano lengvabūdiškai, sau širdyje tardamas: ‘Bausmės už mano klaidingus poelgius tikrai neprisiartins prie manęs.’ Tai, ką darote jūs, tikrai bus padaryta ir jums, išminties nuosprendžio dėka. Tas neteisingumas, kurį esate padarę savo bičiuliams, tikrai sugrįš pas jus. Tvarinys negali išvengti savo darbų lemties.

131:3,6 (1447,3) “Kvailys sau širdyje tarė: ‘Blogis neužvaldys manęs,’ bet saugumą galima surasti tikrai tada, kada siela trokšta priekaišto, o protas ieško išminties. Išmintingas žmogus yra kilni siela, kuri yra draugiška tarp savo priešų, rami tarp sunerimusųjų, ir dosni tarp gobšųjų. Savimyliškumas yra kaip piktžolės gražiame lauke. Savanaudiškumas veda į sielvartą; nuolatinis rūpinimasis pribaigia. Pažabotas protas atneša laimę. Tas yra didingiausias karžygis, kuris įveikia ir pažaboja save. Santūrumas visose srityse yra gerai. Tikrai tas yra geresnis asmuo, kuris gerbia dorybę ir atlieka savąją pareigą. Neleiskite pykčiui ir neapykantai valdyti jūsų. Nekalbėkite grubiai apie nieką. Didžiausias turtas yra pasitenkinimas. Kas yra duodama išmintingai, tas yra gerai apsaugota. Nedarykite kitiems nieko tokio, ko nenorėtumėte, kad darytų jums. Atsilyginkite gėriu už blogį; nugalėkite blogį gėriu.

131:3,7 (1447,4) “Teisios sielos yra trokštama daug labiau negu visos žemės aukščiausiosios valdžios. Nemirtingumas yra nuoširdumo tikslas; mirtis yra nemąstančio gyvenimo pabaiga. Tie, kurie yra nuoširdūs, nemiršta; nemąstantys jau yra mirę. Palaiminti yra tie, kurie yra pasiekę įžvalgą į nemirtingumo

būseną. Tie, kurie kankina gyvuosius, vargu ar suras laimę po mirties. Nesavanaudžiai eina į dangų, kur džiaugiasi begalinės laisvės palaima ir toliau plečia savo kilnų nuoširdumą. Kiekvienas mirtingasis, kuris mąsto teisingai, šneka kilniai, ir veikia nesavanaudiškai, ne tik įgaus dorybių čia per šitą trumpą gyvenimą, bet taip pat, po kūno suirimo, toliau džiaugsis dangaus malonumais.”

4. Induizmas

^{131:4.1 (1447.5)} Melkizedeko misionieriai mokymus apie vieną Dievą nunešdavo visur, kur tik nukeliaudavo. Šitos monoteistinės doktrinos didelė dalis, kartu su kitomis ir ankstesnėmis sampratomis, buvo įkūnyta vėlesniuose induizmo mokymuose. Jėzus ir Ganidas parengė tokias ištraukas:

^{131:4.2 (1448.1)} “Jis yra didis Dievas, visais atžvilgiais aukščiausias. Jis yra Viešpats, kuris apima visus ir viską. Jis yra visatų visatos kūrėjas ir kontrolierius. Dievas yra vienas Dievas; jis yra vienas ir pats savaime; jis yra vienintelis. Ir šitas vienas Dievas yra mūsų Sutvėrėjas ir paskutinysis sielos likimas. Aukščiausiasis yra toks nuostabus, kad to neįmanoma pavaizduoti; jis yra Šviesų Šviesa. Šita dieviškoji šviesa apšviečia kiekvieną širdį ir kiekvieną pasaulį. Dievas yra mūsų gynėjas—jis yra šalia savo tvarinių—ir tie, kurie išmoksta jį pažinti, tampa nemirtingi. Dievas yra didis energijos šaltinis; jis yra Didi Siela. Jis viešpatauja visur. Šitas vienas Dievas yra mylintis, šlovingas, ir garbintinas. Mūsų Dievas yra aukščiausias galia ir gyvena aukščiausioje buveinėje. Šitas teisingas Asmuo yra amžinas ir dieviškas; jis yra pirminis dangaus Viešpats. Visi pranašai šlovino jį, o jis atskleidė save mums. Mes garbiname jį. O Aukščiausiasis Asmuo, būtybių

šaltini, kūrinijos Viešpatie, ir visatos valdove, apreikšk mums, savo tvariniams, tą galią, kurios dėka tu nuolat gyveni visatoje! Dievas sutvėrė saulę ir žvaigždes; jis yra ryškus, tyras, ir egzistuoja savaime. Jo amžinosios žinios yra dieviškai išmintingos. Amžinojo nepersmelkia blogis. Dėl to, kad visata kilo iš Dievo, tai atitinkamai jis iš tiesų ją ir valdo. Jis yra kūrinijos priežastis, ir dėl to visi daiktai yra įsitvirtinę jame.

131:4.3 (1448.2) “Kiekvienam geram žmogui Dievas yra garantuotas prieglobstis, kada ištinka nelaimė; Nemirtingasis rūpinasi visa žmonija. Dievo išgelbėjimas yra stiprus, o jo gėris yra maloningas. Jis yra mylintis saugotojas, palaimintas gynėjas. Viešpats sako: ‘Aš gyvenu jų sielų viduje kaip išminties šviestuvą. Aš esu nuostabiųjų nuostabumas ir gerųjų gerumas. Kur du ar trys susirenka draugėn, ir aš ten esu.’ Tvarinys nuo kūrėjo buvimo pabėgti negali. Viešpats suskaičiuoja kiekvieno mirtingojo net ir nenutrūkstantį akių mirksėjimą; ir šitą dieviškąją Būtybę mes garbiname kaip savo neatskiriamą palydovą. Jis vyrauja visur, jo yra gausu visur, jis yra visur, ir jis yra iki begalybės geras. Viešpats yra mūsų valdovas, pastogė, ir aukščiausiasis kontrolierius, o jo pirminė dvasia gyvena mirtingojo sielos viduje. Ydos ir dorybės Amžinasis Liudininkas gyvena žmogaus viduje. Ilgai medituokime apie garbintą ir dieviškąją Atgaivintoją; tegul jo dvasia iki galo reguliuoja mūsų mintis. Iš šito nerealaus pasaulio vesk mus į realųjį! Iš tamsos vesk mus į šviesą! Iš mirties vesk mus į nemirtingumą!

131:4.4 (1448.3) “Savo širdimi, išsivaliusia nuo bet kokios neapykantos, garbinkime Amžinąjį. Mūsų Dievas yra maldos Viešpats; jis girdi savo vaikų verksmą. Tegul visi žmonės

savuosius norus atiduoda jam, Ryžtingajam. Džiaukitės maldos Viešpaties kilniaširdingumu. Padarykite taip, jog malda taptų jūsų slapčiausiu draugu ir garbinkite savo sielos paramą. ‘Jeigu tu tikrai garbinsi mane su meile,’ sako Amžinasis, ‘aš tikrai suteiksiu tau tą išmintį, kaip pasiekti mane, nes manęs garbinimas yra toji dorybė, kuri yra bendra visiems tvariniams.’ Dievas yra nuliūdusiųjų apšvietėjas ir galia tų, kurie yra išsekę. Kadangi Dievas yra mūsų stiprus draugas, tai mes daugiau nebejaučiame baimės. Mes reiškiame gyrių niekada nenugalėto Nugalėtojo vardui. Mes garbiname jį, nes jis yra žmogaus ištikimas ir amžinas pagalbininkas. Dievas yra mūsų užtikrintas lyderis ir ištikimas vadovas. Jis yra didis žemės ir dangaus šaltinis, turintis neribotą energiją ir begalinę išmintį. Jo nuostabumas yra didingas, o jo grožis yra dieviškas. Jis yra visatos aukščiausias prieglobstis ir amžinai trunkančio dėsno nesikeičiantis saugotojas. Mūsų Dievas yra gyvenimo Viešpats ir visų žmonių Guodėjas; jis myli žmoniją ir padeda tiems, kurie yra prislėgti. Jis yra mūsų gyvybės suteikėjas ir žmogiškųjų kaimenių Gerasis Piemuo. Dievas yra mūsų tėvas, brolis, ir draugas. Ir šitą Dievą mes trokštame pažinti savo vidine būtimi.

131:4.5 (1448.4) “Mes išmokome pasiekti įtikėjimą savo širdies troškimu. Mes įgavome išminties pažabodami savuosius jausmus, o išminties dėka mes patyrėme ramybę Aukščiausiąjame. Tas, kuris yra kupinas įtikėjimo, tikrai garbina tada, kada jo vidinis aš yra susitelkęs ties Dievu. Mūsų Dievas dangų vilki kaip mantiją; jis taip pat gyvena ir kitose šešiose plačiai nusidriekusiose visatose. Jis yra aukščiausiasis visiems ir visuose. Mes trokštame, kad Viešpats mums atleistų už mūsų visus nusižengimus savo bičiuliams; ir mes norime

atleisti savo draugui už tą blogį, kurį jis padarė mums. Mūsų dvasia bjaurisi bet koku blogiu; dėl to, O Viešpatie, išlaisvink mus nuo bet kokių nuodėmės pėdsakų. Mes meldžiamės Dievui kaip guodėjui, globėjui, ir gelbėtojiui—tam, kuris mus myli.

131:4,6 (1449.1) “Visatos Saugotojo dvasia įeina į paprasto tvarinio sielą. Išmintingas yra tas žmogus, kuris garbina Vieną Dievą. Tie, kurie siekia tobulumo, iš tikrųjų turi pažinti Viešpatį Aukščiausiąjį. Kas pažįsta Aukščiausiojo palaimingą saugumą, tas niekada nebijo, nes Aukščiausiasis sako tiems, kurie tarnauja jam: ‘Nebijokite, nes su jumis esu aš.’ Apvaizdos Dievas yra mūsų Tėvas. Dievas yra tiesa. Ir būtent toks yra Dievo noras, kad jo tvariniai jį suprastų—visiškai pažintų tiesą. Tiesa yra amžina; ji maitina visatą. Didžiausias mūsų troškimas iš tiesų bus sąjunga su Aukščiausiuoju. Didysis Kontrolierius yra visų daiktų sutvėrėjas—viskas išsivysto iš jo. Ir tai yra pareigos visuma: Tegul nė vienas žmogus nedaro kitam to, kas būtų nepriimtina jam pačiam; nepuoselėkite blogio kitam, nekirskite tam, kas kirto jums, pyktį įveikite gailestingumu, ir neapykantą nugalėkite geranoriškumu. Ir visa tai mes turėtume daryti, nes Dievas yra geras draugas ir gailestingas tėvas, kuris atleidžia už visus mūsų žemiškus nusižengimus.

131:4,7 (1449.2) “Dievas yra mūsų Tėvas, žemė yra mūsų motina, o visata yra mūsų gimimo vieta. Be Dievo siela yra kalinys; Dievo pažinimas išlaisvina sielą. Meditavimo apie Dievą, sąjungos su juo, dėka ateina išsilaisvinimas iš blogio iliuzijų ir galutinis išsigelbėjimas iš visų materialiujų pančių. Kada žmogus tikrai suvynios erdvę taip, kaip odos gabalą, tuomet ateis blogio pabaiga, nes žmogus bus suradęs Dievą. O Dieve, apsaugok mus nuo pragaro trigubo griovimo—geidulingumo,

įniršio, ir godumo! O siela, pasiruošk dvasinei kovai už nemirtingumą! Kada ateina mirtingojo gyvenimo pabaiga, nedvejodami apleiskite šitą kūną, kad pakeistumėte tinkamesne ir gražesne forma ir kad atsibustumėte Aukščiausiojo ir Nemirtingojo valdose, kur nėra baimės, alkio, liūdesio, troškulio, ar mirties. Pažinti Dievą, reiškia nutraukti mirties gijas. Dievą pažįstanti siela visatoje kyla taip, kaip pieno paviršiuje susidaro grietinėlė. Mes garbiname Dievą, šitą visadarių, Didžiąją Sielą, kuri visą laiką yra patalpinta savo tvarinių širdyje. Ir tie, kurie žino, jog Dievas viešpatauja žmogiškojoje širdyje, turi lemtį būti tokie, kaip jis—nemirtingi. Blogis turi būti paliktas šitame pasaulyje, bet dorybė eina su siela į dangų.

131:4.8 (1449.3) “Būtent nusidėjėliai sako: Visata neturi nei tiesos, nei valdovo; ji buvo sumanyta tikrai mūsų geiduliams. Tokias sielas apgauna jų menkas intelektas. Jos šitaip apleidžia save tam, kad pasidžiaugtų geiduliais ir kad iš savo sielų atimtų dorybės džiaugsmus ir teisumo malonumus. Kas gali būti didingiau už išsigelbėjimo iš nuodėmės patyrimą? Tas žmogus, kuris matė Aukščiausiąjį, yra nemirtingas. Žmogaus draugai materialiam kūne negali išlikti po mirties, vien tikrai dorybė eina greta žmogaus, kada jis keliauja tolyn link džiugių ir saulės apšviestų Rojaus laukų.”

5. Zoroastrizmas

131:5.1 (1449.4) Zoroastra pats tiesiogiai bendravo su Melkizedeko ankstyvųjų misionierių palikuonimis, ir jų doktrina apie vieną Dievą tapo centriniu mokymu toje religijoje, kurią jis sukūrė Persijoje. Šitų Salemo mokymų nebuvo nė vienoje kitoje to

meto religijoje, išskyrus judaizmą. Iš šitos religijos įrašų Ganidas pateikė tokias ištraukas:

131:5.2 (1450.1) “Viskas kyla iš Vieno Dievo—visaišminčio, gero, teisingo, švento, nuostabaus, ir šlovingo—ir viskas priklauso jam. Jis, mūsų Dievas, yra viso švytėjimo šaltinis. Jis yra Kūrėjas, visų gerų tikslų Dievas, ir visatos teisingumo saugotojas. Išmintingas gyvenimo kursas yra veikti sutinkamai su tiesos dvasia. Dievas mato viską, ir jis mato tiek nusidėjėlių blogus poelgius, tiek teisiųjų gerus darbus; mūsų Dievas viską pastebi per akimirksnį. Jo prisilietimas yra gydantis prisilietimas; Viešpats yra visagalis geradarys. Dievas ištisia savo geravališką ranką tiek teisingiesiems, tiek nusidėjėliams. Dievas sukūrė pasaulį ir nustatė atpildą už gerį ir už blogį. Visaišmintis Dievas pažadėjo nemirtingumą pamaldžioms sieloms, kurios mąsto tyrai ir veikia teisingai. Kokie būti jūs trokštate labiausiai, tokie iš tiesų ir būsite. Saulės šviesa yra kaip išmintis tiems, kurie mato Dievą visatoje.

131:5.3 (1449.6) “Šlovinkite Dievą siekdami to, kas suteikia malonumo Išmintingajam. Garbinkite šviesos Dievą džiaugsmingai eidami tais keliais, kuriuos nurodė jo apreiškta religija. Yra tik vienas vienintelis Aukščiausiasis Dievas, Šviesų Viešpats. Mes garbiname jį, sutvėrusį vandenį, augalus, gyvūnus, žemę, ir dangų. Mūsų Dievas yra Viešpats, pats geranoriškiausias. Mes garbiname gražiausią, dosniausią Nemirtingąjį, apdovanotą amžinąja šviesa. Dievas nuo mūsų yra toliausia ir tuo pačiu metu yra arčiausia, nes jis gyvena mūsų sielų viduje! Mūsų Dievas yra dieviškoji ir švenčiausioji Rojaus Dvasia, ir vis tik jis žmogui yra draugiškesnis už patį draugiškiausią iš visų tvarinių. Dievas mums labai padeda

šitame didingiausiame iš visų reikalų, jo paties pažinime. Dievas yra labiausiai dievinamas ir teisingiausias mūsų draugas; jis yra mūsų išmintis, gyvastis, ir sielos ir kūno jėga. Mūsų geranoriško mąstymo dėka išmintingasis Kūrėjas tikrai mus įgalins vykdyti jo valią, šitaip pasiekti tai, jog būtų įgyvendinama visa tas, kas yra dieviškai tobula.

131:5.4 (1449.7) “Viešpatie, išmokyk mus, kaip nugyventi šitą gyvenimą materialiam kūne ruošiantis kitam gyvenimui dvasioje. Pasakyk mums, Viešpatie, ir mes įvykdysime tavo raginimą. Išmokyk mus eiti gėrio keliais, ir mes tikrai eisime teisingai. Leisk mums susijungti su tavimi. Mes žinome, jog teisinga yra toji religija, kuri veda į susijungimą su teisingumu. Dievas yra mūsų išmintingoji prigimtis, geriausioji mintis, ir teisingas veiksmas. Teleidžia mums Dievas susivienyti su dieviškąja dvasia ir nemirtingumu jo paties viduje!

131:5.5 (1449.8) “Šita Išmintingojo religija tikintįjį apvalo nuo bet kokios blogos minties ir nuodėmingo poelgio. Aš nusilenkiu prieš dangaus Dievą atgailaudamas, jeigu prasikaltau mintimi, žodžiu, ar veiksniu—sąmoningai ar nesąmoningai—ir siūlau maldas už gailestingumą ir šlovinimą už atleidimą. Aš žinau, kada išpažįstu savąsias kaltes, jeigu rengiuosi daugiau nebedaryti blogų darbų, tai toji nuodėmė bus nuimta nuo manosios sielos. Aš žinau, jog atleidimas pašalina nuodėmės pančius. Tie, kurie nusideda, tikrai susilauks bausmės, bet tie, kurie vadovaujasi tiesa, tikrai patirs amžinojo išgelbėjimo palaimą. Maloningumu išlaikyk mus ir gelbstinčia galia padėk mūsų sieloms. Mes prašome gailestingumo, nes mes trokštame pasiekti tobulumą; mes norime būti tokie, kaip Dievas.”

6. Suduanizmas (Džainizmas)

131:6.1 (1450.5) Religinių tikinčiųjų, kurie išsaugojo mokymą apie vieną Dievą Indijoje—Melkizedeko mokymų liekanas—trečioji grupė tais laikais buvo žinoma kaip suduanistai. Vėliau jie tapo žinomi kaip džainizmo pasekėjai. Jie mokė:

131:6.2 (1450.6) “Dangaus Viešpats yra aukščiausias. Tie, kurie nusideda, į dangų nepakils, bet tie, kurie žengia tesingumo keliais, tikrai suras vietą danguje. Mes esame tikri dėl pomirtinio gyvenimo, jei pažįstame tiesą. Žmogaus siela gali kilti į aukščiausią dangų, ten išvystyti savo tikrąją dvasinę prigimtį tam, jog pasiektų tobulumą. Dangiškasis statusas žmogų išlaisvina iš nuodėmės vergovės ir jį supažindina su galutine palaima; teisingas žmogus jau patyrė nuodėmės ir su ja susijusių vargų pabaigą. Vidinis aš yra žmogaus nenugalimas priešas, ir vidinis aš pasireiškia kaip žmogaus keturios didžiausios aistros: pyktis, puikybė, apgaulė, ir godumas. Didžiausia žmogaus pergalė yra paties savęs nugalėjimas. Kada žmogus laukia iš Dievo atleidimo, ir kada jis išdrįsta pasinaudoti tokia laisve, tada šituo jis yra išvaduojamas iš baimės. Žmogus per gyvenimą turėtų keliauti elgdamasis su savo bičiuliais tvariniais taip, kaip jis norėtų, kad būtų elgiamasi su juo.”

7. Sintoizmas

131:7.1 (1451.1) Tikrai neseniai šitos Tolimųjų Rytų religijos rankraščiai buvo priglauti Aleksandrijos bibliotekoje. Tai buvo būtent ta viena pasaulio religija, apie kurią Ganidas nebuvo girdėjęs nieko. Šitame tikėjime taip pat buvo ankstyvųjų Melkizedeko mokymų liekanų, kaip tą rodo šita ištrauka:

131:7.2 (1451.2) “Viešpats sako: ‘Jūs visi gaunate mano dieviškąją galią; visi žmonės patiria mano gailestingumo tarnystę. Aš patiriu didžiulį malonumą, daugindamas teisingus žmones visoje žemėje. Tiek gamtos grožybėmis, tiek žmonių dorybėmis iš tikrųjų Dangaus Princas siekia apreikšti save ir parodyti savo teisiają prigimtį. Kadangi senovės žmonės mano vardo nežinojo, tai aš apsireiškiau pats, pasaulyje gimdamas matomos egzistencijos pavidalu ir patyriau tokį susimažinimą, kad manojo vardo neturėtų užmiršti net ir žmogus. Aš esu dangaus ir žemės sutverėjas; saulė ir mėnulis ir visos žvaigždės paklūsta manajai valiai. Aš esu visų tvarinių sausumoje ir keturiose jūrose valdovas. Nors aš esu didis ir aukščiausias, vis tiek aš atsižvelgiu ir į vargingiausiojo žmogaus maldą. Jeigu bet koks tvarinys tikrai garbins mane, aš iš tiesų išgirsiu jo maldą ir patenkinsiu jo širdies troškimą.’

131:7.3 (1451.3) “Kaskart, kada tik žmogus pasiduoda nerimui, tada jis žengia vieną žingsnį tolyn nuo savo širdies dvasios vedimo.’ Išdidumas užtemdo Dievą. Jei jūs tikrai norite gauti dangiškąją pagalbą, tada atsisakykite išdidumo; kiekviena išdidumo dalelė gelbstinčiai tiesai trukdo prasiskverbti tarsi per didžiulį debesį. Jeigu jūs nesate teisingi viduje, tai bergždžia melsti to, kas yra išorėje. ‘Jeigu aš girdžiu jūsų maldas, tai yra dėl to, kad jūs ateinate prieš mane su švaria širdimi, laisvi nuo melo ir apgaulės, su tokia siela, kuri atspindi tiesą kaip veidrodis. Jeigu jūs tikrai norite pasiekti nemirtingumą, tuomet apleiskite šį pasaulį ir ateikite pas mane.’”

8. Daoizmas

131:8.1 (1451.4) Melkizedeko žinianešiai įsiskverbė toli į Kiniją, ir doktrina apie vieną Dievą tapo kelių kinų religijų

ankstyvesniųjų mokymų dalimi; ta, kuri išsilaikė ilgiausia ir kuri turėjo daugiausia monoteistinės tiesos buvo daoizmas, ir iš jos įkūrėjo mokymų Ganidas surinko štai ką:

131:8.2 (1451.5) “Koks tyras ir ramus yra Aukščiausiasis, ir vis tik, koks yra galingas ir stiprus, koks yra gilus ir nesuvokiamas! Šitas dangaus Dievas yra visų gerbiamas protėvis. Jeigu jūs pažįstate Amžinąjį, tuomet jūs esate apšviestas ir išmintingas. Jeigu jūs Amžinojo nepažįstate, tuomet neišmanymas tikrai pasireiškia kaip blogis, ir šitokiu būdu iš tiesų kyla nuodėmės aistros. Šita nuostabi Būtybė egzistavo prieš tai, kada atsirado dangus ir žemė. Jis yra tikrai dvasinis; jis stovi vienas ir nesikeičia. Jis iš tikrųjų yra pasaulio motina, ir visa kūrinija juda aplink jį. Šitas Didysis perteikia save žmonėms, ir šituo įgalina juos tapti geresniems ir išlikti. Net jeigu kas nors turi ir nedaug žinių, tas vis tiek gali eiti Aukščiausiojo keliais; jis gali paklusti dangaus valiai.

131:8.3 (1452.1) “Tikrosios tarnystės visi geri darbai kyla iš Aukščiausiojo. Viskas amžinai priklauso nuo Didžiojo Šaltinio. Didysis Aukščiausiasis už savo dovanas nesiekia pripažinimo. Jis yra aukščiausias galia, tačiau mūsų žvilgsniui jis lieka nematomas. Jis nenutrūkstamai perduoda savąsias savybes tobulindamas savo tvarinius. Planuodamas dangiškasis Protas neskuba ir būna kantrus, bet savuosius planus jis įgyvendina užtikrintai. Aukščiausiasis pasklinda po visatą visur ir ją visą palaiko. Kokia didinga ir galinga yra jo viską pripildanti įtaka ir traukiamoji galia! Tikrasis gėris yra kaip vanduo tuo, kad jis laimina visus ir viską ir žalos nedaro niekam. Ir kaip vanduo, tikrasis gėris ieško žemiausių vietų, net ir tokio lygio, kurio kiti vengia, ir tai yra dėl to, kad jis yra

giminingas Aukščiausiam. Aukščiausiasis sukuria visus daiktus, maitina jų prigimtį, ir tobulina jų dvasią. Ir tai, kaip Aukščiausiasis globoja, saugo, ir tobulina tvarinį be prievartos, yra paslaptis. Jis vadovauja ir nukreipia, bet nepareikšdamas savųjų teisių. Jis padeda vystymuisi, bet nerodydamas valdžios.

131:8.4 (1452.2) “Išmintingas žmogus universalizuoja savo širdį. Mažas žinojimas yra pavojingas dalykas. Tie, kurie siekia didingumo, turi išmokti nuolankumo. Kurdamas Aukščiausiasis tapo pasaulio motina. Pažinti savo motiną, reiškia suvokti savo sūnystę. Tas yra išmintingas žmogus, kuris į visas dalis žvelgia visumos požiūriu. Susiekite save su kiekvienu žmogumi, tarsi būtumėte jo vietoje. Už įskaudinimą atsilyginkite nuoširdumu. Jeigu jūs žmones mylite, tuomet jie links prie jūsų—jums bus nesunku pasiekti jų palankumą.

131:8.5 (1452.3) “Didis Aukščiausiasis persmelkia viską; jis yra kairėje ir dešinėje pusėje; jis remia visą kūriniją ir gyvena visų teisingų būtybių viduje. Jūs negalite surasti Aukščiausiojo, taip pat jūs negalite nueiti į tokią vietą, kur jo nebūtų. Jeigu žmogus suvokia savo darbų blogį ir iš širdies atgailauja dėl nuodėmės, tada jis gali siekti atleidimo; jis gali išvengti bausmės; jis gali nelaimę pakeisti į palaimą. Aukščiausiasis yra patikima prieglauda visai kūrinijai; jis yra žmonijos saugotojas ir gelbėtojas. Jeigu jūs ieškosite jo kasdien, tuomet jūs tikrai jį surasite. Kadangi jis gali nuodėmės atleisti, dėl to jis iš tikrųjų visiems žmonėms yra pats brangiausias. Visada prisiminkite, jog Dievas žmogui neatlygina už tai, ką jis daro, bet atlygina už tai, kuo jis yra; dėl to jūs tikrai turėtumėte suteikti pagalbą savo bičiuliams negalvodami apie atlygį. Darykite gerį negalvodami apie naudą sau pačiam.

131:8.6 (1452.4) “Tie, kurie žino Amžinojo įstatymus, yra išmintingi. Dieviškojo įstatymo nežinojimas yra vargas ir nelaimė. Tie, kurie žino Dievo įstatymus, yra kilnūs. Jeigu jūs pažįstate Amžinąjį, nors jūsų kūnas ir žus, bet jūsų siela tikrai išliks dvasios tarnystėje. Jūs iš tiesų esate išmintingi, kada suvokiate savo nereikšmingumą. Jeigu jūs gyvensite Amžinojo šviesoje, tuomet jūs tikrai patirsite Aukščiausiojo apšvietimą. Kurie pasišvenčia Aukščiausiojo tarnystei, tie stengiasi su džiaugsmu pasiekti Amžinąjį. Kada žmogus miršta, tada dvasia pradeda savo ilgą skrydį didingoje kelionėje į namus.”

9. Konfucijonizmas

131:9.1 (1452.5) Iš pasaulio didžiųjų religijų net ir mažiausia dalimi suvokusi Dievą ji pripažino Melkizedeko misionierių ir atkaklių jų perėmėjų monoteizmą. Ganido santrauka apie konfucijonizmą buvo tokia:

131:9.2 (1452.6) “Ką paliepia dangus, tas yra neklaidinga. Tiesa yra tikra ir dieviška. Viskas kyla iš Dangaus, o Didysis Danguis nedaro jokių klaidų. Danguis paskyrė daug pavaldinių tam, kad jie padėtų mokant ir ugdant mažiau išsivysčiusius tvarinius. Didis, labai didis yra tas Vienas Dievas, kuris žmogų valdo iš dangaus. Dievas yra didingas galia ir baisus teisdamas. Bet šitas didis Dievas moralės jausmą suteikė net daugeliui ir mažiau išsivysčiusių žmonių. Dangaus dosnumas niekada nenutrūksta. Geranoriškumas yra geriausia Dangaus dovana žmonėms. Danguis padovanojo savo kilnumą žmogaus sielai; žmogaus dorybės yra šito Dangaus padovanoto kilnumo vaisius. Didis Danguis mato viską ir su žmogumi yra visuose jo poelgiuose. Ir mes elgiamės gerai, kada Didįjį Dangų vadiname savo Tėvu ir savo Motina. Todėl, jeigu mes esame savo

dieviškųjų protėvių tarnai, tuomet iš tikrųjų galime su pasitikėjimu melstis Dangui. Visais laikais ir visame kame jauskime baimingą pagarbą Dangaus didybei. Mes pripažįstame, O Dieve, Patsai Aukštasis ir Valdove Galingasis, jog nuosprendis priklauso tau, ir jog visas gailestingumas kyla iš dieviškosios širdies.

131:9,3 (1453.1) “Dievas yra su mumis; dėl to savo širdyje mes neturime jokios baimės. Jeigu manyje būtų surasta kokia nors dorybė, tai ji yra Dangaus, kuris gyvena su manimi, pasireiškimas. Bet šitas Dangus, esantis mano viduje, pateikia sunkius reikalavimus mano įtikėjimui. Jeigu Dievas yra su manimi, tai aš esu pasiryžęs savo širdyje nebeturėti jokių abejonių. Įtikėjimas turi būti labai arti daiktų tiesos, ir aš nesuprantu, kaip žmogus gali gyventi be šito gero įtikėjimo. Gėris ir blogis neatsitinka žmonėms be priežasties. Dangus turi reikalo su žmogaus siela sutinkamai su jos ketinimu. Kada jūs klystate, tada nedvejodami pripažinkite savąjį suklydimą ir nedelsdami pasitaisykite.

131:9,4 (1453.2) “Įsmintingas žmogus yra užimtas tiesos ieškojimu, o ne vien tiktai ieško, kaip pragyventi. Žmogaus tikslas yra pasiekti Dangaus tobulumą. Labiau išsivystęs žmogus stengiasi suderinti savąjį aš, ir jis yra išsivadavęs iš nerimo ir baimės. Dievas yra su jumis; neabejokite savojoje širdyje. Už kiekvieną gerą poelgį yra atlygis. Labiau išsivystęs žmogus neburnoja prieš Dangų, taip pat jis nejaučia pykčio žmonėms. Ko nenorite, kad darytų jums, to nedarykite kitiems. Tegul kiekvienos bausmės dalis būna užuojauta; visada stenkitės bausmę paversti palaima. Toks yra Didžio Dangaus kelias. Nors visi tvariniai turi mirti ir sugrįžti į žemę, bet kilnaus

žmogaus dvasia eina į priekį tam, kad būtų pademonstruota danguje ir kad pakiltų į galutinio ryškumo šlovingąją šviesą.”

10. “Mūsų religija”

^{131:10.1 (1453.3)} Po šio įtempto darbo surenkant iš įvairių šaltinių medžiagą apie pasaulio religijų mokymus apie Rojaus Tėvą, Ganidas ėmėsi užduoties suformuluoti tai, kas, jo nuomone, yra santrauka to tikėjimo, į kurį jį atvedė požiūris į Dievą, susidaręs Jėzaus mokymo dėka. Šitas jaunuolis turėjo įprotį tokius tikėjimus vadinti “mūsų religija.” Štai ką jis užrašė:

^{131:10.2 (1453.4)} “Viešpats mūsų Dievas yra vienas Viešpats, ir jūs turėtumėte jį mylėti visu savo protu ir iš visos širdies, tuo tarpu jūs turėtumėte daryti viską, kas tik įmanoma, kad visus jo vaikus mylėtumėte taip, kaip mylite save. Šitas vienas Dievas yra mūsų dangiškasis Tėvas, iš kurio susideda viskas, ir kuris gyvena, savo dvasia, kiekvienos nuoširdžios žmogiškosios sielos viduje. Ir mes tie, kurie esame Dievo vaikai, turėtume išmokti, kaip savo sielas tam, kad jos būtų saugomos, patikėti jam kaip ištikimam Kūrėjui. Su mūsų dangiškuoju Tėvu viskas yra įmanoma. Kadangi jis yra Kūrėjas, sutvėręs visus daiktus ir visas būtybes, tai kitaip ir būti negali. Nors Dievo mes matyti negalime, bet galime jį pažinti. Ir gyvendami kasdien pagal Tėvo danguje valią, mes galime jį atskleisti savo bičiuliams žmonėms.

^{131:10.3 (1453.5)} “Dievo charakterio dieviškieji turtai turi būti be galo gilūs ir amžinai išmintingi. Žinių dėka Dievo surasti mes negalime, bet asmeninio patyrimo dėka galime jį pažinti savo širdyje. Nors gali būti, kad jo teisingumo neįmanoma išsiaiškinti, bet jo gailestingumą žemėje gali gauti ir pati

nuolankiausia būtybė. Nors Tėvas užpildo visatą, bet taip pat jis gyvena ir mūsų širdyse. Žmogaus protas yra žmogiškas, mirtingas, bet žmogaus dvasia yra dieviška, nemirtinga. Dievas yra ne tiktai visagalis, bet taip pat ir visaišmintis. Jeigu mūsų žemiškieji tėvai, turėdami polinkį į blogį, žino, kaip mylėti savuosius vaikus ir suteikia jiems gėrio dovanų, tai kiek daug daugiau turi žinoti gerasis Tėvas danguje, kaip išmintingai mylėti savuosius vaikus žemėje ir kaip jiems padovanoti tinkamą palaiminimą.

131:10.4 (1454.1) “Tėvas danguje neleis žūti nė vienam vaikui žemėje, jeigu tas vaikas turi troškimą surasti Tėvą ir iš tiesų stengiasi būti toks, kaip ir jis. Mūsų Tėvas myli net ir nusidėjėlius ir visada yra geraširdis nedėkingiesiems. Jeigu tiktai daugiau žmogiškųjų būtybių galėtų žinoti apie Dievo gerumą, tuomet juos tikrai būtų galima atvesti į atgailą už savo blogus poelgius ir, kad jie atsisakytų visų žinomų nuodėmių. Visi geranoriški dalykai nusileidžia iš šviesos Tėvo, kuriame nėra nepastovumo, o taip pat nėra nė šešėlio keitimosi. Tikro Dievo dvasia yra žmogaus širdyje. Jis nori, kad visi žmonės tikrai būtų broliai. Kada žmonės pradeda jausti, kad jie ieško Dievo, tai ir yra įrodymas, jog Dievas surado juos, ir kad jie ieško žinių apie jį. Mes gyvename Dieve, o Dievas gyvena mumyse.

131:10.5 (1454.2) “Aš daugiau tikrai nesitenkinsiu tuo, jog tikėčiau, kad Dievas yra visos mano tautos Tėvas; nuo šiol aš tikėsiu, kad jis taip pat yra ir *manasis* Tėvas. Visuomet aš iš tiesų mėginsiu garbinti Dievą, padedant Tiesos Dvasiai, kuri yra mano pagalbininkė, kada aš iš tikrųjų esu tapęs Dievą pažįstančiu. Bet pirmiausia aš ketinu garbinti Dievą mokydamasis, kaip vykdyti Dievo valią žemėje; tai yra, aš

ketinu daryti viską, kas įmanoma, kad su kiekvienu bičiuliu mirtinguoju elgčiausi taip, kaip, aš manau, jog su juo būtų elgiamasi norėtų Dievas. Ir kada mes gyvename tokį gyvenimą materialiam kūne, tada galime Dievo prašyti daugelio dalykų, ir jis patenkins mūsų širdies troškimą tam, kad mes būtume geriau pasirengę tarnauti savo bičiuliams. Ir visa šita kupina meilės Dievo vaikų tarnystė išplečia mūsų sugebėjimą priimti ir patirti dangiškuosius džiaugsmus, dangiškosios dvasios tarnystės nuostabius malonumus.

131:10.6 (1454.3) “Aš tikrai kasdien dėkosiu Dievui už jo neapsakomas dovanas; aš tikrai jį šlovinsiu už nuostabius jo darbus žmonių vaikams. Man jis yra Visagalis, Kūrėjas, Energija, ir Gailestingumas, bet geriausiai iš visų, jis yra mano dvasinis Tėvas, ir kaip jo žemiškasis vaikas, kada nors ir aš išvyksiu, kad pamatyčiau jį. Ir mano mokytojas man sakė, kad, ieškodamas jo, aš tapsiu toks, kaip jis. Įtikėjimo į Dievą dėka aš įgavau ramybę su juo. Šita naujoji mūsų religija yra tokia kupina džiaugsmo, ir ji pagimdo amžiną laimę. Aš esu tikras, kad būsiu ištikimas net ir iki mirties, ir kad tikrai gausiu amžinojo gyvenimo karūną.

131:10.7 (1454.4) “Aš mokausi, kad įrodyčiau viską ir kad laikyčiausi to, kas yra gera. Ko norėčiau, kad žmonės darytų man, tą aš darysiu savo bičiuliams. Šito naujojo įtikėjimo dėka aš žinau, jog žmogus gali tapti Dievo sūnumi, bet kartais mane baugina, kada pamąstau, kad visi žmonės yra mano broliai, bet tai turėtų būti tiesa. Aš nematau, kaip aš galiu džiaugtis Dievo tėvyste, tuo metu, kada aš atsisakau priimti žmogaus brolystę. Kad ir kas besišauktų Viešpaties vardo, tas tikrai bus išgelbėtas. Jeigu tai yra tiesa, tuomet visi žmonės turi būti mano broliai.

131:10.8 (1454.5) “Nuo šiol savo gerus poelgius aš tikrai darysiu paslapčiomis; aš taip pat labiausiai melsiuosi tada, kada būsiu vienas. Aš tikrai neteisiu, kad nebūčiau neteisingas savo bičiuliams. Aš ketinu mokytis pamilti savo priešus; šitos praktikos aš neįsisavinau iki galo, kad būčiau panašus į Dievą. Nors aš ir matau Dievą šitose kitose religijose, bet ‘mūsų religijoje’ matau jį gražesnę, mylintį, gailestingą, asmeninį, ir teigiamą. Bet svarbiausia yra tai, kad šita didi ir šlovinga Būtybė yra mano dvasinis Tėvas; aš esu jo vaikas. Ir vien tik tai mano paties nuoširdaus troškimo dėka būti toks, kaip jis, aš galiausiai turiu surasti jį ir amžinai tarnauti jam. Pagaliau aš turiu religiją su tokiu Dievu, nuostabiu Dievu, ir jis yra amžinojo išgelbėjimo Dievas.”

132 Dokumentas. Viešnagė Romoje

132:0.1 (1455.1) KADANGI Gonodas atvežė Indijos princesės sveikinimus Tiberijui, Romos valdovui, tai trečiąją dieną po savo atvykimo į Romą abu indai ir Jėzus pasirodė prieš jį. Niūrusis imperatorius buvo neįprastai gerai nusiteikęs tą dieną ir su šiuo trejetu ilgai šnekėjosi. O jiems išėjus, imperatorius, turėdamas omeny Jėzų, pastebėjo savo padėjėjui, stovėjusiam jo dešinėje, “Jeigu aš turėčiau to vaikiną karališką laikyseną ir malonų būdą, tai tikrai būčiau tikras imperatorius, a?”

132:0.2 (1455.2) Viešint Romoje, Ganidui buvo nuolatinės valandos studijoms ir miesto įžymių vietų lankymui. Jo tėvas turėjo sutvarkyti daug verslo reikalų, ir trokšdamas, kad jo sūnus užaugtų toks, jog taptų vertu perimti jo plačių komercinių interesų valdymą, jis manė, kad atėjo tas metas, kada berniuką reikia supažindinti su verslo pasauliu. Romoje buvo daug Indijos piliečių, ir dažnai vienas iš paties Gonodo tarnautojų jį

lydėdavo kaip vertėjas, todėl Jėzus ištisas dienas galėjo leisti savo paties nuožiūra; tai suteikė jam laiko išsamiai susipažinti su šituo miestu, turinčiu du milijonus gyventojų. Dažnai jį buvo galima surasti forume, politinio, teisinio, ir verslo pasaulio centre. Neretai jis eidavo į Kapitolijų ir žvelgdamas į šitą nuostabią šventovę, skirtą Jupiteriui, Junonai, ir Minervai, mąstydavo apie neišmanymo vergovę, kurioje buvo laikomi šitie romėnai. Jis taip pat daug laiko praleisdavo ant Palatino kalvos, kur buvo imperatoriaus rezidencija, Apolono šventykla, ir graikų ir lotynų bibliotekos.

^{132:0.3 (1455.3)} Šituo metu Romos imperiją sudarė visa pietinė Europa, Mažoji Azija, Sirija, Egiptas, ir šiaurės vakarų Afrika; ir jos gyventojai buvo Rytų Pusrutulio visų šalių piliečiai. Jo troškimas tyrinėti šitą kosmopolitinę Urantijos mirtingųjų visumą ir bendrauti su ja buvo pagrindinė priežastis, dėl kurios Jėzus ir sutiko vykti į šitą kelionę.

^{132:0.4 (1455.4)} Viešėdamas Romoje Jėzus daug sužinojo apie žmones, bet per jo šešių mėnesių gyvenimą tame mieste pats vertingiausias iš visų daugiapusių patyrimų buvo jo ryšys su imperijos sostinės religiniais vadovais ir poveikis jiems. Baigiantis savo viešnagės Romoje pirmajai savaitei Jėzus susirado cinikų, stoikų, ir misterinių kultų, konkrečiai mitraistinės grupės, svarbius vadovus ir susipažino su jais. Ar Jėzui buvo akivaizdu ar ne, jog žydai ketina atmesti jo misiją, bet jis kuo tikriausiai numatė, kad jo pasiuntiniai neužilgo atvyks į Romą tam, kad skelbtų dangaus karalystę; ir dėl to jis ėmėsi, labiausiai stebinančiu būdu, ruošti tą kelią, kad jų žinia būtų priimta kuo geriau ir patikimiau. Jis iš vadovaujančių stoikų pasirinko penkis, iš cinikų pasirinko vienuolika, ir iš

misterinių kultų vadovų pasirinko šešiolika, ir didelę savo laisvalaikio dalį jis praleido beveik šešis mėnesius artimai bendraudamas su šitais religiniais mokytojais. Ir jo mokymo metodas buvo toks: Nė vieno karto jis nekritikavo jų klaidų arba net ir neužsiminė apie jų mokymų ydas. Kiekvienu atveju jis pasirinkdavo tiesą iš to, ko mokė jie, ir tuomet imdavo taip gražinti ir nušviesti šitą tiesą jų prote, jog per labai trumpą laiką šitas tiesos išplėtimas veiksmingai išstūmė su tuo susijusį suklydimą; ir šitokiu būdu šitie vyrai ir moterys, kuriuos mokė Jėzus, buvo parengti tam, kad vėliau suvoktų papildomas ir panašias tiesas ankstyvųjų krikščionybės misionierių mokymuose. Būtent tai, jog evangelijos skelbėjų mokymai buvo priimti anksti, ir suteikė tą galingą postūmį sparčiam krikščionybės pasklidimui Romoje, o iš čia ir po visą imperiją.

^{132:0.5 (1456.1)} Šito nuotabaus poelgio reikšmę galima suprasti geriau, kada mes atsižvelgiame į tą faktą, jog iš šitos trisdešimt dviejų religinių vadovų, kuriuos Jėzus mokė Romoje, grupės neištikimi buvo tikrai du; tie trisdešimt tapo pagrindiniais asmenimis įvedant krikščionybę Romoje, o kai kurie iš jų taip pat prisidėjo ir prie pagrindinės mitrų šventyklos pavertimo į to miesto pirmąją krikščioniškąją bažnyčią. Mes tie, kurie stebime žmogiškąją veiklą iš už užkulisių ir devyniolikos amžių laiko šviesoje, suvokiame tikrai tris faktorius, turėjusius didžiulės reikšmės tam, jog buvo anksti parengta arena sparčiam krikščionybės išplitimui po visą Europą, ir jie yra tokie:

^{132:0.6 (1456.2)} 1. Simono Petro pasirinkimas ir laikymas apaštalu.

^{132:0.7 (1456.3)} 2. Pašnekesys Jeruzalėje su Steponu, kurio mirtis atvedė prie to, kad buvo laimėtas Saulius iš Tarsos.

^{132:0.8 (1456.4)} 3. Šitų trisdešimties romėnų išankstinis parengimas tam, kad vėliau vadovautų naujai religijai Romoje ir visoje imperijoje.

^{132:0.9 (1456.5)} Per visus savo išmėginimus, nei Steponas, nei tie trisdešimt pasirinktųjų niekada nesuvokė, kad jie kažkada šnekėjosi su tuo žmogumi, kurio vardas tapo jų religinio mokymo pagrindu. Jėzaus darbas pirmųjų trisdešimties labai buvo visiškai asmeninis. Dirbdamas su šiais individais raštininkas iš Damasko niekada nesusitiko daugiau kaip su trimis vienu metu, retai kada susitiko daugiau kaip su dviem, tuo tarpu dažniausia juos mokė po vieną. Ir jis galėjo atlikti šitą didžiulį religinio mokymo darbą, nes šitų vyrų ir moterų nebuvo supančiojusios tradicijos; jie nebuvo tokios aukos, kurios būtų turėjusios įsišaknijusią išankstinę nuomonę visų būsimųjų religinių įvykių atžvilgiu.

^{132:0.10 (1456.6)} Visiškai nebetoli buvo tas laikas, kada Petras, Paulius, ir kiti krikščionybės mokytojai Romoje ėmė dažnai išgirsti apie šitą raštininką iš Damasko, kuris buvo iki jų ir kuris taip aiškiai (ir kaip jie manė nesąmoningai) parengė kelią jų atėjimui su naująja evangelija. Nors Paulius niekada iš tikrųjų nenumanė šito raštininko iš Damasko tapatybės, bet jis iš tiesų, prieš pat savo mirtį, dėl asmens apibūdinimų panašumo, priėjo išvados, jog “palapinių meistras iš Antioko” taip pat buvo ir “raštininkas iš Damasko.” Viena kartą, kada pamokslavo Romoje, Simonas Petras, išgirdęs, kaip yra apibūdinamas raštininkas iš Damasko, pamanė, jog šitas žmogus galėjo būti Jėzus, bet greitai šios minties atsisakė, puikiai žinodamas (jis taip manė), jog Mokytojas niekada nėra buvęs Romoje.

1. Tikrosios vertybės

^{132:1.1 (1456.7)} Būtent su Angamonu, stoikų vadovu, Jėzus visą naktį šnekėjosi savo viešnagės Romoje pradžioje. Šitas žmogus vėliau tapo didžiuliu Pauliaus draugu ir pasirodė vienu iš stipriųjų krikščioniškosios bažnyčios Romoje rėmėjų. Iš esmės, ir perteikus šiuolaikine frazeologija, Jėzus mokė Angamoną:

^{132:1.2 (1457.1)} Tikrųjų vertybių standarto reikia ieškoti dvasiniame pasaulyje ir amžinosios tikrovės dieviškuosiuose lygiuose. Kylantysis mirtingasis visas žemesnes ir materialias normas turi suvokti kaip laikinas, dalines, ir menkesnio lygio. Mokslininkas, kaip toks, yra apribojamas taip, kad atrastų materialių fakų tarpusavio ryšius. Formaliai, jis neturi teisės tvirtinti, kad jis yra materialistas arba idealistas, nes šitaip elgdamasis jis iš anksto atsisako tikrojo mokslininko požiūrio, kadangi bet koks tokio požiūrio teigimas ir visi tokie teigimai yra pati filosofijos esmė.

^{132:1.3 (1457.2)} Jeigu mirtingojo įžvalga ir dvasinis žmonijos pasiekimas nėra proporcingai padidinami, tai neribotas grynai materialistinės kultūros vystymasis galiausiai gali tapti grėsme civilizacijai. Grynai materialistinis mokslas savyje talpina bet kokio mokslinio siekio sunaikinimo potencialią sėklą, nes šitas pats požiūris numato tokios civilizacijos, kuri atsisakė savo moralinių vertybių jausmo ir atmetė savo dvasinį pasiekimo tikslą, galutinį žlugimą.

^{132:1.4 (1457.3)} Mokslininkui materialistui ir kraštutiniam idealistui yra lemta visada ginčytis. Tai netaikoma tokiems mokslininkams ir idealistams, kurie turi aukštų moralinių vertybių ir dvasinių patikrinimo lygių bendrą standartą. Kiekviename amžiuje mokslininkai ir religininkai turi suvokti, kad jie yra teisiami vertinant juos pagal žmogiškuosius

poreikius. Jie turi vengti bet kokio tarpusavio nesutarimo stengdamiesi narsiai pateisinti savo tebesitęsiantį išlikimą padidintu atsidavimu tarnauti žmogiškajai pažangai. Jeigu bet kurio amžiaus vadinamasis mokslas arba religija yra klaidingi, tuomet jie turi savo veiklą arba apvalyti, arba užleisti kelią teisingesnės ir vertingesnės kategorijos materialiam mokslui arba dvasinei religijai.

2. Gėris ir blogis

^{132:2.1 (1457.4)} Mardus buvo pripažintas Romos cinikų vadovas, ir jis tapo raštininko iš Damasko didžiuliu draugu. Diena iš dienos jis šnekėjosi su Jėzumi, ir naktis po nakties klausėsi jo nuostabaus mokymo. Tarp svarbesniųjų aptarimų su Mardu buvo viena diskusija, sumanyta tam, kad atsakytų į šito nuoširdaus ciniko klausimą apie gėrį ir blogį. Iš esmės, ir dvidešimtojo amžiaus frazeologija, Jėzus pasakė:

^{132:2.2 (1457.5)} Mano broli, gėris ir blogis yra vien tiktai žodžiai, simbolizuojantys matomos visatos žmogiškojo suvokimo santykinius lygius. Jeigu tu esi etiškai tingus ir visuomeniškai abejingas, tai savo gėrio norma gali laikyti dabartinius visuomeninius papročius. Jeigu tu esi dvasiškai neveiklus ir moraliai nesivystai, tai savo gėrio norma gali laikyti savo amžininkų religinius papročius ir tradicijas. Tačiau toji siela, kuri pranoksta laiką ir patenka į amžinybę, turi priimti gyvą ir asmeninį sprendimą rinkdamasi tarp gėrio ir blogio, kaip juos apsprendžia tikrosios dvasinių normų vertybės, nustatytos dieviškosios dvasios, kurią Tėvas danguje yra pasiuntęs apsigyvėti žmogaus širdyje. Šita viduje gyvenanti dvasia yra asmenybės išlikimo norma.

132:2.3 (1457.6) Gėris, kaip ir tiesa, visada yra santykinis ir būtinai priešingas blogiui. Būtent šitų gėrio ir tiesos savybių suvokimas ir įgalina besivystančias žmonių sielas priimti tokius asmeninius pasirinkimo sprendimus, kurie yra esminiai amžinajam išlikimui.

132:2.4 (1458.1) Dvasiškai aklas individas, kuris logiškai vadovaujasi moksliniu diktatu, visuomeninėmis nuostatomis, ir religine dogma, atsiduria didžiuliame pavojuje, kad paaukos savo moralinę laisvę ir praras savo dvasinę nepriklausomybę. Tokia siela turi lemtį tapti intelektualia papūga, visuomeniniu automatu, ir religinės valdžios vergu.

132:2.5 (1458.2) Gėris visada auga link moralinės saviraiškos ir dvasinio asmenybės pasiekimo didėjančios laisvės naujų lygių—gyvenančio viduje Derintojo atradimo ir susitapatinimo su juo. Patyrimas yra geras tada, kada jis išaukština grožio suvokimą, didina moralinę valią, plečia tiesos supratimą, didina sugebėjimą mylėti savo bičiulius ir tarnauti jiems, iškelia dvasinius idealus, ir aukščiausius žmogiškuosius laiko motyvus suvienija su viduje gyvenančio Derintojo amžinaisiais planais, kurie visi veda tiesiai į padidintą troškimą vykdyti Tėvo valią, šituo puoselėdamas dieviškąją aistrą surasti Dievą ir būti labiau panašiam į jį.

132:2.6 (1458.3) Kada jūs kilsite tvarinio vystymosi visatoje laiptais, tada pamatysite augantį gėrį ir mažėjantį blogį, tobulai atitinkantį jūsų sugebėjimą patirti gėrį ir suvokti tiesą. Galimybė suklysti ar patirti blogį nebus iki galo išnykusi tol, kol kylanti žmogiškoji siela pasieks paskutiniuosius dvasinius lygius.

132:2.7 (1458.4) Gėris yra gyvas, santykinis, visada progresuojantis, būtinai asmeninis patyrimas, ir amžinai sąveikaujantis su tiesos ir grožio supratimu. Gėris yra surandamas suvokiant dvasinio lygio pozityvias tiesos vertybes, kurios turi, žmogiškajame patyrimo, kontrastuoti su kita tokia neigiama dalimi—potencialaus blogio šešėliais.

132:2.8 (1458.5) Tol, kol jūs pasieksite Rojaus lygius, gėris visada bus daugiau ieškojimas negu nuosavybė, daugiau tikslas negu pasiekimo patyrimas. Bet net ir tuomet, kai jūs esate išalkę ir ištroškę teisingumo, jūs patiriate vis didesnį pasitenkinimą gėrį pasiekdami iš dalies. Gėrio ir blogio buvimas pasaulyje pats savaime yra žmogaus moralios valios, asmenybės, kuri šitas vertybes šitaip identifikuoja ir taip pat gali iš jų rinktis, egzistavimo ir realybės teigiamas įrodymas.

132:2.9 (1458.6) Iki to meto, kada bus pasiektas Rojus, kylančiojo mirtingojo sugebėjimas savąjį aš sutapatinti su tikrosiomis dvasinėmis vertybėmis yra tapęs toks išplėstas, kad dėl to pasiekia gyvenimo šviesos turėjimo tobulumą. Tokia išstobulinta dvasinė asmenybė tampa taip visiškai, dieviškai, ir dvasiškai suvienyta su gėrio, grožio, ir tiesos teigiamomis ir aukščiausiomis savybėmis, kad nelieka jokios galimybės tam, jog tokia teisi dvasia mestų kokią nors potencialaus blogio negatyvų šešėlį, kada ją apšviečia begalinių Rojaus Valdovų dieviškosios šviesos tyrinėjantis švytėjimas. Visose tokiose dvasinėse asmenybėse, gėris daugiau nebėra dalinis, kontrastinis, ir palyginamasis; jis yra tapęs dieviškai užbaigtas ir dvasiškai pripildytas; jis priartėja prie Aukščiausiojo tyrumo ir tobulumo.

^{132:2.10 (1458.7)} Mirtingojo pasirinkimui reikalinga blogio *galimybė*, bet ne jo realybė. Šešėlis tikrai santykinai yra realus. Realus blogis nėra būtinas kaip asmeninis patyrimas. Dvasinio vystymosi žemesniuosiuose lygiuose potencialus blogis lygiai taip pat veiksmingai veikia kaip akstinas sprendimui moralinio vystymosi sferoje. Blogis tampa asmeninio patyrimo realybe tikrai tada, kada moralus protas blogį pasirenka pats.

3. Tiesa ir įtikėjimas

^{132:3.1 (1459.1)} Nabonas buvo Graikijos žydas ir savo rangu pirmasis tarp svarbiausio misterinio kulto Romoje, mitraizmo, lyderių. Nors šitas aukštas mitraizmo šventikas su raštininku iš Damasko diskutavo daug kartų, bet jį ilgam laikui paveikė jų diskusija vieną vakarą apie tiesą ir įtikėjimą. Nabonas buvo sumanęs Jėzų atvesti į mitraizmą ir net buvo pasiūlęs jam grįžti į Palestiną mitraizmo mokytoju. Vargu ar jis suvokė, kad Jėzus ruošia būtent jį, kad jis taptų vienu iš pirmųjų atsivertėlių į karalystės evangeliją. Perteikus šiuolaikine kalba, Jėzaus mokymo esmė buvo tokia:

^{132:3.2 (1459.2)} Tiesos negalima apibrėžti žodžiais, ją galima apibrėžti tikrai gyvenimu. Tiesa visada yra daugiau negu žinojimas. Žinojimas yra susijęs su matomais dalykais, bet tiesa pranoksta tokius grynai materialius lygius tuo, kad ji derinasi su išmintimi ir apima tokius neapčiuopiamus dalykus, kaip žmogiškąjį patyrimą, net dvasines ir gyvas realybes. Žinojimas kyla iš mokslo; išmintis atsiranda iš tikros filosofijos; tiesa gimsta iš dvasinio gyvenimo religinio patyrimo. Žinojimas turi reikalo su faktais; išmintis, su ryšiais; tiesa, su tikrovės vertybėmis.

132:3,3 (1459,3) Žmogus yra linkęs mokslą kristalizuoti, filosofiją formalizuoti, ir tiesą dogmatizuoti, nes jis yra intelektualiai tingus, kad prisiderintų prie augančios gyvenimo kovos, tuo pačiu metu jis taip pat siaubingai bijo to, kas yra nežinoma. Paprastas žmogus delsia keisti savo mąstymo įpročius ir gyvenimo būdą.

132:3,4 (1459,4) Atskleista tiesa, asmeniškai atrasta tiesa, yra žmogiškosios sielos aukščiausias pasitenkinimas; tokia tiesa yra materialaus proto ir viduje gyvenančios dvasios bendras kūrinys. Šitos tiesą suvokiančios ir grožį mylinčios sielos amžiną išgelbėjimą užtikrina tas alkis ir troškulys gėriui, kuris veda šitą mirtingąjį į tai, kad jis išsiugdytų vienintelio tikslo siekimą vykdyti Tėvo valią, surasti Dievą, ir tapti tokiam, kaip jis. Niekada nebūna konflikto tarp tikrojo pažinimo ir tiesos. Gali būti konfliktas tarp pažinimo ir žmogiškųjų tikėjimų, tikėjimų, kurie yra nuspalvinti prietarų, iškreipti baimės, ir valdomi siaubo, jog bus susidurta su naujais materialaus atradimo ar dvasinio vystymosi faktais.

132:3,5 (1459,5) Bet tiesa niekada negali tapti žmogaus nuosavybe be įtikėjimo. Tai yra tiesa, nes žmogaus mintys, išmintis, etika, ir idealai niekada nepakils aukščiau negu jo įtikėjimas, jo išaukštinta viltis. Ir bet koks toks tikras įtikėjimas remiasi giluminiu apmąstymu, nuoširdžia savikritika, ir bekompromisine moralia sąmone. Įtikėjimas yra sudvasintos kūrybinės vaizduotės įkvėpimas.

132:3,6 (1459,6) Įtikėjimas veikia tam, kad išlaisvintų dieviškosios kibirkšties, nemirtingumo užuomazgos, kuri gyvena žmogaus proto viduje ir kuri yra amžinojo išlikimo potencialas, viršžmogiškąjį veikimą. Augalai ir gyvūnai išlieka laike, savo

pačių identiškas daleles perduodami iš vienos kartos į kitą. Žmogiškoji siela (asmenybė) po mirtingojo mirties išlieka tapatybei susivienijant su šita viduje gyvenančia dieviškumo kibirkštimi, kuri yra nemirtinga, ir kuri veikia tam, jog žmogiškąją asmenybę įamžintų visatoje besivystančios egzistencijos tolimesniame ir aukštesniame lygyje. Žmogiškosios sielos paslėptoji sėkla yra nemirtingoji dvasia. Sielos antroji karta yra pirmasis pasireiškimas toje dvasinės ir besivystančios egzistencijos asmenybės pasireiškimų sekoje, pasibaigiančioje tikrai tada, kada šita dieviškoji esybė pasiekia savo egzistencijos šaltinį, visos egzistencijos asmenį šaltinį, Dievą, Visuotinį Tėvą.

^{132:3.7 (1459.7)} Žmogiškoji gyvastis tęsiasi toliau—išlieka—nes ji turi visatos funkciją, užduotį surasti Dievą. Įtikėjimu sužadinta žmogaus siela negali sustoti tol, kol pasiekia šitą likimo tikslą; ir kada ji iš tiesų kartą yra pasiekusi šitą dieviškąjį tikslą, tada ji niekada neišnyksta, ne ji yra tapusi tokia, kaip Dievas—amžina.

^{132:3.8 (1460.1)} Dvasinė evoliucija yra toks patyrimas, kada gėris yra pasirenkamas vis didesniu mastu ir savo noru, ir šitą pasirinkimą lydi lygiai toks pat ir besivystantis blogio galimybės mažėjimas. Kada yra pasiekiamas gėrio pasirinkimo ir tobulo sugebėjimo suvokti tiesą užbaigtumas, tada ima egzistuoti grožio ir šventumo tobulumas, kurio teisumas amžiams užkerta kelią tam, kad iškiltų net ir sampratos apie potencialų blogį galimybę. Tokia Dievą pažįstanti siela nemeta jokio abejojančio blogio šešėlio, kada veikia dieviškojo gėrio tokiam aukštame dvasiniame lygyje.

^{132:3.9 (1460.2)} Rojaus dvasios buvimas žmogaus prote sudaro apreiškimo pažadą ir įtikėjimo garantiją dėl dieviškojo progresavimo amžinojo egzistavimo kiekvienai sielai, kuri stengiasi pasiekti susitapatinimą su šituo nemirtingu ir viduje gyvenančiu Visuotinio Tėvo dvasios fragmentu.

^{132:3.10 (1460.3)} Pažangą visatoje apibūdina didėjanti asmenybės laisvė, nes ji yra susieta su savojo aš supratimo vis aukštesnių ir aukštesnių lygių augančiu pasiekimu ir iš to atsirandančiu savojo aš savanorišku suvaržymu. Savojo aš dvasinio suvaržymo tobulumo pasiekimas prilygsta visatos laisvės ir asmeninės laisvės užbaigtumui. Įtikėjimas ugdo ir palaiko žmogaus sielą, kada jis pasimeta savo pirminės orientacijos metu tokioje milžiniškoje visatoje, tuo tarpu malda tampa kūrybinės vaizduotės įvairių įkvėpimų ir tokios sielos, kuri mėgina susitapatinti su viduje gyvenančio ir susieto dieviškojo buvimo dvasiniais idealais, įtikėjimo akstinių didžiuoju suvienytoju.

^{132:3.11 (1460.4)} Nabonui šitie žodžiai padarė didžiulį įspūdį, lygiai taip, kaip ir kiekvienas iš jo pasikalbėjimų su Jėzumi. Šitos tiesos toliau degė jo širdyje, ir jis daug padėjo vėliau atvykusiems Jėzaus evangelijos skelbėjams.

4. Asmeninis tarnavimas

^{132:4.1 (1460.5)} Jėzus, būdamas Romoje, nevisą savo laisvalaikį paskyrė šitam darbui, kad vyrus ir moteris ruošytų ateityje tapti mokiniais artėjančioje karalystėje. Jis daug laiko praleido kaupdamas asmenines žinias apie žmonių, kurie gyveno šitame didžiausiame ir kosmopolitiškiausiame pasaulio mieste, visas rases ir klases. Kiekvieno iš šitų gausių susitikimų su

žmonėmis metu Jėzus turėjo dvigubą tikslą: Jis troško sužinoti jų požiūrį į tą gyvenimą, kurį jie gyvena materialiam kūne, ir taip pat jis galvojo, ką nors pasakyti ar padaryti, kad šitas gyvenimas taptų turtingesnis ir vertingesnis. Jo religiniai mokymai per šitas savaites niekuo nesiskyrė nuo tų mokymų, kurie apibūdino jo vėlesnį gyvenimą, kada jis buvo tų dvylikos mokytojas ir pamokslininkas minioms.

132:4.2 (1460.6) Jo žinios turinys visada buvo toks: dangiškojo Tėvo meilės ir jo gailestingumo tiesos realybė, kartu su gerąja naujiena, jog žmogus yra šito paties meilės Dievo įtikėjimo sūnus. Jėzaus įprastas visuomeninio bendravimo būdas buvo žmones išjudinti ir įtraukti į pašnekesį su juo pateikiant jiems klausimų. Paprastai klausinėjimas prasidėdavo nuo jo klausimų jiems, o baigdavosi jų klausimais jam. Jis vienodai puikiai mokė tiek klausdamas, tiek ir atsakinėdamas į klausimus. Kaip taisyklė, tiems, kuriuos išmokė daugiausia, jis sakydavo mažiausia. Tie, kurie gavo daugiausia naudos iš jo asmeninio tarnavimo, buvo per daug prislėgti, neramūs, ir atstumti mirtingieji, kuriems labai palengvėdavo savo sielą išliejus užjaučiančiam ir supratingam klausytojui, o jis buvo toks ir dar daugiau. Ir kada šitos neprisitaikiusios prie aplinkos žmogiškosios būtybės išsipasakodavo Jėzui savuosius vargus, tada visada jis sugebėdavo pasiūlyti praktiškų ir iš karto padedančių patarimų, kurie buvo nukreipti į jų tikrų sunkumų ištaisymą, nors jis nevengė pasakyti ir tuokart nuraminančių ir betarpiškai paguodžiančių žodžių. Ir šitiems prislėgtiems mirtingiesiems jis būtinai pasakodavo apie Dievo meilę ir perteikdavo, įvairiais ir skirtingais būdais, tą informaciją, kad jie yra šito mylinčio Tėvo danguje vaikai.

132:4.3 (1461.1) Šitokiu būdu, viešnagės Romoje metu, Jėzus asmeniškai užmezgė kupinus meilės ir pakeliančius dvasią ryšius su daugiau negu penkiais šimtais šios sferos mirtingųjų. Šitaip jis sukaupė žinias apie žmonijos skirtingas rases, kurių jis niekada nebūtų įgijęs Jeruzalėje, ir vargu ar jis būtų jas įgijęs net ir Aleksandrijoje. Į šituos šešis mėnesius jis visada žiūrėjo kaip į vieną iš turtingiausių ir informatyviausių iš visų panašių periodų savo žemiškajame gyvenime.

132:4.4 (1461.2) Kaip ir buvo galima tikėtis, toks įvairiapusis ir aktyvus žmogus negalėjo šešis mėnesius pasaulio metropolijoje šitaip veikti, kad prie jo neprieitų daugybė žmonių, kurie labai norėjo užsitikrinti jo paslaugas, susijusias su koku nors verslu arba, dažniau, su koku nors mokymo, visuomeninės reformos, ar religinio judėjimo projektu. Buvo pateikta daugiau negu tuzinas tokių pasiūlymų, ir jis pasinaudojo kiekvienu kaip galimybe perteikti kokią nors mintį apie dvasinį sukilninimą gerai parinktais žodžiais arba kokia nors įpareigojančia paslauga. Jėzui labai patiko atlikti darbus—net ir nedidelius—įvairiausios rūšies žmonėms.

132:4.5 (1461.3) Jis šnekėjosi su romėnų senatoriumi apie politiką ir valstybės valdymo meną, ir šitas vienas susitikimas su Jėzumi šitam įstatymų leidėjui padarė tokį poveikį, kad savo likusį gyvenimą jis praleido tuščiai stengdamasis priversti savo kolegas pakeisti valdymo politikos kursą nuo idėjos apie valdymą, kuris remia ir maitina liaudį, į idėją apie liaudį, kuri remia valdymą. Jėzus vieną vakarą praleido su turtingu vergvaldžiu, kalbėjosi apie žmogų kaip apie Dievo sūnų, ir kitą dieną šitas vyras, Klaudijus, suteikė laisvę vienam šimtui septyniolikai vergų. Per pietus jis bendravo su graiku gydytoju,

pasakydamas jam, kad jo pacientai turi tiek kūną, tiek protą ir sielą, ir šitokiu būdu padėjo šitam gabiam gydytojui stengtis bičiuliams žmonėms suteikti daug platesnę pagalbą. Jis šnekėjosi su įvairiausiais žmonėmis iš visų visuomenės sluoksnių. Vienintelė vieta Romoje, kurios jis neaplankė, buvo viešos pirtys. Jis atsisakė lydėti savo draugus į pirtis dėl ten vyravusio lyčių susimaišymo.

132:4.6 (1461.4) Romėnų kareiviui, kada jis vaikščiojo palei Tiberio upę, jis sakė: “Būk drąsus širdyje, o taip pat ir veikdamas. Išdrįsk įvykdyti teisingumą ir būk pakankamai didis, kad parodytum gailestingumą. Priversk savo žemesniąją prigimtį paklusti savo aukštesniajai prigimčiai taip, kaip tu paklūsti savo vadams. Gerbk gerį ir aukštink tiesą. Pasirink tai, kas yra gražu, vietoje to, kas yra bjauru. Mylėk savo bičiulius ir siek Dievo iš visos širdies, nes Dievas yra tavo Tėvas danguje”

132:4.7 (1461.5) Kalbėjusiajam forume jis tarė: “Tavo iškalba yra miela, tavo logika yra žavi, tavo balsas yra malonus, bet tavo mokymas vargu ar yra teisingas. Jeigu tikrai tu galėtum patirti tą įkvepiantį pasitenkinimą, pažindamas Dievą kaip savo dvasinį Tėvą, tada tu galėtum panaudoti savo kalbos galias tam, kad išlaisvintum savo bičiulius iš tamsos pančių ir iš neišmanymo vergovės.” Tai buvo tas Morkus, kuris klausėsi Petro, pamokslaujančio Romoje, ir kuris tapo jo perėmėju. Kada jie nukryžiuvo Simoną Petrą, tada būtent šitas vyras metė iššūkį romėnų persekiotojams ir drąsiai tęsė naujosios evangelijos skelbimą.

132:4.8 (1462.1) Sutikęs neturtingą vyrą, kuris buvo neteisingai apkaltintas, Jėzus su juo nuėjo pas taikos teisėją ir, gavęs specialų leidimą kalbėti jo vardu, pateikė tą nuostabų

kreipimąsi, kurio metu jis sakė: “Teisingumas paverčia naciją didinga, ir kuo didingesnė nacija, tuo labiau ji trokš pasirūpinti, jog neteisingumo tikrai nepatirtų net ir patys nuolankiausi jos piliečiai. Bet kuriai nacijai yra didžiulė nelaimė, kada tiktai tie, kurie turi pinigų ir įtakos, gali užsitikrinti jos teismuose parengtą teisingumą! Šventa teisėjo pareiga yra nekaltąjį išteisinti, lygiai taip, kaip ir kaltąjį nubausti. Nacijos tvirtumas priklauso nuo teismų nešališkumo, sąžiningumo, ir dorumo. Pilietinis valdymas remiasi teisingumu, net ir taip, kaip ir tikroji religija yra grindžiama gailestingumu.” Teisėjas iš naujo peržiūrėjo tą bylą, ir kada įrodymai buvo rūpestingai patikrinti iš naujo, tada suimtąjį jis paleido. Iš visos Jėzaus veiklos tomis dienomis, kada jis tarnavo asmeniškai, šitoji priartėjo arčiausia prie viešo pasirodymo.

5. Patarimai turtingam vyrui

^{132:5.1 (1462.2)} Vienas turtingas vyras, Romos pilietis ir stoikas, labai susidomėjo Jėzaus mokymu, kada jį supažindino Angamonas. Po daugelio atvirų pasikalbėjimų šitas turtingas pilietis paklausė Jėzaus, ką jis darytų su turtais, jeigu jų turėtų, ir Jėzus jam atsakė: “Materialų turtą aš tikrai padovanočiau tam, jog būtų gerinamas materialus gyvenimas, lygiai taip ir žinias, išmintį, ir dvasinį tarnavimą aš tikrai suteikčiau tam, jog intelektualus gyvenimas būtų turtingesnis, visuomeninis gyvenimas taptų kilnesnis, ir toliau vystytųsi dvasinis gyvenimas. Materialų turtą aš naudočiau kaip išmintingas ir sumanus vienos kartos resursų patikėtinis kitos kartos ir vėlesniųjų kartų naudai ir kilninimui.”

^{132:5.2 (1462.3)} Bet turtingasis vyras Jėzaus atsakymu nebuvo iki galo patenkintas. Jis išdrįso vėl paklausti: “Tačiau ką, tavo

nuomone, turėtų daryti su turtais žmogus būdamas mano vietoje? Ar aš juos turėčiau laikyti ar išdalinti?” Ir kada Jėzus suvokė, kad jis iš tikrųjų trokšta sužinoti daugiau tiesos apie savo ištikimybę Dievui ir apie savo pareigą žmonėms, tada jis atsakinėjo toliau: “Mano gerasis drauge, aš matau, jog tu esi nuoširdus išminties ieškotojas ir doras tiesos mylėtojas; dėl to aš tikrai esu linkęs pateikti tau savo požiūrį, kaip spręsti tavo problemas, susijusias su turtiniais įsipareigojimais. Aš tą darau, nes tu *paprašei* manojo patarimo, ir suteikdamas šitą patarimą, aš jo nesieju su kokio nors kito turtingo žmogaus turtu; aš siūlau patarimą tikrai tau ir, kad juo vadovautumeisi asmeniškai tu. Jeigu tu nuoširdžiai nori į savo turtą žvelgti kaip į atsakomybę, jeigu tu iš tiesų pageidauji tapti savo sukaupto turto išmintingu ir sumaniu prižiūrėtoju, tuomet aš tau iš tikrųjų patarčiau atlikti savo turto šaltinių tokią analizę: Paklausk savęs, ir padaryk viską, kas tik įmanoma, jog surastum sąžiningą atsakymą, iš kur yra šitas turtas? Ir kaip pagalbą nagrinėjant savo didžiulio turto šaltinius patarčiau turėti galvoje tokius dešimt skirtingų materialaus turto sukaupimo būdų:

132:5.3 (1462.4) “1. Paveldėtas turtas—turtai, gauti iš tėvų ir kitų protėvių.

132:5.4 (1462.5) “2. Atrastas turtas—turtai gauti iš nenaudotų motinos žemės resursų.

132:5.5 (1462.6) “3. Prekybinis turtas—turtai gauti kaip sąžiningas pelnas prekiaujant ir barteriu keičiantis materialiomis prekėmis.

132:5.6 (1462.7) “4. Nesąžiningas turtas—turtai gauti nedorai išnaudojant arba pavergiant savo bičiulius.

132:5.7 (1463.1) “5. Palūkanų turtas—pajamos, gautos iš investuoto kapitalo dorų ir teisingų uždarbio galimybių.

132:5.8 (1463.2) “6. Turtas iš gabumų—turtai, sukaupti iš atlygių už žmogiškojo proto kūrybinius ir išradingus sugebėjimus.

132:5.9 (1463.3) “7. Atsitiktinis turtas—turtai, įgyti iš savo bičiulių dosnumo ar atsiradę dėl gyvenimo aplinkybių.

132:5.10 (1463.4) “8. Pavogtas turtas—turtai, įgyti nedorai, nesąžiningai, vagystės būdu, ar apgaule.

132:5.11 (1463.5) “9. Patikėti turtai—turtai, tavo bičiulių patikėti į tavo rankas, kad juos panaudotum kam nors specialiai dabar arba ateityje.

132:5.12 (1463.6) “10. Uždirbtas turtas—turtai, tiesiogiai kilę iš tavo asmeninio darbo, sąžiningas ir teisingas atlygis už tavo paties proto ir kūno kasdienės pastangas.

132:5.13 (1463.7) “Ir taip, mano drauge, jeigu tu tikrai nori būti ištikimas ir teisingas savo didžiulio turto prižiūrėtojas, prieš Dievą ir tarnaudamas žmonėms, tuomet tu turi savo turtą apytiksliai suskirstyti į šituos dešimt didžiulių skyrių, ir tada pradėti tvarkyti kiekvieną dalį sutinkamai su teisingumu, nešališkumu, dorumu, ir tikrojo sumanumo įstatymų išmintingu ir sąžiningu interpretavimu; nors dangiškasis Dievas tavęs nepasmerks, jeigu tu kartais ir suklystum, abejotinosiose situacijose, gailestingai ir nesavanaudiškai pažvelgdamas į nelaimes tų aukų, kurios kenčia nuo nepalankių

mirtingojo gyvenimo aplinkybių. Kada nuoširdžiai abejoji dėl materialių situacijų nešališkumo ir teisingumo, tada tegul tavo sprendimai būna palankūs tiems, kurie skursta, būk palankus tiems, kurie kenčia nepriteklių vargus, kurių nenusipelnė.”

132:5,14 (1463,8) Po keletą valandų trukusio šitų reikalų aptarimo ir atsakydamas į turtingo vyro prašymą daugiau ir išsamiau paaiškinti, Jėzus savo patarimą toliau išplėte, iš esmės pasakydamas: “Nors aš toliau tau siūlau patarimus dėl tavojo požiūrio į turtą, bet norėčiau tave įspėti, kad mano patarimą priimtum kaip duotą tikrai tau ir kad juo vadovautumeisi tu asmeniškai. Aš kalbu tikrai savo paties vardu ir tą sakau tau kaip besiteiraujančiam draugui. Aš tave nuoširdžiai perspēju, kad netaptum diktatoriumi dėl to, kaip į savąjį turtą turi žvelgti kiti turtingi žmonės. Aš tikrai tau patarčiau:

132:5,15 (1463,9) “1. Kaip paveldėto turto prižiūrėtojas tu turėtum atsižvelgti į jo šaltinius. Tu turi moralinį įsipareigojimą atstovauti praeities kartai dėl to, kad kitoms kartoms dorai perduotum teisėtą turtą, atėmęs sąžiningą mokestį dabartinės kartos naudai. Bet tu nesi įpareigotas įamžinti kokį nors nesąžiningumą arba neteisingumą, kuriuo pasinaudojo tavo protėviai, kad turtą sukauptų nedorai. Savo paveldėto turto bet kurią dalį, kuri atrodo, jog buvo įgyta apgavystės ar nesąžiningumo dėka, tu gali išleisti pagal savo teisingumo, dosnumo, ir žalos atlyginimo įsitikinimus. Savo teisėto paveldėto turto likusią dalį tu gali panaudoti teisingai ir perduoti saugiai kaip vienos kartos patikėtinis kitai kartai. Išmintinga atranka ir blaivus mąstymas tau turėtų padiktuoti sprendimus, susijusius su turtų perdavimu tavo perėmėjams.

132:5,16 (1463,10) “2. Kiekvienam, kas turi turto, įgyto atradimo dėka, reikėtų prisiminti, jog žemėje individas gali gyventi tikrai trumpą laikotarpį ir, dėl to, reikėtų atitinkamai pasirūpinti, kad šitais atradimais naudingai pasinaudotų kiek įmanoma didesnis skaičius bičiulių žmonių. Nors atradėjui reikėtų atiduoti visą atlygį už atradimo pastangas, bet jis taip pat neturėtų savanaudiškai reikalauti visų išskirtinių teisių ir palaiminimų, kylančių suradus gamtos paslėptus išteklius.

132:5,17 (1464,1) “3. Tol, kol žmonės pasaulio verslą tvarko prekybos ir barterio būdu, tol jie turi teisę gauti sąžiningą ir teisėtą pelną. Kiekvienas prekybininkas už savo paslaugas nusipelno darbo užmokesčio; pirklys turi teisę į savąją dalį. Prekybos sąžiningumas ir doras elgesys su savo bičiuliais organizuotame pasaulio versle sukuria daug skirtingų iš pelno gaunamo turto rūšių, ir visus šituos turto šaltinius reikia įvertinti pagal aukščiausius teisingumo, nuoširdumo, ir dorumo principus. Doras prekybininkas turėtų nedvejodamas imti tokį patį pelną, kokį panašioje situacijoje jis mielai pasiūlytų savo bičiuliui prekybininkui. Nors šita turto rūšis nėra identiška individualiai uždirbamoms pajamoms, kada verslo reikalai yra tvarkomi plačiu mastu, bet, tuo pačiu metu, toks sąžiningai sukauptas turtas jo savininkui suteikia žymią balso teisę jam nusprendžiant, kaip šį turtą vėliau paskirstyti.

132:5,18 (1464,2) “4. Nė vienas mirtingasis, pažįstantis Dievą ir siekiantis vykdyti dieviškąją valią, negali nusiristi tiek, kad pakliūtų į turto priespaudą. Nė vienas kilnus žmogus nesieks sukaupti turtą ir padidinti valdžios, kurią suteikia turtas, pavergdamas arba nesąžiningai išnaudodamas savo brolius materialiam kūne. Turtai tampa moraliniu prakeikimu ir

dvasine stigma, kada jie yra gaunami iš engiamo mirtingojo žmogaus prakaito. Visas toks turtas turėtų būti sugrąžintas tiems, kurie šitokiu būdu buvo apiplėšti, arba jų vaikams ir jų vaikų vaikams. Negalima sukurti tvirtos civilizacijos remiantis tokia praktika, kada apgavystės būdu iš darbininko yra atimamas jo uždarbis.

132:5.19 (1464.3) “5. Doras turtas turi teisę atnešti palūkanų. Tol, kol žmonės skolinasi ir skolina, tol tai, kas yra doros palūkanos, gali būti gaunamos su sąlyga, kad paskolintas kapitalas buvo teisėtai įgytas turtas. Iš pradžių prieš pateikdamas teisėtą reikalavimą dėl palūkanų savo kapitalą išvalyk. Netapk toks menkas ir gobšus, kad nusiristum iki lupikavimo. Niekada neleisk sau būti toks savanaudis, kad pinigų valdžią panaudotum tam, jog pasiektum nesąžiningą pranašumą su sunkumais kovojančių savo bičiulių atžvilgiu. Nepasiduok pagundai lupikauti iš savo brolio, atsidūrusio finansinėje nelaimėje.

132:5.20 (1464.4) “6. Jei tau kartais pavyktų užsigarantuoti turtą genijaus polėkio dėka, jeigu tavo turtai yra kilę iš atlygių už išradingus sugebėjimus, nereikalauk nepelnytos tokių atlygių dalies. Talentas kažkiek yra skolingas tiek savo protėviams, tiek ir savo palikuonims; lygiai taip pat jis iš tikrųjų yra įsipareigojęs savo rasei, nacijai, ir savo išradingų atradimų aplinkybėms; jam taip pat reikėtų prisiminti, kad jis dirbo ir suformulavo savo išradimus būtent kaip žmogus tarp žmonių. Lygiai taip pat būtų neteisinga iš genijaus atimti visą jo turto padidėjimą. Ir niekada žmonės negalės nustatyti taisyklių ir nuostatų, kurios būtų taikomos vienodai sprendžiant visas šitas nešališko turto paskirstymo problemas. Tu iš pradžių turi

žmogų pripažinti kaip savo brolių, ir jeigu tu nuoširdžiai trokšti, kad jis darytų tą, ką būtumei jam padaręs tu, tai įprastas teisingumo, nuoširdumo, ir dorumo diktatas atves tave į tai, jog kiekviena naujai iškylanti ekonominio atlygio ir visuomeninio teisingumo problema bus sprendžiama teisingai ir nešališkai.

132:5,21 (1464,5) “7. Nė vienas žmogus neturėtų reikšti asmeninių teisių į tą turtą, kurį laikas ar atsitiktinumas nulėmė, kad jis patektų į jo rankas, išskyrus teisingą ir teisėtą užmokestį, uždirbtą jį administruojant. Į atsitiktiniu būdu įgytus turtus reikėtų žvelgti kažkuria prasme kaip į patikėtą turtą, kuris turėtų būti panaudojamas savo visuomeninės ar ekonominės grupės naudai. Tokio turto turėtojams turėtų būti suteiktas pagrindinis balsas priimant sprendimus, kaip išmintingai ir veiksmingai paskirstyti tokius neuždirbtus resursus. Civilizuotas žmogus nevisą laiką į viską, ką jis valdo, žiūrės kaip į savo asmeninę ir privačią nuosavybę.

132:5,22 (1465,1) “8. Jeigu yra žinoma, jog kuri nors tavojo turto dalis buvo įgyta apgavystės būdu; jeigu tavojo turto bet koks dydis buvo sukauptas nesąžiningu keliu ar nedorais metodais; jeigu tavasis turtas yra sukauptas neteisių sandėrių su savo bičiuliais dėka, tuomet paskubėk visus šituos nešvariai gautus turtus sugrąžinti teisėtiems savininkams. Iki galo atsiskaityk ir šitokiu būdu savo turtą išvalyk nuo bet kokių nesąžiningų turto.

132:5,23 (1465,2) “9. Vieno asmens turto patikėjimas kitų naudai yra rimta ir šventa atsakomybė. Nerizikuok tokiu pasitikėjimu ir nestatyk į pavojų tokio pasitikėjimo. Pasiimk sau iš bet kokios patikėtos nuosavybės tik tai, kiek sau leistų pasiimti bet kuris sąžiningas žmogus.

^{132:5,24 (1465,3)} “10. Tavojo turto toji dalis, kurią uždirbai savo paties intelektualių ir fizinių pastangų dėka—jeigu tavo darbas buvo atliktas sąžiningai ir teisingai—iš tiesų priklauso tau. Nė vienas žmogus negali prieštarauti dėl tavo teisės turėti ir naudoti tokį turtą taip, kaip tau atrodys tinkama, jeigu tikrai šitos teisės panaudojimas nedaro žalos tavo bičiuliams.

^{132:5,25 (1465,4)} Kada Jėzus baigė jam patarinėti, tada šitas turtingas romėnas atsikėlė nuo sofos ir atsisveikindamas nakčiai ištare šitą pažadą: “Mano gerasis drauge, aš suvokiu, jog tu esi didžios išminties ir didžiulio gėrio žmogus, ir rytoj aš tikrai pradėsiu savo turtą tvarkyti remdamasis tavuoju patarimu”

6. Visuomeninis tarnavimas

^{132:6,1 (1465,5)} Čia, Romoje, taip pat nutiko tas jaudinantis atsitikimas, kada visatos Kūrėjas keletą valandų paskyrė tam, jog pasimetusį vaiką sugrąžintų sunerimusiai motinai. Šitas mažylis berniukas nuklydo nuo savo namų, o Jėzus surado jį verkiantį iš sielvarto. Jis ir Ganidas ėjo į bibliotekas, bet jie atsidėjo tam, kad sugrąžintų vaiką atgal į namus. Ganidas niekada neužmiršo Jėzaus pastabos: “Tu žinai, Ganidai, didžioji dauguma žmogiškųjų būtybių yra kaip šis pasimetęs vaikas. Jie didelę dalį laiko praleidžia verkdami iš baimės ir kentėdami iš liūdesio, kada, kuo tikriausiai, jie yra tikrai per nedidelį atstumą nuo užtikrintumo ir saugumo, net ir taip, kaip ir šitas vaikas buvo visiškai netoli nuo namų. Ir visi tie, kurie žino tiesos kelią ir jaučia pasitikėjimą, kurį suteikia Dievo pažinimas, turėtų laikyti privilegija, o ne pareiga, pasiūlyti pagalbą savo bičiuliams, kada jie stengiasi surasti gyvenimo pasitenkinimus. Argi mes aukščiausiu laipsniu nesidžiaugėme šita tarnyste sugrąžinę vaikutį motinai? Taip ir tie, kurie veda

žmones pas Dievą, patiria žmogiškosios tarnystės aukščiausią pasitenkinimą” Ir nuo tos dienos, per likusį savo natūralų gyvenimą, Ganidas visą laiką ieškojo pasimetusių vaikų, kuriuos jis galėtų sugrąžinti į jų namus.

^{132:6.2 (1465.6)} Su penkiais vaikais gyveno našlė, kurios vyras žuvo nelaimingo atsitikimo metu. Jėzus papasakojo Ganidui apie savojo tėvo netektį per nelaimingą atsitikimą, ir jie ne vieną kartą lankėsi pas šitą motiną ir jos vaikus, kad juos paguostų, tuo tarpu Ganidas savo tėvo paprašė pinigų tam, kad juos aprūpintų maistu ir drabužiais. Jie nenutraukė savo pastangų tol, kol surado darbą vyriausiajam berniukui, kad jis galėtų padėti rūpintis šeima.

^{132:6.3 (1465.7)} Tą vakarą, kai Gonodas klausėsi šitų patarimų atpasakojimo, jis geranoriškai tarė Jėzui: “Aš ketinu iš savo sūnaus padaryti mokslininką ar verslininką, o dabar tu pradedi iš jo daryti filosofą ar filantropą” O Jėzus šypsodamasis atsakė: “Galbūt mes padarysime iš jo visus keturis; tuomet gyvenime jis galės džiaugtis keturgubu pasitenkinimu, kadangi jo klausia, atpažįstant žmogiškąją melodiją, sugebės atskirti keturis tonus vietoje vieno.” Tada Gonodas tarė: “Aš matau, jog tu tikrai esi filosofas. Tu turi parašyti knygą ateities kartoms.” O Jėzus atsakė: “Ne knygą—manoji misija yra nugyventi gyvenimą šitoje kartoje ir visoms kartoms. Aš —” bet jis neužbaigė, tuomet tarė Ganidui, “Mano sūnau, laikas eiti poilsio.”

7. Išvykos apie Romą

^{132:7.1 (1466.1)} Jėzus, Gonodas, ir Ganidas penkis kartus buvo išvykę už Romos į įdomias vietas aplinkinėse vietovėse. Jiems lankantis prie šiaurės Italijos ežerų Jėzus ilgai šnekėjosi su

Ganidu apie tai, jog neįmanoma žmogui suteikti žinių apie Dievą, jeigu šis žmogus netrokšta pažinti Dievo. Pakeliui prie ežerų jie atsitiktinai buvo sutikę nemąstantį pagonį, ir Ganidas buvo nustebintas, kad Jėzus nepasinaudojo savo įprastu metodu, jog tą vyrą įtrauktų į pokalbį, kurio metu natūraliai būtų prieita prie dvasinių klausimų aptarimo. Kada Ganidas paklausė savo mokytojo, kodėl jis parodė tiek mažai susidomėjimo šituo pagonimi, tada Jėzus atsakė:

132:7.2 (1466.2) “Ganidai, tas vyras nebuvo išalkęs tiesos. Jis nebuvo nepatenkintas savimi. Jis nebuvo pasirengęs prašyti pagalbos, o jo vaizduotė nebuvo atsivėrusi tam, kad priimtų šviesą sielai. Tas žmogus nebuvo prinokęs išgelbėjimo derliui; jam turi būti suteikta daugiau laiko gyvenimo išbandymams ir sunkumams, kad jį paruoštų priimti išmintį ir aukštesnį mokymą. Arba, jeigu jis galėtų gyventi su mumis, tada mes galėtume savo gyvenimu parodyti jam Tėvą danguje, ir šitokiu būdu jį patrauktų mūsų kaip Dievo sūnų gyvenimas, kad jis būtų priverstas pasiteirauti apie mūsų Tėvą. Tu negali atskleisti Dievo tiems, kurie jo neieško; tu negali nenorinčių sielų vesti į išgelbėjimo džiaugsmus. Žmogus turi pajusti alkį tiesai dėl gyvenimo patyrimų, arba jis turi trokšti pažinti Dievą dėl ryšių su gyvenimu tų, kurie yra susipažinę su dieviškuoju Tėvu, prieš tai, kada kita žmogiškoji būtybė gali veikti kaip priemonė, kuri tokį bičiulį mirtingąjį vestų pas Tėvą danguje. Jeigu mes pažįstame Dievą, tai mūsų tikrasis reikalas žemėje yra gyventi taip, kad leistume Tėvui save atskeisti mūsų gyvenimu, ir šitokiu būdu iš tikrųjų visi Dievo ieškantys žmonės pamatys Tėvą ir paprašys mūsų pagalbos, kad sužinotų daugiau apie tą Dievą, kuris šitokiu būdu pasireiškia mūsų gyvenime.”

^{132:7.3 (1466.3)} Būtent viešnagės Šveicarijoje metu, aukštai kalnuose, Jėzus visą dieną kalbėjosi tiek su tėvu, tiek su sūnumi apie budizmą. Daug kartų Ganidas buvo pateikęs tiesių klausimų apie Budą, bet visada sulaukdavo daugiau ar mažiau išsisukinėjančių atsakymų. Dabar, sūnaus akivaizdoje, tėvas uždavė tiesių klausimą apie Budą, ir gavo tiesių atsakymą. Gonodas pasakė: “Aš iš tikrųjų norėčiau žinoti, ką tu galvoji apie Budą.” Ir Jėzus atsakė:

^{132:7.4 (1466.4)} “Jūsų Buda buvo daug geresnis negu jūsų budizmas. Buda buvo didis žmogus, net pranašas savo tautai; bet jis buvo našlaitis pranašas; tuo aš noriu pasakyti, kad jis anksti prarado iš akiračio savo dvasinį Tėvą, Tėvą danguje. Jo patyrimas buvo tragiškas. Jis mėgino gyventi ir mokyti kaip Dievo pasiuntinys, bet be Dievo. Buda atplukdė savo išgelbėjimo laivą iki pat saugaus uosto, iki pat įėjimo į mirtingojo išgelbėjimo prieglobstį, ir ten, dėl klaidingų navigacinių žemėlapių, tas geras laivas užplaukė ant seklumos. Ten jis ir liko per daugelio kartų laikmetį, nejudantis ir beveik beviltiškai išmestas į sausumą. Ir jame iš tiesų daug jūsų žmonių ir liko per visus šituos metus. Jie gyvena per šūksnio atstumą nuo saugių ramybės vandenų, bet į juos įplaukti jie atsisako, nes gerojo Budos kilnus laivas patyrė nelaimę užplaukęs ant seklumos tiesiog prie pat uosto. Ir budistų tautos niekada neįplauks į šitą uostą, jeigu jos neapleis savo pranašo filosofinio laivo ir nesugriebs jo kilnios dvasios. Jeigu jūsų žmonės būtų likę ištikimi Budos dvasiai, tai jūs jau seniai būtumėte įplaukę į savo dvasinės ramybės, sielos poilsio, ir išgelbėjimo tikrumo prieglobstį.

132:7.5 (1467.1) “Matai, Gonodai, Buda pažino Dievą dvasia, bet nesugebėjo jo atrasti protu; žydai atrado Dievą protu, bet didžiąja dalimi nepajėgė jo pažinti dvasia. Šiandien budistai klaidžioja filosofijoje be Dievo, tuo tarpu mano tautiečius apgailėtinais pavergė Dievo baimė be gelbstinčios gyvenimo filosofijos ir laisvės. Jūs turite filosofiją be Dievo; žydai turi Dievą, bet didžiąja dalimi be gyvenimo filosofijos, kaip ji yra siejama su Juo. Buda, nepajėgdamas įsivaizduoti Dievo dvasia ir Tėvu, nepajėgė savo mokymui suteikti tos moralinės energijos ir dvasinės varomosios jėgos, kurią privalo turėti religija, jeigu ji turi keisti rasę ir išaukštinti naciją.”

132:7.6 (1467.2) Tada sušuko Ganidas: “Mokytojau, tu ir aš sukurkime naują religiją, kuri būtų pakankamai gera Indijai ir užtekčiai reikšminga Romai, ir galbūt mes galėtume ją pasiūlyti žydams vietoje Jahvės.” Ir Jėzus atsakė: “Ganidai, religijos nėra sukuriamos. Žmonių religijos išsivysto per ilgą laiką, tuo tarpu Dievo apreiškimai žemę nutvieskia gyvenimu tų žmonių, kurie savo bičiuliams Dievą atskleidžia.” Bet jie šitų pranašišku žodžių prasmės nesuvokė.

132:7.7 (1467.3) Tą naktį po to, kai jie nuėjo gulti, Ganidas negalėjo užmigti. Jis ilgą laiką šnekėjosi su savo tėvu ir galiausiai tarė: “Žinai, tėve, aš kartais pagalvoju, kad Jošua yra pranašas.” Ir tėvas tikrai mieguistai atsakė: “Mano sūnau, yra kitų—”

132:7.8 (1467.4) Nuo šios dienos, per likusį savo natūralų gyvenimą, Ganidas toliau vystė savo paties religiją. Jo protą labai smarkiai sujaudino Jėzaus platus mąstymas, sąžiningumas, ir pakantumas. Visose jų diskusijose apie filosofiją ir religiją šitas jaunuolis niekada nepatyrė pasipiktinimo jausmų arba priešiško reakcijų.

^{132:7.9 (1467.5)} Kokią sceną stebėjo dangiškosios protingos būtybės, kokį jos matė reginį, kada šis indas vaikiną visatos Kūrėjui siūlo, kad jie sukurtų naują religiją! Ir nors jaunas žmogus šito nežinojo, bet naują ir amžiną religiją jie kūrė kaip tik tada ir kaip tik ten—šitą naują išgelbėjimo kelią, Dievo apreiškimą žmogui per Jėzų, ir Jėzuje. Ką šitas vaikiną norėjo daryti labiausiai, tą iš tikrųjų jis nesąmoningai ir darė. Ir taip buvo, ir taip yra, visą laiką. Ką dvasiškai mokoma ir vedama apšviesta ir mąstanti žmogiškoji vaizduotė iš visos širdies ir nesavanaudiškai nori daryti ir kuo nori būti, tas tampa kūrybingas tokiu laipsniu, kuris atitinka mirtingojo atsidavimo laipsnį dieviškai vykdyti Tėvo valią. Kada žmogus yra Dievo partneris, tada gali atsitikti, ir iš tikrųjų atsitinka, didingi dalykai.

133 Dokumentas. Sugrįžimas iš Romos

^{133:0.1 (1468.1)} RUOŠDAMASIS palikti Romą, Jėzus neatsisveikino nė su vienu iš savo draugų. Raštininkas iš Damasko Romoje pasirodė be išankstinės žinios ir išnyko lygiai tokiu pačiu būdu. Praėjo visi metai, kol tie, kurie pažinojo ir mylėjo jį, prarado viltį pamatyti jį vėl. Prieš pasibaigiant antriesiems metams mažos grupės tų, kurie pažinojo jį, suartėjo vedinos bendro susidomėjimo jo mokymais ir bendrų prisiminimų apie tuos gerus laikus su juo. Ir šitos mažos stoikų, cinikų, ir misterinių kultų grupės šituos neregularius ir neoficialius susitikimus rengė toliau iki pat to meto, kada Romoje pasirodė krikščioniškosios religijos pirmieji pamokslininkai.

^{133:0.2 (1468.2)} Gonodas ir Ganidas nusipirko tiek daug daiktų Aleksandrijoje ir Romoje, kad jie savo daiktus išsiuntė su krovinių vilkstine į Tarentumą anksčiau, tuo tarpu šie trys

keliauninkai neskubėdami žingsniavo per Italiją didžiuoju Apijų Keliu. Šitoje kelionėje jie sutiko įvairiausių žmoniškųjų būtybių. Palei šitą kelią gyveno daug kilnių romėnų piliečių ir graikų kolonistų, bet iš menkesniųjų vergų jau ėmė atsirasti ir daugybė palikuonių.

^{133:0.3 (1468.3)} Vieną dieną, tuo metu, kada ilsėjosi per pietus, maždaug pusiaukelėje į Tarentumą, Ganidas uždavė Jėzui tiesų klausimą, ką jis galvoja apie Indijos kastų sistemą. Jėzus tarė: “Nors žmogiškosios būtybės skiriasi daugeliu būdų, viena nuo kitos, bet prieš Dievą ir dvasiniame pasaulyje visi mirtingieji stovi ant vienodo pagrindo. Dievo akyse yra tikrai dvi grupės mirtingųjų: tie, kurie trokšta vykdyti jo valią, ir tie, kurie šito daryti nenori. Kada į apgyvendintą pasaulį žiūri visata, tada lygiai taip pat ji mato dvi didžiules klases: tuos, kurie Dievą pažįsta, ir tuos, kurie jo nepažįsta. Tie, kurie Dievo pažinti negali, yra priskiriami prie kurios nors konkrečios sferos gyvūnų. Žmoniją atitinkamai galima suskirstyti į daugelį klasių pagal įvairias savybes, taip, kaip į jas galima būtų žvelgti fiziniu, protiniu, visuomeniniu, profesiniu, ar moraliniu požiūriu, bet, kada šitos skirtingos mirtingųjų klasės pasirodo prieš Dievo teismą, tada jos stovi ant vienodo pagrindo; Dievas iš tiesų nėra asmenų gerbėjas. Nors neįmanoma nepripažinti žmogiškųjų sugebėjimų ir talentų skirtumo intelektualiuose, visuomeniniuose, ir moraliniuose reikaluose, bet jūs neturėtumėte daryti tokių skirtumų dvasinėje žmonių brolystėje, kada jie susirenka garbinti Dievo akivaizdoje.”

1. Gailestingumas ir teisingumas

^{133:1.1 (1468.4)} Vieną popietę labai įdomus epizodas atsitiko ties šalikele, kada jie artinosi prie Tarentumo. Jie pamatė, kaip

grubus ir agresyvus jaunuolis brutaliai mušė mažesnį vaikiną. Jėzus nuskubėjo padėti užpultajam jaunuoliui, ir kada jį išvadavo, tada užpuoliką tvirtai laikė tol, kol mažesnis vaikinąs pabėgo. Tą akimirką, kai Jėzus mažąjį chuliganą paleido, Ganidas puolė berniuką ir ėmė jį smarkiai mušti, ir Ganido nuostabai Jėzus tuoj pat įsiterpė. Po to, kai jis sulaikė Ganidą ir leido išsigandusiam berniukui pasprukti, jaunuolis, kai tik atgavo kvapą, susijaudinęs sušuko: “Aš negaliu tavęs suprasti, Mokytojau. Jeigu galestingumas reikalauja, kad tu išlaisvintum mažesnį vaikinuką, tai argi teisingumas nereikalauja, kad būtų nubaustas didesnis ir nusikaltęs jaunuolis?” Atsakydamas Jėzus tarė:

133:1.2 (1469.1) “Ganidai, tu tikrai nesupranti. Gailestingumo tarnystė visada yra individo darbas, bet teisingumo bausmė yra visuomeninių, valdymo, ar visatos administracinių grupių funkcija. Kaip individas aš esu dėkingas, kad galiu parodyti gailestingumą; aš turiu ateiti į pagalbą užpultajam berniukui, ir visiškai logiška, jog aš galiu pavartoti jėgos tiek, kad suvaldyčiau užpuoliką. Ir būtent tą aš ir padariau. Aš išlaisvinau užpultą vaikinuką; tuo gailestingumo tarnystė ir baigėsi. Tada aš jėga sulaikiau užpuoliką pakankamai ilgai, kad silpnesnioji pusė ginče galėtų pabėgti, po šito aš pasitraukiau iš šio reikalo. Aš nesiėmiau užpuoliko teisti, kad šitokiu būdu pereičiau prie jo motyvų—kad apsvarstyčiau viską, kodėl jis savo bičiulį užpuolė—o tada imčiau vykdyti tokią bausmę, kurią galėtų padiktuoti mano protas kaip teisingą atpildą už jo blogą poelgį. Ganidai, galestingumas gali būti dosnus, bet teisingumas yra tikslus. Argi tu negali suprasti, jog nepanašu, kad du žmonės susitartų dėl tokios bausmės, kuri atitiktų teisingumo reikalavimus? Vienas paskirtų keturiasdešimt

rimbo kirčių, kitas duotų dvidešimt kirčių, tuo tarpu dar kitas kaip bausmę patartų įkalinimą vienatvėje. Argi tu negali matyti, jog šitame pasaulyje tokios pareigos geriau turi priklausyti grupei arba jas turi vykdyti išrinkti grupės atstovai? Visatoje, nuosprendžio priėmimas yra suteikiamas tiems, kurie iki galo žino bet kokios pražangos priešistoriją, o taip pat ir jos motyvaciją. Civilizuotoje visuomenėje ir organizuotoje visatoje teisingumo administravimas numato teisingo nuosprendžio priėmimą po sąžiningo nagrinėjimo, ir tokios išimtinės teisės yra suteiktos juridinėms pasaulių grupėms ir visos kūrinijos aukštesniųjų visatų visažiniams administratoriams.”

^{133:1.3 (1469.2)} Per dienų dienas jie kalbėjo apie šitą gailestingumo pasireiškimo ir teisingumo vykdymo problemą. Ir Ganidas, bent jau tam tikru laipsniu, suprato, kodėl Jėzus neįsitraukdavo į asmeninę kovą. Bet Ganidas uždavė vieną paskutinį klausimą, į kurį jis niekada negavo iki galo patenkinamo atsakymo; ir tas klausimas buvo toks: “Bet, Mokytojai, jeigu kartais tave užpultų stipresnis ir blogo charakterio tvarinys ir grasintų tave sunaikinti, ką tu darytum? Argi tu nesistengtum apsiginti?” Nors Jėzus negalėjo iki galo ir patenkinamai atsakyti į vaikinio klausimą, kadangi jis nenorėjo jam atskleisti, kad jis (Jėzus) žemėje gyvena kaip Rojaus Tėvo meilės pavyzdys stebinčiai visatai, tai jis paaiškino tiek:

^{133:1.4 (1469.3)} “Ganidai, aš galiu gerai suprasti, kaip kai kurios iš šitų problemų tave glumina, ir aš pasistengsiu į tavo klausimą atsakyti. Pirmiausia, visuose užpuolimuose, kurie gali būti vykdomi prieš mano asmenį, aš nustatyčiau, ar užpuolikas yra ar nėra Dievo sūnus—mano brolis materialame kūne—ir jeigu

aš manyčiau, kad toks tvarinys neturi moralaus mąstymo ir dvasingo samprotavimo, tada aš tikrai nedvejodamas ginčiausi, iki galo panaudodamas savo pasipriešinimo galių sugebėjimus, nesvarbu, kokios būtų pasekmės užpuolikui. Bet šitaip aš nepulčiau sūnystės statuso bičiulio žmogaus, net ir besigindamas. Tai yra, aš jo nebausčiau iš anksto ir neapsvarstęs, kodėl gi jis mane užpuolė. Aš visomis įmanomomis gudrybėmis stengčiausi jam sutrukdyti ir atkalbėti jį nuo tokio užpuolimo ir sušvelninti užpuolimą, jeigu man nepasisektų jo sustabdyti. Ganidai, aš turiu absoliutų pasitikėjimą savo dangiškojo Tėvo globa iš viršaus; aš esu pasišventęs savo Tėvo danguje valios vykdymui. Aš netikiu, kad *reali* skriauda gali ištikti mane; aš netikiu, jog mano gyvenimo darbui gali realiai sukelti pavojų, kas nors tokio, ko norėtų mano priešai, kad man atsitiktų, ir tikrai mums nėra ko bijoti prievartos iš savųjų draugų. Aš esu absoliučiai tikras, jog visa visata yra man draugiška—aš atkakliai tikiu šita visagale tiesa, iš visos širdies pasitikėdamas, nepaisant to, jog viskas atrodo priešingai.

^{133:1.5 (1470.1)} Bet Ganidas nebuvo iki galo patenkintas. Daug kartų jie aptarė šituos reikalus, ir Jėzus papasakojo jam apie kai kuriuos epizodus iš savosios vaikystės, o taip pat ir apie mūrininko sūnų Jokūbą. Sužinojęs, kaip Jokūbas pats save pasiskyrė ginti Jėzų, Ganidas tarė: “O, aš pradėdu suprasti! Pirma, labai jau reta, jog kokia nors normali būtybė norėtų užpulti tokį gerą žmogų, kaip tu, ir net jeigu kas nors ir būtų toks nemąstantis, kad šitaip pasielgtų, tai beveik garantuota, kad netoli galėtų būti koks nors kitas mirtingasis, kuris atskubės tau į pagalbą, net ir taip, kaip ir tu visada ateini į pagalbą bet kokiam žmogui, kurį pamatai patekusį į nelaimę.

Mokytojau, širdyje, aš sutinku su tavimi, bet savo protu aš vis dar mąstau, jeigu aš būčiau buvęs Jokūbo vietoje, tai man būtų patikę bausti tuos grubius jaunuolius, kurie išdrįsdavo tave užpulti tik dėl to, kad jie manė, jog tu nesiginsi. Aš manau, jog tu esi visiškai saugus savo kelionėje per gyvenimą, nes tu daug laiko skiri tam, kad padėtum ir tarnautum savo bičiuliams ištiktiems nelaimės—na, visiškai panašu, jog visada šalia bus kažkas, kad tave apgintų.” O Jėzus atsakė: “Tas išbandymas dar neatėjo, Ganidai, ir kada jis ateis, tada mes tikrai turėsime paklusti Tėvo valiai.” Ir tai buvo maždaug viskas, ką tas vaikinys iš savojo mokytojo galėjo išgirsti šita sunkia savigynos ir nesipriešinimo tema. Kita proga jis iš tikrųjų iš Jėzaus išpešė nuomonę, jog organizuota visuomenė turi visas teises panaudoti jėgą tam, kad įgyvendintų savuosius teisingus mandatus.

2. Lipant į laivą Tarentume

^{133:2.1 (1470.2)} Leisdami laiką laivų prieplaukoje, laukdami, kol iš laivo bus iškrauti kroviniai, keliauninkai pamatė vyrą, skriaudžiantį savo žmoną. Kaip buvo jam įprasta, Jėzus įsikišo užpultojo asmens pusėje. Jis priėjo prie įniršusio vyro iš užpakalio ir, švelniai tapšnodamas jam per petį, tarė: “Mano drauge, ar galiu minutėlę su tavimi pasišnekėti asmeniškai?” Įpykęs vyras buvo priblokštas dėl tokio kreipimosi ir, po akimirkos gluminančio abejojimo, išmikčiojo—“ė—kodėl—taip, ko tu nori iš manęs?” Kada Jėzus jį pasivedė į šoną, tada tarė: “Mano drauge, aš suvokiu, jog tau turėjo atsitikti kažkas siaubinga; aš labai noriu, kad tu man papasakotum, kas gi galėjo atsitikti tokiam stipriam vyrui, kad tai tave privertė taip užpulti savąją žmoną, savo vaikų motiną, ir užpulti tiesiog čia, visų akyse. Esu įsitikinęs, jog tu turi jausti, kad yra kažkokia

svari priežastis šitaip užpulti. Ką gi ši moteris padarė, kad nusipelno savojo vyro tokio elgesio? Žiūrėdamas į tave, aš manau, jog tavo veide pastebiu meilę teisingumui, jeigu ne troškimą parodyti gailestingumą. Aš drįstu pasakyti, jeigu tu pamatytum mane šalikelėje, užpultą plėšikų, tai nedvejodamas atskubėtum manęs gelbėti. Drįstu pareikšti, jog per savo gyvenimą esi padaręs daug tokių drąsių dalykų. Dabar, mano drauge, pasakyk man, kas gi atsitiko? Ar ta moteris padarė kažką negerai, ar tu kvailai netekai galvos ir nemąstydamas užpuolei ją?” Ir šito vyro širdį suvirpino ne tiek tai, ką jis sakė, kiek tas nuoširdus žvilgsnis ir užjaučianti šypsena, kuria Jėzus jį apdovanojo užbaigęs savo pastabas. Vyras tarė: “Aš matau, jog tu esi cinikų šventikas, ir aš dėkingas, kad tu suvaldei mane. Mano žmona nepadarė jokio didelio nusižengimo; ji yra gera moteris, bet mane erzina savo būdu, kaip ji viešai kabinėjasi prie manęs, ir aš prarandu savitvardą. Aš gailiuosi dėl to, jog netekau savitvardos, ir prižadu pamėginti gyventi pagal savo ankstesnį pasižadėjimą, duotą vienam iš tavo brolių, kuris prieš daugelį metų mane mokė geresnio elgesio. Aš prižadu tau.”

^{133:2,2 (1471.1)} Ir tada, atsisveikindamas su juo, Jėzus pasakė: “Mano broli, visada prisimink, jog vyras neturi jokios teisėtos valdžios moteriai, jeigu tokios valdžios ta moteris su noru ir savanoriškai jam nesuteikė. Tavo žmona įsipareigojo per gyvenimą eiti kartu su tavimi, padėti tau kovoti su gyvenimo sunkumais, ir prisiiminti daug didesnę naštos dalį gimdydama ir auklėdama jūsų vaikus; ir kaip atsakas į šitą ypatingą tarnystę, būtų tikrai visiškai teisinga, kad iš tavęs ji sulauktų ypatingos apsaugos, kokią gali suteikti vyras moteriai kaip partnerei, kuri turi išnešioti, gimdyti, ir auklėti vaikus. Kupinas meilės rūpinimasis ir atidumas, kurį vyras nori skirti savo

žmonai ir jų vaikams, yra to vyro kūrybinės ir dvasinės savimonės aukštesniųjų lygių pasiekimo matas. Argi tu nežinai, jog vyrai ir moterys yra partneriai su Dievu tuo, kad jie bendradarbiauja, jog sukurtų būtybes, kurios užauga, kad ir pačios turėtų nemirtingų sielų potencialą? Tėvas danguje su visatos vaikų Motina Dvasia elgiasi kaip su sau lygia. Tai yra panašu į Dievą, kada savo gyvenimu ir visu tuo, kas yra susiję su gyvenimu, lygiomis sąlygomis daliniesi su motina partnere, kuri taip iki galo dalinasi su tavimi tuo dieviškuoju patyrimu, kad jus atgamintų jūsų vaikų gyvenimu. Jeigu tikrai tu galėtum savo vaikus mylėti taip, kaip Dievas myli tave, tada tu mylėtum ir puoselėtum savo žmoną taip, kaip Tėvas danguje gerbia ir aukština Begalinę Dvasią, milžiniškos visatos visų dvasinių vaikų motiną.”

133:2.3 (1471.2) Kada jie lipo į laivą, tada vėl atsisuko į tą vietą, kur su ašaromis akyse apsikabinusi pora stovėjo tylėdama. Išgirdęs pastarąją dalį to, ką Jėzus pasakė vyrui, Gonodas visą dieną mąstė apie tai, ką išgirdo, ir jis apsisprendė pertvarkyti savo šeimos gyvenimą po sugrįžimo į Indiją.

133:2.4 (1471.3) Kelionė į Nikopolį buvo maloni, bet lėta, nes vėjas nebuvo palankus. Tie trys daug valandų praleido smulkiai atpasakodami savo patyrimus Romoje ir prisimindami viską, kas jiems buvo nutikę nuo pat pirmojo savo susitikimo Jeruzalėje. Ganidą pradėjo apimti asmeninės tarnystės dvasia. Jis ėmė dirbti su laivo stiuardu, bet antrąją dieną, kada jis pateko į gilius religinius vandenis, tada į pagalbą jis pasišaukė Jošua.

133:2.5 (1471.4) Keletą dienų jie praleido Nikopolyje, tame mieste, kurį maždaug prieš penkiasdešimt metų Augustas buvo įkūręs

kaip “pergalės miestą,” prisimenant Akcijaus mūšį, šitoje vietoje prieš mūšį jis su savo armija buvo įrengęs stovyklavietę. Jie apsistojo kažkokio Jeremijo, atsivertusio į žydų tikėjimą graiko, kurį buvo sutikę laive, namuose. Apaštalas Paulius su Jeremijo sūnumi praleido visą žiemą tame pačiame name savo trečiosios misionieriškos kelionės metu. Iš Nikopolio jie tuo pačiu laivu išplaukė į Korintą, romėnų Achajo provincijos sostinę.

3. Korinte

^{133:3.1 (1471.5)} Iki to laiko, kada jie pasiekė Korintą, Ganidas labai susidomėjo žydų religija, ir todėl nebuvo keista, jog vieną dieną, jiems einant pro sinagogą ir pamačius įeinančius žmones, jis paprašė Jėzų pasiimti jį į pamaldas. Tą dieną jie išgirdo mokyto rabino pokalbį apie “Izraelio likimą,” o po pamaldų jie susitiko su kažkokiu Krispumi, šitos sinagogos pagrindiniu valdytoju. Daug kartų jie buvo atėję į sinagogos pamaldas, bet daugiausia dėl to, kad susitiktų su Krispumi. Ganidas labai pamėgo Krispą, jo žmoną, ir jų šeimą, turėjusią penkis vaikus. Jam labai patiko stebėti, kaip žydas vadovauja savosios šeimos gyvenimui.

^{133:3.2 (1472.1)} Tuo metu, kada Ganidas studijavo šeimyninį gyvenimą, Jėzus mokė Krispą religinio gyvenimo geresniųjų metodų. Jėzus daugiau negu dvidešimt kartų surengė pasikalbėjimus su šituo į ateitį žvelgiančiu žydu; ir nieko nuostabaus, kad po daug metų, kada Paulius pamokslavo šitoje pačioje sinagogoje, ir kada žydai jo žinią buvo atmetę ir buvo nubalsavę uždrausti jam toliau pamokslauti sinagogoje, ir kada jis tuomet nuėjo pas pagonis, tai Krispus su visa savo šeima priėmė naująją religiją, ir jis tapo vienu iš pagrindinių

krikščioniškosios bažnyčios, kurią Paulius vėliau organizavo Korinte, ramsčių.

133:3.3 (1472.2) Per tuos aštuoniolika mėnesių, kai Paulius pamokslavo Korinte, vėliau prie jo prisidėjo Silas ir Timofiejus, jis sutiko daug ir kitų, kuriuos buvo mokęs “indų pirklio sūnaus repetitorius žydas.”

133:3.4 (1472.3) Korinte jie sutiko visų rasių žmonių, kilusių iš trijų kontinentų. Po Aleksandrijos ir Romos, tai buvo pats kosmopolitiškiausias Viduržemio jūros imperijos miestas. Šitame mieste daug kas traukė kiekvieno dėmesį, ir Ganidui niekada neatsibodo lankytis tvirtovėje, kuri stovėjo maždaug du tūkstančius pėdų virš jūros lygio. Jis taip pat didelę dalį savo laisvalaikio praleisdavo sinagogoje ir Krispo namuose. Iš pradžių jį pritrenkė, o vėliau sužavėjo, moters statusas žydų namuose; šitam jaunajam indui tai buvo atradimas.

133:3.5 (1472.4) Jėzus ir Ganidas dažnai svečiuodavosi kitoje žydų šeimoje, Justo, religingo pirklio, šeimoje, kuri gyveno šalia sinagogos. Ir, vėliau, kada apaštalas Paulius gyveno šituose namuose, jis daug kartų tikrai klausėsi išsamių pasakojimų apie šituos indo vaikino ir repetitoriaus žydo apsilankymus, tuo tarpu tiek Paulius, tiek Justas galvojo, kaip susiklostė tokio išmintingo ir puikaus hebrajų mokytojo tolimesnis gyvenimas.

133:3.6 (1472.5) Viešint Romoje, Ganidas pastebėjo, kad Jėzus atsisakydavo juos lydėti į viešas pirtis. Po šito jaunuolis kelis kartus stengėsi Jėzų įtikinti, kad jis daugiau paaiškintų savąjį požiūrį į santykius tarp lyčių. Nors jis ir atsakydavo į vaikino klausimus, bet niekada neatrodė, kad jis būtų linkęs šita tema diskutuoti išsamiai. Vieną vakarą, kada jie vaikštinėjo po

Korintą, netoli tos vietos, kur tvirtovės siena leidosi į jūrą, juos užkalbino dvi laisvo elgesio moterys. Ganidas buvo įsisąmoninęs mintį, ir teisingai, kad Jėzus yra aukštų idealų žmogus, ir kad jis bjaurisi viskuo, kas turi nešvarumo arba blogio atspalvį; todėl su šitomis moterimis jis griežtai pasikalbėjo ir grubiai jas nuvijo šalin. Kada Jėzus tai pamatė, tada Ganidui jis tarė: “Tu nori gero, bet tau nereikėtų šitaip kalbėti su Dievo vaikais, net jeigu jiems ir pasitaikė būti jo klystančiais vaikais. Kas mes tokie esame, kad teistume šitas moteris? Ar tu kartais žinai visas tas aplinkybes, kurios jas atvedė prie to, kad jos griebėsi tokio pragyvenimo būdo? Pastovėk čia su manimi tuo metu, kai mes šnekėsime apie šituos reikalus.” Tai, ką jis pasakė, kurtizanes pribloškė net labiau negu Ganidą.

^{133:3,7 (1472,6)} Jiems ten stovint mėnulio šviesoje, Jėzus šnekėjo toliau: “Kiekviename žmogiškame prote gyvena dieviškoji dvasia, dangiškojo Tėvo dovana. Šita geroji dvasia visą laiką stengiasi mus vesti pas Dievą, padėti mums Dievą surasti ir Dievą pažinti; bet taip pat mirtingųjų viduje yra daug ir natūralių fizinių polinkių, kuriuos Kūrėjas ten įdėjo tam, kad tarnautų individo ir rasės gerovei. Dabar, dažnai, vyrai ir moterys susipainioja stengdamiesi suprasti patys save ir susidoroti su daugybe sunkumų, kad pragyventų tokiame pasaulyje, kuriame tokia didele dalimi viešpatauja savanaudiškumas ir nuodėmė. Aš suprantu, Ganidai, kad nė viena iš šitų moterų nėra tyčia nedoros. Aš galiu spręsti iš jų veidų, kad jos patyrė daug sielvarto; jos daug prisikentėjo nuo savosios akivaizdžiai žiaurios dalios; šitokio pobūdžio gyvenimą jos pasirinko nesąmoningai; netekusios drąsos, o tai buvo beveik neviltis, jos pasidavė tos akimirkos spaudimui ir

šitą nemalonią pragyvenimo priemonę pasirinko kaip geriausią būdą toje situacijoje, kuri joms atrodė beviltiška. Ganidai, kai kurie žmonės tikrai yra blogi savo širdyje; jie sąmoningai apsisprendžia daryti nedorus darbus, bet, pasakyk man, kai tu žiūri į šituos, dabar ašarų išmurzintus veidus, ar tu juose matai ką nors bloga ar pikta?” Ir kai Jėzus nutilo, laukdamas jo atsakymo, Ganido balsas užspringo, kada jis išmikčiojo savąjį atsakymą: “Ne, Mokytojau, aš nematau. Ir aš atsiprašau, kad su jomis buvau grubus—aš maldauju jų atleidimo.” Tuomet tarė Jėzus: “Ir aš jų vardu sakau, kad tau jos atleido, kaip ir savo Tėvo danguje vardu aš sakau, kad ir jis atleido joms. Dabar visi kartu eikime į mano draugo namus, kur pasistengsime pailsėti, ir suplanuosime naują ir geresnį gyvenimą ateičiai.” Iki šito meto nustebusios moterys nebuvo pratarusios nė žodžio; jos viena su kita susižvalgė ir tyliai nuėjo paskui vyrus.

^{133:3,8 (1473.1)} Įsivaizduokite Justo žmonos nustebimą, kada, šitokią vėlyvą valandą, Jėzus pasirodė su Ganidu ir šitomis dviem nepažįstamosiomis, sakydamas: “Tu atleisi mums, kad mes atėjome šituo laiku, bet Ganidas ir aš norime šiek tiek užkąsti, ir mes drauge pasidalintume ir su šitomis naujai surastomis draugėmis, kurioms taip pat reikia užvalgyti; ir be viso šito, mes atėjome pas jus, turėdami tokią mintį, kad jums bus įdomu kartu su mumis pamąstyti, koks būtų geriausias būdas padėti šitoms moterims pradėti naują gyvenimą. Jos gali papasakoti savo istoriją, bet aš manau, kad jos patyrė daug vargo, ir, kad jų pats buvimas čia, jūsų namuose, liudija, kaip nuoširdžiai jos trokšta pažinti gerus žmones ir kaip noriai jos pasinaudos ta galimybe, jog parodytų visam pasauliui—net ir dangaus angelams—kokiomis drąsiomis ir kilniomis moterimis jos gali tapti.”

133:3.9 (1473.2) Kada Morta, Justo žmona, patiekė maistą ant stalo, Jėzus, netikėtai atsisveikindamas, tarė: “Kadangi darosi vėlu, ir kadangi jaunuolio tėvas mūsų lauks, mes meldžiame, jog mums atleistumėte, kad tuo tarpu mes paliekame jus čia kartu—tris moteris—Pačių Aukštųjų mylimus vaikus. Ir aš tikrai melsiuosi už dvasinį vadovavimą jums, tuo metu, kai jūs kursite planus naujam ir geresniam gyvenimui žemėje ir amžinajam gyvenimui didingame anapus.”

133:3.10 (1473.3) Šitaip iš tiesų Jėzus ir Ganidas išsiskyrė su šiomis moterimis. Iki šiol abi kurtizanės nebuvo pasakiusios nieko; lygiai taip pat tylėjo ir Ganidas. Keletą sekundžių ir Morta nepratarė nė žodžio, bet netrukus ji susiorientavo situacijoje ir padarė šitoms atvykėlėms viską, ko tikėjosi Jėzus. Neužilgo po šito vyresnioji iš šių moterų numirė, puoselėdama šviesias viltis dėl amžinojo išlikimo, o jaunesniąją moterį Justas įdarbino savo versle, o vėliau ji tapo pirmosios krikščionių bažnyčios Korinte narė ir ja liko visą gyvenimą.

133:3.11 (1473.4) Keletą kartų Krispaus namuose Jėzus ir Ganidas buvo sutikę kažkokį Gajų, kuris vėliau tapo ištikimu Pauliaus rėmėju. Per šituos du mėnesius, praleistus Korinte, jie atvirai šnekėjosi su dešimtimis vertų žmonių, ir dėl šitų akivaizdžiai atsitiktinių kontaktų įtakos daugiau negu pusė iš tų, su kuriais buvo šnekėtasi, tapo vėlesnės krikščionių bendruomenės nariais.

133:3.12 (1473.5) Kada Paulius pirmą kartą nuvyko į Korintą, tada jis nesiruošė ten viešėti ilgą laiką. Bet jis nežinojo, kaip puikiai žydas repetitorius buvo parengęs dirvą jo darbui. Ir dar, jis pamatė, jog didžiulį susidomėjimą jau buvo sukėlęs Akvila ir Priskila, Akvila buvo vienas iš tų cinikų, su kuriais Jėzus buvo

susitikęs tuo metu, kada viešėjo Romoje. Šita pora buvo žydų pabėgėliai iš Romos, ir Pauliaus mokymus jie greitai priėmė. Jis gyveno kartu su jais ir dirbo su jais, nes jie taip pat buvo palapinių meistrai. Būtent dėl šitų aplinkybių savąją viešnagę Korinte Paulius ir prailgino.

4. Asmeninis darbas Korinte

^{133:4.1 (1474.1)} Jėzus ir Ganidas turėjo daug daugiau įdomių patyrimų Korinte. Jie atvirai šnekėjosi su didžiuliu skaičiumi žmonių, kuriems buvo labai naudingi mokymai, gauti iš Jėzaus.

^{133:4.2 (1474.2)} Malūnininką jis mokė, kaip malti tiesos grūdus gyvenimo patyrimo malūne, kad dieviškojo gyvenimo sunkius dalykus galėtų iš karto priimti net ir tokie mirtingieji bičiuliai, kurie yra silpni ir bejėgiai. Jėzus sakė: “Duok tiesos pieno tiems, kurie yra kūdikiai pagal savo dvasinį suvokimą. Savo gyvoje ir kupinoje meilės tarnystėje dvasinį maistą patiek patrauklia forma ir pagal kiekvieno į tavo besikreipiančiojo sugebėjimus suvokti.”

^{133:4.3 (1474.3)} Romėnų centurionui jis sakė: “Atiduok Cezariui tai, kas yra Cezario, o Dievui atiduok tai, kas yra Dievo. Nuoširdus tarnavimas Dievui ir ištikima tarnyba Cezariui nesusikerta, nebent Cezaris tikrai išdrįstų įžuliai reikalauti sau tokios pagarbos, kokios nusipelno vien tiktai Dievybė. Ištikimybė Dievui, jeigu tu tikrai pažintumei jį, savo atsidavimu tave padarytų dar ištikimesnį ir lojalesnį garbingam imperatoriui.”

^{133:4.4 (1474.4)} Mitraizmo kulto nuoširdžiam vadovui jis sakė: “Tu elgiesi teisingai ieškodamas amžinojo išgelbėjimo religijos, bet tu klysti dėl to, kad tokios šlovingos tiesos ieškai tarp žmogaus

sukurtų misterijų ir žmogiškųjų filosofijų. Argi tu nežinai, kad amžinojo išgelbėjimo paslaptis gyvena tavo paties sielos viduje? Argi tu nežinai, kad dangiškasis Dievas savo dvasią pasiuntė tam, kad ji gyventų jūsų viduje, ir kad visus mylinčius tiesą ir Dievui tarnaujančius mirtinguosius šitoji dvasia ves iš šito gyvenimo ir per mirties vartus į šviesos amžinąsias aukštybes, kur Dievas laukia, kad savuosius vaikus priimtų? Ir niekada nepamiršk: Jūs tie, kurie Dievą pažįstate, esate Dievo sūnūs, jeigu iš tikrųjų trokštate būti tokie, kaip jis.”

^{133:4.5 (1474.5)} Epikūriečių mokytojui jis aiškino: “Tu gerai darai, kad pasirenki tai, kas yra geriausia, ir gerbi gėrį, bet ar esi išmintingas, kada nematai mirtingojo gyvenimo didesnių dalykų, kurie yra įkūnyti dvasinėje sferoje, kuri yra kilusi iš suvokimo, jog žmogiškojoje širdyje yra Dievas? Didis dalykas bet kokiame žmogiškajame patyrimo yra suvokimas, jog pažįsti tą Dievą, kurio dvasia gyvena tavo viduje ir stengiasi tave vesti pirmyn į tą ilgą ir beveik begalinę kelionę, kad pasiektumei mūsų bendro Tėvo, visos kūrinijos Dievo, visatų Viešpaties, asmeninį buvimą.”

^{133:4.6 (1474.6)} Graikui rangovui ir statybininkui jis sakė: “Mano drauge, statydamas materialius žmonių statinius, ugdyk savo dvasinį charakterį, panašų į dieviškąją dvasią, kuri yra tavosios sielos viduje. Neleisk, kad tavo žemiškojo statybininko pasiekimas pralenktų tavo dangiškosios karalystės dvasinio sūnaus pasiekimą. Nors tu statai laiko buveines kitiems, bet neignoruok to, kad teisę į amžinybės buveinę užsitikrintum ir sau. Visą laiką prisimink, kad yra toks miestas, kurio pamatai yra teisumas ir tiesa ir kurio statybininkas ir sutvėrėjas yra Dievas.”

^{133:4.7} (1474.7) Romėnų teisėjui jis sakė: “Teisdamas žmones, prisimink, jog tau pačiam taip pat kažkurią dieną paskelbs nuosprendį visatos Valdovų teismas. Teisk teisingai, net gailestingai, net ir taip, kaip ir tu kažkurią dieną šitaip iš tiesų geisi gailestingo nagrinėjimo būdamas Aukščiausiojo Teisėjo rankose. Teisk taip, kaip panašiomis aplinkybėmis būtum teisiamas ir tu, šitokiu būdu pakludamas įstatymų dvasiai, o taip pat ir jo raidei. Ir net taip, kaip tu vykdai teisingumą, paklūstantį sąžiningumui, atsižvelgdamas į poreikius tų, kurie atvedami tavo akivaizdon, taip ir tu iš tiesų turėsi teisę tikėtis teisingumo, sušvelninto gailestingumu, kuomet kada nors stosi prieš visos žemės Teisėją.”

^{133:4.8} (1475.1) Graikų užteigos šeimininkei jis pasakė: “Parodyk svetingumą kaip žmogus, priimantis Paties Aukštojo vaikus. Savo kasdienį sunkų darbą išaukštink iki nuostabaus meno aukštųjų lygių, vis didesniu laipsniu suvokdama, jog tu tarnauji Dievui per tuos asmenis, kurių viduje jis gyvena savo dvasia, kuri nusileido tam, kad gyventų žmonių širdyse, šituo siekdama transformuoti jų protą ir jų sielas vesti į tai, kad jos pažintų visų šitų dieviškosios dvasios suteiktų dovanų Rojaus Tėvą.”

^{133:4.9} (1475.2) Jėzus daug kartų bendravo su kinu pirkliu. Atsisveikindamas jis perspėjo: “Garbink tikrai Dievą, kuris yra tavo tikrasis dvasinis protėvis. Prisimink, jog Tėvo dvasia visą laiką gyvena tavo viduje ir rodo tavo sielos kryptį link dangaus. Jeigu tu naudosiesi šitos nemirtingos dvasios nesuvokiamu vedimu, tai tu tikrai išaukštintu būdu toliau ieškosi Dievo. Ir kada tu tikrai pasieksi Tėvą danguje, tai bus dėl to, kad, ieškodamas jo, tu būsi tapęs vis labiau ir labiau panašus į jį. Ir taip, Čangai, viso gero, bet tikrai trumpam, nes mes vėl

susitiksime šviesos pasauliuose, kur dvasinių sielų Tėvas pasirūpino daugybe sustojimo vietų tiems, kurie eina į Rojų.”

133:4.10 (1475.3) Keliauninkui iš Britanijos jis pasakė: “Mano broli, aš suprantu, kad tu ieškai tiesos, o aš manau, kad visos tiesos Tėvo dvasia gyvena tavo viduje. Ar tu kada nors nuoširdžiai stengeisi pasišnekėti su savo paties sielos dvasia? Toks dalykas iš tikrųjų yra sunkus ir retai kada duoda suvokiamų rezultatų; bet kiekvienas nuoširdus materialaus proto bandymas bendrauti su jo viduje gyvenančia dvasia būna tikrai sėkmingas, nepaisant to, kad didžioji dauguma visų tokių nuostabių žmogiškųjų patyrimų turi ilgam likti virššamoniniais užregistravimais tokių Dievą pažįstančių mirtingųjų sielose.”

133:4.11 (1475.4) Bėgliui vaikinui Jėzus tarė: “Atsimink, yra du dalykai, nuo kurių pabėgti negali—Dievas ir tu pats. Kad ir kur tu beeitum, visur su savimi pasiimi patį save ir dangiškojo Tėvo dvasią, kuri gyvena tavo širdyje. Mano sūnau, nebesistenk apgaudinėti pats savęs; apsistok ties įpročiu, kad į gyvenimo faktus žvelgtum drąsiai; tvirtai remkis į sūnystės su Dievu užtikrinimą ir amžinojo gyvenimo garantiją, taip, kaip aš tave mokiau. Nuo šios dienos stenkis būti tikras žmogus, toks žmogus, kuris pasiryžo į gyvenimą žvelgti drąsiai ir išmintingai.”

133:4.12 (1475.5) Pasmerktam nusikaltėliui paskutiniąją valandą jis pasakė: “Mano broli, tau atėjo blogi laikai. Tu pasiklydai savame kelyje; tu susipainiojai nusikaltimų tinkluose. Iš pokalbio su tavimi aš gerai žinau, jog tu neketinai padaryti to, dėl ko tau netrukus teks užmokėti savo žemiškąją gyvybę. Bet tu tikrai įvykdei šitą blogį, ir tavo bičiuliai pripažino tave kaltu; jie nusprendė, jog tu turi mirti. Nei tu, nei aš negalime paneigti

valstybės teisės į savigyną tokiu būdu, kokį ji pasirenka pati. Atrodo, kad nėra jokio žmogiškojo būdo, kaip tu galėtum išvengti bausmės už savo nusikaltimą. Tavo bičiuliai turi teisti tave, remdamiesi tuo, ką tu padarei, bet yra toks Teisėjas, į kurį tu gali kreiptis atleidimo, ir kuris tave teis remdamasis tavo tikraisiais motyvais ir geresniais ketinimais. Tau nereikia bijoti Dievo nuosprendžio, jeigu tavo atgaila yra tikra ir tavo įtikėjimas yra nuoširdus. Tas faktas, kad už tavo suklydimą žmogus skiria mirties bausmę, nesumažina tavo sielai galimybės sulaukti teisingumo ir patirti gailestingumą dangiškajame teisme.”

^{133:4.13 (1476.1)} Jėzus daug kartų atvirai šnekėjosi su daugybe išalkusių sielų, tų pokalbių buvo per daug, kad jiems atsirastų vietos šitame pasakojime. Šie trys keliauninkai buvo patenkinti savo gyvenimu Korinte. Išskyrus Atėnus, kurie buvo labiau pagarsėję kaip švietimo centras, Korintas buvo svarbiausias miestas Graikijoje šitais romėnų laikais, ir dviejų mėnesių viešnagė šitame klestinčiame prekybos centre visiems trims suteikė galimybę sukaupti daug vertingo patyrimo. Jų viešėjimas šitame mieste buvo vienas įdomiausių iš visų jų sustojimų jiems grįžtant iš Romos.

^{133:4.14 (1476.2)} Gonodas turėjo daug reikalų Korinte, bet pagaliau jo reikalai buvo baigti, ir jie pasiruošę išplaukti į Atėnus. Jie plaukė nedideliu laiveliu, kurį buvo galima pergabenti sausuma žemės vėžėmis iš vienos Korinto prieplaukos į kitą už dešimties mylių.

5. Atėnuose — pokalbis apie mokslą

133:5.1 (1476.3) Netrukus jie atvyko į senąjį graikų mokslo ir švietimo centrą, ir Ganidą jaudino toji mintis, kad jis yra Atėnuose, kad yra Graikijoje, kažkada buvusios Aleksandro imperijos, kuri savo sienas buvo išplėtusi net ir iki jo paties Indijos žemės, kultūros centre. Reikalų nebuvo daug; todėl Gonodas didžiąją laiko dalį praleido su Jėzumi ir Ganidu, aplankydamas daug įdomių vietų ir klausydamasis vaikino ir jo įvairiapusio mokytojo įdomių diskusijų.

133:5.2 (1476.4) Nuostabus universitetas Atėnuose tebeklestėjo, ir tas trejetas dažnai užsukdavo į jo mokymosi sales. Jėzus ir Ganidas buvo išsamiai aptarę Platono mokymus tada, kada jie lankė paskaitas muziejuje Aleksandrijoje. Jiems visiems patiko Graikijos menas, kurio pavyzdžių tai šen tai ten mieste dar tebebuvo surandama.

133:5.3 (1476.5) Tiek tėvui, tiek sūnui labai patiko diskusija apie mokslą, į kurią savo užėigoje vieną vakarą Jėzus įsitraukė su filosofu graiku. Po to, kada šitas pedantas kalbėjo beveik tris valandas, ir, kada jis užbaigė savo aiškinimą, tada Jėzus, šiuolaikinės minties požiūriu, pasakė:

133:5.4 (1476.6) Mokslininkai gali kažkurią dieną išmatuoti gravitacijos, šviesos, ir elektros energiją, arba jėgos pasireiškimus, bet šitie patys mokslininkai niekada negalės jums (moksliškai) pasakyti, kas šitie visatos reiškiniai *yra*. Mokslas nagrinėja fizinės energijos veiklas; religija reikalą turi su amžinosiomis vertybėmis. Tikroji filosofija iškyla iš tokios išminties, kuri daro viską, kas įmanoma, kad tarpusavyje susietų šituos kiekybinius ir kokybinius stebėjimus. Visada yra pavojus, jog mokslininkas, žvelgiantis iš grynai fizinių

pozicijų, gali užsikrėsti matematiniu pasididžiavimu ir statistiniu egoizmu, jau nekalbant apie dvasinį aklumą.

133:5.5 (1476.7) Logika yra veiksminga materialiam pasaulyje, ir matematika yra patikima tada, kada jos pritaikymas ribojasi fiziniais daiktais; bet nei vienos, nei kitos nereikia laikyti visiškai patikima arba neklystančia, kada būna taikoma gyvenimo problemoms. Gyvenimas apima reiškinius, kurie nėra iki galo materialūs. Aritmetika sako, jeigu vienas vyras galėtų nukirpti vieną avį per dešimt minučių, tai dešimt vyrų ją galėtų nukirpti per vieną minutę. Tai yra racionali matematika, bet taip nėra, nes tie dešimt vyrų negalėtų to padaryti; jie vienas kitam taip smarkiai trukdytų, kad tas darbas labai sulėtėtų.

133:5.6 (1477.1) Matematika tvirtina, kad, jeigu vienas asmuo atitinka tam tikrą intelektualios ir moralios vertės vienetą, tai dešimt asmenų išreikštų dešimt kartų didesnę vertę. Bet turint reikalą su žmogiškąja asmenybe, arčiau tiesos būtų sakyti, jog toks asmenybių susivienijimas yra suma, kuri prilygsta konkrečių asmenybių, esančių lygtyje, skaičiaus kvadratumui vietoje to, kad prilygtų jų paprastai aritmetinei sumai. Žmogiškųjų būtybių visuomeninė grupė, kuri darniai dirba harmonijoje, atitinka tokią jėgą, kuri yra daug didesnė negu paprasta jos dalių suma.

133:5.7 (1477.2) Kiekybę galima identifikuoti kaip *faktą*, tokiu būdu tampančią moksliniu vienaarūšiškumu. Kokybė, būdama proto interpretavimo dalykas, išreiškia *vertybių* nustatymą, ir, dėl to, turi likti individo patyrimu. Kada tiek mokslas, tiek religija taps mažiau dogmatiški ir pakantesni kritikai, tada iš tikrųjų filosofija visatą suvokdama išmintingai pradės pasiekti *vienybę*.

^{133:5.8 (1477.3)} Kosminėje visatoje yra vienybė, jeigu tikrai jūs galėtumėte pamatyti jos veikimą aktualybėje. Reali visata yra draugiška kiekvienam amžinojo Dievo vaikui. Tikroji problema yra tokia: Kaip gali žmogaus ribinis protas pasiekti loginę, teisingą, ir adekvačią minties vienybę? Šitą visatą pažįstančio proto būseną galima pasiekti tikrai suvokus, jog kiekybinio fakto ir kokybinės vertybės bendras priežastingumas yra Rojaus Tėvas. Toks tikrovės suvokimas suteikia platesnę išvalgą į visatos reiškinių tikslingą vienybę; jis net atskleidžia vis augančio asmenybės pasiekimo dvasinį tikslą. Ir tokia vienybės samprata leidžia pajusti nuolat besikeičiančių neasmeninių santykių ir besivystančių asmeninių ryšių nekintantį gyvos visatos foną.

^{133:5.9 (1477.4)} Materija ir dvasia ir tas būvis, kuris įsiterpia tarp jų, yra realios visatos tikros vienybės trys tarpusavyje susiję ir tarpusavyje sujungti lygiai. Nepriklausomai nuo to, kokie skirtingi gali atrodyti fakto ir vertybės visatos reiškiniai, bet jie, galiausiai, yra suvienyti Aukščiausiąjame.

^{133:5.10 (1477.5)} Materialiosios egzistencijos tikrovė yra susieta su nematoma energija, o taip pat ir su matoma materija. Kada visatos energijos yra tiek sulėtinamos, kad jos įgauna reikalingą judėjimo lygį, tada, esant palankioms sąlygoms, tos pačios energijos tampa mase. Ir neužmirškite, jog protas, kuris vienintelis gali suvokti akivaizdžių realybių buvimą, taip pat ir pats yra realus. Ir šitos visatos energijos-masės, proto, ir dvasios fundamentali priežastis yra amžina—ji egzistuoja Visuotinio Tėvo ir jo absoliučių partnerių prigimtyje ir reakcijose ir susideda iš šios prigimties ir šių reakcijų.

^{133:5.11 (1477.6)} Juos visus daugiau negu pritrenkė Jėzaus žodžiai, ir atsisveikindamas su jais, graikas pasakė: “Pagaliau mano akys pamatė žydą, kuris galvoja ne vien tikrai apie rasinį pranašumą ir kalba ne vien tik apie religiją.” Ir jie nuėjo miegoti.

^{133:5.12 (1477.7)} Viešėjimas Atėnuose buvo malonus ir naudingas, bet jis nebuvo ypatingai vaisingas žmogiškaisiais ryšiais. Per daug to meto atėniečių buvo arba intelektualiai besididžiuojantys kitais laikais įgyta reputacija, arba protiškai kvaili ir nemokšos, būdami menkesniųjų vergų iš ankstesniųjų laikotarpių, kada Graikijoje buvo šlovė, o jos liaudis pasižymėjo išmintimi, palikuonys. Net ir tada, tarp Atėnų piliečių dar buvo galima surasti daug aštrių protų.

6. Efese — pokalbis apie sielą

^{133:6.1 (1477.8)} Palikę Atėnus, keliauninkai per Troją vyko į Efesą, romėnų Azijos provincijos sostinę. Jie daug kartų lankėsi efesiečių Artemidės įžymioje šventykloje, maždaug už dviejų mylių nuo miesto. Artemidė buvo garsiausia visos Mažosios Azijos deivė ir dar anksčiau buvusios senovės Anatolijaus laikų motinos deivės įamžinimas. Primityvus stabas, demonstruojamas milžiniškoje šventykloje, skirtas jos garbinimui, buvo manoma, jog yra nukritęs iš dangaus. Iš Ganido ankstesniojo mokymo gerbti atvaizdus kaip dieviškumo simbolius buvo išrauta neviskas, ir jis manė, jog geriausia nusipirkti mažytę sidabrinę apvalią dėžutę šitos Mažosios Azijos derlingumo deivės garbei. Tą naktį jie ilgai kalbėjosi apie daiktų, pagamintų žmogaus rankomis, garbinimą.

133:6.2 (1478.1) Savo viešėjimo trečiąją dieną jie ėjo palei upę pasroviui, kad pasižiūrėtų, kaip gilinama įplauka į uostą. Pusiaudienio metu jie šnekėjosi su jaunu finikiečiu, kuris jautė nostalgiją namams ir buvo labai nusiminęs; bet labiausiai jis pavydėjo kažkokiam jaunam vyrui, kuris gavo aukštesnes pareigas, peršokdamas per jo galvą. Jėzus jam tarė paguodžiančius žodžius ir pacitavo senovės hebrajų patarlę: “Žmogaus talentas suteikia jam galimybių ir atveda jį pas didžius žmones.”

133:6.3 (1478.2) Iš visų didžiųjų miestų, kuriuos jie aplankė per šitą kelionę po Viduržemio jūros kraštus, jų veikla, atlikta čia, turėjo mažiausios vertės vėlesniųjų krikščionių misionierių darbui. Krikščionybė užsitikrino savo pradžią Efese daugiausia dėl tų pastangų, kurias dėjo Paulius, kuris čia gyveno daugiau negu dvejus metus darydamas palapines, kad pragyventų, ir kiekvieną vakarą skaitydavo paskaitas apie religiją ir filosofiją Tirano mokyklos pagrindinėje auditorijoje.

133:6.4 (1478.3) Su šita vietine filosofijos mokykla buvo susijęs vienas progresyvus mąstytojas, ir Jėzus kelis kartus su juo naudingai pasikalbėjo. Šitų pokalbių metu Jėzus ne vieną kartą pavartojo žodį “siela.” Šitas mokytas graikas pagaliau jo paklausė, ką jis turi omeny, sakydamas “siela,” ir jis atsakė:

133:6.5 (1478.4) “Siela yra toji žmogaus dalis, kuri mąsto apie savąjį aš, mato tiesą, ir suvokia dvasią, kuri amžiams iškelia žmogiškąją būtybę virš gyvulinio pasaulio lygio. Savimonė, savaime, nėra siela. Morali savimonė yra tikroji žmogiškoji saviraiška ir sudaro žmogiškosios sielos pamatą, o siela yra toji žmogaus dalis, kuri išreiškia žmogiškojo patyrimo potencialaus išlikimo vertybę. Moralus pasirinkimas ir dvasinis

pasiekimas, sugebėjimas pažinti Dievą ir potraukis būti toks, koks yra jis, yra sielos bruožai. Žmogaus siela negali egzistuoti be moralaus mąstymo ir dvasinės veiklos. Neveikli siela yra mirštanti siela. Bet žmogaus siela skiriasi nuo tos dieviškosios dvasios, kuri gyvena jo proto viduje. Dieviškoji dvasia atvyksta vienu ir tuo pačiu metu su žmogiškojo proto pirmuoju moraliu poelgiu, ir tai yra sielos gimimo priežastis.

133:6.6 (1478.5) “Sielos išgelbėjimas arba praradimas yra susijęs su tuo, ar morali sąmonė pasiekia išlikimo statusą dėka to, kad amžinai susijungia su nemirtinga dvasine dovana, kuri yra su ja susieta, ar šito statuso nepasiekia. Išgelbėjimas yra moralios sąmonės savojo aš suvokimo sudvasinimas, kuris šituo įgauna išlikimo vertybę. Bet kokią sielos konflikto formą sudaro darnos trūkumas tarp moralios, arba dvasinės, savimonės ir grynai intelektualios savimonės.

133:6.7 (1478.6) “Žmogiškoji siela, kada yra subrendusi, sukilninta, ir sudvasinta, tada priartėja prie dangiškojo statuso tuo, kad ji beveik tampa tokia esybe, kuri įsiterpia tarp to, kas yra materialu, ir to, kas yra dvasiška, tarp materialiojo savojo aš ir dieviškosios dvasios. Besivystančią žmogiškosios būtybės sielą apibūdinti sunku ir dar sunkiau ją pademonstruoti, nes jos negalima atrasti nei materialaus tyrinėjimo, nei dvasinio įrodinėjimo metodais. Materialus mokslas negali pademonstruoti sielos egzistavimo, negali šito padaryti ir grynai dvasinis testavimas. Nepaisant to, kad nei materialus mokslas, nei dvasiniai kriterijai negali atrasti žmogiškosios sielos egzistavimo, bet kiekvienas moraliai sąmoningas mirtingasis *žino*, kad *jo* siela egzistuoja kaip *realus* ir aktualus asmeninis patyrimas.”

7. Viešėjimas Kipre — pokalbis apie protą

^{133:7.1 (1479.1)} Netrukus keliauninkai išplaukė į Kiprą, pakeliui sustodami Rodose. Jie mėgavosi ta ilga kelione jūra ir į savo galutinio tikslo salą atvyko gerai pailsėję fiziškai ir atsigavę dvasiškai.

^{133:7.2 (1479.2)} Jie buvo suplanavę pasidžiaugti tikro poilsio ir pramogų laikotarpiu šito vizito į Kiprą metu, kadangi jų kelionė po Viduržemio jūros kraštus artėjo prie pabaigos. Jie išlipo Pafose ir iš karto ėmė ruošti atsargas savo kelių savaičių gyvenimui netoli esančiuose kalnuose. Trečiąją dieną po savo atvykimo jie patraukė į kalnus su sunkiai apkrautais gyvuliais.

^{133:7.3 (1479.3)} Dvi savaites šis trejetas laiką leido puikiai, ir tada, be jokių išankstinių simptomų, staiga labai rimtai susirgo jaunas Ganidas. Dvi savaites jis kankinosi nuo alinančio karščiavimo, dažnai kliedėjo; tiek Jėzus, tiek Gonodas visą laiką buvo užsiėmę sergančiojo jaunuolio slaugymu. Jėzus sumaniai ir švelniai rūpinosi vaikinui, ir tėvą nustebino tiek švelnumas, tiek nusimanymas, kuriuos jis parodė per visą savo tarnavimą kenčiančiam jaunuoliui. Jie buvo toli nuo žmonių gyvenamų vietų, ir berniukas per daug rimtai sirgo, kad jį būtų galima judinti; taigi jie pasiruošė, kiek tik įmanoma kuo geriau jį prižiūrėti, kad sugrąžintų jam sveikatą tiesiog ten kalnuose.

^{133:7.4 (1479.4)} Ganido sveikimo trijų savaičių laikotarpiu Jėzus papasakojo jam daug įdomių dalykų apie gamtą ir jos įvairias nuotaikas. Ir kiek daug malonumo jie patyrė tuomet, kai klajojo po kalnus, berniukui klausinėjant, Jėzui atsakinėjant, o tėvui žavintis visu šituo reginiu.

^{133:7.5 (1479.5)} Per paskutinę savo išvykos į kalnus savaitę Jėzus ir Ganidas ilgai kalbėjosi apie žmogiškojo proto funkcijas. Po kelias valandas trukusių diskusijų vaikinai paklausė: “Bet, Mokytojau, ką tu turi omeny, sakydamas, jog žmogus turi aukštesnę savimonės formą negu aukščiausieji gyvūnai?” Ir tą perteikęs šiuolaikine kalba, Jėzus atsakė:

^{133:7.6 (1479.6)} Mano sūnau, aš jau tau esu daug ką pasakojęs apie žmogaus protą ir dieviškąją dvasią, kuri gyvena proto viduje, bet dabar leisk man pabrėžti, kad savimonė yra *realybė*. Kada bet koks gyvūnas tampa savimoningas, tada jis tampa primityviu žmogumi. Toks pasiekimas atsiranda dėl funkcijos koordinavimo tarp neasmenės energijos ir dvasios suvokiančio proto, ir būtent šitas reiškinys garantuoja, jog žmogiškajai asmenybei yra padovanojamas absoliutaus koncentravimo taškas, Tėvo danguje dvasia.

^{133:7.7 (1479.7)} Mintys nėra tiesiog pojūčių užregistravimas, mintys yra pojūčiai, plius savojo aš asmeniniai apmąstantys aiškinimai; o savasis aš yra daugiau negu savo pojūčių paprasta suma. Čia prasideda tai, kas būtų panašu į priartėjimą prie vienybės besivystančiame savajame aš, ir toji vienybė kyla iš viduje gyvenančios absoliučios vienybės dalies buvimo, kuris dvasiškai sužadina tokį savimoningą gyvulinės kilmės protą.

^{133:7.8 (1479.8)} Niekas, būdamas vien tik gyvūnas, negali savojo aš suvokti laike. Gyvūnai turi fiziologinį susieto pojūčio-suvokimo ir prisiminimo apie jį koordinavimą, bet nė vienas iš jų nepatiria prasmingo pojūčio suvokimo arba nedemonstruoja šitų sujungtų fizinių patyrimų tikslingo suvienijimo, kaip tas pasireiškia žmogaus išmintingų ir apmąstytų interpretavimų išvadose. Ir šitas savimoningos egzistencijos faktas, susietas su

jo vėlesniojo dvasinio patyrimo tikrove, žmogų padaro potencialiu visatos sūnumi ir pranašauja tai, kad jis galiausiai pasieks visatos Aukščiausiąją Vienybę.

^{133:7.9 (1480.1)} Žmogiškasis aš taip pat nėra ir viena po kitos einančių sąmonės būsenų paprastoji suma. Be sąmonės klasifikuotojo ir suvienytojo veiksmingo veikimo neegzistuantų pakankamos vienybės tam, kad būtų garantija savąjį aš įvardinti. Toks nesuvienytas protas vargu ar gali pasiekti sąmoningus žmogiškojo statuso lygius. Jeigu sąmonės asociacijos būtų tiesiog atsitiktinumas, tai tuomet kiekvieno žmogaus protas demonstruotų nekontroliuojamas ir netvarkingas asociacijas, kurios yra būdingos tam tikroms protinio pamišimo fazėms.

^{133:7.10 (1480.2)} Žmogiškasis protas, remdamasis vien tiktais fizinių pojūčių sąmone, niekada negalėtų pasiekti dvasinių lygių; šitokios rūšies materialus protas visiškai neturėtų moralinių vertybių jausmo ir dvasinio viešpatavimo nukreipiančio jausmo, kuris yra toks esminis tam, jog būtų pasiekta harmoningos asmenybės vienybė laike, ir kuris yra neatskiriamas nuo asmenybės išlikimo amžinybėje.

^{133:7.11 (1480.3)} Žmogiškasis protas anksti pradeda demonstruoti savybes, kurios yra viršmaterialios; tikrai mąstantį žmogiškąjį intelektą nė kiek nesuvaržo laiko apribojimai. Tai, kad individai taip skiriasi savo veiksmais gyvenime, rodo ne tik nevienodus paveldėtus sugebėjimus ir skirtingus aplinkos poveikius, bet taip pat ir susivienijimo su viduje gyvenančia Tėvo dvasia laipsnį, kurį yra pasiekęs savasis aš, vieno su kitu susitapatinimo mastą.

^{133:7.12 (1480.4)} Žmogiškasis protas menkai susidoroja su tuo, kada yra dvigubo atsidavimo konfliktas. Sielai tai yra didžiulė įtampa pereiti per tokį patyrimą, kada stengiamasi tarnauti tiek gėriui, tiek blogiui. Aukščiausiuoju laipsniu laimingas ir veiksmingai suvienytas protas yra toks protas, kuris yra visiškai atsidavęs Tėvo danguje valios vykdymui. Neišspręsti konfliktai griaua vienybę ir gali baigtis proto sutrikimu. Bet išliekantis po mirties sielos charakteris nėra ugdomas mėginant užsitikrinti proto ramybę bet kokia kaina, kada yra atsisakoma kilnių troškimų, ir kada yra daromi kompromisai dvasinių idealų atžvilgiu; bet vietoje šito tokia ramybė yra pasiekama ryžtingai ginant triumfą to, kas yra teisinga, ir šitoji pergalė yra pasiekama blogį įveikiant galingąją gėrio jėgą.

^{133:7.13 (1480.5)} Kitą dieną jie išvyko į Salamį, iš kur pradėjo kelionę į Antioką, esantį Sirijos pakrantėje.

8. Antioke

^{133:8.1 (1480.6)} Antiokas buvo romėnų Sirijos provincijos sostinė, ir čia imperijos valdytojas turėjo savo rezidenciją. Antioke gyveno pusė milijono gyventojų; savo dydžiu jis buvo trečiasis imperijos miestas ir pirmasis miestas savo blogiu ir pasipiktinimą keliančiu amoralumu. Gonodas turėjo sutvarkyti gana daug reikalų; taigi Jėzus ir Ganidas daug laiko praleido dviese. Šitame daugiakalbiame mieste jie aplankė visas vietas, išskyrus Dafnės giraitę. Gonodas ir Ganidas lankėsi šitoje liūdnei pagarsėjusioje gėdos šventykloje, bet Jėzus juos lydėti atsisakė. Tokios scenos nebuvo tiek pritrenkiančios indams, bet jos buvo pasibjaurėtinės idealistui hebrajui.

^{133:8.2 (1480.7)} Jėzus tapo rimtas ir susimąstęs, kada jie artėjo prie Palestinos ir prie savo kelionės pabaigos. Antioke jis bendravo su nedideliu skaičiumu žmonių; jis retai kada vaikštinėjo po miestą. Po daugelio klausinėjimų, kodėl jo mokytojas rodė tokį nedidelį susidomėjimą Antioku, Ganidas galiausiai privertė Jėzų pasakyti: “Šitas miestas yra netoli Palestinos; galbūt kada nors aš čia sugrįšiu.”

^{133:8.3 (1481.1)} Ganidas sukaupė labai įdomų patyrimą Antioke. Šitas jaunuolis pasirodė, jog yra sumanus mokinys ir jau buvo pradėjęs praktiškai panaudoti kai kuriuos Jėzaus mokymus. Vienas indas, susijęs su jo tėvo verslu Antioke, buvo tapęs toks nemalonus ir nepatenkintas, kad buvo svarstomas jo atleidimas iš darbo. Kada Ganidas tai išgirdo, tada jis nuėjo į savo tėvo verslo vietą ir ilgai kalbėjosi su savo tėvynainiu. Šitas vyras jautė, kad dirba ne savo vietoje. Ganidas jam papasakojo apie Tėvą danguje ir didele dalimi praplėtė jo požiūrį į religiją. Bet iš visko, ką Ganidas pasakė, hebrajų patarlės pacitavimas atnešė daugiausia naudos, o šitas išminties žodis buvo toks: “Kad ir ką dirbtum, dirbk iš visų jėgų.”

^{133:8.4 (1481.2)} Paruošę savo bagažą kupranugarių vilkstinei, jie išvyko į Sidoną, o iš ten tolyn į Damaską, ir po trijų dienų jie buvo pasiruošę ilgai ir sunkiai kelionei per dykumos smėlynus.

9. Mesopotamijoje

^{133:9.1 (1481.3)} Kelionė su vilkstine per dykumą nebuvo naujas patyrimas šitiems daug keliavusiems vyrams. Ganidas, stebėjęs savo mokytoją, kaip jis padėjo nešuliais apkrauti jų dvidešimt kupranugarių, ir pamatęs, kaip jis pasisiūlė vesti jų pačių gyvulį, sušuko: “Mokytojau, ar yra kas nors tokio, ko tu negali

padaryti?” Jėzus tik nusišypsojo, tardamas: “Mokytojas aiškiai turi pagarbą tokio uolaus mokinio akyse.” Ir šitaip jie pajudėjo į senąjį Uro miestą.

133:9.2 (1481.4) Jėzus labai domėjosi ankstyvąja Uro istoriją, Abraomo gimimo vieta, ir jį lygiai taip pat sužavėjo Šušos griuvėsiai ir tradicijos, ir tiek sužavėjo, kad Gonodas ir Ganidas savo viešnagę šitose vietose pratęsė trims savaitėms tam, kad Jėzui suteiktų daugiau laiko tęsti savuosius tyrinėjimus, o taip pat ir tam, jog turėtų geresnę galimybę jį įtikinti, kad jis sugrįžtų su jais į Indiją.

133:9.3 (1481.5) Būtent Ure Ganidas ilgai šnekėjosi su Jėzumi apie skirtumą tarp pažinimo, išminties, ir tiesos. Ir jį didžiai sužavėjo hebrajų išminčiaus posakis: “Išmintis yra pagrindinis dalykas; dėl to įgyk išminties. Visu savo siekiu pažinti, įgyk supratimo. Išaukštink išmintį, ir ji iškels tave. Ji atneš tau garbę, jeigu tikrai tu ją pasirinksi.”

133:9.4 (1481.6) Pagaliau atėjo išsiskyrimo diena. Jie visi laikėsi vyriškai, ypač vaikinai, bet tai buvo sunkus išmėginimas. Jų akyse buvo ašaros, bet širdis buvo bebaimė. Atsisveikindamas su savuoju mokytoju, Ganidas pasakė: “Viso gero, Mokytojau, bet ne visam laikui. Kada aš vėl atvyksiu į Damaską, aš tikrai ieškosiu tavęs. Aš myliu tave, nes manau, jog Tėvas danguje turi būti kažkuo panašus į tave; bent jau aš žinau, kad tu didele dalimi esi panašus į tai, ką esi man pasakojęs apie jį. Aš tikrai prisiminsiu tavąjį mokymą, bet visų pirma, aš tikrai niekada neužmiršiu tavęs.” Tėvas pasakė: “Viso geriausio didžiajam mokytojui, tam, kuris padarė mus geresnius ir padėjo mums pažinti Dievą.” Ir Jėzus atsakė: “Telydi jus ramybė ir visą laiką su jumis tegyvena Tėvo danguje palaiminimas.” Ir Jėzus

stovėjo ant kranto ir žiūrėjo, kaip maža valtelė juos plukdė prie išmetusio inkarą jų laivo. Šitaip Mokytojas išsiskyrė su savo draugais iš Indijos Karakse, kad jų niekada daugiau nebepamatytų šitame pasaulyje; taip pat ir jie niekada, šitame pasaulyje, nesužinojo, jog tas vyras, kuris vėliau pasirodė kaip Jėzus iš Nazareto, buvo tas pats draugas, su kuriuo ką tik išsiskyrė—jų mokytojas Jošua.

^{133:9.5 (1481.7)} Indijoje, Ganidas suaugo, kad taptų įtakingu vyru, vertu savo žymaus tėvo perėmėju, ir jis toli paskleidė didelę dalį iš tų kilnių tiesų, kurias jis buvo sužinojęs iš Jėzaus, savo mylimojo mokytojo. Vėliau, kada Ganidas išgirdo apie keistąjį mokytoją Palestinoje, kuris savo karjerą užbaigė ant kryžiaus, nors jis ir atpažino tą panašumą tarp Žmogaus Sūnaus evangelijos ir šito žydo repetitoriaus mokymų, bet jam niekada neatėjo mintis, jog šitie abu iš tikrųjų yra tas pats asmuo.

^{133:9.6 (1482.1)} Šitaip Žmogaus Sūnaus gyvenime baigėsi tas skyrius, kurį būtų galima pavadinti: *Mokytojo Jošua misija*.

134 Dokumentas. Pereinamieji metai

^{134:0.1 (1483.1)} KELIONĖJE po Viduržemio jūros kraštus Jėzus atidžiai tyrinėjo tuos žmones, kuriuos sutiko, ir tas šalis, per kurias keliavo, ir maždaug šituo metu jis priėmė galutinį sprendimą dėl savojo gyvenimo žemėje likusios dalies. Jis buvo iki galo apsvarstęs ir dabar galutinai pritarė tam planui, kuris numatė, kad jis turėjo gimti iš žydų tėvų Palestinoje, ir dėl to jis sąmoningai sugrįžo į Galilėją tam, kad lauktų, kol prasidės jo kaip viešo tiesos mokytojo gyvenimo darbas; jis ėmė rengti planus viešai karjerai savo tėvo Juozapo tautos žemėje, ir tą jis padarė savo laisva valia.

^{134:0.2 (1483.2)} Jėzus išsiaiškino asmeniniu ir žmogiškuoju patyrimu, jog Palestina yra geriausia vieta visame romėnų pasaulyje pradėti savojo gyvenimo žemėje baigiamuosius skyrius, ir įgyvendinti baigiamąsias scenas. Pirmą kartą jis buvo visiškai patenkintas ta programa, kuri atvirai išreiškia jo tikrąją prigimtį ir atskleidžia jo dieviškąją tapatybę tarp savo gimtosios Palestinos žydų ir pagonių. Jis aiškiai nusprendė užbaigti savąjį gyvenimą žemėje ir pabaigti savo mirtingojo egzistencijos karjerą tame pačiame krašte, kur jis įžengė į žmogiškąjį patyrimą bejėgiu kūdikiu. Jo Urantijos karjera prasidėjo tarp žydų Palestinoje, ir jis nusprendė savąjį gyvenimą užbaigti Palestinoje ir tarp žydų.

1. Trisdešimtieji metai (24 m. po Kr. gim.)

^{134:1.1 (1483.3)} Išsiskyręs su Gonodu ir Ganidu Karakse (gruodžio mėnesį 23 m. po Kr. gim.), Jėzus per Urą sugrįžo į Babiloną, kur jis prisijungė prie dykumos vilkstinės, žygiavusios į Damaską. Iš Damasko jis išvyko į Nazaretą, tik tai kelioms valandoms sustodamas Kapernaume, kuriame stabtelėjo tik tam, kad aplankyti Zabediejaus šeimą. Ten jis sutiko savo brolių Jokūbą, kuris atvyko šiek tiek anksčiau, kad vietoje jo dirbtų Zabediejaus valčių dirbtuvėse. Pasišnekėjęs su Jokūbu ir Judu (kuris taip pat atsitiktinai buvo Kapernaume) ir perdavęs savo broliui Jokūbui tą mažąjį namą, kurį Jonas Zabediejus buvo sugebėjęs nupirkti, Jėzus tęsė kelionę į Nazaretą.

^{134:1.2 (1483.4)} Savo kelionės po Viduržemio jūros kraštus pabaigoje Jėzus buvo gavęs pakankamai pinigų, kad padengtų savo gyvenimo išlaidas beveik iki to meto, kada jis pradėjo savo viešą tarnavimą. Bet be Zabediejaus iš Kapernaumo ir tų žmonių, su kuriais susitiko šitos nepaprastos kelionės metu,

pasaulis niekada ir nesužinojo, kad jis buvo šitoje kelionėje. Jo šeima visą laiką manė, kad šitą laiką jis praleido studijuodamas Aleksandrijoje. Jėzus niekada nepatvirtino šito įsitikinimo, o taip pat atvirai ir nepaneigė tokios klaidingos nuomonės.

^{134:1.3 (1483.5)} Per kelių savaitių viešnagę Nazarete, Jėzus bendravo su savo šeima ir draugais, šiek tiek laiko praleido remonto dirbtuvėse su savo broliu Juozapu, bet daugiausia dėmesio jis paskyrė Marijai ir Rūtai. Rūta tuomet buvo beveik penkiolikos metų amžiaus, ir Jėzui tai buvo pirmoji proga nuodugniai kalbėtis su ja, kadangi ji buvo tapusi jauna moterimi.

^{134:1.4 (1484.1)} Tiek Simonas, tiek Judas jau kurį laiką norėjo vesti, bet nenorėjo šito daryti be Jėzaus sutikimo; dėl to šituos įvykius jie buvo atidėję, tikėdamiesi savo vyriausiojo brolio sugrįžimo. Nors Jokūbą visi laikė šeimos galva didžiojoje daugumoje reikalų, bet, kas susiję su vedybomis, tai jie norėjo Jėzaus palaiminimo. Šitaip Simonas ir Judas vedė tuo pačiu laiku šitų metų kovo mėnesio pradžioje, 24 m. po Kr. gim. Dabar visi vyresnieji vaikai buvo vedę; tiktai Rūta, jauniausioji, liko namuose su Marija.

^{134:1.5 (1484.2)} Jėzus su atskirais savo šeimos nariais bendravo gana paprastai ir natūraliai, tačiau kada kartu būdavo jie visi, tada jis tiek mažai turėjo ką pasakyti, kad jie apie tai ėmė kalbėtis tarpusavyje. Marija buvo ypatingai sunerimusi dėl savo pirmagimio sūnaus neįprastai keisto elgesio.

^{134:1.6 (1484.3)} Maždaug tuo metu, kada Jėzus rengėsi iš Nazareto išvykti, didelės vilkstinės, kuri ėjo per miestą, vedlys labai sunkiai susirgo, ir Jėzus, mokėdamas kelias kalbas, savanoriškai pasisiūlė užimti jo vietą. Kadangi dėl šitos

kelionės jo nebūtų ištisus metus, ir kadangi visi jo broliai buvo vedę, o motina gyveno namuose su Rūta, tai Jėzus sukviėtė šeimos pasitarimą, kurio metu jis pasiūlė, kad jo motina ir Rūta vyktų į Kapernaumą ir gyventų tame name, kurį taip neseniai buvo atidavęs Jokūbui. Todėl, kelioms dienoms praėjus po Jėzaus išvykimo su vilkstine, Marija ir Rūta persikėlė į Kapernaumą, kur jos gyveno tame Jėzaus parūpintame name per likusį Marijos gyvenimą. Juozapas ir jo šeima persikėlė į senuosius namus Nazarete.

^{134:1.7 (1484.4)} Žmogaus Sūnaus vidiniame patyrimo tai buvo vieni iš neįprastesniųjų metų; buvo pasiekta didžiulė pažanga, įgyvendinant darbinę harmoniją tarp jo žmogiškojo proto ir viduje gyvenančio Derintojo. Derintojas buvo labai aktyviai užsiėmęs mąstymo pertvarkymu ir proto parengimu didiesiems įvykiams, kurie turėjo atsitikti netolimoje nuo to meto ateityje. Jėzaus asmenybė ruošėsi savo požiūrio į pasaulį didžiam pasikeitimui. Tai buvo tarpiniai laikai, pereinamasis etapas tos būtybės, kuri gyvenimą pradėjo kaip Dievas, pasirodęs kaip žmogus, ir kuris savo žemiškąją karjerą dabar rengėsi užbaigti kaip žmogus, pasirodantis kaip Dievas.

2. Vilkstinės kelionė prie Kaspijos jūros

^{134:2.1 (1484.5)} Buvo balandžio pirmoji, 24 m. po Kr. gim., kada Jėzus su vilkstine išvyko iš Nazareto į Kaspijos jūros regioną. Ta vilkstinė, prie kurios Jėzus prisijungė kaip jos vedlys, keliavo iš Jeruzalės per Damaską ir palei Urmijos ežerą, toliau per Asiriją, Mediją, ir Partą į Kaspijos jūros pietryčių regioną. Iš šitos kelionės jis sugrįžo tikrai po ištisų metų.

^{134:2.2 (1484.6)} Jėzui šita vilkstinės kelionė buvo tyrinėjimo ir asmeninio tarnavimo kitas jaudinantis patyrimas. Jis sukaupė įdomios patirties su savosios vilkstinės šeima—keleiviais, sargybiniais, ir kupranugarių varovais. Dešimtys vyrų, moterų, ir vaikų, gyvenančių palei maršrutą, kuriuo keliavo vilkstinė, savo gyvenimą praturtino dėl ryšių su Jėzumi, jiems įprastos vilkstinės nepaprastu vedliu. Nevisi, kurie patyrė šituos jo asmeninio tarnavimo epizodus, turėjo iš šito naudos, bet absoliuti dauguma tų, kurie susitiko ir šnekėjosi su juo, tapo geresni per savo žemiškojo gyvenimo likusią dalį.

^{134:2.3 (1484.7)} Iš jo visų keliavimų po pasaulį šita kelionė prie Kaspijos jūros Jėzų labiausiai priartino prie Rytų ir įgalino jį geriau suprasti Tolimųjų Rytų tautas. Jis artimai ir asmeniškai bendravo su Urantijos visomis išlikusiomis rasėmis, išskyrus raudonąją. Jam buvo vienodai malonu asmeniškai tarnauti kiekvienai iš šitų skirtingų rasių ir susimaišiusių tautų, ir jos visos sureagavo į tą gyvąją tiesą, kurią jis atnešė joms. Europiečiai iš Tolimųjų Vakarų ir azijiečiai iš Tolimųjų Rytų vienodai atkreipė dėmesį į jo žodžius apie viltį ir amžinąjį gyvenimą ir juos vienodai paveikė kupino meilės tarnavimo ir dvasinės tarnystės gyvenimas, kurį jis taip mielai gyveno tarp jų.

^{134:2.4 (1485.1)} Kelionė vilkstine buvo sėkminga visais atžvilgiais. Tai buvo vienas įdomiausių epizodų žmogiškajame Jėzaus gyvenime, nes per šituos metus jis atliko vykdytojo vaidmenį, būdamas atsakingas už krovinius, patikėtus jo priežiūrai, ir už keliauninkų, sudarančių vilkstinės partiją, saugų elgesį. Ir jis kuo ištikimiausiai, sumaniausiai, ir išmintingiausiai įvykdė savo daugiapuses pareigas.

^{134:2.5 (1485.2)} Sugrįždamas iš Kaspijos regiono, Jėzus nustojo vadovauti vilkstinei prie Urmijos ežero, kur jis prabuvo šiek tiek daugiau negu dvi savaites. Jis kaip keleivis su kita vilkstine sugrįžo į Damaską, kur kupranugarių savininkai jį nuoširdžiai prašė pasilikti jų tarnyboje. Atmetęs šitą pasiūlymą, jis su vilkstinės karavanu keliavo toliau į Kapernaumą, kurį pasiekė balandžio pirmąją, 25 m. po Kr. gim. Daugiau jis iš tikrųjų nebelaikė Nazareto savaisiais namais. Jėzaus, Jokūbo, Marijos, ir Rūtos namais buvo tapęs Kapernaumas. Bet Jėzus niekada daugiau nebegyveno su savąja šeima; kada jis būdavo Kapernaume, tada apsistodavo Zabediejaus šeimoje.

3. Urmijos paskaitos

^{134:3.1 (1485.3)} Pakeliui į Kaspijos jūros regioną, pailsėti ir atstatyti jėgų Jėzus keletui dienų buvo sustojęs senajame Persijos mieste Urmijoje, kuris buvo vakarinėje Urmijos ežero pakrantėje. Iš salų grupės didžiausioje saloje, esančioje netoli nuo kranto, kur buvo Urmija, stovėjo didžiulis pastatas—amfiteatras paskaitoms—pašvęstas “religijos dvasiai.” Šitas statinys iš tikrųjų buvo religijų filosofijų šventykla.

^{134:3.2 (1485.4)} Religijos šventyklą buvo pastatęs turtingas pirklys Urmijos pilietis ir trys jo sūnūs. Šito vyro vardas buvo Simboitonas, o tarp jo protėvių buvo daug skirtingų tautų.

^{134:3.3 (1485.5)} Šitoje religijos mokykloje paskaitų ir diskusijų pradžia būdavo 10.00 valandą ryte kiekvieną savaitės dieną. Popietinės diskusijos prasidėdavo 3.00 valandą, o vakariniai debatai būdavo tęsiami nuo 8.00 valandos. Šitoms mokymų, diskusijų, ir debatų sesijoms visuomet vadovaudavo Simboitonas arba vienas iš trijų jo sūnų.. Šitos unikalios religijų

mokyklos įkūrėjas gyveno ir numirė niekada neatskleidęs savojo asmeninio religinio tikėjimo.

134:3.4 (1485.6) Kelis kartus Jėzus dalyvavo šitose diskusijose, ir prieš jam išvykstant iš Urmijos, Simboitonas susitarė su Jėzumi, kad su jais pagyventų dvi savaites, kada keliaus atgal, ir paskaitytų dvidešimt keturias paskaitas apie “Žmonių Brolystę,” ir surengtų klausimų, diskusijų, ir debatų vakarines sesijas, skirtas konkrečiai savo paskaitoms ir apskritai žmonių brolystei.

134:3.5 (1485.7) Sutinkamai su šitoku susitarimu, Jėzus keliaudamas atgal sustojo ir surengė šitas paskaitas. Tai buvo labiausiai susistemintas ir formalus iš visų mokymų, kuriuos Urantijoje pateikė Mokytojas. Niekada iki tol ir po šito jis iš tikrųjų tiek daug nekalbėjo viena tema, kiek ji buvo nagrinėjama per šitas paskaitas ir diskusijas apie žmonių brolystę. Tikrovėje šitos paskaitos buvo apie “Dievo Karalystę” ir “Žmonių Karalystes.”

134:3.6 (1486.1) Šitos religinės filosofijos šventovės fakultete buvo daugiau negu trisdešimtys religijų ir religinių kultų atstovų. Šituos mokytojus parinkdavo, remdavo, ir suteikdavo visus įgaliojimus atitinkamos jų religinės grupės. Šituo metu fakultete buvo maždaug septyniasdešimt penki mokytojai, ir jie gyveno trobelėse, kiekvienoje maždaug po tuziną asmenų. Per kiekvieną jauną mėnulį šitos grupės būdavo pakeičiamos metant burtus. Dėl nepakantumo, vaidingos dvasios, arba bet kokio kito polinkio trukdyti sklandžiam bendruomenės gyvenimui mokytojas pažeidėjas būdavo nedelsiant ir visiškai pašalinamas. Jis būdavo be ceremonijų atleidžiamas, o jį pakeičiantis mokytojas, kuris laukdavo savosios eilės, būdavo tuoj pat priimamas į jo vietą.

^{134:3.7 (1486.2)} Šitie įvairių religijų mokytojai dėjo daug pastangų, kad parodytų kokios panašios yra jų religijos, kas susiję su šito ir kito gyvenimo fundamentaliais dalykais. Tam, kad šitame fakultete būtų gaunama mokytojo vieta, reikėjo pripažinti tikrai vieną doktriną—kiekvienas mokytojas turėjo atstovauti tokiai religijai, kuri pripažįsta Dievą—kokios nors rūšies aukščiausiąją Dievybę. Fakultete buvo penki nepriklausomi mokytojai, kurie neatstovavo jokiai organizuotai religijai, ir būtent tokiu nepriklausomu mokytoju prieš juos pasirodė Jėzus.

^{134:3.8 (1486.3)} [Kada mes, tarpinės būtybės, iš pradžių parengėme Jėzaus mokymų Urmijoje santrauką, tada tarp bažnyčių serafimų ir pažangos serafimų kilo nesutarimas, ar išmintinga šituos mokymus įtraukti į Urantijos Apreiškimą. Dvidešimtojo amžiaus sąlygos, vyraujančios tiek religijoje, tiek žmogiškojo valdymo formose taip skiriasi nuo tų sąlygų, kurios vyravo Jėzaus laikais, jog iš tiesų buvo sunku Mokytojo mokymus Urmijoje pritaikyti prie Dievo karalystės ir žmonių karalysčių, kaip šitokios pasaulio funkcijos egzistuoja dvidešimtajame amžiuje, problemų. Mes taip ir nesugebėjome suformuluoti Mokytojo mokymų trumpo išdėstymo, kuris būtų patenkinęs planetinio valdymo šitų serafimų abi grupes. Galiausiai, apreiskimo komisijos pirmininkas Melkizedekas paskyrė komisiją iš trijų narių, priklausančių mūsų kategorijai, tam, kad parengtų mūsų požiūrį į Mokytojo mokymus Urmijoje, pritaikytus dvidešimtojo amžiaus religinėms ir politinėms sąlygoms Urantijoje. Dėl to, mes trys antrinės kategorijos tarpinės būtybės užbaigėme tokį Jėzaus mokymų adaptavimą, iš naujo pateikdami jo skelbtus mokymus, kaip juos pritaikytume šiandieninio pasaulio sąlygoms, ir dabar šituos

teiginius pateikiame tokius, kaip jie atrodo po apreiškimo komisijos pirmininko Melkizedeko suredagavimo.]

4. Suverenumas — dieviškasis ir žmogiškasis

^{134:4.1 (1486.4)} Žmonių brolystė remiasi Dievo tėvyste. Dievo šeima yra kilusi iš Dievo meilės—Dievas yra meilė. Dievas Tėvas dieviškai myli savo vaikus, juos visus.

^{134:4.2 (1486.5)} Dangaus karalystė, dieviškasis valdymas, remiasi dieviškojo suverenumo faktu—Dievas yra dvasia. Kadangi Dievas yra dvasia, tai šitoji karalystė yra dvasinė. Dangaus karalystė nėra nei materialinė, nei vien tik intelektualinė; ji yra dvasinis ryšys tarp Dievo ir žmogaus.

^{134:4.3 (1486.6)} Jeigu skirtingos religijos pripažįsta Dievo Tėvo dvasinę suverenumą, tuomet iš tikrųjų visos tokios religijos sugyvena taikiai. Tikrai kada viena religija laikosi nuostatos, kad ji kokių nors požiūriu yra aukštesnė už visas kitas, ir kad ji turi išskirtinę valdžią kitų religijų atžvilgiu, tada iš tikrųjų tokia religija išdrįsta būti nepakanti kitoms religijoms arba drįsta persekioti kitų religijų tikinčiuosius.

^{134:4.4 (1487.1)} Religinė taika—brolystė—niekada negali egzistuoti nebent visos religijos nori visiškai atiduoti visą bažnytinę valdžią ir iki galo atsisakyti bet kokios sampratos apie dvasinę suverenumą. Vien tikrai Dievas yra dvasinis suverenas.

^{134:4.5 (1487.2)} Jūs negalite turėti lygybės tarp religijų (religinės laisvės) be religinių karų, nebent visos religijos sutiktų visą religinę suverenumą perduoti kokiam nors viršžmogiškajam lygiui, pačiam Dievui.

134:4.6 (1487.3) Žmogaus širdyje dangaus karalystė sukurs religinę vienybę (nebūtinai vienodumą), nes bet kuri religinė grupė ir visos religinės grupės, susidedančios iš tokių religinių tikinčiųjų, neturės jokių minčių apie bažnytinę valdžią—religinį suverenumą.

134:4.7 (1487.4) Dievas yra dvasia, ir Dievas dvasinio savojo aš fragmentą atiduoda tam, kad jis apsigyventų žmogaus širdyje. Dvasiškai, visi žmonės yra lygūs. Danguos karalystėje nėra kastų, klasių, visuomeninių lygių, ir ekonominių grupių. Jūs visi esate sielos broliai.

134:4.8 (1487.5) Bet tą patį akimirksnį, kada tiktai iš savojo akiračio išleisite Dievo Tėvo dvasinį suverenumą, tada, kokia nors viena religija ims tvirtinti, kad ji yra pranašesnė už kitas religijas; ir tada, vietoje ramybės žemėje ir geros valios tarp žmonių, prasidės nesutarimai, abipusiai kaltinimai, net ir religiniai karai, bent jau karai tarp religininkų.

134:4.9 (1487.6) Laisvą valią turinčios būtybės, kurios save laiko lygiomis, jeigu jos tarpusavyje nepripažįsta to, kad paklūsta kažkokiam viršsuverenumui, kažkokiai valdžiai, kuri juos valdo ir kuri yra aukštesnė, tai anksčiau ar vėliau pasiduos pagundai išmėginti savo sugebėjimus tam, jog įgytų galią ir valdžią kitų asmenų ir grupių atžvilgiu. Lygybės koncepcija niekada neatneša ramybės, išskyrus tuomet, kada tarpusavyje yra pripažįstamas kažkoks iš aukščiau valdantis viršsuverenumo poveikis.

134:4.10 (1487.7) Urmijos religininkai drauge gyvena santykinai taikiai ir ramiai, nes jie buvo visiškai atsisakę visų savo minčių apie religinį suverenumą. Dvasiškai, jie visi tikėjo į suverenų

Dievą; visuomeniškai, visą ir neginčijamą valdžią turėjo pirmininkaujantis vadovas—Simboitonas. Jie puikiai žinojo, kas atsitiktų bet kuriam mokytojui, kuris imtųsi įsakinėti savo bičiuliams mokytojams. Negali būti tvirtos religinės ramybės Urantijoje tol, kol visos religinės grupės savanoriškai neatsisakys savųjų minčių apie dieviškąjį palankumą, išrinktąją tautą, ir religinį suverenumą. Tiktai kada Dievas Tėvas taps aukščiausiuoju, tada žmonės tikrai taps religiniais broliais ir žemėje gyvens religinės ramybės sąlygomis.

5. Politinis suverenumas

^{134:5.1 (1487.8)} [Nors Mokytojo mokymas apie Dievo suverenumą yra tiesa—tiktai šį mokymą sukomplikavo tai, kad tarp pasaulio religijų vėliau atsirado religija apie jį—bet jo teiginius apie politinį suverenumą nepaprastai sukomplikavo nacijos gyvenimo politinė evoliucija per paskutiniuosius tūkstantį devynis šimtus ir daugiau metų. Jėzaus laikais tebuvo dvi didžiosios pasaulio jėgos—Romos imperija Vakaruose ir Hano imperija Rytuose—ir jas plačiai atskyrė Partos karalystė ir kiti Kaspijos jūros ir Turkestano regionų įsiterpiančios kraštai. Dėl to, dabar pateikiamame pasakojime mes didesne dalimi atitrūkome nuo Mokytojo mokymų Urmijoje apie politinį suverenumą esmės, tuo pačiu metu pamėgindami pavaizduoti tokių mokymų svarbą, kaip jie yra taikytini politinio suverenumo evoliucijos ypatingai kritiniam etapui dvidešimtajame amžiuje po Kristaus.]

^{134:5.2 (1487.9)} Karas Urantijoje niekada nesibaigs tol, kol nacijos laikysis apgaulingų pažiūrų apie neribotą nacionalinį suverenumą. Apgyvendintame pasaulyje yra tiktai du santykinio suverenumo lygiai: atskiro mirtingojo dvasinė

laisva valia ir žmonijos kaip visumos kolektyvinis suverenumas. Tarp atskiros žmogiškosios būtybės lygio ir žmonijos kaip visumos lygio, visos grupuotės ir asociacijos yra santykinės, laikinos, ir turinčios vertės tikrai tiek, kiek jos padidina to individo ir planetinės visos visumos—žmogaus ir žmonijos—gerovę, gerbūvį, ir pažangą.

134:5.3 (1488.1) Religijos mokytojai visada turi prisiminti, jog Dievo dvasinis suverenumas pranoksta visus įsiterpiančius ir tarpinius dvasinės ištikimybės lygius. Kada nors pilietiniai valdovai sužinos, kad žmogaus karalystėse valdo Patys Aukštieji.

134:5.4 (1488.2) Šitas Pačių Aukštųjų valdymas žmonių karalystėse nėra skirtas tam, jog suteiktų ypatingos naudos kokiai nors mirtingųjų grupei, kuriai būtų rodomas ypatingas palankumas. Nėra tokio dalyko, kaip “išrinktoji tauta.” Pačių Aukštųjų, politinės evoliucijos kontrolierių iš viršaus, valdymas yra toks valdymas, kuris yra numatytas puoselėti didžiausią gėrį didžiausiam *visų* žmonių skaičiui ir per didžiausią laiko tarpą.

134:5.5 (1488.3) Suverenumas yra valdžia ir jis auga organizacijos dėka. Šitas politinės valdžios organizacijos augimas yra geras ir tinkamas, nes jis turi polinkį apimti visos žmonijos visą laiką besiplečiančius segmentus. Bet šitas pats politinių organizacijų augimas sukuria problemą kiekviename etape, kuris įsiterpia tarp politinės valdžios pirminės ir natūralios organizacijos—šeimos—ir galutinio politinio augimo užbaigimo—tokio valdymo, kuris apima visą žmoniją, kuriame dalyvauja visa žmonija, ir kuris yra visos žmonijos labui.

134:5.6 (1488.4) Pradedant tėvų valdžia šeimyninėje grupėje, politinis suverenumas vystosi organizacijos dėka, kada šeimos perauga

į giminingus klanus, kurie susivienija, dėl įvairių priežasčių, į gentinius vienetus—pranokstančius giminingas politines grupuotes. Ir tada, prekybos, komercijos, ir užkariavimų dėka gentys susivienija į naciją, nors pačias nacijas kartais suvienija ir imperija.

134:5.7 (1488.5) Suverenumui pereinant iš mažesniųjų grupių į didesnes grupes, karų sumažėja. Tai yra, sumažėja nedidelių karų tarp mažesniųjų nacijų, bet padidėja potencialas kilti didesniems karams, kai nacijos, turinčios suverenumą, tampa vis didesnės ir didesnės. Netrukus, kada visas pasaulis bus ištyrinėtas ir užimtas, kada nacijų bus nedaug, ir jos bus stiprios ir galingos, kada šitos didžiulės ir tariamai nepriklausomos nacijos pasieks sienas, kada jas atskirs tiktai vandenynai, tada arena iš tiesų bus parengta didžiuliams karams, pasaulinio masto konfliktams. Vadinamosios suverenios nacijos negali stumdytis, nesukeldamos konfliktų ir neišprovokuodamos karų.

134:5.8 (1488.6) Politinio suverenumo evoliucijoje nuo šeimos iki visos žmonijos sunkumą sudaro tas inercinis pasipriešinimas, kuris būna visuose tarpiniuose lygiuose. Šeimos, kartais, drąsiai priešindavosi saviesiems klanams, tuo tarpu klanai ir gentys dažnai griaudavo teritorinių valstybių suverenumą. Politinio suverenumo kiekvieną naują ir žengiančią į priekį evoliuciją apsunkina ir jai trukdo (ir visada ją apsunkindavo ir jai trukdydavo) politinės organizacijos ankstesniosios evoliucijos “atraminiai etapai.” Ir tai yra tiesa, nes žmogiškąjį atsidavimą, kartą mobilizuotą, sunku pakeisti. Ta pati ištikimybė, kuri padaro įmanoma genties evoliuciją, apsunkina viršgentinę—teritorinės valstybės—evoliuciją. Ir tas pats

atsidavimas (patriotizmas), kuris padaro įmanomu teritorinės valstybės vystymąsi, milžinišku laipsniu sukomplikuoja visos žmonijos valdymo evoliucinį vystymąsi.

134:5.9 (1488.7) Politinis suverenumas yra sukuriamas atsisakant apsisprendimo teisės, iš pradžių apsisprendimo teisės atsisako individas šeimos viduje, o tada šeimos ir klanai apsisprendimo teisės atsisako genties ir didesnių grupuočių atžvilgiu. Šitas progresinis apsisprendimo teisės perkėlimas iš mažesniųjų politinių organizacijų į vis didesnes apskritai nemažėjančiu laipsniu vyko Rytuose nuo Mingo ir Mogulo dinastijų sukūrimo. Vakaruose šitas procesas tęsėsi daugiau negu tūkstantį metų iki pat pasaulinio karo pabaigos, kada nevykęs retrogradinis judėjimas šitą normalią kryptį laikinai pasuko atgal iš naujo atkurdamas pranykusį didelio skaičiaus mažų grupių Europoje politinį suverenumą.

134:5.10 (1489.1) Urantijoje tvirtos taikos nebus tol, kol vadinamosios suverenios nacijos išmintingai ir iki galo savo suverenių galių neperduos į žmonių brolijos—žmonijos vyriausybės—rankas. Internacionalizmas—Nacijų Lyga—tvirtos taikos žmonijai niekada negalės užtikrinti. Pasaulinės nacijų konfederacijos veiksmingai užkirs kelią mažesniems karams ir deramai valdys mažesnes nacijas, bet jos neužkirs kelio pasauliniams karams, o taip pat nekontroliuos tų trijų, keturių, ar penkių galingiausių vyriausybių. Realių konfliktų akivaizdoje, viena iš šitų pasaulio jėgų iš Lygos pasitrauks ir paskelbs karą. Jūs negalite užkirsti kelio tam, jog nacijos neįsitrauktų į karą, tol, kol jos liks užsikrėtusios apgaulingu nacionalinio suverenumo virusu. Internacionalizmas yra žingsnis teisinga kryptimi. Tarptautinė policinė jėga užkirs kelią daugeliui mažesniųjų karų, bet ji

nebus veiksminga, jog užkirstų kelią didesniems karams, konfliktams tarp žemės didžiųjų karinių vyriausybių.

134:5.11 (1489.2) Mažėjant tikrai suverenių nacijų (didžiųjų jėgų) skaičiui, tuo pačiu iš tiesų didėja tiek galimybė, tiek poreikis žmonijos vyriausybei. Kada yra tikrai kelios realiai suverenios (didžiosios) jėgos, tada jos turi arba pradėti gyvenimo ir mirties kovą dėl nacionalinės (imperinės) aukščiausiosios valdžios, arba priešingu atveju, savo noru atsisakydamos kai kurių suverenumo išskirtinių teisių, jos turi sukurti viršnacionalinės jėgos esminį branduolį, kuris tarnaus kaip visos žmonijos tikrojo suverenumo pradžia.

134:5.12 (1489.3) Taika neateis į Urantiją tol, kol kiekviena vadinamoji suvereni nacija neperduos savosios galios sukelti karą į visai žmonijai atstovaujančiosios vyriausybės rankas. Politinis suverenumas pasaulio tautoms yra įgimtas. Kada visos Urantijos tautos sukurs pasaulinę vyriausybę, tada jos turės tą teisę ir valdžią tokią vyriausybę padaryti SUVERENIĄ; ir kada tokia atstovaujamoji arba demokratinė pasaulinė valdžia valdys pasaulio sausumos, oro, ir jūrų laivyno pajėgas, tada taika žemėje ir gera valia tarp žmonių galės įsivyrėti—bet ne anksčiau.

134:5.13 (1489.4) Pavartojant svarbią devynioliktojo ir dvidešimtojo amžių iliustraciją tai yra taip: Amerikos Federalinės Sąjungos keturiasdešimt aštuonios valstijos ilgai gyvena taikos sąlygomis. Tarpusavyje jos daugiau nebekariauja. Savo suverenumą jos perdavė federalinei vyriausybei, ir karo klausimus sprendamos arbitražo metodu, atsisakė bet kokių reikalavimų į apsisprendimo teisės iliuziją. Nors kiekviena valstija reguliuoja savuosius vidaus reikalus, bet ji nesirūpina

užsienio reikalais, tarifais, imigracija, kariniais reikalais, ar tarpvalstybine prekyba. Taip pat atskiros valstijos nesirūpina ir pilietybės reikalais. Tos keturiasdešimt aštuonios valstijos kenčia nuo karo nuniokojimų tikrai tada, kada koku nors būdu pavojus iškyla federalinės vyriausybės suverenumui.

134:5.14 (1489.5) Šitos keturiasdešimt aštuonios valstijos, atsisakiusios kaip dvyniai panašių suverenumo ir apsisprendimo teisių išvedžiojimų, turi taiką ir ramybę tarp valstijų. Taip ir Urantijos nacijos tikrai pradės džiaugtis taika tada, kada kiekviena iš jų savo suverenumą savanoriškai perduos į globalinės vyriausybės—žmonių brolijos suverenumo—rankas. Šitokiame pasaulyje mažosios nacijos bus tokios pat galingos, kaip ir didžiosios, panašiai, kaip ir mažoji Roud Ailendo valstija turi du savo senatorius Amerikos Kongrese, lygiai taip, kaip ir pati daugiausia gyventojų turinti Niujorko valstija ar didžioji Teksaso valstija.

134:5.15 (1490.1) Šitų keturiasdešimt aštuonių valstijų ribotą (valstybinį) suverenumą sukūrė žmonės ir žmonių labui. Amerikos Federalinės Sąjungos aukštesnį už valstijos (nacionalinį) suverenumą sukūrė pirmosios trylika iš šitų valstijų savo pačių naudai ir žmonių naudai. Kada nors žmonijos planetinės vyriausybės viršnacionalinį suverenumą panašiai sukurs ir nacijos savo pačių labui ir visų žmonių labui.

134:5.16 (1490.2) Piliečiai negimsta vyriausybės labui; vyriausybės yra organizacijos, sukurtos ir sumanytos žmonių labui. Negali būti pabaigos politinio suverenumo evoliucijai tol, kol atsiras visų žmonių suverenumo vyriausybė. Visi kiti suverenumo tipai yra santykiniai savo verte, tarpiniai savo prasme, ir antraeiliai savo statusu.

^{134:5.17 (1490.3)} Vystantis mokslui, karai taps vis daugiau ir daugiau griaunantys tol, kol jie taps beveik savižudiški visai rasei. Kiek dar reikės pasaulinių karų ir kiek dar nacijų lygų turi žlugti prieš tai, kada žmonės panorės sukurti žmonijos vyriausybę ir pradėti džiaugtis nuolatine taikos palaima ir suklestėjimu, kurie remtųsi geros valios—visą pasaulį apėmusios geros valios—ramybe tarp žmonių?

6. Įstatymas, laisvė, ir suverenitetas

^{134:6.1 (1490.4)} Jeigu vienas žmogus trokšta nepriklausomybės—laisvės—tai jis turi prisiminti, kad *visi* kiti žmonės ilgisi tos pačios laisvės. Tokių laisvę mylinčių mirtingųjų grupės negali drauge gyventi taikiai nepakludamos tokiems įstatymams, taisyklėms, ir reguliavimams, kurie kiekvienam asmeniui suteiktų tokį patį laisvės laipsnį, nors tuo pačiu metu išsaugodami vienodą laisvės laipsnį visiems bičiuliams mirtingiesiems. Jeigu vienas žmogus turi būti absoliučiai laisvas, tuomet kitas žmogus turi tapti absoliučiu vergu. Ir laisvės santykinė prigimtis yra tikra visuomeniniu, ekonominiu, ir politiniu požiūriu. Laisvė yra civilizacijos dovana, kuri tapo įmanoma ĮSTATYMO įgyvendinimo dėka.

^{134:6.2 (1490.5)} Religija padaro įmanomu tai, jog dvasiškai būtų įgyvendinta žmonių brolystė, bet jai bus reikalinga žmonijos vyriausybė tam, kad būtų reguliuojamos visuomeninės, ekonominės, ir politinės problemos, kurios yra susietos su tokiu žmogiškosios laimės ir efektyvumo tikslu.

^{134:6.3 (1490.6)} Tikrai bus karų ir gandų apie karus—nacija kils prieš naciją—tiesiog tol, kol pasaulio politinį suverenitetą yra pasidalinusi ir neteisėtai laiko nacijų-valstybių grupė. Anglija,

Škotija, ir Velsas visada kovojo viena prieš kitą tol, kol savojo suvereniteto atsisakė ir jį perdavė Jungtinei Karalystei.

134:6.4 (1490.7) Kitas pasaulinis karas vadinamąsias suverenias valstybes privers suformuoti kokio nors tipo federaciją, šitaip sukuriant mechanizmą, kuris užkirs kelią mažiems karams, karams tarp mažesniųjų nacijų. Bet globaliniai karai tęsis toliau, kol bus sukurta žmonijos vyriausybė. Globalinis suverenumas užkirs kelią globaliniams karams—jo negali užkirsti niekas kitas.

134:6.5 (1490.8) Tos laisvos keturiasdešimt aštuonios Amerikos valstijos gyvena drauge taikiai. Tarp šitų keturiasdešimt aštuonių valstijų gyventojų yra atstovų iš visų tų įvairių tautybių ir rasių, kurios gyvena visą laiką kariaujančiose Europos nacijose. Šitie amerikiečiai atstovauja viso plataus pasaulio beveik visoms religijoms ir religinėms sektoms ir kultams, ir vis tik čia, Šiaurės Amerikoje, jie gyvena drauge taikiai. Ir visa tai yra įmanoma, dėl to, kad šitos keturiasdešimt aštuonios valstijos atsisakė savojo suvereniteto ir bet kokių minčių apie tariamas atsiskyrimo teises.

134:6.6 (1490.9) Tai nėra ginklavimo ar nusiginklavimo klausimas. Taip pat ir privalomos ar savanoriškos karinės tarnybos klausimas nėra susijęs su šitomis taikos palaikymo pasauliniu mastu problemomis. Jeigu iš stipriųjų nacijų atimsite visas šiuolaikinės mechaninės ginkluotės formas ir visas sprogmenų rūšis, tai jos kovos kumščiais, su akmenimis, ir lazdomis tol, kol įsitvėrusios laikysis apgaulės, jog nacionalinis suverenitetas yra dieviškoji teisė.

134:6.7 (1491.1) Karas nėra žmogaus didelė ir siaubinga liga; karas yra simptomas, pasekmė. Tikroji liga yra nacionalinio suvereniteto virusas.

134:6.8 (1491.2) Urantijos nacijos tikrojo suvereniteto neturėjo; jos niekada neturėjo tokio suvereniteto, kuris jas apgintų nuo pasaulinių karų sunaikinimo ir sugriovimo. Sukurdamos žmonijos globalinę vyriausybę, nacijos neatsisako suvereniteto tokia dalimi, kokia dalimi jos iš tikrųjų sukuria tikrą, bona fide, ir tvirtą pasaulinį suverenitetą, kuris nuo tol visiškai sugebės jas apsaugoti nuo bet kokio karo. Vietinius reikalus tvarkys vietinės vyriausybės; nacionalinius reikalus tvarkys nacionalinės vyriausybės; tarpnacionalinius reikalus administruos pasaulinė vyriausybė.

134:6.9 (1491.3) Pasaulinės taikos negali palaikyti sutartys, diplomatija, užsienio politika, sąjungos, jėgos balansas, arba bet kokios rūšies laikinas pakaitalas, kada yra žongliuojama nacionalizmo suverenitetais. Pasaulinį įstatymą turi sukurti ir įgyvendinti pasaulinė vyriausybė— visos žmonijos suverenitetas

134:6.10 (1491.4) Individas turės nepalyginamai daugiau laisvės, kada jam vadovaus pasaulinė vyriausybė. Šiandien, didžiųjų valstybių piliečiai yra apmokestinami, reguliuojami, ir kontroliuojami beveik despotiškai, ir didelė dalis šito dabartinio kišimosi į individo laisves išnyks, kada nacionalinės vyriausybės savo suverenitetą, susijusį su tarptautiniais reikalais, norės patikėti į globalinės vyriausybės rankas.

134:6.11 (1491.5) Kada valdys globalinė vyriausybė, tada nacionalinėms grupėms bus suteikta tikroji galimybė

įgyvendinti tikrosios demokratijos asmenines laisves ir jomis naudotis. Klaidingai nuomonei apie teisę į apsisprendimą ateis pabaiga. Kada pinigai ir prekyba bus reguliuojami pasauliniu mastu, tada ateis naujoji pasaulinės taikos era. Greitai gali atsirasti pasaulinė kalba, ir atsiras bent jau kažkokia viltis kada nors turėti globalinę religiją—arba religijas, turinčias globalinį požiūrį.

134:6.12 (1491.6) Kolektyvinis saugumas niekada neatneš taikos tol, kol tas kolektyviškumas neapreps visos žmonijos.

134:6.13 (1491.7) Žmonijai atstovaujančios vyriausybės politinis suverenitetas atneš tvirtą taiką žemėje, ir dvasinė žmogaus brolystė amžiams užtikrins gerą valią tarp visų žmonių. Ir nėra jokio kito būdo, kurio dėka gali būti pasiekta taika žemėje ir gėra valia tarp žmonių.

134:6.14 (1491.8) Po Simboitono mirties, jo sūnūs susidūrė su didžiuliais sunkumais, stengdamiesi fakultete išlaikyti ramybę. Jėzaus mokymų pasekmės būtų buvusios daug didesnės, jeigu vėlesnieji mokytojai krikščionys, kurie pateko į Urmijos fakultetą, būtų parodę daugiau išminties ir pademonstravę daugiau pakantumo.

134:6.15 (1491.9) Simboitono vyriausiasis sūnus pagalbos kreipėsi į Abnerį Filadelfijoje, bet Abneris mokytojus parinko labai nesėkmingai tuo, kad jie pasirodė, jog yra nenuolaidūs ir nepripažįstantys kompromisų. Šitie mokytojai stengėsi savo religiją paversti viešpataujančia visų kitų tikėjimų atžvilgiu. Jie niekada neįtarė, jog dažnai minimas vilkstinės vadovo paskaitas buvo pateikęs pats Jėzus.

^{134:6.16} ^(1491.10) Netvarkai fakultete augant, trys broliai savo finansinę paramą nutraukė, ir po penkerių metų mokykla užsidarė. Vėliau ji buvo vėl atidaryta kaip mitraizmo šventykla ir galiausiai visiškai sudegė per vieną iš savo orgiškų šventimų.

7. Trisdešimt pirmieji metai (25 m. po Kr. gim.)

^{134:7.1} ^(1492.1) Kada Jėzus sugrįžo iš kelionės prie Kaspijos jūros, tada jis žinojo, kad jo keliavimai po pasaulį beveik pasibaigė. Iš Palestinos jis dar iškeliavo tikrai vieną kartą, ir tai buvo kelionė į Siriją. Po trumpo apsilankymo Kapernaume, jis nuvyko į Nazaretą, kelioms dienoms pasiliko pavišėti. Balandžio vidurį jis iš Nazareto išėjo į Tirą. Iš ten jis nukeliavo į šiaurę, kelias dienas praleido Sidone, bet galutinis jo tikslas buvo Antiokas.

^{134:7.2} ^(1492.2) Šitie metai buvo tie metai, kada Jėzus vienas klajojo po Palestiną ir Siriją. Per visus šiuos kelionių metus skirtingose šalies vietose jį pažinojo įvairiais vardais: dailidė iš Nazareto, valčių meistras iš Kapernaumo, raštininkas iš Damasko, ir mokytojas iš Aleksandrijos.

^{134:7.3} ^(1492.3) Antioke Žmogaus Sūnus viešėjo ilgiau negu du mėnesius, dirbdamas, stebėdamas, tyrinėdamas, bendraudamas, tarnaudamas, ir visą laiką sužinodamas, kaip gyvena žmogus, kaip jis mąsto, jaučia, ir reaguoja į žmogiškosios egzistencijos aplinką. Per šitą laikotarpį jis tris savaites dirbo palapinių meistru. Antioke jis pasiliko ilgiau negu bet kurioje kitoje vietoje šitos kelionės metu. Po dešimties metų, kada apaštalas Paulius pamokslavo Antioke ir girdėjo savo pasekėjus kalbant apie *Damasko raštininko* doktrinas, jis

ir nenumanė, kad jo mokiniai buvo girdėję paties Mokytojo balsą, ir klausėsi jo paties mokymų.

134:7.4 (1492.4) Iš Antioko Jėzus keliavo pakrante į pietus į Cezarėją, kur jis išbuvo kelias savaites, toliau jis žygiavo į pietus pakrante į Jopą. Iš Jopos jis pasuko į šalies gilumą į Jamniją, Ašdodą, ir Gazą. Iš Gazos jis ėjo dar toliau į Bieršebą, kur prabuvo savaitę.

134:7.5 (1492.5) Tada Jėzus išvyko į paskutiniąją kelionę, kaip privatus asmuo, per Palestinos centrinius regionus, patraukdamas iš Bieršebos pietuose į Daną šiaurėje. Per šią kelionę į šiaurę jis buvo sustojęs Hebrone, Betliejuje (kur jis pamatė savo gimimo vietą), Jeruzalėje (į Betanę jis neužsuko), Bierote, Lebone, Saikare, Šikeme, Samarijoje, Gebe, En-Ganime, Endore, Madone; perėjęs per Magdalą ir Kapernaumą, jis nukeliavo tolyn į šiaurę; ir eidamas į rytus nuo Meromo Vandenių, jis nuėjo per Karatą į Daną, ar Pilypo Cezarėją.

134:7.6 (1492.6) Viduje gyvenantis Minties Derintojas dabar vedė Jėzų taip, kad jis aplenktų žmonių gyvenamas vietas ir eitų aukštyrą į Hermono kalną tam, kad galėtų užbaigti savąjį darbą, įvaldydamas savo žmogiškąjį protą, ir, kad galėtų užbaigti šią užduotį, pasiekdamas visišką pasišventimą savo gyvenimo darbo žemėje likusiai daliai.

134:7.7 (1492.7) Mokytojo žemiškajame gyvenime Urantijoje tai buvo viena iš tų neįprastų ir nepaprastų lūžio akimirkų. Kita ir labai panaši lūžio akimirka buvo tas patyrimas, kurį jis ištvėrė būdamas vienas kalnuose netoli Pelos iškart po savojo krikšto. Šitas atsiskyrimo laikotarpis ant Hermono kalno pažymėjo jo grynai žmogiškosios karjeros užbaigimą, tai yra, mirtingojo

savęs padovanojimo formalų užbaigimą, tuo tarpu vėlesnis atsiskyrimas pažymėjo savęs padovanojimo dieviškesnės fazės pradžia. Ir Jėzus gyveno vienas su Dievu šešias savaites ant Hermono Kalno šlaitų.

8. Gyvenimas ant Hermono kalno

^{134:8.1 (1492.8)} Šiek tiek laiko praleidęs Pilypo Cezarėjos apylinkėse, Jėzus pasiruošė maisto atsargų, ir gavęs nešuliams gyvulį ir vaikiną, vardu Tiglatas, patraukė Damasko keliu į kaimą, kuris kažkada buvo žinomas kaip Bet Jenas Hermono Kalno papėdėje. Čia, netoli rugpjūčio vidurio, 25 m. po Kr. gim., jis įkūrė savo būstinę, ir palikęs atsargas Tiglato apsaugoje, jis lipo vienišais kalno šlaitais. Šitą pirmąją dieną Tiglatas lydėjo Jėzų kylant į kalną iki numatyto taško maždaug 6.000 pėdų aukštyje virš jūros lygio, kur jie iš akmenų sukrovė konteinerį, į kurį Tiglatas turėjo įdėti maisto dukart per savaitę

^{134:8.2 (1493.1)} Pirmąją dieną, po to, kai jis paliko Tiglatą, Jėzus į kalną buvo įkopęs visai nedaug, kada stabtelėjo maldai. Tarp kitų dalykų savo Tėvo jis paprašė, jog serafimą sargą nusiųstų atgal, kad “būtų su Tiglatu.” Jis paprašė, kad jam būtų leista eiti į viršų į savo paskutiniąją kovą su mirtingosios egzistencijos realybėmis vienam. Ir jo prašymas buvo patenkintas. Jis žengė į didįjį išbandymą, vedamas ir palaikomas tikrai viduje gyvenančio savo Derintojo.

^{134:8.3 (1493.2)} Būdamas ant kalno Jėzus valgė kukliai; jis visiškai nieko nevalgė tikrai vieną dieną ar dvi dienas iš eilės. Tos viršžmogiškosios būtybės, kurios susidūrė su juo ant šito kalno, ir su kuriomis jis kovėsi dvasiškai, ir kurias jis visiškai sutriuškino, buvo *realios*; jos buvo jo pagrindiniai priešai

Satanijos sistemoje; jos nebuvo vaizduotės vaiduokliai, atsiradę dėl intelektualių klejimų, kuriuos patiria nusilpęs ir badaujantis mirtingasis, kuris nebegali atskirti tikrovės nuo sutrikusio proto vizijų.

^{134:8.4 (1493.3)} Jėzus rugpjūčio paskutines tris savaites ir rugsėjo pirmas tris savaites praleido ant Hermono Kalno. Per šitas savaites jis užbaigė mirtingojo užduotį, pasiekdamas proto supratimo ir asmenybės kontrolės apskritimus. Per šią komunikacijos su savo dangiškuoju Tėvu laikotarpį viduje gyvenantis Derintojas taip pat užbaigė paskirtą tarnystę. Šito žemės tvarinio mirtingas tikslas buvo pasiektas ten. Beliko tikslai užbaigti proto ir Derintojo baigiamąją suderinimo fazę.

^{134:8.5 (1493.4)} Po daugiau kaip penkių savaitių nepertraukiamos komunikacijos su savuoju Rojaus Tėvu, Jėzus buvo absoliučiai tikras dėl savosios prigimties ir buvo įsitikinęs, kad triumfuos laiko-erdvės asmenybės pasireiškimo materialijų lygių atžvilgiu. Jis visiškai tikėjo, ir nedvejojo apie tai pareikšti, kad jo dieviškoji prigimtis valdo jo žmogiškąją prigimtį.

^{134:8.6 (1493.5)} Kada jo buvimas ant kalno artėjo į pabaigą, tada Jėzus savo Tėvo paklausė, ar jam būtų leista surengti pasitarimą su savo priešais iš Satanijos kaip Žmogaus Sūnui, kaip Jošua Juozapo sūnui. Šitas prašymas buvo patenkintas. Per paskutiniąją savo buvimo ant Hermono Kalno savaitę įvyko didžiulis gundymas, visatos išbandymas. Šėtonas (atstovaujantis Liuciferiui) ir maištaujantis Planetos Princas, Kaligastija, susitiko su Jėzumi ir jie buvo paversti jam visiškai matomais. Ir šitas “gundymas,” šitas baigiamasis žmogiškosios ištikimybės išbandymas maištaujančiųjų asmenybių klaidingų idėjų akivaizdoje, neturėjo nieko bendro su maistu, šventyklų

smiliais bokštais, ar arogantiškais veiksmais. Jis nebuvo susijęs su šito pasaulio karalystėmis, bet reikalą turėjo su galingos ir šlovingos visatos suverenumu. Jūsų įrašų simbolizmas buvo skirtas tiems atsilikusiems amžiams, kada pasaulyje vyravo vaikiškai naivus mąstymas. Ir vėlesniosios kartos turėtų suprasti, kokią didžiulę įtampą patyrė Žmogaus Sūnus tą reikšmingą dieną ant Hermono Kalno.

134:8.7 (1493.6) Į daugybę Liuciferio emisarų pasiūlymų ir kontrpasiūlymų, Jėzus tikrai atsakydavo: “Tebūnie mano Rojaus Tėvo valia, o tave, maištaujantis mano sūnau, tegul Dienų Senieji nuteisia dieviškai. Aš esu tavo tėvas-Kūrėjas; vargu ar tave aš galiu teisti teisingai, o manąjį gailestingumą tu jau atstūmei su panieka. Aš tave perduodu, kad teistų tave didingesnės visatos Teisėjai.”

134:8.8 (1494.1) Į visus Liuciferio siūlomus kompromisus ir laikinas priemones, į visus tokius apgaulingus pasiūlymus, susijusius su savęs padovanojimo įsikūnijimu, Jėzus tikrai atsakydavo: “Tebūnie manojo Tėvo Rojuje valia.” Ir kada šis sunkus išmėginimas pasibaigė, tada atskirtasis serafimas sargas sugrįžo prie Jėzaus ir tarnavo jam.

134:8.9 (1494.2) Vieną popietę baigiantis vasarai, tarp medžių ir gamtos tylumoje, Nebadono Mykolas iškovojo neabejotiną savosios visatos suverenitetą. Tą dieną jis įvykdė užduotį, numatytą Sūnams Kūrėjams, kad iki pilnatvės nugyventų įsikūnijimo gyvenimą mirtingojo kūno pavidalu laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Apie šitą svarbų pasiekimą visatoje nebuvo paskelbta iki jo krikšto dienos, praėjus daug mėnesių po šito, bet iš tikrųjų visa tai įvyko tą dieną ant kalno. Ir kada Jėzus nusileido žemyn, užbaigęs savo buvimą ant

Hermono Kalno, tada Liuciferio maištas Satanijoje ir Kaligastijos atsiskyrimas Urantijoje buvo iš esmės užbaigti. Jėzus buvo įvykdęs paskutiniąją sąlygą, kurią jis turėjo įvykdyti tam, kad pasiektų savosios visatos suverenitetą, kuris pats savaime reguliuoja visų maištininkų statusą ir nulemia, jog su visais tokiais sukilimais ateityje (jeigu jie kada nors įvyks), būtų galima susitvarkyti greitai ir veiksmingai. Todėl, galima matyti, kad vadinamasis Jėzaus “didysis gundymas” įvyko kažkiek laiko iki jo krikšto, o ne tiesiog po to įvykio.

^{134:8.10 (1494.3)} Savo buvimo ant kalno pabaigoje, kada Jėzus leidosi žemyn, jis sutiko Tiglatą, nešantį maistą į viršų į susitikimo vietą. Sakydamas jam sukti atgal, jis teištare: “Poilsio metas baigėsi; aš privalau grįžti prie savojo Tėvo reikalo.” Jis buvo tylus ir labai pasikeitęs žmogus, jiems keliaujant atgal į Daną, kur su šiuo vaikinu jis išsiskyrė, atidavęs jam asilą. Tada jis pasuko į pietus tuo pačiu keliu, kuriuo buvo atėjęs, į Kapernaumą.

9. Laukimo laikas

^{134:9.1 (1494.4)} Dabar buvo beveik vasaros pabaiga, maždaug atpirkimo dienos ir tabernakulių šventės metas. Jėzus Kapernaume per Sabatą surengė šeimyninį pasitarimą, o kitą dieną drauge su Jonu, Zabediejaus sūnumi, iškeliavo į Jeruzalę, apeidami ežerą iš rytų, pereidami per Gerasą, ir toliau eidami į pietus Jordano slėniu. Nors pakeliui jis su savo kompanionu kažkiek bendravo, bet Jonas pastebėjo didžiulį Jėzaus pasikeitimą.

^{134:9.2 (1494.5)} Jėzus ir Jonas apsistojo nakčiai Betanėje pas Lozorių ir jo seseris, kitą rytą anksti išėjo į Jeruzalę. Mieste ir jo

apylinkėse jie praleido beveik tris savaites, bent jau tiek praleido Jonas. Daug dienų į Jeruzalę Jonas nueidavo vienas, tuo tarpu Jėzus vaikščiodavo po netoli esančias kalvas ir daug kartų buvo įsitraukęs į dvasinę komuniją su savoju Tėvu danguje.

134:9.3 (1494.6) Jie abu dalyvavo atpirkimo dienos iškilmingose pamaldose. Iš žydų religinių ritualų visų dienų šitos dienos ceremonijos Joną labai paveikė, bet Jėzus išliko susimąstęs ir tylus žiūrovas. Žmogaus Sūnui šitas spektaklis atrodė apgailėtinas ir keliantis užuojautą. Į visą tai jis žvelgė kaip į Tėvo danguje charakterio ir savybių iškraipymą. Į šitos dienos įvykius jis žiūrėjo kaip į dieviškojo teisingumo faktų ir begalinio gailestingumo tiesų parodiją. Jis degė troškimu paskelbti tikrąją tiesą apie savo Tėvo kupiną meilės charakterį ir gailestingą elgesį visatoje, bet jo ištikimas Pagalbininkas perspėjo jį, kad jo valanda dar neatėjo. Bet tą naktį, Betanėje, Jėzus iš tikrųjų pareiškė daug pastabų, kurios Jonui sukėlė didžiulį nerimą; ir Jonas niekada iki galo nesuprato tikrosios reikšmės to, ką Jėzus pasakė apie tai, ką jie buvo išgirdę tą vakarą.

134:9.4 (1495.1) Jėzus planavo per tabernakulių šventės visą savaitę pasilikti su Jonu. Šitą šventę kasmet švęsavo visoje Palestinoje; tai buvo žydų poilsio metas. Nors Jėzus šita proga surengtuose pasilinksminimuose ir nedalyvavo, bet buvo akivaizdu, kad jam buvo malonu ir kad jis patyrė pasitenkinimą, kada stebėjo iš jaunų ir senų besiliejančią nerūpestingumą ir džiaugsmą.

134:9.5 (1495.2) Šventinės savaitės viduryje ir anksčiau negu pasibaigė linksmybės, Jėzus išsiskyrė su Jonu, sakydamas, kad

jis trokšta pasišalinti į kalnus, kur galėtų geriau palaikyti komuniką su savuoju Rojaus Tėvu. Jonas būtų ėjęs su juo, bet Jėzus atkakliai prašė, kad šis pasiliktų per visą šventimą, tardamas: “Tau nereikia nešti Žmogaus Sūnaus naštos; tik tai sargas turi budėti tuo metu, kada miestas ramiai miega.” Į Jeruzalę Jėzus nebegrižo. Beveik savaitę praleidęs vienas kalnuose netoli Betanės, jis pasuko į Kapernaumą. Pakeliui į namus jis vieną dieną ir vieną naktį praleido vienas ant Gilbojos šlaitų, netoli tos vietos, kur karalius Saulius atėmė sau gyvybę; ir kada jis atėjo į Kapernaumą, tada atrodė linksmesnis, negu buvo tuomet, kai išsiskyrė su Jonu Jeruzalėje.

^{134:9.6 (1495.3)} Kitą rytą Jėzus nuėjo prie skrynios, kurioje laikė savo asmeninius daiktus, kurie buvo likę Zabediejaus dirbtuvėse, užsirišo savo prijuostę, ir ėmė dirbti, sakydamas: “Man reikia būti užsiėmusiam belaukiant, kol ateis manoji valanda.” Ir jis dirbo kelis mėnesius, iki kitų metų sausio mėnesio, valčių dirbtuvėje, kartu su savo broliu Jokūbu. Po šito darbo laikotarpio su Jėzumi, nesvarbu, kokios dvejonės užtemdydavo Jokūbo supratimą apie Žmogaus Sūnaus gyvenimo darbą, bet daugiau jis niekada realiai ir iki galo nebeatsisakė savojo įtikėjimo į Jėzaus misiją.

^{134:9.7 (1495.4)} Per šitą paskutinįjį savo darbo laikotarpį valčių dirbtuvėje, Jėzus daugiausia laiko skyrė kai kurių didesniųjų laivų vidaus apdailai. Bet kokį rankų darbą jis dirbo labai kruopščiai ir atrodė, kad jis patiria pasitenkinimą dėl žmogiškojo laimėjimo, kada užbaigdavo vertą pagyrimo darbo dalį. Nors jis mažai švaistė laiko smulkmenoms, bet jis buvo

uolus darbininkas, kada reikalas būdavo susijęs su bet kokios konkrečios užduoties esminiais dalykais.

^{134:9.8 (1495.5)} Laikui einant, Kapernaumą pasiekė gandai apie Joną, kuris pamokslavo, tuo pačiu metu atgailaujančius krikštydamas Jordane, o Jonas pamokslavo: “Dangaus karalystė yra šalia; atgailaukite ir krikštykitės.” Jėzus klausėsi šitų kalbų, kuomet Jonas dirbdamas lėtai judėjo į šiaurę Jordano slėniu nuo tos brastos per upę, kuri buvo arčiausia prie Jeruzalės. Bet Jėzus dirbo toliau, darė valtis, kol Jonas prieš srovę buvo nukeliavęs palei upę iki tos vietos, kuri buvo netoli Pelos, kitų metų sausio mėnesį, 26 m. po Kr. gim., tuomet jis padėjo savo instrumentus į šalį, pareikšdamas: “Manoji valanda atėjo,” ir netrukus pasirodė prieš Joną, kad jį pakrikštytų.

^{134:9.9 (1495.6)} Bet Jėzus ėmė labai smarkiai keistis. Nedaug iš tų žmonių, kurie buvo bendravę su juo ir kurie buvo sulaukę iš jo pagalbos, kada jis vaikščiojo skersai išilgai po šalį, vėliau iš viso atpažino viešą mokytoją kaip tą patį asmenį, kurį jie pažinojo ir mylėjo kaip privatų individą ankstesniaisiais metais. Ir tam yra priežastis, kad tie žmonės, kurie anksčiau iš jo buvo sulaukę pagalbos, nesugebėjo jo atpažinti vėlesniame viešo ir autoritetingo mokytojo vaidmenyje. Šita proto ir dvasios transformacija vyko ilgai metų metais, ir ji buvo užbaigta jo reikšmingo buvimo ant Hermono Kalno metu.

135 Dokumentas. Jonas Krikštytojas

^{135:0.1 (1496.1)} JONAS Krikštytojas gimė kovo 25 dieną, 7 m. pr. Kr., sutinkamai su tuo pažadu, kurį Gabrielis davė Elžbietai ankstesniųjų metų birželio mėnesį. Elžbieta Gabrielio apsilankymą penkis mėnesius laikė paslapyje; o kada ji

papasakojo savo vyrui, Zakariijui, tai jis labai sunerimo ir jos pasakojimu patikėjo iki galo tikrai po to, kai susapnavo neįprastą sapną, likus maždaug šešioms savaitėms iki Jono gimimo. Išskyrus Gabrielio apsilankymą pas Elžbietą ir Zakarijo sapną, nebuvo nieko neįprasto ar viršgamtiško, kas būtų susiję su Jono Krikštytojo gimimu.

135:0.2 (1496.2) Aštuntąją dieną Joną apipjaustė pagal žydų paprotį. Diena iš dienos ir metai iš metų, jis augo kaip paprastas vaikas mažame kaime, kuris tomis dienomis buvo žinomas kaip Judaho Miestas, maždaug už keturių mylių į vakarus nuo Jeruzalės.

135:0.3 (1496.3) Pats reikšmingiausias įvykis ankstyvojoje Jono vaikystėje buvo viešnagė, kartu su savo tėvais, Jėzaus iš Nazareto šeimoje. Šitas vizitas įvyko birželio mėnesį, 1 m. prieš Kr., kada jis buvo šiek tiek daugiau negu šešerių metų amžiaus.

135:0.4 (1496.4) Sugrįžus iš Nazareto, Jono tėvai pradėjo berniuko sistemingą lavinimą. Šitame mažame kaime sinagogos mokyklos nebuvo; tačiau kadangi Zakarijas buvo šventikas, tai jis buvo gana gerai išsilavinęs, ir Elžbieta buvo daug labiau išsilavinusi negu vidutinė Judėjos moteris; ji taip pat buvo susijusi su dvasininkija, nes buvo “Aarono dukterų” palikuonė. Kadangi Jonas buvo vienintelis vaikas, tai jie daug laiko skyrė jo protiniam ir dvasiniam lavinimui. Zakarijo tarnystės periodai Jeruzalės šventykloje užtrukdavo neilgai, taip, kad jis didelę savo laiko dalį skyrė savojo sūnaus mokymui.

135:0.5 (1496.5) Zakarijas ir Elžbieta turėjo mažą ūkį, kur jie augino avis. Vargu ar iš šitos žemės jie būtų galėję pragyventi, bet

Zakarijas gaudavo nuolatinę pašalpą iš šventyklos lėšų, skirtų dvasininkijai.

1. Jonas tampa nazariečiu

^{135:1.1 (1496.6)} Jonas nelankė jokios mokyklos, kurią būtų užbaigęs keturiolikos metų amžiaus, bet jo tėvai nusprendė, jog būtent šitame amžiuje jam tinka duoti oficialius nazariečio įžadus. Dėl to, Zakarijas ir Elžbieta su sūnumi nuvyko į Engedį, žemyn prie Mirties jūros. Tai buvo nazariečių brolijos pietinė būstinė, ir ten berniukas buvo deramai ir iškilmingai priimtas į šitą ordiną visam gyvenimui. Po šitų ceremonijų ir davęs įžadus, susilaikyti nuo bet kokių svaiginančių gėrimų, leisti augti plaukams, ir neliesti mirusiųjų, su šeima išvyko tolyn į Jeruzalę, kur, prieš šventyklą, Jonas užbaigė paaukojimus, kurių buvo reikalaujama iš tų, kurie duodavo nazariečių įžadus.

^{135:1.2 (1496.7)} Jonas davė visam gyvenimui tuos pačius įžadus, kokius buvo davę įžymieji jo pirmtakai, Samsonas ir paranašas Samuelis. Visam gyvenimui davęs įžadus nazarietis buvo laikomas pašventinta ir šventa asmenybe. Žydai į nazarietį žvelgė beveik su tokia pačia pagarba ir garbinimu, kokie buvo rodomi aukštiesiems šventikams, ir tai nebuvo keista, kadangi visam gyvenimui pasišventusieji nazariečiai buvo vieninteliai asmenys, išskyrus aukštuosius šventikus, kuriems visada buvo leidžiama šventykloje įeiti į šventybių šventybę.

^{135:1.3 (1497.1)} Jonas sugrįžo iš Jeruzalės namo, kad prižiūrėtų savo tėvo avis ir išaugtų į stiprų kilnaus charakterio vyrą.

^{135:1.4 (1497.2)} Sulaukus šešiolikos metų, Jonui, dėl to, jog skaitė apie Eliją, didžiulį įspūdį padarė Karmelio Kalno pranašas ir jis

nusprendė nešioti jo stiliaus drabužį. Nuo tos dienos Jonas visada dėvėjo plaukuotą aprėdą su odiniu diržu. Šešiolikos metų jis buvo aukštesnis negu šešių pėdų ir beveik visiškai užaugęs. Su savo ilgais laisvai krentančiais plaukais ir savita maniera rengtis jis iš tikrųjų buvo spalvingas jaunuolis. Ir jo tėvai iš savo vienintelio sūnaus, pažadėtojo vaikelio ir visam gyvenimui davusio nazariečio įžadus, tikėjosi didingų dalykų.

2. Zakarijo mirtis

^{135:2.1 (1497.3)} Po kelis mėnesius trukusios ligos Zakarijas mirė liepos mėnesį, 12 m. po Kr. gim., kada Jonui buvo ką tik suėję aštuoniolika metų. Tai buvo labai kėbli padėtis Jonui, nes nazariečio įžadas draudė prisiliesti prie mirusiojo, net ir savo paties šeimoje. Nors Jonas ir stengėsi laikytis savo priesaikos suvaržymų, kad nesusiteptų nuo mirusiojo, bet jis abejojo, jog tiems nazariečių ordino reikalavimams pakluso iki galo; dėl to, po savo tėvo laidotuvių jis nuėjo į Jeruzalę, kur moterų sekcijos nazariečių kampe pasiūlė aukų, reikalingų savajam apvalymui.

^{135:2.2 (1497.4)} Šitų metų rugsėjo mėnesį Elžbieta ir Jonas nukeliavo į Nazaretą, kad aplankyti Mariją ir Jėzų. Jonas jau buvo beveik nusprendęs savo gyvenimo darbą pradėti, bet jį perspėjo ne tik Jėzaus žodžiai, bet taip pat ir jo pavyzdys, sugrįžti namo, rūpintis savo motina, ir laukti “Tėvo valandos atėjimo.” Šito malonaus apsilankymo pabaigoje su Jėzumi ir Marija atsisveikinęs, Jonas daugiau Jėzaus nebematė iki jo krikšto Jordano upėje.

^{135:2.3 (1497.5)} Jonas ir Elžbieta sugrįžo namo ir ėmė rengti planus ateičiai. Kadangi Jonas atsisakė imti šventiko pašalpą, priklausančią jam iš šventyklos lėšų, tai baigiantis antriesiems

metams savo namą jie buvo praradę; taigi jie nusprendė traukti su savo avių banda į pietus. Dėl to, tą vasarą, kai Jonui suėjo dvidešimt metų, jie iškeliavo į Hebroną. Vadinamuosiuose “Judėjos tyrlaukiuose” Jonas ganė savo avis palei upelį, kuris buvo intakas į didesnę upę, prie Engedžio įtekančią į Mirties jūrą. Engedžio kolonijoje buvo ne tikrai visam gyvenimui ir kuriam nors laikotarpiui įšventinti nazariečiai, bet daug ir kitokių asketiškų piemenų, kurie susirinkdavo šitame regione su savo bandomis ir bičiuliaudavosi su nazariečių brolija. Jie išsilaikydavo augindami avis ir iš dovanų, kurias turtingi žydai padovanodavo ordinui.

^{135:2.4 (1497.6)} Laikui einant, Jonas vis rečiau sugrįždavo į Hebroną, tuo tarpu jis vis dažniau ėmė lankytis Engedyje. Jis tiek skyrėsi nuo nazariečių daugumos, kad jam buvo labai sunku artimai bičiuliauti ir su brolija. Bet jam labai patiko Abneris, pripažintas Engedžio kolonijos lyderis ir vadovas.

3. Piemens gyvenimas

^{135:3.1 (1497.7)} Šitame mažo upelio slėnyje Jonas pastatė ne mažiau kaip tuziną akmeninių priedangų ir naktinių užtvartų iš vienas ant kito sudėtų akmenų, kuriose jis galėjo stebėti ir saugoti savo avių ir ožkų bandas. Jono kaip piemens gyvenimas leido jam daug laiko paskirti apmąstymams. Jis ilgai šnekėdavosi su Ezda, našlaičiu berniuku iš Betzuro, kurį jis tam tikra prasme buvo įsisūnijęs, ir kuris ganydavo bandas, kada jis išvykdavo į Hebroną aplankyti savo motinos ir parduoti avių, o taip pat kada nueidavo į Engedį į Sabato pamaldas. Jonas ir berniukas gyveno paprastai, maitinosi aviena, ožkų pienu, laukiniu medumi, ir to regiono valgomais skėriais. Šitą, jų įprastą dietą,

papildydavo atsargos, kurias kartas nuo karto atsinešdavo iš Hebrono ir Engedžio.

135:3.2 (1498.1) Elžbieta perteikdavo Jonui informaciją apie Palestinos ir pasaulio reikalus, ir jo įsitikinimas vis gilėjo ir gilėjo, kad sparčiai artėja tas metas, kada senoji tvarka turi pasibaigti; kad jis turi tapti artėjančio naujojo amžiaus, “dangaus karalystės,” šaukliu. Šitam atšiauriam piemeniui labai patiko Pranašo Danieliaus rašymai. Jis šimtus kartų skaitė Danieliaus aprašymą apie didingą įvaizdį, kuris, kaip jam buvo pasakojęs Zakarijas, pavaizdavo pasaulio didžiųjų karalysčių, pradedant Babilonu, po to Persija, Graikija, ir galiausiai Roma, istoriją. Jonas suvokė, kad jau Romą sudarė tokios daugiakalbės tautos ir rasės, kad ji niekada negalės tapti stipriai suvienyta ir tvirtai sutelkta imperija. Jis manė, kad Roma jau tuomet buvo padalinta į Siriją, Egiptą, Palestiną, ir kitas provincijas; ir tada jis toliau skaitė, jog “šitų karalių laikais dangiškasis Dievas iš tiesų įkurs karalystę, kuri tikrai niekada nebus sunaikinta. Ir šitoji karalystė nebus palikta kitai tautai, bet ji sugriaus ir pasiglemš šitas karalystes, ir tikrai ji išliks amžinai.” “Ir ten jam buvo suteikta valdžia ir šlovė ir tokia karalystė, kurioje visos tautos, nacijos, ir kalbos tikrai tarnaus jam. Jo valdžia yra amžinai trunkantis viešpatavimas, kuris tikrai niekada neišnyks, o jo karalystė tikrai niekada nebus sunaikinta.” “Ir ta karalystė ir viešpatavimas ir tos karalystės didybė po visu dangumi bus suteikti Paties Aukštojo, kurio karalystė yra amžinoji karalystė, ir visi valdovai tarnaus ir paklus jam, šventųjų tautai.”

135:3.3 (1498.2) Jonas niekada nesugebėjo iki galo susidoroti su tuo susipainiojimu, kurį sukėlė tai, ką jis buvo girdėjęs apie Jėzų iš

savo tėvų ir ką jis sužinojo, perskaitęs šitas vietas iš Raštų. Iš Danieliaus jis skaitė: “Naktį aš mačiau vizijas, ir, štai, vienas panašus į Žmogaus Sūnų atėjo su dangaus debesimis, ir jam buvo suteikta valdžia ir šlovė ir karalystė.” Bet šitie pranašo žodžiai nesiderino su tuo, ko jį buvo mokę tėvai. Taip pat ir jo pokalbis su Jėzumi, kuomet jį aplankė sulaukęs aštuoniolikos metų, nesiderino su Raštų teiginiais. Nepaisant šito susipainiojimo, per savo visą suglumimo laikmetį jo motina tikino jį, kad jo tolیمasis pusbrolis, Jėzus iš Nazareto, yra tas tikrasis Mesijas, kad jis atėjo tam, kad užimtų Dovydo sostą, ir kad jis (Jonas) turi tapti jo išankstiniu šaukliu ir pagrindiniu rėmėju.

^{135:3.4 (1498.3)} Iš viso to, ką Jonas buvo girdėjęs apie Romos ydas ir blogybes ir apie imperijos palaidumą ir moralinį bergždumą, iš to, ką jis žinojo apie Erodo Atipo ir Judėjos valdovų piktadarybes, jis buvo linkęs patikėti tuo, kad artinasi epochos pabaiga. Šitam atšiauriam ir kilniam gamtos vaikui atrodė, jog pasaulis pribrendo žmogaus epochos pabaigai ir naujosios ir dieviškosios epochos—dangaus karalystės—aušrai. Jono širdyje augo jausmas, kad jis turi būti paskutinytis iš senųjų pranašų ir pirmasis iš naujųjų. Ir jis tiesiog virpėjo nuo kylančio entuziazmo išeiti ir visiems žmonėms skelbti: “Atgailaukite! Teisingai elkitės su Dievu! Pasiruoškite pabaigai; pasirenkite žemiškųjų reikalų naujosios ir amžinosios tvarkos, dangaus karalystės, atėjimui.”

4. Elžbietos mirtis

^{135:4.1 (1499.1)} Rugpjūčio 17 dieną, 22 m. po Kr. gim., kada Jonui buvo dvidešimt aštuoneri metai, netikėtai mirė jo motina. Elžbietos draugai, žinodami apie nazariečių apribojimus

neprisiliesti prie mirusiojo, net ir savojoje šeimoje, viskuo pasirūpino Elžbietos laidotuvėmis prieš pasiųsdami žinią Jonui. Kada jis gavo žinią apie motinos mirtį, tada Ezdai nurodė bandą ginti į Engedį, o pats išvyko į Hebroną.

^{135:4.2 (1499.2)} Po motinos laidotuvių sugrįžęs į Engedį, savo bandas jis padovanojo brolijai ir kuriam laikui iš išorinio pasaulio pasitraukė ir tuo metu pasninkavo ir meldėsi. Jonas žinojo tiktai senuosius būdus, kaip priartėti prie dieviškumo; jis žinojo tiktai tą, ką apie tai rašė Elijas, Samuelis, ir Danielius. Elijas buvo jo pranašas idealas. Elijas buvo pirmasis iš Izraelio mokytojų, kuris buvo laikomas pranašu, ir Jonas iš tikrųjų tikėjo, kad jis turi būti paskutinysis iš šitos ilgos ir įžymios dangiškųjų pasiuntinių eilės.

^{135:4.3 (1499.3)} Dvejus su puse metų Jonas gyveno Engedyje, ir didžiąją brolijos dalį jis įtikino, jog “epochos pabaiga yra šalia”; jog “netrukus turi ateiti dangiškoji karalystė.” Ir jo visas ankstyvasis mokymas rėmėsi tuometine žydų idėja ir samprata apie Mesiją, kuris yra pažadėtasis žydų nacijos išlaisvintojas iš pagoniškųjų valdovų viešpatavimo.

^{135:4.4 (1499.4)} Per visą šitą laikotarpį Jonas daug skaitė iš tų šventųjų užrašų, kuriuos surado nazariečių namuose Engedyje. Jam ypač didžiulį įspūdį paliko Isajas ir Malakis, paskutinysis iš iki to laiko buvusių pranašų. Jis perskaitė ir vėl ir vėl skaitė paskutiniuosius penkis skyrius iš Isajo, ir tikėjo šitomis pranašystėmis. Tada jis imdavo skaityti iš Malakio: “Stebėk, aš tikrai atsiųsiu tau pranašą Eliją prieš ateinant Viešpaties didingai ir siaubingai dienai; ir jis tikrai atsuks tėvų širdis į savuosius vaikus, o vaikų širdis atsuks į savuosius tėvus, kad aš neateičiau ir nesmogčiau žemei prakeikimu.” Ir būtent tiktai

šitas Malakio pažadas, kad Elijas sugrįš, ir sulaikė Joną nuo to, kad jis pradėtų pamokslauti apie dangaus karalystės atėjimą ir įspėtų savo bičiulius žydus, kad jie bėgtų nuo būsimo įniršio. Jonas buvo pribrendęs žinios apie ateinančią karalystę skelbimui, bet šitas lūkestis, susietas su Elijo atėjimu, sulaikė jį nuo šito žingsnio daugiau negu dvejus metus. Jis žinojo, kad jis nėra Elijas. Ką Malakis turėjo galvoje? Ar ši pranašystė turėjo tiesioginę ar perkeltinę prasmę? Kaip jis galėtų sužinoti tiesą? Pagaliau jis išdrįso galvoti taip, kadangi pirmasis iš pranašų buvo vadinamas Eliju, tai paskutinysis turėtų būti žinomas, galiausiai, tuo pačiu vardu. Nepaisant šito, jis turėjo abejonių, pakankamų abejonių, kad jam užkirstų kelią kada nors pasivadinti Elijumi.

^{135:4,5 (1499.5)} Būtent dėl Elijo įtakos Jonas pasinaudojo jo metodu, kad tiesiai ir šiurkštakai užsipultų savo amžininkų nuodėmes ir ydas. Jis stengėsi rengtis kaip Elijas ir mėgino kalbėti kaip Elijas; ir kiekvienu išoriniu aspektu jis buvo panašus į senovės pranašą. Jis buvo tiesiog toks tvirtas ir spalvingas gamtos vaikas, tiesiog toks bebaimis ir drąsus teisumo pamokslininkas. Jonas nebuvo nemokytas, iš tiesų jis gerai žinojo žydų šventuosius raštus, bet vargu ar jis buvo kultūringas. Jis buvo skaidrus mąstytojas, stiprus oratorius, ir ugningas pasmerkėjas. Vargu ar jis buvo pavyzdys savo amžiui, bet jis buvo iškalingas barėjas.

^{135:4,6 (1499.6)} Pagaliau jis išmąstė naujojo amžiaus, Dievo karalystės, skelbimo būdą; jis nusprendė, jog turi tapti Mesijo šaukliu; jis atmetė visas dvejonas ir iš Engedžio išvyko vieną kovo mėnesio dieną, 25 m. po Kr. gim., kad pradėtų savo trumpą, bet nuostabią viešo pamokslininko karjerą.

5. Dievo karalystė

^{135:5.1 (1500.1)} Tam, kad būtų galima suprasti Jono žinią, vertėtų paaiškinti žydų tautos statusą tuo metu, kada jis pasirodė veiklos arenoje. Jau beveik šimtą metų visas Izraelis buvo sunkioje padėtyje; jie niekaip negalėjo paaiškinti, kodėl jie nuolat yra pavergti pagoniškųjų valdovų. Argi Mozė nemokė, jog už teisumą visada yra atlyginama klestėjimu ir galia? Argi jie nebuvo Dievo išrinktoji tauta? Kodėl Dovydo sostas buvo apleistas ir tuščias? Mozės doktrinų ir pranašų pamokymų šviesoje žydams buvo sunku paaiškinti savo ilgai trunkantį nacionalinį nykimą.

^{135:5.2 (1500.2)} Maždaug prieš vieną šimtą metų iki Jėzaus ir Jono laikų Palestinoje iškilo nauja religinių mokytojų mokykla, apokalipsiečių. Šitie naujieji mokytojai sukūrė tikėjimo sistemą, kuri paaiškino žydų kančias ir pažeminimą remiantis tuo, kad jie buvo baudžiami už nacijos nuodėmes. Jie sugrįžo prie gerai žinomų priežasčių, skirtų tam, jog paaiškintų ankstesniųjų laikų nelaisvę Babilone ir kitas nelaisves. Bet, taip mokė apokalipsiečiai, Izraelis turėtų išlaikyti dvasią; jų kančių dienos beveik pasibaigė; Dievo išrinktosios tautos bausmė yra beveik pasibaigusi; Dievo kantrybė pagonims užsieniečiams yra beveik išsemta. Romėnų valdymo galas buvo sinonimiškas epochos pabaigai, tam tikra prasme, pasaulio pabaigai. Šitie naujieji mokytojai labai rėmėsi Danieliaus pranašystėmis, ir jie nuolat mokė, jog kūrinija netrukus turi įžengti į baigiamąjį etapą; šito pasaulio karalystės netrukus turi tapti Dievo karalyste. Tų laikų žydų protas suteikė būtent tokią prasmę tai frazei—dangaus karalystė—kuri eina per visus tiek Jono, tiek Jėzaus mokymus. Palestinos žydams frazė “dangaus karalystė” turėjo vienintelę prasmę: absoliučiai teisingą valstybę, kurioje

Dievas (Mesijas) valdys žemės nacijas tobula valdžia, lygiai taip, kaip jis valdo danguje—“Tebūnie Tavoji valia žemėje kaip ir danguje.”

135:5.3 (1500.3) Jono dienomis visi žydai su viltimi klausė, “Kaip greitai ateis dangaus karalystė?” Apskritai visur buvo jaučiama, kad pagonių nacijų valdymo pabaiga artėja. Visoje žydijoje buvo gyva viltis ir didžiuliai lūkesčiai, jog amžių troškimas išsipildys šitos kartos gyvenimo tarpsnyje.

135:5.4 (1500.4) Nors žydų nuomonės dėl ateinančios karalystės pobūdžio labai išsiskyrė, bet jie sutarė dėl to, jog tas įvykis artėja, yra netoli, net visai prie slenksčio. Daug tų, kurie skaitė Senąjį Testamentą, tiesiogine prasme su viltimi laukė naujojo karaliaus Palestinoje, atgimusios žydų nacijos, išvaduotos iš priešų, ir vadovaujamos karaliaus Dovydo perėmėjo, Mesijo, kuris greitai bus pripažintas teisėtu ir teisingu viso pasaulio valdovu. Kita, nors ir mažesnė, pamaldžių žydų grupė laikėsi visiškai skirtingo požiūrio į šitą Dievo karalystę. Jie mokė, kad ateinanti karalystė yra ne iš šito pasaulio, kad pasaulis artėja prie savo tikrosios pabaigos, ir, kad “naujasis dangus ir naujoji žemė” turi paskelbti apie Dievo karalystės sukūrimą; kad šitoji karalystė turi viešpatauti amžinai, kad nuodėmė turi išnykti, ir, kad naujosios karalystės gyventojai turi tapti nemirtingi, patirdami šitą nesibaigiančią palaimą.

135:5.5 (1500.5) Visi sutarė, kad kažkoks drastiškas išvalymas ar apšvarinanti bausmė būtinai turi eiti prieš naujosios karalystės įkūrimą žemėje. Tiesioginio požiūrio atstovai mokė, kad prasidės pasaulinis karas, kuris visus netikinčiuosius sunaikins, tuo tarpu ištikimieji pasieks visuotiną ir amžiną pergalę. Dvasinio požiūrio atstovai mokė, kad apie tą karalystę paskelbs

Dievo didysis nuosprendis, kuris neteisiuosius nužemins tiek, kad jie gaus pelnytą bausmę ir bus galutinai sunaikinti, tuo pačiu metu išrinktosios tautos tikintieji šventieji bus iškelti į garbės ir valdžios aukštas vietas su Žmogaus Sūnumi, kuris atpirktas nacijas valdys Dievo vardu. Ir šita pastaroji grupė net tikėjo, kad į naujosios karalystės draugiją galėtų būti priimta ir daug pamaldžių pagonių.

^{135:5.6 (1501.1)} Kai kurie žydai laikėsi nuomonės, jog Dievas šitą naująją karalystę galbūt gali įkurti tiesiogiai ir dieviškai įsikišdamas, bet milžiniška dauguma tikėjo, kad jis suteiks kokį nors atstovaujantį tarpininką, Mesiją. Ir tai buvo vienintelė įmanoma reikšmė, kurią Mesijo terminas galėjo sukelti žydų protui Jono ir Jėzaus kartoje. *Mesiju* tikrai nebuvo galima laikyti to, kuris vien tiktai mokė Dievo valios ir skelbė būtinybę gyventi teisingai. Visiems tokiems šventiesiems asmenims žydai davė *pranašo* vardą. Mesijas turėjo būti daugiau negu pranašas; Mesijas turėjo įkurti naująją karalystę—Dievo karalystę. Tas, kuriam šito padaryti nepavyko, negalėjo būti Mesijas tradicine žydų prasme.

^{135:5.7 (1500.7)} Kas galėtų būti šitas Mesijas? Vėl žydų mokytojų nuomonės išsiskyrė. Senesnieji mokytojai laikėsi doktrinos apie Dovydo sūnų. Naujieji mokė, kadangi naujoji karalystė yra dangiškoji karalystė, tai naujasis valdovas taip pat galėtų būti dieviškoji asmenybė, ta asmenybė, kuri ilgą laiką sėdėjo danguje Dievui iš dešinės. Ir, kad ir kaip tai gali atrodyti keista, bet tie, kurie naujosios karalystės valdovą suvokė šitaip, į jį žiūrėjo ne kaip į žmogiškąjį Mesiją, ne tiesiog kaip į *žmogų*, bet kaip į “Žmogaus Sūnų”—Dievo Sūnų—dangiškąjį Prinčą, kuris ilgai laukė, kad šitokiu būdu pradėtų vadovauti atnaujintai

žemei. Tokia buvo žydų pasaulio religinė aplinka tada, kada Jonas pradėjo skelbti: “Atgailaukite, nes dangaus karalystė yra šalia.”

^{135:5.8 (1500.8)} Dėl to akivaizdu, kad Jono skelbimas apie karalystės atėjimą tų, kurie klausėsi jo aistringų pamokslavimo, mintyse sukėlė ne mažiau kaip pusę tuzino skirtingų prasmų. Bet nesvarbu, kokią reikšmę jie suteikė toms frazėms, kurias vartojo Jonas, kiekvieną iš šitų įvairių grupių, belaukiančių žydų karalystės, suintrigavo šito teisumo ir atgailavimo nuoširdaus, entuziastingo, šiurkštaus pamokslininko, kuris taip iškilmingai perspėdavo savo klausytojus “bėgti nuo to įtūžio, kuris ateis,” raginimai.

6. Jonas pradeda pamokslauti

^{135:6.1 (1501.4)} Kovo mėnesio pradžioje, 25 m. po Kr. gim., Jonas keliavo Mirties jūros vakarine pakrante ir palei Jordano upę prieš srovę iki tos senosios brastos priešais Jerichą, per kurią Jošua ir Izraelio vaikai perėjo tada, kada į pažadėtąją žemę įžengė pirmą kartą; ir perėjęs į kitą upės krantą, jis įsikūrė netoli brastos ir pradėjo pamokslauti tiems žmonėms, kurie brisdavo per upę į vieną ir į kitą pusę. Šia brasta palyginus su kitais perėjimais per Jordano upę buvo naudojama dažniausia.

^{135:6.2 (1501.5)} Visiems, kurie girdėjo Joną, buvo akivaizdu, kad jis yra daugiau negu pamokslininkas. Didžioji dauguma tų, kurie klausėsi šito keistojo vyro, kuris buvo atėjęs iš Judėjos tyrų, nueidavo tikėdami, kad jie klausėsi pranašo balso. Niekas nuostabaus, jog šitų išvargintų ir puoselėjusių viltį žydų sielas toks reiškinys giliai sujaudino. Niekada per visą žydų istoriją tikintieji Abraomo vaikai taip netroško “Izraelio sutelkimo”

arba taip karštai nelaukė “karalystės atstatymo.” Niekada per visą žydų istoriją Jono žinia, “dangaus karalystė yra šalia,” nebūtų galėjusi taip giliai ir visuotinai patraukti, kaip patraukė būtent tuo metu, kada jis taip paslaptinai pasirodė ant Jordano upės šitos pietinės brastos kranto.

^{135:6.3 (1502.1)} Jis buvo iš piemenų, kaip Amosas. Jis buvo apsirengęs kaip senovės Elijas, ir jis griaudėjo savo priekaištus ir liejo perspėjimus “Elijo dvasia ir galia.” Nieko nuostabaus, jog šitas keistasis pamokslininkas sukėlė galingą sujudimą visoje Palestinoje, kada keliauninkai naujieną apie jo pamokslavimą prie Jordano nešė tolyn.

^{135:6.4 (1502.2)} Buvo dar vienas ir *naujas* bruožas, susijęs su šito nazariečio pamokslininko darbu: Jis kiekvieną iš savo tikinčiųjų Jordano upėje pakrikštydavo, “kad būtų atleistos nuodėmės.” Nors tarp žydų krikštijimas nebuvo nauja ceremonija, bet jie niekada nebuvo matę, kad ji būtų tokia, kokios laikėsi Jonas. Ilgą laiką buvo laikomasi papročio šitaip krikštyti pagonis atsivertėlius, kad jie būtų priimti į šventyklos išorinio kiemo draugiją, bet niekada anksčiau nebuvo prašoma, kad patys žydai krikštytųsi dėl atgailos. Tiktai penkiolika mėnesių praėjo nuo to meto, kada Jonas pradėjo pamokslauti ir krikštyti ir kada jis buvo suimtas ir įkalintas Erodo Antipo įsakymu, bet per šitą trumpą laiką jis pakrikštijo gerokai daugiau negu vieną šimtą tūkstančių atgailaujančiųjų.

^{135:6.5 (1502.3)} Jonas pamokslavo keturis mėnesius ties Betanės brasta prieš pajudėdamas į šiaurę link Jordano upės aukštupio. Dešimtys tūkstančių klausytojų, kai kurie smalsūs, bet daugelis nuoširdūs ir rimti, jo pasiklausyti ateidavo iš Judėjos, Perėjos, ir Samarijos visų kraštų. Kažkiek jų ateidavo net iš Galilėjos.

^{135:6.6 (1502.4)} Šitų metų gegužės mėnesį, tuo metu, kada jis tebebuvo prie Betanės brastos, šventikai ir levitai pasiuntė delegaciją, kad pasiteirautų Jono, ar jis tvirtina, jog yra Mesijas, ir kas jam suteikė teisę pamokslauti. Jonas šitiems klausiantiems atsakė: “Eikite ir pasakykite savo šeiminkams, kad jūs girdėjote ‘balsą to, kuris šaukia tyruose,’ kaip sakė pranašas, tardamas, ‘parenkite Viešpaties kelią, paruoškite tiesų kelią mūsų Dievui. Kiekvienas slėnys tikrai bus užpildytas, ir kiekvienas kalnas ir kiekviena kalva tikrai bus paversti žemais; kalvota žemė taps lyguma, tuo tarpu sunkiai praeinamos vietos tikrai taps lygiu slėniu; ir visi materialūs kūnai tikrai pamatys Dievo išgelbėjimą.”.

^{135:6.7 (1502.5)} Jonas buvo drąsus, bet netaktiškas pamokslininkas. Vieną dieną, kada jis pamokslavo ir krikštijo Jordano vakariniame krante, pasikrikštyti atėjo grupė fariziejų ir keli sedukiečiai. Prieš įvesdamas juos į vandenį, Jonas, kreipdamasis į juos kaip į grupę, tarė: “Kas perspėjo jus bėgti kaip angis prieš gaisrą, nuo įniršio, kuris bus? Aš jus tikrai pakrikštysiu, bet įspėju jus, kad vestumėte vaisius, kurie būtų verti nuoširdžios atgailos, jeigu norite gauti atleidimą už savąsias nuodėmes. Nepasakokite man, jog Abraomas yra jūsų tėvas. Aš pareiškiu, kad Dievas iš šitų dvylikos akmenų, esančių čia prieš jus, sugeba sukurti vertus vaikus Abraomui. Ir net dabar kirvis yra nuleistas iki pat pačių medžio šaknų. Kiekvienas medis, nevedantis gero vaisiaus, yra pasmerktas, kad jį nukirstų ir įmestų į ugnį.” (Tie dvylika akmenų, kuriuos jis turėjo minty, buvo tie žinomi memorialiniai akmenys, kuriuos Jošua sudėjo kaip atminimą apie tai, kad šitoje pačioje vietoje perėjo “dvylika genčių,” kada jos pirmą kartą įžengė į pažadėtąją žemę.)

^{135:6.8 (1502.6)} Savo mokiniams Jonas rengdavo pamokas, kurių metu iki smulkmenų juos mokė naujojo gyvenimo ir stengėsi atsakyti į daugybę jų klausimų. Jis mokytojams patarė, kad jie mokytų remdamiesi tiek įstatymo dvasia, tiek ir įstatymo raide. Turtinguosius jis mokė, kad jie pamaitintų vargšus; mokesčių rinkėjams jis sakė: "Imkite ne daugiau už tai, kas jums priklauso." Kareiviams jis sakė: "Nenaudokite prievartos ir nieko nereikalaukite neteisėtai—pasitenkinkite savuoju užmokesčiu." Tuo tarpu visiems jis patardavo: "Pasiruoškite amžiaus pabaigai—dangaus karalystė yra šalia."

7. Jonas keliauna į šiaurę

^{135:7.1 (1503.1)} Jono mintys apie ateinančią karalystę ir jos karalių tebebuvo supainiotos. Kuo ilgiau jis pamokslavo, tuo labiau jis painiojosi, bet niekada šitas intelektualus netikrumas, susijęs su ateinančios karalystės prigimtimi, nė mažiausiu laipsniu nesumažino jo įsitikinimo, kad karalystė tikrai pasirodys tuoj pat. Jono protas galėjo būti suglumęs, bet dvasioje jis niekada nebuvo pasimetęs. Jis neturėjo jokių abejonių dėl karalystės atėjimo, bet jis toli gražu nebuvo tikras dėl to, ar Jėzus turi ar neturi būti tos karalystės valdovas. Kol Jonas laikėsi minties apie Dovydo sosto atstatymą, savo tėvų mokymo, kad Jėzus, gimęs Dovydo Mieste, turi būti tas ilgai lauktasis išlaisvintojas, tol viskas atrodė nuoseklu; bet tomis akimirkomis, kada jis daugiau linko į doktriną apie dvasinę karalystę ir laikinojo amžiaus žemėje pabaigą, tada jis labai abejojo dėl to, koki vaidmenį šituose įvykiuose vaidins Jėzus. Kartais jis suabejodavo dėl visko, bet neilgam. Jis iš tikrųjų troško, kad apie visa tai galėtų pasikalbėti su savo pusbroliu, bet tai prieštaravo jų išreikštam susitarimui.

^{135:7.2 (1503.2)} Kada Jonas keliavo į šiaurę, tada jis daug mąstė apie Jėzų. Jis buvo sustojęs daugiau negu dešimtyje vietų bekeliaudamas į viršų palei Jordano upę. Būtent Adome jis pirmą kartą paminėjo “kitą, kuris turi ateiti po manęs,” atsakydamas į tiesų klausimą, kurį jam uždavė jo mokinys: “Ar tu esi Mesijas?” Ir jis toliau tęsė: “Po manęs ateis tas, kuris yra didingesnis už mane, aš nesu vertas, kad jam pasilenkęs atriščiau sandalų raiščius. Aš jus krikštiju vandeniu, bet jis jus krikštis Šventąja Dvasia. Ir savo semtuvą jis laiko rankoje, kad labai švariai išvalytų klojimą, jis surinks tuos kviečius į svirną, o pelus sudegins nuosprendžio ugnimi.”

^{135:7.3 (1503.3)} Atsakydamas į savo mokinių klausimus, Jonas toliau plėtė savo mokymus, diena iš dienos papildydamas tuo, kas buvo naudinga ir kas guodė, palyginus su jo ankstyvąja ir paslaptinę žinia: ”Atgailaukite ir krikštykitės.” Iki šito laiko ėmė eiti minios iš Galilėjos ir Dekapolio. Dešimtys nuoširdžių tikinčiųjų diena po dienos leido laiką su savo mylimu mokytoju.

8. Jėzaus ir Jono susitikimas

^{135:8.1 (1503.4)} Iki gruodžio mėnesio, 25 m. po Kr. gim., kada Jonas, keliaudamas prieš srovę palei Jordano upę, pasiekė Pelos apylinkes, tada jo šlovė buvo išplitusi po visą Palestiną, o jo darbas buvo tapęs pagrindine pašnekesių tema visuose miestuose aplink Galilėjos ežerą. Jėzus palankiai atsiliepė apie Jono žinią, ir dėl to didelė dalis Kapernaumo gyventojų prisijungė prie Jono atgailavimo ir krikšto kulto. Zabediejaus sūnūs žvejai Jokūbas ir Jonas nuėjo pasikrikštyti gruodžio mėnesį, neužilgo po to, kada Jonas užėmė savo pamokslavimo vietą prie Pelos. Jie pas Joną nueidavo kartą per savaitę ir Jėzui

atnešdavo šviežių ir iš pirmųjų lūpų žinių apie šito evangelininko darbą.

135:8.2 (1503.5) Jėzaus broliai Jokūbas ir Judas pasišnekėdavo, kad nueis pas Joną pasikrikštyti; ir dabar, kada Judas buvo atvykęs į Kapernaumą į Sabato pamaldas, tiek jis, tiek Jokūbas, išklausę Jėzaus kalbos sinagogoje, nusprendė dėl savo planų pasitarti su juo. Tai buvo šeštadienio naktį, sausio mėnesio 12 dieną, 26 m. po Kr. gim. Jėzus paprašė šitą diskusiją atidėti iki kitos dienos, kada jis duos jiems savo atsakymą. Tą naktį jis labai mažai miegojo artimai bendraudamas su Tėvu danguje. Jis buvo pasirūpinęs, kad vidurdienio priešpiečius pavalgytų su savo broliais ir jiems duotų patarimą dėl to, kad juos pakrikštytų Jonas. Tą sekmadienio rytą Jėzus dirbo kaip paprastai valčių dirbtuvėje. Jokūbas ir Judas buvo atėję su priešpiečiais ir jo laukė medienos sandėlyje, nes dar nebuvo atėjęs metas vidurdienio pertraukai, o jie žinojo, kad Jėzus tokių dalykų labai laikėsi.

135:8.3 (1504.1) Pieš pat vidurdienio poilsį Jėzus padėjo įrankius, nusiėmė savo darbinę prijuostę ir trims darbininkams, patalpoje buvusiems su juo, paprasčiausiai tepasakė: “Manoji valanda atėjo.” Jis nuėjo pas savo brolius Jokūbą ir Judą ir pakartojo: “Manoji valanda atėjo—eikime pas Joną.” Ir jie nedelsiant išėjo į Pelą, priešpiečius valgė eidami. Tai buvo sekmadienį, sausio 13-ąją. Naktį jie praleido Jordano slėnyje ir atvyko į Jono krikštijimo vietą apie kitos dienos vidurdienį.

135:8.4 (1504.2) Jonas ką tik buvo pradėjęs krikštyti tos dienos kandidatus. Dešimtys atgailaujančiųjų stovėjo eilėje laukdami savosios akimirkos, kada Jėzus ir du jo broliai užėmė savo vietas šitoje nuoširdžių vyrų ir moterų, kurie buvo tapę

tikinčiaisiais į Jono skelbiamą dangaus karalystę, eilėje. Zabediejaus sūnų Jonas klausinėjo apie Jėzų. Jis buvo girdėjęs Jėzaus atsiliepiamus apie savo pamokslavimą, ir jis diena iš dienos tikėjosi pamatyti jį atėjusį į šitą vietą, bet jis nesitikėjo to, kad pasveikintų jį kandidatų pasikrikštyti eilėje.

135:8.5 (1504.3) Visiškai pasinėręs į tokio didelio skaičiaus atsivertėlių greito krikštijimo procesą Jonas nepakėlė ir galvos, kad pamatytų Jėzų, tol, kol Žmogaus Sūnus stovėjo tiesiai prieš jį. Kada Jonas atpažino Jėzų, tada ritualas buvo trumpam nutrauktas, kol jis pasveikino savo pusbrolių materialiam kūne ir paklausė: “Bet kodėl gi tu įbridai į vandenį, kad pasveikintum mane?” Ir Jėzus atsakė: “Kad tu mane pakrikštytum.” Jonas atsakė: “Bet gi reikia, kad pakrikštytum mane tu. Kodėl tu atėjai pas mane?” Ir Jėzus pašnibždėjo Jonui: ”Dabar pakrikštyk mane, nes mums reikia parodyti šitą pavyzdį mano broliams, stovintiems čia su manimi, ir kad žmonės galėtų žinoti, jog manoji valanda atėjo.”

135:8.6 (1504.4) Jėzaus balse skambėjo kategoriškumo ir valdžios tonas. Jonas virpėjo iš susijaudinimo ruošdamasis krikštyti Jordano upėje Jėzų iš Nazareto pirmadienio vidurdienį, sausio mėnesio 14 dieną, 26 m. po Kr. gim. Tokiu būdu iš tikrųjų Jonas pakrikštijo Jėzų ir du jo brolius Jokūbą ir Judą. Ir kada Jonas pakrikštijo šituos tris, tada likusius tos dienos kandidatus jis paleido paskelbęs, kad krikštijimą atnaujins kitos dienos vidurdienį. Žmonėms besiskirstant, tie keturi vyrai vis dar tebestovėdami vandenyje išgirdo keistą garsą, ir netrukus tiesiai virš Jėzaus galvos akimirkai pasirodė vaizdinys, ir jie išgirdo balsą tariant: “Tai yra mano mylimas sūnus, kuriuo aš esu labai patenkintas.” Jėzaus veido išraiška labai pasikeitė, ir

brisdamas iš vandens tyloje jis paliko juos, nueidamas link kalvų rytuose. Ir nė vienas žmogus Jėzaus nematė keturiasdešimt dienų.

^{135:8.7 (1504.5)} Jonas ėjo su Jėzumi pakankamą kelią, kad papasakotų jam istoriją apie Gabrielio apsilankymą pas jo motiną iki to meto, kai nė vienas iš jų dar nebuvo gimęs, kaip jis tą pasakojimą buvo tiek daug kartų girdėjęs iš savo motinos. Jis leido Jėzui toliau eiti savo keliu po to, kada pasakė: “Dabar aš tikrai žinau, jog tu esi tas Išlaisvintojas.” Bet Jėzus neatsakė nieko.

9. Keturiasdešimt pamokslavimo dienų

^{135:9.1 (1505.1)} Kada Jonas sugrįžo pas savo mokinius (dabar jis turėjo maždaug dvidešimt penkis ar trisdešimt, kurie su juo gyveno nuolat), tada jis rado juos nuoširdžiai diskutuojančius, aptariančius tai, kas ką tik buvo atsitikę, sąsajoje su Jėzaus pakrikštijimu. Visi jie buvo dar labiau pritrenkti, kada Jonas dabar atskleidė istoriją apie Gabrielio apsilankymą pas Mariją, kai Jėzus dar nebuvo gimęs, o taip pat ir tai, kad Jėzus jam neištarė nė žodžio, net ir po to, kai šitą istoriją jis papasakojo jam. Tą vakarą nelijo, ir šita grupė iš trisdešimties ar daugiau žmonių šnekėjosi iki žvaigždėmis nusėtos vėlumos. Jie smalsavo, kur nuėjo Jėzus, ir kada jį pamatys vėl.

^{135:9.2 (1505.2)} Po šitos dienos patyrimo Jono pamokslavimas įgavo naujų ir neabejojančių gaidų, kada jis skelbė tą, kas buvo susiję su ateinančia karalyste ir lauktuoju Mesiju. Tai buvo įtemptas laikas, kada buvo laukiama, laukiama keturiasdešimt dienų, kol sugrįš Jėzus. Bet toliau Jonas pamokslavo su didžiule galia, ir maždaug tuo laiku jo mokiniai pradėjo pamokslauti

plūstančioms minioms, kurios susirinkdavo aplink Joną prie Jordano upės.

^{135:9.3 (1505.3)} Per šitas keturiasdešimt laukimo dienų, daug gandų pasklido po apylinkes ir net pasiekė Tiberiją ir Jeruzalę. Tūkstančiai ateidavo tam, kad pamatytų naująjį traukos objektą Jono stovykloje, tariamąjį Mesiją, bet Jėzaus nebuvo matyti. Kada Jono mokiniai pareikšdavo, jog keistasis Dievo žmogus nuėjo į kalnus, tada visa istorija daugelis suabejodavo.

^{135:9.4 (1505.4)} Praėjus maždaug trims savaitėms nuo to laiko, kai juos buvo palikęs Jėzus, į Pelos areną atvyko nauja delegacija nuo šventikų ir fariziejų iš Jeruzalės. Jie Jono tiesiai paklausė, ar jis yra Elisas, ar tas pranašas, kurį buvo pažadėjęs Mozė; ir kada Jonas atsakė, “Aš nesu,” tada jie išdrįso paklausti: “Ar tu esi Mesijas?” ir Jonas atsakė: “Aš nesu.” Tuomet šitie vyrai iš Jeruzalės tarė: “Jeigu tu nesi nei Elisas, nei pranašas, nei Mesijas, tuomet, kodėl gi tu krikštiji žmones ir sukuri visą šitą šurmulį?” Ir Jonas atsakė: “Kas aš esu turėtų pasakyti būtent tie, kurie išgirdo mane ir gavo iš manęs krikštą, bet aš pareiškiu jums, jog tuo metu, kai aš krikštiju vandeniui, tarp mūsų buvo tas, kuris sugrįš tam, kad krikštytų jus Šventąja Dvasia.”

^{135:9.5 (1505.5)} Šitos keturiasdešimt dienų buvo sunkus laikotarpis Jonui ir jo mokiniams. Koks turi būti Jono ryšys su Jėzumi? Iškildavo daugybė klausimų, kuriuos reikėjo aptarti. Ėmė reikštis politikavimas ir savanaudiškas siekis iškilti. Kilo intensyvios diskusijos apie Mesijo įvairias idėjas ir sampratas. Ar jis taps kariniu vadu ir karaliumi iš Dovydo giminės? Ar jis sunaikins romėnų kariuomenes, kaip Jošua sunaikino kanaanitus? Ar jis ateis, kad įkurtų dvasinę karalystę? Jonas, su mažuma kitų, buvo linkęs manyti, kad Jėzus atėjo tam, jog

įkurtų dangaus karalystę, nors jam pačiam iš viso nebuvo aišku, kas būtent sudaro šitą dangaus karalystės įkūrimo misiją.

135:9.6 (1505.6) Tai buvo įtemptos dienos Jono patirtyje, ir jis meldėsi, kad Jėzus sugrįžtų. Kai kurie Jono mokiniai organizavo paieškų grupes, kad eitų Jėzaus ieškoti, bet Jonas uždraudė, sakydamas: “Mūsų laikai yra dangiškojo Dievo rankose; jis nukreips savo išrinktąjį Sūnų.”

135:9.7 (1505.7) Ankstyvą Sabato rytą, vasario 23-ąją, Jonas ir jo mokiniai, valgydami pusryčius, savo žvilgsnį nukreipė aukštyn šiaurės kryptimi ir pamatė pas juos ateinantį Jėzų. Kai jis priėjo prie jų, Jonas užlipo ant didžiulės uolos ir, pakeldamas savo skardų balsą, pasakė: “Štai Dievo Sūnus, pasaulio išlaisvintojas! Tai apie jį aš kalbėjau, kai sakiau, ‘Po manęs ateis tas, kuriam teikiama pirmenybė prieš mane, nes jis buvo iki manęs.’ Dėl šitos priežasties aš atėjau iš tyrų, kad pamokslaučiau atgailavimą ir krikštyčiau su vandeniu, skelbdamas, jog dangaus karalystė yra šalia. Ir dabar ateina tas, kuris jus krikštys Šventąja Dvasia. Ir aš mačiau, kaip toji dieviškoji dvasia nusileido ant šito žmogaus, ir aš girdėjau, kaip Dievo balsas pareiškė, “Tai yra mano mylimas Sūnus, kuriuo aš esu labai patenkintas.”

135:9.8 (1506.1) Jėzus paprašė, kad jie valgytų toliau, tuo tarpu jis atsisėdo valgyti su Jonu, jo broliai Jokūbas ir Judas buvo sugrįžę į Kapernaumą.

135:9.9 (1506.2) Ankstų kitos dienos rytą jis atsisveikino su Jonu ir jo mokiniais, pasukdamas atgal į Galilėją. Jis nieko jiems nepaaiškino, kada jį pamatys vėl. Į Jono klausinėjimus apie savo paties pamokslavimą ir misiją, Jėzus tepasakė: “Mano

Tėvas tave ves dabar ir ateityje, kaip jis vedė ir praeityje.” Ir šitie du didingi vyrai tą rytą išsiskyrė ant Jordano upės krantų, jog niekada daugiau nebepasveikintų vienas kito materialiam kūne.

10. Jonas keliauna į pietus

^{135:10.1 (1506.3)} Kadangi Jėzus nuėjo į šiaurę į Galilėją, tai Jonas jautė norą eiti į pietus. Dėl to, sekmadienio rytą, kovo 3-iają, Jonas ir jo mokinių likučiai pradėjo savo kelionę į pietus. Maždaug vienas ketvirtadalis tiesioginių Jono pasekėjų tuo metu buvo išėję į Galilėją ieškoti Jėzaus. Jonas jautė kažkokį gluminantį liūdesį. Niekada daugiau jis nebepamokslavo taip, kaip pamokslavo iki Jėzaus pakrikštijimo. Jis kažkaip jautė, jog atsakomybė dėl artėjančios karalystės ant jo pečių daugiau nebeguli. Jis jautė, kad jo darbas yra beveik užbaigtas; jis buvo liūdnas ir vienišas. Bet jis pamokslavo, krikštijo, ir keliavo į pietus.

^{135:10.2 (1506.4)} Netoli Adomo kaimo, Jonas užtruko keletą savaičių, ir būtent čia jis išsakė įsimintiną kritiką, nukreiptą prieš Erodą Antipą dėl neteisėtai paimtos kito vyro žmonos. Iki šitų metų (26 m. po Kr. gim.) birželio mėnesio Jonas sugrįžo prie Jordano upės brastos ties Betane, kur daugiau negu prieš metus jis buvo pradėjęs pamokslauti apie ateinančią karalystę. Per tas savaites po Jėzaus pakrikštijimo Jono pamokslavimo pobūdis palaipsniui pasikeitė į gailestingumo paprastiems žmonėms skelbimą., tuo tarpu jis su nauja jėga ėmė smerkti korumpuotus religinius ir politinius valdovus.

^{135:10.3 (1506.5)} Erodas Antipas, kurio teritorijoje pamokslavo Jonas, sunerimo, kad jis ir jo mokiniai nesukeltų maišto. Erodas taip

pat įsižeidė dėl to, kad Jonas viešai kritikavo jo šeimyninius reikalus. Turėdamas visa tai omenyje, Erodas nusprendė pasodinti Joną į kalėjimą. Dėl to, labai ankstyvą birželio 12-osios rytą, prieš atvykstant minioms pasiklausyti pamokslavimo ir pamatyti krikštijimą, Erodo agentai Joną suėmė. Kada ėjo savaitės ir jo nepaleido, tada jo mokiniai išsisklaidė po visą Palestiną, daugelis iš jų nuėjo į Galilėją, kad prisijungtų prie Jėzaus pasekėjų.

11. Jonas kalėjime

^{135:11.1 (1506.6)} Kalėjime Jonas turėjo vienišumo ir tam tikra prasme kartų patyrimą. Pasimatyti su juo buvo leidžiama nedaugeliui iš jo pasekėjų. Jis labai norėjo pamatyti Jėzų, bet turėjo pasitenkinti tuo, ką išgirdavo apie jo darbą iš tų savo pasekėjų, kurie buvo tapę tikinčiaisiais į Žmogaus Sūnų. Jam dažnai kildavo pagunda suabejoti Jėzumi ir jo dieviškąja misija. Jeigu Jėzus yra Mesijas, tai kodėl gi jis nieko nepadarė, kad jį išvaduotų iš šito nepakenčiamo įkalinimo? Šitas griežtas Dievo lankų vyras tame niekingame kalėjime kamavosi daugiau negu pusantrų metų. Ir šitas patyrimas buvo didžiulis tikėjimo į Jėzų, ir ištikimybės jam, išmėginimas. Iš tikrųjų, visas šitas patyrimas buvo didžiulis Jono tikėjimo net ir į Dievą išbandymas. Daug kartų jis jautė pagundą suabejoti net ir savo paties misijos ir patyrimo tikrumu.

^{135:11.2 (1507.1)} Po to, kada kalėjime jis buvo praleidęs kelis mėnesius, tada jo mokinių grupė atvyko pas jį, ir pranešusi apie Jėzaus viešą veiklą, pasakė: “Taigi, tu matai, Mokytojau, jog tas, kuris su tavimi buvo prie Jordano aukštupio, klesti ir priima visus, kas tik pas jį ateina. Jis net puotauja su mokesčių rinkėjais ir nusidėjėliais. Tu drąsiai liudijai jį, ir vis tiek jis

nieko nedaro, kad tave išlaisvintų.” Bet Jonas savo draugams atsakė: “Šitas vyras negali daryti nieko, nebent jam leistų jo Tėvas danguje. Jūs gerai prisimenate, jog aš sakiau: ‘Aš nesu Mesijas, bet aš esu tas, kurį pasiuntė iki jo, kad parengčiau kelią jam.’ Ir tą aš dariau. Tas, kuris turi nuotaką, yra jaunikis, bet jaunikio draugą, stovintį greta ir jį girdintį, jaunikio balsas labai džiugina. Dėl to mano šitas džiaugsmas išsipildė. Jis turi tapti didesnis, bet aš turiu tapti mažesnis. Aš esu iš šitos žemės ir savąją žinią aš paskelbiau. Jėzus iš Nazareto nužengia žemyn į žemę iš dangaus ir yra aukščiau už mus visus. Žmogaus Sūnus nusileido nuo Dievo, ir Dievo žodžius jis skelbs jums. Kadangi Tėvas danguje nedalina tos dvasios dalimis savo paties Sūnui. Tėvas myli savo Sūnų ir netrukus patikės visus reikalus į šito Sūnaus rankas. Tas, kas tiki į šitą Sūnų, tas turi amžinąjį gyvenimą. Ir šitie žodžiai, kuriuos aš sakau, yra teisingi ir tvirti.”

135:11.3 (1507.2) Jono žodžiai šituos mokinius nustebino taip smarkiai, kad jie išsiskyrė tylėdami. Jonas taip pat buvo labai susijaudinęs, nes jis suvokė, kad išsakė pranašystę. Niekada daugiau jis nebeabejojo Jėzaus misija ir dieviškumu. Bet Jonas jautė skausmingą nusivylimą dėl to, kad Jėzus neatsiuntė jam jokios žinios, kad jis neatėjo aplankyti jo, ir kad jis nepanaudojo nė vienos iš savo galių tam, kad jį iš kalėjimo išlaisvintų. Bet Jėzus apie tai žinojo viską. Jonui jis jautė didžiulę meilę, bet dabar suvokdamas savo dieviškąją prigimtį ir iki galo žinodamas, kokie didingi dalykai buvo rengiami Jonui, kada jis paliks šitą pasaulį, ir taip pat žinodamas, kad Jono darbas žemėje yra užbaigtas, jis susilaikė nuo to, kad įsikištų į didžiojo pamokslininko-pranašo karjeros natūralią įvykių raidą.

^{135:11.4 (1507.3)} Šitas įtemptas laukimas kalėjime buvo žmogiškai neištveriamas. Tiesiog likus kelioms dienoms iki savo mirties, Jonas vėl pasiuntė patikimus žinianešius pas Jėzų, teiraudamasis: “Ar mano darbas padarytas? Kodėl aš kankinuosi kalėjime? Ar tu iš tikrųjų esi Mesijas, ar mums laukti kito?” Ir kada šitie du mokiniai perteikė šią žinią Jėzui, tada Žmogaus Sūnus atsakė: ”Grįžkite pas Joną ir pasakykite jam, kad aš neužmiršau, bet dėl to taip pat kenčiu ir aš, nes mums tenka įgyvendinti visą teisumą. Papasakokite Jonui, ką matėte ir girdėjote—kad vargšai turi gerąją naujieną, kuri skelbiama jiems—ir, pagaliau, pasakykite mano žemiškosios misijos mylimajam šaukliui, kad jis tikrai su kaupu patirs palaimą ateities amžiuje, jeigu neturės progos suabejoti ir suklypti dėl manęs.” Ir tai buvo paskutinioji žinia, kurią Jonas gavo iš Jėzaus. Šita žinia jį labai nuramino ir daug prisidėjo prie to, kad stabilizuotų jo tikėjimą ir paruoštų jį savo gyvenimo materialiam kūne tragiškai pabaigai, kuri taip greitai atėjo po šito įsimintino įvykio.

12. Jono Krikštytojo mirtis

^{135:12.1 (1508.1)} Kadangi Jonas dirbo pietinėje Perėjoje, kai jį suėmė, tai iš karto jį nugabeno į Makajero tvirtovės kalėjimą, kur laikė įkalintą iki pat nužudymo. Erodas valdė Perėją, taip pat ir Galilėją, ir šituo laiku Perėjoje jis rezidencijas turėjo tiek Julijuje, tiek Makajere. Galilėjoje oficialioji rezidencija buvo perkelta iš Sepforio į naująją sostinę Tiberijuje.

^{135:12.2 (1508.2)} Erodas išleisti Joną bijojo, kad nesukurstytų maišto. Jį nužudyti jis baiminosi, kad sostinėje minios nesukeltų riaušių, nes tūkstančiai perėjiečių tikėjo, kad Jonas yra šventas žmogus, pranašas. Dėl to Erodas laikė nazarietį pamokslininką

kalėjime, nežinodamas, ką dar su juo daryti. Keletą kartų Joną buvo atvedę pas Erodą, bet nė karto jis nesutiko nei palikti Erodo valdų, nei susilaikyti nuo bet kokios viešos veiklos, jeigu jį paleistų. Ir šitas naujas susijaudinimas dėl Jėzaus iš Nazareto, kuris nuolat augo, įspėjo Erodą, kad Joną paleisti ne metas. Be to, Jonas taip pat buvo ir Erodijos, Erodo neteisėtos žmonos, didžiulės ir aršios neapykantos auka.

135:12.3 (1508.3) Ne vieną kartą Erodas šnekėjosi su Jonu apie dangaus karalystę, ir nors kartais ši žinia jam padarydavo gilų įspūdį, bet jį išleisti iš kalėjimo jis bijojo.

135:12.4 (1508.4) Kadangi Tiberijuje vis dar daug buvo statoma, tai Erodas nemažai laiko praleisdavo savo rezidencijose Perėjoje, ir jam labai patiko Makajero tvirtovė. Iki visų visuomeninių pastatų ir oficialiosios rezidencijos Tiberijuje statybos visiškos pabaigos reikėjo dar kelerių metų.

135:12.5 (1508.5) Švęsdamas savo gimtadienį, Makajero rūmuose Erodas surengė didžiulį pobūvį savo aukštiesiems karininkams ir kitiems vyrams, užimantiems aukštus postus Galilėjos ir Perėjos valdymo tarybose. Kadangi Erodijai tiesiogiai be užuolankų apeliuojant į Erodą nepasisekė pasiekti to, kad Jonas būtų nužudytas, tai dabar ji ėmėsi užduoties tą įgyvendinti klastos būdu.

135:12.6 (1508.6) Vykstant vakaro linksmybėms ir pramogoms, Erodija pristatė savo dukrą, kad pašoktų pobūvio dalyviams. Erodiui merginos pasirodymas labai patiko ir pasikvietęs ją prie savęs jis tarė: “Tu esi žavi. Aš esu labai patenkintas tavimi. Prašyk manęs per šitą mano gimtadienį, ko tu tik trokšti, ir aš tikrai tą suteiksiu tau, net iki pusės savosios karalystės.” Ir

Erodas tą pasakė, būdamas gerokai apsvaigęs nuo didelio kiekio vyno. Mergina pasitraukė į šalį ir pasiteiravo savo motinos, ko jai reikėtų iš Erodo paprašyti. Erodija tarė: “Eik prie Erodo ir paprašyk Jono Krikštytojo galvos.” Ir jaunoji panelė, sugrįžusi prie pobūvio stalo, tarė Erodui: “Aš prašau, kad nedelsiant man duotumei ant lėkštės Jono Krikštytojo galvą.”

135:12.7 (1508.7) Erodą visą apėmė baimė ir liūdesys, bet dėl savo priesaikos ir dėl visų tų, kurie kartu su juo buvo prie stalo, jis negalėjo atsisakyti išpildyti šį prašymą. Ir Erodas Antipas pasiuntė kareivį, paliepęs jam atnešti Jono galvą. Tokiu būdu iš tiesų tą naktį kalėjime Jonui buvo nukirsta galva, tas kareivis atnešė ant lėkštės pranašo galvą ir ją įteikė jaunajai paneli, buvusiai pobūvių salės gale, o mergina lėkštę padavė savo motinai. Kada Jono mokiniai tą sužinojo, tada jie atėjo į kalėjimą Jono kūno, ir jį palaidoję, jie nuėjo ir papasakojo apie tai, kas atsitiko, Jėzui.

136 Dokumentas. Pakrikštijimas ir tos keturiasdešimt dienų

136:0.1 (1509.1) JĖZUS savo viešąją veiklą pradėjo tuo metu, kada liaudies susidomėjimas Jono pamokslavimu pasiekė aukščiausią tašką ir tuo pačiu metu, kada Palestinos žydų tauta entuziastingai laukė Mesijo pasirodymo. Tarp Jono ir Jėzaus buvo didžiulis kontrastas. Jonas buvo atkaklus ir nuoširdus darbininkas, bet Jėzus buvo ramus ir laimingas darbininkas; per visą savo gyvenimą jis skubėjo tikrai keletą kartų. Jėzus buvo paguodžiantis nuraminimas pasauliui ir tam tikra prasme pavyzdys; vargu ar Jonas buvo paguoda ar pavyzdys. Jis pamokslavo apie dangaus karalystę, bet vargu ar buvo įžengęs

į jos laimę. Nors Jėzus apie Joną kalbėjo kaip apie didingiausią iš senosios kategorijos pranašų, bet jis taip pat sakė, jog mažiausias iš tų, kurie matė naujojo kelio didingą šviesą ir juo įžengė į dangaus karalystę, iš tikrųjų yra didingesnis už Joną.

^{136:0.2 (1509.2)} Kada Jonas pamokslavo apie ateinančią karalystę, tada jo žinios našta buvo: Atgailaukite! bėkite nuo ateinančio įniršio. Kada pradėjo pamokslauti Jėzus, tada raginimas atgailauti išliko, bet po tokios žinios visada ėjo evangelija, geroji naujiena apie naujosios karalystės džiaugsmą ir laisvę.

1. Sampratos apie laukiamą Mesiją

^{136:1.1 (1509.3)} Žydai turėjo daug idėjų apie laukiamą išvaduotoją, ir kiekviena iš šitų skirtingų mesijietiškų mokyklų galėjo pasiremti teiginiais iš hebrajų raštų, kad įrodytų savąjį požiūrį. Apskritai paėmus, žydai manė, kad jų nacionalinė istorija prasideda nuo Abraomo, o aukščiausiąją tašką pasieks su Mesiju ir Dievo karalystės naujuoju amžiumi. Ankstesniaisiais laikais šitą išvaduotoją jie įsivaizdavo kaip “Viešpaties tarną,” vėliau kaip “Žmogaus Sūnų,” tuo tarpu pastaruoju laiku kai kurie nuėjo net ir tiek toli, kad Mesiją laikė “Dievo Sūnumi.” Bet nesvarbu, ar jis buvo vadinamas “Abraomo sėkla” ar “Dovydo sūnumi,” bet visi sutiko, kad jis turi būti Mesijas, “pateptasis.” Tokiu būdu ši samprata vystėsi nuo “Viešpaties tarno” iki “Dovydo sūnaus,” “Žmogaus Sūnaus,” ir “Dievo Sūnaus.”

^{136:1.2 (1509.4)} Jono ir Jėzaus laikais labiau mokyti žydai buvo išvystę mintį apie ateinantį Mesiją kaip apie ištobulintą ir pavyzdinį izraelitą, kuris kaip “Viešpaties tarnas” savyje sujungia trigubas pranašo, šventiko, ir karaliaus pareigas.

^{136:1.3 (1509.5)} Žydai dievobaimingai tikėjo, jog, kaip jų tėvus iš Egipto vergovės Mozė išlaisvino nuostabių stebuklų dėka, taip ir ateinantis Mesijas žydų tautą iš romėnų priespaudos išvaduos net ir didingesnių galios stebuklų ir rasinio triumfo stebuklų dėka. Rabinai iš Raštų buvo surinkę beveik penkis šimtus ištraukų, kurios, nors ir buvo akivaizdžiai prieštaringos, bet jiems netrukdė tvirtinti, kad jos pranašavo Mesijo atėjimą. Ir tarp visų šitų laiko, metodo, ir funkcijos detalių jie beveik visiškai iš akiračio išleido pažadėtojo Mesijo *asmenybę*. Jie laukė žydų nacionalinės šlovės atstatymo—Izraelio žemiškojo išaukštinimo—o ne pasaulio išgelbėjimo. Dėl to tampa akivaizdu, kad Jėzus iš Nazareto niekada nebūtų galėjęs patenkinti šitos materialistinės žydų proto sampratos apie Mesiją. Didelė dalis iš jų tariamų mesijietiškų pranašavimų, jeigu tikrai į šituos pranašiškus pasakymus jie būtų pažvelgę kitokioje šviesoje, būtų labai natūraliai jų protą parengę tam, kad Jėzų pripažintų kaip užbaigiantį vieną amžių ir pradedantį gailestingumo ir išgelbėjimo visoms nacijoms naują ir geresnį laikotarpį.

^{136:1.4 (1510.1)} Žydai buvo auklėjami taip, kad tikėtų *Šekino* doktrina. Bet šito tariamo Dieviškojo Buvimo simbolio nebuvo matyti šventykloje. Jie tikėjo, kad Mesijo atėjimas jį atstatys. Jie laikėsi painių idėjų apie rasinę nuodėmę ir tariamai nuodėmingą žmogaus prigimtį. Vieni mokė, jog Adomo nuodėmė žmogiškąją rasę prakeikė, ir, kad Mesijas panaikins tą prakeikimą ir atstatys žmogui dieviškąjį palankumą. Kiti mokė, jog Dievas, kurdamas žmogų, į jo būtį įdėjo tiek gėrio, tiek blogio prigimtį; jog, kada jis pamatė savo sukurtą galutinį rezultatą, tada labai nusivylė, ir, kad “Jis gailėjosi, jog žmogų buvo sutvėręs šitokį.” Ir tie, kurie mokė šitaip, tikėjo, kad

Mesijas turi ateiti tam, kad žmogų atpirktų iš įgimtos nuodėmingos prigimties.

^{136:1.5 (1510.2)} Dauguma žydų tikėjo, kad spaudžiami romėnų valdžios jie toliau kankinasi už savo nacionalines nuodėmes ir dėl pagonių atsivertėlių į žydų tikėjimą nenuoširdumo. Žydų nacija iš visos širdies *neatgailavo*; dėl to iš tikrųjų Mesijas savąjį atėjimą uždelsė. Buvo daug kalbama apie atgailavimą; dėl šitos priežasties buvo tas galingas ir betarpiškas Jono pamokslavimo raginimas, “Atgailaukite ir krikštykitės, nes dangaus karalystė yra šalia.” Ir dangaus karalystė bet kuriam dievobaimingam žydui galėjo reikšti tikrai vieną dalyką: Mesijo atėjimą.

^{136:1.6 (1510.3)} Mykolo savęs padovanojimas turėjo vieną bruožą, kuris buvo visiškai svetimas žydų sampratai apie Mesiją, ir tai buvo dviejų prigimčių, žmogiškosios ir dieviškosios, *sajunga*. Žydai Mesiją suvokė įvairiai, kaip išstobulintą žmogų, viršžmogį, ir net kaip dievišką, bet jie niekada nesilaikė tokios sampratos, jog tai yra sąjunga to, kas yra žmogiška ir dieviška. Ir tai buvo toji kliūtis, ties kuria klupdavo pirmieji Jėzaus mokiniai. Jie suvokė žmogiškąją Mesijo kaip Dovydo sūnaus sampratą, kaip ją buvo pateikę ankstesnieji pranašai; kaip Žmogaus Sūnų, Danieliaus ir kai kurių vėlesniųjų pranašų viršžmogiškąją idėją; ir net kaip Dievo Sūnų, kaip jį pavaizdavo Enocho Knygos autorius ir kai kurie jo amžininkai; bet niekada net ir akimirkai jie neturėjo tikrosios sampratos apie tų dviejų prigimčių, žmogiškosios ir dieviškosios, sąjungą vienoje žemiškoje asmenybėje. Kūrėjo įsikūnijimas tvarinio pavidalu nebuvo iš anksto apreiškta. Tą apreiškė tikrai Jėzus;

pasaulis nieko nežinojo apie tokius dalykus tol, kol Sūnus Kūrėjas tapo materialiu kūnu ir gyveno tarp sferos mirtingųjų.

2. Jėzaus pakrikštijimas

^{136:2.1 (1510.4)} Jėzus buvo pakrikštytas, kada Jono pamokslavimas buvo pasiekęs aukščiausią viršūnę, kada Palestina liepsnojo jo žinios viltimi—“Dievo karalystė yra šalia”—kada visa žydija buvo pasinėrusi į rimtą ir iškilmingą savianalizę. Žydų rasis solidarumo jausmas buvo labai gilus. Žydai ne tik tikėjo, kad tėvo nuodėmės gali sukelti kančių jo vaikams, bet jie tvirtai tikėjo, kad vieno individo nuodėmė gali prakeikti naciją. Todėl, nevisi tie, kuriuos pakrikštijo Jonas, laikė save kaltais dėl konkrečių nuodėmių, kurias Jonas pasmerkė. Izraelio gerovei Jonas pakrikštijo daug dievobaimingų sielų. Jie bijojo, kad kažkokia jiems nežinoma nuodėmė Mesijo atėjimą gali uždelsti. Jie patys jautė, kad priklauso nusikaltusiai ir nuodėme prakeiktai nacijai, ir jie ateidavo krikštytis, kad šitaip elgdamiesi galėtų parodyti rasės atgailavimo vaisius. Dėl to akivaizdu, kad Jėzus Jono krikštą priėmė visiškai ne kaip atgailos ritualą ar atleidimą už nuodėmes. Priimdamas krikštą iš Jono rankų, Jėzus tikrai sekė daugelio pamaldžių izraeliečių pavyzdžiu.

^{136:2.2 (1511.1)} Kada Jėzus iš Nazareto įbrido į Jordano upę tam, kad jį pakrikštytų, tada jis buvo šios sferos mirtingasis, kuris žmogaus evoliucinio pakilimo viršūnę buvo pasiekęs visose srityse, kurios yra susijusios su proto užkariavimu ir susitapatinimu su dvasia. Tą dieną upėje jis stovėjo kaip evoliucinių laiko ir erdvės pasaulių išstobulintas mirtingasis. Tarp Jėzaus mirtingojo proto ir viduje gyvenančio dvasinio Derintojo, Rojaus Tėvo dieviškosios dovanos, buvo sukurtas

tobulas sinchroniškumas ir pilnutinis ryšys. Ir kaip tik toks Derintojas gyvena visose normaliose būtybėse, kurios Urantijoje gyvena nuo to meto, kada Mykolas pakilo vadovauti savajai visatai, išskyrus tai, kad Jėzaus Derintojas šitai ypatingai misijai buvo anksčiau parengtas, kada tokiu pačiu būdu buvo apsigyvenęs kitoje viršžmogiškoje būtybėje, įsikūnijusioje mirtingojo materialaus kūno pavidalu, Makiventos Melkizedeko viduje.

^{136:2,3 (1511.2)} Paprastai, kada šios sferos mirtingasis pasiekia tokius aukštus asmenybės tobulumo lygius, tada įvyksta tie preliminarūs dvasinio pakilimo reiškiniai, kurie galiausiai pasibaigia mirtingojo subrendusios sielos susiliejimu su susietu su ja dieviškuoju Derintoju. Ir toks pasikeitimas akivaizdžiai turėjo įvykti Jėzaus iš Nazareto asmenybės patyrimė tą pačią dieną, kada į Jordano upę jis įbrido drauge su savo dviem broliais tam, kad Jonas juos pakrikštytų. Šitas ritualas buvo jo grynai žmogiškosios gyvybės Urantijoje baigiamasis aktas, ir daug viršžmogiškųjų stebėtojų tikėjosi pamatyti Derintojo susiliejamą su tuo protu, kuriame jis gyveno, bet jiems visiems buvo lemta patirti nusivylimą. Įvyko kažkas naujo ir netgi didingesnio. Kada Jonas savo rankas uždėjo ant Jėzaus tam, kad jį pakrikštytų, tada viduje gyvenantis Derintojas galutinai paliko Jošua, Juozapo sūnaus, ištobulintą žmogiškąją sielą. Ir vos po kelių akimirkų šita dieviškoji esybė iš Dieviningtono sugrįžo kaip Personalizuotas Derintojas ir savosios kategorijos vadovas visoje Nebadono vietinėje visatoje. Tokiu būdu iš tikrųjų Jėzus matė savo paties ankstesnę dieviškąją dvasią po sugrįžimo nusileidžiančią pas jį personalizuota forma. Ir jis išgirdo šitą pačią Rojaus kilmės dvasią prakalbusią, kuri tarė, “Tai yra mano mylimas Sūnus, kuriuo aš esu labai

patenkintas.” Ir Jonas, su Jėzaus dviem broliais, šiuos žodžius taip pat girdėjo. Jono mokiniai, stovėdami prie vandens krašto, šitų žodžių negirdėjo, taip pat jie nematė ir Personalizuoto Derintojo vaizdinio. Personalizuotą Derintoją matė tik tai Jėzaus akys.

^{136:2.4 (1511.3)} Kada sugrįžęs ir dabar išaukštintas Personalizuotas Derintojas šitaip tarė, tuomet įsivyravo tyla. Ir tuo metu, kai tie keturi stovėjo vandenyje, Jėzus, žiūrėdamas į viršų, į šalia esantį Derintoją, meldėsi: “Mano Tėve, kuris valdai danguje, tebūnie pagarbintas tavo vardas. Teateinie tavoji karalystė! Tebūnie tavoji valia žemėje, net ir taip, kaip ir danguje.” Kada jis pasimeldė, tada tie “dangūs atsivėrė,” ir Žmogaus Sūnus pamatė vaizdinį, kurį pateikė dabar jau Personalizuotas Derintojas, regėdamas save patį kaip Dievo Sūnų, koks jis buvo prieš atvykdamas į žemę mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir koks jis bus tada, kada šitas įsikūnijimo gyvenimas bus užbaigtas. Šitą dangiškąją viziją matė tik tai Jėzus.

^{136:2.5 (1512.1)} Jonas ir Jėzus girdėjo būtent Personalizuoto Derintojo balsą, kalbantį Visuotinio Tėvo vardu, nes Derintojas yra Rojaus Tėvo ir kaip Rojaus Tėvas. Per Jėzaus visą likusį žemiškąjį gyvenimą šitas Personalizuotas Derintojas buvo susietas su juo visuose jo darbuose; Jėzus palaikė nuolatinę komuniką su šituo išaukštintu Derintoju.

^{136:2.6 (1512.2)} Kada Jėzus buvo pakrikštytas, tada jis neatgailavo dėl kokių nors piktadarybių; jis neišpažino jokių nuodėmių. Šituo krikštu jis pasišventė vykdyti dangiškojo Tėvo valią. Savo krikšto metu jis girdėjo neklystantį savojo Tėvo raginimą, baigiamąjį nurodymą imtis savojo Tėvo reikalo, ir jis keturiasdešimčiai dienų pasišalino, kad šitą gausybę problemų

apmąstytų vienatvėje. Šitaip kuriam laikui pasitraukdamas iš aktyvių asmenybės ryšių su savo žemiškaisiais bičiuliais, Jėzus, toks, koks jis buvo ir koks buvo Urantijoje, tiksliai laikėsi tos procedūros, kuri galioja morontiniuose pasauliuose, kada tik kylantysis mirtingasis susilieja su Visuotinio Tėvo vidiniu buvimu.

^{136:2.7 (1512.3)} Šitoji krikšto diena užbaigė Jėzaus grynai žmogiškąjį gyvenimą. Dieviškasis Sūnus savąjį Tėvą surado, Visuotinis Tėvas surado savo įsikūnijusį Sūnų, ir jie kalbasi vienas su kitu.

^{136:2.8 (1512.4)} (Jėzus buvo beveik trisdešimt vienerių su puse metų amžiaus, kada buvo pakrikštytas. Nors Lukas ir sako, kad Jėzus buvo pakrikštytas Tiberijaus Cezario penkioliktaisiais valdymo metais, kas būtų 29 m. po Kr. gim., kadangi Augustas mirė 14 m. po Kr. gim., bet reikėtų prisiminti, jog Tiberijus buvo imperatorius drauge su Augustu dvejus su puse metų prieš Augusto mirtį, nukaldinęs monetas jo garbei spalio mėnesį 11 m. po Kr. gim. Dėl to, jo faktiško valdymo penkioliktieji metai buvo būtent šitie patys 26 m. po Kr. gim., Jėzaus pakrikštijimo metai. Ir taip pat tai buvo tie metai, kada Pontijus Pilotas pradėjo savo valdymą kaip Judėjos valdytojas.)

3. Tos keturiasdešimt Dienų

^{136:3.1 (1512.5)} Jėzus mirtingojo savęs padovanojimo didįjį gundymą buvo iškentęs iki savojo krikšto, kada šešias savaites jį drėkino Hermono Kalno rasos. Ten ant Hermono Kalno, kaip šios sferos mirtingasis, kuriam nepadėjo niekas, jis buvo sutikęs ir nugalėjo Urantijos apsimetėlį, Kaligastiją, šito pasaulio prinčą. Tą reikšmingą dieną, kaip liudija visatos dokumentai, Jėzus iš Nazareto tapo Urantijos Planetos Princu. Ir šitas Urantijos

Princas, taip neužilgo būsiantis paskelbtas aukščiausiuoju Nebadono Valdovu, dabar keturiasdešimčiai dienų pasitraukė į vienatvę tam, jog pasirengtų planus ir nuspręstų, koku būdu skelbti naująją Dievo karalystę žmonių širdyse.

^{136:3.2 (1512.6)} Po krikšto jis per tas keturiasdešimt dienų stengėsi prisitaikyti prie pasikeitusių šio pasaulio ir šios visatos ryšių, kurie pasikeitė dėl to, kad jo Derintojas buvo personalizuotas. Per šitą vienumos laikotarpį Perėjos kalnuose jis apsisprendė dėl savosios veiklos krypties, kurios laikysis, ir dėl tų metodų, kuriuos panaudos naujoje ir pasikeitusioje žemiškojo gyvenimo fazėje, kurią jis netrukus pradės.

^{136:3.3 (1512.7)} Jėzus pasitraukė į vienatvę ne tam, jog pasninkautų ir kankintų savo sielą. Jis nebuvo asketas, ir jis atėjo, kad visas tokias nuostatas, susijusias su požiūriu į Dievą, sugriautų amžiams. Tos priežastys, kurios jį privertė ieškoti šitos vienatvės, visiškai skyrėsi nuo tų priežasčių, kurios skatino Mozę ir Eliją, ir net Joną Krikštytoją. Tuo metu Jėzus visiškai sąmoningai suvokė savo ryšį su savo sukurtąja visata, o taip pat ir su visatų visata, vadovaujama Rojaus Tėvo, jo Tėvo danguje. Dabar jis iki galo prisiminė įpareigojimus ir nurodymus, kurie buvo susiję su šiuo savęs padovanojimu ir kuriuos jam buvo perteikęs jo vyresnysis brolis, Emanuelis, prieš jam pradėdant savo įsikūnijimą Urantijoje. Dabar jis aiškiai ir iki galo suvokė visus šituos toli nusidriekiančius ryšius, ir jis troško pasišalinti kažkuriam ramaus meditavimo laikotarpiui, kad galėtų apmąstyti planus ir nuspręsti, kokiais metodais jis atliks savo viešus darbus šito pasaulio ir visų likusių pasaulių savo vietinėje visatoje labui.

136:3.4 (1513.1) Tuo metu, kada klajojo kalnuose, ieškodamas tinkamos priedangos, Jėzus sutiko savo visatos pagrindinį tvarkytoją Gabrielį, Nebadono Ryškiają ir Ryto Žvaigždę. Gabrielis dabar vėl atstatė asmeninį ryšį su šios visatos Sūnumi Kūrėju; tiesiogiai jie susitiko pirmą kartą po to, kada Mykolas atsisveikino su savo bičiuliais Salvingtone, kada jis išvyko į Edentiją, kad pasiruoštų pradėti savęs padovanojimą Urantijoje. Gabrielis, Emanuelio nurodymu ir įpareigotas Uversos Dienų Senujų, dabar Jėzui pateikė informaciją, pažyminčią, kad jo savęs padovanojimo patyrimas Urantijoje iš esmės yra užbaigtas, kiek tai yra susiję su jo visatos išstobulinto suverenumo užtarnavimu ir Liuciferio maišto užbaigimu. Pirmąjį tikslą jis pasiekė savojo krikšto dieną, kada personalizuotas jo Derintojas pademonstravo jam savęs padovanojimo mirtingojo materialaus kūno pavidalu tobulumą ir užbaigtumą, o antrasis tikslas tapo istorijos faktu tą dieną, kada jis nusileido nuo Hermono Kalno, kad prisijungtų prie jo laukiančio vaikino, Tiglato. Dabar Jėzui buvo pranešta, vietinės visatos ir supervisatos aukščiausiosios valdžios vardu, kad jo savęs padovanojimo darbas yra užbaigtas tiek, kiek tai turi įtakos jo asmeniui statusui ryšium su suverenumu ir maištu. Šitą užtikrinimą jis jau buvo gavęs tiesiai iš Rojaus vizijos būdu savojo krikšto metu ir viduje gyvenančio Minties Derintojo personalizavimo reiškinių dėka.

136:3.5 (1513.2) Tuo metu, kai jis leido laiką ant kalno, kalbėdamasis su Gabrieliu, Edentijos Žvaigždyno Tėvas asmeniškai pasirodė Jėzui ir Gabrieliui, sakydamas: “Dokumentai yra užbaigti. Mykolo Nr. 611.121 suverenumas savajai Nebadono visatai yra pasiektas ir laukia Visuotiniam Tėvui iš dešinės. Aš tau atnešu atleidimą nuo savęs padovanojimo misijos, perduotą

Emanuelio, tavojo brolio-rėmėjo Urantijos įsikūnijimo metu. Dabar arba bet koku metu vėliau, ir tokiu būdu, kokį tu pats pasirinksi, tu gali užbaigti įsikūnijantį savęs padovanojimą, pakilti pas savąjį Tėvą iš dešinės, gauti savo suverenumą, ir priimti savo tikrai pelnytą besąlygišką valdžią visam Nebadonui. Dienų Senujų įgaliojimu, aš taip pat liudiju, jog yra užbaigti visi supervisatos dokumentai, susiję su visų-nuodėmių maišto užbaigimu tavojoje visatoje ir tave apdovanojantys visiška ir neribota valdžia, kad ateityje susitvarkytum su bet koku įmanomu sukilimu ir su visais įmanomais sukilimais. Formaliai, tavasis darbas Urantijoje ir mirtingojo tvarinio materialaus kūno pavidalu yra užbaigtas. Nuo šiol tavasis kelias yra tavo paties pasirinkimo reikalas.”

^{136:3.6 (1513.3)} Kada Edentijos Pats Aukštasis Tėvas išvyko, tada Jėzus ilgai šnekėjosi su Gabrieliu apie visatos gerovę ir, pasiūsdamas sveikinimus Emanueliui, užtikrino jį, kad tame darbe, kurio netrukus imsis Urantijoje, jis visą laiką prisimins tą patarimą, kurį buvo gavęs Salvingtone ryšium su įpareigojimais, perduotais prieš savęs padovanojimo misiją.

^{136:3.7 (1514.1)} Per visas šitas keturiasdešimt atsiskyrimo dienų Jokūbas ir Jonas, Zabediejaus sūnūs, buvo užsiėmę Jėzaus paieškomis. Daug kartų jie buvo netoli tos vietos, kur jis buvo apsistojęs, bet niekada iš tiesų jo nesurado.

4. Planai viešam darbui

^{136:4.1 (1514.2)} Diena iš dienos, viršuje kalnuose, Jėzus rengė planus savęs padovanojimo Urantijoje likusiajai daliai. Iš pradžių jis nusprendė, jog nemokys tuo pačiu laiku, kada moko Jonas. Jis planavo likti santykinai atsiskyręs iki to meto, kada Jono darbas

pasieks tikslą, arba kol Joną netikėtai sustabdys įkalinimas. Jėzus puikiai žinojo, kad Jono bebaimis ir netaktiškas pamokslavimas netrukus sukels pilietinių valdovų baimę ir priešišumą. Turėdamas omenyje Jono nesaugią padėtį, Jėzus pradėjo konkrečiai planuoti savo viešojo darbo programą savo tautos ir pasaulio labui, savo visos milžiniškos visatos kiekvieno apgyvendinto pasaulio labui. Mykolo mirtingojo savęs padovanojimas buvo *Urantijoje*, bet jis buvo Nebadono *visiems* pasauliams.

136:4.2 (1514.3) Pirmiausia, ką padarė Jėzus, apmąstęs bendrą planą, kaip savo programą derinti su Jono judėjimu, tai iš naujo išanalizavo Emanuelio nurodymus. Jis įdėmiai apmąstė jam duotą patarimą dėl jo darbo metodų, ir tai, kad planetoje jis neturi palikti jokių išliekančių užrašų. Iš tiesų Jėzus daugiau nekada neberašė ant ko nors kito, išskyrus smėlį. Savo kito apsilankymo Nazarete metu, dideliam savo brolio Juozapo skausmui, Jėzus sunaikino visus savo užrašus, kurie buvo išlikę ant lentelių dailidės dirbtuvėje, ir kurios kabėjo ant senojo namo sienų. Ir Jėzus daug mąstė apie Emanuelio patarimą dėl savo ekonominio, visuomeninio, ir politinio požiūrio į šį pasaulį, su kuriuo jam teks susidurti.

136:4.3 (1514.4) Per šitą keturiasdešimties dienų atsiskyrimo laikotarpį Jėzus nepasninkavo. Ilgiausias periodas, kada jis gyveno be maisto, buvo jo pirmosios dvi dienos kalnuose, kada jis buvo taip pasinėręs į apmąstymus, kad visiškai užmiršo pavalgyti. Bet trečiąją dieną jis ėmė ieškoti maisto. Šituo metu jo taip pat *negundė* nei kokios nors blogos dvasios, nei maištaujančios asmenybės, gyvenančios šitame pasaulyje ar iš kurio nors kito pasaulio.

136:4.4 (1514.5) Šitos keturiasdešimt dienų buvo ta proga, kada paskutinį kartą tarėsi dieviškasis protas ir žmogiškasis protas, arba tiksliau tai buvo pirmasis realus veikimas, kada šitie du protai dabar tapo vienu. Šito svarbaus meditavimo laikotarpio rezultatai įtikinamai parodė, jog dieviškasis protas triumfuojančiai ir dvasiškai viešpatavo žmogiškojo intelekto atžvilgiu. Nuo šiol žmogaus protas tapo Dievo protu, ir nors žmogaus proto savasis aš yra visą laiką, bet visada šitas sudvasintas žmogiškasis protas tikrai sako "tebūnie ne manoji, bet tavoji valia."

136:4.5 (1514.6) Šito reikšmingo laikotarpio transakcijos nebuvo badavusio ir nusilpusio proto nerealios vizijos, taip pat jos nebuvo ir painiojantys ir naivūs simboliai, kurie vėliau tapo žinomi kaip "Jėzaus gundymai tyruose." Vietoje šito tai buvo laikotarpis, skirtas apmąstyti visą kupiną įvykių ir įvairių savęs padovanojimo karjerą ir tolimesniam tarnavimui rūpestingai parengti tokius planus, kurie geriausiai pasitarnautų šito pasaulio labui, tuo pačiu metu taip pat kažkuo prisidėtų ir prie to, jog būtų pagerintos ir visos kitos dėl maišto izoliuotos sferos. Jėzus mąstė apie visą žmogiškojo gyvenimo Urantijoje tarpsnį, pradedant Andono ir Fontos laikais, einant artyn iki Adomo pražangos, ir dar artyn iki Melkizedeko iš Salemo tarnystės.

136:4.6 (1514.7) Gabrielis priminė Jėzui, jog yra du keliai, kurių pagalba jis gali pasirodyti pasauliui tuo atveju, jeigu jis nuspręs kažkurį laiką pasilikti Urantijoje. Ir jis paaiškino Jėzui, kad jo pasirinkimas šitame reikale neturės nieko bendro nei su jo visatos suverenumu, nei su Liuciferio maišto užbaigimu. Šie du tarnystės pasaulyje keliai yra tokie:

136:4.7 (1515.1) 1. Savo paties kelias—tas kelias, kuris galėtų atrodyti maloniausias ir naudingiausias šito pasaulio betarpiškų poreikių ir savo paties visatos dabartinio dvasinio pagerinimo požiūriu.

136:4.8 (1515.2) 2. Tėvo kelias—toliaregiško tvarinio gyvenimo idealo pavyzdys, kaip jį įsivaizduoja visatų visatos Rojaus administracijos aukštosios asmenybės.

136:4.9 (1515.3) Šitokiu būdu Jėzui buvo paaiškinta, jog yra du būdai, kuriais jis gali sutvarkyti savo žemiškojo gyvenimo likusią dalį. Kiekvienas iš šitų kelių turėjo savų privalumų, žvelgiant į juos tos konkrečios situacijos šviesoje. Žmogaus Sūnus aiškiai matė, kad jo pasirinkimas tarp šitų dviejų elgesio būdų neturi nieko bendro su visatos suverenumo suteikimu jam; tai jau buvo išspręstas reikalas ir patvirtintas visatų visatos dokumentais, ir tiktai laukė, kada jis to paprašys, atvykęs pats asmeniškai. Bet Jėzui buvo pastebėta, kad jo Rojaus broliui, Emanueliui, suteiktų didžiulį pasitenkinimą, jeigu jam, Jėzui, atrodytų tinkama savo įsikūnijimo žmogiškąją karjerą užbaigti taip kilniai, kaip ją ir buvo pradėjęs, visada atsiduodamas Tėvo valiai. Šito atsiskyrimo trečiąją dieną Jėzus pasižadėjo, kad jis sugrįš į pasaulį, kad užbaigtų savo žemiškąją karjerą, ir kad bet kokioje situacijoje, kurioje bus galimi bet kokie du keliai, jis visada pasirinks Tėvo valią. Ir jis pragyveno savo žemiškojo gyvenimo likusiąją dalį visada laikydamasis šito sprendimo. Net iki pat skaudžiausios pabaigos jo nepriklausoma valia visada pakludavo dangiškojo Tėvo valiai.

136:4.10 (1515.4) Tos keturiasdešimt dienų kalnų tyruose nebuvo didžiojo gundymo laikotarpis, bet vietoje šito tai buvo Mokytojo *didžiųjų sprendimų* laikotarpis. Per šitas dienas, kada

jis vienas artimai bendravo su savimi ir su savojo Tėvo betarpišku buvimu—Personalizuotu Derintoju (jis daugiau nebeturėjo asmeninio serafinio sargo)—tada jis priėmė, po vieną, didžiuosius sprendimus, kurie turėjo kontroliuoti jo veiklos kryptį ir elgesį per jo žemiškosios karjeros likusiąją dalį. Vėliau pasakojimą apie didįjį gundymą imta sieti su šituo atsiskyrimo laikotarpiu dėl supainiojimo su fragmentiškais pasakojimais apie kovas ant Hermono Kalno, o taip pat ir dėl to, jog tuo metu egzistavo paprotys, pagal kurį visi didieji pranašai ir žmogiškieji lyderiai savo viešąją karjerą turėdavo pradėti tariamu pasninkavimo ir meldimosi laikotarpiu. Jėzus visada elgdavosi taip, kada reikėdavo priimti bet kokią naują arba rimtą sprendimą, pasišalindavo komunikacijai su savo paties dvasia tam, kad galėtų sužinoti Dievo valią.

^{136:4.11 (1515.5)} Ir visa tai planuojant savo žemiškojo gyvenimo likusiajai daliai, Jėzaus žmogiškąją širdį visą laiką draskė dvi priešingos elgesio kryptys:

^{136:4.12 (1515.6)} 1. Jis turėjo stiprų troškimą patraukti savąją tautą—ir visą pasaulį—kad tikėtų į jį ir priimtų jo naująją dvasinę karalystę. Ir jis puikiai žinojo apie jų idėjas, susijusias su Mesijo atėjimu.

^{136:4.13 (1515.7)} 2. Gyventi ir dirbti taip, kaip, jo įsitikinimu, tam pritartų jo Tėvas, savąjį darbą atlikti kitų pasaulių, reikalingų pagalbos, labui, ir toliau tęsti, įkuriant karalystę, Tėvo atskleidimą ir parodyti jo dieviškąjį kupiną meilės charakterį.

^{136:4.14 (1515.8)} Per visas šitas reikšmingas dienas Jėzus gyveno senos uolos urve, priedangoje, buvusioje kalnų šlaite, netoli

kaimo, kažkada vadinto Beit Adis. Jis gėrė iš mažo šaltinio, kuris tryško iš kalno šlaito netoli šitos uolinės pastogės.

5. Pirmasis didysis sprendimas

^{136:5.1 (1516.1)} Trečiąją dieną po to, kada jis buvo pradėjęs šitą pasitarimą pats su savimi ir su savo Personalizuotu Derintoju, Jėzui buvo pateikta Nebadono susirinkusiųjų dangiškųjų gausybių, kurias pasiuntė jų vadai, kad lauktų savo mylimojo Valdovo valios nurodymo, vizija. Šitą galingą gausybę sudarė dvylika serafinių legionų ir proporcingas skaičius protingų būtybių iš visatos kiekvienos kategorijos. Ir pirmasis didis sprendimas, kurį Jėzus priėmė vienatvės metu, buvo susijęs su tuo, ar jis naudosis ar nesinaudos šitomis galingomis asmenybėmis, ryšium su savo viešo darbo Urantijoje pradedama programa.

^{136:5.2 (1516.2)} Jėzus nusprendė, kad iš šitos milžiniškos susirinkusios gausybės nė viena asmenybe jis *nesinaudos*, nebent taptų akivaizdu, jog tokia yra *jo Tėvo valia*. Nepaisant šito bendro pobūdžio sprendimo, šitoji milžiniška gausybė pasiliko su juo per visą jo žemiškojo gyvenimo likusiąją dalį, būdama visuomet pasirengusi paklusti savojo valdovo valios menkiausiam pareiškimui. Nors Jėzus savo žmogiškosiomis akimis šitų lydinčiųjų asmenybių nematė nuolat, bet su juo susietas Personalizuotas Derintojas iš tiesų jas visas matė visą laiką, ir su jomis visomis galėjo palaikyti ryšį.

^{136:5.3 (1516.3)} Prieš nusileisdamas žemyn po keturiasdešimties dienų vienatvės kalnuose, Jėzus savąjį neseniai Personalizuotą Derintoją paskyrė tiesiogiai vadovauti šitai lydinčiajai visatos asmenybių gausybei, ir ilgiau negu ketverius metus Urantijos

laiku iš tikrųjų šitos atrinktos asmenybės iš visatos protingų būtybių visų kategorijų paklusniai ir pagarbiai veikė, išmintingai vadovaujant šitam išaukštintam ir patyrusiam Personalizuotam Paslaptینگajam Pagalbininkui. Priimdamas vadovavimą šitai galingai asamblėjai, šis Derintojas, kažkada buvęs Rojaus Tėvo dalis ir esmė, užtikrino Jėzų, kad jokių būdu šitoms viršžmogiškosioms agentūroms nebus leista tarnauti, arba pačioms pasireikšti, ryšium su jo žmogiškąja karjera, arba jo žmogiškosios karjeros labui, nebent atsitiktų taip, jog tokio įsikišimo panorėtų pats Tėvas. Tokiu būdu vienu didingu sprendimu Jėzus savanoriškai atsisakė bet kokios viršžmogiškosios pagalbos visuose reikaluose, susijusiuose su savo mirtingojo karjeros likusia dalimi, nebent Tėvas galėtų savarankiškai nuspręsti taip, kad dalyvautų šio Sūnaus žemiškųjų darbų tam tikrame konkrečiame veiksmo ar epizode.

136:5.4 (1516.4) Priimdamas šitą vadovavimą visatos gausybėms, lydinčioms Kristų Mykolą, Personalizuotas Derintojas dėjo dideles pastangas, jog atkreiptų Jėzaus dėmesį į tai, kad, nors visatos tvarinių tokios asamblėjos veiklą *erdvėje* ir gali apriboti jų Kūrėjo suteiktas įgaliojimas, bet tokie apribojimai neturi poveikio jų veiklai *laike*. Ir šitas apribojimas paaiškinamas tuo, jog Derintojai, kada yra personalizuojami, tada yra nelaikės būtybės. Todėl Jėzus buvo įspėtas, kad, nors Derintojo kontrolė gyvoms protingoms būtybėms, kurioms vadovauti buvo patikėta jam, bus visiška ir tobula, kiek tai yra susiję su bet kokiais reikalais *erdvėje*, bet tokių tobulų apribojimų negali būti *laiko* atžvilgiu. Derintojas tarė: “Aš tikrai įsakysiu, kaip tu esi nurodęs, uždrausti panaudoti bet kokių būdu šitas lydinčiąsias visatos protingų būtybių gausybes, ryšium su tavo žemiškąja karjera, išskyrus tuos atvejus, kur Rojaus Tėvas man

nurodys, jog tokioms agentūroms aš leisčiau veikti tam, kad būtų įvykdyta jo dieviškoji valia taip, kaip nuspręsi tu, ir tomis akimirkomis, kada tavo žmogiškoji-dieviškoji valia gali būti užsiėmusi bet koku sprendimu ar veiksmu, kuris tikrai bus atsietas tikrai nuo natūralios žemiškosios *laiko* tėkmės. Visais tokiais atvejais aš esu bejėgis, ir tavo tvariniai, čia susurinkę su galios ir vienybės tobulumu, yra lygiai tokie pat bejėgiai. Jeigu tavo suvienytos prigimtys išreikš tokius troškimus, tuomet šitie tavo sprendimo mandatai bus nedelsiant įvykdyti. Tavo noras visuose tokiuose reikaluose pasireikš laiko sutrumpinimu, ir tas mintyse įsivaizduojamas dalykas *ims* egzistuoti. Man vadovaujant toks gali būti didžiausiu laipsniu įmanomas tavojo potencialaus suverenumo apribojimas. Mano savimonėje laikas neegzistuoja, ir dėl to tavo tvarinių aš negaliu apriboti ten, kur yra sąsaja su laiku.”

136:5.5 (1517.1) Tokiu būdu iš tiesų Jėzus sužinojo, kaip jo sprendimas toliau gyventi kaip žmogui tarp žmonių bus įgyvendinamas praktikoje. Jis vieninteliu sprendimu visas jį lydinčias visatos įvairių protingų būtybių gausybes pašalino iš dalyvavimo savo prasidedančioje viešoje tarnystėje, išskyrus jų dalyvavimą tokiuose reikaluose, kurie yra susiję tikrai su laiku. Todėl tampa akivaizdu, kad bet kokie įmanomi viršgamtiniai arba tariamai viršžmogiški reiškiniai, lydėję Jėzaus tarnavimą, buvo susiję tikrai su laiko pašalinimu, nebent Tėvas danguje specialiai priimdavo kitokį sprendimą. Joks stebuklas, jokia gailestingumo tarnystė, ar joks kitas įmanomas įvykis, atsitikęs ryšium su Jėzaus žemiškosios veiklos likusia dalimi, negalėjo turėti tokio veiksmo pobūdžio ar charakterio, kuris pranoksta gamtos dėsnius, nustatytus ir nuolat veikiančius žmogaus veikloje, kada jis gyvena Urantijoje, *išskyrus* šitą aiškiai

konstatuotą *laiko* aspektą. Aišku, jokių apribojimų negali būti taikoma “Tėvo valios” pasireiškimams. Laiko pašalinimo, ryšium su šito potencialaus visatos Valdovo išreikštu troškimu, galima buvo išvengti tikrai šito Dievo-žmogaus *valios* tiesioginio ir aiškaus veiksmo dėka tokiu būdu, kad laikas, susijęs su konkrečiu veiksmu ar įvykiu, *neturėtų būti sutrumpinamas arba pašalinamas*. Tam, kad būtų užkirstas kelias menamų *laiko stebuklų* atsiradimui, Jėzus laiką turėjo visuomet suvokti sąmoningai. Nors kiek jam praradus laiko sąmoningą suvokimą, ryšium su konkretaus noro pareiškimu, tai prilygo įgyvendinimui to dalyko, kurį suvokė Sūnaus Kūrėjo protas, ir be laiko įsiterpimo.

^{136:5.6 (1517.2)} Su juo susieto ir Personalizuoto Derintojo prižiūrinčios kontrolės dėka Mykolui buvo įmanoma tobulai apriboti savo asmeninę žemiškąją veiklą erdvės atžvilgiu, bet buvo neįmanoma Žmogaus Sūnui šitokiu būdu apriboti savo naują kaip potencialaus Nebadono Valdovo žemiškąją statusą, kiek šis yra susijęs su *laiku*. Ir toksai buvo Jėzaus iš Nazareto realusis statusas, kada jis rengėsi pradėti savo viešąją veiklą Urantijoje.

6. Antrasis sprendimas

^{136:6.1 (1517.3)} Numatęs savo elgesį savo sukurtų protingų būtybių visų klasių visų asmenybių atžvilgiu, tiek, kiek tą buvo galima apspręsti, atsižvelgiant į neatskiriamą nuo savo naujojo dieviškumo statuso potencialą, dabar Jėzus savo mintis nukreipė į save. Ką jis, dabar visiškai savimoningas visų daiktų ir būtybių, egzistuojančių šitoje visatoje, kūrėjas, darys su šitomis išimtinėmis kūrėjo teisėmis pasikartojančiose gyvenimo situacijose, su kuriomis jis tuoj pat susidurs, kada tik

sugrįš į Galilėją tam, kad atnaujintų savo darbą tarp žmonių? Iš esmės, jau, ir būtent ten, kur jis buvo šituose vienišuose kalnuose, jis susidūrė su šita problema, nes jam reikėjo susirasti maisto. Iki trečiosios jo meditavimų vienvėdienės dienos žmogiškasis kūnas išalko. Ar jam reikėtų eiti ieškoti maisto taip, kaip jo ieškoti eitų eilinis žmogus, ar tiesiog jam reikėtų panaudoti savo normalias kūrybines galias ir sukurti tinkamą kūnui maistą tiesiog parengtą šalia? Ir šitas didis Mokytojo sprendimas jums buvo pateiktas kaip gundymas—kaip tariamų priešų iššūkis, kad jis “palieptų taip, kad šitie akmenys taptų duonos kepalais.”

^{136:6.2 (1518.1)} Šitaip Jėzus nusistatė kitą ir nuoseklų elgesį savo likusiems žemiškiesiems darbams. Kiek tai yra susiję su jo asmeninėmis reikmėmis, ir apskritai net ir savo santykiuose su kitomis asmenybėmis, dabar jis sąmoningai apsisprendė eiti normalios žemiškosios egzistencijos keliu; jis aiškiai nusprendė nesielgti taip, kad pranoktų, sulaužytų, arba šiurkščiai pažeistų savo paties sukurtus gamtos dėsnius. Bet jis negalėjo prisižadėti sau pačiam, kaip jį jau buvo įspėjęs jo Personalizuotas Derintojas, jog šitie gamtos dėsniai negali būti, tam tikromis suvokiamomis aplinkybėmis, smarkiai *pagreitinti*. Iš esmės, Jėzus nusprendė savo gyvenimo darbą organizuoti ir atlikti sutinkamai su gamtos dėsniais ir derinant su egzistuojančia visuomenine organizacija. Šituo Mokytojas pasirinko tokią gyvenimo programą, kuri prilygo apsisprendimui nedaryti stebuklų ir keliančių nuostabą veiksmų. Vėl jis apsisprendė “Tėvo valios” naudai; vėl jis viską atidavė į savo Rojaus Tėvo rankas.

136:6.3 (1518.2) Jėzaus žmogiškoji prigimtis diktavo, jog pirmoji pareiga turi būti savisauga; laiko ir erdvės pasaulyuose tai yra normalaus žmogaus normalus požiūris, ir, dėl to, tai yra pagrįsta Urantijos mirtingojo reakcija. Bet Jėzus rūpinosi ne vien tik šituo pasauliu ir jo tvariniais; jis gyveno tokį gyvenimą, kuris buvo numatytas tam, jog mokytų ir įkvėptų toli nusidriekiančios visatos daugybę tvarinių.

136:6.4 (1518.3) Prieš savo krikšto apšvietimą jis gyveno tobulai atsiduodamas savo dangiškojo Tėvo valiai ir vadovavimui. Jis besąlygiškai nusprendė taip gyventi ir toliau, kaip mirtingasis aiškiai priklausydamas nuo Tėvo valios. Jis pasirinko nenatūralų kelią—jis nusprendė nesiekti savęs išsaugojimo. Jis priėmė sprendimą toliau gyventi, atsisakydamas savigynos. Savo išvadas jis suformulavo savo žmogiškajam protui žinomais Raštų žodžiais: “Žmogus yra gyvas ne vien tik duona, bet ir kiekvienu žodžiu, sklindančiu iš Dievo lūpų.” Priėjęs šitos išvados fizinės prigimties apetito atžvilgiu, kuris pasireiškia alkiu maistui, Žmogaus Sūnus pateikė savo galutinę nuostatą dėl visų kitų materialaus kūno troškimų ir žmogiškosios prigimties natūralių akstinių.

136:6.5 (1518.4) Savo viršžmogiškąją galią jis galbūt galėtų panaudoti dėl kitų, bet dėl savęs, niekada. Ir šitaip jis elgėsi visą laiką iki pat galo, kuomet apie jį su pašaipa buvo sakoma: “Jis gelbėjo kitus; o savęs išgelbėti negali”—nes jis nenorėjo.

136:6.6 (1518.5) Žydai laukė tokio Mesijo, kuris darytų net ir didesnius stebuklus už Mozę, kuris, buvo manoma, padarė taip, kad vanduo ėmė tekėti iš uolos dykumoje ir jų protėvius pamaitino mana tyruose. Jėzus žinojo, kokio Mesijo laukė jo tėvynainiai, ir jis turėjo visas tas galias ir išimties teises, kad

patenkintų jų pačius viltingiausius lūkesčius, bet jis nusprendė nesinaudoti tokia nuostabia galios ir šlovės programa! Jėzus į tokią laukiamų stebuklų darymo kryptį žiūrėjo kaip į sugrįžimą atgal į laukinių šamanų nemokšiškos magijos ir žeminančių papročių senuosius laikus. Galbūt, dėl savo tvarinių išgelbėjimo, jis ir galėtų paspartinti gamtos dėsni, bet pažeisti savo paties dėsnius savo paties naudai ar savo bičiulių žmonių įbauginimui, šito tai jis nedarys. Ir Mokytojo sprendimas buvo galutinis.

^{136:6.7 (1518.6)} Jėzui buvo skaudu dėl savosios tautos; jis visiškai suprato, kaip jie buvo atvesti iki to, jog ėmė laukti Mesijo atėjimo, to meto, kada “žemė duos savo vaisius dešimt tūkstančių kartų daugiau, ir ant vieno vynuogių medžio bus tūkstantis šakų, ir kiekviena šaka išaugins tūkstantį kekių, ir kiekviena kekė turės tūkstantį vynuogių, ir iš kiekvienos vynuogės bus padaryta po galoną vyno.” Žydai tikėjo, kad tas Mesijas atneš stebuklingos gausos erą. Hebrajai ilgą laiką buvo auklėjami pasakojimais apie stebuklus ir legendomis apie nuostabius dalykus.

^{136:6.8 (1519.1)} Jis nebuvo toks Mesijas, kuris ateina padauginti duonos ir vyno. Jis atėjo ne tam, kad tarnautų vien tiktai žemiškiesiems poreikiams; jis atėjo tam, kad savąjį Tėvą danguje apreikštų savo vaikams žemėje, tuo pačiu stengdamasis savo žemės vaikus vesti taip, kad jie nuoširdžiai prisijungtų prie jo gyvendami taip, jog vykdytų Tėvo danguje valią.

^{136:6.9 (1519.2)} Šituo sprendimu Jėzus iš Nazareto visai stebinčiai visatai parodė, kokia yra beprotystė ir nuodėmė niekingai pardavinėti dieviškąjį talentą ir Dievo suteiktus gabumus

asmeninio išaukštinimo labui arba dėl grynai savanaudiškos naudos ir šlovės. Tokia buvo Liuciferio ir Kaligastijos nuodėmė.

^{136:6.10 (1519.3)} Šitas didingas Jėzaus sprendimas akivaizdžiai parodo tiesą, jog savanaudiškas pasitenkinimas ir jutiminis malonumas, patys ir savaime, besivystančioms žmogiškosioms būtybėms laimės suteikti negali. Mirtingojo egzistencijoje yra aukštesnių vertybių—intelektų įvaldymas ir dvasinis pasiekimas—kurie toli pranoksta būtiną žmogaus grynai fizinių troškimų ir akstinių patenkinimą. Žmogaus natūralus apdovanojimas talentu ir sugebėjimu iš esmės turėtų būti paskirtas savo aukščiausių intelektualių ir dvasinių galių vystymui ir sukilnimui.

^{136:6.11 (1519.4)} Šitokiu būdu Jėzus savo visatos tvariniams apreiškė naujo ir geresnio kelio metodą, evoliucinės žmogiškosios egzistencijos erdvės pasauliuose aukštesnes moralines gyvenimo vertybes ir gilesnį dvasinį pasitenkinimą.

7. Trečiasis sprendimas

^{136:7.1 (1519.5)} Priėmęs sprendimus dėl tokių dalykų, kaip maistas ir fizinė pagalba, tenkinant savojo materialaus kūno poreikius, pasirūpindamas savo paties ir savo bičiulių sveikata, bet vis tiek dar buvo likusių kitų problemų, kurias reikėjo išspręsti. Kaip jis elgsis susidūręs su asmeniniu pavojumi? Jis nusprendė naudotis įprastu atsargumu dėl savo žmogiškojo saugumo ir imtis protingų atsargumo priemonių tam, kad užkirstų kelią savosios karjeros materialiam kūne priešlaikiniam nutraukimui, bet susilaikyti nuo bet kokio viršžmogiškojo įsikišimo, jeigu jo gyvenimas materialiam kūne tikrai patektų

į krizę. Kada jis formulavo šitą sprendimą, tada Jėzus sėdėjo medžio šešėlyje ant išsikišusios uolos, kurios kraštas buvo tiesiai prieš jį. Jis visiškai suvokė, jog nuo šio uolos krašto galėtų šokti žemyn ir tolyn į erdvę, ir, jog nieko jam neatsitiktų, su sąlyga, kad jis anuliuos savo pirmąjį didįjį sprendimą neprašyti savo dangiškųjų protingų būtybių įsikišimo į savo gyvenimo darbo vykdymą Urantijoje, ir su sąlyga, kad jis panaikins savo antrąjį sprendimą dėl savo požiūrio į savęs išsaugojimą.

^{136:7.2 (1519.6)} Jėzus žinojo, kad jo tėvynainiai laukė tokio Mesijo, kuris būtų aukščiau už gamtos dėsnius. Jis buvo gerai išmokęs tą vietą iš Rašto: “Joks blogis tavęs tikrai nepalies, taip pat ir jokia nelaimė prie tos vietos, kur tu gyvensi, tikrai neprisiartins. Nes jis tikrai tave patikės savo angelams, kad tave saugotų visuose tavo poelgiuose. Jie tikrai pakels tave ant savo rankų, kad tu neužkliūtum už akmens.” Ar būtų pateisinamas šitoks perdėtas pasitikėjimas savimi, šitoks savo Tėvo gravitacijos dėsnių ignoravimas tam, kad apsaugotų save nuo galimos žalos ar, galbūt, tam, kad laimėtų klaidingai mokyto ir neteisingu keliu nukreiptos savo tautos pasitikėjimą? Bet toks kelias, kad ir kokį pasitenkinimą sukeltų ženklų ieškantiems žydams, būtų ne jo Tėvo apreiškimas, bet abejotinas žaidimas su visatų visatos nustatytais dėsniais.

^{136:7.3 (1519.7)} Visa tai suprasdami ir žinodami, jog Mokytojas atsisakė dirbti taip, kad savo asmeniniu elgesiu savo nustatytus gamtos dėsnius pažeidinėtu, tuomet jūs galite būti tikri, kad jis niekada nėjo vandeniu, taip pat jis nepadarė nieko tokio, kas būtų buvęs šio pasaulio administravimo jo materialios tvarkos šiurkštus pažeidimas; visada, aišku, turėdamas omenyje tai,

kad, iki šiol, nebuvo surastas nė vienas būdas, kurio dėka jis galėtų būti visiškai išlaisvintas iš to, jog nėra kontrolės laiko elementui ryšium su tais reikalais, kurie buvo perduoti į Personalizuoto Derintojo jurisdikciją.

^{136:7.4 (1520.1)} Per visą savo žemiškąjį gyvenimą Jėzus liko nuosekliai ištikimas šitam sprendimui. Nesvarbu, ar fariziejai iš jo šaipėsi prašydami parodyti ženklą, ar žiopliai Kalvarijoje iš jo tyčiojosi siūlydami lipti žemyn nuo kryžiaus, bet jis atkakliai laikėsi šio sprendimo, priimto šitą valandą kalnuose.

8. Ketvirtasis sprendimas

^{136:8.1 (1520.2)} Kita didžiulė problema, dėl kurios šitas Dievas-žmogus suko galvą ir kurią jis netrukus išsprendė sutinkamai su Tėvo danguje valia, buvo susijusi su tuo klausimu, turi būti ar neturi būti panaudotos kokios nors jo viršžmogiškosios galios tuo tikslu, kad patrauktų savo bičiulių žmonių dėmesį ir laimėtų jų atsidavimą. Ar koku nors būdu savo visatos galias jam reikėtų nukreipti taip, kad patenkintų žydus, trokštančius reginių ir stebuklų? Jis nusprendė, kad nereikėtų. Jis apsisprendė dėl tokio savo elgesio, kuris nenumato kokių nors tokių veiksmų kaip metodo, kurio dėka žmonių dėmesį jis atkreiptų į savąją misiją. Ir šito didingo sprendimo jis laikėsi nuosekliai. Net ir tada, kada daugybę kartų leido pasireikšti gailestingumo pagalbai, esant laiko sutrumpinimui, jis beveik visada perspėdavo sulaukusius iš jo pagydančios pagalbos, kad jokiam žmogui nepasakotų apie tą pagalbą, kurią jie buvo gavę. Ir visuomet jis iš tiesų atmesdavo savo priešų patyčių iššūkį—“parodyk mums ženklą” tam, kad įrodinėtų ir demonstruotų savąjį dieviškumą.

^{136:8.2 (1520.3)} Jėzus labai išmintingai numatė, jog stebuklų darymas ir nuostabą keliančių veiksmų demonstravimas sukels tikrai išorinį atsidavimą, kai materialiam protui bus įvaroma baimė; tokie veiksmai Dievo neatskleistų, taip pat ir žmonių neišgelbėtų. Jis atsisakė tapti grynu stebukladariu. Jis apsisprendė užsiimti vienintele užduotimi—dangaus karalystės įkūrimu.

^{136:8.3 (1520.4)} Viso šito svarbaus dialogo metu, kai Jėzus bendravo pats su savimi, visą laiką buvo ir klausinėjantis ir beveik abejojantis žmogiškasis elementas, nes Jėzus buvo žmogus lygiai taip, kaip ir Dievas. Buvo akivaizdu, jog žydai jo niekada nepriims kaip Mesijo, jeigu jis nedarys stebuklų. Be to, jeigu jis sutiktų padaryti tikrai vieną nenatūralų dalyką, tai žmogiškasis protas tikrai žinotų, jog tai atsitiko dėl pavaldumo tikrai dieviškajam protui. Ar tai derintųsi su “Tėvo valia,” jog dieviškasis protas darytų tokią nuolaidą žmogiškojo proto abejojančiai prigimčiai? Jėzus nusprendė, jog tai nesiderintų, ir pasirėmė Personalizuoto Derintojo buvimu kaip pakankamu dieviškumo įrodymu bendradarbiaujant su žmonija.

^{136:8.4 (1520.5)} Jėzus buvo daug keliavęs; jis prisiminė Romą, Aleksandriją, ir Damaską. Jis žinojo pasaulio metodus—kaip žmonės savuosius tikslus politikoje ir prekyboje pasiekdavo kompromiso ir diplomatijos dėka. Ar jam pasinaudoti šitomis žiniomis, kad prisidėtų prie savosios misijos žemėje įvykdymo? Ne! Jis lygiai taip pat nusprendė, jog kurdamas šią karalystę jis atsisakys bet kokių kompromisų su pasaulio išmintimi ir turtų įtaka. Jis ir vėl apsisprendė priklausyti vien tikrai nuo Tėvo valios.

^{136:8.5 (1520.6)} Jėzus gerai žinojo apie trumpiausius kelius, kurie yra atviri į vieną iš jo galių. Jis žinojo daug būdų, kurių pagalba nacijos, ir viso pasaulio, dėmesys galėtų būti nedelsiant nukreiptas į jį patį. Netrukus Jeruzalėje bus švenčiama Perėjimo šventė; miestą užplūs atvykėliai. Jis galėtų užlipti ant šventyklos bokšto smailios viršūnės ir prieš nustebusias minias pereiti oru; tai būtų tos rūšies Mesijas, kokio jie laukė. Bet vėliau jis nuviltų juos, kadangi jis nebuvo atėjęs tam, kad atstatytų Dovydo sostą. Jis žinojo, koks yra bergždžias Kaligastijos metodas, stengiantis aplenkti natūralų, lėtą, ir užtikrintą dieviškojo tikslo įgyvendinimo kelią. Vėl Žmogaus Sūnus paklusniai nusilenkė Tėvo keliui, Tėvo valiai.

^{136:8.6 (1521.1)} Jėzus nusprendė dangaus karalystę kurti žmonių širdyse natūraliais, paprastais, sunkiais, ir kankinančiais metodais, tiesiog tokiais būdais, kokių jo žemės vaikai vėliau turės laikytis savo darbe plėsdami ir didindami tą dangiškąją karalystę. Nes Žmogaus Sūnus iš tikrųjų puikiai žinojo, kad būtent “per didžiules kančias didelė dalis visų epochų vaikų įžengs į šią karalystę.” Jėzus dabar patyrė didelį civilizuoto žmogaus išmėginimą, turėti galią ir atkakliai atsisakyti ją panaudoti grynai savanaudiškiems arba asmeniniais tikslams.

^{136:8.7 (1521.2)} Savo apmąstymuose apie Žmogaus Sūnaus gyvenimą ir patyrimą, jūs turėtumėte visą laiką prisiminti, jog Dievo Sūnus įsikūnijo pirmojo amžiaus žmogiškosios būtybės prote, ne dvidešimtojo amžiaus arba kito amžiaus mirtingojo prote. Šituo mes norime perteikti tą mintį, jog Jėzaus žmogiškieji sugebėjimai buvo įgyti natūraliai. Jis buvo tas produktas, kurį sudaro paveldėti ir jo laikmečio aplinkos faktoriai, plius jo lavinimo ir švietimo įtaka. Jo žmogiškumas buvo tikras,

natūralus, visiškai kilęs iš, ir ugdomas, aktualaus intelektualaus statuso pirmtakų ir to laikmečio ir kartos visuomeninių ir ekonominių sąlygų. Nors šito Dievo-žmogaus patyrimo visada buvo toji galimybė, jog dieviškasis protas pranoks žmogiškąjį intelektą, nepaisant šito, kada, ir taip, kaip veikė jo žmogiškasis protas, tada jis iš tikrųjų veikė taip, kaip veiktų tikras mirtingojo protas, esant to laikmečio žmogiškosios aplinkos sąlygoms.

^{136:8.8 (1521.3)} Savo milžiniškos visatos visiems pasauliams Jėzus parodė, kokia yra beprotybė sukurti dirbtines situacijas, turint tikslą pademonstruoti savavališką valdžią arba pasinaudoti išskirtine valdžia, turint tikslą padidinti moralines vertybes arba pagreitinti dvasinę pažangą. Jėzus nusprendė, kad savajai misijai žemėje tokio pobūdžio nesuteiks, kad nebūtų pakartotas nusivylimas, kurį suteikė Makabėjų valdymas. Jis atsisakė žeminančiai pardavinėti savo dieviškąsias savybes tuo tikslu, kad įgytų neužtarnautą populiarumą arba kad laimėtų politinį prestižą. Jis nepritars tam, jog dieviškoji ir kuriančioji energija būtų keičiama į nacionalinę galią arba tarptautinį prestižą. Jėzus iš Nazareto atsisakė daryti kompromisą su *blogiu*, tuo labiau sutarti su nuodėme. Mokytojas ištikimybę Tėvo valiai triumfuojančiai iškėlė virš bet kokių kitų žmogiškųjų ir žemiškųjų pamąstymų.

9. Penktasis sprendimas

^{136:9.1 (1521.4)} Išsprendęs tokius elgesio klausimus, kurie buvo susiję su jo asmeniniais santykiais su gamtos dėsniais ir dvasine galia, savo dėmesį jis atkreipė į tai, kokius pasirinkti metodus, kurie turi būti naudojami skelbiant ir įkuriant Dievo karalystę. Jonas jau buvo pradėjęs savąjį darbą; kaip šią žinią turėtų tęsti

jis? Kaip Jono misiją jis turėtų perimti? Kaip savo pasekėjus jis turėtų organizuoti, kad jie veiksmingai stengtųsi bendradarbiauti ir bendradarbiautų išmintingai? Jėzus dabar turėjo priimti galutinį sprendimą, kuris uždraustų jam toliau save laikyti žydų Mesiju, bent jau tokiu Mesiju, koks jis buvo populiariai suvokiamas tomis dienomis.

136:9.2 (1522.1) Žydai įsivaizdavo tokį išlaisvintoją, kuris ateis turėdamas stebuklingą galią tam, kad nugalėtų Izraelio priešus ir įtvirtintų žydus pasaulio valdovais, nepatiriančiais skurdo ir priespaudos. Jėzus žinojo, kad šitoji viltis niekada nebus įgyvendinta. Jis žinojo, kad dangaus karalystė yra susijusi su blogio sunaikinimu žmonių širdyse, ir, kad ji yra grynai dvasinio rūpesčio reikalas. Jis apmąstė, kiek tai yra protinga dvasinę karalystę pradėti nuostabiu ir pritrenkiančiu galios pademonstravimu—ir toks elgesys būtų buvęs leistinas ir būtų buvęs visiškai Mykolo kompetencijoje—bet jis galutinai apsisprendė tokį planą atmesti. Jis neis į kompromisus su Kaligastijos revoliuciniais metodais. Potencialiai jis buvo laimėjęs pasaulį atsiduodamas Tėvo valiai, ir jis sau iškėlė tikslą savo darbą užbaigti taip, kaip jį buvo ir pradėjęs, ir kaip Žmogaus Sūnus.

136:9.3 (1522.2) Jūs vargu ar galite įsivaizduoti, kas būtų atsitikę Urantijoje, jeigu šitas Dievas-žmogus, dabar potencialiai turintis visas galias danguje ir žemėje, būtų nusprendęs išskleisti suverenumo vėliavą, išrikiuoti savo stebuklus darančius batalionus kovine rikiuote! Bet jis nedarė kompromisų. Jis netarnavo blogiui, kad Dievo garbinimas galimas dalykas galėtų atsirasti iš tokio tarnavimo. Jis pakluso

Tėvo valiai. Jis skelbė stebinčiai visatai: “Jūs tikrai garbinsite Viešpatį savo Dievą ir tikrai tarnausite tikrai jam.”

^{136:9.4 (1522.3)} Dienoms einant, Jėzus vis aiškiau suvokė, kokios rūšies tiesos apreiškėju jis turi tapti. Jis pamatė, jog Dievo kelias nebus lengvas kelias. Jis ėmė suvokti, kad jo žmogiškojo patyrimo likusios dalies turėtikiausiai gali būti karti, bet jis nusprendė ją išgerti.

^{136:9.5 (1522.4)} Su Dovydo sostu atsisveikino net ir jo žmogiškasis protas. Žingsnis po žingsnio šitas žmogiškasis protas eina dieviškuoju keliu. Žmogiškasis protas vis dar pateikia klausimų, bet ištikimai remiasi dieviškaisiais atsakymais kaip galutiniais nurodymais šitoje sujungtoje gyvybėje, kuri pasaulyje gyvena kaip žmogus, tuo tarpu visą laiką besąlygiškai paklūsta amžinajai ir dieviškajai Tėvo valiai.

^{136:9.6 (1522.5)} Roma buvo Vakarų pasaulio valdovė. Žmogaus Sūnus, dabar būdamas atsiskyręs ir priimdamas šituos svarbius sprendimus, turėdamas sau pavaldžias dangaus armijas, buvo paskutinioji žydų galimybė pasiekti viešpatavimą pasaulyje; bet šitas žemėje gimęs žydas, kuris turėjo tokią milžinišką išmintį ir galią, atsisakė panaudoti savo visatos sugebėjimus tam, kad arba pats save išaukštintų, arba savajai tautai suteiktų sostą. Jis, tarytum, matė “šito pasaulio karalystes,” ir turėjo tą galią, kad jas užimtų. Edentijos Patys Aukštieji visas šitas galias buvo atidavę į jo rankas, bet jis nenorėjo jų. Žemės karalystės buvo niekam verti dalykai, kad domintų visatos Kūrėją ir Valdovą. Jis teturėjo vienintelį tikslą, kad žmogui toliau būtų apreiškiamas Dievas, kad būtų įkuriama karalystė, kad dangiškasis Tėvas valdytų žmonijos širdyse.

^{136:9.7 (1522.6)} Mintis apie kautynes, nesutarimus, ir žudymus Jėzui buvo pasibjaurėtina; nė viename iš šitų dalykų jis nedalyvaus. Jis žemėje pasirodė kaip Ramybės Princas, kad apreikštų meilės Dievą. Iki savojo krikšto jis irgi buvo atsisakęs Uoliųjų pasiūlymo vadovauti jiems maište prieš engėjus romėnus. Ir dabar jis galutinai apsisprendė tų tekstų iš Raštų atžvilgių, kurių jo motina buvo jį išmokiusi, tokių, kaip: “Viešpats man tarė, ‘Tu esi mano sūnus; šią dieną aš tave sukūriau. Paprašyk manęs, ir aš tau tikrai kaip palikimą duosiu pagonis ir patys tolimiausieji žemės kraštai priklausys tau. Tu tikrai juos perskelsi su geležiniu virbu; tu juos tikrai sudaužysi į šukes kaip molinį indą.’”

^{136:9.8 (1522.7)} Jėzus iš Nazareto priėjo išvados, jog tokie pasakymai nebuvo taikomi jam. Pagaliau, ir galutinai, Žmogaus Sūnaus žmogiškasis protas aiškiai nušlavė visus šituos Mesijo sunkumus ir prieštaravimus—hebrajų raštus, tėvų lavinimą, chazano mokymą, žydų lūkesčius, ir žmogiškuosius ambicingus troškimus; kartą ir visiems laikams jis apsisprendė dėl savojo kelio! Jis sugrįš į Galilėją ir ramiai pradės skelbti karalystę ir pasikliaus savoju Tėvu (Personalizuotu Derintoju) rengdamas diena iš dienos veikimo smulkmenas.

^{136:9.9 (1523.1)} Šitais sprendimais Jėzus parodė vertą pavyzdį kiekvienam asmeniui kiekviename milžiniškos visatos pasaulyje, kada jis atsisakė panaudoti materialius patikrinimus tam, jog būtų įrodinėjamos dvasinės problemos, kada jis atsisakė mesti įžūlų iššūkį gamtos dėsniams. Ir jis parodė visatinės ištikimybės ir moralinio kilnumo įkvepiantį pavyzdį, kada jis atsisakė pasinaudoti žemiškąja galia kaip preliudija į dvasinę šlovę.

^{136:9.10 (1523.2)} Jeigu Žmogaus Sūnus ir turėjo kokių nors abejonių dėl savosios misijos ir jos pobūdžio, kada po savo krikšto jis kopė į kalnus, tai jokių abejonių jis nebeturėjo, kada sugrįžo pas savo bičiulius po keturiasdešimties vienatvės ir sprendimų dienų.

^{136:9.11 (1523.3)} Jėzus suformulavo programą Tėvo karalystės įkūrimui. Jis nesistengs įtikti suteikdamas žmonėms fizinį pasitenkinimą. Jis nedalins duonos minioms, kaip neseniai matė ją dalinant Romoje. Jis neatkreips į save dėmesio stebuklų darymu, nors žydai ir laukia kaip tik tokio išlaisvintojo. Taip pat jis nesistengs dvasinei žinia laimėti palankumo demonstruodamas politinę valdžią ar žemiškąją galią.

^{136:9.12 (1523.4)} Atmesdamas šituos ateinančios karalystės išaukštinimo metodus laukiančiųjų žydų akyse, Jėzus buvo tikras, kad šitie patys žydai visas jo teises į valdžią ir dieviškumą iš tiesų ir galutinai atmes. Visa tai žinodamas, Jėzus ilgą laiką stengėsi užkirsti kelią savo pirmiesiems pasekėjams, kad jie nevadintų jo Mesiju.

^{136:9.13 (1523.5)} Per visą savo viešąją tarnystę jam tekdavo susidurti su trimis nuolat pasitaikančiomis situacijomis: triukšmingu reikalavimu pamaitinti, atkakliu reikalavimu padaryti stebuklą, ir pagaliau prašymu, kad savo pasekėjams jis leistų jį vainikuoti karaliumi. Bet Jėzus niekada nenukrypo nuo tų sprendimų, kuriuos priėmė šitomis savo vienatvės Perėjos kalnuose dienomis.

10. Šeštasis sprendimas

^{136:10.1 (1523.6)} Paskutiniąją šito įsimintino atsiskyrimo dieną, prieš imdamas leistis nuo kalno, kad prisijungtų prie Jono ir jo mokinių, Žmogaus Sūnus priėmė savo paskutinįjį sprendimą. Ir šitą sprendimą Personalizuotam Derintojui jis perdavė šiais žodžiais: “Ir visuose kituose reikaluose, kaip ir tuose, dėl kurių dabar priimti sprendimai, aš pasižadu tau, jog tikrai atsidoosiu savojo Tėvo valiai.” Ir kada jis šitaip tarė, tada ėmė leistis nuo kalno. Ir jo veidas spindėjo dvasinės pergalės ir moralinio laimėjimo šlove.

137 Dokumentas. Belaukiant Galilėjoje

^{137:0.1 (1524.1)} ANKSTYVĄ šeštadienio rytą, vasario 23-iąją, 26 m. po Kr. gim., Jėzus nusileido nuo kalno, kad vėl prisijungtų prie Jono draugijos, stovyklavusios prie Pelos. Visą tą dieną Jėzus vaikščiojo minioje. Jis suteikė pagalbą vaikinui, kuris susižeidė krisdamas, ir nukeliavo į netoli Pelos buvusį kaimą, kad berniuką nugabentų saugiai ir perduotų į jo tėvų rankas.

1. Pirmųjų keturių apaštalų pasirinkimas

^{137:1.1 (1524.2)} Per šitą Sabatą du iš Jono pagrindinių mokinių didelę laiko dalį praleido su Jėzumi. Iš visų Jono pasekėjų vienam, kurio vardas buvo Andriejus, Jėzus padarė labai gilų įspūdį; jį su sužeistu berniuku jis palydėjo į Pelą. Grįžtant į Jono stovyklos vietą, jis Jėzui pateikė daug klausimų, ir tiesiog prieš pat stovyklą jie abu sustojo trumpam pasišnekėti, ir Andriejus pasakė: “Aš tave stebėjau visą laiką nuo tada, kada tu atvykai į Kapernaumą, ir aš tikiu, jog tu esi tas naujasis Mokytojas, ir nors viso tavojo mokymo aš nesuprantu, bet aš visiškai apsisprendžiau sekti paskui tave; aš norėčiau sėdėti prie tavo kojų ir apie naująją karalystę sužinoti visą tiesą.” Ir Jėzus, su

nuoširdžiu patikiniu, pasveikino Andriejų kaip pirmąjį iš savo apaštalų, iš tos grupės, sudarytos iš dvylikos narių, kurie drauge su juo turėjo įtemptai dirbti, kad įkurtų naująją Dievo karalystę žmonių širdyse.

^{137:1.2 (1524.3)} Andriejus buvo Jono darbo tylus stebėtojas, ir nuoširdžiai tikėjo jo darbu, ir jis turėjo labai gabų ir kupiną entuziazmo brolių, Simoną, kuris buvo vienas iš geriausių Jono mokinių. Nebūtų klaidinga pasakyti, jog Simonas buvo vienas iš pagrindinių Jono ramsčių.

^{137:1.3 (1524.4)} Tuoj po to, kada Jėzus ir Andriejus sugrįžo į stovyklą, Andriejus susirado Simoną ir, nusivedęs jį į šalį, pranešė jam, jog savo paties protu jis priėjo išvados, kad Jėzus yra tas didysis Mokytojas, ir, kad jis pats pasižadėjo būti jo mokinytis. Jis toliau aiškino, kad Jėzus priėmė jo pasiūlytą tarnystę, ir Andriejus patarė, kad jis (Simonas) lygiai taip pat nueitų pas Jėzų ir pasisiūlytų į draugiją naujosios karalystės tarnystėje. Simonas tarė: “Visą laiką nuo tada, kada šitas vyras atėjo dirbti į Zabediejaus dirbtuves, aš tikėjau, kad jis yra Dievo atsiųstas, tačiau kaip bus su Jonu? Argi mes turime jį apleisti? Argi taip elgtis yra teisinga?” Tuomet jie sutarė tuoj pat nueiti ir pasitarti su Jonu. Joną nuliūdino mintis, jog praranda savo du gabius patarėjus ir pačius perspektyviausius mokinius, bet jis drąsiai atsakė į jų klausimus, tardamas: “Tai tikrai pati pradžia; netrukus mano darbas pasibaigs, ir visi mes tapsime jo mokiniais.” Tada Andriejus gestu pakvietė Jėzų paeiti į šalį ir tuo metu pareiškė, kad jo brolis pats trokšta įsijungti į naujosios karalystės tarnystę. Ir pasveikindamas Simoną kaip savo antrąjį apaštalą, Jėzus tarė: “Simonai, tavo entuziazmas yra vertas pagyrimo, bet karalystės darbui jis yra pavojingas. Aš įspėju

tave, kad savuosius žodžius pradėtum daugiau apmąstyti. Tavo vardą aš norėčiau pakeisti, kad jis būtų Petras.”

137:1.4 (1525.1) Susižeidusio berniuko tėvai, kurie gyveno Pelloje, maldavo Jėzų pasilikti nakčiai pas juos, jų namus paversti savo namais, ir jis tą pažadėjo. Prieš išsiskirdamas su Andriejumi ir jo broliu, Jėzus tarė: “Anksti ryte mes išeisime į Galilėją.”

137:1.5 (1525.2) Po to, kada Jėzus nakčiai sugrįžo į Pelą, ir tuo metu, kada Andriejus ir Simonas vis dar aptarinėjo savosios tarnystės pobūdį įkuriant ateinančią karalystę, stovykloje pasirodė Zabediejaus sūnūs Jokūbas ir Jonas, ką tik sugrįžę po ilgų ir bergždžių Jėzaus paieškų kalnuose. Kada jie išgirdo Simono Petro pasakojimą apie tai, kaip jis ir jo brolis, Andriejus, tapo pirmaisiais priimtais naujosios karalystės patarėjais, ir, kad jie anksti rytą su savo naujuoju Mokytoju turi iškelti į Galilėją, tada tiek Jokūbas, tiek Jonas nusiminė. Su Jėzumi jie kurį laiką buvo pažįstami iš anksčiau, ir jį mylėjo. Jie daug dienų jo ieškojo kalnuose, ir dabar sugrįžo, kad sužinotų, jog kitiems, o ne jiems buvo suteikta pirmenybė. Jie paklausė, kur Jėzus nuėjo, ir nuskubėjo jį susirasti.

137:1.6 (1525.3) Jėzus miegojo, kada jie atėjo prie tos vietos, kur jis buvo apsistojęs, bet jie pažadino jį, sakydami: “Kaip gi taip, tuo metu, kai mes tie, kurie tiek ilgai gyveno su tavimi, tavęs ieškome kalnuose, tai tu pirmenybę suteiki ne mums, o kitiems, ir Andriejų ir Simoną pasirenki savo pirmaisiais padėjėjais naujojoje karalystėje?” Jėzus jiems atsakė, “Nuraminkite savo širdis ir paklauskite savęs, ‘kas gi jums nurodė ieškoti Žmogaus Sūnaus, kada jis tvarko Tėvo reikalą?’” Kada jie smulkiai papasakojo apie savo ilgus ieškojimus kalnuose, tada Jėzus toliau juos mokė: “Jūs turėtumėte išmokti ieškoti naujosios

karalystės paslapčių savo širdyje, o ne kalnuose. Tai, ko jūs ieškojote, jau buvo jūsų sielose. Jūs iš tikrųjų esate mano sielos broliai—jums nereikia, kad aš jus priimčiau—jūs jau esate šitoje karalystėje, ir turėtumėte būti geros nuotaikos, taip pat pasirengti rytoj su mumis vykti į Galilėją.” Tuomet Jonas išdrįso paklausti, “Bet, Mokytojau, ar Jokūbas ir aš naujojoje karalystėje būsime tavo draugai, net ir tokie, kaip Andriejus ir Simonas?” Ir Jėzus, uždėjęs ranką ant peties ir vienam, ir kitam, tarė: “Mano sielos broliai, jūs jau buvote su manimi karalystės dvasioje, net ir iki to laiko, kada šitie kiti pasiprašė būti priimami. Jums, mano sielos broliai, nėra reikalo į tą karalystę prašyti leidimo; jūs buvote su manimi karalystėje nuo pat pradžių. Žmonėms gali atrodyti, jog kiti gali būti pirma jūsų, bet savo širdyje aš tikrai jus taip pat įtraukiau į karalystės tarybas, net ir anksčiau negu jūs pagalvojote manęs šito paprašyti. Ir net šitaip, jūs tikrai būtumėte galėję tapti pirmieji ir žmonių akyse, jeigu nebūtumėte išėję, vedini gerų ketinimų, bet patys sau iškėlę užduotį surasti tą, kuris nebuvo pasiklydęs. Ateinančioje karalystėje, negalvokite apie tuos dalykus, kurie jūsų nerimą didina, bet vietoje šito visą laiką rūpinkitės tikrai Tėvo, kuris yra danguje, valios vykdymu.”

^{137:1.7 (1525.4)} Jokūbas ir Jonas priėmė priekaištą deramu būdu; jie daugiau tikrai niekada nebepavydėjo Andriejui ir Simonui. Ir jie pasiruošė, su savo dviem bičiuliais apaštalais, kitą rytą iškelti į Galilėją. Nuo šitos dienos apaštalo terminas buvo vartojamas tam, kad pasirinkta Jėzaus patarėjų šeima būtų atskiriama nuo didelės gausybės tikinčiųjų mokinių, kurie vėliauėjo paskui jį.

^{137:1.8 (1525.5)} Vėlai tą vakarą, Jokūbas, Jonas, Andriejus, ir Simonas kalbėjosi su Jonu Krikštytoju, ir su ašaromis akyse, bet tvirtu balsu šis ryžtingas Judėjos pranašas atidavė du iš savo geriausių mokinių, kad jie taptų ateinančios karalystės Galilėjos Princo apaštalais.

2. Pilypo ir Natanieliaus pasirinkimas

^{137:2.1 (1526.1)} Sekmadienio rytą, vasario 24-ąją, 26 m. po Kr. gim., Jėzus išsiskyrė su Jonu Krikštytoju ties upe netoli Pelos, ir daugiau niekada jo nebematė materialiam kūne.

^{137:2.2 (1526.2)} Tą dieną, kada Jėzus ir jo keturi mokiniai-apaštalai išvyko į Galilėją, Jono pasekėjų stovykloje kilo didžiulis sąmyšis. Neužilgo turėjo įvykti pirmasis didžiulis skilimas. Diena anksčiau Jonas buvo pareiškęs Andriejui ir Ezrai savo įsitikinimą, kad Jėzus yra Išvaduotojas. Andriejus nusprendė eiti su Jėzumi, bet Ezra atmetė tą švelnių manierų dailidę iš Nazareto, savo draugams pareiškęs: “Pranašas Danielius sako, jog Žmogaus Sūnus ateis su dangaus debesimis, turėdamas galią ir didingą šlovę. Šitas Galilėjos dailidė, šitas Kapernaumo laivų meistras, negali būti Išvaduotojas. Argi gali tokia Dievo dovana kilti iš Nazareto? Šitas Jėzus yra Jono giminaitis ir dėl didžiulio širdies gerumo mūsų mokytojas buvo apgautas. Laikykimės nuošaly nuo šito netikro Mesijo.” Kada Jonas papriekaištavo Ezrai dėl tokių žodžių, tada šis pasitraukė su didele dalimi mokinių ir nuskubėjo pietų kryptimi. Ir šitoji grupė toliau krikštijo Jono vardu ir galiausiai įkūrė sektą iš tų, kurie tikėjo Jonu, bet atsisakė pripažinti Jėzų. Šitos grupės likučiai tebeegzistuoja Mesopotamijoje ir šiandien.

137:2.3 (1526.3) Tuo metu, kada šitie neramumai brendo tarp Jono pasekėjų, Jėzus ir jo keturi mokiniai-apaštalai buvo toli nuėję link Galilėjos. Prieš jiems persikeliant per Jordano upę, kad toliau per Nainą eitų į Nazaretą, Jėzus, pasižiūrėjęs į priekį ir aukštyrą į kelią, pamatė Pilypą iš Betsaidos su draugu einantį link jų. Jėzus pažinojo Pilypą iš anksčiau, ir jis taip pat buvo gerai žinomas visiems keturiems naujesiems apaštalams. Jis su savo draugu Natanieliumi ėjo susitikti su Jonu prie Pelos, kad daugiau sužinotų apie girdėtą Dievo karalystės atėjimą, ir jis labai apsidžiaugė dėl to, jog sutiko Jėzų. Pilypas žavėjosi Jėzumi visą laiką nuo tada, kada jis pirmą kartą atvyko į Kapernaumą. Bet Natanielius, kuris gyveno Galilėjos Kanoje, Jėzaus nepažinojo. Pilypas nuėjo pirmyn, kad pasisveikintų su savo draugais, tuo tarpu Natanielius šalikelėje ilsėjosi medžio šešėlyje.

137:2.4 (1526.4) Petras pasivedė Pilypą į šalį ir ėmė aiškinti, kad jie, nurodydamas save, Andriejų, Jokūbą, ir Joną, visi tapo Jėzaus pagalbininkais naujojoje karalystėje ir ryžtingai paragino Pilypą pasisiūlyti į tarnystę. Pilypas ėmė dvejoti. Ką jam daryti? Čia, be jokio išankstinio perspėjimo—šalikelėje netoli Jordano upės—iškilo pats svarbiausias gyvenimo klausimas, dėl kurio nedelsiant reikėjo apsispręsti. Iki šio laiko jis nuoširdžiai pasišnekėjo su Petru, Andriejumi, ir Jonu, tuo tarpu Jėzus aiškino Jokūbui maršrutą per Galilėją ir toliau į Kapernaumą. Pagaliau, Andriejus patarė Pilypui, “Kodėl nepaklausus Mokytojo?”

137:2.5 (1526.5) Staiga Pilypas ėmė suprasti, kad Jėzus iš tikrųjų yra didis žmogus, galbūt Mesijas, ir jis nusprendė paklusti Jėzaus sprendimui šitame reikale; ir jis tiesiai priėjo prie jo,

klausdamas, “Mokytojai, ar man eiti pas Joną, ar prisijungti prie savo draugų, kurie eina paskui tave?” Ir Jėzus atsakė: “Eik paskui mane.” Pilypas susijaudino dėl to tikrumo, kad surado Išlaisvintoją.

^{137:2.6 (1526.6)} Pilypas dabar gestu parodė grupei, kad liktų savo vietoje, tuo tarpu pats nuskubėjo atgal prie draugo, kad savo apsisprendimo žinią praneštų Natanieliui, kuris vis dar laukė atokiau po šilkmedžiu mintyse perkratydamas tuos daugelį dalykų, kuriuos buvo girdėjęs apie Joną Krikštytoją, ateinančią karalystę, ir laukiamą Mesiją. Pilypas nutraukė šituos apmąstymus, sušukdamas, “Aš suradau Išlaisvintoją, tą, apie kurį rašė Mozė ir pranašai ir apie kurį paskelbė Jonas.” Natanielius, žvelgdamas į viršų, pasiteiravo, “Iš kur yra šitas mokytojas?” Ir Pilypas atsakė, “Jis yra Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus dailidė, pastaruoju metu gyvenantis Kapernaume.” Ir tada, kažkiek pritrenktas, Natanielius paklausė, “Argi kas nors tokio doro gali kilti iš Nazareto?” Bet Pilypas, paėmęs jį už rankos, tarė, “Eime ir pamatysi.”

^{137:2.7 (1527.1)} Pilypas nusivedė Natanielių prie Jėzaus, kuris, švelniai žvelgdamas į nuoširdžiai abejojančiojo veidą, tarė: “Štai tikras izraelitas, kuris neturi jokios apgaulės. Eik su manimi.” Ir Natanielius, atsigręždamas į Pilypą, pasakė: “Tu esi teisus. Jis iš tikrųjų puikiai pažįsta žmones. Aš taip pat eisiu kartu, jeigu esu šito vertas.” Ir Jėzus linktelėjo Natanieliui, vėl tardamas, “Eik su manimi.”

^{137:2.8 (1527.2)} Dabar jis buvo surinkęs savo būsimųjų artimų pagalbininkų pusę korpuso, penkis, kurie anksčiau kažkiek laiko jį pažinojo, ir vieną nepažįstamąjį, Natanielių. Daugiau

nebegaišdami jie persikėlė per Jordano upę ir, perėję per Naino kaimą, Nazaretą pasiekė vėlai tą naktį.

^{137:2.9 (1527.3)} Nakčiai jie visi apsistojo pas Juozapą Jėzaus vaikystės namuose. Jėzaus pagalbininkai mažai tesuprato, kodėl jų naujai surastas mokytojas taip buvo susirūpinęs, kad rūpestingai sunaikintų visus savo užrašų likučius, kurie namuose buvo išlikę Dešimties Įsakymų ir kitų elgesio principų ir posakių forma. Bet šitokie veiksmai, lygiai tiek ir tas faktas, kad jie niekada vėliau nematė, kad jis kur nors rašytų—išskyrus ant dulkių ar smėlio—jų protui padarė gilų įspūdį.

3. Apsilankymas Kapernaume

^{137:3.1 (1527.4)} Kitą dieną Jėzus savo apaštalus pasiuntė toliau į Kaną, nes jie visi buvo pakviesti į to miesto jaunos žymios moters vestuves, tuo tarpu jis susiruošė trumpai aplankyti savo motiną Kapernaume, stabteldamas Magdaloje, kad pasimatytų su savo broliu Judu.

^{137:3.2 (1527.5)} Prieš palikdami Nazaretą, naujieji Jėzaus pagalbininkai papasakojo Juozapui ir kitiems Jėzaus šeimos nariams apie tuomet artimos praeities nuostabius įvykius ir leido laisvai lieti savo jausmams, pareiškę apie savo tikėjimą, kad Jėzus yra tas ilgai lauktas išvaduotojas. Ir šitie Jėzaus šeimos nariai visa tai aptarinėjo, o Juozapas pasakė: “Galbūt, galų gale, motina buvo teisi—galbūt mūsų keistasis brolis ir yra tas būsimasis karalius.”

^{137:3.3 (1527.6)} Judas buvo Jėzaus krikšto metu ir, kartu su savo broliu Jokūbu, buvo tapęs tvirtu tikinčiuoju į Jėzaus misiją žemėje. Nors tiek Jokūbas, tiek Judas buvo labai susipainioję

dėl savo brolio misijos pobūdžio, bet jų motina buvo atgaivinusi visas savo ankstesnes viltis apie Jėzų kaip apie Mesiją, Dovydo sūnų, ir savo sūnus ji skatino įtikėti į savo brolių kaip Izraelio išvaduotoją.

^{137:3,4 (1527.7)} Į Kapernaumą Jėzus atvyko pirmadienio naktį, bet jis nenuėjo į savuosius namus, kuriuose gyveno Jokūbas ir jo motina; jis nuėjo tiesiai į Zabediejaus namus. Jo visi draugai Kapernaume pastebėjo jo didžiulį ir malonų pasikeitimą. Jis vėl atrodė, jog yra palyginti linksmas ir labiau panašus į save tokį, koks jis buvo savo ankstesniaisiais metais Nazarete. Per daugelį metų iki savojo krikšto ir vienvėsių periodais prieš pat krikštą ir tuoj pat po jo, jis ėmė darytis vis rimtesnis ir užsislėpęs savyje. Dabar jiems visiems jis atrodė beveik toks pat, koks buvo ir anksčiau. Jame buvo kažkoks didingumas ir išaukštinimas, bet jis vėl buvo nerūpestingas ir linksmas.

^{137:3,5 (1528.1)} Marija buvo susijaudinusi nuo lūkesčių. Ji laukė, jog Gabrielio pažadas netrūkus išsipildys. Ji tikėjosi, jog netrūkus visą Palestiną sukrės ir pritrenks jos sūnaus kaip viršgamtinio karaliaus stebuklingas atsiskleidimas. Bet į visus tuos daugelį klausimų, kuriuos pateikdavo jo motina, Jokūbas, Judas, ir Zabediejus, Jėzus šypsodamasis tikrai tiek atsakydavo: “Bus geriau, jeigu kurį laiką aš palauksiu čia; aš turiu vykdyti savojo Tėvo, kuris yra danguje, valią.”

^{137:3,6 (1527.9)} Kitą dieną, antradienį, jie visi nukeliavo į Kaną į Naomės vestuves, kurios turėjo įvykti kitą dieną. Ir nepaisant Jėzaus nuolatinių perspėjimų, kad jie apie jį nepasakotų niekam tol, “kol tikrai ateis Tėvo valanda,” bet jie atkakliai laikėsi savo, tyliai skleidami tolyn žinią, kad jie surado Išvaduotoją. Kiekvienas iš jų slapta tikėjosi, kad Jėzus apie savo kaip Mesijo

valdžios pradžią paskelbs per artėjančias vestuves Kanoje, ir kad šitą jis padarys su didžiule galia ir stulbinančia didybe. Jie prisiminė tai, kas jiems buvo pasakota apie tuos reiškinius, kurie lydėjo jo krikštą, ir jie tikėjo, kad jo būsimąją veiklą žemėje pažymės viršgamtinių stebuklų ir stebuklingų demonstravimų vis didėjantys pasireiškimai. Todėl, ištisas kaimas ruošėsi susirinkti drauge Kanoje į Naomės ir Joabo, Natano sūnaus, vestuvių šventę.

137:3.7 (1527.10) Marija daug metų nebuvo šitokia džiugesio pilna. Į Kaną ji vyko jausdamasi motina karaliene, kad pamatytų savo sūnaus karūnavimą. Nuo pat to laiko, kai jam buvo trylika metų, Jėzaus šeima ir draugai nebuvo jo matę tokio nerūpestingo ir laimingo, tokio dėmesingo ir supratingo savo bičiulių norams ir troškimams, tokio jaudinančiai užjaučiančio. Ir šitaip jie visi šnibždėjosi tarpusavyje, mažomis grupelėmis, smalsaudami, kas čia turi atsitikti. Koks šito keisto asmens bus kitas žingsnis? Kaip jis paskelbs ateinančios karalystės šlovę? Jie visi virpėjo iš jaudulio nuo tos minties, kad jiems tenka dalyvauti čia, kad pamatytų Izraelio Dievo jėgos ir galios apreiškimą.

4. Vestuvės Kanoje

137:4.1 (1528.4) Trečiadienį iki pusiaudienio į Kaną buvo atvykę beveik tūkstantis svečių, keturis kartus daugiau negu buvo kviesta. Žydai laikėsi papročio vestuves švęsti trečiadienį, o pakvietimai į vestuves buvo pasiųsti prieš vieną mėnesį. Priešpietį ir ankstyvą popietę tai labiau panašėjo į viešą priėmimą Jėzui, o ne į vestuves. Kiekvienas norėjo pasisveikinti su šituo beveik įžymiu galilėjiečiu, ir jis buvo labai nuoširdus su visais, jaunais ir senais, žydais ir pagonimis.

Ir visi apsidžiaugė, kada Jėzus sutiko vadovauti įžanginėms vestuvių eitynėms.

137:4.2 (1528.5) Jėzus dabar visiškai sąmoningai suvokė viską apie savo žmogiškąją egzistenciją, apie savo ankstesniąją dieviškąją egzistenciją, ir apie savo sujungtą, arba sulietą, žmogiškosios ir dieviškosios prigimties statusą. Su tobula pusiausvyra jis galėjo vieną akimirką vaidinti žmogiškąją rolę arba nedelsiant įgauti dieviškosios asmenybės išskirtines teises.

137:4.3 (1528.6) Kuo toliau ėjo diena, tuo labiau Jėzus ėmė suvokti, jog tie žmonės laukia, kad jis padarytų kokį nors stebuklą; jis ypatingai aiškiai matė, kad jo šeima ir jo šeši mokiniai-apaštalai tikisi, kad jis deramai paskelbs apie savo ateinančią karalystę kokio nors pritrenkiančio ir viršgamtinio pasireiškimo dėka.

137:4.4 (1529.1) Ankstyvą popietę Marija pasikvietė Jokūbą, ir jie dviese išdrįso priėti prie Jėzaus ir pasiteirauti, ar jis neparodytų jiems pasitikėjimo tokiu laipsniu, kad pasakytų, kurią valandą ir kokioje vestuvių ceremonijos vietoje jis yra suplanavęs pasireikšti kaip “tas viršgamtinis.” Nespėjo jie išsakyti šitų dalykų Jėzui, kada pamatė, jog sukėlė jo būdingą nepasitenkinimą. Jis tepasakė: “Jeigu jūs mane mylite, tuomet turėkite noro laukti su manimi, tuo tarpu aš lauksiu savojo Tėvo danguje valios.” Bet jo veido išraiška iškalingai rodė jo priekaištą.

137:4.5 (1529.2) Šitas jo motinos žingsnis sukėlė didžiulį nepasitenkinimą žmogiškajam Jėzui, ir jį labai išblaivino jo reakcija į jos dviprasmišką pasiūlymą, kad jis sau leistų kaip nors išoriškai pademonstruoti savąjį dieviškumą. Tai buvo

būtent vienas iš tų dalykų, kurių nedaryti jis apsisprendė tuomet, kada taip neseniai buvo atsiskyręs kalnuose. Kelias valandas Marija buvo prislėgta. Ji tarė Jokūbui: “Aš negaliu jo suprasti; ką visa tai gali reikšti? Ar nebus galo tokiam jo keistam elgesiui?” Jokūbas ir Judas savo motiną stengėsi raminti, tuo tarpu Jėzus pasišalino, kad valandą pabūtų vienas. Bet jis sugrįžo pas susirinkusiuosius ir vėl buvo nerūpestingas ir linksmas.

^{137:4.6 (1529.3)} Vestuvės tęsėsi su užslopintu laukimu, bet visa ceremonija baigėsi, o iš garbingojo svečio jokio veiksmo, jokio žodžio. Ir tada imta šnibždėtis apie tai, jog šis dailidė ir valčių meistras, Jono paskelbtas “Išvaduotoju,” savąją ranką pademonstruos per vakaro pobūvį, galbūt vestuvinės vakarienės metu. Tačiau tokio pademonstravimo bet koks laukimas buvo veiksmingai pašalintas iš jo šešių mokinių-aprašalų proto, kada jis sukvietė juos draugėn prieš pat vestuvinę vakarienę ir, labai rimtai, paaiškino: “Negalvokite, kad į šitą vietą aš atėjau tam, kad padaryčiau kokį nors stebuklą smalsuolių pasitenkinimui arba tų, kurie abejoja, įtikinimui. Vietoje šito mes esame čia tam, kad tarnautume savo Tėvo, kuris yra danguje, valiai.” Bet kai Marija ir visi kiti pamatė jį besitariančią su savo bičiuliais, tada savo mintyse jie buvo visiškai įsitikinę, jog netrukus turi įvykti kažkas nepaprasto. Ir jie visi susėdo, kad pasidžiaugtų vestuvine vakariene ir šventiškos geros bičiulystės vakaru.

^{137:4.7 (1529.4)} Jaunikio tėvas buvo pasirūpinęs vyno gausa visiems į vestuvių šventę pakviestiems svečiams, bet iš kur jis galėjo žinoti, kad jo sūnaus vestuvės turi tapti tokiu įvykiu, kuris būtų taip artimai susijęs su Jėzaus kaip Mesijo išvaduotojo laukiamu

pasireiškimu? Jis džiaugėsi ta garbe, jog tarp jo svečių yra šis įžymusis galilėjietis, bet dar nesibaigus vestuvinei vakarienei, tarnai perdavė jam nerimo sukėlusią žinią, jog vynas baigiasi. Prieš tai, kada pasibaigė oficiali vakarienė, ir svečiai vaikštinėjo po sodą, jaunikio motina Marijai atvirai išsakė, jog vyno atsargos išseko. Ir Marija pasitikinčiai tarė: “Nesijaudink—aš tikrai pasišnekėsiu su savo sūnumi. Jis mums padės.” Ir šitokiu būdu ji iš tiesų išdrįso pasikalbėti, nepaisant vos prieš kelias valandas išreikšto priekaišto.

137:4.8 (1529.5) Per daugelio metų laikotarpį, Marija visada kreipdavosi į Jėzų pagalbos, kada tik jų šeimą Nazarete ištikdavo krizė, taip, kad jai buvo visiškai natūralu, kad ji pagalvojo apie jį tokiu metu. Bet šita ambicinga motina turėjo dar ir kitų motyvų į savo vyriausiąjį sūnų kreiptis šituo atveju. Kada Jėzus stovėjo sodo kampe vienas, tada motina priėjo prie jo ir ištarė: “Mano sūnau, jie nebeturi vyno.” Ir Jėzus atsakė, “Mano geroji moterie, kuo čia dėtas aš?” Marija tarė, “Bet aš manau, jog tavoji valanda atėjo; argi tu negali padėti mums?” Jėzus atsakė: “Vėl pareiškiu, jog aš neatėjau daryti tokio pobūdžio dalykų. Kodėl gi tu vėl vargini mane šitais reikalais?” Ir tada, apsipildama ašaromis, Marija nuoširdžiai maldavo, “Bet, mano sūnau, aš prižadėjau jiems, kad tu mums padėsi; argi tu nieko nepadarysi dėl manęs, prašau?” Ir tada tarė Jėzus: “Moterie, kuo čia dėta tu, kad duotum tokius pažadus? Žiūrėk, kad daugiau šito nedarytum. Mes privalome visuose reikaluose tarnauti Tėvo danguje valiai.”

137:4.9 (1530.1) Marija, Jėzaus motina, buvo sugniuždyta; ji suakmenėjo! Kada ji stovėjo čia prieš jį, nejudėdama, ašaroms riedant per skruostus, Jėzaus žmogiškąją širdį apėmė užuojauta

šiai moteriai, kuri jį pagimdė materialaus kūno pavidalu; ir pasilenkęs į priekį, jis švelniai uždėjo savo ranką ant jos galvos, tardamas: “Na, na, mama Marija, nesielvartauk dėl mano akivaizdžiai griežtų žodžių, nes, argi aš nebuvo daug kartų tau sakęs, jog atėjau vykdyti tikrai savo dangiškojo Tėvo valios? Su didžiausiu džiaugsmu aš padaryčiau tai, ko tu iš manęs prašai, jeigu tai būtų Tėvo valios dalis—“ Ir Jėzus akimirksniu nutilo, jis dvejavo. Marijai atrodė, kad ji jaučia, jog kažkas vyksta. Pašokusi, ji apsivijo rankomis Jėzaus kaklą, pabučiavo jį, ir nulėkė į tarnų patalpą, pareikšdama, “Ką tik mano sūnus pasako, tas įvyksta.” Bet Jėzus nieko nepasakė. Dabar jis suvokė, kad jis jau buvo pasakęs—arba vietoje šito trokšdamas pagalvojo—per daug.

^{137:4.10 (1530.2)} Marija buvo apimta džiugaus spindesio. Ji nežinojo, kaip bus padarytas vynas, bet tvirtai tikėjo, kad pagaliau įtikino savo pirmagimį sūnų pareikšti savąją valdžią, išdrįsti žengti žingsnį pirmyn ir pareikalauti savo vietos ir pademonstruoti savo kaip Mesijo galią. Ir, dėl tam tikrų visatos jėgų ir asmenybių buvimo ir bendravimo, apie kurias niekas iš susirinkusiųjų nežinojo nieko, ji neturėjo būti apvilta. Tas vynas, kurio Marija troško ir kurio Jėzus, tas Dievas-žmogus, žmogiškai ir užjaučiančiai panorėjo, tuoj turėjo atsirasti.

^{137:4.11 (1530.3)} Netoli stovėjo šeši akmeniniai vandens indai pripilti vandens, maždaug po dvidešimt galonų kiekviename. Šitą vandenį buvo numatyta vėliau panaudoti vestuvių šventės paskutiniojo apvalymo ceremonijoms. Tarnų sujudimas prie šitų didžiulių akmeninių indų, energingai vadovaujant jo motinai, patraukė Jėzaus dėmesį, ir priėjęs, jis pamatė, kad iš jų jie sėmė sklidinus ąsočius vyno.

137:4.12 (1530.4) Palaipsniui Jėzus ėmė suvokti, kas atsitiko. Iš visų asmenų, dalyvavusių vestuvių šventėje Kanoje, Jėzus buvo labiausiai nustebintas. Likusieji laukė, kad jis padarytų stebuklą, bet jo ketinimas buvo būtent šito ir nedaryti. Ir tada Žmogaus Sūnus prisiminė savo Personalizuoto Minties Derintojo perspėjimą kalnuose. Jis prisiminė, kaip Derintojas jį buvo įspėjęs apie tai, kad jokia jėga ar asmenybė nepajėgi iš jo atimti kūrėjo išskirtinių teisių, nepriklausomų nuo laiko. Šituo atveju energijos transformuotojai, tarpinės būtybės, ir visos kitos reikalingos asmenybės buvo surinktos prie to vandens ir kitų reikalingų elementų, ir dėl Visatos Aukščiausiojo Valdovo Kūrėjo išreikšto pageidavimo, nebebuvo galima išvengti to, kad nedelsiant atsirastų *vynas*. Ir šitas įvykis tuo labiau turėjo įvykti, nes Personalizuotas Derintojas leido suprasti, jog šio Sūnaus troškimo įgyvendinimas jokių būdu neprieštaravo Tėvo valiai.

137:4.13 (1530.5) Bet tai jokių būdu nebuvo stebuklas. Nė vienas gamtos dėsnis nebuvo pakeistas, sustabdytas, ar net pažeistas. Atsitiko vienintelis dalykas, buvo anuliuotas *laikas*, dangiškosioms būtybėms surenkant tuos cheminius elementus, kurie yra būtini vyno padarymui. Kanoje šituo atveju Kūrėjo reagentai vyną padarė lygiai taip, kaip jį padaro įprastų natūralių procesų būdu, *išskyrus tai*, kad jie tą atliko nepriklausomai nuo laiko ir įsikišus viršžmogiškosioms jėgoms, surenkant erdvėje būtinas chemines sudedamąsias dalis.

137:4.14 (1531.1) Tuo labiau buvo akivaizdu, kad šito vadinamojo stebuklo padarymas neprieštaravo Rojaus Tėvo valiai, nes

priešingu atveju jis nebūtų įvykęs, kadangi Jėzus jau buvo atsidavęs Tėvo valiai visuose reikaluose.

^{137:4.15 (1531.2)} Kada tarnai pasėmė šito jauno vyno ir nunešė jį geriausiam vyrui, “pobūvio vadovui,” ir kada jis paragavo jo, tada jis sušuko jaunikiui, “Yra paprotys iš pradžių patiekti gerą vyną, kada svečiai būna gerai įgėrę, tada atnešti vynmedžių menkesnį vaisių, bet jūs išlaikėte patį geriausią vyną iki pat pobūvio pabaigos.”

^{137:4.16 (1531.3)} Marija ir Jėzaus mokiniai labai džiūgavo dėl tariamo stebuklo, kurį, jie manė, Jėzus padarė sąmoningai, bet Jėzus pasišalino į sodo ramų nuošalų kampelį ir kuriam laikui pasinėrė į rimtus apmąstymus. Pagaliau jis nusprendė, jog tas epizodas, esant tokioms aplinkybėms, buvo nepavaldus jo asmeninei kontrolei ir, kadangi neprieštaravo jo Tėvo valiai, tai buvo neišvengiamas. Kada jis sugrįžo pas žmones, tada jie žvelgė į jį su didžiule baiminga pagarba; jie visi tikėjo, kad jis yra Mesijas. Bet Jėzus buvo skausmingai suglumęs, žinodamas, kad jie tikėjo juo tikrai dėl to neįprasto atsitikimo, kurį ką tik netyčia pamatė. Jėzus vėl kuriam laikui pasišalino į namo viršų tam, kad galėtų visa tai apmąstyti.

^{137:4.17 (1531.4)} Jėzus dabar visiškai suvokė, kad jis turi būti budrus nuolat, kitaip dėl jo užuojautos ir gailesčio tokios rūšies epizodai kartosis visą laiką. Nežiūrint šito, daug panašių įvykių atsitiko iki to laiko, kada Žmogaus Sūnus galutinai paliko savo mirtingąją gyvybę materialiam kūne.

5. Sugrįžus į Kapernaumą

^{137:5.1 (1531.5)} Nors daugelis svečių pasiliko visai savaitei, kurios metu buvo švenčiamos vestuvės, bet Jėzus, su savo naujai pasirinktais mokiniiais-apaštalais—Jokūbu, Jonu, Andriejumi, Petru, Pilypu, ir Natanieliumi—labai anksti kitą rytą išvyko į Kapernaumą, išėjo su niekuo neatsisveikinę. Jėzaus šeima ir visi jo draugai Kanoje labai nusiminė, nes jis taip netikėtai paliko juos, o Judas, Jėzaus jauniausiasis brolis, išėjo ieškoti jo. Jėzus ir jo apaštalai nuėjo tiesiai į Zabediejaus namus Betsaidoje. Šitoje kelionėje Jėzus su savo naujai pasirinktais pagalbininkais aptarė daugelį dalykų, kurie yra svarbūs ateinančiai karalystei, ir ypač juos perspėjo neužsiminti apie vandens pavertimą vynu. Jis taip pat jiems patarė savo būsimame darbe vengti Sepforio ir Tiberijaus miestų.

^{137:5.2 (1531.6)} Po vakarienės tą vakarą, šituose Zabediejaus ir Salomėjos namuose, buvo surengtas vienas svarbiausių pasitarimų per visą Jėzaus žemiškąją karjerą. Šitame susirinkime dalyvavo tikrai šeši apaštalai; Judas atėjo tada, kada jie ruošėsi išsiskirstyti. Šitie šeši pasirinkti vyrai atkeliavo iš Kanos į Betsaidą su Jėzumi, ėjo, tarsi, skrisdami oru. Jie buvo kupini vilties ir virpėjo nuo minties, jog Žmogaus Sūnus juos pasirinko artimais padėjėjais. Bet kai Jėzus ėmė jiems aiškinti, kas jis yra ir kokia turi būti jo misija žemėje ir kaip ji galbūt gali pasibaigti, jie buvo pritrenkti. Jie negalėjo suvokti., ką jis jiems sakė. Jie neteko žado; net ir Petras buvo prislėgtas tiek, jog to neįmanoma apsakyti. Tikrai giliai mąstantis Andriejus išdrįso atsakyti į Jėzaus patarimo žodžius. Kada Jėzus suprato, kad jo žinios jie nesuvokė, kada jis pamatė, kad jų idėjos apie žydų Mesiją buvo taip visiškai sustabarėjusios, tada jis pasiuntė juos ilsėtis, tuo tarpu jis vaikštinėjo ir šnekėjosi su savo broliu Judu. Ir prieš tai, kai Judas atsisveikino su Jėzumi, jis tarė su

didžiuliu jausmu: “Mano tėve-broli, aš niekada tavęs nesupratau. Aš nesu įsitikinęs, ar tu esi tas, ką apie tave mus mokė motina, aš nevisiškai suvokiu ateinančią karalystę, bet aš tikrai žinau, jog tu esi galingas Dievo žmogus. Aš girdėjau tą balsą prie Jordano upės, ir aš tikiu į tave, nesvarbu, kas tu bebūtum.” Ir kada jis šitą pasakė, tada jis išėjo į savo namus Magdaloje.

137:5.3 (1532.1) Tą naktį Jėzus nemiegojo. Užsimetęs naktinį apsiaustą, jis sėdėjo ant ežero kranto mąstydamas, mąstydamas iki kitos dienos aušros. Per tos nakties ilgas meditavimo valandas Jėzus aiškiai suvokė, kad jis niekada nesugebės savo pasekėjų priversti, kad jie žiūrėtų į jį, kokioje nors kitoje šviesoje, o ne kaip į ilgai lauktą Mesiją. Pagaliau jis suvokė, jog skelbti savąją žinią apie karalystę nėra kito būdo, išskyrus kaip Jono pranašystės išsipildymą, ir jam pačiam būti tokiam, kokio laukė žydai. Galų gale, nors jis ir nėra Dovydo tipo Mesijas, bet jis iš tikrųjų yra senųjų dvasingiau mąstančių išminčių pranašiškų žodžių išsipildymas. Iš tiesų jis niekada daugiau iki galo nebeneigė, kad jis nėra Mesijas. Jis nusprendė šitos sudėtingos situacijos galutinį išpainiojimą palikti Tėvo valios sprendimui.

137:5.4 (1532.2) Kitą rytą Jėzus prie savo draugų prisijungė per pusryčius, bet jie buvo nelinksma grupė. Jis bendravo su jais ir baigęs valgyti subūrė juos aplink save, sakydamas: “Būtent manojų Tėvo valia yra tokia, kad mes kurį laiką palauktume šioje vietoje. Jūs girdėjote Joną sakant, kad jis atėjo parengti kelio karalystei; dėl to mums reikia palaukti Jono pamokslavimo užbaigimo. Kada savo darbą bus užbaigęs tas, kuris eina pirma Žmogaus Sūnaus, tada mes tikrai pradėsime

skelbti karalystės gerąją naujieną.” Savo apaštalams jis nurodė grįžti namo, tuo tarpu pats išsiruošė su Zabediejumi į laivą dirbtuvę, pažadėdamas pasimatyti su jais kitą dieną sinagogoje, kur jis turėjo kalbėti, ir paskyrė susitikimą su jais to Sabato popietę.

6. Sabato dienos įvykiai

^{137:6.1 (1532.3)} Jėzaus pirmasis viešas pasirodymas po savojo krikšto buvo Kapernaumo sinagogoje Sabato dieną, kovo 2-ąją, 26 m. po Kr. gim. Sinagoga buvo perpildyta. Pasakojimą apie krikštą Jordano upėje dabar papildė šviežios naujienos iš Kanos apie tą vandenį ir vyną. Jėzus į garbės vietas pasodino savo šešis apaštalus, o drauge su jais sėdėjo jo materialaus kūno broliai Jokūbas ir Judas. Jo motina, parvykusi į Kapernaumą kartu su Jokūbu išvakarėse, taip pat dalyvavo, sėdėjo sinagogos moterų sekcijoje. Visa sinagoga įsitempusi laukė; visi tikėjosi pamatyti kokį nors nepaprastą viršgamtinės galios pasireiškimą, kuris tinkamai paliudytų to, kuris tą dieną turėjo jiems kalbėti, prigimtį ir valdžią. Bet jiems buvo skirta nusivilti.

^{137:6.2 (1532.4)} Kada Jėzus atsistojo, tada sinagogos valdytojas įteikė jam Raštų ritinėlį, ir jis skaitė iš pranašo Isajo: “Šitaip sako Viešpats: ‘Dangus yra manasis sostas, o žemė yra manasis pakojis. Kur yra tas namas, kurį pastatėte man? Ir kur gi yra mano gyvenamoji buveinė? Visa tai iš tikrųjų sukūrė manosios rankos,’ sako Viešpats. ‘Bet šituo žmogumi aš tikrai pasirūpinsiu, net ir tuo, kuris yra vargšas ir turi atgailaujančią dvasią, ir kuris dreba nuo manųjų žodžių.’ Klausykite Viešpaties žodžio jūs tie, kurie drebate ir bijote: ‘Jūsų sielos broliai neapkentė jūsų ir išvijo jus dėl manojų vardo.’ Bet tegul Viešpats būna pašlovintas. Jis tikrai jums pasirodys džiaugsme,

o visi kiti tikrai bus sugėdinti. Balsas iš miesto, balsas iš šventovės, balsas iš Viešpaties sako: ‘Prieš patirdama gimdymo skausmus, ji pagimdė; prieš pajusdama skausmą, ji pagimdė žmogaus vaikelį.’ Kas gi girdėjo tokį dalyką? Argi galima priversti žemę pagimdyti per vieną dieną? Arba, argi gali nacija gimti iš karto? Bet Viešpats sako šitaip: ‘Štai aš paskleisiu ramybę kaip upę, ir net pagonių šlovė tikrai bus tokia, kaip tekanti upė. Kaip ir tą, kurį guodžia motina, taip ir aš iš tiesų guosiu jus. Ir jūs tikrai būsite guodžiami net ir Jeruzalėje. Ir kada šituos dalykus jūs pamatysite, tada jūsų širdys džiūgaus.’”

^{137:6.3 (1533.1)} Kada jis baigė skaityti, tada Jėzus atidavė ritinėlį jo saugotojui. Prieš atsisėsdamas jis tiesiog tarė: “Būkite kantrūs, ir jūs tikrai išvysite Dievo šlovę; ji tikrai bus net ir su visais tais, kurie bus su manimi ir šitokiu būdu išmoks vykdyti manojų Tėvo, kuris yra danguje, valią.” Ir žmonės išsiskirstė namo, stebėdamiesi, ką visa tai reiškia.

^{137:6.4 (1533.2)} Tą popietę Jėzus ir jo apaštalai, su Jokūbu ir Judu, sulipo į valtį ir nusiyrė netoli nuo kranto, kur sustojo, tuo tarpu jis pasakojo jiems apie ateinančią karalystę. Ir apie tai jie suprato daugiau negu trečiadienio naktį.

^{137:6.5 (1533.3)} Jėzus nurodė jiems imtis savo įprastų pareigų tol, kol “ateis karalystės valanda.” Ir tam, kad juos paskatintų, jis parodė pavyzdį sugrįždamas į nuolatinį darbą valčių dirbtuvėje. Paaiškinęs, jog kiekvieną vakarą po tris valandas jie turėtų paskirti savo būsimajam darbo apmąstymams ir pasirengimui, Jėzus toliau pasakė: “Mes tikrai visi liksime čia, kol man Tėvas lieps jus pakviesti. Dabar kiekvienas iš jūsų turite sugrįžti prie savo įprastų darbų tiesiog tarsi nieko nebūtų atsitikę. Niekam

nepasakokite apie mane ir prisiminkite, jog manoji karalystė neturi ateiti su triukšmu ir magiškais kerais, bet vietoje šito ji turi ateiti dėka didžiulio pasikeitimo, kurį manasis Tėvas bus rūpestingai išvystęs jūsų širdyse ir širdyse tų, kurie bus tikrai pakviesti, kad šios karalystės tarybose prisijungtų prie jūsų. Dabar jūs esate mano draugai; aš pasitikiu jumis ir myliu jus; netrukus jūs turėsite tapti mano asmeniniais pagalbininkais. Būkite kantrūs, būkite nuoširdūs. Visada pakluskite Tėvo valiai. Pasiruoškite atsiliepti į karalystės pakvietimą. Nors jūs ir patirsite didžiulį džiaugsmą manojų Tėvo tarnystėje, bet taip pat jūs turėtumėte būti pasirengę ir nemalonumams, nes aš jus perspėju, jog daugelis į karalystę pateks tikrai patirdami didžiulius sukrėtimus. Bet tų, kurie karalystę yra suradę, džiaugsmas bus pilnas ir jie bus vadinami visos žemės palaimintaisiais. Bet nepuoselėkite netikrų vilčių; ties manaisiais žodžiais pasaulis suklups. Net ir jūs, mano draugai, nevisiškai suvokiate, ką aš atskleidžiu jūsų supainiotam protui. Nedarykite klaidos; mes pradedame dirbti tokiai kartai, kuri reikalauja ženklų. Žmonės reikalaus stebuklų kaip įrodymo, jog aš esu pasiųstas savojo Tėvo, o apreiškimo apie manojų Tėvo *meilę* jie neskubės pripažinti manosios misijos mandatu.”

^{137:6.6 (1533.4)} Tą vakarą, kada jie buvo sugrįžę į krantą, prieš jiems išsivaikštant savais keliais, Jėzus, stovėdamas prie vandens krašto, meldėsi: “Mano Tėve, dėkoju tau už šituos mažylius, kurie nepaisydami savo abejonių, jau ir dabar tiki. Ir dėl jų gerovės aš atsidėjau tam, kad vykdyčiau tavąją valią. Ir dabar teismoksta jie būti kaip vienas, net ir taip, kaip vienas esame mes.”

7. Keturi mokymo mėnesiai

137:7.1 (1533.5) Keturis ilgus mėnesius—kovą, balandį, gegužę, ir birželį—tęsėsi šitas laukimo laikas; Jėzus daugiau negu vieną šimtą kartų ilgai ir nuoširdžiai, nors pakiliai ir linksmai, kalbėjosi su šitais šešiais pagalbininkais ir savo paties broliu Jokūbu. Dėl ligų šeimoje, Judas retai kada turėjo galimybę dalyvauti šitose pamokose. Jokūbas, Jėzaus brolis, neprarado tikėjimo į jį, bet Marija per šituos delsimo ir neveikimo mėnesius beveik prarado viltį, susietą su savo sūnumi. Jos įtikėjimas, pakilęs į tokias viršūnes Kanoje, dabar nugrimzdo į naujus žemus lygius. Ji tikrai tegalėjo pasiduoti savo dažnai kartojamam protrūkiui: “Aš negaliu jo suprasti. Aš negaliu suvokti, ką visa tai reiškia.” Bet Jokūbo žmona daug prisidėjo prie to, kad Marijos drąsą palaikytų.

137:7.2 (1534.1) Per visus šiuos keturis mėnesius šitie septyni tikintieji, vienas jo paties materialaus kūno brolis, su Jėzumi susipažino giliau; jie ėmė priprasti prie tos minties, jog gyvena su šituo Dievu-žmogumi. Nors jie vadino jį rabinu, bet mokėsi jo nebijoti. Jėzus turėjo tą neprilygstamą asmenybės taktą, kuris įgalino jį gyventi tarp jų taip, kad jo dieviškumas jų negąsdintų. Jiems iš tikrųjų buvo lengva būti “draugais su Dievu,” Dievu, įsikūnijusiu materialaus kūno pavidalu. Šitas laukimo metas žiauriai išbandė visą tikinčiųjų grupę. Nieko, absoliučiai nieko, stebuklingo neįvyko. Diena iš dienos jie dirbdavo savo įprastus darbus, tuo tarpu naktis po nakties jie sėdėdavo prie Jėzaus kojų. Ir juos drauge išlaikė jo neprilygstama asmenybė ir nuoširdūs žodžiai, kuriuos jis tardavo jiems vakaras po vakaro.

137:7.3 (1534.2) Šitas laukimo ir mokymo laikotarpis buvo ypatingai sunkus Simonui Petru. Jis visą laiką stengėsi įtikinti Jėzų

pradėti karalystės skelbimą Galilėjoje, tuo metu Jonui toliau tebepamokslaujant Judėjoje. Bet Jėzaus atsakymas Petru visada būdavo toks: “Būk kantrus, Simonai. Daryk pažangą. Mes tikrai nebūsime per daug pasirengę, kada Tėvas pakvies.” Ir Andriejus retkarčiais nuramindavo Petrą savo santūresniu ir filosofiniu patarimu. Andriejų nepaprastai paveikė Jėzaus žmogiškasis natūralumas. Jis niekada nepavargdavo mąstyti apie tai, kaip tas, kuris gyvena taip arti Dievo, gali būti toks draugiškas ir dėmesingas žmonėms.

137:7.4 (1534.3) Per visą šį laikotarpį Jėzus sinagogoje kalbėjo tiktai du kartus. Iki to meto, kada pasibaigė daug šitų laukimo savaitių, pasakojimai apie jo krikštą ir Kanos vyną ėmė nurimti. Ir Jėzus pasirūpino tuo, jog per šitą laikotarpį daugiau neįvyktų jokių tariamų stebuklų. Bet nors jie ir gyveno taip ramiai Betsaidoje, bet pasakojimai apie Jėzaus neįprastus darbus buvo pasiekę Erodą Antipą, kuris savo ruožtu pasiuntė šnipus, kad šie nustatytų, ko jis siekia. Bet Erodas buvo labiau sunerimęs dėl Jono pamokslavimo. Jis nusprendė nekibti prie Jėzaus, kuris taip ramiai toliau dirbo Kapernaume.

137:7.5 (1534.4) Per šitą laukimo laiką Jėzus stengėsi išmokyti savo pagalbininkus, kokio požiūrio jiems reikėtų laikytis įvairių religinių grupių ir politinių partijų Palestinoje atžvilgiu. Visada Jėzaus žodžiai būdavo tokie: “Mes stengiamės į save patraukti jas visas, bet mes nesame *nė viena* iš jų.”

137:7.6 (1534.5) Raštininkai ir rabinai, paimti drauge, buvo vadinami fariziejais. Save jie vadino “partneriais.” Tarp žydų daugeliu atžvilgių jie buvo pažangi grupė, priėmusi daugelį mokymų, nevysiškai surandamų hebrajų raštuose, tokių, kaip tikėjimas į

mirusiųjų prisikėlimą, tokią doktriną, kurią minėjo tikrai vėlesnysis pranašas Danielius.

^{137:7.7 (1534.6)} Sedukiečius sudarė šventikai ir kai kurie turtingi žydai. Jie nesiginčijo smulkmeniškai dėl įstatymo įgyvendinimo niuansų. Fariziejai ir sedukiečiai iš tiesų buvo religinės partijos, o ne sektos.

^{137:7.8 (1534.7)} Eseniečiai buvo tikra religinė sekta, kilusi per Makabėjų maištą, kurių reikalavimai kai kuriais atžvilgiais buvo reiklesni ir už fariziejų reikalavimus. Jie buvo perėmę daugelį persų tikėjimų ir papročių, gyveno kaip brolija vienuolynuose, susilaikydavo nuo vedybų, ir viskuo dalinosi bendrai. Jie specializavosi mokymuose apie angelus.

^{137:7.9 (1535.1)} Uolieji buvo žydų aršių patriotų grupė. Jie tvirtino, jog kovoje už išsivadavimą iš romėnų jungo priespaudos visi metodai yra pateisinami.

^{137:7.10 (1535.2)} Erodiečiai buvo grynai politinė partija, kuri pasisakė už išsilaisvinimą iš tiesioginio romėnų valdymo atkuriant Erodo dinastiją.

^{137:7.11 (1535.3)} Pačiame Palestinos viduryje gyveno samariečiai, su kuriais “žydai reikalų neturėjo,” nežiūrint to, kad didelė dalis jų pažiūrų buvo panaši į žydų mokymus.

^{137:7.12 (1535.4)} Visos šitos partijos ir sektos, įskaitant ir mažesniąją nazariečių broliją, tikėjo, jog kada nors ateis Mesijas. Jie visi laukė nacionalinio išvaduotojo. Bet Jėzus labai tiksliai paaiškino, kad jis ir jo mokiniai nebus sąjungininkai nė su viena

iš šitų minties ar praktikos mokyklų. Žmogaus Sūnus neturi būti nei nazarietis, nei esenietis.

^{137:7.13 (1535.5)} Nors vėliau Jėzus savo apaštalams ir nurodė keliauti taip, kaip buvo keliavęs Jonas, skelbiant evangeliją ir mokant tikinčiuosius, bet akcentą jis suteikė tam, jog būtų skelbiama “dangaus karalystės geroji naujiena.” Savo pagalbininkams jis nepaliaujamai kartojo, kad jie turi “rodyti meilę, užuojautą, ir gailestingumą.” Jis nuo pat pradžių savo pasekėjus mokė, jog dangaus karalystė yra dvasinis patyrimas, turintis reikalo su Dievo įsiviešpatavimu žmonių širdyse.

^{137:7.14 (1535.6)} Jiems šitaip belaukiant, kada pradės aktyvų viešą pamokslavimą, Jėzus ir tas septynetas kiekvieną savaitę du vakarus praleisdavo sinagogoje studijuodami hebrajų raštus. Vėlesniaisiais metais po intensyvaus viešojo darbo periodų apaštalai šiuos keturis mėnesius prisimindavo kaip pačius brangiausius ir naudingiausius per visą savo bendravimą su Mokytoju. Jėzus šiuos vyrus mokė visko, ką tik jie galėjo įsisavinti. Jis nedarė tos klaidos, kad juos mokytų per daug. Jis negilino jų susipainiojimo tuo, kad pateiktų tiek tiesos, kad jie visiškai nebepajėgtų suvokti.

8. Pamokslas apie karalystę

^{137:8.1 (1535.7)} Sabato dieną, birželio 22-ąją, likus nedaug laiko iki jų išėjimo į pirmąją pamokslavimo kelionę ir praėjus maždaug dešimčiai dienų po Jono įkalinimo, Jėzus užėmė sinagogos sakyklą antrą kartą nuo to meto, kada savo apaštalus atsivedė į Kapernaumą.

^{137:8.2 (1535.8)} Iki jo pamokslo apie “Karalystę” likus kelioms dienoms, kada Jėzus dirbo valčių dirbtuvėse, Petras jam atnešė žinią apie Jono suėmimą. Jėzus dar kartą padėjo į šalį instrumentus, nusiėmė prijuostę, ir tarė Petru: “Tėvo valanda atėjo. Pasiruoškime skelbti karalystės evangeliją.”

^{137:8.3 (1535.9)} Jėzus prie dailidės varstoto dirbo paskutinį kartą šitą antradienį, birželio 18-ąją, 26 m. po Kr. gim. Petras išskubėjo iš dirbtuvių ir įpusėjęs popietei surinko visus savo draugus, ir palikęs juos giraitėje prie kranto, nuėjo ieškoti Jėzaus. Bet jo negalėjo surasti, nes Mokytojas buvo išėjęs į kitą giraitę melstis. Ir jie nepamatė jo iki vėlaus vakaro, kada jis sugrįžo į Zabediejaus namus ir paprašė valgyti. Kitą dieną jis nusiuntė savo brolį Jokūbą, kad paprašytų leidimo kalbėti sinagogoje ateinančio Sabato dieną. Ir sinagogos valdytojas buvo labai patenkintas, kad Jėzus vėl nori vesti pamaldas.

^{137:8.4 (1536.1)} Prieš tai, kada Jėzus pasakė šitą įsimintiną pamokslą apie Dievo karalystę, pirmą aiškų žingsnį į savo viešąją karjerą, jis perskaitė iš Raštų šitas eilutes: “Jūs man tikrai būsite šventikų karalystė, šventoji tauta. Jahvė yra mūsų teisėjas, Jahvė yra mūsų įstatymų suteikėjas, Jahvė yra mūsų karalius; jis mus išgelbės. Jahvė yra mano karalius ir mano Dievas. Jis yra didis karalius visai žemei. Meilės kupinas gerumas šitoje karalystėje yra skirtas Izraeliui. Tebūnie palaiminta Viešpaties šlovė, nes jis yra mūsų Karalius.”

^{137:8.5 (1536.2)} Užbaigęs skaityti, Jėzus pasakė:

^{137:8.6 (1536.3)} “Aš atėjau, kad paskelbčiau Tėvo karalystės įkūrimą. Ir šitą karalystę tikrai sudarys žydų ir pagonių, turtingų ir beturčių, laisvųjų ir pavergtųjų garbinančios sielos, nes

manasis Tėvas nėra asmenų gerbėjas; jo meilė ir jo gailestingumas yra skirtas visiems.

137:8.7 (1536.4) “Tėvas danguje siunčia savo dvasią tam, jog apsigyventų žmonių prote, ir kada žemėje savąjį darbą aš būsiu užbaigęs, tada lygiai taip visiems materialiams kūnams tikrai bus išlieta Tiesos Dvasia. Ir manojų Tėvo dvasia ir Tiesos Dvasia tikrai įkurdins jus dvasinio supratimo ir dieviškojo teismo ateinančioje karalystėje. Manoji karalystė nėra iš šito pasaulio. Žmogaus Sūnus neves kariuomenių į mūsų tam, kad įtvirtintų valdžios sostą ar pasaulinės šlovės karalystę. Kada manoji karalystė bus tikrai atėjusi, tada Žmogaus Sūnų jūs tikrai pažinsite kaip Ramybės Prinčą, kaip amžinojo Tėvo atskleidimą. Šito pasaulio vaikai kariauja dėl šito pasaulio karalysčių įkūrimo ir išplėtimo, bet manieji mokiniai į dangaus karalystę tikrai įžengs savo moralių sprendimų ir savo dvasinių pergalių dėka; ir kada jie kartą įžengs į ją, tada jie tikrai suras džiaugsmą, teisumą, ir amžinąjį gyvenimą.

137:8.8 (1536.5) “Tie, kurie pirmiausia stengiasi įeiti į šią karalystę, šitokiu būdu pradėdami ugdyti charakterio kilnumą, tokį, kaip ir manojų Tėvo, neužilgo tikrai turės ir visa kita, kas yra reikalinga. Bet jums aš labai nuoširdžiai sakau: Jeigu į šią karalystę nesistengsite patekti turėdami mažo vaiko tikėjimą ir pasitikėjimą, rodomą kitam, tai jūs tikrai jokių būdu nebūsime į ją įleisti.

137:8.9 (1536.6) “Tegu neapgauna jūsų tie, kurie ateina sakydami, jog čia yra ta karalystė arba ten yra ta karalystė, nes manojų Tėvo karalystė nėra susijusi su matomais ir materialiais dalykais. Ir šitoji karalystė yra net ir dabar tarp jūsų, nes ten, kur Dievo dvasia moko ir veda žmogaus sielą, ten tikrovėje ir yra dangaus

karalystė. Ir šitoji Dievo karalystė yra teisumas, ramybė, ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje.

137:8.10 (1536.7) “Jonas iš tikrųjų jus krikštijo kaip atgailavimo ženklą ir dėl jūsų nuodėmių atleidimo, bet kada jūs įžengsite į dangaus karalystę, tada jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia.

137:8.11 (1536.8) “Manojo Tėvo karalystėje tikrai nebus nei žydų, nei pagonių, tiktai tie, kurie tarnystės pagalba siekia tobulumo, nes aš pareiškiu, jog tas, kuris manojo Tėvo karalystėje nori būti didis, pirmiausia turi tapti tarnu visiems. Jeigu savo bičiuliams jūs norite tarnauti, tuomet jūs tikrai sėdėsite su manimi mano karalystėje, net ir taip, kaip tarnaudamas tvarinio pavidalu, aš netrukus sėdėsiu su savo Tėvu jo karalystėje.

137:8.12 (1536.9) “Šita naujoji karalystė yra kaip sėkla, auganti geroje lauko dirvoje. Ji vaisių iki galo sunokina pamažu. Nuo tos akimirkos, kai karalystė bus įkurta žmogaus širdyje, iki tos valandos, kada ši karalystė visiškai sunoks į visą laiką trunkančio teisumo ir amžinojo išgelbėjimo vaisių, praeis laiko.

137:8.13 (1536.10) “Ir šitoji karalystė, kurią aš jums skelbiu, nėra valdžios ir gausos valda. Dangaus karalystė nėra valgis ir gėrimas, bet vietoje šito ji yra augančio teisumo ir didėjančio džiaugsmo gyvenimas tobulėjančioje manojo Tėvo, kuris yra danguje, tarnystėje. Nes, argi Tėvas nesakė apie savo vaikus pasaulyje: ‘Būtent tokia yra manoji valia, kad jie tikrai galiausiai turėtų būti tobuli, net ir tokie, koks tobulas esu aš.’

137:8.14 (1537.1) “Aš atėjau skelbti karalystės gerąją naujieną. Aš neatėjau tam, kad apsunkinčiau sunkią našą tų, kurie įeis į šitą karalystę. Aš skelbiu naują ir geresnį kelią, ir tie, kurie sugebės

patekti į ateinančią karalystę, džiaugsis dieviškąja ramybe. Ir kad ir kiek jums tai kainuotų šito pasaulio daiktais, nesvarbu, kokią kainą jūs turėtumėte sumokėti tam, kad patektumėte į dangaus karalystę, bet jūs patirsite daug kartų didesnę džiaugsmą ir dvasinį vystymąsi šitame pasaulyje, ir toje epochoje, kuri bus amžinajame gyvenime.

137:8.15 (1537.2) “Įėjimo į Tėvo karalystę nelydi žygiuojančios armijos, nelydi šito pasaulio karalysčių nugalėjimas, taip pat nelydi ir nelaisvės jungo nusimetimas. Dangaus karalystė yra šalia, ir visi tie, kurie įžengs į ją, tikrai patirs didžiulę laisvę ir džiaugsmingą išgelbėjimą.

137:8.16 (1537.3) “Šitoji karalystė yra amžinasis viešpatavimas. Tie, kurie įeis į šią karalystę, tikrai pakils pas mano Tėvą; jie tikrai pasieks jo šlovės dešiniąją ranką Rojuje. Ir visi tie, kurie įeis į dangaus karalystę, tikrai taps Dievo sūnumis, ir ateities amžiuje šitaip iš tiesų jie pakils pas Tėvą. Ir aš neatėjau tam, kad kviesčiau būsimus teisiuosius, bet atėjau kviesti nusidėjėlių ir visų tų, kurie yra išalkę ir ištroškę dieviškojo tobulumo teisumo.

137:8.17 (1537.4) “Jonas atėjo skelbdamas atgailavimą, kad jus karalystei paruoštų; dabar atėjau aš, kad skelbčiau įtikėjimą, Dievo dovaną, kaip tą kainą už patekimą į dangaus karalystę. Jeigu tikrai jūs tikrai tikite, jog manasis Tėvas jus myli begaline meile, tuomet jūs esate Dievo karalystėje.”

137:8.18 (1537.5) Šitaip pakalbėjęs, jis atsisėdo. Visus, kurie klausėsi, jo žodžiai pritrenkė. Jo mokiniai buvo sužavėti. Bet gerosios naujienos žmonės nebuvo pasirengę priimti iš šito Dievo-žmogaus lūpų. Maždaug vienas trečdalis iš tų, kurie jo klausėsi,

šia žinia tikėjo, nors jie ir negalėjo iki galo jos suprasti; maždaug vienas trečdalis tokią grynai dvasinę lauktos karalystės sampratą savo širdyse pasiruošė atmesti, tuo tarpu likęs vienas trečdalis jo mokymo negalėjo suvokti, didelė dalis tikrai buvo įsitikinusi, kad jis “yra pamišęs.”

138 Dokumentas. Karalystės pasiuntinių rengimas

^{138:0.1 (1538.1)} PASAKĖS pamokslą apie “Karalystę,” Jėzus tą popietę sukvietė šešis apaštalus draugėn ir ėmė atskleisti savo planus aplankyti miestus aplink Galilėjos Jūrą ir jos apylinkėse. Jo broliai Jokūbas ir Judas buvo labai įskaudinti, nes į šitą pasitarimą jų nepakvietė. Iki šio laiko jie laikėsi nuomonės, jog priklauso Jėzaus pagalbininkų vidaus ratui. Bet Jėzus planavo artimų giminaičių tarp apaštališkųjų karalystės reguliuotojų šito korpuso narių neturėti. Dėl to, kad į tą nedidelį skaičių išrinktųjų Jokūbas ir Judas nebuvo įtraukti, taip pat ir dėl to, kad visą laiką po Kanos patyrimo jis akivaizdžiai nuo savo motinos tolo, tarp Jėzaus ir jo šeimos ėmė atsirasti vis plėtėjanti bedugnė. Šita situacija tęsėsi per visą jo viešą tarnavimą—jie beveik jį atstūmė—ir šitie nesutarimai buvo visiškai pašalinti tiktai po jo mirties ir prisikėlimo. Jo motina nuolat svyravo tarp tikėjimo ir vilties pulsuojančių požiūrių ir vis augančių nusivylimo, pažeminimo, ir nevilties emocijų. Tiktai Rūta, šeimoje pati jauniausioji, savo tėvui-broliui išliko nepalaužiamai ištikima.

^{138:0.2 (1538.2)} Iki pat prisikėlimo, visa Jėzaus šeima buvo labai mažai kuo susijusi su jo tarnavimu. Jeigu pranašas yra gerbiamas, bet tiktai ne savo paties šalyje, tai jis sulaukia supratingo pripažinimo, bet tik ne savo šeimoje.

1. Paskutiniai nurodymai

^{138:1.1 (1538.3)} Kitą dieną, sekmadienį, birželio 23-ąją, 26 m. po Kr. gim., šitam šešetui Jėzus perteikė savo paskutiniuosius nurodymus. Jis nurodė jiems išvykti po du tam, kad mokytų karalystės gerosios naujienos. Jis uždraudė jiems krikštyti ir patarė viešai nepamokslauti. Jis toliau aiškino, kad vėliau jis leis jiems pamokslauti viešai, bet dabar kurį laiką, ir dėl daugelio priežasčių, jis norėjo, kad jie įgytų praktinio patyrimo, kaip asmeniškai bendrauti su savo bičiuliais žmonėmis. Jėzus turėjo tikslą jų pirmąją kelionę paversti vien tiktai *asmeninio darbo* kelione. Nors šitas pareiškimas tam tikra prasme sukėlė apaštalų nusivylimą, bet vis tik jie suprato, bent jau iš dalies, Jėzaus priežastį, kodėl šitokiu būdu pradedamas karalystės skelbimas, ir jie išėjo geros nuotaikos ir kupini entuziazmo. Jis išsiuntė juos po du, Jokūbas ir Jonas išėjo į Cheresą, Andriejus ir Petrasėjo į Kapernaumą, tuo tarpu Pilypas ir Natanielius nuėjo į Tarikėją.

^{138:1.2 (1538.4)} Prieš jiems pradedant šitą pirmąją dviejų savaitių tarnystę, Jėzus jiems pranešė, kad jis nori įšventinti dvylika apaštalų tam, jog karalystės darbą jie tęstų po jo išvykimo, ir kiekvienam iš savo pirmųjų atsivertėlių nurodė pasirinkti po vieną vyrą į numatomo apaštalų korpuso narius. Jonas prašeko, klausdamas: “Bet, Mokytojau, ar šitie šeši vyrai taps mūsų rato nariais ir naudosis viskuo lygiai su mumis, kurie su tavimi buvo nuo to momento prie Jordano upės ir klausėsi visų tavo mokymų ruošiantis šitam, mūsų pirmajam darbui karalystės labui?” Ir Jėzus atsakė: “Taip, Jonai, tie vyrai, kuriuos jūs pasirinksite, tikrai taps kaip vienas su mumis, ir jūs išmokysite juos visko, kas susiję su karalyste, net ir taip, kaip mokiau jus aš.” Šitaip taręs, Jėzus paliko juos.

^{138:1.3 (1539.1)} Šešetas nesiskirstė, kad eitų į savo darbus, tol, kol diskusijoje nepasikeitė savo samprotavimais apie Jėzaus nurodymus, jog kiekvienas iš jų turėtų pasirinkti po naują apaštalą. Pagaliau Andriejaus nuomonė paėmė viršų, ir jie išėjo į savo tarnystę. Iš esmės Andriejus pasakė: “Mokytojas yra teisingas; mūsų yra per mažai, kad aprėptume šitą darbą. Reikia didesnio skaičiaus mokytojų, ir Mokytojas mums parodė didžiulį pasitikėjimą tuo, kad mums patikėjo pasirinkti šituos šešis naujus apaštalus.” Šitą rytą, kada jie išsiskyrė, kad išeitų į savo darbus, kiekvienas širdyje šiek tiek jautė užslopintą nusiminimą. Jie žinojo, kad jiems trūks Jėzaus, ir dar prisidėjo baimė ir drovumas, jie visiškai ne taip įsivaizdavo dangaus karalystės paskelbimą.

^{138:1.4 (1539.2)} Buvo sutarta, jog šitas šešetas turi dirbti dvi savaites, po šito jie turi sugrįžti į Zabediejaus namus pasitarimui. Tuo tarpu Jėzus išėjo į Nazaretą aplankyti Juozapo ir Simono ir kitų savo šeimos narių, gyvenančių tose apylinkėse. Jėzus padarė viską, kas tikrai yra žmogiškai įmanoma, kas derinasi su jo pasišventimu vykdyti savo Tėvo valią, kad išlaikytų savosios šeimos pasitikėjimą ir meilę. Šituo požiūriu savąją pareigą jis atliko daugiau negu iki galo.

^{138:1.5 (1539.3)} Tuo metu, kada apaštalai buvo išvykę su šita misija, Jėzus daug mąstė apie Joną, dabar sėdintį kalėjime. Buvo didžiulė pagunda panaudoti savo potencialias galias, kad jis būtų išvaduotas, bet dar kartą jis pakluso tam, “kad vykdytų Tėvo valią.”

2. Tų šešių parinkimas

^{138:2.1 (1539.4)} Šita pirmoji misionieriška šešeto kelionė buvo itin sėkminga. Jie visi atrado tiesioginio ir asmeninio ryšio su žmonėmis didžiulę vertę. Jie sugrįžo pas Jėzų daug geriau suvokdami, kad, pagaliau, religija yra grynai ir visiškai *asmeninio patyrimo* reikalas. Jie ėmė jausti, kaip paprasti žmonės yra išalkę klausytis žodžių apie religinę paguodą ir dvasinį sustiprinimą. Susirinkę aplink Jėzų, jie visi troško šnekėti vienu metu, bet Andriejus ėmėsi vadovavimo, ir, kada jis suteikdavo žodį kiekvienam atskirai, tada jie pateikė savo oficialius pranešimus Mokytojui ir pristatė savo pasirinktus kandidatus į šešis naujus apaštalus.

^{138:2.2 (1539.5)} Jėzus, po to, kada kiekvienas vyras pristatė savąjį kandidatą į naujus apaštalus, paprašė visus kitus balsuoti dėl tokio paskyrimo; tokiu būdu visus šešis naujus apaštalus oficialiai priėmė visi šeši senesnieji. Tada Jėzus pranešė, kad jie visi šituos kandidatus aplankys ir pakvies juos į tarnystę.

^{138:2.3 (1539.6)} Naujai pasirinkti apaštalai buvo šie:

^{138:2.4 (1539.7)} 1. *Motiejus Levis*, mokesčių rinkėjas iš Kapernaumo, kurio kontora buvo šiek tiek į rytus nuo miesto, netoli nuo Betanijos ribų. Jį pasirinko Andriejus.

^{138:2.5 (1539.8)} 2. *Tomas Didymus*, žvejys iš Tarikėjos ir kažkada dirbęs dailide ir mūrininku Gadare. Jį pasirinko Pilypas.

^{138:2.6 (1539.9)} 3. *Jokūbas Alfiejus*, žvejys ir ūkininkas iš Chereso, buvo parinktas Jokūbo Zabediejaus.

^{138:2.7 (1539.10)} 4. *Judas Alfiejus*, Jokūbo Alfiejaus brolis dvynys, taip pat žvejys, buvo parinktas Jono Zabediejaus.

^{138:2.8 (1540.1)} 5. *Simonas Uolusis*, buvo aukštas pareigūnas patriotinėje Uolių organizacijoje, tą pareigą jis atsisakė tam, kad prisijungtų prie Jėzaus apaštalų. Prieš prisijungdamas prie Uolių, Simonas buvo pirklys. Jį pasirinko Petras.

^{138:2.9 (1540.2)} 6. *Judas Iskarijotas*, buvo turtingų žydų tėvų, gyvenančių Jeriche, vienintelis sūnus. Jis buvo prisidėjęs prie Jono Krikštytojo, ir jo sedukiečiai tėvai buvo jo atsižadėję. Šituose kraštuose jis ieškojosi darbo, kada jį surado Jėzaus apaštalai, ir iš esmės dėl jo patyrimo finansų srityje, Natanielius jį pakvietė įsijungti į jų gretas. Judas Iskarijotas tarp tų dvylikos apaštalų buvo vienintelis iš Judėjos.

^{138:2.10 (1540.3)} Jėzus visą dieną praleido su šešetu, atsakinėdamas į jų klausimus ir klausydamasis jų pasakojimų smulkmenų, nes jie patyrė daug įdomaus ir naudingo, apie ką norėjo papasakoti. Jie dabar matė Mokytojo plano išmintį išsiųsti juos tam, kad dirbtų ramiai ir asmeniškai prieš tai, kada jie imsis rimtesnių viešų pastangų.

3. Motiejaus ir Simono pakvietimas

^{138:3.1 (1540.4)} Kitą dieną Jėzus ir tas šešetas išėjo pakviesti Motiejaus, mokesčių surinkėjo. Motiejus jų laukė, sutvarkęs savąsias knygas ir pasiruošęs perduoti savosios kontoros reikalus savo broliui. Kada jie priėjo prie mokesčių rinkėjo namo, tada Andriejus į priekį išėjo su Jėzumi, kuris, žiūrėdamas Motiejui į akis, tarė: “Eik su manimi.” Ir šis atsistojo ir įėjo į savo namą kartu su Jėzumi ir apaštalais.

^{138:3.2 (1540.5)} Motiejus pasakė Jėzui apie pobūvį, kurį jis rengia tą vakarą, bent jau, kad jis nori surengti tokią vakarienę savo

šeimai ir draugams, jeigu tik Jėzus pritartų tam ir sutiktų būti garbės svečias. Ir Jėzus linktelėjo galvą sutikdamas. Tada Petras pasivedė Motiejų į šalį ir paaiškino, kad jis buvo pakvietęs kažkokį Simoną prisijungti prie apaštalų ir užsitikrino jo sutikimą, kad Simonas į šitas vaišes taip pat būtų pakviestas.

138:3.3 (1540.6) Po vidurdienio pietų Motiejaus namuose jie visi nuėjo su Petru pakviesti Simono Uoliojo, kurį surado savo senosios veiklos vietoje, kurią dabar tvarkė jo sūnėnas. Kai Petras drauge su Jėzumi priėjo prie Simono, Mokytojas pasveikino šitą ugningą patriotą ir tikrai teištare: “Eik su manimi.”

138:3.4 (1540.7) Jie visi sugrįžo į Motiejaus namus, kur iki vakarinio valgio valandos daug kalbėjo apie politiką ir religiją. Levio šeima ilgą laiką užsiiminėjo verslu ir mokesčių rinkimu; dėl to didelę dalį svečių, kuriuos Motiejus buvo pakvietęs į šitą pobūvį, fariziejai būtų pavadinę “publikanais ir nusidėjėliais.”

138:3.5 (1540.8) Tomis dienomis, kada tokios rūšies priėmimas-pobūvis būdavo rengiamas įžymaus asmens garbei, egzistavo paprotys, pagal kurį bet kas, kam buvo įdomu, galėdavo vaikščioti po pobūvio kambarį ir žiūrėti į valgančius svečius ir klausytis garbingų žmonių pokalbių ir kalbų. Todėl, šita proga dalyvavo didžioji dalis Kapernaumo fariziejų, kad pasižiūrėtų, kaip šito neįprasto visuomeninio suėjimo metu elgiasi Jėzus.

138:3.6 (1540.9) Vakarienei tęsiantis, vakarienianujančiųjų džiugesys pasiekė geros nuotaikos viršūnę, ir visiems buvo taip malonu, kad stebintys fariziejai, mintyse, ėmė kritikuoti Jėzų, kad jis dalyvauja tokiaime lengvabūdiškame ir nerūpestingame

pobūvyje. Vėliau vakare, kada jie sakė kalbas, vienas iš pagiežingesnių fariziejų nuėjo tiek toli, kad ėmė Petriui kritikuoti Jėzaus elgesį, sakydamas: “Kaip tu drįsti mokyti, kad šitas vyras yra teišus, kada jis valgo su publikanais ir nusidėjėliais ir leidžia sau šitaip dalyvauti tokiose nerūpestingo malonumo scenose.” Petras pašnibždomis šią kritiką persakė Jėzui prieš jam išsakant atsisveikinimo palaiminimą susirinkusiesiems. Kada prašneko Jėzus, tada jis pasakė: “Šitą vakarą atėjus čia, kad pasveikinčiau Motiejų ir Simoną, priimus į mūsų draugiją, man džiugu matyti jūsų nerūpestingumą ir gerą susibūrimo nuotaiką, bet jūs turėtumėte džiūgauti dar daugiau, nes daugelis iš jūsų suras įėjimą į ateinančią dvasios karalystę, kurioje jūs tikrai dar didesniu laipsniu džiaugsitės dangaus karalystės dovanomis. O tiems, kurie mintyse mane kritikuoja, nes aš atėjau čia, kad pasilinksminčiau kartu su šitais draugais, tai leiskite man pasakyti, jog aš atėjau, kad paskelbčiau džiaugsmą visuomenės atstumtiesiems ir laisvę moraliniams belaisviams. Argi man reikia priminti jums, jog tiems, kurie yra sveiki, daktaro nereikia, bet jo reikia tiems, kurie negaluoja? Aš atėjau ne tam, jog pakviesčiau teisiuosius, bet kad pakviesčiau nusidėjėlius.”

138:3,7 (1541.1) Ir iš tikrųjų buvo keistas vaizdas visoje žydijoje: matyti teišaus charakterio ir kilnių jausmų vyrą laisvai ir džiaugsmingai bendraujantį su paprastais žmonėmis, net ir su nereliginga ir malonumų siekiančia mokesčių rinkėjų ir menamų nusidėjėlių minia. Simonas Uolusis troško pasakyti kalbą šitame susibūrime Motiejaus namuose, bet Andriejus, žinodamas, kad Jėzus nenori, jog ateinanti karalystė būtų painiojama su uoliųjų judėjimu, įtikino jį susilaikyti nuo bet kokių viešų pastabų.

^{138:3.8 (1541.2)} Jėzus ir apaštalai tą naktį liko Motiejaus namuose, ir kada žmonės išsivaikščiojo namo, tada jie tik ir kalbėjo apie vienintelį dalyką: apie Jėzaus gerumą ir draugiškumą.

4. Dvynių pakvietimas

^{138:4.1 (1541.3)} Ryte visi devyni valtimi išplaukė į Cheresą, kad oficialiai pakviestų kitus du apaštalus, Jokūbą ir Judą Alfiejaus sūnus dvynius, kuriuos pasirinko Zabediejaus Jokūbas ir Jonas. Žvejai dvyniai tikėjosi, kad Jėzus ir jo apaštalai atvyks, todėl ir laukė jų ant kranto. Jokūbas Zabediejus pristatė Mokytoją šiems Chereso žvejams, ir Jėzus, įdėmiai žvelgdamas į juos, linktelėjo galvą ir tarė: “Eikite kartu su manimi.”

^{138:4.2 (1541.4)} Tą popietę, kurią jie praleido drauge, Jėzus jiems iki galo išaiškino, kaip jie turi elgtis dalyvaudami šventiniuose susibūrimuose, savo pastabas užbaigdamas šitaip: “Visi žmonės yra mano broliai. Mano Tėvas danguje neniekina nė vieno mūsų sukurto tvarinio. Dangaus karalystė yra atvira visiems vyrams ir visoms moterims. Nė vienas žmogus negali užtrenkti gailestingumo durų nė prieš vieną išalkusią sielą, kuri norėtų patekti į ją. Mes tikrai valgysime kartu su visais, kurie trokšta išgirsti apie karalystę. Kada mūsų Tėvas danguje iš viršaus žvelgia į žmones, tada jie visi yra vienodi. Būtent dėl to neatsisakykite atsilaužti duonos su farizieju ar nusidėjėliu, su sedukiečiu ar mokesčių rinkėju, su romėnu ar žydu, su turtingu ar vargšu, su laisvu ar pavergtu. Karalystės durys yra plačiai atvertos visiems tiems, kurie trokšta pažinti tiesą ir surasti Dievą.”

^{138:4.3 (1541.5)} Tą naktį per kuklią vakarienę Alfiejaus namuose, broliai dvyniai buvo priimti į apaštalų šeimą. Vėliau tą vakarą

savo apaštalams Jėzus surengė pirmąją pamoką apie nešvarių dvasių kilmę, prigimtį, ir likimą, bet jie negalėjo suvokti to, ką jis jiems aiškino, reikšmės. Jiems buvo labai lengva mylėti Jėzų ir juo žavėtis, bet labai sunku suprasti didelę dalį jo mokymų.

^{138:4.4 (1542.1)} Po nakties poilsio visa grupė, kurią dabar sudarė vienuolika narių, valtimi nuplaukė į Tarikėją.

5. Tomo ir Judo pakvietimas

^{138:5.1 (1542.2)} Žvejys Tomas ir klajūnas Judas sutiko Jėzų ir apaštalus prie žvejų valčių prieplaukos Tarikėjoje, ir Tomas grupę nusivedė į netoli esančius savo namus. Dabar Pilypas pristatė Tomą kaip savo pasirinktąjį kandidatą į apaštalus, o Natanielius supažindino su Judu Iskarijotu, Judėjos gyventoju, vertu tokios pačios garbės. Jėzus pasižiūrėjo į Tomą ir tarė: “Tomai, tau stinga tikėjimo; nepaisant šito, aš priimu tave. Eik su manimi.” Judui Iskarijotui Mokytojas pasakė: “Judai, mes esame visi iš vieno materialaus kūno, ir aš, priimdamas tave į mūsų būrį, meldžiu, kad tu visada būtum ištikimas savo Galilėjos sielos broliams. Eik su manimi.”

^{138:5.2 (1542.3)} Kada jie pasistiprino, tada Jėzus nusivedė tuos dvylika nuošaliau, kad kurį laiką su jais pasimelstų ir paaiškintų jiems apie Šventosios Dvasios prigimtį ir veikimą, bet ir vėl iš tiesų jiems didžiaja dalimi nepavyko suprasti šitų nuostabių tiesų, kurių jis stengėsi juos išmokyti, prasmės. Vienas suprasdavo vieną vietą, o kitas suvokdavo kitą, bet nė vienas negalėjo aprėpti jo mokymo visumos. Jie visada darydavo tą pačią klaidą, mėgindami naująją Jėzaus evangeliją pritaikyti prie savo religinio tikėjimo senųjų formų. Jie negalėjo suvokti tos minties, kad Jėzus atėjo skelbti naują

išgelbėjimo evangeliją ir sukurti naują kelią, kaip surasti Dievą; jie nesuvokė, kad jis *yra* Tėvo danguje naujasis apreiškimas.

138:5.3 (1542.4) Kitą dieną Jėzus savo dvylika apaštalų paliko vienus; jis norėjo, kad jie susipažintų tarpusavyje, ir troško, kad jie vieni pasišnekėtų apie tai, ko jis buvo juos mokęs. Mokytojas sugrįžo vakarienei, ir po vakarienės jis pasakojo jiems apie serafimų tarnystę, ir kai kurie apaštalai jo mokymą suvokė. Jie pernaktavo, o kitą dieną valtimi išplaukė į Kapernaumą.

138:5.4 (1542.5) Zabediejus ir Solomėja buvo persikėlę gyventi pas savo sūnų Dovydą, taip, kad savo didžiulį namą galėjo perduoti Jėzui ir jo dvylikai apaštalų. Čia Jėzus praleido ramų Sabatą su savo pasirinktaisiasi pasiuntiniais; jis išsamiai juos supažindino su planais, susijusiais su karalystės skelbimu, ir iki galo paaiškino, kodėl buvo svarbu vengti bet kokių susirėmimų su pilietine valdžia, pasakydamas: “Jeigu pilietinius valdovus būtina barti, tai šitą užduotį palikite man. Žiūrėkite, kad nepasmerktumėte Cezario arba jo tarnų.” Būtent tą patį vakarą Judas Iskarijotas pasivedė Jėzų į šalį, kad pasiteirautų, kodėl nieko nebuvo padaryta dėl to, kad Jonas būtų ištrauktas iš kalėjimo. Ir Judas nevisiškai buvo patenkintas Jėzaus požiūriu.

6. Intensyvaus mokymo savaitė

138:6.1 (1542.6) Kita savaitė buvo skirta intensyviui mokymui. Kiekvieną dieną šeši nauji apaštalai būdavo atiduodami atitinkamai į juos pasirinkusių apaštalų rankas, kad su jais išsamiai pakartotų viską, ką šie patys buvo sužinoję ir patyrę rengdamiesi karalystės darbui. Senesnieji apaštalai rūpestingai pakartojo, naujųjų šešių labui, Jėzaus mokymus iki pat tos

valandos. Vakaraais jie visi susirinkdavo Zabediejaus sode, kad juos mokytų Jėzus.

^{138:6.2 (1542.7)} Būtent šituo metu Jėzus nustatė laisvą dieną poilsiui ir atsipalaidavimui savaitės viduryje. Ir šito atsipalaidavimo plano turėti vieną laisvą dieną per savaitę jie laikėsi per visą jo likusį materialųjį gyvenimą. Kaip taisyklė, jie niekada nevykdė savo įprastinės veiklos trečiadieniais. Šitą kiekvienos savaitės poilsio dieną Jėzus paprastai atsiskirdavo nuo jų, sakydamas: “Mano vaikai, eikite dienai poilsio. Pailsėkite nuo sunkių karalystės darbų ir pasidžiaukite atsipalaidavimu, kuris ateina, jums sugrįžus prie savo ankstesniųjų užsiėmimų arba atradus naujas poilsio veiklos formas.” Nors Jėzui, šituo savo žemiškojo gyvenimo periodu, iš tikrųjų nereikėjo šitos poilsio dienos, bet jis laikėsi šito plano, kadangi žinojo, jog taip yra geriausia jo žmogiškiems pagalbininkams. Jėzus buvo auklėtojas—Mokytojas; jo padėjėjai buvo jo auklėtiniai—mokiniai.

^{138:6.3 (1543.1)} Jėzus stengėsi savo apaštalams išaiškinti skirtumą tarp savo mokymų ir savo *gyvenimo tarp jų* ir tų mokymų, kurie vėliau gali atsirasti *apie* jį. Jėzus sakė: “Manoji karalystė ir su ja susijusi evangelija tikrai bus jūsų žinios pagrindas. Nenuklyskite į pamokslavimą *apie* mane ir *apie* mano mokymus. Skelbkite karalystės evangeliją ir atskleiskite mano apreiškimą apie Tėvą danguje, bet nenusukite klaidingai į šalutinius takus, kad kurtumėte legendas ir kultą, kurie būtų susiję su tikėjimais ir mokymais *apie* mano tikėjimus ir mokymus.” Bet ir vėl jie nesuprato, kodėl jis šitaip pasakė, ir nė vienas vyras neišdrįso paklausti, kodėl gi jis juos šitaip moko.

138:6.4 (1543.2) Šitų ankstyvųjų mokymų metu Jėzus stengėsi kiek įmanoma vengti prieštaravimų su savo apaštalais, išskyrus tuomet, kai tai būdavo susiję su klaidingomis sampratomis apie jo Tėvą danguje. Tokiais atvejais jis niekada nedvejodavo, kad klaidingus tikėjimus ištaisytų. Jėzaus gyvenimas Urantijoje po pakrikštijimo teturėjo *vienintelį* motyvą, ir tai buvo noras geriau ir teisingiau apreikšti savo Rojaus Tėvą; jis buvo naujojo ir geresniojo kelio pas Dievą, įtikėjimo ir meilės kelio, pirmeivis. Visą laiką jis savo apaštalus ragino: “Eikite ieškoti nusidėjėlių; suraskite prislėgtuosius ir nuraminkite sunerimusius.”

138:6.5 (1543.3) Jėzus situaciją valdė tobulai; jis turėjo neribotą galią, kurią galėjo panaudoti tam, kad paremtų savo misiją, bet jis visiškai pasitenkino tomis priemonėmis ir asmenybėmis, į kurias didžioji dauguma žmonių būtų žiūrėjusi kaip į nepakankamas ir būtų laikiusi nereikšmingomis. Jis vykdė nepaprastai stulbinančių galimybių misiją, bet jis primygtinai reikalavo, kad jo Tėvo reikalas būtų tvarkomas pačiu ramiausiu ir nepastebimu būdu; jis rūpestingai vengė bet kokio galios demonstravimo. Ir dabar jis planavo dirbti tyliai, bent jau kelis mėnesius, su savo apaštalais Galilėjos Jūros apylinkėse.

7. Kitas nusivylimas

138:7.1 (1543.4) Jėzus buvo suplanavęs penkių mėnesių asmeninio darbo ramią misionierišką veiklą. Jis apaštalams nesakė, kiek ji turi tęstis; jie dirbo savaitę po savaitės. Ir anksti savaitės šitą pirmąją dieną, kai tik jis ruošėsi tai pranešti savo dvylikai apaštalų, Simonas Petras, Jokūbas Zabediejus, ir Judas Iskarijotas atėjo su juo pasikalbėti atskirai. Pasivedęs Jėzų į šalį, Petras išdrįso paklausti: “Mokytojau, mes atėjome savo

draugų nuoširdžiu prašymu pasiteirauti, ar dabar nėra pribrendęs laikas įžengti į karalystę. Ir, ar tu paskelbsi tą karalystę Kapernaume, ar mes turime eiti į Jeruzalę? Ir kada mes tikrai sužinosime, kiekvienas iš mūsų, kokias pareigas turėsime užimti su tavimi karalystės kūrime —” ir Petras būtų toliau klausęs, bet Jėzus perspėdamas pakėlė ranką ir jį sustabdė. Ir pamojęs likusiems apaštalams, stovintiems netoliese, prisijungti prie jų, Jėzus tarė: “Mano mažieji vaikai, kiek man dar reikės taikstyti su jumis! Argi aš nepaaiškinau jums, kad manoji karalystė nėra iš šito pasaulio? Aš gi jums daug kartų esu sakęs, jog aš neatėjau tam, kad sėdčiau į Dovydo sostą, ir dabar, kaip čia yra, kad jūs teiraujatės, kokią vietą kiekvienas iš jūsų užims Tėvo karalystėje? Argi jūs negalite suvokti, jog aš jus pakviečiau dvasinės karalystės ambasadoriais? Argi jūs nesuprantate, jog greitai, labai greitai, jūs turėsite atstovauti man šiame pasaulyje ir karalystės skelbime, net ir taip, kaip dabar aš atstovauju savajam Tėvui, kuris yra danguje? Ar gali būti taip, jog aš pasirinkau jus ir mokiau jus kaip karalystės žinianešius, ir vis tiek jūs nesuvokiate ateinančios dieviškojo pranašumo karalystės žmonių širdyse pobūdžio ir reikšmės? Mano draugai, paklausykite manęs dar kartą. Išmeskite iš galvos šitą idėją, jog manoji karalystė yra galios valdžia arba šlovės viešpatavimas. Iš tikrųjų, visa galia danguje ir žemėje netrukus bus atiduota į mano rankas, bet tai nėra Tėvo valia, kad šitą dieviškąją dovaną mes panaudotume tam, jog šlovintume patys save šitoje epochoje. Kitoje epochoje jūs iš tikrųjų sėdėsite su manimi galioje ir šlovėje, bet mums dabar reikia atsiduoti Tėvo valiai ir toliau su nuolankiu paklusnumu vykdyti jo valią žemėje.”

138:7.2 (1544.1) Dar kartą iš tiesų jo pagalbininkai buvo pritrenkti, netekę žado. Jėzus išsiuntė juos po du, kad pasimelstų, paprašęs sugrįžti pas jį vidurdienį. Šitą lemtingą vidurdienį kiekvienas iš jų stengėsi surasti Dievą, ir kiekvienas stengėsi pralinksminti ir sustiprinti savo partnerį, ir jie sugrįžo pas Jėzų, kaip jis ir buvo prašęs.

138:7.3 (1544.2) Dabar Jėzus jiems papasakojo apie Jono atėjimą, pakrikštijimą Jordano upėje, vestuvių šventę Kanoje, neseną tų šešių pasirinkimą, ir savo paties materialaus kūno brolių atskyrimą nuo jų, ir įspėjo juos, kad karalystės priešai taip pat stengsis juos patraukti į šalį. Po šito trumpo, bet nuoširdaus pokalbio visi apaštalai, vadovaujami Petro, atsistojo, kad pareikštų savo amžiną atsidavimą savo Mokytojui ir prisiektų savo nepalaužiamą ištikimybę karalystei, kaip tą išreiškė Tomas: “Šitai ateinančiai karalystei, nesvarbu, kokia ji, ir net jeigu aš ir ne iki galo ją suprantu.” Jie visi tikrai *tikėjo į Jėzų*, nors ir ne iki galo suprato jo mokymus.

138:7.4 (1544.3) Jėzus dabar paklausė, kiek pinigų jie turi su savimi; jis taip pat pasiteiravo, kaip jie pasirūpino savo šeimomis. Kada paaiškėjo, jog vargu ar jie turi pakankamai pinigų tam, kad patys pragyventų dvi savaites, tada jis tarė: “Tai nėra manojo Tėvo valia, kad mes savo darbą pradėtume šitokiu būdu. Mes tikrai liksime čia prie jūros dvi savaites ir žvejosime ar dirbsime, ką tik mūsų rankoms pasitaikys dirbti; o tuo tarpu, vadovaujami Andriejaus, pirmojo pasirinkto apaštalo, jūs taip susitvarkysite patys, kad pasirūpintumėte viskuo, kas bus reikalinga jūsų darbui ateityje, tiek dabartinei asmeninei tarnystei, tiek ir tai tarnystei, kada vėliau jus išventinsiu tam, jog pamokslautumėte evangeliją ir mokytumėte tikinčiuosius.”

Šitie žodžiai jiems visiems labai pakėlė nuotaiką; tai buvo pirma konkreti ir tiksliai užuomina, kad Jėzus yra numatęs vėliau imtis energingesnės ir ryžtingesnės viešos veiklos.

^{138:7.5 (1544.4)} Apaštalai likusią dienos dalį praleido tobulindami savo organizaciją ir užbaigdami valčių ir tinklų parengimą, kad rytojaus dieną pradėtų žvejybą, nes jie visi nusprendė užsiimti žvejyba; didžioji jų dauguma iki tol buvo žvejai, net ir Jėzus buvo patyręs valčių meistras ir žvejys. Didelę dalį iš tų valčių, kuriomis jie naudojo kitų kelerių metų laikotarpiu, padirbo Jėzus savo paties rankomis. Ir jos buvo geros ir patikimos valtys.

^{138:7.6 (1544.5)} Jėzus liepė jiems užsiimti žvejyba dvi savaites, pridurdamas: “Ir tada jūs išeisite, kad taptumėte žmonių žvejais.” Jie žvejojo trimis grupėmis, Jėzus kiekvieną naktį išplaukdavo vis su kita grupe. Ir Jėzus jiems visiems taip patiko! Jis buvo geras žvejys, linksmas kompanionas, ir įkvepiantis draugas; kuo ilgiau jie dirbo su juo, tuo labiau jį mylėjo. Motiejus vieną dieną pasakė: ”Kuo labiau supranti kai kuriuos žmones, tuo mažiau jais žaviesi, bet apie šitą žmogų, pasakysiu net ir taip, kuo mažiau jį suprantu, tuo labiau aš jį myliu.”

^{138:7.7 (1545.1)} Šito plano, kada dvi savaites būdavo žvejojama ir dvi savaites būdavo išeinama asmeniškai dirbti karalystės darbo, buvo laikomasi ilgiau negu penkis mėnesius, net iki šitų metų, 26 po Kr. gim., pabaigos, kol buvo nutraukti ypatingi persekiojimai, kurie buvo nukreipti prieš Jono mokinius po jo įkalinimo.

8. Šių dvylikos pirmasis darbas

138:8.1 (1545.2) Pardavus dviejų savaičių žuvų laimikį, Judas Iskarijotas, išrinktas šių dvylikos išdininku, apaštalų pinigus padalino į šešias lygias dalis, iki to meto jau buvo sukaupti pinigai išlaikomų šeimų reikmėms. Ir tada arti rugpjūčio vidurio, 26 metais po Kr. gim., jie iškeliaavo po du į Andriejaus paskirtas darbo vietas. Per pirmąsias dvi savaites Jėzus keliavo kartu su Andriejumi ir Petru, per antrąsias dvi savaites buvo su Jokūbu ir Jonu, ir taip toliau su likusiomis poromis pagal jų parinkimo tvarką. Šitokiu būdu jis galėjo bent jau vieną kartą išeiti su kiekviena pora iki to laiko, kada jis sukviestų juos draugėn, kad pradėtų savo viešąją tarnystę.

138:8.2 (1545.3) Jėzus juos mokė skelbti nuodėmės atleidimą *įtikėjimo į Dievą* dėka, be išpirkimo ar aukos, ir kad Tėvas danguje myli visus savo vaikus ta pačia amžinąja meile. Jis liepė savo apaštalams susilaikyti nuo to, kad aptarinėtų:

138:8.3 (1545.4) 1. Jono Krikštytojo darbą ir įkalinimą.

138:8.4 (1545.5) 2. Tą balsą krikšto metu. Jėzus sakė: “Tiktai tie, kurie girdėjo tą balsą, gali juo remtis. Kalbėkite tikrai apie tai, ką girdėjote iš manęs; nepasakokite nuogirdų.”

138:8.5 (1545.6) 3. Vandens pavertimą vynu Kanoje. Jėzus rimtai juos įspėjo, sakydamas: “Nė vienam žmogui nepasakokite apie tą vandenį ir vyną.”

138:8.6 (1545.7) Jie patyrė nuostabių akimirų per visus šiuos penkis ar šešis mėnesius, kada po dvi savaites žvejodavo, šituo užsidirbdami pakankamai pinigų, kad jiems užtektų pragyventi per kitas dvi savaites, kada dirbdavo misionierišką darbą karalystei.

138:8.7 (1545.8) Paprasti žmonės žavėjosi Jėzaus ir jo apaštalų mokymu ir tarnyste. Rabinai žydus ilgą laiką buvo mokę, kad neišprusę negali būti nei pamaldūs, nei teisūs. Bet Jėzaus apaštalai buvo tiek pamaldūs, tiek teisūs; vis tik jie maloningai didžiąja dalimi nieko nežinojo apie rabinų mokytumą ir apie pasaulio išmintį.

138:8.8 (1545.9) Jėzus savo apaštalams išaiškino skirtumą tarp atgailavimo vadinamųjų gerų darbų pagalba, kaip šito mokė žydai, ir sąmonės pakeitimo įtikėjimo dėka—naujojo gimimo—kurio jis prašė kaip tos kainos, kurią reikia sumokėti už priėmimą į karalystę. Jis savo apaštalus mokė, jog patekimo į Tėvo karalystę vienintelė sąlyga yra *įtikėjimas*. Jonas juos mokė “atgailavimo—bėgti nuo to įtūžio, kuris ateis.” Jėzus mokė, “Įtikėjimas yra atviros durys įeiti į dabartinę, tobulą, ir amžinąją Dievo meilę.” Jėzus nekalbėjo kaip pranašas, kaip tas, kuris ateina, kad paskelbtų Dievo žodį. Atrodė, kad jis kalba savo vardu, kaip tas, kuris turi valdžią. Jėzus stengėsi jų protą nuo stebuklų ieškojimo nukreipti į tikro ir asmeninio patyrimo suradimą, viduje gyvenančios meilės ir gelbstinčio gailestingumo Dievo dvasios pasitenkinimui ir užtikrinimui.

138:8.9 (1545.10) Mokiniai anksti sužinojo, kad Mokytojas jaučia gilią pagarbą ir išreiškia užjaučiantį požiūrį *kiekvienai* sutiktai žmogiškajai būtybei, ir jiems darė milžinišką įspūdį šitas vienodas ir nesikeičiantis dėmesys, kurį jis taip nuosekliai rodė visų tipų vyrams, moterims ir vaikams. Jis gilių svarstymų metu padarydavo pertraukėlę, kad galėtų išeiti į kelią ir pasakyti gerų žodžių praeinančiai moteriai, prislėgtai savo kūno ir sielos naštos. Jis nutraukdavo rimtą pasitarimą su savo apaštalais, kad nuoširdžiai pabendrautų su įsiveržusiu vaiku.

Niekada Jėzui neatrodė niekas taip svarbu, kaip *atskiras žmogus*, kuris atsidurdavo jo betarpiškoje akivaizdoje. Jis buvo šeimininkas ir mokytojas, bet jis buvo daugiau negu tai—jis taip pat buvo draugas ir artimas, supratingas bičiulis.

^{138:8.10 (1546.1)} Nors Jėzaus viešą mokymą daugiausia sudarė parabolės ir trumpos kalbos, bet jis visada savo apaštalus mokė klausimų ir atsakymų pagalba. Jis visuomet padarydavo pauzę, kad atsakytų į nuoširdžius klausimus savo vėlesnių viešų pokalbių metu.

^{138:8.11 (1546.2)} Iš pradžių apaštalus pritrenkė Jėzaus elgesys su moterimis, bet greitai jie priprato prie šito; jis labai akivaizdžiai jiems paaiškino, kad karalystėje moterys turi gauti lygias teises su vyrais.

9. Penki išbandymo mėnesiai

^{138:9.1 (1546.3)} Šitas kažkiek monotoniškas laikmetis kaitaliojant žvejojimą su asmeniniu darbu šiems dvylikai apaštalų tapo sekinančiu patyrimu, bet šį išmėginimą jie ištvrė. Nežiūrint visų savo niurzgėjimų, abejonių, ir laikinų nepasitenkinimų, jie liko ištikimi savo atsidavimo ir ištikimybės Mokytojui priesaikai. Būtent jų asmeninis bendravimas su Jėzumi per šituos išmėginimo mėnesius jį padarė tokį brangų jiems, kad visi (išskyrus Judą Iskariją) liko lojalūs ir ištikimi jam net ir sunkiomis teismo ir nukryžiovimo valandomis. Tikri žmonės tiesiog tikrai negalėjo apleisti labai gerbiamo mokytojo, kuris gyveno taip arti jų ir buvo taip atsidavęs jiems, kaip gyveno ir kaip buvo atsidavęs Jėzus. Niūriomis Mokytojo mirties valandomis šitų apaštalų širdyse visą protingumą, svarstymus, ir logiką išstūmė vienintelis nepaprastas žmogiškasis

jausmas—aukščiausio laipsnio draugystės-ištikimybės jausmas. Šitie penki darbo su Jėzumi mėnesiai šituos apaštalus, kiekvieną iš jų, atvedė į tai, kad jie laikė jį pačiu geriausiu *draugu*, kokį tik jie turėjo visame pasaulyje. Ir būtent šitas žmogiškasis jausmas, o ne jo nuostabūs mokymai ar puikūs darbai, juos išlaikė kartu iki prisikėlimo ir iki karalystės evangelijos skelbimo atnaujinimo.

^{138:9.2 (1546.4)} Šitie ramaus darbo mėnesiai iš tiesų buvo didžiulis išmėginimas ne tiktai apaštalams, išmėginimas, kurį jie ištvėrė, bet šitas viešo neveiklumo laikotarpis buvo didžiulis išbandymas ir Jėzaus šeimai. Iki to meto, kada Jėzus buvo pasiruošęs pradėti savo viešąją veiklą, jo visa šeima (išskyrus Rūtą) iš esmės jį paliko. Tiktai keliomis progomis vėliau jie iš tikrųjų mėgino užmegzti su juo ryšius, ir tuomet tai būdavo dėl to, kad jie bandydavo įtikinti jį sugrįžti namo pas juos, kadangi jie beveik tikėjo, kad jis buvo pamišęs. Jie tiesiog negalėjo suvokti jo filosofijos ar suprasti jo mokymo; tai visiškai pranoko jo paties kraujo giminių sugebėjimus.

^{138:9.3 (1546.5)} Apaštalai toliau dirbo savo asmeninį darbą Kapernaume, Betsaidoje-Julijuje, Korazine, Gerase, Hipose, Magdaloje, Kanoje, Galilėjos Betliejuje, Jotapatoje, Ramahe, Safede, Gišaloje, Gadare, ir Abiloje. Be šitų miestų, jie dirbo daugelyje kaimų, o taip pat ir kaimų apylinkėse. Iki šito laikotarpio pabaigos šis dvyliktukas buvo parengęs visiškai neblogus savo šeimų globos planus. Didžioji dalis apaštalu buvo vedę, kai kurie turėjo po kelis vaikus, bet savo namiškių aprūpinimą jie buvo taip sutvarkę, kad gaudami šiokią tokią nedidelę pagalbą iš apaštališkųjų pinigų, jie galėjo visą energiją

skirti Mokytojo darbui, nesijaudindami dėl savo šeimų finansinės gerovės.

10. Dvyliktuko organizacija

138:10.1 (1547.1) Apaštalai anksti buvo organizuoti tokiu būdu:

138:10.2 (1547.2) 1. Andriejus, pirmasis pasirinktas apaštalas, buvo paskirtas šio dvyliktuko pirmininku ir vyriausiuoju tvarkytoju.

138:10.3 (1547.3) 2. Petras, Jokūbas, ir Jonas buvo paskirti Jėzaus asmeniniais palydovais. Jie turėjo jam tarnauti dieną ir naktį, rūpintis jo fizinėmis ir įvairiomis kitomis reikmėmis, ir lydėti jį tų naktinių budėjimų metu, kada jis meldavosi ir paslaptingai bendraudavo su Tėvu danguje.

138:10.4 (1547.4) 3. Pilypas tapo grupės ekonomu. Būtent jo pareiga buvo pasirūpinti maistu ir žiūrėti, kad lankytojai, kartais net ir minios klausytojų, turėtų ko nors valgyti.

138:10.5 (1547.5) 4. Natanielius sekė to dvyliktuko šeimų reikmes. Jis gaudavo reguliarius pranešimus apie kiekvieno apaštalo šeimos poreikius ir, pateikęs paraišką Judui, išdininkui, kiekvieną savaitę pasiūsdavo pinigų toms šeimoms, kurioms jų prireikdavo.

138:10.6 (1547.6) 5. Motiejus buvo apaštališkojo korpuso finansinis agentas. Jo pareiga buvo pasirūpinti, kad biudžetas būtų subalansuotas, išdas papildytas. Jeigu grupė savo pragyvenimui pinigų nebegaudavo, jeigu nebebuvo gaunama paaukojimų tiek, jog grupė galėtų išsilaikyti, tada Motiejus turėjo įgaliojimus tiems dvylikai paliepti kažkuriam laikui sugrįžti prie savo tinklų. Bet šito niekada neprireikė, kada jie

pradėjo savo viešąjį darbą; jis visuomet turėjo pakankamai pinigų išdininko rankose, kad finansuotų jų veiklą.

^{138:10.7 (1547.7)} 6. Tomas rūpinosi keliavimo maršrutu. Jo pareiga buvo surasti vietas apsigyvenimui ir bendrais bruožais parinkti vietas mokymui ir pamokslavimui, šituo užtikrinant, kad būtų sklandžiai ir operatyviai laikomasi keliavimo tvarkaraščio.

^{138:10.8 (1547.8)} 7. Jokūbas ir Judas, Alfėjaus sūnūs dvyniai, buvo paskirti tvarkyti minias. Jų užduotis buvo paskirti pakankamą skaičių tvarkdarių, kad jie galėtų palaikyti tvarką minioje pamokslavimo metu.

^{138:10.9 (1547.9)} 8. Simonas Uolusis buvo atsakingas už poilsio ir atsipalaidavimo organizavimą. Jis tvarkė tas trečiadienio programas, o taip pat stengėsi pasirūpinti kelių valandų poilsiu ir atsipalaidavimu kiekvieną dieną.

^{138:10.10 (1547.10)} 9. Judas Iskarijotas buvo paskirtas išdininku. Jis nešiojo išdo maišelį. Jis apmokėdavo visas išlaidas ir registruodavo knygoje. Kiekvieną savaitę jis pateikdavo Motiejui biudžeto paskaičiavimus, o taip pat kiekvieną savaitę Andriejui pateikdavo ataskaitas. Iš fondo Judas mokėdavo Andriejaus įgaliojimu.

^{138:10.11 (1547.11)} Šitokiu būdu šie dvylika veikė nuo savo pirminio organizavimo iki to laiko, kada reikėjo atlikti pertvarkymą dėl Judo, išdaviko, dezertyravimo. Mokytojas ir jo dvylika mokinių-apaštalų tvarkėsi šitokiu paprastu būdu iki sekmadienio, sausio 12-osios, 27 m. po Kr. gim., kada jis sukvietė juos draugėn ir oficialiai įšventino juos į karalystės ambasadorius ir jos gerosios naujienos pamokslininkus. Ir tuoj

po šito jie pasirengė iškelti į Jeruzalę ir Judėją, į savo pirmąją viešo pamokslavimo kelionę.

139 Dokumentas. Dvylika apaštalų

^{139:0.1 (1548.1)} JĖZAUS žemiškojo gyvenimo žavumo ir teisumo iškalbingas įrodymas yra tai, kad, nors jis apaštalų viltis nuolat sudaužydavo į šukes ir bet kokį jų asmeninio išaukštinimo siekį suplėšydavo į skutelius, bet jį apleido tikrai vienas.

^{139:0.2 (1548.2)} Apaštalai iš Jėzaus sužinojo apie dangaus karalystę, o Jėzus iš jų daug ką sužinojo apie žmonių karalystę, apie žmogiškąją prigimtį, kaip ji gyvena Urantijoje ir visuose kituose laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Šitie dvylika vyrų buvo žmogiškojo temperamento daugelio skirtingų tipų atstovai, ir lavinimu jie nebuvo paversti *vienodais*. Didelė dalis šitų Galilėjos žvejų turėjo daug savo pagoniškų protėvių kraujo dėl to, jog prieš vieną šimtą metų Galilėjos pagonys gyventojai buvo prievarta atversti į judaizmą.

^{139:0.3 (1548.3)} Nedarykite klaidos apaštalus laikydami visiškai neišprususiais ir nemokytais. Jie visi, išskyrus Alfiejaus dvynius, buvo baigę sinagogos mokyklas, kur juos išsamiai mokė hebrajų raštų ir daugelio tuo metu vyravusių žinių. Septyni iš jų buvo užbaigę Kapernaumo sinagogos mokyklas, o geresnių žydų mokyklų nebuvo visoje Galilėjoje.

^{139:0.4 (1548.4)} Kada jūsų įrašai apie šituos karalystės pasiuntinius užsimena kaip apie “neišprususius ir nemokytus,” tai šitaip buvo norima perteikti mintį, kad jie buvo mėgėjai, nebuvo gavę rabinų mokymo ir nebuvo supažindinti su tais metodais, kuriais aiškindami Raštus naudojos rabinai. Jie neturėjo vadinamojo

aukštojo išsilavinimo. Šiandieniniais laikais jie tikrai būtų laikomi neišsilavinusiais, o kai kurie visuomenės sluoksniai juos laikytų netgi nekultūringais. Vienas dalykas yra aiškus: Nevisiems jiems teko patirti tą pačią griežtą ir standartinę švietimo programą. Nuo paauglystės kiekvieno iš jų patyrimas mokantis gyventi buvo skirtingas.

1. Andriejus, pirmasis pasirinktas

^{139:1.1} (1548.5) Andriejus, karalystės apaštališkojo korpuso pirmininkas, gimė Kapernaume. Šeimoje, kurioje buvo penki vaikai—jis pats, jo brolis Simonas, ir trys seserys—jis buvo vyriausias vaikas. Jo tėvas, dabar miręs, buvo Zabediejaus partneris žuvų džiovinimo versle Betsaidoje, Kapernaumo žvejybos uoste. Kada Andriejus tapo apaštalu, tada jis buvo nevedęs, bet gyveno viename name su savo vedusiu broliu Simonu Petru. Abu buvo žvejai ir Zabediejaus sūnų Jokūbo ir Jono partneriai.

^{139:1.2} (1548.6) 26 m. po Kr. gim., tais metais, kada jis buvo pasirinktas apaštalu, Andriejui buvo 33 metai, jis buvo visais metais vyresnis už Jėzų ir vyriausias iš apaštalų. Jo protėvių linija buvo nuostabi ir jis buvo gabiausias vyras tarp šitų dvylikos. Išskyrus iškalbą, jis savo partneriams prilygo beveik bet kurioje srityje, kokią tik buvo galima įsivaizduoti. Jėzus Andriejui niekada nedavė pravardės, broliško vardo. Bet net ir taip, kaip apaštalai greitai pradėjo Jėzų vadinti Mokytoju, taip Andriejui jie ėmė taikyti pravardę, kuri reiškė tą patį, kaip Šefas.

^{139:1.3} (1549.1) Andriejus buvo geras organizatorius, bet dar geresnis administratorius. Jis buvo vienas iš tų narių, kurie sudarė

keturių apaštalų vidinį ratą, bet kadangi Jėzus jį paskyrė apaštališkosios grupės vadovu, tai jis turėjo atlikti pareigas su savo sielos broliais, tuo metu, kada likusieji trys artimai bendraudavo su Mokytoju. Iki pat pačios pabaigos Andriejus išliko apaštališkojo korpuso dekanu.

139:1.4 (1549.2) Nors Andriejus niekada nebuvo veiksmingas pamokslininkas, bet jis buvo sumanus asmeninės veiklos darbininkas, būdamas šios karalystės pirmeivis misionierius tuo, kad kaip pirmasis pasirinktas apaštalas jis nedelsiant atvedė pas Jėzų savo brolių Simoną, kuris vėliau tapo vienu didingiausių karalystės pamokslininkų. Andriejus buvo pagrindinis Jėzaus politikos rėmėjas, kad asmeninio darbo programa būtų panaudojama kaip priemonė šį dvyliktuką rengiant karalystės pasiuntiniais.

139:1.5 (1549.3) Nesvarbu, ar Jėzus apaštalus mokydavo atskirai, ar pamokslaudavo miniai, Andriejus paprastai žinodavo, kas ten vyksta; jis buvo supratingas vykdytojas ir sumanus administratorius. Jis nedelsiant priimdavo sprendimą bet kokiui jam pateikiamu klausimu, nebent jis manydavo, kad tos problemos sprendimas pranoksta jam suteiktų įgaliojimų ribas, tokiu atveju jis eidavo tiesiai pas Jėzų.

139:1.6 (1549.4) Andriejus ir Petras buvo labai nepanašūs charakteriu ir temperamentu, bet visiems laikams reikia pripažinti jų nuopelną, kad jie abu sutarė nuostabiai. Andriejus niekada nepavydėjo Petrui jo oratoriškų sugebėjimų. Nedažnai galima matyti Andriejaus tipo vyresnį žmogų, kuris turėtų tokią didžiulę įtaką jaunesniam ir talentingam broliui. Andriejus ir Petras niekada neatrodė, kad bent mažiausia dalimi jaustų pavydą vienas kitam dėl sugebėjimų ar pasiekimų. Vėlai

Pentakosto dienos vakare, kada, daugiausia energingo ir įkvepiančio Petro pamokslavimo dėka, karalystė buvo papildyta dviem tūkstančiais sielų, tada Andriejus savo broliui tarė: “Aš šito padaryti negalėčiau, bet aš džiaugiuosi, kad turiu tokį brolių, kuris tą padaryti gali.” Į tai Petras atsakė: “O jeigu tu manęs nebūtum atvedęs pas Mokytoją ir manęs nebūtum atkakliai *laikęs*, kad aš likčiau su juo, tai aš nebūčiau buvęs čia, kad šitą padaryčiau.” Andriejus ir Petras buvo išimtis iš taisyklės, įrodydami, jog net ir broliai gali kartu gyventi taikiai ir dirbti drauge veiksmingai.

139:1.7 (1549.5) Po Pentakosto Petras buvo įžymus, bet vyresniojo Andriejaus niekada neerzino tai, kad per likusią savo gyvenimo dalį jis buvo pristatinėjamas kaip “Simono Petro brolis.”

139:1.8 (1549.6) Iš visų apaštalų, Andriejus žmones pažinojo geriausiai. Jis žinojo, kad Judo Iskarijoto širdis brandina nelaime, dar tada, kada nė vienas iš jų net ir neįtarė, jog su jų išdininku kažkas yra ne taip; bet jis apie savo nuogastavimus neprasitarė niekam. Andriejus labai pasitarnavo karalystės labui patardamas Petrui, Jokūbui, ir Jonui renkantis pirmuosius misionierius, kurie buvo išsiųsti skelbti evangelijos, o taip pat ir šitiems pirmiesiems lyderiams patardamas, kaip organizuoti administracinius karalystės reikalus. Andriejus turėjo didžiulį talentą atrasti jaunų žmonių paslėptas galimybes ir nematomus sugebėjimus.

139:1.9 (1549.7) Labai greitai po Jėzaus pakilimo į dangų, Andriejus ėmė užrašinėti savo asmeninius prisiminimus apie daugelį savo iškeliavusio Mokytojo pasisakymų ir poelgių. Po Andriejaus mirties šitų asmeninių užrašų kiti egzemplioriai buvo padauginėti ir laisvai keliavo per krikščionių bažnyčios pirmųjų

mokytojų rankas. Vėliau šitie Andriejaus juodraštiniai užrašai buvo redaguojami, taisomi, keičiami, ir papildomi tol, kol jie tapo visai nuosekliu pasakojimu apie Mokytojo žemiškąjį gyvenimą. Paskutinieji iš šitų pakeistų ir pataisytų egzempliorių buvo sunaikinti per gaisrą Aleksandrijoje praėjus maždaug vienam šimtui metų po to, kada originalą buvo parašęs pirmasis iš dvylikos pasirinktų apaštalų.

^{139:1.10 (1550.1)} Andriejus buvo aiškos įžvalgos, logiško mąstymo, ir tvirto sprendimo žmogus, kurio charakterio didžiulę stiprybę sudarė jo nuostabus stabilumas. Jo temperamento trūkumas buvo tai, kad jam stigo entuziazmo; daug kartų savo partnerių jis nepadrąsino apgalvotu pagyrimu. Ir šitas santūrumas, nepagiriant savo draugų už vertus pasiekimus, kilo iš jo pasibjaurėjimo saldžiažodžiavimu ir nenuoširdumu. Andriejus buvo vienas iš tų kuklių vyrų, kurie yra visapusiški, subalansuoto temperamento, patys save suformavę, ir patiriantys sėkmę.

^{139:1.11 (1550.2)} Visi apaštalai Jėzų mylėjo, bet tai yra irgi tiesa, jog kiekvieną iš tų dvylikos prie jo traukė koks nors konkretus asmenybės bruožas, kuris buvo ypatingai patrauklus konkrečiam apaštalui. Andriejus žavėjosi Jėzumi dėl jo pastovaus nuoširdumo, dėl jo natūralaus orumo. Kada kartą žmonės Jėzų pažindavo, tada juos apimdavo noras su juo supažindinti ir savo draugus; jie iš tikrųjų norėdavo, kad jį pažintų visas pasaulis.

^{139:1.12 (1550.3)} Kada vėlesnieji persekiojimai galiausiai apaštalus išblaškė iš Jeruzalės, tada Andriejus keliavo per Armeniją, Mažąją Aziją, ir Makedoniją ir, atvedęs daugelį tūkstančių į karalystę, pagaliau buvo suimtas ir nukryžiuotas Patruose,

Achajyje. Praėjo ištisos dvi dienos, kol šitas tvirtas vyras nusikankino ant kryžiaus, ir per šitas tragiškas valandas jis toliau veiksmingai skelbė dangaus karalystės išgelbėjimo gerąją naujieną.

2. Simonas Petras

^{139:2.1 (1550.4)} Kada Simonas prisijungė prie apaštalų, tada jam buvo trisdešimt metų. Jis buvo vedęs, turėjo tris vaikus, ir gyveno Betsaidoje, netoli Kapernaumo. Jo brolis, Andriejus, ir jo žmonos motina gyveno kartu su juo. Tiek Petras, tiek Andriejus buvo Zabediejaus sūnų partneriai žvejyboje.

^{139:2.2 (1550.5)} Mokytojas kažkiek laiko buvo pažinojęs Simoną iki Andriejus jį pristatė kaip antrąjį iš apaštalų. Kada Jėzus Simonui davė Petro vardą, tada jis tą padarė su šypsena; tai turėjo tapti tam tikros rūšies pravarde. Simonas visiems savo draugams buvo gerai žinomas kaip nepastovus ir impulsyvus vaikinąs. Tas tiesa, vėliau, Jėzus iš tiesų suteikė naują ir reikšmingą prasmę šitai juokais suteiktai pravardei.

^{139:2.3 (1550.6)} Simonas Petras buvo impulsyvus žmogus, optimistas. Jis užaugo leisdamas sau laisvai atsiduoti stipriems jausmams; jis nuolat patekdavo į sunkias situacijas, nes visą laiką šnekėdavo nepagalvojęs. Šitokio pobūdžio negalvojimas taip pat be perstojo sudarydavo vargo ir jo draugams ir partneriams, ir dėl šitos priežasties jis sulaukdavo švelnių priekaištų ir iš savo Mokytojo. Vienintelė priežastis, jog Petras dėl savo šnekėjimo nepagalvojus napatyrė dar didesnių problemų, buvo tai, kad jis labai anksti išmoko didelę dalį savo planų ir sumanymų aptarti su savo broliu, Andriejumi, prieš ryždamasis pasiūlymus pateikti viešai.

139:2.4 (1550.7) Petras buvo geras oratorius, iškalbingas ir dramatiškas. Jis taip pat buvo natūralus ir įkvepiantis žmonių lyderis, nuovokus, bet jo mąstymas nebuvo gilus. Jis pateikdavo daug klausimų, daugiau už visus apaštalus kartu paėmus, ir nors didžioji dalis šitų klausimų buvo geri ir susiję su tema, bet daug klausimų buvo neapgalvoti ir kvailoki. Petras nebuvo gilaus proto, bet jis gerai žinojo, ko nori. Dėl to jis buvo toks žmogus, kuriam buvo būdingi greiti sprendimai ir netikėti veiksmai. Tuo metu, kada kiti iš nuostabos, kad ant kranto mato Jėzų, šitą aptarinėjo, tai Petras šoko į vandenį ir plaukė į krantą, kad Mokytoją pasveikintų.

139:2.5 (1551.1) Tas bruožas, dėl kurio Petras daugiausia žavėjosi Jėzumi, buvo jo dieviškas švelnumas. Petrui niekada neįkyrėdavo mąstyti apie Jėzaus pakantumą. Jis niekada neužmiršo pamokos apie atleidimą nusidėjėliui, ne tik septynis kartus, bet septyniasdešimt ir septynis. Jis apie Mokytojo atlaidaus charakterio šitą poveikį daug mąstė tomis juodomis ir nusivylimo dienomis po to, kada jis nepagalvojęs ir nesąmoningai Jėzaus atsižadėjo aukštojo šventiko kieme.

139:2.6 (1551.2) Simonas Petras buvo apgailėtinais svyruojantis; jis staiga iš vieno kraštutinumo mesdavosi į kitą. Iš pradžių jis neleido Jėzui numazgoti savo kojų, o kada išgirdo Mokytojo atsakymą, tada maldavo, kad jį apiplautų visą. Bet, pagaliau, Jėzus žinojo, kad Petro trūkumai kildavo galvoje, o ne širdyje. Jis buvo vienas iš labiausiai nepaaiškinamų drąsos ir bailumo derinių, kurie kada nors gyveno žemėje. Jo charakterio stiprusis bruožas buvo ištikimybė, draugystė. Petras realiai ir tikrai Jėzų mylėjo. Ir vis tik, nepaisant šitos augančios atsidavimo stiprybės, jis buvo toks netvirtas ir nepastovus, kad dėl tarnaitės

erzinimo atsižadėjo savo Viešpaties ir Mokytojo. Petras galėjo ištverti persekiojimus ir bet kokią kitą tiesioginio užsipuolimo formą, bet jis suglebdavo ir sugniuždavo nuo pajuokos. Jis buvo drąsus karys, kada susidurdavo su puolimu iš priekio, bet tapdavo iš baimės drebančiu bailiu, kada jį nustebindavo užpuolimas iš užnugario.

^{139:2.7 (1551.3)} Petras buvo pirmasis iš Jėzaus apaštalų, kuris ėmė ginti Pilypo darbą tarp samariečių ir Pauliaus tarnystę tarp pagonių; bet vis tik vėliau Antioke jis savo nuomonę pakeitė į visiškai priešingą, kada susidūrė su ortodoksų judėjų pašaipomis, tada laikinai iš pagonių pasitraukė, tuo ant savo galvos užsitraukdamas bebaimį Pauliaus pasmerkimą.

^{139:2.8 (1551.4)} Jis buvo pirmasis iš apaštalų, kuris iš visos širdies pripažino Jėzaus sujungtą žmogiškumą ir dieviškumą, ir pirmasis—išskyrus Judą—kuris jo išsižadėjo. Petras nebuvo toks didelis svajotojas, bet jis nenorėjo nusileisti nuo ekstazės debesų ir teatrališko mėgavimosi entuziazmo į paprastą ir prozišką tikrovės pasaulį.

^{139:2.9 (1551.5)} Eidamas su Jėzumi, tiesiogine prasme ir perkeltine prasme, jis būdavo arba procesijos priekyje, arba priešingai, vilkosi iš paskos—“sekdamas iš paskos toli atsilikęs.” Bet jis buvo nuostabus dvyliktuko pamokslininkas; jis padarė daugiau už bet kurį kitą žmogų, be Pauliaus, kad įkurtų karalystę ir pasiųstų jos pasiuntinius į visus žemės pakraščius per vienos kartos gyvenimą.

^{139:2.10 (1551.6)} Po savo neapgalvotų Mokytojo išsižadėjimų jis atsitokėjo, ir Andriejui užjaučiančiai ir supratingai vadovaujant, jis vėl sugrįžo prie žvejbinių tinklų, tuo metu,

kada apaštalai laukė, jog išsiaiškintų, kas turi įvykti po nukryžiovimo. Kada jis buvo iki galo įtikintas, kad Jėzus jam atleido, ir kada sužinojo, kad jis vėl yra priimtas į Mokytojo grupę, tada jo sieloje karalystės ugnys suliepsnojo taip ryškiai, kad jis tapo didžiaja ir gelbstinčia šviesa tūkstančiams tų, kurie sėdėjo tamsoje.

^{139:2.11 (1551.7)} Palikęs Jeruzalę ir prieš tai, kada Paulius tapo vadovaujančia dvasine jėga tarp pagonių krikščioniškų bažnyčių, Petras daug keliavo, aplankydamas visas bažnyčias nuo Babilono iki Korinto. Jis net lankėsi ir pamokslavo daugelyje tų bažnyčių, kurias buvo įkūręs Paulius. Nors Petras ir Paulius smarkiai skyrėsi temperamentu ir išsilavinimu, net ir teologijos sferoje, bet jie dirbo harmoningai drauge stiprindami bažnyčias vėlesniaisiais metais.

^{139:2.12 (1552.1)} Kai ką apie Petro stilių ir mokymą parodo pamokslai, kuriuos iš dalies užrašė Lukas ir kurių yra ir Morkaus Evangelijoje. Jo energingą stilių geriau atskleidė jo laiškas, kuris yra žinomas kaip Petro Pirmasis Laiškas; bent jau tai buvo tiesa iki to meto, kada vėliau jį pakeitė vienas Pauliaus mokiny.

^{139:2.13 (1552.2)} Bet Petras ir toliau atkakliai darė klaidą, mėgindamas įtikinti žydus, kad, galų gale, Jėzus realiai ir tikrai buvo žydų Mesijas. Iki pat savo mirties dienos, Simonas Petras kentėjo dėl susipainiojimo savo mintyse tarp tokių sampratų, kad Jėzus yra žydų mesijas, Kristus, pasaulio atpirkėjas, ir Žmogaus Sūnus, Dievo, visą žmoniją mylinčio Tėvo, apreiškėjas.

^{139:2.14 (1552.3)} Petro žmona buvo labai sumani moteris. Metų metais ji sėkmingai dirbo kaip moterų korpuso narė, o kada Petras iš

Jeruzalės buvo išvartytas, tada jį lydėjo visose kelionėse į bažnyčias, o taip pat ir per visas jo misionieriškas keliones. Ir tą dieną, kada jos žymusis vyras paaukojo savąją gyvybę, ją Romoje įmetė į areną laukiniams žvėrimis.

139:2.15 (1552.4) Ir šitokiu būdu šitas vyras Petras, artimas Jėzaus draugas, vienas iš vidinio rato narių, išėjo iš Jeruzalės, kad skelbtų karalystės gerąsias naujienas su galia ir šlove, kol jo tarnystės pilnatvė buvo sėkmingai užbaigta; ir jis laikė sau didžiule garbe, kada jo įkalintojai jam pranešė, kad jis turi mirti taip, kaip mirė ir jo Mokytojas—ant kryžiaus. Ir šitaip iš tikrųjų Simonas Petras buvo nukryžiuotas Romoje.

3. Jokūbas Zabediejus

139:3.1 (1552.5) Jokūbas, vyresnysis iš dviejų Zabediejaus sūnų apaštalu, kuriuos Jėzus pravardžiavo “griaustinio sūnumis,” buvo trisdešimties metų amžiaus, kada tapo apaštalu. Jis buvo vedęs, turėjo keturis vaikus, ir gyveno netoli nuo savo tėvų Kapernaumo apylinkėse, Betsaidoje. Jis buvo žvejys, verslu užsiėmė kartu su savo jaunesniu broliu Jonu ir drauge su Andriejumi ir Simonu. Jokūbas ir jo brolis Jonas turėjo tokį pranašumą, kad Jėzų pažinojo ilgiau negu bet kuris kitas apaštalas.

139:3.2 (1552.6) Šitam sumaniam apaštalui buvo būdingi prieštaringi charakterio bruožai; atrodė, kad jis tikrai turi dvi prigimtis, kurias abi skatino stiprūs jausmai. Ypač jis būdavo karštas tada, kada kuo nors iki galo pasipiktindavo. Jis parodydavo ugningą charakterį, kada būdavo atitinkamu laipsniu išprovokuotas, o kada audra nurimdavo, tada visada turėjo įprotį savo pyktį pateisinti ir dėl savo pykčio teisintis, prisidengdamas tuo, jog

tai buvo tiesiog teisingo pasipiktinimo pasireiškimas. Išskyrus tuos periodiškus įniršio prasiveržimus, Jokūbo asmenybė buvo labai panaši į Andriejaus asmenybę. Jis neturėjo Andriejaus taktiškumo ar žmogaus prigimties supratimo, bet jis buvo daug geresnis oratorius. Po Petro, ir galbūt po Motiejaus, Jokūbas buvo geriausias oratorius tarp tų dvylikos .

139:3.3 (1552.7) Nors Jokūbui jokių būdų nebuvo būdingas nuotaikos nepastovumas, bet vieną dieną jis galėjo būti tylus ir ramus, o kitą dieną galėjo būti geras pašnekovas ir pasakotojas. Paprastai jis noriai šnekėdavosi su Jėzumi, bet tų dvylikos draugijoje, dienų dienomis būdavo tylenis. Jo didžiulė silpnoji vieta buvo šitie nepaaiškinamos tylos periodai.

139:3.4 (1552.8) Jokūbo asmenybės nuostabus bruožas buvo jo sugebėjimas matyti reikalą iš visų pusių. Iš šitų dvylikos, jis arčiausiai priartėjo prie to, jog suvoktų Jėzaus mokymo tikrąją svarbą ir reikšmę. Jis, taip pat, iš pradžių ilgai nesuvokė, ką Mokytojas turi omenyje, bet anksčiau negu jie užbaigė savo mokymąsi, jis buvo įsisavinęs labiau išvystytą Jėzaus žinios sampratą. Jokūbas sugebėjo suprasti žmogiškosios prigimties platų spektrą, jis gerai sutarė su įvairiapusiu Andriejumi, užsiplieskiančiu Petru, ir savo užsidariusiu broliu Jonu.

139:3.5 (1553.1) Nors Jokūbas ir Jonas turėjo savo problemų, mėgindami dirbti kartu, bet tai buvo įkvepiantis įspūdis matyti, kaip gerai jie sutaria. Jiems nepavyko sutarti taip gerai, kaip Andriejui ir Petrui, bet jie sutarė daug geriau negu paprastai būtų galima tikėtis iš dviejų brolių, ypač tokių užsispyrusių ir ryžtingų brolių. Bet, nors tai gali pasirodyti ir keista, bet šitie du Zabediejaus sūnūs buvo pakantesni vienas kitam negu nepažįstamiems. Vienas kitam jie jautė didžiulę meilę; jie

visada buvo laimingi žaidimų draugai. Būtent šitie “griaustinio sūnūs” norėjo pakviesti ugnį iš dangaus, kad išnaikintų samariečius, kurie išdrįso parodyti nepagarbą jų Mokytojui. Bet pirmalaikė Jokūbo mirtis labai smarkiai pakeitė jo jaunesniojo brolio Jono ugningą temperamentą.

139:3.6 (1553.2) Iš visų Jėzaus bruožų Jokūbą labiausiai žavėjo Mokytojo užjaučianti meilė. Jėzaus supratingas dėmesys mažam ir dideliui, turtingam ir vargšui, jam labai patiko.

139:3.7 (1553.3) Jokūbas Zabediejus buvo gerai išbalansuotas mąstytojas ir planuotojas. Drauge su Andriejumi, jis buvo vienas iš blaiviau mąstančiųjų apaštališkoje grupėje. Jis buvo energingas individas, bet niekada neskubėjo. Jis buvo nuostabi atsvara Petriui.

139:3.8 (1553.4) Jis buvo kuklus ir ramus, kasdienis tarnas, nepretenzingas darbininkas, nesiekiantis jokio ypatingo atlyginimo, kada pagaliau ką nors imdavo suvokti apie karalystės tikrąją prasmę. Ir net istorijoje apie Jokūbo ir Jono motiną, kuri paprašė, kad jos sūnums būtų suteiktos vietos iš dešinės ir iš kairės nuo Jėzaus, reikėtų prisiminti, jog šito paprašė būtent motina. Ir kada jie parodė, jog buvo pasirengę tokią atsakomybę prisiimti, tai reikėtų suprasti, kad jie suvokė tuos pavojus, kurie lydėjo Mokytojo tariamą maištą prieš romėnų valdžią, ir kad jie taip pat troško sumokėti tą kainą. Kada Jėzus paklausė, ar jie yra pasiruošę išgerti tą taurę, jie atsakė, jog yra pasiruošę. O kai dėl Jokūbo, tai tiesiogine prasme tas yra tiesa—jis iš tikrųjų tą taurę ir išgėrė su Mokytoju, nes buvo pirmasis iš apaštalų, kuris patyrė kankinio dalį, jį anksti nužudė Erodo Agripo kardas. Tokiu būdu Jokūbas buvo pirmasis iš tų dvylikos, paaukojęs savąją gyvybę

naujoje karalystės mūšio linijoje. Erodas Agripas Jokūbo bijojo labiausiai už visus kitus apaštalus. Jis iš tiesų dažnai būdavo ramus ir tylus, bet būdavo drąsus ir ryžtingas, kada jo įsitikinimai būdavo užkabinami ir kada jiems būdavo metamas iššūkis.

^{139:3.9 (1553.5)} Jokūbas nugyveno pilnakraujį gyvenimą, ir kada atėjo pabaiga, tada jis laikėsi taip kilniai ir tvirtai, kad net jo kaltintojas ir skundikas, kuris buvo jo teismo ir bausmės įvykdymo metu, buvo tiek sujaudintas, kad išlėkė tolyn nuo Jokūbo mirties bausmės vietos ir prisišliejo prie Jėzaus mokinių.

4. Jonas Zabediejus

^{139:4.1 (1553.6)} Kada Jonas tapo apaštalu, tada jam buvo dvidešimt ketveri metai, ir jis buvo jauniausias tarp tų dvylikos. Jis buvo nevedęs ir gyveno kartu su tėvais Betsaidoje; jis buvo žvejys ir dirbo su savo broliu Jokūbu partnerystėje su Andriejumi ir Petru. Bet prieš tapdamas ir tapęs apaštalu, Jonas veikė kaip Jėzaus asmeninis pasiuntinys, palaikant ryšius su Mokytojo šeima, ir šitas pareigas jis vykdė toliau, kol Marija, Jėzaus motina, buvo gyva.

^{139:4.2 (1553.7)} Kadangi Jonas buvo jauniausias tarp šitų dvylikos ir taip artimai susijęs su Jėzumi jo šeimos reikaluose, tai jis buvo labai brangus Mokytojui, bet būtų neteisinga sakyti, kad jis buvo “tas mokinys, kurį Jėzus mylėjo.” Jūs vargu ar galėtumėte įtarti tokią kilnią asmenybę, kaip Jėzų, kad ji nusikalstų tuo, jog vienam apaštalui rodytų didesnę palankumą, didesnę meilę negu kitiems. Tas faktas, kad Jonas buvo vienas iš trijų asmeninių Jėzaus padėjėjų, dar labiau prisidėjo prie šitos

klaidingos minties vystymo, jau nekalbant apie tai, kad Jonas su savo broliu Jokūbu Jėzų pažinojo ilgiau negu visi kiti apaštalai.

^{139:4.3 (1554.1)} Petras, Jokūbas, ir Jonas buvo paskirti Jėzaus asmeniniais padėjėjais netrukus po to, kada jie tapo apaštalais. Tuo po dvyliktuko parinkimo, ir tuo metu, kada Jėzus Andriejų paskyrė grupės vadovu, tada Jėzus tarė jam: “O dabar aš labai noriu, kad iš savo partnerių paskirtum du arba tris, kad būtų su manimi, liktų šalia manęs, nuramintų mane, ir rūpintųsi mano kasdienėmis reikmėmis.” Ir Andriejus pamanė, jog geriausia į šitas ypatingas pareigas parinkti kitus tris pirmiausia pasirinktus apaštalus. Į tokią palaimingą tarnystę jis būtų norėjęs pasisiūlyti ir pats, bet Mokytojas jam jau buvo paskyręs užduotį; taigi jis nedelsiant nurodė, kad Petras, Jokūbas, ir Jonas būtų su Jėzumi.

^{139:4.4 (1554.2)} Jonas Zabediejus turėjo daug nuostabių charakterio bruožų, bet vienas bruožas, kuris nebuvo toks mielas, buvo besaikė, bet paprastai gerai užslėpta jo gera nuomonė apie save patį. Tai, kad jis ilgai bendravo su Jėzumi, jo charakteryje padarė daug ir didelių permainų. Šita gera nuomonė apie save dideliu laipsniu sumažėjo, bet po to, kada jis paseno ir daugiau ar mažiau suvaikėjo, tada šitas išpuikimas tam tikru laipsniu vėl atsirado, taip, kad tada, kada jis vadovavo Natanui, rašiusiam Evangeliją, kuri dabar turi jo vardą, nusenęs apaštalas nesudvejojo, kad periodiškai save pavadintų tuo “mokiniu, kurį Jėzus mylėjo.” Turint omeny tą faktą, kad Jonas prie to, kad būtų Jėzaus bičiulis, priartėjo labiau negu bet kuris kitas žemės mirtingasis, kad jį pasirinko asmeniniu atstovu tokioje daugybėje reikalų, dėl to nebuvo nieko keisto, kad jis ėmė save

laikyti tuo “mokiniu, kurį Jėzus mylėjo,” kadangi jis labai gerai žinojo, kad jis buvo tas mokinys, kuriuo Jėzus taip dažnai pasitikėdavo.

139:4.5 (1554.3) Jono charakterio stipriausias bruožas buvo jo patikimumas; jis buvo tikslus ir drąsus, ištikimas ir atsidavęs. Jo didžiausia silpnybė buvo ta jam būdinga gera nuomonė apie save. Jis buvo jauniausias savo tėvo šeimos narys ir jauniausias apaštališkojoje grupėje. Galbūt jis buvo šiek tiek ir išlepintas; galbūt juokais iš jo šiek tiek per daug ir pasišaipydavo. Bet tas Jonas, kuris buvo po daugelio metų, buvo labai skirtingo tipo asmuo, palyginus su tuo savimi besižavinčiu ir kaprizingu jaunu vyru, kuris įstojo į Jėzaus apaštalų gretas, kada jam buvo dvidešimt ketveri metai.

139:4.6 (1554.4) Tie Jėzaus bruožai, kuriuos Jonas vertino labiausiai, buvo Mokytojo meilė ir nesavanaudiškumas; šitie bruožai jam padarė tokį poveikį, kad jo visame tolimesniame gyvenime viešpatavo meilės jausmas ir broliškas atsidavimas. Jis kalbėjo apie meilę ir rašė apie meilę. Šitas “griaustinio sūnus” tapo “meilės apaštalu”; ir Efese, kada šitas pasenęs vyskupas daugiau nebegalėdavo stovėti sakykloje ir pamokslauti, bet reikėdavo jį nešti į bažnyčią sėdintį kėdėje, ir kada baigiantis pamaldoms jo paprašydavo tarti keletą žodžių tikintiesiems, metų metais jo vieninteliai žodžiai būdavo: “Mano mažieji vaikai, mylėkite vienas kitą.”

139:4.7 (1554.5) Jonas buvo nešnekus žmogus, išskyrus tas akimirkas, kada jį išvesdavo iš pusiausvyros. Jis mąstė daug, bet šnekėjo mažai. Su metais, jo būdas tapo švelnesnis, geriau valdomas, bet jis niekada neįveikė savo nenoro kalbėti; jis niekada iki galo

neatsikratė savo uždarumo. Bet jis buvo apdovanotas nuostabia ir kūrybine vaizduote.

139:4.8 (1555.1) Buvo Jono ir kitas bruožas, kurio niekas negalėjo tikėtis, kad jį gali turėti šitas ramus ir savo mintyse užsisklendęs individas. Jis buvo kažkiek fanatiškas ir nepaprastai nepakantus. Šituo požiūriu jis ir Jokūbas buvo labai panašūs—jie abu norėjo pakviesti iš dangaus ugnį ant nepagarbių samariečių galvų. Kada Jonas sutiko kažkokius nepažįstamus žmones, mokančius Jėzaus vardu, tada tą daryti jis iš karto jiems uždraudė. Bet tarp tų dvylikos jis nebuvo vienintelis užsikrėtęs šitos rūšies perdaug gera nuomone apie save ir per didelio savęs vertinimo sąmone.

139:4.9 (1555.2) Jono gyvenimui milžinišką poveikį padarė tas vaizdas, kad Jėzus gyveno be jokių namų, kada jis žinojo, kaip ištikimai jis buvo pasirūpinęs savo motinos ir šeimos globa. Jonas taip pat giliai užjautė Jėzų dėl to, kad jo šeima nesugebėjo suprasti jo, žinodamas, kad jie palaipsniui nuo jo traukėsi. Visa šita situacija, o taip pat ir tai, kad Jėzus, net esant ir menkiausiam norui, visada sutikdavo su Tėvo danguje valia, ir jo kasdienis besąlygiško pasitikėjimo kitu gyvenimas padarė tokį gilų poveikį Jonui, jog tai sukėlė žymius ir gilius jo charakterio pasikeitimus, kurie išliko per visą jo vėlesnį gyvenimą.

139:4.10 (1555.3) Mažai kas iš apaštalų turėjo tokios šaltakraujiškos ir pritrenkiančios drąsos, kuri buvo būdinga Jonui. Jis buvo vienintelis iš apaštalų, kuris buvo šalia Jėzaus tą naktį, kada jį suėmė, ir išdrįso savo Mokytoją lydėti į pačius mirties nasrus. Jis dalyvavo ir buvo visiškai šalia iki pat paskutinės žemiškosios valandos ir ištikimai vykdė jam patikėtą pareigą

Jėzaus motinos atžvilgiu ir buvo pasirengęs gauti tokius papildomus nurodymus, kokie tik galėjo būti duoti Mokytojo mirtingosios egzistencijos paskutinėmis akimirkomis. Vienas dalykas yra aiškus, Jonas buvo visiškai patikimas. Paprastai, kada tie dvylika valgydavo, tada Jonas sėdėdavo Jėzui iš dešinės. Jis buvo pirmasis iš šitų dvylikos, kuris tikrai ir visiškai įtikėjo į prisikėlimą, ir jis buvo pirmasis, kuris atpažino Mokytoją, kada šis po savo prisikėlimo atėjo pas juos ant jūros kranto.

^{139:4.11 (1555.4)} Šitas Zabediejaus sūnus buvo labai artimai susijęs su Petru krikščioniškojo judėjimo ankstyvosios veiklos metu, tapdamas vienu iš pagrindinių Jeruzalės bažnyčios rėmėjų. Pentakosto dieną jis buvo Petro dešinioji ranka.

^{139:4.12 (1555.5)} Keleriems metams praėjus po Jokūbo nukankinimo, Jonas vedė savo brolio našlę. Per paskutiniuosius savo gyvenimo dvidešimt metų jis buvo globojamas mylinčios anūkės.

^{139:4.13 (1555.6)} Jonas kelis kartus sėdėjo kalėjime ir buvo ištremtas į Patmos salą ketveriems metams, kol Romoje į valdžią atėjo kitas imperatorius. Jeigu Jonas nebūtų buvęs taktiškas ir išmintingas, tai be jokios abejonės jį būtų nužudę, kaip buvo nužudytas jo atviresnis brolis Jokūbas. Einant metams, Jonas, kartu su Jokūbu, Viešpaties broliu, išmoko išmintingo susitaikymo, kada jie pasirodydavo prieš pilietinius teisėjus. Jie suvokė, jog “nuolankus atsakymas įniršį pašalina.” Jie taip pat išmoko atstovauti bažnyčiai kaip “tokiai dvasinei brolijai, kuri yra atsidavusi žmonijos visuomeninei tarnystei,” o ne “dangaus karalystei.” Jie mokė kupinos meilės tarnystės, o ne skelbė valdymo galią—karalystę ir karalių.

^{139:4.14 (1555.7)} Kada laikinai buvo ištremtas į Patmą, tada Jonas parašė Apreiškimo Knygą, kurią dabar jūs turite labai smarkiai sutrumpinta ir iškraipyta forma. Šitoje Apreiškimų Knygoje yra išlikusių fragmentų iš didžiojo apreiškimo, kurio didelės dalys buvo prarastos, kurio kitos dalys buvo išimtos, vėliau po Jono parašymo. Ji yra išlikusi tikrai fragmentine ir sufalsifikuota forma.

^{139:4.15 (1555.8)} Jonas daug keliavo, dirbo be sustojimo, o tapęs Azijos bažnyčių vyskupu, įsikūrė Efese. Jis vadovavo savo padėjėjui, Natanui, rašant vadinamąją “Evangeliją pagal Joną,” Efese, kada buvo sulaukęs devyniasdešimt devynerių metų. Iš visų dvylikos apaštalų, Jonas Zabediejus galiausiai tapo įžymiu teologu. Jis mirė natūralia mirtimi Efese 103 m. po Kr. gim., kada jam buvo šimtas vieneri metai.

5. Pilypas Smalsusis

^{139:5.1 (1556.1)} Pilypas buvo penktasis iš pasirinktų apaštalų, pakviestas tada, kada Jėzus ir pirmieji jo keturi apaštalai keliavo iš tos vietos, kur prie Jordano upės buvo apsistojęs Jonas, į Kaną Galilėjoje. Kadangi Pilypas gyveno Betsaidoje, tai jis kažkiek laiko Jėzų pažinojo, bet jam nebuvo atėjusi ir mintis, kad Jėzus iš tikrųjų yra didis žmogus, iki tos dienos Jordano slėnyje, kada jis ištarė, “Eik su manimi.” Pilypui taip pat tam tikra prasme įtakos turėjo ir tai, jog Andriejus, Petras, Jokūbas, ir Jonas Jėzų laikė Išvaduotoju.

^{139:5.2 (1556.2)} Pilypui buvo dvidešimt septyneri metai, kada jis prisijungė prie apaštalų; jis neseniai buvo vedęs, bet šiuo metu vaikų neturėjo. Pravardė, kurią jam davė apaštalai, reiškė “smalsumą.” Pilypas visada norėdavo, kad jam parodytų.

Niekada neatrodė, kad jis matytų pačią tą reikalo esmę. Tai visiškai nereiškę, kad jis buvo kvailas, bet jam stigo vaizduotės. Šita vaizduotės stoka buvo didžiulė silpnoji jo charakterio vieta. Jis buvo paprastas ir be vaizduotės žmogus.

139:5.3 (1556.3) Kada apaštalai buvo organizuojami tarnystei, tada Pilypas buvo paskirtas ekonomu; būtent jo pareiga buvo žiūrėti, kad jie visada būtų aprūpinti viskuo, kas reikalinga. Ir jis buvo geras ekonomas. Jo stipriausias bruožas buvo jo metodiškas kruopštumas; jam buvo būdingas tikslumas ir sistemiškumas.

139:5.4 (1556.4) Pilypas gimė tokioje šeimoje, kurioje buvo septyni vaikai, trys berniukai ir keturios mergaitės. Jis buvo antras vaikas, ir po prisikėlimo jis pakrikštijo savo visą šeimą, kad ji būtų karalystėje. Pilypo namiškiai buvo žvejai. Jo tėvas buvo labai sumanus vyras, giliai mąstantis, bet jo motina buvo kilusi iš tikrai vidutinės šeimos. Pilypas nebuvo toks vyras, iš kurio lauktum, kad jis padarys didelių darbų, bet jis buvo toks žmogus, kuris mažus darbus padarydavo didingai, atlikdavo juos gerai ir sėkmingai. Per ketverių metų laikotarpį tikrai kelis kartus jis tikrai neturėjo tiek maisto, kad patenkintų visų poreikius. Net ir tie poreikiai, kuriuos reikėdavo patenkinti ekstremaliomis situacijomis, kurios jų gyvenime buvo kilusios daug kartų, retai kada jį užklupdavo nepasiruošusį. Apaštališkosios šeimos maisto aprūpinimo skyrius buvo valdomas protingai ir sumaniai.

139:5.5 (1556.5) Pilypo stiprioji pusė buvo jo metodiškas patikimumas; jo charakterio silpnasis bruožas buvo visiška vaizduotės stoka, nesugebėjimas prie dviejų pridėti du, kad gautum keturis. Ten, kur buvo abstraktu, jis buvo matematiškas, bet savo vaizduotėje nebuvo konstruktyvus. Kai

kurių vaizduotės tipų jis beveik neturėjo iš viso. Jis buvo tipiškas paprastas ir eilinis vidutinis vyras. Tose miniose, kurios ateidavo pasiklausti, kaip moko ir pamokslauja Jėzus, tokių vyrų ir moterų buvo didžiulė daugybė, ir tie žmonės pajusdavo didžiulę paguodą, matydami vieną tokį patį, kaip ir jie, iškeltą į garbingą vietą Mokytojo tarybose; jie įgaudavo drąsos dėl to, jog vienas toks pat, kaip ir jie, jau užima aukštą vietą karalystės reikaluose. Ir Jėzus daug ką sužinojo apie tai, kaip veikia kai kurių žmonių protas, kada jis taip kantriai išklausedavo Pilypo kvailokus klausimus ir tiek daug kartų nusileido savo ekonomo pageidavimui, kad jam “būtų parodyta.”

^{139:5.6 (1556.6)} Toji viena Jėzaus savybė, kuri Pilypą taip žavėjo visą laiką, buvo Mokytojo nesibaigiantis nuoširdumas. Pilypas iš tiesų niekada nepastebėjo, kad Jėzus būtų smulkmeniškas, menkas, ar dilgus, ir jis garbino šitą visą laiką esantį ir nesibaigiantį dosnumą.

^{139:5.7 (1557.1)} Pilypo asmenybė mažai ką turėjo, kas būtų įspūdinga. Dažnai apie jį kalbėdavo kaip apie “Pilypą iš Betsaidos, iš to miesto, kur gyvena Andriejus ir Petras.” Jis beveik neturėjo skvarbaus matymo; jis nesugebėdavo suvokti konkrečios situacijos stulbinančių galimybių. Jis nebuvo pesimistas; tiesiog jis buvo proziškas. Jam taip pat labai stigo dvasinės įžvalgos. Jis nedvejodamas Jėzų nutraukdavo viduryje pačios giliausios Mokytojo kalbos, kad paklaustų akivaizdžiai kvailoką klausimą. Bet Jėzus niekada jam nepriekaištaudavo dėl tokio nedėmesingumo; jis buvo kantrus su juo ir taktiškas dėl jo nesugebėjimo suvokti gilesnių mokymo prasmių. Jėzus gerai žinojo, kad jeigu jis Pilypui kartą papriekaištaus, kad jis

užduoda tokius erzinančius klausimus, tai jis ne tik sužeis šitą dorą sielą, bet šitoks priekaištas Pilypą tiek įskaudins, kad jis niekada daugiau nebedrįs pateikti nė vieno klausimo. Jėzus žinojo, kad jo erdvės pasaulyuose yra neapsakoma gausybė milijardų panašių lėtai mąstančių mirtingųjų, ir jis norėjo juos visus padrąsinti, kad kreiptųsi į jį, ir kad jiems visada būtų lengva ateiti pas jį su savo klausimais ir problemomis. Galų gale, Jėzus iš tikrųjų labiau domėjosi Pilypo kvailais klausimais negu tuo pamokslu, kurį jis galėtų pasakyti. Jėzus nepaprastai domėjosi *žmonėmis*, visokių tipų žmonėmis.

139:5.8 (1557.2) Apaštališkasis ekonomas nebuvo geras oratorius, bet jis labai įtakingamai ir sėkmingai dirbo asmeniškai. Jis nebuvo toks, kuris lengvai nusiviltų; ko tik jis imdavosi, tą dirbdavo metodiškai ir labai atkakliai. Jis turėjo tą didžiulę ir retą dovaną pasakyti “Eikime.” Kada jo pirmasis atverstasis, Natanielius, norėjo pasiginčyti dėl Jėzaus ir Nazareto nuopelnų ir trūkumų, tada Pilypo veiksmingas atsakymas buvo: “Eikime ir pažiūrėkime.” Jis nebuvo pamokslininkas dogmatikas, kuris jo besiklausančius paragintų “Eikite”—padaryti šitą ir padaryti tą. Jis visas situacijas, kada jos iškildavo jo darbe, pasitikdavo šituo “Eime”—“eime drauge su manimi; aš tikrai parodysiu šį kelią.” Ir tai yra visada veiksmingas būdas bet kurioje mokymo fazėje ir formoje. Net ir tėvai galėtų pasimokyti iš Pilypo geresniojo būdo, kaip savo vaikams pasakyti *ne* “Eikite daryti šitą ir eikite daryti tą,” bet geriau, “Eime drauge su mumis, ir mes jums parodysime geresnį būdą ir drauge su jumis jį pritaikysime.”

139:5.9 (1557.3) Pilypo nesugebėjimą prisitaikyti prie naujos situacijos gerai atskleidė tas atvejis, kada graikai atėjo pas jį

Jeruzalėje, sakydami: “Pone, mes norime pamatyti Jėzų.” Dabar Pilypas bet kuriam žydui, užduodančiam tokį klausimą, būtų taręs, ”Eikime.” Bet šitie vyrai buvo svetimšaliai, ir Pilypas negalėjo prisiminti jokių nurodymų iš savo vyresnybės dėl tokių reikalų; taigi vienintelis dalykas, ką jis sugebėjo sugalvoti, tai pasitarti su vadovu, Andriejumi, ir tada jie abudu tuos besiteiraujančius graikus palydėjo pas Jėzų. Lygiai taip, kada jis nuėjo į Samariją, pamokslaudamas ir krikštydamas tikinčiuosius, kaip jam buvo nurodęs Mokytojas, tada jis susilaikydavo nuo to, kad ant savo atsivertėlių uždėtų rankas kaip ženklą, kad jie yra gavę Tiesos Dvasią. Šitaip darė Petras ir Jonas, kurie neužilgo atvyko iš Jeruzalės, kad stebėtų jo darbą motinos bažnyčios vardu.

139:5.10 (1557.4) Pilypas ištvėrė Mokytojo mirties išbandančius laikus, dalyvavo tų dvylikos reorganizacijoje, ir buvo pirmasis, kuris išėjo laimėti sielų karalystei už tiesioginių žydijos ribų, ir labai sėkmingai dirbo samariečiams ir savo visuose vėlesniuose darbuose evangelijos labui.

139:5.11 (1557.5) Pilypo žmona, kuri buvo sumani moterų korpuso narė, buvo aktyviai susijusi su savo vyru jo evangeliškame darbe po to, kada jie pabėgo iš Jeruzalės nuo persekiojimų. Jo žmona buvo bebaimė moteris. Ji stovėjo prie pat Pilypo kryžiaus, skatindama jį skelbti gerąsias naujienas net ir savo žudikams, o kada jo jėgos išseko, tada ji pati ėmė pasakoti apie išgelbėjimą, įtikinti į Jėzų, ir buvo nutildyta tikrai tada, kada įniršę žydai puolė ją ir negyvai užmėtė akmenimis. Jų vyriausioji dukra, Lėja, tęsė jų darbą, vėliau tapusi įžymia pranaše iš Hierapolio.

^{139:5.12 (1558.1)} Pilypas, kažkada buvęs tų dvylikos ekonomas, buvo galingas žmogus karalystėje, laimėdavęs sielų, kur tik benueidavo; ir galiausiai jis buvo nukryžiuotas už savo įtikėjimą ir palaidotas Hierapolyje.

6. Sąžiningasis Natanielius

^{139:6.1 (1558.2)} Natanielių, šeštąjį ir paskutinįjį iš apaštalų, kuriuos pasirinko pats Mokytojas, pas Jėzų atvedė jo draugas Pilypas. Su Pilypu jis buvo susijęs keliose verslo sferose, ir, su juo, buvo pakeliui pas Joną Krikštytoją, kada jie sutiko Jėzų.

^{139:6.2 (1558.3)} Kada Natanielius prisijungė prie apaštalų, tada jam buvo dvidešimt penkeri metai, ir šioje grupėje jis buvo antras pagal jaunumą. Septynių narių šeimoje jis buvo jauniausias, nevedęs, ir vienintelė parama pasenusiems ir pasiligojusiems tėvams, su kuriais jis ir gyveno Kanoje; jo broliai ir seserys turėjo savo šeimas arba buvo mirę; ir nė vienas negyveno ten. Natanielius ir Judas Iskarijotas buvo du labiausiai išsilavinę vyrai tarp šių dvylikos. Natanielius anksčiau galvojo tapti pirkliu.

^{139:6.3 (1558.4)} Jėzus pats nedavė Natanieliui pravardės, bet tie dvylika netrukus ėmė jį vadinti tokiais žodžiais, kurie reiškė sąžiningumą, nuoširdumą. Jis buvo “be klastos.” Ir tai buvo jo didžioji vertybė; jis buvo tiek sąžiningas, tiek nuoširdus. Jo charakterio silpnoji vieta buvo jo pasididžiavimas; jis labai didžiavosi savo šeima, savo miestu, savo reputacija, ir savo nacija, visa tai yra pagirtina, jeigu nenuėinama su tuo per daug toli. Bet Natanielius su savo asmeniniais išankstiniais nusistatymais buvo linkęs pasiekti kraštutinumą. Jis buvo linkęs apie žmones spręsti pagal iš anksto susidarytą savo

asmeninę nuomonę. Jis iš karto pateikė šį klausimą, dar iki susitikimo su Jėzumi, „Argi kas nors tokio doro gali kilti iš Nazareto?“ Bet Natanielius nebuvo užsispyręs, net jeigu jis ir didžiavosi. Jis greitai savo nuomonę pakeitė į priešingą, kada tik pažvelgė Jėzui į akis.

^{139:6.4 (1558.5)} Daugeliu požiūrių Natanielius tarp tų dvylikos buvo keistas genijus. Jis buvo apaštališkasis filosofas ir svajotojas, bet jis buvo labai praktiško tipo svajotojas. Jo gilios filosofijos laikotarpiai kaitaliodavosi su reto ir ironiško humoro periodais; kada būdavo gerai nusiteikęs, tada tarp tų dvylikos jis galbūt būdavo geriausias istorijų pasakotojas. Jėzui labai patiko klausytis Natanieliaus kalbų tiek apie rimtus, tiek ir apie lengvabūdiškus dalykus. Natanielius į Jėzų ir į karalystę ėmė žiūrėti vis rimčiau, bet niekada rimtai nežiūrėjo į save.

^{139:6.5 (1558.6)} Natanielių visi apaštalai mylėjo ir gerbė, ir jis su jais sutarė nuostabiai, išskyrus Judą Iskariją. Judas manė, kad Natanielius į savo apaštalystę žiūrėjo nepakankamai rimtai, ir kartą išdrįso slapta nueiti pas Jėzų ir pateikti skundą prieš jį. Jėzus atsakė: „Judai, įdėmiai stebėk savuosius žingsnius, nepervertink savosios padėties. Kuris iš mūsų yra kompetentingas teisti savo brolių? Būtent Tėvo valia nėra tokia, kad jo vaikai dalyvautų tikrai rimtuose gyvenimo reikaluose. Leisk man pakartoti: aš atėjau tam, kad mano broliai materialiam kūne daug daugiau patirtų džiaugsmo, linksmumo, ir gyvasties. Tuomet, Judai, eik ir daryk gerai tai, kas buvo patikėta tau, bet palik Natanielių, savo brolių, pačiam atsiskaityti prieš Dievą.“ Ir prisiminimas apie tai, o taip pat ir apie daugelį kitų panašių patyrimų, ilgam pasiliko save patį apgaudinėjančio Judo Iskarijoto širdyje.

^{139:6.6 (1559.1)} Daug kartų, kada Jėzus būdavo išėjęs į kalnus su Petru, Jokūbu, ir Jonu, o reikalai tarp apaštalų imdavo aštrėti ir kildavo ginčai, kada net ir Andriejus abejodavo, ką pasakyti tokiems nelaimingiems savo sielos broliams, tada šitą įtampą Natanielius išsklaidydavo filosofine pastabele ar humoro akimirka; taip pat, ir gero humoro.

^{139:6.7 (1559.2)} Natanieliaus pareiga buvo rūpintis šito dvyliktuko šeimomis. Dažnai jis nedalyvaudavo apaštališkose tarybose, nes kada sužinodavo, jog liga arba kas nors nepaprasto nutikdavo kuriam nors iš jo globotinių, tai negaišdamas vykdavo į tuos namus. Tie dvylika buvo tikrai ramūs, žinodami, kad jų šeimų gerovė yra saugi Natanieliaus rankose.

^{139:6.8 (1559.3)} Natanielius labiausiai gerbė Jėzų už jo pakantumą. Jis niekada nepavargdavo mąstyti apie Žmogaus Sūnaus platų akiratį ir nuoširdų gailestį.

^{139:6.9 (1559.4)} Natanieliaus tėvas (Baltramiejus) numirė netrukus po Pentakosto dienos, po šito šis apaštalas nuvyko į Mesopotamiją ir Indiją, skelbdamas karalystės gerąsias naujienas ir krikštydamas tikinčiuosius. Jo sielos broliai niekada nesužinojo, kas nutiko kažkada buvusiam jų filosofui, poetui, ir humoristui. Bet jis taip pat buvo didis žmogus karalystėje ir daug padarė, kad išplatintų savojo Mokytojo mokymus, nors jis ir nedalyvavo vėlesnės krikščioniškosios bažnyčios organizavime. Natanielius mirė Indijoje.

7. Motiejus Levis

^{139:7.1 (1559.5)} Motiejų, septintąjį apaštalą, parinko Andriejus. Motiejus priklausė mokesčių rinkėjų, arba publikanų, šeimai,

bet jis pats buvo mūto mokesčių rinkėjas Kapernaume, kur jis ir gyveno. Jam buvo trisdešimt vieneri metai ir buvo vedęs ir turėjo keturis vaikus. Jis turėjo nedidelį turtą, apaštališkajame korpuse jis buvo vienintelis narys, turėjęs kažkokį turtą. Jis buvo dalykiškas vyras, lengvai bendraujantis su žmonėmis, ir turėjo sugebėjimą užmegzti draugiškus ryšius ir sklandžiai sutarti su pačiais įvairiausiais žmonėmis.

139:7.2 (1559.6) Andriejus Motiejų paskyrė apaštalu finansiniu atstovu. Tam tikra prasme jis buvo finansinis agentas ir apaštališkosios organizacijos atstovas ryšiams su visuomene. Jis gerai išmanė žmogiškąją prigimtį ir buvo labai sumanus propagandistas. Jo asmenybę sunku įsivaizduoti, bet jis buvo labai uolus mokinytis ir vis labiau tikėjo į Jėzaus misiją ir į karalystės tikrumą. Jėzus niekada nedavė Leviui pravardės, bet jo bičiuliai apaštalai jį paprastai vadino “pinigų gavėju.”

139:7.3 (1559.7) Levio stiprusis bruožas buvo jo atsidavimas reikalui iš visos širdies. Tai, kad jį, publikaną, priėmė Jėzus ir jo apaštalai, ir buvo toji priežastis, dėl kurios buvęs mokesčių rinkėjas jautė didžiulį dėkingumą. Bet kitiems apaštalams, ypač Simonui Uoliajam ir Judui Iskarijotui, prireikė šiek tiek laiko tam, kad susitaikytų su mokesčių rinkėjo buvimu tarp jų. Motiejaus trūkumas buvo jo trumparegiškas ir materialistinis požiūris į gyvenimą. Bet laikui einant visuose šituose reikaluose jis darė didžiulę pažangą. Aišku, jis turėjo praleisti daugelį iš vertingiausių mokymo periodų, kadangi būtent jo pareiga buvo rūpintis biudžeto papildymu.

139:7.4 (1559.8) Motiejus Mokytojo kilniaširdingumą vertino labiausiai. Jis niekada nenustojo aiškinęs, jog vien tikrai

įtikėjimo užtenka tam, kad surastum Dievą. Jis visada mėgo kalbėti apie karalystę kaip apie “šitą Dievo suradimo reikalą.”

139:7.5 (1560.1) Nors Motiejus buvo žmogus su praeities žyme, bet jis puikiai užsirekomendavo, ir laikui einant, jo partneriai ėmė didžiulis mokesčių rinkėjo veikla. Jis buvo vienas iš apaštalų, kuris išsamiai užrašinėjo Jėzaus pasisakymus, ir šitie užrašai buvo panaudoti pagrindu vėlesniajam Izidoriaus pasakojimui apie Jėzaus pasisakymus ir poelgius, kuris tapo žinomu kaip Evangelija pagal Matą.

139:7.6 (1560.2) Motiejaus, dalykiško vyro ir Kapernaumo mokesčių rinkėjo, didingas ir naudingas gyvenimas buvo toji priemonė, kuri vėlesniaisiais amžiais tūkstančių tūkstančius kitų dalykiškų žmonių, visuomenės pareigūnų, ir politikų vedė į tai, kad jie taip pat išgirstų tą žavų Mokytojo balsą, sakantį “Eik su manimi.” Motiejus iš tikrųjų buvo įžvalgas politikas, bet jis buvo labai ištikimas Jėzui ir aukčiausiu laipsniu atsidavęs tai užduočiai, kad pasirūpintų, jog ateinančios karalystės žinianešiai būtų deramai finansuojami.

139:7.7 (1560.3) Motiejaus buvimas tarp tų dvylikos buvo toji priemonė, kuri karalystės duris plačiai atvėrė gausybei palūžusių ir atstumtų sielų, kurios save laikė seniai nebeturinčiomis ryšio su religine paguoda. Atstumtieji ir nusivylę vyrai ir moterys plūsdavo pasiklausyti Jėzaus, ir jis neatstūmė nė vieno.

139:7.8 (1560.4) Motiejus iš tikinčiųjų mokinių ir iš tų klausytojų, kurie betarpiškai klausėsi Mokytojo mokymo, siūlomas aukas laisvai priimdavo, bet jis niekada atvirai neprašinėjo pinigų iš minių. Visą savo finansinį darbą jis atlikdavo ramiai ir

asmeniškai ir didžiąją dalį pinigų jis surinkdavo iš suinteresuotų tikinčiųjų, kurie priklausė labiau pasiturinčiųjų klasei. Jis beveik visą savo kuklų turtą atidavė Mokytojo ir jo apaštalų veiklai, bet apie šitą jo dosnumą jie niekada nesužinojo, išskyrus Jėzų, kuris apie tai žinojo viską. Motiejus atvirai įnešti indėlį į apaštališkąjį fondą nesiryžo, bijodamas, kad Jėzus ir jo partneriai galėtų šituos pinigus laikyti nešvariais; taigi, jis daug pinigų davė tikinčiųjų vardu. Per pirmuosius mėnesius, kada Motiejus žinojo, kad jo buvimas tarp jų buvo daugiau ar mažiau išbandymas, tada jam labai magėjo pasisakyti jiems, kad jo pinigai dažnai juos aprūpindavo kasdiene duona, bet jis tam nepasidavė. Kada pasireikšdavo panieka mokesčių rinkėjui, tada Levis degdavo noru atskleisti jiems savo dosnumą, bet visada jis sugebėdavo neprasitarti.

139:7.9 (1560.5) Kada numatytiems poreikiams savaitės pinigų neužtekdavo, tada Levis dideles sumas dažnai imdavo iš savo asmeninių santaupų. Taip pat, kartais, kada jis labai smarkiai būdavo susidomėjęs Jėzaus mokymu, tada jis buvo linkęs pasilikti ir pasiklausyti mokymo, nors ir žinojo, kad turės asmeniškai atlyginti dėl to, jog reikalingų pinigų nesurinko. Bet Levis iš tikrųjų taip norėjo, kad Jėzus galėtų sužinoti, jog didelė dalis pinigų buvo iš jo kišenės! Jam ir į galvą neateidavo, jog Mokytojas apie tai žinojo viską. Apaštalai visi numirė taip ir nesužinoję, kad Motiejus buvo jų geradaris tokiu laipsniu, jog kada jis išėjo skelbti karalystės evangelijos, prasidėjus persekiojimams, tada iš esmės jis nebeturėjo ir cento.

139:7.10 (1560.6) Kada šitie persekiojimai privertė tikinčiuosius Jeruzalę apleisti, tada Motiejus iškeliavo į šiaurę, skelbdamas

karalystės evangeliją ir krikštydamas tikinčiuosius. Jo buvę apaštališkieji partneriai nebeturėjo jokių žinių apie jį, bet jis žengė tolyn, pamokslaudamas ir krikštydamas, per Kapadokiją, Galatiją, Bitiniją, ir Trakiją. Ir būtent Trakijoje, Lisimachijos mieste, kai kurie netikintys žydai susimokė su romėnų kareiviais, kad jis būtų nužudytas. Ir šitas dvasiškai atgimęs mokesčių rinkėjas mirė triumfuodamas išgelbėjimo įtikėjimu, kurio taip tvirtai buvo išmokęs iš Mokytojo mokymų, kada jis visiškai neseniai gyveno žemėje.

8. Tomas Didymus

^{139:8.1 (1561.1)} Tomas buvo aštuntasis apaštalas, ir jį parinko Pilypas. Vėlesniaisiais laikais jis tapo žinomas kaip “abejojantis Tomas,” bet jo bičiuliai apaštalai vargu ar jį laikė nuolat abejojančiu. Tas tiesa, jis turėjo logišką, skeptišką proto tipą, bet jam buvo būdinga tam tikra drąsi ištikimybė, kuri tiems, kurie jį artimai pažinojo, neleido jį laikyti nereikšmingu skeptiku.

^{139:8.2 (1561.2)} Kada Tomas prisijungė prie apaštalų, tada jam buvo dvidešimt devyneri metai, buvo vedęs, ir turėjo keturis vaikus. Anksčiau jis dirbo dailide ir mūrininku, bet pastaruoju laiku jis buvo žvejys ir gyveno Tarikėje, išsidėsčiusioje Jordano vakariniame krante, kur jis išteka iš Galilėjos Jūros, ir jis buvo laikomas šito mažo kaimo svarbiu gyventoju. Jis buvo mažai išsilavinęs, bet turėjo aštrų, mąstantį protą ir buvo nuostabių tėvų, kurie gyveno Tiberijoje, sūnus. Tomas iš visų dvylikos vienintelis turėjo tikrai analitinį protą; jis buvo apaštališkosios grupės tikras mokslininkas.

Tomo vaikystė nebuvo laiminga; jo tėvai vedybiniame gyvenime iš viso nebuvo laimingi, ir tai atspindėjo suaugusio Tomo patyrimė. Jis užaugo turėdamas polinkį į prieštaravimus ir ginčus. Net ir jo žmona apsidžiaugė, kada pamatė, kad jis prisijungė prie apaštalų; jai palengvėjo nuo tos minties, kad jos pesimisto vyro didžiąją laiko dalį nebebus namuose. Tomas taip pat buvo ir įtarus, ir dėl to buvo labai sunku su juo ramiai sugyventi. Petrą iš pradžių labai nuliūdino Tomas, ir jis pasiskundė savo broliui, Andriejui, kad Tomas yra “šykštus, bjaurus, ir visada įtarus.” Bet kuo daugiau Tomo partneriai jį pažino, tuo labiau jį mėgo. Jie pamatė, kad jis buvo nepaprastai sąžiningas ir nepalaužiamai ištikimas. Jis buvo tobulai nuoširdus ir neabejotinai sakantis tiesą, bet iš prigimties jis buvo priekabių ieškotojas ir suaugo toks, jog taptų tikru pesimistu. Jo analitinis protas turėjo prakeikimą įtarinėti. Jis labai sparčiai ėmė prarasti tikėjimą savo bičiuliais žmonėmis tuo metu, kada prisijungė prie šito dvyliktuko, ir šitokiu būdu jis susipažino su Jėzaus kilniu charakteriu. Šitas ryšys su Mokytoju iš karto ėmė keisti Tomo visą būdą ir įgyvendinti didžiulius pakitimus jo požiūryje į bičiulius žmones.

Tomo didžiausia stiprybė buvo jo nuostabiai analitinis protas kartu su jo nepalaužiama drąsa—kada jis priimdavo sprendimą. Jo didžiausia silpnybė buvo įtarus abejojimas, kurio jis niekada iki galo ir neįveikė per savo visą gyvenimo laiką materialiam kūne.

Dvylikos organizacijoje Tomui buvo paskirta parengti ir tvarkyti keliavimo maršrutą, ir jis buvo sumanus apaštališkojo korpuso darbų ir judėjimo reguliuotojas. Jis buvo

geras vykdytojas, puikus verslininkas, bet jam trukdydavo besikaitaliojanti jo nuotaika; vieną dieną jis būdavo vienkoks, kitą dieną jis būdavo kitoks. Kada jis prisijungė prie apaštalų, tada jis buvo linkęs į melancholiją, bet bendravimas su Jėzumi ir apaštalais didele dalimi jį išgydė nuo šito liguisto apmąstymo apie save.

^{139:8,6 (1561.6)} Jėzui labai patiko Tomas, ir jis daug kartų, ilgai, ir asmeniškai šnekėjosi su juo. Jo buvimas tarp apaštalų buvo didžiulė paguoda visiems sąžiningiems abejojančiams ir padaršino daugelį nerimo apimtų protų įžengti į karalystę, net jeigu jie ir negalėjo visų Jėzaus mokymų dvasinių ir filosofinių aspektų suprasti iki galo. Tomo narystė šitame dvyliktuke buvo nuolatinis pareiškimas, kad Jėzus mylėjo net ir nuoširdžiai abejojančius.

^{139:8,7 (1562.1)} Kiti apaštalai Jėzui rodė didžiulę pagarbą dėl kokio nors ypatingo ir nuostabaus jo turtingos asmenybės bruožo, bet Tomas savo Mokytoją nepaprastai gerbė dėl jo puikiai išbalansuoto charakterio. Tomas vis labiau žavėjosi tuo ir gerbė tą, kuris buvo toks kupinas meilės ir gailestingas, ir vis tik toks nepalenkiamai teisingas ir doras; toks tvirtas, bet niekada nebuvo užsispyręs; toks ramus, bet niekada nebuvo abejingas; toks paslaugus ir užjaučiantis, bet niekada nebuvo įkyrus ar diktatoriškas; toks stiprus, bet tuo pačiu metu toks švelnus; toks savimi pasitikintis, bet niekada nebuvo šiurkštus ar grubus; toks minkštas, bet niekada nebuvo neryžtingas; toks tyras ir nekaltas, bet tuo pačiu metu toks gyvybingas, aktyvus, ir atkaklus; toks iš tikrųjų drąsus, bet niekada nebuvo nutrūktgalvis ar neprotingai rizikuojantis; toks gamtos mylėtojas, bet toks laisvas nuo bet kokio polinkio garbinti

gamtą; toks mėgstantis juokus ir toks žaismingas, bet visiškai nebuvo lengvabūdis ir vėjavaikiškas. Būtent šita neprilygstama asmenybės simetrija ir žavėjo Tomą. Iš visų dvylikos apaštalų jis galbūt geriausiai intelektualiai suprato Jėzų ir suvokė jo asmenybę.

^{139:8.8 (1562.2)} Šio dvyliktuko tarybose Tomas visada būdavo apdairus, pirmiausia pasisakydavo už saugumo politiką, bet jeigu jo konservatyvumui balsų dauguma nepritarė arba jį atmesdavo, tada jis visada būdavo pirmasis, kuris be baimės išeidavo vykdyti tos priimtos programos. Vėl ir vėl jis ryžtingai priešindavosi kokiam nors projektui, kurį laikydavo lengvabūdišku ir pernelyg įžūliu; jis ginčydavosi iki pat paskutiniųjų, bet kada Andriejus šį pasiūlymą pateikdavo balsavimui ir kada tas dvyliktukas pasirinkdavo tokį veikimą, kuriam jis taip energingai priešinosi, tada Tomas pirmasis tardavo, “Eime!” Jis mokėjo pralaimėti. Jis negriežė danties ir nepuoselėjo įžeistų jausmų. Jis nuolat iš tikrųjų priešinosi tam, kad Jėzus statytų save į pavojų, tačiau, kada Mokytojas nusprendavo taip surizikuoti, tada būtent Tomas visada sutelkdavo apaštalus savo drąsiu paragininimu, “Nagi, bičiuliai, eime ir žūkime drauge su juo.”

^{139:8.9 (1562.3)} Tomas kai kuriais atžvilgiais buvo toks, kaip Pilypas; jis taip pat norėjo, “kad jam parodytų,” bet jo abejonių išorinis pasireiškimas rėmėsi visiškai skirtingais intelektualiais procesais. Tomas buvo analitikas, o ne tiesiog skeptikas. Kai dėl jo asmeninės fizinės drąsos, tai tarp tų dvylikos jis buvo vienas iš drąsiausiųjų.

^{139:8.10 (1562.4)} Kai kada Tomui būdavo labai sunkių dienų; kartais jis būdavo melancholiškas ir nusiminęs. Dvynės sesutės

netektis, sulaukus devynerių metų, jam suteikė daug vaikiško skausmo ir prisidėjo prie jo charakterio problemų vėlesniuose gyvenimo laikotarpiu. Kada Tomas būdavo nusiminęs, kartais būtent Natanielius jam padėdavo atsigauti, kartais pagelbėdavo Petras, o neretai tą padarydavo ir vienas iš Alfiejaus dvynių. Kada jis būdavo labiausiai prislėgtas, tada, deja, jis visada stengdavosi vengti tiesiogiai susitikti su Jėzumi. Bet Mokytojas apie tai žinojo viską ir jautė savo apaštalui supratingą užuojautą, kada jis būdavo šitaip kamuojamas depresijos ir apimtas abejonių.

139:8.11 (1562.5) Kartais Andriejus leisdavo Tomui vienam išeiti dienai ar dviem. Bet jis greitai suprato, kad toks kelias nėra išmintingas; jis netrukus pamatė, kad jam geriausia, kada jis yra prislėgtas, toliau dirbti savo darbą ir likti netoli savo bičiulių. Bet nesvarbu, kas vykdavo jo emociniame gyvenime, jis ir toliau teisingai veikdavo kaip apaštalas. Kada iš tikrųjų ateidavo laikas veikti, tada būtent Tomas visada tardavo, “Eime!”

139:8.12 (1562.6) Tomas yra puikus pavyzdys, kaip žmogiškoji būtybė, kuri turi abejonių, jas sprendžia ir įveikia. Jis turėjo nuostabų protą; jis nebuvo besikabinėjantis kritikas. Jis buvo logiškas mąstytojas; jis buvo Jėzaus ir jo bičiulių apaštalų rimtas išbandymas. Jeigu Jėzus ir pats jo darbas nebūtų buvę tikra, tai toks žmogus, kaip Tomas, nebūtų pasilikęs nuo pradžios iki pat galo. Jis turėjo aštrų ir užtikrintą *tiesos* jausmą. Vos tik pirmą kartą iškilus suktybei ir apgauliui, Tomas būtų juos visus apleidęs. Mokslininkai gali ir nesuprasti visko apie Jėzų ir jo darbą žemėje iki galo, bet su Mokytoju ir jo žmogiškaisiais pagalbininkais gyveno ir dirbo toks žmogus, kurio protas buvo

tikro mokslininko protas—Tomas Didymus—ir jis tikėjo į Jėzų iš Nazareto.

139:8.13 (1563.1) Tomas pergyveno išmėginimo laikotarpį teismo ir nukryžiovimo dienomis. Jį kurį laiką buvo apėmusi visiška neviltis, bet jis sutelkė savo drąsą, liko su apaštalais, ir buvo kartu su jais, kad pasveikintų Jėzų prie Galilėjos Jūros. Kažkurį laiką jis buvo pasidavęs pilnai abejonių depresijai, bet galiausiai sutelkė savo įtikėjimą ir drąsą. Apaštalams po Pentakosto jis davė išmintingų patarimų ir, kada persekiojimais tikinčiuosius išblaškė, tada nuvyko į Kretą, Kiprą, Šiaurės Afrikos pakrantę, ir Siciliją, skelbdamas karalystės gerąsias naujienas ir krikštydamas tikinčiuosius. Ir Tomas toliau tęsė pamokslavimą ir krikštijimą, kol Romos valdžios agentų buvo suimtas ir nužudytas Maltoje. Vos kelioms savaitėms likus iki savo mirties jis ėmė užrašinėti Jėzaus gyvenimą ir mokymus.

9. ir 10. Alfiejaus Jokūbas ir Judas

139:9.1 (1563.2) Jokūbas ir Judas, Alfiejaus sūnūs, dvyniai žvejai gyveno netoli Cheresos, buvo devintasis ir dešimtas apaštalai, ir juos parinko Zabediejaus Jokūbas ir Jonas. Jie buvo dvidešimt šešerių metų amžiaus ir abu buvo vedę, Jokūbas turėjo tris vaikus, Judas turėjo du.

139:9.2 (1563.3) Nėra ką daug pasakoti apie šituos du paprastus žvejus. Jie mylėjo savo Mokytoją ir Jėzus mylėjo juos, bet jo samprotavimų jie niekada nenutraukdavo savo klausimais. Jie labai mažai ką suprato iš savo bičiulių apaštalų filosofinių diskusijų ar teologinių debatų, bet jie džiaugėsi tuo, kad yra įtraukti į tokią galingų vyrų grupę. Šie du vyrai buvo beveik tapatūs savo išvaizda, protiniais sugebėjimais, ir dvasinio

suvokimo laipsniu. Ką galima pasakyti apie vieną iš jų, tą galima taikyti ir kitam.

139:9.3 (1563.4) Andriejus juos paskyrė atsakingais už tvarkos palaikymą minioje. Jie buvo pagrindiniai tvarkos saugotojai pamokslavimo metu ir, iš esmės, tie dvylika juos apskritai panaudojo kaip tarnus ir pasiuntinius. Pilypui jie padėdavo aprūpinimo reikaluose, jie nunešdavo pinigų šeimoms vietoje Natanieliaus, ir visada jie tikrai buvo pasirengę ištiesti pagalbos ranką bet kuriam apaštalui.

139:9.4 (1563.5) Paprastų žmonių minias labai padrąsindavo tai, kad jie pamatydavo šituos du, panašius į save pačius, kuriems buvo suteikta garbė būti apaštalais. Šitų labai vidutinių sugebėjimų dvynių priėmimas į apaštalus buvo toji priemonė, kurios pagalba į karalystę buvo atvestos silpnadvasių tikinčiųjų gausybės. Ir, taip pat, paprasti žmonės daug maloniau reaguodavo į tai, kad juos reguliuoja ir jiems vadovauja oficialūs tvarkdariai, kurie yra visiškai tokie pat, kaip ir jie patys.

139:9.5 (1563.6) Jokūbas ir Judas, kuriuos taip pat vadino Tadiejudi ir Lebiejudi, neturėjo nei stiprių, nei silpnų pusių. Tos pravardės, kurias jiems suteikė mokiniai, buvo geranoriški vidutinybės pažyminiai. Jie buvo “mažiausi iš visų apaštalų”; jie žinojo apie tai ir jautėsi patenkinti tuo.

139:9.6 (1563.7) Jokūbas Alfiejus ypatingai mylėjo Jėzų dėl Mokytojo paprastumo. Šitie dvyniai negalėjo suvokti Jėzaus proto, bet jie iš tikrųjų suprato tą užjaučiantį ryšį tarp savęs ir Mokytojo širdies. Jų protas nepriklausė aukštai kategorijai; juos net buvo galima pagarbiai pavadinti kvailiais, bet savo dvasinėje

prigimtyje jie turėjo tikrą patyrimą. Jie tikėjo į Jėzų; jie buvo Dievo sūnūs ir karalystės bičiuliai.

139:9.7 (1564.1) Judą Alfiejų prie Jėzaus traukė nekrentantis į akis Mokytojo nuolankumas. Toks nuolankumas, susietas su tokiu asmeniniu orumu, nepaprastai imponavo Judui. Tas faktas, kad Jėzus visada liepdavo tylėti apie jo nepaprastus poelgius, darė didžiulį poveikį šitam paprastam gamtos vaikui.

139:9.8 (1564.2) Dvyniai buvo geraširdžiai, naivūs padėjėjai, ir visi juos mylėjo. Jėzus šituos jaunos vieno talento vyrus pakvietė užimti garbingas vietas tarp savo asmeninio personalo narių karalystėje, kadangi erdvės pasaulyuose yra nesuskaičiuojami milijonai kitų tokių paprastų ir baimės valdomų sielų, kurias jis lygiai taip pat nori pakviesti į aktyvią ir kupiną tikėjimo bičiulystę su savimi ir su savo išlieta Tiesos Dvasia. Jėzus neniekina mažumo, jis niekina tikrai blogį ir nuodėmę. Jokūbas ir Judas buvo *maži*, bet jie taip pat buvo ir *ištikimi*. Jie buvo paprasti ir neišmanantys, bet jie taip pat buvo kilniaširdžiai, malonūs, ir didžiadvasiai.

139:9.9 (1564.3) Ir kaip šitie nuolankūs vyrai iš tiesų buvo dėkingi ir didžiavosi tą dieną, kada Mokytojas atsisakė priimti į evangelininkus vieną turtuolį, jeigu šis savojo turto neišparduos ir nepadės vargšams. Kada žmonės apie tai išgirdo ir kada matė dvynius tarp jo patarėjų, tada jie tvirtai žinojo, kad Jėzus nebuvo asmenų gerbėjas. Bet tikrai dieviškasis institutas—dangaus karalystė—visą laiką galėjo būti statomas ant tokio vidutiniško žmogiškojo pagrindo!

139:9.10 (1564.4) Tikrai kartą ar du kartus per savo visą bendravimą su Jėzumi dvyniai surizikavo užduoti klausimą viešai. Kartą Judas

labai susidomėjo ir pateikė Jėzui klausimą, kada Mokytojas kalbėjo apie savo paties atvirą atsiskleidimą pasauliui. Jis jautėsi truputėlį nusivylęs, kad tarp tų dvylikos daugiau nebebus jokių paslapčių, ir jis išdrįso paklausti: “Bet, Mokytojau, kada tu šitaip iš tiesų atsiskleisi pasauliui, tai kaip tu mums parodysi malonę ypatingais savo gerumo pasireiškimais?”

^{139:9,11 (1564.5)} Dvyniai ištikimai tarnavo iki pabaigos, iki teismo, nukryžiovimo, ir nevilties niūrių dienų. Jie niekada neprarado širdyje įtikėjimo į Jėzų, ir (išskyrus Joną) jie buvo pirmieji, patikėję į jo prisikėlimą. Bet karalystės įkūrimo jie nepajėgė suvokti. Netrukus po Mokytojo nukryžiovimo jie sugrįžo pas savo šeimas ir prie tinklų; jų darbas buvo padarytas. Jie neturėjo tokių sugebėjimų, kad sudėtingesnę karalystės kovą tęstų toliau. Bet jie gyveno ir mirė sąmoningai suvokdami, jog buvo pagerbti ir palaiminti tais ketveriais metais, kada artimai ir asmeniškai bendravo su Dievo Sūnumi, visatos aukščiausiuoju sutvėrėju.

11. Simonas Uolusis

^{139:11.1 (1564.6)} Simonas Uolusis, vienuoliktasis apaštalas, buvo parinktas Simono Petro. Jis buvo gabus vyras, turėjo gerus protėvius, ir gyveno su savo šeima Kapernaume. Jam buvo dvidešimt aštuoneri metai, kada prisijungė prie apaštalų. Jis buvo ugningas agitatorius, o taip pat jis buvo toks žmogus, kuris daug kalbėdavo nepagalvojęs. Prieš nukreipdamas visą savo dėmesį į patriotinę Uolių organizaciją jis buvo pirklys Kapernaume.

139:11.2 (1564.7) Simonas Uolusis buvo atsakingas už apaštališkosios grupės pasilinksminimus ir poilsį, ir jis labai sumaniai organizuodavo šito dvyliktuko poilsį ir atsipalaidavimo veiklą.

139:11.3 (1564.8) Simono stiprybė buvo jo įkvepiantis atsidavimas. Kada apaštalai sutikdavo vyrą ar moterį, pasimetusius ir nesiryžtančius įeiti į karalystę, tada jie nusiųsdavo pakviesti Simoną. Paprastai šitam entuziastingam išgelbėjimo per įtikėjimą į Dievą šalininkui, prireikdavo tikrai maždaug penkiolikos minučių, kad išsklaidytų visas abejones ir pašalintų bet koki neryžtingumą, kad pamatytų naują sielą, gimusią “įtikėjimo laisvėje ir išgelbėjimo džiaugsme.”

139:11.4 (1565.1) Simono didžiausia silpnybė buvo jo materialios pakraipos mąstymas. Jis negalėjo greitai pasikeisti iš žydų nacionalisto į dvasiškai mąstantį internacionalistą. Ketveri metai buvo per daug trumpas laikotarpis, per kurį galėtų įvykti toks intelektualus ir emocinis pasikeitimas, bet Jėzus visada buvo kantrus su juo.

139:11.5 (1565.2) Tas Jėzaus bruožas, kuriuo Simonas taip žavėjosi, buvo Mokytojo ramumas, jo užtikrintumas, pusiausvyra, ir nepaaiškinama savikontrolė.

139:11.6 (1565.3) Nors Simonas ir buvo fanatiškas revoliucionierius, bebaimis neramumų kurstytojas, bet savo ugningą prigimtį jis ėmė palaipsniui apvaldyti, kol tapo “Ramybės žemėje ir geros valios tarp žmonių” galingu ir sumaniu pamokslininku. Simonas buvo didelis debatų mėgėjas; jam iš tikrųjų patiko ginčytis. Ir kada pasitaikydavo reikalą turėti su išsilavinusių žydų įstatymiškai mąstančiais protais ar su intelektualiais

graikų išvedžiojimais, tada ši užduotis visuomet būdavo paskiriama Simonui.

139:11.7 (1565.4) Jis buvo maištininkas iš prigimties ir kovotojas prieš nusistovėjusias pažiūras savo išsilavinimu, bet Jėzus jį laimėjo aukštesniųjų dangaus karalystės sampratų labui. Anksčiau jis visada susitapatindavo su protesto partija, bet dabar jis prisijungė prie pažangos partijos, prie beribio ir amžino dvasios ir tiesos žengimo į priekį. Simonas buvo nepaprastos ištikimybės ir karšto asmeninio atsidavimo žmogus, ir jis iš tiesų Jėzų mylėjo giliai.

139:11.8 (1565.5) Jėzus nebijojo bendrauti su verslo žmonėmis, paprastais darbo žmonėmis, optimistais, pesimistais, filosofais, skeptikais, mokesčių rinkėjais, politikais, ir patriotais.

139:11.9 (1565.6) Mokytojas daug kartų kalbėjosi su Simonu, bet jam taip ir nepasisekė šito karšto žydų nacionalisto iki galo paversti internacionalistu. Jėzus Simonui dažnai sakydavo, jog rūpintis, kad visuomeninė, ekonominė, ir politinė tvarka būtų pagerinta, yra geras dalykas, bet visada pridurdavo: “Tai nėra dangaus karalystės reikalas. Mes turime būti atsidavę Tėvo valios vykdymui. Mūsų reikalas yra būti dvasinės vyriausybės danguje ambasadoriais, ir mes neturime tiesiogiai rūpintis niekuo kitu, išskyrus tai, kaip išreikšti dieviškojo Tėvo, kuris vadovauja šiai vyriausybei, kurios įgaliojimus mes ir turime, valią ir charakterį.” Simonui buvo sunku visa tai suvokti, bet palaipsniui jis ėmė šį tą suprasti apie Mokytojo mokymo prasmę.

139:11.10 (1565.7) Po išsisklaidymo dėl Jeruzalės persekiojimų, Simonas laikinai pasitraukė į šalį. Jis buvo tiesiogine prasme

sugniuždytas. Kaip nacionalistas patriotas jis buvo atsisakęs visko Jėzaus mokymų labui; dabar viskas buvo prarasta. Jį buvo apėmusi neviltis, bet po kelerių metų savo viltis jis sutelkė ir išėjo skelbti karalystės evangelijos.

139:11.11 (1565.8) Jis nuėjo į Aleksandriją ir, pasiekęs Nilo aukštupį, įsiskverbė į Afrikos gilumą, visur pamokslaudamas Jėzaus evangeliją ir krikštydamas tikinčiuosius. Jis dirbo tol, kol paseno ir nusilpo. Ir jis numirė Afrikoje ir buvo palaidodas Afrikos centre.

12. Judas Iskarijotas

139:12.1 (1565.9) Judą Iskariją, dvyliktąjį apaštalą, parinko Natanielius. Jis gimė Keriote, mažame miestelyje Judėjos pietuose. Kada jis buvo vaikas, tada jo tėvai persikėlė į Jerichą, kur jis ir gyveno, ir jis buvo dirbęs savo tėvo įvairiose verslo įmonėse, kol susidomėjo Jono Krikštytojo pamokslavimu ir darbu. Judo tėvai buvo sedukėjai, ir kada jų sūnus prisijungė prie Jono mokinių, tada jie atsižadėjo jo.

139:12.2 (1566.1) Kada Natanielius sutiko Judą Tarikėjoje, tada pastarasis ieškojo darbo vienoje žuvų džiovykloje Galilėjos jūros pietinėje pakrantėje. Jam buvo trisdešimt metų ir jis buvo nevedęs, kada prisijungė prie apaštalų. Jis galbūt buvo geriausiai išsilavinęs vyras tarp tų dvylikos ir vienintelis judėjietis Mokytojo apaštališkoje šeimoje. Judas neturėjo asmeninės stiprybės išskirtinio bruožo, nors iš išorės jis atrodė, jog turi kultūringo ir išsilavinusio žmogaus bruožų. Jis buvo geras mąstytojas, bet nevisada būdavo iš tiesų *sąžiningas* mąstytojas. Judas iš tikrųjų nesuprato savęs; jis nebuvo tikrai nuoširdus pats su savimi.

139:12.3 (1566.2) Andriejus paskyrė Judą šito dvyliktuko išdininku, į tas pareigas, kurioms jis buvo itin tinkamas, ir iki tos akimirkos, kada jis savo Mokytoją išdavė, šitas pareigas jis atliko sąžiningai, ištikimai, ir kuo sumaniausiai.

139:12.4 (1566.3) Nebuvo nė vieno ypatingo Jėzaus bruožo, kuriuo Judas būtų susižavėjęs labiau negu apskritai patrauklia ir nuostabiai kerinčia Mokytojo asmenybe. Judas niekada nesugebėjo pakilti virš savo judėjiškų prietarų, nukreiptų prieš savo galilėjiečius partnerius, jis mintyse net daug ką kritikuodavo ir Jėzaus asmenyje. Tą, į kurį vienuolika apaštalų žiūrėjo kaip į tobulą žmogų, kaip į “tą, kuris yra iš viso nuostabus ir pats svarbiausias tarp dešimties tūkstančių,” šitas savimi patenkintas judėjietis dažnai išdrįsdavo savo širdyje kritikuoti. Jis iš tikrųjų laikėsi minties, kad Jėzus buvo nedrąsus ir kažkuria prasme bijojo pareikšti savo paties galią ir valdžią.

139:12.5 (1566.4) Judas buvo geras verslininkas. Tvarkyti tokio idealisto, kaip Jėzus, finansinius reikalus, jau nekalbant apie susirėmimą su kai kurių apaštalų pakriku reikalų tvarkymo būdu, reikėjo takto, sugebėjimo, ir kantrybės, o taip pat ir uolaus atsidavimo. Judas iš tikrųjų buvo nuostabus vykdytojas, įžvalgas ir gabus finansininkas. Ir jis buvo karštas organizacijos šalininkas. Nė vienas iš dvylikos niekada nekritikavo Judo. Tiek, kiek jie galėjo suprasti, Judas Iskarijotas buvo neprilygstamas išdininkas, mokytas vyras, ištikimas (nors kartais kritiškai nusiteikęs) apaštalas, ir visomis prasmėmis turintis didžiulį pasisekimą. Apaštalai Judą mylėjo; jis iš tikrųjų buvo vienas iš jų. Jis galbūt *tikėjo* į Jėzų, bet mes abejojame, ar Mokytoją iš tiesų *mylėjo* iš visos širdies. Judo atvejis iliustruoja tokio posakio teisingumą: “Yra toks kelias,

kuris žmogui atrodo teisingas, bet jo gale yra mirtis.” Visiškai įmanoma kristi auka nuo ramios apgaulės, maloniai prisiderinus prie nuodėmės ir mirties kelių. Neabejokite dėl to, jog finansų srityje Judas savo Mokytojui ir savo bičiuliams apaštalams visada buvo ištikimas. Pinigai niekada nebūtų galėję jam tapti motyvu Mokytoją išduoti.

139:12.6 (1566.5) Judas buvo vienintelis neišmintingų tėvų sūnus. Kada jis buvo labai mažas, tada jį lepio ir perdėtai myluodavo; jis buvo sugadintas vaikas. Kada jis užaugo, tada jis puoselėjo perdėtas mintis apie savo paties reikšmingumą. Jis nemokėjo pralaimėti. Jo mintys apie dorumą buvo apytikslės ir iškreiptos; jis buvo linkęs piktnaudžiauti neapykanta ir įtarumu. Jis buvo meistras, kaip klaidingai išsiaiškinti savo draugų žodžius ir veiksmus. Per visą savo gyvenimą Judas laikėsi įpročio atkeršyti tiems, kurie, jo įsivaizdavimu, netinkamai pasielgė su juo. Jis turėjo iškreiptą suvokimą apie vertybes ir ištikimybę.

139:12.7 (1566.6) Jėzui, Judas buvo įtikėjimo rizikinga užduotis. Iš pat pradžių Mokytojas iki galo suprato šito apaštalo silpnąją vietą ir puikiai žinojo, kokie iškilis pavojai, priėmus jį į draugiją. Bet būtent tokia ir yra Dievo Sūnų prigimtis kiekvienai sukurtai būtybei suteikti visišką ir lygią galimybę, kad ji išsigelbėtų ir išliktų. Jėzus norėjo, kad ne vien tik šito pasaulio mirtingieji, bet ir tie, kurie stebi iš nesuskaičiuojamų kitų pasaulių, žinotų, jog, kada būna abejonių dėl tvarinio atsidavimo karalystei nuoširdumo ir dėl to, ar šis atsidavimas yra iš visos širdies, tada žmonių Teisėjai tą kandidatą, dėl kurio iškyla abejonių, nekintamai priima iki galo. Amžinojo gyvenimo durys yra plačiai atvertos visiems; “kas tiktai nori, tegu ateina”; nėra jokių apribojimų ar sąlygų, išskyrus to, kuris ateina, *įtikėjimą*.

139:12.8 (1567.1) Būtent dėl šitos priežasties Jėzus leido Judui savo veiklą tęsti iki pat galo, visada darydamas viską, kas tik įmanoma tam, kad šitą silpną ir susipainiojusį apaštalą pakeistų ir išgelbėtų. Tačiau, kada šviesa nėra priimama nuoširdžiai ir kada pagal ją negyvenama, tada tos sielos viduje ji turi polinkį pavirsti tamsa. Judas augo intelektualiai, kas susiję su Jėzaus mokymais, bet jis nedarė pažangos, jog įgytų dvasinį charakterį, kaip tą darė kiti apaštalai. Jam nepavyko pasiekti patenkinamos asmeninės pažangos dvasiniame patyrimo.

139:12.9 (1567.2) Judas vis daugiau ėmė mąstyti apie savo asmeninį nusivylimą, ir galiausiai tapo apmaudo auka. Jo jausmai daug kartų buvo užgauti, ir jis nenormaliai vis labiau įtarinėjo savo geriausius draugus, net ir Mokytoją. Netrukus jį užvaldė mintis atsiskaityti, atsikeršyti bet koku būdu, taip, net ir išduodant savo draugus ir savo Mokytoją.

139:12.10 (1567.3) Bet šitos blogos ir pavojingos mintys neįgavo konkretaus pavidalo iki tos dienos, kada dėkinga moteris išliejo brangiausią kvapnaus aliejaus dėžutę ant Jėzaus kojų. Judui tai atrodė išlaidavimas, ir kada jo viešą protestą taip ryžtingai iš karto Jėzus atmetė visiems girdint, tai šito buvo jau per daug. Tas įvykis nulėmė, jog buvo sutelkta visa per jo gyvenimą sukaupta neapykanta, nuoskauda, išankstinis nusistatymas, pavydas, ir kerštas, ir jis nutarė atsiskaityti, nežinodamas su kuo; bet visoje savo nenusisėkusio gyvenimo niekšiškoje dramoje visą savo prigimties blogį jis nukreipė į tą *vieną* nekaltą asmenį tiesiog tik dėl to, kad Jėzui pasitaikė būti pagrindiniu aktoriumi tame epizode, kuris pažymėjo jo perėjimą iš besivystančios šviesos karalystės į tą savo paties pasirinktą tamsos sferą.

139:12.11 (1567.4) Mokytojas daug kartų, tiek asmeniškai, tiek viešai, buvo įspėjęs Judą, kad šis slysta, bet dieviškieji perspėjimai paprastai yra beverčiai, turint reikalą su suerzinta žmogiškąja prigimtimi. Jėzus padarė viską, kas tik įmanoma, kas derinasi su žmogaus moraline laisve, kad Judui užkirstų kelią pasirinkti klaidingą kryptį. Pagaliau atėjo didysis išmėginimas. Įsižeidęs sūnus suklupo; jis nusileido per daug sureikšminto savojo aš besididžiuojančio ir kerštingo proto piktam ir niekšingam diktatui, ir greitai nugrimzdo į susipainiojimą, neviltį, ir nuodėmingumą.

139:12.12 (1567.5) Tada Judas ėmė regzti niekšiškas ir gėdingas pinkles, kad savo Viešpatį ir Mokytoją išduotų, ir netrukus savo niekingą sąmokslą įvykdė. Įgyvendindamas savo pykčio sukurstytus niekšiškos išdavystės planus, jis patirdavo tokių akimirkų, kada imdavo gailėtis ir gėdytis, ir šiais šviesiaisiais momentais jis bailiai suvokdavo, kaip pasiteisinimą savo mintyse, kad Jėzus galbūt galės panaudoti savo galią ir paskutinę akimirką išsivaduoti.

139:12.13 (1567.6) Kada niekšiškas ir nuodėmingas reikalas buvo visiškai užbaigtas, tada šitas išdavikas mirtingasis, kuriam nieko nereikė savo draugą parduoti už trisdešimt sidabrinių tam, kad patenkintų ilgai puoselėtą keršto troškimą, išlėkė laukan ir bėgimo nuo mirtingojo egzistencijos realybių dramoje atliko paskutinįjį veiksmą—savižudybę.

139:12.14 (1567.7) Vienuolika apaštalų buvo apimti siaubo, pritrenkti. Jėzus gi į tą išdaviką žvelgė su gailesčiu. Pasauliams buvo sunku atleisti Judui, ir jo vardo vengiama per visą tolyn nusidriekiančią visatą.

140 Dokumentas. Šių dvylikos iššventinimas

140:0.1 (1568.1) KAIP tik prieš sekmadienio pusiaudienį, sausio 12-ąją, 27 m. po Kr. gim., Jėzus sukviėtė apaštalus draugėn tam, kad juos iššventintų į karalystės evangelijos viešus pamokslininkus. Šie dvylika beveik kasdien tikėjosi, kad juos pakvies; todėl šįryt jie išplaukė žvejoti netoli nuo kranto. Keli iš jų laiką leido prie pat kranto, taisydami savo tinklus ir tvarkydami žvejybos reikmenis.

140:0.2 (1568.2) Kada Jėzus ėjo palei krantą, kviesdamas apaštalus, tada iš pradžių jis pašaukė Andriejų ir Petrą, kurie žvejojo netoli kranto; po to jis davė ženklą Jokūbui ir Jonui, kurie buvo valtyje netoli, kalbėjosi su savo tėvu, Zabediejumi, ir taisė tinklus. Taip po du jis surinko ir visus kitus apaštalus, o kada sukviėtė visus dvylika, tada su jais išėjo į kalnus, į šiaurę nuo Kapernaumo, kur juos mokė toliau, ruošdamas oficialiam jų iššventinimui.

140:0.3 (1568.3) Pirmą kartą visi dvylika apaštalų tylėjo; net ir Petras buvo susimąstęs. Pagaliau ilgai lauktoji valanda atėjo! Jie turėjo atskirai su Mokytoju dalyvauti tam tikros rūšies iškilmingoje ceremonijoje, asmeniškai pasišvęsdami ir kolektyviai atsiduodami šventajam darbui atstovauti savo Mokytojui skelbiant jo Tėvo karalystės atėjimą.

1. Parengiamieji nurodymai

140:1.1 (1568.4) Prieš oficialią iššventinimo ceremoniją Jėzus kalbėjo šiems dvylikai, susėdusiems apie jį: “Mano sielos broliai, šitoji karalystės valanda atėjo. Aš jus čia su savimi atsivedžiau atskirai tam, kad pristatyčiau Tėvui kaip karalystės

ambasadorius. Kai kurie iš jūsų, kada buvo pakviesti pirmieji, girdėjo, kaip aš kalbėjau apie šitą karalystę sinagogoje. Kiekvienas iš jūsų apie Tėvo karalystę sužinojo daugiau nuo to laiko, kada jūs su manimi ėmėte dirbti miestuose, esančiuose Galilėjos Jūros apylinkėse. Bet kaip tik dabar aš turiu jums pasakyti apie šitą karalystę kažką daugiau.

140:1.2 (1568.5) “Naujoji karalystė, kurią manasis Tėvas netrukus įkurs savo žemiškųjų vaikų širdyse, bus amžinasis viešpatavimas. Tikrai nebus galo šitam manojų Tėvo valdymui širdyse tų, kurie nori vykdyti jo dieviškąją valią. Aš pareiškiu jums, kad manasis Tėvas nėra žydų ar pagonių Dievas. Tikrai daug ateis iš rytų ir iš vakarų tam, kad sėdėtų su mumis Tėvo karalystėje, tuo tarpu daug Abraomo vaikų atsisakys įeiti į šitą naująją broliją, kurioje Tėvo dvasia valdo žmonių vaikų širdyse.

140:1.3 (1568.6) “Šitos karalystės galią sudarys ne kariuomenių stiprybė ar turtų jėga, bet dieviškosios dvasios šlovė, kuri tikrai ateis tam, kad mokytų protus ir viešpatautų šitos dangiškosios karalystės atgimusių gyventojų, Dievo sūnų, širdyse. Tai yra meilės brolija, kurioje viešpatauja teisumas ir kurios kovos šūkis bus: Ramybė žemėje ir gera valia visiems žmonėms. Šitoji karalystė, kurią jūs taip greitai eisite skelbti, yra visų amžių gerų žmonių troškimas, visos žemės viltis, ir visų pranašų išmintingų pažadų įgyvendinimas.

140:1.4 (1569.1) “Bet jums, mano vaikai, ir visiems kitiems, kurie eis paskui jus į šitą karalystę, yra parengtas rūstus išbandymas. Įeiti per jos vartus užteks vien tik įtikėjimo, bet jūs turite vesti manojų Tėvo dvasios vaisius, jeigu tikrai norėtumėte tęsti kilimą dieviškosios bičiulystės judančiame pirmyn gyvenime.

Tikrai, tikrai aš jums sakau, jog ne kiekvienas, kuris taria, ‘Viešpatie, Viešpatie’ iš tiesų į dangaus karalystę įeis; bet į ją įeis tas, kuris vykdo manojo Tėvo, kuris yra danguje, valią.

140:1.5 (1569.2) “Jūsų žinia pasauliui bus tikrai tokia: Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teismo, o kada šitą surasite, tada visus kitus dalykus, esminius amžinajam išlikimui, užtikrins šitas suradimas. Ir dabar aš jums norėčiau pasakyti aiškiai, jog šitoji mano Tėvo karalystė neateis taip, kad iš išorės būtų rodoma galia ir nederamas akivaizdus įrodymas. Dėl to jūs neturite, skelbdami karalystę, sakyti, “ji yra čia” arba “ji yra ten,” nes šitoji karalystė, kurią jūs pamokslaujate, yra Dievas jūsų viduje.

140:1.6 (1569.3) “Kad ir kas taptų didžiu manojo Tėvo karalystėje, tas tikrai taps visų tarnu; ir kad ir kas taptų pirmuoju tarp jūsų, leiskite jam tapti savo sielos brolių tarnu. Tačiau, kada vieną kartą jūs esate tikrai priimti į šitą dangaus karalystę kaip piliečiai, tada daugiau jūs nebesate tarnai, bet esate sūnūs, gyvojo Dievo sūnūs. Ir šitaip iš tikrųjų šitoji karalystė pasaulyje žengs į priekį, kol ji sulaužys visus barjerus ir visus žmones atves į tai, kad jie pažins manąjį Tėvą ir tikės į gelbstinčią tiesą, kurią aš atėjau paskelbti. Net ir dabar karalystė yra šalia, ir kai kurie iš jūsų dar bus gyvi ir pamatys, kaip ateis Dievo viešpatavimas su galinga jėga.

140:1.7 (1569.4) “Ir tai, ką dabar mato jūsų akys, šita dvylikos paprastų vyrų mažytė pradžia, tikrai didės ir augs, kol galiausiai visa žemė tikrai bus prisipildžiusi manojo Tėvo garbinimo. Ir būtent ne tiek iš žodžių, kuriuos jūs tarsite, kiek iš to gyvenimo, kurį gyvensite, žmonės pažins, kad jūs buvote su manimi ir sužinojote apie karalystės tikrovę. Ir nors aš ir neapsunkinsiu

jūsų proto jokia sielvarto našta, bet netrukus jūsų sieloms aš suteiksiu tą rimtą atsakomybę atstovauti man pasaulyje, kada aš tikrai neužilgo jus paliksiu, taip, kaip dabar aš atstovauju savajam Tėvui šitame gyvenime, kurį aš gyvenu materialiam kūne.” Ir kada jis pabaigė kalbėti, tada atsistojo.

2. Išventinimas

140:2.1 (1569.5) Jėzus dabar nurodė šiems dvylikai, kurie ką tik klausėsi jo pareiškimo dėl karalystės, suklupti ratu aplink jį. Tada Mokytojas uždėjo savo abi rankas ant kiekvieno apaštalo galvos, pradėdamas nuo Judo Iskarijoto ir baigdamas Andriejumi. Kada juos palaimino, tada ištiesė savo rankas ir meldėsi:

140:2.2 (1569.6) “Mano Tėve, aš dabar atvedu pas tave šituos vyrus, mano žinianešius. Iš mūsų vaikų žemėje aš pasirinkau šiuos dvylika, kad jie žengtų pirmyn ir atstovautų man taip, kaip aš atėjau atstovauti tau. Mylėk juos ir būk su jais taip, kaip mylėjai mane ir kaip buvai su manimi. Ir dabar, mano Tėve, suteik šitiems žmonėms išminties, nes aš perduodu ateinančios karalystės visus reikalus į jų rankas. Ir aš norėčiau pabūti, jeigu tokia yra tavoji valia, kurį laiką žemėje, kad padėčiau jiems jų sunkiuose darbuose karalystės labui. Ir vėl, mano Tėve, aš dėkoju tau už šiuos vyrus, ir aš atiduodu juos į tavąją globą, tuo tarpu aš dirbsiu toliau ir užbaigsiu tą darbą, kurį tu pavedei man atlikti.”

140:2.3 (1570.1) Kada Jėzus baigė melstis, apaštalai, kiekvienas vyras, liko savo vietose, nulenkę galvas. Ir praėjo daug minučių, kada net ir Petras išdrįso pakelti akis, kad pažvelgtų į savo Mokytoją. Vienas po kito jie apkabino Jėzų, bet nė vienas vyras neištarė

nė žodžio. Įsivyravo didinga tyluma, tuo tarpu dangiškųjų būtybių gausybė žvelgė žemyn į šitą iškilmingą ir šventą sceną—visatos Kūrėją, perduodantį dieviškosios žmogaus brolystės reikalus žmogiškojo proto vadovavimui.

3. Iššventinimo pamokslas

^{140:3.1 (1570.2)} Tada Jėzus prašneko, sakydamas: “Dabar, kada jūs esate manojo Tėvo karalystės ambasadoriai, šituo jūs tapote tokia žmonių klase, kuri yra atskira ir skirtinga nuo visų likusiųjų žmonių žemėje. Dabar jūs nebesate kaip žmonės tarp žmonių, bet esate kaip kitos ir dangiškosios šalies apšviesti piliečiai tarp neišmanančių šito tamsaus pasaulio tvarinių. Nebeužtenka, kad jūs gyventumėte taip, kaip gyvenote iki šitos valandos, bet nuo šiol jūs privalote gyventi kaip tie, kurie paragavo geresnio gyvenimo šlovės ir buvo atsiųsti atgal į žemę to naujojo ir geresniojo pasaulio Valdovo ambasadoriais. Iš mokytojo tikimasi daugiau negu iš mokinio; iš šeimininko reikalaujama daugiau negu iš tarno. Iš dangiškosios karalystės piliečių reikalaujama daugiau negu iš žemiškųjų valdų gyventojų. Kai kurie dalykai, kuriuos netrukus jums pasakysiu, gali pasirodyti griežti, bet jūs apsisprendėte man atstovauti pasaulyje net ir taip, kaip dabar aš atstovauju Tėvui; ir kaip mano agentai žemėje jūs būsite įsipareigoję laikytis tų mokymų ir įpročių, kurie atspindi mirtingojo gyvenimo erdvės pasauliuose manusius idealus ir kuriuos aš demonstruoju savo žemiškuoju gyvenimu apreikšdamas Tėvą, kuris yra danguje.

^{140:3.2 (1570.3)} “Aš siunčiu jus, kad skelbtumėte laisvę dvasiniams belaisviams, džiaugsmą tiems, kurie yra baimės vergystėje, ir kad gydytumėte sergančius sutinkmai su manojo Tėvo danguje

valia. Kada sutiksite prislėgtus mano vaikus, tada padrąsinkite juos, tardami:

140:3.3 (1570.4) “Tikrai laimingi yra vargšai dvasioje, nuolankieji, nes dangaus karalystės turtai priklauso jiems.

140:3.4 (1570.5) “Tikrai laimingi yra tie, kurie yra išalkę ir ištroškę teismo, nes jie tikrai bus pasotinti.

140:3.5 (1570.6) “Tikrai laimingi yra nuolankūs, nes jie paveldės žemę.

140:3.6 (1570.7) “Tikrai laimingi yra turintys tyrą širdį, nes jie tikrai pamatys Dievą.

140:3.7 (1570.8) “Ir net šitaip sakykite mano vaikams šiuos tolesnio dvasinio nuraminimo ir pažado žodžius:

140:3.8 (1570.9) “Tikrai laimingi yra tie, kurie gedi, nes jie tikrai bus paguosti. Tikrai laimingi yra tie, kurie verkia, nes jie tikrai gaus džiaugsmo dvasią.

140:3.9 (1570.10) “Tikrai laimingi yra gailestingieji, nes jiems tikrai bus parodytas gailestingumas.

140:3.10 (1570.11) “Tikrai laimingi yra taikdariai, nes jie tikrai bus vadinami Dievo sūnumis.

140:3.11 (1570.12) “Tikrai laimingi yra tie, kurie yra persekiojami už teisumą, nes dangaus karalystė yra būtent jų. Tikrai laimingi esate jūs, kada žmonės tikrai jus įžeidinėja ir kada jus persekioja ir kada jus visaip šmeižia. Džiūgaukite ir būkite nepaprastai laimingi, nes jums yra didis atpildas danguje.

140:3.12 (1570.13) “Mano sielos broliai, kuriuos aš siunčiu, jūs esate žemės druska, druska, kuri turi gelbėjimo skonį. Bet jeigu šitoji druska savo skonį yra praradusi, tai su kuo gi bus sūdoma? Nuo tos akimirkos ji bus niekam tikusi, tik išmesti ir būti trypiamai žmogaus kojų.

140:3.13 (1570.14) “Jūs esate pasaulio šviesa. Miesto, pastatyto ant kalvos, negalima paslėpti. Taip pat ir žmonės tikrai nedega žvakės ir nestato jos po gaubtu, bet ją įstato į žvakidę; ir ji šviečia visiems, kas yra namuose. Tegu ir jūsų šviesa prieš žmones šviečia taip, kad jie galėtų pamatyti jūsų gerus darbus ir kad jie imtų šlovinti jūsų Tėvą, kuris yra danguje.

140:3.14 (1571.1) “Aš išsiunčiu jus į pasaulį, kad atstovautumėte man ir veiktumėte kaip manojo Tėvo karalystės ambasadoriai, ir kada jūs išeisite skelbti gerųjų naujienų, tada pasitikėkite Tėvu, kurio žinianešiai esate. Nesipriešinkite neteisingumui prievarta; nepasitikėkite savo materialiu kūnu. Jeigu jūsų artimas sušers jums per dešinį skruostą, tada jam atgręžkite ir kitą skruostą. Būkite pasiruošę kęsti neteisingumą, o ne teistis tarpusavyje. Gėriu ir gailestingumu tarnaukite visiems, kurie kenčia ir vargsta.

140:3.15 (1571.2) “Aš sakau jums: Mylėkite savo priešus, darykite gerą tiems, kurie jūsų neapkenčia, laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir melskitės už tuos, kurie su jumis elgiasi žiauriai. Ir ką, jūsų manymu, žmonėms daryčiau aš, tą patį jiems darykite ir jūs.

140:3.16 (1571.3) “Jūsų Tėvas danguje yra toji priežastis, dėl kurios saulė šviečia tiek blogiems, tiek geriems žmonėms; lygiai taip pat jis siunčia lietų ant teisingųjų ir neteisingųjų. Jūs esate Dievo sūnūs; net ir dar daugiau, dabar jūs esate manojo Tėvo

karalystės ambasadoriai. Būkite gailestingi, net ir tokie, koks gailestingas yra Dievas, ir amžinojoje karalystės ateityje jūs būsite tobuli, net ir tokie, koks tobulas yra jūsų dangiškasis Tėvas.

140:3,17 (1571.4) “Jūs esate siunčiami žmones gelbėti, ne juos teisti. Savo žemiškojo gyvenimo pabaigoje, jūs visi tikėsitės gailestingumo; dėl to aš reikalauju iš jūsų, kad per visą savo mirtingojo gyvenimą gailestingumą rodytumėte visiems savo sielos broliams materialiam kūne. Nedarykite klaidos, mėgindami iš savo brolio akies ištraukti krislą, kai jūsų pačių akyje yra rąstas. Iš pradžių išėmę rąstą iš savo paties akies, jūs galėsite geriau matyti, kad ištrauktumėte krislą ir iš savo brolio akies.

140:3,18 (1571.5) “Aiškiai suvokite tiesą; gyvenkite teisų gyvenimą be baimės; ir tokiu būdu jūs tikrai būsite mano apaštalai ir manojo Tėvo ambasadoriai. Jūs esate girdėję sakant: ‘Jeigu aklas ves aklą, į duobę įkris abu.’ Jeigu jūs norite į karalystę vesti kitus, tai patys privalote gyventi gyvosios tiesos ryškioje šviesoje. Visuose karalystės reikaluose aš jus raginu demonstruoti teisingą samprotavimą ir gilią išmintį. Neduokite šunims to, kas yra šventa, taip pat savo perlų nemėtykite ir prieš kiaules, kad jos savo kojomis nesutryptų jūsų brangakmenių ir neatsisuktų draskyti jūsų.

140:3,19 (1571.6) “Aš perspēju jus dėl netikrų pranašų, kurie ateis pas jus avies kailyje, tuo tarpu savo viduje jie yra plėšrūs vilkai. Iš jų vaisių jūs tikrai atpažinsite juos. Argi žmonės skina vynuoges nuo erškėčių arba figas nuo dagių? Taigi, kiekvienas geras medis veda gerus vaisius, bet blogas medis neša blogą vaisių. Geras medis negali vesti blogo vaisiaus, ir blogas medis

taip pat negali duoti gero vaisiaus. Bet kokį medį, kuris neveda gerų vaisių, greitai iškerta ir įmeta į ugnį. Patekimą į dangaus karalystę nulemia būtent motyvas. Manasis Tėvas žiūri į žmonių širdis ir sprendžia pagal jų vidinius troškimus ir nuoširdžius ketinimus.

140:3.20 (1571.7) “Didžiąją karalystės teismo dieną, daugelis man sakys, ‘Argi mes nepranašavome tavo vardu ir argi tavo vardu nedarėme daugelio nuostabių darbų?’ Bet aš būsiu priverstas jiems pasakyti, ‘Aš jūsų niekada nepažinojau; pasitraukite nuo manęs tie, kurie esate netikri mokytojai.’ Bet kiekvienam, kuris išgirsta šitą reikalavimą ir nuoširdžiai vykdo savo užduotį, kad atstovautų man prieš žmones, net ir taip, kaip aš atstovavau savajam Tėvui prieš jus, tikrai bus plačiai atvertas įėjimas į manąją tarnystę ir į dangiškojo Tėvo karalystę.”

140:3.21 (1571.8) Niekada anksčiau apaštalai nebuvo girdėję Jėzaus šitaip kalbant, nes jis kalbėjo jiems kaip tas, kuris turi aukščiausiąją valdžią. Nuo kalno jie nusileido apie saulėlydį, bet nė vienas vyras nepateikė Jėzaui nė vieno klausimo.

4. Jūs esate žemės druska

140:4.1 (1572.1) Vadinamasis “Pamokslas ant Kalno” nėra Jėzaus evangelija. Jame iš tiesų yra daug naudingo pamokymo, bet tai buvo Jėzaus nurodymas dvylikai apaštalų išventinimo proga. Tai buvo Mokytojo asmeninė užduotis tiems, kurie turi eiti pamokslauti evangeliją ir trokšti atstovauti jam žmonių pasaulyje net ir taip, kaip jis taip išraiškingai ir tobulai atstovavo savajam Tėvui.

140:4.2 (1572.2) *“Jūs esate žemės druska, druska, kuri turi gelbėjimo skonį. Bet jeigu šitoji druska savo skonį yra praradusi, tai su kuo gi bus sūdoma? Nuo tos akimirkos ji bus niekam tikusi, tik išmesti ir būti trypiamai žmonių kojų.”*

140:4.3 (1572.3) Jėzaus laikais druska buvo brangi. Ji net buvo vartojama ir vietoje pinigų. Šiuolaikinis angliškas žodis “salary” (“atlyginimas”) yra kilęs iš druskos (“salt”). Druska maistą ne tik pasūdo, bet taip pat jį ir išsaugo. Kitus produktus ji paskanina, ir šitokiu būdu ji tarnauja, kada būna naudojama.

140:4.4 (1572.4) *“Jūs esate pasaulio šviesa. Miesto, pastatyto ant kalvos, negalima paslėpti. Taip pat ir žmonės tikrai nedega žvakės ir nestato jos po gaubtu, bet ją įstato į žvakidę; ir ji šviečia visiems, kas yra namuose. Tegu ir jūsų šviesa prieš žmones šviečia taip, kad jie galėtų pamatyti jūsų gerus darbus ir kad galėtų šlovinti jūsų Tėvą, kuris yra danguje.”*

140:4.5 (1572.5) Nors šviesa ir išsklaido tamsą, bet taip pat ji gali būti ir tokia “akinanti,” kad suglumintų ir sugniuždytų. Mus įspėja, kad savo šviesą skleistume *taip*, jog mūsų bičiulius ji vestų į naujus ir dieviškus išaukštinto gyvenimo kelius. Mūsų šviesa turi šviesti taip, kad neatkreiptų dėmesio į save pačią. Net ir kiekvieno profesiją galima panaudoti kaip veiksmingą “reflektorių” šitos gyvenimo šviesos paskleidimui.

140:4.6 (1572.6) Stiprus charakteris neatsiranda dėl to, jog *nesielgiama* blogai, bet jis atsiranda dėl to, kad realiai yra daromas gėris. Nesavanaudiškumas yra žmogiškojo didingumo ženklas. Aukščiausieji saviraiškos lygiai yra pasiekiami garbinimu ir tarnyste. Laimingą ir aktyvų žmogų skatina ne baimė elgtis blogai, bet didžiulis noras elgtis gerai.

140:4.7 (1572.7) *“Iš jų vaisių jūs tikrai atpažinsite juos.”* Asmenybė iš pagrindų yra nesikeičianti; tai, kas keičiasi—auga—yra moralinis charakteris. Šiuolaikinių religijų pagrindinė klaida yra jų negatyvizmas. Tą medį, kuris neveda vaisių, “iškerta ir įmeta į ugnį.” Moralinė vertybė negali atsirasti vien tik dėl represijos—paklusimo reikalavimui “Nedrįsk.” Religiniam gyvenimui baimė ir gėda yra neverti motyvai. Religija yra veiksminga tikrai tada, kada apreiškia Dievo tėvystę ir sustiprina žmonių brolystę.

140:4.8 (1572.8) Veiksmingą gyvenimo filosofiją formuoja kosminės įžvalgos ir žmogaus emocinių reakcijų į visuomeninę ir ekonominę aplinką visumos suvienijimas. Prisiminkite: Nors paveldėtų potraukių negalima modifikuoti fundamentaliai, bet emocinę reakciją į tokius potraukius pakeisti galima; todėl moralinę prigimtį galima keisti, charakterį galima pagerinti. Stipriame charakteryje emocinės reakcijos yra integruotos ir koordinuotos, ir šitaip yra sukurama suvienyta asmenybė. Nepakankamas suvienijimas silpnina moralią prigimtį ir sukelia nepasitenkinimą.

140:4.9 (1572.9) Be vertingo tikslo, gyvenimas tampa beprasmis ir nenaudingas, ir dėl to atsiranda didelis nepasitenkinimas. Jėzaus kalba, išventinant šiuos dvylika, sudaro pagrindinę gyvenimo filosofiją. Jėzus ragino savo pasekėjus naudoti patirtinį įtikėjimą. Jis įspėjo juos nepasikliauti vien tik intelektualiu sutikimu, patiklumu, ir pripažintu autoritetu.

140:4.10 (1573.1) Švietimas turėtų būti toks būdas, kaip sužinoti (atrasti) mūsų natūralių ir paveldėtų potraukių patenkinimo geresnius metodus, o iš šitų pagerintų emocinio pasitenkinimo būdų atsirandanti visuma yra laimė. Laimė mažai priklauso nuo

aplinkos, nors maloni aplinka didele dalimi gali prie jos prisidėti.

140:4.11 (1573.2) Kiekvienas mirtingasis iš tikrųjų nori būti puikus asmuo, būti tobulas, net ir toks tobulas, koks tobulas yra Tėvas danguje, ir toks pasiekimas yra įmanomas, nes galų gale “visata yra iš tikrųjų tėviška.”

5. Tėviška ir broliška meilė

140:5.1 (1573.3) Nuo Pamokslo ant Kalno iki kalbos per Paskutiniąją Vakarienę, Jėzus savo pasekėjus mokė, kad jie rodytų *tėvišką*, o ne *brolišką* meilę. Broliška meilė jūsų artimą mylėtų taip, kaip jūs mylite save patį, ir tai būtų tolygu “auksinės taisyklės” įgyvendinimui. Bet tėviška meilė reikalautų, kad savo bičiulius mirtinguosius jūs mylėtumėte taip, kaip jus myli Jėzus.

140:5.2 (1573.4) Jėzus žmoniją myli dualistine meile. Žemėje jis gyveno kaip dviguba asmenybė—žmogiškoji ir dieviškoji. Kaip Dievo Sūnus jis žmogų myli tėviška meile—jis yra žmogaus Kūrėjas, jo visatos Tėvas. Kaip Žmogaus Sūnus, Jėzus mirtinguosius myli kaip brolis—jis iš tikrųjų buvo žmogus tarp žmonių.

140:5.3 (1573.5) Jėzus nesitikėjo, kad jo pasekėjai pasieks neįmanomą broliškos meilės pasireiškimą, bet jis iš tiesų tikėjosi iš jų, kad jie taip stengsis būti panašūs į Dievą—būti tokie tobuli, net koks tobulas yra Dievas danguje—jog galėtų pradėti žiūrėti į žmogų taip, kaip Dievas žiūri į savo tvarinius, ir dėl to galėtų pamilti žmones taip, kaip juos myli Dievas—jog parodytų tėviškos meilės pradžią. Duodamas šituos patarimus dvylikai apaštalų, Jėzus stengėsi atskleisti šitą naują *tėviškos meilės*

sampratą tiek, kiek ji yra susieta su tam tikrais emociniais požiūriais, susijusiais su didelio skaičiaus visuomeninių prisiderinimų prie aplinkos įgyvendinimu.

140:5.4 (1573.6) Mokytojas, atkreipdamas dėmesį į keturis *įtikėjimo* požymius, šitą svarbią kalbą pradėjo kaip įžangą į vėliau pateiktas savo keturias transcendentines ir aukščiausias tėviškos meilės reakcijas kaip kontrastą tiesiog broliškos meilės apribojimams.

140:5.5 (1573.7) Iš pradžių jis kalbėjo apie tuos, kurie yra vargšai dvasioje, išalkę teisumo, nuolankūs, ir kurie turi tyrą širdį. Iš tokių dvasių suvokiančių mirtingųjų galima tikėtis, kad jie pasieks tokius dieviškojo nesavanaudiškumo lygius, jog galėtų pamėginti išreikšti tą stebinantį *tėviškos* meilės panaudojimą; kad net ir gedėdami jie turės galios tam, jog rodytų gailestingumą, skatintų ramybę, ir išvertų persekiojimus, ir per visas šitas išbandymų situacijas net ir nepatrauklią žmoniją mylėtų tėviška meile. Tėvo meilė gali pasiekti tokius atsidavimo lygius, kurie neišmatuojamai pranoksta brolio meilę.

140:5.6 (1573.8) Įtikėjimas į šituos palaimingus nurodymus ir meilę jiems stiprina moralų charakterį ir sukuria laimę. Baimė ir pyktis silpnina charakterį ir griaua laimę. Šitas svarbus pamokslas prasidėjo laimės gaida.

140:5.7 (1573.9) 1. “*Tikrai laimingi yra vargšai dvasioje—nuolankieji.*” Vaikui, laimė yra betarpiško trokštamo malonumo patenkinimas. Suaugęs nori pasėti savęs atsižadėjimo sėklas tam, kad vėliau nuimtų išaugusios laimės derlių. Jėzaus laikais ir nuo to meto iki šiol, laimė perdaug

dažnai buvo siejama su turto turėjimu. Pasakojime apie fariziejų ir mokesčių rinkėją, besimeldžiančius šventykloje, vienas jautėsi turtingas dvasioje—egoistiškas; kitas jautėsi “vargšas dvasioje”—nuolankus. Vienas buvo savimi patenkintas; kitas buvo supratingas ir ieškantis tiesos. Vargšai dvasioje ieško dvasinio turto tikslų—ieško Dievo. Ir tokiems tiesos ieškotojams nereikia laukti atlygio tolimoje ateityje; jiems atlyginama *dabar*. Jie dangaus karalystę suranda savo pačių širdyse, ir tokią laimę patiria *dabar*.

140:5.8 (1574.1) 2. ”*Tikrai laimingi yra tie, kurie yra išalkę ir ištroškę teisumo, nes jie tikrai bus pasotinti.*” Tikrai tie, kurie yra vargšai dvasioje, visą laiką bus išalkę teisumo. Tikrai nuolankūs ieško dieviškosios stiprybės ir trokšta dvasinės galios. Bet pavojingiausia sąmoningai įsitraukti į dvasinį pasninkavimą tam, kad pagerintum savo apetitą dvasiniams apdovanojimams. Fizinis pasninkavimas tampa pavojingas po keturių ar penkių dienų; pasninkaujantysis gali prarasti bet koki potraukį maistui. Ilgalaikis pasninkavimas, ar jis būtų fizinis ar dvasinis, turi polinkį sunaikinti alkį.

140:5.9 (1574.2) Patirtinis teisumas yra malonumas, o ne pareiga. Jėzaus teisumas yra dinamiška meilė—tėviška-broliška stipri meilė. Tai nėra negatyvus arba tu-nedrįsk pobūdžio teisumas. Kaip gi kas nors gali turėti alkį tam, kas yra negatyvu—kažkokiam “nedaryk”?

140:5.10 (1574.3) Nėra taip lengva išmokyti vaiko protą šitų dviejų pirmųjų palaimingų nurodymų, bet subrendęs protas jų reikšmę turėtų suvokti.

140:5.11 (1574.4) 3. *“Tikrai laimingi yra nuolankūs, nes jie paveldės žemę.”* Tikras nuolankumas neturi sąsajos su baime. Vietoje šito, tai yra žmogaus, bendraujančio su Dievu, požiūris—*“Tebūnie tavoji valia.”* Jį sudaro kantrybė ir ištvermė ir motyvuoja nepalaužiamas įtikėjimas į paklūstančią įstatymui ir draugišką visatą. Jis nugali visas viliones sukilti prieš dieviškąjį vadovavimą. Jėzus buvo idealiai nuolankus Urantijos žmogus, ir jis paveldėjo milžinišką visatą.

140:5.12 (1574.5) 4. *“Tikrai laimingi yra turintys tyrą širdį, nes jie tikrai pamatys Dievą.”* Dvasinis tyrumas nėra negatyvi savybė, išskyrus tiktai tai, kad jis neturi įtarumo ir keršto. Aptardamas tyrumą, Jėzus neketino nagrinėti išskirtinai žmogiškojo lytinio požiūrio. Jis daugiau turėjo mintyje tą įtikėjimą, kurį žmogus turėtų jausti savo bičiuliui žmogui; tą įtikėjimą, kurį jaučia vienas iš tėvų savo vaikui, ir kuris įgalina jį mylėti savo bičiulius net ir taip, kaip juos mylėtų tėvas. Tėvo meilei nereikia lepinimo, ir ji netoleruoja blogio, bet visada ji yra anticiniška. Tėviška meilė turi savo vienintelį tikslą, ir ji visada ieško to, kas žmoguje yra geriausia; tai yra tikrojo tėvo požiūris.

140:5.13 (1574.6) Matyti Dievą—įtikėjimu—reiškia įgauti tikrą dvasinę įžvalgą. O dvasinė įžvalga sustiprina Derintojo vadovavimą, ir visa tai galiausiai padidina Dievo-sąmonę. Ir kada jūs pažįstate Tėvą, tada jums yra patvirtinamas dieviškosios sūnystės užtikrinimas, ir jūs galite vis labiau mylėti kiekvieną iš savo brolių materialame kūne, ne tiktai kaip brolis—broliška meile—bet taip pat ir kaip tėvas—stipria tėviška meile.

140:5.14 (1574.7) Šitą patarimą lengvai įsisavina net ir vaikas. Vaikai yra natūraliai patiklūs, ir tėvai turėtų pasirinkti tuo, kad šito paprasto įtikėjimo jie neprarastų. Bendraudami su vaikais, venkite bet kokios apgaulės ir susilaikykite nuo to, kas sukeltų įtarumą. Išmintingai padėkite jiems pasirinkti savo herojus ir išsirinkti savo gyvenimo veiklą.

140:5.15 (1574.8) Ir tada Jėzus savo pasekėjus mokė toliau, kaip įgyvendinti visos žmogiškosios kovos pagrindinį tikslą—tobulumą—net ir dieviškąjį pasiekimą. Visada jis patardavo jiems: “Būkite tobuli, net ir tokie, koks tobulas yra jūsų Tėvas danguje.” Jis tiems dvylikai nenurodė, kad jie savo artimą mylėtų taip, kaip jie myli patys save. Tai būtų buvęs vertingas pasiekimas; tai būtų parodę broliškos meilės pasiekimą. Vietoje šito jis savo apaštalams patarė, kad jie mylėtų žmones taip, kaip juos myli jis—mylėti *tėviška*, o taip pat ir broliška stipria meile. Ir tą jis pailiustravo, pabrėždamas tėviškos meilės keturias aukščiausias reakcijas:

140:5.16 (1575.1) 1. “*Tikrai laimingi yra tie, kurie gedi, nes jie tikrai bus paguosti.*” Vadinamasis blaivus protas arba tai, kas yra geriausia logikoje, niekada nesiūlytų, jog laimę galima kildinti iš gedulo. Bet Jėzus neturėjo omeny išorinio arba demonstratyvaus gedėjimo. Jis darė aliuziją į minkštaširdiškumo emocinį požiūrį. Daroma didžiulė klaida, kada berniukai ir jaunuoliai yra mokomi, jog rodyti švelnumą arba kitaip išreikšti emocionalų jausmą arba fizinę kančią yra nevyriška. Užuojauta yra tiek vyro, tiek moters vertinga savybė. Nebūtina būti beširdžiam, norint būti vyriškam. Taip ugdyti drąsius vyrus yra ydingas kelias. Didingieji pasaulio vyrai nebijojo gedėti. Mozė, gedėtojas, buvo didingesnis

žmogus tiek už Samsoną, tiek už Galijotą. Mozė buvo nuostabus vadas, bet taip pat jis buvo ir nuolankus vyras. Jautrumas ir reagavimas į žmogaus reikmes sukuria tikrą ir tvirtą laimę, tuo tarpu tokie gerumo požiūriai apsaugo sielą nuo pykčio, neapykantos, ir įtarumo griauinančių poveikių.

^{140:5.17 (1575.2)} 2. *“Tikrai laimingi yra gailestingieji, nes jiems tikrai bus parodytas gailestingumas.”* Gailestingumas čia reiškia pačios tikriausios draugystės—kupino meilės gėrio—aukštį, gylį, ir plotį. Kartais gailestingumas gali būti pasyvus, bet čia jis yra aktyvus ir dinamiškas—aukščiausio laipsnio tėviškumas. Mylintis tėvas patiria nedaug sunkumo atleisdamas savo vaikui, net ir daug kartų. Ir nesugadintas vaikas jaučia natūralų troškimą palengvinti kentėjimą. Vaikai paprastai yra geri ir užjaučia, kada yra pakankamai paūgėję, kad įvertintų realias sąlygas.

^{140:5.18 (1575.3)} 3. *“Tikrai laimingi yra taikdariai, nes jie tikrai bus vadinami Dievo sūnumis.”* Jėzaus besiklausantieji troško karinio išsilaisvinimo, o ne taikdarių. Bet Jėzaus ramybė nėra pacifistinio ar negatyvaus pobūdžio. Išbandymų ir persekiojimų akivaizdoje jis sakė: “Savąją ramybę aš palieku jums.” “Tegu nebūna jūsų širdis sunerimusi, taip pat tegu ji nebijo.” Būtent tokia ramybė užkerta kelią naikinantiems konfliktams. Asmeninė ramybė asmenybę integruoja. Visuomeninė ramybė užkerta kelią baimei, gobšumui, ir pykčiui. Politinė ramybė užkerta kelią rasiniam antagonizmui, nacionaliniam įtarumui, ir karui. Ramybės įgyvendinimas yra vaistas nuo nepasitikėjimo ir įtarumo.

^{140:5.19 (1575.4)} Vaikus galima lengvai išmokinti, kad veiktų kaip taikdariai. Jiems patinka veikti kartu kaip komandai; jie mėgsta

žaisti drauge. Kitu metu Mokytojas sakė: “Kas savąją gyvybę išsaugos, tas ją tikrai praras, tačiau, kas savąją gyvybę praras, tas ją tikrai suras.”

140:5.20 (1575.5) 4. *“Tikrai laimingi yra tie, kurie yra persekiojami už teisumą, nes dangaus karalystė yra būtent jų. Tikrai laimingi esate jūs, kada žmonės jus tikrai įžeidinėja ir kada jus persekioja ir kada jus visaip šmeižia. Džiūgaukite ir būkite nepaprastai laimingi, nes jums yra didis atpildas danguje.”*

140:5.21 (1575.6) Taip dažnai iš tiesų po ramybės ateina persekiojimai. Bet jauni žmonės ir drąsūs suaugusieji niekada nesikrato sunkumų ar pavojaus. “Žmogus neturi didingesnės meilės kaip savąją gyvybę paaukoti už savo draugus.” Ir tėviška meilė gali lengvai padaryti visus šituos dalykus—dalykus, kuriuos broliška meilė vargu ar galėtų aprėpti. Ir galutinis persekiojimo derlius visada buvo pažanga.

140:5.22 (1575.7) Vaikai visada atsiliepia į drąsos iššūkį. Jaunimas visą laiką nori “pademonstruoti drąsą.” Ir kiekvienas vaikas turėtų nuo mažens mokytis, kaip pasiaukoti.

140:5.23 (1575.8) Ir tokiu būdu yra atskleista, jog Pamokslo ant Kalno palaimingi nurodymai remiasi įtikėjimu ir meile, o ne įstatymu—etika ir pareiga.

140:5.24 (1575.9) Tėviška meilė patiria palaimą, kad atsako gėriu į blogį—daro gėrį atsimokėdama už neteisingumą.

6. Įšventinimo vakaras

140:6.1 (1576.1) Sekmadienio vakarą, pasiekę Zabediejaus namus po to, kada nusileido nuo kalnų, esančių į šiaurę nuo Kapernaumo,

Jėzus ir šie dvylika kukliai pavakarieniavo. Po šito, tuo metu, kada Jėzus vaikštinėjo palei pakrantę, šie dvylika šnekėjosi tarpusavyje. Po trumpo pasitarimo, tuo metu, kada dvyniai įkūrė nedidelį laužą, kad pasišildytų ir kad būtų daugiau šviesos, Andriejus išėjo surasti Jėzaus, o kada jį pasivijo, tada tarė: “Mokytojai, mano sielos broliai negali suvokti to, ką tu pasakei apie karalystę. Mes nesijaučiame gebantys pradėti šitą darbą, kol tu nesuteiksi mums tolimesnių pamokymų. Aš atėjau, kad paparašyčiau tavęs prisijungti prie mūsų sode ir padėti mums suprasti tavųjų žodžių prasmę.” Ir Jėzus nuėjo su Andriejumi susitikti su apaštalais.

140:6.2 (1576.2) Kada jis atėjo į sodą, tada surinko apaštalus aplink save ir mokė juos toliau, sakydamas: “Jums sunku suvokti mano žinią, nes naują mokymą norite kurti tiesiai ant to, kas yra sena, bet aš pareiškiu, kad jūs turite gimti iš naujo. Jūs turite viską pradėti iš naujo kaip maži vaikai ir norėti pasitikėti mano mokymu ir tikėti į Dievą. Naujoji karalystės evangelija negali būti sukurta, kad derintųsi su tuo, kas yra. Jūs laikotės klaidingų sampratų apie Žmogaus Sūnų ir jo misiją žemėje. Bet nedarykite klaidos manydami, jog aš atėjau tam, kad pašalinčiau įstatymą ir pranašus; aš neatėjau griauti, bet atėjau suteikti pasitenkinimą, išplėsti ir apšviesti. Aš atėjau ne tam, kad pažeisčiau įstatymą, bet vietoje šito aš atėjau tam, kad šituos naujus įsakymus įrašyčiau jūsų širdyse.

140:6.3 (1576.3) “Aš reikalauju iš jūsų tokio teisumo, kuris pranoksta teisumą tų, kurie stengiasi įgauti Tėvo palankumą išmaldos davimu, malda, ir pasninkavimu. Jeigu jūs tikrai norite įeiti į karalystę, tuomet jūs turite turėti tokį teisumą, kurį sudaro

meilė, gailestingumas, ir tiesa—tas nuoširdus troškimas vykdyti manojų Tėvo danguje valią.”

140:6.4 (1576.4) Tada tarė Simonas Petras: “Mokytojai, jeigu tu turi naują įsakymą, tai mes norėtume jį išgirsti. Apreikšk mums naująjį kelią.” Jėzus atsakė Petriui: “Jūs esate girdėję sakant tuos, kurie moko įstatymo: ‘Nežudyk; tas, kuris nužudys, bus teisiamas.’ Bet aš žiūriu, kas yra už to veiksmo, kad atskleisčiau motyvą. Aš pareiškiu jums, jog kiekvienam, kuris pyksta ant savo brolio, gresia pasmerkimas. Tam, kuris savo širdyje puoselėja neapykantą ir mintyse rengia kerštą, gresia teismas. Apie savo bičiulius jūs turite spręsti pagal jų darbus; Tėvas danguje sprendžia pagal ketinimą.

140:6.5 (1576.5) “Jūs esate girdėję įstatymo mokytojus sakant, “Nesvetimauk.” Bet aš jums sakau, jog kiekvienas vyras, kuris žiūri į moterį turėdamas ketinimą patenkinti geidulį, jau svetimauja su ja savo širdyje. Jūs galite spręsti apie žmones tikrai iš jų veiksmų, bet manasis Tėvas žvelgia į savo vaikų širdis, ir juos teisia gailestingai sutinkamai su jų ketinimais ir tikraisiais troškimais.”

140:6.6 (1576.6) Jėzus ketino toliau aptarti kitus įsakymus, kada Jokūbas Zabediejus nutraukė jį, paklausdamas: “Mokytojai, ko mums žmones mokyti dėl skyrybų? Ar mes turime leisti vyrui skirtis su savo žmona, kaip buvo nurodęs Mozė?” Ir kada Jėzus išgirdo šitą klausimą, tada jis paaiškino: “Aš neatėjau tam, kad kurčiau įstatymus, bet atėjau tam, kad apšviesčiau. Aš atėjau ne tam, kad reformuočiau šito pasaulio karalystes, bet vietoje šito, kad įkurčiau dangaus karalystę. Tai nėra Tėvo valia, kad aš pasiduočiau pagundai mokyti jus valdymo, prekybos, ar visuomeninio elgesio taisyklių, kurios, nors gali būti ir geros

šiam laikui, bus visiškai netinkamos kito amžiaus visuomenei. Aš esu žemėje vien tiktai tam, kad žmogaus protą paguosčiau, jo dvasią išvaduočiau, ir jo sielą išgelbėčiau. Bet aš tikrai pasakysiu, kas susiję su šituo skyrybų klausimu, jog, nors Mozė ir palankiai žvelgė į tokius dalykus, visiškai ne taip buvo Adomo laikais ir Sode.”

140:6.7 (1577.1) Po to, kada apaštalai šiek tiek pasišnekėjo tarpusavyje, Jėzus tęsė toliau: “Visada jūs turite suvokti bet kokio mirtingojo elgesio du požiūrius—žmogiškąjį ir dieviškąjį; materialaus kūno kelius ir dvasios kelią; laiko įvertinimą ir amžinybės požiūrį.” Ir nors šie dvylika nesugebėjo suprasti visko, ko jis juos mokė, bet šitas mokymas jiems iš tikrųjų padėjo.

140:6.8 (1577.2) Ir tada Jėzus pasakė: “Bet ties mano mokymu jūs suklupsite, nes esate linkę manąją žinią aiškinti tiesiogine prasme; jums sunku suvokti mano mokymo dvasią. Vėl jūs turite prisiminti, jog esate mano žinianešiai, jūs esate įpareigoti gyventi savąjį gyvenimą taip, kaip aš dvasioje gyvenau savąjį gyvenimą. Jūs esate mano asmeniniai atstovai; bet nedarykite klaidos tikėdamiesi, jog visi žmonės visais atvejais gyvens lygiai taip, kaip gyvenate jūs. Taip pat jūs turite prisiminti, jog aš turiu avių ir ne iš šitos kaimenės, ir kad aš esu įsipareigojęs taip pat ir joms tuo, jog turiu parodyti pavyzdį, kaip vykdyti Dievo valią gyvenant mirtingojo prigimtį gyvenimą.”

140:6.9 (1577.3) Tada klausimą pateikė Natanielius: “Mokytojai, ar mes nesuteiksime vietos teisingumui? Mozės įstatymas sako, ‘Akis už akį, ir dantis už dantį.’ Ką sakysime mes?” Ir Jėzus atsakė: “Jūs tikrai atsilyginsite gėriu už blogį. Mano žinianešiai neturi konfliktuoti su žmonėmis, bet turi būti geri su visais.

Veiksmas už veiksmą tikrai nebus jūsų taisyklė. Tokius įstatymus gali turėti žmonių valdovai, bet ne šitaip yra karalystėje; jūsų sprendimus visada nulems gailestingumas, o jūsų elgesys remsis meile. Ir jeigu šitie žodžiai yra sunkūs, tai jūs galite net ir dabar grįžti atgal. Jeigu jums apaštalystės reikalavimai yra per sunkūs, tai jūs galite grįžti į mažiau griežtus mokinytės takus.”

140:6.10 (1577.4) Išgirdę tokius pritrenkiančius žodžius, apaštalai trumpam pasitraukė į šalį, bet netrukus jie sugrįžo, ir Petras tarė: “Mokytojai, mes eisime toliau su tavimi; nė vienas iš mūsų nenori nusigręžti. Mes esame visiškai pasirengę užmokėti papildomą kainą; mes išgersime tą taurę. Mes norime būti apaštalai, o ne tik mokiniai.”

140:6.11 (1577.5) Kada Jėzus tai išgirdo, tada jis tarė: “Tuomet, su noru imkitės savo pareigų ir eikite su manimi. Savo gerus darbus darykite slapta; kada duosite išmaldą, neleiskite, kad kairioji ranka žinotų, ką daro dešinioji. Ir kada melsitės, tada pasitraukite nuošaliai ir nevartokite tuščių kartojimų ir beprasmių frazių. Visada prisiminkite, jog Tėvas žino, ko jums reikia, net ir prieš tai, kada jūs paprašote jo. Ir nepasninkaukite su liūdna veido išraiška, kurią matytų žmonės. Kaip mano pasirinkti apaštalai, dabar atsiskyrę nuo kitų žmonių, kad tarnautumėte karalystei, nekraukite sau turtų žemėje, bet savo nesavanaudišku tarnavimu kraukite sau turtus danguje, nes ten, kur yra jūsų turtai, ten bus ir jūsų širdis.

140:6.12 (1577.6) “Kūno lempa yra akys; todėl, jeigu jūsų akys yra dosnios, tada ir visas jūsų kūnas bus pilnas šviesos. Bet, jeigu jūsų akys yra savanaudiškos, tada ir visas jūsų kūnas bus

užpildytas tamsos. Jeigu visa toji šviesa, kuri yra jūsų viduje, yra atsukta į tamsą, kokia didžiulė yra toji tamsa.”

140:6.13 (1577.7) Ir tada Tomas paklausė Jėzaus, ar jiems “toliau viskuo dalintis bendrai.” Mokytojas atsakė: “Taip, mano sielos broliai, aš norėčiau, kad mes gyventume drauge kaip viena supratinga šeima. Jums yra patikėtas didis darbas, ir aš trokštu jūsų nesuskaidytos tarnystės. Jūs žinote, jog buvo gerai pasakyta: ‘Nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeimininkams.’ Jūs negalite nuoširdžiai garbinti Dievą ir tuo pačiu metu iš visos širdies tarnauti mamonai. Dabar visiškai atsidavę karalystės darbui, atsikratykite nerimo dėl savo gyvenimo; dar mažiau nerimaukite dėl to, ką valgysite arba ką gersite; nejauskite nerimo dėl savo kūno, dėl to, kokius drabužius dėvėsite. Jau jūs sužinojote, kad norinčios dirbti rankos ir nuoširdžios širdys nebus alkanos. Ir dabar, kada jūs rengiatės paskirti visą savo energiją karalystės darbui, būkite tikri, jog Tėvas žinos apie jūsų poreikius. Pirmiausia ieškokite Dievo karalystės, o kada būsite suradę įėjimą į ją, tada visa, ko jums reikia, tikrai bus jums pridėta. Dėl to, nebūkite be reikalo susirūpinę dėl rytojaus. Užtenka pasirūpinti tuo, ko reikia šiai dienai.”

140:6.14 (1578.1) Kada Jėzus pamatė, kad jie yra nusiteikę nemiegoti visą naktį ir klausinėti jį, tada jis tarė: “Mano sielos broliai, jūs esate žemės indai; jums geriausia eiti poilsio, kad būtumėte pasirengę rytojaus darbui.” Bet miegas nemerkė jų akių. Petras surizikavo paprašyti Mokytojo, “Aš noriu tik truputį asmeniškai su tavimi pasikalbėti. Ne tai, kad aš turėčiau paslapčių nuo savo sielos brolių, bet manoji dvasia yra sunerimusi, ir jeigu, galbūt, aš nusipelnčiau priekaišto iš savo

Mokytojo, tai geriau tą ištverčiau, būdamas vienas su tavimi.” Ir Jėzus tarė, “Eik su manimi, Petrai,”—pirmas eidamas link namo. Kada Petras sugrįžo po pašnekesio su savo Mokytoju daug linksmesnis ir smarkai padrąsintas, tada Jokūbas nusprendė nueiti pasikalbėti su Jėzumi. Ir taip per ryto ankstyvąsias valandas kiti apaštalai ėjo po vieną pasišnekėti su Mokytoju. Kada jie visi buvo asmeniškai pasitarę su juo, išskyrus dvynius, kurie miegojo, tada Andriejus nuėjo pas Jėzų ir pasakė: “Mokytojau, dvyniai užmigo sode prie laužo; ar man juos pažadinti, kad paklausčiau, ar jie taip pat šnekės su tavimi?” Ir Jėzus šypsodamasis atsakė Andriejui: “Jie gerai daro— netrikdyk jų.” Ir dabar naktis jau traukėsi, brėško kitos dienos šviesa.

7. Savaitė po išventinimo

^{140:7.1 (1578.2)} Po kelių valandų miego, kada šie dvylika buvo surinkti vėlyviems pusryčiams su Jėzumi, tada jis tarė: “Dabar jūs privalote pradėti savo darbą, pamokslaudami gerąsias naujienas ir mokydami tikinčiuosius. Pasiruoškite eiti į Jeruzalę.” Po to, kada pašnekėjo Jėzus, tada Tomas sukaupė savo drąsą, kad pasakytų: “Aš žinau, Mokytojau, kad dabar mes turėtume būti pasiruošę savo darbą pradėti, bet bijau, kad dar nesame pajėgūs įvykdyti šitą didingą užduotį. Ar nesutiktum su mumis pasilikti čia tik kelioms dienoms prieš tai, kada mes pradėsime karalystės darbą?” Ir kada Jėzus pamatė, jog šita pati baimė yra apėmusi visus apaštalus, tada jis pasakė: “Bus taip, kaip jūs prašote; mes pasiliksime čia per Sabato dieną.”

^{140:7.2 (1578.3)} Savaičių savaitėmis nuoširdžių tiesos ieškotojų nedidelės grupės, kartu su smalsiais žiūrovais, ateidavo į

Betsaidą, kad pamatytų Jėzų. Jau po apylinkes apie jį buvo pasklidęs žodis; besidominčios grupės atvykdavo iš tokių tolimų miestų, kaip Tyras, Sidonas, Damaskas, Cezarėja, ir Jeruzalė. Iki tol, Jėzus buvo pats susitikęs su šitais žmonėmis ir mokęs juos apie karalystę, bet dabar Mokytojas šitą darbą perdavė šitiems dvylikai. Andriejus parinkdavo vieną iš apaštalų ir paskirdavo jį atvykėlių grupei, o kartais šituo buvo užsiėmę visi dvylika.

140:7.3 (1578.4) Jie dirbo dvi dienas, mokino dienos metu ir tarpusavyje aptarinėjo iki pat vėlyvos nakties. Trečiąją dieną Jėzus bendravo su Zabediejumi ir Salomėja, tuo tarpu savo apaštalus jis išsiunte “pažvejoti, pasistengti pakeisti aplinką, arba galbūt aplankyti savo šeimas.” Ketvirtadienį jie sugrįžo tęsti mokymo dar tris dienas.

140:7.4 (1578.5) Per šitą repetavimo savaitę, Jėzus daug kartų savo apaštalams kartojo du didžiuosius savosios misijos žemėje po pakrikštijimo motyvus:

140:7.5 (1578.6) 1. Apreikšti Tėvą žmogui.

140:7.6 (1578.7) 2. Vesti žmones į tai, kad jie sąmoningai suvoktų, kad jie yra sūnūs—įtikėjimu suvokti, kad jie yra Paties Aukštojo vaikai.

140:7.7 (1579.1) Šito įvairaus patyrimo viena savaitė šiems dvylikai buvo labai naudinga; kai kas ėmė net ir per daug savimi pasitikėti. Per paskutinįjį pasitarimą, naktį po Sabato, Petras ir Jokūbas priėjo prie Jėzaus, sakydami: “Mes esame pasiruošę—leisk mums eiti pirmyn, kad paimtume karalystę.” Į tai Jėzus

atsakė: “Tegu jūsų išmintis prilygsta jūsų uolumui, o jūsų drąsa tegu atperka jūsų neišmanymą.”

140:7.8 (1579.2) Nors apaštalams didelė dalis iš jo mokymo buvo nesuprantama, bet jie suvokė jo nuostabaus gyvenimo, kurį jis gyveno drauge su jais, prasmę.

8. Ketvirtadienio popietę prie ežero

140:8.1 (1579.3) Jėzus gerai žinojo, kad apaštalai jo mokymus įsisavina ne iki galo. Jis nusprendė kažkiek specialaus mokymo suteikti Petru, Jokūbui, ir Jonui, tikėdamasis, kad jie sugebės paaiškinti savo partneriams, kad jų idėjos būtų aiškesnės. Jis matė, kad, nors šitie dvylika idėjos apie dvasinę karalystę kai kuriuos aspektus ir supranta, bet vis tiek jie atkakliai stengiasi šitiems naujiems dvasiniams mokymams suteikti savo senas ir giliai įsišaknijusias sampratas tiesiogine prasme apie dangaus karalystę kaip Dovydo sosto atgaivinimą ir Izraelio kaip pasaulinės valdžios žemėje atkūrimą. Dėl to, ketvirtadienio popietę Jėzus išplaukė valtyje su Petru, Jokūbu, ir Jonu, kad aptartų karalystės reikalus. Tai buvo keturių valandų mokomasis pasitarimas, aprėpęs dešimtis klausimų ir atsakymų, ir naudingiausiai jis gali būti pateiktas šitame dokumente, pertvarkius santrauką apie šią svarbią popietę, kaip ją kitą rytą Simonas Petras perdavė savo broliui Andriejui:

140:8.2 (1579.4) 1. *Tėvo valios vykdymas.* Jėzaus mokymas pasitikėti dangiškojo Tėvo globa iš viršaus nėra aklas ir pasyvus fatalizmas. Jis pacitavo, tą popietę, pritardamas senam hebrajų posakiui: “Kas nedirba, tas nevalgo.” Jis nurodė, kad jo patyrimas yra jo paties mokymų pakankamas komentaras. Jo priesakai dėl pasitikėjimo Tėvu neturi būti vertinami pagal

dabartinių laikų arba bet kurių kitų amžių visuomenines ir ekonomines sąlygas. Jo mokymas aprėpia idealius principus, kaip šalia Dievo gyventi visais amžiais ir visuose pasauliuose.

140:8.3 (1579.5) Jėzus šiems trims išaiškino skirtumą tarp tų reikalavimų, kurie yra keliami apaštalams ir mokiniams. Ir net tuomet jis nedraudė šiems dvylikai pasinaudoti atsargumu ir įžvalga. Jis pasisakė ne prieš išankstinį apmąstymą, bet prieš susirūpinimą, nerimą. Jis mokė aktyvaus ir budraus atsidavimo Dievo valiai. Atsakydamas į daugelį jų klausimų, susijusių su kuklumu ir taupumu, jis tiesiog atkreipė dėmesį į savo kaip dailidės, valčių meistro, ir žvejo gyvenimą, ir į tai, kaip rūpestingai jis organizavo šitą dvyliktuką. Jis stengėsi paaiškinti, jog nereikia pasaulio laikyti priešu; jog gyvenimo aplinkybės sudaro dieviškąją tvarką, veikiančią kartu su Dievo vaikais.

140:8.4 (1579.6) Jėzui buvo labai sunku pasiekti, kad jie suprastų jo asmeninio nesipriešinimo praktiką. Jis absoliučiai atsisakė gintis, ir apaštalams atrodė, kad jis būtų patenkintas, jeigu ir jie elgtųsi lygiai taip pat. Jis mokė juos nesipriešinti blogiui, nekovoti prieš neteisingumą ar įžeidinėjimą, bet jis nemokė pasyvaus pakantumo nuodėmei. Ir šitą popietę jis leido aiškiai suprasti, kad jis pritaria blogadarių ir nusikaltėlių visuomeniniam nubaudimui, ir kad pilietinė vyriausybė kartais turi panaudoti jėgą tam, jog palaikytų visuomeninę tvarką ir įgyvendintų teisingumą.

140:8.5 (1579.7) Jis savo mokinius nuolat įspėdavo, kad jie nesinaudotų bloga *keršto* praktika, jis nedarė jokių nuolaidų kerštui, tai minčiai atsiskaityti. Jis pasmerkė pykčio nešiojimą užantyje. Jis atmetė mintį akis už akį ir dantis už dantį. Jis

visiškai nepritarė privataus ir asmeninio keršto sampratai, šituos dalykus priskirdamas pilietinei vyriausybei, iš vienos pusės, ir Dievo teismui, iš kitos pusės. Jis šiems trims paaiškino, kad jo mokymai yra taikomi *individui*, ne valstybei. Iki to meto savo mokymus, susijusius su šitais dalykais, jis apibendrino taip:

140:8.6 (1580.1) Mylėkite savo priešus—prisiminkite moralinius žmogiškosios brolystės reikalavimus.

140:8.7 (1580.2) Blogio bergždumas: Blogio negalima ištaisyti kerštu. Nepadarykite šios klaidos ir nekovokite prieš blogį jo paties ginklais.

140:8.8 (1580.3) Turėkite įtikėjimą—tvirtą tikėjimą, kad galiausiai triumfos dieviškasis teisingumas ir amžinasis gėris.

140:8.9 (1580.4) 2. *Politinis požiūris*. Jis savo apaštalus įspėjo, kad jie būtų atsargūs savo pastabomis apie tuomet egzistavusius įtemptus santykius tarp žydų tautos ir romėnų vyriausybės; jis uždraudė jiems kokių nors būdu veltis į šitas problemas. Jis visada rūpestingai vengė savo priešų politinių spąstų, visą laiką atsakydamas: "Atiduokite Cezariui tai, kas priklauso Cezariui, o Dievui atiduokite tai, kas priklauso Dievui." Jis neleido sau, kad jo dėmesys būtų atitrauktas nuo jo misijos sukurti naują išgelbėjimo kelią; jis neleido sau, kad dėmesys nukryptų į ką nors kitą. Savo asmeniniame gyvenime jis visada deramai laikėsi visų pilietinių įstatymų ir taisyklių; mokydamas viešai jis niekada neaptarinėjo pilietinės, visuomeninės ir ekonominės sferų. Šiems trims apaštalams jis sakė, kad jis rūpinasi tiktai žmogaus vidinio ir asmeninio dvasinio gyvenimo principais.

140:8.10 (1580.5) Dėl to, Jėzus nebuvo politinis reformatorius. Jis neatėjo tam, kad pasaulį pertvarkytų; net jeigu jis tą ir būtų padaręs, tai tą pertvarką būtų buvę galima pritaikyti tik tai tuo metu ir toje kartoje. Nepaisant šito, jis iš tikrųjų žmogui parodė geriausią kelią, kaip gyventi, ir nė viena karta nėra išlaisvinta nuo to darbo, kad atrastų, kaip Jėzaus gyvenimą geriausiai pritaikyti prie savo pačios problemų. Bet niekada nedarykite klaidos ir nesutapatinkite Jėzaus mokymų su kokia nors politine ar ekonomine teorija, su kokia nors visuomenine ar gamybine sistema.

140:8.11 (1580.6) 3. *Visuomeninis požiūris.* Žydų rabinai jau seniai diskutavo tokiu klausimu: kas yra mano artimas? Jėzus atėjo, pateikdamas aktyvaus ir spontaniško gėrio idėją, žmogaus meilę žmonėms bičiuliams tokią nuoširdžią, kad ji išplėtė šitą artimumą, aprėpdama visą pasaulį, šituo padarydama artimais visus žmones. Bet ir visa tai turint omenyje, Jėzus domėjosi tik tai individu, ne mase. Jėzus nebuvo sociologas, bet jis iš tiesų daug dirbo, kad sunaikintų savanaudiško atsiskyrimo visas formas. Jis mokė tyros užuojautos, gailesčio. Nebadono Mykolas yra toks Sūnus, kuriame vyrauja gailestingumas; užuojauta yra pati jo prigimtis.

140:8.12 (1580.7) Mokytojas nesakė, jog žmonės niekada neturėtų kviesti savo draugų iškilmingų pietų, bet jis tikrai sakė, kad jo pasekėjai turi rengti pobūvius neturtingiesiems ir nuskriaustiesiems. Jėzus turėjo tvirtą teisingumo jausmą, bet jį visada sušvelnindavo gailestingumas. Jis nemokė savo apaštalų, kad prie jų turėtų prikibti visuomenės parazitai ar profesionalūs išmaldos prašinėtojai. Arčiausiai prie

sociologinio pareiškimo jis priartėdavo sakydamas: “Neteiskite, idant neteistų jūsų.”

140:8.13 (1580.8) Jis išaiškino, kad aklas gėris gali būti daugelio visuomeninių blogybių priežastis. Kitą dieną Jėzus konkrečiai nurodė Judui, kad jokių apaštališkųjų pinigų nedalintų išmaldei, išskyrus tuos atvejus, kada paprašys jis pats arba kurie nors du apaštalai drauge. Visuose šituose reikaluose Jėzus visuomet sakydavo: “Būkite išmintingi kaip gyvatės, bet taikūs kaip balandžiai.” Atrodė, kad jo pagrindinis tikslas visose visuomeninėse situacijose buvo mokyti kantrybės, pakantumo, ir atleidimo.

140:8.14 (1581.1) Šeima užėmė Jėzaus gyvenimo filosofijos patį centrą—čia ir ateityje. Jis savo mokymus apie Dievą grindė šeima, tuo pačiu jis stengėsi ištaisyti žydų polinkį per daug gerbti protėvius. Šeimyninį gyvenimą jis iškėlė kaip aukščiausią žmogiškąją pareigą, bet aiškiai pareiškė, jog šeimos santykiai neturi trukdyti religinėms pareigoms. Jis atkreipė dėmesį į tą faktą, kad šeima yra žemiškasis institutas; kad po mirties ji neišlieka. Jėzus nedvejodamas savo šeimos atsisakė, kada šeimos veiksmai prieštaravo Tėvo valiai. Jis mokė naujos ir platesnės žmogaus brolystės—Dievo sūnų. Jėzaus laikais požiūris į skyrybas Palestinoje ir visoje Romos imperijoje buvo liberalus. Jis atkakliai atsisakydavo pateikti taisykles vedybų ir skyrybų atžvilgiu, bet daugelis Jėzaus ankstyvųjų pasekėjų laikėsi griežtų pažiūrų skyrybų klausimu ir be jokių dvejonių jas priskyrė jam. Visi Naujojo Testamento autoriai laikėsi šitų griežtesnių ir labiau išvystytų pažiūrų skyrybų atžvilgiu, išskyrus Joną Morkų.

140:8.15 (1581.2) 4. *Ekonominis požiūris*. Jėzus dirbo, gyveno, ir užsidirbdavo pragyvenimui tokiame pasaulyje, kokį jis surado. Jis nebuvo ekonomikos reformatorius, nors iš tikrųjų dažnai atkreipdavo dėmesį į tą neteisingumą, kaip nelygiai skirstomas turtas. Bet jis nesiūlė jokių priemonių, kaip tą ištaisyti. Šiems trimis jis išaiškino, kad, nors jo apaštalai neturi turėti nuosavybės, bet jis nepamokslavo prieš turtą ir nuosavybę, o tiesiog prieš nelygų ir neteisingą jo paskirstymą. Jis pripažino poreikį visuomeniniam teisingumui ir gamybiniam sąžiningumui, bet nepasiūlė jokių taisyklių, kaip tą pasiekti.

140:8.16 (1581.3) Jis niekada nemokė savo pasekėjų, kad jie vengtų žemiškojo turto, šito jis mokė tik savo dvylika apaštalų. Lukas, daktaras, buvo didžiulis visuomeninės lygybės šalininkas, ir jis daug padarė, kad Jėzaus pasisakymus aiškintų pagal savo paties asmeninius įsitikinimus. Jėzus asmeniškai niekada nenurodė savo pasekėjams pereiti prie bendruomeninio gyvenimo būdo, dėl šitų reikalų jis nepateikė jokio nurodymo.

140:8.17 (1581.4) Jėzus dažnai perspėdavo savo klausytojus, kad nebūtų godūs, pareikšdamas, jog “žmogaus laimę sudaro ne jo materialaus turto gausa.” Jis nuolat kartodavo: “Kokia gi nauda žmogui, jeigu jis gaus visą pasaulį, bet praras savo paties sielą?” Jis tiesiogiai neužsipuolė nuosavybės turėjimo, bet jis iš tikrųjų atkakliai tvirtino, jog pagrindinis dalykas amžinai yra tai, kad dvasinės vertybės eitų pirmiausia. Savo vėlesniuose mokymuose jis stengėsi ištaisyti daug Urantijos klaidingų požiūrių į gyvenimą, papasakodamas daugybę parbolių, kurias jis pateikdavo savo viešo tarnavimo metu. Jėzus niekada neketino kurti ekonominių teorijų; jis gerai žinojo, kad kiekvienas amžius turi surasti savo priemones, kaip spręsti

egzistuojančias problemas. Ir jeigu Jėzus būtų žemėje šiandien, gyventų savo gyvenimą materialame kūne, tai didžioji dauguma gerų vyrų ir moterų juo nepaprastai nusiviltų dėl paprastos priežasties, nes šiandieninių politinių, visuomeninių, ar ekonominių ginčų metu jis nepalaikytų nė vienos pusės. Jis liktų didingai nuošalyje, tuo pačiu metu mokytų jus, kaip tobulinti savo vidinį dvasinį gyvenimą tam, kad daug kompetentingiau imtumėtės energingai spręsti savo grynai žmogiškąsias problemas.

140:8.18 (1581.5) Jėzus norėtų padaryti visus žmones panašius į Dievą ir tada geranoriškai stebėti, kaip šitie Dievo sūnūs sprendžia savo pačių politines, visuomenines, ir ekonomines problemas. Jis smerkė ne turtą, bet tai, ką turtas padaro su didžiąja dauguma jam atsidavusiųjų. Šitą ketvirtadienio popietę Jėzus savo pagalbininkams pirmą kartą pasakė, jog “palaimingiau yra duoti negu imti.”

140:8.19 (1581.6) 5. *Asmeninė religija*. Jūs, kaip tą geriau suprato ir jo apaštalai, geriau suprastumėte Jėzaus mokymus remdamiesi jo gyvenimu. Jis gyveno išstobulintą gyvenimą Urantijoje, ir jo unikalius mokymus galima tik tuomet suprasti, kada tas gyvenimas yra įsivaizduojamas betarpiškame jo kontekste. Būtent jo gyvenimas, o ne jo pamokos šiems dvylikai arba jo pamokslai minioms, labiausiai padės atskleisti Tėvo dieviškąjį charakterį ir mylinčią asmenybę.

140:8.20 (1582.1) Jėzus neužsipuolė hebrajų pranašų ar graikų moralistų mokymų. Mokytojas pripažino daugelį gerų dalykų, kuriuos propagavo šitie didieji mokytojai, bet jis buvo nusileidęs į žemę tam, kad išmokytų šį tą *papildomai*, “savanoriškai suderinti žmogaus valią su Dievo valia.” Jėzus

nenorėjo sukurti vien tik *religingo žmogaus*, mirtingojo, kurį apima vien tiktai religiniai jausmai ir skatina vien tiktai dvasiniai impulsai. Jeigu tik jūs būtumėte galėję bent kartelį pažvelgti į jį, būtumėte suvokę, kad Jėzus tikrai buvo toks žmogus, kuris turėjo didžiulį patyrimą šito pasaulio reikaluose. Šituo požiūriu Jėzaus mokymai buvo labai smarkiai iškraipyti ir labai klaidingai išreiškiami visą laiką per krikščionybės eros amžius; jūs taip pat laikėtės iškreiptų idėjų apie Mokytojo nusižeminimą ir nuolankumą. Tai, ko jis siekė savo gyvenime, pasirodo, jog yra *nuostabi savigarba*. Jis tiktai patarė žmogui nusižeminti, kad šis galėtų tapti tikrai išaukštintas; tai, ko jis iš tiesų siekė, yra tikrasis nuolankumas prieš Dievą. Jis suteikė didžiulę vertę nuoširdumui—tyrai širdžiai. Įvertinant charakterį jam kartinė dorybė buvo ištikimybė, tuo tarpu jo mokymų pati šerdis buvo *drąsumas*. “Nebijokite” buvo jo šūkis, charakterio stiprybės jo idealas buvo kantrus ištvėrimas. Jėzaus mokymai sudaro narsumo, drąsos, ir didvyriškumo religiją. Ir būtent dėl to savo asmeniniais atstovais jis pasirinko dvylika paprastų vyrų, kurių dauguma buvo tvirti, stiprūs, ir vyriški žvejai.

140:8.21 (1582.2) Jėzus mažai ką kalbėjo apie savo laikmečio visuomenės ydas; jis iš tikrųjų retai kada užsimindavo apie moralės laužymą. Jis buvo tikrąsias vertybes teigiantis mokytojas. Perteikdamas mokymą jis atkakliai vengė negatyvaus metodo; jis atsisakė reklamuoti blogį. Jis net nebuvo moralinis reformatorius. Jis gerai žinojo, ir taip mokė savo apaštalus, kad žmonijos juslinių potraukių negalima nuslopinti nei religiniais priekaištavimais, nei įstatymų draudimais. Tas negausus skaičius jo pasmerkimų buvo

didesne dalimi nukreiptas prieš pasididžiavimą, žiaurumą, priespaudą, ir veidmainystę.

140:8.22 (1582.3) Jėzus smarkiai nesmerkė net ir fariziejų, kaip tą darė Jonas. Jis žinojo, jog daugelis žydų raštininkų ir fariziejų širdyje buvo dori; jis suprato, kad jie buvo religinių tradicijų vergiškoje nelaisvėje. Jėzus suteikė didžiulį akcentą tam, jog “pirmiausia reikia išgydyti patį medį.” Jis įteigė šiems trims tai, kad jis vertina gyvenimo visumą, o ne tiesiog keletą kokių nors konkrečių savybių.

140:8.23 (1582.4) Vienas dalykas, kurį Jonas suvokė po šitos dienos mokymo, buvo tai, kad Jėzaus religijos šerdį sudaro užjaučiančio charakterio įgijimas, kartu su asmenybe, kuri nori vykdyti Tėvo danguje valią.

140:8.24 (1582.5) Petras suvokė idėją, jog toji evangelija, kurią jie netrukus turės skelbti, iš tikrųjų yra gaivi pradžia visai žmogiškajai rasei. Šitą įspūdį jis vėliau perteikė Pauliui, kuris iš to suformulavo savo doktriną apie Kristų kaip “antrąjį Adomą.”

140:8.25 (1582.6) Jokūbas suvokė jaudinančią tiesą, kad Jėzus nori, kad jo vaikai žemėje gyventų tarsi jie jau būtų tobulos dangiškosios karalystės gyventojai.

140:8.26 (1582.7) Jėzus žinojo, kad žmonės yra skirtingi, ir jis šito mokė savo apaštalus. Jis nuolat juos ragindavo susilaikyti nuo mėginimo formuoti mokinius ir tikinčiuosius pagal kokį nors nustatytą modelį. Jis stengėsi leisti kiekvienai sielai vystytis savo keliu, tobulėjančiu ir atskiru individu prieš Dievą. Atsakydamas į vieną iš daugybės Petro klausimų, Mokytojas

pasakė: “Aš noriu išlaisvinti žmones tam, kad jie galėtų iš naujo pradėti kaip maži vaikai naują ir geresnį gyvenimą.” Jėzus visada atkakliai tvirtino, kad tikrasis gėris turi būti nesąmoningas, duodant labdarą, reikia neleisti, kad kairė ranka žinotų, ką daro dešinė.

^{140:8.27 (1583.1)} Šie trys apaštalai buvo pritrenkti šitą popietę, kada jie suvokė, kad jų Mokytojo religija nenumato jokių sąlygų dėl savianalizės. Visos religijos iki ir po Kristaus laikų, net ir krikščionybė, kreipia didžiulį dėmesį į sąmoningą savianalizę. Bet visiškai ne taip yra su Jėzaus iš Nazareto religija. Jėzaus gyvenimo filosofija yra be religinės savistabos. Dailidės sūnus niekada nemokė charakterio *formavimo*; jis mokė charakterio *augimo*, pareikšdamas, jog dangaus karalystė yra kaip garstyčių sėkla. Bet Jėzus nesakė nieko tokio, kas uždraustų savianalizę, kuri užkirstų kelią pasipūtusiam egoizmui.

^{140:8.28 (1583.2)} Teisę įžengti į karalystę sąlygoja įtikėjimas, asmeninis tikėjimas. Pasilikimo besivystančiame karalystės kilime kaina yra didžiosios kainos perlas, tam, kad jį turėtų, žmogus parduoda viską, ką turi.

^{140:8.29 (1583.3)} Jėzaus mokymas yra religija kiekvienam, ne vien tik silpniesiems ir vergams. Jo religija niekada nebuvo sustabarėjusi (jo laikais) į tikėjimus ir teologinius įstatymus; po savęs jis nepaliko užrašytos nė vienos eilutės. Jo gyvenimas ir mokymai buvo palikti visatai kaip įkvepiantis ir idealistinis palikimas, tinkamas visų amžių dvasiniam vadovavimui ir moraliniam mokymui visuose pasauliuose. Ir net šiandien, Jėzaus mokymas stovi atskirai nuo visų religijų, kaip tokių, nors jis yra gyvoji viltis kiekvienai iš jų.

140:8.30 (1583.4) Jėzus savo apaštalų nemokė, jog religija yra žmogaus vienintelė žemiškoji veikla; tai buvo žydų samprata apie tarnavimą Dievui. Bet jis iš tikrųjų atkakliai siekė, kad religija būtų šių dvylikos išskirtinis užsiėmimas. Jėzus nemokė nieko tokio, kas trukdytų tikintiesiems į jį siekti tikros kultūros; jis tiktai sumenkino Jeruzalės religines mokyklas, kurios buvo supančiotos tradicijų. Jis buvo plačių pažiūrų, kilnus, išsilavinęs, ir pakantus. Jo teisingo gyvenimo filosofijoje savimoningam dievobaimingumui vietos nebuvo.

140:8.31 (1583.5) Mokytojas nepasiūlė jokių kelių, kaip spręsti savo amžiaus ir bet kurio vėlesniojo amžiaus nereliginės problemas. Jėzus norėjo išvystyti dvasinę išvalgą į amžinąsias realybes ir skatinti iniciatyvą gyvenimo originalumui; jis rūpinosi žmogiškosios rasės išimtinai esminėmis ir nuolatinėmis dvasinėmis reikmėmis. Jis apreiškė tokį gėrį, kuris prilygsta Dievui. Jis išaukštino meilę—tiesą, grožį, ir gėrį—kaip dieviškąjį idealą ir amžinąją realybę.

140:8.32 (1583.6) Mokytojas atėjo tam, kad sukurtų žmoguje naują dvasią, naują valią—kad įdiegtų naują sugebėjimą pažinti tiesą, patirti užuojautą, ir pasirinkti gėrį—tokią valią, kuri derintųsi su Dievo valia, kartu su amžinuoju troškimu tapti tokiam tobulam, net koks tobulas yra Tėvas danguje.

9. Pašventimo diena

140:9.1 (1583.7) Kitą Sabato dieną Jėzus paskyrė savo apaštalams, vėl nuėjo į kalnus, kur jis buvo juos išventinęs; ir ten, po ilgo ir nuostabiai jaudinančio asmeninio padaršinio kalbos, jis atliko šių dvylikos iškilmingą pašventimo aktą. Šitą Sabato popietę Jėzus surinko apaštalus aplink save ant kalno šlaito ir

perdavė juos į savo dangiškojo Tėvo rankas, ruošiantis tai dienai, kada jis bus priverstas juos palikti pasaulyje vienus. Šita proga nebuvo jokio naujo mokymo, tiesiog pasikalbėjimas ir artimas bendravimas.

140:9.2 (1584.1) Jėzus apžvelgė įšventinimo pamokslo, pasakyto šitoje pačioje vietoje, daugelį aspektų, ir tada, pasikviesdamas juos po vieną prie savęs, įgaliojo juos eiti į pasaulį kaip savo atstovus. Mokytojo pašventimo įpareigojimas buvo: “Eikite po visą pasaulį ir pamokslaukite gerąją naujieną apie karalystę. Išlaisvinkite dvasinius belaisvius, paguoskite engiamus, ir tarnaukite kenčiantiems. Veltui gavote jūs, veltui ir duokite.”

140:9.3 (1584.2) Jėzus jiems patarė neimti nei pinigų, nei papildomų drabužių, sakydamas: “Darbininkas yra vertas savojo atlyginimo.” Ir galiausiai jis tarė: “Žinokite, aš išsiunčiu jus kaip avis pas vilkus; todėl būkite išmintingi kaip gyvatės ir taikūs kaip balandžiai. Bet būkite budrūs, nes jūsų priešai atves jus prieš savo tarybas, tuo tarpu savo sinagogose jie aršiai kritikuos jus. Jus atves prieš valdytojus ir valdovus, nes jūs tikite šita evangelija, ir jūsų pačių vieši pasisakymai tikrai bus mano liudininkas jiems. Ir kada jie ves jus tam, kad nuteistų, nesirūpinkite dėl to, ką jums sakyti, nes manojų Tėvo dvasia gyvena jūsų viduje, ir tokiu momentu kalbės per jus. Kai kurie iš jūsų bus nužudyti, ir prieš tai, kada jūs įkursite karalystę žemėje, dėl šitos evangelijos jūsų neapkės daugelis žmonių; bet nebijokite; aš būsiu su jumis, ir manoji dvasia eis pirma jūsų po visą pasaulį. Ir manojų Tėvo buvimas gyvens jūsų viduje tuo metu, kada iš pradžių jūs eisite pas žydus, o tada pas pagonis.”

140:9.4 (1584.3) Ir kada jie nusileido nuo kalno, tada jie sugrįžo į savo buveinę Zabediejaus namuose.

10. Vakaras po pašventimo

140:10.1 (1584.4) Tą vakarą, mokydamas namuose, nes buvo pradėję lyti, Jėzus kalbėjo ilgai, mėgindamas šiems dvylikai parodyti, kokie jie turi *būti*, o ne ką jie turi *daryti*. Jie žinojo tikrai tokią religiją, kuri vertė *daryti* tam tikrus dalykus kaip priemonę pasiekti teisumą—išgelbėjimą. Bet Jėzus kartodavo: “Karalystėje tam, kad dirbtumėte savo darbą, jūs turite *būti* teisūs.” Daug kartų jis iš tiesų kartojo: “Todėl *būkite* tokie tobuli, net ir koks tobulas yra jūsų Tėvas danguje.” Visą laiką Mokytojas aiškino savo suglumusiems apaštalams, jog tą išgelbėjimą, kurį atnešti pasauliui jis ir atėjo, galima gauti tikrai *tikėjimu*, paprastu ir nuoširdžiu įtikėjimu. Sakė Jėzus: “Jonas pamokslavo atgailavimo krikštą, skausmą dėl senojo gyvenimo būdo. Jūs turite skelbti bičiulystės su Dievu krikštą. Pamokslaukite atgailą tiems, kuriems reikia tokio mokymo, bet tiems, kurie jau siekia nuoširdaus patekimo į karalystę, atverkite duris plačiai ir kvieskite juos įeiti į džiaugsmingą Dievo Sūnų draugiją.” Bet sunki buvo užduotis įtikinti šiuos Galilėjos žvejus, jog, karalystėje, *būti* teisiam, įtikėjimu, turi eiti pirmiau negu teisingai *daryti* kasdieniame žemės mirtingųjų gyvenime.

140:10.2 (1584.5) Kita didžiulė kliūtis šitame darbe, mokant šiuos dvylika, buvo jų polinkis paimti labai idealistinius ir dvasinius religinės tiesos principus ir perdirbti juos į konkrečias asmeninio elgesio taisykles. Jėzus jiems pateikdavo gražią sielos požiūrio dvasią, bet jie atkakliai stengėsi tokius mokymus paversti asmeninio elgesio taisyklėmis. Daug kartų, kada jie tikrai užtikrindavo, kad prisimena tai, ką Mokytojas sakė, bet jie beveik garantuotai užmiršdavo tai, ko jis *nesakė*. Bet pamažu jo mokymus jie įsisavino, nes Jėzus *buvo* visa tai,

ko jis mokė. Ko jie negalėjo gauti iš jo žodinio mokymo, tą palaipsniui jie įgavo su juo gyvendami.

140:10.3 (1585.1) Apaštalams nebuvo akivaizdu, kad jų Mokytojas gyvena dvasinio įkvėpimo gyvenimą kiekvienos epochos kiekvieno pasaulio toli nusidriekiančioje visatoje kiekvieno asmens labui. Nepriklausomai nuo to, ką Jėzus kartas nuo karto pasakydavo jiems, apaštalai nesuvokė tos minties, kad jis dirba darbą *šitame* pasaulyje, bet *visiems* kitiems pasauliams savo milžiniškoje kūrinijoje. Jėzus gyveno savo žemiškąjį gyvenimą Urantijoje ne tam, kad parodytų mirtingojo gyvenimo asmeninį pavyzdį šito pasaulio vyrams ir moterims, bet tam, kad sukurtų *aukštą dvasinį ir įkvepiantį idealą* visoms mirtingosioms būtybėms visuose pasauliuose.

140:10.4 (1585.2) Šitą patį vakarą Tomas paklausė Jėzaus: “Mokytojai, tu sakai, kad mes turime tapti kaip maži vaikai prieš tai, kada galėsime patekti į Tėvo karalystę, ir vis tik tu mus perspėjai, kad nebūtume apgauti netikrų pranašų, o taip pat, kad nemėtytume savo perlų prieš kiaules. Dabar, aš esu nuoširdžiai suglumęs. Aš negaliu suprasti tavojo mokymo”. Jėzus atsakė Tomui: “Kiek dar man reikės nuolaidžiauti jums! Visą laiką jūs atkakliai stengiatės tą, ko aš jus mokau, suvokti tieiogine prasme. Kada kaip užmokesčio už įėjimą į karalystę aš jūsų prašiau tapti tokiems, kaip maži vaikai, tada omenyje turėjau ne tai, kad būtumėte lengvai apgauti, o tiesiog norą tikėti, ne greitą pasitikėjimą įsiteikiančiais nepažįstamais. Ko aš iš tiesų troškau yra tai, kad iš to pavyzdžio jūs suvoktumėte vaiko-tėvo ryšį. Tu esi tas vaikas, ir būtent į *savo* Tėvo karalystę tu stengiesi patekti. Tarp kiekvieno normalaus vaiko ir jo tėvo egzistuoja ta natūrali stipri meilė, kuri užtikrina

supratingą ir kupiną meilės ryšį, ir kuri amžiams užkerta kelią bet kokiam polinkiui derėtis dėl tėvo meilės ir gailestingumo. Ir toji evangelija, kurią jūs eisite pamokslauti, yra susijusi su tokiu išgelbėjimu, kuris kyla iš to, jog įtikėjimu yra suvokiamas šitas pats ir amžinas vaiko-tėvo ryšys.”

140:10.5 (1185.3) Jėzaus mokymo būdingas bruožas buvo tai, kad jo filosofijos *moralė* kilo iš individo asmeninio ryšio su Dievu— šito paties vaiko-tėvo ryšio. Jėzus pabrėždavo *individą*, ne rasę ar naciją. Valgant vakarienę, Jėzus šnekėjosi su Motiejumi ir šio pokalbio metu paaiškino, jog bet kokio veiksmo moralumą nulemia individo motyvas. Jėzaus moralė visada buvo teigiama. Toji auksinė taisyklė, kaip ją iš naujo pateikė Jėzus, reikalauja aktyvaus visuomeninio ryšio; senajai neigiamai taisyklei galima paklusti izoliacijoje. Jėzus išlaisvino moralę iš visų taisyklių ir ritualų ir iškėlė ją į dvasinio mąstymo ir tikrojo religinio gyvenimo didingus lygius.

140:10.6 (1585.4) Šita naujoji Jėzaus religija nebuvo tokia, kad neturėtų savo praktinės prasmės, tačiau, kad ir kokia politinė, visuomeninė, ar ekonominė vertė gali būti surandama jo mokyme, ji yra šito vidinio sielos patyrimo natūralus išorinis veikimas, kaip jis dvasios vaisius demonstruoja nuoširdaus asmeninio religinio patyrimo spontaniškoje kasdienėje tarnystėje.

140:10.7 (1585.5) Po to, kada Jėzus ir Motiejus užbaigė pokalbį, tada Simonas Uolusis paklausė: “Bet, Mokytojau, ar *visi* žmonės yra Dievo sūnūs?” Ir Jėzus atsakė: “Taip, Simonai, visi žmonės yra Dievo sūnūs, ir tai yra ta geroji naujiena, kurią jūs skelbsite.” Bet apaštalai negalėjo suprasti tokios doktrinos; tai buvo naujas, keistas, ir pritrenkiantis pareiškimas. Ir būtent dėl to,

kad jis troško jiems perteikti šitą tiesą, Jėzus savo pasekėjus mokė, kad jie su visais žmonėmis elgtųsi kaip su savo broliais.

140:10.8 (1585.6) Atsakydamas į Andriejaus pateiktą klausimą, Mokytojas paaiškino, kad jo mokymo moralė yra neatskiriama nuo jo gyvenimo religijos. Jis mokė moralumo remdamasis ne žmogaus *prigimtimi*, bet žmogaus *ryšiu* su Dievu.

140:10.9 (1585.7) Jonas paklausė Jėzaus: “Mokytojau, kas yra dangaus karalystė?” Ir Jėzus atsakė: “Dangaus karalystę sudaro šitokie trys pagrindiniai dalykai: pirma, Dievo aukščiausiosios valdžios realybės pripažinimas; antra, tikėjimas į sūnystės su Dievu tiesą; ir trečia, įtikėjimas į aukščiausio žmogiškojo troškimo vykdyti Dievo valią—būti tokiam, kaip Dievas—veiksmingumą. Ir šitai yra evangelijos geroji naujiena: kad įtikėjimo dėka kiekvienas mirtingasis gali turėti visus šituos esminius dalykus, reikalingus išgelbėjimui.”

140:10.10 (1586.1) Ir dabar laukimo savaitė baigėsi, ir jie pasiruošė ryte iškelti į Jeruzalę.

141 Dokumentas. Viešojo darbo pradžia

141:0.1 (1587.1) SAVAITĖS pirmąją dieną, sausio 19-ąją, 27 m. po Kr. gim., Jėzus ir dvylika apaštalų pasiruošė išvykti iš savo būstinės Betsaidoje. Šie dvylika nieko nežinojo apie savo Mokytojo planus, išskyrus tai, kad jie eina į Jeruzalę tam, jog dalyvautų Perėjimo šventėje balandžio mėnesį, ir jog ketinama keliauti Jordano slėniu. Iš Zabediejaus namų jie neišėjo beveik iki pusiaudienio, nes apaštalų šeimos ir kiti mokiniai atvyko atsisveikinti ir palinkėti jiems sėkmės naujajame darbe, kurį jie netrukus pradės.

141:0.2 (1587.2) Prieš pat išeinant apaštalai pasigedo Mokytojo, ir Andriejus išėjo jo ieškoti. Netrukus Jėzų surado sėdintį valtyje ant kranto, ir jis verkė. Šie dvylika dažnai buvo matę savo Mokytoją, kada jis atrodydavo prislėgtas sielvarto, ir jiems buvo tekę matyti, kada jis būdavo giliai susimąstęs, bet nė vienas iš jų niekada nebuvo matęs jo verkiančio. Andriejus kažkuria prasme buvo pritrenktas matydamas Mokytoją šitaip paveiktą prieš jų išvykimą į Jeruzalę, ir jis surizikavo prieiti prie Jėzaus ir paklausti: “Šitą didžią dieną, Mokytojau, kada mes turime išeiti į Jeruzalę, kad paskelbtume Tėvo karalystę, kas yra, kad tu verki? Kuris iš mūsų tave įžeidė?” Ir Jėzus, grįždamas su Andriejumi pas šiuos dvylika, jam atsakė: “Nė vienas iš jūsų manęs neįskaudino. Man liūdna tikrai dėl to, kad nė vienas iš mano tėvo Juozapo šeimos narių neprisiminė, kad ateitų mums palinkėti laimingos kelionės ir geros kloties.” Šituo metu Rūta viešėjo pas savo brolių Juozapą Nazarete. Kitus jo šeimos narius sulaikė išdidumas, nusivylimas, nesupratimas, ir apgailėtinas įsižeidimas, kilęs dėl užgautų jausmų.

1. Išvykstant iš Galilėjos

141:1.1 (1587.3) Kapernaumas buvo netoli nuo Tiberijaus, ir garsas apie Jėzų buvo pradėjęs skliti po visą Galilėją ir net už jos ribų. Jėzus žinojo, kad Erodas netrukus pradės atkreipti dėmesį į jo darbą; taigi jis manė, jog su savo apaštalais geriausia būtų keliauti į pietus ir į Judėją. Daugiau negu vieno šimto tikinčiųjų būrys labai norėjo eiti su jais, bet Jėzus pasišnekėjo su jais ir nuoširdžiai maldavo nelydėti apaštališkosios grupės jai keliaujant į pietus palei Jordano upę. Nors jie ir sutiko pasilikti, bet po kelių dienų daugelis iš jų sekė paskui Mokytoją.

141:1.2 (1587.4) Per pirmą dieną Jėzus ir apaštalai nukeliavo tikrai iki Tarikėjos, kur ilsėjosi per naktį. Kitą dieną jie nužingsniavo iki tos vietos prie Jordano upės netoli Pelos, kur prieš vienerius metus pamokslavo Jonas ir kur Jėzus priėmė krikštą. Čia jie išbuvo daugiau kaip dvi savaites, mokydami ir pamokslaudami. Iki pirmosios savaitės pabaigos keli šimtai žmonių susirinko į stovyklą netoli tos vietos, kur Jėzus ir šie dvylika gyveno, ir jie buvo atėję iš Galilėjos, Finikijos, Sirijos, Dekapolio, Perėjos, ir Judėjos.

141:1.3 (1588.1) Jėzus viešai nepamokslavo. Andriejus padalino minią ir paskirstė pamokslautojus ikipietiniams ir popietiniams susirinkimams; po vakarinio valgio Jėzus šnekėdavosi su šiais dvylika. Jis nemokė jų nieko naujo, bet pakartodavo savo ankstesnį mokymą ir atsakinėjo į jų daugybę klausimų. Per vieną iš šitų vakarų jis šiems dvylikai šį tą papasakojo apie tas keturiasdešimt dienų, kurias buvo praleidęs kalnuose netoli nuo šitos vietos.

141:1.4 (1588.2) Didelė dalis tų, kurie buvo atvykę iš Perėjos ir Judėjos, buvo pakrikštyti Jono ir norėjo daugiau išsiaiškinti apie Jėzaus mokymą. Apaštalai mokydami Jono mokinius buvo padarę didžiulę pažangą tuo, kad Jono pamokslavimo nė mažiausiu laipsniu nemenkino, ir dėl to, kad dabar savo naujųjų mokinių jie net ir nekrikštijo. Bet visada toji kliūtis, už kurios užkliūdavo Jono pasekėjai, buvo tai, kad Jėzus, jeigu jis tikrai yra tas, kuo jį esant skelbė Jonas, nieko nepadarė dėl to, kad ištrauktų jį iš kalėjimo. Jono mokiniai niekada negalėjo suprasti, kodėl Jėzus jų mylimo vadovo žiauriai mirčiai neužkirto kelio.

^{141:1.5 (1588.3)} Naktis po nakties Andriejus rūpestingai mokė savo bičiulius apaštalus subtilios ir sunkios užduoties, kad jie sklandžiai sutartų su Jono Krikštytojo pasekėjais. Per šituos pirmuosius Jėzaus viešojo tarnavimo metus daugiau negu trys ketvirtadaliai jo pasekėjų anksčiau ėjo su Jonu ir priėmė jo krikštą. Šitie visi 27-ieji metai po Kr. gim. buvo praleisti Perėjoje ir Judėjoje ramiai perimant darbą iš Jono.

2. Dievo įstatymas ir Tėvo valia

^{141:2.1 (1588.4)} Tą naktį prieš jiems išvykstant iš Pelos, Jėzus suteikė apaštalams šiek tiek daugiau mokymo apie naująją karalystę. Mokytojas sakė: “Jūs buvote mokomi laukti ateinančios Dievo karalystės, o dabar aš ateinu pranešdamas, kad šitoji ilgai laukta karalystė yra šalia, net ir tai, kad ji jau yra čia ir tarp mūsų. Kiekvienoje karalystėje turi būti karalius, sėdintis savo soste ir išleidžiantis valdos įstatymus. Ir šitaip jūs iš tikrųjų susikūrėte sampratą apie dangaus karalystę kaip apie žydų tautos pašlovintą visų žemės tautų valdymą su Dovydo soste sėdinčiu Mesiju ir iš šitos stebuklingos galios vietos skelbiančiu viso pasaulio įstatymus. Bet, mano vaikai, jūs žiūrite ne įtikėjimo akimis, ir jūs klausotės ne dvasios supratingumu. Aš pareiškiu, jog dangaus karalystė yra Dievo valdymo įgyvendinimas ir pripažinimas žmonių širdyse. Tas tiesa, šioje karalystėje yra Karalius, ir tas Karalius yra mano Tėvas ir jūsų Tėvas. Mes iš tikrųjų esame jo ištikimi pavaldiniai, bet tą faktą nepalyginamai pranoksta toji transformuojanti tiesa, jog mes esame jo *sūnūs*. Mano gyvenime šita tiesa taps matoma visiems. Mūsų Tėvas taip pat sėdi soste, bet ne tokiam, kuris yra padarytas rankomis. Begaliniojo sostas yra amžinoji Tėvo buveinė dangų danguje; jis užpildo visus daiktus ir skelbia savuosius įstatymus visatų visatoms. Ir Tėvas taip pat valdo savo vaikų širdyse

žemėje ta dvasia, kurią jis pasiuntė gyventi mirtingųjų žmonių sielose.

141:2.2 (1588.5) “Kada jūs tampate šitos karalystės pavaldiniais, tada jūs iš tikrųjų įgaunate sugebėjimą išgirsti Visatos Valdovo įstatymą; tačiau, kada, padedant karalystės evangelijai, kurią aš atėjau skelbti, jūs įtikėjimo dėka pamatote, jog esate sūnūs, tada nuo tos akimirkos jūs žvelgiate į save ne kaip į visagalio karaliaus įstatymais valdomus tvarinius, bet kaip į mylinčio ir dieviškojo Tėvo privilegijuotus sūnus. Tikrai, tikrai aš jums sakau, kada Tėvo valia yra jūsų *įstatymas*, tada vargu ar jūs esate karalystėje. Tačiau, kada Tėvo valia tikrai tampa jūsų *valia*, tada jūs esate kuo tikriausiai karalystėje, nes šitaip karalystė yra tapusi sukurtu patyrimu jūsų viduje. Kada Dievo valia yra jūsų įstatymas, tada jūs esate kilnūs vergai pavaldiniai; tačiau, kada jūs tikite į šitą dieviškosios sūnystės naująją evangeliją, tada mano Tėvo valia tampa jūsų valia, ir jūs esate iškeliami į laisvų Dievo vaikų, išlaisvintų karalystės sūnų, aukštą padėtį.

141:2.3 (1589.1) Kai kurie apaštalai iš šito mokymo kažką suprato, bet nė vienas iš jų nesuvokė šito nuostabaus paskelbimo prasmės iki galo, galbūt tik Jokūbas Zabediejus. Bet šie žodžiai nugrimzdo jų širdyse ir išplaukė vėl, kad džiugintų juos tarnystėje vėlesniaisiais metais.

3. Gyvenimas Amate

141:3.1 (1589.2) Mokytojas ir jo apaštalai pasiliko prie Amato beveik trims savaitėms. Apaštalai ir toliau pamokslaudavo miniai du kartus per dieną, o Jėzus pamokslavo kiekvieno Sabato popietę. Tapo nebeįmanoma toliau ilsėtis trečiadieniais; taigi Andriejus

viską sutvarkė taip, jog per šešias dienas savaitėje kiekvieną dieną turėtų ilsėtis du apaštalai, tuo tarpu savo pareigas atlikdavo visi Sabato pamaldų metu.

141:3.2 (1589.3) Petras, Jokūbas, ir Jonas atliko didžiąją dalį viešo pamokslavimo. Pilypas, Natanielius, Tomas, ir Simonas atliko didžiąją dalį asmeninio darbo ir vedė pamokas specialioms atvykusiųjų grupėms; dvyniai toliau apskritai palaikydavo tvarką, tuo tarpu Andriejaus, Motiejaus, ir Judo veikla išsivystė į bendro vadovavimo komitetą iš trijų, nors kiekvienas iš šio trejeto taip pat atliko ir didžiulį religinį darbą.

141:3.3 (1589.4) Andriejus didelę laiko dalį skyrė tarp Jono mokinių ir naujesniųjų Jėzaus mokinių nuolat iškylančių nesusipratimų ir nesutarimų suderinimui. Rimtos situacijos susidarydavo kas keletą dienų, bet Andriejus, padedamas savo apaštališkųjų partnerių, sugebėdavo priversti besiginčijančias puses pasiekti kokią nors susitarimą, bent jau laikinai. Jėzus nesutiko dalyvauti nė viename tokiam pasitarime; jis taip pat nedavė ir jokio patarimo, kaip deramai sureguliuoti šituos sunkumus. Jis nė karto nepatarė ir apaštalams, kaip jie turėtų spręsti šitas painias problemas. Kada Andriejus ateidavo pas Jėzų su šitais klausimais, jis visada sakydavo: “Tai nėra išmintinga, kada šeimininkas dalyvauja savo svečių šeimos vaiduose; išmintingas gimdytojas niekada nepalaiko nė vienos pusės savo vaikų nereikšminguose ginčuose.”

141:3.4 (1589.5) Mokytojas parodė didžiulę išmintį ir pademonstravo tobulą sąžiningumą visuose savo reikaluose su savo apaštalais ir su visais savo mokiniams. Jėzus iš tikrųjų buvo žmonių šeimininkas; jis darė didžiulę įtaką visiems savo bičiuliams žmonėms dėl suderinto savo asmenybės žavesio ir jėgos. Jo

griežtas, klajokliškas, ir benamis gyvenimas turėjo nematomą viešpataujančią poveikį. Jo valdinga mokymo maniera, aiški logika, argumentavimo jėga, išmintinga įžvalga, proto gyvumas, neprilygstama pusiausvyra, ir stulbinantis pakantumas turėjo intelektualaus patrauklumo ir dvasinės pritraukiančios jėgos. Jis buvo paprastas, vyriškas, nuoširdus, ir bebaimis. Kada esant Mokytojui pasireikšdavo visas toks fizinis ir intelektualus poveikis, tada taip pat pasireikšdavo ir visi tie dvasiniai būties kerai, kurie buvo susiję su jo asmenybe—kantrybė, švelnumas, nuolankumas, nuoširdumas, ir kuklumas.

141:3.5 (1589.6) Jėzus iš Nazareto iš tikrųjų buvo stipri ir valinga asmenybė; jis buvo intelektualiai galia ir dvasinė tvirtovė. Jo asmenybė patiko ne tik dvasingai mąstančioms moterims, kurios buvo tarp jo pasekėjų, bet taip pat ir išsilavinusiam ir intelektualiam Nikodemui ir grubiam romėnų kareiviui, kapitonui, pastatytam sargyboje prie kryžiaus, kuris, visą laiką stebėjo, kaip Mokytojas miršta, ir jam mirus, pasakė, “Tikrai, tai buvo Dievo sūnus.” Ir stiprūs, atšiaurūs Galilėjos žvejai vadino jį Mokytoju.

141:3.6 (1590.1) Jėzaus paveikslai yra labai nevykę. Tie Kristaus paveikslai turi žalingą poveikį jaunimui; šventyklų prekyautojai vargu ar būtų bėgę nuo Jėzaus, jeigu jis būtų buvęs toks vyras, kokį jį paprastai pavaizduodavo jūsų menininkai. Jis buvo oraus vyriškumo įkūnijimas; jis buvo geras, bet natūralus. Jėzus nepozavo, jog yra švelnus, saldus, kilnus, ir nuoširdžiai mistiškas. Jo mokymas buvo jaudinančiai dinamiškas. Jis ne tik *norėjo gero*, bet jis iš tikrųjų *darė tai, kas yra gera*.

141:3.7 (1590.2) Mokytojas niekada nesakė: “Ateikite pas mane visi tie, kurie esate tingūs, ir visi tie, kurie esate svajotojai.” Bet tikrai jis daug kartų sakė: “Ateikite pas mane visi tie, kurie *dirbate*, ir aš jums tikrai suteiksiu poilsį—dvasinę stiprybę.” Mokytojo jungas, iš tikrųjų, yra lengvas, bet net ir šituo atveju, jis niekada jo neprimeta, kiekvienas individas šitą jungą turi užsidėti laisva valia.

141:3.8 (1590.3) Jėzus parodė, kaip nugalima aukojimo dėka, išdidumo ir savanaudiškumo aukojimo dėka. Parodydamas gailestingumą, jis norėjo pavaizduoti dvasinį išsilaisvinimą iš bet kokios nuoskaudos, sielvarto, pykčio, ir savanaudiškos valdžios ir keršto geismo. Ir kada jis pasakė, “Nesipriešinkite blogiui,” tada jis vėliau paaiškino, kad jis neturi omenyje to, jog būtų toleruojama nuodėmė arba būtų patariama broliautis su neteisingumu. Jis daugiau turėjo ketinimą mokyti atlaidumo, “nesipriešinti blogam elgesiui savosios asmenybės atžvilgiu, savo asmeninio orumo jausmų įžeidimui.”

4. Mokymas apie Tėvą

141:4.1 (1590.4) Gyvenant prie Amato, Jėzus daug laiko paskyrė apaštalams, mokydamas juos naujos sampratos apie Dievą; vėl ir vėl jis iš tikrųjų juos mokė, jog *Dievas yra Tėvas*, o ne didysis ir vyriausiasis buhalteris, kuris iš esmės yra užsiėmęs tuo, jog registruoja savo klystančių vaikų žemėje prasižengimus, fiksuoja nuodėmes ir blogus poelgius, kurie bus panaudoti prieš juos, kada vėliau jis teis juos kaip visos kūrinijos teisingas Teisėjas. Žydai ilgą laiką Dievą suvokė kaip visus valdantį karalių, net ir kaip tautos Tėvą, bet niekada anksčiau iš tiesų didžiulis skaičius mirtingųjų nepuoselėjo tokios minties apie Dievą, kad jis yra toks Tėvas, kuris myli *individa*.

141:4.2 (1590.5) Atsakydamas į Tomo klausimą, “Kas yra šitos karalystės Dievas?” Jėzus atsakė: “Dievas yra *tavo* Tėvas, ir religija—manoji evangelija—yra nei daugiau nei mažiau kaip įtikimas pripažinimas tos tiesos, kad tu esi jo sūnus. Ir aš esu čia tarp jūsų materialaus kūno pavidalu tam, kad šitas abi mintis aiškinčiau savo gyvenimu ir mokymais.”

141:4.3 (1590.6) Jėzus taip pat stengėsi savo apaštalų protą išvaduoti nuo sampratos siūlyti gyvulinę auką kaip religinę pareigą. Bet šitie vyrai, kuriuos išauklėjo tokia religija, kuri reikalavo kasdienio paaukojimo, nepajėgė suvokti to, ką jis turi omenyje. Nepaisant šito, Mokytojas nepavargdavo juos mokyti. Kada jam nepavykdavo visų savo apaštalų proto pasiekti vienu pavyzdžiu, tada savo mintį jis vėl persakydavo ir apšvietimo tikslu pavartodavo kitokio pobūdžio parabolę.

141:4.4 (1590.7) Tuo pačiu metu Jėzus pradėjo išsamiau mokyti šituos dvylika apie jų misiją “guosti kenčiančius ir tarnauti sergantiems.” Mokytojas juos daug ko mokė apie žmogaus visumą—kūno, proto, ir dvasios sąjungą, formuojančią individualų vyrą ar moterį. Jėzus pasakojo savo pagalbininkams apie tas tris formas kančių, su kuriomis jie susidurs, ir toliau aiškino, kaip jie turėtų tarnauti visiems tiems, kurie kenčia žmogiškųjų ligų širdgėlą. Jis mokė juos atpažinti:

141:4.5 (1591.1) 1. Materialaus kūno ligas—tas kančias, kurios paprastai yra laikomos fiziniais negalavimais.

141:4.6 (1591.2) 2. Sutrikusį protą—tas nefizines kančias, į kurias vėliau buvo žiūrima kaip į emocinius ir protinius sunkumus ir sutrikimus.

141:4.7 (1591.3) **3. Blogų dvasių apsėdimą.**

141:4.8 (1591.4) Keliomis progomis Jėzus savo apaštalams aiškino apie šitų blogų dvasių, tais laikais dažnai vadintų nešvariomis dvasiomis, prigimtį, ir šį tą apie jų kilmę. Mokytojas puikiai žinojo skirtumą tarp blogų dvasių apsėdimo ir beprotybės, bet apaštalai šito nežinojo. Taip pat buvo neįmanoma, turint omenyje jų ribotas žinias apie Urantijos ankstyvąją istoriją, Jėzui imtis užduoties išaiškinti šitą reikalą, kad jis būtų suprantamas iki galo. Bet jis daug kartų jiems sakė, turėdamas omenyje šitas blogas dvasias: “Jos tikrai daugiau nebetrikdys žmonių, kada aš būsiu pakilęs pas savąjį Tėvą danguje, ir kada savąją dvasią aš būsiu išliejęs visiems materialiams kūnams tais laikais, kada karalystė ateis su didžiule galia ir dvasine šlove.”

141:4.9 (1591.5) Savaitė po savaitės ir mėnuo po mėnesio, per šiuos ištisus metus, apaštalai vis daugiau ir daugiau dėmesio kreipė į gydančią tarnystę ligoniams.

5. Dvasinė vienybė

141:5.1 (1591.6) Vienas iš svarbiausių iš tų visų vakarinių pasitarimų prie Amato buvo susirinkimas, skirtas diskusijai apie dvasinę vienybę. Jokūbas Zabediejus paklausė: “Mokytojau, kaip mes iš tikrųjų išmoksime žiūrėti vienodai ir tuo pačiu pasiekti didesnę tarpusavio sutarimą?” Kada Jėzus išgirdo šitą klausimą, tada jis savo paties dvasios viduje tiek smarkiai suvirpėjo, kad atsakė: “Jokūbai, Jokūbai, kada gi aš jus mokiau, kad jūs visi turite žiūrėti vienodai? Aš atėjau į pasaulį paskelbti dvasinės laisvės tuo tikslu, jog mirtingiesiems būtų suteikta galia gyventi savąjį ir laisvą individualų gyvenimą prieš Dievą. Aš nenoriu,

jog visuomeninę harmoniją ir brolišką ramybę tikrai reikėtų pirkti, paaukojant laisvą asmenybę ir dvasinę savastį. Tai, ko aš reikalauju iš jūsų, savo apaštalų, yra *dvasinė vienybė* — ir tą jūs galite patirti tame džiaugsme, kada esate vieningai atsidavę tam, kad iš visos širdies vykdytumėte manojo Tėvo danguje valią. Jums nereikia matyti vienodai arba jausti vienodai, arba net ir mąstyti vienodai tam, kad dvasiškai *būtumėte vienodi*. Dvasinė vienybė kyla iš tos sąmonės, jog kiekviename iš jūsų gyvena, ir vis labiau viešpatauja, dangiškojo Tėvo dvasinė dovana. Jūsų apaštališkasis sutarimas turi kilti iš tos realybės, kad kiekvieno iš jūsų dvasinė viltis yra tapati kilme, prigimtimi, ir lemtimi.

141:5.2 (1591.7) “Šitokiu būdu jūs galite patirti dvasinio tikslo ir dvasinio supratingumo išstobulintą vienybę, kylančią iš abipusio sąmoningo suvokimo, jog Rojaus dvasios, gyvenančios kiekviename iš jūsų, yra tapačios; ir jūs galite turėti šitą giliai dvasinę visišką vienybę, išlaikydami savo intelektualaus mąstymo, temperamentingo pojūčio, ir visuomeninio elgesio pačius įvairiausius individualius ypatumus. Jūsų asmenybės gali būti gaivinančiai įvairios ir labai skirtingos, tuo tarpu jūsų dieviškojo garbinimo ir broliškos meilės dvasinė prigimtis ir dvasios vaisiai gali būti suvienyti tiek, jog visi tie, kurie matys jūsų gyvenimą, tikrai pažins šitą dvasinį tapatumą ir sielos vienybę; jie atpažins, kad jūs buvote su manimi ir šito dėka išmokote, ir gerai išmokote, kaip vykdyti Tėvo danguje valią. Jūs galite pasiekti tarnavimo Dievui vienybę net ir tada, kada jūs šitaip tarnaujate sutinkamai su savo paties proto, kūno ir sielos savitais sugebėjimais.

141:5.3 (1592.1) “Jūsų dvasios vienybė numato du dalykus, kurie visada derinsis individualių tikinčiųjų gyvenime: Pirma, jūs turite bendrą akstiną gyvenimo tarnystei; jūs visi labiau už viską trokštate vykdyti Tėvo danguje valią. Antra, jūs visi turite egzistencijos bendrą tikslą; jūs visi siekiate tikslo surasti Tėvą danguje, ir šituo įrodydami visatai, jog tapote panašūs į jį.”

141:5.4 (1592.2) Mokydamas šiuos dvylika Jėzus prie šitos temos buvo sugrįžęs daug kartų. Jis nuolat jiems sakydavo, kad jis neturi tokio troškimo, jog tie, kurie tiki į jį, turėtų tapti dogmatiškai ir sustandartinti sutinkamai net ir su gerų žmonių religiniais aiškinimais. Vėl ir vėl jis įspėdavo savo apaštalus, kad jie neformuluotų tikėjimų ir nekurtų tradicijų kaip tokios priemonės, kuri nukreiptų ir kontroliuotų tikinčiuosius karalystės evangelijoje.

6. Paskutinė savaitė prie Amato

141:6.1 (1592.3) Baigiantis paskutinei savaitei prie Amato, Simonas Uolusis atvedė pas Jėzų kažkokį Tehermą, persą, turintį verslo reikalų Damaske. Teherma buvo girdėjęs apie Jėzų ir buvo atvykęs į Kapernaumą, kad jį pamatytų, o ten sužinojęs, kad Jėzus su savo apaštalais žygiuoja į pietus palei Jordano upę į Jeruzalę, išėjo jo ieškoti. Andriejus atvedė Tehermą Simonui, kad jį pamokytų. Simonas į šitą persą žiūrėjo kaip į “ugnies garbintoją,” nors Teherma iš visų jėgų ir stengėsi paaiškinti, jog ugnis yra tiktai To Tyrojo ir Šventojo matomas simbolis. Pasikalbėjęs su Jėzumi šitas persas išreiškė norą pasilikti keletui dienų, kad išgirstų mokymą ir pasiklausytų pamokslavimo.

141:6.2 (1592.4) Kada Simonas Uolusis ir Jėzus buvo vieni, tada Simonas paklausė Mokytojo: “Kodėl išėjo taip, kad aš negalėjau jo įtikinti? Kodėl jis taip priešinosi man ir taip visiškai pasirengė klausyti tavęs?” Jėzus atsakė: “Simonai, Simonai, kiek kartų tave esu mokęs susilaikyti nuo bet kokių pastangų, ką nors išrauti iš širdies tų, kurie siekia išgelbėjimo? Kaip dažnai aš tau tikrai sakydavau, jog dirbtum tik tam, jog ką nors įdėtum į šitas išalkusias sielas? Vesk žmones į karalystę, ir didžiosios ir gyvosios karalystės tiesos netrukus išstums bet kokį rimtą suklydimą. Kada tu mirtingajam žmogui esi pateikęs tą gerąją naujieną, jog Dievas yra jo Tėvas, tada tu gali lengviau įtikinti, kad tikrovėje jis yra Dievo sūnus. Ir šitą padaręs, tu būni atnešęs išgelbėjimo šviesą tam, kuris sėdi tamsoje. Simonai, kada Žmogaus Sūnus pirmą kartą atėjo pas jus, argi jis atėjo smerkdamas Mozę ir pranašus ir skelbdamas naują ir geresnį gyvenimo būdą? Ne. Aš atėjau ne tam, kad atimčiau tai, ką jūs turite iš savo protėvių, bet tam, kad jums parodyčiau išstobulintą matymą to, ką jūsų tėvai matė tikrai iš dalies. Tuomet, Simonai, toliau mokyk karalystės ir pamokslauk karalystę, ir kada tu matai, jog žmogus užtikrintai ir tvirtai yra karalystėje, tada yra tas laikas, kai toks žmogus ateis pas tave pasiklausti, jam perteikti mokymą, kuris yra susijęs su sielos augančiu žengimu į priekį dieviškojoje karalystėje.”

141:6.3 (1592.5) Simoną šitie žodžiai pritrenkė, bet jis padarė taip, kaip jį pamokė Jėzus, ir Teherma, tas persas, buvo įvardintas tarp tų, kurie įžengė į karalystę.

141:6.4 (1592.6) Tą vakarą Jėzus su apaštalais aptarė naująjį gyvenimą karalystėje. Iš dalies jis pasakė: “Kada jūs įžengiate į karalystę, tada jūs atgimstate. Jūs negalite mokytis gilių dvasinių dalykų

tuos, kurie yra gimę tikrai iš materialaus kūno; pirmiausia žiūrėkite, jog žmonės gimtų iš dvasios prieš tai, kada jūs stengsitės juos mokyti išvystytų dvasios kelių. Nesistenkite žmonėms aprodyti šventovės grožybių tol, kol pirmiau jų nebūsite įvedę į šventovę. Supažindinkite žmones su Dievu ir *kaip* Dievo sūnus prieš tai, kada imsite aptarinėti Dievo tėvystės ir žmonių sūnystės doktrinas. Nekovokite su žmonėmis—visada būkite kantrūs. Tai nėra jūsų karalystė; jūs esate tik ambasadoriai. Tiesiog eikite ir skelbkite: Tai yra dangaus karalystė—Dievas yra jūsų Tėvas ir jūs esate jo sūnūs, ir šita geroji naujiena, jeigu jūs iš visos širdies tikite ja, *yra* jūsų amžinasis išgelbėjimas.”

141:6.5 (1593.1) Apaštalai padarė didžiulę pažangą per tą laikotarpį, kada jie gyveno prie Amato. Bet jie buvo labai nusivylę, kad Jėzus nedavė jokių patarimų, kaip elgtis su Jono mokiniams. Net ir svarbiu krikšto klausimu, ką jis iš viso pasakė, tebuvo: “Jonas iš tikrųjų krikštijo vandeniui, tačiau, kada jūs įeisite į dangaus karalystę, tada jūs tikrai būsite pakrikštyti Dvasia.”

7. Prie Betanės už Jordano

141:7.1 (1593.2) Vasario 26-ąją, Jėzus, jo apaštalai, ir didžiulė pasekėjų grupė keliavo į pietus palei Jordaną iki brastos netoli Betanijos Perėjoje, tos vietos, kur Jonas pirmą kartą paskelbė apie ateinančią karalystę. Jėzus su savo apaštalais pasiliko čia, mokydami ir pamokslaudami, keturias savaites prieš tai, kada jie patraukė toliau į Jeruzalę.

141:7.2 (1593.3) Gyvenimo prie Betanės už Jordano upės antrąją savaitę, Jėzus nusivedė Petrą, Jokūbą, ir Joną į kalnus kitoje pusėje upės ir į pietus nuo Jericho trijų dienų poilsio.

Mokytojas mokė šituos tris daugelio naujų ir išvystytų tiesų apie dangaus karalystę. Šitame pasakojime mes pertvarkysime ir suklasifikuosime šituos mokymus šitaip:

141:7.3 (1593.4) Jėzus stengėsi išaiškinti tai, jog jis nori, kad jo mokiniai, paragavę karalystės gerųjų dvasinių realybių, pasaulyje gyventų taip, jog žmonės, *matydami* jų gyvenimą, imtų sąmoningai suvokti karalystę ir dėl to imtų tikinčiųjų klausinėti apie karalystės kelius. Visi tokie nuoširdūs tiesos ieškotojai visada džiaugiasi *girdėdami* džiugias naujienas apie įtikėjimo dovaną, kuri užtikrina priėmimą į karalystę su jos amžinosiomis ir dieviškosiomis dvasinėmis realybėmis.

141:7.4 (1593.5) Mokytojas siekė įteigti visiems karalystės evangelijos mokytojams, kad jų vienintelis rūpestis yra atskiram žmogui apreikšti Dievą kaip jo Tėvą—vesti šitą atskirą žmogų į tai, kad jis imtų sąmoningai suvokti save sūnumi; tada šitą patį žmogų pristatytų Dievui kaip jo įtikėjimo sūnų. Šitie abu esminiai apreiškimai yra užbaigti Jėzuje. Jis, iš tikrųjų, tapo “tuo keliu, ta tiesa, ir tuo gyvenimu.” Jėzaus religija visiškai rėmėsi jo savęs padovanojimo žemėje gyvenimu. Kada Jėzus iš šito pasaulio išvyko, tada nepaliko jokių knygų, jokių įstatymų, ar kokių nors kitokių žmogiškosios organizacijos formų, turinčių poveikio individo religiniam gyvenimui.

141:7.5 (1593.6) Jėzus aiškiai pareiškė, kad jis atėjo tam, jog su žmonėmis užmegztų asmeninius ir amžinus ryšius, kurie amžinai turi būti iškilę aukščiau už visus kitus žmogiškuosius ryšius. Ir jis pabrėžė, kad šita artima dvasinė bičiulystė turi pasiekti visų amžių ir visų visuomeninių sąlygų visus žmones ir visose tautose. Ir jo vienintelis pasiūlytas atlygis savo

vaikams buvo: šitame pasaulyje—dvasinis džiaugsmas ir dieviškoji komunija; kitame pasaulyje—amžinasis gyvenimas žengiant į priekį Rojaus Tėvo dieviškiose dvasinėse realybėse.

141:7.6 (1593.7) Jėzus labai pabrėžė tai, ką jis vadino dviemis svarbiausiomis tiesomis mokymuose apie karalystę, ir jos buvo tokios: išgelbėjimo pasiekimas įtikėjimu, ir vien tikrai įtikėjimu, susietu su revoliuciniu mokymu apie žmogiškosios laisvės pasiekimą per nuoširdų tiesos suvokimą, “Jūs tikrai pažinsite tiesą, ir toji tiesa jus tikrai išlaisvins.” Jėzus buvo toji tiesa, pasireiškus materialaus kūno pavidalu, ir jis pažadėjo atsiųsti savąją Tiesos Dvasią į visų savo vaikų širdis po savo sugrįžimo pas Tėvą danguje.

141:7.7 (1594.1) Mokytojas šiuos apaštalus mokė tiesos pagrindų, skirtų ištisam amžiui žemėje. Jie dažnai klausydavosi jo mokymų, kada tikrovėje tai, ką jis sakė, buvo skiriama kitų pasaulių įkvėpimui ir mokymui. Jis rodė naujo ir savito gyvenimo plano pavyzdį. Žmogiškuoju požiūriu jis iš tikrųjų buvo žydas, bet savąjį gyvenimą jis gyveno visiems pasauliams kaip valdos mirtingasis.

141:7.8 (1594.2) Kad užtikrintų savojo Tėvo pripažinimą, įgyvendinant karalystės planą, Jėzus paaiškino, kad jis sąmoningai ignoravo “žemės didžiuosius žmones.” Jis savo darbą pradėjo nuo vargšų, nuo tos pačios klasės, kurią taip ignoravo didžioji dauguma ankstesniųjų laikų evoliucinių religijų. Jis neniekino nė vieno žmogaus; jo planas buvo pasaulinio masto, net ir visatos masto. Šitie jo teiginiai buvo tokie drąsūs ir ryškūs, kad net ir Petras, Jokūbas, ir Jonas jautė pagundą manyti, kad jis gali būti pamišęs.

141:7.9 (1594.3) Jis stengėsi šitiems apaštalams atsargiai perteikti tiesą, kad jis su šita savęs padovanojimo misija yra atėjęs ne tam, kad parodytų pavyzdį nedideliam skaičiui žemės tvarinių, bet tam, kad sukurtų ir parodytų žmogiškojo gyvenimo normą visoms tautoms visuose pasauliuose ištisoje savo visatoje. Ir šitoji norma priartėjo prie aukščiausiojo tobulumo, net ir iki Visuotinio Tėvo galutiniojo gėrio. Bet apaštalai jo žodžių prasmės negalėjo suvokti.

141:7.10 (1594.4) Jis paskelbė, jog yra atėjęs tam, kad veiktų kaip mokytojas, toks mokytojas, kuris yra atsiųstas iš dangaus, kad materialiam protui pateiktų dvasinę tiesą. Ir būtent tiksliai tą jis ir darė; jis buvo mokytojas, ne pamokslininkas. Žmogiškuoju požiūriu Petras buvo daug veiksmingesnis pamokslininkas už Jėzų. Jėzaus pamokslavimas buvo toks veiksmingas dėl jo unikalios asmenybės, o ne dėl to, kad jo iškalba ar emocinis apeliavimas būtų kėlę susižavėjimą. Jėzus kalbėjo tiesiai į žmonių sielas. Jis buvo žmogaus dvasios mokytojas, bet per protą. Jis gyveno su žmonėmis.

141:7.11 (1594.5) Būtent šitos progos metu Jėzus atskleidė Petrui, Jokūbui, ir Jonui tai, kad jo darbą žemėje kai kuriais atžvilgiais apriboja jo “partnerio danguje” pavedimas, turėdamas omenyje savo Rojaus brolio, Emanuelio, nurodymus, perteiktus prieš savęs padovanojimo misiją. Jis papasakojo jiems, kad jis atėjo vykdyti savojo Tėvo valios ir tikrai savojo Tėvo valios. Šitaip skatinamas iš visos širdies įgyvendinti vienintelį tikslą, jis nebuvo taip susirūpinęs dėl blogio pasaulyje.

141:7.12 (1594.6) Apaštalai palaipsniui ėmė pripažinti Jėzaus nederbtiną draugiškumą. Nors su Mokytoju buvo lengva užmegzti ryšį, bet jis visada gyveno nepriklausomai nuo visų

žmogiškųjų būtybių ir aukščiau už visas žmogiškąsias būtybes. Jo niekada nė vieną akimirką nevaldė nė viena grynai mirtingojo įtaka arba jo niekada neveikė moraliai silpna žmogiškoji nuomonė. Jis nekreipė jokio dėmesio į visuomenės nuomonę, ir jo neveikė pagyrimai. Jis retai kada stabteldavo tam, kad ištaisyti nesusipratimus, arba tam, kad įsižeisti dėl klaidingo aiškinimo. Jis niekada neprašė nė vieno žmogaus patarimo; jis niekada neprašė melstis.

141:7.13 (1594.7) Jokūbą pritrenkė tai, jog atrodė, kad Jėzus mato pabaigą nuo pradžios. Mokytojas retai kada atrodydavo nustebęs. Jis niekada nebūdavo susijaudinęs, susierzinęs, ar sutrikęs. Jis niekada neatsiprašė nė vieno žmogaus. Kartais jis būdavo nuliūdęs, bet niekada nebuvo praradęs drąsos.

141:7.14 (1594.8) Jonas aiškiau suprato, jog nepaisant visų savo dieviškųjų sugebėjimų, galų gale, jis yra žmogus. Jėzus gyveno kaip žmogus tarp žmonių, ir suprato, mylėjo, ir žinojo, kaip žmones valdyti. Savo asmeniniame gyvenime jis buvo toks žmogiškas, ir vis tik toks be ydų. Ir visada jis buvo nesavanaudiškas.

141:7.15 (1595.1) Nors Petras, Jokūbas, ir Jonas daug ko negalėjo suprasti, ką Jėzus sakė šita proga, bet jo nuoširdūs žodžiai pasiliko jų širdyse, ir po nukryžiovimo ir prisikėlimo jie galingai išplaukė, kad juos praturtintų ir džiugintų vėlesniojo tarnavimo metu. Nėra nieko nuostabaus, kad šitie apaštalai Mokytojo žodžių nesuprato iki galo, nes jis pateikė jiems naujojo amžiaus planą.

8. Darbas Jeriche

^{141:8.1 (1595.2)} Per keturias savaites, jiems gyvenant prie Betanės už Jordano upės, kiekvieną savaitę kelis kartus Andriejus paskirdavo apaštalų poras, kad jos į Jerichą išeitų dienai ar dviems dienoms. Jonas turėjo daug tikinčiųjų Jeriche, ir didžioji jų dauguma Jėzaus ir jo apaštalų labiau išvystytus mokymus sveikino. Per šitas išvykas į Jerichą apaštalai pradėjo konkrečiau įgyvendinti Jėzaus mokymus patarnauti sergantiesiems; mieste jie aplankė kiekvieną namą ir stengėsi paguosti kiekvieną sergantį žmogų.

^{141:8.2 (1595.3)} Jeriche apaštalai šiek tiek dirbo ir viešą darbą, bet iš esmės jų darbas buvo ramesnio ir asmeninio pobūdžio. Dabar jie pamatė, kad karalystės gerosios naujienos sergančiuosius labai guodžia; kad jų žinia sergančiuosius gydo. Ir būtent Jeriche šiems dvylikai Jėzaus pavedimas pamokslauti džiugias karalystės naujienas ir patarnauti sergantiesiems pirmą kartą buvo įgyvendintas iki galo.

^{141:8.3 (1595.4)} Jeriche jie buvo sustoję pakeliui į Jeruzalę, ir juos pasivijo delegacija iš Mesopotamijos, atvykusi pasitarti su Jėzumi. Apaštalai buvo planavę čia praleisti tikrai vieną dieną, bet, kada atvyko šitie tiesos ieškotojai iš Rytų, tada Jėzus su jais praleido tris dienas, ir jie sugrįžo į savo įvairius namus palei Eufratą, džiaugdamiesi, kad sužinojo naujų tiesų apie dangaus karalystę.

9. Išvykstant į Jeruzalę

^{141:9.1 (1595.5)} Pirmadienį, paskutiniąją kovo mėnesio dieną, Jėzus ir apaštalai pradėjo savo kelionę viršun į kalvas link Jeruzalės. Lozorius iš Betanės buvo du kartus nusileidęs prie Jordano upės, kad pasimatytų su Jėzumi, ir buvo dėl visko susitarta, kad

Mokytojas ir jo apaštalai savo būstinę galėtų turėti pas Lozorių ir jo seseris Betanėje tol, kol jie norėtų būti Jeruzalėje.

^{141:9.2 (1595.6)} Jono mokiniai pasiliko prie Betanės už Jordano upės, mokydami ir krikštydami minias, taip, kad Jėzų lydėjo tiktai šie dvylika, kada jis atvyko į Lozoriaus namus. Čia Jėzus ir apaštalai praleido penkias dienas, ilsėdamiesi ir gaivindamiesi prieš tai, kada iškeliavo į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Tai buvo didžiulis įvykis Mortos ir Marijos gyvenime savo brolio namuose priimti Mokytoją ir jo apaštalus, kur jos galėjo pasirūpinti jų reikmėmis.

^{141:9.3 (1595.7)} Sekmadienio rytą, balandžio 6-ąją, Jėzus ir apaštalai nusileido į Jeruzalę; ir tai buvo pirmas kartas, kada Mokytojas ir visi šie dvylika buvo ten kartu.

142 Dokumentas. Perėjimo šventė Jeruzalėje

^{142:0.1 (1596.1)} BALANDŽIO mėnesį Jėzus ir apaštalai dirbo Jeruzalėje, iš miesto išeidami kiekvieną vakarą, kad naktį praleistų Betanėje. Pats Jėzus kiekvieną savaitę vieną ar dvi naktis praleisdavo Jeruzalėje Flavijaus, graikų žydo, namuose, kur daug įžymių žydų slapta ateidavo pasikalbėti su juo.

^{142:0.2 (1596.2)} Pirmąją dieną, kada atvyko į Jeruzalę, Jėzus užsuko pas savo ankstesniųjų laikų draugą Anasą, kažkada buvusį aukštąjį šventiką, ir Salomėjos, Zabediejaus žmonos, giminaitį. Anasas buvo girdėjęs apie Jėzų ir jo mokymus, ir kada Jėzus užsuko į šito aukštojo šventiko namus, tada jį sutiko su didžiuliu šaltumu. Kada tik Jėzus suvokė Anaso šaltumą, tada nedelsdamas atsisveikino, sakydamas, kada skyrėsi: “Pagrindinis žmogaus pavergėjas yra baimė, o jo didžioji

silpnybė yra puikybė; ar tu save išduosi šitų abiejų džiaugsmo ir laisvės naikintojų vergystei?” Bet Anasas nieko neatsakė. Mokytojas Anaso daugiau nebesutiko iki to laiko, kada jis su savo žentu Žmogaus Sūnų teisė.

1. Mokymas šventykloje

^{142:1.1 (1596.3)} Per šitą mėnesį Jėzus arba vienas iš apaštalų kasdien mokė šventykloje. Kada Perėjimo šventės minios būdavo pergausios, kad patektų į mokymą šventykloje, tada daug grupių apaštalai mokė už šventos teritorijos ribų. Jų mokymo esmė buvo:

^{142:1.2 (1596.4)} 1. Dangaus karalystė yra šalia.

^{142:1.3 (1596.5)} 2. Įtikėjimu į Dievo tėvystę jūs galite įeiti į dangaus karalystę, šitaip tapdami Dievo sūnumis.

^{142:1.4 (1596.6)} 3. Gyvenimą karalystėje valdo meilė—aukščiausias atsidavimas Dievui, tuo pačiu savo artimą mylint kaip save patį.

^{142:1.5 (1596.7)} 4. Paklusimas Tėvo valiai, duodantis dvasios vaisių asmeniniame gyvenime, yra karalystės įstatymas.

^{142:1.6 (1596.8)} Minios, atvykusios švęsti Perėjimo šventės, išgirdo šitą Jėzaus mokymą, ir šimtai jų džiaugėsi gerosiomis naujienomis. Žydų pagrindiniai šventikai ir valdovai labai susirūpino dėl Jėzaus ir jo apaštalų, ir tarpusavyje ginčijosi, ką reikėtų su jais daryti.

^{142:1.7 (1596.9)} Be mokymo šventykloje ir prie jos, apaštalai ir kiti tikintieji buvo įsitraukę į didžiulį asmeninį darbą Perėjimo

šventės miniose. Šitie susidomėję vyrai ir moterys naujienas apie Jėzaus žinią iš šitos Perėjimo šventės nunešė iki tolimiausių Romos imperijos pakraščių, o taip pat ir į Rytus. Tai buvo karalystės evangelijos skleidimo išoriniam pasauliui pradžia. Jėzaus darbas daugiau nebeapsiribojo Palestina.

2. Dievo įniršis

142:2.1 (1597.1) Jeruzalėje Perėjimo šventėje dalyvavo kažkoks Jokūbas, turtingas žydas prekybininkas iš Kretos, ir jis atėjo pas Andriejų, prašydamas asmeninio pasimatymo su Jėzumi. Andriejus surengė šitą slaptą susitikimą su Jėzumi Flavijaus namuose kitos dienos vakarą. Šitas vyras negalėjo suvokti Mokytojo mokymų, ir jis atėjo, nes troško išsamiau pasiteirauti apie Dievo karalystę. Sakė Jokūbas Jėzui: “Bet, Rabine, Mozė ir senovės pranašai mums sako, kad Jahvė yra pavydus Dievas, didžiulio įniršio ir aršaus pykčio Dievas. Tie pranašai sako, kad jis neapkenčia piktadarių ir atkeršija tiems, kurie jo įstatymams nepaklūsta. Tu mus mokai ir tavo mokiniai mus moko, kad Dievas yra nuoširdus ir užjaučiantis Tėvas, kuris taip myli visus žmones, kad juos nori pasveikinti šitoje naujoje dangaus karalystėje, kurią jūs skelbiate esant taip visiškai šalia.”

142:2.2 (1597.2) Kada Jokūbas baigė šnekėti, tada Jėzus atsakė: Jokūbai, tu gerai išreiškei senovės pranašų mokymus, kurie savosios kartos vaikus mokė sutinkamai su savojo laikmečio šviesa. Mūsų Tėvas Rojuje yra nekintantis. Bet samprata apie jo prigimtį nuo Mozės laikų iki Amoso dienų ir net iki pranašo Isajo kartos plėtėsi ir augo. Ir dabar aš atėjau materialaus kūno pavidalu, kad apreikščiau Tėvą naujoje šlovėje ir kad parodyčiau jo meilę ir gailestingumą visiems žmonėms visuose pasauliuose. Kada šitos karalystės evangelija sklis po visą

pasaulį su savo nuoširdaus džiugesio ir geros valios naujiena visiems žmonėms, tada vystysis tobulesni ir geresni santykiai tarp visų tautų šeimų. Laikui einant, tėvai ir jų vaikai mylės vieni kitus daugiau, ir šitokiu būdu bus pasiektas geresnis supratimas apie Tėvo danguje meilę savo vaikams žemėje. Prisimink Jokūbai, kad geras ir tikras tėvas ne tiktai myli savo šeimą kaip visumą—kaip šeimą—bet jis tikrai myli ir su meile globoja ir kiekvieną *atskirą* narį.”

142:2.3 (1597.3) Po išsamaus dangiškojo Tėvo charakterio aptarimo Jėzus stabtelėjo, kad pasakytų: “Tu, Jokūbai, būdamas daugiavaikis tėvas, gerai žinai mano žodžių tiesą.” Ir Jokūbas tarė: “Bet, Mokytojau, kas gi tau sakė, jog aš esu šešių vaikų tėvas? Kaip tu šitą sužinojai apie mane?” Ir Mokytojas atsakė: “Užtenka pasakyti, jog Tėvas ir Sūnus žino viską, nes iš tiesų jie mato viską. Mylėdamas savo vaikus kaip žemiškasis tėvas dabar tu turi pripažinti kaip realybę dangiškojo Tėvo meilę *tau* — ne tik visiems Abraomo vaikams, bet ir tau, tavo individualiai sielai.”

142:2.4 (1597.4) Tada Jėzus kalbėjo toliau: “Kada tavo vaikai yra labai jauni ir nesubrendę, ir kada tu turi juos bausti, tada jie gali pagalvoti, kad jų tėvas yra piktas ir kupinas įniršio. Dėl savo nesubrendimo jie negali matyti toliau negu toji bausmė, kad pastebėtų savo tėvo toliaregišką ir ištaisančiąją meilę. Tačiau, kada šitie patys vaikai tampa suaugusiais vyrais ir moterimis, argi tai nebūtų kvailystė, jeigu jie ir toliau laikytųsi šitų ankstesnių ir klaidingai suvoktų sampratų apie savo tėvą? Dabar būdami vyrai ir moterys jie turėtų pastebėti savo tėvo meilę kiekvienoje šitoje ankstesnėje bausmėje. Ir argi žmonija, einant amžiams, neturėtų prieiti prie to, kad imtų geriau

suprasti Tėvo danguje tikrąją prigimtį ir mylintį charakterį? Kokia gi jums nauda iš viena po kitos einančių kartų dvasinio apšvietimo, jeigu jūs ir toliau į Dievą atkakliai žvelgiate taip, kaip jį matė Mozė ir pranašai? Aš sakau tau, Jokūbai, esant šitos valandos ryškiai šviesai, tu turėtum matyti Tėvą tokį, kokio jo niekada nematė nė vienas iš tų, kurie ėjo anksčiau. Ir pamatęs jį tokį, tu turėtum džiūgauti, kad įžengi į karalystę, kurioje valdo toks gailestingas Tėvas, ir tu turėtum stengtis, kad nuo šiol tavo gyvenime viešpatautų jo meilės valia.”

142:2.5 (1598.1) Ir Jokūbas atsakė: “Rabine, aš tikiu; aš trokštu, kad tu mane vestum į Tėvo karalystę.”

3. Dievo samprata

142:3.1 (1598.2) Dvylika apaštalų, kurių didžioji dauguma klausėsi šitos diskusijos apie Dievo charakterį, tą naktį Jėzui pateikė daug klausimų apie Tėvą danguje. Šiuolaikine kalba Mokytojo atsakymus į šituos klausimus galima būtų geriausiai pateikti tokios santraukos pavidalu:

142:3.2 (1598.3) Jėzus švelniai papriekaištavo šiems dvylikai, iš esmės pasakydamas: Argi jūs nežinote Izraelio pasakojimų, susijusių su idėjos apie Jahvę augimu, ir argi jūs nežinote Raštų mokymo, susijusio su Dievo doktrina? Ir tada Mokytojas iš tikrųjų perėjo prie apaštalų mokymo apie Dievybės sampratos evoliuciją per žydų tautos vystymosi laikmetį. Jis atkreipė dėmesį į idėjos apie Dievą augimo tokias fazes:

142:3.3 (1598.4) 1. *Jahvė* — Sinajaus klanų dievas. Tai buvo primityvi Dievybės samprata, kurią Mozė iškėlė į aukštesnį Izraelio Viešpaties Dievo lygį. Tėvas danguje niekada nebūna toks, kad

savo vaikų žemėje nuoširdaus garbinimo nepriimtų, nesvarbu, kokia primityvi būtų jų Dievybės samprata arba koku vardu jie simbolizuotų jos dieviškąją prigimtį.

^{142:3.4 (1598.5)} 2. *Pats Aukštasis*. Šitą Tėvo danguje sampratą Melkizedekas paskelbė Abraomui, ir ją paskleidė toli nuo Salemo tie, kurie vėliau tikėjo į šitą padidintą ir išplėstą Dievybės idėją. Abraomas ir jo brolis išvyko iš Uro dėl to, kad susiformavo saulės garbinimas, o jie ėmė tikėti į Melkizedeko mokymą apie El Elijoną—Patį Aukštąjį Dievą. Jų samprata apie Dievą buvo sudėtinė, kurią sudarė mišinys iš jų senesniųjų Mesopotamijos idėjų ir doktrina apie Patį Aukštąjį.

^{142:3.5 (1598.6)} 3. *El Šadai*. Šitais senaisiais laikais daugelis hebrajų garbino El Šadai, dangaus Dievo egiptietišką sampratą, apie kurią jie sužinojo savo nelaisvės metu Nilo žemėje. Praėjus daug laiko nuo tada, kada gyveno Melkizedekas, šitos visos trys Dievo sampratos buvo apjungtos draugėn, kad suformuotų doktriną apie kūrėją Dievybę, Izraelio Viešpatį Dievą.

^{142:3.6 (1598.7)} 4. *Elochim*. Nuo Adomo laikų išsilaikė mokymas apie Rojaus Trejybę. Argi jūs neprisimenate, kaip Raštai prasideda tvirtindami, jog “Pradžioje Dievai sukūrė dangų ir žemę”? Tai rodo, jog tada, kada šitai buvo užrašyta, Trejybės samprata apie tris Dievus viename buvo įsitvirtinusi mūsų protėvių religijoje.

^{142:3.7 (1598.8)} 5. *Aukščiausiasis Jahvė*. Iki Isajo laikų šitie tikėjimai apie Dievą išsiplėtė į sampratą apie Visuotinį Kūrėją, kuris tuo pačiu metu yra visagalis ir gailestingas visiems. Ir šita besivystanti ir besiplečianti Dievo samprata iš esmės išstūmė visas ankstesnes Dievybės idėjas mūsų tėvų religijoje.

142:3.8 (1598.9)

6. *Tėvas danguje*. Ir dabar mes tikrai Dievą pažįstame kaip savo Tėvą danguje. Mūsų mokymas suteikia tokią religiją, kurioje tikintysis yra Dievo sūnus. Tai yra dangaus karalystės evangelijos geroji naujiena. Drauge su Tėvu egzistuoja Sūnus ir Dvasia, ir šitų Rojaus Dievybių prigimties ir tarnystės apreiškimas tęsis toliau, kad plėstųsi ir ryškėtų per visus kylančiųjų Dievo sūnų amžinojo dvasinio žengimo į priekį begalinius amžius. Visais laikais ir per visus amžius bet kokios žmogiškosios būtybės tikrąjį garbinimą—kas susiję su individualiu dvasiniu žengimu į priekį—viduje gyvenanti dvasia pripažįsta kaip reiškiamą pagarbą dangiškajam Tėvui.

142:3.9 (1599.1)

Niekada prieš tai apaštalai nebuvo taip pritrenkti, kaip dabar, kada išgirdo šitą pasakojimą apie Dievo sampratos augimą ankstesniųjų kartų žydų prote; jie buvo per daug suglumę, kad imtų klausinėti. Kadangi jie sėdėjo prieš Jėzų tylėdami, tai Mokytojas tęsė: “Ir jūs būtumėte žinoję šitas tiesas, jeigu būtumėte skaitę Raštus. Argi jūs neskaitėte Samuelio, kur yra sakoma: ‘Ir Viešpaties pyktis prieš Izraelį tiek įsiliepsnojo, kad jis nukreipė Dovydą prieš juos, sakydamas, eik ir suskaičiuok Izraelį ir Judėją’? Ir tai nebuvo keista, nes Samuelio dienomis Abraomo vaikai tikrai tikėjo, kad Jahvė sukūrė tiek gėrį, tiek blogį. Tačiau, kada vėlesnis rašytojas šituos įvykius atpasakojo, po žydų sampratos apie Dievo prigimtį išsiplėtimo, tada jis neišdrįso blogio priskirti Jahvei; todėl pasakė: ‘Ir Šėtonas pakilo prieš Izraelį ir išprovokavo Dovydą suskaičiuoti Izraelį.’ Argi jūs negalite pamatyti, jog tokie įrašai Raštuose aiškiai parodo, kaip samprata apie Dievo prigimtį toliau augo iš vienos kartos į kitą?

142:3.10 (1599.2) “Vėl jūs tikrai turėjote pastebėti, kaip vystėsi dieviškojo įstatymo samprata tobulai atitikdama šitas besiplečiančias dieviškumo sampratas. Kada anksčiau už išplėstą Jahvės apreiškimą Izraelio vaikai tomis dienomis išėjo iš Egipto, tada jie turėjo dešimt įsakymų, kurie jiems tarnavo kaip įstatymas iki pat tų laikų, kada jie įkūrė stovyklą prie Sinajaus. Ir šitie dešimt įsakymų buvo tokie:

142:3.11 (1599.3) “1. Negarbinkite jokio kito dievo, nes Viešpats yra pavydus Dievas.

142:3.12 (1599.4) “2. Nedarykite jokių nuliėtų dievų.

142:3.13 (1599.5) “3. Neignoruokite to, kad laikytumėtės neraugintos duonos šventės.

142:3.14 (1599.6) “4. Iš žmonių ar galvijų visų vyriškosios lyties palikuonių, pirmagimiai yra mano, sako Viešpats.

142:3.15 (1599.7) “5. Šešias dienas jūs galite dirbti, bet septintąją dieną jūs turite ilsėtis.

142:3.16 (1599.8) “6. Visada švęskite pirmųjų vaisių šventę ir derliaus nuėmimo šventę metų pabaigoje.

142:3.17 (1599.9) “7. Nesiūlykite jokios aukos kraujo su rauginta duona.

142:3.18 (1599.10) “8. Perėjimo šventės aukos nepalikite iki ryto.

142:3.19 (1599.11) “9. Pirmuosius iš pirmųjų žemės vaisių atneškite į Viešpaties jūsų Dievo namus.

142:3.20 (1599.12) “10 Nevirkite ožiuko jo motinos piene.

142:3.21 (1599.13) “Ir tada, tarp Sinajaus griautinių ir žaibų, Mozė jiems davė naujus dešimt įsakymų, kurie, jūs visi sutiksite, yra vertingesni pareiškimai tam, kad lydėtų besiplečiančias Jahvės Dievybės sampratas. Ir argi jūs niekada neatkreipėte dėmesio į šiuos įsakymus, kaip raštuose du kartus yra užrašyta, jog pirmuoju atveju išsilaisvinimas iš Egipto yra toji priežastis, dėl kurios yra laikomasi Sabato, tuo tarpu vėlesniame įrašė mūsų protėvių besivystantys religiniai tikėjimai reikalavo, jog šitai turi būti pakeista pripažįstant kūrimo faktą kaip tą priežastį, dėl kurios yra laikomasi Sabato?

142:3.22 (1599.14) “Ir tada jūs tikrai prisiminsite, jog dar kartą—esant didesniam Isajo laikmečio dvasiniam apšvietimui—šitie dešimt neigiamų įsakymų buvo pakeisti į didįjį ir teigiamą meilės įstatymą, paliepimą mylėti Dievą aukščiausiuoju laipsniu, o savo artimą mylėti kaip save patį. Ir būtent šitą meilės Dievui ir žmogui aukščiausią įstatymą aš taip pat skelbiu ir jums kaip tokį, kuris sudaro visą žmogaus pareigą.”

142:3.23 (1600.1) Ir kada jis užbaigė kalbėti, tada nė vienas vyras jam nepateikė nė vieno klausimo. Jie išsiskirstė miegoti.

4. Flavijus ir graikų kultūra

142:4.1 (1600.2) Flavijus, graikų žydas, buvo vartų prozelitas, nebuvo nei apipjaustytas, nei pakrikštytas; ir kadangi jis buvo didžiulis grožio mene ir skulptūroje mylėtojas, tai namas, kurį jis užėmė gyvendamas Jeruzalėje, buvo gražus pastatas. Šitas namas buvo nuostabiai papuoštas neįkainojamais turtais, kuriuos jis buvo surinkęs tai šen tai ten savo kelionėse po pasaulį. Kada jis pirmą kartą pagalvojo pasikviesti Jėzų į savo namus, tada jis bijojo, kad Mokytojas įsižeis matydamas šituos vadinamuosius

stabus. Bet Flavijus buvo maloniai nustebintas, kada Jėzus, įėjęs į namą, vietoje to, kad imtų jam priekaištauti dėl šitų tariamų garbinimo objektų, išdėstytų po visus namus, parodė didžiulį susidomėjimą visa kolekcija ir pateikė daug įvertinančių klausimų apie kiekvieną daiktą, kada Flavijus jį lydėjo iš kambario į kambarį, rodydamas jam savo visas mėgstamas statulėles.

142:4.2 (1600.3) Mokytojas matė, kad šeimininką išmušė iš vėžių jo draugiškas požiūris į meną; dėl to, kada jie visos kolekcijos apžiūrą užbaigė, Jėzus tarė: “Kadangi tu vertini daiktų, kuriuos sukūrė manasis Tėvas ir padarė žmogaus meniškos rankos, grožį, tai kodėl gi tu turėtum tikėtis sulaukti priekaištų? Kadangi Mozė kažkada stengėsi kovoti prieš stabmeldystę ir netikrų dievų garbinimą, tai kodėl gi visi žmonės turėtų raukytis nuo grakštumo ir grožio atgaminimo? Aš sakau tau, Flavijau, Mozės vaikai jį klaidingai suprato, ir dabar jie iš tikrųjų sukuria netikrus dievus net ir iš jo uždraudimo kurti stabus ir atvaizdus to, kas yra danguje ir žemėje. Bet net jeigu Mozė ir mokė tokių suvaržymų tų laikų tamsius protus, tai ką tas turi bendro su šiandiena, kada Tėvas danguje yra apreiškiamas kaip visuotinis Dvasinis Valdovas visiems ir viskam? Ir, Flavijau, aš pareiškiu, jog ateinančioje karalystėje jie tikrai daugiau nebemokys, ‘negarbink šito ir negarbink to’; daugiau jie tikrai nebejaus nerimo dėl įsakymų susilaikyti nuo šito ir žiūrėti, kad nedarytų to, bet vietoje šito visi tikrai rūpinsis tikrai viena aukščiausiaja pareiga. Ir šitą žmogaus pareigą išreiškia dvi didžiulės privilegijos: begalinio Kūrėjo, Rojaus Tėvo nuoširdus garbinimas ir kupina meilės tarnystė, dovanojama savo bičiuliams žmonėms. Jeigu tu myli savo

artimą kaip myli save patį, tada tu iš tikrųjų žinai, jog esi Dievo sūnus.

142:4.3 (1600.4) “Tame amžiuje, kada mano Tėvas nebuvo gerai suprantamas, Mozę buvo galima pateisinti dėl jo mėginimų pasipriešinti stabmeldystei, bet ateinančiame amžiuje Tėvą atskleis šio Sūnaus gyvenimas; ir šitas naujasis Dievo apreiškimas padarys amžiams nebereikalinga Tėvo Kūrėjo painiojimą su stabais iš akmens arba atvaizdais iš aukso ir sidabro. Nuo šiol, išmintingi žmonės gali džiaugtis meno turtais, nepainiodami tokio materialaus grožio suvokimo su Tėvo Rojuje, visų daiktų ir visų būtybių Dievo, garbinimu ir tarnyste.”

142:4.4 (1600.5) Flavijus tikėjo viskuo, ko jį mokė Jėzus. Kitą dieną jis nuėjo į Betanę už Jordano upės ir buvo pakrikštytas Jono mokinių. Ir šitą jis iš tiesų padarė, kadangi Jėzaus apaštalai tikinčiųjų dar nekrikštijo. Kada Flavijus sugrįžo į Jeruzalę, tada jis suruošė didžiulį pobūvį Jėzaus garbei ir pakvietė šešiasdešimt savo draugų. Ir daugelis iš šitų svečių tapo tikinčiaisiais į ateinančios karalystės žinią.

5. Pokalbis apie užtikrinimą

142:5.1 (1601.1) Vienas iš nuostabiųjų pamokslų, kuriuos Jėzus sakė šventykloje per šitą Perėjimo šventės savaitę, buvo atsakymas į klausimą, pateiktą vieno iš jo klausytojų, vyro iš Damasko. Šitas vyras Jėzaus paklausė: “Bet, Rabine, kaip mes galime būti tikri dėl to, jog tave atsiuntė Dievas ir jog mes galime iš tiesų įeiti į šitą karalystę, kurią tu ir tavo mokiniai skelbiate, kad yra šalia?” Ir Jėzus atsakė:

142:5.2 (1601.2) “Kai dėl manosios žinios ir mano mokinių mokymo, tai jūs turėtumėte apie juos spręsti pagal jų vaisius. Jeigu mes jums skelbiame dvasios tiesas, tai dvasia ir paliudys jūsų širdyje, kad mūsų žinia yra tikra. Kai dėl karalystės ir dėl užtikrinimo, kad jus priims dangiškasis Tėvas, tai leiskite man paklausti, kuris gi iš jūsų būdamas tėvas, vertas ir nuoširdus tėvu, savo sūnų laikytų sunerimusį ir nežinomybėje dėl savo padėties šeimoje arba dėl savo patikimos vietos savojo tėvo širdies meilėje? Argi jūs žemiškieji tėvai jaučiate malonumą, kankindami savo vaikus tuo, kad jie nėra užtikrinti dėl to, ar yra jiems vietos meilėje, gyvenančioje jūsų žmogiškoje širdyje. Taip pat ir jūsų Tėvas danguje nepalieka savo įtikėjimo dvasios vaikų abejojančiame netikrume dėl jų padėties karalystėje. Jeigu jūs priimate Dievą kaip savo Tėvą, tada iš tikrųjų ir neabejotinai jūs esate Dievo sūnūs. Ir jeigu jūs esate sūnūs, tada jūs esate garantuoti dėl savo vietos ir padėties visur, kas susiję su amžinąja ir dieviškąja sūnyste. Jeigu jūs tikite mano žodžiais, tai šituo jūs tikite ir į Tą, kuris atsiuntė mane, ir šitokiu būdu tikėdami į Tėvą, jūs esate įtvirtinę ir savąjį statusą dangiškojoje pilietybėje. Jeigu jūs vykdysite Dievo danguje valią, tai tikrai jūs niekada nesuklupsite stengdamiesi pasiekti žengimo į priekį amžinąjį gyvenimą dieviškojoje karalystėje.

142:5.3 (1601.3) “Aukščiausioji Dvasia tikrai paliudys kartu su jūsų dvasiomis, kad jūs iš tiesų esate Dievo vaikai. Ir jeigu jūs esate Dievo sūnūs, tuomet jūs iš tiesų esate gimę iš Dievo dvasios; ir kas tik taip gimė iš dvasios, tas turi savyje galią nugalėti visas dvejones, ir tai yra toji pergalė, kuri nugali bet kokią neužtikrintumą, net jūsų tikėjimą.

142:5.4 (1601.4) “Sakė Pranašas Isajas, kalbėdamas apie tuos laikus: ‘Kada dvasia bus išlieta ant mūsų iš dangaus, tada teisumo darbas iš tiesų taps taika, ramybe, ir užtikrinimu amžiams.’ Ir visiems tiems, kurie iš tikrųjų tiki šita evangelija, aš iš tiesų tapsiu užtikrinimu, kad jie bus priimti į manojo Tėvo karalystės amžinąjį gailestingumą ir per amžius trunkantį gyvenimą. Tuomet, jūs tie, kurie girdite šitą žinią ir tikite šita karalystės evangelija, esate Dievo sūnūs, ir jūs turite amžinąjį gyvenimą; ir visam pasauliui įrodymas, kad jūs gimėte iš dvasios, yra tai, kad jūs nuoširdžiai mylite vienas kitą.”

142:5.5 (1601.5) Daugeliui valandų su Jėzumi pasiliko minios klausytojų, kurie klausinėjo ir atidžiai klausėsi jo paguodžiančių atsakymų. Net apaštalus Jėzaus mokymas padaršino pamokslauti karalystės evangeliją su didesne galia ir įsitikinimu. Šitas patyrimas Jeruzalėje šiems dvylikai buvo didžiulis įkvėpimas. Tai buvo jų pirmasis ryšys su tokiais gausiomis miniomis, ir jie išmoko daug vertingų pamokų, kurios buvo labai naudingos jų vėlesniame darbe.

6. Bendravimas su Nokodemu

142:6.1 (1601.6) Vieną vakarą į Flavijaus namus atėjo pasimatyti su Jėzumi kažkoks Nikodemas, turtingas ir pagyvenęs žydų Sanhedrino narys. Jis buvo daug girdėjęs apie šito galilėjiėčio mokymus, ir dėl to vieną popietę jis atėjo jo pasiklausti, kada jis mokė šventyklos kiemuose. Jis būtų dažnai ėjęs pasiklausti, kaip Jėzus moko, bet bijojo, kad žmonės jį pamatys dalyvaujantį jo mokyme, kadangi žydų valdovai su Jėzumi jau taip nesutarė, jog nė vienas Sanhedrino narys nenorėjo, kad jį atvirai sutapatintų su juo. Dėl to, Nikodemas buvo susitaręs su Andriejumi, kad su Jėzumi susitiks

asmeniškai ir po saulėlydžio šitą patį vakarą. Petras, Jokūbas, ir Jonas buvo Flavijaus sode, kada prasidėjo pokalbis, bet vėliau jie visi suėjo į namą, kur pasikalbėjimas tęsėsi.

^{142:6.2 (1602.1)} Priimdamas Nikodemą, Jėzus nerodė jokio ypatingo dėmesio; kalbėdamasis su juo, jis nėjo į jokią kompromisą ar nederamą įtikinėjimą. Mokytojas nemėgino atstumti savo paslaptingojo svečio, taip pat jis nepasinaudojo ir sarkazmu. Visuose savo reikaluose su savo išskirtiniu svečiu, Jėzus buvo ramus, atkaklus, ir orus. Nikodemas nebuvo oficialus Sanhedrino delegatas; jis atėjo pasimatyti su Jėzumi vien tiktai dėl to, kad jis asmeniškai ir nuoširdžiai susidomėjo Mokytojo mokymais.

^{142:6.3 (1602.2)} Kada jį pristatė Flavijus, tada Nikodemas tarė: “Rabine, mes žinome, jog tu esi mokytojas, atsiųstas Dievo, kadangi nė vienas paprastas žmogus šitaip mokyti negalėtų, jeigu su juo nebūtų Dievo. Ir aš trokštu sužinoti daugiau apie tavuosius mokymus, susijusius su ateinančia karalyste.”

^{142:6.4 (1602.3)} Jėzus atsakė Nikodemui: “Tikrai, tikrai aš sakau tau, Nikodema, tiktai toks žmogus, kuris yra gimęs iš aukščiau, gali pamatyti Dievo karalystę.” Tada Nikodemas atsakė: “Bet, kaip gi žmogus gali gimti vėl, kada jis yra senas? Jis negali antrą kartą įeiti į savo motinos įsčias tam, kad gimtų.”

^{142:6.5 (1602.4)} Jėzus sakė:” Nepaisant šito, aš tau pareiškiu, tiktai toks žmogus, kuris gimsta iš dvasios, gali įeiti į Dievo karalystę. Tas, kas yra gimęs iš materialaus kūno, yra materialus kūnas, o tas, kas yra gimęs iš dvasios, yra dvasia. Bet tu nesistebėk, kad aš pasakiau, jog tu turi gimti iš aukščiau. Kai pučia vėjas, tu girdi lapų šnarėjimą, bet vėjo nematai—iš

kur atpučia ar kur nupučia—taip yra ir su kiekvienu gimusiu iš dvasios. Materialaus kūno akimis tu gali pastebėti dvasios pasireiškimus, bet tu negali iš tikrųjų pamatyti šios dvasios.”

142:6.6 (1602.5) Nikodemas atsakė: “Bet aš nesuprantu—kaip gali taip būti?” Tarė Jėzus: “Ar gali taip būti, kad tu esi mokytojas Izraelyje ir vis vien šito nežinai? Tuomet, tai tampa pareiga tų, kurie žino apie šios dvasios realybes, atskleisti šituos dalykus tiems, kurie mato tiktai materialaus pasaulio pasireiškimus. Bet ar tu mumis patikėsi, jeigu mes tau papasakosime apie dangiškąsias tiesas? Ar tu turi drąsos, Nikodema, tikėti į tą, kuris nusileido iš dangaus, net į Žmogaus Sūnų?”

142:6.7 (1602.6) Ir Nikodemas pasakė: “Bet kaip aš galiu pradėti įvaldyti šitą dvasią, kuri turi pertvarkyti mane parengdama mane įėjimui į karalystę?” Jėzus atsakė: “Dangiškojo Tėvo dvasia iš tiesų tavo viduje jau gyvena. Jeigu tu panorėtum, jog tave vestų šitoji dvasia iš aukštai, tai labai greitai tu pradėtum matyti šios dvasios akimis, ir tuomet dėka to, kad iš visos širdies apsispręstum dėl to, kad tau vadovautų šitoji dvasia, tu tikrai gimtum iš dvasios, kadangi tavo pagrindinis gyvenimo tikslas būtų vykdyti savo dangiškojo Tėvo valią. Ir šitaip gimęs iš dvasios ir laimingai patekęs į Dievo karalystę, tu pradėtum savo kasdieniame gyvenime nešti gausius dvasinius vaisius.”

142:6.8 (1602.7) Nikodemas buvo visiškai nuoširdus. Jam tai padarė gilų įspūdį, bet jis išėjo išmuštas iš vėžių. Nikodemas buvo visiškai išvystęs savąjį aš, buvo pasiekęs didelį laipsnį savikontrolės, ir buvo išsiugdęs net ir aukštų moralinių savybių. Jis buvo rafinuotas, turėjo egoistinių ir altruistinių savybių; bet jis nežinojo, kaip savąją valią priversti *paklusti* dieviškojo Tėvo valiai, kaip kad mažas vaikas noriai paklūsta

išmintingo ir mylinčio žemiškojo tėvo vadovavimui ir vedimui, kad šituo tikrovėje taptų Dievo sūnumi, amžinosios karalystės besivystančiu įpėdiniu.

^{142:6.9 (1603.1)} Bet Nikodemas iš tikrųjų turėjo pakankamai įtikėjimo tam, kad įeitų į karalystę. Jis neryžtingai protestavo tada, kada kiti Sanhedrino nariai stengėsi Jėzų pasmerkti be svarstymo; ir su Juozapu iš Arimatėjos, jis vėliau drąsiai pripažino jo tikėjimą ir reikalavo Jėzaus kūno, kada iš baimės net ir didžioji dauguma jo mokinių buvo pabėgę iš savo Mokytojo baigiamojo kentėjimo ir mirties vietos.

7. Pamoka apie šeimą

^{142:7.1 (1603.2)} Po intensyvaus mokymo ir asmeninio darbo periodo per Perėjimo savaitę Jeruzalėje, kitą trečiadienį Jėzus su savo apaštalais praleido Betanėje, ilsėdamasis. Tą popietę Tomas pateikė klausimą, į kurį atsakymas buvo ilgas ir pamokantis. Tomas paklausė: “Mokytojau, tą dieną, kada mes buvome išskirti kaip karalystės ambasadoriai, tu mums papasakojai daug dalykų, mokei mus to, koks turėtų būti mūsų pačių asmeninis gyvenimo būdas, tačiau, ko mokysime minias mes? Kaip šitie žmonės turi gyventi po to, kada karalystė bus daug daugiau atėjusi? Ar tavo mokiniai laikys vergų? Ar tikintieji į tave puoselės neturtą ir vengs nuosavybės? Ar viešpataus vien tiktai gailestingumas, taip, kad mes daugiau nebeturėsime įstatymų ir teisingumo?” Jėzus ir šie dvylika visą popietę ir visą tą vakarą, po vakarienės, praleido aptarinėdami Tomo klausimus. Šitame pasakojime mes pateikiame Mokytojo mokymo tokią santrauką:

142:7.2 (1603.3) Jėzus iš pradžių savo apaštalams stengėsi išaiškinti, kad jis pats žemėje gyvena unikalų gyvenimą materialiam kūne, ir kad jie, šie dvylika, yra pakviesti dalyvauti šitame Žmogaus Sūnaus savęs padovanojimo patyrimo; ir būdami tokie bendražygiai jie taip pat turi laikytis viso savęs padovanojimo patyrimo didelės dalies ypatingų suvaržymų ir įsipareigojimų. Jo žodžiuose buvo užslėpta užuomina, jog Žmogaus Sūnus yra vienintelis asmuo, kuris kada nors yra gyvenęs žemėje, kuris vienu ir tuo pačiu metu gali žvelgti į pačią Dievo širdį ir į pačias žmogaus sielos gelmes.

142:7.3 (1603.4) Jėzus labai paprastai paaiškino, jog dangaus karalystė yra evoliucinis patyrimas, prasidedantis čia žemėje ir besivystantis aukštyn per vienas po kito einančias gyvenimo pakopas į Rojų. Šio vakaro metu jis konkrečiai pareiškė, jog kuriame nors karalystės vystymosi ateities etape jis šitą pasaulį vėl aplankys turėdamas dvasinę galią ir dieviškąją šlovę.

142:7.4 (1603.5) Tada jis paaiškino, kad “karalystės idėja” nėra geriausias būdas pavaizduoti žmogaus ryšį su Dievu; kad tokias stilistines kalbos priemones jis vartoja dėl to, jog žydų tauta laukia karalystės, ir dėl to, kad Jonas pamokslavo vartodamas ateinančios karalystės įvaizdį. Jėzus sakė: “Kito amžiaus žmonės karalystės evangeliją supras geriau, kada ji bus pateikiama šeimyninį ryšį išreiškiančiu požiūriu—kada žmogus religiją supras kaip mokymą apie Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę, sūnystę su Dievu.” Tada Mokytojas kažkiek aptarė žemiškąją šeimą kaip dangiškosios šeimos iliustraciją, iš naujo pateikdamas du fundamentalius gyvenimo įstatymus: pirmąjį įsakymą apie meilę tėvui, šeimos galvai; ir antrąjį įsakymą apie abipusę meilę tarp vaikų, mylėti savo brolių kaip

save patį. Ir tada jis paaiškino, jog tokia broliškos meilės savybė būtinai pasireiškė nesavanaudiška ir kupina meilės visuomenine tarnyste.

142:7.5 (1603.6) Po šito, įvyko toji įsimintina diskusija apie šeimyninio gyvenimo fundamentalius bruožus ir apie jų pritaikymą tiems santykiams, kurie egzistuoja tarp Dievo ir žmogaus. Jėzus pareiškė, jog tikroji šeima remiasi tokiais septyniais faktais:

142:7.6 (1604.1) 1. *Egzistencijos faktų.* Šeimoje prigimtios ryšiai ir mirtingojo panašumo reiškiniai yra tarpusavyje susieti: Vaikai paveldi tam tikrus tėvų bruožus. Vaikai gimsta iš tėvų; asmenybės egzistavimas priklauso nuo tėvų veikimo. Tėvo ir vaiko ryšys yra būdingas visai gamtai ir įsiskverbia į visas gyvas egzistencijas.

142:7.7 (1604.2) 2. *Saugumu ir malonumu.* Tikri tėvai patiria didžiulį malonumą rūpindamiesi savo vaikų reikmėmis. Daugelis tėvų nepasitenkina vien tik tuo, kad tenkintų savo vaikų poreikius, bet taip pat jiems patinka pasirūpinti ir tuo, kad vaikams būtų malonumas.

142:7.8 (1604.3) 3. *Švietimu ir lavinumu.* Išmintingi tėvai rūpestingai planuoja savo sūnų ir dukrų švietimą ir deramą lavinimą. Kada jie būna jauni, tada jie būna parengiami tolimesnio gyvenimo didesnėms pareigoms.

142:7.9 (1604.4) 4. *Drausme ir suvaržymu.* Įžvalgūs tėvai taip pat pasirūpina ir tuo, kad savo jauniems ir nesubrendusiems palikuonims būtų taikoma reikalinga drausmė, vadovavimas, pataisymas, ir kartais suvaržymas.

^{142:7.10 (1604.5)} *5. Bičiuliškumu ir ištikimybe.* Mylintis tėvas su savo vaikais palaiko artimus ir kupinus meilės ryšius. Jis visada yra pasiruošęs išklausyti jų prašymų; jis visada yra pasirengęs dalintis jų sunkumais ir padėti jiems sunkiu metu. Tėvas aukščiausiu laipsniu yra suinteresuotas savo palikuonių augančia gerove.

^{142:7.11 (1604.6)} *6. Meile ir gailestingumu.* Užjaučiantis tėvas lengvai atleidžia; savo vaikams tėvai nelaiko pykčio užantyje. Tėvai nėra panašūs į teisėjus, priešus, ar kreditorius. Tikrosios šeimos yra kuriamos pakantumo, kantrybės, ir atlaidumo pagrindu.

^{142:7.12 (1604.7)} *7. Apsirūpinimu ateičiai.* Žemiškiesiems tėvams patinka palikti palikimą savo sūnams. Šeima tęsiasi iš vienos kartos į kitą. Mirtis tikrai užbaigia vieną kartą, kad pažymėtų kitos pradžią. Mirtis užbaigia individo gyvenimą, bet nebūtinai tos šeimos.

^{142:7.13 (1604.8)} Valandų valandas Mokytojas aptarinėjo šitų šeimyninio gyvenimo bruožų taikymą žmogaus, žemiškojo vaiko, ryšiams su Dievu, Rojaus Tėvu. Ir jo išvada buvo tokia: “Visus šituos sūnaus ryšius su Tėvu, aš žinau tobulai, nes viską, ką sūnystėje jūs turite pasiekti per amžinąją ateitį, aš jau esu dabar pasiekęs. Žmogaus Sūnus yra pasirengęs pakilti pas Tėvą iš dešinės, taip, kad manyje dabar tas kelias yra dar plačiau atvertas jums visiems, kad Dievą pamatytumėte, ir prieš tai, kada šį šlovingą žengimą pirmyn jūs užbaigsite, jog taptumėte tokie tobuli, net koks tobulas yra jūsų Tėvas.”

^{142:7.14 (1604.9)} Kada apaštalai išgirdo šituos pritrenkiančius žodžius, tada jie prisiminė Jono pareiškimą, išsakytą Jėzaus krikšto metu, ir jie taip pat ryškiai prisiminė šitą patyrimą, sąsajoje su

jų pamokslavimu ir mokymu po Mokytojo mirties ir prisikėlimo.

^{142:7.15 (1604.10)} Jėzus yra dieviškasis Sūnus, tas, kuriuo Visuotinis Tėvas visiškai pasitiki. Jis buvo su Tėvu ir suvokė jį iki galo. Jis dabar gyveno savo žemiškąjį gyvenimą, kuriuo Tėvas buvo visiškai patenkintas, ir šitas įsikūnijimas materialiam kūne jį įgalino iki galo suvokti žmogų. Jėzus buvo žmogaus tobulumas; jis pasiekė kaip tik tokį tobulumą, kokį pasiekti turi lemtį visi tikri tikintieji į jį ir per jį. Jėzus apreiškė tobulumo Dievą žmogui ir pačiu savimi pateikė išstobulintą valdų sūnų Dievui.

^{142:7.16 (1605.1)} Nors Jėzus ir aiškino kelias valandas, bet Tomas vis dar nebuvo patenkintas, dėl to jis tarė: “Bet, Mokytojau, mums neatrodo, jog Tėvas danguje visada su mumis elgiasi palankiai ir gailestingai. Dažnai mes sielvartaudami kenčiame žemėje, ir nevisada mūsų maldos sulaukia atsako. Kur mums nepasiseka suvokti tavojo mokymo prasmės?”

^{142:7.17 (1605.2)} Jėzus atsakė: “Tomai, Tomai, kiek dar praeis laiko iki tu įgausi sugebėjimą klausytis dvasine klausa? Kiek praeis laiko iki tu suvoksi, jog šitoji karalystė yra dvasinė karalystė, ir jog manasis Tėvas taip pat yra dvasinė būtybė? Argi tu nesupranti, kad aš jus mokau kaip dvasinius vaikus dangiškojoje dvasinėje šeimoje, kurios tėviškoji galva yra begalinė ir amžinoji dvasia? Argi tam, kad pailiustruočiau dieviškuosius ryšius, jūs man neleisite pasinaudoti žemiškąja šeima taip, kad manojų mokymo tiesiogine prasme netaikytumėte materialiams reikalams? Argi iš tikrųjų savo protu jūs negalite atskirti karalystės dvasinių realybių nuo šio amžiaus materialių, visuomeninių, ekonominių, ir politinių

problemų? Kada aš šneku dvasios kalba, kodėl jūs atkakliai stengiatės mano prasmę išversti į materialaus kūno kalbą vien tik dėl to, jog tam, kad pateikčiau pavyzdį, aš leidžiu sau pasinaudoti įprastais ir tiesioginiais ryšiais? Mano vaikai, aš maldauju, kad jūs nustotumėte mokymą apie dvasinę karalystę taikyti vergovės, skurdo, namų, ir kraštų purviniams reikalams ir žmogiškojo nešališkumo ir teisingumo materialioms problemoms. Šitie žemiškieji reikalai yra šito pasaulio žmonių rūpestis, ir nors tam tikra prasme jie turi poveikio visiems žmonėms, bet jūs esate pakviesti atstovauti šiame pasaulyje man, net ir taip, kaip aš atstovauju savajam Tėvui. Jūs esate dvasinės karalystės dvasiniai ambasadoriai, dvasinio Tėvo ypatingieji atstovai. Iki šio laiko aš jau turėjau jus mokyti kaip dvasinės karalystės visiškai suaugusius žmones. Argi man reikės visą laiką į jus kreiptis tikrai kaip į vaikus? Argi jūs niekada nesuaugsite savo dvasinio suvokimo srityje? Nepaisant šito, aš jus myliu ir būsiu kantrus su jumis, net iki mūsų bendravimo materialiam kūne pačios pabaigos. Ir net tuomet manoji dvasia iš tikrųjų eis pirma jūsų po visą pasaulį.”

8. Pietų Judėjoje

^{142:8.1 (1605.3)} Iki balandžio pabaigos tarp fariziejų ir sedukiečių opozicija Jėzui buvo tokia ryški, kad Mokytojas ir jo apaštalai nusprendė kuriam laikui išvykti iš Jeruzalės, eiti į pietus ir dirbti Betliejuje ir Hebrone. Visą gegužės mėnesį jie praleido dirbdami asmeninį darbą šituose miestuose ir tarp žmonių aplinkiniuose kaimuose. Šitos išvykos metu nebuvo viešai pamokslaujama, buvo tikrai bendraujama einant iš vieno namo į kitą. Dalį šio laiko, tuo metu, kada apaštalai mokė evangelijos ir tarnavo sergantiesiems, Jėzus ir Abneris praleido Engedyje, lankydamiesi nazariečių kolonijoje. Jonas Krikštytojas išėjo iš

šitos vietos, o Abneris buvo šitos grupės vadovas. Didelė dalis nazariečių brolijos narių tapo tikinčiaisiais į Jėzų, bet didžioji dauguma šitų asketiškų ir ekscentriškų vyrų atsisakė priimti jį kaip Mokytoją, pasiųstą iš dangaus, nes jis nemokė pasninkavimo ir kitų savojo aš atsižadėjimo formų.

^{142:8.2 (1605.4)} Žmonės, gyvenantys šitame regione, nežinojo, kad Jėzus gimė Betliejuje. Jie visada laikėsi nuomonės, jog Mokytojas gimė Nazarete, kaip šitaip manė ir didžioji dauguma jo mokinių, bet šie dvylika šituos faktus žinojo.

^{142:8.3 (1605.5)} Šitas gyvenimas pietuose buvo ramaus ir vaisingo darbo laikotarpis; karalystei buvo pridėta daug sielų. Iki birželio pirmųjų dienų susierzinimas Jėzaus atžvilgiu Jeruzalėje tiek atslūgo, kad Mokytojas ir apaštalai sugrįžo tam, jog mokyti ir guosti tikinčiuosius.

^{142:8.4 (1605.6)} Nors Jėzus ir apaštalai praleido ištisą birželio mėnesį Jeruzalėje ar netoli jos, bet šituo laikotarpiu viešai jie nemokė. Daugiausia jie gyveno palapinėse, kurias pasistatė nuošaliame parke, arba sode, kuris tuo laiku buvo žinomas kaip Getsemanė. Šitas parkas buvo išsidėstęs Alyvų Kalno vakariniame šlaite, netoli nuo Kidrono upelio. Sabato savaitgalius jie paprastai praleisdavo su Lozoriumi ir jo seserimis Betanėje. Jėzus už Jeruzalės sienų buvo įėjęs tik keletą kartų, bet didžiulis skaičius susidomėjusių klausytojų ateidavo į Getsemanę, kad pabendrautų su juo. Vieną penktadienio vakarą Nikodemas ir kažkoks Juozapas iš Arimatėjos surizikavo išeiti iš miesto, kad pasimatytų su Jėzumi, bet iš baimės pasuko atgal, net tada, kada jau stovėjo prieš įėjimą į Mokytojo palapinę. Ir, žinoma, jie nesuvokė, kad Jėzus žinojo viską apie jų poelgius.

^{142:8.5 (1605.7)} Kada žydų valdovai sužinojo, kad Jėzus sugrįžo į Jeruzalę, tada jie pasirengė jį suimti; tačiau, kada jie pamatė, kad jis viešai nepamokslauja, tada priėjo išvados, kad jis yra išsigandęs dėl jų ankstesnio susierzinimo, ir nusprendė leisti jam tęsti savo mokymą šituo asmeniniu būdu be tolimesnio įsikišimo. Ir šitokiu būdu reikalai vystėsi ramiai iki paskutiniųjų birželio dienų, kada kažkoks Simonas, Sanhedrino narys, viešai palaikęs Jėzaus mokymus, po šito pats pasirodė žydų valdovų akivaizdoje. Nedelsiant kilo naujas susierzinimas ir noras suimti Jėzų ir taip stipriai, kad Mokytojas nusprendė pasitraukti į Samarijos ir Dekapolio miestus.

143 Dokumentas. Einant per Samariją

^{143:0.1 (1607.1)} BIRŽELIO pabaigoje, 27 m. po Kr. gim., dėl žydų religinių valdovų augančio pasipriešinimo, Jėzus ir dvylika apaštalų iš Jeruzalės išvyko, pasiuntę savo palapines ir negausius asmeninius reikmenis, kad būtų laikomi Lozorius namuose Betanėje. Eidami į šiaurę į Samariją Sabato dieną jie praleido Betelyje. Čia jie pamokslavo kelias dienas žmonėms, atėjusiems iš Gofnos ir Efraimo. Viena grupė gyventojų iš Arimatėjos ir Tamnos buvo atėjusi tam, kad pakviestų Jėzų aplankyti jų kaimus. Mokytojas ir jo apaštalai praleido daugiau negu dvi savaites mokydami šito regiono žydus ir samariečius, kurių daugelis atvyko net iš Antipatrio, kad išgirstų gerąją naujieną apie karalystę.

^{143:0.2 (1607.2)} Pietinės Samarijos žmonės Jėzaus klausėsi su malonumu, ir apaštalams, išskyrus Judą Iskariją, pavyko nugalėti didelę dalį savo prietarų, nukreiptų prieš samariečius. Judui buvo labai sunku mylėti šituos samariečius. Birželio

paskutinę savaitę Jėzus ir jo padėjėjai pasiruošė išvykti į naujus Graikijos miestus Fasaelį ir Arkelajų netoli Jordano upės.

1. Pamokslavimas Arkelajuje

^{143:1.1 (1607.3)} Pirmojoje rugpjūčio pusėje apaštališkoji grupė savo būstinę įsirengė prie graikų Arkelajo ir Fasaelio miestų, kur jie turėjo pirmąjį patyrimą pamokslaudami beveik išimtinai pagonių—graikų, romėnų, ir siriečių—susibūrimams, kadangi šituose dviejuose graikų miestuose žydų gyveno nedaug. Bendraujant su šitais Romos imperijos piliečiais, apaštalams iškilo naujų sunkumų skelbiant žinią apie ateinančią karalystę, ir jie susidūrė su naujais prieštaravimais Jėzaus mokymui. Per vieną iš daugelio vakarinių susirinkimų su savo apaštalais Jėzus atidžiai klausėsi šitų prieštaravimų karalystės evangelijai, kai šie dvylika pasakojo apie savąjį patyrimą su savo asmeninio darbo subjektais.

^{143:1.2 (1607.4)} Tas klausimas, kurį pateikė Pilypas, atspindėjo jiems būdingus sunkumus. Pilypas tarė: “Mokytojau, šitie graikai ir romėnai menkina mūsų žinią, sakydami, jog tokie mokymai tinka tiktai silpniems ir vergams. Jie tvirtina, jog pagonių religija yra aukštesnė už mūsų mokymus, kadangi ji įkvepia stipraus, tvirto, ir energingo charakterio ugdymą. Jie tvirtina, jog mes visus žmones atversime į pasyvių nesipriešinančiųjų silpnus pavyzdžius, kurie greitai išnyks nuo žemės paviršiaus. Tu, Mokytojau, jiems patinki, ir jie atvirai pripažįsta, jog tavasis mokymas yra dieviškas ir idealus, bet į mus jie nežiūri rimtai. Jie tvirtina, jog tavoji religija yra skirta ne šitam pasauliui; jog žmonės negali gyventi taip, kaip mokai tu. Ir dabar, Mokytojau, ką gi mes sakysime šitiems pagonims?”

143:1.3 (1607.5) Po to, kada Jėzus išklausė panašių prieštaravimų karalystės evangelijai, pateiktų Tomo, Natanieliaus, Simono Uoliojo, ir Motiejaus, jis šitiems dvylikai pasakė:

143:1.4 (1608.1) “Į šitą pasaulį aš esu atėjęs tam, kad vykdyčiau savojo Tėvo valią ir, kad kupiną meilės jo charakterį atskleisčiau visai žmonijai. Tokia, mano sielos broliai, yra manoji misija. Ir šitą reikalą aš įvykdysiu, nežiūrint to, kad mano mokymus klaidingai supranta šio laikmečio ar kitos kartos žydai arba pagonys. Bet jūs neturite iš akiračio išleisti to fakto, jog net ir dieviškoji meilė turi savo griežtą drausmę. Tėvo meilė savo sūnui dažnai verčia tėvą apriboti savo nemąstančio palikuonio neišmintingus veiksmus. Vaikas nevisada suvokia tėvo apribojančios drausmės išmintingus ir kupinus meilės motyvus. Bet aš pareiškiu jums, kad manasis Tėvas Rojuje iš tiesų valdo visatą visatą savo meilės priverčiančia galia. Meilė yra didingiausia iš visų dvasinių realybių. Tiesa yra išlaisvinantis apreiškimas, bet meilė yra aukščiausiojo lygio ryšys, ir nesvarbu, kokias klaidas padaro jūsų bičiuliai žmonės valdydami šiandieninį pasaulį, bet ateities amžiuje šitą pasaulį valdys šitoji evangelija, kurią aš jums skelbiu. Žmogiškojo žengimo į priekį galutinis tikslas yra giliai pagarbus Dievo tėvystės pripažinimas ir kupinas meilės žmogaus brolystės materializavimas.

143:1.5 (1608.2) “Bet, kas jums sakė, jog manoji evangelija skirta tik vergams ir silpniesiems? Argi jūs, mano pasirinktieji apaštalai, esate panašūs į silpnus? Argi Jonas panašus į silpną? Argi jūs pastebite, jog mane būtų pavergusi baimė? Tas tiesa, šitoji evangelija yra pamokslaujama šios kartos vargšams ir prispaustiesiems. Šito pasaulio religijos vargšus ignoruodavo,

bet manasis Tėvas nėra asmenų gerbėjas. Be to, šio laikmečio vargšai yra pirmieji, kurie atkreipė dėmesį į raginimą atgailauti ir priimti sūnystę. Karalystės evangelija turi būti skelbiama visiems žmonėms—žydui ir pagoniui, graikui ir romėnui, turtingam ir vargšui, laisvam ir vergui—ir lygiai tiek jaunam, kaip ir senam, kaip vyrui, taip ir moteriai.

143:1.6 (1608.3) “Kadangi manasis Tėvas yra meilės Dievas ir patiria malonumą būdamas gailestingas, tai neįsikalbėkite sau tokios minties, jog karalystės tarnystė turi būti monotoniško lengvumo tarnystė. Kilimas į Rojų yra visų laikų aukščiausiojo laipsnio jaudinantis patyrimas, sunkus amžinybės laimėjimas. Karalystės tarnystė žemėje pakvies visus drąsius žmones, kuriuos jūs ir tie, kurie dirbs drauge su jumis, galės surinkti. Daugelis iš jūsų už savąją ištikimybę šitos karalystės evangelijai bus nužudyti. Lengva žūti fizinio mūšio lauke, kada jūsų drąsą sustiprina jūsų kovojančių draugų buvimas, bet už tiesos meilę, puoselėjamą jūsų mirtingoje širdyje, paaukoti savąją gyvybę tyliai ir vienam reikalinga aukštesnė ir gilesnė žmogiškosios drąsos ir atsidavimo forma.

143:1.7 (1608.4) “Šiandien, netikintieji gali pašiepti jus, kad skelbiate nesipriešinimo evangeliją ir pamokslaujate neprievartinį gyvenimą, bet jūs esate pirmieji savanoriai iš ilgos eilės nuoširdžių tikinčiųjų į šitos karalystės evangeliją, kurie nustebins visą žmoniją savo didvyrišku atsidavimu šitiems mokymams. Nė viena pasaulio armija niekada nebuvo parodžiusi daugiau drąsos ir narsos už tą drąsą ir narsą, kurią parodysite jūs ir jūsų ištikimi perėmėjai, kurie eis po visą pasaulį skelbdami gerąją naujieną—Dievo tėvystę ir žmonių brolystę. Materialaus kūno drąsa yra narsumo žemiausioji

forma. Proto narsumas yra žmogiškosios drąsos aukštesnioji rūšis, bet aukščiausioji ir nuostabiausioji drąsos rūšis yra bekompromisinė ištikimybė apšviestiesiems įsitikinimams dėl giluminių dvasinių realybių. Ir tokia drąsa sudaro Dievą pažįstančio žmogaus didvyriškumą. Ir jūs visi esate Dievą pažįstantys vyrai; jūs esate tikrų tikriausiai Žmogaus Sūnaus asmeniniai pagalbininkai.

143:1.8 (1608.5) Tai buvo ne viskas, ką Jėzus pasakė ta proga, bet tai yra jo kreipimosi įžanga, o toliau jis išsamiai dėstė tą, kas sustiprintų ir pailiustruotų šitą pareiškimą. Tai buvo vienas iš aistringiausių kreipimųsi, kuriuos kada nors Jėzus buvo pateikęs šiam dvyliktukui. Mokytojas savo apaštalams iš tikrųjų retai kada kalbėdavo su aiškiai pastebimu stipriu jausmu, bet šitas atvejis buvo vienas iš tų nedaugelio atvejų, kada jis šnekėjo su aiškiai išreikštu rimtumu, kurį lydėjo ryškiai išreikštas jaudulys.

143:1.9 (1609.1) Nedelsiant tai turėjo poveikio apaštalų viešam pamokslavimui ir asmeninei tarnystei; nuo pačios tos dienos jų žinia įgavo naują drąsaus viešpatavimo gaidą. Šie dvylika šios karalystės naujojoje evangelijoje ir toliau įsisavindavo teigiamo veržlumo dvasią. Nuo šios dienos jie daugiau tokiu dideliu laipsniu nebeskelbė savo Mokytojo daugiapusio mokymo draudžiančių nuorodų ir pasyvių įsakymų.

2. Pamoka apie savęs įvaldymą

143:2.1 (1609.2) Mokytojas buvo žmogiškosios savikontrolės išstobulintas pavyzdys. Kada jis buvo keikiamas, tada kitų jis nekeikė; kada jis kentėjo, tada savo kankintojams jis negrasino;

kada priešai jį smerkė, tada jis tiesiog atsiduodavo teisiam Tėvo danguje nuosprendžiui.

143:2.2 (1609.3) Vieno iš vakarinių susirinkimų metu Andriejus paklausė Jėzaus: “Mokytojai, ar mes turime laikytis savęs atsižadėjimo, kaip šito mus mokė Jonas, ar mes turime siekti savikontrolės, kaip šito moko tavasis mokymas? Kuo tavasis mokymas skiriasi nuo Jono mokymo?” Jėzus atsakė: “Jonas iš tikrųjų jus mokė teisumo kelio sutinkamai su savo tėvų šviesa ir įstatymais, ir tai buvo savęs patikrinimo ir savęs atsižadėjimo religija. Bet aš ateinu su naująja žinia apie savęs užmiršimą ir savikontrolę. Aš jums rodau tokį gyvenimo būdą, kokį man atskleidė manasis Tėvas danguje.

143:2.3 (1609.4) “Tikrai, tikrai aš jums sakau, tas, kuris valdo save patį, yra didingesnis už tą, kuris užkariauja miestą. Savęs įvaldymas yra žmogaus moralinės prigimties matas ir jo dvasinio vystymosi indikatorius. Esant senajai tvarkai jūs pasninkavote ir meldėtės; kaip atgimę iš dvasios naujieji tvariniai jūs esate mokomi tikėti ir džiaugtis. Tėvo karalystėje jūs turite tapti naujais tvariniais; seni dalykai turi išnykti; stebėkite, aš jums rodau, kaip visi dalykai turi tapti nauji. Ir jūsų meilės vienas kitam dėka jūs turite įtikinti pasaulį, kad iš vergystės jūs patekote į laisvę, kad iš mirties jūs įžengėte į amžinąjį gyvenimą.

143:2.4 (1609.5) “Eidami senuoju keliu jūs siekiate užgniaužti, paklusti, ir prisitaikyti prie gyvenimo taisyklių; einant naujuoju keliu pirmiausia jus *transformuoja* Tiesos Dvasia ir jūsų vidinę sielą sustiprina jūsų proto nuolatinis dvasinis atsinaujinimas, ir šitaip jūs iš tikrųjų esate apdovanojami Dievo gailestingos, mielos, ir tobulos valios tikro ir džiugaus veikimo galia.

Nepamirškite—būtent jūsų asmeninis įtikėjimas į nepaprastai didingus ir brangius Dievo pažadus užtikrina, kad jūs tapsite tokie, kurie turi dieviškąją prigimtį. Šitokiu būdu savojo įtikėjimo ir dvasinės transformacijos dėka, jūs tikrovėje tampate Dievo šventyklomis, ir jo dvasia iš tikrųjų apsigyvena jūsų viduje. Jeigu, tuomet, ši dvasia apsigyvena jumyse, tai jūs daugiau nebesate materialaus kūno vergai, bet esate laisvi ir išvaduoti dvasios sūnūs. Dvasios naujasis įstatymas jums padovanoja savęs įvaldymo laisvę vietoje senojo savęs sukaustymo baimės ir savęs atsižadėjimo vergystės įstatymo.

143:2.5 (1609.6) “Daug kartų, kada jūs pasielgdavote blogai, pagalvodavote atsakomybę už savuosius veiksmus suversti to nelabojo poveikiui, kada tikrovėje jūs nukrypdavote tik dėl savo pačių natūralių polinkių. Argi pranašas Jeremijas dar seniai jums nesakė, jog žmogiškoji širdis yra labiausiai apgaulinga iš visų dalykų, o kartais yra net ir nepaprastai bloga? Kaip lengvai jūs galite apsigauti ir dėl šito patekti į kvailą baimę, pasinerti į geidulius, atsiduoti pavergiantiems malonumams, pykčiui, pavydui, ir net kerštingai neapykantai!

143:2.6 (1610.1) “Išgelbėjimas yra pasiekiamas dvasios atgaivinimu, o ne materialaus kūno veidmainiškais poelgiais. Jus pateisina įtikėjimas ir į broliją apjungia gailestingumas, o ne baimė ir savo paties materialaus kūno atsižadėjimas, nors Tėvo vaikai, kurie yra gimę iš dvasios, per amžius ir visada yra savojo aš ir materialaus kūno visų troškimų *šeimininkai*. Kada jūs žinote, jog esate išgelbėti įtikėjimo dėka, tada jūs turite tikrąją ramybę su Dievu. Dėl to tai nėra pareiga, bet išaukštinta jūsų privilegija apsivalyti nuo visų proto ir kūno blogybių, tuo metu, kada jūs siekiate tobulumo Dievo meilėje.

^{143:2.7 (1610.2)} “Jūs sūnystė remiasi įtikėjimu, ir jūs turite likti abejingi baimei. Jūsų džiaugsmas yra gimęs iš pasitikėjimo dieviškuoju žodžiu, ir dėl šito jūs nesuabejosite Tėvo meilės ir gailestingumo tikrove. Būtent pats Dievo gėris ir veda žmones į tikrą ir nuoširdų atgailavimą. Jūsų savojo aš įvaldymo paslaptis yra susieta su jūsų įtikėjimu į jūsų viduje gyvenančią dvasią, kuri visą laiką dirba su meile. Net ir šitą išgelbstintį įtikėjimą jūs turite ne iš savęs; jis taip pat yra Dievo dovana. Ir jeigu jūs esate šito gyvojo įtikėjimo vaikai, tai daugiau jūs nebesate savo paties supančioti vergai, bet vietoje šito esate savo pačių triumfuojantys šeimininkai, išlaisvinti Dievo sūnūs.

^{143:2.8 (1610.3)} “Jeigu, tuomet, mano vaikai, jūs esate gimę iš dvasios, tai jūs esate amžiams išlaisvinti iš sąmoningos vergystės tokio gyvenimo, kada atsižadate savęs ir rūpinatės materialaus kūno troškimais, ir tada jūs esate pervedami į džiaugsmingą dvasios karalystę, kur savo kasdieniame gyvenime jūs spontaniškai demonstruojate dvasios vaisius; ir tie dvasios vaisiai yra džiuginančios ir kilninančios savikontrolės aukščiausios rūšies esmė, net mirtingojo pasiekimo žemiškosios viršūnės—tikrasis savęs įvaldymas.”

3. Pramoga ir atsipalaidavimas

^{143:3.1 (1610.4)} Maždaug šituo metu tarp apaštalų ir tiesioginių jų mokinių išsivystė didžiulės nervinės ir emocinės įtampos būseną. Jie vargu ar buvo įpratę gyventi ir dirbti drauge. Jiems buvo vis sunkiau palaikyti darnius santykius su Jono mokiniiais. Šitiems žydams santykiai su pagonimis ir samariečiais buvo didžiulis išbandymas. Ir be viso šito, neseni Jėzaus pasisakymai buvo padidinę jų proto nerimastingą būseną. Andriejus buvo beveik pakrikęs; jis nežinojo, ką toliau daryti, ir dėl to su savo

problemomis ir susipainiojimais nuėjo pas Mokytoją. Kada Jėzus išklausė apaštališkąją vadovą, nupasakojusį savo vargus, tada jis tarė: “Andriejau, tu negali žmonių atšnekėti nuo savo susipainiojimų, kada į tai jie įsitraukia taip giliai ir kada su tuo yra siejama tiek daug žmonių, turinčių stiprius jausmus. Aš negaliu padaryti to, ko tu iš manęs prašai—aš nedalyvausiu sprendžiant šituos asmeninius socialinius sunkumus—bet aš prisijungsiu prie jūsų, kad pasidžiaugčiau poilsio ir atsipalaidavimo trijų dienų laikotarpiu. Eik pas savo sielos brolius ir pasakyk, kad jūs visi turite eiti su manimi į Sartabo Kalną, kur aš labai noriu pailsėti dieną ar dvi.

^{143:3.2 (1610.5)} “Dabar tu turėtum nueiti pas kiekvieną iš vienuolikos savo sielos brolių ir pasišnekėti su visais po vieną, pasakydamas: ‘Mokytojas nori, jog mes atskirai su juo išeitume poilsio ir atsipalaidavimo laikotarpiui. Kadangi mes visi neseniai patyrėme daug dvasinio susierzinimo ir protinio streso, tai aš siūlau, kad apie mūsų išbandymus ir vargus per šias atostogas nebūtų kalbama nieko. Ar aš galiu tikėtis tavo bendradarbiavimo su manimi šiame reikale?’ Šitokiu būdu privačiai ir asmeniškai pasikalbėk su kiekvienu iš savo sielos brolių.” Ir Andriejus padarė taip, kaip Mokytojas jam buvo nurodęs.

^{143:3.3 (1611.1)} Tai buvo nuostabi proga kiekvieno iš jų patyrimo; jie niekada neužmiršo tos dienos, kada kopė į kalną. Per visą išvyką vargu ar bent žodis buvo pasakytas apie savo vargus. Pasiekus kalno viršūnę, Jėzus sodino juos aplink save, tardamas: “Mano sielos broliai, jūs visi turite sužinoti poilsio vertę ir atsipalaidavimo veiksmingumą. Jūs turite suvokti, jog geriausias būdas išspręsti kai kurias painias problemas yra

kažkuriam laikui jas palikti ramybėje. Kada jūs sugrįžtate atsigavę po poilsio ar garbinimo, tada esate pajėgūs su savo vargais kovoti šviežesne galva ir tvirtesne ranka, jau nekalbant apie ryžtingesnę širdį. Ir dar, dažnai jūs pamatote, kad jūsų problema daug kartų sumažėjo dydžiu ir proporcijomis tuo metu, kada jūsų protas ir kūnas ilsėjosi.”

143:3.4 (1611.2) Kitą dieną Jėzus paskyrė kiekvienam iš dvylikos temą diskusijai. Ištisa diena buvo skirta prisiminimams ir pasišnekėjimams apie tokius reikalus, kurie nebuvo susiję su jų religiniu darbu. Jie akimirksnį buvo pritrenkti, kai Jėzus net nepadėkojo—žodžiu—kada jis laužė duoną vidurdienio valgiui. Tai buvo pirmas kartas, kada jie pamatė jį ignoruojantį tokius formalumus.

143:3.5 (1611.3) Jiems kopiant į kalną, Andriejaus galva buvo pilna problemų. Jonas buvo labai smarkiai pasimetęs savo širdyje. Jokūbas buvo rimtai sunerimęs savo sieloje. Motiejui labai trūko pinigų, kadangi jie gyveno tarp pagonių. Petras buvo labai susijaudinęs ir pastaruoju metu buvo temperamentingesnis negu įprasta. Judą kankino periodiškai jautrumo ir savanaudiškumo protrūkiai. Simonas buvo nepaprastai nusiminęs stengdamasis savo patriotizmą suderinti su žmogaus brolystės meile. Pilypas buvo vis daugiau ir daugiau pasimetęs dėl to, kaip klostėsi reikalai. Natanielius nebe taip dažnai juokavo nuo to laiko, kai užmezgė ryšius su gyventojais pagonimis, o Tomas jautė gilią depresiją. Tiktai dvyniai buvo normalūs ir nesutrikę. Visi jie buvo labai susirūpinę dėl to, kaip ramiai sutarti su Jono mokiniiais.

143:3.6 (1611.4) Trečiąją dieną, kada jie ėmė leistis nuo kalno atgal į savo stovyklą, jie patyrė didžiulį pasikeitimą. Jie padarė svarbų

atradimą, pamatę, jog daugybė žmogiškųjų sunkumų tikrovėje ir neegzistuoja, jog didelę dalį aktualių problemų sukuria perdėta baimė ir pagimdo išaugęs nerimas, kuris neturi pagrindo. Jie sužinojo, jog visus tokius gluminančius dalykus geriausia tvarkyti paliekant juos ramybėje; išeidami poilsio jie paliko šias problemas tam, kad jos pačios išsispręstų.

^{143:3,7 (1611.5)} Jų sugrįžimas po šių atostogų pažymėjo pradžią to laikotarpio, kada smarkiai pagerėjo jų santykiai su Jono pasekėjais. Daugelis iš šių dvylikos tikrai džiūgavo, kada pastebėjo, jog kiekvieno iš jų proto būseną buvo pasikeitusi, ir pamatė, kad jie nebebuvo nervingai susierzinę, ir tai buvo dėl jų trijų dienų poilsio nuo kasdienių gyvenimo pareigų. Visada yra pavojus, jog žmogiškojo bendravimo monotonija labai smarkiai padaugins pasimetimą ir padidins sunkumus.

^{143:3,8 (1611.6)} Nedaug pagonių situose dviejuose graikų miestuose, Arkelajuje ir Fasaelyje, tikėjo į evangeliją, bet dvylika apaštalų įgavo vertingo patyrimo šitame savo pirmajame didžiuliame darbe išskirtinai su gyventojais pagonimis. Vieno pirmadienio rytą, maždaug mėnesio viduryje, Jėzus tarė Andriejui: “Mes einame į Samariją.” Ir iš karto jie išėjo į Saikaro miestą, netoli Jokūbo šulinio.

4. Žydai ir samariečiai

^{143:4,1 (1612.1)} Daugiau negu šešis šimtus metų Judėjos žydai, o vėliau taip pat ir Galilėjos žydai, buvo priešiška nusiteikę prieš samariečius. Šitas priešiško jausmas tarp žydų ir samariečių kilo tokiu būdu: Maždaug septyni šimtai metų pr. Kr., Sargonas, Asirijos karalius, numalšindamas maištą centrinėje Palestinoje, išsivarė į nelaisvę daugiau kaip dvidešimt penkis

tūkstančius žydų iš šiaurinės Izraelio karalystės, o vietoje jų apgyvendino maždaug tokį patį skaičių kutitų, sefarvitų, ir hamatitų palikuonių. Vėliau, Ašurbanipalas nusiuntė dar ir kitų kolonistų, kad apsigyventų Samarijoje.

^{143:4,2 (1612,2)} Religinis priešiškus tarp žydų ir samariečių kilo nuo tų laikų, kai pirmieji sugrįžo iš Babilono nelaisvės, kuomet samariečiai stengėsi užkirsti kelią Jeruzalės atstatymui. Vėliau jie žydus įžeidė tuo, jog suteikė draugišką paramą Aleksandro armijoms. Atsilygindamas už jų draugystę, Aleksandras samariečiams leido statyti šventyklą ant Gerizimo kalno, kur jie garbindavo Jahvę ir savo gentinius dievus, ir siūlydavo aukas didele dalimi pagal Jeruzalės šventyklos apeigų tvarką. Tokį garbinimą jie tęsė bent jau iki Makabėjų laikų, kada Jonas Hairkanas jų šventyklą ant Gerizimo kalno sugriovė. Apaštalas Pilypas, dirbdamas samariečiams po Jėzaus mirties, surengė daug susirinkimų šitos senosios samariečių šventovės vietoje.

^{143:4,3 (1612,3)} Antagonizmai tarp žydų ir samariečių buvo laiko pagerbti ir istoriniai; nuo Aleksandro laikų vieni su kitais jie vis mažiau beturėjo kokių nors reikalų. Dvylika apaštalų nesipriešino tam, kad pamokslautų graikų ir kituose pagoniškuose Dekapolio ir Sirijos miestuose, bet tai buvo žiaurus jų ištikimybės Mokytojui patikrinimas, kada jis ištarė, “Eime į Samariją.” Bet per tą ilgesnį negu vienerių metų laikotarpį, kurį jie praleido drauge su Jėzumi, jie buvo išsiugdę asmeninės ištikimybės tokią formą, kuri pranoko net ir jų įtikėjimą į jo mokymus ir jų prietarus prieš samariečius.

5. Moteris iš Saikaro

143:5.1 (1612.4) Kada Mokytojas ir šie dvylika atvyko prie Jokūbo šulinio, tada, Jėzus, išvargintas kelionės, pasiliko prie šulinio, tuo tarpu Pilypas nusivedė apaštalus, kad jam padėtų iš Saikaro atsinešti maisto ir palapinės, nes šiose apylinkėse jie buvo pasirengę kurį laiką pabūti. Petras ir Zabediejaus sūnūs būtų likę su Jėzumi, bet jis paprašė, kad ir šie eitų drauge su savo sielos broliais, sakydamas: “Nebijokite dėl manęs; šitie samariečiai bus draugiški; tikrai mūsų sielos broliai, žydai, stengiasi mums pakenkti.” Ir tai buvo maždaug šešta valanda šitą vasaros vakarą, kada Jėzus atsisėdo prie šulinio, kad palauktų sugrįžtančių apaštalų.

143:5.2 (1612.5) Jokūbo šulinio vanduo turėjo mažiau mineralų už Saikaro šulinį vandenį, ir dėl to kaip geriamas vanduo buvo labai vertinamas. Jėzus buvo ištroškęs, bet nebuvo kaip iš šulinio vandens pasisemti. Dėl to, kada viena moteris iš Saikaro priėjo su ąsočiu vandeniui ir pasiruošė semti iš šulinio, tada Jėzus tarė jai, “Duok man atsigerti.” Šitoji moteris iš Samarijos pagal Jėzaus išvaizdą ir apsirengimą pažino, kad Jėzus yra žydas, o iš jo akcento ji nusprendė, kad jis yra Galilėjos žydas. Jos vardas buvo Nalda, ir ji buvo patrauklus tvarinys. Ji buvo labai nustebinta, kad šitaip jai prie šulinio prašneko žydas vyras ir paprašė vandens, nes tais laikais nebuvo manoma, jog dera save gerbiančiam vyrui užkalbinti moterį viešumoje, tuo labiau netinka žydui kalbėti su samariečiu. Dėl to Nalda paklausė Jėzaus, “Kaip čia taip, esi žydas, o prašai atsigerti iš manęs, samarietės moters?” Jėzus atsakė: “Aš iš tikrųjų paprasčiau atsigerti iš tavęs, tačiau, jeigu tikrai tu galėtum suprasti, tai atsigerti gyvojo vandens iš manęs paprašytum tu.” Tuomet tarė Nalda: “Bet, pone, tu gi neturi nieko, su kuo galėtum pasemti, o šulinys gilus; tada, iš kur gi tu paimsi šitą gyvąjį

vandenį? Argi tu esi didingesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris davė mums šitą šulinį, ir iš kurio gerdavo jis pats ir jo sūnūs, o taip pat ir jo galvijai?”

143:5.3 (1613.1) Jėzus atsakė: “Kiekvienas, kuris atsigeria šito vandens, ištroš vėl, bet, kas atsigeria gyvosios dvasios vandens, tas tikrai nebeištroš niekada. Ir šitas gyvasis vanduo jame tikrai taps atsigaivinimo šuliniu, trykstančiu net ir į amžinąjį gyvenimą.” Tada Nalda tarė: “Duok man šito vandens, kad aš neištroščiau, o taip pat, kad viso kelio nebeičiau čia semti. Be to, kad ir ką samarietė moteris galėtų gauti iš tokio pagirtino žydo, tai būtų malonumas.”

143:5.4 (1613.2) Nalda nežinojo, kaip paaiškinti Jėzaus norą šnekėtis su ja. Ji pastebėjo Mokytojo veide garbingo ir švento vyro išraišką, bet jo draugiškumą ji klaidingai palaikė įprastiniu familiarumu, o jo kalbos vaizdinę priemonę neteisingai išsiaiškino kaip susipažinimo su ja formą. Ir būdama laisvos moralės moteris, ji atvirai buvo nusiteikusi flirtuoti, kada Jėzus, žvelgdamas tiesiai į akis, griežtu balsu tarė: “Moterie, eik, pasiimk savo vyrą ir atsivesk jį čia.” Šitas įsakymas Naldą sugrąžino į realybę. Ji pamatė, jog buvo klaidingai išsiaiškinusi Mokytojo nuoširdumą; ji suvokė, jog buvo klaidingai supratusi jo kalbos manierą. Ji išsigando; ji ėmė suvokti, jog stovi nepaprasto asmens akivaizdoje, ir, mintyse ieškodama tinkamo atsakymo, labai sutrikusi, ji tarė: “Bet, pone, aš negaliu pakviesti savo vyro, nes aš vyro neturiu.” Tuomet Jėzus pasakė: “Tu pasakei tiesą, nes, nors tu kažkada ir galėjai turėti vyrą, bet tas, su kuriuo dabar gyveni, nėra tavo vyras. Geriau būtų, jeigu tu tikrai nustotum lengvabūdiškai žiūrėti į manusius žodžius

ir imtum ieškoti to gyvojo vandens, kurį šią dieną aš tau pasiūliau.”

143:5.5 (1613.3) Iki šio momento Nalda atsitokėjo, ir jos gerasis vidinis aš buvo pažadintas. Amoralinė moteris ji buvo ne vien tik dėl savo pasirinkimo. Ji buvo negailestingai ir neteisingai savo vyro atstumta, ir nevilties būsenoje sutiko gyventi su kažkokiu graiku ir jo žmona, tačiau be vedybų. Dabar Nalda jautė didžiulę gėdą, kad ji taip neapgalvotai šnekėjo su Jėzumi, ir ji su kuo didžiausia atgaila kreipėsi į Mokytoją, sakydama: “Mano Pone, aš atgailauju dėl savo kalbėjimo su tavimi būdo, nes suvokiu, jog tu esi šventas žmogus arba galbūt ir pranašas.” Ir ji kaip tik buvo beieškanti tiesioginės ir asmeninės Mokytojo pagalbos, kada pasielgė taip, kaip ir daugelis buvo pasielgę iki tol ir kaip elgėsi vėliau—staiga ėmė vengti klausimo apie asmeninio išgelbėjimo problemą, pradėdama aptarinėti teologiją ir filosofiją. Ji pašnekesį apie savo pačios reikmes greitai pasuko į teologinių prieštaravimų aptarimą. Rodydama į Gerizimo kalną, ji tęsė: “Mūsų tėvai garbino ant šito kalno, ir vis tik *tu* pasakytum, kad Jeruzalėje yra toji vieta, kur žmonės turi garbinti; tuomet kuri gi yra tikroji vieta Dievo garbinimui?”

143:5.6 (1613.4) Jėzus suvokė šios moters sielos mėginimą išvengti tiesioginio ir ieškančio ryšio su savo Sutvėrėju, bet jis taip pat matė, kad jos sieloje buvo troškimas pažinti geresnį gyvenimo būdą. Galų gale, Naldos širdis buvo tikrai ištroškusi gyvojo vandens; dėl to jis elgėsi su ja kantriai, sakydamas: “Moterie, leisk man pasakyti tau, jog greitai ateis toji diena, kada Tėvo nebegarbinsite nei ant šito kalno, nei Jeruzalėje. Bet dabar gi jūs garbinate tai, ko nepažįstate, daugelio pagonių dievų ir

pagoniškų filosofijų religijos mišinį. Žydai bent jau žino, ką garbina; jie pašalino bet kokią painiavą savąjį garbinimą sutelkdami ties vienu Dievu, Jahve. Bet tu tikrai turėtum patikėti manimi, kai aš sakau, jog toji valanda greitai ateis—net yra ir dabar—kada visi nuoširdūs garbintojai garbins Tėvą dvasioje ir tiesoje, nes būtent kaip tik tokių garbintojų ir ieško Tėvas. Dievas yra dvasia, ir tie, kurie jį garbina, turi jį garbinti dvasioje ir tiesoje. Tavasis išgelbėjimas ateina ne dėka to, jog tu žinai, kaip ir kur kiti turėtų garbinti, bet dėka to, jog į savo pačios širdį tu įleidi šitą gyvąjį vandenį, kurį tau siūlau net ir dabar.”

143:5.7 (1614.1) Bet Nalda dar kartą pamėgino išvengti savo asmeninio gyvenimo žemėje ir savosios sielos būsenos prieš Dievą trikdančio klausimo aptarimo. Dar kartą ji griebėsi bendrosios religijos klausimų, sakydama: “Taip, aš žinau, Pone, kad Jonas pamokslavo apie Atvertėjo atėjimą, to, kuris bus vadinamas Išlaisvintoju, ir, kada jis tikrai ateis, tada paskelbs mums visus dalykus”—ir Jėzus, nutraukdamas Naldą, tarė su pritrenkiančiu užtikrintumu, “Aš, kuris šneku su tavimi, esu jis.”

143:5.8 (1614.2) Tai buvo pirmasis tiesus, užtikrintas, ir neužmaskuotas pareiškimas, kurį Jėzus buvo padaręs žemėje apie savo dieviškąją prigimtį ir sūnystę; ir jis buvo padarytas moteriai, samarietei moteriai, ir iki šios akimirkos žmonių akyse abejotino charakterio moteriai, bet tokiai moteriai, kurią dieviškoji akis pastebėjo, kad jos atžvilgiu buvo nusidėta daugiau negu savo pačios noru nusidėjo ji, ir *dabar* ji buvo tokia žmogiškoji siela, kuri troško išgelbejimo, troško šito nuoširdžiai ir iš visos širdies, ir šito pakako.

143:5.9 (1614.3) Kada Nalda buvo beišsakanti savo tikrą ir asmeninį geresnių dalykų ir kilnesnio gyvenimo būdo troškimą, kada tik ji buvo pasirengusi prabilti apie tikrąją savosios širdies troškimą, tada iš Saikaro pargrižo dvylika apaštalų, ir patekė į šitą sceną, kai Jėzus taip artimai šnekėjosi su šita moterimi—šita samariete moterimi, ir su ja viena—jie buvo daugiau negu pritrenkti. Jie greitai padėjo savo atsargas ir pasitraukė į šalį, nė vienas vyras nedrįso jam priekaištauti, tuo tarpu Jėzus sakė Naldai: “Moterie, eik savo keliu; Dievas tau atleido. Nuo šiol tu gyvensi naują gyvenimą. Tu gavai gyvojo vandens, ir naujas džiaugsmas ištrykš tavo sieloje, ir tu tikrai tapsi Paties Aukštojo dukra.” Ir šitoji moteris, suvokdama apaštalų nepritarimą, paliko vandens indą ir nuskubėjo į miestą.

143:5.10 (1614.4) Kada įėjo į miestą, tada ji kiekvienam sutiktam skelbė: “Eik prie Jokūbo šulinio ir paskubėk, nes ten tu pamatysi vyrą, kuris man pasakė viską, ką aš esu kada nors dariusi. Ar gali tai būti Atvertėjas?” Ir iki saulės laidos prie Jokūbo šulinio pasiklausyti Jėzaus susirinko didžiulė minia. Ir Mokytojas jiems daugiau kalbėjo apie gyvąjį vandenį, apie viduje gyvenančios dvasios dovaną.

143:5.11 (1614.5) Apaštalai niekada nenustojo stebėtis Jėzaus noru kalbėtis su moterimis, abejotino charakterio moterimis, net ir amoraliomis moterimis. Jėzui buvo labai sunku išmokyti savo apaštalus, jog moterys, net ir vadinamosios amoralios moterys, turi sielas, kurios gali pasirinkti Dievą kaip savo Tėvą, šituo tapdamos Dievo dukromis ir kandidatėmis į amžinąjį gyvenimą. Net ir praėjus devyniolikai amžių daugelis rodo tą patį nenorą Mokytojo mokymus suvokti. Net ir krikščioniškoji religija buvo atkakliai kuriama remiantis Kristaus mirties faktu,

vietoje to, kad būtų kuriama remiantis jo gyvenimo tiesa. Pasaulis turėtų labiau domėtis jo laimingu ir Dievą apreiškančiu gyvenimu, o ne jo tragiška ir skausminga mirtimi.

^{143:5.12 (1614.6)} Nalda visą šitą istoriją kitą dieną papasakojo Apaštalui Jonui, bet jis niekada iki galo jos neatskleidė kitiems apaštalams, o Jėzus šiems dvylikai jos smulkiai nepasakojo.

^{143:5.13 (1615.1)} Nalda papasakojo Jonui, kad Jėzus jai pasakė “viską, ką aš esu kada nors dariusi.” Jonas daug kartų norėjo Jėzaus paklausti apie šitą pašnekesį su Nalda, bet niekada šito nepadarė. Apie ją pačią Jėzus jai pasakė tikrai vieną dalyką, bet jo žvilgsnis žvelgiantis į jos akis ir jo elgesys su ja per laiko akimirksnį jos mintyse panoramine apžvalga taip sugrąžino viską iš jos įvairiapusio gyvenimo, kad ji visą šitą savo praeities gyvenimo savaiminį atskleidimą susiejo su Mokytojo žvilgsniu ir žodžiu. Jėzus niekada jai nesakė, kad ji turėjo penkis vyrus. Ji buvo gyvenusi su keturiais skirtingais vyrais nuo to laiko, kada ją atstūmė josios vyras, ir šitai, su jos visa praeitimi, išplaukė jos atmintyje taip ryškiai tą akimirką, kai ji suvokė, kad Jėzus yra Dievo žmogus, jog vėliau Jonui ji pakartojo, kad Jėzus jai iš tikrųjų papasakojo apie ją pačią viską.

6. Samariečių atgimimas

^{143:6.1 (1615.2)} Tą vakarą, kada Nalda prikvietė minią iš Saikaro, kad pamatyti Jėzų, šie dvylika buvo ką tik sugrįžę su maistu, ir maldavo Jėzų pavalgyti drauge su jais vietoje to, kad šnekėtusi su žmonėmis, kadangi jie buvo nevalgę visą dieną ir buvo išalkę. Bet Jėzus žinojo, kad netrukus juos apgaubs tamsa; taigi, jis rodė atkaklų ryžtą pasikalbėti su žmonėmis prieš tai,

kada išsiųs juos iš čia. Kada Andriejus stengėsi jį įtikinti bent šiek tiek užkasti prieš kalbant miniai, tada Jėzus tarė: “Aš valgyti turiu tokio maisto, apie kurį jūs ir nežinote.” Kada apaštalai šitą išgirdo, tada tarpusavyje ėmė šnekėtis: “Argi koks nors žmogus jam atnešė, ką nors valgyti? Ar gali būti, kad maisto, o taip pat ir atsigerti jam davė toji moteris?” Kai Jėzus išgirdo juos tarpusavyje besišnekant prieš tai, kada jis kreipėsi į žmones, tai pasisuko ir tarė šiems dvylikai: “Manasis maistas yra vykdyti To, kuris mane atsiuntė, valią ir užbaigti Jo darbą. Daugiau jūs nebeturėtumėte sakyti, jog iki derliaus nuėmimo liko tiek ir tiek laiko. Stebėkite šituos žmones, ateinančius iš samariečių miesto tam, kad pasiklausytų mūsų; aš sakau jums, laukai jau baltuoja derliumi. Tas, kuris pjauna, gauna užmokestį ir surenka šitą derlių amžinajam gyvenimui; iš to seka, kad sėjėjai ir pjovėjai džiūgauja kartu. Nes šituo patarlė yra teisinga: ‘Vienas sėja, kitas pjauna.’ Aš dabar siunčiu jus pjauti to, ties kuo jūs nedirbote; dirbo kiti, ir netrūkus surinkti jų derliaus eisite jūs.” Šitą jis sakė, turėdamas omenyje, Jono Krikštytojo pamokslavimą.

^{143:6.2 (1615.3)} Jėzus ir apaštalai įėjo į Saikarą ir pamokslavo dvi dienas prieš tai, kai savo stovyklą įkūrė ant Gerizimo kalno. Ir daugelis Saikaro gyventojų įtikėjo į evangeliją ir paprašė, kad būtų pakrikštyti, bet Jėzaus apaštalai dar nekrikštijo.

^{143:6.3 (1615.4)} Pirmąją stovyklos naktį ant Gerizimo kalno apaštalai tikėjosi, kad Jėzus priekaištaus jiems dėl jų požiūrio į tą moterį prie Jokūbo šulinio, bet apie šį reikalą jis neužsiminė. Vietoje šito jis pateikė jiems tą įsimintiną pokalbį apie “Tas realybės, kurios Dievo karalystėje yra pagrindinės.” Bet kurioje religijoje labai lengva iškreipti vertybių proporcijas ir

žmogiškojoje teologijoje leisti faktams užimti tiesos vietą. Kryžiaus faktas tapo vėlesniosios krikščionybės pačiu centru; bet jis nėra tos religijos, kuri gali kilti iš Jėzaus iš Nazareto gyvenimo ir mokymų, centrinė tiesa.

^{143:6.4 (1615.5)} Jėzaus mokymo ant Gerizimo kalno tema buvo: Jis nori, kad visi žmonės matytų Dievą kaip Tėvą-draugą, lygiai taip, kaip ir jis (Jėzus) yra brolis-draugas. Vėl ir vėl jis stengėsi įteigti jiems, kad didingiausias ryšys pasaulyje—visatoje—yra meilė, lygiai taip, kaip ir didingiausias šitų dieviškųjų ryšių stebėjimo išreiškimas yra tiesa.

^{143:6.5 (1616.1)} Jėzus taip išsamiai atsiskleidė samariečiams dėl to, kad tą padaryti galėjo saugiai, ir dėl to, kad jis žinojo, jog daugiau Samarijos širdies nebeaplankys, kad pamokslautų karalystės evangeliją.

^{143:6.6 (1616.2)} Jėzus ir šie dvylika stovyklavo ant Gerizimo kalno iki rugpjūčio pabaigos. Karalystės evangelijos gerąją naujieną—Dievo tėvystę—jie skelbė samariečiams miestuose dienos metu, o naktis praleisdavo stovykloje. Tas darbas, kurį Jėzus ir šie dvylika dirbo šituose samariečių miestuose, šiai karalystei davė daug sielų ir padarė daug dėl to, jog parengtų kelią nuostabiam Pilypo darbui šituose regionuose po Jėzaus mirties ir prisikėlimo, po apaštalų išsklaidymo po žemės pakraščius dėl žiauraus tikinčiųjų persekiojimo Jeruzalėje.

7. Mokymai apie maldą ir garbinimą

^{143:7.1 (1616.3)} Vakarinių susirinkimų ant Gerizimo kalno metu, Jėzus mokė daugelio didžiųjų tiesų, ir ypač pabrėžė štai ką:

143:7.2 (1616.4) Tikroji religija yra individualios sielos veiksmas savo pačios sąmoningai suvokiamuose ryšiuose su Kūrėju; organizuota religija yra žmogaus mėginimas atskirų religininkų garbinimą *suvisuomeninti*.

143:7.3 (1616.5) Garbinimas—apmąstymas apie tai, kas yra dvasinis—turi kaitaliotis su tarnyste, turėti ryšį su materialia tikrove. Darbas turėtų kaitaliotis su poilsiu; religiją turėtų subalansuoti humoras. Gilią filosofiją turėtų palengvinti ritminė poezija. Gyvenimo įtampą—kylančią laike asmenybės įtampą—turėtų palengvinti garbinimo gaiva. Nesaugumo jausmams, kylantiems iš baimės, jog visatoje asmenybė yra izoliuota, turėtų būti priešpastatomi įtikėjimo dėka apmąstymai apie Tėvą ir mėginimas suvokti Aukščiausiąjį

143:7.4 (1616.6) Malda yra numatyta tam, kad žmogų paverstų mažiau mąstančiu, bet daugiau *suvokiančiu*, ji nėra sumanyta tam, kad padidintų žinias, bet vietoje to tam, kad išplėstų įžvalgą.

143:7.5 (1616.7) Garbinimas yra numatytas tam, kad būtų tikimasi geresnio gyvenimo ateityje, o tada tam, kad šitos naujos dvasinės reikšmės būtų atspindimos atgal į šį gyvenimą, kuris yra dabar. Malda yra dvasiškai palaikanti, bet garbinimas yra dieviškai kūrybinis.

143:7.6 (1616.8) Garbinimas yra tas metodas, kurio dėka yra žvelgiama į tą *Vieną*, kad būtų gautas įkvėpimas tarnauti *daugeliui*. Garbinimas yra tas matas, kuriuo yra matuojamas tas laispmis, koku siela yra atitrūkusi nuo materialiosios visatos ir tuo pačiu metu ir tvirtai yra susieta su visos kūrinijos dvasinėmis realybėmis.

^{143:7.7 (1616.9)} Malda savąjį aš primena—ji yra pakylėtas mąstymas; garbinimas savąjį aš užmiršta—jis yra viršmąstymas. Garbinimas yra dėmesys be jokių pastangų, tikrasis ir idealusis sielos poilsis, raminančio dvasinio pasireišimo forma.

^{143:7.8 (1616.10)} Garbinimas yra toks veiksmas, kada dalis susitapatina su Visuma; ribinis su Begaliniu juo; sūnus su Tėvu; laikas tokioje veiksmo, kada žingsnis yra žengiamas į amžinybę. Garbinimas yra toks veiksmas, kai sūnus asmeniškai bendrauja su dieviškuoju Tėvu, kai žmogiškoji siela-dvasia įgauna gaivinantį, kūrybinį, brolišką, ir romantišką požiūrį.

^{143:7.9 (1616.11)} Nors apaštalai iš jo mokymų stovykloje suvokė tikrai nedidelę dalį, bet kiti pasauliai suvokė, o žemėje suvoks kitos kartos.

144 Dokumentas. Gilbojoje ir Dekapolyje

^{144:0.1 (1617.1)} RUGSĖJIS ir spalio mėn. praėjo ramiai leidžiant laiką nuošalioje stovykloje ant Gilbojos kalno šlaitų. Rugsėjo mėnesį Jėzus praleido atskirai su apaštalais, mokydamas juos ir pateikdamas jiems karalystės tiesas.

^{144:0.2 (1617.2)} Buvo ne viena priežastis, dėl ko Jėzus ir jo apaštalai šituo laiku pasitraukė į nuošalumą prie Samarijos ir Dekapolio sienos. Jeruzalės religiniai valdovai buvo nusiteikę priešišškai; Erodas Antipas Joną vis dar tebelaikė kalėjime, bijodamas jį tiek paleisti, tiek ir nužudyti, tuo pačiu metu jis ir toliau turėjo įtarimų, kad Jonas ir Jėzus kažkokiu būdu yra susiję. Esant tokioms sąlygoms buvo neišmintinga energingą veiklą planuoti tiek Judėjoje, tiek Galilėjoje. Buvo ir trečioji priežastis:

palaipsniui auganti įtampa tarp Jono mokinių lyderių ir Jėzaus apaštalų, kuri dar labiau pagilėjo, kada tikinčiųjų skaičius augo.

^{144:0.3 (1617.3)} Jėzus žinojo, jog mokymo ir pamokslavimo parengtinio darbo dienos beveik pasibaigė, jog kitas žingsnis bus jo gyvenimo žemėje visiškų ir baigiamųjų pastangų pradžia, ir jis nenorėjo, kad šitoji užduotis būtų pradėta tokiu būdu, kuris nors mažiausiu laipsniu imtų kankinti ir gluminti Joną Krikštytoją. Dėl to Jėzus buvo nusprendęs kažkiek laiko praleisti pasitraukus nuošaliau ir patikrinti savo apaštalų pasirengimą ir tada šiek tiek ramiai padirbėti Dekapolio miestuose tol, kol Jonas bus arba nužudytas, arba išleistas iš kalėjimo ir prisijungs vieningai dirbdamas su jais.

1. Gilbojos stovykla

^{144:1.1 (1617.4)} Laikui einant, šie dvylika tapo labiau pasišventusiais Jėzui ir vis daugiau atsidavusiais karalystės darbui. Jų atsidavimas didžiąja dalimi buvo dėl jų asmeninės ištikimybės. Jie nesuvokė jo daugiapusio mokymo; jie ne iki galo suprato Jėzaus prigimtį ar jo savęs padovanojimo žemėje reikšmę.

^{144:1.2 (1617.5)} Jėzus savo apaštalamis aiškiai pasakė, kad jie pasitraukė nuošaliau dėl trijų priežasčių:

^{144:1.3 (1617.6)} 1. Kad sustiprintų savo supratimą apie karalystės evangeliją, ir įtikėjimą į ją.

^{144:1.4 (1617.7)} 2. Kad leistų nurimti pasipriešinimui prieš jų darbą tiek Judėjoje, tiek Galilėjoje.

^{144:1.5 (1617.8)} 3. Kad sulauktų, kokia bus Jono Krikštytojo dalia.

^{144:1.6 (1617.9)} Belaukiant Gilbojoje, Jėzus šiems dvylikai daug pasakojo apie savo ankstyvąjį gyvenimą ir savo patyrimus ant Hermono Kalno; jis taip pat kai ką atskleidė, kas nutiko kalnuose per tas keturiasdešimt dienų iš karto po jo krikšto. Ir jis tiesiai jiems nurodė, jog apie šituos patyrimus jie neturėtų pasakoti nė vienam žmogui tol, kol jis nebus sugrįžęs pas Tėvą.

^{144:1.7 (1618.1)} Per šitas rugsėjo savaites jie ilsėjosi, bendravo, prisiminė savo patyrimus nuo to laiko, kai Jėzus pirmą kartą juos pakvietė į tarnystę, ir nuoširdžiai stengėsi suderinti visa tai, ko juos iki šiol buvo išmokęs Mokytojas. Tam tikru laipsniu jie visi jautė, jog tai jiems bus paskutinė ilgesnio poilsio galimybė. Jie suvokė, kad jų viešoji veikla, ar ji būtų Judėjoje ar Galilėjoje pažymės ateinančios karalystės galutinio skelbimo pradžia, bet jie turėjo menką supratimą arba neturėjo iš viso jokio nusistovėjusio supratimo, kokia gi bus toji karalystė, kada ji ateis. Jonas ir Andriejus manė, jog karalystė buvo jau atėjusi; Petras ir Jokūbas tikėjo, kad ji vis dar turi ateiti; Natanielius ir Tomas atvirai prisipažino, kad jie yra suglumę; Motiejus, Pilypas, ir Simonas Uolusis buvo neužtikrinti ir susipainioję; dvyniai palaimingai nieko nežinojo apie šį prieštarumą; o Judas Iskarijotas buvo tylus, niekam neįsipareigojantis.

^{144:1.8 (1618.2)} Šito laiko didžiąją dalį Jėzus praleido vienas ant kalno netoli stovyklos. Kartais su savimi jis pasiimdavo Petrą, Jokūbą, ar Joną, bet dažniau jis išeidavo, kad melstųsi ir bendrautų su Tėvu vienas. Po Jėzaus krikšto ir tų keturiasdešimties dienų Pirėjos kalnuose, vargu ar būtų tinkama kalbėti apie šituos komunijos su Tėvu periodus kaip apie maldą, taip pat nėra tinkama kalbėti apie Jėzų, kaip apie

tokį, kuris garbina, bet visiškai teisinga šiuos laikotarpius laikyti jo asmeniniu bendravimu su savuoju Tėvu.

144:1.9 (1618.3) Per visą rugsėjo mėnesį pagrindinė diskusijų tema buvo malda ir garbinimas. Po to, kada jie keletą dienų buvo aptarinėję garbinimą, tada pagaliau Jėzus pateikė savo reikšmingą kalbą apie maldą, atsakydamas į Tomo prašymą: “Mokytojau, išmokyk mus, kaip melstis.”

144:1.10 (1618.4) Jonas savuosius mokinius buvo mokęs maldos, tokios maldos, kuri suteiktų išgelbėjimą ateinančioje karalystėje. Nors Jėzus niekada nedraudė savo pasekėjams vartoti Jono maldos formos, bet apaštalai labai greitai suvokė, kad jų Mokytojas ne iki galo pritarė tokiam papročiui, kad būtų sukalbamos nustatytos ir formalios maldos. Nepaisant šito, tikintieji nuolat pageidaudavo, kad juos išmokytų, kaip melstis. Šie dvylika labai norėjo sužinoti, kokiai prašymo formai pritarė Jėzus. Ir būtent iš esmės dėl šito eilinių žmonių poreikio ko nors paprastai prašyti Jėzus šitą kartą sutiko, atsakydamas į Tomo pageidavimą, išmokyti juos rekomenduojamos maldos formos. Šitoji Jėzaus pamoka vyko vieną popietę, kada ant Gilbojos kalno jie gyveno trečiąją savaitę.

2. Samprotavimas apie maldą

144:2.1 (1618.5) “Jonas iš tikrųjų jus mokė paprastos maldos formos: ‘O Tėve, apvalyk mus nuo nuodėmės, parodyk mums savąją šlovę, atskleisk savąją meilę, ir leisk savajai dvasiai pašventinti mūsų širdis per amžių amžius, Amen!’” Jis šitos maldos mokė dėl to, kad jūs turėtumėte ką nors, ko mokytumėte minias. Jis neturėjo ir minties, kad jūs turėtumėte vartoti tokį nustatytą ir formalų prašymą, kaip savo pačių sielos išraišką maldoje.

144:2.2 (1618.6) “Malda yra sielos požiūrio į dvasią visiškai asmeninė ir spontaniška išraiška; malda turėtų būti sūnystės komunija ir bičiulystės išraiška. Malda, kada yra padiktuota dvasios, veda į tai, kad padėtų dvasiškai žengti į priekį. Ideali malda yra dvasinės komunikacijos tokia forma, kuri veda į išmintingą garbinimą. Tikroji malda yra nuoširdus požiūris atsisukant į dangų tam, kad būtų pasiekti jūsų idealai.

144:2.3 (1619.1) “Malda yra sielos kvėpavimas, ir jus turėtų vesti taip, kad būtumėte atkaklūs savajame bandyme mėgindami išsiaiškinti Tėvo valią. Jeigu bet kuris iš jūsų turite artimą, ir pas jį nueinate vidurnaktį ir sakote: ‘Drauge, paskolink man tris kepalus, nes manęs aplankyti atvyko keliaujantis vienas draugas, o aš neturiu nieko, kuo jį pavalgydinčiau’; ir jeigu jūsų kaimynas atsako, ‘Netrukdyk manęs, nes durys dabar užstumtos, o vaikai ir aš miegame: dėl to aš negaliu keltis ir duoti tau duonos,’ jūs būsite atkaklus aiškindamas, kad jūsų draugas išalkęs, ir kad jūs neturite jam pasiūlyti jokio maisto. Aš sakau jums, nors jūsų kaimynas neatsikels ir neduos jums duonos dėl to, kad jis yra jūsų draugas, vis tikrai dėl jūsų atkaklumo jis atsikels ir duos jums tiek kepalų, kiek jums reikia. Tuomet, jeigu dėl atkaklumo palankumą tikrai parodys net ir mirtingasis žmogus, tai kiek dėl jūsų atkaklumo dvasioje nepalyginamai daugiau gyvenimo duonos jums suteiks Tėvo danguje gerosios rankos. Vėl aš jums sakau: Prašykite, ir jums tikrai bus duota; ieškokite, ir jūs tikrai surasite; belskitės, ir jums tikrai bus atidaryta. Nes kiekvienas, kuris prašo, gauna; tas, kuris ieško, suranda; ir tam, kuris beldžiasi į išgelbėjimo duris, bus atidaryta.

144:2.4 (1619.2) “Kuris gi iš jūsų, būdamas tėvas, jeigu jūsų sūnus prašo neišmintingai, suabejotumėte duoti pagal tėviškąją išmintį, o ne tenkintumėte sūnaus klaidingą prašymą? Jeigu vaikui reikia duonos, argi jam duosite akmenį, tiesiog vien tik dėl to, kad jis neišmintingai prašo jo? Jeigu jūsų sūnui reikia žuvies, argi jūs jam duosite vandens gyvatę, tiesiog tik dėl to, kad ji atsitiktinai gali pakliūti į tinklus su žuvimis, ir vaikas kvailai prašo šios gyvatės? Tuomet, jeigu jūs, būdami mirtingieji ir ribiniai, žinote, kaip atsiliepti į maldą ir duoti gerų ir tinkamų dovanų saviesiems vaikams, tai kiek jūsų dangiškasis Tėvas tikrai daug daugiau duos dvasios ir daugybės papildomų palaimų tiems, kurie jo prašo? Žmonės turi visada melstis ir nebūti praradę drąsos.

144:2.5 (1619.3) “Leiskite man jums papasakoti istoriją apie vieną tokį teisėją, kuris gyveno nedorame mieste. Šitas teisėjas nebijojo Dievo, nejautė jis pagarbos ir žmogui. Tuo metu šitame mieste gyveno neturtinga našlė, kuri nuolat ateidavo pas šitą neteislingą teisėją, sakydama, ‘Apsaugok mane nuo mano priešų.’ Kažkurį laiką jis nesiklausė jos, bet netrukus pats sau tarė: ‘Nors Dievo aš nebijau, ir žmogui pagarbos nejaučiu, bet vis tiktai, kadangi šita našlė nenustoja varginusi manęs, tai aš ją apginsiu, kad manęs ji nepribaigtų savo nuolatiniais apsilankymais.’ Šitas istorijas aš jums pasakoju tam, kad padrąsinčiau jus atkakliai melstis, o ne turėti slaptą vidinį jausmą, kad jūsų prašymai pakeis teisų ir teisingą Tėvą viršuje. Tačiau, jūsų atkaklumas turi būti ne tam, kad laimėtų Dievo palankumą, bet tam, kad pakeistų jūsų žemiškąjį požiūrį ir išplėstų jūsų sielos sugebėjimą dvasiniam imlumui.

^{144:2.6 (1619.4)} “Tačiau, kada jūs meldžiatės, tada jūs pasinaudojate tokia maža dalimi įtikėjimo. Tikrasis įtikėjimas pašalins materialių sunkumų kalnus, kurie gali pasitaikyti sielos plėtimo ir dvasinio žengimo į priekį kelyje.”

3. Tikinčiojo malda

^{144:3.1 (1619.5)} Bet apaštalai vis dar nebuvo patenkinti; jie troško, kad Jėzus jiems duotų maldos modelį, kurio jie galėtų mokytis savo naujus mokinius. Išklausęs šitą samprotavimą apie maldą, Jokūbas Zabediejus tarė: “Labai gerai, Mokytojau, bet mes ne tiek sau patiems taip smarkiai trokštame maldos formos, kiek savo naujiems tikintiesiems, kurie taip dažnai maldauja mūsų, “Išmokykite mus, kaip tinkamai melstis Tėvui danguje.””

^{144:3.2 (1619.6)} Kada Jokūbas baigė šnekėti, tada tarė Jėzus: “Tuomet, jeigu vis dar tebetrokštate tokios maldos, aš jums pateiksiu tą, kurios mokiau savuosius brolius ir seseris Nazarete”:

^{144:3.3 (1620.1)} Mūsų Tėve, kuris esi danguje,

^{144:3.4 (1620.2)} Tebūnie pašventintas tavasis vardas.

^{144:3.5 (1620.3)} Teateinie tavoji karalystė; tebūnie tavoji valia

^{144:3.6 (1620.4)} Žemėje, kaip ji yra danguje.

^{144:3.7 (1620.5)} Duok mums šiandien duonos rytdienai;

^{144:3.8 (1620.6)} Atgaivink mūsų sielas gyvenimo vandeniui.

^{144:3.9 (1620.7)} Ir kiekvienam iš mūsų atleisk mūsų skolas,

144:3.10 (1620.8) Kaip ir mes atleidome savo skolininkams.

144:3.11 (1620.9) Apsaugok mus nuo pagundų, išvaduok mus iš blogio,

144:3.12 (1620.10) Ir vis labiau mus padaryk tokiais tobulais, koks esi ir pats.

144:3.13 (1620.11) Nėra nieko keisto, jog apaštalai troško, kad Jėzus juos išmokytų maldos modelio tikintiesiems. Jonas Krikštytojas savo pasekėjus buvo išmokęs kelių maldų; visi didieji mokytojai buvo suformulavę maldų saviesiems mokiniams. Žydų religiniai mokytojai turėjo maždaug dvidešimt penkias ar trisdešimt nustatytų maldų, kurias jie kalbėdavo sinagogose ir net gatvių sankryžose. Jėzus ypač prieštaravo tam, kad būtų meldžiamasi viešumoje. Iki šito meto šie dvylika buvo girdėję jį besimeldžiantį tikrai keletą kartų. Jie matė jį praleidžiantį ištisas naktis besimeldžiantį ar garbinantį, ir jiems buvo labai smalsu sužinoti jo prašymų būdą ar formą. Jiems iš tikrųjų labai reikėjo sužinoti, ką atsakyti minioms, kada jos prašydavo, kad išmokytų melstis, kaip Jonas buvo išmokęs savuosius mokinius.

144:3.14 (1620.12) Jėzus šiuos dvylika mokė visada melstis slapta; atsiskyrus išeiti į tylų gamtos prieglobstį arba nueiti į savo kambarius ir užsidaryti duris prieš pradedant maldą.

144:3.15 (1620.13) Po Jėzaus mirties ir pakilimo pas Tėvą, daugeliui tikinčiųjų tapo įprasta šitą vadinamąją Viešpaties maldą užbaigti pridedant žodžius—”Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu.” Dar vėliau dvi eilutės buvo prarastos perrašinėjant, o šitai maldai buvo pridėtas papildomas sakinyš, sakantis: “Nes tavoji karalystė ir galia ir šlovė yra per amžių amžius.”

^{144:3.16 (1620.14)} Jėzus apaštalams davė maldos kolektyvinę formą, kokią jie naudodavo namuose Nazarete. Jis niekada nemokė formalios asmeninės maldos, jis mokė tikrai grupinių, šeimyninių, arba visuomeninių prašymų. Ir šitą daryti jis niekada nepasisiūlė pats.

^{144:3.17 (1620.15)} Jėzus mokė, jog veiksminga malda turi būti:

^{144:3.18 (1620.16)} 1. Nesavanaudiška—ne vien tik sau vienam.

^{144:3.19 (1620.17)} 2. Ja tikima—turi atitikti įtikėjimą.

^{144:3.20 (1620.18)} 3. Nuoširdi—tyra iš širdies.

^{144:3.21 (1620.19)} 4. Išmintinga—sutinkamai su apsišvietimu.

^{144:3.22 (1620.20)} 5. Ja pasitikima—atsiduodama Tėvo visaišmintei valiai.

^{144:3.23 (1620.21)} Kada Jėzus leido ištisas naktis ant kalno besimelsdamas, iš esmės tą jis darė būtent dėl savo mokinių, ypač dėl šių dvylikos. Mokytojas dėl savęs meldėsi labai mažai, nors jis didele dalimi buvo įsitraukęs į garbinimą, kuris savo prigimtimi buvo jo protinga komunija su savuoju Rojaus Tėvu.

4. Daugiau apie maldą

^{144:4.1 (1620.22)} Daug dienų po diskusijos apie maldą apaštalai Mokytoją toliau klausinėjo apie šitą visų svarbiausią ir garbinantį paprotį. Per šitas dienas Jėzaus apaštalų mokymą, apie maldą ir garbinimą, galima būtų sutraukti ir šiuolaikine frazeologija perteikti šitaip:

^{144:4.2 (1621.1)} Bet kokio prašymo nuoširdžiai atkaklus ir trokštantis kartojimas, kada tokia malda yra Dievo vaiko nuoširdi išraiška ir yra sukalbama su tikėjimu, nesvarbu, kad ir kokia neapgalvota ji būtų, arba tokia, į kurią neįmanoma atsakyti tiesiogiai, bet visada ji išplečia sielos sugebėjimą dvasiniam imlumui.

^{144:4.3 (1620.10)} Visose maldose, prisiminkite, jog sūnystė yra *dovana*. Nė vienam vaikui nereikia sūnaus ar dukros statuso *užsitarnauti*. Žemės vaikas gimsta savo tėvų valios dėka. Lygiai taip pat, Dievo vaikas patenka į malonę ir į naująją dvasios gyvenimą Tėvo danguje valios dėka. Dėl to dangaus karalystę—dieviškąją sūnystę—reikia *priimti* kaip mažam vaikui. Jūs užsitarnaujate teisumą—progresinį charakterio vystymąsi—bet sūnystę jūs gaunate malonės dėka ir per įtikėjimą.

^{144:4.4 (1620.11)} Malda Jėzų atvedė iki jo sielos virškomunijos su visatų visatos Aukščiausiais Valdovais. Malda žemės mirtinguosius atves iki tikrojo garbinimo komunijos. Sielos dvasinis sugebėjimas imlumui nulemia kiekybę tų dangiškųjų palaiminimų, kuriuos galima asmeniškai įgyti ir sąmoningai suvokti kaip atsakymą į maldą.

^{144:4.5 (1620.12)} Malda ir su ja susietas garbinimas yra toks metodas, kurio dėka atsitraukiama nuo gyvenimo kasdienės rutinos, nuo materialiosios egzistencijos monotoniškos priespaudos. Tai yra kelias priartėti prie sudvasintos saviraiškos ir prie intelektualaus ir religinio pasiekimo individualybės.

^{144:4.6 (1620.13)} Malda yra priešnuodis prieš kenksmingą savistabą. Bent jau, tokia malda, kokios mokė Mokytojas, yra tokia

geranoriška tarnystė sielai. Jėzus nuolat naudojosi geranoriška įtaka melddamasis už bičiulius. Mokytojas paprastai meldavosi už daugelį, ne už save. Tikrai savo žemiškojo gyvenimo didžiųjų krizių metu Jėzus iš tikrųjų meldėsi už save.

^{144:4.7 (1620.14)} Malda yra dvasinio gyvenimo kvėpavimas žmonijos rasių materialiojoje civilizacijoje. Garbinimas yra išgelbėjimas ieškančioms malonumų mirtingųjų kartoms.

^{144:4.8 (1620.15)} Kaip maldą galima būtų palyginti su sielos dvasinių baterijų nauju pakrovimu, taip ir garbinimą galima būtų palyginti su bangos nustatymu sieloje tam, kad būtų galima priimti Visuotinio Tėvo begalinės dvasios programas visatoje.

^{144:4.9 (1620.16)} Malda yra vaiko nuoširdus ir ilgesingas žvilgsnis, nukreiptas į savo dvasinį Tėvą; ji yra toks psichologinis procesas, kai žmogiškoji valia yra pakeičiama į dieviškąją valią. Malda yra dieviškojo plano tokia dalis, kada tai, kas yra, paverčiama tuo, kuo tai turi būti.

^{144:4.10 (1620.17)} Viena iš priežasčių, dėl ko Petras, Jokūbas, ir Jonas, kurie taip dažnai lydėdavo Jėzų per jo ilgus naktinius budėjimus, niekada negirdėjo, kaip Jėzus meldžiasi, buvo ta, kad jų Mokytojas taip retai savo maldas sukalbėdavo garsu ištariamais žodžiais. Iš esmės Jėzaus visos maldos buvo sukalbamos dvasioje ir širdyje—tyliai.

^{144:4.11 (1620.18)} Iš visų apaštalų Petras ir Jokūbas arčiausiai priartėjo prie to, kad suvoktų Mokytojo mokymą apie maldą ir garbinimą.

5. Maldos kitos formos

144:5.1 (1621.11) Per likusį savo gyvenimą žemėje, Jėzus, kartas nuo karto, atkreipdavo apaštalų dėmesį į keletą papildomų maldos formų, bet šitą jis darydavo tikrai tam, jog pailustruotų kitus dalykus, ir jis drausdavo šitų “parabolių maldų” mokyti minias. Dauguma jų buvo iš kitų apgyvendintų planetų, bet šito fakto Jėzus šiems dvylikai neatskleidė. Tarp šitų maldų buvo ir tokios:

144:5.2 (1622.1) Mūsų Tėve, iš kurio susideda visatos sferos,

144:5.3 (1622.2) Tebūnie išaukštintas tavasis vardas ir visašlovis tavasis charakteris.

144:5.4 (1622.3) Tavasis buvimas apglėbia mus, ir tavoji šlovė pasireiškia

144:5.5 (1622.4) Netobulai per mus taip, kaip tobulai ji yra rodoma danguje.

144:5.6 (1622.5) Suteik mums šiandien gaivinančių šviesos jėgų.

144:5.7 (1622.6) Ir neleisk mums nuklysti į mūsų vaizduotės blogio šalikelius,

144:5.8 (1622.7) Nes tavoji yra šlovinga buveinė, amžinoji galia,

144:5.9 (1622.8) O mums, tavojo Sūnaus begalinės meilės amžinoji dovana.

144:5.10 (1622.9) Vis tiek, ir per amžių amžius yra tiesa.

144:5.11 (1622.10) Mūsų kuriantysis Tėve, kuris esi visatos centre,

144:5.12 (1622.11) Padovanok mums savąją prigimtį ir suteik mums savąjį charakterį.

144:5.13 (1622.12) Padaryk mus savo sūnumis ir dukromis gailestingumu

144:5.14 (1622.13) Ir pašlovink savąjį vardą per mūsų amžinąjį pasiekimą.

144:5.15 (1622.14) Savo derinančią ir kontroliuojančią dvasią suteik, kad gyventų ir būtų mūsų viduje,

144:5.16 (1622.15) Kad tavąją valią mes galėtume vykdyti šitoje sferoje taip, kaip tavuo- sius paliepus angelai vykdo šviesoje.

144:5.17 (1622.16) Palaikyk mus šią dieną, kada mes žengiame pirmyn tiesos keliu.

144:5.18 (1622.17) Išvaduok mus iš inercijos, blogio, ir bet kokio nuodėmingo nusižengimo.

144:5.19 (1622.18) Būk kantrus su mumis, kai kupiną meilės gerumą mes rodome savo bičiuliams.

144:5.20 (1622.19) Paskleisk savąją gailestingumo dvasią mūsų tvarinių širdyse.

144:5.21 (1622.20) Vesk mus savo paties ranka, žingsnis po žingsnio, per painų gyvenimo labirintą,

144:5.22 (1622.21) Ir kada tikrai ateis mūsų pabaiga, priimk į savo paties krūtinę mūsų ištikimas dvasias.

144:5.23 (1622.22) Ir tikrai, tebūnie ne mūsų norai, bet tavoji valia.

144:5.24 (1622.23) Mūsų tobulas ir teisus dangiškasis Tėve,

144:5.25 (1622.24) Šią dieną vadovauk ir reguliuok mums kelionėje.

144:5.26 (1622.25) Pašventink mūsų žingsnius ir suderink mūsų mintis.

144:5.27 (1622.26) Amžinai vesk mus amžinojo žengimo į priekį keliais.

144:5.28 (1622.27) Pripildyk mus išminties iki galios pilnatvės

144:5.29 (1622.28) Ir padaryk mus gyvybingus savo begaline energija.

144:5.30 (1622.29) Įkvėpk mus serafinių gausybių buvimo ir

144:5.31 (1622.30) Vadovavimo dieviškąja sąmone.

144:5.32 (1622.31) Vesk mus amžinai į viršų šviesos keliu;

144:5.33 (1622.32) Išteisink mus iki galo didžiojo nuosprendžio dieną.

144:5.34 (1622.33) Padaryk mus panašiais į save amžinojoje šlovėje

144:5.35 (1622.34) Ir priimk mus į savo begalinę tarnystę danguje.

144:5.36 (1622.35) Mūsų Tėve, kuris esi paslapyje,

144:5.37 (1622.36) Atskleisk mums savo šventą charakterį.

144:5.38 (1622.37) Suteik savo vaikams žemėje šią dieną, kad

144:5.39 (1622.38) Pamatytų tą kelią, tą šviesą, ir tą tiesą.

144:5.40 (1622.39) Parodyk mums amžinojo žengimo į priekį kelią

144:5.41 (1622.40) Ir suteik mums tą valią, kad žengtume juo.

144:5.42 (1622.41) Įkurk mūsų viduje savo dieviškąjį karaliavimą

144:5.43 (1622.42) Ir šituo padovanok mums visišką savojo aš įvaldymą.

144:5.44 (1622.43) Neleisk mums nuklysti į tamsos ir mirties kelius;

144:5.45 (1622.44) Vesk mus amžinai prie gyvųjų vandenų.

144:5.46 (1622.45) Išgirk šitas mūsų maldas savo paties labui;

144:5.47 (1622.46) Būk patenkintas, paversdamas mus vis labiau ir labiau panašiais į save patį.

144:5.48 (1623.1) Pabaigoje, dieviškojo Sūnaus labui,

144:5.49 (1623.2) Priimk mus į amžinąjį glėbį.

144:5.50 (1623.3) Ir tikrai, tebūnie ne mūsų, bet tavoji valia.

144:5.51 (1623.4) Šlovingasis Tėve ir Motina, sujungti į vieną gimdytoją,

144:5.52 (1623.5) Tikrai ištikimi mes būsime tavo dieviškajai prigimčiai.

144:5.53 (1623.6) Kad tavasis aš gyventų vėl mūsų viduje ir per mus

144:5.54 (1623.7) Tavo dieviškosios dvasios dovanos ir padovanojimo dėka,

144:5.55 (1623.8) Šitokiu būdu tave netobulai atkuriant šitoje sferoje

144:5.56 (1623.9) Kaip tu esi tobulai ir didingai parodytas danguje.

144:5.57 (1623.10) Suteik mums diena iš dienos mielą brolybės tarnystę

144:5.58 (1623.11) Ir vesk mus akimirka po akimirkos mylinčios tarnystės keliu.

144:5.59 (1623.12) Būk su mumis amžinai ir nepaliaujamai kantrus

144:5.60 (1623.13) Net kaip ir mes tavo kantrybę rodome savo vaikams.

144:5.61 (1623.14) Suteik mums dieviškosios išminties, kuri viską daro gerai,

144:5.62 (1623.15) Ir tos begalinės meilės, kuri yra maloninga kiekvienam tvariniui.

144:5.63 (1623.16) Padovanok mums savąją kantrybę ir kupiną meilės nuoširdumą,

144:5.64 (1623.17) Kad mūsų geraširdiškumas galėtų apglėbti šios sferos silpnuosius.

144:5.65 (1623.18) Ir kuomet mūsų karjera pasibaigs, tebūna ji verta tavojo vardo,

144:5.66 (1623.19) Tegu džiugina tavo gerąją dvasią, ir tebūna pasitenkinimas mūsų sielos pagalbininkams.

144:5.67 (1623.20) Ne taip, kaip mes norime, mūsų mylintis Tėve, bet taip, kaip tu nori savo mirtingųjų vaikų amžinojo gėrio,

144:5.68 (1623.21) Ir tikrai tebūnie taip.

144:5.69 (1623.22) Mūsų visaištikimasis Šaltini ir visagali Centre,

144:5.70 (1623.23) Pagarbintas ir šventas tebūnie tavo visagailestingojo Sūnaus vardas.

144:5.71 (1623.24) Tavo dovanos ir palaiminimai pasiekė mus iš viršaus,

144:5.72 (1623.25) Šitaip suteikdami mums galios įvykdyti tavąją valią ir įgyvendinti ta- vuosius nurodymus.

144:5.73 (1623.26) Duok mums akimirka po akimirkos gyvybės medžio maisto;

144:5.74 (1623.27) Gaivink mus diena iš dienos jo upės gyvaisiais vandenimis.

144:5.75 (1623.28) Žingsnis po žingsnio vesk mus iš tamsos į dieviškąją šviesą.

144:5.76 (1623.29) Atnaujink mūsų protus viduje gyvenančios dvasios transformacijomis,

144:5.77 (1623.30) Ir kada pagaliau tikrai ateis mums mirtingoji pabaiga,

144:5.78 (1623.31) Priimk mus pas save ir pasiųsk mus į amžinybę.

144:5.79 (1623.32) Vainikuok mus vaisingos tarnystės dangiškais karūnomis,

144:5.80 (1623.33) Ir mes šlovinsime Tėvą, Sūnų, ir Šventąją Įtaką.

144:5.81 (1623.34) Ir tikrai, per visą visatą be pabaigos.

144:5.82 (1623.35) Mūsų Tėve, kuris gyveni slaptosiose visatos vietose,

144:5.83 (1623.36) Tebūnie pagerbtas tavasis vardas, pagarbintas tavasis gailestingumas, ir gerbiamas tavasis nuosprendis.

144:5.84 (1623.37) Tešviečia mums teisumo saulė vidurdienį.

144:5.85 (1623.38) Tuomet, kai meldžiame tave, kad mūsų nuklydusius žingsnius sutemo- se vestum į kelią.

144:5.86 (1623.39) Vesk mus už rankos savo paties pasirinktais keliais

144:5.87 (1623.40) Ir neapleisk mūsų, kada kelias yra sunkus ir valandos tamsios.

144:5.88 (1623.41) Neužmiršk mūsų taip, kaip mes taip dažnai ignoruojame ir užmirštame tave.

144:5.89 (1623.42) Bet būk gailestingas ir mylėk mus taip, kaip mes trokštame mylėti tave.

144:5.90 (1623.43) Žvelk žemyn į mus nuoširdžiai ir atleisk mums gailestingai taip,

144:5.91 (1623.44) Kaip mes teisingai atleidžiame tiems, kurie nuskriaudžia ir įskaudina mus.

144:5.92 (1624.1) Tegu didingo Sūnaus meilė, atsidavimas, ir savęs padovanojimas

144:5.93 (1624.2) Padaro prieinamą amžinąjį gyvenimą tavo begalinio gailestingumo ir meilės dėka.

144:5.94 (1624.3) Tegu visatų Dievas mums padovanoja savosios dvasios visą pilnatvę;

144:5.95 (1624.4) Suteik mums malonę, kad pasiduotume šitos dvasios vedimui.

144:5.96 (1624.5) Atsidavusių serafinių gausybių meilės kupinos tarnystės dėka

144:5.97 (1624.6) Tegu Sūnus veda mus ir mums vadovauja iki amžiaus pabaigos.

144:5.98 (1624.7) Daryk mus visą laiką ir vis labiau tokius, koks esi tu,

144:5.99 (1624.8) Ir pabaigoje priimk mus į amžinąjį Rojaus glėbį.

144:5.100 (1624.9) Ir tikrai, save padovanojančio Sūnaus vardu

144:5.101 (1624.10) Ir Aukščiausiojo Tėvo garbei ir šlovei.

144:5.102 (1624.11) Nors apaštalai neturėjo teisės pateikti šitų maldų pamokų savo viešuose mokymuose, bet iš visų šitų apreiškimų jie turėjo daug naudos savo pačių asmeniniame religiniame patyrimo. Šituos ir kitus maldos modelius Jėzus naudojo kaip pailiustravimą, ryšium su šių dvylikos slaptu mokymu, o tam, kad šitie septyni maldų pavyzdžiai būtų užrašyti šitame dokumente, buvo suteiktas specialus leidimas.

6. Pasitarimas su Jono apaštalais

144:6.1 (1624.12) Maždaug apie spalio pirmąją, Pilypas ir keli jo bičiuliai apaštalai buvo nuėję į netoli esantį kaimą nusipirkti maisto, kada susitiko su keliais Jono Krikštytojo apaštalais. Šito atsitiktinio susitikimo turgavietėje pasekme tapo trijų savaitinių pasitarimas tarp Jėzaus apaštalų ir Jono apaštalų Gilbojos stovykloje, kadangi Jonas, sekdamas Jėzaus pavyzdžiu, neseniai buvo paskyręs apaštalais dvylika savo

geriausių mokinių. Jonas tą buvo padaręs reaguodamas į Abnerio, savo ištikimų pasekėjų vadovo, raginimą. Jėzus buvo Gilbojos stovykloje per šito bendro pasitarimo visą pirmąją savaitę, bet jo nebuvo per paskutines dvi savaites.

^{144:6.2 (1624.13)} Prieš prasidedant šito mėnesio antrajai savaitei, Abneris buvo surinkęs visus savo bičiulius Gilbojos stovykloje ir buvo pasirengęs tartis su Jėzaus apaštalais. Tris savaites šitie dvidešimt keturi vyrai posėdžiavo tris kartus per dieną šešias dienas per kiekvieną savaitę. Pirmąją savaitę Jėzus su jais bendravo tarp priešpietinių, popietinių, ir vakarinių posėdžių. Jie norėjo, kad Mokytojas susitiktų su jais ir vadovautų jų bendroms diskusijoms, bet jis ryžtingai atsisakė dalyvauti diskusijose, nors sutiko jiems kalbėti trimis progomis. Šitie Jėzaus pašnekesiai tiems dvidešimt keturiems buvo apie užuojautą, bendradarbiavimą, ir pakantumą.

^{144:6.3 (1624.14)} Andriejus ir Abneris pasikeisdami vadovavo šitiems bendriems abiejų apaštališkųjų grupių susirinkimams. Šitie vyrai turėjo aptarti daugybę sunkumų ir išspręsti daug problemų. Vėl ir vėl su savomis problemomis jie ateidavo pas Jėzų, tikrai, kad išgirstų jį sakant: “Aš rūpinuosi tikrai jūsų asmeninėmis ir grynai religinėmis problemomis. Aš esu Tėvo atstovas *individui*, o ne grupei. Jeigu jūs turite asmeninių sunkumų savo santykiuose su Dievu, tai ateikite pas mane, ir aš tikrai išklausysiu jus ir patarsiu jums, kaip išspręsti jūsų problemas. Tačiau, kada jūs pradėdate derinti skirtingus religinių klausimų žmogiškuosius aiškinimus ir imate religiją suvisuomeninti, tada jums teks visas tokias problemas spręsti remiantis savo pačių sprendimais. Nors, visą laiką aš pritariu ir visada domiuosi, ir kada jūs prieisite prie savo išvadų dėl šitų

nedvasinės svarbos reikalų, su sąlyga, kad jūs būsite sutarę visi, tuomet aš iš anksto prižadu suteikti savo visišką pritarimą ir nuoširdžiai bendradarbiauti. O dabar, kad jūsų diskusijoms netrukdyčiau, aš palieku jus dviems savaitėms. Dėl manęs nesijaudinkite, nes pas jus aš tikrai sugrįšiu. Aš tvarkysiu savo Tėvo reikalus, nes be šitosios mes turime ir kitų sferų.”

^{144:6.4 (1625.1)} Šitaip pasakęs, Jėzus nusileido kalno šlaitu, ir jie namatė jo ištisas dvi savaites. Ir jie niekada nesužinojo, kur jis nuėjo ar ką veikė per šitas dienas. Praėjo šiek tiek laiko prieš tai, kada šie dvidešimt keturi vyrai galėjo imtis rimto savųjų problemų svarstymo, jiems buvo taip neramu dėl to, jog nėra Mokytojo. Tačiau per savaitę juos vėl užvaldė savosios diskusijos, o kreiptis pagalbos į Jėzų jie nebegalėjo.

^{144:6.5 (1625.2)} Pirmasis dalykas, dėl kurio ši grupė susitarė, buvo maldos, kurią taip neseniai Jėzus buvo juos išmokęs, priėmimas. Vieningai buvo nubalsuota, jog šita malda būtų priimta kaip toji, kurios reikia mokyti tikinčiuosius abiems apaštalų grupėms.

^{144:6.6 (1625.3)} Toliau jie nusprendė, jog, kol gyvens Jonas, kalėjime ar ne kalėjime, abi grupės, turinčios po dvylika apaštalų, tęs savąjį darbą, ir kas tris mėnesius bus rengiami bendri vienos savaitės susitikimai tose vietose, dėl kurių reikės kartas nuo karto susitarti.

^{144:6.7 (1625.4)} Bet iš jų visų problemų pati rimčiausioji buvo krikšto klausimas. Jų sunkumai dar labiau padidėjo, nes Jėzus šia tema buvo atsisakęs pareikšti bet kokią nuomonę. Galų gale jie susitarė: Kol gyvens Jonas, arba, kol jie bendrai susitarę galėtų šitą sprendimą pakeisti, tol tikinčiuosius krikštys tikrai Jono

apaštalai, ir kad galiausiai naujuosius mokinius mokys tiktai Jėzaus apaštalai. Dėl to, nuo šio meto iki Jono mirties, du iš Jono apaštalų lydėdavo Jėzų ir jo apaštalus tam, kad tikinčiuosius pakrikštytų, nes bendra taryba vieningai nubalsavo, jog krikštas turi tapti pirmuoju žingsniu į išorinę sąjungą su karalystės reikalais.

144:6.8 (1625.5) Toliau buvo susitarta, kad, Jono mirties atveju, Jono apaštalai ateis pas Jėzų ir taps jam pavaldūs, ir kad daugiau jie nebekrikštys, nebent būtų įgalioti Jėzaus ar jo apaštalų.

144:6.9 (1625.6) Ir tuomet buvo nubalsuota, kad, Jono mirties atveju, Jėzaus apaštalai pradės krikštyti su vandeniu, kaip dieviškosios Dvasios krikšto ženklą. Dėl to, ar *atgaila* turi ar neturi būti susieta su krikšto skelbimu, buvo palikta pasirinkti laisvai; jokio grupę suvaržančio sprendimo nebuvo priimta. Jono apaštalai skelbė, “Atgailaukite ir krikštykitės.” Jėzaus apaštalai skelbė, “Tikėkite ir krikštykitės.”

144:6.10 (1625.7) Ir toks yra pasakojimas apie Jėzaus pasekėjų pirmąjį mėginimą suderinti skirtingas pastangas, pašalinti nuomonių skirtumus, organizuoti grupines užduotis, nustatyti išorinius ritualus, ir suvisuomeninti asmeninius religinius papročius.

144:6.11 (1625.8) Buvo apsvarstyta daug ir kitokių smulkesnių reikalų ir dėl jų sprendimų buvo susitarta vienbalsiai. Šitie dvidešimt keturi vyrai turėjo iš tiesų nuostabų patyrimą per šitas dvi savaites, kada jie buvo priversti susidurti su problemomis ir sureguliuoti sunkumus be Jėzaus. Jie mokėsi būti skirtingi, diskutuoti, nuoširdžiai ginčytis, melstis, ir siekti kompromisų, ir visa tai darant išlaikyti palankumą kito asmens požiūriui ir

likti bent jau iki tam tikro laipsnio pakantiems jo nuoširdžiai nuomonei.

^{144:6.12 (1625.9)} Tą popietę, kada vyko jų baigiamoji diskusija finansiniais klausimais, sugrįžo Jėzus, jis pasiklausė jų diskusijų, išgirdo jų sprendimus, ir tarė: “Tuomet, šitokios yra jūsų išvados, ir aš kiekvienam iš jūsų padėsiu įgyvendinti jūsų bendrų sprendimų dvasią.”

^{144:6.13 (1626.1)} Nuo šito laiko praėjus dviems su puse mėnesio, Jonas buvo nužudytas, ir per visą šitą laikotarpį Jono apaštalai buvo drauge su Jėzumi ir šiais dvylika. Jie visi dirbo kartu ir krikštijo tikinčiuosius per šitą darbo laikotarpį Dekapolio miestuose. Gilbojos stovykla pasibaigė lapkričio 2-ąją, 27 m. po Kr. gim.

7. Dekapolio miestuose

^{144:7.1 (1626.2)} Lapkričio ir gruodžio mėnesiais, Jėzus ir šie dvidešimt keturi vyrai tyliai dirbo graikų Dekapolio miestuose, daugiausia Skaitopolyje, Gerasoje, Abiloje, ir Gadare. Tai iš tikrųjų buvo to parengiamojo laikotarpio, kada buvo perimamas Jono darbas ir organizacija, pabaiga. Visada naujojo apreiškimo suvisuomeninta religija iš tikrųjų sumoka kompromiso kainą ankstesniosios religijos, kurią ji stengiasi išgelbėti, nusistovėjusiomis formomis ir papročiais. Krikštas buvo toji kaina, kurią Jėzaus pasekėjai sumokėjo dėl to, kad nusivestų drauge su savimi, kaip suvisuomenintą religinę grupę, Jono Krikštytojo pasekėjus. Jono pasekėjai, prisijungdami prie Jėzaus pasekėjų, atsisakė beveik visko, išskyrus vandens krikštą.

^{144:7.2 (1626.3)} Jėzus mažai mokė viešumoje šitos misijos po Dekapolio miestus metu. Jis daug laiko praleido mokydamas šiuos dvidešimt keturis ir turėjo specialių pasikalbėjimų su dvylika Jono apaštalų. Su laiku jie labiau suprato, kodėl Jėzus nėjo aplankyti Jono kalėjime, ir kodėl jis nieko nesiėmė, kad užtikrintų jo išlaisvinimą. Bet jie niekada negalėjo suprasti, kodėl gi Jėzus nedarė stebuklų, kodėl gi jis atsisakė parodyti savo dieviškosios valdžios išorinius ženklus. Prieš ateidami į Gilbojos stovyklą, jie buvo įtikėję į Jėzų daugiausia dėl Jono paliudijimų, bet netrukus jie ėmė tikėti dėl savo pačių sąsajos su Mokytoju ir jo mokymais.

^{144:7.3 (1626.4)} Per šiuos du mėnesius didžiąją laiko dalį grupė dirbo poromis, vienas Jėzaus apaštalas eidavo su vienu Jono apaštalu. Jono apaštalas krikštijo, Jėzaus apaštalas mokė, tuo tarpu jie abu skelbė šios karalystės evangeliją taip, kaip ją suprato kiekvienas iš jų. Ir jie laimėjo daug sielų tarp šitų pagonių ir tarp savo tikėjimo atsisakiusių žydų.

^{144:7.4 (1626.5)} Abneris, Jono apaštalų vadovas, tapo atsidavusiu tikinčiuoju į Jėzų, o vėliau buvo paskirtas septyniasdešimties mokytojų, kuriuos Mokytojas pasiuntė skelbti evangelijos, grupės vadovu.

8. Stovykloje netoli Pelos

^{144:8.1 (1626.6)} Gruodžio antroje pusėje jie visi atėjo netoli Jordano upės, arti Pelos, kur jie vėl pradėjo mokytis ir pamokslauti. Tiek žydai, tiek pagonys ateidavo į šitą stovyklą pasiklausyti evangelijos. Būtent tuo metu, kada Jėzus vieną popietę mokė minias, keletas iš Jono artimiausių draugų Mokytojui atnešė paskutiniąją žinią, kurią jis gavo iš Krikštytojo.

144:8.2 (1626.7) Jonas dabar kalėjime buvo praleidęs vienerius su puse metų, ir didžiąją šio laiko dalį Jėzus dirbo labai tyliai; todėl nebuvo nieko keisto, kad Jonas ėmė nerimauti dėl karalystės. Jono draugai nutraukė Jėzaus mokymą, kad pasakytų jam: “Jonas Krikštytojas mus pasiuntė paklausti—ar tu iš tikrųjų esi tas Išlaisvintojas, ar mums ieškoti kito?”

144:8.3 (1626.8) Jėzus padarė pertraukėlę, kad Jono draugams pasakytų: “Eikite atgal ir praneškite Jonui, kad jis nėra užmirštas. Papasakokite jam, ką pamatėte ir išgirdote, jog vargšams yra skelbiama geroji naujiena.” Ir kada Jėzus su Jono pasiuntiniais pasikalbėjo daugiau, tada jis vėl atsigręžė į minią ir tarė: “Nemanykite, kad Jonas abejoja karalystės evangelija. Jis tikrai teiraujasi dėl to, kad nuramintų savo mokinius, kurie taip pat yra ir manieji mokiniai. Jonas nėra silpnas. Leiskite man paklausti jūsų, kurie girdėjote Joną pamokslaujantį prieš tai, kada Erodas jį pasodino į kalėjimą: Kokį jūs pamatėte Joną—nendrę, lankstomą vėją? Nepastovių nuotaikų ir švelniais drabužiais apsirengusį vyrą? Kaip taisyklė, tie, kurie yra nuostabiausiai pasidabinę ir kurie gyvena subtiliai, yra karalių rūmuose ir turtuolių didinguose namuose. Tačiau, ką gi jūs matėte, kada stebėjote Joną? Pranašą? Taip, sakau aš jums, ir daug daugiau negu pranašą. Apie Joną taip buvo parašyta: ‘Stebėkite, aš siunčiu savo pasiuntinį tavo akivaizdon; jis tikrai parengs tau kelią.’

144:8.4 (1627.1) “Tikrai, tikrai, aš jums sakau, tarp tų, gimusiųjų iš moterų, nebuvo iškilusio didingesnio už Joną Krikštytoją; ir vis tikrai tas, kuris yra tikrai mažytis, dangaus karalystėje yra didingesnis, nes jis yra gimęs iš dvasios, ir žino, jog yra tapęs Dievo sūnumi.”

^{144:8.5 (1627.2)} Daugelis tų, kurie girdėjo Jėzų, tą dieną priėmė Jono krikštą, šituo viešai išpažindami įėjimą į dangaus karalystę. Ir nuo tos dienos Jono apaštalai buvo tvirtai susieti su Jėzumi. Šitas įvykis pažymėjo Jono ir Jėzaus pasekėjų tikrąją sąjungą.

^{144:8.6 (1627.3)} Po to, kada šie pasiuntiniai pasišnekėjo su Abneriu, tada jie išvyko į Makarėją. kad viską atpasakotų Jonui. Tai ji labai nuramino, o jo įtikėjimą sustiprino Jėzaus žodžiai ir Abnerio pranešimas.

^{144:8.7 (1627.4)} Šitą popietę Jėzus toliau mokė, sakydamas: “Bet su kuo man palyginti šitą kartą? Daugelis iš jūsų nepriims nei Jono žinios, nei manojo mokymo. Jūs esate kaip tie turgaus aikštėje žaidžiantys vaikai, kurie kreipiasi į savuosius draugus ir sako: ‘Mes jums grojome dūdele, bet jūs nešokote; mes raudojome, bet jūs neliūdėjote.’ Ir taip yra su kai kuriais iš jūsų. Atėjo Jonas, kuris nei valgė, nei gėrė, bet jie kalbėjo, kad ji yra apsėdęs nelabasis. Atėjo Žmogaus Sūnus, kuris valgo ir geria, ir tie patys žmonės sako: ‘Žiūrėkite, ėdrus žmogus ir daug geria vyno, mokesčių rinkėjų ir nusidėjėlių draugas!’ Iš tiesų, išmintį apsprendžia jos vaikai.

^{144:8.8 (1627.5)} “Atrodytų, jog Tėvas danguje kai kurias iš šitų tiesų nuslėpė nuo išmintingųjų ir išdidžių, tuo tarpu jas atskleidė kūdikiams. Bet Tėvas viską daro gerai; Tėvas apsireiškia visatai savo paties pasirinktais būdais. Dėl to, ateikite visi, kurie įtemptai dirbate ir esate sunkiai prislėgti, ir jūs tikrai surasite poilsį savo sieloms. Užsidėkite dieviškąjį jungą, ir jūs patirsite Dievo ramybę, kuri pranoksta bet kokią supratimą.”

9. Jono Krikštytojo mirtis

^{144:9.1 (1627.6)} Joną Krikštytoją nužudė Erodo Antipo įsakymu sausio 10-ios vakarą, 28 m. po Kr. gim. Kitą dieną keletas Jono mokinių, kurie buvo nuvykę į Makarėją, sužinojo apie jo nužudymą ir, nuėję pas Erodą, paprašė jo kūno, kurį jie įdėjo į kapavietę, vėliau jį palaidojo Sebaste, Abnerio tėviškėje. Kitą dieną, sausio 12-ąją, jie išėjo į šiaurę, į Jono ir Jėzaus apaštalu stovyklą netoli Pelos, ir jie pranešė Jėzui apie Jono mirtį. Kada Jėzus išklausė jų pasakojimą, tada jis paleido minias ir, sukvietęs draugėn šiuos dvidešimt keturis, tarė: “Jonas nebegyvas. Erodas jam nukirto galvą. Šiąnakt susirinkite į bendrą pasitarimą ir deramai susitvarkykite savo reikalus. Daugiau tikrai nebebus laukimo. Atėjo toji valanda, jog karalystė būtų skelbiama atvirai ir su galia. Rytoj mes eisime į Galilėją.”

^{144:9.2 (1627.7)} Todėl, ankstyvą sausio 13-sios rytą, 28 m. po Kr. gim, Jėzus ir apaštalai, lydimi maždaug dvidešimt penkių mokinių, išėjo į Kapernaumą ir nakčiai apsistojo Zabediejaus namuose.

145 Dokumentas. Keturios kupinos įvykių dienos Kapernaume

^{145:0.1 (1628.1)} JĖZUS ir apaštalai atvyko į Kapernaumą antradienio vakarą, sausio 13-ąją. Kaip paprastai, savąją būstinę jie įsirengė Zabediejaus namuose Betsaidoje. Dabar, kada Jonas Krikštytojas buvo nužudytas, Jėzus pasiruošė pradėti pirmąją atvirą ir viešą pamokslavimo kelionę Galilėjoje. Žinia apie Jėzaus sugrįžimą sparčiai apskriejo visą miestą, ir ankstų kitos dienos rytą, Jėzaus motina Marija išskubėjo į Nazaretą aplankyti savo sūnaus Juozapo.

145:0.2 (1628.2) Trečiadienį, ketvirtadienį, ir penktadienį Jėzus praleido Zabediejaus namuose mokydamas savo apaštalus, ruošdamas juos pirmajai plačiai viešo pamokslavimo kelionei. Jis taip pat priėmė ir mokė daugelį nuoširdžiai besidominčių apsilankiusių tiek po vieną, tiek ir grupėmis. Per Andriejų, jis susitarė kalbėti sinagogoje ateinančio Sabato dieną.

145:0.3 (1628.3) Vėlyvą penktadienio vakarą Jėzaus jauniausioji sesutė, Rūta, slaptai aplankė jį. Jie drauge praleido beveik valandą laivelyje, išmetusiame inkarą netoli kranto. Nė viena žmogiškoji būtybė niekada nesužinojo apie šitą apsilankymą, išskyrus Joną Zabediejų, o jis buvo perspėtas apie tai nepasakoti nė vienam žmogui. Rūta buvo vienintelis Jėzaus šeimos narys, kuris atkakliai ir nepalenkiamai tikėjo į jo žemiškosios misijos dieviškumą nuo savo dvasinės sąmonės ankstyviausių laikų per visą jo kupiną įvykių tarnystę, mirtį, prisikėlimą, ir pakilimą; ir galiausiai ji iškeliavo į pasaulius anapus niekada nesuabejojusi dėl savojo tėvo-brolio misijos materialiam kūne viršgamtinio pobūdžio. Mieloji Rūtelė buvo pagrindinė Jėzaus paguoda, kas susiję su jo žemiškąja šeima, per visą jo teismo, atstūmimo, ir nukryžiovimo sunkų išbandymą.

1. Sužvejotos žuvys

145:1.1 (1628.4) Tos pačios savaitės penktadienio rytą, kuomet Jėzus mokė jūros pakrantėje, žmonės susigrūdo prie jo taip arti vandens pakraščio, kad jis davė ženklą keliems žvejams, buvusiems netoli valtyje, jog šie ateitų jam į pagalbą. Įlipęs į laivą, jis susirinkusias minias toliau mokė ilgiau negu dvi valandas. Šita valtis turėjo “Simono” pavadinimą; tai buvo ankstesnis Simono Petro žvejybos laivelis, ir jį savo rankomis

buvo padaręs Jėzus. Šitą patį rytą valtimi naudojosi Dovydas Zabediejus ir du jo pagalbininkai, kurie ką tik buvo priplaukę arti kranto po bevaisės naktinės žvejybos ežere. Jie valė ir taisė savuosius tinklus, kada Jėzus paprašė jų ateiti jam į pagalbą.

^{145:1.2 (1628.5)} Po to, kada Jėzus užbaigė žmonių mokymą, jis Dovydui pasakė: “Kadangi jums buvo sutrukdyta, kai atplaukėte padėti man, tai dabar leiskite man padirbėti su jumis. Plaukime žvejoti; plaukite ten tolyn, kur giliau, ir išmeskite tinklus, kad sugautumėte žuvų.” Bet Simonas, vienas Dovydo padėjėjų atsakė: “Mokytojau, tai bergždžia. Mes sunkiai dirbome visą naktį ir nieko nesugavome; tačiau, tau paliepus, mes išplauksime ir išmesime tinklus.” Ir Simonas nusileido, kad pasektų Jėzaus nurodymu dėl to, kad jo šeimininkas, Dovydas, davė ženklą. Kada jie atplaukė į Jėzaus nurodytą vietą, tada jie išmetė tinklus ir sugavo tokią žuvų gausybę, jog baiminosi, kad tinklai gali plyšti, tiek daug, kad jie davė ženklą savo partneriams krante, jog šie ateitų jiems į pagalbą. Kada žuvimi buvo užpildytos visos trys valtys, kad jos beveik grimzdo po vandeniu, tada šitas Simonas parpuolė prie Jėzaus kelių, tardamas, “Pasitrauk nuo manęs, Mokytojau, nes aš esu nuodėmingas žmogus.” Simonas ir visi tie, kurie dalyvavo šitame epizode, nustebo dėl tokio žuvų laimikio. Nuo tos dienos Dovydas Zabediejus, šitas Simonas, ir jų bičiuliai apleido savuosius tinklus ir nuėjo su Jėzumi.

^{145:1.3 (1629.1)} Bet tas žuvų sugavimas jokių būdu nebuvo stebuklingas. Jėzus įdėmiai tyrinėjo gamtą; jis buvo patyręs žvejys ir žinojo žuvų įpročius Galilėjos jūroje. Šituo atveju jis tiesiog nurodė šitiems vyrams tą vietą, kur paprastai turėtų būti

žuvų šitokiu dienos metu. Bet Jėzaus pasekėjai tą visada laikė stebuklu.

2. Popietė sinagogoje

^{145:2.1 (1629.2)} Kitą Sabatą, per popietines pamaldas sinagogoje, Jėzus pasakė pamokslą “Dangiškojo Tėvo valia.” Iš ryto Simonas Petras pamokslavo apie “Karalystę.” Ketvirtadienio vakarinio sinagogos susirinkimo metu mokė Andriejus, jo tema buvo “Naujasis Kelias.” Šituo konkrečiu metu į Jėzų tikėjo daugiau žmonių Kapernaume negu bet kuriame kitame žemės mieste.

^{145:2.2 (1629.3)} Kada šito Sabato popietę Jėzus mokė sinagogoje, tai pagal paprotį jis pirmąjį tekstą pasirinko iš įstatymo, skaitydamas iš Egzodo Knygos: “Tarnauk Viešpačiui, savo Dievui, ir jis tikrai palaimins tavo duoną ir tavo vandenį, ir jokia liga tavęs nepalies.” Antrąjį tekstą jis pasirinko iš Pranašų, paskaitydamas iš Isajo: “Kelkis ir šviesk, nes tavoji šviesa atėjo, ir Viešpaties šlovė suspindo virš tavęs. Tamsa gali užkloti žemę, ir didžiulė tamsybė gali apgaubti žmones, bet Viešpaties dvasia tikrai pakils virš tavęs, ir dieviškoji šlovė tikrai bus matoma tavyje. Net ir pagonys tikrai ateis į šitą šviesą, ir daugelis didžių protų atsidos šitos šviesos spindesiui.”

^{145:2.3 (1629.4)} Šituo pamokslu Jėzus stengėsi išaiškinti tą faktą, jog religija yra *asmeninis patyrimas*. Tarp kitų dalykų Mokytojas pasakė:

^{145:2.4 (1629.5)} “Jūs gerai žinote, jog, nors nuoširdus tėvas savo šeimą myli kaip visumą, bet į juos jis žvelgia kaip į grupę dėl

savo stiprios meilės šitos šeimos kiekvienam atskiram nariui. Jums nebereikia daugiau žvelgti į Tėvą danguje kaip Izraelio vaikui, bet vietoje šito jūs turite į jį žvelgti kaip *Dievo vaikas*. Kaip grupė, jūs iš tikrųjų esate Izraelio vaikai, bet kaip individai, kiekvienas iš jūsų esate Dievo vaikas. Aš atėjau ne tam, kad Tėvą atskleisčiau Izraelio vaikams, bet vietoje šito aš atėjau tam, kad šitas žinias apie Dievą atneščiau ir jo meilę ir gailestingumą atskleisčiau individualiam tikinčiajam kaip nuoširdų asmeninį patyrimą. Visi pranašai jus mokė, kad Jahvė rūpinasi savąja tauta, kad Dievas myli Izraelį. Bet aš atėjau pas jus, kad skelbčiau didingesnę tiesą, tokią tiesą, kurią daugelis iš vėlesniųjų pranašų taip pat suvokė, jog Dievas myli *jus* — kiekvieną iš jūsų — kaip individus. Per visas šitas kartas jūs iš tiesų turėjote nacionalinę ar rasinę religiją; dabar aš atėjau tam, kad suteikčiau jums asmeninę religiją.

145:2,5 (1630.1) “Bet net ir tai nėra nauja mintis. Daugelis iš jūsų, kurie mąstote dvasingai, šitą tiesą žinojo, tiek, kiek jus šitaip buvo mokę kai kurie pranašai. Argi jūs neskaitėte Raštuose, kur Pranašas Jeremijas sako: ‘Tomis dienomis jie tikrai daugiau nebesakys, kad tėvai užvalgė rūgščių vynuogių, ir vaikai kelia pasipiktinimą. Kiekvienas žmogus tikrai žus dėl savo piktybinio blogio; kiekvienas žmogus, suvalgęs rūgščių vynuogių, bus suirzęs. Stebėkite, tikrai ateis tos dienos, kada aš su savąja tauta iš tiesų sudarysiu naują susitarimą, ne tokį susitarimą, kokį buvau sudaręs su jū tėvais, kada juos išvedžiau iš Egipto žemės, bet tokį, kuris atitiktų naująjį kelią. Aš net ir užrašysiu savąjį įstatymą jų širdyse. Aš būsiu jų Dievas, o jie tikrai bus manoji tauta. Tą dieną jie tikrai nebeklaus, nė vienas žmogus savojo artimo, ar tu pažįsti Viešpatį? Ne! Nes jie tikrai visi pažins mane asmeniškai, nuo mažiausio iki didingiausio.’

145:2.6 (1630.2) “Argi jūs neskaitėte šitų pažadų? Argi jūs netikite Raštais? Argi jūs nesuprantate, kad pranašo žodžiai išsipildo tuo, ką jūs matote šitą pačią dieną? Ir argi Jeremijas jums neliepė religiją paversti savosios širdies reikalu, kad save kaip individus susietumėte su Dievu? Argi pranašas jums nesakė, jog dangiškasis Dievas ieškos jūsų individualių širdžių? Ir argi jūs nebuvote įspėti, jog paprasta žmogaus širdis yra pati apgaulingiausia iš visų daiktų ir dažnai nepaprastai nuodėminga?

145:2.7 (1630.3) “Argi jūs taip pat neskaitėte, kur Ezekilis mokė net ir jūsų tėvus, jog religija jūsų individualiuose patyrimuose turi tapti tikrove? Daugiau jūs tikrai nebevartosite tokio posakio, ‘Tėvai užvalgė rūgščių vynuogių, ir vaikai kelia pasipiktinimą.’ ‘Man gyvenant,’ sako Viešpats Dievas, ‘žiūrėkite, visos sielos yra mano; kaip tėvo siela, taip ir sūnaus siela. Tikrai toji siela, kuri nusideda, tikrai mirs.’ Ir tada Ezekilis numatė net ir šitą dieną, kada jis kalbėjo Dievo vardu, sakydamas: ‘Naująją širdį taip pat aš tikrai jums suteiksiu ir naująją dvasią aš tikrai įdėsiu į jūsų vidų.’

145:2.8 (1630.4) “Daugiau jūs nebeturėtumėte bijoti, kad Dievas nubaus naciją už individo nuodėmę; taip pat ir dangiškasis Tėvas tikrai nebaus nė vieno iš savo tikinčiųjų sūnų už nacijos nuodėmes, nors bet kurios šeimos atskiras narys dažnai turi kentėti materialias pasekmes dėl šeimos klaidų ar grupinių prasižengimų. Argi jūs nesuvokiate, jog toji viltis apie geresnę naciją—ar geresnį pasaulį—yra susieta su individo vystymu ir švietimu?”

145:2.9 (1630.5) Tada Mokytojas paaiškino, jog dangiškasis Tėvas, po to, kada žmogus suvokia šitą dvasinę laisvę, nori, kad jo vaikai

žemėje pradėtų tą Rojaus karjeros amžinąjį kilimą, kuri sudaro tvarinio sąmoningas reagavimas į viduje gyvenančios dvasios dieviškąjį raginimą surasti Kūrėją, pažinti Dievą ir stengtis tapti panašiam į jį.

145:2.10 (1630.6) Apaštalams šitas pamokslas labai padėjo. Jie visi geriau suvokė, jog karalystės evangelija yra žinia, nukreipta į individą, ne į naciją.

145:2.11 (1630.7) Nors Kapernaumo žmonės ir buvo susipažinę su Jėzaus mokymu, bet šitą Sabato dieną jo pamokslas juos pritrenkė. Jis, iš tikrųjų, mokė kaip tas, kuris turi valdžią, o ne kaip raštininkai.

145:2.12 (1630.8) Kai tik Jėzus baigė kalbėti, minioje jauną vyrą, kurį jo žodžiai labai sujaudino, ištiko smarkus epilepsijos priepuolis, ir jis ėmė garsiai rėkti. Priepuoliui pasibaigus, kada jo sąmonė ėmė sugrįžti, tada jis prašneko apsvaigimo būsenoje, sakydamas: “Ką mes turime daryti su tavimi, Jėzau iš Nazareto? Tu esi tas šventasis iš Dievo; ar tu atėjai mus sunaikinti?” Jėzus gestu paprašė žmonių nusiraminti ir, paimdamas jaunąjį vyrą už rankos, tarė: “Atsibusk”—ir jis tuojau pat buvo pažadintas.

145:2.13 (1631.1) Šito jauno vyro nebuvo apsėdusi nešvari dvasia ar demonas; jis buvo paprastos epilepsijos auka. Bet jis buvo mokomas, kad jo negalavimas yra dėl to, kad jį buvo apsėdusi bloga dvasia. Šituo mokymu jis tikėjo, ir visa kuo elgdavosi atitinkamai, kada apie savo negalavimą galvodavo arba šnekėdavo. Visi žmonės tikėjo, jog tokius reiškinius tiesiogiai sukelia nešvarių dvasių buvimas. Todėl jie tikėjo, kad Jėzus iš šito vyro išvarė demoną. Bet Jėzus tuo kartu jo epilepsijos

neišgydė. Tiktai vėliau tą dieną, po saulėlydžio, šitas vyras tikrai buvo išgydytas. Daug laiko praėjus po Pentakosto dienos, Apaštalas Jonas, kuris buvo paskutinis, rašęs apie Jėzaus darbus, vengė bet kokių nuorodų į šituos vadinamuosius “velnių išvarymo” veiksmus, ir šitą jis darė atsižvelgdamas į tą faktą, jog tokių demono apsėdimo atvejų niekada nebepasitaikė po Pentakosto.

^{145:2.14 (1631.2)} Dėl šito įprasto epizodo pasakojimas apie tai, kad Jėzus demoną išvarė iš vyro ir jį stebuklingai išgydė sinagogoje užbaigęs savąjį popiečio pamokslą, buvo greitai paskleistas po Kapernaumą. Sabatas buvo kaip tik tas metas tokio pritrenkiančio gando sparčiam ir veiksmingam paskleidimui. Šitoji žinia buvo taip pat paskleista ir mažesniuose miesteliuose aplink Kapernaumą, ir daug žmonių ja patikėjo.

^{145:2.15 (1631.3)} Didžiuliame Zabediejaus name, kur Jėzus ir dvylika apaštalų įsirengė savo būstinę, daugiausia valgyti virė ir namų ruošą atliko Simono Petro žmona ir jos motina. Petro namai buvo netoli nuo Zabediejaus namų; ir Jėzus ir jo draugai apsistojo ten pakeliui iš sinagogos, nes Petro žmonos motina kelias dienas sirgo, buvo peršalusi ir karščiavo. Dabar taip atsitiko, jog maždaug tuo metu, kai Jėzus stovėjo prie šios sergančios moters, laikydamas jos ranką, glostydamas jos antakius, ir tardamas paguodos ir padrąsinimo žodžius, karščiavimas praėjo. Jėzus dar neturėjo laiko paaiškinti savo apaštalams, jog sinagogoje nebuvo padaryta jokio stebuklo; o šitas epizodas jų mintyse buvo toks šviežias ir ryškus, ir prisiminę tą vandenį ir vyną Kanoje, jie šitokį sutapimą palaikė kitu stebuklu, ir kai kurie iš jų išskubėjo paskleisti šias naujienas po visą miestą.

^{145:2.16} (1631.4) Amata, Petro uošvė, kentėjo nuo maliarinės karštinės. Ji nebuvo Jėzaus stebuklingai išgydyta šitą kartą. Ji buvo išgydyta už kelių valandų, po saulėlydžio, sąsajoje su nepaprastu įvykiu, kuris atsitiko Zabediejaus namų priekiniame kieme.

^{145:2.17} (1631.5) Ir šitie atvejai yra būdingi tai elgsenai, kurios dėka stebuklų ieškanti karta ir apie stebuklus galvojanti tauta pasigriebdavo visus tokius sutapimus kaip pretekstą paskelbti, kad Jėzus padarė kitą stebuklą.

3. Gydymas per saulelydį

^{145:3.1} (1631.6) Iki to meto, kai, besibaigiant šitai kupinai įvykių Sabato dienai, Jėzus ir jo apaštalai pasirengė valgyti vakarienę, visas Kapernaumas ir jo apylinkės buvo įaudrintos šitų tariamų gydymo stebuklų; ir visi tie, kurie sirgo arba buvo luošį, ėmė ruoštis pas Jėzų arba rūpintis, kad draugai nuneštų juos ten iškart, kai tik nusileis saulė. Pagal žydų mokymą Sabato šventomis valandomis nebuvo leidžiama eiti net ir gydytis.

^{145:3.2} (1632.1) Dėl to, kai tik saulė nusileido žemiau horizonto, dešimtys luošų vyrų, moterų, ir vaikų ėmė traukti link Zabediejaus namų Betsaidoje. Vienas vyras su savo paralyžuota dukra išėjo vos tik saulė pasislėpė už jo kaimyno namo.

^{145:3.3} (1632.2) Visos dienos įvykiai parengė areną šitai nepaprastai saulėlydžio scenai. Net ir tas tekstas, kurį Jėzus buvo panaudojęs savo popietiniam pamokslui, užsiminė, jog negalavimo reikėtų atsikratyti; o jis kalbėjo su tokia precedento neturinčia galia ir valdžia! Jo žinia buvo tokia, jog vertė

paklusti! Nors jis ir neapeliavo nė į vieną žmogiškąjį autoritetą, bet tikrai jis kalbėjo tiesiai į žmonių vidinius jausmus ir sielas. Nors jis nesirėmė logika, įstatymų išvedžiojimais, ar protingais posakiais, bet jis tikrai galingai, tiesiogiai, aiškiai, ir asmeniškai apeliavo į savo klausytojų širdis.

145:3.4 (1632.3) Toji Sabato diena buvo didi diena Jėzaus žemiškajame gyvenime, taip, visatos gyvenime. Iš esmės visai vietinei visatai šitas žydų mažas Kapernaumo miestas buvo tikroji Nebadono sostinė. Saujelė žydų Kapernaumo sinagogoje buvo ne vienintelės būtybės, girdėjusios tą svarbų Jėzaus pamokslo baigiamąjį teiginį: “Neapykanta yra baimės šešėlis; kerštas yra bailumo kaukė.” Jo besiklausantieji taip pat negalėjo užmiršti ir jo palaimingų žodžių: “Žmogus yra Dievo sūnus, o ne velnio vaikas.”

145:3.5 (1632.4) Tuoj po saulėlydžio, kai Jėzus ir apaštalai vis dar sėdėjo prie vakarienės stalo, Petro žmona išgirdo balsus priekiniame kieme ir, priėjusi prie durų, pamatė paprastų ligotų žmonių besirenkantį didžiulį būrį, ir kad kelias iš Kapernaumo buvo pilnas tų, kurie ėjo ieškoti pagijimo iš Jėzaus rankų. Pamačiusi šį reginį, ji iškart nuėjo ir pranešė savo vyrui, kuris tą persakė Jėzui.

145:3.6 (1632.5) Kada Mokytojas iš Zabediejaus namų išėjo per priekinį įėjimą, tada jo akys išvydo daugybę ligonių ir luošų žmonių. Jis žvelgė beveik į vieną tūkstantį nesveikų ir kenčiančių žmogiškųjų būtybių; bent jau toks buvo skaičius asmenų, susirinkusių prieš jį. Nevisi atėję buvo nesveiki, kai kurie buvo atėję tam, kad padėtų savo mylimiesiems, besistengiantiems užsitikrinti pagijimą.

^{145:3.7 (1632.6)} Šitų nesveikų mirtingųjų vaizdas, vyrai, moterys, ir vaikai, kenčiantys didele dalimi dėl klaidų ir blogų poelgių, kuriuos padarė jo paties visatos administracijos Sūnūs, kuriais jis pasitikėjo, ypatingai sujaudino Jėzaus žmogiškąją širdį ir metė iššūkį šito geranoriško Sūnaus Kūrėjo dievišakajam gailestingumui. Bet Jėzus gerai žinojo, kad jis niekada negalėtų sukurti stipraus dvasinio judėjimo ant grynai materialių stebuklų pamatų. Jo nuosekli politika būtent ir buvo susilaikyti nuo savųjų kūrėjo išskirtinių teisių demonstravimo. Nuo pat Kanos epizodo jo mokymo nelydėjo jokie viršgamtiniai ar stebuklingi dalykai; ir vis tik, šitokia nesveikųjų gausybė sugraudino jo kupiną užuojautos širdį ir labai stipriai apeliavo į jo supratingą meilę.

^{145:3.8 (1632.7)} Balsas iš priekinio kiemo sušuko: “Mokytojau, tark žodį, sugrąžink mums sveikatą, išgydyk mūsų ligas, ir išgelbėk mūsų sielas.” Vos tik šitie žodžiai buvo ištarti, serafimų, fizinių kontrolierių, Gyvybės Nešėjų, ir tarpinių būtybių gausi palyda, kuri visada lydėdavo šitą įsikūnijusį visatos Kūrėją, pasirengė veikti su kuriančiąja galia, jeigu tiktai jų Valdovas duotų ženklą. Tai buvo viena iš tų akimirų per Jėzaus žemiškąją karjerą, kada dieviškoji išmintis ir žmogiškoji užuojauta buvo taip persipynusios Žmogaus Sūnui ieškant sprendimo, kad jis pagalbos kreipėsi į savojo Tėvo valią.

^{145:3.9 (1632.8)} Kada Petras meldė Mokytoją atkreipti dėmesį į jų pagalbos šauksmą, tada Jėzus, žvelgdamas žemyn į nesveikųjų minią, atsakė: “Aš atėjau į šitą pasaulį, kad atskleisčiau Tėvą ir įkurčiau karalystę. Dėl šito tikslo savąjį gyvenimą aš gyvenau iki šitos valandos. Todėl, jeigu tai būtų valia To, kuris pasiuntė mane, ir jeigu tai neprieštarautų manajam atsidavimui skelbti

dangaus karalystės evangeliją, tai aš norėčiau matyti manusius vaikus išgydytus—ir—” bet tolesnius Jėzaus žodžius nustelbė didžiulis sambrūdis.

^{145:3,10 (1633,1)} Jėzus atsakomybę dėl šio sprendimo išgydyti buvo perdavęs savojo Tėvo valiai. Akivaizdu, jog Tėvo valiai tai nesukėlė jokių prieštaravimų, nes, vos tik Mokytojo žodžiai buvo ištarti, kai dangiškųjų asmenybių asamblėja, tarnaujanti vadovaujama Jėzaus Personalizuoto Minties Derintojo, ėmė galingai veikti. Toji milžiniška palyda nusileido į šitą margą nesveikų mirtingųjų minią, ir per akimirksnį 683 vyrai, moterys, ir vaikai atsikratė negalavimų, buvo tobulai išgydyti nuo savo visų fizinių ligų ir kitokių materialių sutrikimų. Tokia scena žemėje buvo pirmą ir paskutinį kartą. Ir tiems iš mūsų, kurie ten dalyvavo ir pamatė šitą kuriančiąją išgydymo bangą, iš tikrųjų tai buvo jaudinantis reginys.

^{145:3,11 (1633,2)} Bet iš visų tų būtybių, kurias pritrenkė šitas staigus ir netikėtas viršgamtinio išgydymo protrūkis, labiausiai nustebintas buvo Jėzus. Per akimirksnį, kada jo žmogiškasis susidomėjimas ir užuojauta susikoncentravo į kenčiančiųjų ir nesveikųjų sceną, atsivėrusią prieš jį, jis ignoravo tai, kad savo žmogiškajame prote laikytusi savo Personalizuoto Derintojo patariančių perspėjimų dėl negalimumo apriboti Sūnaus Kūrėjo kuriančiųjų išimtinių teisių laiko aspektą esant tam tikroms sąlygoms ir tam tikroms aplinkybėms. Jėzus troško pamatyti šituos kenčiančius mirtinguosius visiškai išgydytus, jeigu šituo nebūtų pažeista jo Tėvo valia. Personalizuotas Jėzaus Derintojas akimirksniu nurodė, kad toks kuriančiosios energijos veiksmas tuo metu nepažeistų Rojaus Tėvo valios, ir tokiu sprendimu—atsižvelgiant į Jėzaus pirmiau išreikštą

troškimą pagydyti—tas kuriantysis veiksmas *tapo realybe*. Ko *Sūnus Kūrėjas* trokšta, o Tėvas *nori*, tas YRA. Per visą vėlesnį žemiškąjį Jėzaus gyvenimą daugiau tokio masinio fizinio mirtingųjų išgydymo nebebuvo.

^{145:3,12 (1633,3)} Kaip ir buvo galima tikėtis, garsas apie šitą išgydymą per saulėlydį prie Betsaidos Kapernaume pasklido po visą Galilėją ir Judėją ir į tolimesnius regionus. Tai dar kartą sukėlė baimę Erodiui, ir jis pasiuntė stebėtojus tam, kad jam pranešintų apie Jėzaus darbą ir mokymus ir konkrečiai išsiaiškintų, ar jis yra tas buvęs dailidė iš Nazareto, ar iš mirusiųjų prisikėlęs Jonas Krikštytojas.

^{145:3,13 (1633,4)} Daugiausia dėl to, kad buvo pademonstruotas šitas nesąmoningas fizinis išgydymas, nuo tol, per visą likusią savo žemiškąją karjerą, Jėsus buvo lygiai tiek gydytojas, kiek ir pamokslininkas. Tas tiesa, jis ir toliau mokė, bet jo asmeninį darbą daugiausia sudarė tarnavimas sergantiesiems ir pakrikusiesiems, tuo tarpu jo apaštalai atliko viešo pamokslavimo darbą ir tikinčiųjų krikštijimą.

^{145:3,14 (1633,5)} Bet didžioji dauguma iš tų, kurie gavo viršgamtinį arba kuriantįjį fizinį išgydymą per dieviškosios energijos pademonstravimą saulėlydžio metu, dėl šito nepaprasto gailestingumo pasireiškimo nuolatinės dvasinės naudos nepatyrė. Tik nedaugeliui šitas fizinis patarnavimas iš tikrųjų tikėjimą padidino, bet šitas stebinantis be laiko kuriantis pagydomo išsiveržimas neišvystė dvasinės karalystės žmonių širdyse.

^{145:3,15 (1633,6)} Gydantieji stebuklai, kurie kartas nuo karto lydėjo Jėzaus misiją žemėje, nebuvo jo plano dalis skelbiant karalystę.

Jie buvo, beje, neatskiriami nuo to, kad žemėje buvo dieviškoji būtybė, turinti beveik neribotas kūrėjo išskirtines teises, susietas su dieviškojo gailestingumo ir žmogiškosios užuojautos beprecedentiniu deriniu. Bet tokie vadinamieji stebuklai Jėzui pridarė daug vargo tuo, kad jie gimdė prietarus kurstantį garsą apie jį ir formavo nepageidaujamą blogą reputaciją.

4. Kitą vakarą

^{145:4.1 (1634.1)} Per visą kitą vakarą po šito didingo išgydymo protrūkio, džiūgaujanti ir laiminga minia užtvindė Zabediejaus namus, ir Jėzaus apaštalai buvo pasiekę emocinio entuziazmo aukščiausiąją viršūnę. Žmogiškuoju požiūriu, tai galbūt ir buvo didingiausia diena iš visų tų nuostabių dienų, kada jie bendravo su Jėzumi. Niekada anksčiau arba vėliau tikrai nebuvo jų viltys pakilusios į tokias tvirtų lūkesčių aukštybes. Tik prieš keletą dienų, ir kada dar jie buvo Samarijos teritorijoje, Jėzus jiems buvo sakęs, jog atėjo toji valanda, kai karalystė turi būti paskelbta su *galia*, ir dabar jų akys pamatė, kas, jų manymu, turi būti šito pažado įvykdymas. Jiems virpulį kėlė tas įsivaizdavimas, kas turi įvykti dar, jeigu šitas stulbinantis gydančiosios galios pasireiškimas yra tik pati pradžia. Tvyrėjusios jų abejonės dėl Jėzaus dieviškumo buvo išsklaidytos. Juos tiesiogine prasme apsvaigino juos sugluminusi pakerėjimo ekstazė.

^{145:4.2 (1634.2)} Tačiau, kada jie ėmė ieškoti Jėzaus, tai negalėjo jo surasti. Mokytojas buvo labai sunerimęs dėl viso to, kas buvo atsitikę. Šitie vyrai, moterys, ir vaikai, kurie buvo išgydyti nuo įvairiausių ligų, lūkuriavo iki vėlyvos nakties, tikėdamiesi, kad Jėzus sugrįš ir jie galės jam padėkoti. Apaštalai negalėjo

suprasti Mokytojo elgesio, kada ėjo valandos, o jis tebebuvo atsiskyręs; jų džiaugsmas būtų buvęs visareikšmis ir tobulas, jeigu ne jo tebesitęsiantis nebuvimas. Kada Jėzus iš tiesų sugrįžo pas juos, tai metas buvo vėlus, ir praktiškai visi tie, kurie buvo gavę naudos iš to išgydymo epizodo, buvo išsivaikščioję į savo namus. Jėzus atsisakė to, kad jį sveikintų ir juo žavėtusi šie dvylika ir kiti, kurie tebelaukė, kad jį pasveikintų, tikrai tepasakė: “Džiūgaukite ne dėl to, kad mano Tėvas yra galingas ir gali išgydyti kūną, bet dėl to, kad jis yra stiprus ir gali išgelbėti sielą. Eikime poilsio, nes rytoj mes turesime užsiimti Tėvo reikalais.”

^{145:4.3 (1634.3)} Ir vėl iš tiesų šie dvylika vyrų nuėjo ilsėtis nusivylę, suglumę, ir nusiminę širdyje; mažai kas iš jų, išskyrus dvynius, tą naktį miegojo daug. Vos tikrai Mokytojas padarydavo ką nors tokio, kas suvirpindavo jo apaštalų sielas ir pradžiugindavo jų širdis, tada tuoj pat jis atrodo sužlugdydavo jų viltis ir visiškai sugriaudavo jų drąsos ir entuziazmo pamatus. Kada šitie pasimetę žvejai žvelgė vienas kitam į akis, tebuvo vienintelė mintis: “Mes negalime jo suprasti. Ką visa tai reiškia?”

5. Anksti sekmadienio rytą

^{145:5.1 (1634.4)} Tą šeštadienio naktį Jėzus miegojo taip pat nedaug. Jis suvokė, jog pasaulis yra kupinas fizinio skausmo ir jame yra daug materialių sunkumų, ir jis mąstė apie tą didžiulį pavojų, kad jis gali būti priverstas skirti tiek daug savo laiko sergančiųjų ir nesveikųjų globai, kad jo misijai žmonių širdyse sukurti dvasinę karalystę trukdys tarnavimas fiziniams dalykams arba bent jau ji bus pavaldi fizinių dalykų tarnavimui. Dėl šitokių ir panašių minčių, kurios apėmė mirtingą Jėzaus

protą nakties metu, tą sekmadienio rytą jis atsikėlė likus daug laiko iki aušros, ir visiškai vienas nuėjo į vieną iš savo mėgstamiausių vietų tam, kad pabendrautų su Tėvu. Šią ankstyvą rytą Jėzaus maldos tema buvo prašymas išminties ir blaivaus sprendimo tam, kad jis negalėtų leisti savo žmogiškajai užuojautai, kuri yra susieta su jo dieviškuoju gailestingumu, pateikti sau tokio apeliavimo mirtingojo kančios akivaizdoje, kad viso jo laiko neužimtų fizinis tarnavimas ignoruojant dvasinį tarnavimą. Nors jis visiškai nenorėjo vengti tarnavimo sergantiesiems, bet jis žinojo, kad jis taip pat turi atlikti svarbesnį dvasinio mokymo ir religinio perengimo darbą.

145:5.2 (1635.1) Jėzus tiek daug kartų buvo išėjęs į kalnus pasimelsti, nes nebuvo jokių atskirų kambarių, tinkamų jo asmeninėms maldoms.

145:5.3 (1635.2) Petras tą naktį negalėjo užmigti; taigi, labai anksti, tuoj po to, kai Jėzus išėjo melstis, jis pažadino Jokūbą ir Joną, ir šie trys išėjo ieškoti Mokytojo. Po ilgiau negu valandą trukusio ieškojimo jie surado Jėzų ir meldė jį atskleisti jiems savo keisto elgesio priežastį. Jie troško žinoti, kodėl gi jis atrodė toks susirūpinęs dėl gydančiosios dvasios galingo išsiliejimo, kada visi žmonės nepaprastai žavėjosi ir jo apaštalai taip smarkiai džiūgavo.

145:5.4 (1635.3) Daugiau negu keturias valandas Jėzus stengėsi šitiems trims apaštalams paaiškinti, kas buvo atsitikę. Jis mokė juos apie tai, kas buvo įvykę, ir aiškino tokių pasireiškimų pavojus. Jėzus atskleidė jiems tą priežastį, dėl ko jis atėjo melstis. Savo asmeniniams padėjėjams Jėzus stengėsi paaiškinti tikrąsias priežastis, kodėl Tėvo karalystė negali būti

grindžiama stebuklais ir fiziniu gydymu. Bet jo mokymo jie negalėjo suvokti.

^{145:5.5 (1635.4)} Tuo tarpu, ankstyvą sekmadienio rytą, kitos nesveikų sielų minios ir daug smalsuolių ėmė rinktis aplink Zabediejaus namus. Jie triukšmingai reikalavo pamatyti Jėzų. Andriejus ir apaštalai buvo taip suglumę, kad, tuo metu, kada Simonas Uolusis kalbėjosi su susirinkusiais, Andriejus, su keliais savo bičiuliais, išėjo ieškoti Jėzaus. Kada Andriejus surado Jėzų, bendraujantį su tais trimis, tada jis tarė: “Mokytojai, kodėl tu palikai mus vienus su miniomis? Žiūrėk, visi žmonės ieško tavęs; niekada anksčiau tiek daug žmonių nesiekė tavojo mokymo. Net ir dabar namas yra apsuptas tų, kurie atėjo iš arti ir toli dėl tavo galingų darbų. Argi tu nesugrįši su mumis, kad padėtum jiems?”

^{145:5.6 (1635.5)} Kada Jėzus tai išgirdo, tada jis atsakė: “Andriejau, argi aš nemokiau tavęs ir kitų, jog manoji misija žemėje yra Tėvo apreiškimas, ir manoji žinia yra dangaus karalystės skelbimas? Tuomet, kaip gi čia yra, kad jūs norėtumėte, jog mane nusuktų į šalį nuo manojų darbo dėl smalsiųjų patenkinimo ir tų, kurie ieško ženklų ir stebuklų, pasitenkinimo? Argi mes nebuvo tarp šitų žmonių visus šiuos mėnesius, ir argi jie susirinkdavo būriais į minias tam, kad išgirstų karalystės gerąsias naujienas? Kodėl gi jie atėjo dabar, kad mus apgultų? Argi tai ne dėl to, kad buvo išgydyti jų fiziniai kūnai, o ne tam, kad vietoje šito priimtų dvasinę tiesą savųjų sielų išgelbėjimui? Kada žmonės prie mūsų yra pritraukiami nepaprastais pasireiškimais, tai daugelis iš jų ateina dėl to, jog ieškotų ne tiesos ir išsigelbėjimo, bet vietoje

šito ieškodami išsigydymo nuo savųjų fizinių negalavimų ir jog užsigarantuotų išsivadavimą iš savųjų materialių sunkumų.

^{145:5.7 (1635.6)} “Visą šitą laiką nuo tada, kada aš esu Kapernaume, tiek sinagogoje, tiek prie jūros aš iš tiesų skelbiau karalystės gerąsias naujienas visiems, kas turi ausis, kad išgirstų, ir kas turi širdis, kad priimtų tiesą. Manojo Tėvo valia būtent nėra tokia, kad aš su jumis sugrįžčiau patenkinti tų smalsuolių ir užsiimti tarnavimu fiziniams reikalams atsisakant dvasinių. Aš liepiau jums skelbti evangeliją ir patarnauti ligoniams, bet aš neprivalau atsiduoti gydymui tiek, jog palikčiau nuošalyje savąjį mokymą. Ne, Andriejau, aš tikrai su jumis negrįšiu. Eikite ir pasakykite tiems žmonėms, jog tikėtų į tai, ko mes juos buvome mokę ir džiaugtųsi Dievo sūnų laisve, ir pasiruoškite mūsų išvykimui į kitus Galilėjos miestus, kur kelias jau buvo parengtas karalystės gerųjų naujienų skelbimui. Būtent šituo tikslu aš atvykau nuo savojo Tėvo. Eikite, tuomet, ir pasiruoškite išvykti tuo pat, tuo tarpu jūsų sugrįžtančių aš lauksiu čia.”

^{145:5.8 (1636.1)} Kada Jėzus baigė šnekėti, tada Andriejus ir jo bičiuliai apaštalai nusiminę sugrįžo į Zabediejaus namus, paleido susirinkusias minias, ir greitai susiruošė į kelionę, kaip buvo nurodęs Jėzus. Ir tokiu būdu, sekmadienio popietę, sausio 18-ąją, 28 m. po Kr. gim., Jėzus ir apaštalai išėjo į savo pirmąją tikrai viešą ir atvirą pamokslavimo kelionę po Galilėjos miestus. Šitos pirmosios kelionės metu karalystės evangeliją jie skelbė daugelyje miestų, bet Nazareto jie neaplankė.

^{145:5.9 (1636.2)} Tą sekmadienio popietę, tuoj po Jėzaus ir jo apaštalo išvykimo į Rimoną, jo aplankyti atvyko jo broliai Jokūbas ir Judas, užsuko į Zabediejaus namus. Tą dieną maždaug apie

pusiaudienį Judas susirado savo brolių Jokūbą ir atkakliai prašė, kad jie vyktų aplankyti Jėzaus. Kol Jokūbas sutiko eiti su Judu, Jėzus jau buvo išvykęs.

^{145:5.10 (1636.3)} Apaštalai nenorėjo palikti Kapernaumo, kur kilo šitas didžiulis susidomėjimas. Petras apskaičiavo, jog nemažiau kaip vienas tūkstantis tikinčiųjų galėjo būti pakrikštyti ir priimti į karalystę. Jėzus juos kantriai išklausė, bet sugrįžti nesutiko. Kurį laiką tvyrojo tylą, ir tada į savo bičiulius apaštalus kreipėsi Tomas, tardamas: “Eime! Mokytojas savo žodį pasakė. Net jeigu mes ir negalime iki galo suvokti dangaus karalystės paslapčių, bet dėl vieno dalyko esame tikri: Mes einame su tokiu mokytoju, kuris nesiekia šlovės sau.” Ir nenoromis jie išėjo gerųjų naujienų skelbti Galilėjos miestuose.

146 Dokumentas. Pirmoji pamokslavimo kelionė Galilėjoje

^{146:0.1 (1637.1)} PIRMOJI viešojo pamokslavimo kelionė Galilėjoje prasidėjo sekmadienį, sausio 18-ąją, 28 m. po Kr. gim., ir tęsėsi maždaug du mėnesius, pasibaigusi sugrįžimu į Kapernaumą kovo 17-ąją. Per šią kelionę Jėzus ir dvylika apaštalų, padedami buvusių Jono apaštalų, skelbė evangeliją ir krikščionybės tikinčiuosius Rimone, Jotapatoje, Ramahe, Zebulune, Irone, Giškaloje, Chorazine, Madone, Kanoje, Naine, ir Endore. Šituose miestuose jie gyveno ir mokė, tuo tarpu daugelyje kitų mažesniųjų miestelių karalystės evangeliją jie skelbė, kada eidavo per juos.

^{146:0.2 (1637.2)} Tai buvo pirmas kartas, kai Jėzus savo padėjėjams leido pamokslauti be apribojimų. Šitos kelionės metu jis

perspėjo juos tikrai dėl trijų dalykų; jis įspėjo juos laikytis nuošalyje nuo Nazareto ir būti atsargiems einant per Kapernaumą ir Tiberiją. Apaštalams tai buvo didžiulio pasitenkinimo šaltinis pagaliau pajusti, kad jie gali laisvai pamokslauti ir mokyti be apribojimų, ir jie patys pasinėrė į evangelijos skelbimo, patarnavimo sergantiejiems, ir tikinčiųjų krikštijimo darbą su didžiuliu nuoširdumu ir džiaugsmu.

1. Pamokslavimas Rimone

^{146:1.1 (1637.3)} Mažas Rimono miestas kažkada buvo atsidavęs Babilono oro dievo, Ramano, garbinimui. Didelė dalis iš babiloniečių ankstesniųjų ir zoroastriečių vėlesniųjų mokymų vis dar tebebuvo rimoniečių tikėjimuose; dėl to Jėzus ir šie dvidešimt keturi vyrai daug savo laiko iš tikrųjų paskyrė tai užduočiai, kad paaiškintų skirtumą tarp šitų senesniųjų tikėjimų ir karalystės naujosios evangelijos. Petras čia pasakė vieną puikiausių pamokslų savo ankstyvoje karjeroje apie “Aaroną ir Aukso Veršį.”

^{146:1.2 (1637.4)} Nors daugelis Rimono gyventojų ir tapo tikinčiaisiais į Jėzaus mokymus, bet vėlesniaisiais metais savo sielos broliams jie pridarė daug rūpesčių. Sunku per vienos kartos gyvenimo trumpą tarpsnį atversti gamtos garbintojus į visišką bičiulystę, kuri žavėtųsi dvasiniu idealu.

^{146:1.3 (1637.5)} Didelė dalis babiloniečių ir persų geresnių idėjų apie šviesą ir tamsą, gėrį ir blogį, laiką ir amžinybę, vėliau buvo įtraukta į vadinamosios krikščionybės doktrinas, o jų įtraukimas krikščioniškuosius mokymus pavertė daug priimtinesniais Artimųjų Rytų tautoms. Tokiu pačiu būdu, įtraukus didelę dalį Platono teorijų apie idealią dvasią arba apie

visų matomų ir materialių daiktų nematomus modelius, kaip vėliau buvo Filono pritaikyta hebrajų teologijai, Pauliaus krikščioniškuosius mokymus padarė tokius, kad juos lengviau priėmė vakarų graikai.

146:1.4 (1637.6) Būtent Rimone Todanas pirmą kartą išgirdo karalystės evangeliją, ir vėliau jis šitą žinią nunešė į Mesopotamiją ir dar toliau. Jis buvo tarp pirmųjų, kurie šias gerąsias naujienas skelbė tiems, kurie gyveno už Eufrato upės.

2. Jotapatoje

146:2.1 (1638.1) Nors paprasti Jotapatos žmonės Jėzaus ir jo apaštalų klausėsi su džiaugsmu, ir didelė dalis karalystės evangeliją priėmė, bet Jotapatos misiją išskyrė būtent Jėzaus kalba šiems dvidešimt keturiems vyrams jų viešnagės šitame mažame miestelyje antrąjį vakarą. Natanielius mintyse buvo susipainiojęs dėl Mokytojo mokymų apie maldą, padėką, ir garbinimą, ir atsakydamas į jo klausimą Jėzus išsamiai toliau aiškino savąjį mokymą. Šita kalba, apibendrinus šiuolaikine frazeologija, gali būti pateikta kaip pabrėžianti tokius dalykus:

146:2.2 (1638.2) 1. Sąmoningas ir nuolatinis dėmesio kreipimas į piktybinį blogį žmogaus širdyje palaipsniui suardo žmogiškosios sielos maldos ryšį su dvasinės komunikacijos grandinėmis tarp žmogaus ir jo Sutvėrėjo. Savaime suprantama, jog Dievas girdi savojo vaiko prašymą, tačiau, kada žmogaus širdis sąmoningai ir nuolat yra pasinėrusi į piktybinio blogio sampratą, tada palaipsniui prasideda asmeninės komunikacijos tarp žemės vaiko ir jo dieviškojo Tėvo praradimas.

2. Toji malda, kuri nesiderina su žinomais ir nustatytais Dievo įstatymais, Rojaus Trejybei kelia pasibjaurėjimą. Jeigu žmogus tikrai nesiklausys Dievų, kada jie kalba savajai kūrinijai dvasios, proto, ir materijos dėsniais, tuomet pats tas tokio tyčinio ir sąmoningo paniekinimo veiksmas, kurį atlieka tvarinys, užkemša dvasinių asmenybių ausis, kad negirdėtų šitų asmeninių prašymų, kuriuos pateikia tokie laužantys dėsnius ir nepaklusnūs mirtingieji. Jėzus savo apaštalams pacitavo iš Pranašo Zakarijo: “Bet jie atsisakė atkreipti dėmesį ir atitraukė petį, ir užsikimšo savo ausis, kad negirdėtų. Taip, jie savo širdis pavertė kietomis kaip akmuo, kad negirdėtų manojų įstatymo ir tų žodžių, kuriuos per pranašus aš pasiunčiau su savąja dvasia, dėl to jų piktybiško mąstymo pasekmės tikrai ateina ant jų prasikaltusių galvų kaip didžiulis įniršis. Ir šitaip atsitiko, kad jie šaukėsi gailestingumo, bet nebuvo neužkimštos ausies, kad išgirstų.” Ir tuomet Jėzus pacitavo išminčiaus patarlę, kuris sakė: “To, kuris užsikemša savo ausis, kad negirdėtų dieviškojo įstatymo, net ir malda tikrai kels pasibjaurėjimą.”

3. Atverdami Dievo-žmogaus ryšio kanalo žmogiškąją pusę, mirtingieji padaro taip, kad jiems nedelsiant tampa prieinama dieviškosios tarnystės pasaulių tvariniams amžinai tekanti srovė. Kada žmogus išgirsta Dievo dvasią, kalbančią žmogiškoje širdyje, tada nuo tokio patyrimo yra neatskiriama tai, jog Dievas tuo pačiu metu išgirsta ir to žmogaus maldą. Net nuodėmės yra atleidžiamos šituo pačiu neklystančiu būdu. Tėvas danguje atleido jums net ir prieš tai, kada jūs pagalvojote jo šito paprašyti, bet jūsų asmeniniame religiniame patyrimo toks atleidimas yra neprieinamas iki tokio meto, kol jūs neatleidžiate savo bičiuliams žmonėms. Iš *esmės*

Dievo atleidimas nepriklauso nuo jūsų atleidimo savo bičiuliams, bet *patyrimė* jis yra siejamas būtent su šitokia sąlyga. Ir šitas dieviškojo ir žmogiškojo atleidimo sinchroniškumo faktas buvo šitaip pripažintas ir kartu sujungtas toje maldoje, kurios Jėzus išmokė apaštalus.

^{146:2.5 (1638.5)} 4. Visatoje yra kertinis teisingumo įstatymas, kurio apeiti nepajėgia ir gailestingumas. Neįmanoma, kad Rojaus nesavanaudišką spindesį gautų laiko ir erdvės sferų visiškai savanaudiškas tvarinys. Net ir begalinė Dievo meilė negali jėga primesti amžinojo išlikimo išgelbėjimo bet kuriam mirtingajam tvariniui, kuris pats neapsisprendžia dėl to, kad išliktų. Gailestingumas turi didžiulę dovanojimo platybę, bet, galų gale, yra teisingumo mandatai, kurių net ir meilė, drauge su gailestingumu, negali veiksmingai panaikinti. Vėl Jėzus pacitavo iš hebrajų raštų: “Aš šaukiau, bet jūs atsisakėte išgirsti; aš ištiesiau ranką, bet nė vienas žmogus nekreipė dėmesio. Jūs visiškai nepaisėte mano visų patarimų, ir jūs atmetėte mano priekaištus, ir dėl šitokio maištingo požiūrio tampa neišvengiama tai, kad jūs tikrai šauksitės manęs ir jokio atsakymo negausite. Atstūmę gyvenimo kelią, jūs galite manęs uoliai ieškoti savo kančių metu, bet manęs nebesurasite.”

^{146:2.6 (1639.1)} 5. Tie, kurie norėtų gailestingumo, turi ir patys rodyti gailestingumą; neteiskite kitų, idant neteistų jūsų. Kokia dvasia jūs teisiate kitus, tokia pačia dvasia taip pat iš tikrųjų teis ir jus. Gailestingumas visiškai nepanaikina visatos teisingumo. Galų gale pasitvirtins, jog teisinga yra tai: “Kas tik savąsias ausis užsikemša vargšo šauksmui, tas taip pat kažkurią dieną tikrai šauksis pagalbos, ir jo niekas neišgirs.” Garantija, jog bet kuri malda bus išgirsta, yra jos nuoširdumas; dvasinė išmintis ir bet

kokio prašymo suderinamumas su visata nulemia atsakymo laiką, būdą, ir laipsnį. Išmintingas tėvas *tiesiogine prasme* neatsako į savo neišmanančių ir nepatyrusių vaikų kvailas maldas, nors tokie vaikai pateikdami tokius absurdiškus prašymus ir jaustų didelį malonumą ir tikrą sielos pasitenkinimą.

146:2.7 (1639.2) 6. Kada jūs esate visiškai atsidavę Tėvo danguje valios vykdymui, tada atsakymas į jūsų visus prašymus ateis, nes jūsų malda iki galo derinsis su Tėvo valia, o Tėvo valia visą laiką pasireiškia per visą jo milžinišką visatą. Ko tikrasis sūnus trokšta, o begalinis Tėvas nori, TAS YRA. Tokia malda negali likti neatsakyta, ir pilnutinai negali būti matomai atsakyta į kokios nors kitos rūšies prašymus.

146:2.8 (1639.3) 7. Teisiųjų šauksmas yra Dievo vaiko įtikėjimo veiksmas, kuris atveria duris į gėrio, tiesos, ir gailestingumo Tėvo sandėlį, o šitos gerosios dovanos ilgai laukė, kad sūnus prisiartintų ir jas pasiimtų asmeniškai. Malda nepakeičia dieviškojo požiūrio į žmogų, bet ji tikrai pakeičia žmogaus požiūrį į nesikeičiantį Tėvą. Kad dieviškoji ausis išgirstų maldą, nulemia jos *motyvas*, o ne besimeldžiančiojo visuomeninis, ekonominis, ar išorinis religinis statusas.

146:2.9 (1639.4) 8. Malda neturi būti naudojama tam, jog būtų išvengta laiko uždelsimų, arba tam, jog būtų įveiktos erdvės kliūtys. Malda nėra sumanyta kaip toks metodas, kurio dėka besimeldžiantysis išaukštintų save arba įgytų nedorą pranašumą prieš savo bičiulius. Giliai savanaudiška siela negali melstis tikrąja šio žodžio prasme. Jėzus tarė: “Tebūna jums Dievo charakteris aukščiausioji palaima, ir jis tikrai jums suteiks tuos nuoširdžius jūsų širdies troškimus.” “Patikėkite

savąjį kelią Viešpačiui; pasitikėkite juo, ir veiks jis.” “Nes Viešpats girdi vargšų šauksmą, ir jis atkreips dėmesį į skurstančiųjų maldą.”

146:2.10 (1639.5) 9. “Aš atėjau nuo Tėvo; dėl to, jeigu jūs kada nors abejojate, ko jūs turėtumėte prašyti iš Tėvo, paprašykite mano vardu, ir aš jūsų prašymą pateiksiu sutinkamai su jūsų tikraisiais poreikiais ir troškimais ir sutinkamai su manojų Tėvo valia.” Saugokitės didžiulio pavojaus, kad savo maldose nesusikoncentruotumėte į save. Venkite melsti daug dėl savęs; daugiau melskitės dėl savo sielos brolių dvasinio žengimo į priekį. Venkite materialistinės maldos; melskitės dvasioje ir dėl dvasios dovanų gausumo.

146:2.11 (1639.6) 10. Kada meldžiatės už sergančiuosius ir kenčiančiuosius, tada nesitikėkite, kad jūsų prašymai pakeis kupiną meilės ir protingą tarnavimą šitų nesveikųjų reikmėms. Melskitės dėl savo šeimų, draugų, ir bičiulių gerovės, bet ypatingai melskitės už tuos, kurie jus keikia, ir pateikite kupinus meilės prašymus dėl tų, kurie jus persekioja. “Tačiau, kada reikia melstis, aš tikrai nepasakysiu. Tikrai toji dvasia, kuri gyvena jūsų viduje, gali jus išjudinti, kad ištartumėte šituos prašymus, kurie išreiškia jūsų vidinį ryšį su dvasių Tėvu.”

146:2.12 (1640.1) 11. Daugelis ima melstis tikrai tada, kada ištinka nelaimė. Tokia praktika yra neapgalvota ir klaidinanti. Aišku, jūs gerai elgiatės, kad meldžiatės, kai turite sunkumų, bet jūs taip pat tikrai turėtumėte neužmiršti pasikalbėti kaip sūnus su savo Tėvu net ir tada, kada jūsų sieloje viskas klojasi gerai. Tebūna jūsų tikrieji prašymai visada paslapyje. Neleiskite žmonėms klausytis savo asmeninių maldų. Padėkos maldos yra tinkamos garbinančiųjų grupėms, bet sielos malda yra

asmeninis reikalas. Yra tiktai viena vienintelė maldos forma, kuri tinka visiems Dievo vaikams, ir ji yra tokia: Nepaisant šito, tebūnie tavoji valia.”

146:2.13 (1640.2) 12. Visiems tikintiesiems į šią evangeliją reikėtų nuoširdžiai melstis dėl dangaus karalystės išplėtimo. Iš visų maldų, esančių hebrajų raštuose, jis palankiausiai atsiliepė apie Psalmininko prašymą: “Sukurk manyje švarią širdį, O Dieve, ir atstatyk manyje teisingą dvasią. Išvaduok mane iš slaptų nuodėmių ir sulaikyk savąjį tarną nuo akiplėšiškų nusižengimų.” Jėzus labai išsamiai aiškino, koks yra maldos ryšys su nerūpestinga ir įžeidžiančia kalba, pacituodamas: “Pastatyk sargą, O Viešpatie, prie mano burnos; laikyk mano lūpų duris.” “Žmogaus liežuvis,” sakė Jėzus, “yra toks organas, kurį nedaugelis žmonių sugeba pažaboti, bet viduje gyvenanti dvasia šią nepaklusnų organą gali transformuoti į nuoširdų pakantumo balsą ir įkvepiantį gailestingumo tarną.”

146:2.14 (1640.3) 13. Jėzus mokė, jog malda dėl dieviškojo vadovavimo žengiant žemiškojo gyvenimo keliu pagal svarbą eina iš karto po prašymo sužinoti Tėvo valią. Tikrovėje tai reiškia maldą dėl dieviškosios išminties. Jėzus niekada nemokė, jog žmogiškasias žinias ir specialius įgūdžius galima įgauti maldos dėka. Bet jis iš tikrųjų mokė, jog malda yra toks faktorius, kuris kiekvienam padeda padidinti savo sugebėjimą priimti dieviškosios dvasios buvimą. Kada Jėzus savo pagalbininkus mokė melstis dvasioje ir tiesoje, tada jis aiškino, kad jis turi omeny tai, jog būtų meldžiamasi nuoširdžiai ir sutinkamai su savuoju apsišvietimu, jog būtų meldžiamasi iš visos širdies ir išmintingai, rimtai ir su nepalaužiamu įtikėjimu.

^{146:2.15 (1640.4)} 14. Jėzus savo pasekėjus įspėjo, kad jie nemanytų, jog maldos bus veiksmingesnės išreiškiant jas pagražintais pakartojimais, iškalbinga frazeologija, pasninkavimu, bausme už nuodėmę, ar aukojimais. Bet jis tikrai savo pasekėjams liepė maldą naudoti kaip tokią priemonę, kuri per padėką veda į tikrąjį garbinimą. Jėzus apgailestavo, kad jo pasekėjų maldose ir garbinime yra tiek mažai padėkos dvasios. Šita proga jis pacitavo iš Raštų, sakydamas: “Geras dalykas dėkoti Viešpačiui ir giedoti pagarbinimą Paties Aukštojo vardui, už jo kupiną meilės nuoširdumą dėkoti jam kiekvieną rytą, o už jo ištikimybę dėkoti kiekvieną naktį, nes Dievas mane džiugina savuoju darbu. Už viską aš dėkosiu sutinkamai su Dievo valia.”

^{146:2.16 (1640.5)} 15. Ir tada Jėzus tarė: “Nebūkite nuolat per daug susirūpinę dėl savo kasdienių poreikių. Nesibaiminkite dėl žemiškosios egzistencijos problemų, bet visuose šituose reikaluose malda ir nuoširdžiu prašymu, su nuoširdžios padėkos dvasia, tegu jūsų poreikiai bus pateikiami prieš Tėvą, kuris yra danguje.” Tada jis pacitavo iš Raštų: “Aš tikrai garbinsiu Dievo vardą giesme ir tikrai jį aukštinsiu padėka. Ir Viešpačiui tai patiks labiau negu jaučio ar veršiuko su ragais ir kanopomis aukojimas.”

^{146:2.17 (1641.1)} 16. Jėzus savo pasekėjus mokė, jog, kada jie būna pasimeldę Tėvui, tada kurį laiką jiems reikėtų likti tylaus imlumo būsenoje tam, jog viduje gyvenančiai dvasiai būtų suteikta geresnė galimybė kalbėtis su besiklausančia siela. Tėvo dvasia su žmogumi kalbasi geriausiai tada, kada žmogiškasis protas yra tikrojo garbinimo būsenoje. Mes Dievą garbiname viduje gyvenančios Tėvo dvasios pagalba ir žmogiškojo proto apšvietimu tiesos tarnavimo dėka.

Garbinimas, mokė Jėzus, kiekvieną paverčia vis panašesniu į tą būtybę, kuri yra garbinama. Garbinimas yra transformuojantis patyrimas, kuriuo ribinis palaipsniui priartėja prie Begaliniojo buvimo ir galiausiai jį pasiekia.

^{146:2,18 (1641.2)} Jėzus iš tikrųjų savo apaštalams aiškino daug ir kitų tiesų apie žmogaus komunikaciją su Dievu, bet nedaugelis iš jų galėjo jo mokymą suvokti iki galo.

3. Sustojimas Ramahe

^{146:3,1 (1641.3)} Ramahe Jėzus turėjo tą įsimintiną diskusiją su senyvu graikų filosofu, kuris mokė, jog mokslo ir filosofijos užtenka tam, kad būtų patenkinti žmogiškosios egzistencijos poreikiai. Šito graikų mokytojo Jėzus klausėsi kantriai ir pritariančiai, sutikdamas su tuo, jog daugelis dalykų, apie kuriuos jis kalbėjo, yra tiesa, tačiau, kada šis filosofas pabaigė kalbėti, tai Jėzus tikrai tiek pastebėjo, kad savo diskusijoje apie žmogiškąją egzistenciją šiam nepavyko paaiškinti “iš kur, kodėl, ir į kur,” ir pridūrė: “Kur jūs pabaigiate, ten mes pradedame. Religija žmogaus sielai yra toks apreiškimas, kuris yra susijęs su dvasinėmis realybėmis, kurių vien tik protas niekada negalėtų atrasti arba iki galo suvokti. Intelektualūs siekiai gali atskleisti gyvenimo faktus, bet karalystės evangelija atskleidžia būties *tiesas*. Tu aptarinėjai tiesos materialiuosius šešėlius; ar dabar išklausysi, ką aš tau papasakosiu apie amžinąsias ir dvasines realybes, kurios meta šituos mirtingosios egzistencijos materialių faktų laikinuosius laiko šešėlius?” Daugiau negu valandą Jėzus mokė šitą graiką karalystės evangelijos gelbstinčių tiesų. Senasis filosofas buvo imlus Mokytojo požiūrio metodui, ir būdamas širdyje nuoširdžiai sąžiningas, jis greitai patikėjo šita išgelbėjimo evangelija.

^{146:3.2 (1641.4)} Apaštalus šiek tiek suglumino tas atviras būdas, kaip Jėzus sutiko su didele dalimi graiko teiginių, bet vėliau Jėzus jiems vieniems paaiškino: “Mano vaikai, nesistebėkite, kad aš buvau pakantus graiko filosofijai. Tikrasis ir nuoširdus vidinis užtikrintumas nėra menkiausiu laipsniu nebijo išorinės analizės, taip pat ir tiesos jokių būdu neižeidžia nuoširdi kritika. Jums niekada nereikėtų užmiršti, jog nepakantumas yra toji kaukė, kuri uždengia slaptų abejonių puoselėjimą savojo tikėjimo tikrumu. Nė vieno žmogaus niekada nesutrikdo artimo požiūris, kada jis turi tobulą tikėjimą tiesa dėl to, kuo jis tiki iš visos širdies. Drąsa yra giliai nuoširdus įsitikinimas dėl tų dalykų, kuriuos tvaryns išpažįsta, kad jais tiki. Nuoširdūs žmonės kritiško savo tikrų įsitikinimų ir kilnių idealų patikrinimo nebijo.”

^{146:3.3 (1641.5)} Antrąjį vakarą Ramahe, Tomas Jėzui pateikė šitokį klausimą: “Mokytojai, kaip gali naujas tikintysis į tavąjį mokymą iš tikrųjų žinoti, jog šitoji karalystės evangelija yra tiesa, iš tikrųjų būti tikras dėl jos?”

^{146:3.4 (1641.6)} Ir Jėzus atsakė Tomui: “Jūsų įsitikinimas dėl to, jog įžengėte į Tėvo karalystės šeimą, ir jog amžinai išliksite su karalystės vaikais, yra visiškai asmeninio patyrimo dalykas—įtikėjimas į tiesos žodį. Dvasinis įsitikinimas prilygsta jūsų asmeniniam religiniam patyrimui dieviškosios tiesos amžinosiose realybėse ir šiaip jau prilygsta tam, kaip jūs išmintingai suprantate tiesos realybes plius jūsų dvasinis įtikėjimas ir minus jūsų nuoširdžios abejonės.

^{146:3.5 (1642.1)} “Sūnus yra natūraliai apdovanotas Tėvo gyvybe. Būdami apdovanoti Tėvo gyvąja dvasia, dėl šito jūs esate Dievo sūnūs. Jūs išliekate po savojo materialaus kūno

gyvenimo materialiam pasaulyje, nes esate susitapatinę su Tėvo gyvąja dvasia, su amžinojo gyvenimo dovana. Daugelis, iš tikrųjų, šitą gyvybę turėjo iki man ateinant nuo Tėvo, ir šitą dvasią yra gavę dar daugiau, nes jie patikėjo manuoju žodžiu; bet aš pareiškiu, jog, kada aš sugrįšiu pas Tėvą, tada savąją dvasią jis atsiųs į visų žmonių širdis.

146:3,6 (1642.2) “Nors jūs ir negalite matyti, kaip šita dieviškoji dvasia dirba jūsų protuose, bet yra praktiškas būdas, kaip nustatyti tą laipsnį, kuriuo jūs užleidote savosios sielos galių kontrolę šitos viduje gyvenančios dangiškojo Tėvo dvasios mokymui ir vadovavimui, ir būtent juo yra tas laipsnis, kuriuo jūs mylite savo bičiulius žmones. Šitoji Tėvo dvasia skleidžia Tėvo meilę, ir kada ji viešpatauja žmogaus viduje, tada būtinai ji veda dieviškojo garbinimo ir kupino meilės požiūrio į savo bičiulius kryptimi. Iš pradžių jūs patikite, jog esate Dievo sūnūs, nes dėl manojų mokymo jūs sąmoningiau suvokiate mūsų Tėvo viduje esančio buvimo vidinį vedimą; bet netrukus Tiesos Dvasia bus tikrai išlieta visiems materialiams kūnams, ir ji gyvens tarp žmonių ir mokys visus žmones, net ir taip, kaip aš dabar gyvenu tarp jūsų ir jums kalbu tiesos žodžius. Ir šitoji Tiesos Dvasia, kalbėdama jūsų sielų dvasiniams sugebėjimams, padės jums sužinoti tai, kad jūs esate Dievo sūnūs. Ji neabejotinai paliudys drauge su viduje gyvenančiu Tėvo buvimu, jūsų dvasia, tuomet gyvensiančia visų žmonių viduje, kaip dabar ji gyvena kai kurių žmonių viduje, sakydama jums, kad tikrovėje jūs esate Dievo sūnūs.

146:3,7 (1642.3) “Kiekvienas žemės vaikas, kuris atsiduoda šitos dvasios vedimui, iš tikrųjų galiausiai pažins Dievo valią, ir tas, kuris atsiduoda manojų Tėvo valiai, tikrai gyvens amžinai.

Kelias iš žemiškojo gyvenimo į amžinąjį gyvenimą nebuvo jums padarytas paprastas, bet toks kelias yra, visada buvo, o aš atėjau tam, kad tą kelią padaryčiau naują ir gyvą. Tas, kuris įžengia į karalystę, jau turi amžinąjį gyvenimą—tas tikrai nemirs niekada. Bet didelę dalį iš šito jūs suprasite geriau tada, kada aš būsiu sugrįžęs pas Tėvą, ir tada jūs galėsite savo dabartinius patyrimus apžvelgti retrospektyviai.”

^{146:3.8 (1642.4)} Ir visiems tiems, kurie girdėjo šituos palaimingus žodžius, jie labai pakėlė nuotaiką. Žydų mokymai buvo supainioti ir neaiškūs, kas susiję su teisiųjų išlikimu, ir Jėzaus pasekėjams išgirsti šituos labai aiškius ir tikslius užtikrinimo žodžius apie visų tikrų tikinčiųjų amžinąjį išlikimą, buvo atgaiva ir įkvėpimas.

^{146:3.9 (1642.5)} Apaštalai toliau pamokslavo ir krikštijo tikinčiuosius, nors jie laikėsi ir tokio įpročio, kada vaikščiojo iš namo į namą, guosdami nusiminusius ir patarnaudami sergantiems ir kenčiantiems. Apaštališkoji organizacija buvo išplėsta tuo, jog dabar kiekvienas iš Jėzaus apaštalų turėjo po vieną partnerį iš Jono apaštalų; Abneris buvo Andriejaus partneris; ir šitas planas vyravo tol, kol jie nuėjo į Jeruzalę, kad dalyvautų kitoje Perėjimo šventėje.

^{146:3.10 (1642.6)} Specialus mokymas, kurį Jėzus suteikė tuo metu, kada jie buvo apsistoję Zebulune, daugiausia buvo susijęs su tolimesnėmis diskusijomis apie tarpusavio įsipareigojimus karalystėje, ir apėmė mokymą, skirtą išaiškinti skirtumus tarp asmeninio religinio patyrimo ir draugiškų ryšių esant visuomeniniams religiniams įsipareigojimams. Tai buvo vienas iš tų nedaugelio kartų, kada Mokytojas aptarė religijos visuomeninius aspektus. Per visą savo žemiškąjį gyvenimą

Jėzus savo pasekėjams suteikė labai mažai mokymo apie religijos suvisuomeninimą.

146:3.11 (1643.1) Zebulune žmonės buvo iš maišytos rasės, vargu ar jie buvo žydai ar pagonys, ir tik nedaugelis iš jų iš tiesų tikėjo į Jėzų, nežiūrint to, jog buvo girdėję apie sergančiųjų išgydymą Kapernaume.

4. Evangelija Irone

146:4.1 (1643.2) Irone, kaip ir daugelyje net ir mažesnių Galilėjos ir Judėjos miestų, stovėjo sinagoga, ir ankstyvaisiais Jėzaus tarnavimo laikais jis laikėsi papročio kalbėti šitose sinagogose Sabato dieną. Kartais jis kalbėdavo rytinių pamaldų metu, o Petras arba kuris kitas apaštalas pamokslaudavo per popietinę valandą. Jėzus ir apaštalai taip pat dažnai mokydavo ir pamokslaudavo per šiokiadienių vakarinius susijėjimus sinagogoje. Nors Jeruzalėje religiniai vadai prieš Jėzų ėmė nusiteikti vis labiau, bet jie tiesiogiai nekontroliavo tų sinagogų, kurios buvo už šito miesto ribų. Šitai atsitiko Jėzaus viešosios tarnystės vėlesniaisiais laikais, kada jie sugebėjo nuteikti žmones prieš jį tokiu plačiu mastu, kad jo mokymui sinagogų durys beveik visuotinai buvo uždarytos. Šituo metu Galilėjos ir Judėjos visos sinagogos buvo jam atviros.

146:4.2 (1643.3) Irone buvo didžiulės anais laikais mineralų kasyklos, ir kadangi Jėzus niekada nebuvo patyręs šachtininko gyvenimo, tai didžiąją savo laiko dalį tuo metu, kada viešėjo Irone, jis praleido kasyklose. Tuo laiku, kada apaštalai lankydavosi namuose ir pamokslaudavo viešose vietose, Jėzus dirbo kasyklose su šitais pažemių darbininkais. Garsas apie Jėzų kaip apie gydytoją buvo pasiekęs net ir šitą nuošalų kaimą,

ir daugelis sergančiųjų ir kenčiančiųjų stengėsi gauti pagalbą iš jo rankų, ir daugeliui jo gydančioji tarnystė labai padėjo. Bet nė viename iš šitų atvejų Mokytojas iš tiesų nepadarė vadinamojo išgydymo stebuklo, išskyrus raupsuotojo atvejį.

^{146:4.3 (1643.4)} Vėlyvą trečiosios dienos Irone popietę, kada Jėzus ėjo iš kasyklų, jam teko pereiti siaura šalutine gatvele, kad pasiektų tą vietą, kur buvo apsistojęs. Jam artinantis prie kažkokio raupsuoto vyro skurdžios lūšnelės, raupsuotasis, girdėjęs apie jo kaip gydytojo šlovę, įsidrąsino jį užkalbinti, kada šis ėjo pro jo duris, tardamas, kai atsiklaupė prieš jį: “Viešpatie, jeigu tikrai tu tikrai panorėtum, tai galėtum mane apvalyti. Aš esu girdėjęs tavųjų mokytojų žinią, ir aš eičiau į šią karalystę, jeigu mane būtų galima padaryti švarų.” O raupsuotasis šnekėjo šitaip dėl to, jog tarp žydų raupsuotiesiems buvo uždrausta net ir sinagogą lankyti arba kitokiu būdu dalyvauti viešame garbinime. Šitas vyras iš tikrųjų tikėjo, kad jo nebus galima priimti į ateinančią karalystę, nebent jis galėtų nuo raupsų pagyti. Ir kada Jėzus pamatė, kaip jis kenčia, ir išgirdo jo atsidavusio įtikėjimo žodžius, tuomet jo žmogiškoji širdis buvo sujaudinta, o dieviškasis protas buvo sugraudintas užuojautos. Kada Jėzus pažvelgė į jį, tada vyras parkrito veidu į žemę ir garbino. Tada Mokytojas ištiesė savo ranką ir paliesdamas jį, tarė: “Aš tikrai noriu—būk švarus.” Ir tuoj pat jis buvo išgydytas; raupsai daugiau jo nebekankino.

^{146:4.4 (1643.5)} Kada Jėzus pakėlė vyrą ant kojų, tada jam paliepė: “Žiūrėk, kad nė vienam žmogui nepasakotum apie savo išgydymą, bet vietoje šito ramiai dirbk savuosius darbus, pasirodęs šventikui ir paaukojęs tas aukas, kurių reikalavo

Mozė kaip savojo apvalymo įrodymo.” Bet šitas vyras nepadarė taip, kaip Jėzus buvo jam nurodęs. Vietoje šito, jis pradėjo platinti toli po visą miestą, kad nuo raupsų jį išgydė Jėzus, ir kadangi jis buvo žinomas visam kaimui, tai žmonės galėjo aiškiai matyti, kad nuo savosios ligos jis buvo apvalytas. Jis nenuėjo pas šventikus, kaip buvo jį perspėjęs Jėzus. Dėl to, kad jis žinią apie tai, kad Jėzus jį išgydė, išnešiojo toli, Mokytoją užplūdo tiek daug sergančiųjų, kad jis buvo priverstas kitą dieną atsikelti anksti ir kaimą palikti. Nors Jėzus daugiau nebesugrįžo į šitą miestelį, bet dviems dienoms jis pasiliko už miestlio netoli šachtų, toliau mokydamas tikinčius šachtininkus karalystės evangelijos.

146:4.5 (1644.1) Šitas raupsuotojo apvalymas buvo pirmasis vadinamasis stebuklas, kurį Jėzus iki šito meto atliko sąmoningai ir tą suvokdamas. Ir tai buvo tikrų raupsų atvejis.

146:4.6 (1644.2) Iš Irono jie nuvyko į Giskalą, ten praleido dvi dienas skelbdami evangeliją, o tada išvyko į Koraziną, kur praleido beveik savaitę, skelbdami gerąsias naujienas; bet Korazine karalystei didelio skaičiaus tikinčiųjų jie nesugebėjo laimėti. Nė vienoje vietoje, kur Jėzus buvo mokęs, jis nebuvo sutikęs tokio visuotinio savosios žinios atmetimo. Didžiajai daugumai apaštalų gyvenimas Korazine buvo labai slegiantis, o Andriejui ir Abneriui iškilo didžiulių sunkumų dėl to, jog išlaikytų savo bičiulių drąsą. Ir šitaip, ramiai perėję per Kapernaumą, jie nuėjo tolyn į Madono kaimelį, kur patyrė truputį geresnę dalį. Dauguma apaštalų manė, kad jie negali sulaukti sėkmės tuose miestuose, kuriuos ką tik neseniai buvo aplankę, dėl to, kad Jėzus atkakliai reikalavo, jog, savo mokymuose ir pamokslavimuose, jie neužsimintų apie tai, kad jis yra

gydytojas. Kaip jie norėjo, kad jis apvalytų kitą raupsuotąjį arba kad koku nors kitu būdu parodytų savąją galią tam, jog pritrauktų šitų žmonių dėmesį! Bet jų nuoširdus raginimas Mokytojo nesujaudino.

5. Sugrįžus į Kaną

^{146:5.1 (1644.3)} Apaštališkajai grupei labai pakilo nuotaika, kada Jėzus pranešė, “Rytoj mes vykstame į Kaną.” Jie žinojo, kad Kanoje jų klausysis su prielankumu, nes Jėzus ten yra gerai žinomas. Jie gerai tvarkėsi su savuoju darbu atvedant žmones į karalystę, kada, trečiąją dieną, į Kaną atvyko žinomas Kapernaumo gyventojas, Titus, kuris iš dalies buvo tikintysis, ir kurio sūnus labai smarkiai sirgo. Jis išgirdo, kad Jėzus yra Kanoje; taigi jis išskubėjo ten, kad pasimatytų su juo. Tikintieji Kapernaume manė, kad Jėzus gali išgydyti bet kokią ligą.

^{146:5.2 (1644.4)} Kada šitas kilmingas vyras susirado Jėzų Kanoje, tada meldė jį, kad šis paskubėtų į Kapernaumą ir išgydytų jo sergantį sūnų. Tuo metu, kada apaštalai stovėjo greta, laukdami sulaikę kvėpavimą, Jėzus, žvelgdamas į sergančiojo berniuko tėvą, tarė: “Kiek ilgai aš dar turėsiu kantrybės su jumis? Dievo galia yra tarp jūsų, bet jeigu jūs nematote ženklų ir nepastebite stebuklų, tada tikėti atsisakote.” Bet kilmingas vyras maldavo Jėzaus, sakydamas: “Mano Viešpatie, aš tikrai tikiu, bet eikime, kol mano vaikas nenumirė, nes kai aš jį palikau, tai net ir tuomet jis buvo arti mirties.” Ir kuomet Jėzus nulenkę savo galvą, kad akimirką tyliai pamąstytų, tuomet netikėtai jis tarė, “Grįžk namo; tavo sūnus gyvens.” Titus tikėjo Jėzaus žodžiu ir išskubėjo atgal į Kapernaumą. Ir jam begrįžtant, jo tarnai išėjo į lauką jo pasitikti, sakydami, “Džiaukis, nes tavo sūnui pagerėjo—jis gyvena.” Tada Titus jų paklausė, kurią valandą

berniukas ėmė taisytis, ir kada tarnai atsakė “vakar maždaug septintą valandą karštinė jį paliko,” tada tėvas prisiminė, jog būtent maždaug tą valandą Jėzus tarė, “Tavo sūnus gyvens.” Ir Titus nuo to laiko tikėjo iš visos širdies, ir visa jo šeima taip pat tikėjo. Šitas sūnus tapo karalystės galingu tarnu, o vėliau paaugojo savąją gyvybę su tais, kurie kentėjo Romoje. Nors visi Tito namiškiai, jų draugai, ir net apaštalai šitą epizodą laikė stebuklu, bet tai nebuvo stebuklas. Bent jau tai nebuvo toks stebuklas, kuris išgydė fizinę ligą. Tai buvo tikrai išankstinio žinojimo, susijusio su natūralaus dėsnių eiga, atvejis, tiesiog tokios žinios, kuriomis Jėzus dažnai pasinaudodavo po savojo krikšto.

146:5.3 (1645.1) Vėl Jėzus buvo priverstas išsiskubinti tolyn iš Kanos dėl nederamo dėmesio, kurį pritraukė šitos rūšies antrasis atvejis, lydėjęs jo tarnavimą šitame miestelyje. Miestelio gyventojai prisiminė tą vandenį ir vyną, ir dabar, kada jis, buvo manoma, išgydė kilmingo žmogaus sūnų per tokį didžiulį atstumą, tai jie atėjo pas jį ne tik su sergančiais ir kenčiančiais, bet taip pat atsiuntė ir pasiuntinius, prašančius, kad sergančiuosius jis išgydytų per atstumą. Ir kada Jėzus pamatė, jog visos apylinkės buvo įaudrintos, tada jis tarė, “Eikime į Nainą.”

6. Nainas ir našlės sūnus

146:6.1 (1645.2) Šitie žmonės tikėjo į ženklus; jie buvo stebuklų ieškanti karta. Iki šito laiko centrinės ir pietinės Galilėjos žmonės apie Jėzų ir jo asmeninę tarnystę ėmė galvoti kaip apie stebuklingą. Dešimtys, šimtai, nuoširdžių žmonių, kenčiančių grynai nuo nervinių sutrikimų ir prislėgtų dėl emocinių sutrikimų, ateidavo pas Jėzų, ir tada, sugrįžę namo, savo

draugams pasakydavo, kad juos pagydė Jėzus. Ir šitokius protinio išgijimo atvejus šitie neišmanantys ir naiviai mąstantys žmonės laikė fiziniu išgijimu, stebuklingu pasveikimu.

^{146:6.2 (1645.3)} Kada Jėzus stengėsi išvykti iš Kanos ir eiti į Nainą, tada didžiulė tikinčiųjų minia ir daug smalsuolių sekė jam iš paskos. Jie turėjo polinkį stebėti stebuklus ir neįprastus dalykus, ir jie nebuvo apvilti. Jėzui ir jo apaštalams artinantis prie miesto vartų, jie sutiko laidotuvių procesiją, einančią į netoli esančias kapines, nešančią motinos našlės iš Naino vienintelį sūnų. Šita moteris buvo labai gerbiama, ir pusė miestelio ėjo paskui nešikus, nešančius neštuvus su šituo tariamai mirusiu berniuku. Kada laidotuvių procesija priėjo prie Jėzaus ir jo pasekėjų, tada našlė ir jos draugai atpažino Mokytoją ir ėmė jį melsti sugrąžinti sūnui gyvybę. Stebuklo laukimas jiems buvo sužadintas iki tokio aukšto laipsnio, kad jie manė, jog Jėzus gali išgydyti bet kokią žmogiškąją ligą, o kodėl gi toks gydytojas negalėtų prikelti net ir mirusiojo? Jėzus, tuo metu, kai buvo šitaip skubiai raginamas, išėjo į priekį ir, pakėlęs neštuvų dangtį, patikrino berniuką. Pamatęs, kad jaunuolis iš tikrųjų nebuvo miręs, jis suvokė tą tragediją, kuriai užkirsti kelią gali jo buvimas; taigi, atsisukdamas į motiną, jis tarė: “Neverk. Tavo sūnus nėra miręs; jis miega. Jis bus tau sugrąžintas.” Ir tada, paimdamas jaunuolį už rankos, jis tarė, “Atsibusk ir kelkis.” Ir jaunuolis, kuris buvo manoma, jog yra miręs, netrukus atsisėdo ir pradėjo šnekėti, ir Jėzus pasiuntė juos atgal namo.

^{146:6.3 (1645.4)} Jėzus stengėsi šią minią nuraminti, ir bergždžiai mėgino aiškinti, jog berniukas iš tikrųjų nebuvo miręs, kad jis iš mirusiųjų jo neprikėlė, bet tai buvo tuščias reikalas. Ta minia,

kuri jam sekė iš paskos, ir visas Naino miestelis, buvo įaudrinti iki emocinio jaudulio aukščiausio laipsnio. Daugelį apėmė baimė, kitus apėmė panika, tuo tarpu dar kiti parpuolė ir ėmė melstis ir raudoti dėl savųjų nuodėmių. Ir tiktai giliai įnaktį buvo galima šurmuliuojančią minią išsklaidyti. Ir, žinoma, nepaisant Jėzaus pareiškimo, jog berniukas miręs nebuvo, kiekvienas atkakliai tvirtino, kad stebuklas buvo padarytas, kad buvo prikeltas net iš mirusiųjų. Nors Jėzus jiems sakė, jog berniukas tiesiog kietai miegojo, bet jie tą aiškino tuo, jog toks yra jo kalbėjimo būdas, ir atkreipė dėmesį į tą faktą, kad jis visada savo stebuklus su didžiuliu kuklumu stengiasi paslėpti.

146:6.4 (1646.1) Tokiu būdu žinia, kad Jėzus iš mirusiųjų prikėlė našlės sūnų, pasklido po Galilėją ir pasiekė Judėją, ir daugelis tų, kurie išgirdo šitą pasakojimą, juo patikėjo. Niekada Jėzus nesugebėjo priversti net ir savo apaštalų iki galo suprasti, jog našlės sūnus iš tiesų nebuvo miręs, kada jis paliepė jam atsibusti ir keltis. Bet jis tikrai pakankamai juos paveikė, kad vėliau tai nepatektų į jokių užrašų, išskyrus Luko užrašus, kuris užrašė taip, kaip tas epizodas jam buvo atpasakotas. Ir vėl iš tiesų Jėzų kaip gydytoją tiek apgulė, kad jis anksti kitą dieną išvyko į Endorą.

7. Endore

146:7.1 (1646.2) Endore Jėzus kelias dienas išvengė šurmuliuojančios minios, beieškančios fizinio išgijimo. Per jų gyvenimo laiką šitoje vietoje Mokytojas mokymo tikslu apaštalamis papasakojo Karaliaus Sauliaus ir Endoro burtininko istoriją. Jėzus savo apaštalamis paaiškino paprastai, jog nuklydusios ir maištaujančios tarpinės būtybės, kurios dažnai apsimesdavo tariamomis mirusiųjų vėlėmis, netrukus bus kontroliuojamos

taip, kad šitų keistų dalykų daugiau daryti nebegalėtų. Savo pasekėjams jis sakė, jog kada jis bus sugrįžęs pas Tėvą, ir kada jie bus išlieję savo dvasią visiems materialiams kūnams, tada tokios pusiaudvasinės būtybės—vadinamosios nešvarios dvasios—daugiau nebegalės apsėsti silpnapročių ir piktavalių žmonių.

^{146:7.2 (1646.3)} Jėzus savo apaštalams toliau aiškino, jog išėjusiųjų mirusiųjų žmogiškųjų būtybių dvasios į savo kilmės pasaulį nebesugrįžta, kad bendrautų su savo gyvaisiais bičiuliais. Tiktai pasibaigus tokios dieviškosios tvarkos amžiui, būtų įmanoma mirtingojo žmogaus besivystančiai dvasiai sugrįžti į žemę, ir tuomet tiktai išimtiniais atvejais ir kaip tos planetos dvasinės administracijos nariui.

^{146:7.3 (1646.4)} Kai jie pailsėjo dvi dienas, tuomet Jėzus savo apaštalams tarė: “Rytoj grįžkime į Kapernaumą, kad lauktume ir mokytume tol, kol apylinkės nusiramins. Namie iki šito meto jie bus iš dalies atsipeikėję po šitokio pobūdžio susijaudinimo.”

147 Dokumentas. Tarpinis apsilankymas Jeruzalėje

^{147:0.1 (1647.1)} JĖZUS ir apaštalai į Kapernaumą atvyko trečiadienį, kovo 17-ąją, ir dvi savaites praleido Betsaidos būstinėje prieš tai, kada išvyko į Jeruzalę. Per šitas dvi savaites apaštalai žmones mokė ant jūros kranto, tuo tarpu Jėzus daug laiko praleido vienatvėje kalnuose, tvarkydamas Tėvo reikalus. Per šitą laikotarpį Jėzus, lydimas Jokūbo ir Jono Zabediejaus, du kartus slapta nukeliavo į Tiberiją, kur jie susitiko su tikinčiaisiais ir juos mokė karalystės evangelijos.

^{147:0.2 (1647.2)} Daugelis iš Erodo namiškių tikėjo į Jėzų ir lankėsi šituose susirinkimuose. Būtent šitų Erodo oficialiosios šeimos tikinčiųjų narių įtaka ir padėjo sumažinti tą valdovo priešišumą Jėzui. Šitie tikintieji Tiberijuje Erodui iki galo paaiškino, jog toji „karalystė“, kurią skelbia Jėzus, yra dvasinės prigimties, o ne politinė institucija. Erodas buvo linkęs patikėti savo paties namiškiais ir dėl to neleido sau per daug nerimauti dėl toli plintančių pranešimų apie Jėzaus mokymą ir gydymą. Jis neturėjo jokių prieštaravimų dėl Jėzaus kaip gydytojo ar religinio mokytojo veiklos. Nepaisant daugelio Erodo patarėjų, ir net paties Erodo, palankaus požiūrio, egzistavo grupė jo pavaldinių, kurie buvo taip paveikti religinių vadovų Jeruzalėje, kad jie liko aršūs ir grėsmingi Jėzaus ir apaštalų priešai ir, vėliau, daug prisidėjo prie to, kad trukdytų jų viešajai veiklai. Jėzui didžiausią pavojų kėlė Jeruzalės religiniai vadovai, o ne Erodas. Ir būtent dėl šitos pačios priežasties Jėzus ir apaštalai tiek daug laiko praleido ir didžiausią savo viešojo pamokslavimo dalį atliko Galilėjoje, o ne Jeruzalėje ir ne Judėjoje.

1. Centuriono tarnas

^{147:1.1 (1647.3)} Dieną, prieš jiems susiruošiant išvykti į Jeruzalę į Perėjimo šventę, Mangus, Romėnų sargybos, dislokuotos Kapernaume, centurionas arba kapitonas, atėjo pas sinagogos valdytojus, sakydamas: “Mano ištikimas pasiuntinys serga ir miršta. Ar jūs, dėl to, nenueitumėte pas Jėzų mano vardu ir nepaprašytumėte jo išgydyti mano tarną?” Romėnų kapitonas šitaip pasielgė, nes jis manė, jog žydų vadovai Jėzui turės didesnę poveikį. Tokiu būdu senoliai nuėjo pas Jėzų, ir jų atstovas prašeko: “Mokytojai, mes nuoširdžiai prašome tavęs nueiti į Kapernaumą ir išgelbėti Romėnų centuriono, kuris yra

vertas tavojo dėmesio, nes jis myli mūsų naciją ir net mums pastatė šitą pačią sinagogą, kurioje tu tiek daug kartų kalbėjai, mylimiausią pasiuntinį.”

^{147:1.2 (1647.4)} Ir kada Jėzus juos išklausė, tada jis tarė, “Aš tikrai eisiu su jumis.” Ir kada jis nuėjo su jais į centuriono namus ir prieš jiems įeinant į jo kiemą, romėnų kareivis pasiuntė į lauką savo draugus, kad pasveikintų Jėzų, pamokęs juos sakyti: “Viešpatie, nesivargink dėl to, kad įžengtumei į mano namus, nes aš nesu vertas to, jog tu turėtum įeiti po manuoju stogu. Taip pat aš nemanau, jog esu pats vertas to, kad ateičiau pas tave; dėl to aš pasiunčiau tavo paties tautos senolius. Bet aš žinau, jog tu gali pasakyti žodį iš ten, kur stovi, ir manasis tarnas bus išgydytas. Kadangi aš pats esu pavaldus kitiems, o ir aš turiu kareivių, pavaldžių man, ir aš pasakau šitam eik, ir jis eina; kitam sakau ateik, ir jis ateina, o savo tarnams sakau padaryk šitą ar padaryk tą, ir jie tą padaro.”

^{147:1.3 (1648.1)} Ir kada Jėzus išgirdo šituos žodžius, tada jis atsisuko į savo apaštalus ir į tuos, kurie buvo su jais, ir tarė: “Aš žaviuosi šio pagonio tikėjimu. Tikrai, tikrai, sakau aš jums, nesuradau tokio didžiulio įtikėjimo, ne, net ir Izraelyje.” Jėzus, nusisukdamas nuo namo, tarė, “Eikime iš čia.” O centuriono draugai įėjo į namą ir papasakojo Mangui, ką buvo sakęs Jėzus. Ir nuo tos valandos tarnas ėmė taisytis ir galiausiai jam grįžo normali sveikata ir darbingumas.

^{147:1.4 (1648.2)} Bet mes niekada nesužinojome, tiesiog kas gi tuo atveju atsitiko. Paprasčiausia yra toks įrašas, o dėl to, ar nematomos būtybės išgydė ar ne centuriono tarną, tiems, kurie lydėjo Jėzų, nebuvo atskleista. Mes tikrai žinome faktą, jog tarnas visiškai pasveiko.

2. Kelionė į Jeruzalę

^{147:2.1 (1648.3)} Ankstyvą antradienio rytą, kovo 30-ąją, Jėzus ir apaštališkoji grupė pradėjo savo kelionę į Jeruzalę, į Perėjimo šventę, eidami Jordano upės slėnio maršrutu. Jie atvyko penktadienio popietę, balandžio 2-ąją, ir savo būstinę įkūrė, kaip įprasta, Betanėje. Eidami per Jerichą, jie stabtelėjo pailsėti, tuo tarpu Judas dalį jų bendrų pinigų kaip indėlį įnešė į savosios šeimos vieno draugo banką. Tai buvo pirmas kartas, kada Judas turėjo pinigų perteklių, ir šitas indėlis buvo paliktas neliečiamas tol, kol jie vėl ėjo per Jerichą, per savo paskutinę ir kupiną įvykių kelionę į Jeruzalę tiesiog prieš pat Jėzaus teismą ir mirtį.

^{147:2.2 (1648.4)} Šios grupės kelionė į Jeruzalę buvo pilna įvykių, bet jiems nespėjus įsikurti Betanėje, ėmė rinktis iš arti ir toli tie, kurie ieškojo išgydymo savo kūnams, paguodos savo sunerimusiesiems protams, ir išgelbėjimo savo sieloms, tiek daug, kad Jėzus turėjo mažai laiko poilsiui. Todėl jie pasistatė palapines Getsemanėje, ir Mokytojas vaikščiodavo ten ir atgal iš Betanės į Getsemanę, kad išvengtų minių, kurios taip nuolat užplūsdavo jį. Apaštališkoji grupė praleido beveik tris savaites Jeruzalėje, bet Jėzus liepė jiems nepamokslauti viešai, mokyti tiktai privačiai ir dirbti asmeniškai.

^{147:2.3 (1648.5)} Betanėje jie ramiai atšventė Perėjimo šventę. Ir tai buvo pirmas kartas, kada Jėzus ir visi dvylika valgė Perėjimo šventės bekraujį maistą. Jono apaštalai Perėjimo šventės maisto su Jėzumi ir jo apaštalais nevalgė; šią šventę jie pažymėjo kartu su Abneriu ir didele dalimi pirmųjų tikinčiųjų į Jono skelbimą. Tai buvo antroji Perėjimo šventė, kurią Jėzus šventė su savo apaštalais Jeruzalėje.

^{147:2.4 (1648.6)} Kada Jėzus ir šie dvylika išvyko į Kapernaumą, tada Jono apaštalai drauge su jais nesugrįžo. Abnerio nurodymu jie pasiliko Jeruzalėje ir jos apylinkėse, ramiai dirbdami, kad būtų plečiama karalystė, tuo tarpu Jėzus ir šie dvylika sugrįžo dirbti į Galilėją. Niekada daugiau šitas dvidešimt ketvertukas nesuėjo draugėn tol, kol buvo likę nedaug laiko iki septyniasdešimties evangelininkų paskyrimo ir išsiuntimo. Bet abi grupės bendradarbiavo, ir, nežiūrint jų nuomonių skirtumų, vyravo geriausi jausmai.

3. Prie Betsaidos tvenkinio

^{147:3.1 (1649.1)} Antrojo Sabato Jeruzalėje popietę, kada Mokytojas ir apaštalai rengėsi dalyvauti pamaldose šventykloje, Jonas tarė Jėzui, “Eik su manimi, aš tau tikrai kažką parodysiu.” Jonas išsivedė Jėzų už miesto per vienus iš Jeruzalės vartų ir nusivedė prie vandens tvenkinio, vadinamo Betesda. Šitą tvenkinį supo statinys su penkiais dengtais prieangiais, po kuriais laukė didžiulė kenčiančiųjų grupė, ieškodama išgijimo. Tai buvo karštas šaltinis, kurio rusvo atspalvio vanduo ištrykšdavo nereguliariais intervalais dėl dujų susikaupimo uolų kiaurymėse po tvenkiniu. Daugelis tikėjo, kad šitas periodiškas šiltų vandens kunkuliavimas yra dėl viršgamtinės įtakos, ir buvo toks liaudiškas tikėjimas, jog pirmas žmogus, įžengęs į tą vandenį po tokio ištryškimo, bus išgydytas, kad ir kuo besirgtų.

^{147:3.2 (1649.2)} Apaštalai buvo kažkiek sunerimę dėl tų apribojimų, kuriuos įvedė Jėzus, o Jonas, jauniausias iš šio dvyliktuko, dėl šito suvaržymo buvo ypač neramus. Jis atsivedė Jėzų prie tvenkinio, manydamas, jog susirinkusių kenčiančiųjų vaizdas sukels Mokytojui tokią užuojautą, kad jis bus sujaudintas tiek, jog padarys išgydymo stebuklą, ir šituo visa Jeruzalė bus

pritrenkta ir netrukus bus laimėta, jog imtų tikėti į karalystės evangeliją. Tarė Jonas Jėzui: “Mokytojai, matai visus šituos kenčiančiuosius; ar nieko nėra, ką mes galėtume jiems padaryti?” Ir Jėzus atsakė: “Jonai, kodėl gi tu mane gundai, kad aš nusigręžčiau nuo to kelio, kurį aš pasirinkau? Kodėl gi tu ir toliau trokšti, kad stebuklą darymas ir sergančiųjų gydymas pakeistų amžinosios tiesos evangelijos skelbimą? Mano sūnau, aš neturiu daryti to, ko tu trokšti, bet surink draugėn šiuos sergančius ir kenčiančius, kad aš jiems galėčiau tarti nuotaiką pakeliančius ir amžinosios paguodos žodžius.”

147:3.3 (1649:3) Kalbėdamas tiems, kurie susirinko, Jėzus pasakė: “Daugelis iš jūsų, sergantys ir kenčiantys, esate čia dėl savo ilgamečio klaidingo gyvenimo. Vieni kenčiate nuo laiko nelaimingų atsitikimų, kiti dėl savo protėvių klaidų, tuo tarpu dar kiti kovojate, kadangi jus spaudžia jūsų žemiškosios egzistencijos netobulų sąlygų kliuviniai. Bet manasis Tėvas dirba, ir aš tikrai noriu dirbti, kad jūsų žemiškoji padėtis pagerėtų, bet ypač, kad būtų užtikrintas jūsų amžinasis gyvenimas. Nė vienas iš mūsų negalime padaryti daug dėl to, kad pakeistume gyvenimo sunkumus, tol, kol neatrasime, jog šito nori Tėvas danguje. Pagaliau, mes visi esame įpareigoti vykdyti Amžinojo valią. Jeigu jus visus būtų galima išgydyti nuo jūsų fizinių negalavimų, tai jūs iš tikrųjų stebėtumėtės, bet būtų net ir didingiau, kad jūs būtumėte apvalyti nuo bet kokios dvasinės ligos ir išgydyti nuo visų moralinių ligų. Jūs visi esate Dievo vaikai; jūs esate dangiškojo Tėvo sūnūs. Laiko pančiai gali atrodyti, jog sukelia jums kančią, bet amžinybės Dievas jus myli. Ir kada tikrai ateis teismo metas, tada nebijokite, jūs visi tikrai patirsite, ne tik teisingumą, bet ir didžiulį gailestingumą. Tikrai, tikrai, sakau aš jums: Tas, kuris išgirsta karalystės

evangeliją ir tiki į šitą mokymą apie sūnystę su Dievu, turi amžinąjį gyvenimą; tokie tikintieji tikrai jau eina nuo teismo ir mirties į šviesą ir gyvenimą. Ir artinasi toji valanda, kada net ir tie, kurie yra kapuose, tikrai išgirs prisikėlimo balsą.”

^{147:3.4 (1649.4)} Ir daugelis iš tų, kurie klausėsi, patikėjo karalystės evangeliją. Kai kurie iš nesveikųjų buvo tiek įkvėpti ir dvasiškai atgaivinti, jog ėmė skelbti, kad juos taip pat išgydė ir nuo fizinių negalavimų.

^{147:3.5 (1649.5)} Vienas vyras, kuris daugelį metų buvo prislėgtas ir rimtai kentėjo dėl savo sutrikusio proto negalavimų, džiaugėsi dėl Jėzaus žodžių ir, pasiėmęs savo gultą, nuėjo namo, nors ir buvo Sabato diena. Šitas negaluojuantis vyras visus šiuos metus laukė, kad jam padės *kažkas*; jis buvo tokia savo paties bejėgiškumo jausmo auka, kad jam niekada ir mintis nekilo padėti sau pačiam, o pasirodė, jog tam, kad pasveiktų jam tereikėjo padaryti vienintelį dalyką—pasiimti savo gultą ir nueiti.

^{147:3.6 (1650.1)} Tada Jėzus tarė Jonui: “Eime iš čia, kol pas mus neatėjo vyriausieji šventikai ir raštininkai ir neapkaltino, kad mes šitiems kenčiantiesiems kalbėjome žodžius apie gyvenimą.” Ir jie sugrįžo į šventyklą, kad prisijungtų prie savo bičiulių, ir netrukus jie visi išėjo praleisti naktį Betanėje. Bet apie šitą savo paties ir Jėzaus apsilankymą prie Betesdos tvenkinio šitą Sabato popietę Jonas niekada nepapasakojo kitiems apaštalams.

4. Gyvenimo taisyklė

^{147:4.1 (1650.2)} Tos pačios Sabato dienos vakarą, Betanėje, kada Jėzus, šie dvylika, ir grupė tikinčiųjų buvo susibūrę aplink laužą Lozoriaus sode, Natanielius paklausė Jėzaus: “Mokytojai, nors tu mus mokei senosios gyvenimo taisyklės teigiamos versijos, mus mokydamas, kad mes kitiems darytume tai, ko norėtume, jog kiti darytų mums, bet aš ne iki galo suprantu, kaip gi mes galime visada laikytis tokio paliepimo. Leisk man pailustruoti savąjį prieštaravimą pateikiant gašlaus vyro pavyzdį, kuris šitaip nedorai žvelgia į savo būsimą partnerę nuodėmėje. Kaip gi mes galime mokytis, jog šitas blogą ketinimą turintis vyras kitiems turėtų daryti tai, ko jis norėtų, kad kiti darytų jam?”

^{147:4.2 (1650.3)} Kada Jėzus išklaušė Natanieliaus klausimą, tada jis tuoj pat atsistojo, ir, rodydamas pirštu į apaštalą, tarė: “Natanieli, Natanieli! Kokio pobūdžio mąstymas sukasi tavojoje širdyje? Argi tu negavai mano mokymų, kaip tas, kuris yra gimęs iš dvasios? Argi jūs tiesos neišgirstate kaip išminties ir dvasinio supratingumo vyrai? Kada aš įspėjau jus daryti kitiems tai, ko jūs norėtumėte, kad kiti darytų jums, tada aš kalbėjau žmonėms, turintiems aukštus idealus, o ne tiems, kurie turės pagundą manąjį mokymą iškreipti į leidimą tam, jog būtų skatinamas blogio darymas.”

^{147:4.3 (1650.4)} Kada Mokytojas baigė kalbėti, Natanielius atsistojo ir tarė: “Bet, Mokytojai, tu neturėtum galvoti, jog aš pritariu tokiam tavojo mokymo aiškinimui. Aš paklausiau šį klausimą dėl to, jog manau, kad daug tokių žmonių galėtų šitaip klaidingai spręsti apie tavo įspėjimą, ir aš tikėjausi, jog tu suteiksi mums tolimesnį mokymą, susijusį su šitais reikalais.” Ir kada Natanielius atsisėdo, tada Jėzus aiškino toliau: “Aš

gerai žinau, Natanieliau, jog mintyse tu nepritari nė vienai tokiai blogio minčiai, bet esu nusivylęs dėl to, kad mano paprastiems mokymams, nurodymams, kuriuos reikia jums perteikti žmogiškąja kalba ir taip, kaip turi kalbėti žmonės, jums visiems taip dažnai nepasiseka suteikti tikrai dvasinio interpretavimo. Dabar leiskite man jus pamokyti apie šiuos skirtingus prasmės lygius, kurie yra suteikiami šitos gyvenimo taisyklės aiškinimui, šitam perspėjimui ‘darykite kitiems tai, ko norėtumėte, kad kiti darytų jums’:

147:4.4 (1650.5) “1. *Materialaus kūno lygis*. Tokį grynai savanaudišką ir gašlų aiškinimą galėtų gerai pademonstruoti tavojo klausimo prielaida.

147:4.5 (1650.6) “2. *Jausmų lygis*. Šitoji sfera yra vienu lygiu aukštesnė už materialaus kūno lygį, ir rodo, kad užuojauta ir gailestis praplėstų tai, kaip šitą gyvenimo taisyklę aiškina žmogus.

147:4.6 (1650.7) “3. *Proto lygis*. Dabar pradeda veikti proto samprotavimas ir patyrimo išmintis. Gera nuovoka diktuoja, jog tokia gyvenimo taisyklė turėtų būti aiškinama taip, kad atitiktų aukščiausią idealizmą, kurį įkūnija gilios savigarbos kilnumas.

147:4.7 (1651.1) “4. *Broliškos meilės lygis*. Dar aukščiau yra atrandamas nesavanaudiško atsidavimo savo bičiulių gerovei lygis. Šitoje nuoširdžios visuomeninės tarnystės, išaugančios iš Dievo tėvystės sąmonės ir dėl to atsirandančio žmogaus brolystės suvokimo, sferoje yra atrandamas šitos pagrindinės gyvenimo taisyklės naujas ir nepalyginamai gražesnis aiškinimas.

^{147:4.8 (1651.2)} “5. *Moralinis lygis*. Ir kada jūs pasieksite aiškinimo tikruosius filosofinius lygius, kada turėsite tikrąją įžvalgą į tai, kas yra *gėris* ir *blogis*, kada suvoksite žmogiškųjų ryšių amžinąjį tinkamumą, tada į tokią interpretavimo problemą pradėsite žvelgti taip, kaip jūs įsivaizduotumėte, jog iškiliai mąstantis, idealistiškas, išmintingas, ir nešališkas trečiasis asmuo šitaip žvelgtų į tokį nurodymą ir jį aiškintų taip, kaip jis būtų taikomas jūsų derinimosi prie savo gyvenimo situacijų asmeninėms problemoms.

^{147:4.9 (1651.3)} “6. *Dvasinis lygis*. Ir tada paskutinį, bet didingiausią iš visų, mes pasiekiamo dvasinės įžvalgos ir dvasinio interpretavimo lygį, kuris mus verčia šitoje gyvenimo taisyklėje suvokti dieviškąjį nurodymą su visais žmonėmis elgtis taip, kaip mes suvokiame, jog su jais elgtųsi Dievas. Tai yra žmogiškųjų santykių visatos idealas. Ir toks yra jūsų požiūris į visas tokias problemas, kada jūsų aukščiausiasis troškimas yra visą laiką vykdyti Tėvo valią. Dėl to, aš norėčiau, kad jūs visiems žmonėms darytumėte tai, ką jūs žinote, jog panašiomis aplinkybėmis daryčiau jiems aš.”

^{147:4.10 (1651.4)} Iš to, ką Jėzus buvo sakęs apaštalams iki šito meto, niekas jų nebuvo nustebinęs labiau. Mokytojo žodžius jie toliau aptarinėjo ilgai po to, kada jis pasišalino ilsėtis. Nors Natanielius ilgai neatsikratė prielaidos, kad Jėzus klaidingai suprato jo klausimo dvasią, bet likusieji buvo labiau negu dėkingi, kad jų filosofas bičiulis apaštalas turėjo drąsos paklausti tokį klausimą, kuris skatino mąstyti.

5. Apsilankymas pas fariziejų Simoną

^{147:5.1 (1651.5)} Nors Simonas nebuvo žydų Sanhedrino narys, bet jis buvo įtakingas Jeruzalės fariziejus. Jis buvo pusiau tikintis, ir, nepaisant to, kad dėl šito jį galėjo griežtai kritikuoti, jis išdrįso pasikviesti Jėzų ir jo asmeninius padėjėjus Petrą, Jokūbą, ir Joną į savo namus visuomeninių pietų. Simonas ilgą laiką stebėjo Mokytoją, ir jį labai paveikė jo mokymai, o dar daugiau jį paveikė jo asmenybė.

^{147:5.2 (1651.6)} Turtingi fariziejai buvo atsidavę išmaldų davimui, ir jie nesistengė vengti viešo dėmesio, kiek jis buvo susijęs su jų filantropija. Kartais jie net garsiai ir viešai paskelbdavo, jog netrukus padovanos kokiam nors elgetai labdaros. Šitie fariziejai laikėsi tokio papročio, kada banketą rengdavo žymių svečių garbei, tada namo duris palikdavo atviras, jog net ir gatvės elgetos galėtų įeiti ir, stovėdami kambario pasieniuose už minkštasuolių, ant kurių sėdėdavo pietaujantieji, būtų tokioje padėtyje, jog galėtų pagauti maisto gabalus, kuriuos galėdavo jiems mestelėti banketo dalyviai.

^{147:5.3 (1651.7)} Šita konkrečia proga Simono namuose, tarp visų tų, kurie atėjo iš gatvės, buvo ir blogos reputacijos moteris, kuri neseniai tapo tikinti į karalystės evangelijos gerąsias naujienas. Šita moteris buvo gerai žinoma visoje Jeruzalėje kaip anksčiau laikiusi vadinamuosius aukštos klasės viešuosius namus, stovėjusius tiesiai prie šventyklos pagonių kiemo. Ji, priėmusi Jėzaus mokymus, savo nešlovingą verslo vietą uždarė ir privertė daugumą moterų, susijusių su ja, priimti evangeliją ir savo gyvenimo būdą pakeisti; nepaisant šito, fariziejai ją vis dar labai smarkiai tebesmerkė, ir ji buvo priversta nešioti žemyn šukuojamus plaukus—paleistuvystės ženklą. Šita bevardė moteris su savimi atsinešė didžiulį flakoną kvepiančio

tepamo lasjono, ir, stovėdama už Jėzaus, kada jis pasilenkęs valgė, pradėjo tepti jo kojas, tuo pačiu metu liedama ant jo pėdų savo dėkingumo ašaras, nušluostydama jas savo plaukais. Ir kada ji pabaigė šitą patepimą, ji toliau verkė ir bučiavo jo kojas.

^{147:5,4 (1652.1)} Kada Simonas visa tai pamatė, tada pagalvojo: “Šitas vyras, jeigu jis būtų pranašas, tai būtų suvokęs, koks šitos moters vardas ir kas buvo šitoji moteris, kuri jį šitaip lietė; kad ji yra liūdnei pagarsėjusi nusidėjėlė.” Ir Jėzus, žinodamas, kas dėjosi Simono mintyse, prašneko, sakydamas: “Simonai, aš norėčiau tau šį tą pasakyti.” Simonas atsakė, “Mokytojau, sakyk.” Tuomet tarė Jėzus: “Vienas turtingas palūkininkas turėjo du skolininkus. Vienas jam buvo skolingas penkis šimtus denarijų, o kitas buvo pasiskolinęs penkiasdešimt. Dabar, kada nė vienas iš jų neturėjo kuo sumokėti, tai jis atleido jiems abiemis. Kaip tu manai, Simonai, kuris iš jų turėtų jį mylėti labiau?” Simonas atsakė, “Aš manau, jog tas, kuriam buvo dovanota daugiausia.” Ir Jėzus tarė, “Tu teisingai nusprendei, “ ir, rodydamas į šią moterį, tęsė: “Simonai, gerai įsižiūrėk į šitą moterį. Aš atėjau į tavuosius namus kaip kviestas svečias, bet vis tik tu nedavei vandens mano kojoms. Šita dėkinga moteris numazgojo mano kojas savo ašaromis ir nušluostė jas savo plaukais. Draugiškai pasisveikindamas tu nepabučiavai manęs, bet šitoji moteris, visą laiką nuo pat savojo atėjimo, be perstojo bučiavo mano kojas. Tu nepatepei aliejumi mano galvos, bet ji su brangiais losjonais tepė mano kojas. O kokia gi yra viso šito prasmė? Tiesiog, kad jai buvo atleista daug nuodėmių, ir visa šitai ją atvedė į tai, kad ji ėmė labai mylėti. Bet tie, kuriems yra tikrai nedaug atleista, kartais myli irgi tikrai nedaug.” Ir pasisukęs į šią moterį, jis paėmė ją už rankos, ir ją pakėlęs, tarė: “Tu iš tikrųjų atgailavai dėl savųjų nuodėmių, ir

už jas tau yra atleista. Nesijaudink dėl savo bičiulių neapgaltoto ir negro požiūrio; toliau gyvenk dangaus karalystės džiaugsmu ir laisvėje.”

147:5.5 (1651.9) Kada Simonas ir jo draugai, kurie valgė su juo, išgirdo šituos žodžius, jie buvo dar labiau pritrenkti, ir ėmė tarpusavyje šnibždėti, “Kas yra šitas žmogus, jog net drįsta atleisti nuodėmes?” Ir kada Jėzus išgirdo juos šitaip murmant, tada jis pasisuko tam, kad moterį paleistų, sakydamas, “Moterie, eik ramybėje; tave išgelbėjo tavasis įtikėjimas.”

147:5.6 (1651.10) Kada Jėzus su savo draugais pakilo išeiti, tada jis atsisuko į Simoną ir tarė: “Aš žinau, kokia yra tavoji širdis, Simonai, kaip tave drasko tikėjimas ir abejonės, kaip tave glumina baimė ir neramina išdidumas; bet aš meldžiuosi už tave, jog tu pasiduoš šviesai ir galėtum patirti savo gyvenimo stotyje tiesiog tokius galingus proto ir dvasios transformavimus, kuriuos būtų galima palyginti su tais milžiniškais pakeitimais, kuriuos karalystės evangelija jau padarė tavo nekviestos ir nepageidaujamos viešnios širdyje. Ir aš pareiškiu jums visiems, jog Tėvas yra atvėręs dangiškosios karalystės duris visiems tiems, kurie turi įtikėjimą, kad įeity, ir nė vienas žmogus ar kokia nors žmonių grupė negali šitų durų uždaryti net ir pačiai nuolankiausiai sielai arba tariamai didžiausiam nusidėjėliui žemėje, jeigu tik jis stengiasi įeiti nuoširdžiai.” Ir Jėzus, su Petru, Jokūbu, ir Jonu, atsisveikino su namų šeimininku ir išėjo, kad prisijungtų prie likusiųjų apaštalų Getsemanės sodo stovykloje.

147:5.7 (1653.1) Tą patį vakarą Jėzus kreipėsi į apaštalus su tuo neužmirštam pareiškimu dėl statuso su Dievu ir žengimo į priekį amžinajame kilime į Rojų santykinės vertės. Jėzus sakė:

“Mano vaikai, jeigu tarp vaiko ir Tėvo egzistuoja tikras ir gyvas ryšys, tai vaikas tikrai nuolat žengs į priekį link Tėvo idealų. Tiesa, šis vaikas iš pradžių į priekį gali žengti lėtai, bet nežiūrint šito, vis tiek žengimas pirmyn yra užtikrintas. Svarbu yra ne jūsų žengimo į priekį greitumas, bet vietoje šito svarbu yra jo užtikrintumas. Jūsų realus pasiekimas nėra svarbus tiek, kiek svarbus yra tas faktas, kad jūsų žengimo į priekį *kryptis* yra link Dievo. Kuo jūs tampate diena iš dienos yra be galo svarbiau už tai, kas šiandien jūs esate.

147:5.8 (1653.2) “Šita pasikeitusi moteris, kurią kai kurie iš jūsų šiandien matė Simono namuose, šiuo metu gyvena tokia lygyje, kuris yra daug žemesnis už Simono ir gero norinčių jo bičiulių lygį; tačiau, tuo metu, kada šitie fariziejai yra užsiėmę iliuzijos netikru žengimu į priekį, keliaudami per beprasmių ceremoninių apeigų apgaulingus ratus, tai šitoji moteris, visiškai nuoširdžiai, pradėjo ilgą ir pilną įvykių Dievo ieškojimą, ir jos kelio link dangaus neužtveria dvasinis išdidumas ir moralinis pasitenkinimas savimi. Ši moteris, žmogiškai kalbant, yra daug toliau nuo Dievo negu Simonas, bet jos siela vis labiau juda; ji yra pakeliui į amžinąjį tikslą. Šita moteris turi milžiniškas dvasines galimybes ateičiai. Kai kas iš jūsų galite realiai nebūti pasiekę aukštos padėties sielos ir dvasios lygiuose, bet įtikėjimo dėka jūs kasdien judate į priekį gyvuoju keliu, kuris yra atvertas link Dievo. Kiekvieno iš jūsų viduje yra milžiniškos galimybės ateičiai. Nepalyginamai geriau turėti nedidelį, bet gyvą ir augantį įtikėjimą, negu turėti didžiulį intelektą su pasaulinės išminties ir dvasinio netikėjimo negyvomis sankaupomis.”

^{147:5.9 (1653.3)} Bet Jėzus savo apaštalus nuoširdžiai įspėjo dėl Dievo vaiko kvailumo, kuris piktnaudžiauja Tėvo meile. Jis pareiškė, jog dangiškasis Tėvas nėra toks, kad duotų valią, būtų netvirtas, arba būtų kvailai pataikaujantis gimdytojas, kuris visada yra pasirengęs nekreipti dėmesio į nuodėmę ir atleisti pramuštalviškumą. Savo klausytojus jis įspėjo, kad jo pavyzdžio apie tėvą ir sūnų netaikytų klaidingai tam, kad atrodytų, jog Dievas yra panašus į daugiau negu viską leidžiančius ir neišmintingus tėvus, kurie veikia kartu su kvailais žemės žmonėmis, kad savo nemąstančius vaikus moraliai sunaikintų, ir kurie šituo tikrai ir tiesiogiai prisideda prie savo pačių palikuonių nusikalstamumo ir ankstyvo demoralizavimo. Jėzus sakė: “Manasis Tėvas nėra toks, kad pasiduotų norui ignoruoti savo vaikų tokius veiksmus ir elgesį, kurie griauja ir naikina bet koki moralinį augimą ir dvasinį žengimą į priekį. Dievo akimis žiūrint toks nuodėmingas elgesys yra pasibjaurėtinas.”

^{147:5.10 (1653.4)} Daugelyje kitų pasiausių susibūrimų ir banketų Jėzus iš tikrųjų dalyvavo drauge su Jeruzalės įžymybėmis ir paprastais žmonėmis, turtingais ir vargšais, prieš tai, kada jis ir jo apaštalai pagaliau išvyko į Kapernaumą. Ir, tikrai, daugelis tapo tikintys į karalystės evangeliją, ir vėliau juos pakrikštijo Abneris ir jo bičiuliai, kurie čia pasiliko tam, kad puoselėtų karalystės interesus Jeruzalėje ir jos apylinkėse.

6. Grižtant į Kapernaumą

^{147:6.1 (1653.5)} Paskutiniąją balandžio savaitę, Jėzus ir šie dvylika išvyko iš Betanės būstinės netoli Jeruzalės ir pradėjo savo kelionę atgal į Kapernaumą eidami per Jerichą ir palei Jordano upę.

147:6.2 (1654.1) Žydų vyriausieji šventikai ir religiniai lyderiai surengė daug slaptų pasitarimų, turėdami tikslą nuspręsti, ką gi daryti su Jėzumi. Visi jie sutarė, jog kažką reikėtų daryti dėl to, kad jo mokymas būtų sustabdytas, bet jie negalėjo susitarti dėl metodo. Jie puoselėjo viltį, jog pilietinė valdžia juo atsikratys taip, kaip Erodas atsikratė Jonu, bet jie pamatė, kad Jėzus savo darbą dirbo taip, kad jo pamokslai romėnų pareigūnams didelio nerimo nesukėlė. Dėl to, vieno susirinkimo metu, kuris įvyko vieną dieną prieš Jėzaus išvykimą į Kapernaumą, buvo nuspręsta, kad jis turi būti suimtas religinio kaltinimo pagrindu ir teisiamas Sanhedrino. Todėl buvo paskirta komisija iš šešių slaptų šnipų tam, kad Jėzų sektų, kad stebėtų jo žodžius ir veiksmus, o kada jie turės surinkę pakankamai įrodymų apie įstatymo pažeidimus ir šventvagystes, kad su savo pranešimu sugrįžtų į Jeruzalę. Šitie šeši žydai apaštališkąją grupę, turėjusią apie trisdešimt žmonių, prisivijo Jeriche, ir, apsimetę, jog nori tapti mokiniais, prisijungė prie Jėzaus pasekėjų šeimos, pasilikdami su grupe iki to meto, kada prasidėjo antroji pamokslavimo kelionė Galilėjoje; tada iš jų trys sugrįžo į Jeruzalę, kad savo pranešimą įteiktų pagrindiniams šventikams ir Sanhedrinui.

147:6.3 (1654.2) Petras pamokslavo susirinkusioms minioms ties perėjimu per Jordano upę, o kitą rytą jie pajudėjo prieš srovę link Amato. Jie norėjo iš karto eiti tolyn į Kapernaumą, bet čia susirinko tokia minia, kad jie pasiliko trims dienoms, pamokslavo, mokė, ir krikštijo. Tik ankstyvą Sabato rytą, gegužės pirmą dieną, jie pajudėjo link namų. Jeruzalės šnipai buvo įsitikinę, jog dabar užsitikrins pirmąjį kaltinimą prieš Jėzų—kaltinimą dėl Sabato pažeidimo—kadangi jis išdrįso savo kelionę pradėti Sabato dieną. Bet jiems buvo lemta

nusivilti, nes, tiesiog prieš pat išvykstant, Jėzus prie savęs pasikvietė Andriejų ir visiems girdint paliepė nueiti tiktai vieno tūkstančio jardų atstumą, kiek leidžiama nukeliauti per žydų Sabato dieną.

^{147:6.4 (1654.3)} Bet šnipams savosios galimybės, kad apkaltintų Jėzų ir jo pagalbininkus Sabato pažeidimu, nereikėjo ilgai laukti. Kompanijai einant siauru keliu, banguojantys kviečiai, kurie kaip tik tuomet noko, buvo visiškai šalia kelio iš abiejų pusių, ir kai kurie apaštalai, būdami išalkę, nusitraukė prinokusių grūdų ir suvalgė. Keliauninkams buvo įprasta einant keliu pasivaišinti grūdais, ir dėl to toks elgesys visiškai nebuvo laikomas blogas. Bet šnipai griebėsi šito kaip preteksto tam, kad užsipultų Jėzų. Kada jie pamatė Andriejų, rankose betrinantį grūdus, tada priėjo prie jo ir tarė: “Argi tu nežinai, jog neleistina grūdų nusitraukti ir trinti Sabato dieną?” Ir Andriejus atsakė: “Bet mes gi esame alkani ir triname tiktai savo reikmėms; ir nuo kada gi tapo nuodėminga valgyti grūdus Sabato dieną?” Bet fariziejai atsakė: “Jūs nedarote nieko blogo valgydami, bet jūs tikrai pažeidžiate įstatymą, nusiskindami ir ištrindami grūdus tarp savo delnų, jūsų Mokytojas tikrai nepritartų tokiems veiksams.” Tuomet tarė Andriejus: “Bet jeigu nėra nieko blogo valgyti grūdus, tuomet tikrai, ištrinant juos tarp delnų, vargu ar atliekama daugiau darbo negu grūdus kramtant, ką jūs leidžiate; kodėl gi jūs išvedžiojate dėl tokių smulkmenų?” Kada Andriejus atvirai pareiškė, kad jie yra priekabiautojai, tada jie pasipiktino, ir nulėkė atgal į ten, kur žingsniavo Jėzus, besišnekėdamas su Motiejumi, ėmė protestuoti, sakydami: “Žiūrėk, Mokytojau, tavieji apaštalai daro tą, kas yra neleistina Sabato dieną; jie skina, trina, ir valgo grūdus. Mes esame įsitikinę, jog tu liepsi jiems nustoti tai

darius.” Ir tuomet tarė Jėzus kaltintojams: “Jūs iš tikrųjų esate uolūs dėl įstatymo, ir jūs gerai elgiatės, jog prisimenate Sabato dieną, kad ją laikytumėte šventa; bet argi jūs niekada neskaitėte Rašte, kaip vieną dieną, kada Dovydas buvo išalkęs, jis ir tie, kurie buvo drauge su juo, įėjo į Dievo namus ir suvalgė aukojamą duoną, kurios nebuvo leidžiama valgyti niekam, išskyrus šventikus? o Dovydas šitos duonos taip pat davė ir tiems, kurie buvo drauge su juo. Ir argi jūs neskaitėte mūsų įstatyme, jog Sabato dieną yra leistina atlikti daug būtinų dalykų? Ir argi aš, iki pasibaigs diena, nepamatysiu, kaip jūs valgysite tai, ką atsinešėte šitos dienos reikmėms? Mano gerieji žmonės, jūs gerai elgiatės, kad esate uolūs dėl Sabato, bet geriau būtų, kad saugotumėte savo bičiulių sveikatą ir gerovę. Aš pareiškiu, jog Sabatas buvo sukurtas žmogui, o ne žmogus Sabatui. Ir jeigu jūs esate čia su mumis tam, jog sektumėte mano žodžius, tuomet aš atvirai iš tiesų paskelbiu, jog Žmogaus Sūnus yra net ir Sabato šeimininkas.”

147:6.5 (1655.1) Fariziejus pribloškė ir suglumino jo nuovokumo ir išminties žodžiai. Likusiąją dienos dalį jie praleido atskirai, ir daugiau nebedrįso klausti jokių klausimų.

147:6.6 (1655.2) Jėzaus antagonizmas žydų tradicijoms ir vergiškomis ceremonijoms visada buvo *teigiamas*. Jį sudarė tai, ką jis darė ir ką jis tvirtino. Mokytojas nedaug laiko paskyrė neigiamiems pasmerkimams. Jis mokė, jog tie, kurie pažįsta Dievą, gali patirti gyvenimo laisvę neapgaudinėdami savęs leidimais nusidėti. Jėzus tarė apaštalams: “Žmonės, jeigu jūs esate apšviesti tiesos ir iš tikrųjų žinote, ką darote, tuomet jūs esate palaiminti; bet jeigu dieviškojo kelio jūs nežinote, tuomet jūs esate nelaimingi ir jau esate įstatymo pažeidėjai.”

7. Sugrižus į Kapernaumą

147:7.1 (1655.3) Buvo maždaug vidurdienis pirmadienį, gegužės 3-ąją, kada Jėzus ir šie dvylika laivu atplaukė iš Tarikėjos į Betsaidą. Jie keliavo laivu, kad pabėgtų nuo tų, kurie keliavo kartu su jais. Bet iki kitos dienos likusieji, įskaitant ir oficialius šnipus iš Jeruzalės, vėl surado Jėzų.

147:7.2 (1655.4) Antradienio vakarą Jėzus vedė vieną iš savo įprastų klausimų ir atsakymų pamokų, kada šešių šnipų lyderis tarė jam: “Aš šiandien šnekėjausi su vienu iš Jono mokinių, kuris čia dalyvauja tavo mokyme, ir mes negalėjome suprasti, kodėl gi tu niekada neliepi savo mokiniams pasninkauti ir melstis, kaip mes fariziejai pasninkaujame ir kaip savo pasekėjams nurodė Jonas.” Ir Jėzus, remdamasis vienu iš Jono teiginių, atsakė šitam paklaususiam: “Ar pasninkauja vestuvių rūmų sūnūs tuomet, kai jaunikis yra drauge su jais? Tol, kol jaunikis yra drauge su jais, vargu ar jie gali pasninkauti. Bet ateis tas laikas, kada jaunikis tikrai bus išvestas, ir tuo metu vestuvių rūmų vaikai be abejonės pasninkaus ir melsis. Šviesos vaikams melstis yra natūralu, bet pasninkavimas nėra dangiškosios karalystės evangelijos dalis. Priminsiu jums, kad išmintingas siuvėjas lopo iš naujos ir nesusitraukusios medžiagos nesiuva ant seno rūbo, kad, šiam sušlapus, nesusitrauktų ir nepadarytų didesnės skylės. Taip pat ir vyrai tikrai nepila jauno vyno į senus vynmaišius, kad jaunas vynas nesuplėšytų vynmaišių, ir kad šitaip nepražūtų nei vynas, nei vynmaišiai. Išmintingas žmogus supila jauną vyną į naujus vynmaišius. Dėl to mano mokiniai iš tiesų rodo išmintį tuo, kad iš senosios tvarkos nepasiima per daug ir neperkelia į karalystės evangelijos naująjį mokymą. Jus tuos, kurie netekote savojo mokytojo, galima būtų kurį laiką pateisinti dėl to, kad pasninkaujate.

Pasninkavimas gali būti tinkama Mozės įstatymo dalis, bet ateinančioje karalystėje Dievo sūnūs tikrai išsivaduos iš baimės ir patirs džiaugsmą dieviškojoje dvasioje.” Ir išgirdę šituos žodžius, Jono mokiniai buvo paguosti, tuo tarpu pačius fariziejus jie dar daugiau suglumino.

147:7.3 (1656.1) Tada Mokytojas toliau tęsė perspėjimą savo klausytojams, kad jie nepuoselėtų tokios sampratos, jog visą seną mokymą reikėtų visiškai pakeisti naujomis doktrinomis. Sakė Jėzus: “To, kas yra sena, bet taip pat yra ir *teisinga*, privalu laikytis. Lygiai taip, tą, kas yra nauja, bet melaginga, privalu atmesti. Bet tą, kas yra nauja ir taip pat teisinga, turėkite įtikėjimo ir drąsos priimti. Prisiminkite, yra parašyta: ‘Neapleiskite seno draugo, nes naujasis yra nepalyginamas su juo. Kaip jaunas vynas, taip ir naujas draugas; jeigu jis pasensta, tai jūs tikrai jį išgersite su džiaugsmu.’”

8. Dvasinio gėrio šventė

147:8.1 (1656.2) Tą naktį, seniai pasišalinus įprastiems klausytojams, Jėzus tęsė savo apaštalų mokymą. Jis pradėjo šitą specialų mokymą pacituodamas iš Pranašo Isajo:

147:8.2 (1656.3) “Kodėl gi jūs pasninkavote? Dėl kokios priežasties jūs kankinate savo sielas, nors jūs ir toliau patiriate malonumą iš priespaudos ir mėgaujatės neteisingumu? Žiūrėkite, jūs pasninkaujate nesutarimų ir ginčų labui ir tam, kad smogtumėte nuodėmingumo kumščiu. Bet jūs šitaip tikrai nebepasninkausite dėl to, kad priverstumėte išgirsti savo balsus danguje.

147:8.3 (1656.4) “Ar būtent tokį pasninkavimą aš pasirinkau—vieną dieną, kad žmogus pakankintų savąją sielą? Ar kad nulenktų savo galvą kaip meldas, kad keliaklupsčiautų apsivilkęs ašutine ir pasibarstęs galvą pelenais? Ar jūs išdrįsite šitą pavadinti pasninkavimu ir priimtina diena Viešpaties akivaizdoje? Argi tai nėra toks pasninkavimas, kurį turėčiau pasirinkti aš: išvaduoti iš blogio pančių, atrišti sunkių našų mazgus, išlaisvinti prispaustusius, ir sulaužyti bet kokią jungą? Argi tai nėra toks pasninkavimas, kada manąja duona yra pasidalinama su išalkusiu ir kada į mano namus yra atvedami tie, kurie yra benamiai ir vargšai? Ir kada aš pamatysiu tuos, kurie yra nuogi, tada aš juos aprengsiu.

147:8.4 (1656.5) “Tuomet tikrai jūsų šviesa išauš kaip rytas, tuo tarpu jūsų sveikata labai sparčiai sustiprės. Jūsų teisumas tikrai eis pirma jūsų, tuo tarpu Viešpaties šlovė tikrai bus jūsų užnugario sargas. Tuomet jūs šauksitės Viešpaties ir jis tikrai atsilieps; jūs šauksitės, o jis tikrai pasakys—Štai aš esu čia. Ir visa tai jis padarys, jeigu jūs atsisakysite priespaudos, pasmerkimo, ir tuštybės. Vietoje šito Tėvas nori, kad jūs parodytumėte savąją širdį išalkusiems, ir kad jūs tarnautumėte kenčiančioms sieloms; tada jūsų šviesa tikrai spindės tamsoje, ir net jūsų tamsa iš tiesų bus tokia, kaip vidurdienis. Tuomet Viešpats jus tikrai nuolat ves, suteikdamas pasitenkinimą jūsų sielai ir vis atstatydamas jūsų stiprybę. Jūs tikrai tapsite tokie, kaip palaistytas sodas, kaip šaltinis, kurio vandenys neišseks. Ir tie, kurie padarys šituos dalykus, tikrai sugrąžins buvusią šlovę; jie tikrai iškels daugelio kartų pamatus; jie tikrai bus vadinami sugriautų sienų atstatytojais, saugių kelių, kuriuose būtų gyvenama, restauratoriais.”

^{147:8.5 (1656.6)} Ir tuomet, giliai įnaktijus, Jėzus pateikė apmąstymui savo apaštalams tą tiesą, kad dabarties ir ateities karalystėje juos įtvirtino būtent jų įtikėjimas, o ne jų sielos kankinimas ar kūno pasninkavimas. Jis liepė apaštalams gyventi bent jau remiantis senovės pranašo idėjomis, ir išreiškė viltį, kad jie į priekį pažengs nepalyginamai toliau net už Isajo ir senesniųjų pranašų idealus. Paskutinieji jo žodžiai tą naktį buvo: “Būkite vis didesniu laipsniu maloningesni dėka šito gyvojo įtikėjimo, kuris suvokia tą faktą, kad jūs esate Dievo sūnūs, ir tuo pačiu metu jis kiekvieną žmogų suvokia kaip brolių.”

^{147:8.6 (1656.7)} Buvo po antros valandos ryte, kada Jėzus nustojo šnekėti, ir visi vyrai nuėjo į savo vietas miegoti.

148 Dokumentas. Evangelininkų mokymas Betsaidoje

^{148:0.1 (1657.1)} NUO gegužės 3-ios iki spalio 3-ios, 28 m. po Kr. gim., Jėzus ir apaštališkoji grupė gyveno Zabediejaus namuose Betsaidoje. Per šitą penkių mėnesių sauso sezono laikotarpį pakrantėje netoli Zabediejaus namų buvo organizuota milžiniška stovykla, kuri buvo labai smarkiai išplėsta tam, kad priimtų augančią Jėzaus šeimą. Šita pakrantės stovykla, kurią užėmė visą laiką besikeičiantys tokie gyventojai, kurie ieškojo tiesos, kurie buvo kandidatai į pasveikimą, ir kurie buvo atsidavę smalsumui, visą laiką turėjo nuo penkių šimtų iki pusantro tūkstančio žmonių. Šitą palapinių miestelį apskritai prižiūrėjo Dovydas Zabediejus, jam padėjo Alfiejaus dvyniai. Toji stovyklavietė buvo tvarkos ir sanitarijos modelis, o taip pat ir bendrojo administravimo pavyzdys. Įvairių rūšių sergantieji buvo atskirti, ir juos prižiūrėjo tikintis gydytojas, sirietis, kurio vardas buvo Elmanas.

148:0.2 (1657.2) Per visą šitą laikotarpį apaštalai žvejoti išplaukdavo bent jau vieną dieną per savaitę, sugautą žuvų laimikį parduodavo Dovydui, kad suvartotų pakrantės stovykloje. Šitokiu būdu gauti pinigai būdavo perduodami į grupės iždą. Šiems dvylikai kiekvieną mėnesį buvo leista vieną savaitę praleisti su savo šeimomis ar draugais.

148:0.3 (1657.3) Tuo metu, kada Andriejus toliau buvo atsakingas už apaštališkosios veiklos bendrą priežiūrą, tai Petras buvo visiškai atsakingas už evangelininkų mokyklą. Visi apaštalai įnešdavo savo indėlį mokydami evangelininkų grupes kiekvieną priešpiečių, ir tiek mokytojai, tiek mokiniai mokydavo žmones popietėmis. Po vakarienės, penkis vakarus per savaitę, apaštalai vesdavo klausimų pamokas evangelininkų labui. Kartą per savaitę šitai klausimų valandai vadovaudavo Jėzus, atsakinėdamas į klausimus, likusius iš ankstesniųjų sesijų.

148:0.4 (1657.4) Per penkis mėnesius šitoje stovykloje pabūvojo keli tūkstančiai žmonių. Susidomėję asmenys dažnai būdavo atvykę iš visų Romos imperijos dalių ir iš tų kraštų, kurie buvo į rytus nuo Eufrato. Tai buvo ilgiausiai trukęs sėslus ir gerai organizuotas Mokytojo mokymo laikotarpis. Tiesioginė Jėzaus šeima didžiąją šito meto dalį praleido arba Nazarete, arba Kanoje.

148:0.5 (1657.5) Šita stovykla nebuvo organizuota taip, kad joje būtų bendrų interesų bendruomenė, kokia buvo apaštališkoji šeima. Dovydas Zabediejus šitą didžiulį palapinių miestą tvarkė taip, kad jis tapo save išmaitinančia institucija, nepaisant to, jog niekada nebuvo atstumtas nė vienas. Šita nuolat besikeičianti stovykla buvo tokia dalis, be kurios negalėjo apsieiti Petro evangelininkų lavinimo mokykla.

1. Naujoji pranašų mokykla

^{148:1.1 (1657.6)} Petras, Jokūbas, ir Andriejus sudarė Jėzaus paskirtą komitetą, kuris priimdavo sprendimą dėl besikreipiančiųjų įtraukimo į evangelininkų mokyklą. Šitoje naujojoje pranašų mokykloje studentai atstovavo Romos pasaulio ir Rytų, iki pat Indijos, visoms rasėms ir tautoms. Šita mokykla buvo organizuota remiantis mokymosi ir darbo planu. Ko studentai išmokdavo iki vidurdienio, to susirinkusiuosius jie mokydavo pakrantėje popietėmis. Po vakarienės jie nevaržomai aptarinėdavo tiek mokymąsi iki pietų, tiek ir popietinį mokymą.

^{148:1.2 (1658.1)} Kiekvienas iš apaštališkųjų mokytojų mokydavo savojo požiūrio į karalystės evangeliją. Jie nesistengė mokyti tiesiog vienodai; standartizuoto ar dogmatizuoto teologinių doktrinų suformulavimo nebuvo. Nors jie visi mokė *tos pačios tiesos*, bet kiekvienas apaštalas pateikdavo Mokytojo mokymo savo paties aiškinimą. Ir Jėzus šitą asmeninio patyrimo karalystės reikaluose įvairovės pateikimą rėmė, būtinai suderindamas ir koordinuodamas šitą didelį skaičių ir skirtingų evangelijos požiūrių per savo savaitines klausimų valandas. Nepaisant to, kad mokymo reikaluose buvo toks didelis asmeninės laisvės laipsnis, bet evangelininkų mokyklos teologijoje buvo linkęs viešpatauti Simonas Petras. Po Petro didžiausią asmeninę įtaką demonstravo Jokūbas Zabediejus.

^{148:1.3 (1658.2)} Daugiau negu vienas šimtas evangelininkų, parengtų pakrantėje per šiuos penkis mėnesius, buvo toji medžiaga, iš kurios (išskyrus Abnerį ir Jono apaštalus) buvo parinkti vėlesnieji septyniasdešimt evangelijos mokytojų ir skelbėjų.

Evangelininkų mokykloje nebuvo bendros nuosavybės tokiu didžiuliu laipsniu, koks buvo tarp apaštalų.

^{148:1.4 (1658.3)} Šitie evangelininkai, nors ir mokė evangelijos ir skelbė evangeliją, tikinčiųjų nekrikštijo iki to laiko, kada vėliau buvo Jėzaus įšventinti ir pasiūsti kaip tie septyniasdešimt karalystės pasiuntinių. Tiktai septynis iš to didžiulio skaičiaus išgydytųjų šitoje vietoje saulėlydžio metu buvo galima sutikti tarp šitų evangelininkų studentų. Didiko iš Kapernaumo sūnus buvo vienas iš tų, kurie buvo rengiami evangelijos tarnystei Petro mokykloje.

2. Betsaidos ligoninė

^{148:2.1 (1658.4)} Dėl to, kad veikė pakrantės stovykla, Elmanas, sirietis gydytojas, padedamas dvidešimt penkių moterų ir dvylikos vyrų korpuso, organizavo ir keturis mėnesius prižiūrėjo tai, ką reikėtų laikyti pirmąja karalystės ligonine. Šitoje ligoninėje, įkurtoje nedideliu atstumu į pietus nuo pagrindinio palapinių miestelio, jie sergančiuosius gydė visais žinomais materialiais metodais, o taip pat ir maldos ir įtikėjimo skatinimo dvasine praktika. Jėzus šiuos stovyklos sergančiuosius lankydavo ne mažiau kaip tris kartus per savaitę ir užmegzdavo asmeninę ryšį su kiekvienu kenčiančiuoju. Kiek mums yra žinoma, jokių vadinamųjų viršgamtinių pasveikimo stebuklų neįvyko tarp to vieno tūkstančio kenčiančių ir negaluojančių asmenų, kurie iš šitos ligoninės išėjo jausdami pagerėjusią sveikatą ar išgydyti. Bet milžiniška dauguma individų, kurie gavo naudos, be perstojo skelbė, kad Jėzus juos išgydė.

^{148:2.2 (1658.5)} Didelė dalis išgydymo atvejų, kuriuos įgyvendino Jėzus tarnaudamas Elmano pacientų labui, tikrai, atrodo, jog panašėja į stebuklus, bet mums buvo pasakyta, kad tai buvo tikrai tokios proto ir dvasios transformacijos, kokios gali įvykti kupinų vilties ir įtikėjimo valdomų asmenų patyrime, kuriuos betarpiškai ir įkvepiančiai veikia stipri, teigiama, ir geranoriška asmenybė, kurios tarnavimas išvaro baimę ir panaikina nerimą.

^{148:2.3 (1658.6)} Elmanas ir jo pagalbininkai šiuos sergančiuosius stengėsi mokyti tiesos apie “blogų dvasių apsėdimą,” bet jiems sekėsi prastai. Tikėjimas, jog fizinį susirgimą ir protinį sutrikimą gali sukelti vadinamosios nešvarios dvasios apsigyvenimas sergančiojo asmens prote ar kūne, buvo beveik visuotinis.

^{148:2.4 (1659.1)} Visuose savo ryšiuose su sergančiaisiais ir kenčiančiaisiais, kada tai buvo susiję su gydymo būdu arba ligos nežinomų priežasčių atskleidimu, Jėzus laikėsi savo Rojaus brolio, Emanuelio, tų nurodymų, kurie jam buvo duoti prieš pradedant Urantijos įsikūnijimo užduotį. Nepaisant šito, tie, kurie patarnaudavo sergantiesiems, išmoko daug naudingų pamokų, stebėdami tą manierą, kurios pagalba Jėzus įkvėpdavo sergančiųjų ir kenčiančiųjų įtikėjimą ir pasitikėjimą.

^{148:2.5 (1659.2)} Stovyklavimas pasibaigė likus nedaug laiko iki to meto, kada priartėjo peršalimų ir karščiavimų padažnėjimo laikotarpis.

3. Tėvo reikalas

^{148:3.1 (1659.3)} Per visą šitą laikotarpį viešas pamaldas stovykloje Jėzus laikė mažiau negu vieną tuziną kartų ir tikrai vieną kartą

kalbėjo Kapernaumo sinagogoje, per antrąjį Sabatą prieš jiems išvykstant drauge su naujai parengtais evangelininkais į savo antrąją viešo pamokslavimo kelionę po Galilėją.

^{148:3.2 (1659.4)} Nuo pat savojo krikšto Mokytojas vienvėję niekada nebuvo praleidęs tiek daug laiko, kiek praleido per šitą evangelininkų ruošimo periodą stovykloje prie Betsaidos. Kai tik bet kuris iš apaštalų išdrįsdavo paklausti Jėzaus, kodėl jis tiek daug laiko nebūna kartu su jais, tai jis visą laiką atsakydavo, jog “rūpinasi Tėvo reikalais.”

^{148:3.3 (1659.5)} Per šituos periodus, kada jis išeidavo, Jėzų lydėdavo tik tai du apaštalai. Jis laikinai buvo atleidęs Petrą, Jokūbą, ir Joną nuo savo kaip asmeninių kompanionų užduoties, kad naujų kandidatų į evangelininkus, kurių buvo daugiau negu vienas šimtas, mokymo darbe galėtų dalyvauti ir jie. Kada Mokytojas panorėdavo išeiti į kalnus, kad pasirūpintų Tėvo reikalu, tada tam, kad jį lydėtų, jis pasikviesdavo bet kuriuos du apaštalus, kurie galėjo būti neužimti. Šitokiu būdu kiekvienam iš šio dvyliktuko teko proga artimai pabendrauti ir atvirai pasišnekėti su Jėzumi.

^{148:3.4 (1659.6)} Nors šito ir nebuvo atskleista tam, kad būtų užfiksuota šitame pasakojime, bet mums buvo leista suprasti, jog Mokytojas, per šituos daugelį vienvėjęs periodų kalnuose, tiesiogiai ir kaip vadovas bendravo su didele dalimi savo vyriausiųjų visatos reikalų tvarkytojų. Visą laiką maždaug nuo savojo krikšto momento šitas įsikūnijęs mūsų visatos Valdovas vis daugiau ir sąmoningai ėmė vadovauti kai kurioms visatos administravimo fazėms. Ir mes visada buvome tokios nuomonės, jog kažkokiu būdu, neatskleidžiamu jo betarpiškiems pagalbininkams, per šitas sumažinto dalyvavimo

žemės reikaluose savaites jis buvo užsiėmęs vadovavimu toms aukštosioms dvasinėms išmintingoms būtybėms, kurios buvo atsakingos už vadovavimą milžiniškai visatai, ir jog žmogiškasis Jėzus pats nusprendė tokią savo veiklą pavadinti “rūpintis Tėvo reikalais.”

^{148:3.5 (1659.7)} Daug kartų, kada Jėzus ištisomis valandomis būdavo vienas, tačiau kai du iš jo apaštalų būdavo šalia, tada jie matydavo, kaip jo bruožai ima greitai ir smarkiai keistis, nors jie negirdėjo, kad jis ištartų bent žodį. Taip pat jie nepastebėjo ir jokių dangiškųjų būtybių, kurios būtų galėjusios bendrauti su jų Mokytoju, matomų pasireiškimų, kaip kai kurie iš jų tikrai tokias pamatė vėliau.

4. Blogis, nuodėmė, ir piktybinis blogis

^{148:4.1 (1659.8)} Jėzus laikėsi įpročio du vakarus per savaitę rengti specialius pasikalbėjimus su individualais, kurie norėjo su juo pasišnekėti, viename nuošaliame ir dengtame Zabediejaus sodo kampelyje. Vieno iš tokių vakarinių privačių pasikalbėjimų metu Tomas Mokytojui pateikė šitą klausimą: “Kodėl žmonėms reikia gimti iš dvasios tam, kad įeitų į karalystę? Ar atgimimas yra reikalingas tam, kad būtų išvengta to nelabojo kontrolės? Mokytojau, kas yra blogis?” Kada Jėzus išklausė šiuos klausimus, tada jis tarė Tomui:

^{148:4.2 (1660.1)} “Nedaryk tokios klaidos, kad painiotum *blogį* su *tuo nelabuoju*, teisingiau su tuo *piktybiniu nelabuoju*. Tas, kurį tu vadini nelabuoju, yra savimyla sūnus, aukštasis administratorius, kuris tą suvokdamas sąmoningai sukėlė maištą prieš manojo Tėvo ir jo ištikimų Sūnų valdymą. Bet šiuos nuodėmingus maištininkus aš jau nugalėjau. Savo prote

išsiaiškink šiuos skirtingus požiūrius į Tėvą ir jo visatą. Niekada neužmiršk šitų ryšio su Tėvo valia dėsnių:

148:4.3 (1660.2) “Blogis yra dieviškojo dėsno, Tėvo valios, nesąmoningas arba netyčinis pažeidimas. Blogis lygiai taip pat yra paklusimo Tėvo valiai netobulumo matas.

148:4.4 (1660.3) “Nuodėmė yra dieviškojo dėsno, Tėvo valios, sąmoningas, suvokiamas, ir tyčinis pažeidimas. Nuodėmė yra tas matas, kuriuo yra matuojamas nenoras būti dieviškai vedamam ir dvasiškai nukreipiamam.

148:4.5 (1660.4) “Piktybinis blogis yra dieviškojo dėsno, Tėvo valios, sąmoningas, ryžtingas, ir atkaklus pažeidinėjimas. Piktybinis blogis yra meilės kupino Tėvo plano dėl asmenybės išlikimo ir Sūnų gailestingo tarnavimo dėl išgelbėjimo nuolatinis atstūmimas.

148:4.6 (1660.5) “Tol, kol mirtingasis žmogus neatgimsta iš dvasios, jį iš prigimties veikia įgimti polinkiai į blogį, bet toks natūralaus elgesio netobulumas nėra nei nuodėmė, nei piktybinis blogis. Mirtingasis žmogus tik pradeda savo ilgą kilimą į Tėvo tobulybę Rojuje. Įgimtais sugebėjimais būti netobulam arba neužbaigtam nėra nuodėminga. Žmogų iš tiesų veikia blogis, bet jokia būdu jis nėra to nelabojo vaikas, nebent jis sąmoningai ir tyčia yra pasirinkęs nuodėmės kelius ir piktybinio blogio gyvenimą. Blogis yra neatskiriamas nuo šito pasaulio natūralios tvarkos, bet nuodėmė yra sąmoningo maišto požiūris, kurį į šitą pasaulį atnešė tie, kurie iš dvasinės šviesos nupuolė į visišką tamsybę.

148:4.7 (1660.6) “Tave, Tomai, supainiojo graikų doktrinos ir persų klaidos. Tu nesupranti blogio ir nuodėmės ryšio, nes į žmonią žiūri kaip į tokią, kuri žemėje prasideda nuo tobulo Adomo ir sparčiai degeneruojančią, per nuodėmę, į žmogaus dabartinę apverktiną padėtį. Bet kodėl gi tu atsisakai suvokti prasmę to įrašo, kuris atskleidžia tai, kaip Kainas, Adomo sūnus, išvyko į Nodo žemę ir ten susirado sau žmoną? Ir kodėl gi tu atsisakai išsiaiškinti prasmę to įrašo, kuris pavaizduoja ir tai, kaip Dievo sūnūs susiranda sau žmonas tarp žmonių dukrų?

148:4.8 (1660.7) “Žmonės yra, iš tiesų, iš prigimties blogi, bet nebūtinai nuodėmingi. Naujasis gimimas—dvasios krikštas—yra esminis tam, jog iš blogio būtų išsilaisvinama, ir reikalingas tam, jog būtų patenkama į dangaus karalystę, bet visa tai nesumenkina to fakto, jog žmogus yra Dievo sūnus. Taip pat ir įgimto potencialaus blogio buvimas iš tikrųjų nereiškia, jog žmogus kažkoku paslaptingu būdu yra atstumtas nuo Tėvo danguje taip, kad kaip svetimas, nesavas, ar povaikis, turėtų koku nors būdu stengtis dėl to, kad jį teisėtai įsūnytų Tėvas. Visos tokios sampratos yra atsiradusios, pirma, iš to, kaip tu klaidingai supranti Tėvą, ir, antra, dėl tavo neišmanymo, kokia yra žmogaus kilmė, prigimtis, ir lemtis.

148:4.9 (1660.8) “Graikai ir kiti mokė tave, jog žmogus nusileidžia iš dieviškosios tobulybės tiesiai žemyn link užmaršties ar sunaikinimo; aš atėjau, kad parodyčiau, jog žmogus, įeidamas į karalystę, kyla tvirtai ir užtikrintai aukštyn iki Dievo ir dieviškojo tobulumo. Bet kokia būtybė, kuriai koku nors laipsniu stinga amžinojo Tėvo valios dieviškųjų ir dvasinių idealų, yra potencialiai bloga, tačiau tokios būtybės joku būdu nėra nuodėmingos, tuo labiau nėra piktybiškai blogos.

^{148:4.10 (1661.1)} “Tomai, argi tu apie tai neskaitei Raštuose, kur yra parašyta: ‘Jūs esate Viešpaties jūsų Dievo vaikai.’ ‘Aš tikrai būsiu jo Tėvas, o jis tikrai bus mano sūnus.’ ‘Aš jį pasirinkau savo sūnumi—aš tikrai būsiu jo Tėvas.’ ‘Atveskite manusius sūnus iš toli, o maņasias dukras atveskite iš žemės pakraščių; net ir visus tuos, kurie yra vadinami manuoju vardu, nes aš juos sutvėriau dėl savosios šlovės.’ ‘Jūs esate gyvojo Dievo sūnūs.’ ‘Tie, kurie turi Dievo dvasią, tie iš tiesų yra Dievo sūnūs.’ Tuo metu, kai natūralus vaikas turi žmogiškojo tėvo materialią dalį, tai kiekvienas karalystės įtikėjimo sūnus turi dangiškojo Tėvo dvasinę dalį.”

^{148:4.11 (1661.2)} Visa tai ir daug daugiau Jėzus pasakė Tomui, ir apaštalas suvokė daug ką, nors Jėzus jį perspėjo “kitiems šitų dalykų nepasakok tol, kol aš nebūsiu sugrįžęs pas Tėvą.” Ir Tomas neužsiminė apie šitą pasikalbėjimą tol, kol Mokytojas iš šito pasaulio neišvyko.

5. Kančios tikslas

^{148:5.1 (1661.3)} Per kitą iš šitų privačių pokalbių sode Natanielius paklausė Jėzaus: “Mokytojai, nors aš ir pradedu suprasti, kodėl tu atsisakai be atodairos praktikuoti išgydymą, bet vis tiek negaliu suprasti, kodėl mylintis Tėvas danguje leidžia tokiai gausybei savo vaikų žemėje kentėti nuo tiek daug ligų.” Mokytojas atsakė Natanieliui, paaiškindamas:

^{148:5.2 (1661.4)} “Natanieliau, tu, kaip ir daugelis kitų, esi šitaip suglumintas, nes nesuvoki, kaip šito pasaulio natūralią tvarką tiek daug kartų sulaužė kai kurie maištingi išdavikai nuodėmingomis avantiūromis pažeidę Tėvo valią. Ir aš atėjau dėl to, kad padaryčiau pradžią tam, jog šituose reikaluose būtų

atstatyta tvarka. Bet prireiks daugelio amžių tam, kad šitoji visatos dalis būtų sugrąžinta į ankstesnius kelius ir kad šitokiu būdu žmonių vaikai būtų išvaduoti iš nuodėmės ir maišto papildomos naštos. Jau vien tik tai, jog egzistuoja blogis, yra pakankamas išmėginimas žmogaus kilimui—išlikimui nuodėmė nėra būtina.

148:5.3 (1661.5) “Bet, mano sūnau, tau reikėtų žinoti, jog Tėvas savo vaikams nesukelia skausmo tyčia. Žmogus pats sau užsitraukia nereikalingą kančią dėl to, jog atkakliai atsisako žengti dieviškosios valios geresniaisiais keliais. Blogyje kančia yra potenciali, bet didelę jos dalį pagimdė nuodėmė ir piktybinis blogis. Daug neįprastų įvykių atsitiko šitame pasaulyje, ir nėra nieko keisto, jog visus mąstančius žmones turėtų gluminti tos kančių ir skausmo scenos, kurias jie mato. Bet dėl vieno dalyko tu gali būti tikras: Tėvas nesiunčia kančios kaip despotiškos bausmės už nusizengimus. Su blogiu susiję netobulumai ir kliuviniai yra įgimti; bausmė už nuodėmę yra neišvengiama; piktybinio blogio griaušančios pasekmės yra negailestingos. Žmogus neturėtų kaltinti Dievo dėl šitokių kančių, kurios yra natūrali pasekmė tokio gyvenimo, kokį gyventi pasirenka jis; taip pat žmogus tikrai neturėtų skųstis dėl tokių patyrimų, kurie yra šito pasaulio natūralaus gyvenimo dalis. Tėvo valia yra būtent tokia, jog mirtingasis žmogus turėtų atkakliai ir nuosekliai dirbti tam, kad savo padėtį žemėje pagerintų. Išmintingas uolumas įgalintų žmogų nugalėti didelę dalį žemiškųjų vargų.

148:5.4 (1662.1) “Natanieli, būtent tai ir yra mūsų misija padėti žmonėms spręsti savo dvasines problemas ir šitokiu būdu sužadinti jų protą, kad jie galėtų geriau pasirengti ir būtų

įkvėpti spręsti savo gausias materialias problemas. Aš žinau apie tavo pasimetimą, kada tu skaitei Raštus. Perdaug dažnai vyraudavo toks polinkis, kada atsakomybė už viską, ko neišmanantis žmogus nesupranta, būdavo užkraunama Dievui. Tėvas nėra asmeniškai atsakingas už visa tai, kas jums gali būti nesuprantama. Nesuabejok Tėvo meile vien tik dėl to, kad jo nurodymo kuris nors teisingas ir išmintingas dėsniis atsitiktinai sukėlė tau kančią dėl to, jog tokį dieviškąjį nurodymą tu nekaltai ar sąmoningai pažeidei.

148:5.5 (1662.2) “Bet, Natanieli, Raštuose yra didelė dalis ir to, kas tavo būtų pamokę, jeigu tikrai tu būtum skaitęs įžvalgiai. Argi tu neprisimeni, jog yra parašyta: ‘Mano sūnau, neniekink moraliai švarinančios Viešpaties bausmės; taip pat nebūk nepatenkintas dėl jo pataisymų, nes, ką Viešpats myli, tą pataiso, net ir taip, kaip tėvas pataiso sūnų, kuriuo džiaugiasi.’ ‘Viešpats nesukelia kančios su noru.’ ‘Prieš tai, kai man buvo sukelta kančia, aš buvau nuklydęs, bet dabar aš tikrai laikausi įstatymo. Kančia man padėjo, kad jos dėka galėčiau išmokti dieviškųjų statutų.’ ‘Aš žinau jūsų skausmus. Amžinasis Dievas yra jūsų prieglauda, tuo tarpu apačioje yra amžinai esančios rankos.’ ‘Viešpats taip pat yra prieglauda prispaustiesiems, ramybės užutėkis vargų laikais.’ ‘Viešpats sustiprins jį ligos patale; Viešpats sergančiųjų neužmirš.’ ‘Kaip tėvas užjaučia savuosius vaikus, taip ir Viešpats užjaučia tuos, kurie jo bijo. Jis pažįsta jūsų kūną; jis prisimena, kad jūs esate dulkė.’ ‘Jis gydo palūžusiuosius ir aptvarsto jų žaizdas.’ ‘Jis yra vargšų viltis, stiprybė tų, kuriems yra nepaprastai reikalingas varge, užutėkis nuo audros, ir šešėlis nuo alinančio karščio.’ ‘Jis suteikia galios nusilpusiems, o tiems, kurie nebeturi jėgų, jis padidina stiprybę.’ ‘Pažeistos nendrės jis tikrai nenulauš, ir

rusenančių žarijų jis neužgesins.’ “Kai jūs brisite per skausmo vandenį, aš tikrai būsiu su jumis, ir kai jus užlies priešiško upės, aš tikrai jūsų neapleisiu.’ ‘Jis pasiuntė mane, kad sutvirtinčiau palūžusiuosius, kad paskelbčiau laisvę vergams, ir kad paguosčiau visus gedinčiuosius.’ ‘Kentėjime yra pataisymas; kančia nepasklinda iš dulkių.’”

6. Klaidinga kančios samprata — diskusija apie Jobą

^{148:6.1 (1662.3)} Tai buvo būtent šitą patį vakarą Betsaidoje, kai Jonas taip pat paklausė Jėzaus, kodėl gi taip daug akivaizdžiai nekaltų žmonių kenčia nuo tokios ligų gausos ir patiria tiek daug skausmo. Atsakydamas į šiuos Jono klausimus, tarp daugelio kitų dalykų, Mokytojas sakė:

^{148:6.2 (1662.4)} “Mano sūnau, tu nesupranti vargų prasmės arba kančios reikšmės. Argi tu neskaitei to semitų literatūros šedevro—Rašto istorijos apie Jobo kančias? Argi tu neprisimeni, kaip šita nuostabi parabolė prasideda pasakojimu apie Viešpaties tarno materialų klestėjimą? Tu gerai prisimeni, kad Jobas buvo palaimintas vaikais, turtais, garbe, padėtimi, sveikata, ir visa kuo kitu, ką žmonės šitame žemiškajame gyvenime vertina. Pagal Abraomo vaikų per amžius išsilaikiusius mokymus toks materialus klestėjimas buvo visiškai pakankamas dieviškojo palankumo įrodymas. Bet tokie materialūs turtai ir toks žemiškasis klestėjimas Dievo palankumo nerodo. Manasis Tėvas danguje vargšus myli lygiai taip, kaip ir turtinguosius; jis nėra asmenų gerbėjas.

^{148:6.3 (1663.1)} “Nors po dieviškojo įstatymo pažeidimo anksčiau ar vėliau ateina baismės metas, nors pagaliau žmonės iš tikrųjų

pjauna tą, ką pasėjo, bet vis tik tu turėtum žinoti, jog žmogiškoji kančia nevisada yra bausmė už ankstesnę nuodėmę. Tiek Jobas, tiek ir jo draugai nesurado tikrojo atsakymo į savo susipainiojimus. O remdamasis tąja šviesa, kurią tu turi dabar, vargu ar tuos vaidmenis, kuriuos jie vaidina šitoje unikalioje parabolėje, priskirtum Šetonui ar Dievui. Nors Jobas, kančios dėka, ir nesurado savo intelektualių vargų sprendimo arba savo filosofinių sunkumų išsiaiškinimo, bet jis tikrai pasiekė didžiulių pergalių; net ir žlungant jo paties teologinei gynybai, jis pakilo į tas dvasines aukštumas, kur galėjo nuoširdžiai pasakyti, ‘Aš bjauriuosi savimi’; tuomet jam iš tiesų buvo padovanotas išgelbėjimas *Dievo pamatymo dėka*. Tokiu būdu net ir klaidingai suprasto kentėjimo dėka, Jobas pakilo į moralinio supratimo ir dvasinės įžvalgos viršžmogišką lygį. Kada kenčiantis tarnas įgauna Dievo pamatymą, tada ateina sielos ramybė, kuri pranoksta bet kokią žmogiškąją supratimą.

148:6.4 (1663.2) “Pirmasis iš Jobo draugų, Elifazas, ragino kenčiantįjį skausmus rodyti tokį patį tvirtumą, kokį šis siūlė kitiems savojo klestėjimo laikais. Šitas netikras guodėjas sakė: ‘Pasitikėk savo religija, Jobai; prisimink, jog kenčia būtent nuodėmingasis, o ne teisingasis. Tu galbūt nusipelnei šitos bausmės, priešingu atveju tau ši kančia nebūtų suteikta. Tu gerai žinai, jog Dievo akimis žiūrint negali būti teisingas nė vienas žmogus. Tu žinai, jog nuodėmingieji iš tiesų niekada neklesti. Šiaip ar taip, žmogui atrodo iš anksto yra nulemta vargti, ir galbūt Viešpats bausmės dėka tave apvalo tavo paties labui.’ Nieko nuostabaus, kad Jobas sulaukė nedaug paguodos iš tokio problemos paaiškinimo, kodėl gi žmogus kenčia.

148:6.5 (1663.3) “Bet jo kito draugo, Bildado, patarimas buvo dar labiau prislegiantis, nežiūrint to, kad tuo metu priimtos teologijos požiūriu, tai buvo blaivus patarimas. Bildadas sakė: ‘Dievas negali būti neteisingas. Galbūt tavo vaikai buvo nusidėjėliai, kadangi jie žuvo; galbūt ir tu klysti, priešingu atveju tau nebūtų sukelta tiek skausmo. O jeigu tu iš tikrųjų esi teišus, tai Dievas tikrai išvaduos tave iš tavųjų kančių. Tu turėtum žinoti iš Dievo elgesio su žmogumi istorijos, jog Visagalis sunaikina tikrai nuodėminguosius.’

148:6.6 (1663.4) “Ir tada tu prisimeni, kaip Jobas atsakė savo draugams, tardamas: ‘Aš gerai žinau, jog Dievas mano pagalbos šauksmo negirdi. Kaip gi gali Dievas būti teisingas ir tuo pačiu metu taip visiškai nekreipti dėmesio į mano nekaltumą? Aš imu suvokti, jog iš apeliavimo į Viešpatį negaliu gauti jokio pasitenkinimo. Argi jūs negalite matyti, jog Dievas taikstosi su tuo, kaip neteisingieji persekioja teisinguosius? O kadangi žmogus yra toks silpnas, tai kokią jis turi galimybę sulaukti dėmesio iš visagalio Dievo? Dievas mane sutvėrė tokį, koks aš esu, ir kada jis šitaip atsisuka į mane, tada aš esu bejėgis. Ir kodėl iš viso Dievas mane sutvėrė tiesiog tam, jog kentėčiau šitokiu apgailėtinu būdu?’

148:6.7 (1663.5) “Ir kas gi gali mesti iššūkį Jobo požiūriui, turint omenyje jo draugų patarimą ir jo paties klaidingą Dievo sampratą? Argi tu nesupranti, kad Jobas ilgėjosi *žmogiškojo* Dievo, kad jis buvo išalkęs komunikos su tokia dieviškąja Būtybe, kuri žino žmogaus mirtingąją būseną ir supranta, jog teisingasis šitame pirmajame gyvenime kylant ilgu keliu į Rojų turi dažnai kentėti nekaltai? Dėl to ir atėjo Žmogaus Sūnus nuo Tėvo, jog gyventų tokį gyvenimą materialiam kūne, kad

galėtų paguosti ir padėti visiems tiems, kuriems nuo tol teks ištvirti Jobo kančias.

148:6.8 (1663.6) “Jobo trečiasis draugas, Zofaras, tuomet tarė dar mažiau paguodžiančius žodžius, kuomet jis šnekėjo: “Tu esi kvailas, kada tvirtini jog esi teišus, matydamas, kaip tu šitaip kenti. Bet aš pripažįstu, jog Dievo keliai yra nesuvokiami. Galbūt visi tavo vargai turi kokį nors paslėptą tikslą.’ Ir kada Jobas išklausė visus tris savo draugus, tada pagalbos paprašė tiesiai iš Dievo, pasiteisindamas tokiu faktu, jog ‘žmogaus, gimusio iš moters, gyvenimas yra trumpas ir pilnas vargų.’

148:6.9 (1664.1) “Tuomet prasidėjo antrasis pokalbis su jo draugais. Elifazas tapo griežtesnis, labiau kaltinantis, ir sarkastiškesnis. Bildadas pasipiktino Jobo panieka savo draugams. Zofaras pakartojo savo melancholišką patarimą. Jobas savo draugais iki šio momento ėmė bjaurėtis ir vėl kreipėsi į Dievą, ir dabar jis kreipėsi į teisingąjį Dievą, priešingai neteisingumo Dievui, kurį įkūnijo jo draugų filosofija ir kurį šventai puoselėjo net ir jo paties religinis požiūris. Po šito Jobas ėmė save guosti būsimoju gyvenimu, kuriame mirtingosios egzistencijos neteisingumas gali būti ištaisytas teisingiau. Nesulaukus pagalbos iš žmogaus, Jobą ima traukti prie Dievo. Tada jo širdyje prasideda didžiulė kova tarp tikėjimo ir dvejonų. Galų gale, žmogiškasis kentėtojas ima matyti gyvenimo šviesą; iškankinta jo siela pakyla į naujas vilties ir drąsos aukštumas; jis gali toliau kentėti ir net numirti, bet jo apšviesta siela dabar sušunka triumfo šūksnį, ‘Manasis Gynėjas gyvena!’

148:6.10 (1664.2) “Jobas buvo visiškai teišus, kada metė iššūkį tokiai doktrinai, jog Dievas sukelia kančias vaikams dėl to, kad nubaustų jų tėvus. Jobas visada buvo pasirengęs pripažinti, jog

Dievas yra teisingas, bet jis ilgėjosi kokio nors sielą pamaloninančio atskleidimo apie Amžinojo asmeninį charakterį. Ir žemėje tokia yra mūsų misija. Niekada daugiau iš kenčiančių mirtingųjų tikrai nebebus atimta tokia paguoda, kad jie pažintų Dievo meilę ir suprastų Tėvo danguje gailestingumą. Nors Dievo žodis, kuris atsklinda iš viesulo, buvo didinga samprata jo pasakymo dieną, bet tu jau sužinojai, jog Tėvas šitokiu būdu savęs neapreiškia, bet vietoje šito jis kalba žmogaus širdies viduje ramiu, tyliu balsu, sakydamas, ‘Štai šitas kelias; ženk juo.’ Argi tu nesupranti, kad Dievas gyvena tavo viduje, kad jis yra tapęs tuo, kuo esi tu, kad jis gali padaryti tave tuo, kuo yra jis!”

^{148:6.11 (1664.3)} Tada pabaigai Jėzus pareiškė štai ką: “Tėvas danguje nesuteikia kančios žmonių vaikams su noru. Žmogus kenčia, pirma, dėl laiko atsitiktinumų ir dėl blogio netobulumų, būdingų nesubrendusiai fizinei egzistencijai. Tada, jis kenčia dėl nuodėmės—gyvenimo ir šviesos dėsnių pažeidimo—negailestingų pasekmių. Ir pagaliau, žmogus nuima tokių derlių, kai pats užsispyrusiai dalyvauja piktybinio blogio maište prieš teisingą dangaus valdymą žemėje. Bet žmogaus vargai nėra *asmeninė* bausmė, kurią pasiunčia dieviškasis teismas. Žmogus gali daug padaryti, ir padarys, dėl to, jog savo žemiškąsias kančias sumažintų. Bet kartą ir visiems laikams išsivaduos iš to prietaro, jog Dievas žmogui kančias sukelia to nelabojo paliepiu. Studijuok Jobo Knygą tiesiog dėl to, kad pamatytum, kiek daug klaidingų minčių apie Dievą gali nuoširdžiai puoselėti net ir geri žmonės; ir tada atkreipk dėmesį į tai, kaip net ir skausmingai kenčiantis Jobas nežiūrint tokių klaidingų mokymų surado paguodos ir išgelbėjimo Dievą. Pagaliau jo įtikėjimas prasiskverbė per kančios debesis, kad

pamatytų gyvenimo šviesą, kuri iš Tėvo liejasi kaip gydantis gailestingumas ir amžinai trunkantis teisumas.”

148:6.12 (1664.4) Apie šituos pasakymus Jonas savo širdyje mąstė daugelį dienų. Jo vėlesnis visas gyvenimas labai smarkiai pasikeitė dėl šito pokalbio su Mokytoju sode, ir jis daug padarė, vėlesniaisiais laikais, kad pakeistų kitų apaštalų požiūrį į įprastos žmogiškosios kančios šaltinį, prigimtį, ir tikslą. Bet Jonas niekada neužsiminė apie šitą pokalbį iki Mokytojo išvykimo.

7. Vyras su nudžiūvusią ranką

148:7.1 (1664.5) Per antrąjį Sabatą, prieš tai, kada apaštalai ir naujasis evangelininkų korpusas išėjo į antrąją pamokslavimo kelionę po Galilėją, Jėzus kalbėjo Kapernaumo sinagogoje apie “Teisus gyvenimo džiaugsmus.” Kada Jėzus baigė kalbėti, tada didžiulė grupė tų, kurie buvo berankiai, šlubi, nesveiki, ir kenčiantys, susibūrė aplink jį, ieškodami pagijimo. Šitoje grupėje taip pat buvo apaštalai, didelė dalis naujųjų evangelininkų, ir fariziejų šnipai iš Jeruzalės. Visur, kur tik ėjo Jėzus (išskyrus tuomet, kai jis rūpinosi Tėvo reikalais kalnuose), tie šeši Jeruzalės šnipai visada jį sekė.

148:7.2 (1665.1) Šnipinėjančių fariziejų vadovas, kada Jėzus stovėjo besišnekėdamas su žmonėmis, prikalbino vyrą su nudžiūvusią ranką priėti prie jo ir paklausti, ar tai būtų pagal įstatymą būti gydomam Sabato dieną, ar jam reikėtų ieškoti pagalbos kitą dieną. Kada Jėzus pamatė šį vyrą, išklausė jo žodžius, ir suvokė, kad jį buvo pasiuntę fariziejai, tada jis tarė: “Ateik į priekį, tuo tarpu aš tau užduosiu klausimą. Jeigu tu turėtum avį ir jeigu ji Sabato dieną įkristų į duobę, ar tu mėgintum ją

pasiekti, sugriebti, ir iškelti iš duobės? Ar tai būtų pagal įstatymą tokius darbus daryti Sabato dieną?” Ir vyras atsakė: “Taip, Mokytojau, tai būtų pagal įstatymą šitaip gerai pasielgti Sabato dieną.” Tuomet tarė Jėzus, kreipdamasis į visus: “Aš žinau, kodėl jūs pasiuntėte šitą vyrą į mano akivaizdą. Jūs norėtumėte surasti priežastį, kaip apkaltinti mane, jeigu galėtumėte mane sugundyti parodyti gailestingumą Sabato dieną. Jūs visi tylėdami sutikote, jog tai yra pagal įstatymą iš duobės iškelti tą nelaimingą avį, net ir Sabato dieną, ir aš kreipiuosi į jus paliudyti, jog tai yra pagal įstatymą Sabato dieną parodyti kupiną meilės gerumą ne tik gyvuliams, bet taip pat ir žmonėms. Kiek daug kartų žmogus yra vertingesnis už avį! Aš pareiškiu, jog tai yra pagal įstatymą daryti gerą žmonėms ir Sabato dieną.” Ir kada jie visi tylėdami stovėjo prieš jį, tada Jėzus, kreipdamasis į šitą vyrą su nudžiūvusiu ranka, tarė: “Atsistok čia šalia manęs, kad tave galėtų matyti visi. Ir dabar, kad jūs galėtumėte žinoti, jog manojo Tėvo yra būtent tokia valia, kad jūs darytumėte gera ir Sabato dieną, tuomet, jeigu tu turi tokį tikėjimą, kad būsi išgydytas, tai aš liepiu tau ištiesti savo ranką.”

^{148:7.3 (1665.2)} Ir kada šitas vyras ištiesė į priekį savo nudžiūvusią ranką, tada ji buvo visiškai sveika. Žmonės norėjo užsipulti fariziejus, bet Jėzus paliepė jiems nurimti, sakydamas: “Aš ką tik jums pasakiau, jog tai yra pagal įstatymą daryti gerą ir Sabato dieną, kad būtų išgelbėta gyvybė, bet aš jūsų nemokiau daryti bloga ir duoti valią troškimui žudyti.” Įpykę fariziejai pasišalino, ir nežiūrint to, jog buvo Sabato diena, nuskubėjo į Tiberiją ir tarėsi su Erodu, padarydami viską, kas buvo jų galioje, kad sukeltų jo priešišką nusistatymą tam, kad Erodo šalininkus užsitikrintų savo sąjungininkais prieš Jėzų. Bet

Erodas imtis veiksmų prieš Jėzų atsisakė, patardamas jiems su savo nusiskundimais vykti į Jeruzalę.

148:7.4 (1665.3) Tai buvo pirmasis stebuklo atvejis, kurį turėjo padaryti Jėzus, atsakydamas į savo priešų iššūkį. Ir Mokytojas šitą vadinamąjį stebuklą padarė ne dėl to, kad pademonstruotų savo gydančiąją galią, bet dėl to, kad pademonstruotų veiksmingą protestą prieš religijos įvesto Sabato poilsio pavertimą tikrai tokiais beprasmiškų apribojimų pančiais visai žmonijai. Šitas vyras sugrįžo prie akmentašio darbo, pasirodęs vienu iš tų, po kurių išgydymo, sekė dėkingumo ir teismo gyvenimas.

8. Paskutinioji savaitė Betsaidoje

148:8.1 (1665.4) Per viešnagės Betsaidoje paskutiniąją savaitę Jeruzalės šnipai labai susiskaldė pagal savo požiūrį į Jėzų ir į jo mokymus. Tris iš šitų fariziejų nepaprastai paveikė tai, ką jie pamatė ir išgirdo. Tuo tarpu, Jeruzalėje, Abraomas, jaunas ir įtakingas Sanhedrino narys, Jėzaus mokymus priėmė viešai, ir buvo Abnerio pakrikštytas Silamo tvenkinyje. Dėl šito įvykio buvo nepaprastai susijaudinusi visa Jeruzalė, ir nedelsiant į Betsaidą buvo pasiųsti pasiuntiniai, atšaukiantys šituos šešis šnipinėjančius fariziejus.

148:8.2 (1666.1) Tas graikas filosofas, kuris buvo laimėtas karalystei ankstesniosios kelionės po Galilėją metu, sugrįžo su kažkokiais turtingais Aleksandrijos žydais, ir dar kartą jie pakvietė Jėzų atvykti į jų miestą turėdami tikslą įkurti bendrą filosofijos ir religijos mokyklą, o taip pat ir ligoninę sergantiems. Bet Jėzus šį pakvietimą mandagiai atmetė.

^{148:8.3 (1666.2)} Maždaug šituo metu į Betsaidos stovyklą atvyko tronso pranašas iš Bagdado, kažkoks Kirmetas. Šitas tariamas pranašas tronso metu regėdavo ypatingas vizijas ir sapnuodavo fantastinius sapnus, kada jo miegas būdavo sujaudintas. Stovyklavietėje jis sukėlė pakankamai daug netvarkos, ir Simonas Uolusis su šituo apsimetėliu, kuris buvo apgavęs save patį, buvo linkęs pasielgti gana griežtai, bet įsikišo Jėzus ir kelioms dienoms jam suteikė visišką veikimo laisvę. Visi, kurie girdėjo jo pamokslavimą, greitai pamatė, kad jo mokymas nebuvo protingas sprendžiant pagal karalystės evangeliją. Netrukus jis sugrįžo į Bagdadą, nusivesdamas tikrai pustuzinį netvirtų ir ekscentriškų sielų. Bet prieš tai, kada Jėzus užstojo Bagdado pranašą, Dovydas Zabediejus, padedamas save pasiskyrusio komiteto, buvo nusivedęs Kirmetą į ežerą ir, po kelių pamurkdymų į vandenį, patarė jam iš čia išvykti—organizuoti ir įsirengti savo paties stovyklą.

^{148:8.4 (1666.3)} Tą pačią dieną, Beta-Marijona, finikietė moteris, tapo tokia fanatiška, kad išsikraustė iš galvos, ir po to, kada mėgindama eiti per vandenį vos nepaskendo, tada jos draugai iš stovyklos ją išsiuntė.

^{148:8.5 (1666.4)} Naujasis Jeruzalės atsivertėlis, fariziejus Abraomas, atidavė apaštališkajam išdui savo visus pasaulietinius turtus, ir šitas indėlis daug prisidėjo prie to, kad būtų galima nedelsiant pasiųsti tą vieną šimtą naujai parengtų evangelininkų. Andriejus jau buvo paskelbęs apie stovyklos uždarymą, ir kiekvienas ruošėsi arba vykti namo, arba kitu atveju kartu su evangelininkais eiti į Galilėją.

9. Paralitiko išgydymas

148:9.1 (1666.5) Penktadienio popietę, spalio 1-ąją, kada Jėzus surengė paskutinį susirinkimą su apaštalais, evangelininkais, ir kitais besiskirstančios stovyklos vadovais, ir su šitais šešiais fariziejais iš Jeruzalės, sėdinčiais šitos asamblėjos pirmojoje eilėje, erdviame ir padidintame Zabediejaus namo priekiniame kambaryje, tada atsitiko vienas keisčiausių ir unikaliausių dalykų per visą Jėzaus žemiškąjį gyvenimą. Mokytojas, šituo metu, kalbėjo stovėdamas šitame didžiuliame kambaryje, kuris buvo pastatytas tam, kad jame tilptų šitie susibūrimai lietingu metu. Namą ištiesai apsupo didžiulė minia žmonių, kurie įtempę klausą stengėsi nugirsti kokią nors Jėzaus kalbos dalį.

148:9.2 (1666.6) Tuo metu, kada namą šitaip užplūdo žmonės ir visiškai apsupo labai norintys ką nors nugirsti klausytojai, iš Kapernaumo ant mažo minkštasuolio draugai atnešė vyrą, seniai kenčiantį nuo paralyžiaus. Šitas paralitikas buvo girdėjęs, kad Jėzus ruošiasi iš Betsaidos išvykti, ir pasišnekėjęs su Aaronu, akmentašiu, kuris taip neseniai buvo išgydytas, jis pasiryžo tam, kad jį nuneštų Jėzaus akivaizdon, kur jis galėtų ieškoti išgydymo. Jo draugai pamėgino į Zabediejaus namus įeiti tiek per priekines, tiek ir per užpakalines duris, bet draugėn buvo suplūdę per daug žmonių. Tačiau paralitikas atsisakė pripažinti pralaimėjimą; jis nurodė savo draugams surasti kopėčias, kuriomis jie užlipo ant kambario, kuriame kalbėjo Jėzus, stogo, ir, išėmę čerpes, jie sergantįjį ant minkštasuolio virvėmis drąsiai leido žemyn tol, kol kenčiantysis atsidūrė ant grindų tiesiai prieš Mokytoją. Kada Jėzus pamatė, ką jie buvo atlikę, tada nustojo kalbėti, tuo tarpu tie, kurie buvo su juo kambaryje, žavėjosi sergančiojo vyro ir jo draugų atkaklumu. Tarė paralitikas: “Mokytojau, aš netrukdyčiau tavo mokymui, bet esu pasiryžęs tam, kad būčiau išgydytas. Aš nesu toks, kaip

tie, kurie buvo išgydyti ir tuoj pat tavąjį mokymą užmiršo. Aš norėčiau būti išgydytas tam, kad galėčiau tarnauti dangaus karalystėje.” Dabar, nežiūrint to, kad šitam vyrui kentėjimus atnešė jo paties neteisingai praleistas gyvenimas, bet Jėzus, matydamas jo įtikėjimą, tarė paralitikui: “Sūnau, nebijok; tavo nuodėmės yra atleistos. Tavasis įtikėjimas tikrai tave išgelbės.”

148:9.3 (1667.1) Kada šie fariziejai iš Jeruzalės, kartu su kitais raštininkais ir įstatymo žinovais, kurie sėdėjo drauge su jais, išgirdo šitą Jėzaus paskelbimą, tada jie ėmė tarpusavyje šnekėtis: “Kaip šitas žmogus drįsta šitaip kalbėti? Argi jis nesupranta, jog tokie žodžiai yra šventvagystė? Kas gi, išskyrus Dievą, gali atleisti nuodėmes?” Jėzus, suvokdamas savo dvasioje, kad jie šitaip samprotavo mintyse ir tarpusavyje, prašeko jiems, tardamas: “Kodėl gi jūs šitaip samprotaujate savo širdyse? Kas gi jūs tokie esate, kad imate mane teisti? Koks gi yra skirtumas, ar šitam paralitikui aš pasakysiu, tavo nuodėmės yra atleistos, ar kelkis, pasiimk savo lovą, ir eik? Tačiau, kad jūs tie, kurie matote visa tai, galėtumėte pagaliau žinoti, jog Žmogaus Sūnus turi valdžią ir galią atleisti nuodėmes žemėje, tai šitam kenčiančiam vyrui aš tikrai pasakysiu, Kelkis, pasiimk savo lovą, ir eik namo.” Ir kada Jėzus šitaip pasakė, tada paralitikas atsikėlė, ir kada jie prasiskyrė, tada jiems visiems matant jis išėjo iš namo. Ir tie, kurie šituos dalykus matė, buvo nustebę. Petras susirinkusiuosius paleido, nors daugelis meldėsi ir šlovino Dievą, prisipažindami, kad tokių keistų dalykų jie niekada nebuvo matę anksčiau.

148:9.4 (1667.2) Ir būtent maždaug šituo metu atvyko Sanhedrino pasiuntiniai, kad palieptų šiems šešioms šnipams grįžti į

Jeruzalę. Kada jie išgirdo šitą žinią, tada ėmė tarpusavyje rimtai ginčytis; o užbaigus diskusijas, vadovas ir du iš jo partnerių sugrįžo su pasiuntiniais į Jeruzalę, tuo tarpu iš šnipinėjančių fariziejų trys išpažino įtikėjimą į Jėzų ir, tuoj pat jiems nuėjus prie ežero, buvo Petro pakrikštyti ir apaštalų priimti į bičiuliją kaip karalystės vaikai.

149 Dokumentas. Antroji pamokslavimo kelionė

^{149:0.1 (1668.1)} ANTROJI viešojo pamokslavimo kelionė po Galilėją prasidėjo sekmadienį, spalio 3-ąją, 28 m. po Kr. gim., ir truko beveik tris mėnesius, pasibaigusi gruodžio 30-ąją. Šitoje kelionėje dalyvavo Jėzus ir jo dvylika apaštalų, kuriems padėjo naujai suburtas 117 evangelininkų korpusas ir daugybė kitų susidomėjusių asmenų. Šitos kelionės metu jie aplankė Gadarą, Ptolemėją, Jafiją, Dabaritą, Megidą, Jezrylą, Skaitopolį, Tarikėją, Hiposą, Gamalą, Julijaus-Betsaidą, ir daugelį kitų miestų ir miestelių.

^{149:0.2 (1668.2)} Prieš išvykstant šitą sekmadienio rytą, Andriejus ir Petras paprašė Jėzaus suteikti paskutiniuosius nurodymus naujesiems evangelininkams, bet Mokytojas nesutiko, sakydamas, jog tvarkyti tokius reikalus, kuriuos gali deramai atlikti kiti, nėra jo sfera. Po atitinkamų svarstymų buvo nuspręsta, kad nurodymus turėtų duoti Jokūbas Zabediejus. Kada Jokūbas baigė kalbėti, tada į evangelininkus kreipėsi Jėzus: “Dabar eikite savo darbą dirbti taip, kaip jums buvo nurodyta, o vėliau, kada parodysite, jog esate kompetentingi ir ištikimi, tada aš jus išventinsiu tam, kad skelbtumėte karalystės evangeliją.”

^{149:0.3 (1668.3)} Šitos kelionės metu drauge su Jėzumi keliavo tikrai Jokūbas ir Jonas. Petras ir kiekvienas kitas apaštalas pasiėmė maždaug po tuziną naujų evangelininkų ir su jais palaikė gaudų ryšį tuo metu, kada šie pamokslavo ir mokė. Kada tik tikintieji būdavo pasirengę įžengti į karalystę, tada apaštalai suteikdavo krikštą. Per šituos tris mėnesius Jėzus ir du jo kompanionai daug keliavo, dažnai per vieną dieną aplankydami ir du miestus, kad pasižiūrėtų, kaip dirba evangelininkai, ir kad juos padrąsintų jiems stengiantis sukurti karalystę. Visa šita antroji pamokslavimo kelionė iš esmės buvo skirta tam, jog šiam naujai parengtam 117 evangelininkų korpusui būtų suteiktas praktinis patyrimas.

^{149:0.4 (1668.4)} Per visą šitą laikotarpį ir vėliau, iki pat paskutiniojo Jėzaus ir šių dvylikos išvykimo į Jeruzalę, Dovydas Zabediejus nuolatinę būstinę karalystės darbui turėjo įrengęs savo tėvo namuose Betsaidoje. Tai buvo informacijos centras Jėzaus darbui žemėje ir estafetės punktas pasiuntinių tarnybai, kuri Dovydo buvo organizuota tarp dirbančiųjų įvairiose Palestinos dalyse ir gretimuose regionuose. Visa tai jis padarė savo paties iniciatyva, bet pritarus Andriejui. Šitame sparčiai augančio ir besiplečiančio karalystės darbo informacijos skyriuje Dovydas buvo įdarbinęs nuo keturiasdešimties iki penkiasdešimties pasiuntinių. Nors jis ir buvo įsidarbinęs šitokiu būdu, bet iš dalies save paremdavo šiek tiek laiko paskirdamas ir savo senajam žvejojimo darbui.

1. Placiai išplitęs garsas apie Jėzų

^{149:1.1 (1668.5)} Iki to laiko, kada stovykla Betsaidoje pasibaigė, garsas apie Jėzų, ypač kaip apie gydytoją, buvo pasklidęs po visas Palestinos dalis ir per visą Siriją ir aplinkines šalis.

Savaičių savaitėmis po to, kada jie iš Betsaidos išvyko, sergantieji ir toliau atvykdavo ir, kai Mokytojo nesurasdavo, tai iš Dovydo sužinoję, kur jis yra, išvykdavo jo ieškoti. Šitos kelionės metu Jėzus sąmoningai nedarė jokių vadinamųjų išgydymo stebuklų. Nežiūrint šito, dešimtys sergančiųjų dėl tokio gilaus įtikėjimo, kuris juos privertė ieškoti pasveikimo, atstatomosios galios atgavo sveikatą ir laimę.

^{149:1.2 (1669.1)} Maždaug šitos misijos metu—ir tai tęsėsi per visą likusį Jėzaus gyvenimą žemėje—ėmė pasireikšti ypatinga ir nepaaiškinama gydančiųjų reiškinių serija. Per šitą trijų mėnesių kelionę daugiau negu vienas šimtas vyrų, moterų, ir vaikų iš Judėjos, Idumėjos, Galilėjos, Sirijos, Tyro, ir Sidono, ir iš kito Jordano upės kranto buvo šitaip sąmoningai Jėzaus išgydyti, o sugrįžę namo, prisidėjo prie to, kad garsas apie Jėzų dar labiau išplistų. Ir šitą jie darė nežiūrint to, kad Jėzus kiekvieną kartą, kada tik pamatydavo vieną iš šitų spontaniškų pasveikimų, tada šiam išgijusiajam tiesiai paliepdavo “nepasakoti nė vienam žmogui.”

^{149:1.3 (1669.2)} Mums niekada nebuvo atskleista, kas gi atsitikdavo šitais spontaniško arba sąmoningo išgijimo atvejais. Kaip būdavo išgydoma, Mokytojas savo apaštalams niekada nepaaiškino kaip nors kitaip negu keliomis progomis paprasčiausiai pasakė: “Aš jaučiu, jog iš manęs pasklido energija.” Vieną kartą, kada jį palietė sergantis vaikas, jis pasakė, “Aš jaučiu, jog iš manęs pasklido gyvybė.”

^{149:1.4 (1669.3)} Nesant Mokytojo tiesioginio paaiškinimo apie šitų spontaniško išgydymo atvejų prigimtį, mums būtų rizikinga imtis aiškinti, kaip tokie pagijimai buvo įgyvendinti, bet mums bus leistina pateikti savąją nuomonę apie visus tokius

išgydymo reiškinius. Mes manome, jog didelė dalis iš šitų akivaizdžių išgydymo stebuklų, įvykusių Jėzaus žemiškosios tarnystės metu, buvo dėl to, jog tuo pačiu metu egzistavo trys galingi, stipriai veikiantys, ir tarpusavyje susiję poveikiai, kurie buvo tokie:

149:1.5 (1669.4) 1. Tos žmogiškosios būtybės, kuri atkakliai ieškojo pagijimo, širdyje esantis stiprus, viešpataujantis, ir gyvas įtikėjimas, o taip pat ir tas faktas, jog šitokio pagijimo buvo trokštama daugiau dėl dvasinės naudos, o ne dėl grynai fizinio pasveikimo.

149:1.6 (1669.5) 2. Įsikūnijusio ir gailestingumu valdomo Dievo Sūnaus Kūrėjo, kuris iš tikrųjų savo asmenyje turi beveik beribes ir belaikės kūrybines gydančiąsias galias ir išskirtines teises, didžiulės paguodos ir užuojautos egzistavimas, drauge su tokiu žmogiškuoju įtikėjimu.

149:1.7 (1669.6) 3. Šalia tvarinio įtikėjimo ir Kūrėjo gyvenimo taip pat reikėtų pastebėti, jog šitas Dievas-žmogus buvo Tėvo valios įsameninta išraiška. Jeigu, susidūrus su žmogiškaisiais poreikiais ir dieviškąja galia juos patenkinti, Tėvas nenorėdavo, jog būtų priešingai, tai šie du tapdavo vienu, ir būdavo išgyjama žmogiškajam Jėzui sąmoningai ir nesuvokiant, bet tą nedelsiant suvokdavo jo dieviškoji prigimtis. Tuomet, daugelio iš šitų išgydymo atvejų paaiškinimas turi būti surandamas didingame dėsnyje, kuris seniai mums yra žinomas, o būtent, Ko Sūnus Kūrėjas trokšta ir amžinasis Tėvas nori, tas YRA.

149:1.8 (1669.7) Tuomet, mūsų nuomonė yra tokia, jog asmeninėje Jėzaus akivaizdoje, tam tikros gilaus žmogiškojo įtikėjimo

formos tiesiogine prasme ir tikrai kai kurias visatos kuriančiąsias jėgas ir asmenybes, kurios tuo metu buvo taip artimai susietos su Žmogaus Sūnumi, *priversdavo* išgydyti. Todėl tai yra patvirtintas faktas, kad Jėzus savo akivaizdoje iš tiesų dažnai leisdavo žmonėms išsigydyti patiemis savo galingo asmeninio įtikėjimo dėka.

149:1.9 (1670.1) Didelė dalis kitų stengėsi pagyti grynai savanaudiškais tikslais. Turtinga našlė iš Tyro, su savo palyda, atėjo ieškoti pagijimo nuo savo ligų, kurių turėjo daug; ir kada ji sekė paskui Jėzų po Galilėją, tada ji nuolat siūlė vis daugiau ir daugiau pinigų, tartum Dievo galia būtų kažkas, ką būtų galima nupirkti už didžiausią kainą. Bet ji niekada nesusidomėjo karalystės evangelija; ji siekė būtent tiktai savo fizinių negalavimų išgydymo.

2. Žmonių požiūris

149:2.1 (1670.2) Jėzus žmonių protą suprato. Jis žinojo, kas dėdasi žmogaus širdyje, ir jeigu jo mokymai būtų likę tokie, kokius jis pateikė, jeigu vienintelis komentaras būtų buvęs tas įkvėptas aiškinimas, kokį suteikė jo žemiškasis gyvenimas, tai karalystės evangeliją pasaulio visos nacijos ir visos religijos būtų greitai pasiėmusios. Ankstyvųjų Jėzaus pasekėjų geranoriškos pastangos, nukreiptos į tai, kad jo mokymus iš naujo pateiktų taip, kad jie taptų priimtinesni kai kurioms nacijoms, rasėms, ir religijoms, atvedė į tai, jog šie mokymai tapo dar mažiau priimtini visoms kitoms nacijoms, rasėms, ir religijoms.

149:2.2 (1670.3) Apaštalas Paulius, stengdamasis, jog kai kurios jo laikmečio grupės į Jėzaus mokymus žiūrėtų palankiai, parašė

daug pamokymo ir perspėjimo laiškų. Kiti Jėzaus evangelijos mokytojai elgėsi panašiai, bet nė vienas iš jų nesuvokė, jog vėliau kai kuriuos iš šitų užrašymų sudės draugėn tie, kurie juos pateiks kaip Jėzaus mokymų įkūnijimą. Ir todėl, nors vadinamoji krikščionybė iš tikrųjų iš Mokytojo evangelijos turi daugiau negu bet kuri kita religija, bet ji taip pat iš tiesų turi daug ir to, ko Jėzus nemokė. Šalia to, kad į ankstyvąją krikščionybę buvo įtraukta daug mokymų iš persų misterijų ir didelė dalis graikų filosofijos, buvo padarytos dvi didžiulės klaidos:

149:2.3 (1670.4) 1. Siekimas evangelijos mokymą tiesiogiai sujungti su žydų teologija, kaip tą iliustruoja krikščioniškoji atpirkimo doktrina—tas mokymas, kad Jėzus yra paaukotasis Sūnus, kuris patenkins Tėvo griežtą teisingumą ir nuramins dieviškąjį įniršį. Šitie mokymai kilo iš pagirtinų pastangų karalystės evangeliją paversti priimtinesne netikintiems žydams. Nors šitos pastangos nebuvo sėkmingos, kas susiję su žydų pritraukimu, bet joms pavyko supainioti ir atstumti daug nuoširdžių sielų per visas vėlesniasias kartas.

149:2.4 (1670.5) 2. Mokytojo ankstyvųjų pasekėjų antroji didžiulė klaida, ir tokia, kurią atkakliai kartojo visos vėlesniosios kartos, buvo tai, jog krikščioniškasis mokymas buvo taip visiškai organizuotas apie Jėzaus *asmenį*. Šitas per didelis Jėzaus asmenybės pabrėžimas krikščionybės teologijoje pasidarbavo taip, kad užgožė jo mokymus, ir dėl viso šito žydams, mohametonams, indusams, ir kitiems Rytų religininkams buvo dar sunkiau priimti Jėzaus mokymus. Mes nenorėtume sumažinti Jėzaus asmens vietos tokioje religijoje, kuri galėtų turėti jo vardą, bet mes nenorėtume leisti to, jog tokie

svarstymai užgožtų jo įkvepiantį gyvenimą arba kuo nors pakeistų jo išgelbstinčią žinią: Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę.

^{149:2.5 (1670.6)} Jėzaus religijos mokytojai į kitas religijas turėtų žvelgti pripažindami tas tiesas, kurios yra laikomos bendromis (kurių didelė dalis kyla tiesiogiai arba netiesiogiai iš Jėzaus žinios), tuo tarpu jie turėtų susilaikyti nuo tokio pabrėžtino skirtumų akcentavimo.

^{149:2.6 (1671.1)} Nors, tuo konkrečiu metu, Jėzaus šlovė ir rėmėsi jo kaip gydytojo reputacija, bet tai nereiškia, jog šitokia ji ir išliko. Laikui bėgant, jo vis daugiau ir daugiau ėmė ieškoti dėl dvasinės pagalbos. Bet paprastų žmonių dėmesį tiesiogiai ir nedelsiant patraukdavo būtent fiziniai išgydymai. Jėzaus vis daugiau ėmė ieškoti moralinio pavergimo ir protinio nusilpimo aukos, ir jis pastoviai juos mokydavo išsilaisvinimo kelio. Tėvai stengėsi gauti iš jo patarimą dėl savo sūnų valdymo, o motinos ateidavo pagalbos dėl to, kad galėtų vadovauti savo dukroms. Tie, kurie sėdėjo tamsoje, ateidavo pas jį, o jis jiems atskleidavo gyvenimo šviesą. Jis visada buvo pasirengęs reaguoti į žmonių skausmą, ir jis visada padėdavo tiems, kurie ieškodavo jo paramos.

^{149:2.7 (1671.2)} Kada pats Kūrėjas buvo žemėje, įsikūnijęs mirtingojo materialaus kūno pavidalu, tada buvo neišvengiama, jog turėtų vykti kokie nors nepaprasti dalykai. Bet jūs niekada neturėtumėte žiūrėti į Jėzų per šitų vadinamųjų stebuklingų atsitikimų prizmę. Išmokite į stebuklą žvelgti per Jėzų, bet nedarykite klaidos žvelgdami į Jėzų per stebuklą. Ir šitas perspėjimas yra pateisinamas, nežiūrint to, kad Jėzus iš

Nazareto yra vienintelis religijos įkūrėjas, kuris atliko viršmaterialius veiksmus žemėje.

149:2.8 (1671.3) Labiausiai pritrenkiantis ir pats revoliucingiausias Mykolo misijos žemėje bruožas buvo jo požiūris į moteris. Tokiu metu ir tokioje kartoje, kada viešoje vietoje vyras neturėjo sveikintis net ir su savo žmona, Jėzus išdrįso pasiimti moteris evangelijos mokytojomis, kada buvo vykstama į trečiąją kelionę po Galilėją. Ir jis turėjo absoliučią drąsą, kad šitaip pasielgtų rabiniško mokymo, kuris skelbė, jog “įstatymo žodžius geriau jau sudeginti negu perduoti moteriai,” akivaizdoje.

149:2.9 (1671.4) Per vienos kartos gyvenimą Jėzus moteris iškėlė iš amžių nepagarbios užmaršties ir vergiško sunkaus darbo. Ir toje religijoje, kuri tam neturėdama pagrindo išdrįso pasiimti Jėzaus vardą, gėdingiausias dalykas yra tai, kad ji neturėjo moralinės drąsos pasekti šituo kilniu pavyzdžiu.savo vėlesniojoje nuostatoje moterų atžvilgiu.

149:2.10 (1671.5) Jėzui bendraujant su žmonėmis, jie matydavo, kad jis yra visiškai laisvas nuo to laikmečio prietarų. Jis buvo laisvas nuo religinių prietarų; jis niekada nebuvo nepakantus. Savo širdyje jis neturėjo nieko, kas būtų panašu į visuomeninį priešišumą. Nors jis ir laikėsi to, kas buvo gera jo tėvų religijoje, bet jis nesuabejodavo dėl to, kad ignoruotų žmogaus sukurtas prietarų ir suvaržymų tradicijas. Jis išdrįso mokyti, kad gamtos katastrofos, laiko nelaimingi atsitikimai, ir kiti sukrečiantys įvykiai nėra dieviškojo teismo bausmės ar Apvaizdos paslaptinga dieviškoji tvarka. Jis pasmerkė vergišką atsidavimą beprasmiškiems ritualams ir demaskavo materialistinio garbinimo klaidingus įsitikinimus. Jis drąsiai

skelbė žmogaus dvasinę laisvę ir išdrįso mokyti, jog materialaus kūno mirtingieji iš tikrųjų ir realiai yra gyvojo Dievo sūnūs.

^{149:2.11 (1671.6)} Jėzus pranoko visus savo protėvių mokymus, kada kaip teisingos religijos požymį drąsiai pakeitė švarias rankas į tyras širdis. Jis vietoje tradicijos pateikė tikrovę ir nušlavė bet kokias tuštybės ir apgaulės pretenzijas. Ir vis tik šitas bebaimis Dievo žmogus nedavė valios griaušančiai kritikai arba neparodė visiškos nepagarbos savo laikmečio religiniams, visuomeniniams, ekonominiams, ir politiniams papročiams. Jis nebuvo karingas revoliucionierius; jis buvo pažangus evoliucionierius. Tai, kas *buvo*, jis imdavo griauti tiktai tada, kada tuo pačiu metu savo bičiuliams pasiūlydavo geresnį dalyką, *kas turėtų būti*.

^{149:2.12 (1672.1)} Jėzus savo pasekėjų paklusnumą pasiekdavo šito nereikalaudamas. Tiktai trys žmonės, kurie gavo jo asmeninį pakvietimą tapti jo mokiniais, jį priimti atsisakė. Žmones jis patraukdavo ypatinga galia, bet jis nebuvo diktatoriškas. Jis kėlė pasitikėjimą, ir nė vienas žmogus niekada neišsikeidė dėl to, kad jis duodavo nurodymą. Savo mokinių atžvilgiu jis turėjo absoliučią valdžią, bet dėl to nė vienas iš jų niekada neprieštaravo. Jis leido savo pasekėjams jį vadinti Mokytoju.

^{149:2.13 (1672.2)} Mokytoju žavėjosi visi, kurie buvo su juo susitikę, išskyrus tuos, kurie laikėsi giliai įsišaknijusių religinių prietarų, arba tuos, kurie manė, kad jo mokymuose jie mato politinius pavojus. Žmones pritrenkdavo jo mokymo originalumas ir autoritetingumas. Jie stebėjosi jo kantrybe, kada jis bendraudavo su atsilikusiais ir sunerimusiais klausiančiaisiais. Jis įkvėpė viltį ir pasitikėjimą širdyse visų tų, kurie patyrė jo

tarnavimą. Jo bijojo tikrai tie, kurie su juo nebuvo susitikę, o jo nekentė tikrai tie, kurie jį laikė kovotoju už tokią tiesą, kuri turėjo lemti pašalinti blogį ir suklydimą, o šitą jie buvo pasiryžę išlaikyti savo širdyse bet kokia kaina.

^{149:2.14 (1672.3)} Tiek draugams, tiek priešams jis turėjo stiprią ir ypatingai keliančią susižavėjimą įtaką. Minios sekdamo paskui jį savaitėmis, kad tik išgirstų jo paguodžiančius žodžius ir pamatytų jo paprastą gyvenimą. Atsidavę vyrai ir moterys Jėzų mylėjo beveik viršžmogiška meile. Ir kuo geriau jie pažino jį, tuo labiau jį mylėjo. Ir visa tai tebėra tiesa; net šiandien ir per visus ateities amžius, kuo daugiau žmogus pažins šitą Dievą-žmogų, tuo labiau jį mylės ir seks paskui jį.

3. Religinų vadovų priešiškus

^{149:3.1 (1672.4)} Nežiūrint to, kad Jėzų ir jo mokymus palankiai sutiko paprasti žmonės, bet Jaruzalės religiniai vadovai ėmė vis daugiau nerimauti ir jausti priešiškus. Fariziejai buvo suformavę sistemę ir dogmatiską teologiją. Jėzus buvo toks mokytojas, kuris mokė taip, kaip to reikalavo aplinkybės; jis nebuvo sisteminis mokytojas. Jėzus mokė remdamasis ne tiek įstatymu, kiek gyvenimu, parabolų dėka. (Ir kada jis pavartodavo parabolę tam, kad pailustruotų savąją žinią, tai tuo tikslu jis būdavo sumanęs panaudoti tikrai *vieną* pasakojimo aspektą. Gali kilti daug klaidingų idėjų, susijusių su Jėzaus mokymais, mėginant jo parabolės paversti alegorijomis.)

^{149:3.2 (1672.5)} Religiniai lyderiai Jaruzalėje beveik pasiuto dėl neseniai įvykusio jaunojo Abraomo atsivertimo ir dėl trijų šnipų, kuriuos pakrikštijo Petras, dezertyravimo, ir kurie dabar

buvo išėję drauge su evangelininkais į šitą antrąją kelionę po Galilėją. Žydų lyderius vis labiau ėmė apakinti baimė ir prietariai, tuo tarpu jų širdis vis labiau kietino karalystės evangelijos patrauklių tiesų nuolatinis atstūmimas. Kada žmonės nustoja kreiptis į tą dvasią, kuri gyvena jų viduje, tada mažai ką galima padaryti, kad jų požiūris būtų pakeistas.

^{149:3.3 (1672.6)} Kada Jėzus pirmą kartą susitiko su evangelininkais Betsaidos stovykloje, tada užbaigdamas savo kreipimąsi, jis pasakė: “Jūs turėtumėte prisiminti, jog kūnu ir protu—emociškai—žmonės reaguoja skirtingai. Vienintelis *vienodas* dalykas, kurį turi žmonės, yra viduje gyvenanti dvasia. Nors dieviškosios dvasios kažkuria prasme gali skirtis savo patyrimo prigimtimi ir laipsniu, bet jos vienodai reaguoja į visus dvasinius prašymus. Tikrai per šitą dvasią, ir jos prašant, žmonija kada nors galės pasiekti vienybę ir brolystę.” Bet didelė dalis žydų vadovų prieš evangelijos dvasinį kreipimąsi savo širdžių duris užtrenkė. Nuo šios dienos jie nebenustojo planavę ir rezgę Mokytojo sunaikinimo sąmokslą. Jie buvo įsitikinę, kad Jėzų reikia suimti, nuteisti, ir įvykdyti mirties bausmę kaip religiniam eretikui, kaip žydų šventojo įstatymo pagrindinių mokymų pažeidėjui.

4. Pamokslavimo kelionės vystymasis

^{149:4.1 (1673.1)} Jėzus per šitą pamokslavimo kelionę viešojo darbo dirbo mažai, bet tikintiesiems jis surengė daug vakarinių pamokų didžiojoje dalyje miestų ir miestelių, kur jam teko viešėti su Jokūbu ir Jonu. Vieno iš šitų vakarinių pasikalbėjimų metu vienas iš jaunesniųjų evangelininkų pateikė Jėzui klausimą apie pyktį, ir atsakydamas, Mokytojas tarp kitų dalykų pasakė:

149:4.2 (1673.2) “Pyktis yra materialus pasireiškimas, kuris, apskritai, išreiškia tą dydį, koku dvasinė prigimtis nesugeba valdyti sujungtos intelektualios ir fizinės prigimties. Pyktis rodo, kad jums stinga tolerantiškos broliškos meilės, taip pat, kad jums trūksta savigarbos ir savikontrolės. Pyktis ardo sveikatą, gadina protą, ir trukdo žmogaus sielos dvasiniam mokytojui. Argi jūs neskaitėte Raštuose, jog ‘įtūžis kvailą žmogų pražudo,’ ir jog žmogus ‘pykčiu suplėšo save’? Kad ‘tas, kuris neskuba įtūžti, tas yra didžiai supratingas,’ tuo tarpu ‘tas, kuris greitai supyksta, tas išaukština kvailystę’? Jūs visi žinote, jog ‘švelnus atsakymas įtūžį nusuka,’ ir kaip ‘grubūs žodžiai sukelia pyktį.’ ‘Išmintingumas pyktį sulaiko,’ tuo tarpu ‘tas, kuris nesusivaldo pats, yra lygiai toks pat, kaip ir neginamas miestas be sienų.’ ‘Įniršis yra žiaurus, o pyktys yra įžeidžiantis.’ ‘Pikti žmonės sukelia konfliktą, tuo tarpu įtūžusieji padaugina savo nuodėmes.’ ‘Neskubėkite dvasioje, nes pyktis glūdi kvailių krūtinėje.’” Prieš pabaigdamas kalbėti, Jėzus toliau sakė: “Tegu jūsų širdyse meilė viešpatauja tiek, kad jūsų dvasiniam vadovui kiltų nedaug problemų išlaisvinant jus iš polinkio duoti valią gyvulinio pykčio protrūkiams, kurie nesiderina su dieviškosios sūnystės statusu.”

149:4.3 (1673.3) Šita pačia proga Mokytojas šiai grupei kalbėjo apie pageidavimą turėti gerai subalansuotą charakterį. Jis sutiko su tuo, jog didžioji dauguma žmonių turi atsiduoti tam, kad įsisavintų kokią nors profesiją, tačiau jis smerkė bet kokią tendenciją į per didelę specializaciją, į tai, kad žmonės būtų siauro mąstymo ir riboti gyvenimo veikloje. Jis atkreipė dėmesį į tą faktą, jog bet kokia dorybė, jeigu ji pasiekia kraštutinumą, gali virsti yda. Jėzus visada skelbė savikontrolę ir mokė nuoseklumo—proporcingo gyvenimo problemų suderinimo.

Jis nurodė, jog per didelė užuojauta ir gailėjimas gali degeneruoti į rimtą emocinį nestabilumą; jog entuziazmas gali peraugti į fanatizmą. Jis aptarė tai, kaip vieno iš buvusių jo bičiulių vaizduotė jį nuvedė į įsivaizduojamus ir nepraktiškus užsiėmimus. Tuo pačiu metu jis perspėjo juos, jog dėl per daug konservatyvaus vidutiniškumo kyla nuobodybės pavojus.

149:4.4 (1673.4) Ir tada Jėzus aptarė drąsos ir įtikėjimo pavojus, kaip kartais nemąstančias sielas jie nuveda į nutrūktgalviškumą ir perdėtą pasitikėjimą savimi. Jis taip pat parodė, kaip išmintingumas ir įžvalgumas, kada nueina per toli, veda į bailumą ir nesėkmę. Jis liepė savo klausytojams siekti savitumo, tuo pačiu metu stengiantis išvengti bet kokio polinkio į ekscentriškumą. Jis ragino rodyti užuojautą be sentimentalumo, pamaldumą be apsimestinio religingumo. Jis mokė gilios pagarbos, kuri būtų laisva nuo baimės ir prietarų.

149:4.5 (1674.1) Jo bičiulius paveikė būtent ne tiek tai, ko Jėzus mokė apie subalansuotą charakterį, kiek tas faktas, kad jo paties gyvenimas buvo tokia iškalbinga jo mokymų iliustracija. Jis gyveno streso ir audros aplinkoje, bet niekada nesusvyravo. Jo priešai nuolat jam spendė spąstus, bet į juos niekada jo nepagavo. Išmintingi ir mokyti stengėsi dėl to, kad jis padarytų klaidą, bet jis nesuklupo. Jie stengėsi įtraukti jį į ginčus, bet jo atsakymai visada būdavo apšviečiantys, orūs, ir galutiniai. Kada jį bekalbantį nutraukdavo, pateikiant jam daugybę klausimų, tada jo atsakymai visada būdavo reikšmingi ir įtikinami. Iš tikrųjų jis niekada nesinaudojo negarbinga taktika atremdamas nuolatinį spaudimą, kurią demonstravo jo priešai, kurie užsipuldami jį nedvejodami naudojos bet koku apgaulingu, nesąžiningu, ir neteisingu metodu.

^{149:4.6 (1674.2)} Nors tai yra teisinga, jog daug vyrų ir moterų turi nuolat atsiduoti tam, kad siektų kokios nors konkrečios profesijos tam, kad pragyventų, bet nežiūrint šito iš viso yra pageidautina, jog žmogiškosioms būtybėms reikėtų turėti platų spektrą kultūrinių žinių apie gyvenimą, kaip jis yra gyvenamas žemėje. Tikrai išsilavinę asmenys nesitenkina tuo, kad liktų tokie, kurie nieko nežino, kaip gyvena ir dirba jų bičiuliai.

5. Pamoka apie pasitenkinimą

^{149:5.1 (1674.3)} Kada Jėzus lankėsi evangelininkų grupėje, dirbančioje vadovaujant Simonui Uoliajam, tada vakarinio pasitarimo metu Simonas paklausė Mokytojo: “Kodėl kai kurie žmonės yra daug laimingesni ir labiau patenkinti negu kiti? Ar pasitenkinimas yra religinio patyrimo dalykas?” Tarp kitų dalykų, Jėzus, atsakydamas į Simono klausimą, paaiškino:

^{149:5.2 (1674.4)} “Simonai, kai kurie žmonės yra laimingesni už kitus iš prigimties. Daug, labai daug priklauso nuo žmogaus noro būti vedamam ir reguliuojamam Tėvo dvasios, kuri gyvena jo viduje. Argi tu neskaitei Raštuose išminčiaus žodžių, ‘Žmogaus dvasia yra Viešpaties žvakė, tirianti visas vidines kerteles’? O taip pat, kad tokie mirtingieji, kuriems vadovauja dvasia, sako: ‘Man teko gera dalis; taip, aš gavau gerą palikimą.’ ‘Tas nedaug, ką turi teisingas žmogus, yra geriau negu daugelio nusidėjėlių turtai,’ nes “geras žmogus tikrai bus patenkintas tuo, ką turi savo viduje.’ ‘Linksmas širdis veido išraišką paverčia malonia ir tai yra nuolatinė šventė. Geriau turėti nedaug ir garbinti Viešpatį, negu turėti didžiulį turtą ir dėl to nerimauti. Geriau su meile valgyti pietus iš žolių, negu valgyti riebus jautį ir su neapykanta. Geriau su tiesa turėti nedaug negu gauti didžiules pajamas nesąžiningai.’

‘Džiaugsminga širdis tikrai gydo kaip vaistai.’ ‘Geriau nedaug su ramybe negu per didelę gausa su dvasios skausmu ir suirzimu.’

149:5.3 (1674.5) “Didelė dalis žmogaus skausmo kyla dėl to, kad žlunga jo ambicijos ir yra įžeidžiamas jo išdidumas. Nors žmonės patys sau yra skolingi tokią pareigą, kad savo gyvenimą žemėje padarytų kuo geresnį, ir jeigu šitokiu būdu jie dėjo pastangas, tai jie turėtų su džiaugsmu susitaikyti su savąja dalia ir pademonstruoti išradingumą tam, jog kuo geriau pasinaudotų tuo, ką yra gavę į savo rankas. Tikrai per daug žmogaus problemų kyla iš baimės, esančios jo paties širdyje. ‘Nedorieji bėga, kada jų nesiveja nė vienas žmogus.’ ‘Nedorieji yra panašūs į audringą jūrą, nes ji negali nurimti, bet jos vandenys į paviršių išmeta dumblą ir purvą; nedoriems, sako Dievas, ramybės nėra.’

149:5.4 (1674.6) “Neieškok, tuomet, netikros ramybės ir laikino džiaugsmo, bet vietoje šito ieškok įtikėjimo užtikrinimo ir dieviškosios sūnystės tvirtumo, ir tai atneša ramybę, pasitenkinimą, ir aukščiausią džiaugsmą dvasioje.”

149:5.5 (1675.1) Jėzus vargu ar laikė šitą pasaulį “ašarų pakalne.” Jis vietoje šito jį laikė amžinųjų ir nemirtingųjų kilimo į Rojų dvasių gimimo sfera, “sielų tvėrimo pakalne.”

6. “Viešpaties baimė”

149:6.1 (1675.2) Būtent Gamale, vakarinio susirinkimo metu, Pilypas tarė Jėzui: “Mokytojai, kodėl yra taip, kad Raštai mus moko ‘Viešpaties bijoti,’ tuo tarpu tu nori, kad mes žvelgtume į Tėvą

danguje be baimės? Kaip mums suderinti šituos mokymus?” Ir Jėzus atsakė Pilypui, tardamas:

149:6.2 (1675.3) “Mano vaikai, manęs nestebina, kad jūs pateikiate tokius klausimus. Iš pradžių žmogus galėjo išmokti gilios pagarbos būtent tiktai patirdamas baimę, bet aš atėjau apreikšti Tėvo meilę, taip, kad garbinti Amžinąjį jus trauktų sūnaus kupino meilės suvokimo ir Tėvo giluminės ir tobulos meilės atoveikio traukos dėka. Aš tikrai norėčiau jus išvaduoti iš tokios vergystės, kada jūs varote save per vergišką baimę į pasibjaurėtiną tarnavimą pavydžiam ir įniršusiam Karaliui-Dieviui. Aš iš tiesų norėčiau jus mokyti apie Dievo ir žmogaus Tėvo-sūnaus ryšį taip, kad jūs būtumėte džiugiai vedami į tai, jog kilniai ir dieviškai laisva valia garbintumėte mylintį, teisingą, ir gailestingą Tėvą-Dievą.

149:6.3 (1675.4) “Ši ‘Viešpaties baimė’ turėjo skirtingas prasmes per vienas po kito ėjusius amžius, atsiradusi iš baimės, ji per kentėjimą ir siaubą pasiekė pagarbą iš baimės ir gilų gerbimą. Ir dabar nuo gilaus gerbimo aš iš tiesų jus vesiu aukštyn, per suvokimą, supratimą, ir dėkingumą, į *meilę*. Kada žmogus pripažįsta tiktai Dievo darbus, tada Aukščiausiam jis ima jausti baimę; tačiau kada jis pradeda suprasti ir patirti gyvojo Dievo asmenybę ir charakterį, tada jis ima vis labiau mylėti tokį gerą ir tobulą, visuotinį ir amžinąjį Tėvą. Ir būtent kaip tik šitas žmogaus ryšio su Dievu pakeitimas ir sudaro Žmogaus Sūnaus misiją žemėje.

149:6.4 (1675.5) “Protingi vaikai savo tėvo nebijo dėl to, kad iš jo rankų gali gauti gerų dovanų; bet jau gavę gausybę gerų dalykų, padovanotų, padiktavus tėvo meilei savo sūnums ir dukroms, šitie labai mylimi vaikai savąjį tėvą dėl nepaprastai dosnaus

geradariškumo ima mylėti su atsakomuoju pripažinimu ir dėkingumu. Dievo gerumas veda į atgailavimą; Dievo geradariškumas veda į tarnavimą; Dievo gailestingumas veda į išgelbėjimą; tuo tarpu Dievo meilė veda į išmintingą ir nuoširdų garbinimą.

149:6.5 (1675.6) “Jūsų protėviai Dievo bijojo, nes jis buvo galingas ir paslaptingas. Jūs tikrai jį nepaprastai mylėsite, nes jis yra nuostabus meile, dosnus gailestingumu, ir šlovingas tiesa. Dievo galia žmogaus širdyje sukelia baimę, bet jo asmenybės kilnumas ir teisingumas pagimdo gilią pagarbą, meilę, ir savanorišką garbinimą. Pareigingas ir mylintis sūnus nejaučia baimės ar siaubo net ir galingam ir kilniam tėvui. Aš atėjau į šitą pasaulį, kad baimę pakeisčiau meile, kad sielvartą pakeisčiau džiaugsmu, kad siaubą pakeisčiau pasitikėjimu, kad vergiškus suvaržymus ir beprasmius ritualus pakeisčiau tarnyste ir dėkingu garbinimu. Bet tiems, kurie sėdi tamsoje, tai tebėra tiesa, jog ‘baimė Viešpačiui yra išminties pradžia.’ Tačiau, kada šviesos yra daugiau, tada Dievo sūnūs yra vedami į tai, jog Begalinįjį šlovintų dėl to, kas jis *yra*, vietoje to, kad jo bijotų dėl to, ką jis *daro*.

149:6.6 (1675.7) “Kada vaikai yra maži ir nemąstantys, tada juos būtinai reikia įspėti, kad savo tėvus gerbtų; tačiau kada jie auga ir kažkuria prasme ima labiau suvokti tėvų tarnavimo ir apsaugos naudą, tada jie yra vedami per supratingą pagarbą ir augančią meilę į tokio lygio patyrimą, kur jie iš tikrųjų savo tėvus myli daugiau už tai, kas jie yra, o ne už tai, ką jie yra padarę. Tėvas savo vaiką myli iš prigimties, bet vaikas savo meilę tėvui turi išvystyti pradedant baime, ką jo tėvas gali

padaryti, toliau per baimingą pagarbą, siaubą, priklausomybę, ir gilią pagarbą, į dėkingą ir švelnios meilės jausmą.

149:6.7 (1676.1) “Jūs buvote mokomi, jog turėtumėte ‘Dievo bijoti ir laikytis jo įsakymų, nes tai yra žmogaus visuotinė pareiga.’ Bet aš atėjau duoti jums naują ir aukštesnį įsakymą. Aš mokiau jus ‘mylėti Dievą ir išmokti vykdyti jo valią, nes tai yra išlaisvintų Dievo sūnų aukščiausioji privilegija.’ Jūsų tėvai buvo mokomi ‘bijoti Dievo—Visagalio Karaliaus.’ Aš jus mokau, ‘Mylėkite Dievą—visagailestingąjį Tėvą.’

149:6.8 (1676.2) “Dangaus karalystėje, kurią skelbti aš atėjau, nėra aukšto ir galingo karaliaus; šitoji karalystė yra dieviškoji šeima. Visuotinai pripažįstamas ir neribotai garbinamas šitos toli nusidriekiančios išmintingų būtybių brolystės centras ir vadovas yra mano Tėvas ir jūsų Tėvas. Aš esu jo Sūnus, ir jūs taip pat esate jo sūnūs. Dėl to amžinai yra tiesa, kad jūs ir aš pagal dangiškąjį statusą esame broliai, ir tuo labiau yra taip, kadangi mes tapome broliais žemiškojo gyvenimo materialaus kūno pavidalu. Dėl to, nustokite bijoti Dievo kaip karaliaus ar tarnauti jam kaip šeimininkui; mokykitės jam reikšti gilią pagarbą kaip Kūrėjui; gerbkite jį kaip savo dvasinės jaunystės Tėvą; mylėkite jį kaip gailestingą gynėją; ir galiausiai garbinkite jį kaip savo brandesnio dvasinio suvokimo ir dėkingumo mylintį ir visaišmintį Tėvą.

149:6.9 (1676.3) “Iš jūsų klaidingų sampratų apie Tėvą danguje gimsta melagingos idėjos apie nuolankumą ir atsiranda didelė dalis jūsų apgavysčių. Žmogus savo prigimtimi ir kilme gali būti žemės kirminas, tačiau, kada jo viduje apsigyvena manojo Tėvo dvasia, tada tas žmogus savo likimu tampa dieviškas. Manojų Tėvo padovanota dvasia tikrai sugrįš į savosios kilmės

dieviškąjį šaltinį ir visatos lygį, o mirtingojo žmogaus žmogiškoji siela, kuri bus tapusi šitos viduje gyvenančios dvasios iš naujo gimusiu vaiku, tikrai pakils su šia dieviškąja dvasia į pačią amžinojo Tėvo akivaizdą.

149:6.10 (1676.4) “Nuolankumas, iš tikrųjų, tampa mirtinguoju žmogumi, kuris visas šitas dovanas gauna iš Tėvo danguje, nors visiems tokiems įtikėjimo kandidatams į dangiškosios karalystės amžinąjį kilimą yra suteikiamas dangiškasis orumas. Pretenzingo ir apsimestinio nuolankumo beprasmiškai ir sukeliantys degradavimą įpročiai yra nesuderinami su dėkingumu jūsų išgelbėjimo šaltiniui ir su jūsų iš dvasios gimusios sielos likimo suvokimu. Nuolankumas prieš Dievą visiškai dera jūsų širdies gelmėse; nuolankumas prieš žmones yra rekomenduotinas; bet sąmoningo ir siekiančio atkreipti dėmesį nuolankumo apgavystė yra vaikiška ir neverta apsišvietusių karalystės sūnų.

149:6.11 (1676.5) “Jūs gerai elgiatės, kad esate nuolankūs prieš Dievą ir save kontroliuojate prieš žmones, bet tegu jūsų nuolankumas būna dvasinės kilmės, o ne savo paties sąmoningai suvokiamo savojo teismo viršenybės jausmo saviapgaulės demonstravimas. Pranašas kalbėjo apgalvotai, kada sakė, ‘Eik nuolankiai su Dievu,’ nes, nors Tėvas danguje ir yra Begalinysis ir Amžinasis, bet jis taip pat gyvena ir viduje ‘to, kuris turi atgailaujantį protą ir nuolankią dvasią.’ Mano Tėvas niekina pasididžiavimą, neapkenčia apgaulės, ir bjaurisi piktybiniu blogiu. Ir būtent dėl to, kad pabrėžčiau nuoširdumo ir tobulo pasitikėjimo dangiškojo Tėvo meilės kupina parama ir ištikimu vadovavimu vertę, aš taip dažnai kalbėdavau apie mažą vaiką, kaip parodantį proto požiūrį ir dvasios reagavimą,

kurie yra tokie esminiai mirtingojo žmogaus įžengimui į dangiškiosios karalystės dvasines realybes.

149:6.12 (1677.1) “Pranašas Jeremijas gerai apibūdino daugelį mirtingųjų, kada sakė: ‘Žodžiais jūs esate arti Dievo, bet širdimi esate nuo jo toli.’ Ir argi jūs taip pat neskaitėte pranašo to siaubingo perspėjimo, kuris sakė: ‘Šventikai moko apie jį nusamdyti, o pranašai pranašauja apie jį už pinigus. Tuo pačiu metu jie išpažįsta pamaldumą ir skelbia, jog Viešpats yra su jais.’ Argi jūs nebuvote tinkamai perspėti, kad yra tokių, kurie ‘savo artimiesiems kalba apie ramybę, o savo širdyje puoselėja piktadarybę,’ tokių, kurie ‘pataikauja žodžiais, norėdami įsiteikti, nors jų širdis yra atsidavusi dviveidiškumui’? Iš patiklaus žmogaus visų kančių, nė viena nėra tokia siaubinga, kaip ‘būti sužeistam patikimo draugo namuose.’”

7. Sugrįžimas į Betsaidą

149:7.1 (1677.2) Andriejus, pasitaręs su Simonu Petru ir gavęs Jėzaus pritarimą, paliepė Dovydui Betanėje pasiųsti pasiuntinius į tas įvairias pamokslavimo grupes su nurodymu užbaigti keliavimą ir sugrįžti į Betsaidą ketvirtadienį, gruodžio 30-ąją. Tą lietingą dieną iki vakarienės visa apaštališkoji grupė ir mokantys evangelininkai buvo parvykę į Zabediejaus namus.

149:7.2 (1677.3) Grupė liko drauge per Sabato dieną, buvo apgyvendinta Betsaidos ir netoli esančio Kapernaumo namuose, po šito visiems buvo suteiktas dviejų savaitių poilsis nuvykti namo pas savo šeimas, aplankyti savo draugus, ar pažvejoti. Tos dvi ar trys dienos, kada jie buvo kartu Betsaidoje, buvo, iš tiesų, jaudinančios ir įkvepiančios; net ir

senesniųjų mokytojų įtikėjimą padidino jaunieji pamokslininkai, kada jie pasakojo apie savuosius patyrimus.

^{149:7.3 (1677.4)} Iš 117 evangelininkų, kurie dalyvavo šitoje antrojoje pamokslavimo kelionėje po Galilėją, tikrai maždaug septyniasdešimt penki išlaikė realaus patyrimo išmėginimą, ir netrukus turėjo būti paskirti į tarnystę pasibaigus šiam dviejų savaitių poilsui. Jėzus su Andriejumi, Jokūbu, ir Jonu pasiliko Zabediejaus namuose ir daug laiko praleido aptarinėdami karalystės gerovę ir išplėtimą.

150 Dokumentas. Trečioji pamokslavimo kelionė

^{150:0.1 (1678.1)} SEKMADIENIO vakarą, sausio 16-ąją, 29 m. po Kr. gim., Abneris, su Jono apaštalais, pasiekė Betsaidą, ir kitą dieną ėmė tartis drauge su Andriejumi ir Jėzaus apaštalais. Abneris ir jo partneriai savo būstinę įsirengė Hebrone, ir įprato periodiškai atvykti į šituos pasitarimus Betsaidoje.

^{150:0.2 (1678.2)} Tarp daugelio reikalų, svarstytų šitame bendrame pasitarime, buvo sergančiojo patepimas tam tikrais aliejais, ryšium su maldomis dėl išgydymo. Jėzus ir vėl atsisakė dalyvauti jų diskusijose arba pareikšti savo nuomonę apie jų išvadas. Jono apaštalai visada naudodavo patepimo aliejų patarnaudami sergantiesiems ir kenčiantiesiems, ir jie tą stengėsi įtvirtinti kaip vienodą praktiką abiems grupėms, bet Jėzaus apaštalai tokia nuostata save suvaržyti atsisakė.

^{150:0.3 (1678.3)} Antradienį, sausio 18-ąją, Zabediejaus namuose Betsaidoje prie šių dvidešimt keturių prisijungė išbandyti evangelininkai, skaičiumi maždaug septyniasdešimt penki, kad

būtų parengti tam, jog bus pasiųsti į trečiąją pamokslavimo kelionę po Galilėją. Trečioji misija tęsėsi septynias savaites.

^{150:0.4 (1678.4)} Evangelininkai buvo pasiųsti grupėmis po penkis, tuo tarpu Jėzus ir šie dvylika didžiąją laiko dalį keliavo drauge, apaštalai išeidavo po du, kad tikinčiuosius ir pakrikštytų, kai to reikalavo aplinkybės. Per beveik trijų savaičių laikotarpį Abneris ir jo bičiuliai taip pat dirbo ir su evangelininkų grupėmis, jiems patardami ir krikštydami tikinčiuosius. Jie aplankė Magdalą, Tiberiją, Nazaretą, ir visus pagrindinius centrinės ir pietinės Galilėjos miestus ir miestelius, visas tas vietas, kuriose buvo apsilankę anksčiau ir daugelį kitų vietų. Tai buvo jų paskutinioji žinia Galilėjai, išskyrus šiaurines dalis.

1. Moterų evangelininkų korpusas

^{150:1.1 (1678.5)} Iš visų drąsių dalykų, kuriuos Jėzus padarė per savo žemiškąją karjerą, labiausiai stebinantis buvo jo netikėtas pareiškimas sausio 16-sios vakarą: “Rytoj karalystės darbo tarnystei parinksime dešimt moterų.” Dviejų savaičių laikotarpio pradžioje, per kurį apaštalai ir evangelininkai turėjo būti išėję iš Betsaidos, kad pasinaudotų suteiktu poilsiu, Jėzus paprašė Dovydo pakviesti savo tėvus atgal į namus ir pasiųsti pasiuntinius, kviečiančius į Betsaidą dešimt atsidavusių moterų, kurios buvo tarnavusios tvarkant ankstesniąją stovyklavietę ir palapinių ligoninę. Šitos moterys taip pat buvo išklausiusios visą mokymą, kuris buvo suteiktas jauniesiems evangelininkams, bet nei joms pačioms, nei jų mokytojams nekilo ir minties, kad Jėzus išdrįstų paskirti moteris mokyti karalystės evangelijos ir patarnauti sergantiesiems. Šitos dešimt moterų, parinktų ir paskirtų Jėzaus buvo: Suzana, buvusio Nazareto sinagogos chazano duktė; Joana, Erodo

Antipo ekonomo Kuzo žmona; Elžbieta, turtingo žydo iš Tiberijaus ir Sepforio dukra; Morta, Andriejaus ir Petro vyresnioji sesuo; Rachelė, Judo, Mokytojo brolio materialiam kūnei, brolienė; Nasanta, siriečio gydytojo Elmano dukra; Milcha, Apaštalo Tomo pusseserė; Rūta, Motiejaus Levio vyriausioji dukra; Kelta, romėnų centuriono dukra; ir Agamana, našlė iš Damasko. Vėliau prie šitos grupės Jėzus pridėjo dar dvi moteris—Mariją Magdaleną ir Rebeką, Juozapo iš Arimatėjos dukrą.

^{150:1.2 (1679.1)} Šitas moteris Jėzus įgaliojo sukurti savo pačių organizaciją, o Judui nurodė suteikti lėšų jų įrangai ir nešulių gyvuliams. Šitos dešimt savo vadove išsirinko Suzaną, o Joaną pasirinko savo išdininke. Nuo šio momento jos pačios rūpinosi savo išdo papildymu; jos iš tiesų daugiau niekada nebesikreipė į Judą dėl paramos.

^{150:1.3 (1679.2)} Tai buvo labiausiai pritrenkiantis dalykas tuo metu, kada moterys nebuvo net ir įleidžiamos į sinagogos pagrindinę dalį (galėdavo įeiti tik į moterų sekciją), matyti jas pripažįstamas karalystės evangelijos įgaliotomis mokytojomis. Tas nurodymas, kurį Jėzus davė šitai dešimčiai moterų, kada jas pasirinko evangelijos mokymui ir tarnavimui, buvo emancipacijos skelbimas, kuris išlaisvino visas moteris ir visam laikui; niekada daugiau vyras nebeturėjo žvelgti į moterį taip, kaip į dvasiškai menkesnę už save. Tai buvo akivaizdus šokas net ir šiems dvylikai apaštalų. Nežiūrint to, kad jie daug kartų buvo girdėję Mokytoją sakant, jog “dangaus karalystėje nėra nei turtingųjų, nei vargšų, nei laisvų, nei suvaržytų, nei vyriškosios, nei moteriškosios giminės, visi vienodai yra Dievo sūnūs ir dukros,” bet tiesiogine prasme jie buvo priblokšti, kada

jis oficialiai pasiūlė paskirti šitas dešimt moterų religinėmis mokytojomis ir net leisti joms keliauti drauge su jais. Šitas konkretus veiksmas sujungia visą šalį, šito žingsnio pagrindu Jėzaus priešai ėmė kaupti didžiulį kapitalą, bet visur moterys, tikinčios į gerąsias naujienas, atkakliai ir ištikimai rėmė parinktas seseris ir reiškė tvirtą pritarimą šitam uždelstam moters vietos religiniame darbe pripažinimui. Ir šitą moterų išlaisvinimą, kuris joms suteikė deramą pripažinimą, apaštalai ėmė taikyti praktikoje tuoj pat po Mokytojo išvykimo, nors vėlesniosios kartos jas nubloškė atgal į senuosius papročius. Ankstyvosiomis krikščioniškosios bažnyčios dienomis moterys mokytojos ir patarnautojos buvo vadinamos *diakonesėmis*, ir buvo visuotinai pripažįstamos. Bet Paulius, nežiūrint to fakto, kad teoriškai jis su tuo ir sutiko, bet niekada iš tikrųjų šito nepavertė savo paties požiūriu, ir asmeniškai jam buvo sunku šitą įgyvendinti praktikoje.

2. Sustojimas Magdaloje

^{150:2.1 (1679.3)} Apaštališkajai grupei keliaujant iš Betsaidos, moterys keliavo gale. Susirinkimų metu jos visada sėdėdavo viena grupė priekyje ir kalbančiajam iš dešinės. Vis daugiau moterų ėmė tikėti į karalystės evangeliją, ir tai tapo daugelio sunkumų šaltiniu ir be pabaigos sukeliama kėblumais, kada jos norėdavo asmeniškai pasišnekėti su Jėzumi arba vienu iš apaštalų. Dabar viskas pasikeitė. Kada bet kuri iš tikinčiųjų moterų norėdavo pamatyti Mokytoją ar pasitarti su apaštalais, tada jos eidavo pas Suzaną, ir kartu su viena iš dvylikos moterų evangelininkių, jos iš karto eidavo tiesiai pas Mokytoją arba pas vieną iš apaštalų.

Būtent Magdaloje moterys pirmą kartą pademonstravo savo naudingumą ir aiškiai pateisino jų pasirinkimo išmintį. Andriejus savo partneriams buvo įvedęs gana griežtas taisykles, kaip dirbti darbą su moterimis, ypač su abejotinos reputacijos moterimis. Kada grupė atvyko į Magdalą, tada šitos dešimt moterų evangelininkų laisvai galėjo įeiti į blogio prieglaudą ir skelbti gerąsias naujienas betarpiškai visoms jų gyventojoms. O kada lankydavosi pas sergančiuosius, tada šitos moterys galėdavo savo tarnystę labai priartėti prie kenčiančių savo sielos seserų. Dėl šitų dešimties moterų (vėliau žinomų kaip tos dvylika moterų) tarnavimo šitoje vietoje karalystei buvo laimėta Marija Magdalena. Dėl visos sekos nelaimių ir dėl garbingos visuomenės požiūrio į moteris, kurios yra padariusios tokių apsisprendimo klaidų, šitoji moteris buvo atsidūrusi vienoje iš Magdalos nešlovės vietų. Būtent Morta ir Rachelė išaiškino Marijai, jog karalystės durys yra atviros net ir tokioms, kaip ji. Marija patikėjo gerosiomis naujienomis, ir kitą dieną buvo Petro pakrikštyta.

Marija Magdalena tapo pačia veiksmingiausia evangelijos mokytoja šitoje dvylikos moterų evangelininkų grupėje. Į tokią tarnystę, drauge su Rebeka, ji buvo paskirta Jotapatoje, praėjus maždaug keturioms savaitėms po jos atsivertimo. Marija ir Rebeka, kartu su likusiomis šitos grupės narėmis, per visą likusį Jėzaus gyvenimą žemėje, ištikimai ir veiksmingai dirbo toliau, kad šviestų ir keltų savo prislėgtas seseris; ir kada Jėzaus gyvenimo dramoje vystėsi paskutinytis ir tragiškasis epizodas, nežiūrint to, kad visi apaštalai, išskyrus vieną, pabėgo, tada šitos moterys visos buvo savo vietoje, ir nė viena nei atsižadėjo jo, nei išdavė jį.

3. Sabatas Tiberijuje

150:3.1 (1680.3) Jėzaus nurodymu apaštališkosios grupės Sabato pamaldas Andriejus perdavė į moterų rankas. Tai, aišku, reiškė, kad jų nebuvo galima organizuoti naujojoje sinagogoje. Šita proga vadovauti moterys pasirinko Joaną, o susirinkimas įvyko Erodo naujųjų rūmų banketo salėje. Erodas buvo išvykęs gyventi į Julijų Perėjoje. Joana iš Raštų skaitė apie moters darbą Izraelio religiniame gyvenime, paminėdama Miriamą, Deborahą, Esterą, ir kitas.

150:3.2 (1680.4) Vėlai tą vakarą Jėzus suvienytai grupei pasakė įsimintiną kalbą apie “Magiją ir prietarus.” Tomis dienomis ryškios ir tariamai naujos žvaigždės pasirodymas buvo laikomas tokiu ženklu, kuris reiškė, jog žemėje gimė didis žmogus. Kadangi tokia žvaigždė buvo neseniai pastebėta, tai Andriejus paklausė, ar tokie tikėjimai yra tvirtai pagrįsti. Ilgame atsakyme į Andriejaus klausimą Mokytojas pradėjo išsamią diskusiją apie visus žmogiškuosius prietarus. Tas pareiškimas, kurį pateikė Jėzus, šituo metu gali būti apibendrintas šiuolaikine frazeologija šitaip:

150:3.3 (1680.5) 1. Žvaigždžių kursas danguje visiškai neturi jokio ryšio su žmogiškojo gyvenimo įvykiais žemėje. Astronomija yra tinkamas mokslo tikslas, bet astrologija yra prietaringų suklydimų sanakaupa, kuriai nėra vietos karalystės evangelijoje.

150:3.4 (1680.6) 2. Neseniai paskersto gyvulio vidaus organų tyrimas negali nieko atskleisti apie orą, ateities įvykius, ar žmogiškųjų reikalų baigtį.

150:3.5 (1680.7) 3. Mirusiųjų dvasios nebesugrįžta tam, kad bendrautų su savo šeimomis ir su kažkada buvusiais savo gyvais draugais.

150:3.6 (1681.1) 4. Talismanai ir relikvijos yra nepajėgios išgydyti ligą, nukreipti nelaimę, ar paveikti blogio dvasias; tikėjimas, jog visos tokios materialios priemonės veikia dvasinį pasaulį, yra ne kas kita, kaip labai didžiulis prietaras.

150:3.7 (1681.2) 5. Burtų metimas, nors gali ir būti patogus būdas išspręsti daugelį nereikšmingų sunkumų, bet tai nėra toks metodas, kuris būtų sumanytas tam, jog būtų nustatyta dieviškoji valia. Tokios baigmės yra grynai materialaus atsitiktinumo dalykai. Vienintelė bendravimo su dvasiniu pasauliu priemonė yra žmonijai padovanota dvasia, viduje gyvenanti Tėvo dvasia, drauge su Sūnaus išlieta dvasia ir su Begalinės Dvasios visur esančia įtaka.

150:3.8 (1681.3) 6. Pranašavimas, raganavimas, ir burtininkavimas yra neišmanančių protų prietariai, lygiai taip, kaip ir magijos apgaulė. Tikėjimas į magiškus skaičius, pasisekimo ženklus, arba nepasisekimo išankstinius ženklus yra grynai ir nepagrįsti prietariai.

150:3.9 (1681.4) 7. Sapnų aiškinimas didele dalimi yra nemokšiškos ir fantastinės spekuliacijos prietaringa ir neturinti pagrindo sistema. Karalystės evangelija neturi turėti nieko bendro su įvykius pranašaujančiais primityvios religijos žyniais.

150:3.10 (1681.5) 8. Geros arba blogos dvasios negali gyventi materialiuose molio, medžio, ar metalo simboliuose; stabai nėra kas nors daugiau, kaip tik toji medžiaga, iš kurios jie yra padaryti.

^{150:3.11 (1681.6)} 9. Užkalbėtojų, kerėtojų, magų, ir burtininkų ritualai kilo iš egiptiečių, asiriečių, babiloniečių, ir senovės kanaanitų prietarų. Amuletai ir visų rūšių užkalbėjimai tam, kad būtų gauta gerų dvasių apsauga arba kad būtų nuvytos šalin tarios blogos dvasios, yra tuščias dalykas.

^{150:3.12 (1681.7)} 10. Jis demaskavo ir pasmerkė tai, kad jie tiki kerais, kaltės nustatymu, remiantis žiauriais kankinimais, raganavimu, prakeikimu, ženklais, madragora, sumazgytomis virvėmis, ir visomis kitomis nemokšiškomis ir pavergiančiomis prietarų formomis.

4. Apaštalų išsiuntimas po du

^{150:4.1 (1681.8)} Kitą vakarą, surinkęs draugėn dvylika apaštalų, Jono apaštalus, ir naujai paskirtą moterų grupę, Jėzus tarė: “Jūs matote patys, jog derlius yra gausus, bet nedaug yra darbininkų. Dėl to, visi mes melskime to derliaus Viešpatį, kad į savuosius laukus jis pasiųstų dar daugiau darbininkų. Nors aš pasiliksiu tam, kad guosčiau ir mokyčiau jaunesnius mokytojus, bet tikrai labiau patyrusius aš išsiųsiu po du, kad jie galėtų greitai pereiti per visą Galilėją skelbdami karalystės evangeliją, kol dar yra patogų ir ramu.” Tuomet jis apaštalus suskirstė į poras taip, kaip jis norėjo, kad jie išeitų, ir jos buvo tokios: Andriejus ir Petras, Zabediejaus Jokūbas ir Jonas, Pilypas ir Natanielius, Tomas ir Motiejus, Alfiejaus Jokūbas ir Judas, Simonas Uolusis ir Judas Iskarijotas.

^{150:4.2 (1681.9)} Jėzus paskyrė dieną, kada su šiais dvylika susitiks Nazarete, ir, atsisveikindamas tarė: “Šitos misijos metu neužsukite nė į vieną pagonių miestą, taip pat neikite ir į Samariją, bet vietoje šito eikite pas Izraelio namų pasiklydusias

avis. Pamokslaukite karalystės evangeliją ir skelbkite gelbstinčią tiesą, jog žmogus yra Dievo sūnus. Prisiminkite, jog mokinys vargu ar yra aukščiau už savo mokytoją, o tarnas vargu ar yra didesnis už savo šeimininką. Mokiniui pakanka būti lygiam su savo mokytoju, o tarnui užtenka tapti tokiam, koks yra jo šeimininkas. Jeigu kai kurie žmonės išdrįso pavadinti šią namų mokytoją Belzabubo partneriu, tai kokių dar didesniu laipsniu jie iš tikrųjų šitokiais laikys tuos, kurie yra iš jo šeimos! Bet jums nereikėtų bijoti šitų netikinčių priešų. Aš jums pareiškiu, jog nėra nieko tokio, kas būtų uždengta, tačiau, kas nebus atidengta; nėra nieko tokio, kas būtų paslėpta, tačiau, kas tikrai nebus žinoma. Ko aš jus mokiau tikrai asmeniškai, tą išmintingai skelbkite viešai. Ką aš jums atskleidžiau vidiniame kambaryje, tą deramu metu jūs turėsite skelbti nuo namų stogų. Ir aš jums sakau, mano draugai ir mokiniai, nebijokite tų, kurie gali nužudyti jūsų kūną, tačiau kurie yra nepajėgūs sunaikinti sielos; vietoje šito pasitikėkite Tuo, kuris yra pajėgus palaikyti jūsų kūną ir išgelbėti sielą.

150:4.3 (1682.1) “Argi dviejų žvirblių neparduoda už vieną pensą? Ir vis tik aš pareiškiu, jog Dievo akyse nėra užmirštas nė vienas iš jų. Argi jūs nežinote, kad ant jūsų galvos yra suskaičiuotas kiekvienas plaukas? Todėl, nebijokite; jūs turite didesnę vertę negu daugybė žvirblių. Nesigėdykite manojų mokymo; eikite, skelbdami ramybę ir gerą valią, bet neapsigaukite—jūsų pamokslavimą ramybė lydės nevisada. Aš atėjau tam, kad į žemę atneščiau ramybę, tačiau, kada žmonės manąją dovaną atstumia, tada kyla nesutarimai ir suirutė. Kada karalystės evangeliją priima visi šeimos nariai, tada tikrai tuose namuose įsivyrėja ramybė; tačiau, kada kas nors iš šeimos įžengia į šitą karalystę, o kiti jos nariai evangeliją atstumia, tada toks

nesutarimas gali sukelti tikrai skausmą ir liūdesį. Atkakliai dirbkite, jog išgelbėtumėte visą šeimą, kad žmogaus priešais netaptų jo paties šeimos nariai. Tačiau, kada jūs esate padarę viską, ką galėjote kiekvienos šeimos visiems nariams, tada, aš pareiškiu jums, kad tas, kuris myli tėvą ar motiną labiau negu šitą evangeliją, tas šios karalystės nėra vertas.”

^{150:4.4 (1682.2)} Kada šie dvylika išklausė šituos žodžius, tada pasiruošę išvykti. Ir draugėn jie vėl suėjo tik tuo metu, kai susirinko Nazarete tam, kad susitiktų su Jėzumi ir likusiais mokiniais kaip Mokytojas buvo nurodęs.

5. Ką man reikia daryti, kad būčiau išgelbėtas?

^{150:5.1 (1682.3)} Vieną vakarą Šuneme, po to, kai Jono apaštalai buvo sugrįžę į Hebroną, ir po to, kai Jėzaus apaštalai buvo išsiųsti po du, kada Mokytojas mokė dvylikos jaunesniųjų evangelininkų grupę, kuri dirbo vadovaujama Jokūbo, drauge su šiomis dvylika moterų, Rachelė pateikė Jėzui šitokį klausimą: “Mokytojau, ką mums iš tikrųjų atsakyti, kai moterys mūsų klausia, Ką man reikia daryti, kad būčiau išgelbėta?” Kada Jėzus išklausė šitą klausimą, tada jis atsakė:

^{150:5.2 (1682.4)} “Kada vyrai ir moterys klausia, ką mums reikia daryti tam, jog būtume išgelbėti, tada jūs turite atsakyti, Tikėkite šita karalystės evangelija; priimkite dieviškąjį atleidimą. Įtikėjimu suvokite viduje gyvenančią Dievo dvasią, kurios priėmimas paverčia jus Dievo sūnumi. Argi jūs neskaitėte Raštuose, kur pasakyta, ‘Viešpatyje aš iš tikrųjų turiu teisumą ir stiprybę.’ Taip pat, kur Tėvas sako, ‘Manasis teisumas yra šalia; manasis išgelbėjimas yra paskleistas, o mano rankos tikrai apglėbs mano tautą.’ ‘Manoji siela džiaugsis mano Dievo meilėje, nes

jis mane aprengė išgelbėjimo rūbais ir apgaubė savo teisumo drabužiu.’ Argi jūs taip pat neskaitėte apie Tėvą, kad jo vardas ‘bus sakoma yra mūsų teisumo Viešpats.’ ‘Nurenkite purvinus savojo aš teisumo skudurus ir aprenkite mano sūnų dieviškojo teisumo ir amžinojo išgelbėjimo drabužiu.’ Tai yra visiems laikams tiesa, ‘teisingieji tikrai gyvens įtikėjimo dėka.’ Įėjimas į Tėvo karalystę yra visiškai laisvas, bet žengimas į priekį—augimas gailestingumu—yra esminis tam, kad joje būtų gyvenama.

150:5.3 (1682.5) “Išgelbėjimas yra Tėvo dovana ir yra apreiškiamas jo Sūnų. Jį priėmę įtikėjimu jūs tampate toks, kuris turi dieviškąją prigimtį, Dievo sūnumi arba dukra. Įtikėjimu jūs esate išteisinami; įtikėjimu jūs esate išgelbėti; ir tuo pačiu įtikėjimu jūs iš tiesų amžinai esate vystomi augančio ir dieviškojo tobulumo keliu. Įtikėjimas Abraomą iš tikrųjų išteisino, o Melkizedeko mokymai leido jam suvokti išgelbėjimą. Per visus buvusias amžius šitas pats įtikėjimas išgelbėdavo žmonių sūnus, bet dabar tikrai atėjo Sūnus nuo Tėvo tam, kad išgelbėjimą padarytų realesnį ir priimtinesnį.”

150:5.4 (1683.1) Kada Jėzus pabaigė šnekėti, tada tie, kurie girdėjo šituos paguodžiančius žodžius, labai apsidžiaugė, ir jie visi per kitas dienas karalystės evangeliją toliau skelbė su nauja galia ir atstatyta energija ir entuziazmu. O moterys dar daugiau džiūgavo, žinodamos, kad jos yra įtrauktos į šiuos karalystės sukūrimo žemėje planus.

150:5.5 (1683.2) Apibendrindamas savo paskutinįjį pareiškimą, Jėzus pasakė: “Išgelbėjimo jūs negalite nusipirkti; teisumo jūs negalite užsidirbti. Išgelbėjimas yra Dievo dovana, o teismus yra dvasios pagimdyto sūnystės gyvenimo karalystėje

natūralus vaisius. Jūs nebūsite išgelbėti dėl to, jog gyvenate teisų gyvenimą; greičiau yra būtent taip, kad teisų gyvenimą jūs gyvenate, nes jau esate išgelbėti, esate suvokę sūnystę kaip Dievo dovaną, o tarnystę karalystėje esate suvokę kaip gyvenimo žemėje aukščiausią pasitenkinimą. Kada žmonės tikės šita evangelija, kuri yra Dievo gėrio apreiškimas, tada jie savo noru ims atgailauti dėl visų žinomų nuodėmių. Sūnystės įgyvendinimas yra nesuderinamas su noru nusidėti. Karalystės tikintieji yra išalkę teismo ir ištroškę dieviškojo tobulumo.”

6. Pamokos vakarais

^{150:6.1 (1683.3)} Vakarinių diskusijų metu Jėzus kalbėjo įvairiomis temomis. Per šitos kelionės likusiąją dalį—prieš jiems visiems susijungiant Nazarete—jis aptarė “Dievo meilę,” “Sapnus ir vizijas,” “Kenkimą,” “Nuolankumą ir nusižeminimą,” “Drąsą ir ištikimybę,” “Muziką ir garbinimą,” “Tarnavimą ir paklusnumą,” “Pasididžiavimą ir perdėtą pasitikėjimą savimi,” “Atleidimą, sąsajoje su atgaila,” “Ramybę ir tobulumą,” “Kalbėjimą blogai ir pavydą,” “Blogį, nuodėmę, ir pagundą,” “Abejones ir netikėjimą,” “Išmintį ir garbinimą.” Seniesiems apaštalams išvykus, šitos naujesnės tiek vyrų, tiek moterų grupės laisviau įsitraukė į diskusijas su Mokytoju.

^{150:6.2 (1683.4)} Dvi ar tris dienas praleidęs su viena grupe iš dvylikos evangelininkų, Jėzus išeidavo, kad prisijungtų prie kitos grupės, informaciją apie tai, kur yra ir kur juda visi šitie darbininkai, gaudamas iš Dovydo pasiuntinių. Kadangi šita kelionė joms buvo pirmoji, tai moterys didelę laiko dalį buvo su Jėzumi. Pasiuntinių tarnybos dėka kiekviena grupė buvo visiškai informuota apie kelionės vystymąsi, o žinių gavimas iš

kitų grupių visada buvo padrąsinimo šaltinis šitiems išsibarsčiusiems ir atskirtiems darbininkams.

^{150:6.3 (1683.5)} Prieš jiems išsiskiriant, buvo susitarta, jog dvylika apaštalų, kartu su evangelininkais ir moterų korpusu, susirinktų Nazarete, kad susitiktų su Mokytoju penktadienį, kovo 4-ąją. Dėl to, maždaug šituo metu, iš visų centrinės ir pietinės Galilėjos dalių šitos įvairios apaštalų ir evangelininkų grupės ėmė judėti link Nazareto. Iki popietės vidurio, Andriejus ir Petras, atvykę paskutinieji, pasiekė stovyklavietę, kurią buvo įrengę anksčiau atvykusieji ir kuri buvo išdėstyta aukštumose į šiaurę nuo miesto. Ir Jėzus pirmą kartą nuo savo viešojo tarnavimo pradžios aplankė Nazaretą.

7. Viešnagė Nazarete

^{150:7.1 (1683.6)} Šią penktadienio popietę Jėzus vaikščiojo po Nazaretą visai nepastebėtas ir visiškai neatpažintas. Jis praėjo pro savo vaikystės namą ir dailidės dirbtuves, ir praleido pusę valandos ant kalno, kurį taip mėgo būdamas paauglys. Nuo pat savo krikšto, kurį Jonas suteikė Jordano upėje, Žmogaus Sūnus tikrai nebuvo patyręs tokio antplūdžio žmoniškųjų emocijų, kurios sukilo jo sielos viduje. Leisdamasis nuo kalno jis išgirdo pažįstamus pučiamo trimito garsus, skelbiančius saulėlydį, lygiai taip, kaip tą buvo girdėjęs daug daug kartų, kai buvo berniukas tuo metu, kai augo Nazarete. Prieš sugrįždamas į stovyklą, jis gatve žemyn praėjo pro sinagogą, kur buvo lankęs mokyklą, ir savo protą nugramzdino į daugybę prisiminimų apie savosios vaikystės dienas. Anksčiau šią dieną Jėzus buvo pasiuntęs Tomą susitarti su sinagogos valdytoju dėl jo pamokslo per Sabato rytines pamaldas.

^{150:7.2 (1684.1)} Nazareto žmonės niekada neturėjo geros reputacijos pamaldumo ir teisingo gyvenimo požiūriu. Metams einant, šią gyvenvietę vis daugiau užkrėtė netoli gyvenusių seforiečių žemos moralės normos. Per visą Jėzaus jaunuolio ir jauno vyro gyvenimo laikotarpį jo atžvilgiu Nazarete buvo nesutarimų; buvo smarkiai įsižeista, kada jis persikraustė į Kapernaumą. Nors Nazareto gyventojai ir buvo daug girdėję apie savo buvusio dailidės darbus, bet jie buvo įsižeidę dėl to, kad savo gimtosios gyvenvietės jis niekada nebuvo įtraukęs nė į vieną iš savo ankstesniųjų pamokslavimo kelionių. Jie iš tikrųjų buvo girdėję apie Jėzaus garsą, bet didžioji dauguma gyventojų buvo supykę, nes jis nebuvo atlikęs nė vieno iš savo didingų darbų savo vaikystės mieste. Ištiesais mėnesiais Nazareto žmonės daug aptarinėjo Jėzų, bet jų nuomonė, apskritai paėmus, jam buvo nepalanki.

^{150:7.3 (1684.2)} Šitokiu būdu Mokytojas iš tiesų atsidūrė ne malonaus sutikimo sugrįžus į namus atmosferoje, bet aiškiai priešiškoje ir hiperkritiškoje atmosferoje. Tačiau tai buvo dar ne viskas. Jo priešai, žinodami, kad šią Sabato dieną jis turi praleisti Nazarete, ir manydami, kad jis kalbės sinagogoje, buvo nusamdę daug grubių ir stačiokiškų vyrų tam, kad jį įbaugintų ir visais įmanomais būdais pridarytų nemalonumų.

^{150:7.4 (1684.3)} Didžioji dalis Jėzaus senesniųjų draugų, įskaitant ir labai mylintį chazaną mokytoją iš jo jaunystės laikų, buvo mirę arba iš Nazareto išvykę, o jaunesnioji karta dėl jo šlovės buvo linkusi jausti nepasitenkinimą su stipriu pavydu. Jie neprisiminė ankstesnio jo atsidavimo savo tėvo šeimai, ir griežtai jį kritikavo dėl to, kad jis neaplankė savo brolio ir savo ištekęsusių seserų, gyvenančių Nazarete. Jėzaus šeimos

požiūris į jį taip pat turėjo įtakos tam, kad šitą priešišką gyventojų jausmą padidintų. Žydų ortodoksai net išdrįso Jėzų kritikuoti, jog šitą Sabato rytą į sinagogą jis ėjo per greitai.

8. Sabato pamaldos

^{150:8.1 (1684.4)} Šitas Sabatas buvo puiki diena, ir visas Nazaretas, draugai ir priešai, išėjo pasiklausyti šito buvusio savo pačių miesto gyventojų kalbos sinagogoje. Didelė dalis iš apaštališkosios palydos turėjo likti už sinagogos sienų; neužteko vietos visiems, kurie buvo atėję pasiklausyti jo. Kai buvo jaunuolis, Jėzus dažnai kalbėdavo šitoje garbinimo vietoje, o šitą rytą, kada sinagogos valdytojas jam įteikė šventųjų raštų ritinėlį, kad iš jo paskaitytų Raštų pamoką, nė vienas iš tų, kurie dalyvavo, neatrodė, kad prisimintų, jog tai buvo tas pats rankraštis, kurį jis buvo padovanojęs šitai sinagogai.

^{150:8.2 (1684.5)} Šitą dieną pamaldos vyko lygiai taip, kaip ir tada, kada jas, būdamas dar berniukas, lankė Jėzus. Jis užlipo ant kalbančiojo pakyls su sinagogos valdytoju, o pamaldos buvo pradėtos dviejų maldų sukalbėjimu: “Palaimintas yra Viešpats, pasaulio Karalius, kuris suformuoja šviesą ir sukuria tamsą, kuris sutveria ramybę ir sukuria viską; kuris, gailestingai, suteikia šviesą žemei ir tiems, kurie gyvena joje ir gėryje, diena po dienos ir kiekvieną dieną, atnaujina kūrimo darbus. Palaimintas yra Viešpats mūsų Dievas už savo rankų darbų šlovę ir už šviesą suteikiančius šviesulius, kuriuos jis sutvėrė savo pagyrimui. Selah. Palaimintas yra Viešpats mūsų Dievas, kuris suformavo šiuos šviesulius.”

150:8.3 (1685.1) Po minutėlės paūzės jie vėl meldėsi: “Su didžiule meile Viešpats mūsų Dievas iš tiesų mus myli, ir su perdėtu gailestingumu jis mus tikrai užjaučia, mūsų Tėvas ir mūsų Karalius, mūsų tėvų, kurie pasitikėjo juo, labui. Tu juos mokei gyvenimo statutų; būk mums gailestingas ir mokyk mus. Apšviesk mūsų akis įstatymu; priversk mūsų širdis laikytis tavųjų įsakymų; suvienyk mūsų širdis, kad mylėtume tavąjį vardą ir bijotume tavojo vardo, ir mes nepatirsime gėdos, pasaulis be pabaigos. Nes tu esi toks Dievas, kuris parengia išgelbėjimą, ir mus tikrai tu pasirinkai iš visų nacijų ir kalbų, ir su tiesa tu tikrai mus atvedei arti prie savojo didingo vardo—selah—kad mes galėtume su meile garbinti tavąją vienybę. Palaimintas yra Viešpats, kuris su meile pasirinko savąją tautą Izraelį.”

150:8.4 (1685.2) Tuomet bendruomenė sukalbėjo Šemą, žydų tikėjimo pagrindinius autoritetingai suformuluotus teiginius. Šitą ritualą sudarė daugelio pastraipų iš įstatymo kartojimas ir reiškę, jog garbinantieji užsidėjo ant savęs dangaus karalystės jungą, taip pat jungą ir tų įsakymų, kurie yra taikomi tiek dieną, tiek naktį.

150:8.5 (1685.3) Ir tuomet ėjo trečioji malda: “Tikrai tai yra tiesa, kad tu esi Jahvė, mūsų Dievas ir mūsų tėvų Dievas; mūsų Karalius ir mūsų tėvų Karalius; mūsų Išgelbėtojas ir mūsų tėvų Išgelbėtojas; mūsų Kūrėjas ir mūsų išgelbėjimo uola; mūsų pagalba ir mūsų išlaisvintojas. Tavas vardas yra iš amžinybės, ir nėra jokio kito Dievo be tavęs. Tie, kurie buvo išlaisvinti, jųros pakrantėje iš tiesų giedoja naują giesmę tavajam vardui; jie visi drauge iš tiesų garbina ir turi tave, Karaliau, ir sako, Jahvė tikrai valdys, pasaulį be pabaigos. Palaimintas yra Viešpats, kuris išgelbsti Izraelį.”

150:8.6 (1685.4) Tada sinagogos valdytojas užėmė savo vietą prieš arką, arba spintelę, kurioje yra laikomi šventieji raštai, ir ėmė skaityti pagarbinimų, arba palaiminimų, devynioliktąją maldą. Bet šita proga buvo pageidautina sutrumpinti pamaldas tam, kad įžymus svečias galėtų turėti daugiau laiko savajai kalbai; dėl to, buvo paskaityti tiktai pirmasis ir paskutinis palaiminimai. Pirmasis buvo: “Palaimintas yra Viešpats mūsų Dievas, ir mūsų tėvų Dievas, Abraomo Dievas, ir Izaoko Dievas, ir Jokūbo Dievas; didingas, galingas, ir siaubingas Dievas, kuris rodo gailestingumą ir gėrį, kuris sukuria viską, kuris prisimena gailestingus pažadus tėvams ir atveda išgelbėtoją jų vaikų vaikams savo paties vardo labui, su meile. O Karaliau, pagalbininke, išgelbėtojau, ir gynėjau! Būk palaimintas, o Jahve, Abraomo gynėjau.”

150:8.7 (1685.5) Vėliau ėjo paskutinis palaiminimas: “O padovanok savajai Izraelio tautai didžią ramybę per amžius, nes tu esi visos ramybės Karalius ir Viešpats. Ir tavo akimis žiūrint gera yra palaiminti ramybe Izraelį per visus laikus ir per kiekvieną valandą. Palaimintas esi tu, Jahve, kuris ramybe laimini savąją Izraelio tautą.” Tikintieji žiūrėjo ne į valdytoją, kada šis raiškiai skaitė palaiminimus. Po šitų palaiminimų jis pasiūlė laisvos formos maldą, tinkančią šiai progai, ir kada ji buvo užbaigta, tada visa bendruomenė ištare amen.

150:8.8 (1685.6) Tada chazanas priėjo prie arkos ir išėmė ritinėlį, kurį padavė Jėzui, kad šis galėtų paskaityti pamoką iš šio Rašto. Buvo įprasta pakviesti septynis asmenis perskaityti ne mažiau kaip tris eiles iš įstatymo, bet šiuo atveju šitokios praktikos buvo atsisakyta tam, jog svečias galėtų perskaityti savo paties pasirinktą pamoką. Jėzus, paėmęs ritinėlį, atsistojo ir ėmė

skaityti iš Antrojo Įsakymo: “Nes šitas įsakymas, kurį aš jums duodu šią dieną, nėra paslėptas nuo jūsų, taip pat jis nėra ir toli nuo jūsų. Nėra jo ir danguje, kad jums nereikėtų sakyti, kas vietoje mūsų tikrai pakils į dangų ir atneš jį mums žemyn, kad mes jį galėtume išgirsti ir vykdyti? Nėra jis ir už jūros, kad jums nereikėtų sakyti, kas vietoje mūsų perplauks per jūrą, kad mums parneštų šį įsakymą, jog mes galėtume jį išgirsti ir vykdyti? Ne, šis gyvenimo žodis yra labai arti jūsų, net jūsų akivaizdoje ir jūsų širdyje, kad jūs galėtumėte jį sužinoti ir jam paklusti.”

150:8.9 (1686.1) Ir kada jis nustojo skaityti iš įstatymo, tada paėmė Isają ir ėmė skaityti: “Viešpaties dvasia yra manyje, nes jis patepė mane, kad skelbčiau gerąsias naujienas vargšams. Jis pasiuntė mane, kad skelbčiau išlaisvinimą vergams ir praregėjimą akliesiems, kad suteikčiau laisvę tiems, kurie yra skaudinami, ir kad skelbčiau deramus Viešpaties metus.”

150:8.10 (1686.2) Jėzus užvertė knygą, ir grąžinęs ją sinagogos valdytojui, atsisėdo ir pradėjo kalbėtis su žmonėmis. Jis pradėjo, sakydamas: “Šiandien šitie Raštai yra įgyvendinti.” Ir tada Jėzus beveik penkiolika minučių kalbėjo apie “Dievo Sūnus ir Dukras.” Daugelis žmonių buvo patenkinti šita kalba, ir jie gėrėjosi jo nuoširdumu ir išmintimi.

150:8.11 (1686.3) Sinagogoje buvo įprasta, pasibaigus oficialioms pamaldoms, kalbėtojui pasilikti tam, jog tie, kurie gali būti susidomėję, galėtų užduoti jam klausimų. Dėl to, šią Sabato rytą Jėzus nulipo žemyn į minią, kuri spaudėsi į priekį, kad pateiktų klausimų. Šitoje grupėje buvo daug neramių individų, kurių protas buvo linkęs daryti piktadarybes, tuo tarpu šitos minios pakraščiais šmižinėjo tie niekingi vyrai, kurie buvo

nusamdyti tam, kad Jėzui pridarytų nemalonumų. Didelė dalis mokinių ir evangelininkų, kurie buvo likę už sinagogos durų, dabar spraudėsi į vidų ir greitai suvokė, kad bręsta nemalonumai. Jie mėgino Mokytoją išsivesti, bet jis nenorėjo su jais išeiti.

9. Nazaretas atstumia

^{150:9.1 (1686.4)} Sinagogoje Jėzus atsidūrė savo priešų didžiulės minios ir savo pasekėjų saujelės apsuptyje, ir, atsakinėdamas į jų grubius klausimus ir piktas patyčias, jis pusiau juokais pastebėjo: “Taip, aš esu Juozapo sūnus; aš esu tas dailidė, ir manęs nestebina, kad jūs man priminėtė patarlę, “Gydytojai, pasigydyk pats,” ir kad jūs reikalaujate, jog Nazarete aš daryčiau tą, ką jūs girdėjote, jog aš dariau Kapernaume; bet aš kviečiu jus paliudyti tai, jog net ir Raštai skelbia, kad “pranašas nėra be garbės, nebent savo paties šalyje ir savo paties tautoje.”

^{150:9.2 (1686.5)} Bet jie spaudė jį ir kaltinančiai rodydami į jį pirštais, sakė: “Tu manai, jog esi geresnis už Nazareto gyventojus, tu išvykai iš mūsų, bet tavo brolis yra paprastas darbininkas, o tavo seserys vis dar tebegyvena tarp mūsų. Mes pažįstame tavo motiną, Mariją. Kur yra jie šiandien? Mes girdėjome kažin ką apie tave, bet matome, jog tu nedarai jokių stebuklų, kada esi sugrįžęs atgal.” Jėzus jiems atsakė: “Aš myliu šiuos žmones, kurie gyvena šiame mieste, kur aš užaugau, ir aš džiaugčiausi matydamas jus visus įeinančius į dangaus karalystę, bet dėl Dievo darbų ne man spręsti. Tie, kurie yra gavę gyvąjį įtikėjimą, dėl šito patiria gailestingumo transformacijas.”

^{150:9.3 (1686.6)} Jėzus būtų geranoriškai suvaldęs šią minią ir sumaniai nuginklavęs net ir pačius aršiausius savo priešus,

jeigu taktinės klaidos nebūtų padaręs vienas iš jo paties apaštalų, Simonas Uolusis, kuris, padedamas Nahoro, vieno iš jaunesniųjų evangelininkų, iki šio laiko iš minios buvo surinkęs draugėn grupę Jėzaus draugų ir, laikydamasis karingo priešiško požiūrio, paliepė Mokytojo priešams nešdintis lauk. Jėzus apaštalus ilgą laiką buvo mokęs, jog švelnus atsakymas visada įniršį pažaboja, bet jo pasekėjai nebuvo įpratę prie to, kad matytų, jog su jų mylimu auklėtoju, kurį jie taip noriai vadino Mokytoju, būtų elgiamasi taip nedėkingai ir paniekinančiai. To jiems buvo per daug, ir jie ėmė reikšti aistringą ir energingą pasipiktinimą, o visa tai šitame bedieviame ir grubiame susibūrime tikrai sukurstė minios dvasią. Ir taip, vadovaujant parsidavėliams, šitie chuliganai sučiupo Jėzų ir greitai išsitempė iš sinagogos ir nusivedė prie netoli esančio labai stataus kalno krašto, kur jie manė nustumti jį nuo šio skardžio, kad jis užsimuštų nukritęs į apačią. Tačiau kada jie jau rengėsi jį nustumti nuo stačios uolos krašto, Jėzus staiga atsisuko į savo pagrobėjus ir, žvelgdamas į juos, ramiai susidėjo rankas ant krūtinės. Jis neištarė nė žodžio, bet jo draugai buvo daugiau negu priblokšti, kai jis ėmė žingsniuoti į priekį, minia prasiskyrė ir leido jam praeiti netrukdomam.

150:9.4 (1687.1) Jėzus, lydimas savo mokinių, nuėjo į savo stovyklą, kur visa tai buvo papasakota su smulkmenomis. Ir tą vakarą jie pasirengė anksti kitą dieną išvykti į Kapernaumą, kaip Jėzus buvo nurodęs. Šita nerami trečiosios viešojo pamokslavimo kelionės pabaiga visiems Jėzaus pasekėjams turėjo išblaivinančio poveikio. Jie ėmė suvokti kai kurių Mokytojo mokymų prasmę; jie ėmė suprasti tą faktą, jog šitoji karalystė ateis per didelį skausmą ir kartų nusivylimą.

^{150:9.5 (1687.2)} Iš Nazareto jie išėjo šitą sekmadienio rytą, ir keliaudami skirtingais maršrutais, pagaliau visi susirinko Betsaidoje iki ketvirtadienio, kovo 10-sios, pusiaudienio. Jie susirinko draugėn kaip tiesos evangelijos išsivadavusių iš iliuzijos pamokslininkų blaivi ir rimta grupė, o ne kaip entuziastingų ir viską užkariaujančių triumfuojančių kryžiuočių kompanija.

151 Dokumentas. Laukdami ir mokydami pajūryje

^{151:0.1 (1688.1)} IKI KOVO 10-sios visos pamokslavusios ir mokiusios grupės buvo susirinkusios į Betsaidą. Ketvirtadienio vakarą ir penktadienį didelė jų dalis išplaukė žvejoti, tuo tarpu Sabato dieną jie buvo sinagogoje, kad pasiklausytų pagyvenusio žydo iš Damasko kalbos apie tėvo Abraomo šlovę. Jėzus šio Sabato dienos didžiąją dalį praleido vienetvėje kalnuose. Tą šeštadienio vakarą susirinkusioms grupėms Mokytojas daugiau negu vieną valandą kalbėjo apie “Nelaimių prasmę ir nusivylimo dvasinę vertę.” Tai buvo įsimintinas įvykis, ir jo klausytojai niekada neužmiršo jo perteiktos pamokos.

^{151:0.2 (1688.2)} Jėzus vis dar tebejautė skausmą po to, kai jį neseniai buvo atstūmę Nazarete; apaštalai žinojo apie šitą ypatingą liūdėsį, susimaišiusį su jo įprastu linksmu elgesiu. Jokūbas ir Jonas didžiąją laiko dalį buvo su juo, Petras daugiau atliko tą didelę dalį pareigų, kurios buvo susijusios su naujuoju evangelininkų korpusu, su jo geroje ir vadovavimu jam. Šitą laukimo laiką prieš išvykstant į Perėjimo šventę Jeruzalėje, moterys praleido lankydamos šeimas, mokydamos evangelijos,

ir patarnaudamos sergantiesiems Kapernaume ir aplinkiniuose miestuose ir kaimuose.

1. Parabolė apie sėjėją

^{151:1.1 (1688.3)} Maždaug šituo metu mokydamas minias, kurios taip dažnai susirinkdavo aplink jį, Jėzus pirmą kartą pradėjo naudoti parabolį metodą. Kadangi Jėzus su apaštalais ir kitais žmonėmis šnekėjosi ilgai iki išnaktų, tai šitą sekmadienio rytą labai nedaugelis iš tos grupės buvo atsikėlę pusryčių; taigi jis išėjo į pajūrį ir vienas sėdėjo valtyje, Andriejaus ir Petro senoje žvejojimo valtyje, kuri buvo laikoma visada jam parengta, ir mąstė apie kitą žingsnį, kurį reikia žengti plečiant karalystės darbą. Bet neilgai Mokytojas buvo vienas. Labai greitai ėmė atvykti žmonės iš Kapernaumo ir gretimų kaimų, ir iki to ryto dešimtos valandos beveik vienas tūkstantis žmonių susirinko ant kranto netoli Jėzaus laivelio ir keliamu triukšmu prašėsi dėmesio. Petras dabar buvo atsikėlęs ir, prasibrovęs iki valtės, paklausė Jėzaus, “Mokytojau, ar man pasišnekėti su jais?” Bet Jėzus atsakė, “Ne, Petrai, aš jiems papasakosiu vieną istoriją.” Ir tada Jėzus ėmė pasakoti parabolę apie sėjėją, vieną iš pirmųjų tokių parabolį, kurios sudarė ilgą seriją ir kurių jis mokė minias, sekusias paskui jį. Šitoje valtyje buvo paaukštinta sėdynė, ant kurios jis sėdėjo (kadangi buvo paprotys mokant sėdėti) tuo metu, kada kalbėjo miniai, susirinkusiai ant kranto. Po to, kai Petras tarė keletą žodžių, Jėzus pasakė:

^{151:1.2 (1688.4)} “Sėjėjas išėjo sėti, ir taip atsitiko, kad jam sėjant kai kurios sėklos nukrito į šalikelę, kad jas sutryptų po kojomis ir sulestų paukščiai iš dangaus. Kitos sėklos nukrito į akmeningas vietas, kur buvo nedaug žemės, ir tuoj pat jos sudygo, nes ten žemė buvo negili, tačiau kai tik pašvietė saulė, jos išdžiūvo, nes

neturėjo šaknų, kuriomis galėtų apsirūpinti drėgme. Kitos sėklos nukrito tarp erškėčių, ir erškėčiams užaugus jos buvo užspaustos taip, kad nedavė jokių grūdų. Dar kitos sėklos nukrito į gerą dirvą ir, užaugusios, kai kurios davė trisdešimtkartį, kai kurios šešiasdešimtkartį, o kai kurios šimtakartį derlių.” Ir baigęs pasakoti šią parabolę, jis tarė miniai, “Tas, kuris turi ausis, kad išgirstų, teišgirsta.”

^{151:1.3 (1689.1)} Apaštalai ir tie, kurie buvo su jais, kada išgirdo, kaip Jėzus šitokiu būdu moko minią, buvo labai suglumę; ir po didelių diskusijų tarpusavyje, tą vakarą Zabediejaus sode Motiejus tarė Jėzui: “Mokytojai, kokią prasmę turi tie neaiškūs posakiai, kuriuos tu pateikei anai miniai? Kodėl gi tu kalbi parabolėmis tiems, kurie siekia tiesos? Ir Jėzus atsakė:

^{151:1.4 (1689.2)} “Visą šitą laiką aš jus kantriai mokiau. Jums yra duota sužinoti dangaus karalystės paslaptis, bet toms nesuvokiančioms minioms ir tiems, kurie stengiasi mus sunaikinti, nuo šiol, karalystės paslaptys bus iš tiesų pateikiamos parabolėmis. Ir šitą mes darysime taip, kad tie, kurie iš tiesų trokšta įžengti į šią karalystę, galėtų šio mokymo prasmę suvokti ir tokiu būdu surasti išgelbėjimą, tuo tarpu tie, kurie klausosi tik tam, kad paspėtų mums spąstus, bus dar labiau pasimetę dėl to, kad žiūrės nematydami ir klausys negirdėdami. Mano vaikai, argi jūs nesuvokiate dvasios įstatymo, kuris sako, jog tam, kuris turi, tikrai bus duota, kad jis tikrai turėtų su kaupu; bet iš to, kuris neturi, tikrai bus atimta net ir tai, ką tas turi. Todėl nuo šiol aš žmonėms tikrai kalbėsiu parabolėmis tuo tikslu, kad mūsų draugai ir tie, kurie trokšta pažinti tiesą, galėtų surasti tai, ko ieško, tuo tarpu, kad mūsų priešai ir tie, kurie tiesos nemėgsta, galėtų klausytis

nesuprasdami. Didelė dalis šitų žmonių tiesos keliu neis. Pranašas, iš tiesų, apibūdino visas tokias nesupratingas sielas, kada jis sakė: “Nes šitos tautos širdis yra labai smarkiai taukais aptekusi, o jų ausys užgultos, o savo akis jie užmerkė, kad nesuvoktų tiesos ir nesuprastų jos savo širdimi.”

^{151:1.5 (1689.3)} Apaštalai ne iki galo suvokė Mokytojo žodžių reikšmę. Kada Andriejus ir Tomas toliau šnekėjosi su Jėzumi, tada Petras ir kiti apaštalai nuėjo į kitą sodo dalį, kur jie įsitraukė į nuoširdžias ir ilgas diskusijas.

2. Parabolės aiškinimas

^{151:2.1 (1689.4)} Petras ir ta grupė, kuri buvo su juo, priėjo tokios išvados, kad sėjėjo parabolė yra alegorija, kad kiekvienas niuansas turi tam tikrą paslėptą prasmę, ir todėl jie nusprendė nueiti pas Jėzų ir paprašyti, kad jis paaiškintų. Taigi, Petras kreipėsi į Mokytoją, sakydamas: “Mes nepajėgiame įsiskverbti į šitos parabolės prasmę, ir mes trokštame, kad tu mums ją išaiškintum, nes tu sakai, jog mums yra duota sužinoti karalystės paslaptis.” Ir kada Jėzus tai išklausė, tada jis tarė Petriui: “Mano sūnau, aš nieko nenoriu nuslėpti nuo jūsų, bet iš pradžių tarkime, kad man papasakosite tai, apie ką kalbėjotės jūs; kaip šią parabolę aiškinate jūs?”

^{151:2.2 (1689.5)} Po akimirtą trukusios tylos, Petras tarė: “Mokytojau, mes daug šnekėjomės apie šią parabolę, o aš pasirinkau štai tokį aiškinimą: Sėjėjas yra evangelijos skelbėjas; sėklos yra Dievo žodis. Tos sėklos, kurios nukrito į šalikelę, reiškia tuos, kurie evangelijos mokymo nesupranta. Tie paukščiai, kurie pasičiupo ir nusinešė tas sėklas, kurios nukrito ant kietos žemės, reiškia Šėtoną, arba tą nelabąjį, kuris pavagia tai, kas

buvo pasėta šitų neišmanančiųjų širdyse. Tos sėklos, kurios nukrito ant akmeningų vietų, ir kurios taip staigiai sudygo, reiškia tuos paviršutiniškus ir nemąstančius žmones, kurie, kada klausosi gerųjų naujienų, tada šitą žinią sutinka su džiaugsmu; bet kadangi tiesa savo šaknų nėra įleidusi tiek, kad jie suprastų giliau, tai jų atsidavimas trumpai teisilaiko neramumų ir persekiojimų akivaizdoje. Kada užgula vargai, tada šitie tikintieji suklumpa; jie nusigręžia suvilioti. Tos sėklos, kurios nukrito tarp erškėčių, reiškia tuos, kurie klausosi noriai, tačiau kurie leidžia, jog pasaulio rūpesčiai ir turtų apgaulė tiesos žodį nuslopintų, taip, kad jis tampa nebevaisingas. Dabar tos sėklos, kurios nukrito į gerą dirvą ir išaugo tokios, jog kai kurios davė trisdešimtkartį, kai kurios šešiasdešimtkartį, o kai kurios šimtakartį derlių, reiškia tuos, kurie, kada išgirdo tiesą, tada ją priėmė skirtingu jos suvokimo laipsniu—dėl savo skirtingų intelektualių sugebėjimų— ir dėl to pasireiškia tokie skirtingi religinio patyrimo laipsniai.”

151:2,3 (1690.1) Jėzus, išklausęs, kaip parabolę aiškina Petras, paklausė kitų apaštalų, ar jie taip pat gali pasiūlyti savo samprotavimų. Į šitą pakvietimą atsiliepė tik tai Natanielius. Jis tarė: “Mokytojai, nors tame parabolės aiškinime, kurį pateikė Simonas Petras, aš suvokių daug gerų dalykų, bet su juo sutinku ne iki galo. Aš šitą parabolę suprantu taip: Sėklos reiškia karalystės evangeliją, tuo tarpu sėjėjas reiškia karalystės pasiuntinius. Tos sėklos, kurios nukrito į šalikelę ant kietos žemės, reiškia tuos, kurie mažai ką girdėjo apie evangeliją, o taip pat ir tuos, kurie šitai žiniai yra abejingi, ir kurių širdys yra surambėjusios. Dangaus paukščiai, kurie nusinešė sėklas, nukritusias į šalikelę ant kietos žemės, reiškia žmogaus gyvenimo įpročius, blogio pagundas, ir materialaus kūno

aistras. Tos sėklos, kurios nukrito į akmeningą vietą, reiškia tas emocionalias sielas, kurios naująjį mokymą priima greitai ir lygiai taip pat greitai šios tiesos atsisako, kada gyvendamos pagal šią tiesą susiduria su sunkumais ir realybe; joms stinga dvasinio suvokimo. Tos sėklos, kurios nukrito tarp erškėčių, reiškia tuos, kuriuos traukia prie evangelijos tiesų; jie yra linkę sekti jos mokymais, bet jiems kelią užkerta pasididžiavimas savo gyvenimu, pavydas, nepasitenkinimo jausmas, ir žmogiškosios egzistencijos nerimas. Tos sėklos, kurios nukrito į gerą dirvą, išdygo ir davė kai kurios iš jų trisdešimtkartį, kai kurios šešiasdešimtkartį, o kai kurios šimtakartį derlių, reiškia įgimtą ir skirtingą sugebėjimo laipsnį suvokti tiesą ir reaguoti į jos dvasinius mokymus, kaip tą daro vyrai ir moterys su skirtingais dvasinio apšvietimo apdovanojimais.”

151:2.4 (1690.2) Kada Natanielius baigė kalbėti, tada apaštalai ir jų bičiuliai ėmė rimtai diskutuoti ir įsitraukė į atkaklius debatus, kai kurie gynė Petro aiškinimo teisingumą, tuo tarpu beveik toks pat skaičius ginčo dalyvių stengėsi apginti Natanieliaus pateiktą parabolės paaiškinimą. Tuo metu Petras ir Natanielius įėjo į namo vidų, kur jie ėmė energingai ir atkakliai vienas kitą įtikinėti ir stengėsi vienas kito nuomonę pakeisti.

151:2.5 (1690.3) Mokytojas leido, kad šitoks susipainiojimas pasiektų patį intensyviausią išraiškos tašką; tada jis suplojo rankomis ir pakvietė juos prie savęs. Kada jie dar kartą susirinko aplink jį, tada jis tarė, “Prieš tai, kada aš imsiu kalbėti apie šią parabolę, ar kas nors iš jūsų turi ką nors pasakyti?” Po minutėlę trukusios tylos, prašneko Tomas: “Taip, Mokytojau, aš noriu pasakyti keletą žodžių. Aš prisimenu, kad tu mums sakei būti atsargiems dėl šito paties dalyko. Tu mus mokei, jog pateikdami

pavyzdžius savojo pamokslavimo metu, mes turėtume panaudoti tikras istorijas, o ne išgalvotas, ir kad mums reikėtų pasirinkti tokią istoriją, kuri geriausiai tiktų tam, jog pailustruotų tą vieną centrinę ir gyvybiškai svarbią tiesą, kurios mes norime išmokyti žmones, ir kad, šitaip panaudoję pasakojimą, mes nemėgintume dvasiniu požiūriu pritaikyti visų neesminių smulkmenų, pavartotų pasakojant šią istoriją. Aš manau, kad Petras ir Natanielius klysta abu mėgindami paaiškinti šitą parabolę. Aš žaviuosi jų sugebėjimu padaryti šituos dalykus, bet aš lygiai taip pat esu įsitikinęs, jog visi tokie mėginimai stengiantis natūraliai parabolei suteikti dvasines analogijas visais jos aspektais gali tikrai sukelti painiavą ir tokios parabolės tikrojo tikslo giliai klaidingą supratimą. Tai, jog aš esu teisus, visiškai įrodo tas faktas, kad nors prieš valandą mes visi ir buvome vienos nuomonės, bet dabar esame pasidalinę į dvi atskiras grupes, kurios laikosi skirtingos nuomonės dėl šitos parabolės ir tokios skirtingos nuomonės laikosi taip atkakliai, kad tai ima trukdyti, mano nuomone, mūsų sugebėjimui iki galo suvokti tą didžiąją tiesą, kurią tu turėjai omeny, kada šią parabolę pateikei miniai ir vėliau paprašei mus ją pakomentuoti.”

151:2.6 (1691.1) Tie žodžiai, kuriuos išsakė Tomas, jiems visiems turėjo raminančio poveikio. Jis privertė juos prisiminti, ko juos buvo mokęs Jėzus ankstesnėmis progomis, ir prieš tai, kada Jėzus vėl ėmė kalbėti, atsistojo Andriejus, sakydamas: “Aš esu įsitikinęs, jog Tomas yra teisus, ir norėčiau, kad jis mums pasakytų, kokią prasmę sėjėjo parabolei suteikia jis.” Po Jėzaus linktelėjimo Tomui kalbėti, jis tarė: “Mano sielos broliai, aš nenorėjau tęsti šitos diskusijos, bet jeigu jūs šito norite, tai aš jums pasakysiu, jog aš manau, kad šitoji parabolė buvo pateikta

tam, kad pamokytų mus vienos didžios tiesos. Ir ji yra tokia, kad mūsų mokymą apie karalystės evangeliją, nesvarbu, kiek ištikimai ir kaip sumaniai mes vykdytume savo dieviškąsias užduotis, lydės įvairaus laipsnio sėkmė; ir kad visi tokie skirtingi rezultatai yra tiesiogiai dėl sąlygų, kurios yra neatskiriamos nuo mūsų tarnystės aplinkybių, sąlygų, kurioms mes turime nedaug įtakos arba iš viso neturime jokios įtakos.”

151:2.7 (1691.2) Kada Tomas baigė kalbėti, tada didžioji dauguma jo bičiulių pamokslininkų buvo beveik pasirengę sutikti su juo, net Petras ir Natanielius jau ėjo pasišnekėti su juo, kada Jėzus atsistojo ir tarė: “Puikiai pasakyta, Tomai; tu suvokei tikrąją parbolių prasmę; bet tiek Petras, tiek Natanielius lygiai taip pat jums visiems suteikė naudos tuo, kad jie iš tiesų taip iki galo parodė tą pavojų, kuris kyla, kai iš mano parbolių yra padaromos alegorijos. Savo pačių širdyje jūs dažnai galite naudingai įsitraukti į tokios spekuliatyvinės vaizduotės polėkius, bet jūs darote klaidą, kada tokias išvadas stengiatės pasiūlyti savo viešo mokymo metu.”

151:2.8 (1691.3) Dabar, kada įtampa buvo atslūgusi, Petras ir Natanielius vienas kitą pasveikino su savuoju paaiškinimu, ir išskyrus Alfiejaus dvynius, kiekvienas iš apaštalų išdrįso pateikti sėjėjo parabolės savąjį paaiškinimą, prieš tai, kada jie nuėjo miegoti. Net ir Judas Iskarijotas pasiūlė labai įtikinamą paaiškinimą. Šie dvylika dažnai tarpusavyje mėgindavo išsiaiškinti Mokytojo paraboles kaip alegoriją, bet niekada daugiau į tokius svarstymus jie nebežiūrėjo rimtai. Tai buvo labai naudinga diskusija apaštalamis ir jų padėjėjams, ypač dėl to, kadangi nuo šiol Jėzus savo viešojo mokymo metu vis daugiau ir daugiau ėmė naudoti paraboles.

3. Dar daugiau apie parabolės

^{151:3.1 (1691.4)} Apaštalai taip daug galvojo apie paraboles, jog visas vakaras buvo paskirtas tolimesniam parabolų aptarimui. Jėzus pradėjo šio vakaro pokalbį, sakydamas: “Mano mylimieji, mokydami jūs visada turite atsižvelgti į tai, kad tiesos savąjį pateikimą pritaikytumėte protui ir širdžiai tų, kurie yra prieš jus. Kada stovite prieš minią, kurios intelektas ir temperamentas yra nevienodi, tada jūs negalite kalbėti skirtingų žodžių kiekvienai klausytojų klasei, bet tam, kad perteiktumėte savo mokymą, galite papasakoti istoriją; ir kiekviena grupė, net ir kiekvienas individas, jūsų parabolėi galės suteikti savąjį aiškinimą pagal savo intelektualius ir dvasinius sugebėjimus. Jūs turite leisti savo šviesai šviesti, bet šitą darykite išmintingai ir įžvalgiai. Nė vienas žmogus, uždeges lempą, neuždengia jos indu arba nededa jos po lova; savo lempą jis pastato ant stovo, kur šviesą gali matyti visi. Leiskite man jums pasakyti, kad dangaus karalystėje nėra paslėpta nieko, ko tikrai nebus galima pamatyti; taip pat nėra ir jokių paslapčių, kurios galiausiai netaps žinomos. Galų gale, visi šitie dalykai išvys šviesą. Galvokite ne tikrai apie minias ir apie tai, kaip jos girdi tiesą; bet taip pat atkreipkite dėmesį ir į save, kaip girdite jūs. Prisiminkite, jog aš jums daug kartų esu sakęs: Tam, kuris turi, tikrai bus duota dar daugiau, tuo tarpu iš to, kuris neturi, bus tikrai atimta net ir tai, ką jis mano, jog turi.”

^{151:3.2 (1692.1)} Tolimesnę diskusiją apie paraboles ir tolesnį mokymą apie jų aiškinimą galima būtų apibendrinti ir šiuolaikine frazeologija išreikšti šitaip:

^{151:3.3 (1692.2)} 1. Mokant evangelijos tiesų Jėzus patarė nevartoti netikrų istorijų ar alegorijų. Jis iš tikrųjų rekomendavo laisvai

vartoti paraboles, ypač paraboles gamtos tema. Jis pabrėžė tarp gamtinio ir dvasinio pasaulių egzistuojančios *analogijos* panaudojimo vertę kaip tiesos mokymo priemonę. Jis dažnai užsimindavo, jog tai, kas yra gamtiška, yra kaip “dvasinių realybių nerealus ir greitai pralekiantis šešėlis.”

151:3.4 (1692.3) 2. Jėzus pateikė tris ar keturias paraboles iš hebrajų raštų, atkreipdamas dėmesį į tą faktą, jog šitas mokymo metodas nėra visiškai naujas. Tačiau taip, kaip jį nuo šito meto ėmė naudoti Jėzus, tai šis metodas tapo beveik nauju mokymo būdu.

151:3.5 (1692.4) 3. Mokydamas apaštalus apie parabolių vertę Jėzus atkreipė dėmesį į tokius aspektus:

151:3.6 (1692.5) Parabolė įgalina vienu ir tuo pačiu metu kreiptis į nepaprastai skirtingus proto ir dvasios lygius. Parabolė skatina vaizduotę, meta iššūkį suvokimui, ir sužadina kritinį mąstymą; ji skatina užuojautą nesukeldama antagonizmo.

151:3.7 (1692.6) Parabolė remiasi tais dalykais, kurie yra žinomi, ir veda į suvokimą to, kas yra nežinoma. Parabolė kaip priemonė pasinaudoja tuo, kas yra materialu ir gamtiška, kad supažindintų su tuo, kas yra dvasiška ir viršmaterialu.

151:3.8 (1692.7) Parabolės padeda priimti nešališkus moralinius sprendimus. Parabolė išvengia didelės dalies prietarų ir protui naująją tiesą perteikia gailestingai, ir visa tai ji daro sukeldama minimalią asmeninio pasipiktinimo savigyną.

151:3.9 (1692.8) Tam, kad būtų atmesta toji tiesa, kurią išreiškia parabolinė analogija, reikalingas toks sąmoningas intelektualus

veiksmas, kuris tiesiogiai nepaiso žmogaus nuoširdaus samprotavimo ir sąžiningo sprendimo. Parabolė priverčia besiklausantįjį susimąstyti.

151:3.10 (1692.9) Parabolės formos panaudojimas mokymo metu leidžia mokytojui pateikti naujas ir net pritrenkiančias tiesas ir tuo pačiu metu jis didele dalimi išvengia bet kokio prieštaravimo ir išorinio susidūrimo su tradicija ir pripažintu autoritetu.

151:3.11 (1693.1) Parabolė taip pat turi ir tą privalumą, jog su panašiais atvejais susidūrus vėliau, sužadina prisiminimą apie tą tiesą, kurios buvo mokoma.

151:3.12 (1693.2) Šitokiu būdu Jėzus stengėsi savo pasekėjams paaiškinti didelę dalį tų priežasčių, kurios nulėmė tokią jo praktiką, kad mokydamas viešai jis vis dažniau ėmė vartoti paraboles.

151:3.13 (1693.3) Vakarinei pamokai artėjant į pabaigą Jėzus pateikė savo pirmąjį sėjėjo parabolės paaiškinimą. Jis sakė, jog ši parabolė rėmėsi dviem dalykais: Pirmą, tai buvo jo paties tarnystės apžvalga iki pat to meto ir prognoze to, kas jo laukia ateityje per savojo gyvenimo žemėje likusiąją dalį. Ir antra, taip pat tai buvo užuomina, ko apaštalai ir kiti karalystės žinianešiai iš kartos į kartą einant laikui galėtų tikėtis savojoje tarnystėje.

151:3.14 (1693.4) Jėzus taip pat pasitelkdavo paraboles ir tam, jog geriausiai įmanomu būdu sugriautų Jeruzalės religinių lyderių sąmoningas pastangas mokyti apie tai, kad jam visą darbą atlikti padeda demonai ir velnių princas. Kreipimasis į gamtą tokį mokymą griovė, kadangi to laikmečio žmonės visus

gamtos reiškinius laikė dvasinių būtybių ir viršgamtinių jėgų tiesioginio veikimo pasekme. Panaudoti šitą mokymo metodą jis apsisprendė taip pat ir dėl to, nes jis leido jam skelbti gyvybiškai svarbias tiesas tiems, kurie troško pažinti geresnį kelią, ir tuo pačiu metu jo priešams suteikė mažiau galimybių surasti priežastį jį užsipulti ir apkaltinti.

^{151:3.15 (1693.5)} Prieš paleisdamas šią grupę nakčiai, Jėzus tarė: “Dabar aš jums pasakysiu paskutinį dalyką apie sėjėjo parabolę. Aš norėjau jus išmėginti, kad sužinočiau, kaip jūs priimsite štai ką: Dangaus karalystė taip pat yra kaip tas žmogus, kuris įbėrė gerą sėklą į žemę; ir tuo metu, kada naktį jis miegojo, o dieną dirbo savuosius darbus, sėkla sudygo ir išaugo, ir nors jis nežinojo, kaip tai atsitiko, bet augalas sunokino derlių. Iš pradžių buvo stiebelis, tada varpa, tada varpoje visas grūdas. Ir kada grūdas prinoko, tada jis ėmėsi pjautuvo, ir derlius buvo sudorotas. Tas, kas turi ausis, kad išgirstų, teišgirsta.”

^{151:3.16 (1693.6)} Apaštalai savo mintyse daug kartų iš tiesų perkratė šituos žodžius, bet Mokytojas daugiau niekada nebeminėjo šito sėjėjo parabolės papildymo.

4. Daugiau parbolių prie jūros

^{151:4.1 (1693.7)} Kitą dieną Jėzus vėl mokė žmones iš valties, sakydamas: “Dangaus karalystė yra kaip tas žmogus, kuris savo lauke pasėjo gerą sėklą; bet tuo metu, kada jis miegojo, tada jo priešai atėjo ir tarp tų kviečių pasėjo piktžolių ir nubėgo. Ir tokiu būdu, kada stiebeliai prasikalė, o vėliau, kada netrukus turėjo duoti derlių, taip pat atsirado ir tos piktžolės. Tada šitos šeimos galvos tarnai atėjo ir tarė jam: ‘Pone, argi tu savo lauke

nepasėjai geros sėklos? Iš kur gi tada atsirado šitos piktžolės?’ Ir jis atsakė savo tarnams: ‘Priešas padarė tai.’ Tarnai tuomet paklausė savo šeimininką: ‘Ar tu norėtum, kad mes eitume ir išravėtume šitas piktžoles?’ Bet jiems atsakydamas jis tarė: ‘Ne, kad jas beravėdami taip pat neišrautumėte ir kviečių. Tegu auga kartu iki derliaus nuėmimo meto, kada aš pjovėjams pasakysiu, Sudorokite iš pradžių tas piktžoles, suriškite jas į glėbius, kad būtų sudegintos, o tada nukirskite kviečius, kad būtų laikomi mano klėtyje’”.

151:4.2 (1693.8) Po to, kada žmonės uždavė keletą klausimų, Jėzus papasakojo kitą parabolę: “Dangaus karalystė yra kaip garstyčių sėklos grūdelis, kurį žmogus pasėjo savo lauke. Dabar garstyčių sėkla yra mažiausia iš visų sėklų, tačiau kada ji yra iki galo išaugusi, tada ji tampa didžiausia iš visų prieskoninių žolių ir yra kaip medis, tokiu būdu, dangaus paukščiai gali atskristi ir pailsėti ant josios šakų.”

151:4.3 (1694.1) “Dangaus karalystė taip pat yra kaip mielės, kurias moteris paėmė ir įdėjo į tris saikus miltų, ir šitokiu būdu iškilo visa tešla.”

151:4.4 (1694.2) “Dangaus karalystė taip pat yra kaip lauke paslėptas lobis, kurį surado žmogus. Iš džiaugsmo jis išėjo, kad parduotų viską, ką turi, jog gautų pinigų, už kuriuos nusipirktų tą lauką.”

151:4.5 (1694.3) “Dangaus karalystė taip pat yra kaip pirklys, beieškantis gražių perlų, o suradęs vieną brangiai kainuojantį perlą, jis išėjo ir pardavė viską, ką turėjo, kad galėtų nusipirkti šį nepaprastą perlą.”

^{151:4.6 (1694.4)} “Dar, dangaus karalystė yra kaip traukiamas tinklas, kuris buvo išmestas į jūrą, ir jis sugavo visokių rūšių žuvų. Dabar, kada tinklas buvo prisipildęs, žvejai jį ištraukė ant kranto, kur jie susėdo ir šias žuvis išrūšiavo, geras surinko į krepšius, tuo tarpu blogas išmetė.”

^{151:4.7 (1694.5)} Daug kitų parbolių Jėzus pateikė miniai. Iš esmės, nuo šiol jis retai kada mokė mases naudodamasis kokia nors kitokia priemone. Pabaigęs kalbėti parabolėmis viešai auditorijai, jis, vakaro pamokų metu, išsamiau ir atviriau savo mokymus paaiškindavo apaštalams ir evangelininkams.

5. Apsilankymas Chereše

^{151:5.1 (1694.6)} Per visą savaitę minios augo toliau. Sabato dieną Jėzus išskubėjo į kalnus, tačiau kada atėjo sekmadienio rytas, minios sugrįžo. Jėzus jiems kalbėjo ankstyvą popietę po Petro pamokslo, ir kada jis pabaigė, tada savo apaštalams tarė: “Aš esu pavargęs nuo šių minių; kelkimės į kitą pusę, kad galėtume vieną dieną pailsėti.”

^{151:5.2 (1694.7)} Plaukdami į kitą ežero pusę jie pateko į vieną iš tų galingų ir netikėtų audrų, kurios yra būdingos Galilėjos Jūrai, ypač šiuo metų laiku. Šitas vandens baseinas yra beveik septyni šimtai pėdų žemiau jūros lygio ir yra apsuptas aukštų krantų, ypač vakarų pusėje. Statūs uolėti tarpekliai nuo ežero veda viršun į kalnus, ir kada įkaitintas oras kišenėje virš ežero per dieną kyla tarpekliu, tada susidaro tokia padėtis, kad po saulėlydžio tarpeklių vėstantis oras veržiasi ant ežero. Šitos audros kyla greitai ir kartais lygiai taip pat netikėtai nurimsta.

151:5.3 (1694.8) Būtent tokia vakarinė audra ir pasigavo tą valtį, kuria šį sekmadienio vakarą į kitą krantą plaukė Jėzus. Kitos trys valtys, kuriose buvo kai kurie iš jaunesniųjų evangelininkų, plaukė iš paskos. Šita audra buvo nuožmi, bet nepaisant to, kad ji ribojosi šituo ežero regionu, vakariniame krante nebuvo matyti jokių audros požymių. Vėjas buvo toks smarkus, kad bangos ėmė risti per valtį. Stiprus vėjas nuplėšė burę anksčiau negu apaštalai galėjo ją suvynioti, ir dabar jie buvo visiškai priklausomi nuo irklų, kada iš visų jėgų yrėsi į krantą, kuris buvo šiek tiek daugiau kaip už pusantros mylios.

151:5.4 (1694.9) Tuo tarpu Jėzus miegojo laivagalyje po nedidele pastoge virš galvos. Kada jie išvyko iš Betsaidos, Mokytojas buvo išvargęs, ir būtent tam, kad pailsėtų, jis ir buvo jiems nurodęs nuplukdyti jį į kitą krantą. Šitie buvę žvejai buvo stiprūs ir patyrę irklotojai, bet šitas štormas buvo vienas iš baisiausių, kokį tik jiems teko kada nors patirti. Nors vėjas ir bangos svaidė jų laivą tarsi jis būtų žaislinis laivelis, bet Jėzus ir toliau ramiai miegojo. Petras sėdėjo prie irklo dešinėje pusėje netoli laivagalio. Kada laivą ėmė semti vanduo, tada jis paliko savo irklą ir metėsi prie Jėzaus, energingai jį papurtė, kad pažadintų, o kada šis atsibudo, tada Petras tarė: “Mokytojau, argi tu nematai, kad mes patekome į smarkią audrą? Jeigu tu mūsų neišgelbėsi, tai mes visi žūsime.”

151:5.5 (1695.1) Kada Jėzus iš pastogės išėjo į lietu, tai iš pradžių jis pasižiūrėjo į Petrą, o tada įdėmiai žvelgdamas į tamsą, į besigrumiančius irklotojus, jis vėl atsisuko į Simoną Petrą, kuris, iš susijaudinimo, vis dar nebuvo sugrįžęs prie savojo irklo, ir tarė: “Kodėl jūs visi tiek apimti baimės? Kur gi jūsų įtikėjimas? Ramybės, nurimkite.” Vos tik Jėzus ištare šitą

priekaištą Petruir ir kitiems apaštalams, vos tik paliepė Petruir siekti ramybės, kurios dėka nuramintų savo sunerimusią sielą, kai sujaukta atmosfera, atstačiusi savąją pusiausvyrą, nugrimzdo į didingą ramybę. Piktos bangos beveik akimirksniu nurimo, tuo tarpu juodi debesys, išsieikvoję per trumpą liūtį, išnyko, ir virš galvos suspindo dangaus žvaigždės. Kiek mes galime spręsti, visa tai buvo grynas sutapimas, bet apaštalai, ypač Simonas Petras, visą laiką šitą epizodą laikė gamtos stebuklu. To laikmečio žmonėms buvo ypač lengva tikėti gamtos stebuklais, kadangi jie tvirtai tikėjo, jog visa gamta yra toks reiškinys, kurį tiesiogiai valdo dvasinės jėgos ir viršgamtinės būtybės.

151:5.6 (1695.2) Šiems dvylikai Jėzus paaiškino paprastai, kad jis kalbėjo jų sunerimusioms dvasioms ir kreipėsi į pakrikusį iš baimės jų protą, kad jis nedavė jokio įsakymo stichijai, kad paklustų jo žodžiui, bet tai buvo bergždžias dalykas. Mokytojo pasekėjai visada atkakliai stengėsi suteikti savo pačių paaiškinimą visiems tokiems atsitiktinai sutampantiems atsitikimams. Nuo šios dienos jie atkakliai laikėsi požiūrio, jog Mokytojas turi absoliučią galią gamtos stichijoms. Petras niekada nepavargdavo kartoti, kad “net vėjai ir bangos paklūsta jam.”

151:5.7 (1695.3) Buvo jau vėlus vakaras, kada Jėzus ir jo pagalbininkai pasiekė krantą, o kadangi naktis buvo rami ir graži, tai jie visi ilsėjosi valtyse, į krantą neišlipo tol, kol kitą rytą buvo šiek tiek po saulėtekio. Kada jie susirinko draugėn, iš viso apie keturiasdešimt, tada Jėzus tarė: “Eime aukštyn į tuos kalnus ir keletą dienų praleiskime aptardami Tėvo karalystės problemas.”

6. Chereso pamišėlis

^{151:6.1 (1695.4)} Nors ežero rytinio kranto didžioji dalis netoli esančiu šlaitu nuožulniai kilo į toliau stovinčius kalnus, tačiau būtent šitoje vietoje kalno šlaitas buvo status, kai kuriose vietose krantas stačiai krito žemyn tiesiai į ežerą. Rodydamas į netoli esančio kalno pusę, Jėzus tarė: “Užlipkime ant šito kalno šlaito ir papusryčiaukime ir po kokia nors priedanga pailsėsime ir pasišnekėsime.”

^{151:6.2 (1695.5)} Visame kalno šlaite buvo pilna urvų, kurie buvo išskaptuoti uolose. Didelė dalis šitų nišų buvo senovinės laidojimo vietos. Maždaug pusiaukelėje einant į viršų kalno šlaitu mažoje, santykinai lygioje vietoje, buvo Chereso kaimelio kapinės. Kada Jėzus ir jo bičiuliai ėjo pro šitą laidojimo vietą, tada pamišėlis, kuris gyveno šituose kalno šlaito urvuose, atskubėjo prie jų. Šitose vietose šitas išprotėjęs vyras buvo gerai žinomas, kažkada jam buvo uždėti pančiai ir grandinės ir jis buvo įkalintas viename iš šių grotų. Jau seniai jis buvo nusitraukęs grandines ir dabar laisvai klajojo tarp kapų ir po apleistas laidojimo vietas.

^{151:6.3 (1696.1)} Šitas vyras, kurio vardas buvo Amosas, kentėjo nuo periodiškos pamišimo formos. Buvo ir ilgų laiko tarpinių, kada jis susirasdavo kokių nors drabužių ir su savo bičiuliais elgdavosi visiškai gerai. Per vieną iš tokių prašviesėjimo pertraukų jis buvo nukeliavęs į Betsaidą, kur išgirdo Jėzaus ir apaštalų pamokslavimą, ir tuo metu jis tapo pusiau tikinčiu į dangaus evangeliją. Bet greitai prasidėjo jo sutrikimo audringa fazė, ir jis pabėgo į kapus, kur jis dejavo, garsiai šaukė, ir elgėsi taip, jog varė siaubą visiems tiems, kuriems pasitaikė jį sutikti.

151:6.4 (1696.2) Kada Amosas atpažino Jėzų, tada jis parkrito prie jo kojų ir sušuko: “Aš pažįstu tave, Jėzau, bet aš esu apsėstas daugybės velnių, ir aš meldžiu, kad tu manęs nekankintum.” Šitas vyras tikrai tikėjo, kad jo periodiškas protinis nesveikavimas buvo dėl to, jog, tokiais momentais, blogos arba nešvarios dvasios įeidavo į jo vidų ir valdydavo jo protą ir kūną. Jo sutrikimai daugiausia buvo emociniai—jo smegenų liga stipriai nepaveikė.

151:6.5 (1696.3) Jėzus, žvelgdamas žemyn į šį vyrą, susirietusį prie jo kojų kaip gyvulį, pasilenkė ir, paėmęs už rankos, pakėlė jį ant kojų ir tarė: “Amosai, tu nesi velnio apsėstas; tu jau išgirdai tą gerąją naujieną, jog esi Dievo sūnus. Aš liepiu tau palikti šituos kerus.” Ir kada Amosas išgirdo, kaip Jėzus ištarė šituos žodžius, tada jo intelektas patyrė tokį pasikeitimą, kad jam nedelsiant buvo atstatytas sveikas protas ir normalus savo jausmų valdymas. Iki šito laiko buvo susirinkusi ženkli minia iš greta esančios gyvenvietės, ir šitie žmonės, kurių dar pagausėjo prisijungus iš aukštikalnių nusileidusiems kiaulių piemenims, buvo pritrenkti, matydami, kaip šitas pamišėlis, turėdamas sveiką protą, sėdi su Jėzumi ir jo pasekėjais ir laisvai šnekasi.

151:6.6 (1696.4) Kol kiauliaganiai skubėjo į kaimą, kad paskleistų žinią apie pamišėlio sutramdymą, tuo metu šunys užpuolė nedidelę ir paliktą be priežiūros maždaug trisdešimties kiaulių bandą, ir didžiąją jų dalį nuvijo prie stačios uolos skardžio, nuo kurio jos nukrito į jūrą. Ir būtent dėl šito atsitiktinio įvykio, sąsajoje su Jėzaus buvimu ir tariamai stebuklingu pamišėlio išgydymu, atsirado legenda, kad Jėzus išgydė Amosą išvaręs iš jo velnių legioną, ir kad šitie velniai suėjo į kiaulių bandą, šituo

tuo pat priversdami galvotrūkčiais lėkti į savo mirtį jūroje apačioje. Dar dienai nepasibaigus, kiaulių prižiūrėtojai šitą epizodą pagarsino toliau, ir visas kaimas tuo patikėjo. Amosas šita istorija tvirtai tikėjo; jis matė, kaip kiaulės nukrito nuo kalno skardžio iš karto po to, kada jo sutrikdytas protas nusiramino, ir jis visada tikėjo, kad jos su savimi nusinešė būtent tas pačias blogąsias dvasias, kurios taip ilgai jį kankino ir sargdino. Ir tai turėjo daug bendro su tuo, kad jo pasveikimas buvo nuolatinis. Lygiai taip pat tai buvo tiesa, jog visi Jėzaus apaštalai (išskyrus Tomą) tikėjo, kad kiaulių epizodas buvo tiesiogiai susijęs su Amoso pasveikimu.

^{151:6.7 (1696.5)} Jėzus negavo to poilsio, kurio jis ieškojo. Didžiąją dienos dalį jį buvo apsupusi minia tų, kurie atėjo sureagavę į žinią, kad Amosas išgydytas, ir kuriuos pritraukė istorija apie tai, kad iš šito pamišėlio demonai perėjo į kiaulių bandą. Ir šitokiu būdu, tikrai po vienos nakties poilsio, ankstų antradienio rytą Jėzų ir jo draugus pažadino šitų kiaules auginančių pagonių delegacija, kuri atėjo paraginti, kad jis iš čia išvyktų. Jos atstovas Petrui ir Andriejui tarė: “Galilėjos žvejai, palikite mus ir su savimi pasiimkite savąjį pranašą. Mes žinome, kad jis yra šventas žmogus, bet mūsų šalies dievai jo nepažįsta, ir mums kyla pavojus, kad prarasime daug kiaulių. Mes jaučiame jums baimę, todėl meldžiame jus išeiti iš čia.” Ir kada Jėzus išklausė juos, tada jis tarė Andriejui: “Grįžkime į savąją vietą.”

^{151:6.8 (1697.1)} Kada jie jau buvo beišeinę, tada Amosas ėmė maldauti Jėzų, kad jam leistų grįžti su jais, bet Mokytojas nesutiko. Tarė Jėzus Amosui: “Neužmiršk, jog tu esi Dievo sūnus. Grįžk pas savo žmones ir parodyk jiems, kokius puikius

dalykus tau padarė Dievas.” Ir Amosas vaikščiojo skelbdamas, kad iš jo sutrikdytos sielos Jėzus išvarė legioną velnių, ir kad šitos blogosios dvasios perėjo į kiaulių bandą, priversdamos jas greitai susinaikinti. Ir jis nenustojo skelbti tol, kol neapėjo visų Dekapolio miestų, pasakodamas apie tai, kokius nuostabius dalykus jam buvo padaręs Jėzus.

152 Dokumentas. Įvykiai, vedantys į Kapernaumo krizę

152:0.1 (1698.1) ISTORIJA apie tai, kaip buvo išgydytas Amosas, Chereso pamišėlis, jau buvo pasiekusi Betsaidą ir Kapernaumą, taip, kad Jėzaus laukė didžiulė minia, kada tą antradienio popietę jo laivas pasiekė krantą. Šitoje minioje buvo Jeruzalės Sanhedrino nauji stebėtojai, į Kapernaumą atvykę tam, kad surastų priežastį, kuria remiantis būtų galima Mokytoją suimti ir nuteisti. Kada Jėzus kalbėjosi su tais, kurie susirinko jo pasveikinti, tada Jairas, vienas iš sinagogos valdytojų, prasiskynė kelią per minią, ir parpuolęs prie jo kojų, paėmė jį už rankos, ir meldė, kad jis skubiai vyktų su juo, tardamas: “Mokytojau, mano mažoji dukrelė, vienintelis vaikelis, guli namuose bemirštanti. Aš meldžiu tave ateiti ir išgydyti ją.” Kada Jėzus išgirdo šito tėvo prašymą, tada jis tarė: “Aš tikrai eisiu su tavimi.”

152:0.2 (1698.2) Kada Jėzus ėjo su Jairu, tada didžiulė minia, kuri girdėjo tėvo prašymą, ėjo kartu, kad pamatyti, kas bus. Netoli valdytojo namų, kada jie skubėjo siaura gatvele ir kada minia spraudėsi šalia, Jėzus netikėtai sustojo, sušukdamas, “Kažkas mane palietė.” Ir kada tie, kurie buvo greta jo, paneigė, jog buvo jį palietę, tada Petras prašneko: “Mokytojau, tu matai, jog šita minia spraudžiasi šalia tavęs, gąsdindama, kad mus

sutryps, o tu vis tiek sakai ‘kažkas mane palietė.’ Ką tu turi omenyje?” Tuomet Jėzus pasakė: “Aš paklausiau, kas mane palietė, nes pajutau, kaip iš manęs išėjo gyvoji energija.” Kada Jėzus dairėsi aplinkui, tada jo akys užkliuvo už netoli buvusios moters, kuri, išėjusi į priekį, atsiklaupė prie jo kojų ir tarė: “Metų metais aš kentėjau nuo didžiulio kraujavimo. Daug prisikentėjau nuo daugelio daktarų; išleidau visą savo turtą, bet manęs negalėjo išgydyti niekas. Tada aš išgirdau apie tave ir pamaniau, jegu tik aš paliesčiau bent jo apdaro apatinį kraštelį, tada tikrai būčiau išgydyta. Ir šitaip aš spraudžiausi į priekį su minia, jai judant tolyn, kol atsidūrusi šalia tavęs, Mokytojau, aš paliečiau tavojo apdaro kraštelį, ir buvau išgydyta; aš žinau, jog esu pagydyta nuo savojo negalavimo.”

^{152:0.3 (1698.3)} Kada Jėzus tai išgirdo, tuomet paėmė moterį už rankos, ir keldamas ją, tarė: “Dukra, tave išgydė tavasis įtikėjimas; eik ramybėje.” Būtent jos *įtikėjimas*, o ne *prisilietimas* ją išgydė. Ir šitas atvejis gerai iliustruoja daugelį akivaizdžiai stebuklingų išgydymų, kurie lydėjo Jėzaus žemiškąją karjerą, bet sąmoningai šito jis visiškai nenorėjo. Laikas parodė, jog šitos moters negalavimas iš tikrųjų buvo išgydytas. Jos įtikėjimas buvo tokio pobūdžio, kad ji tiesiogiai galėjo gauti tą gydančiąją galią, kuri buvo Mokytojo asmenyje. Turint tokį įtikėjimą, jai užteko tiktai prisiartinti prie Mokytojo asmens. Jai visiškai nebuvo reikalinga jo drabužio paliesti; tai buvo jos tikėjimo vien tiktai prietaringoji pusė. Jėzus pasikvietė šią moterį, Veroniką iš Pilypo-Cezarėjos, prie savęs tam, kad ištaisyti dvi klaidas, kurios galėjo sukelti jos galvoje, arba kurios galėjo likti protuose tų, kurie šią išgijimą matė: Jis nenorėjo, kad Veronika nueitų manydama, kad reikėtų didžiulis ta baime mėginant pasivogti savo išgijimą, arba kad

jos prietaringumas, susijęs su jos išgijimu palietus jo drabužį, yra veiksmingas. Jis troško, jog visi žinotų, kad ją išgydė būtent jos tyras ir gyvas *įtikėjimas*.

1. Jairo namuose

^{152:1.1 (1699.1)} Jairas, aišku, siaubingai jaudinosi dėl šito uždelsimo einant į namus; taigi dabar jie skubėjo spartesniu žingsniu. Jiems dar neįėjus į valdytojo kiemą, vienas iš jo tarnų išėjo laukan, tardamas: “Nebevargink Mokytojo; tavo dukrelė mirė.” Bet Jėzus atrodė, kad nekreipia dėmesio į tarno žodžius, nes pasiėmęs su savimi Petrą, Jokūbą, ir Joną, atsisuko ir tarė skausmo prislėgtam tėvui: “Nebijok, tikrai tikėk.” Kada jis įėjo į namą, tada pamatė jau ten esančius fleitininkus su gedėtojais, kurie kėlė netinkamą tokia proga didžiulį šurmulį; giminaičiai iš tikrųjų jau verkė ir raudėjo. Ir kada visus gedinčiuosius jis išprašė iš kambario, tada į vidų jis įėjo drauge su tėvu ir motina ir savo trimis apaštalais. Gedėtojams jis buvo pasakęs, jog mergaitė nemirė, bet jie su atvira panieka jį išjuokė. Dabar Jėzus atsigręžė į motiną, sakydamas: “Tavoji dukra nėra mirusi; ji tikrai miega.” Ir kada namai nutilo, tada Jėzus, priėjęs prie tos vietos, kur gulėjo vaikas, paėmė jį už rankos ir tarė: “Dukra, aš sakau tau, atsibusk ir kelkis.” Ir kada mergaitė išgirdo šituos žodžius, ji nedelsiant atsikėlė ir perėjo per kambarį. Ir netrukus, kada ji atsigavo iš apsvaigimo, Jėzus paliepė, kad jie duotų jai ko nors valgyti, nes ilgą laiką ji buvo be maisto.

^{152:1.2 (1699.2)} Kadangi Kapernaume Jėzui buvo daug priešiškumo, tai jis sukvietė šeimyną draugėn ir paaiškino, jog mergaitė buvo komos būsenoje po ilgos karštinės ir kad jis tiesiog ją pažadino, kad jis neprikėlė jos iš mirusiųjų. Jis lygiai taip visą šitą

paaiškino ir savo apaštalams, bet tai buvo bergždžia; visi tikėjo, kad jis mažytę mergaitę prikėlė iš mirusiųjų. Tai, ką Jėzus aiškino apie didelę dalį šitų tariamų stebuklų, jo pasekėjams turėjo mažai įtakos. Jų mąstymas buvo sukoncentruotas į stebuklus, ir jie nepraleido progos dar vieną stebuklą priskirti Jėzui. Jėzus ir apaštalai sugrįžo į Betsaidą po to, kada jis ypatingai nurodė jiems visiems apie tai nepasakoti nė vienam žmogui.

152:1.3 (1699.3) Kada jis išėjo iš Jairo namo, tada du akli vyrai, vedami nebylio berniuko, sekė paskui jį ir meldė išgydymo. Maždaug šituo metu Jėzaus kaip gydytojo reputacija buvo pasiekusi aukščiausią tašką. Kur tik jis ėjo, sergantieji ir kenčiantieji visur jo laukė. Dabar Mokytojas atrodė nualintas, ir visi jo draugai ėmė nerimauti, kad toliau tęsdamas savo mokymo ir gydymo darbą jis iš tikrųjų visiškai išseks.

152:1.4 (1699.4) Jėzaus apaštalai, nekalbant jau apie paprastus žmones, šito Dievo-žmogaus prigimties ir savybių negalėjo suprasti. Taip pat ir nė viena vėlesnioji karta iš tikrųjų nesugebėjo suvokti to, kas buvo žemėje Jėzaus iš Nazareto asmenyje. Ir nei mokslui, nei religijai niekada nebebus progos patikrinti šiuos nuostabius įvykius dėl tos paprastos priežasties, jog tokios nepaprastos situacijos niekada nebegalės būti nei šitame pasaulyje, nei bet kuriame kitame pasaulyje Nebadone. Niekada daugiau, nė viename pasaulyje per visą šitą visatą, nebepasirodys tokia būtybė mirtingojo materialaus kūno pavidalu, tuo pačiu metu įkūnydama kūrybinės energijos visus požymius, sujungtus su dvasiniais sugebėjimais, kurie pranoksta laiką ir didžiąją dalį kitų materialių apribojimų.

^{152:1.5 (1700.1)} Niekada iki, ir po, Jėzaus gyvenimo žemėje, nebuvo įmanoma taip tiesiogiai ir akivaizdžiai pasiekti tokių rezultatų, kuriuos suteikia mirtingųjų vyrų ir moterų stiprus ir gyvas įtikėjimas. Tam, jog tokie reiškiniai pasikartotų, mums reikėtų patekti į betarpišką Mykolo, Kūrėjo, akivaizdą ir surasti jį tokį, koks jis buvo tomis dienomis—Žmogaus Sūnų. Lygiai taip ir šiandien, nors jo nebuvimas ir užkerta kelią tokiems materialiams pasireiškimams, bet jūs turėtumėte susilaikyti nuo to, kad suteiktumėte kokį nors apribojimą jo *dvasinės galios* įmanomam pasireiškimui. Nors Mokytojo ir nėra kaip materialios būtybės, bet žmonių širdyse jis yra kaip dvasinis poveikis. Išvykdamas iš šio pasaulio, Jėzus padarė taip, kad jo dvasiai tapo įmanoma gyventi drauge su jo Tėvo dvasia, kuri gyvena visų žmonių protuose.

2. Penkių tūkstančių pamaitinimas

^{152:2.1 (1700.2)} Jėzus ir toliau šiuos žmones mokė dienos metu, tuo tarpu apaštalams ir evangelininkams aiškino vakarais. Penktadienį jis pranešė apie vienos savaitės atostogas tam, kad jo visi pasekėjai galėtų kelioms dienoms parvykti namo ar aplankyti draugus prieš pasirengiant keliauti į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Bet daugiau negu pusė jo pasekėjų atsisakė jį palikti, ir minia augo kasdien, ir augo tiek, kad Dovydas Zabediejus panoro įkurti naują stovyklavietę, bet Jėzus su tuo nesutiko. Mokytojas per Sabatą turėjo tiek mažai poilsio, kad sekmadienio rytą, kovo 27-ąją, jis pamėgino nuo žmonių pasitraukti. Keli evangelininkai buvo palikti tam, jog pasikalbėtų su minia, tuo tarpu Jėzus ir dvylika apaštalų planavo pasišalinti, nepastebėti, į kitą ežero krantą, kur jie ketino gauti tą taip reikalingą poilsį gražiame parke į pietus nuo Betsaidos-Julijaus. Šitas regionas buvo labai mėgstama

Kapernaumo gyventojų poilsio vieta; jie visi buvo gerai susipažinę su šitais parkais rytiniame krante.

^{152:2.2 (1700.3)} Bet šie žmonės nenorėjo, kad būtų šitaip. Jie pastebėjo, kokia kryptimi nuplaukė Jėzaus valtis, ir nusisamdę visus laisvus laivelius, ėmė vytis. Tie, kurie valčių negavo, iškeliavo pėsti eidami aplink ežero šiaurinį galą.

^{152:2.3 (1700.4)} Iki pavakario viename iš parkų Mokytoją buvo suradęs daugiau negu tūkstantis žmonių, ir jis su jais trumpai pasikalbėjo, vėliau ją pakeitė Petras. Didelė šitų žmonių dalis maisto buvo atsinešusi, ir pavalgę vakarienę, jie susibūrė į nedideles grupeles, tuo tarpu Jėzaus apaštalai ir mokiniai juos mokė.

^{152:2.4 (1700.5)} Pirmadienio popietę minia išaugo daugiau negu iki trijų tūkstančių. Ir vis dar—dienai einant į vakarą—atvykdavo naujų žmonių būriai, su savimi atsivesdami visokiausią ligonių. Šimtai suinteresuotų žmonių buvo suplanavę sustoti Kapernaume tam, kad pamatytų Jėzų ir pasiklausytų jo pakeliui į Perėjimo šventę, ir jie tiesiog nenorėjo susitaikyti su tuo, kad turi būti nuvilti. Iki trečiadienio vidurdienio čia šitame parke į pietus nuo Betsaidos-Julijaus buvo susirinkę apie penkis tūkstančius vyrų, moterų, ir vaikų. Oras buvo nuostabus, šitoje vietovėje lietų sezonas buvo beveik pasibaigęs.

^{152:2.5 (1700.6)} Pilypas buvo pasirūpinęs tokiomis maisto atsargomis, kad Jėzui ir dvylikai apaštalų jų užtektų trims dienoms, ir jas prižiūrėjo jaunuolis Morkus, kuris atlikdavo visokias kasdienės ruošos užduotis. Iki šitos, trečiosios dienos, popietės beveik pusė visos šitos minios buvo suvalgiusi tą maistą, kurį žmonės buvo atsinešę su savimi. Dovydas Zabediejus neturėjo jokio

palapinių miestelio, kuriame minias galėtų maitinti ir apgyvendinti. Taip pat ir Pilypas nebuvo pasiruošęs tiek maisto atsargų, kad jų užtektų tokiai gausybei. Bet žmonės, nors ir alkani, nesiskirstė. Tyliai buvo pasišnekama apie tai, kad Jėzus, norėdamas išvengti problemų tiek su Erodu, tiek ir su Jeruzalės vadovais, šitą ramų kampelį, esantį už visų jo priešų jurisdikcijos ribų, pasirinko derama vieta tam, jog būtų karūnuotas karaliumi. Žmonių entuziazmas augo sulig kiekviena valanda. Nors Jėzui nebuvo pasakyta nė žodžio, bet, aišku, jis žinojo viską, kas čia dedasi. Net ir apaštalai vis dar tebesilaikė tokios sampratos, ir ypač jaunesnieji evangelininkai. Tie apaštalai, kurie pritarė šitam mėginimui paskelbti Jėzų karaliumi, buvo Petras, Jonas, Simonas Uolusis, ir Judas Iskarijotas. Šitam planui priešinosi Andriejus, Jokūbas, Natanielius, ir Tomas. Motiejus, Pilypas, ir Alfiejaus dvyniai buvo neapsisprendę. Šito sąmokslą paskelbti jį karaliumi lyderis buvo Joabas, vienas iš jaunųjų evangelininkų.

152:2.6 (1701.1) Tokios aplinkybės susiklostė maždaug penktą valandą trečiadienio popietę, kada Jėzus paprašė Alfiejaus Jokūbo pakviesti Andriejų ir Pilypą. Jėzus tarė: “Ką darysime su miniomis? Su mumis šie žmonės yra tris dienas, ir daugelis iš jų yra alkani. Maisto jie nebeturi.” Pilypas ir Andriejus susižvalgė, ir tada Pilypas atsakė: “Mokytojau, šiuos žmones tau reikėtų išsiųsti, tokiu būdu jie galėtų nueiti į aplinkinius kaimus ir ten sau maisto nusipirktų.” Ir Andriejus, bijodamas, kad gali materializuotis karaliaus paskelbimo sąmokslas, iš karto prisijungė prie Pilypo, tardamas: “Taip, Mokytojau, aš manau, jog geriausia būtų tau minią paleisti, kad šitaip ji galėtų eiti kur nori ir galėtų nusipirkti maisto, tuo tarpu tu galėtum kurį laiką pailsėti.” Iki šito laiko prie jų buvo prisijungę ir

likusieji iš dvylikos apaštalų. “Bet aš nenoriu jų išsiųsti alkanų; ar jūs negalite jų pamaitinti?” To jau buvo per daug Pilypui, ir jis tuoj pat atsakė: “Mokytojai, kur gi šitoje nuošalioje vietoje mes galėtume nupirkti duonos tokiai miniai žmonių? Dviejų šimtų dinarijų neužteks ir priešpiečiams.”

^{152:2.7 (1701.2)} Anksčiau negu apaštalai galėjo pasinaudoti galimybe pareikšti savo nuomonę, Jėzus atsisuko į Andriejų ir Pilypą, tardamas: “Aš nenoriu šitų žmonių išsiųsti. Čia jie yra kaip avys be piemens. Aš norėčiau juos pamaitinti. Kiek mes turime maisto patys?” Tuo metu, kada Pilypas šnekėjosi su Motiejumi ir Judu, Andriejus susirado jaunuolį Morkų, kad išsiaiškintų, kiek gi dar yra likusių jų maisto atsargų. Sugrįžęs pas Jėzų, jis pasakė: “Vaikinas turi tiktai penkis miežinės duonos kepalus ir dvi žuvis.”—ir tuoj pat Petras pridėjo, “Mes dar valgysime šį vakarą.”

^{152:2.8 (1701.3)} Kurį laiką Jėzus stovėjo tylėdamas. Jo akys žvelgė kažkur į tolį. Apaštalai irgi tylėjo. Staiga Jėzus pasisuko į Andriejų ir tarė, “Atnešk man tuos kepalus ir tas žuvis.” Ir kada Andriejus atnešė krepšį Jėzui, tada mokytojas pasakė: “Paliepk žmonėms atsisėsti ant žolės grupėmis po vieną šimtą ir kiekvienoje grupėje pasiskirti vadovą, tuo tarpu pats atvesk pas mus visus evangelininkus.”

^{152:2.9 (1701.4)} Jėzus į rankas paėmė šiuos duonos kepalus, ir po to, kada padėkojo, ėmė laužti duoną ir duoti savo apaštalams, kurie ją perduodavo savo bičiuliams, kurie savo ruožtu nešė ją minioms. Lygiai tokiu pačiu būdu Jėzus laužė ir dalino žuvį. Ir minios iš tikrųjų valgė ir privalgė. Ir kada žmonės pasisotino, tada Jėzus savo mokiniams pasakė: “Surinkite tuos atlaužtus gabalus, kurių nesuvalgė, kad neprapultų niekas.” O kada šie

baigė rinkti likučius, tai jų prisirinko dvylika pilnų krepšių. Tų, kurie valgė šitas nepaprastas vaišes, buvo maždaug penki tūkstančiai vyrų, moterų, ir vaikų.

^{152:2.10 (1702.1)} Ir šitas yra pirmasis ir vienintelis materialus stebuklas, kurį padarė Jėzus remdamasis sąmoningu išankstiniu suplanavimu. Tas yra tiesa, kad jo mokiniai turėjo polinkį daugelį dalykų pavadinti stebuklais, nors jie tokie ir nebuvo, bet šitas buvo tikras viršgamtinis patarnavimas. Šituo atveju, taip mes buvome mokomi, Mykolas maisto elementus padaugino taip, kaip tą jis daro visada, išskyrus tai, jog buvo pašalintas laiko faktorius ir matomas gyvybės kanalas.

3. Karaliaus karūnavimo epizodas

^{152:3.1 (1702.2)} Šių penkių tūkstančių pamaitinimas viršgamtinės energijos dėka buvo dar vienas iš tų atvejų, kur žmogiškoji užuojauta drauge su kūrybine galia prilygo tam, kas įvyko. Dabar, kada minia buvo visiškai pamaitinta, ir kadangi Jėzaus šlovę tuoj pat padidino šitas stulbinantis stebuklas, tai planui pagrobti Mokytoją ir paskelbti jį karaliumi jau nebereikėjo jokio tolimesnio asmeninio vadovavimo. Atrodė, kad ši idėja minioje išplito kaip infekcija. Minios reakcija į šitą netikėtą ir nuostabų savo fizinių poreikių patenkinimą buvo gili ir visaapimanti. Ilgą laiką žydai buvo mokomi, jog Mesijas, Dovydo sūnus, kada jis ateis, tada padarys taip, kad žemėje vėl tekės pienas ir medus, ir kad gyvenimo duona jiems bus padovanota taip, kaip, buvo manoma, mana iš dangaus dykumoje nukrito jų protėviams. Ir argi jų akyse dabar neišsipildė visi šitie lūkesčiai? Kada šita išalkusi, pusbadė minia godžiai iki galo pasisotino stebuklingu maistu, tada buvo viena vienintelė vieninga reakcija: “Štai mūsų karalius.”

Stebuklus darantis Izraelio išvaduotojas atėjo. Šitų naivių žmonių akyse galia pamaitinti turėjo ir teisę valdyti. Tuomet, nieko nuostabaus, jog minia, kada užbaigė vaišes, tada visi pakilo kaip vienas ir ėmė šaukti: “Karūnuokime jį karaliumi!”

^{152:3,2 (1702.3)} Šitas galingas šauksmas žadino Petro ir tų apaštalų, kurie vis dar turėjo vilties pamatyti Jėzų, pareiškiantį savąją teisę valdyti, entuziazmą. Bet šitos apgaulingos viltys neužilgo sudužo. Šitas galingas minios šaukimas dar nespėjo nustoti aidėjęs nuo netoli buvusių uolų, kada Jėzus užlipo ant didžiulio akmens ir, iškėlęs dešinę ranką ir privertęs minią nutilti, tarė: “Mano vaikai, jūsų norai yra geri, bet jūs esate trumparegiai ir mąstote materialiai.” Trumpam įsivyravo tyla. Šitas tvirtas galilėjietis stovėjo didinga poza žavingai apšviestas saulėlydžio spindulių rytuose. Visa savo esybe jis buvo kaip karalius, kada toliau kalbėjo šitai kvapą sulaikiusiai miniai: “Jūs norite mane karūnuoti karaliumi ne dėl to, kad jūsų sielas apšvietė didinga tiesa, bet dėl to, kad jūsų skrandis pasisotino duona. Kiek kartų aš esu jums sakęs, jog manoji karalystė yra ne iš šito pasaulio? Šitoji dangaus karalystė, kurią skelbiame mes, yra dvasinė brolystė, ir nė vienas žmogus jos nevaldo sėdėdamas materialiam soste. Manasis Tėvas danguje yra šitos dvasinės Dievo sūnų žemėje brolystės visaišmintis ir visagalis Valdovas. Argi man jau taip ir nepavyko jums atskleisti dvasių Tėvo, kad jūs norite karaliumi vainikuoti jo Sūnų, įsikūnijusį materialaus kūno pavidalu! Dabar gi visi eikite iš čia namo. Jeigu jums reikia karaliaus, tai tegu šviesulių Tėvas įsiviešpatauja kiekvieno iš jūsų širdyje kaip dvasinis visų Valdovas.”

152:3.3 (1702.4) Dėl šitų Jėzaus žodžių mina skirstėsi pritrenkta ir nuliūdusi. Didelė dalis iš tų, kurie tikėjo į jį, nuo jo nusigrėžė ir nuo tos dienos paskui jį daugiau nebesekė. Apaštalai prarado amą; jie stovėjo tylėdami susibūrę aplink dvylika krepšių su maisto likučiais; ir tik tai jų pagalbininkas, jaunuolis Morkus, ištarė: “Ir jis atsisakė būti mūsų karalius.” Jėzus, prieš išeidamas į kalnus, kad pabūtų vienatvėje, atsigrėžė į Andriejų ir tarė: “Vesk savo sielos brolius atgal į Zabediejaus namus ir pasimelsk drauge su jais, ypač už savo brolių Simoną Petrą.”

4. Simono Petro nakties vizija

152:4.1 (1703.1) Apaštalai, be savo Mokytojo—išsiųsti vieni—sulipo į valtį ir tylėdami ėmė irtis link Betsaidos, esančios vakariniam ežero krante. Nė vienas iš šių dvylikos nebuvo sugniuždytas ir prislėgtas tiek, kiek Petras. Nebuvo pratarta beveik nė žodžio; jie visi galvojo apie Mokytoją, kuris kalnuose buvo vienas. Nejaugi jis juos apleido? Jis niekada anksčiau nebuvo jų išsiuntęs ir nebuvo atsisakęs eiti su jais. Ką visa tai gali reikšti?

152:4.2 (1703.2) Juos apgaubė tamsa, nes pakilo stiprus ir priešpriešis vėjas, dėl kurio tapo beveik neįmanoma judėti į priekį. Slenkant tamsos ir sunkaus irklavimo valandoms, Petras išseko ir iš nuovargio užmigo giliu miegu. Andriejus ir Jokūbas jį paguldė ant minkštasuolio laivagalyje. Tuo metu, kada kiti apaštalai sunkiai grūmėsi su vėju ir bangomis, Petras regėjo sapną: jis matė Jėzaus viziją, kaip jis ateina pas juos per jūrą. Kada atrodė, jog Mokytojas praeis pro valtį ir nueis tolyn, tada Petras sušuko, “Išgelbėk mus, Mokytojau, išgelbėk mus.” Ir visi tie, kurie buvo valtės gale, girdėjo kai kuriuos iš jo ištartų žodžių. Šitam nakties meto reginiui Petro prote tebesitęsiant toliau, jis

sapnavo, jog išgirdo, kaip Jėzus pasakė: “Pralinksmėk; čia esu aš; nebijok.” Sunerimusiai Petro sielai tai buvo kaip Gilijado balzamas; jo sunerimusi siela buvo nuraminta, tokiu būdu (sapne) jis sušuko Mokytojui: “Viešpatie, jeigu iš tikrųjų čia esi tu, tai liepk man ateiti ir žengti su tavimi per vandenį.” Ir kada Petras ėmė eiti per vandenį, tada audringos bangos jį išgąsdino, ir kuomet jis buvo beskęstas, tuomet jis sušuko: “Viešpatie, gelbėk mane!” Ir daugelis iš šių dvylikos girdėjo, kaip jis ištarė šitą šūksnį. Tada Petras sapnavo, kad Jėzus atėjo jam į pagalbą ir, ištiesęs savo ranką, pagriebė jį ir pakėlė, sakydamas: “O tu, mažatiki, kodėl tu suabejojai?”

152:4.3 (1703.3) Ryšium su savojo sapno paskutiniąja dalimi Petras atsikėlė nuo suolo, ant kurio miegojo, ir iš tikrųjų žengė iš laivo į vandenį. Ir jis atsibudo iš sapno, kada Andriejus, Jokūbas, ir Jonas pasilenkė ir jį ištraukė iš jūros.

152:4.4 (1703.4) Petrui šitas patyrimas visada buvo realus. Jis nuoširdžiai tikėjo, kad Jėzus buvo atėjęs pas juos tą naktį. Jis tikrai iš dalies įtikino Joną Morkų, ir tai paaiškina, kodėl Morkus dalį šios istorijos savo pasakojime praleido. Gydytojas Lukas, kuris šiuos dalykus ištyrė rūpestingai, priėjo išvados, jog tas epizodas buvo Petro vizija, ir dėl to atsisakė suteikti vietos šitai istorijai rengdamas savąjį pasakojimą.

5. Sugrįžus į Betsaidą

152:5.1 (1703.5) Ketvirtadienio rytą, prieš aušrą, jie išmetė inkarą prie kranto netoli Zabediejaus namų, ir miegojo maždaug iki pusiaudienio. Andriejus atsikėlė pirmasis ir, išėjęs pasivaikščioti pakrante, surado Jėzų drauge su tuo berniuku, kuris jiems padėdavo nudurbti namų ruošos darbus, sėdinčius

ant akmens prie vandens krašto. Nežiūrint to, kad didelė minios dalis ir jaunieji evangelininkai visą naktį ir didžiąją dalį kitos dienos Jėzaus ieškojo rytiniuose kalnuose, bet tuoj po pusiaunakčio jis ir jaunuolis Morkus iškeliavo atgal į Betsaidą, eidami aplink ežerą ir persikeldami į kitą upės krantą.

^{152:5.2 (1704.1)} Iš tų penkių tūkstančių, kurie buvo stebuklingai pamaitinti ir kurie, kada jų skrandžiai buvo pilni, o širdys tuščios, būtų ji vainikavę karaliumi, tiktai maždaug penki šimtai vis dar atkakliai ėjo paskui jį. Bet prieš jiems sužinant apie jo sugrįžimą į Betsaidą, Jėzus paprašė Andriejaus surinkti dvylika apaštalų ir jų pagalbininkus, įskaitant ir moteris, sakydamas, “Aš noriu su jais pasikalbėti.” Ir kada visi buvo susirinkę, tada Jėzus tarė:

^{152:5.3 (1704.2)} “Kiek ilgai man dar reikės jums nuolaidžiauti? Argi jums visiems taip sunku suvokti dvasiškai ir argi jums stinga gyvojo įtikėjimo? Per visus šituos mėnesius aš iš tiesų jus mokiau karalystės tiesų, ir vis tiek jus valdo materialūs motyvai, o ne dvasiniai apmąstymai. Argi jūs neskaitėte Raštuose, kur Mozė ragino netikinčius Izraelio vaikus, sakydamas: “Nebijokite, stovėkite ramiai ir pamatykite Viešpaties išgelbėjimą”? Tarė giesmininkas: ‘Atsiduokite Viešpačiui.’ ‘Būkite kantrūs, laukite Viešpaties ir būkite drąsūs. Jis tikrai sustiprins jūsų širdį.’ ‘Atiduokite savąją naštą Viešpačiui, ir jis tikrai parems jus. Pasitikėkite juo visada ir išliekite jam savo širdį, nes Dievas yra jūsų prieglobstis.’ ‘Tas, kuris gyvena Paties Aukštojo slaptojoje vietoje, tas tikrai gyvens Visagalio šešėlyje.’ ‘Geriau pasitikėti Viešpačiu, negu tikėti žmogiškaisiais princais.’

152:5.4 (1704.3) “Ir dabar, argi jūs visi nematote, kad stebuklų darymas ir stebinančių materialių dalykų demonstravimas nelaimės sielų dvasinei karalystei? Mes pamaitinome minias, bet dėl šito jos netapo tokios, kad būtų išalkusios gyvenimo duonos, o taip pat, kad būtų ištroškusios dvasinio teisingumo vandenų. Kada jų alkis buvo numalšintas, tada jos neieškojo įėjimo į dangaus karalystę, bet vietoje šito stengėsi Žmogaus Sūnų paskelbti karaliumi tokiu būdu, koku karaliai yra paskelbiami šitame pasaulyje, tikrai tam, kad ir toliau galėtų valgyti duoną jos neuždirbdami sunkiu darbu. Ir visi šitie dalykai, kuriuose daugiau ar mažiau tikrai dalyvavo ir daugelis iš jūsų, niekuo neprisideda prie to, kad būtų atskleidžiamas dangiškasis Tėvas arba kad šitoji karalystė būtų vystoma žemėje. Argi mes neturime užtektinai priešų tarp šio krašto religinių lyderių net ir nedarydami to, kas galėtų prieš mus priešišškai nuteikti pilietinius valdovus? Aš meldžiu, jog Tėvas pateptų jūsų akis, kad galėtumėte matyti, ir jog atkimštų jūsų ausis, kad galėtumėte girdėti, tuo tikslu, kad jūs galėtumėte turėti visišką įtikėjimą į šią evangeliją, kurios aš jus mokiau.”

152:5.5 (1704.4) Tada Jėzus pranešė, kad jis nori su savo apaštalais pasišalinti keletui dienų poilsio prieš tai, kada jie pasirengs vykti į Jeruzalę į Perėjimo šventę, ir jis uždraudė bet kam iš mokinių arba iš minios sekti paskui jį. Dėl to jie nuplaukė laivu į Genesareto vietovę, kad dvi ar tris dienas pailsėtų ir pamiegotų. Jėzus rengėsi savojo gyvenimo žemėje didžiulei krizei, ir dėl to daug laiko praleido bendraudamas su Tėvu danguje.

152:5.6 (1704.5) Naujiena apie tų penkių tūkstančių pamaitinimą ir mėginimą Jėzų karūnuoti karaliumi sužadino plačiai išplitusį

smalsumą ir sukėlė tiek religinių lyderių, tiek ir pasaulietinių valdovų baimes per visą Galilėją ir Judėją. Nors šitas didingas stebuklas nepadarė nieko tokio, kas toliau būtų išvystęs karalystės evangeliją materialiai mąstančiųjų ir ne iš visos širdies tikinčiųjų sielose, bet jis tikrai pasiekė tokį tikslą, jog netrukus Jėzaus betarpiškos apaštalų šeimos ir artimų mokinių stebuklų ieškančios ir karaliaus trokštančios tendencijos pratrūko kaip pūlinys. Šitas stebinančiai vaizdingas epizodas užbaigė mokymo, parengimo, ir gydymo ankstyvąją erą, šituo paruošdamas kelią įžengti į šiuos paskutiniuosius metus, kada bus skelbiami karalystės naujosios evangelijos aukštesni ir dvasingesni aspektai—dieviškoji sūnystė, dvasinė laisvė, ir amžinasis išgelbėjimas.

6. Genesarete

^{152:6.1 (1705.1)} Ilsėdamasis turtingo tikinčiojo namuose Genesareto vietovėje, Jėzus kiekvieną popietę su šiais dvylika rengė tiesioginius pasikalbėjimus. Šios karalystės ambasadoriai buvo rimta, blaivi, ir save drausminanti iš iliuzijų išsivadavusi vyrų grupė. Bet net ir po viso to, kas įvyko, ir kaip parodė vėlesnieji įvykiai, šitie dvylika vyrų vis dar nebuvo iki galo išsivadavę iš savo įgimtų ir ilgą laiką puoselėtų sampratų apie žydų Mesijo atėjimą. Kelių praėjusių savaitių įvykiai atsitiko perdaug greitai, kad šitie pritrenkti žvejai suvoktų visą jų prasmę. Tam, jog vyrai ir moterys įgyvendintų radikalius ir platų spektrą apimančius pakeitimus savo bazinėse ir fundamentaliose sampratose apie visuomeninį elgesį, filosofinius požiūrius, ir religinius įsitikinimus, reikia laiko.

^{152:6.2 (1705.2)} Tuo metu, kada Jėzus ir šie dvylika ilsėjosi Genesarete, minios išsiskirstė, vieni žmonės sugrįžo namo, kiti

nuėjo į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Per trumpiau kaip vieno mėnesio laikotarpį entuziastingų ir atvirų Jėzaus rėmėjų, kurių skaičius vien tik tai Galilėjoje siekė daugiau kaip penkiasdešimt tūkstančių, sumažėjo iki mažiau kaip penkių šimtų. Jėzus norėjo, kad jo apaštalai patirtų, jog entuziastingas liaudies pripažinimas yra nepastovus, ir kad dėl to jie nesusigundytų pasikliauti tokiais trumpalaikės religinės isterijos pasireiškimais po to, kada jam tikrai reikės karalystės darbe palikti juos vienus, bet šitos jo pastangos buvo veiksmingos tik iš dalies.

152:6.3 (1705.3) Savo viešnagės Genesarete antrąją naktį Mokytojas vėl apaštalams papasakojo parabolę apie sėją ir pridėjo šituos žodžius: “Matote, mano vaikai, apeliavimas į žmogiškuosius jausmus yra trumpalaikis ir visiškai nuviliantis; apeliavimas vien tik tai į žmogaus intelektą yra lygiai toks pat tuščias ir bevaisis; ir tik tai kreipdamiesi į dvasią, kuri gyvena žmogiškojo proto viduje, jūs galite tikėtis pasiekti tvirtą sėkmę ir užbaigti šituos nuostabius žmogiškojo charakterio transformavimus, kurie netrukus pasireiškia gausiais tikrai dvasiniais vaisiais kasdieniame gyvenime visų tų, kurie šitokiu būdu yra išlaisvinti iš abejonių tamsos dvasios gimimu įtikėjimo šviesoje—dangaus karalystėje.”

152:6.4 (1705.4) Jėzus mokė apeliuoti į jausmus kaip tokio metodo, kurio dėka yra atkreipiamas ir sutelkiamas intelektualus dėmesys. Šitaip sužadintą ir sudomintą protą jis pavadino vartais į sielą, kur ir gyvena toji žmogaus dvasinė prigimtis, kuri turi suvokti tiesą ir reaguoti į evangelijos dvasinį apeliavimą tam, kad būtų pasiekti tikrųjų charakterio transformavimų nuolatiniai rezultatai.

^{152:6.5 (1705.5)} Šitokiu būdu Jėzus stengėsi apaštalus parengti artėjančiam sukrėtimui—visuomenės požiūrio į jį krizei, iki kurios buvo likusios vos kelios dienos. Šiems dvylikai jis aiškino, kad Jeruzalės religiniai lyderiai su Erodu Antipu rengs sąmokslą tam, kad juos sunaikintų. Šie dvylika ėmė daug labiau suprasti (nors ir ne iki galo), kad Jėzus nesirengia sėstis į Dovydo sostą. Jie vis labiau matė, jog dvasinė tiesa neturi būti vystoma materialių stebuklų dėka. Jie ėmė suvokti, jog tų penkių tūkstančių pamaitinimas ir liaudies judėjimas vainikuoti Jėzų karaliumi buvo stebuklų ieškančių, stebuklų laukiančių žmonių aukščiausioji viršūnė, ir aukščiausias taškas to, kaip Jėzų pripažino liaudis. Jie miglotai suprato ir neaiškiai nujautė besiartinančius dvasinio išsisijojimo ir žiauraus priešiškumo laikus. Šitie dvylika vyrų palaipsniui ėmė suvokti savo kaip karalystės ambasadorių užduoties tikrąją prigimtį, ir jie pradėjo ruošti sunkiems ir kankinantiems išmėginimams, kuriuos teks patirti per Mokytojo tarnavimo žemėje paskutiniuosius metus.

^{152:6.6 (1706.1)} Prieš jiems išvykstant iš Genesareto, Jėzus paaiškino jiems apie tų penkių tūkstančių stebuklingą pamaitinimą, jiems tiesiog pasakydamas, kodėl gi jis įsitraukė į šitą nepaprastą kūrybinės energijos pasireiškimą, o taip pat juos užtikrindamas, kad šitokiu būdu jis nenusileido savo užuojautai toms minioms tol, kol jis tikrai neišsiaiškino, jog tai “atitiko Tėvo valią.”

7. Jeruzalėje

^{152:7.1 (1706.2)} Sekmadienį, balandžio 3-ąją, Jėzus, lydimas tikrai dvylikos apaštalų, pradėjo kelionę iš Betsaidos į Jeruzalę. Kad išvengtų minių ir kad atkreiptų kiek įmanoma mažiau dėmesio, jie keliavo per Gerasą ir Filadelfiją. Šitos kelionės metu jis visiškai jiems uždraudė viešai mokyti; taip pat jis neleido jiems

nei mokyti, nei pamokslauti viešnagės Jeruzalėje metu. Į Betanę, netoli Jeruzalės, jie atvyko vėlų trečiadienio vakarą, balandžio 6-ąją. Šitai vienai nakčiai jie apsistojo Lozoriaus, Mortos, ir Marijos namuose, bet kitą dieną jie išsiskyrė. Jėzus, su Jonu, apsistojo tikinčiojo, kurio vardas buvo Simonas, namuose, netoli nuo Lozoriaus namų Betanėje. Judas Iskarijotas ir Simonas Uolusis apsistojo pas draugus Jeruzalėje, tuo tarpu likusieji apaštalai gyveno po du skirtinguose namuose.

^{152:7.2 (1706.3)} Per šitas Perėjimo šventes Jėzus į Jeruzalę buvo atėjęs tiktai vieną kartą, ir tas kartas buvo per didžiąją šventės dieną. Didelę dalį Jeruzalės tikinčiųjų Abneris buvo iš miesto atvedęs, kad susitiktų su Jėzumi Betanėje. Per šitą viešnagę Jeruzalėje šie dvylika sužinojo, koks ėmė rasti jų Mokytojui paniekos jausmas. Išvykstant iš Jeruzalės visi buvo įsitikinę, jog artinasi kažkokia krizė.

^{152:7.3 (1706.4)} Sekmadienį, balandžio 24-ąją, Jėzus ir apaštalai iš Jeruzalės išvyko į Betsaidą, ėjo per pakrantės miestus Jopą, Cezarėją, ir Ptolemėją. Iš ten, ėjo gilyn į šalį per Ramahą ir Choraziną į Betsaidą, ją pasiekė penktadienį, balandžio 29-ąją. Tuo pat, kai tik pasiekė namus, Jėzus pasiuntė Andriejų, kad šis paprašytų sinagogos valdytojo leidimo kalbėti kitą dieną, o tai buvo Sabatas, popietinių pamaldų metu. Ir Jėzus gerai žinojo, jog tai bus paskutinis kartas, kai jam bus leista kalbėti Kapernaumo sinagogoje.

153 Dokumentas. Krizė Kapernaume

^{153:0.1 (1707.1)} PENKTADIENIO vakarą, tą pačią dieną, kada jie atvyko į Betsaidą, ir Sabato rytą, apaštalai pastebėjo, kad Jėzus

buvo labai rimtai susirūpinęs dėl kažkokios svarbios problemos; jie suvokė, kad Mokytojas nepaprastai giliai mąsto apie kažkokį svarbų reikalą. Pusryčių jis nevalgė ir tiktai truputėlį užkando per pusiaudienį. Visą Sabato rytą ir prieš tai buvusį vakarą šie dvylika ir jų padėjėjai būriavosi mažomis grupelėmis prie namų, sode, ir pakrantėje. Juos visus buvo apėmusi netikrumo įtampa ir bloga nuojauta. Nuo to laiko, kada jie išvyko iš Jeruzalės, Jėzus su jais šnekėjosi mažai.

153:0.2 (1707.2) Per mėnesių mėnesius jie nebuvo matę Mokytojo tokio susirūpinusio ir tokio nešnekaus. Net ir Simonas Petras buvo prislėgtas, jeigu nesugniuždytas. Andriejus buvo pasimetęs, kad nežino, ką padaryti savo prislėgtiems partneriams. Natanielius sakė, kad jie yra “užliūliuoti prieš audrą.” Tomas išeiškė nuomonę, jog “netrukus turi įvykti kažkas nepaprasta.” Pilypas patarė Dovydui Zabediejui “užmiršti apie planus pamaitinti ir apgyvendinti minias tol, kol mes sužinosime tai, apie ką mąsto Mokytojas.” Motiejus su nauja energija stengėsi papildyti iždą. Jokūbas ir Jonas kalbėjosi apie artėjančią pamokslą sinagogoje ir daug svarstė apie galimą jo pobūdį ir užmojį. Simonas Uolusis išreiškė įsitikinimą, iš tikrųjų tokią viltį, kad “netrukus Tėvas danguje gali koku nors netikėtu būdu įsikišti, kad apgintų ir paremtų savąjį Sūnų,” tuo tarpu Judas Iskarijotas išdrįso pareikšti tokią mintį, jog galbūt Jėzų slėgė apgailestavimas, kad “jam neužteko drąsos ir narsumo leisti tiems penkiems tūkstančiams jį vainikuoti žydų karaliumi.”

153:0.3 (1707.3) Būtent iš tokios prislėgtų ir nelaimingų pasekėjų grupės Jėzus šitą gražią Sabato popietę išėjo į Kapernaumo sinagogą sakyti savo epochinio pamokslo. Vienintelis iš visų jo

tiesioginių pasekėjų džiugiai pasveikino arba palinkėjo sėkmės vienas iš nieko neįtariančių Alfiejaus dvynių, kuris, tuo metu, kada Jėzus iš namų ėjo į sinagogą, pasveikino jį linksmi ir tarė: “Mes meldžiamės, kad Tėvas tau padėtų ir kad mes turėtume didesnes minias negu turėjome kada nors anksčiau.”

1. Aplinkos parengimas

^{153:1.1 (1707.4)} Šitą nuostabią Sabato popietę naujojoje Kapernaumo sinagogoje iškilūs parapijiečiai Jėzų pasveikino trečią valandą. Jairas pirmininkavo ir įteikė Jėzui Raštus, kad iš jų paskaitytų. Išvakarėse, penkiasdešimt trys fariziejai ir sedukiečiai atvyko iš Jeruzalės; taip pat dalyvavo ir daugiau negu trisdešimt aplinkinių sinagogų lyderių ir valdytojų. Šitie žydų religiniai lyderiai veikė tiesiogiai paklusdami Jeruzalės Sanhedrino įsakymams, ir jie sudarė ortodoksų avangardą, kuris susirinko tam, kad paskelbtų atvirą karą Jėzui ir jo mokiniams. Greta šitų žydų lyderių, sinagogos garbės vietose, sėdėjo Erodo Antipo oficialieji stebėtojai, kuriems Erodas buvo nurodęs patikrinti nerimą keliančius pranešimus apie tai, kad, jo brolio Pilypo valdose, liaudis mėgino Jėzų paskelbti žydų karaliumi.

^{153:1.2 (1708.1)} Jėzus suvokė, kad jis atsidūrė tokioje padėtyje, kada vis gausėjantys jo priešai tuoj pat jam paskelbs viešą ir atvirą karą, ir jis drąsiai nusprendė imtis puolimo. Pamaitindamas tuos penkis tūkstančius jis metė iššūkį jų idėjoms apie materialų Mesiją; dabar jis vėl nusprendė atvirai pulti jų sampratą apie žydų išvaduotoją. Šitoji krizė, prasidėjusi šių penkių tūkstančių pamaitinimu, ir pasibaigusi šio Sabato popietės pamokslu, buvo išorinis liaudies šlovės ir pripažinimo bangos pasisukimas. Nuo šiol, karalystės darbas vis daugiau buvo susijęs su svarbesne užduotimi laimėti tvirtus dvasinius

atsivertėlius tikrajai religinei žmonijos brolijai. Šitas pamokslas pažymi tą krizę, kada buvo pereinama iš diskusijų, prieštaravimų, ir sprendimų laikotarpio į atviro karo ir galutinio priėmimo arba visiško atmetimo laikotarpį.

^{153:1.3 (1708.2)} Mokytojas gerai žinojo, jog didžioji dauguma jo pasekėjų palaipsniui, bet tvirtai ruošė savo protą tam, kad galutinai jį atstumtų. Lygiai taip pat jis žinojo, kad didelė dalis jo mokinių palaipsniui, bet tvirtai žengė per tą proto parengimą ir per tą sielos drausminimą, kurie juos įgalins nugalėti dvejones ir drąsiai pareikšti savo teises į subrendusį įtikėjimą į karalystės evangeliją. Jėzus puikiai suprato, kaip žmonės priimti sprendimus kokios nors krizės atveju ir įvykdyti netikėtus drąsaus apsisprendimo veiksmus ruošiasi palaipsnio proceso metu, kada nuolat priima sprendimus pasikartojančiose gėrio ir blogio situacijose. Jis savo pasirinktus pasiuntinius rengė taip, kad jie ne kartą turėjo susidurti su nusivylimu, ir jiems jis suteikdavo dažnų ir išmėginančių galimybių, kada tam, kad išlaikytų dvasinius išbandymus, jie turėjo rinktis tarp gėrio ir blogio. Jis žinojo, kad savo pasekėjais galės pasikliauti, kada jiems teks susidurti su galutiniu išmėginimu, kad jie gyvybiškai svarbius sprendimus priims remdamiesi savo ankstesniais ir įprastais intelektualiais požiūriais ir dvasinėmis reakcijomis.

^{153:1.4 (1708.3)} Šitoji Jėzaus žemiškojo gyvenimo krizė prasidėjo šių penkių tūkstančių pamaitinimu ir baigėsi šituo pamokslu sinagogoje; apaštalų gyvenime krizė prasidėjo šituo pamokslu sinagogoje ir tęsėsi ištisus metus, pasibaigdama tikrai Mokytojo teismu ir nukryžiavimu.

153:1.5 (1708.4) Kada tą popietę susirinkusieji sėdėjo sinagogoje, prieš Jėzui pradedant kalbėti, tada visų mintyse tebuvo vienintelė didžioji paslaptis, tiesiog vienas didžiausias klausimas. Tiek jo draugus, tiek jo priešus buvo apėmusi vienintelė mintis: “Kodėl jis pats taip sąmoningai ir veiksmingai atstūmė liaudies susižavėjimo bangą?” Ir būtent prieš pat šitą pamokslą ir tuoj pat po jo susierzinusių jo šalininkų abejonės ir nusivylimas peraugo į nesąmoningą pasipriešinimą ir galiausiai pavirto tikra neapykanta. Būtent po šito pamokslo sinagogoje Judui Iskarijotui ir kilo pirmą kartą sąmoninga mintis pabėgti. Bet, kol kas, visus tokius polinkius jis meistriškai įveikdavo.

153:1.6 (1708.5) Visi buvo suglumę. Jėzus juos paliko praradusius amą ir pritrenktus. Neseniai jis milžinišku laipsniu buvo pademonstravęs viršgamtinę galią, kuri apibūdino jo visą karjerą. Šių penkių tūkstančių pamaitinimas buvo tas vienintelis įvykis per jo žemiškąjį gyvenimą, kuris didžiausiu laipsniu atitiko žydų sampratą apie laukiamą Mesiją. Bet šitą nepaprastą pranašumą tuoj pat ir nepaaiškinus atsvėrė jo greitas ir tvirtas atsisakymas būti vainikuotam karaliumi.

153:1.7 (1709.1) Penktadienio vakarą, ir dar kartą Sabato rytą, Jeruzalės lyderiai ilgai ir atkakliai įkalbinėjo Jairą, kad šis neleistų Jėzui kalbėti sinagogoje, bet tai buvo bergždžia. Jairo vienintelis atsakymas į visus šituos įtikinėjimus buvo: “Aš patenkinau šitą prašymą, ir savojo žodžio tikrai nelaužysiu.”

2. Epochos pamokslas

153:2.1 (1709.2) Jėzaus įvadas į šitą pamokslą buvo jo skaitymas iš įstatymo, kaip jis yra užrašytas Antrajame Įstatyme: “Bet tikrai

taip atsitiks, jeigu šitoji tauta iš tiesų nekreips dėmesio į Dievo balsą, kad juos iš tikrųjų pasieks prakeikimas už jų padarytas nuodėmes. Viešpats padarys taip, kad jus sunaikins jūsų priešai; jūs tikrai būsite išsklaidyti po visas žemės karalystes. Ir Viešpats jus ir tą karalių, kuri iškelėte, kad valdytų jus, tikrai atiduos į svetimos nacijos rankas. Jūs tikrai tapsite nuostaba, aforizmu, ir panieka visose nacijose. Jūsų sūnūs ir jūsų dukros tikrai pateks į nelaisvę. Svetimieji tarp jūsų tikrai iškils aukštai valdžioje, tuo tarpu jūs būsite nustumti toli į apačią. Ir šitie dalykai tikrai teks jums ir jūsų sėklai per amžius, nes jūs neklausėte Viešpaties žodžio. Dėl to jūs tikrai tarnausite savo priešams, kurie iš tiesų kovos prieš jus. Jūs tikrai kęsite alkį ir troškulį ir vilksite šitą geležinį svetimųjų jungą. Viešpats prieš jus nuteiks naciją iš toli, iš žemės pakraščio, tokią naciją, kurios kalbos jūs tikrai nesuprasite, tokią naciją, kurios veido išraiška bus žiauri, tokią naciją, kuri negailės jūsų. Ir iš tikrųjų jie laikys jus visus apgulę visuose jūsų miestuose tol, kol aukštos sutvirtintos sienos, tarp kurių jūs būsite suradę prieglobstį, sugrius; ir iš tiesų visas kraštas pateks į jų rankas. Ir bus taip, kad jūs būsite priversti valgyti savo pačių kūno vaisių, savo pačių sūnų ir dukrų kūnus, per šitą apgulties laikotarpį, dėl sunkios padėties, kuri kils spaudžiant jūsų priešams.”

153:2.2 (1709.3) Ir kada Jėzus užbaigė šitą skaitymą, tada perėjo prie Pranašų ir paskaitė iš Jeremijo: “Jeigu jūs tikrai nekreipsite dėmesio į mano tarnų, tų pranašų, kuriuos aš jums atsiunčiau, žodžius, tuomet aš iš tiesų padarysiu su šitais namais taip, kaip su Šiloma, ir aš tikrai šitą miestą paversiu prakeiksmu visoms žemės nacijoms.” Ir šventikai ir mokytojai klausėsi, kaip Jeremijas šituos žodžius taria Viešpaties namuose. Ir atsitiko taip, jog kada Jeremijas pasakė viską, ką Viešpats liepė

pasakyti visiems žmonėms, tada šventikai ir mokytojai sučiupo jį, tardami: ‘Tu tikrai mirsi.’ Ir visi žmonės susibūrė aplink Jeremiją Viešpaties namuose. Ir kada Judaho princai išgirdo apie šituos dalykus, tada Jeremijui jie surengė teismą. Tada šventikai ir mokytojai kalbėjo princams ir visiems tiems žmonėms, sakydami: ‘Šitas žmogus yra vertas to, jog mirtų, nes jis pranašavo prieš mūsų miestą, ir jūs patys tą girdėjote savo ausimis.’ Tada kalbėjo Jeremijas visiems princams ir visiems žmonėms: ‘Viešpats mane pasiuntė pranašauti prieš šituos namus ir prieš šitą miestą visus tuos žodžius, kuriuos jūs girdėjote. Dabar, dėl to, pataisykite savo būdą ir pakeiskite savo elgesį ir pakluskite savo Viešpaties jūsų Dievo balsui tam, kad galėtumėte išvengti to blogio, kuris buvo išsakytas prieš jus. Kai dėl manęs, tai, žiūrėkite, aš esu jūsų rankose. Darykite su manimi, kas jūsų akimis žiūrint yra gera ir teisinga. Bet tikrai žinokite, jeigu mane nužudysite, tai iš tiesų ant jūsų ir ant šitos tautos kris nekaltas kraujas, nes mane pasiuntė Viešpats pasakyti tokią tiesą, kad išgirstumėte visus šituos žodžius.’

153:2.3 (1710.1) “Tų laikų šventikai ir mokytojai stengėsi Jeremiją nužudyti, bet teisėjai su tuo nenorėjo sutikti, nors, už jo perspėjimo žodžius, jie iš tikrųjų jį su virvėmis nuleido į pamazgų duobę, kol jis nugrimzdo joje iki pažastų. Štai ką padarė šitoji tauta Pranašui Jeremijui, kada jis pakluso Viešpaties paliepimui perspėti savo sielos brolius dėl jiems gresiančio politinio žlugimo. Šiandien, aš noriu jūsų paklausti: Ką šitos tautos vyriausieji šventikai ir religiniai vadovai padarys tam žmogui, kuris išdrįs juos įspėti dėl jų dvasinės lemties dienos? Ar jūs taip pat stengsitės nužudyti tą mokytoją, kuris drįsta skelbti Viešpaties žodį, ir kuris nebijo nurodyti to,

kad jūs atsisakote žengti šviesos keliu, kuris veda link įėjimo į dangaus karalystę?

153:2.4 (1710.2) “Kokių gi manosios misijos žemėje įrodymų jūs ieškote? Mes netrikdėme jūsų padėties, kuri teikia jums įtaką ir valdžią, tuo metu, kada gerąsias naujienas skelbėme vargšams ir atstumtiesiems. Mes neužsipuolėme nedraugiškai to, ką jūs laikote pagarboje, bet vietoje šito mes skelbėme naująją laisvę baimės persmelktai žmogaus sielai. Į šitą pasaulį aš atėjau tam, jog apreikščiau savąjį Tėvą ir įkurčiau žemėje Dievo sūnų dvasinę brolystę, dangaus karalystę. Ir nežiūrint to, kad aš tiek daug kartų esu jums priminęs, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio, bet vis tiek manasis Tėvas iš tikrųjų jums leido pamatyti daug materialių stebuklų papildomai prie akivaizdesnių dvasinių transformacijų ir atgimimų.

153:2.5 (1710.3) “Kokio gi naujo ženkle jūs stengiatės sulaukti iš manųjų rankų? Aš pareiškiu, kad jūs jau turite pakankamai įrodymų tam, jog priimtumėte savo sprendimą. Tikrai, tikrai aš sakau daugeliui tų, kurie šitą dieną sėdi prieš mane, jums iškilo būtinybė pasirinkti, kokių keliu jūs eisite; ir aš jums sakau, kaip Jošua sakė jūsų protėviams, ‘pasirinkite šitą dieną, kam jūs tarnausite.’ Šiandien, daugelis iš jūsų stovite kryžkelėje.

153:2.6 (1710.4) “Kai kurie iš jūsų, kada nebegalėjote manęs surasti po minios pamaitinimo aname krante, nusamdėte Tiberijaus žvejybinių flotilę, kuri prieš savaitę buvo netoli pasislėpusi per audrą, kad vytumėtės mane, ir kokių gi tikslų? Ne dėl tiesos ir teismo arba ne dėl to, kad galėtumėte daugiau sužinoti, kaip tarnauti ir dirbti savo bičiuliams žmonėms! Ne, bet vietoje šito dėl to, kad galėtumėte turėti daugiau duonos, kurios neužsidirbote sunkiu darbu. Tai nebuvo dėl to, kad jūsų sielos

būtų pripildytos gyvenimo žodžiu, bet vien tikrai dėl to, kad jūs galėtumėte į pilvą prisikimšti neuždirbtos duonos. Ir ilgą laiką jūs iš tiesų buvote mokomi, kad Mesijas, kada ateis, tada darys tuos stebuklus, kurie pavers gyvenimą maloniu ir lengvu visai išrinktajai tautai. Tada, nėra nieko keisto, kad jūs tie, kurie taip ilgai buvote šitaip mokomi, taip ilgitės tų kepalėlių ir žuvų. Bet aš pareiškiu jums, kad Žmogaus Sūnaus misija nėra tokia. Aš atėjau tam, jog skelbčiau dvasinę laisvę, mokyčiau amžinosios tiesos, ir puoselėčiau gyvąjį įtikėjimą.

153:2.7 (1710.5) “Mano sielos broliai, negeiskite tokio maisto, kuris genda, bet vietoje šito ieškokite dvasinio maisto, kuris pamaitina net ir tiek, kad yra pasiekiamas amžinasis gyvenimas; ir būtent tokią gyvenimo duoną Sūnus duoda visiems, kurie ją ims ir valgys, nes Tėvas Sūnui suteikė šitą gyvenimą be apribojimo. Ir kada jūs manęs klausėte, ‘Ką mes turime daryti, kad atliktume Dievo darbus?’ Aš aiškiai jums pasakiau: ‘Dievo darbas yra tai, kad jūs tikėtumėte tuo, kurį jis pasiuntė.’”

153:2.8 (1710.6) Ir tada Jėzus sakė, rodydamas į manos puodą, kuris puošė šitos naujosios sinagogos durų sąramą, ir kuris buvo išgrąžintas vynuogių kekėmis: “Jūs manėte, kad jūsų protėviai dykumoje valgė maną—dangiškąją duoną—bet aš jums sakau, jog tai buvo žemės duona. Nors Mozė jūsų tėvams ir nedavė duonos iš dangaus, bet manasis Tėvas dabar yra pasirengęs duoti jums tikrosios gyvenimo duonos. Danguos duona yra tai, kas kyla iš Dievo ir šio pasaulio žmonėms suteikia amžinąjį gyvenimą. Ir kada jūs man sakysite, Duok mums šitos gyvosios duonos, tada aš tikrai atsakysiu: Aš esu šitoji gyvenimo duona. Tas, kuris ateina pas mane, tikrai nebus alkanas, tuo tarpu tas,

kuris tiki manimi, tikrai nebus ištroškęs. Jūs stebėjote mane, gyvenote su manimi, ir matėte manusius darbus, bet vis tiek jūs netikite, kad aš atėjau nuo Tėvo. Bet tie, kurie tikrai tikite—nebijokite. Visi tie, kuriuos veda Tėvas, tikrai ateis pas mane, o tas, kuris ateina pas mane, tikrai jokių būdu nebus išvartytas.

153:2.9 (1711.1) “O dabar leiskite man jums pareikšti, kartą ir visiems laikams, jog į žemę aš nusileidau ne tam, kad vykdyčiau savo paties valią, bet valią To, kuris mane atsiuntė. Ir To, kuris mane atsiuntė, galutinė valia yra tokia, jog iš visų tų, kuriuos jis man patikėjo, aš neprarasčiau nė vieno. O Tėvo valia yra tokia: Kad kiekvienas matantis šį Sūnų ir tikintis juo tikrai turės amžinąjį gyvenimą. Tiktai vakar aš iš tiesų pamaitinau duona jūsų kūnus; šiandien aš jums siūlau gyvenimo duoną išalkusioms jūsų sieloms. Ar dabar jūs paimsite dvasinę duoną su tokiu noru, su koku tada valgėte šito pasaulio duoną?”

153:2.10 (1711.2) Kada Jėzus akimirksniu nutilo, kad apžvelgtų parapijiečius, tada vienas iš mokytojų iš Jeruzalės (Sanhedrino narys) atsistojo ir paklausė: “Ar aš gerai tave suprantu, kad tu sakai, jog esi ta dangiškoji duona, ir, kad ta mana, kurią Mozė davė mūsų tėvams dykumoje, nebuvo dangiškoji duona?” Ir Jėzus šitam fariziejui atsakė: “Tu supranti teisingai.” Tada šitas fariziejus tarė: “Bet argi tu nesi Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus, tas dailidė? Argi tavo tėvo ir motinos, o taip pat tavo brolių ir seserų, gerai nepažįsta daugelis iš mūsų? Kaip tuomet yra taip, jog tu pasirodai čia Dievo namuose ir pareiški, kad esi nusileidęs iš dangaus?”

153:2.11 (1711.3) Iki šito laiko sinagogoje buvo kilęs didelis šurmulyš, o tai grėsė peraugti į netvarką, dėl to Jėzus atsistojo ir tarė: “Būkime kantrūs; tiesa niekada nenukenčia dėl to, kad yra

nuoširdžiai tikrinama. Aš esu visa tai, apie ką tu kalbi, ir dar daugiau negu tai. Tėvas ir aš esame viena; šis Sūnus daro tikrai tą, ko jį moko Tėvas, tuo tarpu visus tuos, kuriuos šiam Sūnui atidavė Tėvas, šis Sūnus priims pas save. Jūs skaitėtė Pranašuose, kur yra parašyta, ‘Jūs visus tikrai mokys Dievas,’ ir kad ‘Tie, kuriuos moko Tėvas, taip pat išgirs ir jo Sūnų.’ Kiekvienas, kuris atsiduoda viduje gyvenančios Tėvo dvasios mokymui, galiausiai ateis pas mane. Nė vienas žmogus Tėvo nėra matęs, bet Tėvo dvasia tikrai gyvena žmogaus viduje. O šis Sūnus, kuris nusileido iš dangaus, Tėvą tikrai matė. Ir tie, kurie tikrai tiki šituo Sūnumi, jau turi amžinąjį gyvenimą.

^{153:2.12 (1711.4)} “Aš esu šitoji gyvenimo duona. Jūsų tėvai valgė maną dykumoje ir yra mirę. Bet šitoji duona, kuri kyla iš Dievo, jeigu žmogus ją valgo, tai jis niekada nemirs dvasioje. Aš kartoju, aš esu šitoji gyvoji duona, ir kiekviena siela, kuri suvoks šitą suvienytą Dievo ir žmogaus prigimtį, tikrai gyvens amžinai. Iš šitoji gyvenimo duona, kurią aš duodu visiems, kas ją paims, yra mano paties gyvenimas ir sujungta prigimtis. Tėvas Sūnuje ir Sūnus vienovėje su Tėvu—toks yra manasis gyvenimą suteikiantis apreiškimas visam pasauliui ir manoji išgelbstinti dovana visoms nacijoms.”

^{153:2.13 (1711.5)} Kada Jėzus baigė kalbėti, tada sinagogos valdytojas parapijiečius paleido, bet jie nenorėjo skirstytis. Žmonės susibūrė aplink Jėzų, kad paklaustų daugiau klausimų, tuo tarpu kiti pusbalsiu šnekėjosi ir diskutavo tarpusavyje. Ir šitokia padėtis tęsėsi daugiau negu tris valandas. Buvo gerokai po septynių valandų vakaro, kada žmonės pagaliau išsiskirstė.

3. Susirinkimas po visko

153:3.1 (1712.1) Jėzui buvo užduota daug klausimų per šitą susirinkimą po visko. Kai kuriuos klausimus pateikė pasimetę jo mokiniai, bet daugiau klausė priekabių ieškantys netikintieji, kurie stengėsi tikrai jį sugluminti ir pagauti į spąstus.

153:3.2 (1712.2) Vienas iš atvykusių fariziejų, užlipęs ant šviestuovo stovo, šaukdamas klausė: “Tu mums sakai, jog esi toji gyvenimo duona. Kaip gi tu mums gali duoti savo materialų kūną, kad jį valgytume, arba savo kraują, kad jį gertume? Kokia gi nauda iš tavojo mokymo, jeigu jo negalima įgyvendinti?” Ir Jėzus atsakė į šitą klausimą, pasakydamas: “Aš gi nemokiau jūsų, kad šitoji gyvenimo duona yra mano materialus kūnas, o taip pat, kad šitas gyvenimo vanduo yra mano kraujas. Bet aš tikrai sakiau, jog manasis gyvenimas materialaus kūno pavidalu yra dangiškosios duonos padovanojimas. Dievo Žodžio faktas, padovanotas materialaus kūno pavidalu, ir Žmogaus Sūnaus, pavaldaus Dievo valiai, reiškinys sudaro patyrimo tokią tikrovę, kuri prilygsta dieviškajam maistui. Jūs negalite valgyti mano materialaus kūno, taip pat jūs negalite gerti ir mano kraujo, bet dvasioje jūs galite su manimi tapti vienove, net ir taip, kaip dvasioje aš esu vienovė su Tėvu. Jūs galite būti maitinami amžinuoju Dievo žodžiu, kuris iš tiesų ir yra toji gyvenimo duona, ir kuri buvo padovanota mirtingojo materialaus kūno pavidalu; ir jūs galite būti sieloje pagirdyti dieviškąja dvasia, kuri iš tiesų ir yra tas gyvenimo vanduo. Į šį pasaulį Tėvas mane atsiuntė tam, jog parodytų, kaip jis nori apsigyventi visų žmonių viduje ir vadovauti jiems; ir aš šitą gyvenimą materialaus kūno pavidalu gyvenau taip, jog įkvėpčiau visus žmones, kad ir jie lygiai taip visą laiką stengtųsi pažinti ir vykdyti jų viduje gyvenančio dangiškojo Tėvo valią.

153:3.3 (1712.3) Tada vienas iš Jeruzalės šnipų, kuris stebėjo Jėzų ir jo apaštalus, tarė: “Mes pastebime, kad nei tu, nei tavo apaštalai tinkamai nenusiplaunate rankų prieš valgdami duoną. Tau turi būti gerai žinoma, jog tokia praktika, kada valgoma suterštomis arba neplautomis rankomis, yra senolių įstatymo pažeidimas. Taip pat jūs deramai neišsiplaunate ir savo puodukų, iš kurių geriate, ir indų, iš kurių valgate. Kodėl gi jūs rodote tokią nepagarbą tėvų tradicijoms ir mūsų senolių įstatymams?” Ir kada Jėzus jį išklaušė, tada atsakė: “Kodėl gi jūs savo tradicijos įstatymais pažeidžiate Dievo įsakymus? Įsakymas sako, ‘Gerbk savo tėvą ir motiną,’ ir liepia, kad jūs, jeigu reikia, savo turtu pasidalintumėte su jais; bet jūs įvedate tokį tradicijos įstatymą, kuris leidžia nepareigingiems vaikams sakyti, jog tie pinigai, kuriais buvo galima paremti tėvus, buvo ‘atiduoti Dievui.’ Šitokiu būdu senolių įstatymas išlaisvina tokius nenuoširdžius vaikus nuo atsakomybės, nežiūrint to, kad tie vaikai visus tuos pinigus vėliau panaudoja savo pačių malonumui. Kodėl gi yra šitaip, kad jūs savo pačių tradicijos pagalba šį įsakymą padarote tuščią? Iš tikrųjų Isajas gerai išpranašavo jūsų apgavystes, sakydamas: ‘Šitoji tauta mane gerbia savo lūpomis, bet jos širdis yra toli nuo manęs. Tuščiai jie garbina mane, mokindami žmonių priesakų kaip savųjų doktrinų.’

153:3.4 (1712.4) Jūs galite matyti, kaip gi čia yra taip, kad jūs apleidžiate įsakymą, nors imate labai greitai laikytis žmonių tradicijos. Jūs iš tikrųjų norite iš viso atstumti Dievo žodį, tuo tarpu savo tradicijas jūs palaikote. Ir daugeliu kitokių būdų jūs iš tiesų išdrįstate savo pačių mokymus iškelti virš įstatymo ir pranašų.”

153:3,5 (1712,5) Tada Jėzus savo pastabas nukreipė visiems susirinkusiems. Jis sakė: “Bet gi išgirskite mane jūs visi. Žmogų dvasiškai suteršia būtent ne tai, kas į burną patenka, bet vietoje šito tai, kas iš burnos ir iš širdies pasklinda.” Bet net ir apaštalai jo žodžių prasmės iki galo nesuvokė, nes Simonas Petras jo taip pat paklausė: ”Kad be reikalo kai kurie tavo klausytojai nebūtų įžeisti, ar nepaaiškintum mums šitų žodžių prasmės?” Ir tada Jėzus tarė Petriui: “Argi tau taip pat sunku suprasti? Argi tu nežinai, jog kiekvienas augalas, kurio nepasodino manasis Tėvas, tikrai bus išrautas su šaknimis. Dabar atkreipkite dėmesį į tuos, kurie norėtų žinoti tiesą. Jūs negalite priversti žmonių mylėti tiesą. Didelė dalis šitų mokytojų yra akli vedliai. Ir jūs žinote, jeigu aklą ves aklas, tai tikrai į duobę įkris abu. Bet gi išgirskite, kai aš jums sakau tiesą apie tuos dalykus, kurie žmones suteršia moraliai ir supurvina dvasiškai. Aš pareiškiu, jog žmogų suteršia būtent ne tai, kas į kūną patenka per burną ar protą pasiekia per akis ir ausis. Žmogų suteršia tiktai tas blogis, kuris gali kilti širdies viduje, ir kurį išreiškia tokių nešventų asmenų žodžiai ir darbai. Argi jūs nežinote, kad blogos mintys, žmogžudystės, vagystės, ir svetimavimo nuodėmingos užmačios, drauge su pavydu, pasididžiavimu, pykčiu, kerštu, keiksmiais, ir melagingu liudijimu kyla būtent širdyje? Ir žmogų suteršia būtent kaip tik tokie dalykai, o ne tai, kad duoną jie valgo ritualo požiūriu nešvariomis rankomis.”

153:3,6 (1713,1) Jeruzalės Sanhedrino atsiųsti fariziejai dabar buvo beveik įsitikinę, kad Jėzus turi būti suimtas, pateikiant jam kaltinimą šventvagyste arba žydų šventojo įstatymo išniekinimu; todėl jie stengėsi įtraukti jį į diskusijas apie kai kurias senolių tradicijas, arba vadinamuosius nacijos žodinius

įstatymus, ir į galimą jų užsipuolimą. Nesvarbu, kad ir kiek mažai būtų vandens, šitie tradicijai vergaujantys žydai, niekada nesielgdavo taip, kad prieš kiekvieną valgį nenusiplautų rankų, kaip to reikalavo ritualas. Jie laikėsi tikėjimo, jog “geriau jau mirti negu senolių įsakymus pažeisti.” Šnipai paklausė šitą klausimą, nes buvo pranešta, kad Jėzus buvo sakęs, “Išgelbėjimas yra švarių širdžių, o ne švarių rankų reikalas.” Bet tokių įsitikinimų labai sunku atsikratyti, kada jie tampa žmogaus religijos dalimi. Net daug metų praėjus nuo šitos dienos Apaštalą Petrą vis dar tebekaustė baimė daugeliui šitų tradicijų apie švarius ir nešvarius dalykus, iš šito jis galutinai išsivadavo tiktai susapnavęs nepaprastą ir ryškų sapną. Visa tai galima suprasti geriau, prisiminus, jog šitie žydai į valgymą neplautomis rankomis žiūrėjo taip, kaip į bendravimą su prostitute, ir tiek už vieną, tiek už kitą turi būti vienodai baudžiama ekskomunikacija.

^{153:3,7 (1713,2)} Tokiu būdu Mokytojas iš tikrųjų nusprendė aptarti ir demaskuoti visos taisyklių ir reguliavimų rabinų sistemos, kurią išreiškė žodinis įstatymas—senolių tradicijos, kurios visos buvo laikomos šventesnėmis ir labiau suvaržančiomis žydus net ir už Raštų mokymus—kvailystę. Ir Jėzus kalbėjo mažiau save varžydamas, nes jis žinojo, kad toji valanda atėjo, kada jis daugiau nebegali padaryti nieko dėl to, jog užkirstų kelią atviram ryšių su šitais religiniais lyderiais nutraukimui.

4. Paskutinieji žodžiai sinagogoje

^{153:4,1 (1713,3)} Šito baigiamojo susirinkimo diskusijų įkarštyje, vienas iš Jeruzalės fariziejų prie Jėzaus atvedė sutrikusio proto jaunuolį, kurį buvo apsėdusi nesuvaldoma ir maištinga dvasia. Atvedęs šitą išprotėjusį vaikiną prie Jėzaus, jis tarė: “Ką gi tu

gali padaryti dėl tokio negalavimo, kaip šitas? Ar tu gali išvaryti velnius?” Ir kada Mokytojas pažvelgė į jaunuolį, tada jį užliejo užuojauta ir, parodęs ženklą vaikinui prieiti prie jo, paėmė jį už rankos ir pasakė: “Tu gi žinai, kas aš esu; išeik iš jo; ir aš įpareigoju vieną iš tavo ištikimų bičiulių žiūrėti, kad tu nebesugrįžtum.” Ir nedelsiant vaikiną tapo normalus ir jam sugrįžo sveikas protas. Ir tai yra pirmasis atvejis, kur Jėzus tikrai išvarė “blogą dvasią” iš žmogiškosios būtybės. Visais ankstesniais atvejais buvo tikrai tariamas velnio apsėdimas; bet šitas demono apsėdimas buvo tikras atvejis, net ir toks, kaip kartais atsitikdavo ir tomis dienomis, ir iki pat Pentakosto dienos, kada Mokytojo dvasia buvo išlieta visiems materialiams kūnams, ir dėl to visiems laikams tapo nebeįmanoma, kad šitas nedidelis skaičius dangiškųjų maištininkų šitaip pasinaudotų kai kuriais nestabiliomis žmogiškųjų būtybių tipais.

^{153:4.2 (1714.1)} Žmonėms stebintis, vienas iš fariziejų atsistojo ir apkaltino Jėzų, sakydamas, jog šiuos dalykus jis gali padaryti dėl to, kad yra susidėjęs su velniais; kad jis tą pripažino ir savo žodžiais, kuriuos tarė išvarydamas šitą velnią, kad jie vienas kitą pažįsta; ir jis toliau pareiškė, kad religiniai mokytojai ir lyderiai Jeruzalėje nusprendė, jog savo vadinamuosius stebuklus Jėzus padarė velnių princo Belzebubo suteikta galia. Fariziejus sakė: “Neturėkite nieko brendro su šiuo žmogumi; jis eina išvien su Šėtonu.”

^{153:4.3 (1714.2)} Tada tarė Jėzus: “Kaip gi gali Šėtonas išvaryti Šėtoną? Susiskaldžiusi karalystė išsilaikyti negali, jeigu šeima yra susiskaldžiusi, tai netrukus ji suirs. Argi miestas gali atlaikyti apgultį, jeigu yra nevieningas? Jeigu Šėtonas išvaro

Šėtoną, tai jis pats veikia prieš save; kaip gi tada iš tiesų išsilaikys jo karalystė? Bet gi jūs turėtumėte žinoti, jog niekas negali įeiti į stipraus vyro namus ir pagrobtį jo turtą kaip nors kitaip, bet tik iš pradžių nugalėjęs ir surišęs šitą stiprų vyrą. Ir tokiu būdu, jeigu aš velnius išvariau Belzebubo suteikta galia, tai kieno gi suteikta galia juos išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie iš tikrųjų bus jūsų teisėjai. Bet jeigu aš, Dievo dvasios suteikta galia, išvarau velnius, tuomet iš tikrųjų Dievo karalystė yra atėjusi pas jus. Jeigu jūs nebūtumėte apakinti prietarų ir suklaidinti baimės ir pasididžiavimo, tai lengvai suvoktumėte, jog tas, kuris už velnius yra didingesnis, stovi tarp jūsų. Jūs verčiate mane pareikšti, jog tas, kuris nėra su manimi, yra prieš mane, tuo tarpu tas, kuris nerenka su manimi, tas išbarsto toli. Leiskite man rimtai įspėti tuos iš jūsų, kurie norėtų išdrįsti, žiūrėdami atmerkтомis akimis ir turėdami iš anksto apmąstytą piktą valią, Dievo darbus sąmoningai priskirti velnių poelgiams! Tikrai, tikrai aš jums sakau, iš tiesų jums bus atleista už jūsų visas nuodėmes, net ir už visas šventvagystes, tačiau, kas tik šventvagiaus prieš Dievą tyčia ir turėdamas piktą užmačią, tas išgelbėjimo negaus niekada. Kadangi tokie užkietėję piktybinio blogio darbininkai niekada nieškos ir negaus atleidimo, tai jie yra kalti dėl tos nuodėmės, jog dieviškąjį atleidimą atstūmė amžinai.

153:4,4 (1714.3) “Šiandien daugelis iš jūsų iš tiesų esate priėję prie kelių sankirtos; jūs esate priėję prie tokios pradžios, kad neišvengiamai turite rinktis tarp Tėvo valios ir savojo aš pasirinktų tamsybės kelių. Ir kaip dabar pasirinksite, galiausiai iš tikrųjų tokie ir būsite. Jūs turite arba medį išauginti tokį, kad jis būtų geras ir kad vaisius būtų geras, arba šis medis taps sugedęs ir vaisius bus sugedęs. Aš pareiškiu, jog manojo Tėvo

amžinojoje karalystėje medis yra pažįstamas iš jo vaisių. Tačiau kai kurie iš jūsų esate kaip angys, kaip gi galite jūs, jau pasirinkę blogį, duoti gerus vaisius? Galų gale, kai tiek daug blogio yra jūsų širdyse, tai tą kalba ir jūsų lūpos.

^{153:4.5 (1714.4)} Tada atsistojo kitas fariziejus, kuris tarė: “Mokytojau, mes norėtume, jog tu parodytum iš anksto nulemtą ženklą, kuris būtų mums suprantamas, jog rodo tavo valdžią ir suteikia tau teisę mokyti. Ar tu sutiktum su tokia sąlyga?” Ir kada Jėzus tai išgirdo, tada jis pasakė: “Šitoji įtikėjimo neturinti ir ženklų ieškanti karta stengiasi pamatyti ženklą, bet jums tikrai nebus duota jokio kito ženklo be to, kurį jūs jau turite, ir kurį jūs tikrai pamatysite, kada Žmogaus Sūnus paliks jus.”

^{153:4.6 (1714.5)} Ir kada jis baigė kalbėti, tada jo apaštalai jį apsupo ir išvedė iš sinagogos. Tylėdami jie parėjo su juo į namus į Betsaidą. Jie visi buvo nustebinti ir kažkiek išsigandę dėl to, kad netikėtai pasikeitė Mokytojo mokymo taktika. Jie buvo visiškai neįpratę matyti jį veikiantį tokiu karingu būdu.

5. Šeštadienio vakaras

^{153:5.1 (1715.1)} Ne kartą Jėzus buvo sudaužęs savo apaštalų viltis, daug kartų jis buvo sužlugdęs jų nuostabiausius lūkesčius, bet niekada jų nusivylimo laikas arba skausmo laikotarpis neprilygo šitam nusivylimui arba skausmui, kuris juos apėmė dabar. Ir, taip pat, dabar prie jų depresijos prisidėjo ir tikra baimė dėl savojo saugumo. Juos visus stebinančiai pritrenkė tai, kad taip staiga ir visiškai nuo jų nusigręžė paprasti žmonės. Juos taip pat kažkiek išgąsdino ir sukėlė nerimo ir tas netikėtas drąsumas ir pernelyg atkaklus ryžtas, kurį rodė fariziejai, atvykę čia iš Jeruzalės. Bet labiausiai juos suglumino netikėtas

Jėzaus taktikos pasikeitimas. Įprastomis aplinkybėmis šito karingesnio požiūrio atsiradimą jie būtų sveikinę, bet tai, kaip jis kilo, drauge su didele dalimi kitų netikėtų dalykų, juos pritrenkė.

^{153:5.2 (1715.2)} Ir dabar, priedo prie visų savo pergyvenimų, kada jie pasiekė namus, Jėzus atsisakė valgyti. Valandų valandas jis buvo atsiskyręs viename iš viršutinių kambarių. Buvo beveik vidurnaktis, kada Joabas, evangelininkų vadovas, sugrįžo ir pranešė, jog maždaug vienas trečdalis jo partnerių šį reikalą apleido. Per visą vakarą ištikimi mokiniai ateidavo ir vėl išeidavo, pranešinėdami, jog visur Kapernaume vyko staigus jausmų pasikeitimas Mokytojo atžvilgiu. Lyderiai iš Jeruzalės nedelsdami ėmė kurstyti šitą nepasitenkinimo jausmą ir visais įmanomais būdais stengėsi skatinti tai, kad žmonės atsitrauktų nuo Jėzaus ir jo mokymų. Per šitas išbandymų valandas šios dvylika moterų tarėsi Petro namuose. Jos buvo nepaprastai nusiminusios, bet nė viena iš jų nepabėgo.

^{153:5.3 (1715.3)} Buvo šiek tiek po pusiaunakčio, kada Jėzus nusileido iš viršutinio kambario ir prisijungė prie šių dvylikos ir jų padėjėjų, iš viso jų buvo apie trisdešimt. Jis tarė: “Aš suprantu, jog šitas karalystės išsijojimas jus liūdina, bet tai yra neišvengiama. Vis tik, po viso to mokymo, kurį esate gavę, ar yra kokia nors rimta priežastis, kuri verstų jus suglumi dėl manųjų žodžių? Kodėl gi yra taip, kad jūs esate apimti baimės ir siaubo, kada matote, jog šitoji karalystė yra apvaloma nuo šitų abejingų minių ir šitų nesuinteresuotų mokinių? Kodėl gi jūs sielvartaujate, kada aušta nauja diena, kad toliau šviestų dangaus karalystės dvasinių mokymų naujoje šlovėje? Jeigu jums sunku ištverti šitą išbandymą, tai ką, tada, darysite, kai

Žmogaus Sūnus turės sugrįžti pas savo Tėvą? Kada gi ir kaip gi jūs pasirengsite tam laikui, kai aš pakilsiu į tą vietą, iš kurios atėjau į šitą pasaulį?

153:5.4 (1715.4) “Mano mylimieji, jūs turite prisiminti, jog atgimsta būtent dvasia; materialus kūnas ir visa tai, kas su juo yra susiję, turi mažai naudos. Tie žodžiai, kuriuos aš jums pasakiau, yra dvasia ir gyvenimas. Būkite geros nuotaikos! Aš jūsų neapleidau. Didelė dalis tikrai įsižeis dėl aiškių žodžių, pasakytų šitomis dienomis. Jūs jau girdėjote, kad daug mano mokinių nusigrevė; su manimi jie daugiau nebeina. Iš pat pradžių aš žinojau, kad šitie abejingi tikintieji pakeliui atkris. Argi aš jūsų dvylikos vyrų nepasirinkau ir neišskyriau kaip karalystės ambasadorių? Ir dabar tokiu laikmečiu, kaip šitas, argi jūs irgi dezertyruotumėte? Tegu kiekvienas iš jūsų rūpinasi savo įtikėjimu, nes vienam iš jūsų gresia rimtas pavojus.” Ir kada Jėzus baigė kalbėti, tada Simonas Petras tarė: “Taip, Viešpatie, mes esame nusiminę ir pasimetę, bet mes tikrai tavęs neapleisime niekada. Tu mus mokei amžinojo gyvenimo žodžių. Mes tikėjome tavimi ir ėjome kartu su tavimi visą šitą laiką. Mes tikrai nenusisuksime, nes žinome, jog tave atsiuntė Dievas.” Ir kai tik Petras nustojo šnekėti, tai jie visi vieningai linkelėjo pritardami jo ištikimybės pasižadėjimui.

153:5.5 (1716.1) Tada Jėzus pasakė “Eikite poilsio, nes mums ateina sunkūs laikai; mūsų laukia įtemptos dienos.”

154 Dokumentas. Paskutiniuosios dienos Kapernaume

154:0.1 (1717.1) TĄ ĮSIMINTINĄ šeštadienio naktį, balandžio 30-ąją, kada Jėzus sakė paguodos ir padrąsinimo žodžius savo

nusiminusiems ir pasimetusiems mokiniams, Tiberijuje vyko pasitarimas tarp Erodo Antipo ir grupės specialių atstovų, atsiųstų Jeruzalės Sanhedrino. Šitie raštininkai ir fariziejai ragino Erodą, kad jis suimtų Jėzų; jie padarė viską, kas tik įmanoma, jog įtikintų jį, kad Jėzus paprastus žmones kursto nesantaikai ir net maištui. Bet Erodas atsisakė prieš jį imtis veiksmų kaip prieš politinį nusikaltėlį. Erodo patarėjai jį buvo teisingai informavę apie tą atvejį kitoje ežero pusėje, kada žmonės stengėsi jį paskelbti žydų karaliumi ir kaip šitą pasiūlymą jis atmetė.

154:0.2 (1717.2) Vienas iš Erodo šeimos oficialių narių, Kuza, kurio žmona priklausė tarnaujančiam moterų korpusui, buvo jį informavęs, kad Jėzus nesiūlo kištis į žemiškojo valdymo reikalus, kad jis yra susirūpinęs tiktai savo tikinčiųjų dvasinės brolystės įkūrimu, tokią brolystę jis vadina dangaus karalyste. Erodas pasitikėjo Kuzos pranešimais, ir pasitikėjo tiek, kad kištis į Jėzaus veiklą atsisakė. Šituo metu Erodo požiūrį į Jėzų, taip pat veikė ir tai, kad jis prietaringai bijojo Jono Krikštytojo. Erodas buvo vienas iš tų žydų atskalūnų, kuris netikėjo niekuo, bet bijojo visko. Jo sąžinė buvo nešvari, nes jis paliepė nužudyti Joną, ir jis nenorėjo, kad jį įpainiotų į šitas intrigas, nukreiptas prieš Jėzų. Jis žinojo apie daugelį ligų, kurias akivaizdžiai buvo išgydęs Jėzus, ir jis laikė jį pranašu arba santykinai nepavojingu religiniu fanatiku.

154:0.3 (1717.3) Kada žydai pagrasino, jog praneš Cezariui, kad jis užstoja išdaviką, tada Erodas paliepė jiems iš jo pasitarimų salės išeiti. Šitokiu būdu reikalai nesikeitė visą savaitę, per šį laiką Jėzus savo pasekėjus rengė neišvengiamai artėjančiam išsklaidymui.

1. Pasitarimų savaitė

^{154:1.1 (1717.4)} Nuo gegužės 1-sios iki gegužės 7-sios Jėzus nuoširdžiai tarėsi su savo pasekėjais Zabediejaus namuose. Į šituos pasitarimus buvo įleisti tikrai išbandyti ir patikimi mokiniai. Šituo metu buvo tikrai maždaug vienas šimtas mokinių, kurie turėjo tokios moralinės drąsos, jog išdrįso pasipriešinti fariziejams ir atvirai pareiškė apie savo ištikimybę Jėzui. Su šita grupe jis užsiiminėjo rytais, popietėmis, ir vakarais. Nedidelės lankytojų grupės kiekvieną popietę susirinkdavo pajūryje, kur su jomis kalbėdavosi kas nors iš evangelininkų ar apaštalų. Šitas grupes retai kada sudarydavo daugiau kaip penkiasdešimt žmonių.

^{154:1.2 (1717.5)} Šitos savaitės penktadienį Kapernaumo sinagogos valdytojai ėmėsi oficialių veiksmų, uždarydami Dievo namų duris Jėzui ir visiems jo pasekėjams. Šitas žingsnis buvo žengtas Jeruzalės fariziejų sukurstymu. Jairas atsistatydino iš vyriausiojo valdytoto pareigų ir atvirai susivienijo su Jėzumi.

^{154:1.3 (1718.1)} Paskutinis susirinkimas pakrantėje įvyko Sabato popietę, gegužės 7-ąją. Jėzus kalbėjosi su mažiau kaip vienu šimtu penkiasdešimčia tų, kurie buvo susirinkę tuo metu. Šitoji šeštadienio naktis pažymėjo tą metą, kada liaudies požiūrio į Jėzų ir jo mokymus buvo pasiektas atoslūgio žemiausias taškas. Nuo šiol visą laiką buvo pastovus, lėtas, bet sveikesnis ir patikimas palankumo jausmo augimas; kilo naujas pasekėjų judėjimas, kuris buvo geriau grindžiamas dvasiniu įtikėjimu ir tikru religiniu patyrimu. Ta daugiau ar mažiau mišri ir kompromisinė pereinamoji pakopa tarp Mokytojo pasekėjų materialistinių sampratų apie karalystę ir tų labiau idealistinių ir dvasinių sampratų, kurių mokė Jėzus, dabar aiškiai buvo

pasibaigusi. Nuo šiol buvo atviresnis karalystės evangelijos skelbimas platesniu užmoju ir su toli nusidriekiančiomis dvasinėmis prasmėmis.

2. Poilsio savaitė

^{154:2.1 (1718.2)} Sekmadienį, gegužės 8-ąją, 29 m. po Kr. gim., Jeruzalėje Sanhedrinai priėmė dekretą, kuriuo remiantis, Jėzui ir jo pasekėjams visos Palestinos sinagogos buvo uždarytos. Tai buvo naujas ir precedento neturintis valdžios uzurpavimas, kurį įvykdė Jeruzalės Sanhedrinai. Iki šito meto kiekviena sinagoga egzistavo ir veikė kaip nepriklausoma tikinčiųjų parapija ir buvo valdoma ir vadovaujama savo pačios valdytojų valdybos. Sanhedrinui buvo pavaldžios tiktai Jeruzalės sinagogos. Po Sanhedrino šitokio neatidėliotino veiksmo penki jo nariai atsistatydino. Nedelsiant buvo išsiųsta vienas šimtas pasiuntinių tam, kad būtų perduotas ir įvykdytas šitas dekretas. Per trumpą dviejų savaičių laikotarpį kiekviena sinagoga Palestinoje šitam Sanhedrino manifestui pakluso, išskyrus Hebrono sinagogą. Hebrono sinagogos valdytojai atsisakė pripažinti Sanhedrino teisę į tokios jurisdikcijos įgyvendinimą savųjų parapijiečių atžvilgiu. Šitas atsisakymas pritarti Jeruzalės dekretui buvo grindžiamas daugiau parapijinės autonomijos gynimu, o ne simpatija Jėzaus reikalui. Netrukus po šito Hebrono sinagogą sunaikino gaisras.

^{154:2.2 (1718.3)} Šitą patį sekmadienio rytą, Jėzus paskelbė savaitės atostogas, paraginęs visus savo mokinius sugrįžti namo ar pas draugus, kad pailsėtų jų sunerimusios sielos ir kad jie tartų padrąsinančius žodžius tiems, kuriuos jie myli. Jis pasakė: “Eikite į savo vietas, kad pailsėtumėte ir pažvejotumėte, tuo pačiu metu meldamiesi už karalystės išplitimą.”

^{154:2.3 (1718.4)} Šita poilsio savaitė Jėzui leido aplankyti netoli jūros daugelį šeimų ir grupių. Taip pat jis kelis kartus žvejojo su Dovydu Zabediejumi, ir tuo metu, kada jis didžiąją laiko dalį būdavo vienas, visada netoli jo pasislėpę būdavo du arba trys patikimiausi Dovydo pasiuntiniai, kurie buvo gavę savo vadovo aiškius įsakymus dėl Jėzaus saugojimo. Šią poilsio savaitę jokio viešo mokymo nebuvo.

^{154:2.4 (1718.5)} Tai buvo būtent toji savaitė, kada Natanielius ir Jokūbas Zabediejus rimtai susirgo. Tris dienas ir tris naktis jie labai kentėjo nuo skausmingo virškinimo sutrikimo. Trečiąją naktį Jėzus nusiuntė Salomėją, Jokūbo motiną, pailsėti, tuo tarpu kenčiančius savo apaštalus jis slaugė pats. Žinoma, šituos du vyrus Jėzus galėjo išgydyti akimirksniu, bet tai nėra nei šio Sūnaus, nei Tėvo metodas, kaip reikėtų spręsti šiuos žmonių vaikų įprastus sunkumus ir negalavimus. Nė karto, per savo visą kupiną įvykių gyvenimą materialaus kūno pavidalu, Jėzus neįsitraukė į kokio nors pobūdžio viršgamtinį tarnavimą kuriam nors savo žemiškosios šeimos nariui arba kurio nors iš savo tiesioginių pasekėjų labui.

^{154:2.5 (1719.1)} Visatos sunkumai ir planetinės kliūtys yra būtinos kaip mokymo patyrimo dalis, kuri užtikrina mirtingųjų tvarinių besivystančių sielų augimą ir vystymąsi, progresinį tobulumą. Žmogiškosios sielos sudvasinimas reikalauja betarpiško patyrimo, kada platus spektras realių visatos problemų yra sprendžiamas tokiu būdu, kuris lavina. Gyvulinė prigimtis ir žemesniosios valinių tvarinių formos palankia kryptimi nesivysto tada, kada aplinkybės yra lengvos. Probleminės situacijos, drauge su akstinių pasireiškimu, veikia drauge, jog sukeltų tokią proto, sielos, ir dvasios veiklą, kuri galingai

prisideda prie to, kad mirtingasis žengtų į priekį į vertingų tikslų pasiekimą, ir prie to, kad būtų pasiekiami aukščiausieji dvasinio likimo lygiai.

3. Antrasis pasitarimas Tiberijuje

^{154:3.1 (1719.2)} Gegužės 16-ąją Tiberijuje buvo surengtas antrasis pasitarimas tarp Jeruzalės valdžios ir Erodo Antipo. Jame dalyvavo tiek religiniai lyderiai, tiek ir politiniai vadovai iš Jeruzalės. Žydų lyderiai galėjo Erodui pranešti, jog iš esmės visos sinagogos tiek Galilėjoje, tiek Judėjoje Jėzaus mokymams duris uždarė. Vėl buvo mėginta pasiekti tai, jog Erodas Jėzų suimtų, bet jų reikalavimus įvykdyti jis atsisakė. Tačiau, gegužės 18-ąją, Erodas iš tiesų pritarė planui leisti Sanhedrino valdžiai sučiupti Jėzų ir jį nugabenti į Jeruzalę, kad būtų nuteistas pateikus jam religinius kaltinimus, su sąlyga, kad šitokiam planui pritars ir romėnų valdovas Judėjoje. Tuo tarpu, Jėzaus priešai po visą Galilėją intensyviai skleidė gandą, kad Jėzaus atžvilgiu Erodas ėmė laikytis priešiško požiūrio, ir kad ketina sunaikinti visus tuos, kurie tiki jo mokymais.

^{154:3.2 (1719.3)} Šeštadienio naktį, gegužės 21-ąją, Tiberijų pasiekė žinia, jog pilietinė valdžia Jeruzalėje neprieštarauja susitarimui tarp Erodo ir Sanhedrino, pagal kurį Jėzus turi būti sučiuptas ir nugabentas į Jeruzalę tam, kad jį teistų Sanhedrinas, apkaltinus jį žydų nacijos šventųjų įstatymų išniekinimu. Todėl, tik prieš šitos dienos vidurnaktį, Erodas pasirašė dekretą, kuris Sanhedrino pareigūnams suteikė įgaliojimus sučiupti Jėzų Erodo valdose ir jėga jį nugabenti į Jeruzalę į teismą. Erodas buvo stipriai spaudžiamas iš visų pusių prieš tai, kada jis sutiko duoti tokį leidimą, ir jis puikiai suvokė, kad Jėzus iš savo aršių priešų Jeruzalėje negali tikėtis teisingo teismo.

4. Šeštadienio naktis Kapernaume

154:4.1 (1719.4) Tą pačią šeštadienio naktį, Kapernaume penkiasdešimties žymių miesto gyventojų grupė susirinko sinagogoje tam, jog aptartų tokį svarbų klausimą: “Ką mes darysime su Jėzumi?” Jie svarstė ir ginčijosi ilgiau negu iki pusiaunakčio, bet negalėjo pasiekti kokio nors bendro susitarimo. Be kelių asmenų, kurie buvo linkę tikėti, kad Jėzus gali būti Mesijas, bent jau šventas žmogus, arba galbūt pranašas, kiti susirinkusieji pasidalino į keturias beveik lygias grupes, kurios laikėsi, atitinkamai, tokio pažiūrio į Jėzų:

154:4.2 (1719.5) 1. Kad jis yra suklaidintas ir nepavojingas religinis fanatikas.

154:4.3 (1719.6) 2. Kad jis yra pavojingas ir apsukrus kurstytojas, kuris galėtų sukelti maištą.

154:4.4 (1720.1) 3. Kad jis yra susidėjęs su velniais, kad jis gali būti net ir velnių princas.

154:4.5 (1720.2) 4. Kad jis yra pamišęs, kad jis yra beprotis, protiškai nesubalansuotas.

154:4.6 (1720.3) Daug buvo kalbama apie Jėzaus skelbiamas doktrinas, kurios kėlė nerimą paprastiems žmonėms; jo priešai laikėsi tokios nuomonės, kad jo mokymai yra nepraktiški, kad viskas sužlugęs, jeigu kiekvienas mėgins sąžiningai stengtis gyventi pagal jo idėjas. Ir daugelio vėlesniųjų kartų žmonės sakė tuos pačius dalykus. Daug protingų ir gero norinčių žmonių, net ir šviesesniame šitų apreiškimų amžiuje, laikosi nuomonės, jog remiantis Jėzaus mokymais nebūtų buvę galima sukurti modernios civilizacijos—ir iš dalies jie yra teisūs. Bet

visi tokie abejojantieji užmiršta, jog remiantis jo mokymais būtų buvę galima sukurti daug geresnę civilizaciją, ir kada nors ji bus sukurta. Šitas pasaulis niekada rimtai ir nebandė Jėzaus mokymų įgyvendinti plačiu mastu, nežiūrint to, kad buvo mėginama be entuziazmo vadovautis vadinamosios krikščionybės doktrinomis.

5. Įsimintinas sekmadienio rytas

154:5.1 (1720.4) Jėzaus gyvenime gegužės 22-oji buvo įsimintina diena. Šią sekmadienio rytą, prieš išauštant dienai, iš Tiberijaus atskubėjo vienas iš Dovydo pasiuntinių, atnešęs žinią, jog Erodas suteikė įgaliojimus, arba netrukus juos suteiks, Sanhedrino pareigūnams Jėzų suimti. Šitoji žinia apie iškilusį pavojų privertė Dovydą Zabediejų pažadinti savo pasiuntinius ir išsiųsti juos į visas vietines mokinių grupes, sukviečiant jas į skubų pasitarimą šito ryto septintą valandą. Kada Judo (Jėzaus brolio) brolienė išgirdo šią nerimą keliančią žinią, tada ji skubiai ją perdavė visiems Jėzaus šeimos nariams, kurie gyveno šalia, pakviesdama juos susirinkti Zabediejaus namuose. Ir reaguodami į šią skubų pakvietimą, netrukus atėjo Marija, Jokūbas, Juozapas, Judas, ir Rūta.

154:5.2 (1720.5) Šito ankstyvaus ryto susirinkimo metu Jėzus savuosius atsisveikinimo nurodymus perteikė susirinkusiems mokiniams; tai yra, su jais jis atsisveikino laikinai, gerai žinodamas, kad netrukus jie bus iš Kapernaumo išvyti. Jis visiems jiems nurodė siekti, kad jiems vadovautų Dievas, ir tęsti karalystės darbą, nesvarbu, kokios būtų pasekmės. Evangelininkai turės dirbti taip, kaip jiems atrodys tinkama iki tokio meto, kol galimas dalykas juos pakvies. Iš šitų evangelininkų jis pasirinko dvylika, kad lydėtų jį; dvylikai

apaštalų jis nurodė pasilikti su juo, kad ir kas beatsitiktų. Dvylikai moterų jis paliepė likti Zabediejaus namuose ir Petro namuose tol, kol jis jas pakvies.

154:5.3 (1720.6) Jėzus sutiko, kad Dovydas Zabediejus ir toliau laikytų savo pasiuntinių tarnybą, kuri apėmė visą šalį, ir netrukus atsisveikindamas su Mokytoju, Dovydas pasakė: “Eik pirmyn dirbdamas savo darbą, Mokytojau. Nesileisk, kad tave sugautų šitie fanatikai, ir visada būk tikras, jog šitie pasiuntiniai seks paskui tave. Mano vyrai niekada nepraras ryšio su tavimi, ir per juos tu sužinosi, kas vyksta kitose karalystės dalyse, o mes iš jų sužinosime viską apie tave. Kas beatsitiktų man, šitai tarnystei tai nesutrukdys, kadangi aš esu paskyręs pirmąjį ir antrąjį, net ir trečiąjį, pavaduotojus. Aš nesu nei mokytojas, nei pamokslininkas, bet šitą darau iš širdies, ir niekas negali manęs sustabdyti.”

154:5.4 (1720.7) Maždaug 7:30 šįryt Jėzus pradėjo savo atsisveikinimo kreipimąsi beveik vienam šimtui tikinčiųjų, kurie susirinko viduje, kad pasiklausytų jo. Visiems dalyvaujantiems tai buvo atsakinga proga, bet Jėzus atrodė nepaprastai linksmas; jis ir vėl buvo toks pat, kaip įprasta. Tas rimtumas, kuris tęsėsi savaitėmis, buvo dingęs, ir jis įkvėpė juos visus savo žodžiais apie įtikėjimą, viltį, ir drąsą.

6. Jėzaus šeimos atvykimas

154:6.1 (1721.1) Buvo maždaug aštunta valanda šito sekmadienio rytą, kada Jėzaus žemiškosios šeimos penki nariai atvyko į šią vietą, atsiliepdami į Judo brolienės skubų iškvieta. Iš visos jo materialaus kūno šeimos tikrai vienas narys, Rūta, tikėjo iš visos širdies ir visą laiką jo misijos žemėje dieviškumu. Judas

ir Jokūbas, ir net Juozapas, vis dar išlaikė didelę dalį savojo įtikėjimo į Jėzų, bet išdidumas jiems trukdė blaiviau mąstyti ir pajusti tikrai dvasinius polinkus. Marija lygiai taip pat buvo draskoma tarp meilės ir baimės, tarp motinos meilės ir šeimos išdidumo. Nors ją ir gąsdino abejonės, bet ji niekada iki galo negalėjo užmiršti Gabrielio apsilankymo prieš Jėzaus gimimą. Fariziejai atkakliai stengėsi Mariją įtikinti, kad Jėzus yra pamišęs, beprotis. Jie ragino ją, kad ji drauge su savo sūnumis nueitų ir pasistengtų ją atkalbėti nuo tolimesnių pastangų mokytį viešai. Jie užtikrino Mariją, kad netrukus Jėzaus sveikata pašlis, ir kad visai šeimai bus užtraukta tiktai negarbė ir nešlovė, jeigu jam bus leidžiama savo veiklą tęsti. Ir šitokiu būdu, kada pasiekė žinia iš Judo brolienės, tada visi penki iš karto išsirengė į Zabediejaus namus, jie visi buvo Marijos namuose, kur išvakarėse buvo susitikę su tais fariziejais. Su Jeruzalės lyderiais jie kalbėjosi iki išnaktų, ir daugiau ar mažiau visi buvo įsitikinę, kad Jėzus elgiasi keistai, kad jis elgiasi keistai jau kuris laikas. Nors Rūta jo elgesyje ir negalėjo paaiškinti visko, bet ji atkakliai tvirtino, kad su savo šeima jis visada elgėsi sąžiningai, ir ji atsisakė pritarti tai programai, kad būtų mėginama nuo tolimesniojo darbo ją atkalbėti.

154:6.2 (1721.2) Pakeliui į Zabediejaus namus jie aptarinėjo šituos reikalus ir tarpusavyje susitarė pamėginti Jėzų įtikinti, kad jis su jais vyktų namo, nes, Marija tarė: “Aš žinau, jog galėčiau savo sūnų paveikti, jeigu tiktai jis tikrai parvyktų namo ir išklaustų mane.” Jokūbas ir Judas buvo girdėję gandų apie planus Jėzų suimti ir jį nugabenti į Jeruzalę, kad nuteistų. Jie taip pat baiminosi ir dėl savo pačių saugumo. Kol Jėzus liaudies akyse buvo populiarius, tol jo šeima leido šiems reikalams klostytis sava vaga, bet dabar, kada Kapernaumo gyventojai ir

Jeruzalės lyderiai staiga atsigręžė prieš jį, jie labai smarkiai pajuto savo tariamai nešlovingos kūblios padėties spaudimą.

154:6.3 (1721.3) Jie tikėjosi susitikti su Jėzumi, pasivesti jį į šalį, ir paraginti jį vykti namo kartu su jais. Jie galvojo patikinti jį, kad jie užmirš tai, kad jis juos ignoravo—jie atleis ir užmirš—jeigu tiktai jis atsisakys tos kvailystės mėginti skelbti naują religiją, kuri gali atnešti vargą jam pačiam ir užtraukti gėdą jo šeimai. Į visa tai Rūta atsakydavo tik tiek: “Aš pasakysiu savo broliui, jog aš manau, kad jis yra Dievo žmogus, ir jog aš tikiuosi, kad jis geriau norėtų numirti negu leisti šitiems nusidėjėliams fariziejams sustabdyti jo pamokslavimą.” Juozapas pažadėjo pasirūpinti Rūta, kad ji nekalbėtų tol, kol kiti Jėzų įkalbinės.

154:6.4 (1721.4) Kada jie priėjo Zabediejaus namus, tada Jėzus buvo pasiekęs savo atsisveikinimo kreipimosi į mokinius vidurį. Jie stengėsi patekti į namo vidų, bet jis buvo tiesiog perpildytas. Galiausiai jie įsitaisė užpakaliniame prieangyje ir nusiuntė Jėzui žinią, per susirinkusius žmones, taip, kad ją galų gale jam pašnibždėjo Simonas Petras, kuris nutraukė jo kalbą šiuo tikslu ir kuris pasakė: “Žiūrėk, tavoji motina ir tavieji broliai yra lauke, ir jie labai nori su tavimi pasišnekėti.” Dabar jo motinai į galvą ir mintis neatėjo, kaip svarbu jo pasekėjams perteikti šitą atsisveikinimo pranešimą, ji taip pat tikrai nežinojo, kad jo kalbą bet kurią akimirką gali nutraukti pasirodymas tų, kurie ateina jo suimti. Ji iš tikrųjų manė, jog, po tokio ilgo akivaizdaus susvetimėjimo, atsižvelgiant į tai, kad ji ir jo broliai tikrai parodė gailestingumą patys atvykdami pas jį, Jėzus nustos kalbėti ir ateis pas juos tą pačią akimirką, kai tik gaus žinią apie tai, kad jie laukia.

154:6.5 (1722.1) Tai buvo tiesiog dar vienas iš tų atvejų, kada jo žemiškoji šeima negalėjo suvokti, kad jis turi rūpintis ir Tėvo reikalais. Ir šitokiu būdu Marija ir jo broliai buvo giliai įskaudinti, kada, nežiūrint to, kad savo pasisakymą jis pertraukė tam, jog šią žinią išklaustyti, bet vietoje to, kad lėktų į lauką pasisveikinti su jais, jie išgirdo jo melodinę balsą, tariantį garsiau: “Pasakykite mano motinai ir mano broliams, kad jiems nereikėtų baimintis dėl manęs. Tėvas, atsiuntęs mane į šį pasaulį, manęs neapleis; taip pat tikrai nieko blogo neatsitiks ir mano šeimai. Paprašykite, kad jie būtų drąsūs ir atsiduotų karalystės Tėvui. Bet, galų gale, kas gi yra manoji motina ir kas gi yra manieji broliai?” Ir savo rankas ištiesdamas į priekį į visus savo mokinius, susirinkusius šitame kambaryje, jis tarė: “Aš neturiu motinos; aš neturiu brolių. Štai mano motina, štai mano broliai! Nes, kas tikrai vykdo manojo Tėvo, kuris yra danguje, valią, tas yra mano motina, tas yra mano brolis ir mano sesuo.”

154:6.6 (1722.2) Ir kada Marija išgirdo šituos žodžius, tada ji apalpo Judo glėbyje. Jie išnešė ją į sodą, kad atgaivintų, tuo tarpu Jėzus tarė savosios išsiskyrimo kalbos baigiamuosius žodžius. Tada jis būtų išėjęs į lauką pasišnekėti su savo motina ir broliais, bet iš Tiberijaus atskubėjo pasiuntinys, atnešęs žinią, kad Sanhedrino pareigūnai yra pakeliui į čia, turėdami suteiktus įgaliojimus suimti Jėzų ir jį nugabenti į Jeruzalę. Šią žinią priėmė Andriejus ir, nutraukęs Jėzų, jis ją perdavė jam.

154:6.7 (1722.3) Andriejus neprisiminė, jog Dovydas aplink Zabediejaus namą buvo išstatęs apie dvidešimt penkis sargybinius, ir jog niekas jų negalėjo užklupti netikėtai; taigi jis paklausė Jėzaus, ką reikia daryti. Mokytojas stovėjo tylėdamas,

tuo tarpu jo motina po truputėlį ėmė atsigauti sode po to šoko, kada išgirdo šiuos žodžius, “Aš neturiu motinos.” Būtent kaip tik šituo metu kažkokia moteris kambaryje atsistojo ir sušuko: ”Tebūnie palaimintos tos įsčios, kurios pagimdė tave, ir tebūnie palaimintos tos krūtys, kurios išmaitino tave.” Jėzus minutėlę nukrypo nuo savo pokalbio su Andriejumi tam, kad atsakytų šitai moteriai, tardamas, “Ne, geriau jau tebūnie palaimintas tas, kuris girdi Dievo žodį ir išdrįsta jam paklusti.”

^{154:6.8 (1722.4)} Marija ir Jėzaus broliai manė, kad Jėzus jų nesuprato, kad jis nustojo domėtis jais, nesuvokdami, jog Jėzaus nesuprato būtent jie. Jėzus iki galo suprato, kaip žmonėms sunku nuraukti ryšius su savąja praeitimi. Jis žinojo, kaip žmogiškosios būtybės keičia savo nuomonę, veikiamos pamokslininko iškalbos, ir kaip sąmonė reaguoja į jausmingą kreipimąsi, lygiai taip, kaip ir protas reaguoja į logiką ir samprotavimą, bet jis taip pat žinojo, kaip nepalyginamai sunkiau yra įtikinti žmones *atsižadėti praeities*.

^{154:6.9 (1722.5)} Per amžius tai yra tiesa, jog visi tie, kurie gali manyti, kad juos suprato klaidingai, arba, kad jie yra neįvertinti, Jėzuje turi užjaučiantį draugą ir supratingą patarėją. Savo apaštalus jis buvo įspėjęs, jog žmogaus priešais gali būti jo paties namiškiai, bet vargu ar jis suvokė, jog šitas pranašavimas beveik išsipildys jo paties patyrimu. Jėzus savosios šeimos neapleido dėl to, jog vykdytų savo Tėvo valią—jį apleido ji. Vėliau, po Mokytojo mirties ir prisikėlimo, kada Jokūbas savo gyvenimą susiejo su ankstyvuoju krikščionių judėjimu, tada jis nepaprastai kentėjo dėl to, kad nepatyrė šito ankstesniojo bendravimo su Jėzumi ir jo mokiniiais.

154:6.10 (1723.1) Patirdamas šituos įvykius, Jėzus nusprendė vadovautis savo žmogiškojo proto ribotomis žiniomis. Jis troško to, jog bendravimo su savo pagalbininkais patyrimą kauptų kaip paprasčiausias žmogus. Ir būtent savo žmogiškojo proto dėka Jėzus norėjo pasimatyti su savo žmogiškąja šeima prieš jam išvykstant. Jis savo kalbos, kurią buvo įpusėjęs, nenorėjo nutraukti, kad šitaip jų pirmasis susitikimas po tokio ilgo išsiskyrimo nevirstų tokiu viešu dalyku. Jis ketino užbaigti savąjį kreipimąsi ir tada pabūti su jais prieš išvykstant, bet šitą planą sužlugdė ką tik nepalankiai susiklosčiusios aplinkybės.

154:6.11 (1723.2) Jų pabėgimą dar labiau paskubino Dovydo pasiuntinių grupės atvykimas prie Zabediejaus namo galinio įėjimo. Tas triukšmas, kurį sukėlė šitie vyrai, išgąsdino apaštalus, kurie pamanė, jog naujieji atvykėliai gali būti tie vyrai, kurie pasirodė tam, kad juos suimtų, ir bijodami to, kad juos nedelsiant suims, jie per priekinį įėjimą išskubėjo prie laukiančio laivo. Ir visa tai paaiškina, kodėl Jėzus nepamatė savosios šeimos, laukiančios galiniame prieangyje.

154:6.12 (1723.3) Bet jis tikrai pasakė Zabediejui, kada skubėdamas lipo į laivą: “Pasakyk mano motinai ir mano broliams, jog aš vertinu tai, kad jie atėjo, ir jog aš ketinau pasimatyti su jais. Įspėk juos, kad tegu jie ne ant manęs pyksta, o geriau tegu stengiasi pažinti Dievo valią ir įgauti gailestingumo ir drąsos šitą valią vykdyti.”

7. Skubus pabėgimas

154:7.1 (1723.4) Ir tokiu būdu būtent šitą sekmadienio rytą, gegužės dvidešimt antrąją, 29 m. po Kr. gim., Jėzus, su savo dvylika apaštalų ir dvylika evangelininkų, ėmė skubiai bėgti nuo

Sanhedrino pareigūnų, kurie buvo pakeliui į Betsaidą, gavę iš Erodo Antipo įgaliojimus suimti Jėzų ir nuvesti jį į Jeruzalę, kad nuteistų apkaltinus jį šventvagyste ir kitais žydų šventojo įstatymo pažeidimais. Buvo beveik pusė devynių šitą gražų rytą, kada šitas dvidešimt penkių vyrų būrys užgulė irklus ir ėmė plaukti į Galilėjos jūros rytinį krantą.

^{154:7.2 (1723.5)} Paskui Mokytojo valtį plaukė kita ir mažesnė valtis, kurioje buvo šeši Dovydo pasiuntiniai, kurie buvo gavę nurodymus palaikyti ryšį su Jėzumi ir jo pagalbininkais, ir pasirūpinti, jog informacija apie jų buvimo vietą ir saugumą būtų reguliariai perduodama į Zabediejaus namus Betsaidoje, kurie jau kuris laikas buvo naudojami kaip būstinė karalystės darbui. Bet Jėzus daugiau niekada nebegyveno Zabediejaus namuose. Nuo šiol, per savo gyvenimo žemėje visą likusiąją dalį, Mokytojas iš tikrųjų “nebeturėjo kur priglausti savo galvos.” Daugiau jis iš tikrųjų nebeturėjo nieko net ir panašaus į nuolatinę buveinę.

^{154:7.3 (1723.6)} Jie nusiyrė netoli Chereso kaimo, atidavė savo valtį saugoti draugams, ir pradėjo Mokytojo gyvenimo žemėje šitų paskutiniųjų metų, per kuriuos buvo gausu įvykių, klajones. Kažkurį laiką jie pasiliko Pilypo valdose, iš Chereso nuėjo į Pilypo-Cezarėją, tada pasiekė Finikijos pakrantę.

^{154:7.4 (1723.7)} Minia laukė prie Zabediejaus namų, stebėdama, kaip šitos dvi valtys plaukia per ežerą link rytinio kranto, ir jos jau buvo gerokai nuplaukusios, kada atskubėjo Jeruzalės pareigūnai ir ėmė ieškoti Jėzaus. Jie nenorėjo patikėti, kad jis nuo jų pabėgo, ir tuo metu, kada Jėzus ir jo grupė keliavo į šiaurę per Betaniją, tai šie fariziejai ir jų padėjėjai praleido beveik dvi savaites ieškodami jo Kapernaumo apylinkėse.

^{154:7.5 (1724.1)} Jėzaus šeima sugrįžo namo į Kapernaumą ir beveik savaitę praleido aptarinėdama, diskutuodama, ir besimelsdama. Ji buvo pasimetusi ir apimta siaubo. Nė vienas neturėjo proto ramybės iki ketvirtadienio popietės, kada Rūta sugrįžo po apsilankymo Zabediejaus namuose, kur ji iš Dovydo sužinojo, kad jos tėvas-brolis yra saugus ir visiškai sveikas ir keliauja link Finikijos pakrantės.

155 Dokumentas. Bėgimas per Galilėjos šiaurę

^{155:0.1 (1725.1)} NETRUKUS po išsilaipinimo netoli Chereso šitą įsimintiną sekmadienį, Jėzus ir šie dvidešimt keturi šiek tiek nuėjo į šiaurę, kur naktį praleido gražiam parke į pietus nuo Julijaus-Betsaidos. Šitoji stovyklos vieta jiems buvo pažįstama, nes čia jie buvo apsistoję praityje. Prieš einant miegoti, Mokytojas pasikvietė savo pasekėjus ir su jais aptarė numatomos kelionės į finikiečių pakrantę per Betaniją ir šiaurinę Galilėją planus.

1. Kodėl niršta pagonys?

^{155:1.1 (1725.2)} Jėzus tarė: “Visi jūs turite prisiminti, kaip apie šiuos laikus kalbėjo Psalmininkas, kada jis sakė, ‘Kodėl niršta pagonys, o tautos bergždžiai kuria sąmokslus? Žemės karaliai nusistato prieš Viešpatį ir prieš jo pateptąjį, ir žmonių valdovai drauge susimoko prieš Viešpatį ir prieš jo pateptąjį, sakydami, Sutraukykime gailestingumo grandines ir nusimeskime meilės pančius.’

^{155:1.2 (1725.3)} “Šiandien jūs matote, kaip šitai pildosi prieš jūsų akis. Bet jūs tikrai nepamatysite, kaip pildosi Psalmininko pranašystės likusioji dalis, nes jis laikėsi klaidingų idėjų apie

Žmogaus Sūnų ir jo misiją žemėje. Manoji karalystė remiasi meilės pagrindu, skelbiama gailestingumu, ir įkuriama nesavanaudiška tarnyste. Manasis Tėvas nesėdi danguje paniekinančiai besijuokdamas iš pagonių. Jis nėra įtūžęs jausdamas didžiulį nepasitenkinimą. Tikrai teisingas yra tas pažadas, jog šis Sūnus iš tiesų turės šiuos vadinamuosius pagonis (tikrovėje neišmanančius ir nemokytus savo sielos brolius) kaip palikimą. Ir šiuos pagonis aš tikrai priimsiu išskėstomis gailestingumo ir meilės rankomis. Visas šitas kupinas meilės gerumas tikrai bus parodytas vadinamiesiems pagonims, nežiūrint to nevykusio pareiškimo, kuris yra užrašytas ir kuris atvirai sako, jog šis triumfuojantis Sūnus ‘su geležine lazda juos tikrai sudaužys ir kaip molinį indą suskaldys į gabalus.’ Psalmininkas ragino jus ‘Viešpačiui tarnauti su baime’—aš kviečiu jus įeiti į dieviškosios sūnystės išaukštintas privilegijas įtikėjimu; jis liepia jums džiaugtis drebant; aš kviečiu jus džiaugtis su įsitikinimu. Jis sako: ‘Pabučiuokite šį Sūnų, kad jis nesupyktų, ir kad jūs nežūtumėte, kada jis įnirš.’ Bet jūs tie, kurie gyvenote su manimi, gerai žinote, jog pyktis ir įniršis neturi nieko bendro su dangaus karalystės sukūrimu žmonių širdyse. Bet Psalmininkas iš tiesų pažvelgė į tikrąją šviesą, kada baigdamas šitą raginimą sakė: ‘Pamaloninti iš tikrųjų yra tie, kurie šiuo Sūnumi pasitiki.’”

155:1.3 (1725.4) Jėzus toliau mokė šiuos dvidešimt keturis, sakydamas: “Pagonys turi priežastį, kada niršta ant mūsų. Kadangi jų požiūris yra ribotas ir siauras, tai savo energiją jie sugeba sutelkti su didžiuliu entuziazmu. Jų tikslas yra arti ir daugiau ar mažiau matomas; dėl to jie iš tiesų siekia drąsaus ir efektyvaus įgyvendinimo. Jūs tie, kurie atvirai išpažinote

įėjimą į dangaus karalystę, iš viso esate per daug neryžtingi ir neapsisprendę dėl savo mokymo metodo. Pagonys eina tiesiai į savo tikslus; jūs esate kalti dėl to, kad nuolat per daug ilgitės. Jeigu jūs trokštate patekti į šią karalystę, tai kodėl gi tada jos nepaimate dvasiniu puolimu net ir taip, kaip pagonys paima tą miestą, kurį apgula? Vargu ar jūs esate verti karalystės, kada jūsų tarnystę tokia didele dalimi sudaro toks pažiūris, kai gailitės praeities, verkšlenate dėl dabarties, ir tuščiai tikitės iš ateities. Kodėl pagonys niršta? Kadangi jie nežino tiesos. Kodėl jus kankina tuščias ilgesys? Kadangi jūs *nepaklūstate* tiesai. Nutraukite savo bevertį ilgesį ir eikite pirmyn drąsiai darydami tai, kas yra susiję su karalystės įkūrimu.

155:1.4 (1726.1) “Ką bedarytumėte, nebūkite vienpusiškai ir per daug siaurai apsiriboję. Tie fariziejai, kurie stengiasi mus sunaikinti, tikrai galvoja, kad jie tarnauja Dievui. Tradicijos jų požiūrį tiek susiaurino, kad prietariai juos apakino ir baimė juos pavertė bejausmiai. Pamąstykite apie graikus, kurie turi mokslą, tuo tarpu žydai turi religiją be mokslo. Ir kada žmonės būna šitaip suklaidinti, kad priima siaurą ir supainiotą tiesos suskaidymą, tada vienintelė jų išgelbėjimo viltis yra tapti susietimis su tiesa—atverstiesiems.

155:1.5 (1726.2) “Leiskite man ypač pabrėžti šią amžiną tiesą: Jeigu jūs, susiderinimo su tiesa dėka, savajame gyvenime išmoksite rodyti kaip pavyzdį šitą gražią teisumo visumą, tai jūsų bičiuliai žmonės seks jumis, kad ir jie galėtų gauti tai, ką šitokiu būdu esate gavę jūs. Tas laipsnis, kuriuo tiesos ieškotojai linksta prie jūsų, išreiškia tą laipsnį, koku jūs esate apdovanoti tiesa, koks yra jūsų teisumas. Tas laipsnis, kuriuo jūs turite su savo žinia eiti į žmones, tam tikra prasme, išreiškia tą dydį,

kuriuo jums nepavyko nugyventi visumos ar teisaus gyvenimo, suderinto su tiesa gyvenimo.”

^{155:1.6 (1726.3)} Ir daugelio kitų dalykų mokė savuosius apaštalus ir evangelininkus Mokytojas prieš tai, kada jie palinkėjo jam geros nakties ir nuėjo miegoti.

2. Evangelininkai Chorazine

^{155:2.1 (1726.4)} Pirmadienio rytą, gegužės 23-ąją, Jėzus nurodė Petrui eiti su šiais dvylika evangelininkų į Choraziną, tuo tarpu pats, su šiais vienuolika, patraukė į Pilypo-Cezarėją, ėjo palei Jordano upę iki Damasko-Kapernaumo kelio, nuo ten suko į šiaurės rytus iki sankryžos su keliu į Pilypo-Cazarėją, o tada tolyn į šitą miestą, kur jie prabuvo ir mokė dvi savaites. Jie atvyko antradienio popietę, gegužės 24-ąją.

^{155:2.2 (1726.5)} Petras ir evangelininkai Chorazine viešėjo dvi savaites, skelbdami karalystės evangeliją nedidelei, bet tvirtai tikinčiai grupei. Tačiau didelio skaičiaus naujų atsivertėlių jie nesugebėjo laimėti. Iš visų Galilėjos miestų nė vienas karalystei nedavė tiek mažai sielų, kaip Chorazinas. Remdamiesi Petro nurodymu šie dvylika evangelininkų turėjo mažiau kalbėti apie pasveikimą—fizinis dalykus—tuo tarpu jie energingiau skelbė dangiškosios karalystės dvasines tiesas ir mokė šitų tiesų. Šiems dvylikai evangelininkų šitos dvi savaitės Chorazine buvo tikras priešiško krikšto dėl to, jog tai buvo pats sunkiausias ir neveiksmingiausias laikotarpis jų karjeroje iki šito meto. Šitaip netekę tokio pasitenkinimo, kurį suteikia naujų sielų laimėjimas karalystei, kiekvienas iš jų dar rimčiau ir nuoširdžiau pažvelgė į savąją sielą ir į jos žengimą į priekį naujojo gyvenimo dvasiniais keliais.

^{155:2.3 (1726.6)} Kada pasirodė, jog daugiau žmonių, norinčių patekti į šią karalystę, nebėra, tada Petras, antradienį, birželio 7-ąją, savo bičiulius sukvietė draugėn ir jie išvyko į Pilypo-Cezarėją, kad prisijungtų prie Jėzaus ir apaštalų. Jie atvyko trečiadienį apie pusiaudienį ir visą vakarą praleido pasakodami apie savo patyrimus tarp netikinčiųjų Chorazine. Šito vakaro diskusijų metu Jėzus dar kartą pasinaudojo parabole apie sėjėją ir juos išsamiai mokė apie tai, kokia yra prasmė viso to, kada gyvenime susiduriama su tariamomis nesėkmėmis.

3. Pilypo-Cezarejoje

^{155:3.1 (1727.1)} Nors per šitas dvi viešnagės savaites netoli Pilypo-Cezarėjos Jėzus nedarė jokio viešo darbo, bet apaštalai šiame mieste surengė daug ramių vakarinių susitikimų, ir daug tikinčiųjų ateidavo į stovyklą, kad pasikalbėtų su Mokytoju. Dėl šito lankymosi labai nedidelis skaičius žmonių papildė tikinčiųjų grupę. Jėzus su apaštalais kalbėjosi kiekvieną dieną, ir jie aiškiau suprato, jog dabar prasidėdama dangaus karalystės skelbimo darbo naujas etapas. Jie ėmė suvokti, jog “dangaus karalystė nėra maistas ir gėrimas, bet tai yra suvokimas to dvasinio džiaugsmo, kurį suteikia dieviškosios sūnystės priėmimas.”

^{155:3.2 (1727.2)} Vienuolikai apaštalų viešnagė Pilypo-Cezarėjoje buvo tikras išbandymas; jiems tai buvo dvi sunkios savaitės, kurias reikėjo patirti. Jie buvo beveik apimti depresijos, ir jiems stigo to periodiško paskatinimo, kurį suteikdavo kupina entuziazmo Petro asmenybė. Šitais laikais tikėti į Jėzų ir toliau eiti su juo iš tikrųjų buvo didingas ir išbandantis didelės rizikos dalykas. Nors per šitas dvi savaites jie laimėjo nedaug

atsivertėlių, bet jie iš tiesų sužinojo daug labai naudingų dalykų iš savo kasdienių diskusijų su Mokytoju.

155:3.3 (1727.3) Apaštalai sužinojo, jog žydai dvasiškai yra sustingę ir mirštantys, nes tiesą jie buvo pavertę sustabarėjusiu nustatytu tikėjimu; jog kada tiesa būna suformuluojama kaip savojo aš teisumo išskirtinumo ribinė linija, vietoje to, kad tarnautų dvasinio vadovavimo ir žengimo į priekį gairėmis, tada tokie mokymai praranda savo kuriančiąją ir gyvybingumą suteikiančią galią, ir galų gale tampa tikrai koservantu ir seniena.

155:3.4 (1727.4) Iš Jėzaus jie vis didesniu laipsniu išmoko žmogiškąsias asmenybes vertinti atsižvelgiant į jų galimybes laike ir amžinybėje. Jie sužinojo, kad daugelį sielų galima geriausiai atvesti į tai, kad jie pamiltų nematomą Dievą, iš pradžių jas išmokius pamilti savo sielos brolius, kuriuos jos gali matyti. Ir būtent ryšium su šituo Mokytojo skelbiamam nesavanaudiškam tarnavimui savo bičiuliams buvo suteikta nauja prasmė: “Tą, ką jūs padarėte vienam iš mažiausiųjų mano sielos brolių, tą jūs padarėte man.”

155:3.5 (1727.5) Šitos viešnagės į Cezarėją viena iš didžiųjų pamokų buvo susijusi su religinių tradicijų kilme, su iškylančiu rimtu pavojumi, kada yra leidžiama šventumo jausmą priskirti nešventiems dalykams, įprastoms idėjomis, arba kasdieniams įvykiams. Vieno tokio pasikalbėjimo metu jie gavo tokį mokymą, jog tikroji religija yra žmogaus širdimi jaučiama ištikimybė savo aukščiausiems ir teisingiausiems įsitikinimams.

^{155:3.6 (1727.6)} Jėzus savo tikinčiuosius perspėjo, jeigu jų religiniai troškimai yra tiktai materialūs, tai augančios žinios apie gamtą, vis didesniu laipsniu išstumdamos tariamai viršgamtinės kilmės dalykus, galiausiai iš jų atims ir tikėjimą į Dievą. Bet jeigu jų religija būtų dvasinė, tuomet fizinio mokslo vystymasis jų įtikėjimo į amžinąsias realybes ir dieviškąsias vertybes negalėtų sugriauti niekada.

^{155:3.7 (1727.7)} Jie sužinojo, jog, kada religijos motyvas yra visiškai dvasinis, tada ji padaro vertingesnį visą gyvenimą, suteikdama jam aukštų tikslų, transcendentinių vertybių dėka padarydama jį orų, įkvėpdama jį nuostabiais motyvais, tuo pačiu metu guosdama žmogaus sielą tauria ir sustiprinančia viltimi. Tikroji religija yra sumanyta tam, jog sumažintų egzistencijos įtampą, ji išlaisvina įtikėjimą ir drąsą kasdieniam gyvenimui ir nesavanaudiškam tarnavimui. Įtikėjimas skatina dvasinį gyvybingumą ir teisų vaisingumą.

^{155:3.8 (1727.8)} Jėzus savo apaštalus nuolat mokė, kad nė viena civilizacija negalėtų ilgam išlikti, jeigu prarastų tai, kas jos religijoje yra geriausia. Ir jis nepavargdamas atkreipdavo šių dvylikos dėmesį į tą didžiulį pavojų, kada religinį patyrimą pakeičia religiniai simboliai ir ritualai. Jo visas žemiškasis gyvenimas buvo nuosekliai paskirtas tokiai misijai, kad įšalusias religijos formas sušildytų į apšviestąsias sūnystės skaidrią laisvę.

4. Pakeliui į Finikiją

^{155:4.1 (1728.1)} Ketvirtadienio rytą, birželio 9-ąją, gavusi Dovydo pasiuntinių iš Betsaidos atneštų žinių apie tai, kaip vystosi karalystė, šitoji dvidešimt penkių tiesos mokytojų grupė

Pilypo-Cezarėją paliko, kad pradėtų savo kelionę į finikiečių pakrantę. Jie apėjo aplinkui visą pelkėtą vietovę, eidami Luzo keliu, iki sankryžos su karavano keliu iš Magdalos į Libano kalnus, nuo ten iki susikirtimo su keliu į Sidoną, ir ten atvyko penktadienio popietę.

155:4.2 (1728.2) Tuomet, kada buvo sustoję pusiaudienio valgiui nukarusio uolos iškyšulio šešėlyje, netoli Luzo, Jėzus pasake vieną iš nuostabiausių kalbų, kokią tik kada nors buvo girdėję apaštalai per visus savo bendravimo su juo metus. Vos tik jie atsisėdo, kad imtų laužyti duoną, Simonas Petras paklausė Jėzaus: “Mokytojai, kadangi Tėvas danguje žino viską, ir kadangi jo dvasia yra mūsų ramstis kuriant dangaus karalystę žemėje, tai kodėl yra taip, kad mes bėgame nuo savo priešų grasinimų? Kodėl gi mes atsisakome su tiesos priešais susitikti tiesiogiai?” Bet prieš tai, kada Jėzus ėmė atsakinėti į Petro klausimą, įsiterpė Tomas, paklausdamas: “Mokytojai, aš iš tikrųjų norėčiau žinoti tiesiog, kas gi yra netinkama mūsų priešų iš Jeruzalės religijoje. Koks gi iš tikrųjų yra skirtumas tarp jų ir mūsų religijos? Kodėl yra taip, kad mes turime tokį skirtingą tikėjimą, kada mes visi atvirai pareiškiame, jog tarnaujame tam pačiam Dievui?” Ir kada Tomas užbaigė, tada Jėzus tarė: “Nors aš ir nenorėčiau ignoruoti Petro klausimo, visiškai gerai žinodamas, kaip būtų lengva klaidingai suprasti mano priežastis, kodėl aš vengiu atviro susirėmimo su žydų valdovais kaip tik šituo laiku, bet vis tik jums visiems bus naudingiau, jeigu aš pasirinksiu atsakyti į Tomo klausimą. Ir šitą aš padarysiu po to, kada jūs būsite pavalgę.

5. Pasikalbėjimas apie tikrąją religiją

155:5.1 (1728.3) Šita įsimintina kalba apie religiją, apibendrinus ir perteikus šiuolaikie frazeologija, išreiškė tokias tiesas:

155:5.2 (1728.4) Nors pasaulio religijos turi dvigubą kilmę—natūralią ir apreikštą—tačiau kiekvienu metu ir bet kurioje tautoje turi būti sutinkamos trys skirtingos religinio atsidavimo formos. Ir šitie trys religinio akstino pasireiškimai yra tokie:

155:5.3 (1728.5) 1. *Primityvioji religija*. Pusiau natūralus ir instinktyvus akstinas bijoti paslaptinių energijų ir garbinti aukštesnes jėgas, iš esmės fizinės gamtos religija, baimės religija.

155:5.4 (1728.6) 2. *Civilizacijos religija*. Besivystančių rasių besivystančios religinės sampratos ir papročiai—proto religija—sukurtų religinių tradicijų autoriteto intelektualio teologija.

155:5.5 (1728.7) 3. *Tikroji religija—apreiškimo religija*. Viršgamtinių vertybių apreiškimas, dalinė įžvalga į amžinąsias realybes, pažvelgimas į Tėvo danguje begalinio charakterio gerį ir grožį—dvasinė religija, kuri yra demonstruojama žmogiškajame patyrimo.

155:5.6 (1729.1) Natūralaus žmogaus fizinių pojūčių ir prietaringų baimių religijos Mokytojas nesumenkino, nors jis labai apgailestavo dėl to, kad šitos primityvios garbinimo formos tokia didelė dalis išsilaikė intelektualėsių žmonijos rasių religinėse formose. Jėzus paaiškino, jog tas didžiulis skirtumas tarp proto religijos ir dvasinės religijos yra dėl to, kad pirmoji remiasi bažnytiniu autoritetu, tuo tarpu pastaroji visiškai remiasi žmogiškuoju patyrimu.

155:5.7 (1729.2) Ir tada Mokytojas, per savo mokymo valandą, šitas tiesas aiškino toliau:

155:5.8 (1729.3) Iki to laiko, kada rasės taps labai išmintingos ir civilizuotesnės, išsilaikys didelė dalis šitų vaikiškų ir prietaringų ritualų, kurie yra taip būdingi primityvių ir atsilikusių tautų evoliuciniams religiniams papročiams. Kol žmogiškoji rasė neišsivystys iki tokio lygio, kada geriau ir bendriau suvoks dvasinio patyrimo realybes, tol didžiulis skaičius vyrų ir moterų ir toliau asmeninę pirmenybę teiks toms oficialioms religijoms, kurios reikalauja tik intelektualaus pritarimo, ne taip, kaip dvasinė religija, kuri tampa priežastimi tam, jog protas ir siela aktyviai dalyvauja įtikėjimo drąsiame žygyje kovojant su vis augančio žmogiškojo patyrimo rūščiomis realybėmis.

155:5.9 (1729.4) Tradicinių oficialių religijų priėmimas reiškia lengvą išeitį įgyvendinant žmogaus poreikį ieškoti pasitenkinimo ilgintis savosios dvasinės prigimties. Nusistovėjusios, sustabarėjusios, įsitvirtinusios oficialios religijos suteikia paruoštą prieglobstį, į kurią gali pabėgti iracionali ir sujaukta žmogaus siela, kada ją gąsdina baimė ir kankina neužtikrintumas. Tokia religija iš savo pasekėjų, kaip užmokesčio už pasitenkinimą ir nuraminimą, reikalauja tiktai pasyvaus ir grynai intelektualaus pritarimo.

155:5.10 (1729.5) Ir žemėje ilgą laiką gyvens tie neužtikrinti, bailūs, ir neryžtingi individai, kurie pirmenybę teiks tam, kad šitokiu būdu užsitikrintų savo religinį nusiraminimą, nežiūrint to, kad savo dalį šitaip susiedami su oficialiomis religijomis, jie kompromituoja asmenybės laisvę, sumenkina savigarbos orumą, ir visiškai atsisako teisės dalyvauti tame kuo labiausiai

jaudinančiame ir įkvepiančiame iš visų žmogiškųjų patyrimų, koks yra: asmeninis tiesos ieškojimas, pagyvinimas, kada betarpiškai susiduriama su intelektualaus atradimo pavojais, pasiryžimas ištyrinėti asmeninio religinio patyrimo realybes, aukščiausias pasitenkinimas, kada yra patiriamas asmeninis triumfas realiai suvokus dvasinio įtikėjimo pergalę prieš intelektualią abejonę, kada ji yra dorai pasiekama žmogiškosios egzistencijos aukščiausiojo laipsnio jaudinančiame patyrimo—kada žmogus ieško Dievo, sau pačiam ir kaip jis pats, ir jį suranda.

155:5.11 (1729:6) Dvasinė religija reiškia pastangas, kovą, konfliktą, įtikėjimą, ryžtą, meilę, ištikimybę, ir žengimą į priekį. Proto religija—autoriteto teologija—iš savo formalių tikinčiųjų tokių pastangų reikalauja mažai arba iš viso jų nereikalauja. Tradicija yra saugus prieglobstis ir lengvas kelias toms baimingoms ir neryžtingoms sieloms, kurios instinktyviai vengia dvasinių kovų ir protinių neaiškumų, susijusių su įtikėjimo kelionėmis, kada yra išplaukiama į drąsų jaudinantį žygį neištirtos tiesos atvirose jūrose ieškant dvasinių realybių tolimųjų tokių krantų, kokius gali atrasti besivystantis žmogiškasis protas ir kokius gali patirti besivystanti žmogiškoji siela.

155:5.12 (1729:7) Ir Jėzus tęsė toliau: “Jeruzalėje religiniai vadovai savo tradicinių mokytojų ir kitų laikų pranašų įvairias doktrinas suformulavo į viešpataujančią intelektualią tikėjimų sistemą, oficialiąją religiją. Visos tokios religijos didžiąja dalimi apeliuoja į protą. Ir dabar mes netrukus su tokia religija pateksime į mirtiną konfliktą, nes mes iš tikrųjų taip greitai pradėsime drąsiai skelbti naująją religiją—tokią religiją, kuri nėra religija šito žodžio šiandienine prasme, tokią religiją,

kurios pagrindinis apeliavimas yra į manojų Tėvo dieviškąją dvasią, kuri gyvena žmogaus prote; tokią religiją, kurios autoritetas iš tikrųjų kils iš jos priėmimo vaisių, kurie tikrai pasirodys asmeniniame patyrimo visų tų, kurie realiai ir tikrai tampa tikinčiaisiais į šitos aukščiausiosios dvasinės komunijos tiesas.”

155:5.13 (1730.1) Kreipdamasis į kiekvieną iš šių dvidešimt keturių ir ištardamas kiekvieno vardą, Jėzus sakė: “O dabar, kuris iš jūsų labiau norėtų pasirinkti šitą lengvą kelią, kada paklūstama sukurtai ir sustabarėjusiai religijai, kurią gina fariziejai Jeruzalėje, o ne kentėti tuos sunkumus ir persekiojimus, kurie lydi išgelbėjimo žmonėms geresniojo kelio skelbimo misiją tuo metu, kada jūs suvokiate tą pasitenkinimą, kad patys sau atrandate gyvojo ir asmeninio patyrimo realybių grožybes dangaus karalystės amžinosiose tiesose ir nuostabiausiose didybėse? Argi jūs esate išsigandę, silpno charakterio, ir ieškote lengvų kelių? Argi jūs bijote savąją ateitį patikėti į tiesos Dievo rankas, kurio sūnūs esate? Argi jūs nepasitikite Tėvu, kurio vaikai esate? Argi jūs sugrįšite į tradicinės oficialiosios religijos tikrumo ir intelektualaus sustabarėjimo lengvą kelią, ar pasiruošite eiti su manimi į priekį į tą neaišką ir neramią ateitį, kai yra skelbiamos dvasinės religijos naujosios tiesos, dangaus karalystė žmonių širdyse?”

155:5.14 (1730.2) Visi dvidešimt keturi jo klausytojai atsistojo, ketindami parodyti savo vieningą ir ištikimą atsakymą į šitą, vieną iš tų nedidelio skaičiaus emocingų kreipimųsi, kurį Jėzus kada nors jiems buvo pateikęs, bet jis pakėlė ranką ir juos sustabdė, tardamas: “Dabar eikite kiekvienas sau, kad kiekvienas iš jūsų vienvėje pabūtumėte su Tėvu, ir be

emocijų suraskite atsakymą į mano klausimą, o suradę tokį teisingą ir nuoširdų sielos požiūrį, tą atsakymą laisvai ir drąsiai pasakykite mano Tėvui ir jūsų Tėvui, kurio begalinis meilės gyvenimas ir yra mūsų skelbiamos religijos pati ta dvasia.”

^{155:5.15 (1730.3)} Evangelininkai ir apaštalai išsiskirstė, kad trumpam pabūtų vienvėje. Jiems nuotaiką pakėlė, jų protą įkvėpė, ir jų jausmus milžinišku laipsniu sužadino tai, ką buvo pasakęs Jėzus. Tačiau kada Andriejus juos sukviestė draugėn, tada Mokytojas teiştirė: “Tęskime savo kelionę. Mes einame į Finikiją, kur pabūsime kurį laiką, ir jums visiems reikėtų melsti Tėvą, kad jūsų proto ir kūno jausmus transformuotų į aukštesnę proto ištikimybę ir labiau patenkinančius dvasios patyrimus.”

^{155:5.16 (1730.4)} Einant keliu, šie dvidešimt keturi tylėjo, bet netrukus jie ėmė vienas su kitu šnekėtis, ir prieš tos dienos popietės trečią valandą toliau eiti nebegalėjo; jie sustojo, ir Petras, priėjęs prie Jėzaus, tarė: “Mokytojau, tu mums pasakei gyvenimo ir tiesos žodžius. Mes norėtume išgirsti daugiau; mes labai tavęs prašome, kad tu mums toliau pasakotum apie šituos dalykus.”

6. Antrasis pasikalbėjimas apie religiją

^{155:6.1 (1730.5)} Ir tokiu būdu, jiems besiilsint kalno šlaito šešėlyje, Jėzus toliau tęsė savo mokymą apie dvasinę religiją, iš esmės pasakydamas:

^{155:6.2 (1730.6)} Jūs esate atėję iš tokių savo bičiulių gretų, kurie nusprendė ir toliau pasitenkinti proto religija ir kurie trokšta saugumo ir linkę elgtis pagal papročius ir vyraujančią nuomonę. Jūs nusprendėte autoriteto religijos jums

suteikiamus tikrumo jausmus pakeisti į drąsaus ir augančio įtikėjimo dvasios užtikrinimus. Jūs išdrįsote protestuoti prieš labai žiaurią institucinės religijos vergovę ir atmesti užrašytų pasakojimų, kurie dabar yra laikomi Dievo žodžiu, autoritetą. Mūsų Tėvas iš tikrųjų kalbėjo per Mozę, Eliją, Isajų, Amosą, ir Hosiją, bet jis nenustojė sakyti tiesos žodžių šiam pasauliui, kada šitie senovės pranašai savo mokymus buvo užbaigę. Manasis Tėvas nėra rasių ar kartų gerbėjas tuo, jog tiesos žodis būtų maloningai suteiktas vienam amžiui, o kitam būtų nesuteiktas. Nedarykite kvailystės, kad dievišku vadintumėte tai, kas yra grynai žmogiška, ir pajuskite tiesos žodžius, kurie ateina ne per tariamo įkvėpimo tradicinius orakulus.

155:6.3 (1731.1) Aš raginau jus, kad gimtumėte vėl, kad gimtumėte iš dvasios. Aš jus išvedžiau iš autoriteto tamsos ir tradicijos apatiškumo į transcendentinę šviesą, kada imate suvokti galimybę, jog patys galite padaryti patį didžiausią atradimą, koks tik gali būti įmanomas žmogiškajai sielai—dangiškąjį patyrimą, jog Dievą surandate patys sau, savo pačių viduje, ir savo pačių noru, ir visa tai realiai darote savo pačių asmeniniame patyrimo. Ir šitokiu būdu jūs tikrai galite pereiti nuo mirties į gyvenimą, nuo tradicijos autoriteto į Dievo pažinimo patyrimą; šitaip jūs tikrai pereisite iš tamsos į šviesą, iš rasinio tikėjimo, kuris yra paveldėtas, į asmeninį įtikėjimą, kuris yra pasiekiamas realiu patyrimu; ir šito dėka jūs tikrai vystysitės nuo proto teologijos, kurią jums yra perdavę protėviai, į tikrąją dvasinę religiją, kuri tikrai bus sukurta jūsų sielose kaip amžinoji dovana.

155:6.4 (1731.2) Jūsų religija tikrai pasikeis iš paprasčiausio intelektualaus tikėjimo į tradicinį autoritetą į to gyvojo

įtikėjimo, kuris gali suvokti Dievo realybę ir visa tai, kas yra susiję su Tėvo dieviškąja dvasia, realų patyrimą. Proto religija beviltiškai jus pririša prie praeities; dvasinę religiją sudaro besivystantis apreiškimas ir ji visą laiką jus kviečia eiti tolyn į aukštesnius ir šventesnius pasiekimus dvasinių idealų ir amžinųjų realybių sferoje.

155:6.5 (1731.3) Nors autoriteto religija ir gali suteikti dabartinį nusistovėjusį saugumo jausmą, bet už tokį laikiną pasitenkinimą jūs sumokate savo dvasinės laisvės ir religinės nepriklausomybės praradimo kainą. Manasis Tėvas iš jūsų nereikalauja, kad už įėjimą į dangaus karalystę turėtumėte sumokėti tokią kainą, jog save prievartautumėte laikytis tikėjimo į tokius dalykus, kurie yra dvasiškai atstumiantys, nešventi, ir neteisingi. Iš jūsų nereikalaujama, kad jūs savo pačių gailestingumo, teisingumo, ir tiesos jausmą šiurkščiai pažeistumėte paklusdami susidėvėjusių religinių formų ir ritualų sistemai. Dvasinė religija jums amžiams suteikia laisvę, kad eitumėte paskui tiesą, kad ir kur dvasios vedimas jus galėtų nuvesti. Ir kas žino—galbūt šitoji dvasia gali turėti kažką, ką perteiktų šitai kartai, ką kitos kartos atsisakė išgirsti?

155:6.6 (1731.4) Gėda tiems melagingiems religiniams mokytojams, kurie išalkusias sielas tempdavo atgal į neaiškią ir tolimą praeitį ir ten jas palikdavo! Ir šitokiu būdu šitie nelaimingi žmonės tikrai yra pasmerkami tam, kad išsigastų kiekvieno naujo atradimo, tuo pačiu metu juos trikdo kiekvienas naujas tiesos apreiškimas. Tas pranašas, kuris sakė, jog “Tobulą ramybę patirs tas, kurio protas bus nukreiptas į Dievą,” buvo ne vien tik intelektualus tikintysis į oficialiąją teologiją. Šitas tiesą pažinęs žmogus Dievą atrado; jis ne tik kalbėjo apie Dievą.

155:6.7 (1731.5) Aš jums patariu atsisakyti įpročio visada cituoti senovės pranašus ir girti Izraelio didvyrius, o vietoje šito patariu atkakliai siekti to, kad taptumėte Paties Aukštojo gyvaisiais pranašais ir ateities karalystės dvasiniais didvyriais. Dievą pažinusius praeities lyderius iš tikrųjų gali būti verta gerbti, bet kodėl, šitaip elgdamiesi, jūs turėtumėte paaugoti žmogiškosios egzistencijos aukščiausiąjį patyrimą; Dievo suradimą sau patiems ir jo pažinimą savo pačių sieloje?

155:6.8 (1732.1) Kiekviena žmonijos rasė turi savo intelektualų požiūrį į žmonijos egzistenciją; dėl to proto religija visada tikrai turi atitikti šiuos įvairius rasinius požiūrius. Autoriteto religijos niekada negali susivienyti. Žmogiškąją vienybę ir mirtingojo brolystę galima pasiekti tiktai dvasinės religijos superdovanos dėka ir per šią dovaną. Rasių protas gali skirtis, bet visų žmonių viduje gyvena ta pati dieviškoji ir amžinoji dvasia. Žmogiškosios brolystės viltis gali būti įgyvendinta tiktai tada, ir taip, kai skirtingas proto autoriteto religijas persmelkia ir užgožia vienijanti ir kilninanti dvasinė religija— asmeninio dvasinio patyrimo religija.

155:6.9 (1732.2) Autoriteto religijos žmones gali tiktai suskaldyti ir sąmoningai sukurstyti vienus prieš kitus; dvasinė religija vis didesniu laipsniu žmones suartina ir tampa priežastimi to, kad jie ima supratingai jausti vieni kitiems simpatiją. Autoriteto religija iš žmonių reikalauja, kad jie tikėtų vienodai, bet šitą įgyvendinti esant dabartinei pasaulio būkle neįmanoma. Dvasios religija reikalauja tiktai patyrimo vienybės—likimo vienodumo—suteikdama visišką laisvę tikėjimo įvairovei. Dvasios religija reikalauja tiktai įžvalgos vienovės, bet ne požiūrio ir nuostatos vienodumo. Dvasios religija nereikalauja

intelektualių pažiūrų vienodumo, o tiktai dvasinio jausmo vienybės. Autoriteto religijos sustabarėja į negyvas dogmas; dvasios religija išauga į kupinos meilės tarnystės ir gailestingo veikimo kilninančių veiksmų vis didėjančių džiaugsmą ir laisvę.

155:6.10 (1732.3) Bet žiūrėkite, kad nė vienas iš jūsų neniekintumėte Abraomo vaikų, nes jiems teko gyventi tais blogais tradicinio nevaisingumo laikais. Mūsų protėviai atsidavė atkakliam ir aistringam Dievo ieškojimui, ir jie surado jį tokį, kokio niekada nebuvo pažinusi jokia kita visa žmonių rasė nuo tų laikų, kada buvo Adomas, kuris apie tai žinojo daug, kadangi jis pats buvo Dievo Sūnus. Nebuvo taip, kad manasis Tėvas būtų nepastebėjęs nuo pat Mozės laikų tos ilgos ir nenuilstančios Izraelio kovos surasti Dievą ir pažinti Dievą. Per daugelį išvargintų kartų žydai be perstojo sunkiai dirbo, liejo prakaitą, aimanavo, kankinosi, ir ištvėrė kančias ir patyrė klaidingai suprastos ir niekinamos tautos skausmus, visa tai buvo tam, kad jie galėtų šiek tiek prisiartinti prie tiesos apie Dievą atradimo. Ir, nežiūrint visų Izraelio nesėkmių ir suklupimų, mūsų tėvai palaipsniui, nuo Mozės iki Amoso ir Hosijo laikų, vis didesniu laipsniu visam pasauliui iš tikrųjų atskleidė amžinojo Dievo vis aiškesnį ir teisingesnį vaizdą. Ir šitaip iš tiesų buvo parengtas kelias dar didingesniam Tėvo atskleidimui, kuriuo pasidalinti jūs ir buvote pakviesti.

155:6.11 (1732.4) Niekada nepamirškite, kad yra tiktai vienas jaudinantis patyrimas, kuris patenkina ir jaudina labiau už mėginimą atrasti gyvojo Dievo valią, ir tai yra aukščiausiasis patyrimas, kada yra nuoširdžiai mėginama tą dieviškąją valią vykdyti. Ir prisiminkite, jog Dievo valią galima vykdyti bet kokio žemiškojo užsiėmimo sferoje. Nėra kokių nors

pašaukimų, kurie būtų šventi, o kiti būtų pasaulietiniai. Tų, kuriuos veda dvasia, gyvenime visi dalykai yra šventi; tai yra, tų, kurie yra pavaldūs tiesai, kuriuos taurina meilė, valdo gailestingumas, ir suvaržo dorumas—teisingumas. Toji dvasia, kurią manasis Tėvas ir aš atsiųsime į šį pasaulį yra ne tik Tiesos Dvasia, bet taip pat ir idealistinio grožio dvasia.

155:6.12 (1732.5) Jūs turite nustoti Dievo žodžio ieškoti tiktai teologinio autoriteto senųjų raštų puslapiuose. Tie, kurie yra gimę iš Dievo dvasios, nuo šiol tikrai suvoks Dievo žodį, nepriklausomai nuo to, iš kur jis būtų kilęs. Dieviškoji tiesa neturi būti ignoruojama dėl to, kad jos padovanojimo kanalas yra akivaizdžiai žmogiškas. Didelė dalis jūsų sielos brolių turi tokį protą, kuris Dievo teoriją priima, nors dvasiškai Dievo buvimo jie ir nesuvokia. Ir būtent kaip tik dėl šios priežasties aš taip dažnai jus mokiau, jog dangaus karalystę geriausiai galima suvokti įgavus dvasinę nuoširdaus vaiko nuostatą. Aš jums rekomenduoju būtent ne vaiko protinį nebrandumą, bet vietoje šito tokio lengvai patikinčio ir visiškai pasitikinčio kitu mažylio *dvasinį paprastumą*. Ne tiek svarbu, kad jūs turėtumėte žinoti apie Dievo faktą, kiek tai, kad vis daugiau augtų jūsų sugebėjimas *jausti Dievo buvimą*.

155:6.13 (1733.1) Kada tik jūs pradėsite surasti Dievą savojoje sieloje, tada netrukus jūs pradėsite jį atrasti ir kitų žmonių sielose, ir galiausiai visuose galingos visatos tvariniuose ir kūriniuose. Tačiau kokią gi galimybę Tėvas turi tam, kad pasirodytų kaip aukščiausios ištikimybės ir dieviškųjų idealų Dievas žmonių sielose, kurie mažai skiria laiko arba jo iš viso neskiria giliems apmąstymams apie tokias amžinąsias realybes? Nors protas ir nėra dvasinės prigimties vieta, bet jis iš tikrųjų yra vartai į ją.

^{155:6.14 (1733.2)} Bet nedarykite klaidos mėgindami kitiems žmonėms įrodyti, kad jūs Dievą suradote; jūs sąmoningai negalite pateikti tokio svaraus įrodymo, nors tą faktą, kad jūs Dievą pažįstate, patvirtina du aiškūs ir ryškūs pasireiškimai, ir jie yra tokie:

^{155:6.15 (1733.3)} 1. Dievo dvasios vaisius rodo jūsų kasdienis gyvenimas.

^{155:6.16 (1733.4)} 2. Tas faktas, kad jūsų visas gyvenimas suteikia svarų įrodymą, jog be jokių išlygų jūs surizikavote viskuo, kas jūs esate, ir einate išlikimo po mirties jaudinančio patyrimo keliu vildamiesi surasti amžinybės Dievą, kurio buvimą jūs iš anksto nujautėte laike.

^{155:6.17 (1733.5)} Dabar, būkite tikri, manasis Tėvas visada atsakys į patį menkiausią įtikėjimo virptelėjimą. Jis pastebi primityviojo žmogaus fizines ir prietaringas emocijas. Ir su tomis nuoširdžiomis, bet baimingomis sielomis, kurių įtikėjimas yra toks silpnas, kad jis mažai kuo pranoksta intelektualų susiderinimą su tuo, kada pasyvus požiūris paklūsta autoriteto religijoms, bet Tėvas yra visada pasirengęs gerbti ir puoselėti net ir visus tokius silpnus bandymus kreiptis į jį. Bet iš jūsų, kurie buvote pakviesti iš tamsos į šviesą, tikimasi, jog tikėsite iš visos širdies; jūsų įtikėjimas tikrai viešpataus apjungtų kūno, proto, ir dvasios požiūrių atžvilgiu.

^{155:6.18 (1733.6)} Jūs esate mano apaštalai, ir jums religija tikrai netaps teologine priedanga, į kurią jūs galėtumėte pabėgti bijodami susidurti su dvasinio žengimo į priekį ir idealistinio jaudinančio patyrimo atšiauriomis realybėmis; bet vietoje šito jūsų religija tikrai taps realaus patyrimo faktu, kuris patvirtina, jog Dievas surado jus, idealizuotus, sutaurintus, ir sudvasintus jus, ir kad

jūs įsitraukėte į amžiną jaudinantį patyrimą tam, jog surastumėte Dievą, kuris šitokiu būdu surado ir į sūnystę priėmė jus.

^{155:6.19 (1733.7)} Ir kada Jėzus baigė kalbėti, tada jis pakvietė Andriejų, ir, rodydamas į vakarus link Finikijos, tarė: “Keliaukime toliau.”

156 Dokumentas. Viešnagė Tyre ir Sidone

^{156:0.1 (1734.1)} PENKTADIENIO popietę, birželio 10-ąją, Jėzus ir jo bičiuliai atvyko į Sidono apylinkes, kur jie apsistojo namuose tos turtingos moters, kuri buvo pacientė Betsaidos ligoninėje tuo metu, kada Jėzus buvo savo populiarumo viršūnėje. Evangelininkai ir apaštalai buvo apgyvendinti pas jos draugus betarpiškoje kaimynystėje, ir jie ilsėjosi šitose gaivinančiose sąlygose visą Sabato dieną. Sidone ir apylinkėse jie praleido beveik dvi su puse savaitės prieš tai, kada pasirengė aplankyti pajūrio miestus į šiaurę.

^{156:0.2 (1734.2)} Šitoji birželio Sabato diena buvo didingos ramybės diena. Evangelininkai ir apaštalai buvo visiškai pasinėrę į savo meditacijas, susijusias su Mokytojo pasisakymais apie religiją, kurių jie klausėsi pakeliui į Sidoną. Jie visi sugebėjo šį tą suvokti iš to, ką jis buvo jiems sakęs, bet jo mokymo svarbos nė vienas nesuvokė iki galo.

1. Sirietė moteris

^{156:1.1 (1734.3)} Netoli Karuskos namų, kur buvo apsistojęs Mokytojas, gyveno sirietė moteris, kuri apie Jėzų buvo daug ką girdėjusi kaip apie didį gydytoją ir mokytoją, ir šito Sabato popietę ji atėjo, atsivesdama ir savo mažąją dukrelę. Vaikas,

maždaug dvylikos metų amžiaus, kentėjo nuo rimto nervinio sutrikimo, kuriam buvo būdingi traukuliai ir kitokie kankinantys simptomai.

156:1.2 (1734.4) Jėzus savo pagalbininkams buvo prisakęs niekam nepasakoti, kad jis apsistojo Karuskos namuose, paaiškinęs, kad jis labai nori pailsėti. Nors jie ir pakluso savo Mokytojo nurodymams, bet Karuskos tarnas buvo nuėjęs į sirietės moters, Noranos, namus, jog pasakytų jai, kad Jėzus apsigyveno jo šeimininkės namuose, ir paragino šitą sunerimusią moterį nuvesti savo kenčiančią dukterį gydymui. Šita motina, aišku, tikėjo, kad jos vaiką buvo apsėdęs demonas, nešvari dvasia.

156:1.3 (1734.5) Kada Norana atėjo su savo dukra, tada Alfiejų dvyniai per vertėją paaiškino, jog Mokytojas ilsisi ir negalima jo trukdyti; į tai Norana atsakė, kad ji ir jos vaikas kaip tik čia pasiliks tol, kol Mokytojas bus pabaigęs savo poilsį. Petras taip pat stengėsi jai paaiškinti ir įtikinti ją, kad eitų namo. Jis aiškino, kad Jėzus yra labai išvargęs nuo intensyvių mokymų ir gydymų, ir kad į Finikiją jis yra atvykęs ramybės ir poilsio laikotarpiui. Bet tai buvo bergždžia; Norana nenorėjo išeiti. Į Petro atkaklius prašymus ji tikrai tiek teatsakė: “Aš neišeisiu tol, kol jūsų Mokytojo nebūsiu pamačiusi. Aš žinau, jis iš mano vaiko gali išvaryti demoną, ir aš neišeisiu tol, kol jis mano dukros neapžiūrės.”

156:1.4 (1734.6) Tada šią moterį pamėgino išvaryti Tomas, bet ir jam nepasisekė. Ji tarė jam: “Aš turiu įtikėjimą, kad jūsų Mokytojas gali išvaryti šitą demoną, kuris kankina mano vaiką. Aš esu girdėjusi apie jo stebuklus Galilėjoje, ir aš tikiu į jį. Kas gi atsitiko jums, jo mokiniams, kad jūs norėtumėte išvaryti tuos,

kurie ateina pas jūsų Mokytoją pagalbos?” Ir kada ji prašneko šitaip, tada Tomas pasitraukė.

156:1.5 (1735.1) Tada į priekį išėjo Simonas Uolusis, kad Noraną atkalbėtų. Simonas tarė: “Moterie, tu esi graikiškai šnekanti pagonė. Tau nereikėtų tikėtis to, jog Mokytojas paims tą duoną, kuri yra skirta išrinktų namų vaikams, ir ją numes šunims.” Bet Norana neišžeidė dėl Simono įterptos pastabos. Ji tikrai atsakė: “Taip, mokytojau, tavo žodžius aš suprantu. Žydų akyse aš esu tikrai šuo, bet kai dėl jūsų Mokytojo, tai aš esu tikintis šuo. Aš esu pasiryžusi tam, kad jis tikrai apžiūrėtų mano dukrą, nes aš esu įsitikinusi, jeigu tikrai jis pažiūrės į ją, tai ją ir išgydys. Ir net tu, mano gerasis žmogau, neišdrįsi atimti šunims teisės gauti tuos trupinius, kurie atsitiktinai nukrenta nuo tų vaikų stalo.”

156:1.6 (1735.2) Ir kaip tik šiuo metu visų akivaizdoje mažąją mergaitę suėmė smarkūs traukuliai, ir motina suriko: “Štai, galite pamatyti, jog mano vaiką yra apsėdusi blogoji dvasia. Jeigu mūsų vargas jūsų neveikia, tai jis paveiks jūsų Mokytoją, kuris, man yra sakę, myli visus žmones ir išdrįsta gydyti net ir pagonis, kada jie tiki. Jūs esate neverti būti jo mokiniiais. Aš neišeisiu tol, kol mano vaikas nebus išgydytas.”

156:1.7 (1735.3) Jėzus, kuris girdėjo visą šitą pokalbį per atvirą langą, dabar išėjo į lauką, dideliam jų nustebimui, ir tarė: “O moterie, didis yra tavo įtikėjimas, toks didis, jog aš negaliu neduoti to, ko tu trokšti; eik savo keliu ramybėje. Tavo duktė jau yra išgydyta.” Ir mažoji mergaitė nuo tos valandos pasveiko. Kada Norana ir vaikas išėjo, tada Jėzus paliepė jiems niekam nepasakoti apie šitą atsitikimą; ir nors jo pagalbininkai iš tikrųjų šitą prašymą išpildė, bet motina ir vaikas tą faktą apie

mažosios mergaitės išgydymą be perstojo skleidė po visas apylinkes ir net Sidone, tiek daug, kad po kelių dienų Jėzus priėjo išvados pakeisti gyvenamąją vietą.

^{156:1.8 (1735.4)} Kitą dieną, kada Jėzus mokė savo apaštalus, komentuodamas sirietės moters dukters išgydymą, jis pasakė: “Ir taip buvo visą laiką; jūs patys matote, kaip pagonys sugeba turėti išgelbstintį įtikėjimą į dangaus karalystės evangelijos mokymus. Tikrai, tikrai aš jums sakau, jog manojo Tėvo karalystę iš tiesų paims pagonys, jeigu Abraomo vaikai nenorės parodyti pakankamai įtikėjimo dėl to, kad patektų į ją.”

2. Mokymas Sidone

^{156:2.1 (1735.5)} Įeidami į Sidoną, Jėzus ir jo apaštalai perėjo per tiltą, daugelis iš jų pirmą kartą pamatė tiltą. Tuo metu, kada jie ėjo šituo tiltu, Jėzus, tarp kitų dalykų, pasakė: “Šitas pasaulis yra tiktai tiltas; jūs galite per jį pereiti, bet jūs neturėtumėte galvoti, kaip ant jo pastatyti gyvenamąjį būstą.”

^{156:2.2 (1735.6)} Kada šie dvidešimt keturi pradėjo savo darbus Sidone, tada Jėzus nuėjo apsistoti vienuose namuose, kurie buvo kaip tik į šiaurę nuo miesto, Justos ir jos motinos, Bernicės, namuose. Jėzus šiuos dvidešimt keturis Justos namuose mokė kiekvieną rytą, o jie išeidavo toliau į Sidoną, kad mokytų ir pamokslautų popietėmis ir vakarais.

^{156:2.3 (1735.7)} Apaštalų ir evangelininkų nuotaiką labai pakėlė tai, kaip Sidono pagonys priėmė jų žinią; per jų trumpą viešnagę prie karalystės prisidėjo daug žmonių. Šitas maždaug šešių savaičių laikotarpis Finikijoje buvo labai vaisingas metas tame darbe, kurio dėka buvo laimimos sielos, bet vėlesnieji

Evangelijų užrašytojai žydai kaip buvo įpratę lengvai praleido šį įrašą apie tai, kaip šiltai Jėzaus mokymus sutiko šitie pagonys būtent šituo metu, kada toks didžiulis jo paties tautos atstovų skaičius buvo prieš jį nusistatęs priešišškai.

^{156:2.4 (1736.1)} Daugeliu atžvilgių šitie pagonys tikintieji Jėzaus mokymus suvokė geriau už žydus. Didelė dalis šitų graikiškai kalbančių sirofinikiečių sužinojo ne tik tai, kad Jėzus yra kaip Dievas, bet taip pat ir tai, kad Dievas yra kaip Jėzus. Šitie vadinamieji stabmeldžiai pasiekė tai, jog gerai suprato Mokytojo mokymus apie šito pasaulio ir visos visatos dėsnių vienodumą. Jie suvokė mokymą apie tai, jog Dievas nėra asmenų, rasių, ar nacijų gerbėjas; jog Visuotinis Tėvas nerodo nė menkiausio didesnio palankumo niekam; jog visata visiškai ir visą laiką laikosi įstatymų ir būtinai yra patikima. Šitie pagonys Jėzaus nebijojo; jie išdrįso jo žinią priimti. Per visus vėlesnius amžius žmonės nesugebėjo Jėzaus suvokti; jį suvokti jie bijojo.

^{156:2.5 (1736.2)} Jėzus šitiems dvidešimt keturiems išaiškino, kad iš Galilėjos jis pabėgo ne dėl to, kad jam stigo drąsos susitikti su savo priešais akis į akį. Jie suvokė, kad jis dar nebuvo pasirengęs atviram susirėmimui su visuotinai pripažinta religija, ir kad jis nesiekė tapti kankiniu. Būtent vieno iš tokių pasikalbėjimų metu Justos namuose Mokytojas savo mokiniams pirmą kartą pasakė, “net dangus ir žemė gali išnykti, bet manieji tiesos žodžiai tikrai neišnyks.”

^{156:2.6 (1736.3)} Per viešnąę Sidone Jėzaus mokymų tema buvo dvasinis žengimas į priekį. Jis jiems sakė, kad jie negali stovėti sustingę; jie turi žengti į priekį teisumo sferoje arba rintis atgal į blogį ir nuodėmę. Jis patarė jiems “pamiršti praeities dalykus

tuometu, kada jūs einate į priekį tam, kad apkabintumėte didingesnes karalystės realybes.” Jis ragino juos nepasitenkinti savąja vaikyste evangelijoje, bet stengtis pasiekti visišką dieviškosios sūnystės statusą dvasiniame bendravime ir tikinčiųjų bičiulystėje.

156:2.7 (1736.4) Jėzus sakė: “Mano mokiniai turi ne tikrai nustoti darę blogį, bet turi išmokyti daryti gėrį; jūs turite ne tikrai apsivalyti nuo bet kokios sąmoningos nuodėmės, bet taip pat neturite puoselėti ir jokių kaltės jausmų. Jeigu jūs išpažįstate savąsias nuodėmes, tuomet jums jos yra atleidžiamos; todėl jūsų sąžinė visą laiką turi būti nenusikaltusi.”

156:2.8 (1736.5) Jėzui labai patiko šitų pagonių subtilus humoro jausmas. Būtent Noranos, tos sirietės moters, pademonstruotas humoro jausmas, o taip pat ir jos didžiulis ir nepalenkiamas įtikėjimas, Mokytojo širdį tiek sujaudino ir apeliavo į jo gailestingumą. Jėzus labai apgailestavo, kad jo tautai—žydams—taip stinga humoro. Vieną kartą jis Tomui pasakė: “Manoji tauta į save žvelgia per daug rimtai; humoro ji beveik nesupranta. Varginanti fariziejų religija niekada nebūtų galėjusi atsirasti tokioje tautoje, kuri turi humoro jausmą. Jiems taip pat trūksta ir nuoseklumo; jie nukošia uodus ir praryja kupranugarius.”

3. Kelionė pakrante į šiaurę

156:3.1 (1736.6) Antradienį, birželio 28-ąją, Mokytojas ir jo bičiuliai paliko Sidoną, pakrante keliavo į šiaurę į Porfireoną ir Heldują. Pagonys juos sutiko svetingai, ir didelė jų dalis prisidėjo prie karalystės per šitą mokymo ir pamokslavimo savaitę. Apaštalai pamokslavo Porfireone, o evangelininkai mokė Heldujoje. Tuo

metu, kada šie dvidešimt keturi buvo šitaip užsiėmę savo darbu, Jėzus juos paliko trims ar keturioms dienoms, aplankė pakrantės Beiruto miestą, kur jis bendravo su siriečiu, vardu Malachas, kuris buvo tikintis, ir kuris prieš metus buvo Betsaidoje.

^{156:3.2 (1737.1)} Trečiadienį, liepos 6-ąją, jie visi sugrįžo į Sidoną ir apsistojo Justos namuose iki sekmadienio ryto, kada išvyko į Tyrą, eidami Sareptos keliu į pietus palei pakrantę, Tyrą pasiekė pirmadienį, liepos 11-ąją. Iki šito meto apaštalai ir evangelininkai ėmė priprasti dirbti tarp šitų vadinamųjų pagonių, kurie iš tikrųjų buvo daugiausia kilę iš ankstesniųjų kanaanitų genčių, kurios turėjo dar ankstesnę semitų kilmę. Visos šitos tautos šnekėjo graikų kalba. Apaštalai ir evangelininkai buvo labai nustebę, kada pastebėjo, kaip šitie pagonys trokšta klausytis evangelijos, ir kada matė, jog didelė jų dalis yra taip pasiruošusi tikėti.

4. Tyre

^{156:4.1 (1737.2)} Nuo liepos 11-osios iki liepos 24-osios jie mokė Tyre. Kiekvienas apaštalas su savimi pasiimdavo po vieną evangelininką, ir šitaip poromis jie mokė ir pamokslavo visose Tyro dalyse ir jo apylinkėse. Šito judraus jūros uosto daugiakalbiai gyventojai klausėsi jų su džiaugsmu, ir didelė jų dalis buvo pakrikštyta ir priimta į išorinę karalystės broliją. Jėzus apsistojo žydo tikinčiojo, kurio vardas buvo Juozapas ir kuris gyveno už trijų ar keturių mylių į pietus nuo Tyro, namuose, netoli Hiramo, kuris buvo Tyro miesto-valstybės karalius Dovydo ir Saliamono laikais, kapo.

^{156:4.2 (1737.3)} Kasdien, per šitą dviejų savaitių laikotarpį, apaštalai ir evangelininkai į Tyrą įeidavo per Aleksandro molą tam, kad surengtų nedidelius susirinkimus, ir kiekvieną vakarą didžioji jų dalis sugrįždavo į stovyklavietę prie Juozapo namų, į pietus nuo miesto. Kiekvieną dieną iš miesto tikintieji ateidavo pasišnekėti su Jėzumi jo poilsavimo vietoje. Tyre Mokytojas kalbėjo tikrai vieną kartą, liepos 20-osios popietę, kada tikinčiuosius jis mokė apie Tėvo meilę visai žmonijai ir apie šio Sūnaus misiją Tėvą atskleisti visoms žmonių rasėms. Šitie pagonys buvo tiek susidomėję karalystės evangelija, kad, šita proga, jam buvo atvertos Melkarto šventyklos durys, ir įdomu pastebėti, jog vėlesniaisiais metais būtent šitos senovinės šventyklos vietoje buvo pastatyta krikščioniška bažnyčia.

^{156:4.3 (1737.4)} Didelė dalis geriausių gamintojų, kurie gamino Tyro purpurą, tokius dažus, kurie Tyrą ir Sidoną išgarsino visame pasaulyje ir kurie tiek daug prisidėjo prie to, kad jais buvo prekiaujama visame pasaulyje ir kurie vėliau atnešė turtus, tikėjo į karalystę. Kada, netrukus po šito, jūros gyvūnų, kurie buvo šitų dažų šaltinis, tiekimas sumažėjo, tada šitie dažų gamintojai išvyko ieškoti naujų vietų, kuriose būtų šitų pigmentinių moliuskų. Ir šitaip migruodami į tolimiausius žemės pakraščius, su savimi jie nusinešė ir žinią apie Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę—karalystės evangeliją.

5. Jėzaus mokymai Tyre

^{156:5.1 (1737.5)} Šito trečiadienio popietę, savo kreipimosi metu, Jėzus savo pasekėjams pirmą kartą papasakojo apie baltąją leliją, kuri savo tyrą ir kaip sniegas baltą žiedą iškelia aukštai į saulės šviesą, nors jos šaknys yra įsikibusios į juodos žemės dumblą ir purvą apačioje. “Lygiai taip,” sakė jis, “mirtingasis žmogus,

nors savo kilmės ir būties šaknis turi žmogiškosios prigimties gyvulinėje dirvoje, bet įtikėjimo dėka jis gali savo dvasinę prigimtį iškelti į dangiškosios tiesos saulės šviesą ir iš tikrųjų duoti taurių dvasinių vaisių.”

156:5,2 (1738,1) Būtent per šitą patį pamokslą Jėzus panaudojo pirmąją ir vienintelę parabolę, kuri buvo susieta su jo paties amatu—dailidės užsiėmimu. Ragindamas “Pakloti gerus pamatus dvasinių sugebėjimų kilnaus charakterio augimui,” jis sakė: “Tam, kad būtų vedami dvasiniai vaisiai, jūs turite gimti iš dvasios. Jus turi mokyti dvasia ir vesti dvasia, jeigu tarp savo bičiulių norite gyventi užpildytą dvasia gyvenimą. Bet nepadarykite neprotingo dailidės klaidos, kuris veltui švaisto brangų laiką tašydamas, matuodamas, ir šlifudamas kirminų pergraužtą ir iš vidaus puvančią medieną, ir tada, kada jis šitaip visą savo laiką yra paskyręs sugedusiam rąstui, turi jį išmesti kaip netinkamą tam, jog būtų panaudotas kaip pagrindas namui, kurį jis nori pastatyti tokį, kad atsilaikytų prieš laiką ir audras. Tegul kiekvienas žmogus pasirūpina, jog charakterio intelektualūs ir moraliniai pagrindai būtų tokie, kad tinkamai išlaikytų vis besiplečiančios ir kilninančios dvasinės prigimties antstatą, kuris šitokiu būdu turi transformuoti mirtingojo protą ir tada, drauge su iš naujo atkurtu protu, turi pasiekti tai, kad išsivystytų siela, turinti nemirtingą likimą. Jūsų dvasinė prigimtis—ši drauge sukurta siela—yra gyvasis augimas, bet toji dirva, iš kurios turi išaugti šitie aukštesni žmogiškojo vystymosi ir dieviškojo likimo pasireiškimai, yra individo protas ir moralė. Atsirandančios sielos dirva yra žmogiška ir materialinė, bet šio sujungto proto ir dvasios tvarinio likimas yra dvasinis ir dieviškas.”

156:5.3 (1738.2) Tos pačios dienos vakare Natanielius paklausė Jėzaus: “Mokytojai, kodėl mes meldžiamės, jog Dievas mūsų nevestų į pagundą, kada iš tavo apreiškimo apie Tėvą mes gerai žinome, kad jis tokių dalykų nedaro niekada?” Jėzus atsakė Natanieliui:

156:5.4 (1738.3) “Nekeista, jog tu pateiki tokius klausimus, matau, kad pradedi pažinti Tėvą tokį, kokį jį pažįstu aš, o ne tokį, kokį neaiškiai matė ankstesnieji hebrajų pranašai. Tu puikiai žinai, kaip mūsų protėviai buvo linkę Dievą matyti beveik visur, kur tik kas atsitikdavo. Dievo rankos jie ieškojo visuose gamtiniuose pasireiškimuose ir kiekviename neįprastame žmogiškojo patyrimo epizode. Dievą jie sujungė tiek su gėriu, tiek ir su blogiu. Jie manė, kad Mozės širdį jis suminkštino, o faraono širdį padarė kietesnę. Kada žmogus turėjo stiprų akstiną ką nors padaryti, gera ar bloga, tada jis buvo įpratęs šitas neįprastas emocijas aiškinti taip: ‘Su manimi kalbėjosi Viešpats, pasakė padaryk taip ir šitaip, arba nueik šen ir ten.’ Dėl to, kadangi žmonės taip dažnai ir taip smarkiai susidurdavo su pagunda, tai tapo mūsų protėvių įpročiu tikėti, jog Dievas juos atvedė į tai, kad išmėgintų, nubaustų, ar sustiprintų. Bet dabar gi jūs, iš tikrųjų, žinote geriau. Jūs žinote, kad žmonės per daug dažnai į pagundą veda jų pačių savanaudiški akstinai ir jų gyvulinės prigimties impulsai. Kada šitokiu būdu jus gundo, tada aš jums patariu, jog, kada jūs sąžiningai ir nuoširdžiai pagundą suvokiate tiesiog tokią, kokia ji yra, tuomet dvasios, proto, ir kūno energijas, kurios siekia pasireikšti, išmintingai nukreipkite į aukščiausiuosius kanalus ir link idealistiškesnių tikslų. Šitaip savo pagundas jūs tikrai galite transformuoti į sutvirtinančio mirtingojo tarnavimo aukščiausiuosius tipus, tuo metu, kada jūs beveik visiškai

išvengiate šitų alinančių ir silpninančių konfliktų tarp gyvulinės ir dvasinės prigimčių.

156:5.5 (1738.4) “Bet leiskite man jus įspėti, kad nepadarytumėte kvailystės mėgindami vieną troškimą pakeisti kitu ir tariamai aukštesniu troškimu vien tik tai žmogiškosios valios jėga. Jeigu jūs tikrai norėtumėte nugalėti mažesnės ir žemesnės prigimties pagundas, tuomet jūs turite pasiekti tokį dvasinio išsivystymo lygį, kuriame jūs realiai ir iš tikrųjų būsite išsiugdę tikrąjį susidomėjimą tomis aukštesnėmis ir idealistiškesnėmis elgesio formomis ir meilę toms aukštesnėms ir idealistiškesnėms elgesio formoms, kurias jūsų protas trokšta pakeisti žemesniais ir mažiau idealistiniais elgesio įpročiais, kuriuos jūs suvokiate kaip pagundą. Šitokiu būdu dvasinės transformacijos dėka jūs būsite išlaisvinti, vietoje to, jog vis daugiau jaustumėte per daug didelę naštą apgaulingai slopindami mirtingojo troškimus. Tai, kas yra sena ir žemesnio lygio, bus užmiršta dėl meilės tam, kas yra nauja ir aukštesnio lygio. Visada grožis laimi prieš bjaurastį širdyse visų tų, kuriuos yra apšvietusi tiesos meilė. Naujos ir nuoširdžios dvasinės meilės išsiveržianti energija turi galingą jėgą. Ir vėl aš jums sakau, nepasiduokite blogiui, bet vietoje šito nugalėkite blogį gėriu.”

156:5.6 (1739.1) Iki išnaktų apaštalai ir evangelininkai toliau klausinėjo, ir iš tų daugelio atsakymų mes norėtume pateikti tokias mintis, perteiktas šiuolaikine frazeologija:

156:5.7 (1739.2) Tvirtas siekis, išmintingas sprendimas, ir subrandinta išmintis yra pagrindiniai materialios sėkmės dalykai. Lyderiavimas priklauso nuo natūralių sugebėjimų, protingumo, valios galios, ir ryžto. Dvasinis likimas priklauso nuo įtikėjimo,

meilės, ir atsidavimo tiesai—alkio ir troškulio teisumui—iš visos širdies troškimo surasti Dievą ir būti tokiam, kaip jis.

156:5.8 (1739.3) Nepraraskite drąsos dėl to, jog pamatėte, kad jūs esate žmogiškas. Žmogiškoji prigimtis gali būti linkusi į blogį, bet ji nėra savaime nuodėminga. Nenusiminkite dėl to, kad iki galo negalite užmiršti kokio nors savo apgailėtino patyrimo. Tos klaidos, kurių jums nepavyksta užmiršti laike, bus užmirštos amžinybėje. Palengvinkite savosios sielos našta sparčiai įgydami savojo likimo ilgalaikės perspektyvos požiūrį, išplėskite savosios karjeros visatą.

156:5.9 (1739.4) Nedarykite tokios klaidos, kad sielos vertingumą imtumėte nustatinėti remdamiesi proto netobulumu arba kūno apetitu. Neteiskite sielos, taip pat ir jos likimo nevertinkite pagal vieną atskirą nepasisekusį žmogiškąjį epizodą. Jūsų dvasinį likimą sąlygoja vien tikslai jūsų dvasiniai troškimai ir tikslai.

156:5.10 (1739.5) Religija yra Dievą pažįstančio žmogaus atsirandančios nemirtingos sielos išskirtinai dvasinis patyrimas, bet moralinė galia ir dvasinė energija yra galingos jėgos, kurias galima panaudoti susidūrus su sunkiomis visuomeninėmis situacijomis ir sprendžiant sudėtingas ekonomines problemas. Šitos moralinės ir dvasinės dovanos visus žmogiškojo gyvenimo lygius padaro turtingesnius ir prasmingesnius.

156:5.11 (1739.6) Jums yra skirta gyventi ribotą ir skurdų gyvenimą, jeigu jūs išmoksite mylėti tiksliai tuos, kurie myli jus. Žmogiškoji meilė iš tiesų gali būti abipusė, bet dieviškoji meilė sklinda į išorę, stengdamasi visada patenkinti jos ieškojimą.

Kuo mažiau meilės yra bet kokio tvarinio prigimtyje, tuo didesnis yra šios meilės poreikis, ir tuo daugiau iš tikrųjų dieviškoji meilė stengiasi tokį poreikį patenkinti. Meilė niekada nebūna savanaudiška, ir jos negalima pasidovanoti sau. Dieviškoji meilė negali būti užsidariusi; ją reikia nesavanaudiškai dovanoti.

^{156:5.12 (1739.7)} Karalystės tikintieji turėtų turėti besąlyginį įtikėjimą, turi tikėti iš visos sielos, į neabejotiną teisumo triumfą. Karalystės kūrėjai turi neabejoti amžinojo išgelbėjimo evangelijos tiesa. Tikintieji vis didesniu laipsniu turi išmokti, kaip pasitraukti į šalį nuo gyvenimo skubos—kaip išvengti materialiosios egzistencijos nuolatinių vargų—tuo metu, kada jie atgaivina sielą, įkvepia protą, ir atnaujiną dvasią garbinančio bendravimo dėka.

^{156:5.13 (1739.8)} Dievą pažįstantys individai nepraranda drąsos atsitikus nelaimei arba dėl nusivylimų jie nenusimena. Tikinčiųjų neveikia depresija, kurią sukelia grynai materialūs perversmai; dvasioje gyvenančiųjų ramybės materialaus pasaulio epizodai nedrumsčia. Kandidatai į amžinąjį gyvenimą praktikuoja teikiantį energiją ir kuriantįjį metodą tam, kad pasitiktų mirtingojo gyvenimo visus vingius ir rūpesčius. Su kiekviena nugyventa diena tikram tikinčiajam elgtis teisingai yra vis *lengviau*.

^{156:5.14 (1740.1)} Dvasinis gyvenimas milžinišku laipsniu padidina tikrąją savigarbą. Bet savigarba nėra žavėjimasis savimi. Savigarba visada yra suderinta su meile ir tarnavimu savo bičiuliams. Neįmanoma gerbti savęs didesniu laipsniu negu jūs mylite savo artimą; vienas yra sugebėjimo matas kitam.

156:5.15 (1740.2) Laikui einant, kiekvienas tikras tikintysis ima vis sumaniau savo bičiuliams skiepyti meilę amžinajai tiesai. Ar atskleisdami gerą žmonėms jūs šiandien esate išradingesni negu vakar? Ar jūs šiais metais teisumą siūlote geriau negu praėjusiais metais? Ar išalkusias sielas vesdami į dvasinę karalystę jūs tą darote vis sumaniau?

156:5.16 (1740.3) Ar jūsų idealai yra pakankamai aukšti, kad jums užtikrintų amžiną išgelbėjimą, tuo metu, kada jūsų idėjos yra tokios praktinės, kad jų dėka jūs taptumėte naudingu piliečiu, veikiančiu drauge su savo bičiuliais mirtingaisiais? Dvasioje, jūsų pilietybė yra danguje; materialame kūne, jūs vis dar tebesate žemės karalysčių piliečiai. Cezariui atiduokite materialiuosius dalykus, o Dievui atiduokite dvasinius.

156:5.17 (1740.4) Besivystančios sielos dvasinio sugebėjimo matas yra jūsų įtikėjimas į tiesą ir jūsų meilė žmogui, bet jūsų žmogiškojo charakterio stiprybės matas yra jūsų sugebėjimas atsispirti priešiško jausmui ir jūsų sumanumas nepasiduoti liūdnoms mintims gilaus skausmo akivaizdoje. Pralaimėjimas yra tikrasis veidrodis, kuris sąžiningai parodo, koks jūs esate iš tiesų.

156:5.18 (1740.5) Kada jūs tampate vyresni pagal metus ir labiau patyrę karalystės reikaluose, ar tada jūs tampate taktiškesni, turėdami reikalą su nedrausmingais mirtingaisiais, ir pakantesni, gyvendami su užsispyrusiais bučiuliais? Taktas yra visuomeninės svertų sistemos atramos taškas, o pakantumas yra didžios sielos skiriamasis ženklas. Jeigu jūs turite šitas retas ir nuostabias dovanas, tai su laiku jūs tapsite dėmesingesni ir sumanesni savo vertose pastangose vengti visų nereikalingų visuomeninių nesusipratimų. Tokios išmintingos sielos sugeba

išvengti didelės dalies nemalonumų, kurie tikrai ištinka visus tuos, kurie kenčia dėl emocinio prisiderinimo stokos, tuos, kurie atsisako suaugti, ir tuos, kurie atsisako pasenti pagarbiai.

156:5.19 (1740.6) Venkite nesąžiningumo ir nedorumo visose savo pastangose pamokslaudami tiesą ir skelbdami evangeliją. Nesiekite nepelnyto pripažinimo ir nenorėkite neužtarnautos simpatijos. Meilę plačiai priimkite tiek iš dieviškųjų, tiek ir iš žmogiškųjų šaltinių, nesvarbu, kokie būtų jūsų nuopelnai, ir atsakydami patys mylėkite dosniai. Bet visuose kituose reikaluose, kurie yra susiję su garbe ir liaupsinimu, siekite tiktai to, kas sąžiningai priklauso jums.

156:5.20 (1740.7) Dievo-sąmonės mirtingasis yra tikras dėl išgelbėjimo; gyvenimo jis nebijo; jis yra nuoširdus ir nuoseklus. Jis žino, kaip drąsiai ištverti neišvengiamas kančias; jis neaimanuoja, kada susiduria su neišvengiamais sunkumais.

156:5.21 (1740.8) Tikras tikintysis nepailsta daryti gerį vien tik dėl to, kad susiduria su kliūtimis. Sunkumai sužadina to, kuris myli tiesą, užsidegimą, tuo tarpu kliūtys tiktai meta iššūkį bebaimio karalystės kūrėjo pastangoms.

156:5.22 (1740.9) Ir daug kitų dalykų Jėzus mokė juos prieš tai, kada jie susiruošė iš Tyro išvykti.

156:5.23 (1740.10) Tą dieną prieš Jėzui paliekant Tyrą, kad sugrįžtų į Galilėjos jūros regioną, jis sukviėtė savo pagalbininkus draugėn ir dvylikai evangelininkų nurodė grįžti skirtingu maršrutu, o ne tuo, kuriuo turi vykti jis ir dvylika apaštalų. Ir po to, kada evangelininkai su Jėzumi čia išsiskyrė, tai jiems taip artimai su juo bendrauti daugiau nebeteko niekada.

6. Sugrįžimas iš Finikijos

^{156:6.1 (1741.1)} Apie pusiaudienį, sekmadienį, liepos 24-ąją, Jėzus ir šie dvylika paliko Juozapo namus, esančius į pietus nuo Tyro, ėjo pietų kryptimi palei pakrantę į Ptolemėją. Čia jie praleido vieną dieną, tardami paguodos žodžius ten gyvenančių tikinčiųjų grupei. Petras jiems pamokslavo liepos 25-osios vakare.

^{156:6.2 (1741.2)} Antradienį Ptolemėją jie paliko, ėjo Tiberijaus keliu rytų kryptimi į šalies vidų beveik iki Jotapatos. Trečiadienį jie sustojo Jotapatoje ir tikintiesiems toliau aiškino apie karalystės reikalus. Ketvirtadienį jie iš Jotapatos išėjo, pasuko į šiaurę Nazareto-Libano kalno karavanų keliu ir, per Ramahą, ėjo į Zebuluno kaimą. Jie surengė susitikimus Ramahe penktadienį ir pasiliko ten per Sabatą. Jie pasiekė Zebuluną sekmadienį, 31-ąją, tą patį vakarą surengė susitikimą ir kitą rytą išvyko.

^{156:6.3 (1741.3)} Palikę Zebuluną, jie nukeliavo iki sankryžos su Magdalos-Sidono keliu netoli Giskalos, ir nuo ten jie nuėjo į Genesaretą, esantį vakariniame Galilėjos ežero krante, į pietus nuo Kapernaumo, kur jie buvo susitarę susitikti su Dovydu Zabediejumi, ir kur jie ketino pasitarti dėl to, kokį reikėtų žengti kitą žingsnį karalystės evangelijos skelbimo darbe.

^{156:6.4 (1741.4)} Trumpo pasitarimo su Dovydu metu jie sužinojo, kad daug lyderių susirinko draugėn priešingame ežero krante netoli Chereso, ir dėl to, tą patį vakarą jie valtimi persikėlė į kitą pusę. Vieną dieną jie ramiai ilsėjosi kalnuose, kitą dieną nuėjo į tą parką, buvusį netoli, kur kartą Mokytojas pamaitino penkis tūkstančius. Čia jie tris dienas ilsėjosi ir rengė kasdienius pasitarimus, kuriuose dalyvavo maždaug penkiasdešimt vyrų ir

moterų, vienu metu buvusios gausios tikinčiųjų grupės, gyvenusios Kapernaume ir jo apylinkėse, likučiai.

^{156:6.5 (1741.5)} Tuo metu, kada Jėzaus nebuvo Kapernaume ir Galilėjoje, per tą laikotarpį, kai jis viešėjo Finikijoje, jo priešai manė, jog visas judėjimas yra sugriautas, ir priėjo išvados, kad Jėzaus skubus pasitraukimas rodė, kad jis išsigando taip smarkiai, jog buvo nepanašu, kad jis kada nors vėl sugrįžtų tam, kad jiems pridarytų rūpesčių. Visas aktyvus pasipriešinimas jo mokymams beveik nurimo. Tikintieji vėl ėmė rengti viešus susirinkimus, ir vyko palaipsnis, bet veksmingas sutelkimas tų išmėgintų ir tikrų išlikusiųjų po didžiojo atsijojimo, kurių ką tik buvo patyrę evangelijos tikintieji.

^{156:6.6 (1741.6)} Pilypas, Erodo brolis, iš dalies buvo tapęs tikinčiuoju į Jėzų ir nusiuntė žinią, kad jo valdose Mokytojas gali laisvai gyventi ir dirbti.

^{156:6.7 (1741.7)} Nurodymas Jėzaus mokymams ir visiems jo pasekėjams uždaryti visos žydijos sinagogas priešišškai atsigręžė prieš raštininkus ir fariziejus. Kada tik Jėzaus nebeliko kaip nesutarimų objekto, tada reakcija įvyko visoje žydų tautoje; buvo visuotinis priešiškus fariziejams ir Sanhedrino vadovams Jeruzalėje. Didelė dalis sinagogų valdytojų ėmė slapta savo sinagogas atverti Abneriui ir jo draugams, tvirtindami, kad šitie mokytojai yra Jono pasekėjai, o ne Jėzaus mokiniai.

^{156:6.8 (1741.8)} Net ir Erodas Antipas pasikeitė ir, sužinojęs, kad Jėzus gyvena kitoje ežero pusėje jo brolio Pilypo teritorijoje, nusiuntė jam žinią, sakančią, jog nors jis ir pasirašė leidimą jį suimti Galilėjoje, bet jis nesuteikė teisės tam, kad jį suimtų

Perėjoje, šitaip duodamas suprasti, kad Jėzui nebus trukdoma, jeigu jis liks už Galilėjos ribų; ir šitą patį nurodymą jis perdavė žydams Jeruzalėje.

^{156:6.9 (1742.1)} Ir šitokia padėtis buvo prieš rugpjūčio pirmąją, 29 m. po Kr. gim., kada Mokytojas sugrįžo iš Finikijos misijos ir pradėjo savo išsklaidytų, išmėgintų, ir smarkiai sumažėjusių jėgų reorganizavimą savosios misijos žemėje šitiems paskutiniams ir kupiniams įvykių metams.

^{156:6.10 (1742.2)} Dabar, kada Mokytojas ir jo pagalbininkai rengiasi pradėti naujosios religijos, gyvojo Dievo dvasios, kuri gyvena žmonių prote, religijos skelbimą, yra aišku dėl ko vyks mūšis.

157 Dokumentas. Pilypo-Cezarėjoje

^{157:0.1 (1743.1)} PRIEŠ TAI, kada Jėzus šiuos dvylika nusivedė trumpai pagyventi Pilypo-Cezarėjos apylinkėse, jis per Dovydo pasiuntinius susitarė nueiti sekmadienį, rugpjūčio 7-ąją, į Kapernaumą, turėdamas tikslą pasimatyti su savo šeima. Pagal išankstinį susitarimą šitas apsilankymas turėjo įvykti Zabediejaus valčių dirbtuvėse. Dovydas Zabediejus buvo sutaręs su Judu, Jėzaus broliu, kad dalyvaus visa Nazareto šeima—Marija ir visi Jėzaus broliai ir seserys—ir Jėzus išėjo su Andriejumi ir Petru, kad įvykdytų šitą susitarimą. Marija ir jos vaikai tikrai ketino laikytis šito susitarimo, bet atsitiko taip, jog grupė fariziejų, žinodama, kad Jėzus yra priešingame ežero krante Pilypo valdose, nusprendė užsukti pas Mariją, kad apie jo buvimo vietą sužinotų viską, kas tik įmanoma. Šitų Jeruzalės emisarų atvykimas Marijai sukėlė didžiulį nerimą, o pastebėję visos šeimos įsitempimą ir nervinimąsi, jie priėjo išvados, jog matyt buvo laukiama Jėzaus apsilankymo. Dėl to jie įsitaisė

Marijos namuose, ir pasikvietę pastiprinimą, kantriai laukė Jėzaus atvykimo. Ir tai, aišku, visiškai užkirto kelią bet kuriam šeimos nariui pamėginti ištęseti savo susitarimą su Jėzumi. Kelis kartus per dieną tiek Judas, tiek Rūta stengėsi išsisukti nuo fariziejų budraus stebėjimo ir pasiųsti žinutę Jėzui, bet veltui.

^{157:0.2 (1743.2)} Ankstyvą popietę Dovydo pasiuntiniai perdavė žinią Jėzui, jog fariziejai įsikūrė prie jo motinos namo slenksčio, ir dėl to aplankyti savosios šeimos jis nemėgino. Ir šitaip vėl, ne dėl jų kaltės, Jėzui ir jo žemiškajai šeimai susitikti nepavyko.

1. Šventyklos mokesčių rinkėjas

^{157:1.1 (1743.3)} Kada Jėzus, su Andriejumi ir Petru, laukė prie ežero netoli valčių dirbtuvių, tada vienas šventyklos mokesčių rinkėjas priėjo prie jų, ir atpažinęs Jėzų, pasikvietė Petrą į šalį ir tarė: “Argi tavo Mokytojas nemoka šventyklos mokesčio?” Petras norėjo pasipiktinti šituo pasiūlymu, jog iš Jėzaus dar reikėtų tikėtis, kad jis paremtų savo prisiekusių priešų religinę veiklą, bet, pastebėjęs keistą mokesčio rinkėjo veido išraišką, jis teisingai pamanė, jog tai yra mėginimas pagauti juos į spąstus, kad jie atsisako sumokėti įprastą pusės šekelio sumą šventyklos apeigų Jeruzalėje paramai. Dėl to, Petras atsakė: “Kodėl gi, aišku, jog Mokytojas šventyklos mokesťį moka. Tu palauk prie vartų, o aš netrukus su šiuo mokesčiu sugrįšiu.”

^{157:1.2 (1743.4)} Dabar Petras paskubėjo tą pasakyti. Jų pinigus laikė Judas, o jis buvo kitoje ežero pusėje. Nei jis, nei jo brolis, nei Jėzus pinigų su savimi neturėjo. Ir žinodami, jog fariziejai jų ieško, jie negalėjo laisvai nueiti į Betsaidą, kad gautų pinigų. Kada Petras papasakojo Jėzui apie mokesčių rinkėją ir kad jis

jam tuos pinigus pažadėjo, tada Jėzus tarė: “Jeigu pažadėjai, tai tikrai turi sumokėti. Bet su kuo gi tu išpirksi savo pažadą? Ar tu vėl tapsi žveju, kad galėtum savo žodį ištesėti? Nežiūrint šito, Petrai, esant tokioms aplinkybėms būtų gerai šį mokestį sumokėti. Nesuteikime šitiems žmonėms nė vienos galimybės apkaltinti mus įstatymų pažeidimu. Mes palauksime čia, kol tu išplauksi su valtimi ir prigaudysi žuvų, ir kada būsi jas pardavęs štai tame turguje, tuomet užmokėk šiam mokesčių rinkėjui už mus tris.”

^{157:1.3 (1744.1)} Visa tai nugirdo slaptas Dovydo pasiuntinys, stovėjęs netoli, ir kuris tada davė ženklą savo draugui, žvejojusiam netoli, greitai plaukti į krantą. Kada Petras pasirengė išplaukti valtimi žvejoti, tada šitas pasiuntinys ir jo draugas žvejys jam padovanojo kelias didžiules pintines su žuvimis ir padėjo jas nunešti netoli buvusiam žuvų pirkliui, kuris šitą laimikį nupirko, užmokėjęs užtektinai, kad pridėjus tą, ką davė Dovydo pasiuntinys, buvo galima sumokėti šventyklos mokestį už tris. Mokesčių rinkėjas paėmė mokestį, be baudos už pavėluotą mokėjimą, nes jų kažkurį laiko Galilėjoje nebuvo.

^{157:1.4 (1744.2)} Nieko keisto, kad jūs turite užrašytą pasakojimą apie tai, kaip Petras pagavo žuvį su šekeliu žiotyse. Tuo laiku buvo daug paplitusių pasakojimų apie lobių suradimą žuvų žiotyse; tokios istorijos beveik apie stebuklus buvo įprastos. Todėl, kada Petras su jais išsiskyrė ir nuėjo prie valties, tada Jėzus pasakė, pusiau juokais: “Keista, jog karaliaus sūnūs turi mokėti duoklę; paprastai būtent svetimas turi mokėti mokestį dvaro išlaikymui, bet mums neverta valdžiai suteikti preteksto priekabėms. Todėl eik! Galbūt tu pagausi žuvį su šekeliu žiotyse.” Kadangi Jėzus pasakė šitaip, ir kadangi Petras su

šventyklos mokesčiu pasirodė taip greitai, todėl nėra nieko keisto, jog šis epizodas vėliau buvo išplėstas iki stebuklo, kaip tą užrašė Motiejaus Evangelijos užrašytojas.

^{157:1.5 (1744.3)} Jėzus, su Andriejumi ir Petru, pakrantėje išbuvo beveik iki pat saulėlydžio. Pasiuntiniai jam atnešdavo žinių, jog Marijos namai vis dar buvo stebimi; todėl, kada sutemo, šie trys vyrai, kurie čia laukė, sulipo į savo valtį ir nusiyrė link rytinio Galilėjos jūros kranto.

2. Julijaus-Betsaidoje

^{157:2.1 (1744.4)} Pirmadienį, rugpjūčio 8-ąją, tuo metu, kada dvylika apaštalų stovyklavo Magadano Parke, netoli Julijaus-Betsaidos, daugiau negu vienas šimtas tikinčiųjų, evangelininkų, moterų korpusas, ir kiti besidomintys karalystės įkūrimu, atvyko iš Kapernaumo į pasitarimą. Ir didelė dalis fariziejų, sužinoję apie tai, kad Jėzus yra čia, taip pat atvyko. Stengdamiesi pagauti Jėzų į spąstus kai kurie sedukiečiai iki šito laiko buvo susivieniję su fariziejais. Prieš ateidamas į šitą uždara pasitarimą su tikinčiaisiais, Jėzus surengė viešą susirinkimą, kuriame dalyvavo ir šie fariziejai, ir jie atkakliai šūksniais pertraukinėjo Mokytoją ir kitokiais būdais siekė trukdyti susirinkimui. Triukšmaujančiųjų vadovas pasakė: “Mokytojau, mes norėtume, kad tu mums parodytum ženklą, jog tu turi įgaliojimą mokyti, ir kada jis tikrai pasirodys, tada visi žmonės žinos, jog tave atsiuntė Dievas.” Ir Jėzus jiems atsakė: “Kada ateina vakaras, tada jūs sakote, jog oras bus geras, nes dangus yra raudonas; ryte oras bus blogas, nes dangus yra raudonas ir žemas. Kada jūs matote debesį, kylantį vakaruose, tada jūs sakote, jog užeis lietūs; kada vėjas pučia iš pietų, tada jūs sakote, jog ateis svilinantys karštis. Kaip čia yra,

kad jūs taip gerai išmanote, kaip pamatyti dangaus veidą, bet esate tokie visiškai bejėgiai, kad pamatytumėte laikų ženklus? Tiems, kurie norėtų pažinti tiesą, ženklas jau buvo duotas; bet tokiai kartai, kuri puoselėja blogas užmačias ir kuri yra apgavikė, nebus parodyta jokio ženklo.”

^{157:2.2 (1745.1)} Kada Jėzus šitiap pakalbėjo, tada jis pasišalino ir rengėsi vakariniam pasitarimui su savo pasekėjais. Šito pasitarimo metu buvo nuspręsta pradėti vieningą misiją per visus Dekapolio miestus ir kaimus, kai tik Jėzus ir dvylika apaštalų sugrįš iš jų pasiūlyto apsilankymo į Pilypo-Cezarėją. Planuojant Dekapolio misiją dalyvavo ir Mokytojas, o paleisdamas susirinkusiuosius, jis pasakė: “Aš jums sakau, saugokitės fariziejų ir sedukiečių poveikio. Tegul jūsų neapgauna jų demonstruojamas didelis išsimokslinimas ir didžiulė ištikimybė religijos formoms. Rūpinkitės tikrai gyvosios tiesos dvasia ir tikrosios religijos galia. Jus išgelbės būtent ne baimė negyvai religijai, bet vietoje šito jūsų įtikėjimas į karalystės dvasinių realybių gyvąjį patyrimą. Neleiskite, kad jus apakintų prietarai ir paralyžuotų baimė. Taip pat neleiskite, jog gili pagarba tradicijoms jūsų supratimą iškreiptų taip, kad jūsų akys nebematytų, o jūsų ausys nebegirdėtų. Tikroji religija neturi tikslo tiesiog atnešti ramybę, bet vietoje šito jos tikslas yra užtikrinti žengimą į priekį. O širdyje jokios ramybės nebus ir protas į priekį visai nežengs, jeigu tiesos, amžinųjų realybių idealų, jūs nepamilsite iš visos širdies. Jums yra pateikiami gyvenimo ir mirties klausimai—nuodėmingi laiko malonumai prieš teisingas amžinybės realybes. Net ir dabar, kada imate gyventi naująjį įtikėjimo ir vilties gyvenimą, jūs turėtumėte pradėti ieškoti išsilaisvinimo iš baimės ir abejonių vergystės. Ir kada jūsų sieloje kils jausmai

tarnauti savo bičiuliams žmonėms, neslopinkite jų; kada jūsų širdį užlies meilės savo artimui jausmai, leiskite tokiems meilės postūmiams pasireikšti išmintinga tarnystė tenkinant savo bičiulių tikruosius poreikius.”

3. Petro išpažinimas

^{157:3.1 (1745.2)} Ankstų ketvirtadienio rytą Jėzus ir dvylika apaštalų išėjo iš Magadano Parko į Pilypo-Cezarėją, tetracho Pilypo valdų sostinę. Pilypo-Cezarėja buvo išsidėsčiusi nuostabaus grožio regione. Ji buvo įsikūrusi žavingame slėnyje tarp gražių kalvų, kur požeminiame urve prasideda Jordano ištakos. Šiaurėje visu savo dydžiu buvo matyti Hermono kalno viršūnės, tuo tarpu nuo kalvų, esančių kaip tik į pietus, atsivėrė puikus Jordano aukštupio ir Galilėjos jūros reginys.

^{157:3.2 (1745.3)} Jėzus buvo išėjęs į Hermono kalną savojo patyrimo rūpinantis karalystės reikalais pradžioje, ir dabar, kada jis žengė į savo darbo baigiamąjį etapą, jis troško sugrįžti į šitą išbandymų ir triumfo kalną, kur jis tikėjosi, kad apaštalai galės patirti naują viziją apie jiems suteiktą atsakomybę ir pasisemti naujos stiprybės prieš sunkius laikus, kurie yra kaip tik priešakyje. Jiems einant keliu, maždaug tuo metu, kada jie ėjo į pietus nuo Meromo vandenų, apaštalai ėmė tarpusavyje šnekėtis apie tai, ką jie neseniai buvo patyrę Finikijoje ir kitur ir prisiminti, kaip buvo sutikta jų žinia, ir koks buvo skirtingų tautų požiūris į jų Mokytoją.

^{157:3.3 (1745.4)} Kada jie sustojo vidurdienio valgiui, tada Jėzus netikėtai šiems dvylikai pirmą kartą pateikė tokį klausimą, kuris buvo susijęs su juo pačiu. Jis paklausė šitą netikėtą klausimą, “Ką šneka žmonės, kas aš esu?”

^{157:3.4 (1746.1)} Jėzus praleido ištisus mėnesius mokydamas šituos apaštalus apie dangaus karalystės prigimtį ir pobūdį, ir jis puikiai žinojo, kad atėjo metas, kada jis turi pradėti daugiau juos mokyti apie savo paties prigimtį ir savo asmeninį ryšį su karalyste. Ir dabar, kada jie sėdėjo po šilkmedžiais, Mokytojas ruošėsi surengti vieną iš svarbiausių pokalbių per visą savo ilgą bendravimą su pasirinktais apaštalais.

^{157:3.5 (1746.2)} Į Jėzaus klausimą atsakė daugiau negu pusė apaštalų. Jie jam sakė, kad visi tie, kurie jį pažinojo, jį laiko pranašu arba nepaprastu žmogumi; net ir jo priešai jo labai bijo, jo galias aiškina apkaltindami jį tuo, kad jis yra susidėjęs su velnių princu. Jie sakė jam, kad Judėjoje ir Samarijoje kai kurie žmonės, kurie su juo nesusitiko asmeniškai, tiki, kad jis yra iš mirusiųjų prisikėlęs Jonas Krikštytojas. Petras paaiškino, jog skirtingu laiku ir skirtingi žmonės jį lygino su Moze, Eliju, Isaju, ir Jeremiju. Kada Jėzus išklausė šituos aiškinimus, tada jis atsistojo ir nužvelgdamas šiuos dvylika, žemai sėdinčius prie jo pusapskritimių, pritrenkiančiai pabrėždamas savo rankos plačiu mostu jis parodė į juos ir paklausė: “Tačiau, ką sakote jūs, kas aš esu?” Trumpam įsivyravo įtempta tylą. Šie dvylika nė akimirkai neatitraukė akių nuo Mokytojo, ir tada Simonas Petras, pašokęs ant kojų, sušuko: “Tu esi Išvaduotojas, gyvojo Dievo Sūnus.” Ir vienuolika sėdinčių apaštalų atsistojo sutartinai, šituo parodydami, jog Petras pasakė jų visų vardus.

^{157:3.6 (1746.3)} Kada Jėzus davė jiems ženklą vėl atsisėsti, ir vis stovėdamas prieš juos, jis pasakė: “Šitai jums apreiškė manasis Tėvas. Atėjo toji valanda, kada jūs turėtumėte apie mane

sužinoti tiesą. Bet kol kas aš jums liepiu apie tai nepasakoti nė vienam žmogui. Eikime iš čia.”

^{157:3,7 (1746,4)} Ir tokiu būdu jie toliau tęsė savo kelionę į Pilypo-Cezarėją, į ją atvyko vėlai vakare ir apsistojo jų laukusio Celso namuose. Tą naktį apaštalai miegojo nedaug; jiems atrodė, kad jie jaučia, jog jų gyvenime ir karalystės darbe vystosi didingas įvykis.

4. Pokalbis apie karalystę

^{157:4,1 (1746,5)} Nuo to momento, kada Jėzų pakrikštijo Jonas, ir nuo tada, kada vanduo buvo paverstas į vyną Kanoje, apaštalai, per įvairius laikotarpius, iš tiesų manė, kad jis yra Mesijas. Per trumpus laiko periodus kai kurie iš jų tikrai tikėjo, kad jis yra lauktasis Išvaduotojas. Bet vos tik tokios viltys sukildavo jų širdyje, tuoj pat Mokytojas jas sudaužydavo į šukes koku nors gniuždančiu žodžiu ar apviliančiu poelgiu. Jie ilgą laiką gyveno sumaišties būsenoje dėl prieštaravimo, kilusio tarp lauktojo Mesijo sampratų, kurias jie laikė savo prote, ir savo nepaprasto bendravimo su šituo nepaprastu žmogumi patyrimo, kurį jie laikė savo širdyje.

^{157:4,2 (1746,6)} Buvo šito trečiadienio vėlyvas priešpietis, kada apaštalai susirinko Celso sode vidurdienio valgiui. Didžiąją nakties dalį ir nuo to laiko, kada tą rytą jie atsikėlė, Simonas Petras ir Simonas Uolusis atkakliai dirbo su savo sielos broliais, kad šie iš visos širdies Mokytoją priimtų, ne tiesiog kaip Mesiją, bet taip pat ir kaip gyvojo Dievo dieviškąjį Sūnų. Abu Simonai beveik sutarė dėl to, kuo Jėzų laiko jie, ir jie stropiai dirbo, kad jų sielos broliai, esantys kartu, visiškai priimtų jų požiūrį. Nors Andriejus ir toliau vykdė apaštalų

korpuso pagrindinio tvarkytojo pareigas, bet jo brolis, Simonas Petras, ėmė reikštis, vis didesniu laipsniu ir bendru sutarimu, kaip šio dvyliktuko nuomonės reiškėjas.

157:4.3 (1747.1) Jie visi buvo susėdę sode kaip tik maždaug vidurdienį, kada pasirodė Mokytojas. Jų veidų išraiška rodė orų iškilmingumą, ir kada jis priėjo prie jų, tada visi atsistojo. Jėzus išsklaidė įtampą ta draugiška ir broliška šypsena, kuri jam buvo tokia būdinga, kai jo pasekėjai imdavo į save, arba į kokį nors įvykį, susijusį su jais, žvelgti per daug rimtai. Įsakmiu mostu jis davė ženklą, kad jie turėtų atsisėsti. Niekada daugiau šie dvylika iš tiesų nebesisveikindavo su savo Mokytoju atsistodami, kada jis pasirodydavo jų akivaizdoje. Jie pamatė, kad tokiam išoriniam pagarbos reiškimui jis nepritaria.

157:4.4 (1747.2) Po to, kada jie pavalgė ir ėmė aptarinėti planus, susijusius su artėjančia kelione po Dekapolį, Jėzus netikėtai nužvelgė jų veidus ir tarė: “Dabar, kada praėjo visa diena nuo to laiko, kai jūs pritarėte Simono Petro pareiškimui dėl Žmogaus Sūnaus tapatybės, aš norėčiau paklausti, ar jūs vis dar tebesilaikote savo sprendimo?” Tai išgirdę, šie dvylika atsistojo, o Simonas Petras, žengęs kelis žingsnius link Jėzaus, tarė: “Taip, Mokytojau, tebesilaikome. Mes tikime, jog tu esi gyvojo Dievo Sūnus.” Ir Petras su savo sielos broliais atsisėdo.

157:4.5 (1747.3) Jėzus, vis dar stovėdamas, tuomet šiems dvylikai tarė: “Jūs esate mano pasirinktieji ambasadoriai, bet aš žinau, jog, esant šioms aplinkybėms, jūs negalėtumėte turėti šito tikėjimo vien tiktai žmogiškojo pažinimo dėka. Tai yra manojo Tėvo dvasios apreiškimas jūsų slapčiausioms sieloms. Ir, dėl to, kada jūs šitaip išpažįstate manojo Tėvo dvasios, kuri gyvena jūsų viduje, įžvalgos dėka, tai aš norėčiau pareikšti, kad ant šitų

pamatų aš tikrai statysiu dangaus karalystės brolystę. Ant šitos dvasinės realybės uolos aš tikrai statysiu dvasinės bičiulystės manojo Tėvo karalystės amžinosiose realybėse gyvąją šventovę. Jokioms blogio jėgoms ir nuodėmės gausybėms tikrai neįveikti dieviškosios dvasios šitos žmogiškosios bičiulystės. Ir nors manojo Tėvo dvasia tikrai visą laiką bus dieviškasis vedlys ir patarėjas visiems tiems, kurie save susies šitos dvasinės bičiulystės ryšiais, bet jums ir jūsų pasekėjams aš dabar įteikiu raktus nuo išorinės karalystės—galia žemiškųjų dalykų atžvilgiu—šito vyrų ir moterų kaip karalystės bičiulių susivienijimo visuomeninius ir ekonominius bruožus.” Ir vėl jis paliepė jiems, kol kas, nė vienam žmogui nesakyti, kad jis yra Dievo Sūnus.

157:4.6 (1747.4) Jėzus pradėjo tikėti savo apaštalų ištikimybe ir dorumu. Mokytojas suvokė, jog toks įtikėjimas, kuris gali atsilaikyti prieš tai, ką jo pasirinktieji atstovai buvo neseniai patyrę, tuos žiaurius išbandymus, kurie kaip tik ir yra priešakyje, neabejotinai išters ir iš akivaizdžių visų jų vilčių duženų iškils į naujos dieviškosios tvarkos naująją šviesą ir šito dėka galės pasklisti tolyn, kad apšviestų pasaulį, sėdintį tamsybėje. Šitą dieną Mokytojas pradėjo tikėti apaštalų, išskyrus vieno, ištikimybe.

157:4.7 (1747.5) Ir visą laiką nuo tos dienos šitas pats Jėzus tą gyvąją šventovę statė ant tų pačių amžinųjų savo dieviškosios sūnystės pamatų, ir tie, kurie šitokiu būdu ima save suvokti kaip Dievo sūnus, yra tie žmogiškieji akmenys, kurie sudaro šitą gyvąją sūnystės šventovę, statomą amžinojo dvasių Tėvo išminties ir meilės šlovei ir garbei.

^{157:4.8 (1747.6)} Ir kada Jėzus šitaip pakalbėjo, tada šiems dvylikai nurodė, kad iki vakarienės meto eitų į kalvas atskirai po vieną ieškoti išminties, stiprybės, ir dvasinio vadovavimo. Ir jie padarė taip, kaip jiems paliepė Mokytojas.

5. Naujoji samprata

^{157:5.1 (1748.1)} Petro prisipažinimo naujasis ir gyvybiškai svarbus bruožas buvo aiškiai apibrėžtas suvokimas, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, jo neabejotino dieviškumo suvokimas. Visą laiką po jo krikšto ir vestuvių Kanoje šitie apaštalai laikėsi įvairių požiūrių, kad jis yra Mesijas, bet žydų samprata apie nacionalinį išvaduotoją nenumatė to, kad jis turėtų būti *dieviškas*. Žydai nemokė, kad Mesijas bus kilęs iš dieviškumo; jis turi būti “pateptasis,” bet vargu ar jie mąstė apie jį kaip apie “Dievo Sūną.” Antrajame išpažinime daugiau buvo akcentuojama *sujungta prigimtis*, dangiškasis faktas, kad jis yra Žmogaus Sūnus *ir* Dievo Sūnus, ir Jėzus pareiškė, jog dangaus karalystę jis kurs remdamasis būtent šita didinga žmogiškosios prigimties ir dieviškosios prigimties sąjungos tiesa.

^{157:5.2 (1748.2)} Jėzus savo gyvenimą žemėje iki tol stengėsi gyventi ir užbaigti savęs padovanojimo misiją kaip Žmogaus Sūnus. Jo pasekėjai buvo linkę jį laikyti tuo laukiamu Mesiju. Žinodamas, kad jis niekada negalės patenkinti jų lūkesčių, siejamų su Mesiju, jis stengėsi jų sampratą apie Mesiją taip pakeisti, kad tai jam leistų jų lūkesčius iš dalies patenkinti. Bet dabar jis suvokė, jog vargu ar tokį planą būtų galima sėkmingai įgyvendinti. Dėl to jis drąsiai nusprendė atskleisti trečiąjį planą—atvirai pareikšti apie savąjį dieviškumą, pripažinti

Petro išpažinimo teisingumą, ir šiems dvylikai tiesiai paskelbti, kad jis yra Dievo Sūnus.

^{157:5.3 (1748.3)} Trejus metus Jėzus skelbė, kad jis yra “Žmogaus Sūnus,” nors per šiuos pačius trejus metus apaštalai vis labiau laikėsi nuomonės, kad jis yra tas laukiamas žydų Mesijas. Dabar jis atskleidė, kad jis yra Dievo Sūnus, ir remdamasis Žmogaus Sūnaus ir Dievo Sūnaus *sujungtos prigimties* samprata, jis pasiryžo statyti dangaus karalystę. Jis nusprendė susilaikyti nuo to, jog toliau stengtųsi juos įtikinėti, kad jis nėra tas Mesijas. Dabar jis drąsiai ketino jiems atskleisti, kas jis *yra*, o tada nebekreipti dėmesio į jų pasiryžimą jį ir toliau atkakliai laikyti Mesiju.

6. Kitą popietę

^{157:6.1 (1748.4)} Celso namuose Jėzus ir apaštalai pasiliko dar vienai dienai, laukdami, kol nuo Zabediejaus atvyks pasiuntiniai su pinigais. Po Jėzaus populiarumo tarp žmonių smukimo labai smarkiai krito ir nuolatinės pajamos. Kada jie pasiekė Pilypo-Cezarėją, tada išdas buvo tuščias. Motiejus tokiu metu nenorėjo palikti Jėzaus ir savo sielos brolių, ir jis neturėjo paruošęs savo paties pinigų, kad perduotų Judui, kaip tą jis buvo daug kartų daręs praeityje. Tačiau, Dovydas Zabediejus šitokią galimą pajamų sumažėjimą buvo numatęs iš anksto ir dėl to savo pasiuntiniams buvo nurodęs, kad jie, keliaudami per Judėją, Samariją, ir Galilėją, turėtų veikti ir kaip pinigų rinkėjai, o tie pinigai turės būti perduoti išvytiems apaštalams ir jų Mokytojui. Ir tokiu būdu, iki šitos dienos vakaro, šitie pasiuntiniai atvyko iš Betsaidos, atnešė pakankamai pinigų, kad apaštalus palaikytų iki savo sugrįžimo tam, jog pradėtų kelionę po Dekapolį. Iki to laiko Motiejus tikėjosi turėti pinigų

iš savosios nuosavybės paskutiniojo daikto pardavimo Kapernaume, sutaręs, jog šitie pinigai būtų anonimiškai perduoti Judui.

^{157:6.2 (1749.1)} Nei Petras, nei visi kiti apaštalai labai tikslios sampratos apie Jėzaus dieviškumą neturėjo. Jie mažai ką suvokė, kad jų Mokytojo žemiškojoje karjeroje tai buvo naujosios epochos pradžia, tas metas, kada mokytojas-gydytojas tampa naujai suvoktu Mesiju—Dievo Sūnumi. Nuo šito laiko Mokytojo skelbiamoje žinioje atsirado nauja gaida. Nuo šiol jo gyvenimo vienintelis idealas yra Tėvo apreiškimas, tuo tarpu jo vienintelė idėja mokant yra pateikti savajai visatai įsameninimą tos aukščiausiosios išminties, kurią galima suvokti tiktai gyvenant ja. Jis atėjo tam, kad mes visi galėtume turėti gyvenimą ir jį turėti pripildytą sklidinai.

^{157:6.3 (1749.2)} Dabar Jėzus įžengė į savo žmogiškojo gyvenimo materialaus kūno pavidalu ketvirtąjį ir paskutinįjį etapą. Pirmasis etapas buvo jo vaikystės etapas, tie metai, kada jis kaip žmogiškoji būtybė savo kilmę, prigimtį, ir likimą suvokė tiktai miglotai. Antrasis etapas buvo jaunystės ir besivystančios vyrystės vis labiau savimoningi metai, per kuriuos jis ėmė aiškiau suvokti savo dieviškąją prigimtį ir žmogiškąją misiją. Šitą antrąjį etapą užbaigė patyrimai ir apreiškimai, susiję su jo krikštu. Mokytojo žemiškojo patyrimo trečiasis etapas nusidriekė nuo jo krikšto per tuos metus, kada jis tarnavo kaip mokytojas ir gydytojas ir iki šitos reikšmingos Petro išpažinimo valandos Pilypo-Cezarėjoje. Šitas jo žemiškojo gyvenimo trečiasis periodas apėmė tuos laikus, kada jo apaštalai ir betarpiški pasekėjai jį pažinojo kaip Žmogaus Sūnų ir jį laikė Mesiju. Ketvirtasis ir paskutinyasis jo žemiškosios

karjeros periodas prasidėjo čia Pilypo-Cezarėjoje ir truko iki nukryžiovimo. Jo tarnavimo šitą etapą apibūdino jo dieviškumo pripažinimas ir apėmė jo paskutiniųjų metų darbus materialaus kūno pavidalu. Per ketvirtąjį periodą, nors jo pasekėjų didžioji dalis vis dar jį laikė Mesiju, apaštalams jis tapo žinomas kaip Dievo Sūnus. Petro išpažinimas pažymėjo naujojo periodo pradžią, kada buvo daug labiau suvokta tiesa apie jo kaip save padovanojančiojo Sūnaus Urantijoje ir visai visatai aukščiausiąją tarnystę, ir tai, kad šitą faktą suvokė, bent jau miglotai, jo pasirinktieji ambasadoriai.

^{157:6.4 (1749.3)} Šitokiu būdu iš tiesų Jėzus savo gyvenimu rodė tą, ko jis mokė savo religija: dvasinės prigimties augimą gyvo žengimo į priekį metodo dėka. Jis neakcentavo, kaip tą darė vėlesnieji jo pasekėjai, be perstojo vykstančios kovos tarp sielos ir kūno. Vietoje šito jis mokė, kad dvasia nugali abu ir veiksmingai pasiekia tai, kad didelėje dalyje jų intelektualių ir instinktyvių susidūrimų būtų pasiektas naudingas susitaikymas.

^{157:6.5 (1749.4)} Nuo šito momento visiems Jėzaus mokymams yra suteikiama nauja reikšmė. Iki Pilypo-Cezarėjos karalystės evangeliją jis pateikdavo kaip jos pagrindinis mokytojas. Po Pilypo-Cezarėjos jis pasirodė ne vien tiktai kaip mokytojas, bet taip pat ir kaip amžinojo Tėvo dieviškasis atstovas, kuris yra šitos dvasinės karalystės centras ir perimetras, ir reikėjo, kad jis visa tai padarytų kaip žmogiškoji būtybė, kaip Žmogaus Sūnus.

^{157:6.6 (1749.5)} Jėzus nuoširdžiai stengėsi savo pasekėjus vesti į dvasinę karalystę iš pradžių kaip mokytojas, vėliau kaip mokytojas-gydytojas, bet jiems tas netiko. Jis gerai žinojo, kad

jo žemiškoji misija žydų tautos lūkesčių, siejamų su Mesiju, niekaip negalės patenkinti; senovės pranašai Mesiją buvo pavaizdavę tokį, koks jis niekada negalės būti. Jis stengėsi Tėvo karalystę įkurti kaip Žmogaus Sūnus, bet jo pasekėjai nenorėjo žengti į priekį šitame jaudinančiame patyrimo. Jėzus, tą suprasdamas, tada nusprendė savo tikinčiuosius iš dalies patenkinti ir šitą darydamas pasirengė atvirai priimti save padovanojančiojo Dievo Sūnaus vaidmenį.

^{157:6.7 (1750.1)} Dėl to, kada Jėzus su jais kalbėjosi šitą dieną sode, apaštalai išgirdo daug to, kas buvo nauja. Ir kai kurie iš šitų pasisakymų net ir jiems skambėjo keistai. Tarp kitų pritrenkiančių pareiškimų, kuriuos jie išgirdo, buvo tokie:

^{157:6.8 (1750.2)} “Nuo šiol, jeigu koks nors žmogus norėtų su mumis būti brolijoje, tai tegul jis priiima sūnystės įsipareigojimus ir eina su manimi. Ir kada manęs daugiau nebebus su jumis, tai nemanykite, jog pasaulis su jumis elgsis geriau, negu jis elgėsi su jūsų Mokytoju. Jeigu jūs mane mylite, tai pasiruoškite šitą meilę įrodyti savo noru paaukoti aukščiausiąją auką.”

^{157:6.9 (1750.3)} “Ir gerai įsidėmėkite manusius žodžius: Aš atėjau kviesti ne teisiųjų, bet nuodėmingųjų. Žmogaus Sūnus atėjo ne tam, kad tarnautų jam, bet tarnauti ir padovanoti savąjį gyvenimą kaip dovaną visiems. Aš jums pareiškiu, jog aš atėjau ieškoti tų ir gelbėti tuos, kurie yra pasiklydę.”

^{157:6.10 (1750.4)} “Nė vienas žmogus šitame pasaulyje Tėvo dabar nemato, mato tik šį Sūną, kuris atėjo nuo Tėvo. Bet jeigu šis Sūnus būtų pakeltas, tada jis patrauktų visus žmones prie savęs, ir kas tikrai tiki šita tiesa apie šio Sūnaus sujungtą prigimtį, tas

tikrai bus apdovanotas gyvenimu, kuris pranoksta amžių tęstinumą.”

157:6.11 (1750.5) “Mes dar negalime skelbti atvirai, jog Žmogaus Sūnus yra Dievo Sūnus, bet šitai buvo atskleista jums; dėl to aš iš tiesų jums kalbu apie šitas paslaptis drąsiai. Nors aš ir stoviu prieš jus šituo fizinio pavidalu, bet aš atėjau nuo Dievo Tėvo. Anksčiau negu buvo Abraomas, buvau aš. Aš tikrai į šitą pasaulį atėjau nuo Tėvo toks, kokį mane pažinote, ir aš jums pareiškiu, jog netrukus šitą pasaulį aš turėsiu palikti ir sugrįžti į savojo Tėvo darbą.”

157:6.12 (1750.6) “Ir dabar, ar sugeba jūsų įtikėjimas suvokti šitų pareiškimų tiesą, kada aš jus įspėjau, jog Žmogaus Sūnus nepatenkins jūsų tėvų tų lūkesčių, kaip jie suvokė Mesiją? Manoji karalystė nėra iš šito pasaulio. Ar jūs galite patikėti tiesa apie mane šio fakto akivaizdoje, jog, nors lapės turi olas, o dangaus paukščiai turi lizdus, bet aš savo galvos neturiu kur priglauti?”

157:6.13 (1750.7) “Napaisant šito, aš jums sakau, jog Tėvas ir aš esame viena. Tas, kuris matė mane, tas matė Tėvą. Manasis Tėvas su manimi dirba visuose šituose reikaluose, ir manajoje misijoje jis niekada manęs nepaliks vieno, net ir taip, kaip ir aš niekada neapleisiu jūsų, kada neužilgo šitą evangeliją jūs eisite skelbti po visą pasaulį.

157:6.14 (1750.8) “Ir dabar trumpam aš iš tiesų jus atsivedžiau atskirai su savimi ir vienus, kad galėtumėte suvokti šlovę ir suprasti grožį to gyvenimo, į kurį aš jus pakviečiau: į įtikėjimą-jaudinantį patyrimą, įkuriant manojų Tėvo karalystę žmonijos

širdyse, kada sukuriama gyvo bendravimo su visais tais, kurie tiki šita evangelija, manoji bičiulystė.”

^{157:6.15 (1750.9)} Apaštalai klausėsi šitų drąsių ir pritrenkiančių teiginių tylėdami; jie buvo apstulbinti. Ir jie išsiskirstė mažomis grupelėmis, kad aptartų ir apmąstytų Mokytojo žodžius. Jie buvo pripažinę, kad jis yra Dievo Sūnus, bet jie negalėjo suvokti visos prasmės to, į ką buvo atvesti.

7. Andriejaus pasitarimas

^{157:7.1 (1750.10)} Tą vakarą Andriejus savo iniciatyva ėmėsi surengti asmeninį ir atvirą pasikalbėjimą su kiekvienu iš savo sielos brolių, ir jis naudingai ir nuoširdžiai šnekėjosi su visais savo bičiuliais, išskyrus Judą Iskariją. Andriejus niekada su Judu asmeniškai nebendravo taip artimai, kaip su kitais apaštalais, ir dėl to nepagalvojo, jog yra rimta priežastis tam, kad Judas niekada laisvai ir atvirai neužmezgė ryšio su apaštališkojo korpuso vadovu. Bet dabar dėl Judo nuostatos Andriejui kilo toks nerimas, jog, vėliau tą naktį, kada netrukus visi apaštalai užmigo, jis susirado Jėzų ir savo nerimo priežastį atskleidė Mokytojui. Tarė Jėzus: “Tu, Andriejau, gerai padarei, kad su šiuo reikalu atėjai pas mane, bet mes nieko daugiau padaryti negalime; tikrai toliau turime kuo labiau pasitikėti šituo apaštalu. Ir apie šitą pokalbį su manimi jo sielos broliams nieko nesakyk.”

^{157:7.2 (1751.1)} Ir tai buvo viskas, ką Andriejus galėjo išgauti iš Jėzaus. Visada iš tikrųjų buvo kažkoks susvetimėjimas tarp šito judėjiečio ir jo sielos brolių galilėjiečių. Judą sukrėtė Jono Krikštytojo mirtis, kelis kartus jį smarkiai įskaudino Mokytojo priekaištai, jis nusivylė, kada Jėzus atsisakė vainikuotis

karaliumi, jis jautė pažeminimą, kada bėgo nuo fariziejų, jis graužėsi dėl to, kad Jėzus nepriėmė fariziejų iššūkio pademonstruoti ženklą, jį glumino Mokytojo atsisakymas pademonstruoti galią, ir dabar, pastaruoju metu, jis jautėsi prislėgtas ir kartais nuliūdęs dėl tuščio išdo. Ir Judui trūko to dirgiklio, kurį suteikia minios gausumas.

157:7.3 (1751.2) Ir visus kitus apaštalus tam tikru ir skirtingu laipsniu lygiai taip pat veikė šitie patys išbandymai ir sukrėtimai, bet jie Jėzų mylėjo. Bent jau jie turėjo mylėti Mokytoją labiau negu jį mylėjo Judas, nes jie liko su juo iki pat pačios pabaigos.

157:7.4 (1751.3) Kadangi Judas buvo iš Judėjos, tai jis asmeniškai įsižeidė dėl Jėzaus neseno perspėjimo “saugokitės fariziejų raugo”; jis buvo linkęs į šitą teiginį žiūrėti kaip į užmaskuotą nuorodą į jį patį. Bet didžiausia Judo klaida buvo tokia: Kada tik Jėzus išsiųsdavo savo apaštalus atskirai po vieną pasimelsti, tai Judas, ne kartą, vietoje to, kad įsitrauktų į nuoširdžią komuniką su visatos dvasinėmis jėgomis, atsiduodavo mintims apie žmogiškąją baimę, tuo pačiu metu jis atkakliai laikėsi vos apčiuopiamų abejonių dėl Jėzaus misijos, o taip pat pasidavė apgailėtinam polinkiui puoselėti keršto jausmus.

157:7.5 (1751.4) Ir dabar Jėzus norėjo savo apaštalus nusiųsti į Hermono Kalną, kur jis buvo nusprendęs pradėti savo žemiškojo tarnavimo ketvirtąją fazę kaip Dievo Sūnus. Kai kurie iš jų dalyvavo tuo metu, kada jis buvo pakrikštytas Jordano upėje, ir buvo liudininkai, kada prasidėjo jo kaip Žmogaus Sūnaus karjera, ir jis troško, kad kai kurie iš jų taip pat dalyvautų dėl to, jog išgirstų, kad jis turi įgaliojimus prisiimti naują ir viešą vieno iš Dievo Sūnų vaidmenį. Dėl to, penktadienio rytą, rugpjūčio 12-ąją, Jėzus šiems dvylikai tarė:

“Įsidėkite maisto atsargų ir pasiruoškite kelionei štai į tą kalną, kur eiti man liepia ši dvasia, kad būčiau apdovanotas savojo darbo žemėje užbaigimui. Ir aš norėčiau drauge pasiimti savo sielos brolius, kad jie taip pat būtų sustiprinti išbandymų metams, kurie laukia su manimi einant per šitą patyrimą.”

158 Dokumentas. Transfigūracijos Kalnas

^{158:0.1 (1752.1)} BUVO netoli saulėlydžio penktadienį, rugpjūčio 12-ąją, 29 m. po Kr. gim., kada Jėzus ir jo bičiuliai pasiekė Hermono Kalno papėdę, netoli to pačios vietos, kur kažkada laukė vaikinai Tiglatas, tuo tarpu Mokytojas įkopė į kalną vienas, kad išspręstų Urantijos dvasinius likimus ir oficialiai užbaigtų Liuciferio maištą. Ir čia jie gyveno dvi dienas, dvasiškai ruošdamiesi tiems įvykiams, kurie taip greitai turėjo atsitikti.

^{158:0.2 (1752.2)} Apskritai, Jėzus iš anksto žinojo, kas turėjo vykti ant šito kalno, ir jis labai norėjo, jog šitą patyrimą galėtų patirti visi apaštalai. Tam, kad juos parengtų šitam apreiškimui apie save patį, jis užsilaikė su jais kalno papėdėje. Bet jie negalėjo pasiekti tokių dvasinių lygių, kurie pateisintų tai, kad jiems yra parodomas dangiškųjų būtybių, kurios turėjo taip greitai pasirodyti žemėje, apsilankymo pilnutinis patyrimas. Ir kadangi su savimi jis negalėjo pasiimti visų savo bičiulių, tai jis nusprendė pasiimti tik tai tuos tris, kurie paprastai jį lydėdavo į tokius ypatingus budėjimus. Dėl to, drauge su Mokytoju šitą unikalų patyrimą bent iš dalies patyrė tik tai Petras, Jokūbas, ir Jonas.

1. Transfigūracija

^{158:1.1 (1752.3)} Ankstyvą pirmadienio, rugpjūčio 15-osios, rytą, Jėzus ir šie trys apaštalai ėmė kopti į Hermono Kalną, ir tai buvo šešioms dienoms praėjus po to įsimintino popietinio Petro išpažinimo šalikelėje po šilkmedžiais.

^{158:1.2 (1752.4)} Jėzus buvo pakviestas užkopti į kalną, atskirai vienas, atlikti svarbių reikalų, susijusių su tuo, kaip vystėsi savęs padovanojimas materialaus kūno pavidalu, kadangi šitas patyrimas buvo susietas su jo paties sukurta visata. Reikšminga yra tai, kad šitas nepaprastas įvykis turėjo atsitikti tuo laiku, kada Jėzus ir jo bičiuliai buvo pagonių žemėse, ir kad realiai jis įvyko ant pagonių kalno.

^{158:1.3 (1752.5)} Savo tikslą jie pasiekė, maždaug pusiaukelėje iki kalno viršūnės, likus nedaug laiko iki vidurdienio, ir valgant vidudienio valgį, Jėzus šiems trimis apaštalams kai ką papasakojo apie savo patyrimą kalnuose į rytus nuo Jordano upės tuoj po savojo krikšto, o taip pat dar šiek tiek papasakojo apie savo patyrimą ant Hermono Kalno, ryšium su savo ankstesniuoju apsilankymu šitoje nuošalioje vietoje.

^{158:1.4 (1752.6)} Dar būdamas vaikas, Jėzus kopdavo į kalną netoli savo namų ir įsivaizduodavo tuos mūšius, kuriuos kariavo imperijų armijos Esdraelono lygumoje; dabar jis įkopė į Hermono Kalną, jog gautų dovaną, kuri turi jį parengti tam, kad jis nusileistų į Jordano upės lygumas įgyvendinti savęs padovanojimo Urantijoje dramos baigiamąsias scenas. Mokytojas šios kovos galėjo atsisakyti šitą dieną ant Hermono Kalno ir sugrįžti prie visatos valdų savojo valdymo, bet jis ne tik nusprendė patenkinti dieviškosios sūnystės savosios kategorijos reikalavimus, kuriuos apsprendžia Amžinojo Sūnaus Rojuje mandatas, bet taip pat jis nusprendė iki pat galo

ir visiškai įvykdyti savojo Rojaus Tėvo dabartinę valią. Šitą dieną rugpjūtį jo trys apaštalai matė, kaip jis atsisakė to, kad jam būtų suteikta visiška visatos valdžia. Jie žiūrėjo nustebę, kada dangiškieji pasiuntiniai išvyko, palikdami jį vieną, kad savo žemiškąjį gyvenimą užbaigtų kaip Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus.

^{158:1.5 (1753.1)} Apaštalų įtikėjimas pasiekė aukštą tašką tų penkių tūkstančių pamaitinimo metu, ir tada jis labai greitai nukrito beveik iki nulio. Dabar, dėl to, kad Mokytojas išpažino savo dieviškumą, susilpnėjęs šių dvylikos įtikėjimas per keletą kitų savaitių pakilo į aukščiausią viršūnę tiktai tam, kad patirtų vis didėjančią smukimą. Jų įtikėjimo trečiasis atgimimas įvyko tiktai po Mokytojo prisikėlimo.

^{158:1.6 (1753.2)} Buvo maždaug trečia šitos gražios popietės valanda, kada Jėzus atsiskyrė nuo šitų trijų apaštalų, tardamas: “Kurį laiką aš pabūsiu vienas, kad pabendraučiau su Tėvu ir jo pasiuntiniais; aš liepiu jums laukti čia, o tuo metu, kada lauksite manęs, kol sugrįšiu, melskitės, jog Tėvo valią galima būtų vykdyti per visą jūsų patyrimą, ryšium su Žmogaus Sūnaus tolimesne savęs padovanojimo misija.” Ir tai jiems pasakęs, Jėzus pasišalino ilgam pasitarimui su Gabrieliumi ir Tėvu Melkizedeku, sugrįždamas tiktai beveik šeštą valandą. Kada Jėzus pastebėjo jų susirūpinimą dėl to, kad jis ilgai negrįžo, tada jis tarė: “Ko gi jūs bijojote? Jūs puikiai žinote, jog aš turiu rūpintis Tėvo reikalais; tai kodėl gi jūs abejojate, kai manęs su jumis nėra? Aš dabar pareiškiu, jog Žmogaus Sūnus nusprendė nugyventi visą savo gyvenimą tarp jūsų ir kaip vienas iš jūsų. Būkite geros nuotaikos; aš jūsų nepaliksiu tol, kol mano darbas nebus užbaigtas.”

158:1.7 (1753.3) Jiems valgant skurdžią vakarienę, Petras paklausė Mokytojo, “Kiek ilgai mes pasiliksim ant šito kalno atskirai nuo savo sielos brolių?” Ir Jėzus atsakė: “Tol, kol jūs pamatysite Žmogaus Sūnaus šlovę ir sužinosite, jog viskas, ką aš jums esu sakęs, yra tiesa.” Ir jie sėdėdami prie rusenancio laužo žarijų šnekėjosi apie Liuciferio maišto reikalus iki apgaubė tamsa, ir apaštalų akys ėmė merktis, nes savo kelionę tą rytą jie buvo pradėjo labai anksti.

158:1.8 (1753.4) Kada šie trys greitai užmigo ir pamiegojo apie pusvalandį, tada juos netikėtai pažadino netoli sklindantis traškesys, ir dideliu savo nustebimui ir siaubui, apsidairę aplink save, jie pamatė Jėzų draugiškai besikalbantį su dviem spindinčiomis būtybėmis, apsirengusiomis dangiškojo pasaulio šviesos apdarais. Ir Jėzaus veidas ir forma švietė dangiškosios šviesos spindesiu. Šitie trys šnekėjosi keista kalba, bet iš kai kurių pasakytų dalykų, Petras klaidingai pamanė, jog šios būtybės su Jėzumi yra Mozė ir Elijas; tikrovėje tai buvo Gabrielis ir Tėvas Melkizedekas. Dėl to, kad Jėzus paprašė, fiziniai kontrolieriai pasirūpino, jog šitą sceną pamatytų ir apaštalai.

158:1.9 (1753.5) Šie trys apaštalai buvo taip smarkiai išsigandę, kad jiems ilgai negrižo nuovoka, bet Petras, kuris atsigavo pirmasis, tarė, kada akinanti vizija, buvusi prieš juos, palaipsniui išnyko ir jie pamatė Jėzų stovintį vieną: “Jėzau, Mokytojau, gerai, kad mes čia pabuvome. Mes džiaugiamės, kad pamatėme šitą šlovę. Mes nenorime leisti žemyn į tą nešlovingą pasaulį. Jeigu tu nori, gyvenkime čia, o mes pastatysime tris palapines, vieną tau, kitą Mozei, ir trečią Elijui.” Ir Petras taip pasakė, nes buvo

pasimetęs, ir dėl to, jog kaip tik tuo momentu jam į galvą nieko daugiau neatėjo.

^{158:1.10 (1753.6)} Petruį vis dar tebekalbant, prisiartino sidabro spalvos debesis ir sustojo virš jų visų keturių. Dabar apaštalai labai išsigando, ir kada jie parkrito veidu žemyn, kad pagarbintų, tada jie išgirdo balsą, tą patį, kuris buvo kalbėjęs Jėzaus krikšto proga, tariantį: “Tai yra mano mylimas Sūnus; klausykite jo.” Ir kada debesis išnyko, tada Jėzus vėl buvo vienas su šitais trimis, ir jis pasilenkė ir palietė juos, tardamas: “Kelkitės ir nebijokite; jūs tikrai pamatysite didingesnių dalykų už šitą.” Bet apaštalai iš tikrųjų buvo išsigandę; šis trejetas tylėjo ir mąstė rengdamasis nusileisti nuo kalno likus nedaug laiko iki pusiaunakčio.

2. Leidžiantis nuo kalno

^{158:2.1 (1754.1)} Kol nuo kalno nebuvo nusileista maždaug pusė kelio, tol nebuvo ištarta nė žodžio. Tada pokalbį pradėjo Jėzus pastebėdamas: “Žiūrėkite, kad nepasakotumėte nė vienam žmogui, net ir savo sielos broliams, ką pamatėte ir išgirdote ant šio kalno tol, kol Žmogaus Sūnus nebus prisikėlęs iš mirusiųjų.” Šiuos tris apaštalus pritrenkė ir suglumino Mokytojo žodžiai, “kol Žmogaus Sūnus nebus prisikėlęs iš mirusiųjų.” Jie taip neseniai buvo vėl patvirtinę savo įtikėjimą į jį kaip į Išvaduotoją, Dievo Sūną, ir jie ką tik savo pačių akimis jį matė pakeistos formos šlovėje, ir dabar jis ėmė kalbėti apie “prisikėlimą iš mirusiųjų”!

^{158:2.2 (1754.2)} Petras sudrebėjo nuo minties apie Mokytojo mirtį—tai buvo per daug nemaloni mintis, kad ją laikytų galvoje—ir bijodamas, kad Jokūbas ir Jonas gali paklausti, kokių nors

klausimų, susijusių su šiuo pareiškimu, tai jis pamanė, jog būtų geriausia pradėti nukreipiantį pokalbį, ir, nežinodamas, apie ką dar galima būtų pasikalbėti, išsakė pirmą į galvą atėjusią mintį, kuri buvo: “Mokytojau, kodėl yra taip, jog raštininkai sako, kad iš pradžių turi ateiti Elijas prieš tai, kada iš tikrųjų pasirodys Mesijas?” Ir Jėzus, žinodamas, jog Petras stengiasi išvengti užuominos apie jo mirtį ir prisikėlimą, atsakė: “Elijas tikrai ateina pirmiau, kad parengtų kelią Žmogaus Sūnui, kuris turi iškentėti daug dalykų ir galiausiai turi būti atstumtas. Bet aš jums sakau, jog Elijas jau buvo atėjęs, ir jie jo nepriėmė, bet jie pasielgė su juo taip, kaip tik norėjo.” Ir tada šie trys apaštalai iš tiesų suvokė, kad jis Eliju laiko Joną Krikštytoją. Jėzus žinojo, kad, jeigu jie atkakliai ir toliau jį laikys Mesiju, tai tuomet iš tiesų Jonas turi būti tas Elijas iš pranašystės.

158:2.3 (1754.3) Jėzus paliepė jiems tylėti apie tai, ką jie pamatė ir kas buvo susiję su jo būsima šlove po prisikėlimo, nes jis nenorėjo, kad jie puoselėtų tokią mintį, jog dabar, kada jis yra laikomas Mesiju, koku nors laipsniu atitiktų jų klaidingas sampratas apie tokį išvaduotoją, kuris daro stebuklus. Nors Petras, Jokūbas, ir Jonas mintyse apie visa tai mąstė, tačiau to nepasakojo nė vienam žmogui tol, kol Mokytojas neprisikėlė.

158:2.4 (1754.4) Jiems toliau leidžiantis nuo kalno, Jėzus sakė: “Jūs nenorėjote manęs priimti kaip Žmogaus Sūnaus; dėl to aš sutikau su tuo, kad būčiau priimamas sutinkamai su jūsų įsitvirtinusia nuostata, bet, nepadarykite klaidos, vyrauti turi manojų Tėvo valia. Jeigu jūs šitokiu būdu apsispręsite atsiduoti savo pačių valios polinkiams, tai jūs turite pasirengti tam, jog turėsite kentėti dėl daugelio nusivylimų ir patirti daug išbandymų, tačiau to mokymo, kurį aš jums suteikiau, turėtų

užtekti, kad jūs triumfuojančiai pereitumėte net ir per šitas kančias, kurias jūs pasirinkote patys.”

^{158:2.5 (1754.5)} Jėzus nusivedė Petrą, Jokūbą, ir Joną su savimi viršun į šį transfigūracijos kalną ne dėl to, kad jie kokia nors prasme buvo geriau pasirengę už kitus apaštalus pamatyti tai, kas įvyko, arba, kad jie dvasiškai būtų buvę tinkamesni patirti tokią retą privilegiją. Visiškai ne. Jis puikiai žinojo, jog nė vienas iš šių dvylikos nebuvo dvasiškai pasirengęs šitokiam patyrimui; dėl to jis su savimi pasiėmė tikrai šituos tris apaštalus, kurie buvo paskirti, kad jį lydėtų tuo metu, kada jis norėdavo pabūti vienas, jog atsiduotų vienatvės komunikacijai.

3. Transfigūracijos prasme

^{158:3.1 (1755.1)} Tai, ką Petras, Jokūbas, ir Jonas pamatė ant transfigūracijos kalno, buvo dangiškojo nuostabaus reginio, kuris tą įsimintiną dieną rutuliojosi ant Hermono Kalno, greitai prabėgantis vaizdas. Transfigūracija buvo dėl tokios progos, kad:

^{158:3.2 (1755.2)} 1. Mykolo įsikūnijusios gyvybės Urantijoje savęs padovanojimo pilnatvę priėmė Rojaus Amžinasis Sūnus-Motina. Kas susiję su Amžinojo Sūnaus reikalavimais, tai dabar Jėzus gavo užtikrinimą, kad jie yra įvykdyti. Ir Gabrielis atnešė Jėzui tą užtikrinimą.

^{158:3.3 (1755.3)} 2. Begalinė Dvasia su pasitenkinimu paliudijo Urantijos savęs padovanojimo mirtingojo materialaus kūno pavidalu pilnatvę. Begalinės Dvasios atstovas visatoje, Mykolo Salvingtone betarpiškas partneris ir visada esantis jo bendradarbis, šita proga kalbėjo per Tėvą Melkizedeką.

158:3.4 (1755.4) Jėzus padėkojo už šitą paliudijimą apie savo žemiškosios misijos sėkmę, perduotą Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios pasiuntinių, bet jis pastebėjo, kad jo Tėvas nepasakė, kad savęs padovanojimas Urantijoje yra užbaigtas; tiktai Tėvo nematomas buvimas iš tikrųjų paliudijo per Jėzaus Personalizuotą Derintoją, tardamas, “Tai mano mylimas Sūnus; klausykite jo.” Ir tai buvo išreikšta žodžiais, kad girdėtų ir šie trys apaštalai.

158:3.5 (1755.5) Po šito dangiškųjų būtybių apsilankymo Jėzus stengėsi sužinoti savojo Tėvo valią ir nusprendė savęs padovanojimą mirtingojo pavidalu vykdyti iki natūralios pabaigos. Tokia buvo transfigūracijos prasmė Jėzui. Šiems trims apaštalams tai buvo toks įvykis, kuris pažymėjo, kad Mokytojas įžengė į savo žemiškosios karjeros kaip Dievo Sūnus ir Žmogaus Sūnus baigiamąją fazę.

158:3.6 (1755.6) Po oficialaus pabendravimo su Gabrieliu ir Tėvu Melkizedeku, Jėzus su šitais, savo tarnystės Sūnumis, toliau bendravo neoficialiai, ir atvirai su jais aptarė visatos reikalus.

4. Epileptikas berniukas

158:4.1 (1755.7) Buvo prieš pat pusryčių metą šito antradienio rytą, kada Jėzus ir jo bendražygiai atvyko prie apaštalų stovyklos. Jiems priartėjus, jie pamatė didžiulį būrį, susirinkusį aplink apaštalus, ir netrukus ėmė girdėti garsius ginčo ir diskusijų žodžius, tariamus šitos maždaug iš penkiasdešimties asmenų susidedančios grupės, kurioje buvo devyni apaštalai ir sambūris, po lygiai pasidalinęs tarp Jeruzalės raštininkų ir tikinčiųjų mokinių, kurie buvo atsekę paskui Jėzų ir jo pagalbininkus jų kelionės iš Magadano metu.

^{158:4.2 (1755.8)} Nors minia buvo įsivėlusi į daugelį ginčų, bet pagrindinis nesutarimas buvo dėl Tiberijaus kažkokio gyventojų, kuris ieškodamas Jėzaus buvo atvykęs prieš vieną dieną. Šitas vyras, Jokūbas iš Safedo, turėjo maždaug keturiolikos metų sūnų, vienintelį vaiką, kuris labai smarkiai kentėjo nuo epilepsijos. Priedo prie šio nervinio negalavimo, šitą vaiką buvo apsėdusi viena iš tų klajojančių, piktų, ir maištingų tarpinių būtybių, kurios tais laikais buvo žemėje ir buvo nekontroliuojamos, taigi jaunuolis buvo tiek epileptikas, tiek ir demono apsėstas.

^{158:4.3 (1755.9)} Beveik dvi savaites šitas sunerimęs tėvas, Erodo Antipo žemesniojo rango pareigūnas, klajojo prie Pilypo valdų vakarinių sienų ieškodamas Jėzaus, kad galėtų išmelsti jį išgydyti šitą negaluojančią sūnų. Ir apaštališkąją grupę jis pasivijo tik tai tos dienos vidurdienį, kada Jėzus su šiais trimis apaštalais buvo viršuje ant kalno.

^{158:4.4 (1756.1)} Devyni apaštalai labai nustebo ir smarkiai sunerimo, kada šitas vyras, lydimas beveik keturiasdešimties kitų asmenų, kurie taip pat ieškojo Jėzaus, netikėtai atėjo pas juos. Šitos grupės atvykimo metu šie devyni apaštalai, bent jau didžioji jų dalis, pasidavė savo senai pagundai—aptarti tai, kas ateinančioje karalystėje turėtų būti didžiausias; jie energingai ginčijosi dėl galimų vietų, kurios bus paskirtos atskiriems apaštalams. Jie tiesiog negalėjo iki galo išsivaduoti iš ilgai puoselėtos idėjos apie Mesijo materialią misiją. Ir dabar, kada Jėzus pats buvo pritaręs jų išpažinimui, kad jis iš tikrųjų yra Išvaduotojas—bent jau jis pripažino savo dieviškumo faktą—kas galėjo būti natūraliau, per šitą atsiskyrimo nuo Mokytojo laikotarpį, negu tai, kad jie imtų aptarinėti tas viltis ir siekius,

apie kuriuos jie pirmiausia pagalvoja. Ir jie buvo įsitraukę į šitas diskusijas, kada Jokūbas iš Safedo ir kiti žmonės, drauge su juo ieškantys Jėzaus, atėjo pas juos.

158:4.5 (1756.2) Andriejus išėjo į priekį, kad pasveikintų šitą tėvą ir jo sūnų, ir paklausė, “Ko tu ieškai?” Jokūbas atsakė: “Mano gerasis žmogau, aš ieškau jūsų Mokytojo. Aš stengiuosi dėl to, kad būtų išgydytas mano kenčiantis sūnus. Aš norėčiau, kad Jėzus išvartų šitą velnią, kuris yra apsėdęs mano sūnų.” Ir tada tėvas apaštalams toliau aiškino, kaip jo sūnus šitaip kankinasi, kad dėl šitų žalingų priepuolių daug kartų buvo jau beveik praradęs savo gyvybę.

158:4.6 (1756.3) Apaštalams besiklausant, Simonas Uolusis ir Judas Iskarijotas priėjo prie šio tėvo, sakydami: “Išgydyti jį galime mes; tau nebūtina laukti, kol sugrįš Mokytojas. Mes esame karalystės ambasadoriai; šitų dalykų daugiau mes nebelaikome paslapyje. Jėzus yra tas Išvaduotojas, o karalystės raktai buvo įteikti mums.” Iki šitos akimirkos Andriejus ir Tomas tarėsi vienoje pusėje. Natanielius ir kiti žvelgė nustebę; jie buvo apimti siaubo dėl šitokio netikėto Simono ir Judo drąsumo, jeigu ne įžulumo. Tuomet tarė šis tėvas: “Jeigu jums buvo duota atlikti šiuos darbus, tai aš meldžiu jus, pasakykite tuos žodžius, kurie mano vaiką iš šitos vergystės išlaisvins.” Tada Simonas išėjo į priekį ir, uždėjęs savo ranką ant vaiko galvos, pažvelgė tiesiai į jo akis ir įsakė: “Išeik iš jo, tu nešvari dvasia; Jėzaus vardu paklusk man.” Bet vaikinai patyrė tik dar aštresnį priepuolį, tuo tarpu raštininkai iš apaštalų juokėsi su panieka, o nusivylę tikintieji kentėjo dėl šitų nedraugiškų kritikų patyčių.

158:4.7 (1756.4) Andriejus labai nusiminė dėl šitų neišmintingų pastangų ir dėl to, kad jos visiškai sužlugo. Jis pasikvietė

apaštalus į šalį pasitarti ir pasimelsti. Po šitos meditacijos, giliai jausdamas apaštalų pralaimėjimo kartėlį ir suvokdamas pažeminimą, krentantį ant jų visų, Andriejus stengėsi, antruoju mėginimu, demoną išvartyti, bet jo pastangos irgi baigėsi nesėkme. Andriejus atvirai pripažino pralaimėjimą ir paprašė, jog šis tėvas pasiliktų su jais per naktį arba iki sugrįš Jėzus, sakydamas: “Galbūt šitoji rūšis išeina tiktai asmeniškai Mokytojui įsakius.”

^{158:4.8 (1756.5)} Ir tokiu būdu, tuo metu, kada Jėzus drauge su Petru, Jokūbu, ir Jonu, kurie buvo puikiai nusiteikę ir buvo ekstazės būsenoje, leidosi nuo kalno, jų devyni sielos broliai lygiai taip pat nemiegojo, būdami pasimetę ir jausdami slegiantį pažeminimą. Jie buvo prislėgta ir nubausta grupė. Bet Jokūbas iš Safedo nepasidavė. Nors jie negalėjo jam nieko pasakyti, kada galėtų sugrįžti Jėzus, bet jis nusprendė pasilikti tol, kol sugrįš Mokytojas.

5. Jėzus berniuką išgydo

^{158:5.1 (1757.1)} Kada Jėzus prisiartino, tada devyni apaštalai pajuto daugiau negu palengvėjimą, kad pasveikintų jį, ir juos smarkiai padrąsino tai, kad jie pastebėjo gerą nuotaiką ir neįprastą entuziazmą, kuris atsispindėjo Petro, Jokūbo, ir Jono veidų išraiškoje. Jie visi nulėkė pirmyn pasisveikinti su Jėzumi ir savo trimis sielos broliais. Jiems besisveikinant, prisiartino minia, ir Jėzus paklausė, “Dėl ko gi jūs ginčijotės tuo metu, kada mesėjome artyn?” Bet anksčiau negu sunerimę ir pažeminti apaštalai galėjo atsakyti į Mokytojo klausimą, kenčiančio vaiko pergyvenantis tėvas išėjo į priekį ir atsiklaupęs prie Jėzaus kojų, tarė: “Mokytojau, aš turiu sūnų, vienintelį vaiką, kurį apsėdo bloga dvasia. Jis ne tik iš tikrųjų

verkia iš siaubo, ne tik putoja iš burnos, ir krenta kaip negyvas žmogus priepuolio metu, bet dažnai šita bloga dvasia, kuri jį apsėdo, drasko jį traukuliais, o kartais įmeta jį į vandenį ir netgi į ugnį. Smarkiai grieždamas dantimis ir dėl daugelio susitrenkimų, mano vaikas nyksta. Jo gyvenimas yra blogesnis už mirtį; jo motina ir aš esame nusiminę ir sugniuždyti dvasioje. Vakar apie pusiaudienį, ieškodamas tavęs, aš pasivijau tavuosius mokinius, ir tuo metu, kada mes laukėme, tavo apaštalai stengėsi šitą demoną išvaryti, bet šito padaryti jie nepajėgė. Ir dabar, Mokytojau, ar tu mums šitą padarysi, ar tu išgydysi mano sūnų?”

^{158:5.2 (1757.2)} Kada Jėzus išklausė šitą pasakojimą, tada jis palietė klūpantį tėvą ir paprašė jį atsistoti, tuo pačiu metu tiriančiai apžvelgdamas netoli stovinčius apaštalus. Tada Jėzus tarė visiems tiems, kurie stovėjo prieš jį: “O netikinti ir iškrypusi karta, kiek dar ilgai man reikės taikstyti su jumis? Kiek dar ilgai aš būsiu su jumis? Kiek dar praeis laiko iki jūs išmoksite, jog įtikėjimo stebuklą nebūna paliepus abejojančiam netikėjimui?” Ir tada, rodydamas į pasimetusį tėvą, Jėzus tarė: “Atvesk savo sūnų čia.” Ir kada Jokūbas vaikinuką atvedė prie Jėzaus, tada šis paklausė: “Kiek laiko berniukas šitaip kankinasi?” Tėvas atsakė, “Nuo tada, kada buvo dar visai mažas.” Ir jiems besišnekant, berniuką ištiko labai smarkus priepuolis, ir jis nugriuvo prie jų, grieždamas dantimis ir apsipildamas putomis iš burnos. Po vienas po kito ėjusių stiprių traukulių jis gulėjo ten prieš juos kaip negyvas. Dabar tėvas vėl atsiklaupė prie Jėzaus kojų ir tuo pačiu metu maldavo Mokytoją, sakydamas: “Jeigu tu gali jį išgydyti, tai aš meldžiu tave pasigailėti mūsų ir išvaduoti mus iš šitos kančios.” Ir kada Jėzus išgirdo šituos žodžius, tada jis pažvelgė žemyn į šio tėvo

labai trokštantį veidą, tardamas: “Abejok ne manojo Tėvo meilės galia, o tiktai savojo įtikėjimo nuoširdumu ir gilumu. Viskas yra įmanoma tam, kuris iš tikrųjų tiki.” Ir tada Jokūbas iš Safedo ištarė tuos žodžius, kuriuose susimaišė įtikėjimas ir abejonės, žodžius, kurie buvo įsiminti ilgam, “Viešpatie, aš tikiu. Aš meldžiu tave, padėk mano netikėjimui.”

^{158:5.3 (1757.3)} Kada Jėzus išgirdo šituos žodžius, tada jis išėjo į priekį ir, paėmęs berniuką už rankos, tarė: “Aš tikrai tą padarysiu sutinkamai su savojo Tėvo valia ir gyvojo įtikėjimo garbei. Mano sūnau, kelkis! Išeik iš jo, nepaklusnioji dvasia, ir nebesugrįžk į jį.” Ir įdėdamas berniuko ranką į tėvo ranką, Jėzus tarė: “Eikite savo keliu. Tėvas patenkino tavo sielos troškimą.” Ir visus tuos, kurie dalyvavo, net ir Jėzaus priešus, pritrenkė tai, ką jie pamatė.

^{158:5.4 (1757.4)} Šiems trims apaštalams, kurie taip neseniai buvo patyrę transfigūracijos scenų ir patyrimų dvasinę ekstazę, iš tiesų buvo nusivylimas, šitaip greitai sugrįžti į šitą savo bičiulių apaštalų pralaimėjimo ir planų žlugimo sceną. Bet šitiems dvylikai karalystės ambasadorių visą laiką taip buvo. Savo gyvenimo patyrimuose jie visada pakaitomis nuolat patirdavo tai dvasinį pakilimą, tai pažeminimą.

^{158:5.5 (1758.1)} Tai buvo dvigubos ligos, fizinio susirgimo ir dvasinio negalavimo, tikras išgydymas. Ir nuo tos valandos berniukas buvo visiškai sveikas. Kada Jokūbas su savo išgydytu sūnumi išvyko, tada Jėzus pasakė: “Mes dabar eisime į Pilypo-Cezarėją; susiruoškite tuoj pat.” Ir tylėdama apaštališkoji grupė keliavo į pietus, tuo tarpu minia sekė iš paskos.

6. Celso sode

158:6.1 (1758.2) Nakčiai jie pasiliko pas Celsą, ir tą vakarą sode, pavalgę ir pailsėję, šie dvylika susirinko prie Jėzaus, ir Tomas tarė: “Mokytojai, nors mes tie, kurie laukėme čia vis dar nežinome, kas vyko ant to kalno, ir kas taip smarkiai pakėlė mūsų sielos brolių, kurie buvo drauge su tavimi, nuotaiką, bet mes norime, kad tu su mumis pasikalbėtum apie mūsų pralaimėjimą ir mus pamokytum apie šituos reikalus, nes matome, jog tų dalykų, kurie įvyko ant to kalno, šiuo metu atkleisti negalima.”

158:6.2 (1758.3) Ir Jėzus atsakė Tomui, tardamas: “Viskas, ką jūsų sielos broliai išgirdo ant kalno, deramu laiku tikrai jums bus atskleista. Bet dabar aš jums iš tiesų parodysiu jūsų pralaimėjimo priežastį, kada jūs stengėtės padaryti tai, ko taip neišmintingai ėmėtės. Tuo metu, kada jūsų Mokytojas ir jo palydovai, jūsų sielos broliai, vakar kopė į netoli esantį kalną, tikėdamiesi gauti daugiau žinių apie Tėvo valią ir paprašyti didesnio išminties apdovanojimo veiksmingai vykdyti šitą dieviškąją valią, tai jūs tie, kurie likote budėti čia turėdami nurodymus stengtis įgyti dvasinės įžvalgos protą ir melstis su mumis už gilesnį Tėvo valios atskleidimą, nepademonstravote savojo įtikėjimo, kurį turite, bet vietoje to, jūs nusileidote pagundai ir pasidavėte savo seniems blogio polinkiams, siekdami gauti sau pageidaujamas vietas dangaus karalystėje—materialioje ir žemiškoje karalystėje, apie kurią jūs taip atkakliai mąstote. Ir jūs laikotės šitų klaidingų sampratų, nežiūrint nuolat kartojamo pareiškimo, jog manoji karalystė yra ne iš šito pasaulio.

158:6.3 (1758.4) “Vos tik jūsų įtikėjimas iš tiesų pradeda suvokti Žmogaus Sūnaus tapatybę, kai jūsų savanaudiškas

pasaulietiškų privilegijų troškimas vėl į jus įsismelkia, ir jūs pradedate tarpusavyje diskutuoti apie tai, kas dangaus karalystėje iš tikrųjų turėtų būti didžiausias, tokioje karalystėje, kokios, kaip jūs ir toliau atkakliai ją suvokiate, nėra, ir kokios nebus niekada. Argi aš jums nesakiau, jog tas, kuris būtų didžiausias manojų Tėvo dvasinės brolystės karalystėje, savo akyse turi tapti mažas ir šitokiu būdu turi tapti savo sielos brolių tarnu? Dvasinę didybę sudaro supratinga meilė, kuri yra panaši į Dievo meilę, o ne pasitenkinimas dėl to, jog yra panaudojama materialinė valdžia savojo aš išaukštinimui. Tuo, ką jūs pamėginote padaryti, ir kas jums taip visiškai nepasisekė, jūs siekėte tokio tikslo, kuris nebuvo tyras. Jūsų motyvas nebuvo dieviškas. Jūsų idealas nebuvo dvasinis. Jūsų troškimas nebuvo altruistinis. Jūsų veiksmas nebuvo grindžiamas meile, ir jūsų laimėjimo tikslas nebuvo Tėvo danguje valia.

158:6.4 (1758.5) “Kiek jums dar reikės laiko, jog įsisavintumėte tai, kad jūs negalite paspartinti nustatytų natūralių reiškinių vystymosi laiko tėkmės, išskyrus tuos atvejus, kada tokie dalykai atitinka Tėvo valią? taip pat jūs negalite atlikti ir dvasinio darbo neturėdami dvasinės galios. Ir jūs negalite atlikti nė vieno iš šitų dalykų, net ir tada, kada jų potencialas yra, jeigu neegzistuoja tas trečiasis ir esminis žmogiškasis faktorius, asmeninis gyvojo įtikėjimo patyrimas. Ar jums visada yra būtini materialūs pasireiškimai kaip potraukis į karalystės dvasines realybes? Argi jūs negalite suvokti manosios misijos dvasinės prasmės be nepaprastų darbų matomo pademonstravimo? Kada gi jums bus galima pasitikėti dėl to, kad jūs laikysitės karalystės aukščiausiųjų ir dvasinių realybių neatsižvelgiant į kokių nors materialių pasireiškimų išorinę regimybę?”

^{158:6.5 (1759.1)} Kada Jėzus šitą pasakė šiems dvylikai, tada jis pridūrė: “O dabar eikite ilsėtis, nes rytoj mes grįžtame į Magadaną ir ten aptarsime savo misiją į Dekapolio miestus ir kaimus. O apibendrinant šitos dienos patyrimą, leiskite man kiekvienam iš jūsų pareikšti tai, apie ką aš kalbėjausi su jūsų sielos broliais ant kalno, ir tegul šitie žodžiai įkrenta giliai į jūsų širdį: Žmogaus Sūnus dabar pradeda savęs padovanojimo paskutinįjį etapą. Netrukus mes pradėsime tokius darbus, dėl kurių neužilgo jums teks patirti savojo įtikėjimo ir atsidavimo didžiulį ir baigiamąjį išbandymą, kada aš tikrai būsiu atiduotas į siekiančių mane sunaikinti žmonių rankas. Ir prisiminkite tai, ką aš jums sakau: Žmogaus Sūnus bus nužudytas, bet jis tikrai vėl prisikels.”

^{158:6.6 (1759.2)} Jie nuėjo miegoti, nusiminę. Jie buvo pasimetę; šitų žodžių suvokti jie negalėjo. Ir nors ko nors jo klausti jie bijojo, bet visa tai jie tikrai prisiminė po jo prisikėlimo.

7. Petro protestas

^{158:7.1 (1759.3)} Ankstyvą šito trečiadienio rytą Jėzus ir šie dvylika iš Pilypo-Cezarėjos išvyko į Magadano Parką netoli Julijaus-Betsaidos. Tą naktį apaštalai miegojo nedaug, taigi jie atsikėlė anksti ir pasirengė eiti. Šitas pokalbis apie Jėzaus mirtį pritrenkė net ir pasyvius Alfiejaus dvynius. Jiems keliaujant į pietus, iškart už Merono Vandenų jie priėjo Damasko kelią, ir norėdamas išvengti raštininkų ir kitų, kurie, kaip žinojo Jėzus, netrukus ims jų ieškoti, jis nurodė, kad toliau į Kapernaumą jie eitų Damasko keliu, kuris veda per Galilėją. Ir jis tikrai šitą padarė dėl to, nes žinojo, jog tie, kurie seka jam iš paskos, eis tolyn į šiaurę rytiniu Jordano keliu, kadangi jie manė, kad Jėzus ir apaštalai bijos eiti per Erodo Antipo teritoriją. Jėzus stengėsi

išvengti savo kritikų ir tos minios, kuri sekė paskui jį, kad šitą dieną galėtų pabūti vienas su savo apaštalais.

158:7.2 (1759.4) Jie keliavo toliau per Galilėją tol, kol buvo gerokai praėjęs laikas jų vidurdienio valgiui, kada sustojo tam, kad pasistiprintų šešėlyje. Ir vėliau, kada jie pavalgė, Andriejus, kreipdamasis į Jėzų, tarė: “Mokytojau, mano sielos broliai nesupranta tavo gilių posakių. Mes visiškai patikėjome, jog tu esi Dievo Sūnus, o dabar mes girdime šituos keistus žodžius apie tai, jog tu mus paliksi, jog mirsi. Mes nesuprantame tavojo mokymo. Ar tu mums kalbi parabolėmis? Mes meldžiame tave, kad tu su mumis kalbėtum tiesiai ir neužmaskuota forma.”

158:7.3 (1759.5) Atsakydamas Andriejui, Jėzus pasakė: “Mano sielos broliai, būtent tai, kad jūs išpažinote, jog aš esu Dievo Sūnus, mane ir suvaržo, jog imčiau jums atskleisti tiesą apie Žmogaus Sūnaus savęs padovanojimo žemėje pabaigą. Jūs atkakliai tebesilaikote tokio tikėjimo, jog aš esu Mesijas, ir nenorite atsisakyti tokios idėjos, jog Mesijas turi užimti sostą Jeruzalėje; dėl to aš ir toliau jums sakau, jog Žmogaus Sūnus netrukus turi eiti į Jeruzalę, daug ką iškentėti, būti atstumtas raštininkų, senolių, ir vyriausiųjų šventikų, ir po viso šito turi būti nužudytas ir iš mirusiųjų turi prisikelti. Ir jums aš kalbu ne parabolę; aš jums sakau tiesą, kad šitiems įvykiams galėtumėte pasirengti, kada jie netikėtai mus užgrius.” Ir nors jis dar tebekalbėjo, bet Petras energingai žengė prie jo, uždėjo savo ranką ant Mokytojo peties, ir tarė: “Mokytojau, mes visiškai nenorime su tavimi ginčytis, bet aš pareiškiu, jog šito tikrai tau niekada neatsitiks.”

158:7.4 (1760.1) Petras šitą pasakė, nes Jėzų jis mylėjo; bet Mokytojo žmogiškoji prigimtis šituose geranoriškuose meilės žodžiuose

suvokė klastingą pagundos užuominą, kad jis pakeistų savąją nuostatą dėl to, jog iki galo įvykdytų žemiškąją savęs padovanojimą sutinkamai su Rojaus Tėvo valia. Ir būtent dėl to, kad jis pastebėjo tą pavojų, jeigu jis leistųsi net ir dėl jį mylinčių ir ištikimų draugų užuominos atsisakyti savosios nuostatos, jis atsisuko į Petrą ir kitus apaštalus, tardamas: “Stokis už manęs. Tu priešininko dvasios gelbėtojai, gundytojau. Kada tu kalbi šitaip, tada tu esi ne mano pusėje, tada tu greičiau esi mūsų priešų pusėje. Šitokiu būdu tu iš tikrųjų savąją meilę man paverti didžiuliu kliuviniu vykdant Tėvo valią. Galvokite ne apie žmonių kelius, bet geriau apie Dievo valią.”

158:7.5 (1760.2) Kada jie atsitokėjo po pirminio šoko, išgirdę Jėzaus geliantį priekaištą, ir prieš jiems tęsiant kelionę, Jėzus kalbėjo toliau: “Jeigu bet kuris žmogus norėtų eiti paskui mane, tuomet tegul jis nekreipia dėmesio į save, tegul kasdien vykdo savo pareigas, ir tegul eina drauge su manimi. Kadangi, kas beišsaugotų savąją gyvybę savanaudiškai, tas ją tikrai praras, bet kas beprarastų savąją gyvybę mano labui ir evangelijos labui, tas tikrai ją išsaugos. Kokia gi iš to nauda žmogui, jeigu jis laimės visą pasaulį, bet praras savo paties sielą? Ką gi žmogus norėtų atiduoti už amžinąjį gyvenimą? Nesigėdykite manęs ir manųjų žodžių šitoje nuodėmingoje ir apgavikiškoje kartoje, net ir taip, kaip aš nesigėdysiu jus pripažinti tada, kada šlovėje pasirodysiu prieš savąjį Tėvą visų dangiškųjų gausybių akivaizdoje. Nežiūrint šito, daugelis iš jūsų dabar stovinčių prieš mane, tikrai neparagaus mirties iki to meto, kada pamatys, kaip šitoji karalystė ateina su galia.”

^{158:7.6 (1760.3)} Ir šitokiu būdu Jėzus iš tiesų šiems dvylikai paaiškino apie tą skausmingą ir keliantį prieštaravimus kelią, kuriuo jie turi žengti, jeigu jie tikrai nori eiti su juo. Koks šokas buvo šie žodžiai šitiems galilėjiečiams žvejams, kurie atkakliai svajojo apie tokią žemiškąją karalystę, kurioje garbingos vietos bus jiems! Bet jų ištikimas širdis šitas drąsus kreipimasis sujaudino, ir nė vienas iš jų negalvojo jo apleisti. Į šią konfliktą Jėzus jų nesiuntė vienų; jis juos vedė. Jis prašė, kad tikrai jie eitų su juo drąsiai.

^{158:7.7 (1760.4)} Po truputį šie dvylika ėmė suvokti tą mintį, kad Jėzus jiems kažką sako apie savo mirties galimybę. Tai, ką jis jiems sakė apie savo mirtį, jie suvokė tikrai miglotai, tuo tarpu jo teiginio, kad iš mirusiųjų jis prisikels, jų protas visiškai neužfiksavo. Dienoms einant, Petras, Jokūbas, ir Jonas, prisimindami tai, ką patyrė ant transfigūracijos kalno, ėmė kai kuriuos iš šitų dalykų suprasti geriau.

^{158:7.8 (1760.5)} Per šių dvylikos ir Mokytojo visą bendravimą, tikrai keletą kartų jie matė tokį užsiplieskimą jo akyse ir išgirdo tokius skubotus priekaišto žodžius, kaip šiuo atveju jie buvo išsakyti Petru ir visiems kitiems. Jėzus visada buvo kantrus matydamas jų žmogiškuosius trūkumus, bet ne tada, kada tiesioginė grėsmė iškilo jo programai besąlygiškai vykdyti savojo Tėvo valią, kiek tai yra susiję su jo žemiškosios karjeros likusia dalimi. Apaštalai tiesiogine prasme buvo suakmenėję; jie buvo apstulbę ir apimti siaubo. Jie negalėjo rasti žodžių savo nusiminimui išreikšti. Palaipsniui jie ėmė suvokti, ką Mokytojas turės ištverti, ir kad per visus šituos patyrimus jie turi pereiti drauge su juo, bet šitų ateinančių įvykių tikrovė jų sąmonę realiai pasiekė tikrai tada, kada buvo praėję daug laiko

nuo to momento, kada jis buvo užsiminęs apie besiartinančią savo paskutiniųjų dienų tragediją.

^{158:7.9 (1761.1)} Tylėdami Jėzus ir šie dvylika ėmė keliauti į savo stovyklą Magadano Parke, eidami per Kapernaumą. Per visą popietę, nors su Jėzumi jie ir nesikalbėjo, bet jie daug šnekėjosi tarpusavyje, tuo tarpu Andriejus kalbėjosi su Mokytoju.

8. Petro namuose

^{158:8.1 (1761.2)} Į Kapernaumą atėję temstant, jie gatvėmis, kuriose buvo retas praeivis,ėjo tiesiai į Simono Petro namus savo vakariniam valgiui. Tuo metu, kada Dovydas Zabediejus rengėsi juos perkelti per ežerą, jie laukė Simono namuose, ir Jėzus, pažvelgęs į Petrą ir į kitus apaštalus, paklausė: “Apie ką jūs taip energingai tarpusavyje šnekėjotės, kada šitą popietęėjote drauge?” Apaštalai tylėjo, nes daugelis iš jų toliau tęsė diskusiją, pradėtą prie Hermono Kalno apie tai, kokias vietas jie turi užimti ateinančioje karalystėje; kas turi būti didžiausias, ir taip toliau. Jėzus, žinodamas, kokios mintys buvo juos apėmusios tą dieną, pasikvietė vieną iš Petro mažylių ir, pasisodinęs vaiką tarp jų, tarė: “Tikrai, tikrai aš jums sakau, jeigu tikrai jūs nepasikeisite ir netapsite panašūs į šitą vaikelį, tai jūs mažai tepažengsite į priekį dangaus karalystėje. Kad ir kas iš tikrųjų nusižemins ir taps toks, kaip šitas mažylis, tas dangaus karalystėje tikrai taps didžiausias. Ir kas tik šitaip priima tokį mažylį, tas priima mane. O tie, kurie priima mane, taip pat priima ir Tą, kuris mane atsiuntė. Jeigu jūs norėtumėte būti pirmi karalystėje, tuomet stenkitės šitas gerąsias tiesas perteikti savo sielos broliams materialiam kūne. Bet jeigu kas nors vieną iš šitų mažylių priverstų suklypti, tai tam būtų geriau, jeigu jam ant kaklo būtų užkabintas girnų akmuo ir būtų

jis įmestas į jūrą. Jeigu tie dalykai, kuriuos jūs atliekate savo rankomis, arba tie dalykai, kuriuos jūs matote savo akimis, trukdo žengti į priekį karalystėje, tuomet paaukokite šituos branginamus stabus, kadangi geriau įeiti į karalystę be daugelio mylimų dalykų negu toliau laikytis šitų stabų ir atsidurti už karalystės ribų. Bet visų pirma žiūrėkite, kad neniekintumėte nė vieno iš šitų mažylių, nes jų angelai iš tiesų visada mato dangiškųjų gausybių veidus.”

^{158:8.2 (1761.3)} Kada Jėzus baigė kalbėti, tada jie sulipo į valtį ir nuplaukė į kitą pusę į Magadaną.

159 Dokumentas. Kelionė po Dekapolį

^{159:0.1 (1762.1)} KADA Jėzus ir šie dvylika atvyko į Magadano Parką, tada jie pamatė jų laukiančią beveik vieno šimto evangelininkų ir mokinių grupę, įskaitant ir moterų korpusą, ir jie pasirengė nedelsiant pradėti mokymo ir pamokslavimo kelionę po Dekapolio miestus.

^{159:0.2 (1762.2)} Šito antradienio, rugpjūčio 18-osios, rytą, Mokytojas savo pasekėjus sukvietė draugėn ir nurodė, jog kiekvienas apaštalas sau pasiimtų po vieną iš dvylikos evangelininkų, ir kad su likusiais evangelininkais jie turėtų išeiti dvylikoje grupių dirbti Dekapolio miestuose ir kaimuose. Moterų korpusui ir kitiems mokiniams jis nurodė pasilikti su juo. Šitai kelionei Jėzus skyrė keturias savaites, savo pasekėjams nurodęs į Magadaną sugrįžti ne vėliau, kaip penktadienį, rugsėjo 16-ąją. Jis pažadėjo juos per šitą laiką dažnai aplankyti. Per šitą mėnesio laikotarpį šitos dvylika grupių dirbo Gerase, Gamaloje, Hipose, Zafone, Gadare, Abiloje, Edrėjuje, Filadelfijoje, Hešbone, Diume, Skaitopolyje, ir daugelyje kitų

miestų. Per visą kelionę neatsitiko jokių gydymo stebuklų ar kitų nepaprastų įvykių.

1. Pamokslas apie atleidimą

^{159:1.1 (1762.3)} Vieną vakarą Hipose, atsakydamas į vieno mokinio klausimą, Jėzus savo pamoką paskyrė atleidimui. Mokytojas sakė:

^{159:1.2 (1762.4)} “Jeigu geraširdis žmogus turi vieną šimtą avių, o viena iš jų pasiklysta, argi jis nedelsiant nepalieka tų devyniasdešimt devynių ir neina ieškoti tos vienos, kuri pasiklydo? Ir jeigu jis yra geras piemuo, tai argi savo pasiklydusios avies neieškos tol, kol ją suras? Ir kada šitas piemuo savo pasiklydusią avį suranda, tada ją užsimeta ant pečių ir, eidamas namo apimtas džiaugsmo, ragina savo draugus ir kaimynus, ‘Džiaukitės su manimi, nes aš suradau savo avį, kuri buvo pasiklydusi.’ Aš pareiškiu, jog danguje yra daug daugiau džiaugsmo dėl vieno nusidėjėlio, kuris atgailauja, negu dėl devyniasdešimt devynių teisių asmenų, kuriems atgaila nereikalinga. Net ir tokiu atveju, manojo Tėvo danguje valia nėra tokia, jog nors vienas iš šitų jo mažų vaikų nuklystų, tuo labiau, kad pražūtų. Jūsų religijoje Dievas gali priimti atgailaujančius nusidėjėlius; karalystės evangelijoje Tėvas jų ieškoti išaina net ir anksčiau negu jie rimtai pagalvojo apie atgailą.

^{159:1.3 (1762.5)} “Tėvas danguje savo vaikus myli, ir dėl to ir jums reikėtų išmokti vienas kitą mylėti; Tėvas danguje jūsų nuodėmes jums atleidžia; dėl to ir jums reikėtų išmokti vienas kitam atleisti. Jeigu jūsų brolis jums nusidėjo, tai eikite pas jį ir taktiškai ir kantriai parodykite jam jo pražangą. Ir visa tai

darykite tada, kada esate tiktai jūs abu vieni. Jeigu jis nori paklaustyti jūsų, tada savo brolių jūs esate laimėjęs. Bet jeigu jūsų brolis išgirsti jūsų nenori, jeigu savo klaidingu keliu jis eina ir toliau, tuomet nueikite pas jį vėl, pasiėmę vieną ar du bendrus draugus, kad šitokiu būdu jūs turėtumėte du ar net tris liudininkus, kurie patvirtintų jūsų teiginį ir įsitikintų tuo faktu, kad su savo prasižengusiu broliu jūs elgėtės teisingai ir gailėstingai. Dabar, jeigu jis atsisako išgirsti ir jūsų sielos brolius, tuomet visą istoriją jūs galite papasakoti bendruomenei, ir tada, jeigu jis atsisako išgirsti ir broliją, leiskite jiems imtis tokių veiksmų, kokie, jų manymu, yra išmintingi; tegul toks nevaldomas narys iš karalystės būna išvartytas. Nors jūs negalite pretenduoti į tai, kad savo bičiulių sielas teistumėte, ir nors jūs negalite nuodėmių atleisti, arba koku nors kitoku būdu leisti sau uzurpuoti dangiškųjų gausybių prižiūrėtojų teises, bet, tuo pačiu metu, į jūsų rankas buvo patikėta tai, kad jūs turėtumėte palaikyti laikinąją tvarką karalystėje ant žemės. Nors jums neleidžiama kištis į dieviškuosius dekretus dėl amžinojo gyvenimo, bet elgesio veiksmus, kiek jie yra susiję su brolystės žemėje laikinąja gerove, apspręsite jūs. Ir tokiu būdu, visuose šituose reikaluose, susijusiuose su brolijos drausme, ką tik jūs benuspręstumėte žemėje, tas bus pripažinta ir danguje. Nors jūs ir negalite nulemti individo amžinosios dalios, bet įstatymais jūs galite valdyti grupės elgesį, kadangi ten, kur du ar trys iš jūsų susitaria dėl bet kurių iš šitų reikalų ir paprašo manęs, tuomet tas tikrai bus jums padaryta, jeigu jūsų prašymas neprieštarauja manojo Tėvo danguje valiai. Ir visa tai yra tiesa visada, nes, kur drauge susirenka du ar trys tikintieji, ten tarp jų būnu ir aš.”

159:1.4 (1763.1) Simonas Petras buvo tas apaštalas, kuris vadovavo dirbantiems Hipose, ir kada jis išgirdo Jėzų kalbantį šitaip, tada jis paklausė: “Viešpatie, kiek kartų mano brolis gali man nusidėti, o aš jam atleisiu? Septynis kartus?” Ir Jėzus atsakė Petrui: “Ne tiktai septynis kartus, bet net ir septyniasdešimt ir septynis kartus. Dėl to iš tiesų karalystę galima palyginti su tokiu karaliumi, kuris savo tarnams liepė atlikti finansinį patikrinimą. Ir kada jie buvo pradėję šitą sąskaitų patikrinimą, tada pas jį buvo atvestas vienas iš pagrindinių jo tarnų, kuris prisipažino, jog savo karaliui yra skolingas dešimt tūkstančių talentų. Dabar šitas karaliaus dvaro atstovas teisinosi, kad jį užgriuvo sunkūs laikai, ir kad šito įsiskolinimo jis neturi iš ko sumokėti. Ir tokiu būdu karalius įsakė jo turtą konfiskuoti, o jo vaikus parduoti, kad ši skola būtų sumokėta. Kada šitas vyriausiasis tarnas išgirdo šitą žiaurų įsakymą, tada jis parkrito ant žemės prieš karalių ir maldavo jį, kad jis būtų gailestingas ir duotų jam daugiau laiko, sakydamas, ‘Pone, turėk su manimi truputį daugiau kantrybės, ir tikrai aš tau netrukus sumokėsiu viską.’ Ir kada karalius pažvelgė žemyn į šitą nerūpestingą tarną ir į jo šeimą, tada jį apėmė gailestis. Jis davė įsakymą, kad jį paleistų, ir kad jam skolą visiškai atleistų.

159:1.5 (1763.2) “Ir šitas vyriausiasis tarnas, šitokiu būdu sulaukęs gailestingumo ir gavęs atleidimą iš karaliaus, dirbo toliau, ir suradęs, jog vienas iš jo pavaldinių jam yra skolingas vos vieną šimtą dinarijų, jį sučiupo ir laikydamas už gerklės, pasakė, ‘Sumokėk man viską, ką esi skolingas.’ Ir tada iš tikrųjų šitas bičiulis tarnas parkrito ant žemės prieš vyriausiąjį tarną ir, maldaudamas jį, sakė: ‘Tiktai turėk su manimi kantrybės, ir aš tikrai netrukus tau galėsiu sumokėti.’ Bet vyriausiasis tarnas savo bičiuliui tarnui nenorėjo būti gailestingas, bet vietoje šito

įmetė jį į kalėjimą, kol šis skolą tikrai sumokės. Kada kiti tarnai pamatė, kas atsitiko, tada jie taip nusiminė, jog nuėjo ir papasakojo apie tai savo ponui ir šeimininkui, karaliui. Kada karalius išgirdo apie savo vyriausiojo tarno poelgį, tada pasikvietė šitą nedėkingą ir neatlaidų žmogų ir tarė: ‘Tu esi nedoras ir negarbingas tarnas. Kada gailestingumo siekei tu, tai aš dosniai tau atleidau visą tavo skolą. Kodėl gi tu taip pat neparodei gailestingumo savo bičiuliui, net ir taip, kaip gailestingas buvau aš tau.’ Ir karalius buvo tiek įpykęs, kad savo vyriausiąjį tarną perdavė kalėjimo prižiūrėtojams, kad jie galėtų jį laikyti tol, kol jis sumokės visą savo skolą. Ir net esant tokioms sąlygoms, manasis Tėvas danguje tikrai parodys daugiau gailestingumo tiems, kurie dosniai rodo gailestingumą savo bičiuliams. Kaip gi jūs galite ateiti pas Dievą, prašydami, kad jis būtų atlaidus jūsų trūkumams, kada jūs patys savo sielos brolius paprastai baudžiate už tas pačias žmogiškąsias silpnybes? Aš jums visiems sakau: Dosniai jums buvo duodamos karalystės gerosios naujienos; dėl to dosniai jas dalinkite ir savo bičiuliams žemėje.”

^{159:1.6 (1764.1)} Šitokiu būdu Jėzus iš tiesų mokė apie tuos pavojus ir pailiustruodavo tą nedorumą, kada savo bičiuliams yra surengiamas asmeninis teismas. Palaikyti drausmę būtina, įgyvendinti teisingumą būtina, bet visuose šituose reikaluose turėtų vyrauti brolijos išmintis. Jėzus įstatyminę ir teisminę valdžią suteikė *grupei*, o ne *individui*. Net ir šitas valdžios suteikimas grupei neturi būti įgyvendinamas kaip asmeninė valdžia. Visada yra pavojus, jog individo nuosprendį gali iškreipti prietaras arba paveikti aistra. Grupinis svarstymas labiau panašu, jog šiuos pavojus pašalins ir asmeninio šališkumo nedorumą panaikins. Jėzus visada stengėsi

nedorumo, atsikeršijimo, ir keršto elementą sumažinti iki minimumo.

^{159:1.7 (1762.9)} [Septyniasdešimt septynių termino pavartojimas kaip gailestingumo ir tvirtumo pailiustravimas kilo iš Raštų, turint omenyje Lamecho džiūgavimą dėl savo sūnaus Tubalo-Kaino metalinių ginklų, kada šitą pranašesnę ginkluotę lygindamas su savo priešų ginkluote, jis sušuko: “Jeigu už Kainą, beginklį, buvo atkeršyta septynis kartus, tai už mane dabar tikrai bus atkeršyta septyniasdešimt septynis kartus.”]

2. Nepažįstamas pamokslininkas

^{159:2.1 (1764.3)} Jėzus nuėjo į Gamalą aplankyti Jono ir tų, kurie toje vietoje dirbo drauge su juo. Tą vakarą, po susitikimo, per kurį buvo pateikiami klausimai ir atsakymai, Jonas tarė Jėzui: “Mokytojai, vakar aš buvau nuėjęs į Aštarotą, kad pasižiūrėčiau į vieną vyrą, kuris moko tavo vardu ir net tvirtina, jog sugeba išvartyti demonus. Bet gi šito žmogaus su mumis nebuvo niekada, taip pat jis neina ir paskui mus; dėl to daryti tokius dalykus aš jam uždraudžiau.” Tada tarė Jėzus: “Nedrausk jam. Argi tu nesuvoki, jog šitoji karalystės evengelija netrukus tikrai bus skelbiama visame pasaulyje? Kaip gi tu gali tikėtis, jog visi tie, kurie tikės šia evangelija, tikrai paklus tavajam vadovavimui? Džiaukis, kad mūsų mokymas jau pats pradėjo reikštis už mūsų asmeninės įtakos ribų. Argi tu, Jonai, nesupranti, jog tie, kurie tvirtina, kad didelius darbus daro manuoju vardu, galiausiai ir turi paremti mūsų reikalą? Jie tikrai neskubės apie mane kalbėti iš blogosios pusės. Mano sūnau, šitokio pobūdžio reikaluose geriau būtų tau laikytis tokio požiūrio, tas, kuris nėra prieš mus, tas yra už mus. Ateities kartose daug tokių, kurie nėra visiškai garbingi, mano

vardu padarys daug keistų dalykų, bet aš tikrai jiems to nedrausiu. Aš tau sakau, net ir tada, kada šalto vandens puodukas yra paduodamas ištroškusiai sielai, Tėvo žinianešiai tikrai visada užregistruos tokią meilės tarnystę.”

^{159:2.2 (1764.4)} Toks mokymas Joną labai suglumino. Argi jis nebuvo girdėjęs Mokytojo sakant, “Tas, kuris nėra su manimi, tas yra prieš mane”? Ir jis nesuvokė, kad šituo atveju Jėzus omenyje turėjo žmogaus asmeninį ryšį su karalystės dvasiniais mokymais, tuo tarpu kitu atveju jis galvoje turėjo išorinius ir toli nusidriekiančius visuomeninius tikinčiųjų ryšius, susijusius su tokiais klausimais, kaip viena tikinčiųjų grupė administraciniu požiūriu kontroliuoja ir valdo kitų grupių, kurios galiausiai sudarys būsimą pasaulinę broliją, darbą.

^{159:2.3 (1765.1)} Bet Jonas dažnai pasakodavo apie šitą patyrimą, sąsajoje su savo vėlesniaisiais darbais karalystės labui. Nežiūrint šito, apaštalai neretai iš tiesų įsižeisdavo dėl to, jog kažkas išdrįsdavo mokyti Mokytojo vardu. Jiems visada atrodė, jog nederamas dalykas yra tai, jog tie, kurie niekada nebuvo sėdėję prie Jėzaus kojų, drįsta mokyti jo vardu.

^{159:2.4 (1765.2)} Šitas vyras, kuriam Jonas uždraudė mokyti ir dirbti Jėzaus vardu, į šio apaštalo perspėjimą nekreipė dėmesio. Jis ir toliau atkakliai dirbo ir subūrė žymią tikinčiųjų grupę Kanatoje prieš išvykdamas į Mesopotamiją. Šitas vyras, Adenas, ėmė tikėti į Jėzų po to, kada išgirdo pasakojimą iš sutrikusio proto vyro, kurį Jėzus išgydė prie Chereso ir kuris tvirtai tikėjo, jog tos tariamos blogosios dvasios, kurias Mokytojas iš jo išvijo, įėjo į kiaulių bandą ir galvotrūkčiais jas nugynė nuo stačios uolos į savo pražūtį.

3. Nurodymai mokytojams ir tikintiesiems

^{159:3.1 (1765.3)} Edrėjoje, kur dirbo Tomas ir jo pagalbininkai, Jėzus praleido vieną dieną ir naktį ir, vakarinių diskusijų metu, pateikė tuos principus, kuriais turi vadovautis tie skelbiantys tiesą, ir kurie turėtų įkvėpti visus tuos, kurie moko karalystės evangelijos. Apibendrinus ir persakius šiuolaikine frazeologija, Jėzus mokė:

^{159:3.2 (1765.4)} Visada gerbkite žmogaus asmenybę. Teisingo reikalo niekada nereikėtų siekti jėgos pagalba; dvasinės pergalės galima laimėti tikrai dvasinės galios dėka. Šitas perspėjimas nenaudoti materialių poveikių apima psichinę jėgą, o taip pat ir fizinę jėgą. Neturi būti naudojama kvapą gniaužiančių argumentų ir protinio pranašumo tam, kad vyrai ir moterys būtų verčiami stoti į karalystę. Žmogaus protas neturi būti gniuždomas vien tikrai logikos svorio pagalba arba laikomas baimingos pagarbos būsenoje gudraus iškalbingumo dėka. Nors priimant žmogiškuosius sprendimus emocijų kaip faktoriaus pašalinti iki galo negalima, bet tiems, kurie karalystės reikalą norėtų vystyti, savo mokymuose nereikėtų į jas apeliuoti tiesiogiai. Kreipkitės tiesiai į dieviškąją dvasią, kuri gyvena žmonių proto viduje. Nesikreipkite į baimę, apgailėjimą, arba vien tik į jausmą. Kreipdamiesi į žmones, būkite dori; rodykite savikontrolę ir demonstruokite reikiamą susilaikymą; savo mokinių asmenybėms rodykite deramą pagarbą. Prisiminkite, kad aš esu sakęs: “Žiūrėkite, aš stoviu prie durų ir beldžiuosi, ir jeigu tikrai koks nors žmogus jas atidarys, tai tikrai aš įeisiu.”

^{159:3.3 (1765.5)} Vesdami žmones į karalystę, nesumažinkite arba nesunaikinkite jų savigarbos. Nors per daug didelė savigarba

gali sunaikinti deramą nusižeminimą ir baigtis pasididžiavimu, išpuikimu, ir įžulumu, bet savigarbos praradimas labai dažnai baigiasi valios paralyžiumi. Šitoji evangelija būtent ir turi tikslą atstatyti savigarbą tiems, kurie ją yra praradę, ir ją apriboti tiems, kurie ją turi. Nedarykite tokios klaidos, jog savo mokinių gyvenime vien tiktai smerktumėte blogus poelgius; taip pat prisiminkite suteikti nuoširdų pripažinimą jų gyvenime labiausiai pagirtiniems dalykams. Neužmirškite, jog manęs tikrai niekas nesustabdys, kad atstatyčiau savigarbą tiems, kurie ją yra praradę, ir kurie iš tikrųjų trokšta ją atgauti.

159:3.4 (1765.6) Žiūrėkite, kad neužgautumėte drovių ir išsigandusių sielų savigarbos. Naivių mano sielos brolių nepadarykite savo sarkazmo objektu. Su baimės apimtais manaisiais vaikais nebūkite ciniški. Tinginystė savigarbą griauja; dėl to, savo sielos brolius įspėkite, jog visą laiką būtų užsiėmę savo pasirinktų užduočių vykdymu, ir iš visų jėgų stenkitės užtikrinti darbą tiems, kurie nebeturi užsiėmimo.

159:3.5 (1766.1) Niekada nenaudokite tokios negarbingos taktikos, kad siektumėte vyrus ir moteris įbauginti tam, kad jie stotų į karalystę. Mylintis tėvas negąsdina savo vaikų tam, kad jie nusileistų ir paklustų jo teisingiems reikalavimams.

159:3.6 (1766.2) Kada nors karalystės vaikai suvoks, jog stiprūs emociniai jausmai nėra tapatūs dieviškosios dvasios vedimui. Jeigu žmogus jaučia stiprų ir keistą norą, ką nors padaryti ar nuvykti į kokią nors vietą, tai nebūtinai reiškia, jog tokie impulsai yra viduje gyvenančios dvasios vedimas.

159:3.7 (1766.3) Iš anksto įspėkite visus tikinčiuosius dėl paribio konflikto, kurį turi patirti visi tie, kurie iš to gyvenimo, kuris

yra gyvenamas materialiam kūne, eina į tą aukščiausią gyvenimą, kuris yra gyvenamas dvasioje. Tie, kurie gyvena vien tik tai kurioje nors vienoje iš šitų dviejų sferų, susiduria su nedideliu konfliktu arba pasimetimu, bet visi yra pasmerkti tam, jog patirtų didesnę ar mažesnę netikrumą tuo metu, kada iš vieno tokio gyvenimo lygio pereina į kitą. Įeidami į karalystę, jūs negalite išvengti jos pareigų arba pabėgti nuo jos suteikiamų įsipareigojimų, bet prisiminkite: Evangelijos jungas nevargina ir tiesos našta yra lengva.

159:3.8 (1766.4) Pasaulyje yra gausu išalkusių sielų, kurios badauja, kada gyvenimo duona yra šalia; žmonės miršta ieškodami to paties Dievo, kuris gyvena jų viduje. Žmonės ieško karalystės lobių ilgesingomis širdimis ir pavargusiomis kojomis, kada juos visus galima pasiekti gyvuoju įtikėjimu. Religijai įtikėjimas yra tai, kas laivui yra burės; jis yra galios padidėjimas, o ne sunkesnė gyvenimo našta. Tiems, kurie įeina į karalystę, yra tikrai viena vienintelė kova, ir tai yra kovoti gerąją įtikėjimo kovą. Tikintysis kovoja tikrai viename mūšyje, ir tai yra mūšis prieš abejonę—netikėjimą.

159:3.9 (1766.5) Skelbdami karalystės evangeliją, jūs tiesiog mokote draugystės su Dievu. Ir šitoji bičiulystė vienodai patiks vyrams ir moterims dėl to, kad ir vieni, ir kiti suras tai, kas kuo tikriausiai patenkins jiems būdingus troškimus ir idealus. Sakykite mano vaikams, jog aš ne tikrai esu švelnus jų jausmams ir pakantus jų moralinėms silpnybėms, bet ir tai, jog aš taip pat esu negailestingas nuodėmei ir nepakantus sąmoningam piktybiniam blogiui. Aš iš tiesų esu nusižeminęs ir nuolankus savojo Tėvo akivaizdoje, bet lygiai taip ir griežtai

aš esu nepermaldaujamas ten, kur yra tyčinis blogio darymas ir nuodėmingas maištas prieš manojo Tėvo danguje valią.

159:3.10 (1766.6) Jūs savo mokytojo tikrai neturite vaizduoti kaip liūdesio apimto žmogaus. Ateities kartos taip pat iš tiesų patirs mūsų džiaugsmo spinduliavimą, mūsų geros valios gyvumą, ir mūsų gero humoro įkvėpimą. Mes skelbiame gerosios naujienos žinią, kuri savo transformuojančia galia yra užkrečianti. Mūsų religijoje pulsuoja naujas gyvenimas ir naujos prasmės. Tuos, kurie priima šitą mokymą, užlieja džiaugsmas, ir savo širdyje jie yra priversti pajusti dar didesnę džiūgavimą. Augančią laimę visada patiria visi tie, kurie yra tikri dėl Dievo.

159:3.11 (1766.7) Visus tikinčiuosius mokykite, kad jie vengtų atsiremti į netikros užuojautos nepatikimą ramstį. Jūs negalite išugdyti stipraus charakterio gailėdami savęs; nuoširdžiai stenkitės vengti paprasčiausios bičiulystės varge apgaulingo poveikio. Užuojautą rodykite drąsiems ir bebaimiams, tuo tarpu susilaikykite nuo to, kad reikštumėte per didelę užuojautą toms bailioms sieloms, kurios gyvenimo išbandymams priešinasi neryžtingai. Nesiūlykite paguodos tiems, kurie pasiduoda net ir nepamėginę su savo vargais susigrumti. Neužjauskite savo bičiulių vien tik dėl to, kad savo ruožtu jie galėtų užjausti jus.

159:3.12 (1766.8) Kada kartą mano vaikai ima sąmoningai suvokti dieviškojo buvimo užtikrinimą, tada toks įtikėjimas išplės protą, sukilnins sielą, sustiprins asmenybę, padidins laimę, pagilins dvasinį suvokimą, ir sustiprins galią mylėti ir būti mylimam.

^{159:3,13 (1767.1)} Mokykite visus tikinčiuosius, jog tie, kurie įeina į dangaus karalystę, šituo neįgauna imuniteto nuo laiko nelaimingų atsitikimų arba nuo įprastų gamtos katastrofų. Tikėjimas evangelija neužkirs kelio tam, kad nepatektumėte į bėdą, bet jis užtikrins, kad jūs tikrai *neišsigqsite*, kada iš tiesų bėda užklups jus. Jeigu jūs drįstate tikėti į mane ir iš visos širdies toliau eiti su manimi, tai šitaip elgdamiesi jūs kuo tikriausiai žengiate tuo keliu, kuris tikrai veda į nemalonumus. Aš neprižadu to, kad jus išvesiu iš priešiško vandens, bet aš tikrai prižadu, kad aš eisiu su jumis per visus šituos vargus.

^{159:3,14 (1767.2)} Ir dar daug ko Jėzus mokė šią tikinčiųjų grupę prieš tai, kada jie nuėjo miegoti. Ir tie, kurie girdėjo šituos žodžius, saugojo juos savo širdyje ir dažnai juos pateikdavo pamokydami tuos apaštalus ir mokinius, kurių nebuvo tuo metu, kada jie buvo išsakyti.

4. Pokalbis su Natanieliumi

^{159:4,1 (1767.3)} Ir tada Jėzus nuėjo į Abilą, kur dirbo Natanielius ir jo pagalbininkai. Natanielius didele dalimi buvo sunerimęs dėl kai kurių Jėzaus pareiškimų, kurie atrodė, jog menkina pripažintų hebrajų raštų autoritetą. Dėl to, šią vakarą, po įprasto klausimų ir atsakymų laiko, Natanielius nusivedė Jėzų atokiau nuo kitų ir paklausė: “Mokytojai, ar tu galėtum man patikėti tiesą apie šiuos Raštus? Aš matau, jog mus mokydamas tu pateiki tikrai dalį šitų šventųjų raštų—kaip man atrodo tai, kas yra geriausia—ir aš manau, jog tu atmeti rabinų mokymus ta prasme, kad įstatymo žodžiai yra patys tie Dievo žodžiai, kurie buvo su Dievu danguje ir net anksčiau už Abraomą ir Mozės laikus. Kokia yra tiesa apie Raštus?” Kada Jėzus išgirdo savo suglumusio apaštalo klausimą, tada jis atsakė:

159:4.2 (1767.4) “Natanieli, tu teisingai nusprendei; aš nelaikau Raštų tuo, kuo juos laiko rabinai. Aš tikrai pasikalbėsiu su tavimi apie šituos dalykus, su sąlyga, kad tu apie tai nieko nepasakosi savo sielos broliams, kurie nevisi yra pasirengę tam, jog priimtų šitą mokymą. Mozės įstatymo žodžių ir Raštų mokymų iki Abraomo nebuvo. Tiktai pastaraisiais laikais Raštai iš tiesų buvo surinkti draugėn, kokius juos turime dabar. Nors juose yra tai, kas yra geriausia iš žydų tautos aukščiausių minčių ir troškimų, bet juose taip pat yra ir didelė dalis to, kas visiškai neišreiškia Tėvo danguje charakterio ir mokymų; dėl to iš tų geresniųjų mokymų aš turiu pasirinkti tas tiesas, kurios turi būti surinktos karalystės evangelijai.

159:4.3 (1767.5) “Šiuos raštus sukūrė žmonės, kai kurie iš jų buvo šventi žmonės, kiti gi nebuvo tokie šventi. Šitų knygų mokymai išreiškia tų laikų, kada jie atsirado, požiūrį ir apsišvietimo laipsnį. Kaip tiesos atskleidimas, pastarieji yra patikimesni už ankstesnius. Raštai yra klaidingi ir juos visus sukūrė žmonės, bet nepadaryk klaidos, jie iš tiesų sudaro religinės išminties ir dvasinės tiesos geriausią rinkinį, kokį tik būtų galima šiuo metu surasti visame pasaulyje.

159:4.4 (1767.6) “Didelė dalis tų knygų nebuvo parašytos tų žmonių, kurių vardus jos turi, bet tai jokių būdu nesumenkina jose išreikštų tiesų vertės. Jeigu Jonos istorija nebūtų faktas, net jeigu Jona niekada ir nebūtų gyvenęs, vis tiek šito pasakojimo giluminė tiesa, Dievo meilė Nainvehui ir vadinamiesiems stabmeldžiams, būtų nemažiau brangi visiems tiems, kurie myli savo bičiulius žmones. Raštai yra šventi, nes jie pateikia žmonių, kurie ieškojo Dievo, mintis ir veiksmus, ir kurie šituose raštuose paliko užrašytas savo aukščiausias sampratas

apie teisumą, tiesą, ir šventumą. Raštuose yra daug to, kas yra tiesa, labai daug, bet savo dabartinio mokymo šviesoje, tu žinai, jog raštuose taip pat yra ir daug to, kas suteikia neteisingą sampratą apie Tėvą danguje, tą mylintį Dievą, kurį aš atėjau atskleisti visiems pasauliams.

159:4.5 (1768.1) “Natanieli, niekada neleisk sau patikėti nė vieną akimirką tokiais Raštų įrašais, kurie sako, jog meilės Dievas tavo protėviams liepė eiti į mūšį, kad išžudytų visus savo priešus—vyrus, moteris, ir vaikus. Tokie įrašai yra žmonių, nelabai šventų žmonių, žodžiai, ir jie nėra Dievo žodis. Raštai visada atspindėjo, ir visada atspindės, intelektualų, moralinį, ir dvasinį statusą tų, kurie juos sukuria. Argi tu nepastebėjai, kad sampratos apie Jahvę auga savo grožiu ir šlove, kada jas savo įrašuose pateikia vis nauji pranašai, pradedant Samueliu ir baigiant Isaju? Ir tu turėtum prisiminti, jog Raštai yra skirti religiniam mokymui ir dvasiniam vadovavimui. Jie nėra nei istorikų, nei filosofų darbai.

159:4.6 (1768.2) “Labiausiai apgailėtinas dalykas yra tiesiog ne šitoji klaidinga mintis apie Raštų absoliutų tobulumą ir jų mokymų neklystamumą, bet greičiau šitų šventųjų raštų supainiojantis klaidingas aiškinimas, kokį pateikia tradicijų vergovėje esantys raštininkai ir fariziejai Jeruzalėje. Ir dabar jie tikrai panaudos tiek mokymą apie Raštų įkvėpimą, tiek savo klaidingus jų aiškinimus atkakliai stengdamiesi pasipriešinti šitiems naujesniems karalystės evangelijos mokymams. Natanieli, niekada nepamiršk, tiesos atskleidimo Tėvas neapriboja kokios nors vienos kartos arba kokios nors vienos tautos ribomis. Daug nuoširdžių tiesos ieškotojų buvo, ir toliau bus, supainioti ir nuliūdinti šitų doktrinų apie Raštų tobulumą.

159:4.7 (1768.3) “Tiesos autoritetas yra pati ta dvasia, kuri gyvena savo gyvųjų pasireiškimų viduje, o ne kitos kartos mažiau apšviestų ir tariamai įkvėptų žmonių negyvi žodžiai. Ir net jeigu šitie senovės šventi žmonės ir gyveno įkvėptą ir kupiną dvasios gyvenimą, bet tai nereiškia, kad panašiai dvasiškai buvo įkvėpti ir jų *žodžiai*. Šiandien šitos karalystės evangelijos mokymų mes neužrašinėjame, kad, man išėjus, jūs greitai nesusiskaldytumėte į atskiras dėl tiesos besivaržančiųjų grupes todėl, kad mano mokymus jūs aiškintumėte skirtingai. Šitai kartai yra geriausia, jog šitomis tiesomis mes *gyventume*, tuo pačiu stengdamiesi jų neužrašinėti

159:4.8 (1768.4) “Gera įsidėmėk manusius žodžius, Natanieli, niekas, ką palietė žmogiškoji prigimtis, negali būti laikomas neklystančiu. Dieviškoji tiesa per žmogaus protą iš tikrųjų gali šviesti tolyn, bet ji visada bus gryna tik santykinai ir dieviška tik iš dalies. Tvarinys gali trokšti neklystamumo, bet tiktai Kūrėjai jį turi.

159:4.9 (1768.5) “Bet mokymo apie Raštus didžiausia klaida yra toji doktrina, kad jie yra užplombuotos paslapties ir išminties knygos, kurias aiškinti drįsta tiktai nacijos išmintingi protai. Dieviškosios tiesos atskleidimus užplombuoja ne kas kitas, kaip tik žmogiškasis nemokšiškumas, aklas prisirišimas, ir siauraprotis nepakantumas. Raštų šviesą tiktai temdo prietarai ir užgožia prietaringumas. Apgaulinga šventumo baimė užkirto kelią tam, jog religiją saugotų sveikas protas. Praeities šventųjų raštų autoriteto baimė veiksmingai užkerta kelią tam, kad šiandienos nuoširdžios sielos priimtų evangelijos naująją šviesą, tą šviesą, kurią taip smarkiai troško išvysti šitie patys Dievą pažįstantys kitos kartos žmonės.

159:4.10 (1769.1) “Bet liūdniausia yra tai, jog kai kurie iš šių mokytojų, propaguojančių šitą tradicionalizmo šventumą, šitą pačią tiesą žino. Jie šituos Raštų ribotumus daugiau ar mažiau iki galo supranta, bet jie yra moraliniai bailiai, intelektualiai nesąžiningi žmonės. Jie žino tiesą apie šias šventas knygas, bet tokius trikdančius faktus nuo žmonių yra linkę nuslėpti. Ir šitokiu būdu jie iš tikrųjų Raštus pagadina ir iškreipia, paversdami juos tuo vadovu į pavergiančias kasdienio gyvenimo smulkmenas ir autoritetu nedvasiniuose reikaluose vietoje to, kad į šventus raštus kreiptųsi kaip į kitos kartos Dievą pažįstančių žmonių moralinės išminties, religinio įkvėpimo, ir dvasinio mokymo saugyklą.”

159:4.11 (1769.2) Mokytojo aiškinimas Natanielį apšvietė, ir sukrėtė. Jis ilgai mąstė apie šitą pokalbį savo sielos gelmėse, bet apie šitą pasikalbėjimą nepasakojo nė vienam žmogui tol, kol Jėzus nepakilo į dangų; ir net tuomet jis bijojo perteikti visą pasakojimą apie Mokytojo mokymą.

5. Jėzaus religijos teigiamas pobūdis

159:5.1 (1769.3) Filadelfijoje, kur dirbo Jokūbas, Jėzus savo mokinius mokė apie karalystės evangelijos teigiamą pobūdį. Kada, jam pateikiant pastabas, jis atvirai aiškino, jog Raštų vienosiose dalyse tiesos yra daugiau negu kitose, ir savo klausytojus įspėjo, kad savo sielas jie maitintų geriausiu dvasiniu maistu, tada Jokūbas pertraukė Mokytoją, paklausdamas: “Mokytojau, ar nebūtum toks geras, kad mums patartum, kaip savo asmeniniam lavinimui mes galėtume pasirinkti iš Raštų geresnes pastraipas?” Ir Jėzus atsakė: “Taip, Jokūbai, kada jūs skaitote Raštus, tada ieškokite tų amžinai teisingų ir dieviškai gražių mokymų, tokių, kaip:

159:5.2 (1769.4) “O Viešpatie, sukurk manyje tyrą širdį.

159:5.3 (1769.5) “Viešpats yra mano piemuo; man nieko nestigs.

159:5.4 (1769.6) “Mylėk savo artimą kaip save patį.

159:5.5 (1769.7) “Nes aš, Viešpats tavo Dievas, laikysiu paėmęs tavo dešinę ranką, tardamas, nebijok; aš tikrai tau padėsiu.

159:5.6 (1769.8) “Taip pat ir tautos daugiau nebesiruoš karui.”

159:5.7 (1769.9) Ir tai iliustruoja tą būdą, kurio dėka Jėzus, diena iš dienos, mokydamas savo pasekėjus iš hebrajų raštų panaudodavo tai, kas buvo geriausia, ir tą įtraukdavo į mokymus apie naująją karalystės evangeliją. Kitos religijos siūlė mintį apie Dievo artumą žmogui, bet Jėzus Dievo rūpinimąsi žmogumi padarė tokį, koks yra mylinčio tėvo rūpinamasis nuo jo priklausomų vaikų gerove ir tada šitą mokymą pavertė savo religijos kertiniu akmeniu. Ir šitokiu būdu doktrina apie Dievo tėvystę iš tiesų reikalauja, kad būtinai būtų žmogaus brolystės praktika. Dievo garbinimas ir tarnystė žmogui tapo jo religijos pačia esme. Jėzus iš žydų religijos paėmė tai, kas buvo geriausia, ir tą pavertė vertingu fonu naujuose karalystės evangelijos mokymuose.

159:5.8 (1769.10) Į pasyvias žydų religijos doktrinas Jėzus įvedė teigiamo veiksmo dvasią. Vietoje neigiamo ritualinių reikalavimų laikymosi, Jėzus ragino atlikti tą teigiamą veiksmą, kokio reikalavo jo naujoji religija iš tų, kurie ją priėmė. Jėzaus religiją sudarė ne tiktai *tikėjimas* tais dalykais, kurių reikalavo evangelija, bet ir šitų dalykų realus *atlikimas*. Jis nemokė, kad jo religijos esmę sudaro visuomeninė tarnystė,

bet jis mokė, kad visuomeninė tarnystė yra viena iš užtikrintų pasekmių, kad turima teisingos religijos dvasia.

159:5.9 (1770.1) Jėzus nedvejodamas panaudojo iš Raštų geresniąją dalį, tuo tarpu atmetė menkesniąją dalį. Savo didįjį priesaką, “Mylėk savo artimą kaip save patį,” jis paėmė iš to Rašto, kuris sako: “Nekeršyk savosios tautos vaikams, bet iš tiesų mylėk savo artimą kaip save patį.” Jėzus pasinaudojo šito Rašto teigiama puse, tuo tarpu atmetė neigiamą pusę. Jis net priešinosi neigiamam arba pasyviai nesipriešinimui. Jis sakė: “Kada priešas tau trenkia per vieną skruostą, tada tu nestovėk praradęs žadą ir pasyvus, bet su teigiama nuostata atsuk ir kitą skruostą; tai yra, padaryk kokį tik įmanoma geriausią dalyką, kad savo klystantį sielos brolių aktyviu veiksmu išvestum iš blogio kelių į geresnius teisingo gyvenimo kelius.” Jėzus iš savo pasekėjų reikalavo, kad į bet kokią gyvenimo situaciją reaguotų teigiamai ir energingai. Kito skruosto atsukimas, arba bet kokio kito jį tipizuojančio veiksmo atlikimas, reikalauja iniciatyvos, priverčia tikinčiojo asmenybę pasireikšti energingai, aktyviai, ir drąsiai.

159:5.10 (1770.2) Jėzus nepropagavo negatyvios praktikos, kada pasiduodama įžeidinėjimams tų, kurie galėtų tyčia stengtis nesąžiningai pasinaudoti tais, kurie blogiui nesipriešina, bet vietoje šito jis propagavo, kad jo pasekėjai turėtų būti išmintingi ir pasirengę greitai ir teigiamai gėriu reaguoti į blogį ta prasme, kad jie galėtų veiksmingai nugalėti blogį gėriu. Neužmirškite, jog tikrasis gėris nuolat yra galingesnis už patį žalingiausią blogį. Mokytojas mokė teigiamos teisumo normos: “Kas tiktai nori būti mano mokiny, tas turi nekreipti dėmesio į savąjį aš ir iki pat galo atlikti savo kasdienes pareigas

tam, kad eitų su manimi.” Ir jis pats šitaip gyveno tuo, kad “jis darė gerus darbus.” Ir šitą evangelijos aspektą gerai iliustruoja daug parabolių, kurias jis vėliau pateikė savo pasekėjams. Jis savo pasekėjų niekada neragino kantriai vykdyti savo įsipareigojimus, bet vietoje šito jis ragino juos, kad Dievo karalystėje jie gyventų iki galo energingai ir su entuziazmu atliktų savo žmogiškąsias pareigas ir dieviškąsias privilegijas.

^{159:5.11 (1770.3)} Kada Jėzus savo apaštalus mokė, kad jie, kam nors neteisėtai atėmus iš jų apsiaustą, turėtų atiduoti ir kitą drabužį, tada jis omenyje turėjo ne tiek dar vieną drabužį tiesiogine žodžio prasme, kiek tą mintį, jog reikėtų padaryti ką nors *teigiamo* tam, jog būtų išgelbėtas blogai pasielgęs žmogus, vietoje senojo patarimo atkeršyti—“akis už akį” ir panašiai. Jėzui pasibjaurėjimą kėlė tiek mintis apie kerštą, tiek ir mintis tapti tiesiog pasyviu neteisingumo stebėtoju ar auka. Šituo atveju jis mokė juos tokių trijų metodų, kaip kovoti su blogiu, ir kaip pasipriešinti blogiui:

^{159:5.12 (1770.4)} 1. Už blogį atsilyginti blogiu—teigiamas, bet neteisingas metodas.

^{159:5.13 (1770.5)} 2. Kentėti blogį nesiskundžiant ir nesipriešinant—grynai neigiamas metodas.

^{159:5.14 (1770.6)} 3. Gėriu atsilyginti už blogį, pareikšti valią tokiu būdu, kad taptum padėties šeimininku, blogį nugalėti gėriu—teigiamas ir teisingas metodas.

^{159:5.15 (1770.7)} Vienas iš apaštalų kartą paklausė: “Mokytojau, ką aš turėčiau daryti, jeigu nepažįstamasis mane priverstų jo nešulį nunešti vieną mylią?” Jėzus atsakė: “Nesisėsk ir neaimanuok,

kad palengvėtų, nors šį nepažįstamąjį pašnibždomis ir keiki. Teisumas atsiranda ne iš tokio pasyvaus požiūrio. Jeigu tu negali sugalvoti nieko veiksmingesnio teigiamo, ką galėtum padaryti, tai bent jau gali šį nešulį nunešti ir antrą mylią. Tai tikrai mes iššūkį neteisiam ir nedoram nepažįstamajam.”

^{159:5.16 (1770.8)} Žydai buvo girdėję apie tokį Dievą, kuris atleidžia atgailaujantiems nusidėjėliams ir mėgina užmiršti jų prasižengimus, bet tik tai tada, kada atėjo Jėzus, žmonės iš tikrųjų išgirdo apie tokį Dievą, kuris eina ieškoti pasiklydusių avių, kuris iniciatyvos imasi pats, kad nusidėjėlių ieškotų, ir kuris džiaugiasi, kada juos suranda norinčius sugrįžti į Tėvo namus. Šią teigiamą gaidą religijoje Jėzus išplėtė net iki savo maldų. Jis neigiamą auksinę taisyklę pavertė į teigiamą raginimą siekti žmogiškojo teisingumo.

^{159:5.17 (1771.1)} Visame savo mokyme Jėzus būtinai vengė atitraukiančių dėmesį smulkmenų. Jis nevariojo įmantrios kalbos ir vengė paprasčiausio poetinio žodžių žaismo vaizdingumo. Kaip taisyklė, galias prasmes jis išreiškėdavo paprastais žodžiais. Iliustravimo tikslu Jėzus daugelio žodžių, tokių, kaip druska, mielės, žvejojimas, maži vaikai, įprastą reikšmę pavartodavo priešinga prasme. Jis kuo veiksmingiausiai panaudodavo antitezę, akimirksni palygindamas su amžinybe ir taip toliau. Jo vaizdiniai, tokie, kaip “Aklas aklą veda,” buvo pritrenkiantys. Bet didžiausioji stiprybė, kurią turi jo vaizdinis mokymas, yra šio mokymo natūralumas. Jėzus atnešė religijos filosofiją iš dangaus žemyn į žemę. Jis pagrindines sielos reikmes pavaizdavo su nauja įžvalga ir su nauju meilės padovanojimu.

6. Sugrįžimas į Magadaną

159:6.1 (1771.2) Keturių savaitių misija Dekapolyje buvo vidutiniškai sėkminga. Į karalystę buvo priimta šimtai sielų, ir apaštalai ir evangelininkai sukaupė vertingo patyrimo savo darbą tęsdami be to įkvėpimo, kurį suteikdavo tiesioginis Jėzaus asmeninis buvimas.

159:6.2 (1771.3) Penktadienį, rugsėjo 16-ąją, visas darbininkų korpusas iš anksto susitaręs susirinko Magadano Parke. Sabato dieną buvo surengtas pasitarimas, kuriame dalyvavo daugiau negu vienas šimtas tikinčiųjų ir kurio metu buvo iki galo apsvarstyti ateities planai, kaip karalystės darbą išplėsti. Jame dalyvavo ir Dovydo pasiuntiniai ir informavo apie tikinčiųjų padėtį visoje Judėjoje, Samarijoje, Galilėjoje, ir gretimose vietovėse.

159:6.3 (1771.4) Šituo metu nedaug kas iš Jėzaus pasekėjų suvokė tą didžiulę pasiuntinių korpuso tarnystės vertę. Pasiuntiniai iš tiesų ne tiktai padėjo tikintiesiems palaikyti ryšį vieniems su kitais per visą Palestiną, o taip pat su Jėzumi ir apaštalais, bet tomis juodomis dienomis jie taip pat dirbo ir pinigų surinkėjais, ne tik Jėzaus ir jo pagalbininkų išlaikymui, bet taip pat dvylikos apaštalų ir dvylikos evangelininkų šeimų paramai.

159:6.4 (1771.5) Maždaug šituo laiku Abneris savo veiklos bazę perkėlė iš Hebrono į Betliejų, o šita pastaroji vieta taip pat buvo ir Dovydo pasiuntinių būstinė Judėjoje. Dovydo valdoma pasiuntinių tarnyba estafetės principu per naktį iš Jeruzalės pasiekdavo Betsaidą. Šitie bėgikai iš Jeruzalės išbėgdavo kiekvieną vakarą, pasikeisdavo Saikare ir Skaitopolyje, ir į Betsaidą atbėgdavo kitą rytą iki pusryčių meto.

^{159:6.5 (1771.6)} Jėzus ir jo pagalbininkai dabar ruošėsi savaitę pailsėti prieš tai, kada pasirengs pradėti savo darbų karalystės labai paskutinįjį etapą. Tai buvo jų paskutinysis poilsis, kadangi Perėjos misija išsivystė į pamokslavimo ir mokymo kampaniją, kuri truko iki pat jų atvykimo į Jeruzalę ir iki pat to meto, kada įvyko Jėzaus žemiškosios karjeros paskutiniai epizodai.

160 Dokumentas. Rodanas iš Aleksandrijos

^{160:0.1 (1772.1)} SEKMADIENIO rytą, rugsėjo 18-ąją, Andriejus paskelbė, kad ateinančiai savaitei nebus planuojama jokio darbo. Visi apaštalai, išskyrus Natanielių ir Tomą, išvyko namo aplankyti savo šeimų ar pavišėti pas draugus. Šią savaitę Jėzus galėjo skirti beveik vien tiktai poilsiui, bet Natanielius ir Tomas buvo labai užsiėmę diskutuodami su kažkokiu graikų filosofu iš Aleksandrijos, kurio vardas buvo Rodanas. Šitas graikas neseniai buvo tapęs Jėzaus mokiniu dėka vieno iš Abnerio bičiulių, kuris mokymo misiją atliko Aleksandrijoje. Dabar Rodanas buvo nuoširdžiai įsitraukęs į tokią užduotį, kaip savojo gyvenimo filosofiją suderinti su naujaisiais religiniais Jėzaus mokymais, ir jis atvyko į Magadaną tikėdamasis, jog Mokytojas šitas problemas su juo aptars. Jis taip pat troško gauti pirminį ir autoritetingą evangelijos variantą arba iš Jėzaus, arba iš vieno iš jo apaštalų. Nors Mokytojas įsitraukti į tokią diskusiją su Rodanu atsisakė, bet jis iš tikrųjų jį mielai priėmė ir nedelsiant nurodė, kad Natanielius ir Tomas turėtų išklausti viską, ką jis turi išsakyti, ir savo ruožtu turėtų papasakoti jam apie evangeliją.

1. Rodano graikiškoji filosofija

^{160:1.1 (1772.2)} Ankstyvą pirmadienio rytą, Rodanas pradėjo ciklą iš dešimties kreipimūsi į Natanielių, Tomą, ir į maždaug dvidešimties tikinčiųjų, kurie atsitiktinai buvo Magadane, grupę. Šitie pokalbiai, sutraukti, sujungti, ir persakyti šiuolaikine frazeologija, apmąstymui pateikia tokias mintis:

^{160:1.2 (1772.3)} Žmogiškąjį gyvenimą sudaro trys didžiosios varomosios jėgos—akstinai, troškimai, ir pagundos. Stiprų charakterį, valdingą asmenybę, galima pasiekti tiktai tada, kada natūralus gyvenimo akstinas yra paverčiamas visuomeniniu gyvenimo menu, kada dabartiniai troškimai yra transformuojami į tuos aukštesnius siekius, kurie gali vesti į tvirtus laimėjimus, tuo tarpu kasdienė egzistencijos pagunda turi būti perkelta iš žmogaus įprastinių ir nusistovėjusių idėjų į neištirtų idėjų ir neatrastų idealų aukštesnes sferas.

^{160:1.3 (1772.4)} Kuo civilizacija tampa sudėtingesnė, tuo gyvenimo menas taps sunkesnis. Kuo sparčiau keisis visuomeniniai papročiai, tuo charakterio vystymo užduotis taps sudėtingesnė. Kas dešimt generacijų žmonija gyvenimo meno turi mokytis iš naujo, jeigu norima, kad tęstųsi pažanga. Ir jeigu žmogus taps toks išradingas, kad jis dar labiau prisidės prie visuomenės sudėtingumo, tuomet gyvenimo meno reikės iš naujo išmokti per trumpesnę laiką, galbūt per kiekvienos atskiros kartos laikotarpį. Jeigu gyvenimo meno evoliucija nežengs koja kojon su egzistencijos metodu, tai žmonija greitai nusiris atgal prie paprasto gyvenimo akstino—prie tokio pasiekimo, kada yra patenkinamos dabartinės aistros. Šitaip iš tikrųjų žmonija liks nesubrendusi; visuomenei nepavyks suaugti iki savo visiško subrendimo.

160:1.4 (1773.1) Visuomeninis subrendimas yra tolygus tokiam laipsniui, koku žmogus nori vien tik laikinų ir dabartinių troškimų patenkinimą pakeisti į puoselėjimą tų aukštesniųjų lūkesčių, kurių pasiekimui reikalingos pastangos suteikia didesnę pasitenkinimą dėl to, kad yra vis didesnis vystymasis link nuolatinių tikslų. Bet visuomeninės brandos tikrasis požymis yra tokios tautos noras atsisakyti teisės ramiai ir patenkintai gyventi, kai vadovaujamasi lengvumą propaguojančiomis nusistovėjusių tikėjimų ir įprastinių idėjų normomis, vardan neramios ir energijos reikalaujančios vilionės siekti neištyrinėtų galimybių, kad būtų įgyvendinti idealistinių dvasinių realybių neatrasti tikslai.

160:1.5 (1773.2) Gyvūnai puikiai reaguoja į gyvenimo akstinus, bet tiktai žmogus gali pasiekti gyvenimo meną, nors didžioji žmonijos dalis patiria tiktai gyvulinį akstiną gyventi. Gyvūnams yra žinomas tiktai šitas aklas ir instinktyvus akstinas; žmogus šitą natūralios funkcijos akstiną sugeba pranokti. Žmogus gali nuspręsti gyventi aukštame išmintingo meno lygyje, net ir dangiškojo džiaugsmo ir dvasinės ekstazės lygyje. Gyvūnai nesidomi gyvenimo tikslais; dėl to jie niekada ir nesijaudina, taip pat jie ir nesižudo. Savižudybė tarp žmonių liudija, jog tokios būtybės išsivystė aukščiau už vien tiktai grynai gyvulinę egzistencijos pakopą, ir taip pat rodo, jog tokių žmogiškųjų būtybių tiriančioms pastangoms nepavyko pasiekti mirtingojo patyrimo meninių lygių. Gyvūnai nežino gyvenimo prasmės; žmogus ne tiktai turi sugebėjimą atpažinti vertybes ir suvokti prasmes, bet jis taip pat sąmoningai suvokia ir prasmių prasmę—jis pats sąmoningai suvokia įžvalgą.

^{160:1.6 (1773.3)} Kada žmonės natūralių troškimų gyvenimo išdrįsta atsisakyti vardan meno ir netvirtos logikos rizikingo gyvenimo, tada jie turi tikėtis, kad jiems teks kentėti dėl to kylančius emocinių praradimų pavojus—konfliktus, nelaimingumą, ir neužtikrintumą—bent jau iki to laiko, kada jie pasieks tam tikrą intelektualios ir emocinės brandos laipsnį. Nedrąsumas, nerimas, ir tinginystė yra konkretus moralinio nesubrendimo įrodymas. Žmogiškoji visuomenė susiduria su dviem problemomis: su individo subrendimo pasiekimu ir su rasės subrendimo pasiekimu. Subrendusi žmogiškoji būtybė greitai pradeda žvelgti į visus kitus mirtinguosius su švelnumo jausmais ir su pakantumo emocijomis. Subrendę žmonės į nesubrendusius žmones žiūri su meile ir supratimu kaip tėvai augindami savuosius vaikus.

^{160:1.7 (1773.4)} Sėkmingas gyvenimas yra nei daugiau, nei mažiau kaip patikimų metodų sprendžiant įprastas problemas įvaldymo menas. Pirmasis žingsnis sprendžiant bet kokią problemą yra šitą sunkumą nustatyti, izoliuoti problemą, ir atvirai suvokti jos pobūdį ir sudėtingumą. Didžiulė klaida yra tai, jog, kada gyvenimo problemos sužadina mūsų gilumines baimes, mes atsisakome jas suvokti. Lygiai taip, kada mūsų sunkumų pripažinimas sukelia mūsų ilgai puoselėto išdidumo sumažinimą, prisipažinimą dėl pavydo, arba giliai įsišaknijusių prietarų atsisakymą, tada eilinis žmogus yra labiau linkęs kabintis už senų tvirtumo iliuzijų ir ilgai puoselėtų apgaulingų saugumo jausmų. Tikrai drąsus žmogus nori sąžiningai pripažinti, ir be baimės žvelgti į tai, ką atranda nuoširdus ir logiškas protas.

160:1.8 (1773.5) Bet kokios problemos išmintingas ir veiksmingas sprendimas reikalauja, jog protas tikrai būtų išsivadavęs iš šališkumo, aistros, ir kitų grynai asmeninių prietarų, kurie galėtų trukdyti realių faktų, kurie ir sudaro tą spręstiną problemą, nešališkam apžvelgimui. Gyvenimo problemų sprendimas reikalauja drąsos ir nuoširdumo. Tiktai sąžiningi ir drąsūs individai sugeba be baimės eiti gluminančiu ir painiojančiu gyvenimo labirintu į ten, kur gali vesti bebaimio proto logika. Ir šitas proto ir sielos išvadavimas niekada negali būti įgyvendintas be išmintingo entuziazmo, besiribojančio su religiniu uolumu, varomosios galios. Jam reikalinga didingo idealo vilionė tam, kad toliau žmogų trauktų siekti tokio tikslo, į kurį kelią pastoja sunkios materialios problemos ir daugybė intelektualių pavojų.

160:1.9 (1774.1) Nors tu ir esi gerai pasirengęs sunkioms gyvenimo situacijoms, bet vargu ar galėsi tikėtis sėkmės, jeigu neturi tos proto išminties ir asmenybės žavesio, kurie tave įgalina laimėti savo bičiulių širdingą paramą ir bendradarbiavimą. Tu negali tikėtis didelės sėkmės nei pilietiniame, nei religiniame gyvenime, jeigu negali išmokti, kaip įtikinti savo bičiulius, kaip palenkti juos į savo pusę. Tu tiesiog turi būti taktiškas ir pakantus.

160:1.10 (1774.2) Bet iš visų metodų, kaip spręsti problemas, didingiausią aš sužinojau iš Jėzaus, jūsų Mokytojo. Aš turiu mintyje tą metodą, kuriuo jis taip nuosekliai naudojasi ir pats, ir kurio jis taip tiksliai išmokė jus, garbinimo meditacijos vienetėje. Šitame Jėzaus įprotyje taip dažnai išeiti vienam, kad artimai bendrautų su Tėvu danguje, yra tas metodas, kurio dėka yra ne tik sukaupiama stiprybė ir išmintis spręsti paprastus

gyvenimo konfliktus, bet taip pat ir pasisemiama energijos aukštesnių moralinės ir dvasinės prigimties problemų sprendimui. Bet net ir teisingi problemų sprendimo būdai nekompensuos įgimtų asmenybės defektų arba neatpirks to, kad nėra alkio ir troškulio tikrajam teisumui.

^{160:1.11 (1774.3)} Mane giliai paveikė tas Jėzaus įprotis išeiti vienam atskirai tam, kad įsitrauktų į šituos gyvenimo problemų analizavimo vienetų laikotarpius; kad pasipildytų naujomis išminties ir energijos atsargomis tam, jog patenkintų visuomeninės tarnystės daugialypius poreikius; kad paspartintų ir pagilintų aukščiausiąjį gyvenimo tikslą visą asmenybę realiai pajungdamas tokiai sąmonei, kada yra palaikomas ryšys su dieviškumu; kad įgautų naujų ir geresnių metodų, kaip prisiderinti prie visą laiką besikeičiančių gyvenimo egzistencijos situacijų; kad įgyvendintų tuos gyvybiškai reikšmingus žmogaus asmeninių nuostatų pertvarkymus ir priderinimus, kurie yra tokie svarbūs padidintai išvalgai į viską, kas yra vertinga ir realu; ir kad visa tai būtų daroma žvelgiant vien tik į Dievo šlovę—nuoširdžiai gyvenant jūsų Mokytojo mėgstamiausia malda, “Tebūnie ne manoji, bet tavoji valia.”

^{160:1.12 (1774.4)} Jūsų Mokytojo šita garbinimo praktika suteikia tą atsipalaidavimą, kuris praskaidrina protą; tą apšvietimą, kuris įkvepia sielą; tą drąsą, kuri įgalina žmogų narsiai žvelgti į savo problemas; tą savęs supratimą, kuris užtemdo protą atimančią baimę; ir tą sąjungos su dieviškumu sąmonę, kuri aprūpina žmogų tuo užtikrintumu, kuris įgalina jį išdrįsti būti panašiam į Dievą. Garbinimo suteikiamas atsipalaidavimas, arba dvasinis bendravimas, kokį naudoja Mokytojas, atpalaiduoja įtampą,

pašalina konfliktus, ir smarkiai padidina visus asmenybės resursus. Ir visa šita filosofija, plius karalystės evangelija, sudaro kaip aš suprantu naująją religiją.

^{160:1.13 (1774.5)} Prietariai sielą apakina neleisdami jai suvokti tiesos, o prietarus galima pašalinti tik tai tuomet, kada siela nuoširdžiai atsiduoda tokio reikalo, kuris aprėpia ir apjungia visus bičiulius žmones, garbinimui. Prietariai yra neatskiriamai susieti su savanaudiškumu. Prietarus galima pašalinti tik tai atsisakius savanaudiško siekio, ir jį pakeitus ieškojimu, kaip pasitenkinti tarnaujant tokiam reikalui, kuris yra didingesnis ne tik už savąjį aš, bet kuris yra didingesnis net ir už visą žmoniją—Dievo ieškojimu, dieviškumo pasiekimu. Asmenybės brandos įrodymą sudaro žmogiškojo troškimo tokia transformacija, kada ji nuolat siekia suvokti tas vertybes, kurios yra aukščiausios ir kuo dieviškiausios realios.

^{160:1.14 (1774.6)} Nuolat kintančiame pasaulyje, besivystančioje visuomeninėje tvarkoje, neįmanoma palaikyti likimo nusistovėjusių ir nustatytų tikslų. Asmenybės stabilumą gali patirti tik tai tie, kurie atrado ir apkabino gyvąjį Dievą kaip begalinio pasiekimo amžinąjį tikslą. Ir šitokiu būdu tam, kad žmogaus tikslas būtų perkeltas iš laiko į amžinybę, iš žemės į Rojų, iš to, kas yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, būtina, kad žmogus iš tiesų atsinaujintų, atsiverstų, atgimtų vėl; kad jis tikrai taptų tuo iš naujo sukurtu dieviškosios dvasios vaiku; kad jis tikrai laimėtų patekimą į dangaus karalystės broliją. Visos filosofijos ir religijos, kurios tokių idealų neturi, yra nesubrendusios. Ta filosofija, kurios mokau aš, sujungta su ta evangelija, kurią skelbiate jūs, išreiškia naują brandos religiją, visų ateities kartų idealą. Ir tai yra tiesa, nes mūsų idealas yra

galutinis, neklystantis, amžinas, visuotinis, absoliutus, ir begalinis.

^{160:1.15 (1775.1)} Manoji filosofija man suteikė akstiną ieškoti tikrojo laimėjimo realybių, brandos tikslo. Bet manasis akstinas buvo bejėgis; manasis ieškojimas neturėjo varomosios jėgos; manasis ieškojimas kentėjo dėl to, kad nebuvo nukreipimo tvirtumo. Ir šituos trūkumus visiškai pašalino šita naujoji Jėzaus evangelija, turinti padidiną įžvalgą, idealų išaukštinimą, ir tikslų įtvirtinimą. Be dvejonų ir nepasitikėjimo aš dabar galiu pradėti šitą amžinąjį sumanymą.

2. Gyvenimo menas

^{160:2.1 (1775.2)} Yra tik tai du gyvenimo keliai, kurių dėka mirtingieji gali gyventi drauge: materialus arba gyvulinis kelias ir dvasinis arba žmogiškasis kelias. Panaudodami signalus ir garsus gyvūnai gali ribotai bendrauti vieni su kitais. Bet tokios bendravimo formos neperteikia prasmų, vertybių, arba idėjų. Vienintelis skirtumas tarp žmogaus ir gyvūno yra tas, jog žmogus su savo bičiuliais gali bendrauti *simboliais*, kurie kuo tikriausiai pažymi ir nurodo prasmes, vertybes, ir net idealus.

^{160:2.2 (1775.3)} Kadangi gyvūnai negali vienas kitam perteikti idėjų, tai jie negali ir išsivystyti iki asmenybės. Žmogus išsivysto iki asmenybės, nes jis gali su savo bičiuliais šitaip bendrauti perteikdamas tiek idėjas, tiek ir idealus.

^{160:2.3 (1775.4)} Būtent šitas sugebėjimas perteikti prasmes ir jomis bendrai dalintis sudaro žmogiškąją kultūrą ir leidžia žmogui, visuomeninių susivienijimų dėka, kurti civilizacijas. Žinios ir išmintis yra sukaupiamos dėl žmogaus sugebėjimo šituos turtus

perteikti vėlesniosioms kartoms. Ir dėl šito atsiranda rasės kultūrinės veiklos sritys: menas, mokslas, religija, ir filosofija.

^{160:2.4} (1775.5) Simboliais besiremiantis bendravimas tarp žmogiškųjų būtybių iš anksto nulemia tai, jog atsiras visuomeninės grupės. Iš visų visuomeninių grupių pati veiksmingiausia yra šeima, konkrečiau tie *du tėvai*. Asmeninis prisirišimas yra tas dvasinis ryšys, kuris šiuos materialius susivienijimus išlaiko draugėje. Toks veiksmingas ryšys taip pat yra įmanomas ir tarp dviejų tos pačios lyties asmenų, kaip tą išsamiai iliustruoja tikros draugystės atsidavimas.

^{160:2.5} (1775.6) Šitie draugystės ir abipusio prisirišimo susivienijimai visuomenina ir taurina, nes jie skatina ir palengvina tokius esminius gyvenimo meno aukščiausių lygių faktorius:

^{160:2.6} (1775.7) 1. *Abipusę saviraišką ir tarpusavio supratimą.* Daug kilnių žmogiškųjų impulsų užgęsta dėl to, kad niekas jų neišklauso. Iš tikrųjų, negerai žmogui būti vienam. Žmogiškojo charakterio vystymuisi yra svarbus tam tikras pripažinimo laipsnis ir tam tikra dalis supratimo. Be šeimos tikros meilės, nė vienas vaikas negali pasiekti normalaus charakterio visiško išsivystymo. Charakteris yra kažkas daugiau negu vien tiktai protas ir moralė. Iš visų visuomeninių ryšių, kurie yra numatyti charakterio ugdymui, pats efektyviausias ir idealiausias yra vyro ir moters prieraiši ir supratinga draugystė išmintingos santuokos abipusiame glėbyje. Santuoka, su savo daugiapusiais ryšiais, geriausiai numatyta tam, jog būtų toliau vystomi tie brangūs impulsai ir tie aukštesni motyvai, be kurių neįmanoma apsieiti ugdant stiprų charakterį. Be jokių dvejonių aš šitokiu būdu šlovinu šeimyninį gyvenimą, nes jūsų Mokytojas tėvo-vaiko ryšį išmintingai pasirinko karalystės šitos naujosios

evangelijos pačiu tuo kertiniu akmeniu. Ir tokia neprilygstama artimų ryšių bendrija, vyras ir moteris, švelniai apkabinusi aukščiausius laiko idealus, yra toks vertingas ir teikiantis pasitenkinimą patyrimas, kad už jį verta mokėti bet kokią kainą, bet kokią auką, kuri yra reikalinga tam, kad jį turėtum.

^{160:2.7 (1776.1)} 2. *Sielų sąjungą—išminties mobilizavimą.* Kiekviena žmogiškoji būtybė anksčiau ar vėliau įgauna tam tikrą sampratą apie šitą pasaulį ir tam tikrą viziją apie būsimąjį pasaulį. Dabar įmanoma, per asmenybės suvienijimą, šiuos požiūrius apie žemiškąją egzistenciją ir amžinąsias perspektyvas sujungti. Šitaip vieno žmogaus protas iš tikrųjų padidina savo dvasines vertybes įgydamas didelę dalį kito žmogaus išvalgos. Šitokiu būdu žmonės praturtina sielą kaupdami savo atitinkamus dvasinius turtus. Lygiai taip, tuo pačiu būdu, žmogus yra įgalinamas išvengti to nuolat esančio polinkio tapti iškreipto įsivaizdavimo, prietaringo požiūrio, ir siauro mąstymo auka. Baimei, pavydui, išpuikimui kelią gali užkirsti tiktai artimas ryšys su kitais protais. Aš jūsų dėmesį atkreipiu į tą faktą, jog Mokytojas niekada jūsų neišsiunčia, kad karalystės išplėtimo labui dirbtumėte po vieną; jis visada jus išsiunčia po du. Ir kadangi išmintis yra viršžinios, tai iš to seka, jog išminties sąjungoje visuomeninė grupė, maža ar didelė, bendrai turi visas žinias.

^{160:2.8 (1776.2)} 3. *Entuziazmą gyventi.* Izoliacija turi polinkį energetinę sielos įkrovą išseikvoti. Bendravimas su bičiuliais yra esminis tam, jog būtų atstatytas domėjimasis gyvenimu ir jis yra nepakeičiamas, kad būtų palaikoma drąsa kovoti tuose mūšiuose, kurie vyksta dėl to, kad pakylama į aukštesnius žmogiškojo gyvenimo lygius. Draugystė padidina džiaugsmus

ir šlovina gyvenimo pergalės. Kupini meilės ir artimi žmogiškieji susivienijimai turi polinkį į tai, kad ištrintų kančios skausmą ir didelę dalį negandų kartėlio. Draugo buvimas sustiprina bet kokį grožį ir išaukština bet kokį gėrį. Išmintingų simbolių dėka žmogus sugeba paspartinti ir išplėsti savo draugų sugebėjimus suvokti. Viena iš aukščiausiųjų žmogiškosios draugystės viršūnių yra šitoji galia ir galimybė abipusiškai skatinti vaizduotę. Didžiulė dvasinė galia yra neatskiriama nuo tokios sąmonės, kada iš visos širdies yra pasišvenčiama bendram reikalui, tarpusavio ištikimybei kosminei Dievybei.

160:2.9 (1776.3) 4. *Padidintą apsigynimą nuo bet kokio blogio.*

Asmenybių susivienijimas ir tarpusavio meilė yra patikima garantija nuo blogio. Sunkumai, sielvartas, nusivylimas, ir pralaimėjimas yra skausmingesni ir labiau nuliūdina, kada patiriami vienatvėje. Bendravimas nepaverčia blogio teisumu, bet jis tikrai dideliu laipsniu padeda tą maudulį sumažinti. Jūsų Mokytojas pasakė, “Laimingi yra tie, kurie gedi”—jeigu šalia yra draugas, kad paguostų. Tikrai suteikia jėgų žinojimas, kad tu gyveni kitų gerovei, ir kad lygiai taip ir kiti gyvena tavo gerovei ir vystymuisi. Žmogus izoliacijoje suglemba. Žmogiškosios būtybės tikrai praranda drąsą, kada jos mato vien tik tai trumpalaikes laiko transakcijas. Dabartis, kada yra atskiriama nuo praeities ir ateities, tampa nepakenčiamai nereikšminga. Tikrai žvilgsnis į amžinybės apskritimą gali žmogų įkvėpti tam, kad jis atsiduotų iš visų jėgų ir kad galėtų mesti iššūkį tam, kas jame yra geriausia, jog visa tai ir pasireikštų pačia geriausia išraiška. Ir kada šitokiu būdu žmoguje pasireiškia visa tai, kas yra geriausia, tada jis

nesavanaudiškai gyvena kitų labui, savo bičiulių, gyvenančių laike ir amžinybėje, labui.

160:2.10 (1777.1) Aš kartoju, toks įkvepiantis ir taurinantis bendravimas savo idealias galimybes atranda žmogiškosios santuokos ryšyje. Tas tiesa, daug pasiekama ir už santuokos ribų, ir daug, daug santuokų visiškai nesugeba duoti šitų moralinių ir dvasinių vaisių. Perdaug dažnai santuokas sudaro tie, kurie siekia kitokių vertybių, kurios yra žemesnės už šiuos aukštesniojo lygio žmogiškosios brandos palydovus. Ideali santuoka turi remtis kažkuo stabilesniu, o ne jausmų bangavimais ir paprasčiausio lytinio potraukio nepastovumu; ji turi būti grindžiama nuoširdžiu ir abipusiu asmeniniu atsidavimu. Ir šitokiu būdu, jeigu jūs galėsite sukurti tokius patikimus ir veiksmingus žmogiškojo susivienijimo mažus junginius, tai kada jie bus surinkti į visumą, tada pasaulis išvys didingą ir pašlovintą visuomeninę struktūrą, mirtingojo brandos civilizaciją. Tokia rasė galėtų pradėti ką nors įgyvendinti iš jūsų Mokytojo idealo “ramybė žemėje ir gera valia tarp žmonių.” Nors tokia visuomenė nebūtų tobula arba iki galo išsivadavusi iš blogio, bet ji bent jau priartėtų prie brandos stabilizavimo.

3. Brandos pagundos

160:3.1 (1777.2) Pastangos, vedančios į brandą, yra neįmanomos be darbo, o darbui reikalinga energija. Iš kur visam tam paimti jėgų? Fizinius daiktus galima suvokti tiesiogine prasme, bet Mokytojas yra gerai pasakęs: “Žmogus yra gyvas ne vien tik duona.” Turėdami padovanotą normalų kūną ir pakankamai gerą sveikatą, toliau mes turime ieškoti tų vilionių, kurios bus tas akstinas, kuris žmogaus snaudžiančias dvasines jėgas

pažadins. Jėzus mus mokė, jog Dievas gyvena žmogaus viduje; tuomet, kaip mes galime priversti žmogų šitas su siela susietas dieviškumo ir begalybės galias išsilaisvinti? Kaip mes priversime žmones išleisti Dievą iš vidaus, kad jis išeidamas į išorę galėtų pasirodyti mūsų pačių sielų atgaivai, o tada, kad galėtų šviesinti, sustiprinti, ir laiminti nesuskaičiuojamą kiekį kitų sielų? Kaip aš geriausiai galėčiau amžiams pažadinti šitas galias, kurios slypi jūsų sielose? Dėl vieno dalyko aš esu tikras: Emocinis susijaudinimas nėra tas idealus dvasinis akstinas. Susijaudinimas nepadidina energijos; priešingai, jis išeikvoja tiek proto, tiek kūno galias. Tuomet iš kur gi atsiranda ši energija tam, kad būtų atlikti šitie didingi dalykai? Pažiūrėkite į savo Mokytoją. Net ir dabar jis yra išėjęs į kalnus tam, kad pasisemtų galios, tuo tarpu mes esame čia ir energiją eikvojame. Visos šitos problemos paslaptis yra įvilkta į dvasinę komunią, į garbinimą. Žmogiškuoju požiūriu tai yra toks klausimas, kada yra derinamas meditavimas ir atsipalaidavimas. Meditavimas užmezga proto ryšį su dvasia; atsipalaidavimas apsprendžia sugebėjimą dvasiniam imlumui. Ir tarpusavyje šitoks pakeitimas silpnumo stiprybe, baimės drąsa, ir savojo aš proto Dievo valia sudaro garbinimą. Bent jau tokiu būdu šitą mato filosofas.

^{160:3.2 (1777.3)} Kada šitie patyrimai dažnai kartojasi, tada jie kristalizuojasi į įpročius, į stiprybę suteikiančius ir garbintinus įpročius, ir galiausiai tokie įpročiai patys susiformuoja į dvasinį charakterį, ir tokį charakterį kiti žmonės galų gale suvokia kaip *subrendusių asmenybę*. Iš pradžių tokios pratybos yra sunkios ir atima daug laiko, bet kada prie jų įprantama, tada iš karto jos tampa gaivinančios ir laiką taupančios. Kuo visuomenė tampa sudėtingesnė, ir kuo labiau gausėja civilizacijos pagundų, tuo

labiau iškyla būtinybė Dievą pažįstantiems individams suformuoti tokius apsauginius nuolatinius įpročius, kurie yra sumanyti tam, kad jų dvasinė energija būtų išsaugota ir padidinta.

^{160:3.3 (1778.1)} Kitas reikalavimas tam, kad būtų pasiekta branda, yra bendradarbiaujantis visuomeninių grupių prisiderinimas prie visą laiką besikeičiančios aplinkos. Nesubrendęs bičiulis savo atžvilgiu sukelia savo bičiulių priešišką nusistatymą; subrendęs žmogus laimi savo draugų nuoširdų bendradarbiavimą, šituo daug kartų padidindamas savo gyvenimo pastangų vaisius.

^{160:3.4 (1778.2)} Manoji filosofija man sako, jog būna akimirkų, kada aš turiu kovoti, jeigu iškyla būtinybė, gindamas savąją teisumo sampratą, bet aš neabejoju, jog Mokytojas, būdamas labiau subrendusio tipo asmenybė, lengvai ir subtiliai pasiektų tokią pačią pergalę savo takto ir pakantumo aukštesnio lygio ir pergalingo metodo dėka. Perdaug dažnai, kai mes kovojame dėl to, kas yra teisinga, paaiškėja, kad tiek nugalėtojas, tiek ir nugalėtasis patyrė pralaimėjimą. Aš tik vakar girdėjau, kaip Mokytojas sakė, jog “išmintingas žmogus, stengdamasis įeiti per užrakintas duris nenorės durų laužyti, bet greičiau norės surasti raktą, su kuriuo galėtų jas atrakinti.” Perdaug dažnai mes imame kovoti vien tik dėl to, kad patys save įtikintume, jog nebijome.

^{160:3.5 (1778.3)} Šita naujoji karalystės evangelija gyvenimo menui suteikia didžiulę pagalbą tuo, kad parūpina naują ir turtingesnę paskatinimą pakylėtam gyvenimui. Ji pateikia naują ir išaukštintą likimo tikslą, aukščiausiąją gyvenimo prasmę. Ir šitos naujos sampratos apie amžinąją ir dieviškąją egzistencijos tikslą pačios savaime yra transcendentiniai akstinai,

sukeliantys reakciją viso to, kas žmogaus aukščiausioje prigimtyje yra geriausia. Kiekvienoje intelektualios minties kalno viršūnėje turi būti surandamas poilsis protui, stiprybė sielai, ir komunija dvasiai. Iš tokių patogių aukšto gyvenimo pozicijų, žmogus sugeba pranokti žemesniųjų mąstymo lygių materialius suerzinimus—nerimą, pavydą, pavyduliavimą, kerštą, ir nesubrendusios asmenybės išdidumą. Šitos aukštai įkopusios sielos išsivaduoja iš gausybės prieštaraujančių paplitusiai nuomonei konfliktų, kuriuos sukelia gyvenimo smulkmenos, ir šitokiu būdu tampa laisvos, kad pasiektų dvasinės sampratos ir dangiškojo bendravimo aukštesniųjų srovių sąmonę. Bet šį gyvenimo tikslą būtina su pavydu saugoti nuo pagundų ieškoti lengvų ir praeinančių laimėjimų; lygiai taip jį taip pat būtina puoselėti, kad jis taptų atsparus fanatizmo pragaištingiems pavojams.

4. Brandos pusiausvyra

^{160:4.1 (1778.4)} Nors savo žvilgsnį jūs kreipiate vien tiktai į amžinųjų realybių pasiekimą, bet taip pat jūs turite pasirūpinti ir žemiškojo gyvenimo būtiniausiomis reikmėmis. Nors dvasia ir yra mūsų tikslas, bet materialus kūnas yra faktas. Retkarčiais gyvenimui būtiniausi dalykai į mūsų rankas gali patekti visiškai atsitiktinai, bet apskritai, mes turime išmintingai dirbti, kad juos turėtume. Gyvenimo dvi pagrindinės problemos yra tokios: pasirūpinti žemiškuoju gyvenimu ir pasiekti amžinąjį išlikimą. Ir net šiai problemai, kaip pasirūpinti žemiškuoju gyvenimu, reikalinga religija tam, kad ją būtų galima išspręsti idealiai. Jos abi yra dideliu laipsniu asmeninės problemos. Tikroji religija, iš tikrųjų, neveikia be individo.

^{160:4.2 (1778.5)} Žemiškojo gyvenimo pagrindiniai dalykai, kaip juos matau aš, yra tokie:

^{160:4.3 (1778.6)} 1. Gera fizinė sveikata.

^{160:4.4 (1778.7)} 2. Aiškus ir švarus mąstymas.

^{160:4.5 (1778.8)} 3. Sugebėjimai ir įgūdžiai.

^{160:4.6 (1778.9)} 4. Turtas—gyvenimo gerovė.

^{160:4.7 (1778.10)} 5. Sugebėjimas išverti pralaimėjimą.

^{160:4.8 (1778.11)} 6. Kultūra—švietimas ir išmintis.

^{160:4.9 (1779.1)} Net ir fizinės kūno sveikatos ir sumanumo problemos geriausiai yra sprendžiamos tada, kada į jas žvelgiama mūsų Mokytojo mokymo religiniu požiūriu: Kad žmogaus kūnas ir protas yra Dievų dovanos gyvenamoji vieta, kur Dievo dvasia tampa žmogaus dvasia. Šitokiu būdu žmogaus protas tampa tarpininku tarp materialių dalykų ir dvasinių realybių.

^{160:4.10 (1779.2)} Žmogui intelektas reikalingas tam, kad užsitikrintų gyvenimo trokštamų dalykų savąją dalį. Visiškai klaidinga manyti taip, kad savo kasdienio darbo nuoširdus atlikimas garantuos atlygį turtu. Išskyrus retą ir atsitiktinį turto įgijimą, žemiškojo gyvenimo materialūs atlygiai teka tam tikrais gerai organizuotais kanalais, ir tikrai tie, kurie prieina prie šitų kanalų, gali tikėtis, kad jiems bus gerai atlyginta už jų žemiškąsias pastangas. Skurdo dalią visada turi patirti visi tie žmonės, kurie ieško turto izoliuotuose ir individualiuose kanaluose. Dėl to, kad pasaulis suklestėtų, tuo vieninteliu esminiu dalyku tampa išmintingas planavimas. Sėkmė

reikalauja, kad žmogus ne tiktai atsiduotų savo darbui, bet taip pat ir to, kad jis veiktų kaip kuri nors viena iš materialios gerovės kanalų dalis. Jeigu jūs esate neišmintigi, tai atsidavusį gyvenimą galite padovanoti savajai kartai be materialaus atlygio; jeigu jūs atsitiktinai patekote į tokią srovę, kuria plaukia gėrybės, tai jūs galite skęsti prabangoje, nors savo bičiuliams žmonėms ir nesate padarę nieko vertingo.

160:4.11 (1779.3) Sugebėjimai yra tai, ką jūs paveldite, tuo tarpu įgūdžiai yra tai, ką jūs įgyjate. Gyvenimas nėra realus tam, kuris negali atlikti kokio nors vieno dalyko gerai, meistriškai. Įgūdžiai yra vienas iš realių gyvenimo pasitenkinimo šaltinių. Gabumai rodo toliaregiškumo dovaną; įžvalgią viziją. Neapsigaukite dėl nesąžiningo laimėjimo gundančių atlygių; norėkite įtemptai dirbti dėl vėlesniojo atlygio, kuris yra neatskiriamas nuo sąžiningų pastangų. Išminčius sugeba atskirti priemonę nuo tikslo; šiaip jau, kartais per didelis planavimas į ateitį sužlugdo ir patį tą aukštą tikslą dėl kurio yra planuojama. Kaip ieškantis malonumo tu visada turėtumei stengtis būti gamintojas, o taip pat ir vartotojas.

160:4.12 (1779.4) Lavinkite savo atmintį, kad su šventu tikėjimu išlaikytumėte suteikiančius stiprybę ir vertingus gyvenimo epizodus, kuriuos panorėję galėtumėte prisiminti savo malonumui ir savęs tobulinimui. Tokiu būdu kurkite sau ir savyje grožio, gėrio, ir meninio didingumo saugyklas. Bet iš visų prisiminimų patys kilniausi yra brangūs prisiminimai apie nuostabios draugystės didingas akimirkas. Ir visi šitie atminties lobiai spinduliuoja savo brangiausius ir aukštinančius poveikius esant išlaisvinančiam dvasinio garbinimo prisilietimui.

160:4,13 (1779.5) Bet gyvenimas taps egzistencijos našta, jeigu jūs neišmoksite pralaimėti kilniai. Egzistuoja pralaimėjimo menas, kurį visada įgauna kilnios sielos; jūs turite mokėti pralaimėti nenusimindami; jūs neturite bijoti nusivylimo. Visada be dvejonių pripažinkite pralaimėjimą. Nesistenkite pralaimėjimo slėpti apgaulinga šypsena ir spinduliuojančiu optimizmu. Skamba patraukliai visada tvirtinti, jog laimėjote, bet galutiniai rezultatai yra siaubingi. Toks metodas veda tiesiai į netikroviško pasaulio sukūrimą ir į neišvengiamą galutinio išsivadavimo iš iliuzijos žlugimą.

160:4,14 (1779.6) Sėkmė gali pagimdyti drąsą ir skatinti pasitikėjimą, bet išmintis kyla tikrai iš tokio patyrimo, kada yra prisiderinama prie savojo pralaimėjimo pasekmių. Tokie žmonės, kurie pirmenybę teikia optimistinėms iliuzijoms, o ne tikrovei, niekada negali tapti išmintingi. Tikrai tie, kurie atvirai žvelgia į faktus ir derina juos su idealais, gali pasiekti išminties. Išmintį sudaro tiek tas faktas, tiek ir tas idealas, ir dėl to jai atsidavusiuosius ji apsaugo nuo tų abiejų tuščių filosofijos kraštutinumų—tokio žmogaus, kurio idealizmas ignoruoja faktus, ir tokio materialisto, kuris neturi dvasinio požiūrio. Tos nedrąsios sielos, kurios gyvenimo kovą gali tęsti tikrai nuolatinių apgaulingų sėkmės iliuzijų pagalba, yra pasmerktos nesėkmei ir pralaimėjimo patyrimui, kada jos galiausiai atsibus iš savo pačių vaizduotės sapnų pasaulio.

160:4,15 (1780.1) Ir būtent šitoje susidūrimo su nesėkme ir prisiderinimo prie pralaimėjimo sferoje toli siekianti religijos vizija demonstruoja savo aukščiausią poveikį. Pralaimėjimas yra tiesiog lavinantis epizodas—kultūrinis eksperimentas įgaunant išminties—Dievo ieškančio žmogaus, pradėjusio

visatos tyrinėjimo amžiną jaudinantį žygį, patyrime. Tokiems žmonėms pralaimėjimas yra tiesiog vien tiktai nauja priemonė pasiekti aukštesnius visatos realybės lygius.

^{160:4.16 (1780.2)} Dievo ieškančio žmogaus karjera gali pasirodyti labai sėkminga amžinybės šviesoje, nors viso žemiškojo gyvenimo patyrimas gali atrodyti visiškai nesėkmė, su sąlyga, jog kiekviena gyvenimo nesėkmė suteikė išminties ir dvasinio laimėjimo kultūros. Nepadarykite klaidos supainiodami žinias, kultūrą, ir išmintį. Gyvenime jos yra tarpusavyje susietos, bet jos išreiškia visiškai skirtingas dvasines vertybes; išmintis visada valdo žinias ir visada šlovina kultūrą.

5. Idealo religija

^{160:5.1 (1780.3)} Jūs man sakėte, kad jūsų Mokytojo nuomone, tikroji žmogiškoji religija yra individo patyrimas su dvasinėmis realybėmis. Aš religiją laikiau tokiu žmogaus patyrimu, kai jis reaguoja į kažką tokio, ką jis laiko vertu, kad šiam gilią pagarbą ir atsidavimą rodytų visa žmonija. Šita prasme, religija simbolizuoja mūsų aukščiausią atsidavimą tam, kas išreiškia mūsų aukščiausią sampratą apie tikrovės idealus ir mūsų protų tolimiausią siekį link amžinųjų dvasinio pasiekimo galimybių.

^{160:5.2 (1780.4)} Kada žmonės reaguoja į religiją gentine, nacionaline, ar rasine prasme, tai yra dėl to, kad į tuos, kurie nepriklauso jų grupei, jie žvelgia kaip į nepilnaverčius žmones. Mes visada žvelgiame į savąjį religinės ištikimybės objektą kaip į tokį, kuris yra vertas visų žmonių gilios pagarbos. Religija niekada negali būti vien tik intelektualaus tikėjimo ar filosofinio protavimo dalykas; religija visada ir amžinai yra reagavimo į gyvenimo situacijas metodas; ji yra tam tikra elgesio rūšis.

Religiją sudaro mąstymas, jausmas, ir veikimas reiškiant didžiulę pagarbą tam tikrai realybei, kuri, mūsų nuomone, yra verta visuotinio garbinimo.

^{160:5.3 (1780.5)} Jeigu jūsų patyrimė kažkas tapo religija, tai savaime yra akivaizdu, kad jūs jau tapote aktyviu tos religijos evangelininku, kadangi jūs manote, kad jūsų religijos aukščiausioji samprata yra verta to, kad ją garbintų visa žmonija, visatos visos intelektualios būtybės. Jeigu jūs nesate savosios religijos aktyvus ir misionieriškas evangelininkas, tai save apgaudinėjate tuo, jog tai, ką jūs vadiniate religija, tėra tiktai tradicinis tikėjimas arba tiesiog intelektualios filosofijos sistema. Jeigu jūsų religija yra dvasinis patyrimas, tai jūsų garbinimo objektu turi būti visuotinė dvasinė tikrovė ir visų jūsų sudvasintų sampratų idealas. Visas religijas, besiremiančias baime, jausmu, tradicija, ir filosofija, aš vadinu intelektualiomis religijomis, tuo tarpu religijas, besiremiančias tikroju dvasiniu patyrimu, aš pavadinčiau tikrosiomis religijomis. Religinio atsidavimo objektas gali būti materialus arba dvasinis, tikras arba netikras, realus arba nerealus, žmogiškas arba dieviškas. Dėl to religijos gali būti arba geros arba blogos.

^{160:5.4 (1780.6)} Moralė ir religija nebūtinai yra tas pats. Moralės sistema, suvokusi garbinimo objektą, gali tapti religija. Religija, praradusi savo visuotinį apeliavimą į ištikimybę ir aukščiausiąjį atsidavimą, gali virsti filosofine sistema arba moraliniu kodeksu. Šitas dalykas, būtis, būvis, ar egzistencijos kategorija, arba pasiekimo galimybė, kas sudaro religinės ištikimybės aukščiausią idealą ir kas priima tų, kurie garbina, religinį atsidavimą, yra Dievas. Nepriklausomai nuo to, koks

šitam dvasinės tikrovės idealui yra taikomas vardas, jis yra Dievas.

160:5.5 (1781.1) Tikrosios religijos visuomeninį apibūdinimą sudaro tas faktas, kad ji būtinai siekia atversti individą ir pakeisti pasaulį. Religija rodo tai, jog egzistuoja neatrasti idealai, kurie toli pranoksta žinomas etikos ir moralės normas, kurias įkūnija civilizacijos labiausiai subrendusių institucijų net ir patys aukščiausi visuomeniniai papročiai. Religija siekia neatrastų idealų, neištyrinėtų realybių, viršžmogiškųjų vertybių, dieviškosios išminties, ir tikro dvasinio pasiekimo. Tikroji religija visa tai daro; visi kiti tikėjimai nėra verti šio vardo. Jūs negalite turėti tikros dvasinės religijos be amžinojo Dievo aukščiausiojo ir dieviškojo idealo. Religija be šito Dievo yra žmogaus išsigalvojimas, žmogiškoji institucija, kurioje yra negyvi intelektualūs tikėjimai ir beprasmingi emociniai ritualai. Religija gali tvirtinti, kad jos atsidavimo objektas yra didingas idealas. Bet tokių nerealybės idealų negalima pasiekti; tokia samprata yra iliuzinė. Vieninteliai idealai, kuriuos gali pasiekti žmogus, yra begalinių vertybių, egzistuojančių amžinojo Dievo dvasiniame fakte, dieviškosios realybės.

160:5.6 (1781.2) Žodis Dievas, Dievo *idėja*, priešingai negu Dievo *idealas*, gali tapti bet kokios religijos dalimi, nesvarbu, kokia naivi arba apgaulinga galėtų būti toji religija. Ir šita Dievo idėja gali tapti bet kuo, kuo ją gali nuspręsti paversti tie, kurie jos laikosi. Žemesniojo lygio religijos savo idėjas apie Dievą formuoja taip, kad atitiktų natūralią žmogiškosios širdies būseną; aukštesniojo lygio religijos reikalauja, kad žmogiškoji širdis tikrai pasikeistų tiek, kad atitiktų tikrosios religijos idealų reikalavimus.

160:5.7 (1781.3) Jėzaus religija pranoksta mūsų visas ankstesnes garbinimo idėjos sampratas tuo, kad jis ne tik pavaizduoja savo Tėvą kaip begalinės tikrovės idealą, bet ryžtingai pareiškia, jog šitą vertybių šaltinį ir amžinąją visatos centrą tikrai ir asmeniškai gali pasiekti kiekvienas mirtingasis, kuris nusprendžia įeiti į dangaus karalystę žemėje, šituo pripažindamas, kad jis priima sūnybę su Dievu ir brolybę su žmogumi. Tai, aš pripažįstu, yra aukščiausia religijos samprata, kurią kada nors pasaulis pažinojo, ir aš pareiškiu, jog niekada negali būti aukštesnės sampratos, kadangi šitoji evangelija apima realybių begalybę, vertybių dieviškumą, ir visuotinių pasiekimų amžinybę. Tokia samprata sudaro to, kas yra aukščiausia ir galutiniausia, idealizmo patyrimo pasiekimą.

160:5.8 (1781.4) Mane ne tik domina jūsų Mokytojo šitos religijos tobuli idealai, bet aš esu tiek galingai sujaudintas, kad išpažinčiau savąjį tikėjimą į jo skelbimą, jog šitie dvasinių realybių idealai yra pasiekiami; kad jūs ir aš galime pradėti šitą ilgą ir amžiną jaudinantį patyrimą turėdami jo užtikrinimą, jog galiausiai mes tikrai atvyksime prie Rojaus vartų. Mano sielos broliai, aš esu tikintis, aš įžengiau į šitą kelią; šitoje amžinojoje kelionėje aš žengiu drauge su jumis. Mokytojas sako, kad jis atėjo nuo Tėvo, ir kad jis mums parodys šį kelią. Aš esu visiškai tikras, kad jis sako tiesą. Aš esu galų gale įsitikinęs, jog be amžinojo ir Visuotinio Tėvo nėra jokių pasiekiamų realybės idealų ar tobulumo vertybių.

160:5.9 (1781.5) Aš, tada, pradedu garbinti ne paprasčiausią egzistenciją Dievą, bet visų ateities egzistencijų galimybės Dievą. Todėl jūsų atsidavimas aukščiausiajam idealui, jeigu tas idealas yra realus, tikrai turi būti atsidavimas šitam daiktų ir

būtybių praeities, dabarties, ir ateities visatų Dievui. Ir nėra jokio kito Dievo, kadangi kokio nors kito Dievo būti negali. Visi kiti dievai yra vaizduotės vaisius, mirtingojo proto iliuzijos, melagingos logikos iškraipymai, ir tokie stabai, kurie apgauna juos sukūrusiuosius. Taip, jūs galite turėti religiją be šito Dievo, bet ji neturi jokios prasmės. Ir jeigu jūs stengiatės Dievo žodžiu pakeisti gyvojo Dievo šito idealo tikrovę, tai jūs tikrai save apgavote panaudodami idėją vietoje idealo, vietoje dieviškosios tikrovės. Tokie tikėjimai yra tiesiog tokios religijos, kokių nori fantazija.

160:5.10 (1782.1) Jėzaus mokymuose aš matau, kaip religija gali pasireikšti pačia geriausia prasme. Šita evangelija įgalina mus ieškoti tikrojo Dievo ir jį surasti. Bet ar mes norime mokėti šią kainą už įėjimą į dangaus karalystę? Ar mes norime gimti vėl? būti iš naujo sutverti? Ar mes norime, jog mus paveiktų šitas siaubingas ir išbandantis savojo aš sunaikinimo ir sielos pertvarkymo procesas? Argi Mokytojas nėra sakęs: “Kad ir kas šitaip išsaugotų savąją gyvybę, tas ją turės prarasti. Nemanykite, jog aš atėjau tam, kad atneščiau ramybę, o ne tam, jog atneščiau sielos kovą”? Tas tiesa, kada sumokėsime atsidavimo Tėvo valiai kainą, tada mes tikrai patirsime didingą ramybę, su sąlyga, kad mes ir toliau eisime šitais dvasiniais sušventinto gyvenimo keliais.

160:5.11 (1782.2) Dabar mes iš tikrųjų atsisakome žinomos egzistencijos tvarkos pagundų, tuo tarpu savo ieškojimą besąlygiškai pašvenčiame kupino įvykių ateities gyvenimo egzistencijos nežinomos ir neištyrinėtos tvarkos pagundoms dieviškosios tikrovės aukščiausiojo idealizmo dvasiniuose pasaulyuose. Ir mes ieškome tų prasmės simbolių, kurių dėka

galėtume savo bičiuliams žmonėms perteikti šitas Jėzaus religijos idealizmo tikrovės sampratas, ir mes tikrai nenustosime meldę, kad ateitų toji diena, kada visą žmoniją iš tiesų sujaudins šitos aukščiausiosios tiesos bendruomeninė vizija. Tiesiog dabar, mūsų koncentruota Tėvo samprata, kokią mes laikome savo širdyje, yra tokia, jog Dievas yra dvasia; kaip yra perteikta mūsų bičiuliams, jog Dievas yra meilė.

160:5.12 (1782.3) Jėzaus religija reikalauja gyvo ir dvasinio patyrimo. Kitas religijas gali sudaryti tradiciniai tikėjimai, emocingi jausmai, filosofinė sąmonė, ir visa tai apskritai paėmus, bet Mokytojo mokymas reikalauja, kad būtų pasiekiami realaus dvasinio vystymosi aktualūs lygiai.

160:5.13 (1782.4) Impulso būti panašiam į Dievą sąmonė nėra tikroji religija. Jaudinantys jausmai garbinti Dievą nėra tikroji religija. Įsitikinimo atsižadėti savojo aš ir tarnauti Dievui suvokimas nėra tikroji religija. Samprotavimo išmintis, kad šitoji religija yra geriausia iš visų, nėra religija kaip asmeninis ir dvasinis patyrimas. Tikroji religija yra susijusi su pasiekimo likimu ir tikrove, o taip pat ir su tikrove ir idealizmu to, kas iš visos širdies yra priimama įtikėjimo dėka. Ir visa tai turi būti mums paversta asmeniniu Tiesos Dvasios apreiškimu.

160:5.14 (1782.5) Ir šitaip savo samprotavimus užbaigė graikas filosofas, vienas iš didžiausių savosios rasės filosofų, kuris tapo tikinčiuoju į Jėzaus evangeliją.

161 Dokumentas. Tolesnės diskusijos su Rodanu

161:0.1 (1783.1) SEKMADIENĮ, rugsėjo 25-ąją, 29 m. po Kr. gim., apaštalai ir evangelininkai susirinko Magadane. Po tą vakarą

ilgo pasitarimo su savo bičiuliais, Jėzus visus nustebino pranešdamas, jog anksti kitą rytą jis ir dvylika apaštalų iškeliaus į Jeruzalę, kad dalyvautų tabernakulių šventėje. Jis nurodė, kad evangelininkai lankytų tikinčiuosius Galilėjoje, ir kad moterų korpusas kuriam laikui sugrįžtų į Betsaidą.

^{161:0.2 (1783.2)} Kada atėjo laikas iškelti į Jeruzalę, tada Natanielius ir Tomas vis dar tebediskutavo su Rodanu iš Aleksandrijos, ir jiems Mokytojas leido kelioms dienoms pasilikti Magadane. Ir šitokiu būdu, tuo metu, kada Jėzus ir šie dešimt keliavo į Jeruzalę, tai Natanielius ir Tomas atkakliai diskutavo su Rodanu. Per ankstesniąją savaitę, kada Rodanas aiškino savąją filosofiją, tai Natanielius ir Tomas pakaitomis šitam graikui filosofui aiškino karalystės evangeliją. Rodanas pamatė, kad jis yra gerai susipažinęs su Jėzaus mokymais, kuriuos jam buvo perteikęs vienas iš Jono Krikštytojo buvusių apaštalų, kuris buvo jo mokytojas Aleksandrijoje.

1. Dievo asmenybe

^{161:1.1 (1783.3)} Buvo vienas dalykas, kurį Rodanas ir šie du apaštalai matė skirtingai, ir tai buvo Dievo asmenybė. Rodanas iš karto pritarė visam tam, kas jam buvo pateikta kaip Dievo požymiai, bet jis ginčijosi dėl to, jog Tėvas danguje nėra, negali būti, toks asmuo, kaip asmenybę suvokia žmogus. Nors apaštalai ir atsidūrė sunkioje padėtyje mėgindami įrodyti, kad Dievas yra asmuo, bet Rodanui buvo dar sunkiau įrodyti, kad jis nėra asmuo.

^{161:1.2 (1783.4)} Rodanas tvirtino, kad asmenybės faktą sudaro drauge esantis kitas faktas, jog tarp lygių būtybių, būtybių, kurios sugeba pritariančiai suprasti, yra visiškas ir abipusis

bendravimas. Rodanas sakė: “Tam, kad būtų asmuo, Dievas privalo turėti dvasinio bendravimo simbolius, kurie įgalintų jį tapti iki galo suprantamu tiems, kurie su juo užmezga ryšį. Bet kadangi Dievas yra begalinis ir amžinas, visų kitų daiktų Kūrėjas, tai iš to seka, kad, kiek tai yra susiję su lygiomis būtybėmis, visatoje yra vien tiktai Dievas. Nėra nieko kito, kas jam prilygtų; nėra nė vieno, su kuo jis galėtų bendrauti kaip lygus. Dievas iš tikrųjų gali būti visų asmenybių šaltinis, bet kaip toks jis asmenybę pranoksta, net ir taip, kaip Kūrėjas yra aukščiau už ir pranoksta tvarinį.”

161:1.3 (1783.5) Šitas nesutarimas sukėlė Tomui ir Natanieliui nerimo, ir jie paprašė Jėzaus, kad jis ateitų jiems į pagalbą, bet Mokytojas atsisakė prisijungti prie jų diskusijų. Jis iš tiesų Tomui pasakė: “Tai neturi didelės reikšmės, kokios Tėvo *idėjos* jūs galite laikytis, jeigu esate dvasiškai susipažinę su jo begalinės ir amžinosios prigimties *idealų*.”

161:1.4 (1784.1) Tomas tvirtino, kad Dievas tikrai palaiko ryšį su žmogumi, ir dėl to, kad Tėvas yra asmuo, net ir tokiu požiūriu, koku jį apibrėžia Rodanas. Graikas šitą atmetė remdamasis tuo, jog Dievas neatsiskleidžia asmeniškai pats; jog vis dar jis tebėra paslaptis. Tada Natanielius pateikė savo paties asmeninį patyrimą su Dievu, ir su tuo Rodanas sutiko, patvirtinęs, jog neseniai ir jis pats buvo patyręs panašų dalyką, bet šitie patyrimai, jis ginčijosi, įrodo tiktai Dievo *realumą*, o ne jo *asmenybę*.

161:1.5 (1784.2) Artėjant pirmadienio vakarui Tomas pasidavė. Bet iki antradienio vakaro Natanielius privertė Rodaną patikėti į Tėvo asmenybę, ir šio graiko požiūrį jis pakeitė tokios samprotavimo eigos dėka:

^{161:1.6 (1784.3)} 1. Tēvas Rojuje iš tikrųjų lygiomis teisėmis bendrauja bent jau su dviemis kitomis būtybėmis, kurios yra visiškai jam lygios ir visai tokios pačios, kaip ir jis pats—Amžinuojų Sūnumi ir Begaline Dvasia. Turint omenyje doktriną apie Trejybę, graikas buvo priverstas sutikti su Visuotinio Tėvo asmenybės galimybe. (Būtent vėlesnis šitų diskusijų aptarimas atvedė į išplėstą Trejybės sampratą, kokią ją įsivaizdavo dvylika apaštalų. Apskritai, aišku, buvo tikima, kad Jėzus yra Amžinasis Sūnus.)

^{161:1.7 (1784.4)} 2. Kadangi Jėzus yra lygus su Tėvu, ir kadangi šitas Sūnus yra pasiekęs asmenybės pasireiškimą savo žemės vaikams, tai toks reiškinys sudaro šio fakto įrodymą, ir galimybės pademonstravimą, jog asmenybę turi visos trys Dievybės, ir amžiams išsprendžia klausimą dėl Dievo sugebėjimo bendrauti su žmogumi ir dėl galimybės žmogui bendrauti su Dievu.

^{161:1.8 (1784.5)} 3. Kad Jėzus yra tokioje padėtyje, jog gali abipusiškai palaikyti ryšį ir tobulai bendrauti su žmogumi; kad Jėzus yra Dievo Sūnus. Kad Sūnaus ir Tėvo ryšys iš anksto numato bendravimo lygybę ir pritariančio supratimo abipusiškumą; kad Jėzus ir Tėvas yra viena. Kad Jėzus vienu ir tuo pačiu metu supratingai bendrauja tiek su Dievu, tiek ir su žmogumi, ir kad, kadangi tiek Dievas, tiek žmogus suvokia Jėzaus bendravimo simbolių prasmę, tiek Dievas, tiek žmogus turi asmenybės požymių, kiek tai yra susiję su tarpusavio bendravimo sugebėjimų reikalavimais. Kad Jėzaus asmenybė demonstravo Dievo asmenybę, tuo tarpu tai įtikinamai įrodo Dievo buvimą žmoguje. Kad du daiktai, kurie yra susieti su vienu ir tuo pačiu daiktu, yra susieti ir vienas su kitu.

^{161:1.9} (1784.6) 4. Kad asmenybė išreiškia aukščiausią žmogaus sampratą apie žmogiškąją tikrovę ir dieviškąsias vertybes; kad Dievas taip pat išreiškia aukščiausią žmogaus sampratą apie dieviškąją tikrovę ir begalines vertybes; dėl to, kad Dievas turi būti dieviška ir begalinė asmenybė, asmenybė tikrovėje, nors be galo ir amžinai pranokstantis tai, kaip asmenybę supranta ir apibūdina žmogus, bet nežiūrint šito visada ir visur jis yra asmenybė.

^{161:1.10} (1784.7) 5. Kad Dievas turi būti asmenybė, nes jis yra visų asmenybių Kūrėjas ir visų asmenybių likimas. Rodaną buvo labai stipriai paveikęs Jėzaus mokymas, “Todėl būkite net ir tokie tobuli, koks tobulas esu aš.”

^{161:1.11} (1784.8) Kada Rodanas išgirdo šituos argumentus, tada jis tarė: “Įtikinai mane. Aš tikrai išpažinsiu Dievą kaip asmenį, jeigu jūs man leisite savo prisipažinimą dėl tokio tikėjimo apibūdinti taip, kad asmenybės prasmei būtų suteikiama grupė išplėstų vertybių, tokių, kaip viršžmogiška, transcendentinė, aukščiausioji, begalinė, amžinoji, galutinė, ir visuotinė. Dabar aš esu įsitikinęs, jog nors Dievas turi būti be galo daug daugiau negu asmenybė, bet jis negali būti koks nors mažesnis už ją. Aš esu patenkintas, galėdamas užbaigti šį ginčą ir priimti Jėzų kaip Tėvo asmeninį apreiškimą ir visų neišspręstų logikos, racionalaus mąstymo, ir filosofijos klausimų sprendimą.”

2. Jėzaus dieviškoji prigimtis

^{161:2.1} (1785.1) Kadangi Natanielius ir Tomas taip visiškai pritarė Rodano pažiūroms karalystės evangelijos atžvilgiu, tai beliko apsvarstyti tiktai dar vieną klausimą, tą mokymą, kuris buvo susijęs su Jėzaus prigimtimi, tokią doktriną, kuri tiktai visiškai

neseniai buvo paskelbta viešai. Natanielius ir Tomas bendromis pastangomis pateikė savo nuomones apie Mokytojo prigimtį, ir toliau einantis pasakojimas yra jų mokymo koncentruotas, pertvarkytas, ir iš naujo perteiktas atpasakojimas:

161:2.2 (1785.2) 1. Jėzus pripažino savo dieviškumą, ir mes juo tikime. Sąsajoje su jo tarnyste, atsitiko daug nuostabių dalykų, kuriuos mes galime suprasti tikrai patikėję, kad jis yra Dievo Sūnus, o taip pat ir Žmogaus Sūnus.

161:2.3 (1785.3) 2. Jo gyvenimo ryšys su mumis rodo žmogiškosios draugystės idealo pavyzdį; tikrai dieviškoji būtybė galėtų matomai būti toks žmogiškas draugas. Jis yra kuo tikriausiai pats nesavanaudiškiausias asmuo, kokį tik mes kada nors esame pažinę. Jis yra net ir nusidėjėlių draugas; jis išdrįsta mylėti ir savo priešus. Jis mums yra labai ištikimas. Nors jis nedvejodamas mums ir papriekaištuoja, bet mums visiems yra aišku, kad jis tikrai mus myli. Kuo geriau jį pažįsti, tuo daugiau imi jį mylėti. Jus pakerės jo nesvyruojantis atsidavimas. Per visus šiuos metus, kada jo misijos mes nesuvokėme, jis buvo ištikimas draugas. Nors jis nesinaudoja meilikaujančiomis pagyromis, bet jis iš tiesų su mumis visais elgiasi vienodai nuoširdžiai; jis nekintamai yra švelnus ir užjaučiantis. Jis pasidalino savuoju gyvenimu ir visa kuo kitu su mumis. Mes esame laiminga bendruomenė; mes dalinamės visais daiktais bendrai. Mes netikime, kad tiesiog žmogus galėtų gyventi tokį nekalną gyvenimą esant tokioms sunkioms aplinkybėms.

161:2.4 (1785.4) 3. Mes manome, kad Jėzus yra dieviškas, nes jis visada elgiasi teisingai; jis nedaro klaidų. Jo išmintis yra nepaprasta; jo pamaldumas yra nuostabus. Jis diena iš dienos

gyvena tobulai atitikdamas Tėvo valią. Jis niekada neatgailauja dėl klaidingų poelgių, nes jis nenusižengia nė vienam iš Tėvo įsakymų. Jis meldžiasi už mus ir su mumis, bet jis niekada neprašo mūsų, kad pasimelstume už jį. Mes tikime, kad jis yra visiškai nenuodėmingas. Mes nemanome, jog tas, kuris yra vien tiktai žmogus, galėtų kada nors gyventi tokį gyvenimą. Jis tvirtina, kad gyvena tobulą gyvenimą, ir mes pripažįstame, kad tokį gyvenimą jis ir gyvena. Mūsų pamaldumas kyla iš atgailos, bet jo pamaldumas kyla iš teisumo. Jis net ir viešai pareiškia, jog atleidžia nuodėmes ir iš tikrųjų išgydo ligas. Nė vienas būdamas tiesiog žmogus protingai nepareikš viešai, kad atleidžia nuodėmes; tai yra išimtinė dieviškoji teisė. Ir jis pasirodė, jog savo teisumu yra toks tobulas nuo pat to laiko, kada su juo susitikome pirmą kartą. Mes augame tapdami vis gailestingesni ir vis labiau pažindami tiesą, bet mūsų Mokytojas teisumo brandą demonstruoja nuo pat pradžių. Visi žmonės, geri ir blogi, šituos gėrio elementus Jėzuje pripažįsta. Ir vis tik jo pamaldumas tikrai niekada nebūna įkyrus ar paradinis. Jis yra tiek nuolankus, tiek ir bebaimis. Atrodo, kad jis pritaria mūsų tikėjimui jo dieviškumu. Jis yra arba tas, kas esąs tvirtina viešai, arba priešingu atveju jis yra didžiausias veidmainis ir apgavikas, kokį tik kada nors pažinojo pasaulis. Mes esame įsitikinę, kad jis yra kaip tik tas, kas esąs tvirtina jis pats.

161:2.5 (1785.5) 4. Jo charakterio unikalumas ir savo emocijų valdymo tobulumas mus įtikina, kad jis yra žmogiškumo ir dieviškumo junginys. Jis būtinai reaguoja į žmogiškųjų nepriteklių vaizdą; niekada nebūna taip, kad kančia jo nesužadintų. Jam užuojautą vienodai sukelia fizinė kančia, psichinis skausmas, ar dvasinis sielvartas. Jis greitai suvokia ir

nuoširdžiai pripažįsta įtikėjimo buvimą arba bet kokią kitą malonę savo bičiuliuose žmonėse. Jis yra toks teisingas ir doras ir tuo pačiu metu toks gailestingas ir dėmesingas. Jis liūdi dėl žmonių dvasinio užsispyrimo ir džiaugiasi, kada jie sutinka pamatyti tiesos šviesą.

^{161:2.6 (1786.1)} 5. Atrodo, kad jis žino žmonių proto mintis ir supranta jų širdies troškimus. Ir visada jis užjaučia mūsų sunerimusias sielas. Atrodo, kad jis turi visas mūsų žmogiškąsias emocijas, bet jos yra nuostabiai pašlovintos. Jis labai myli gerį ir lygiai taip labai neapkenčia nuodėmės. Jis turi viršžmogišką suvokimą apie Dievybės buvimą. Jis meldžiasi kaip žmogus, bet veikia kaip Dievas. Atrodo, kad jis apie viską žino iš anksto; jis net ir dabar išdrįsta kalbėti apie savo mirtį, kažkaip mistiškai užsimindamas apie jo šlovinimą ateityje. Nors jis ir yra minkštas, bet jis taip pat yra drąsus ir bebaimis. Vykdydamas savąją pareigą jis niekada nesvyruoja.

^{161:2.7 (1786.2)} 6. Mus nuolat stebina jo viršžmogiškųjų žinių reiškinys. Vos ne kasdien įvyksta kas nors tokio, kas atskleistų, jog Mokytojas žino, kas vyksta ten, kur nėra jo betarpiško buvimo. Taip pat atrodo, kad jis žino savo bičiulių mintis. Jis be abejonės bendrauja su dangiškosiomis asmenybėmis; jis neabejotinai gyvena tokiaame dvasiniame lygyje nepalyginamai pranokdamas mus visus. Atrodo, kad jo unikaliam supratimui yra prieinama viskas. Jis mums pateikia klausimų tam, kad mus išjudintų, o ne tam, kad gautų informacijos.

^{161:2.8 (1786.3)} 7. Pastaruoju metu Mokytojas nedvejoja, kad pareikštų apie savo viršžmogiškumą. Nuo mūsų įšventinimo į apaštalus dienos iki pat pastarųjų dienų, jis niekada nepaneigė, kad jis yra atėjęs nuo Tėvo danguje. Jis kalba su dieviškojo

mokytojo tvirtumu. Mokytojas nedvejodamas paneigia šiandieninius religinius mokymus, o naująją evangeliją skelbia su tvirta galia. Jam yra būdinga didžiulis atkaklumas, tvirtumas, ir galia. Net ir Jonas Krikštytojas, kada išgirdo kalbant Jėzų, pareiškė, kad šis yra Dievo Sūnus. Atrodo, kad jis tiek pakankamai turi visko pats savyje. Jis nesiekia minios paramos; jis yra abejingas žmonių nuomonėms. Jis yra drąsus ir vis tik visiškai nesididžiuoja.

^{161:2.9 (1786.4)} 8. Jis nuolat kalba apie Dievą kaip apie visą laiką esantį partnerį, kad ir ką jis bedarytų. Jis daro gerus darbus, nes atrodo, kad Dievas yra jame. Apie save ir savąją misiją jis pareiškia tokių stulbinančių dalykų, tokių teiginių, kurie būtų absurdiški, jeigu jis nebūtų dieviškas. Kartą jis pareiškė, “Prieš tai, kada buvo Abraomas, aš esu.” Jis visiškai aiškiai pareiškė apie savo dieviškumą; jis tvirtina, kad yra partneris su Dievu. Jis beveik išnaudoja kalbos galimybes nuolat kartodamas savo tvirtinimus apie savo artimą ryšį su dangiškuoju Tėvu. Jis net drįsta tvirtinti, kad jis ir Tėvas yra viena. Jis sako, jog bet kas, kas matė jį, tas matė Tėvą. Ir jis kalba apie ir daro visus šiuos nuostabius dalykus su tokiu vaikišku natūralumu. Jis užsimena apie savo bendravimą su Tėvu lygiai tokiu pačiu būdu, kaip jis kalba apie savo bendravimą su mumis. Atrodo, kad jis yra toks užtikrintas dėl Dievo ir kalba apie šituos ryšius taip proziškai.

^{161:2.10 (1786.5)} 9. Savo maldų gyvenime atrodo, kad su savuoju Tėvu jis bendrauja tiesiogiai. Mes girdėjome tik keletą jo maldų, bet šitos kelios maldos rodo, kad jis kalbasi su Dievu, tarsi, akis į akį. Atrodo, kad jis žino ateitį, o taip pat ir praeitį. Jis tiesiog negalėtų būti visa šitai ir daryti visų šitų nepaprastų dalykų, jeigu jis nebūtų kažkas daugiau negu žmogus. Mes

žinome, kad jis yra žmogiškas, bet beveik lygiai tiek pat esame tikri, kad jis taip pat yra ir dieviškas. Mes esame įsitikinę, kad jis yra Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus.

^{161:2.11 (1787.1)} Kada Natanielius ir Tomas užbaigė savo diskusijas su Rodanu, tada jie išskubėjo į Jeruzalę, kad prisijungtų prie savo bičiulių apaštalų, ten atvykdami tos savaitės penktadienį. Tai buvo nuostabus patyrimas visų šitų trijų tikinčiųjų gyvenime, ir kiti apaštalai apie tai daug ką sužinojo iš Natanieliaus ir Tomo savo patyrimų atpasakojimo.

^{161:2.12 (1787.2)} Rodanas sugrįžo į Aleksandriją, kur ilgą laiką jis savosios filosofijos mokė Megantos mokykloje. Vėliau jis tapo įtakingu žmogumi dangaus karalystės reikaluose; jis buvo ištikimas tikintysis iki pat paskutiniųjų gyvenimo akimirkų žemėje, savo gyvybę paaukojo Graikijoje drauge su kitais tada, kada persekiojimai buvo aršiausi.

3. Jėzaus žmogiškasis protas ir dieviškasis protas

^{161:3.1 (1787.3)} Jėzaus prote dieviškumo sąmonė augo palaipsniui iki pat jo krikšto. Vėliau, kada jis iki galo suvokė savo dieviškąją prigimtį, ikižmogiškąją egzistenciją, ir visatos išimties teises, tada atrodo, kad jis įgavo galią savo žmogiškąją sąmoningą suvokimą apie savąjį dieviškumą įvairiai apriboti. Mums atrodo, kad nuo savojo krikšto momento iki nukryžiovimo vien tiktai nuo Jėzaus sprendimo priklausė, ar jis remsis tiktai žmogiškuoju protu, ar pasinaudos tiek žmogiškojo, tiek ir dieviškojo proto žiniomis. Kartais atrodė, kad jis naudojasi tiktai ta informacija, kurią turi jo žmogiškasis intelektas. Kitais atvejais atrodė, kad jis veikia turėdamas tokią žinių ir išminties

pilnatvę, kokią gali suteikti tik tai jo dieviškosios sąmonės viršžmogiškojo turinio panaudojimas.

161:3.2 (1787.4) Jo unikalios veiksmus mes galime suprasti tik tai pripažindami tą teoriją, kad jis gali, savo valia, savąją dieviškumo sąmonę apriboti pats. Mes iki galo suvokiame, kad jis dažnai savo bičiuliams nieko nesakydavo, kad apie įvykius žino iš anksto, ir kad jis žino apie jų mąstymo ir planavimo pobūdį. Mes suprantame, jog jis nenorėjo, kad jo pasekėjai per daug gerai žinotų tai, jog jis gali skaityti jų mintis ir įsiskverbti į jų planus. Jis nenorėjo per daug toli pranokti tą žmogiškumo sampratą, kokią buvo susidaręs jo apaštalų ir mokinių protas.

161:3.3 (1787.5) Mes visiškai pasimetame mėgindami nustatyti skirtumą tarp jo praktikos, kada jis savo paties dieviškumo sąmonę pats apriboja, nuo jo metodo, kada jis nuo savo bičiulių išankstinį žinojimą ir minčių skaitymą slepia. Mes esame įsitikinę, kad jis naudojo šiuos abu metodus, bet mes nevisada sugebame, konkrečiu atveju, nustatyti, koku metodu jis galėjo pasinaudoti. Mes dažnai pastebėdavome, kad jis veikia remdamasis tik tai žmogiškosios sąmonės turiniu; tada mes matydavome jį besitariančią su visatos dangiškųjų gausybių reguliuotojais ir pastebėdavome neabejotiną dieviškojo proto veikimą. Ir tada beveik nesuskaičiuojamai daug kartų mes tikrai buvome liudininkai to, kad veikia šitoji sujungta žmogaus ir Dievo asmenybė, kaip ją sužadino akivaizdžiai tobula žmogiškojo proto ir dieviškojo proto sąjunga. Tai yra mūsų žinių apie tokius reiškinius riba; mes iš tikrųjų realiai nežinome visos tiesos apie šitą paslaptį.

162 Dokumentas. Tabernakulių šventėje

^{162:0.1 (1788.1)} KADA Jėzus pradėjo kelionę į Jeruzalę su šiais dešimčia apaštalų, tada jis planavo keliauti per Samariją, nes tai buvo trumpiausias maršrutas. Dėl to, jie ėjo į pietus rytine ežero pakrante ir, perėję Skaitopolį, įžengė į Samarijos ribas. Pradėjęs temti Jėzus pasiuntė Pilypą ir Motiejų į vieną kaimą Gilbojos kalno rytiniame šlaite, kad surastų vietą kur šitai kompanijai pernaktuoti. Taip jau pasitaikė, kad šitie kaimiečiai buvo labai priešiška nusistatę prieš žydus, net daug labiau negu paprasti samariečiai, ir šiuos jausmus šiuo konkrečiu laiku sustiprino ir tai, jog į tabernakulių šventę keliavo tiek daug žydų. Šitie žmonės labai mažai ką žinojo apie Jėzų, ir suteikti jam būstą atsisakė, kadangi jis ir jo bičiuliai yra žydai. Kada Motiejus ir Pilypas išreiškė pasipiktinimą ir paaiškino šitiems samariečiams, kad jie nesutinka priimti Izraelio Šventojo, tai įniršę kaimiečiai iš miestelio juos išvijo su pagaliais ir akmenimis.

^{162:0.2 (1788.2)} Kai Pilypas ir Motiejus sugrįžo pas savo bičiulius ir papasakojo, kaip juos iš kaimo išvijo, tada Jokūbas ir Jonas priėjo prie Jėzaus ir tarė: “Mokytojau, mes meldžiame tave, leisk mums prašyti, kad iš dangaus nusileistų ugnis, kuri sunaikintų šiuos įžūlius ir neatgailaujančius samariečius.” Tačiau, kada Jėzus išgirdo šiuos keršto žodžius, tada jis atsigrėžė į Zabediejaus sūnus ir griežtai jiems papriekaištavo: “Jūs gi nesuprantate, kokį požiūrį rodote. Kerštas nėra dangaus karalystės požiūrio skiriamasis bruožas. Vietoje to, kad ginčytumėmės, geriau keliaukime į tą mažą kaimelį prie brastos per Jordano upę.” Šitokiu būdu dėl sektantiškų prietarų šitie

samariečiai atsisakė garbės parodyti svetingumą visatos Sūnui Kūrėjui.

^{162:0.3 (1788.3)} Jėzus ir šie dešimt nakčiai apsistojo prie kaimo netoli Jordano upės brastos. Anksti kitą rytą jie perbrido per upę ir toliau keliavo į Jeruzalę palei rytinę Jordano pakrantęėjusiu keliu, ateidami į Betanę vėlų antradienio vakarą. Tomas ir Natanielius pasirodė penktadienį, užtrukę dėl savo diskusijų su Rodanu.

^{162:0.4 (1788.4)} Jėzus ir šie dvylika Jeruzalės apylinkėse pasiliko iki kito mėnesio (spalio) pabaigos, maždaug keturias su puse savaitės. Pats Jėzus į miestą buvo nuėjęs tik kelis kartus, ir šie trumpi apsilankymai buvo tabernakulių šventės dienomis. Didelę dalį spalio jis praleido su Abneriu ir jo bičiuliais Betliejuje.

1. Pavojai, susiję su apsilankymu Jeruzalėje

^{162:1.1 (1788.5)} Likus daug laiko iki to meto, kada jie bėgo iš Galilėjos, Jėzaus pasekėjai maldavo, kad jis vyktų į Jeruzalę skelbti karalystės evangelijos tam, kad jo žinia įgautų tokią reputaciją, jog buvo skelbiama žydų kultūros ir mokymo centre; bet dabar, kada jis iš tikrųjų atvyko į Jeruzalę mokyti, jie bijojo dėl jo gyvybės. Žinodami, jog Sanhedrinai stengiasi atgabenti Jėzų į Jeruzalę į teismą ir prisimindami Mokytojo neseniai pakartotus pareiškimus apie tai, kad jis turi mirti, apaštalus tiesiogine prasme pribloškė jo netikėtas sprendimas dalyvauti tabernakulių šventėje. Į jų visus ankstesnius maldavimus, kad jis eitų į Jeruzalę, jis atsakydavo, “Ši valanda dar neatėjo.” Dabar, į jų prieštaravimus iš baimės jis tiktai teatsakydavo, “Bet ši valanda atėjo.”

^{162:1.2 (1788.6)} Per tabernakulių šventę Jėzus drąsiai įėjo į Jeruzalę keliomis progomis ir šventykloje mokė viešai. Šitą jis darė, nepaisant savo apaštalų pastangų jį atkalbėti. Nors jie ilgą laiką jį ragino paskelbti savąją žinią Jeruzalėje, bet dabar jie bijojo pamatyti jį įeinantį į miestą šiuo metu, visiškai gerai žinodami, jog raštininkai ir fariziejai buvo susikongregavę ties tuo, kad Jėzų nužudytų.

^{162:1.3 (1788.7)} Jėzaus drąsus pasirodymas Jeruzalėje daugiau negu kada nors anksčiau jo pasekėjus suglumino. Didelė dalis jo mokinių, ir net Judas Iskarijotas, šis apaštalas, buvo išdrįsę galvoti, kad Jėzus skubiai pabėgo į Finikiją, nes išsigando žydų vadovų ir Erodo Antipo. Jiems nepasisekė suvokti Mokytojo žingsnių svarbos. Jo buvimas Jeruzalėje per tabernakulių šventę, net pasipriešinant savo pasekėjų patarimui, buvo pakankamas, kad užbaigtų visus šnibždėjimus apie baimę ir bailumą.

^{162:1.4 (1789.1)} Tabernakulių šventės metu tūkstančiai tikinčiųjų iš visų Romos imperijos dalių pamatė Jėzų, klausėsi jo mokymo, ir daugelis net iškeliavo į Betanę, kad pasitartų su juo dėl karalystės vystymo savo gimtosiose vietovėse.

^{162:1.5 (1789.2)} Buvo daug priežasčių, kodėl Jėzus galėjo viešai pamokslauti šventyklos viduje per šventės dienas, o iš jų pagrindinė buvo ta baimė, kuri buvo apėmusi Sanhedrino pareigūnus dėl to, kad jų pačių gretose įvyko slaptas jausmų išsiskyrimas. Tai buvo faktas, jog daugelis Sanhedrino narių arba slapta tikėjo į Jėzų, arba buvo ryžtingai nusistatę prieš Jėzaus suėmimą šventės metu, kada toks didžiulis skaičius žmonių buvo Jeruzalėje, kurių daugelis arba tikėjo į jį, arba

bent jau buvo draugiški tam dvasiniam judėjimui, kurį jis organizavo.

^{162:1.6 (1789.3)} Abnerio ir jo bičiulių pastangos per visą Judėją taip pat daug prisidėjo prie to, kad sutvirtintų palankų jausmą karalystei, tiek daug, jog net ir Jėzaus priešai nedrįso per daug atvirai išreikšti savo prieštaravimų. Tai buvo viena iš tų priežasčių, kodėl Jėzus galėjo viešai aplankyti Jeruzalę ir gyvas išeiti iš jos. Vienu ar dviem mėnesiais anksčiau jį tikrai būtų nužudę.

^{162:1.7 (1789.4)} Bet stulbinanti Jėzaus drąsa, kada Jeruzalėje jis pasirodė viešai, jo priešams įvarė baimės; jie nebuvo pasirengę tokiam drąšiam iššūkiui. Kelis kartus per šitą mėnesį Sanhedrinai neryžtingai pamėgino Mokytoją suimti, bet iš šitų pastangų nieko neišėjo. Jėzaus netikėtas pasirodymas Jeruzalėje viešai jo priešus nustebino tiek, kad jie manė, jog tikriausiai jam apsaugą yra pažadėjusi Romos valdžia. Žinodami, jog Pilypas (Erodo Antipo brolis) yra beveik Jėzaus pasekėjas, Sanhedrino nariai manė, kad Pilypas pažadėjo Jėzui apsaugoti jį nuo priešų. Jėzus iš jiems pavaldžios teritorijos jau buvo išvykęs, kada jie suvokė, jog klydo tikėdami, kad netikėtas ir drąsus jo pasirodymas Jeruzalėje buvo dėl slapto susitarimo su romėnų pareigūnais.

^{162:1.8 (1789.5)} Tikrai šie dvylika apaštalų, kada jie buvo išėję iš Magadano, žinojo apie tai, jog Jėzus ketino dalyvauti tabernakulių šventėje. Kiti gi Mokytojo pasekėjai buvo nepaprastai pritrenkti, kada jis pasirodė šventyklos galerijose ir pradėjo viešai mokyti, o žydų valdžios nuostabos neįmanoma išreikšti, kada buvo pranešta, kad jis moko šventykloje.

^{162:1.9 (1790.1)} Nors Jėzaus mokiniai ir nesitikėjo, kad jis dalyvautų šventėje, bet didžioji dauguma iš toli atvykusių piligrimų, kurie apie jį buvo girdėję, puoselėjo viltį, jog galėtų jį pamatyti Jeruzalėje. Ir jie nebuvo apvilti, nes kelis kartus jis mokė Saliamono Prieangyje ir kitur sinagogos kiemuose. Šitie mokymai iš tiesų buvo Jėzaus dieviškumo oficialus ir formalus paskelbimas žydų tautai ir visam pasauliui.

^{162:1.10 (1790.2)} Minios, kuri klausėsi Mokytojo mokymų, nuomonės išsiskyrė. Vieni sakė, kad jis yra geras žmogus; kiti gi sakė, kad jis yra pranašas, kai kurie sakė, kas jis tikrai yra Mesijas; dar kiti sakė, kad jis yra piktavališkas įkyruolis, kad savo keistomis doktrinomis jis klaidina tautą. Jo priešai nedrįso pasmerkti jo viešai, bijodami jam draugiškai nusiteikusių tikinčiųjų, tuo tarpu jo draugai, baimindamiesi žydų vadovų, bijojo jį pripažinti atvirai, žinodami, jog Sanhedrinai yra pasiryžę padaryti taip, kad jis mirtų. Bet net ir jo priešai žavėjosi jo mokymu, žinodami, kad jis nesimokė rabinų mokyklose.

^{162:1.11 (1790.3)} Kiekvieną kartą, kada Jėzus išeidavo į Jeruzalę, jo apaštalus apimdavo siaubas. Jų baimė dar labiau augo, nes, diena iš dienos, jie klausydavosi vis drąsesnių jo pareiškimų apie savosios misijos žemėje prigimtį. Jiems nebuvo įprasta girdėti iš Jėzaus tokių ryžtingų pareiškimų ir tokių stebinančių tvirtinimų net ir tada, kada jis pamokslavo tarp savo draugų.

2. Pirmoji kalba šventykloje

^{162:2.1 (1790.4)} Pirmąją popietę, kada Jėzus mokė šventykloje, nemažas būrys sėdėjo besiklausydamas jo žodžių, vaizduojančių naujosios evangelijos laisvę ir tų, kurie tiki gerą žinią, džiaugsmą, kai smalsus klausytojas jį pertraukė,

kad paklaustų: “Mokytojai, kaip čia yra, kad tu gali taip sklandžiai cituoti iš Raštų ir mokyti žmones, kai man sakė, jog tu pats nesimokei to, ko mokosi rabinai?” Jėzus atsakė: “Nė vienas žmogus nemokė manęs tų tiesų, kurias aš skelbiu jums. Ir šitas mokymas nėra mano, bet To, kuris mane atsiuntė. Jeigu bet kuris žmogus iš tikrųjų trokšta vykdyti manojų Tėvo valią, tai jis tikrai žino, koks yra manasis mokymas, ar jis yra Dievo ar aš kalbu savo paties vardu. Tas, kas kalba savo paties vardu, tas siekia šlovės sau pačiam, tačiau kada aš skelbiu Tėvo žodžius, tai šituo aš siekiu šlovės tam, kuris mane atsiuntė. Bet prieš mėgindami įeiti į naująją šviesą, ar vietoje šito jums nereikėtų eiti paskui tą šviesą, kurią jūs jau turite? Mozė jums davė įstatymą, bet kiek gi iš jūsų stengiasi jo reikalavimus vykdyti sąžiningai? Mozė šituo įstatymu jums liepia, sakydamas, ‘Nežudyk’; nežiūrint šito įsakymo kai kurie iš jūsų siekia nužudyti Žmogaus Sūnų.”

^{162:2.2 (1790.5)} Kada žmonės išgirdo šiuos žodžius, tada jie ėmė tarpusavyje ginčytis. Vieni sakė, kad jis yra pamišęs; kiti tvirtino, kad jame yra velnias. Dar kiti sakė, kad jis iš tiesų yra tas Galilėjos pranašas, kurį raštininkai ir fariziejai jau seniai stengėsi nužudyti. Kai kurie sakė, jog religinė valdžia jį užpulti bijo; kiti manė, kad jie neliečia jo dėl to, jog ir patys ėmė tikėti į jį. Po ilgokų diskusijų vienas išėjo iš minios į priekį ir paklausė Jėzaus, “Kodėl šie valdovai siekia tave nužudyti?” Ir jis atsakė: “Šie valdovai siekia mane nužudyti dėl to, kad juos piktina manasis mokymas apie karalystės gerąją naujieną, tokią evangeliją, kuri žmones išlaisvina iš formalios ritualų religijos varginančių tradicijų, kurias šitie mokytojai yra pasiryžę išsaugoti bet kokia kaina. Sutinkamai su įstatymu jie apipjausto Sabato dieną, bet mane jie norėtų nužudyti, nes aš vieną kartą

Sabato dieną išlaisvinau žmogų iš kančių vergystės. Kad mane šnipinėtų jie seka paskui mane Sabato dieną, bet mane norėtų nužudyti, nes kitu atveju aš nusprendžiau sunkiai sergantį žmogų išgydyti Sabato dieną. Jie stengiasi mane nužudyti, kadangi puikiai žino, jeigu jūs nuoširdžiai tikėsite ir išdrįsite priimti manąjį mokymą, tai jų tradicinės sistemos religija bus sugriauta, bus amžiams sunaikinta. Šitaip jie iš tikrųjų praras savo valdžią, kam buvo paskyrę savo gyvenimą, kadangi jie užsispyrusiai atsisako priimti šitą naująją ir šlovingesnę Dievo karalystės evangeliją. Ir dabar aš tikrai kreipiuosi į kiekvieną iš jūsų: Nespręskite pagal išorę, bet vietoje šito spręskite pagal šitų mokymų tikrąją dvasią; spręskite teisingai.”

^{162:2.3 (1791.1)} Tada kitas žmogus paklausė: “Taip, Mokytojau, mes tikrai laukiame Mesijo, tačiau, kada jis ateis, mes žinome, kad jo pasirodymas bus paslaptingas. Mes žinome, iš kur atėjai tu. Tu nuo pat pradžių buvai tarp savo sielos brolių. Išvaduotojas ateis turėdamas galią, kad sugrąžintų Dovydo karalystės sostą. Ar tu iš tikrųjų tvirtini, jog esi Mesijas?” Ir Jėzus atsakė: “Tu sakai, kad mane pažįstate ir žinote, iš kur aš atėjau. Gaila, kad tavo tvirtinimai nėra teisingi, nes tada jūs iš tiesų tame žinojime surastumėte gyvenimo gausumą. Bet aš pareiškiu, jog pas jus aš neatėjau savo vardu; mane atsiuntė Tėvas, o tas, kuris mane atsiuntė, yra teisingas ir ištikimas. Atsisakydami išgirsti mane, jūs atsisakote priimti ir tą, kuris mane siunčia. Jūs, jeigu iš tiesų priimsite šitą evangeliją, tikrai pažinsite ir tą, kuris mane atsiuntė. Aš pažįstu Tėvą, nes aš atėjau nuo Tėvo tam, kad apie jį pareikščiau ir jį apreikščiau jums.”

^{162:2.4 (1791.2)} Raštininkų agentai norėjo jį sučiupti, bet bijojo minios, kadangi daug žmonių tikėjo į jį. Jėzaus veikla nuo jo

krikšto akimirkos buvo tapusi gerai žinoma visoje žydijoje, ir kai didelė dalis šitų žmonių atpasakodavo šiuos dalykus, tai tarp savęs kalbėdavosi: “Nors šitas mokytojas ir yra iš Galilėjos, ir nors jis visų mūsų lūkesčių, susijusių su Mesiju, ir nepatenkina, bet mums įdomu, ar tas išvaduotojas, kada jis iš tiesų ateis, tikrai padarys, ką nors nuostabiau už tai, ką jau yra padaręs šitas Jėzus iš Nazareto.”

^{162:2.5 (1791.3)} Kada fariziejai ir jų agentai išgirdo žmones šitaip kalbant, tada jie pasitarė su savo vadovais ir nusprendė, jog nedelsiant reikia kažką daryti, kad šitie vieši Jėzaus pasirodymai šventyklos galerijose būtų sustabdyti. Žydų lyderiai, apskritai, buvo linkę atviro susikirtimo su Jėzumi vengti, manydami, jog romėnų valdžia jam buvo pažadėjusi neliečiamumą. Priešingu atveju jie negalėjo paaiškinti jo drąsumo, kada šitokiu metu jis atvyko į Jeruzalę; bet Sanhedrino pareigūnai nevisiškai tikėjo šitais gandaiis. Jie samprotavo, jog romėnų valdovai tokio dalyko nedarytų slapta ir be aukščiausiojo žydų naciją valdančio organo žinios.

^{162:2.6 (1791.4)} Todėl, Eberis, Sanhedrino tikrasis pareigūnas, su dviem padėjėjais buvo pasiūstas Jėzų suimti. Kada Eberis ėjo link Jėzaus, tada Mokytojas tarė: “Nebijokite prieiti prie manęs. Eikite artyn klausydamiesi manojo mokymo. Aš žinau, kad jūs esate pasiūsti mane suimti, bet jūs turėtumėte suprasti, jog Žmogaus Sūnui nieko neatsitiks tol, kol neateis jo valanda. Jūs nesate prieš mane nusistatę; jūs ateinate tikrai vykdydami savo šeimininkų paliepimą, ir net šitie žydų valdovai tikrai mano, kad jie tarnauja Dievui, kada slapta siekia manojo sunaikinimo.

^{162:2.7 (1792.1)} “Aš nelinkiu nė vienam iš jūsų nieko blogo. Tėvas jus myli, ir dėl to iš tiesų aš noriu jus išlaisvinti iš prietarų vergovės ir tradicijų tamsos. Aš jums siūlau gyvenimo laisvę ir išgelbėjimo džiaugsmą. Aš skelbiu naują ir gyvą kelią, išsivadavimą iš blogio ir nuodėmės pančių sutraukymą. Aš atėjau tam, kad jūs galėtumėte gyventi, ir gyventi amžinai. Jūs stengiatės atsikratyti manimi ir nerimą keliančiais mano mokymais. Jeigu tikrai jūs galėtumėte suvokti, kaip trumpai aš turėsiu būti kartu su jumis! Visiškai neužilgo aš vyksiu pas tą, kuris mane atsiuntė į šitą pasaulį. Ir tada tikrai daugelis iš jūsų manęs uoliai ieškos, bet manojų buvimo jūs tikrai nebesurasite, nes ten, kur netrukus turėsiu vykti aš, ten ateiti jūs negalite. Bet visi tie, kurie iš tiesų stengsis surasti mane, tikrai kada nors pasieks tą gyvenimą, kuris veda į manojų Tėvo akivaizdą.”

^{162:2.8 (1792.2)} Kai kurie pašaipūnai tarpusavyje šnekėjosi: “Kur gi šitas žmogus eis, kad mes negalėsime jo surasti? Argi jis išeis gyventi tarp graikų? Argi jis susinaikins? Ką jis gali turėti omenyje, pareikšdamas, jog netrukus iš mūsų išeis, ir kad mes negalime eiti ten, kur eina jis?”

^{162:2.9 (1792.3)} Eberis ir jo padėjėjai atsisakė suimti Jėzų; į savo susirinkimo vietą jie sugrįžo be jo. Kada, dėl to, vyriausieji šventikai ir fariziejai Eberiui ir jo pagalbininkams papriekaištavo, kad šie neatvedė Jėzaus, tada Eberis tepasakė: “Mes bijojome jį suimti minios vidury, nes į jį tiki daugelis. Be to, mes niekada nebuvoime girdėję nė vieno žmogaus kalbant taip, kaip kalba šitas vyras. Šitas mokytojas turi kažką nepaprasto. Jūs visi gerai padarytumėte, jeigu nueitumėte jo pasiklausyti.” Ir kada vyriausieji valdovai išgirdo šiuos žodžius, tada jie buvo priblokšti ir sarkastiškai tarė Eberiui: “Ar

tave irgi suklaidino? Ar netrukus ir tu tikėsi į šitą apgaviką? Ar tu esi girdėjęs, jog kuris nors iš mūsų mokytų vyrų arba kuris nors iš valdovų būtų įtikėjęs į jį? Argi kurį nors iš raštininkų ar fariziejų jo protingi mokymai apgavo? Kaip čia atsitiko, jog tavo paveikė šitos neišmanančios minios, kuri nežino nei įstatymų, nei pranašų, elgesys? Argi tu nežinai, jog tokie nemokyti žmonės yra prakeikti?” Ir tada atsakė Eberis: “Net jeigu ir šitaip, mano ponai, bet šitas vyras minioms sako gailestingumo ir vilties žodžius. Jis pakelia nuotaiką nusiminusiems, ir jo žodžiai buvo paguoda net ir mūsų sieloms. Kuo gi gali būti klaidingi šitie mokymai, net jeigu jis ir nėra tas Mesijas iš Raštų? Ir net tokiu atveju, argi mūsų įstatymas nereikalauja sąžiningumo? Argi mes pasmerkiame žmogų jo neišklausę?” Ir Sanhedrino vadovas įniršo ant Eberio ir, atsisukęs į jį, tarė: “Ar tu išprotėjai? Gal tu kartais irgi esi iš Galilėjos? Paieškok Raštuose ir tu pamatysi, kad iš Galilėjos nėra nė vieno pranašo, tuo labiau Mesijo.”

162:2.10 (1792.4) Sanhedrinai išsiskirstė pasimetę, o Jėzus išėjo į Betanę nakčiai.

3. Moteris, pagauta neištikima

162:3.1 (1792.5) Būtent šito apsilankymo Jeruzalėje metu Jėzus kalbėjosi su viena blogos reputacijos moterimi, kurią pas jį atvedė jos kaltintojai ir priešai. Iškraipytas šito epizodo įrašas, kurį jūs turite, užsimena, jog šitą moterį pas Jėzų atvedė raštininkai ir fariziejai, ir kad Jėzus su jais kalbėjosi taip, kad parodytų, jog šitie žydų religiniai lyderiai galėtų būti ir patys kalti dėl amoralumo. Jėzus gerai žinojo, kad, nors šitie raštininkai ir fariziejai buvo dvasiškai akli ir intelektualiai

prietaringi savo ištikimybe tradicijai, bet jie buvo tarp pačių moraliausių to laikmečio ir tos kartos žmonių.

162:3.2 (1793.1) Iš tikrųjų viskas vyko taip: Ankstyvą trečiąją šventės rytą, Jėzui besiartinant prie šventyklos, jis sutiko grupę Sanhedrino nusamdytų agentų, kurie su savimi tempėsi moterį. Jiems prisiartinus, jų atstovas tarė: “Mokytojau, šita moteris buvo pagauta neištikima—paties to akto metu. Dabar, Mozės įstatymas liepia, kad mes tokią moterį užmėtytume akmenimis. Ką tu sakai reikėtų daryti su ja?”

162:3.3 (1793.2) Jėzaus priešai buvo suplanavę, jeigu jis Mozės įstatymą, reikalaujantį, jog pats prisipažinęs pažeidėjas būtų užmėtytas akmenimis, parems, tai jį pastatytų į sunkią padėtį su romėnų valdovais, kurie iš žydų buvo atėmę teisę nubausti mirties bausme be Romos tribunolo pritarimo. Jeigu jis uždraus šią moterį užmėtyti akmenimis, tai jie apkaltins jį prieš Sanhedriną, kad jis save iškėlė aukščiau už Mozės ir žydų įstatymą. Jeigu jis tylės, tai jie apkaltins jį bailumu. Bet Mokytojas šitoje situacijoje susitvarkė taip, kad visas sąmokslas subyrėjo į šukes nuo savo paties purvino svorio.

162:3.4 (1793.3) Šitoji moteris, kažkada buvusi patraukli, buvo Nazareto žemo lygio gyventojas, vieno vyro, kuris Jėzui ramybę drumstė per visą jo jaunystės laikotarpį, žmona. Tas vyras, vedęs šitą moterį, iš tikrųjų kuo gėdingiausiai ją vertė uždarbiauti jų pragyvenimui pardavinėjęs savo kūną. Jis į šventę Jeruzalėje atvyko tam, kad žmona šitokiu būdu savo fizinius kerus galėtų pardavinėti dėl finansinės naudos. Jis sudarė sandorį su žydų valdovų nusamdytaisiais šitaip išduodamas savo paties žmoną dėl jos sukomercintos ydos. Ir tokiu būdu drauge su šia moterimi ir jos nusidėjimo

kompanionu jie atėjo tam, kad Jėzų pagautų į spąstus, jam pareiškiant ką nors tokio, ką jo suėmimo atveju būtų galima panaudoti prieš jį.

^{162:3,5 (1793.4)} Jėzus, nužvelgdamas minią, pamatė už kitų stovintį jos vyrą. Jis žinojo, koks tai yra žmogus, ir suvokė, kad šioje niekingoje transakcijoje jis dalyvauja. Iš pradžių Jėzus apėjo aplink minią, kad priartėtų prie tos vietos, kur stovėjo šitas moraliai smukęs vyras, ir užrašė ant smėlio keletą žodžių, kurie privertė jį skubiai pasišalinti. Tada jis sugrįžo prie tos moters ir vėl užrašė ant žemės jos galimiems kaltintojams; ir kada jo žodžius jie perskaitė, tada ir jie pasišalino, vienas po kito. Ir kuomet Mokytojas ant smėlio užrašė trečią kartą, tai šios moters blogo elgesio bendrininkas irgi pasišalino, tokiu būdu, kai Mokytojas baigęs rašyti atsistojo, tai pamatė, jog šita moteris stovi viena prieš jį. Jėzus tarė: “Moterie, kur gi yra tavo kaltintojai? ar nebeliko nė vieno vyro, kad tave užmėtytų akmenimis?” Ir moteris, pakėlusį akis, atsakė, “Nė vieno vyro, Viešpatie.” Ir tuomet pasakė Jėzus: ”Aš žinau apie tave; ir tikrai tavęs nesmerkiu. Eik savuoju keliu ir būk rami.” Ir šitoji moteris, Hildana, paliko savo blogą vyrą ir prisijungė prie karalystės mokinių.

4. Tabernakulių šventė

^{162:4,1 (1793.5)} Tai, kad susirinko žmonės iš viso žinomo pasaulio, nuo Ispanijos iki Indijos, tabernakulio šventę pavertė idealia proga Jėzui pirmą kartą viešai paskelbti savo visą evangeliją Jeruzalėje. Šitos šventės metu žmonės gyveno didžiąja dalimi atviraime lauke, lapingose pašiūrėse. Tai buvo derliaus surinkimo šventė, ir ji vykdavo, kaip ir šįkart, rudens mėnesių vėsoje, todėl pasaulio žydai joje dalyvaudavo labiau negu

Perėjimo šventėje žiemos pabaigoje ar Pentakosto šventėje vasaros pradžioje. Apaštalai pagaliau pamatė savo Mokytoją drąsiai pareiškiantį apie savąją misiją žemėje tarsi prieš visą pasaulį.

^{162:4.2 (1794.1)} Tai buvo švenčių šventė, kadangi bet kokią auką, nepaaukotą kitų švenčių metu, galima buvo paaukoti šiuo metu. Tai buvo ta proga, kada buvo priimamos aukos šventyklai; tai buvo atostogų malonumų derinimas su religinio garbinimo rimtomis apeigomis. Čia buvo rasinis džiūgavimas, susimaišęs su aukojimais, levitų giesmėmis, ir iškilmingais šventikų sidabrinių trimitų garsais. Naktį įspūdingą šventyklos ir piligrimų minios vaizdą nuostabiai apšviesdavo didžiuliai kandeliabrai, kurie ryškiai degė moterų sekcijoje, o taip pat dešimčių deglių, pritaistytų aplink šventyklos galerijas, liepsnojimas. Visas miestas buvo džiugiai išpuoštas, išskyrus romėnų Antonijaus pilį, kuri žvelgė žemyn niūriai kaip kontrastas šitai šventiškai ir garbinančiai scenai. Ir kaip žydai iš tikrųjų neapkentė šitos stovinčios pilies, kuri nuolat primindavo romėnų jungą!

^{162:4.3 (1794.2)} Šventės metu būdavo paaukojama septyniasdešimt jautukų, septyniasdešimtys pagonystės nacijų simbolis. Vandens išpylimo ritualas simbolizavo dieviškosios dvasios išliejimą. Šitas vandens ritualas ėjo po šventikų ir levitų saulėtekio procesijos. Garbinantieji nusileisdavo laiptais, vedančiais iš Izraelio kiemo į moterų kiemą, tuo tarpu vienas po kito sklisdavo sidabrinių trimitų garsai. Ir tada tikintieji žygiuodavo tolyn, link gražiųjų vartų, kurie atsivėria į pagonių kiemą. Čia jie pasisukdavo į vakarus, kad pakartotų savo giesmes ir tėtų savo žygį prie simbolinio vandens.

Paskutiniąją šventės dieną beveik keturi šimtai penkiasdešimt šventikų su atitinkamu skaičiumi levitų atlikdavo savo pareigas. Brėkstant dienai iš visų miesto dalių susirinkdavo piligrimai, kiekvienas dešinėje rankoje nešėsi po kuokštelį mirtų, karklų, ir palmių šakelių, tuo tarpu kairėje rankoje kiekvienas laikė rojaus obuolio—citrono, arba “uždraustojo vaisiaus”—šakelę. Šitam ankstyvo ryto ritualui šie piligrimai pasiskirstydavo į tris grupes. Viena grupė pasilikdavo šventykloje, kad dalyvautų per rytinius aukojimus; kita grupė nužygiuodavo tolyn į šiaurę nuo Jeruzalės beveik iki Mazos, kad pripjautų karklų šakų aukojimo altoriaus papuošimui, tuo tarpu iš trečiosios grupės susiformuodavo procesija, kad žygiuotų iš šventyklos paskui vandens šventiką, kuris, aidint sidabrinių trimitų garsams, nešdavo auksinį ąsotį, kuriame turėjo būti simbolinis vanduo, iš miesto per Ofelį beveik iki Siloamo, kur buvo fontano vartai. Po to, kai ąsotis būdavo pripilamas prie Siloamo tvenkinio, ši procesija žygiuodavo atgal į šventyklą, įeidama per vandens vartus ir eidama tiesiai į šventikų galeriją, kur prie vandens ąsotį nešančio šventiko prisijundavo kitas šventikas, nešantis vyną, skirtą tam, kad būtų aukojami gėrimai. Tuomet šiedu šventikai prieidavo prie sidabrinių piltuvų, siekiančių iki altoriaus pagrindo, ir į ten supildavo ąsočių turinį. Vyno ir vandens šito išpylimo ritualo atlikimas susirinkusiems piligrimams būdavo ženklas pradėti giedoti Psalmės nuo 113 iki 118 imtinai, pakaitomis su levitais. Ir kartodami šitas giesmes, jie modavo savo šakelių kuokštais į altoriaus pusę. Po šito ėjo aukojimai už tą dieną, drauge su Psalmės už tą dieną, Psalmės už paskutiniąją šventės dieną, kuri yra aštuoniasdešimt antroji psalmė, pakartojimu, pradedant penktuoju posmu.

5. Pamokslas apie pasaulio šviesą

^{162:5.1 (1794.4)} Priešpaskutinės šventės dienos vakarą, kada aplinką ryškiai apšvietė kandelabrų ir deglų šviesa, Jėzus atsistojo susirinkusios minios vidury ir tarė:

^{162:5.2 (1795.1)} “Aš esu toji pasaulio šviesa. Tas, kuris eina paskui mane, tikrai nevaikščios tamsoje, bet iš tiesų turės gyvenimo šviesą. Išdrįsdami mane atiduoti į teismą ir drįsdami būti mano teisėjai, jūs pareiškiate, kad, jeigu aš paliudysiu apie save, tai manasis liudijimas negali būti teisingas. Bet niekada iš tikrųjų tvarinys negali teisti Kūrėjo. Net jeigu aš ir pats liudiju apie save, tai manasis liudijimas amžinai bus teisingas, nes aš žinau, iš kur aš atėjau, kas aš esu, ir kur aš einu. Jūs tie, kurie norite nužudyti Žmogaus Sūnų, nežinote, iš kur aš atėjau, kas aš esu, ir kur aš einu. Jūs sprendžiate tiktai pagal materialaus kūno išvaizdą; jūs nesuvokiate dvasios realybių. Aš neteisiu nė vieno žmogaus, net ir savo aršiausio priešo. Bet jeigu aš tikrai nusprendžiau teisti, tai manasis nuosprendis būtų teisingas ir teisingas, nes aš nusprendžiau ne vienas, bet sąjungoje su savuoju Tėvu, kuris mane ir atsiuntė į šį pasaulį ir kuris yra visų teisingų nuosprendžių šaltinis. Net ir jūs sutinkate, kad gali būti priimtas dviejų patikimų liudininkų paliudijimas—na, tuomet, aš liudiju šitas tiesas; lygiai taip pat šitą liudija ir manasis Tėvas danguje. Ir kada aš jums tai pasakiau vakar, tai savo tamsybėje jūs manęs paklausėte, ‘Kur yra tavasis Tėvas?’ Tikrai, jūs nepažįstate nei manęs, nei manojų Tėvo, nes jeigu jūs būtumėte pažinę mane, tai būtumėte pažinę ir Tėvą.

^{162:5.3 (1795.2)} “Aš jums jau esu sakęs, kad aš išeinu, ir kad jūs ieškosite manęs ir nerasite, nes ten, kur einu aš, jūs ateiti negalite. Jūs tie, kurie norite atstumti šitą šviesą, esate iš

apačios; aš esu iš viršaus. Jūs tie, kurie turite polinkį sėdėti tamsybėje, esate iš šito pasaulio; aš nesu iš šito pasaulio, ir aš gyvenu šviesų Tėvo amžinojoje šviesoje. Jūs visi turėjote pakankamai progų sužinoti, kas aš esu, bet vis dar jūs tikrai turėsite ir kitų įrodymų, patvirtinančių Žmogaus Sūnaus tapatybę. Aš esu gyvenimo šviesa, ir kiekvienas, kuris sąmoningai ir suprasdamas šitą gelbstinčią šviesą atstumia, tikrai mirs savo nuodėmėse. Daug ką aš turiu jums pasakyti, bet jūs nepajėgiate priimti mano žodžių. Tačiau, tas, kuris pasiuntė mane, yra teisingas ir ištikimas; manasis Tėvas myli net ir savo klystančius vaikus. Ir viską, ką manasis Tėvas yra sakęs, aš taip pat skelbiu pasauliui.

162:5.4 (1795.3) “Kada Žmogaus Sūnus bus pakeltas į viršų, tada tikrai jūs visi žinosite, kad aš esu tas ir, kad aš nieko nedariau savo vardu, bet dariau tik tai, ką mane buvo mokęs Tėvas. Šiuos žodžius aš sakau jums ir jūsų vaikams. Ir tas, kuris atsiuntė mane, net ir dabar yra su manimi; jis nepaliko manęs vieno, nes aš visada darau tai, ką jam matyti malonu.”

162:5.5 (1795.4) Kada Jėzus šitaip mokė piligrimus šventyklos kieme, tada daugelis tikėjo. Ir nė vienas vyras neišdrįso jo sučiupti.

6. Pokalbis apie gyvenimo vandenį

162:6.1 (1795.5) Paskutiniąją dieną, didžiąją šventės dieną, kada procesija nuo Siloamo tvenkinio ėjo per šventyklos kiemus, ir iškart po to, kai vanduo ir vynas buvo ką tik išpilti ant altoriaus prie šventikų, Jėzus, stovėdamas tarp piligrimų, tarė: “Jeigu kuris nors žmogus yra ištroškęs, tai tegul ateina pas mane ir geria. Iš Tėvo danguje aš atnešiau į šitą pasaulį gyvenimo vandenį. Tas, kuris tiki į mane, tas tikrai bus pripildytas tos

dvasios, kurią išreiškia šitas vanduo, kadangi net ir Raštuose yra pasakyta, ‘Iš jo tikrai tekės gyvųjų vandenų upės.’ Kada Žmogaus Sūnus savo darbą žemėje bus užbaigęs, tada tikrai bus išlieta gyvoji Tiesos Dvasia visiems materialiams kūnams. Tie, kurie šitą dvasią priims, tikrai niekada nepažins dvasinio troškulio.”

162:6.2 (1795.6) Jėzus, kad pasakytų šiuos žodžius, pamaldų nepertraukė. Jis kreipėsi į garbintojus iškart po to, kada buvo užbaigti skanduoti posmai apie Halelą, atsiliepiantį atkartojamas Psalmės skaitymas, palydimas šakelių pamojavimu prieš altorių. Kaip tik čia atsirado pauzė, kol buvo ruošiamos aukos, ir būtent šiuo metu piligrimai išgirdo nuostabų Mokytojo balsą, pareiškiantį, kad jis yra to gyvojo vandens davėjas kiekvienai dvasios ištroškusiai sielai.

162:6.3 (1796.1) Pasibaigus šitoms ankstyvo ryto pamaldoms, Jėzus minias mokė toliau, sakydamas: “Argi jūs neskaitėte Rašte: ‘Žiūrėkite, kaip vandenys yra išpilami ant išdžiuvusios žemės ir pasklinda po išdegintą dirvą, taip ir aš tikrai suteiksiu šventumo dvasią, kad ji būtų išlieta ant jūsų vaikų palaiminimui, net ir jūsų vaikų vaikams’? Kodėl gi jums būti ištroškusiems dvasios tarnavimo, tuo metu, kai jūs stengiatės savo sielas pagirdyti žmonių tradicijomis, kurios yra pilamos iš sudaužytų ritualinių pamaldų ąsočių? Tai, ką jūs matote vykstant šitoje šventykloje, yra tas metodas, kurio dėka jūsų tėvai stengėsi simbolizuoti dieviškosios dvasios padovanojimą įtikėjimo vaikams, ir jūs gerai pasielgėte, kad šiuos simbolius išsaugojote, net iki šitos dienos. Bet dabar į šitą kartą atėjo dvasių Tėvo apreiškimas jo Sūnaus savęs padovanojimo dėka, ir po viso šito tikrai eis Tėvo ir šio Sūnaus dvasios

padovanojimas žmonių vaikams. Kiekvienam, kuris turi įtikėjimą, iš tikrųjų šitas dvasios padovanojimas taps tikruoju mokytoju tame kelyje, kuris veda į amžinąjį gyvenimą, į tikruosius gyvenimo vandenį dangiškojoje karalystėje ant žemės ir ten danguje Tėvo Rojuje.”

^{162:6.4 (1796.2)} Ir Jėzus toliau atsakinėjo į klausimus tiek į minios, tiek į fariziejų. Vieni manė, kad jis yra pranašas; kiti tikėjo, kad jis turi būti Mesijas; dar kiti sakė, kad jis negali būti tas Kristus, matydami, kad jis yra kilęs iš Galilėjos, ir kad Mesijas turi atstatyti Dovydo sostą. Vis tik jo suimti jie nedrįso.

7. Diskusija apie dvasinę laisvę

^{162:7.1 (1796.3)} Šventės paskutiniosios dienos popietę ir po to, kai apaštalai jo neįtikino, kad bėgtų iš Jeruzalės, Jėzus vėl nuėjo į šventyklą mokyti. Suradęs didžiulę tikinčiųjų grupę, susirinkusią Saliamono Prieangyje, jis kalbėjo jiems, sakydamas:

^{162:7.2 (1796.4)} “Jeigu mano žodžiai suranda atgarsį jūsų širdyje ir jeigu jūs galvojate vykdyti mano Tėvo valią, tuomet jūs iš tikrųjų esatė mano mokiniai. Jūs tikrai sužinosite tiesą, ir ta tiesa jus tikrai išlaisvins. Aš žinau, kaip jūs man atsakysite: Mes esame Abraomo vaikai; ir mes nevergaujame niekam; kaip tuomet mus galima išlaisvinti? Net jeigu ir taip, bet aš nekalbu apie išorinį pajungimą kito valdžiai; aš turiu omenyje sielos laisvės. Tikrai, tikrai, aš jums sakau, kiekvienas, kuris daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas. Ir jūs žinote, jog nepanašu, kad vergas šeimininko namuose gyventų amžinai. Jūs taip pat žinote, jog sūnus tikrai pasilieka savo tėvo namuose. Dėl to,

jeigu šis Sūnus tikrai jus išvaduos, tikrai padarys jus sūnumis, tai jūs iš tikrųjų būsite laisvi.

162:7.3 (1796.5) “Aš žinau, kad jūs esate Abraomo sėkla, bet jūsų lyderiai siekia mane nužudyti, nes jie neleido, kad mano žodis jų širdyse turėtų transformuojančio poveikio. Jų sielas sukaustė prietarai ir apakino pasipuikavimas kerštu. Aš jums pareiškiu tą tiesą, kurią man rodo amžinasis Tėvas, tuo tarpu šitie apgautieji mokytojai stengiasi daryti tuos dalykus, kurių jie išmoko tikrai iš savo žemiškųjų tėvų. Ir kada jūs atsakote, kad Abraomas yra jūsų tėvas, tada aš jums iš tiesų sakau, kad, jeigu jūs būtumėte Abraomo vaikai, tai jūs norėtumėte atlikti Abraomo darbus. Kai kurie iš jūsų tikite manuoju mokymu, bet kiti stengiasi mane sunaikinti, nes aš jums pasakiau tą tiesą, kurią esu gavęs iš Dievo. Bet Abraomas su Dievo tiesa elgėsi ne taip. Aš suvokiu, jog kai kas iš jūsų yra pasiryžęs atlikti to nelabojo darbus. Jeigu Dievas būtų jūsų Tėvas, tai jūs pažintumėte mane ir mylėtumėte tą tiesą, kurią aš apreiškiu. Argi jūs nesuvoksite, jog aš ateinu nuo Tėvo, jog aš esu pasiųstas Dievo, jog šito darbo aš nedarau savo vardu? Kodėl gi jūs nesuprantate mano žodžių? Argi tai yra dėl to, kad jūs nusprendėte tapti blogio vaikais? Jeigu jūs esate tamsos vaikai, tai vargu ar jūs vaikščiosite tos tiesos, kurią aš apreiškiu, šviesoje. Blogio vaikai eina tikrai savojo tėvo, kuris buvo apgavikas ir negynė tiesos, nes pasirodė, kad jame tiesos nėra, keliais. Bet dabar ateina Žmogaus Sūnus, skelbdamas tiesą ir gyvendamas tiesa, o daugelis iš jūsų atsisako patikėti.

162:7.4 (1797.1) “Kas iš jūsų mane pripažįsta kaltu dėl nuodėmės? Tuomet, jeigu aš skelbiu tiesą ir gyvenu tiesa, kurią man parodė Tėvas, kodėl gi jūs netikite? Tas, kuris yra nuo Dievo, su

džiaugsmu išgirsta Dievo žodžius; dėl šitos priežasties daugelis iš jūsų negirdi mano žodžių, nes jūs nesate nuo Dievo. Jūsų mokytojai net išdrįso pasakyti, jog savo darbus aš darau su velnių princo galia. Vienas žmogus, stovintis netoli, ką tik pasakė, jog manyje yra velnias, jog aš esu velnio vaikas. Bet visi tie iš jūsų, kurie nuoširdžiai bendraujate su savo pačių sielomis, puikiai žinote, jog aš nesu velnias. Jūs žinote, jog aš gerbiu Tėvą, net ir tuomet, kai jūs negerbiate manęs. Aš nesiekiu šlovės sau pačiam, aš siekiu šlovės tikrai savo Rojaus Tėvui. Jūsų aš neteisiu, nes yra tas, kuris teisia vietoje manęs.

162:7.5 (1797.2) “Tikrai, tikrai, aš sakau tiems, kurie tiki šia evangelija, jeigu žmogus šitą tiesos žodį laikys gyvą savo širdyje, tai jis iš tikrųjų mirties skonio nepatirs niekada. Ir kaip tik dabar šalia manęs stovintis vienas raštininkas sako, kad šitas mano teiginys įrodo, jog mano viduje yra velnias, suprasdamas, jog Abraomas yra miręs, kaip yra mirę ir tie pranašai. Ir jis klausia: 'Ar tu esi tiek daug didingesnis už Abraomą ir tuos pranašus, kad drįsti stovėti čia ir sakyti, kas tik šitaip išlaikys tavo žodį, tas iš tikrųjų nepatirs mirties skonio? Kuo tu save laikai, kad drįsti išsakyti tokias šventvagystes?' Ir į visa tai aš atsakau, kad, jeigu aš šlovinu save, tai mano šlovė yra kaip niekas. Bet būtent Tėvas mane iš tikrųjų pašlovins, net ir tas pats Tėvas, kurį jūs vadinate Dievu. Bet jums nepasisekė pažinti šito savojo Dievo ir manojų Tėvo, ir aš atėjau suartinti jus; parodyti jums, kaip iš tikrųjų tapti Dievo sūnumis. Nors jūs Tėvo nepažįstate, bet aš jį tikrai pažįstu. Net ir Abraomas džiaugtųsi, matydamas mano dieną, o įtikėjimu jis ją matė ir džiaugėsi.”

^{162:7.6 (1797.3)} Kada netikintys žydai ir Sanhedrino agentai, kurie susirinko maždaug šiuo metu, išgirdo šitus žodžius, tada jie sukėlė triukšmą, šaukdami: “Tau nėra ir penkiasdešimties metų, ir vis tik tu kalbi apie tai, kad matei Abraomą; tu esi velnio vaikas!” Jėzus nebegalėjo kalbos tęsti toliau. Jis išeidamas tiktai tepasakė, “Tikrai, tikrai, aš jums sakau, prieš tai, kada buvo Abraomas, esu aš.” Daugelis netikinčiųjų puolė ieškoti akmenų, kad sviestų į jį, o Sanhedrino agentai stengėsi jį suimti, bet Mokytojas greitai perėjo per šventyklos koridorius ir pabėgo į slaptą susitikimo vietą netoli Betanės, kur jo laukė Morta, Marija, ir Lozorius.

8. Bendravimas su Morta ir Marija

^{162:8.1 (1797.4)} Buvo susitarta, kad Jėzus turėtų apsigyventi su Lozoriumi ir jo seserimis vieno draugo namuose, tuo tarpu apaštalai mažomis grupelėmis buvo pasklidę tai šen, tai ten, šitų atsargumo priemonių buvo imtasi dėl to, kad žydų valdžia vis drąsiau ėmėsi savo planų jį suimti.

^{162:8.2 (1797.5)} Per daugelį metų šitiems trims tapo įpročiu mesti viską ir klausytis Jėzaus mokymo, kada tik jam pasitaikydavo juos aplankyti. Mirus tėvams, Morta ėmėsi pareigų šeimininkauti namuose, ir tokiu būdu šita proga, kai Lozorius ir Marija sėdėjo prie Jėzaus kojų, gerdami jo gaivinantį mokymą, Morta ruošėsi padengti vakarienę. Reikėtų paaiškinti, jog Mortos dėmesį nereikalingai blaškė daugybė nebūtinių užduočių, ir kad jai trukdė daug smulkmeniškų rūpesčių; toks buvo jos būdas.

^{162:8.3 (1798.1)} Kada Morta buvo užsiėmusi šitų tariamų pareigų atlikimu, tada ji buvo nusiminusi, nes Marija nedarė nieko, kad

jai padėtų. Dėl to ji nuėjo prie Jėzaus ir tarė: “Mokytojau, argi tau nerūpi, jog mano sesuo mane paliko, jog viską padengčiau viena? Argi tu nepaliepsi jai eiti ir padėti man?” Jėzus atsakė: “Morta, Morta, kodėl gi tau nerimą kelia tiek daug dalykų ir kodėl gi tu pergyveni dėl tiek daug smulkmenų? Iš tiesų vertingas yra tikrai vienas dalykas, ir kadangi Marija pasirinko šitą gerą ir reikalingą dalyką, tai aš tikrai iš jos šito neatimsiu. Bet kada gi jūs abi tikrai išmoksite gyventi taip, kaip aš jus esu mokęs: kad abi tarnautumėte bendradarbiaudamos ir kad savo sielas abi atgaivintumėte vieningai? Argi jūs negalite išmokti, kad viskam yra savas laikas—kad ne tokie svarbūs gyvenimo reikalai turėtų vietą užleisti daug svarbesniems dangaus karalystės reikalams?”

9. Betliejuje su Abneriu

^{162:9.1 (1798.2)} Per visą savaitę,ėjusią po tabernakulių šventės, prie Betanės rinkosi dešimtys tikinčiųjų ir juos mokė dvylika apaštalų. Šitiems susibūrimams Sanhedrinas nesistengė trukdyti, kadangi Jėzaus ten nebuvo; visą šitą laiką jis dirbo su Abneriu ir jo partneriais Betliejuje. Kitą dieną šventei pasibaigus, Jėzus išvyko į Betanę, ir per šitą apsilankymą Jeruzalėje jis daugiau šventykloje nebemokė.

^{162:9.2 (1798.3)} Šituo metu, Abneris savo būstinę buvo įsirengęs Betliejuje, ir iš šito centro buvo pasiųsta daug darbininkų į Judėjos ir pietų Samarijos miestus, net į Aleksandriją. Per keletą jo viešnagės dienų, Jėzus ir Abneris užbaigė pasirengimą dėl abiejų apaštališkųjų grupių darbo suvienijimo.

^{162:9.3 (1798.4)} Per savo apsilankymą tabernakulių šventėje, Jėzus savo laiką buvo maždaug po lygiai padalinęs tarp Betanės ir

Betliejaus. Betanėje jis daug laiko praleido su savo apaštalais; Betliejuje jis daug mokė Abnerį ir kitus buvusius Jono apaštalus. Ir būtent šitas artimas ryšys galų gale atvedė į tai, kad jie ėmė tikėti į jį. Šitiems buvusiems Jono Krikštytojo apaštalams įspūdį padarė toji drąsa, kurią jis pademonstravo Jeruzalėje mokydamas viešai, o taip pat ir jo užjaučiantis supratingumas, kurį jie patyrė, kada jis privačiai mokė Betliejuje. Dėl šito poveikio galų gale ir visiškai buvo laimėtas kiekvienas Abnerio partneris, kad iš visos širdies priimtų karalystę ir visa tai, kas su tokiu žingsniu yra susiję.

^{162:9.4 (1798.5)} Prieš palikdamas Betliejų paskutinį kartą, Mokytojas pasirūpino tuo, kad jie visi prisijungtų prie jo savo pastangas suvienydami prieš tai, kada jis užbaigs savo žemiškąją karjerą materialiam kūne. Buvo susitarta, kad Abneris ir jo bičiuliai turi prisijungti prie Jėzaus ir dvylikos apaštalų artimiausioje ateityje Magadano Parke.

^{162:9.5 (1798.6)} Pagal šitą susitarimą, lapkričio pradžioje Abneris ir jo vienuolika bičiulių savo dalią sujungė su Jėzumi ir šiais dvylika ir dirbo su jais kaip vienas organizmas iki pat nukryžiovimo.

^{162:9.6 (1798.7)} Spalio antroje pusėje Jėzus ir šie dvylika pasitraukė iš artimiausių Jeruzalės apylinkių. Sekmadienį, spalio 30-ąją, Jėzus ir jo pagalbininkai paliko Efraimo miestą, kur atsiskyręs jis kelias dienas ilsėjosi, ir, eidami vieškeliu vakariniame Jordano krante tiesiai į Magadano Parką, jį pasiekė trečiadienio, lapkričio 4-osios, vėlyvą popietę.

^{162:9.7 (1799.1)} Apaštalams labai palengvėjo, kada Mokytojas sugrįžo į draugišką kraštą; daugiau jie tikrai jo neberagino skelbti karalystės evangelijos eiti į Jeruzalę.

163 Dokumentas. Šių septyniasdešimties iššventinimas Magadane

^{163:0.1 (1800.1)} PRAĖJUS kelioms dienoms po Jėzaus ir šių dvylikos sugrįžimo į Magadaną iš Jeruzalės, iš Betliejaus atvyko Abneris kartu su grupe, kurią sudarė maždaug penkiasdešimt mokinių. Šiuo metu Magadano Stovykloje taip pat buvo susirinkę evangelininkų korpusas, moterų korpusas, ir maždaug vienas šimtas penkiasdešimt kitų tikrų ir išmėgintų mokinių iš visų Palestinos vietų. Po kelių dienų, paskirtų bendravimui ir stovyklos reorganizavimui, Jėzus ir šie dvylika pradėjo šitos ypatingos tikinčiųjų grupės intensyvų mokymą, ir iš šitos gerai išmokytos ir patyrusios mokinių sankaupos Mokytojas vėliau atrinko tuos septyniasdešimt mokytojų ir juos pasiuntė skelbti karalystės evangeliją. Šitas įprastinis mokymas prasidėjo penktadienį, lapkričio 4-ąją, ir truko iki Sabato, lapkričio 19-sios.

^{163:0.2 (1800.2)} Jėzus šitą grupę mokė kiekvieną rytą. Petras mokė metodų, kaip viešai pamokslauti; Natanielius mokė juos mokymo meno; Tomas aiškino, kaip atsakinėti į klausimus; tuo tarpu Motiejus aiškino, kaip tvarkyti savo grupės finansus. Likusieji apaštalai taip pat dalyvavo šitame mokyme, sutinkamai su savo specialiu patyrimu ir natūraliais gabumais.

1. Šių septyniasdešimties iššventinimas

^{163:1.1 (1800.3)} Šiuos septyniasdešimt Jėzus iššventino Sabato popietę, lapkričio 19-ąją, Magadano Stovykloje, ir Abneris

buvo paskirtas šitų evangelijos skelbėjų ir mokytojų vadovu. Šitą korpusą iš septyniasdešimties narių sudarė Abneris ir dešimt buvusių Jono apaštalų, penkiasdešimt vienas iš ankstesniųjų evangelininkų ir aštuoni kiti mokiniai, kurie buvo pasižymėję karalystės tarnystėje.

^{163:1.2 (1800.4)} Apie antrą valandą šitą Sabato popietę, tarp lietaus protrūkių, tikinčiųjų kompanija, kuri, atvykus Dovydui ir daugumai jo pasiuntinių, padidėjusi ir pasiekusi daugiau negu keturis šimtus žmonių, susirinko Galilėjos ežero pakrantėje, kad paliudytų šitų septyniasdešimties įšventinimą.

^{163:1.3 (1800.5)} Prieš tai, kada Jėzus savo rankas uždėjo ant šitų septyniasdešimties galvų, kad juos išskirtų kaip evangelijos žinianešius, kreipdamasis į juos, jis tarė: “Derlius iš tiesų yra gausus, bet nedaug yra darbininkų; dėl to aš liepiu jums visiems melstis, kad derliaus Viešpats pasiųstų dar ir kitų darbininkų į savojo derliaus lauką. Netrukus aš jus atskirsiu kaip karalystės žinianešius. Netrukus aš išsiųsiu jus pas žydus ir pagonis kaip ėriukus tarp vilkų. Ir kada jūs išeisite savais keliais, po du, tai aš liepiu jums nesinešti nei pinigų, nei papildomų drabužių, nes į šitą pirmąją misiją jūs išeinate tikrai trumpam laikui. Nesveikinkite jokio žmogaus pakeliui, rūpinkitės tikrai savo darbu. Kada tik jūs ketinsite apsistoti kokiuose nors namuose, pirmiausia sakykite: Tebūnie ramybė šitiems namams. Jeigu tie, kurie myli ramybę, juose gyvena, tuomet jūs iš tikrųjų apsigyvensite ten; jeigu ne, tada jūs tikrai išeisite. O pasirinkę šituos namus, pasilikite juose tol, kol viešėsite tame mieste, valgydami ir gerdami tą, kas tik bus pastatyta prieš jus. Ir jūs šitą darykite, nes šis darbininkas yra vertas, kad jį išlaikytų. Nesikraustykite iš namo į namą dėl to, kad gali būti pasiūlyta

geresnė gyvenamoji vieta. Prisiminkite, kada jūs eisite skelbdami ramybę žemėje ir gerą valią tarp žmonių, tada jūs turėsite atkakliai diskutuoti su aršiais ir save apgavusiais priešais; todėl būkite išmintingi kaip gyvatės ir tuo pačiu metu tokie pat taikūs kaip balandžiai.

163:1.4 (1801.1) “Ir kur tik jūs eisite, visur pamokslaukite, sakdami, ‘Dangaus karalystė yra šalia,’ ir patarnaukite visiems tiems, kurių protas arba kūnas gali negaluoti. Karalystės geruosius dalykus jūs gavote nemokamai; ir jūs duokite juos nemokamai. Jeigu kokio nors miesto gyventojai jus priims, tai tikrai jie suras platų įėjimą į Tėvo karalystę; bet jeigu kurio nors miesto gyventojai šitą evangeliją atsisakys priimti, tai išvykdami iš tos netikinčios bendruomenės jūs vis tiek iš tiesų savo žinią skelbsite, sakdami, net ir tuomet, kada jūs išvyksite, tiems, kurie jūsų mokymą atstumia: ‘Nežiūrint to, kad jūs šią tiesą atstumiate, vis tiek yra taip, jog Dievo karalystė atėjo prie jūsų.’ Kas išgirsta jus, tas išgirsta mane. O kas išgirsta mane, tas išgirsta Tą, kuris mane atsiuntė. Kas atstumia jūsų evangelijos žinią, tas atstumia mane. O kas atstumia mane, tas atstumia ir Tą, kuris mane atsiuntė.”

163:1.5 (1801.2) Kada Jėzus šitą pasakė šiems septyniasdešimčiai, tada jis pradėjo nuo Abnerio, ir, jiems klūpant aplink jį ratu, savo rankas uždėjo paeiliui ant kiekvieno vyro galvos.

163:1.6 (1801.3) Anksti kitą rytą Abneris pasiuntė šiuos septyniasdešimt žinianešių į visus Galilėjos, Samarijos, ir Judėjos miestus. Ir šitos tridešimt penkios poros skelbė ir mokė maždaug šešias savaites, visos jos sugrįžo į naująją stovyklą netoli Pelos, Perėjoje, penktadienį, gruodžio 30-ąją.

2. Turtingas jaunas vyras ir kiti

^{163:2.1 (1801.4)} Daugiau negu penkiasdešimtį mokinių, kurie norėjo, kad juos išventintų ir paskirtų tarp tų septyniasdešimties, atmetė komitetas, kurį Jėzus buvo paskyręs tam, kad atrinktų šiuos kandidatus. Šitą komitetą sudarė Andriejus, Abneris, ir evangelininkų korpuso laikinasis vadovas. Visais atvejais, kada šitas komitetas iš trijų narių nesutardavo vienbalsiai, tada tą kandidatą jie atvesdavo pas Jėzų, ir nors Mokytojas niekada neatstūmė nė vieno asmens, kuris troško būti išventintas kaip evangelijos žinianešys, bet buvo daugiau kaip tuzinas tokių, kurie, pasišnekėję su Jėzumi, tapti evangelijos žinianešiais daugiau nebetroško.

^{163:2.2 (1801.5)} Vienas atkaklus mokinyas atėjo pas Jėzų, sakydamas: “Mokytojai, aš norėčiau būti vienas iš tavo naujų apaštalų, bet mano tėvas yra labai senas ir netoli mirties; ar man būtų leista sugrįžti namo tam, kad jį palaidočiau?” Į tai Jėzus atsakė: “Mano sūnau, lapės turi olas, o dangaus paukščiai turi lizdus, bet Žmogaus Sūnus neturi kur savosios galvos priglausti. Tu esi ištikimas mokinyas, ir gali likti toks, tuo pačiu metu sugrįžti namo tam, kad patarnautum tiems, kuriuos myli, bet ne taip yra su mano evangelijos žinianešiais. Jie atsisakė visko, kad eitų kartu su manimi ir skelbtų karalystę. Jeigu tu nori būti išventintas mokytojas, tuomet laidoti mirusiuosius tu turi leisti kitiems, tuo tarpu tu toliau turi skleisti gerą naujieną.” Ir šitas vyras išėjo labai nusivylęs.

^{163:2.3 (1801.6)} Kitas mokinyas atėjo pas Mokytoją ir tarė: “Aš norėčiau tapti išventintu žinianešiu, bet norėčiau trumpam pareiti namo, kad nuraminčiau savo šeimą.” Ir Jėzus atsakė: “Jeigu tu tikrai norėtum būti išventintas, tai tu turi trokšti

atsisakyti visko. Evangelijos žinianešiai negali turėti padalintos meilės. Nė vienas vyras, uždėjęs savo ranką ant arklo, jeigu jis atsisukinėja atgal, nevertas to, jog taptų karalystės žinianešiu.”

^{163:2.4 (1801.7)} Tuomet Andriejus pas Jėzų atvedė vieną turtingą jauną vyrą, kuris buvo atsidavęs tikintysis, ir kuris troško priimti išventinimą. Šitas jaunas vyras, Matadormas, buvo Jeruzalės Sanhedrino narys; jis anksčiau klausėsi, kaip mokė Jėzus, o vėliau jį karalystės evangelijos buvo mokęs Petras ir kiti apaštalai. Jėzus šnekėjosi su Matadormu apie išventinimo reikalavimus ir paprašė, kad šis sprendimą atidėtų iki to meto, kai šį dalyką bus geriau apsvarstęs. Anksti kitą rytą, kada Jėzus išėjo pasivaikščioti, šitas jaunas vyras priėjo prie jo ir tarė: “Mokytojau, aš iš tavęs norėčiau sužinoti apie tuos amžinojo gyvenimo užtikrinimus. Kadangi nuo jaunumės aš laikiausi visų šių įsakymų, tai norėčiau sužinoti, ką aš galiu padaryti daugiau dėl to, kad įgyčiau amžinąjį gyvenimą?” Atsakydamas į šitą klausimą, Jėzus pasakė: “Jeigu tu laikaisi visų šių įsakymų—nesvetimauk, nežudyk, nevok, neliudyk melagingai, neapgaudinėk, gerbk savo tėvus—tai tu elgiesi gerai, bet išgelbėjimas yra atpildas už įtikėjimą, ne vien tik už darbus. Ar tu tiki šita karalystės evangelija?” Ir Matadormas atsakė: “Taip, Mokytojau, aš iš tikrųjų tikiu viskuo, ko tu mane mokei ir ko mane mokė tavieji apaštalai.” Ir Jėzus tarė, “Tuomet tu iš tikrųjų esi mano mokinys ir karalystės vaikas.”

^{163:2.5 (1802.1)} Tada tarė jaunasis vyras: “Bet, Mokytojau, aš nesu patenkintas tuo, kad esu tavo mokinys; aš norėčiau būti vienas iš tavo naujųjų žinianešių.” Kada Jėzus išgirdo šitą, tada į jį žemyn jis pažvelgė su didžiule meile ir pasakė: “Aš iš tiesų turėsiu tave vienu iš savo žinianešių, jeigu tu panorėsi sumokėti

tą kainą, jeigu tu tikrai suteiksi tą vienintelį dalyką, kurio tau trūksta.” Matadormas atsakė: “Mokytojau, aš padarysiu bet ką, jeigu tik man bus leista eiti kartu su tavimi.” Jėzus, pabučiavęs į kaktą klūpantį jauną vyrą, tarė: “Jeigu tu tikrai nori būti mano žinianešys, tai eik ir parduok viską, ką turi, ir, kada viską, ką gausi, būsi padovanojęs vargšams arba savo sielos broliams, tada ateik ir sek paskui mane, ir tu tikrai turėsi turtą dangaus karalystėje.”

^{163:2.6 (1802.2)} Kada Matadormas išgirdo šitą, tada jo veido išraiška susmuko. Jis atsistojo ir išėjo nusiminęs, nes jis turėjo didžiulius turtus. Šitas jaunas fariziejus buvo išauklėtas taip, kad tikėtų, jog turtas yra Dievo palankumo ženklas. Jėzus žinojo, kad jis nebuvo išsilaisvinęs nuo meilės sau ir savo turtams. Mokytojas norėjo jį išlaisvinti iš *meilės* turtui, nebūtinai iš to turto. Nors Jėzaus mokiniai su visais savo žemiškaisiais turtais ir neišsiskyrė, bet apaštalai ir šie septyniasdešimt išsiskyrė. Matadormas troško būti vienas iš šių septyniasdešimties naujų žinianešių, ir būtent dėl šitos priežasties Jėzus pareikalavo, kad su visais savo žemiškaisiais turtais jis išsiskirtų.

^{163:2.7 (1802.3)} Beveik kiekviena žmogiškoji būtybė turi kokį nors trūkumą, kurio laikosi kaip mėgstamo blogio, ir kurio atsisakymas sudaro dalį kainos už patekimą į dangaus karalystę. Jeigu Matadormas su savo turtais būtų išsiskyręs, tai galbūt jie būtų buvę sugrąžinti tiesiog į jo rankas, kad juos valdytų kaip šių septyniasdešimties išdininkas. Nes vėliau, po bažnyčios įkūrimo Jeruzalėje, jis Mokytojo paliepimui iš tiesų pakluso, nors tuomet tapti šių septyniasdešimties nariu buvo

per vėlu, ir jis tapo Jeruzalės bažnyčios išdininku, kurios vadovas buvo Jokūbas, Viešpaties materialiam kūne brolis.

^{163:2.8 (1802.4)} Šitaip visada buvo ir amžinai bus: Žmonės savo sprendimus privalo priimti patys. Yra tam tikras pasirinkimo laisvės diapazonas, kuriuo mirtingieji gali pasinaudoti. Dvasinio pasaulio jėgos nevergs žmogaus prievarta; jos leidžia jam eiti savo pasirinkimo keliu.

^{163:2.9 (1802.5)} Jėzus numatė, jog Matadormas, su savo turtais, galbūt negalėjo tapti tokių vyrų, kurie dėl evangelijos buvo atsisakę visko, įšventintu partneriu; tuo pačiu metu, jis matė, jog be savo turtų, jis taptų jų visų aukščiausiuoju vadovu. Bet, kaip ir paties Jėzaus broliai, taip ir jis karalystėje niekada netapo didis, nes jis pats iš savęs atėmė tą artimą ir asmeninį bendravimą su Mokytoju, kas galėjo būti jo patyrimas, jeigu šituo metu jis būtų norėjęs padaryti tą patį dalyką, kurio prašė Jėzus, ir kurį, praėjus keleriems metams, jis iš tikrųjų ir padarė.

^{163:2.10 (1803.1)} Turtai tiesiogiai neturi nieko bendro su patekimu į dangaus karalystę, bet *meilė turtui turi*. Dvasinė ištikimybė karalystei yra nesuderinama su vergavimu materialistiniam mamonui. Savo aukščiausio laipsnio ištikimybė dvasiniam idealui žmogus neturi dalintis su atsidavimu materialistiniams dalykams.

^{163:2.11 (1803.2)} Jėzus niekada nemokė, jog turėti turto yra negerai. Jis tikrai iš šių dvylikos ir septyniasdešimties pareikalavo, kad visus savo žemiškuosius turtus paskirtų bendram reikalui. Net ir tada, jis pasirūpino jų turto pelningu likvidavimu, kaip buvo ir Apaštalo Motiejaus atveju. Jėzus savo turtingiems mokiniams daug kartų davė panašių patarimų į tuos, kokius

davė mokydamas turtingą vyrą iš Romos. Mokytojas uždarbio pertekliaus išmintingą investavimą laikė teisėta apsidraudimo forma ateičiai ir nuo neišvengiamų sunkumų. Kada apaštališkasis iždas būdavo perpildytas, tada Judas pinigus padėdavo kaip indėlį, kad būtų galima pasinaudoti vėliau, kada jie galėtų patirti sunkumų dėl pajamų sumažėjimo. Šitą Judas darydavo pasitaręs su Andriejumi. Jėzus asmeniškai niekada neturėjo nieko bendro su apaštališkaisiais finansais, išskyrus tuos atvejus, kada būdavo dalinamos išmaldos. Bet vieną ekonominį nusižengimą jis daug kartų pasmerkė, o būtent, kada silpnus, nemokytus, ir tuos, kuriems ne taip pasisekė, nesąžiningai išnaudodavo stiprūs, sumanūs, ir protingesni jų bičiuliai. Jėzus pareiškė, jog toks nežmogiškas elgesys su vyrais, moterimis, ir vaikais yra nesuderinamas su dangaus karalystės brolystės idealais.

3. Samprotavimas apie turta

^{163:3.1 (1803.3)} Iki to laiko, kada Jėzus užbaigė pokalbį su Matadormu, Petras ir kai kurie kiti apaštalai susirinko prie jo, ir turtingajam vyrui nueinant, Jėzus atsisuko į apaštalus ir tarė: “Jūs matot, kaip yra sunku tiems, kurie turi turtą, iki galo įeiti į Dievo karalystę! Dvasinio garbinimo negalima dalintis su atsidavimu materialiams dalykams; nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeimininkams. Jūs turite tokį posakį, jog ‘lengviau kupranugariui pralįsti per adatos skytutę negu pagoniui paveldėti amžinąjį gyvenimą.’ O aš pareiškiu, jog šitam kupranugariui pralįsti per adatos skylutę lygiai taip lengva, kaip ir šitiems savimi patenkintiems turčiams patekti į dangaus karalystę.”

^{163:3.2 (1803.4)} Kada Petras ir apaštalai išgirdo šiuos žodžius, tada jie buvo nepaprastai pritrenkti, tiek pritrenkti, jog Petras tarė: “Kas tuomet, Viešpatie, gali būti išgelbėtas? Ar visi tie, kurie turi turtų, tikrai nepateks į karalystę?” Ir Jėzus atsakė: “Ne, Petrai, bet visi tie, kurie pasitiki turtais, tikrai vargu ar pateks į šį dvasinį gyvenimą, kuris veda į amžinąjį žengimą į priekį. Bet net ir tada, didelė dalis to, kas yra neįmanoma žmogui, nėra nepasiekiamo Tėvui danguje; vietoje šito mes turėtume suvokti, jog su Dievu viskas yra įmanoma.”

^{163:3.3 (1803.5)} Kada jie ėjo susimąstę, tada Jėzus liūdėjo dėl to, jog Matadormas nepasiliko su jais, nes jį labai mylėjo. Ir kada jie nusileido prie ežero, tada atsisėdo ten prie vandens, ir Petras, kalbėdamas šių dvylikos vardu {kurie iki šio laiko buvo susirinkę visi), tarė: “Mums neramu dėl tavo žodžių tam turtingam jaunam vyrui. Ar mes tikrai reikalausime iš tų, kurie nori sekti paskui tave, kad jie atsisakytų visų savo žemiškųjų turtų?” Ir Jėzus tarė: “Ne, Petrai, tikrai iš tų, kurie norėtų tapti apaštalais, ir kurie trokšta gyventi su manimi taip, kaip gyvenate ir jūs, ir kaip viena šeima. Bet Tėvas reikalauja, kad jo vaikų meilė būtų tyra ir nepadalinta. Kad ir koks daiktas ar asmuo atsistotų tarp jūsų ir jūsų meilės karalystės tiesoms, jo būtina atsisakyti. Jeigu žmogaus turtas neįsiveržia į sielos valdas, tuomet jis neturi poveikio dvasiniam gyvenimui tų, kurie norėtų patekti į karalystę.”

^{163:3.4 (1804.1)} Ir tuomet tarė Petras, “Bet, Mokytojau, mes palikome viską, kad eitume kartu su tavimi, tuomet, ką mes tikrai turėsime?” Ir Jėzus aiškino visiems dvylikai: “Tikrai, tikrai, aš sakau jums, nėra nė vieno žmogaus, kuris paliko turtus, namus, žmoną, sielos brolius, tėvus, ar vaikus mano labui ir dangaus

karalystės labui, ir kuriam tikrai nebus su kaupu atlyginta šitame pasaulyje, galbūt kokiais nors persekiojimais, ir būsimajame pasaulyje amžinuoju gyvenimu. Bet daugelis tų, kurie yra pirmieji, tikrai bus paskutiniai, tuo tarpu paskutiniai tikrai dažnai bus pirmieji. Tėvas bendrauja su savo tvariniais sutinkamai su jų poreikiais ir pagal tai, kaip jie paklūsta jo gailestingo ir kupino meilės rūpinimosi visatos gerove teisingiems įstatymams.

^{163:3,5 (1804.2)} “Dangaus karalystė yra panaši į šeimininką, kuris samdydavo daug žmonių, ir kuris anksti iš ryto išėjo nusamdyti darbininkų, kad jie dirbtų jo vynuogyne. Kada jis sutarė su darbininkais, kad sumokės vieną dinarą už dieną, tada nusiuntė juos į vynuogyną. Tuomet apie devintą valandą jis vėl išėjo, ir, pamatęs kitus darbininkus stovinčius turgaus aikštėje ir nieko neveikiančius, tarė jiems: ‘Jūs taip pat eikite dirbti į mano vynuogyną, ir aš jums sumokėsiu teisingai.’ Ir jie iš karto nuėjo dirbti. Apie dvyliktą valandą jis ir vėl išėjo, ir apie trečią valandą, ir padarė tą patį. O nuėjęs į turgavietę maždaug penktą valandą po pusiaudienio, jis dar surado ir kitų stovinčių, nieko neveikiančių darbininkų, ir jis pasiteiravo jų, ‘Kodėl jūs čia stovite visą dieną nieko neveikdami?’ Ir tie vyrai atsakė, ‘Kadangi mūsų niekas nenusamdė.’ Tuomet tarė šeimininkas: ‘Eikite jūs taip pat dirbti į mano vynuogyną, ir kiek tik priklausys, tiek aš jums sumokėsiu.’

^{163:3,6 (1804.3)} “Kada atėjo vakaras, tada šitas vynuogyno savininkas tarė savo prievaizdai: ‘Pakviesk darbininkus ir sumokėk jiems uždarbį, pradėdamas nuo tų, kurie buvo nusamdyti paskutiniai ir užbaigdamas tais, kurie buvo nusamdyti pirmieji.’ Kada tie, kurie buvo nusamdyti apie penktą valandą, atėjo, tada jie gavo

po vieną dinarą kiekvienas, ir šitaip buvo atsiskaityta su kiekvienu iš likusiųjų darbininkų. Kada dienos pradžioje nusamdyti vyrai pamatė, kiek buvo sumokėta vėliau atėjusiems, tada jie tikėjosi gauti daugiau negu buvo suderėta. Bet kaip ir visi kiti, kiekvienas vyras gavo tikrai po vieną dinarą. Ir kada kiekvienas savo užmokestį buvo gavęs, tada jie pasiskundė šeimininkui, sakydami: ‘Šitie vyrai, kurie buvo nusamdyti paskutiniai, dirbo tikrai vieną valandą, ir vis tiek tu jiems sumokėjai tiek pat, kiek ir mums, nešusiems dienos našta kepinant saulei.’

163:3.7 (1804.4) “Tuomet atsakė šeimininkas: ‘Mano draugai, aš gi jums nepadariau nieko blogo. Argi kiekvienas iš jūsų nesutikote dirbti už vieną dinarą per dieną? Pasiimkite dabar tai, kas yra jūsų, ir eikite savais keliais, nes aš noriu duoti tiems, kurie atėjo paskutinieji, tiek pat, kiek daviau ir jums. Argi tai nėra teisėta, jog su tuo, kas yra mano, pasielgčiau taip, kaip noriu? ar jūs nepatenkinti mano dosnumu, nes aš noriu būti geras ir parodyti gailestingumą?’”

4. Atsisveikinimas su šiais septyniasdešimčia

163:4.1 (1804.5) Magadano Stovykloje buvo sujudimo metas tą dieną, kada šie septyniasdešimt išėjo į savo pirmąją misiją. Anksti tą rytą, per savo paskutinįjį pasikalbėjimą su šiais septyniasdešimčia. Jėzus pabrėžė tokius dalykus:

163:4.2 (1804.6) 1. Karalystės evangelija turi būti skelbiama visam pasauliui, pagonims, o taip pat ir žydams.

163:4.3 (1804.7) 2. Patarnaudami sergantiesiems, susilaikykite nuo mokymo tikėtis stebuklą.

^{163:4.4 (1805.1)} 3. Skelbkite Dievo sūnų dvasinę brolystę, o ne išorinę žemiškosios galios ir materialios šlovės karalystę.

^{163:4.5 (1805.2)} 4. Venkite laiko praradimo dėl per didelio bendravimo draugijoje ir dėl kitokių banalybių, kurios galėtų atitraukti nuo to, kad iš visos širdies atsiduotumėte evangelijos skelbimui.

^{163:4.6 (1805.3)} 5. Jeigu pirmasis namas, renkantis kur apsistoti, pasirodys, jog tai yra verti namai, tai ten ir apsigyvenkite visam viešnagės tame mieste laikotarpiui.

^{163:4.7 (1805.4)} 6. Aiškiai sakykite visiems ištikimiesiems tikintiesiems, jog dabar atėjo metas atvirai atsiskirti nuo žydų religinių lyderių Jeruzalėje.

^{163:4.8 (1805.5)} 7. Mokykite, jog visa žmogaus pareiga yra apibendrinta šitame viename įsakyme: Mylėk Viešpatį, savo Dievą, savo visu protu ir visa siela, o savo artimą mylėk kaip save patį. (Šito jie turėjo mokytis kaip žmogaus visuminės pareigos vietoje tų 613 gyvenimo taisyklių, kurias smulkiai aiškino fariziejai.)

^{163:4.9 (1805.6)} Kada Jėzus visų apaštalų ir mokinių akivaizdoje šitaip baigė kalbėti šiems septyniasdešimčiai, tada Simonas Petras juos nusivedė atskirai ir jiems pasakė išventinimo pamokslą, kuris buvo Mokytojo nurodymo, duoto tuo metu, kada jis savo rankas buvo uždėjęs ant jų ir išskyrė juos kaip karalystės žinianešius, išvystymas. Petras paliepė šiems septyniasdešimčiai savo patyrimu puoselėti tokias dorybes:

^{163:4.10 (1805.7)} 1. *Pašvęstą atsidavimą.* Visą laiką melstis, jog evangelijos derliaus dorojimui būtų pasiūsta daugiau darbininkų. Jis paaiškino, jog kada žmogus meldžiasi šitaip, tai tikimybė bus didesnė, kad jis pasakys, “Štai aš; siųsk mane.” Jis perspėjo juos, kad jie neignoruotų kasdienio garbinimo.

^{163:4.11 (1805.8)} 2. *Tikrąją drąsą.* Jis įspėjo juos, kad jie susidurs su priešišku ir kad juos tikrai persekios. Petras jiems sakė, kad jų misija nėra užduotis bailiams, ir patarė tiems, kurie bijo, pasitraukti prieš išvykstant. Bet nepasitraukė nė vienas.

^{163:4.12 (1805.9)} 3. *Įtikėjimą ir pasitikėjimą kitu.* Jie turi išvykti į šią trumpą misiją visai be jokių atsargų; jie privalo pasitikėti Tėvu dėl maisto ir pastogės ir dėl visų kitų reikalingų dalykų.

^{163:4.13 (1805.10)} 4. *Uolumą ir iniciatyvą.* Juos turi užvaldyti uolumas ir išmintingas entuziazmas; jie privalo rūpintis išimtinai savojo Mokytojo reikalu. Rytietiškas pasisveikinimas buvo ilgas ir įmantrus ritualas; dėl to jiems buvo nurodyta “pakeliui nesveikinti nė vieno žmogaus,” toks buvo įprastas metodas, kada buvo nurodama savo reikalą pradėti negaištant laiko. Tai neturėjo nieko bendro su draugišku pasisveikinimu.

^{163:4.14 (1805.11)} 5. *Gerumą ir mandagumą.* Mokytojas jiems buvo nurodęs vengti nereikalingo laiko švaistymo visuomeninių ritualų metu, bet jis paliepė mandagumą rodyti visiems, su kuriais jiems tektų susitikti. Jie turi rodyti visapusišką gerumą tiems, kurie gali juos priimti savo namuose. Jie buvo griežtai įspėti, kad nepaliktų kuklių namų dėl to, jog būtų priimti patogesniuose ar įtakingesniuose namuose.

^{163:4,15} (1805.12) 6. *Sergančiųjų globą.* Šiems septyniasdešimčiai Petras nurodė surasti tokių, kurie yra nesveiki protu ir kūnu, ir padaryti viską, ką tik jie gali, kad jų kančią palengvintų ar jų negalavimus išgydytų.

^{163:4,16} (1805.13) Ir kada jiems šitai buvo nurodyta ir pasakyta, tada jie iškeliavo po du į savo misiją Galilėjoje, Samarijoje, ir Judėjoje.

^{163:4,17} (1806.1) Nors žydai laikėsi ypatingos nuostatos skaičiaus septyniasdešimt atžvilgiu, kartais manydami, jog pagoniškųjų nacijų skaičius siekė septyniasdešimt, ir nors šitie septyniasdešimt žinianešių su šia evangelija turėjo eiti į visas tautas, bet vis tik, tiek, kiek mes galime matyti, tai buvo tiktai sutapimas, jog šitoji grupė turėjo kaip tik septyniasdešimt narių. Be abejo Jėzus būtų priėmęs ne mažiau kaip pusę tuzino ir kitų, bet jie nenorėjo sumokėti tos kainos, kada reikėjo atsisakyti turto ir šeimos.

5. Stovyklos perkėlimas į Pelą

^{163:5,1} (1806.2) Jėzus ir šie dvylika dabar pasirengė įkurti savo paskutinę būstinę Perėjoje, netoli Pelos, kur Mokytojas buvo pakrikštytas Jordano upėje. Dešimt paskutiniųjų lapkričio dienų buvo praleista besitariant Magadane, ir antradienį, gruodžio 6-ąją, visa grupė, kurią sudarė beveik trys šimtai žmonių, dienai brėkstant, išvyko su visais savo daiktais, kad tą vakarą apsistotų prie upės netoli Pelos. Tai buvo ta pati vieta, prie šaltinio, kurią prieš keletą metų su savo stovykla buvo užėmęs Jonas Krikštytojas.

^{163:5.2 (1806.3)} Įrengus Magadano Stovyklą, Dovydas Zabediejus sugrįžo į Betsaidą ir nedelsiant pasiuntinių tarnybą ėmė mažinti. Karalystė ėmė įžengti į naują fazę. Kasdien, piligrimai atvykdavo iš visų Palestinos kraštų ir net iš tolimųjų Romos imperijos regionų. Kartais tikintieji atvykdavo iš Mesopotamijos ir iš tų kraštų, kurie buvo į rytus nuo Tigrio. Todėl, sekmadienį, gruodžio 18-ąją, Dovydas, padedamas savojo pasiuntinių korpuso, ant nešulinių gyvulių sukrovė stovyklos įrangą, kurią jis tuo metu laikė savo tėvo namuose ir kurią anksčiau buvo panaudojęs Betsaidos stovykloje prie ežero. Laikinais atsisveikinęs su Betsaida, jis išvyko į pietus palei ežero krantą ir palei Jordano upę iki tokios vietos, kuri buvo maždaug už pusės mylios į šiaurę nuo apaštališkosios stovyklos; ir greičiau negu po savaitės jis buvo pasirengęs svetingai priimti beveik pusantro tūkstančio atvykėlių piligrimų. Apaštališkojoje stovykloje buvo galima apgyvendinti apie penkis šimtus žmonių. Šiuo metu Palestinoje buvo lietu sezonas, ir šitoks apgyvendinimas buvo reikalingas tam, kad būtų pasirūpinta vis labiau augančiu skaičiumi atvykėlių, didele dalimi nuoširdžių, kurie atvykdavo į Perėją tam, kad pamatytų Jėzų ir pasiklausytų jo mokymo.

^{163:5.3 (1806.4)} Dovydas visa tai padarė savo paties iniciatyva, nors šitą darydamas Magadane jis pasitarė su Pilypu ir Motiejumi. Savo ankstesniojo pasiuntinių korpuso didesniąją dalį jis įdarbino padėjėjais, kad šitą stovyklą prižiūrėtų; dabar nuolatiniam pasiuntinių darbui jis naudojo mažiau negu dvidešimt vyrų. Baigiantis gruodžiui ir iki to laiko, kada sugrįžo šie septyniasdešimt, prie Mokytojo susirinko maždaug aštuoni šimtai lankytojų, ir jie apsigyveno Dovydo stovykloje.

6. Šių septyniasdešimties sugrįžimas

^{163:6.1 (1806.5)} Penktadienį, gruodžio 30-ąją, tuo metu, kai Jėzus su Petru, Jokūbu, ir Jonu buvo išėjęs į netoli esančius kalnus, šie septyniasdešimt žinianešių į Pelos būstinę pradėjo rinktis po du, lydimi gausaus būrio tikinčiųjų. Mokymo vietoje visi septyniasdešimt susirinko apie penktą valandą, kada į stovyklą sugrįžo ir Jėzus. Vakarienė buvo atidėta daugiau negu vienai valandai, kol šitie karalystės evangelijos entuziastai pasakojo apie savo patyrimus. Didelę dalį šitų naujienų Dovydo pasiuntiniai apaštalams buvo atnešę per ankstesnes savaites, tačiau iš tikrųjų tai buvo įkvepiantis dalykas klausytis šitų naujai išventintų evangelijos mokytojų asmeniškai pasakojančių, kaip jų žinią sutiko išalkę žydai ir pagonys. Pagaliau Jėzus galėjo matyti žmones, kaip jie išeina skleisti gerųjų naujienų jam pačiam asmeniškai nebedalyvaujant. Dabar Mokytojas žinojo, kad šitą pasaulį jis gali palikti nesudarydamas rimtų kliūčių karalystės žengimui į priekį.

^{163:6.2 (1807.1)} Kada šie septyniasdešimt pasakojo, kaip jiems “net ir nelabieji pakluso,” tai jie turėjo omenyje tuos nuostabius pagijimo atvejus, kada jie išgydė nervinių sutrikimų aukas. Ir vis tik, buvo keletas atvejų, kada šitie tarnai išlaisvino iš realaus dvasių apsėdimo, ir Jėzus, turėdamas šitą galvoje, tarė: “Nieko nuostabaus, kad šitos nepaklusnios žemesniosios dvasios turėtų jums paklusti, suvokdamos, jog aš mačiau Šėtoną, krentantį iš dangaus kaip žaibą. Bet dėl šito tiek daug nedžiūgaukite, nes aš jums pareiškiu, jog vos tik aš sugrįšiu pas savąjį Tėvą, tuomet mes tikrai pasiūsime savo dvasias į pačius žmonių protus, kad nedidelis skaičius šitų pasimetusių dvasių daugiau nebegalėtų patekti į nelaimingų mirtingųjų protą. Aš kartu su jumis džiaugiuosi, kad jūs turite galios žmonėms, bet dėl šitokio

patyrimo nesijauskite pakylėti, bet vietoje šito džiaukitės, kad jūsų vardai yra įrašyti į dangaus sąrašus, ir kad šitokiu būdu jūs einate į priekį begalinėje dvasinio užkariavimo karjeroje.”

163:6.3 (1807.2) Ir būtent šituo metu, kaip tik prieš valgant vakarinį valgį, Jėzus patyrė vieną iš tų retų emocinės ekstazės akimirkų, kurias retkarčiais buvo matę jo pasekėjai. Jis pasakė: “Aš dėkoju tau, mano Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad, tuo metu, kai šita nuostabi evangelija buvo paslėpta nuo išmintingųjų ir veidmainių, ši dvasia šitas dvasines šloves apreiškė šitiems karalystės vaikams. Taip, mano Tėve, tai turėjo būti malonu šitą daryti tau matant, ir aš džiaugiuosi žinodamas, jog gerosios naujienos sklis po visą pasaulį net ir po to, kai aš būsiu sugrįžęs pas tave ir po to darbo, kurį tu man buvai davęs atlikti. Aš labai smarkiai susijaudinu, kada suvokiu, jog neužilgo tu atiduosi visišką valdžią į mano rankas, jog tiktai tu iš tikrųjų žinai, kas aš esu, ir jog tiktai aš iš tikrųjų pažįstu tave, ir tuos, kuriems aš apreiškiau tave. Ir kada aš būsiu užbaigęs šitą apreiškimą savo sielos broliams materialiam kūne, tada aš toliau tęsiu šį apreiškimą tavo tvariniams danguje.”

163:6.4 (1807.3) Kada Jėzus šitaip baigė kalbėti Tėvui, tada jis pasisuko, kad kreiptųsi į savo apaštalus ir tarnus: “Palaimintos yra tos akys, kurios mato, ir tos ausys, kurios girdi šituos dalykus. Leiskite man pasakyti jums, jog daug pranašų ir daug didingų vyrų iš praeities amžių troško pamatyti tai, ką dabar matote jūs, bet šito jiems nebuvo suteikta. Ir daug šviesos vaikų kartų, kurios dar bus ateityje, kada jos išgirs apie šituos dalykus, tada pavydės jums tiems, kurie girdėjote ir matėte šiuos dalykus.”

^{163:6.5 (1807.4)} Tada, kalbėdamas visiems mokiniams, jis tarė: “Jūs girdėjote, kaip daug miestų ir kaimų priėmė karalystės gerąsias naujienas, ir kaip mano tarnus ir mokytojus priėmė tiek žydai, tiek pagonys. Ir iš tiesų yra palaimintos tos bendruomenės, kurios pasirinko tikėjimą karalystės evangelija. Bet didžiulė kančia yra lengvabūdiškai atstūmusiems Chorazino, Julijaus-Betsaidos, ir Kapernaumo gyventojams, tiems miestams, kurie šitų žinianešių nepriėmė maloniai. Aš pareiškiu, jeigu šie didingi darbai, atlikti šitose vietose, būtų buvę padaryti Tyre ir Sidone, tai šitų vadinamųjų pagoniškų miestų žmonės jau seniai būtų atgailavę su maišinės medžiagos drabužiais ir pelenais. Teismo dieną iš tikrųjų Tyriui ir Sidonui bus parodytas didesnis pakantumas.”

^{163:6.6 (1807.5)} Kadangi kita diena buvo Sabatas, tai Jėzus išėjo atskirai su šiais septyniasdešimčia ir jiems pasakė: “Aš iš tikrųjų džiaugiasi drauge su jumis, kada jūs sugrįžote atnešę gerų naujienų apie tai, jog toks didžiulis kiekis žmonių, pasklidusių po visą Galilėją, Samariją, ir Judėją, karalystės evangeliją priėmė. Bet kodėl gi jūsų nuotaika buvo taip stebinančiai pakili? Argi jūs nesitikėjote, kad jūsų žinia pademonstruos galią ją atnešus? Argi jūs išeinate su tokiu nedideliu įtikėjimu į šitą evangeliją, jog sugrįžtate, stebėdamiesi jos veiksmingumu? Ir dabar, nors aš nenorėčiau slopinti jūsų džiūgavimo dvasios, bet aš norėčiau jus tikrai griežtai įspėti dėl pasididžiavimo, dvasinio pasididžiavimo, subtilių. Jeigu jūs galėtumėte suprasti Liuciferio, to piktybinio blogojo, nuopuolį, tuomet rimtai saugotumėtės bet kokios dvasinio pasididžiavimo formos.

^{163:6.7 (1808.1)} “Jūs ģētēs šito didingo darbo mokyti mirtingajī, kad jīs yra Dievo sūnus. Aš jums parodžiau šī keliā; eikite pirmyn, kad atliktumēte savo pareigā ir nepavarkite daryti gērī. Jums ir visiems tiems, kurie tikrai seks jūsu pēdomis per amžius, leiskite man pasakyti: Aš visada esu šalia, ir manasis pakvietimas-raginimas yra, ir tikrai amžinai bus, Ateikite pas mane visi tie, kurie sunkiai dirbate ir nešate sunkiā naštā, ir aš jums tikrai suteiksiu poilsī. Uģsidēkite manājī jungā ir mokykitēs iģ manēs, nes aģ esu teigus ir iģtikimas, ir jūs tikrai savo sieloms surasite dvasinī poilsī.”

^{163:6.8 (1808.2)} Ir jie pamatē, jog Mokytojo žodžiai yra teisingi, kada jo pažadus iģbandē. Ir nuo tos dienos nesuskaičiuojami tūkstančiai taip pat iģmēgino ir įrodē šitų pačių pažadų tikrumā.

7. Pasiruoģimas paskutiniajai misijai

^{163:7.1 (1808.3)} Kitos kelios dienos Pelos stovykloje buvo labai užimtos; buvo baigiama pasiruoģti Perējos misijai. Jēzus ir jo pagalbininkai netrukus turējo pradēti savo paskutiniājā misijā, trijų mėnesių kelionē po visā Perējā, kuri baigēsi tiktai tada, kada Mokytojas įžengē į Jeruzalē, kad atliktų savo paskutiniuosius darbus žemēje. Per visā šitā laikotarpī Jēzaus ir šių dvylikos apaštālų būstinē buvo laikoma čia, Pelos stovykloje.

^{163:7.2 (1808.4)} Jēzui daugiau nebebuvo reikalo iģvykti toli, kad žmones mokyty. Dabar kiekvienā savaitē pas jī patī jū ateidavo vis daugiau, ir iģ visų kraštų, ne tik iģ Palestinos, bet iģ viso Romos pasaulio ir iģ Artimųjų Rytų. Nors Mokytojas kartu su šiais septyniasdeģimčia dalyvavo Perējos kelionēje, bet didelē savo laiko dalī jis praleido Pelos stovykloje, mokydamas

minias ir instruoduamas šiuos dvylika. Per šitą trijų mėnesių laikotarpį bent jau dešimt apaštalų pasilikdavo su Jėzumi.

^{163:7.3 (1808.5)} Moterų korpusas taip pat pasiruošė išvykti, po dvi, kad su šiais septyniasdešimčia dirbtų didesniuose Perėjos miestuose. Šitoji pirminė dvylikos moterų grupė neseniai buvo išmokiusi didesnę korpusą iš penkiasdešimties moterų, kaip dirbti lankantis namuose ir kaip patarnauti sergantiems ir kenčiantiems. Perpetuja, Simono Petro žmona, tapo moterų korpuso šito naujojo skyriaus nare ir jai buvo patikėta vadovauti išplėtam moterų darbui Abnerio priežiūroje. Po Pentakosto ji pasiliko su savo įžymiuoju vyru, lydėdama jį visose jo misionieriškose kelionėse; ir tą dieną, kada Petras buvo nukryžiuotas Romoje, tada ji buvo supenėta laukiniams žvėrimis arenoje. Šito naujojo moterų korpuso narės buvo Pilypo ir Motiejaus žmonos ir Jokūbo ir Jono motina.

^{163:7.4 (1808.6)} Viskas buvo parengta, jog karalystės darbas dabar įžengtų į savo baigiamąją fazę asmeniškai vadovaujant Jėzui. Ir šitoji dabartinė fazė buvo dvasinės gelmės fazė kaip kontrastas toms apie stebuklus galvojančioms ir stebuklų ieškančioms minioms, kurios sekė paskui Mokytoją Galilėjoje ankstesnėmis populiarumo dienomis. Tačiau vis dar buvo tam tikras skaičius jo pasekėjų, kurie mąstė materialiai, ir kuriems nepavyko suvokti tos tiesos, jog dangaus karalystė yra žmogaus dvasinė brolystė, kuri remiasi visuotinės Dievo tėvystės amžinuoju faktu.

164 Dokumentas. Atsidavimo šventėje

^{164:0.1 (1809.1)} TUO METU, kada buvo įrenginėjama stovykla prie Pelos, Jėzus, pasiėmęs Natanielių ir Tomą, slapta nuėjo į

Jeruzalę į atsidavimo šventę. Tik tai jiems perėjus per Jordano upę brasta prie Betanės, abu apaštalai iš tikrųjų suvokė, kad jų Mokytojas eina į Jeruzalę. Kada jie suprato, kad jis iš tiesų ketina apsilankyti atsidavimo šventėje, tada kuo atkakliausiai ėmė jį atkalbinėti, ir, pasitelkę įvairiausius argumentus, stengėsi jį įtikinti šito žingsnio atsisakyti. Bet jų pastangos buvo bevaisės; Jėzus buvo pasiryžęs Jeruzalę aplankyti. Į visus jų maldavimus ir į visus jų perspėjimus, pabrėžiančius tą kvailystę ir pavojų pačiam pasiduoti į Sanhedrino rankas, jis tik tai tiek teatsakydavo, “Aš šitiems mokytojams Izraelyje norėčiau suteikti dar vieną galimybę pamatyti šviesą, prieš tai, kada ateis manoji valanda.”

^{164:0.2 (1809.2)} Jie toliau ėjo link Jeruzalės, abiems apaštalams tebereiškiant savo baimės jausmus ir savo abejones dėl tokio akivaizdžiai įžulaus sumanymo išmintingumo. Jerichą jie pasiekė maždaug pusę penkių ir pasiruošė ten apsistoti nakčiai.

1. Pasakojimas apie gerąjį samarietį

^{164:1.1 (1809.3)} Tą vakarą prie Jėzaus ir šių dviejų apaštalų susirinko nemažas būrys žmonių, kad paklaustų klausimų, į didelę jų dalį atsakė apaštalai, tuo tarpu kitus klausimus aptarė Mokytojas. Vakaro metu vienas įstatymų žinovas, siekdamas įpainioti Jėzų į kompromituojantį ginčą, tarė: “Mokytojau, aš tiesiog norėčiau tavęs paklausti, ką man reiktų daryti, kad paveldėčiau amžinąjį gyvenimą?” Jėzus atsakė, “Kas yra parašyta įstatyme ir pranašuose; kaip tu skaitai Raštus?” Įstatymų žinovas, susipažinęs tiek su Jėzaus, tiek su fariziejų mokymais, atsakė: “Mylėti Viešpatį Dievą visa savo širdimi, siela, protu, ir iš visų jėgų, o savo artimą mylėti kaip save patį.” Tuomet tarė Jėzus:

“Tu atsakei teisingai; šitai, jeigu tu taip iš tiesų darysi, tave ir atves į amžinąjį gyvenimą.”

^{164:1.2 (1809.4)} Bet šis įstatymų žinovas nebuvo visiškai nuoširdus, kada šitą klausimą pateikė, ir norėdamas pasiteisinti, tuo pačiu taip pat tikėdamasis Jėzų sugluminti, jis surizikavo paklausti dar kitą klausimą. Priėjęs prie Mokytojo šiek tiek arčiau, jis tarė, “Bet, Mokytojau, aš norėčiau, kad tu man tiesiog pasakytum, kas yra mano artimas?” Įstatymų žinovas paklausė šitą klausimą, tikėdamasis pagauti Jėzų į spąstus, kad jis pareikštų kokį nors teiginį, kuris prieštarautų žydų įstatymui, kuris artimą apibrėžė kaip “savosios tautos vaikus.” Žydai į visus kitus žvelgė kaip į “pagoniškus šunis.” Šitas įstatymų žinovas tam tikra prasme buvo susipažinęs su Jėzaus mokymais, ir dėl to gerai žinojo, jog Mokytojas galvoja kitaip; šitokiu būdu jis tikėjosi jį priversti pasakyti ką nors tokio, ką būtų galima aiškinti kaip užsipuolimą prieš šventąjį įstatymą.

^{164:1.3 (1810.1)} Bet Jėzus suprato šio įstatymų žinovo motyvą, ir vietoje to, kad pakliūtų į spąstus, jis savo klausytojams ėmė pasakoti vieną istoriją, istoriją, kuriai visiškai pritartų bet kokia Jericho auditorija. Sakė Jėzus: “Vienas vyras ėjo iš Jeruzalės į Jerichą, ir jis pateko į žiaurių plėšikų rankas, kurie jį apiplėšė, nurengė ir primušė, ir pabėgo palikę jį leisgyvį. Labai greitai, atsitiktinai, tuo keliu ėjo vienas šventikas, ir, kada jis priėjo tą sužeistą vyrą, matydamas jo apgailėtiną būseną, pro jį praėjo kita kelio puse. Ir lygiai taip pat ir levitas, kada priėjo ir pamatė šį vyrą, praėjo pro jį kita kelio puse. Dabar, maždaug tuo pačiu metu, kažkoks samarietis, eidamas į Jerichą, priėjo prie šito sužeisto vyro; ir kada jis pamatė, koks jis buvo apiplėštas ir sumuštas, jį apėmė nuoširdi užuojauta, ir priėjęs prie jo, jis

aprišo žaizdas, užpylęs aliejaus ir vyno, ir užsodinęs šį vyrą ant savojo gyvulio, atgabeno čia į užėigą ir pasirūpino juo. O ryte jis išsiėmė šiek tiek pinigų ir, paduodamas juos šeimininkui, pasakė: ‘Gera pasirūpink mano draugu, o jeigu išlaidos bus didesnės, tai kada aš vėl sugrįšiu, tikrai tau grąžinsiu.’ Dabar leisk man tavęs paklausti: Kuris iš šitų trijų pasirodė artimas tam, kuris buvo pakliuvęs plėšikams?” Ir kada įstatymų žinovas suvokė, jog pateko į savo paties spąstus, tada jis atsakė, “Tas, kuris jam parodė gailestingumą.” Ir Jėzus tarė, “Eik ir elkis lygiai taip pat.”

164:1.4 (1810.2) Įstatymų žinovas atsakė, “Tas, kuris parodė gailestingumą,” kad galėtų net neištarti to niekingo žodžio, samarietis. Įstatymų žinovas buvo priverstas atsakyti būtent į šį klausimą, “Kas yra mano artimas?” ir atsakyti būtent taip, kaip to norėjo Jėzus, o jeigu šitaip būtų pareiškęs Jėzus, tuomet dėl šito jį būtų buvę galima tiesiogiai apkaltinti erezija. Jėzus ne tik suglumino nenuoširdų įstatymų žinovą, bet jis taip pat papasakojo savo klausytojams istoriją, kuri tuo pačiu metu buvo gražus perspėjimas visiems jo pasekėjams ir pritrenkiantis priekaištas visiems žydams dėl jų požiūrio į samariečius. Ir šitas pasakojimas toliau skatino brolišką meilę tarp visų tų, kurie vėliau tikėjo Jėzaus evangelija.

2. Jeruzalėje

164:2.1 (1810.3) Tabernakulių šventėje Jėzus dalyvavo dėl to, kad galėtų paskelbti evangeliją piligrimams iš visų imperijos dalių; dabar jis nuėjo į atsidavimo šventę tikrai dėl vieno tikslo: suteikti Sanhedrinui ir žydų lyderiams dar vieną galimybę pamatyti šviesą. Pagrindinis šitų kelių dienų Jeruzalėje įvykis atsitiko penktadienio vakarą Nikodemo namuose. Čia susirinko

maždaug dvidešimt penki žydų lyderiai, kurie Jėzaus mokymu tikėjo. Šitoje grupėje buvo ir keturiolika vyrų, kurie tuo metu, arba dar neseniai, buvo Sanhedrino nariai. Šitame susitikime dalyvavo Eberis, Matadormas, ir Juozapas iš Arimatėjos.

^{164:2.2 (1810.4)} Šitą kartą Jėzaus klausytojai buvo visi mokyti vyrai, ir tiek juos, tiek jo apaštalus nustebino tų pastabų, kurias Mokytojas pateikė šitai žymiai grupei, platumas ir gilumas. Niekada nuo to meto, kada jis mokė Aleksandrijoje, Romoje, ir Viduržemio jūros salose, jis nedemonstravo tokio išsimokslinimo ir tokio žmonių reikalų, tiek pasaulietinių, tiek religinių, suvokimo.

^{164:2.3 (1810.5)} Kada šitas nedidelis pasitarimas pasibaigė, tada visi išsiskirstė, sugluminti Mokytojo asmenybės, susižavėję jo subtiliu elgesiu, ir šį žmogų įsimylėję. Jie stengėsi duoti Jėzui patarimų, susijusių su jo troškimu laimėti likusius Sanhedrino narius. Mokytojas atidžiai, bet tylėdamas, iš klausė jų visus pasiūlymus. Jis gerai žinojo, jog nė vienas iš jų planų nepavyks. Jis įtarė, jog žydų lyderių didžioji dauguma niekada nepriims karalystės evangelijos; nepaisant šito, jis suteikė jiems visiems šitą dar vieną galimybę pasirinkti. Tačiau, kada jis išėjo tą naktį, su Natanieliumi ir Tomu, kad pernaktotų ant Alyvų Kalno, tada jis dar nebuvo apsisprendęs, koku metodu pasinaudos tam, kad į jo darbą dar kartą atkreiptų dėmesį Sanhedrinas.

^{164:2.4 (1811.1)} Tą naktį Natanielius ir Tomas miegojo mažai; juos per daug nustebino tai, ką jie išgirdo Nikodemo namuose. Jie daug galvojo apie Jėzaus paskutinę pastabą dėl Sanhedrino buvusių ir dabartinių narių pasiūlymo drauge su juo nueiti pas tuos septyniasdešimt. Mokytojas pasakė: “Ne, mano sielos

broliai, tai būtų beprasmiška. Jūs padidintumėte tą įtūžį, kuris užgriūtų ant jūsų pačių galvų, bet nė mažiausiu laipsniu jūs nesumažintumėte tos neapykantos, kurią jie jaučia man. Rūpinkitės, kiekvienas iš jūsų, Tėvo reikalui, paklusdami savo dvasios vedimui, tuo tarpu aš dar kartą atkreipsiu jų dėmesį į karalystę tokiu būdu, kokį gali nurodyti manasis Tėvas.”

3. Aklo elgetos išgydymas

^{164:3.1 (1811.2)} Kitą rytą šie trys nuėjo į Mortos namus Betanėje pusryčių ir po to nedelsiant išėjo į Jeruzalę. Šią Sabato rytą, kada Jėzus ir du jo apaštalai artinosi prie šventyklos, jie sutiko gerai žinomą elgetą, vyrą, kuris gimė aklas, sėdintį savo įprastoje vietoje. Nors Sabato dieną šitie elgetos išmaldų nei prašydavo, nei gaudavo, bet jiems buvo leidžiama šitaip sėdėti savo įprastose vietose. Jėzus sustojo ir pažvelgė į šį ubagą. Kada jis taip žiūrėjo į šitą vyrą, kuris buvo gimęs aklas, jam kilo mintis, kaip dar kartą jis galėtų atkreipti Sanhedrino ir kitų žydų lyderių ir religinių mokytojų dėmesį į savąją misiją žemėje.

^{164:3.2 (1811.3)} Kada Mokytojas tebestovėjo ten prieš šį aklą vyrą, paskendęs giliose mintyse, tada Natanielius, mąstydamas apie šito vyro aklumo galimą priežastį, paklausė: “Mokytojau, kas padarė nuodėmę, šitas vyras ar jo tėvai, kad jis turėjo gimti aklas?”

^{164:3.3 (1811.4)} Rabinai mokė, jog visus tokius aklumo iš prigimties atvejus sukeldavo nuodėmės. Ne tik vaikai būdavo pradedami ir gimdavo nuodėmėje, bet vaikas galėjo gimti aklas kaip bausmė už kokią nors konkrečią nuodėmę, padarytą jo tėvo. Jie net mokė, jog ir pats vaikas gali nusidėti prieš jam gimstant

šitame pasaulyje. Jie taip pat mokė, jog tokius defektus gali sukelti kokia nors motinos nuodėmė ar koks nors kitas aistros patenkinimas tuo metu, kada savo kūdikį ji nešioja įsčiose.

^{164:3.4 (1811.5)} Visuose šituose regionuose, tebeegzistavo užsitęsęs tikėjimas į reinkarnaciją. Senesnieji žydų mokytojai, kartu su Platonu, Filonu, ir didele dalimi eseniečių, toleravo tokią teoriją, jog žmonės vieno įsikūnijimo metu gali nuimti tokį derlių, kokį jie buvo pasėję ankstesnėje egzistencijoje; šitaip jie tikėjo, kad per vieną gyvenimą jie atperka tas nuodėmes, kurias padarė per ankstesnius gyvenimus. Mokytojui buvo sunku priversti žmones tikėti, kad jų sielos ankstesniųjų egzistencijų neturėjo.

^{164:3.5 (1811.6)} Tačiau, kad ir kaip tai atrodo nenuoseklu, nors ir buvo laikomasi požiūrio, jog toks aklumas yra dėl nuodėmės, bet žydai manė, jog duoti išmalda šitiems akliems elgetoms yra didžiulio laipsnio nuopelnas. Šitie akli žmonės turėjo įprotį praeiviams nuolat skanduoti, “O minkštaširdi, nusipelnyk padėdamas aklam.”

^{164:3.6 (1811.7)} Jėzus ėmė aptarinėti šitą atvejį su Natanieliumi ir Tomu, ne tiktai dėl to, kad jis jau buvo nusprendęs šitą aklą vyrą panaudoti kaip tos dienos priemonę, kad dar kartą aiškiai atkreiptų žydų lyderių dėmesį į savąją misiją, bet taip pat ir dėl to, kad jis visada skatino savo apaštalus ieškoti visų reiškinių, gamtinių ar dvasinių, tikrųjų priežasčių. Jis dažnai juos įspėdavo dėl to, kad jie vengtų įprasto polinkio paprastus fizinius įvykius aiškinti dvasinėmis priežastimis.

^{164:3.7 (1812.1)} Jėzus nusprendė šitą elgetą panaudoti savo planuose šios dienos darbui, bet prieš ką nors padarydamas šitam aklam

vyrui, kurio vardas buvo Josijas, jis tęsė atsakymą į Natanieliaus klausimą. Sakė Mokytojas: “Nuodėmės iš tikrųjų nepadarė nei šitas vyras, nei jo tėvai, kad jame pasireikštų Dievo darbai. Šitas aklumas jį ištiko vystantis natūraliems įvykiams, bet dabar mes privalome dirbti To, kuris mane atsiuntė, darbus, kol dar yra šviesu, nes iš tikrųjų ateis naktis, kada nebebus įmanoma atlikti to darbo, kurį mes netrukus padarysime. Kada aš esu pasaulyje, tada aš esu pasaulio šviesa, bet labai greitai manęs tikrai su jumis nebebus.”

^{164:3.8 (1812.2)} Kada Jėzus baigė kalbėti, tada Natanieliui ir Tomui jis pasakė: “Sukurkime šitam aklam vyrui regėjimą šitą Sabato dieną, kad raštininkai ir fariziejai gautų gerą progą, kurios jie ieško tam, kad Žmogaus Sūnų apkaltintų.” Tada, pasilenkęs, jis nusispjovė ant žemės ir sumaišė molį su seilėmis, ir apie visa tai kalbėdamas taip, kad galėtų girdėti šis aklas vyras, jis priėjo prie Josijo ir užtepė molį ant jo neregijų akių, tardamas: “Eik, mano sūnau, nusiplauk šitą molį Siloamo tvenkinyje, ir tuoj pat tu tikrai gausi regėjimą.” Ir kada Josijas taip nusiprausė Siloamo tvenkinyje, tada jis sugrįžo pas savo draugus ir šeimą, matydamas.

^{164:3.9 (1812.3)} Visada buvęs elgeta, jis nežinojo kokio nors kito užsiėmimo; taigi, kada pirmasis susijaudinimas dėl jam suteikto regėjimo praėjo, tada jis sugrįžo į savo įprastą vietą, kurioje prašydavo išmaldos. Jo draugai, kaimynai, ir visi tie, kurie jį pažinojo iki šio laiko, kada pamatė, kad jis gali matyti, tada visi sakė, “Argi tai ne Josijas, tas neregys elgeta?” Vieni sakė, jog tai buvo jis, tuo tarpu kiti sakė, “Ne, šis panašus į jį, bet šitas vyras gali matyti.” Bet kai jie paklausė patį vyrą, tai šis atsakė, “Aš esu jis.”

^{164:3.10} (1812.4) Kada jie pradėjo jo teirautis, kaip jis gali matyti, tai jiems jis atsakė: “Vyras, vardu Jėzus, ėjo šituo keliu, ir su savo draugais kalbėdamasis apie mane, sumaišė molį su seilėmis, patepė mano akis, ir paliepė, jog aš eičiau ir nusiprausčiau Siloamo tvenkinyje. Aš padariau, ką šitas vyras man liepė padaryti ir tuoj pat gavau regėjimą. Ir tai įvyko tikrai prieš keletą valandų. Aš dar daug ko, ką matau, nesuprantu.” Ir kada žmonės, kurie ėmė rinktis prie jo, paklausė, kur jie galėtų tą keistąjį vyrą, kuris jį pagydė, surasti, tai Josijas galėjo tikrai atsakyti, kad jis nežino.

^{164:3.11} (1812.5) Tai buvo vienas keisčiausių iš visų Mokytojo stebuklų. Šitas vyras neprašė, kad jį išgydytų. Jis nežinojo, kad tas Jėzus, kuris paliepė jam nusiprausti Siloame, ir kuris jam pažadėjo regėjimą, buvo tas pranašas iš Galilėjos, kuris anksčiau pamokslavo Jeruzalėje tabernakulių šventės metu. Šitas vyras mažai tikėjo, kad pradės matyti, bet to laikmečio žmonės labai smarkiai tikėjo į didžio arba švento vyro seilių veiksmingumą; ir iš Jėzaus pokalbio su Natanieliumi ir Tomu, Josijas buvo padaręs išvadą, kad jo būsimasis geradaris yra didis vyras, išsimokslinęs mokytojas, arba šventasis pranašas; todėl jis ir padarė taip, kaip jam paliepė Jėzus.

^{164:3.12} (1812.6) Jėzus panaudojo molį ir seiles ir paliepė jam nusiprausti simboliniame Siloamo tvenkinyje dėl trijų priežasčių:

^{164:3.13} (1812.7) 1. Tai nebuvo stebuklingas atsakas į šio individo įtikėjimą. Tai buvo stebuklas, kurį padaryti Jėzus nusprendė turėdamas savo paties tikslą, tačiau kurį jis padarė taip, kad šitas vyras iš jo galėtų gauti ilgalaikės naudos.

^{164:3.14 (1813.1)} 2. Kadangi neregys vyras neprašė, kad jį išgydytų, ir kadangi jo įtikėjimas buvo silpnas, tai šitie materialūs veiksmai buvo sumanyti tam tikslui, kad jį padrąsintų. Jis tikrai tikėjo prietarų, jog seilės yra veiksmingos, ir žinojo, jog Siloamo tvenkinys yra pusiau šventa vieta. Bet vargu ar jis būtų ten nuėjęs, jeigu jam nebūtų reikėję nusiplauti užtepto molio. Šitoje procedūroje buvo kaip tik pakankamai ritualo, kad jį priverstų veikti.

^{164:3.15 (1813.2)} 3. Bet Jėzus turėjo ir trečią priežastį, dėl kurios jis panaudojo šitas materialias priemones, sąsajoje su šita unikalia transakcija: Tai buvo stebuklas, padarytas paklūstant grynai savo paties apsisprendimui, ir šituo jis troško išmokyti to laikmečio ir visų vėlesniųjų amžių savo pasekėjus, kad jie nesmerktų ir neignoruotų materialių priemonių panaudojimo gydant ligonius. Jis norėjo juos išmokyti to, kad jie turi nustoti stebuklus laikyti vieninteliu būdu, išgydančiu žmogiškąsias ligas.

^{164:3.16 (1813.3)} Jėzus šitam vyrui suteikė regėjimą stebuklingu darbu, šitą Sabato rytą ir Jeruzalėje netoli šventyklos, šituo veiksmu siekdamas svarbiausio tikslo, kad mestų atvirą iššūkį Sanhedrinui ir visiems žydų mokytojams ir religiniams lyderiams. Toks buvo jo metodas paskelbti apie ryšių su fariziejais atvirą nutraukimą. Ką bedarė, jis visada buvo pasitikintis savimi. Ir būtent turėdamas tikslą, kad šitie dalykai pasiektų Sanhedriną, Jėzus atsivedė savo du apaštalus prie šito vyro ankstyvą šitos Sabato dienos popietę ir tyčia išprovokavo tas diskusijas, kurios privertė fariziejus į šį stebuklą atkreipti dėmesį.

4. Josijas prieš Sanhedriną

^{164:4.1 (1813.4)} Iki popietės vidurio Josijo išgydymas sukėlė tokią diskusiją šventykloje, kad Sanhedrino lyderiai nusprendė sušaukti tarybą savo įprastinėje susirinkimo vietoje šventykloje. Ir jie šitą padarė pažeisdami galiojusią taisyklę, kuri Sanhedrino susirinkimą Sabato dieną draudė. Jėzus žinojo, kad Sabato pažeidimas bus vienas iš pagrindinių kaltinimų, pateiktų jam, kada ateis paskutinis išbandymas, ir jis norėjo, kad jį atvestų prieš Sanhedrino teismą apkaltinus jį neregio vyro išgydymu Sabato dieną, kada šio aukštojo žydų teismo pats tas posėdis, teisiantis jį už šį gailestingumo veiksmą, būtų šitų reikalų svarstymas Sabato dieną ir jų pačių primestus įstatymus tiesiogiai pažeistų.

^{164:4.2 (1813.5)} Bet Jėzaus jie nepasikvietė; jie bijojo pasikviesti. Vietoje šito, jie pasiuntė, kad atvestų Josiją. Po nedidelio parengtinio klausinėjimo, Sanhedrino atstovas (dalyvavo apie penkiasdešimt narių) paliepė Josijui papasakoti jiems, kas jam atsitiko. Po savo išgydymo tą rytą jis sužinojo iš Tomo, Natanieliaus, ir kitų, jog fariziejai pyksta dėl jo išgydymo Sabato dieną, ir buvo panašu, kad jie pridarys nemalonumų visiems tiems, kurie buvo su tuo susiję; bet Josijas dar nesuvokė, kad Jėzus buvo tas, kuris buvo vadinamas Išvaduotoju. Taigi, kada fariziejai jo paklausė, tada jis papasakojo: “Šitas vyras priėjo, užtepė molį ant mano akių, paliepė man, kad nueičiau nusiprausti Siloamo tvenkinyje, ir tikrai dabar aš matau.”

^{164:4.3 (1813.6)} Vienas iš amžiumi vyresnių fariziejų po ilgos kalbos tarė: “Šitas vyras negali būti nuo Dievo, nes jūs galite matyti, kad jis nesilaiko Sabato. Jis pažeidžia įstatymą, pirma, suminkydamas molį, tada, pasiūsdamas šitą elgetą nusiprausti

Siloamo tvenkinyje Sabato dieną. Toks vyras negali būti mokytojas, pasiūstas nuo Dievo.”

164:4.4 (1813.7) Tada vienas jaunesniųjų vyrų, kuris slapta tikėjo į Jėzų, tarė: “Jeigu šitas vyras nėra pasiūstas Dievo, kaip jis tada sugeba daryti tokius dalykus? Mes žinome, jog tas, kuris yra paprastas nuodėmingasis tokių stebuklų padaryti negali. Mes visi pažįstame šitą elgetą ir žinome, kad jis gimė aklas; dabar gi jis mato. Argi jūs vis dar sakysite, jog šitas pranašas visus šiuos stebuklus daro velnių princo galia?” Ir kada tik koks nors fariziejus išdrįsdavo apkaltinti ir pasmerkti Jėzų, tada kas nors atsistodavo, kad paklaustų tokių klausimų, kurie pastatydavo į sunkią padėtį ir suglumindavo, tokiu būdu, jie rimtai susiskaldė. Pirmininkaujantis pareigūnas, matydamas kurlink jie krypta, ir tam, kad apramintų diskusiją, pasirengė šį vyrą toliau klausinėti pats. Pasisukęs į Josiją, jis tarė: “Ką tu gali pasakyti apie šitą vyrą, šitą Jėzų, kuris, kaip tu tvirtini, tau atmerkė akis?” Ir Josijas atsakė, “Aš manau, kad jis yra pranašas.”

164:4.5 (1814.1) Šie lyderiai labai sunerimo ir, nežinodami, ką daryti toliau, nusprendė iškviesti Josijo tėvus, kad sužinotų, ar jis iš tikrųjų gimė aklas. Jie nenorėjo patikėti, jog elgeta buvo išgydytas.

164:4.6 (1814.2) Aplink Jeruzalę buvo gerai žinoma ne tik tai, kad Jėzui buvo uždrausta įeiti į visas sinagogas, bet ir tai, kad visi tie, kurie tiki į jo mokymą, lygiai taip pat buvo išmesti iš sinagogos, ekskomunikuoti iš Izraelio kongregacijos; o tai reiškė visų teisių ir visų rūšių privilegijų netekimą per visą žydiją, išskyrus teisę nusipirkti būtiniausių daiktų pragyvenimui.

^{164:4.7 (1814.3)} Dėl to, kada Josijo tėvai, neturtingos ir baimės prislėgtos sielos, pasirodė prieš imponantišką Sanhedriną, tada jie pabijojo kalbėti atvirai. Tarė teismo atstovas: “Ar tai jūsų sūnus? ir ar mes teisingai suprantame, kad jis gimė aklas? Jeigu tai yra tiesa, kaip čia yra, kad dabar jis gali matyti?” Ir tuomet Josijo tėvas, antrinant jo motinai, atsakė: “Mes žinome, kad tai yra mūsų sūnus, ir kad jis gimė aklas, bet kaip čia yra taip, kad jis ėmė matyti, arba kas yra tas, kuris jam akis atmerkė, tai šito mes nežinome. Paklauskite jį, jis yra pilnametis; tegul jis pats kalba už save.”

^{164:4.8 (1814.4)} Jie dabar pasikvietė Josiją prieš save antrą kartą. Jiems niekaip nesisekė įgyvendinti savojo plano surengti formalų teismą, ir kai kurie iš jų ėmė jaustis nepatogiai dėl to, kad visa tai vyksta Sabato dieną; todėl, kada jie vėl pasišaukė Josiją, tada jie pamėgino jį pagauti į spąstus pasinaudodami kitokio pobūdžio puolimu. Teismo pareigūnas kalbėjo buvusiam neregiiui vyrui, sakydamas: “Kodėl gi tu dėl to, kas įvyko, nesuteiki šlovės Dievui? kodėl gi tu mums nepapasakoji visos tiesos apie tai, kas atsitiko? Mes visi žinome, jog šitas vyras yra nusidėjėlis. Kodėl šią tiesą tu atsisakai suprasti? Tu gi žinai, kad tiek tu, tiek šitas vyras esate kaltinami Sabato pažeidimu. Argi savosios nuodėmės tu neišpirksi pripažindamas savo išgydytoju Dievą, jeigu tu vis dar tvirtini, kad šitą dieną tavo akys buvo atmerktos?”

^{164:4.9 (1814.5)} Bet Josijas buvo ne kvailas ir jam nestigo humoro jausmo; taigi teismo pareigūnui jis atsakė: “Ar šitas vyras yra nusidėjėlis, tai aš nežinau; bet vieną dalyką aš tikrai žinau— nors aš ir buvau aklas, bet dabar matau.” Ir kadangi jie negalėjo pagauti Josijo į spąstus, tai stengėsi jį klausinėti toliau:

“Tiesiog kaip gi tau jis akis atmerkė? ką gi jis tau iš tikrųjų darė? ką jis tau sakė? ar jis tavęs prašė tikėti į jį?”

164:4.10 (1814.6) Josijas atsakė, kažkiek susierzinęs: “Aš gi jums papasakojau tiksliai, kaip visa tai atsitiko, ir jeigu jūs mano liudijimu nepatikėjote, tai kodėl gi jūs norite tai vėl išgirsti? Ar tik kartais jūs nenorėtumėte irgi tapti jo mokiniais?” Kada Josijas šitaip pasakė, tada Sanhedrine kilo triukšmas, buvo prieita beveik iki prievartos, nes lyderiai puolė prie Josijo, piktai šaukdami: “Tai tu gali šnekėti, jog esi šito vyro mokinys, bet mes esame Mozės mokiniai, ir mes esame Dievo įstatymų mokytojai. Mes žinome, jog Dievas kalbėjo per Mozę, bet kai dėl šito žmogaus Jėzaus, tai mes nežinome, iš kur jis ir atsirado.”

164:4.11 (1814.7) Tada Josijas, atsistojęs ant taburetės, ėmė šaukti visiems, kurie tik galėjo jį išgirsti: “Klausykitės atidžiai, jūs tie, kurie tvirtinate, kad esate viso Izraelio mokytojai, tuo tarpu aš jums pareiškiu, jog čia yra didis stebuklas, kadangi jūs prisipažįstate, kad jūs nežinote, iš kur yra šitas vyras, ir vis tik jūs tvirtai žinote, iš to paliudijimo, kurį jūs išklausėte, kad jis atmerkė man akis. Mes visi žinome, kad Dievas tokių darbų nedaro nuodėmingųjų prašymu; kad tokį dalyką Dievas padarytų tikrai paprašytas tikro garbintojo—tokio, kuris yra šventas ir teisingas. Jūs žinote, jog nuo pat pasaulio atsiradimo jūs niekada nebuvote nieko girdėję apie regėjimo suteikimą tokiam žmogui, kuris buvo gimęs aklas. Tuomet pažiūrėkite, visi jūs, į mane ir suvokite, kas buvo padaryta šitą dieną Jeruzalėje! Aš jums sakau, jeigu šitas žmogus nebūtų nuo Dievo, tai šito padaryti jis negalėtų.” Ir kada sanhedriniečiai skirstėsi įpykę ir pasimetę, tada jie rėkė jam: “Tu iš viso gimei

nuodėmėje, ir ar tu dabar drįsti mokyti mus? Galbūt tu iš viso negimei neregį, ir net jeigu tau ir buvo suteiktas regėjimas Sabato dieną, tai buvo padaryta velnių princo galios dėka.” Ir jie iš karto nuėjo į sinagogą atskirti Josijo.

^{164:4.12 (1815.1)} Josijas atėjo į šitą teismą turėdamas menką supratimą apie Jėzų ir apie savo pagijimo prigimtį. Didžioji jo drąsaus liudijimo dalis, kurią jis taip protingai ir drąsiai pateikė prieš šitą viso Izraelio aukščiausiąjį tribunolą, formavosi jo prote tuo metu, kada teismas rutuliojosi tokiu nesąžiningu ir neteisingu keliu.

5. Mokymas Saliamono prieangyje

^{164:5.1 (1815.2)} Visą tą laiką, kada šita Sabatą pažeidžianti Sanhedrino sesija vyko vienoje iš šventyklos galerijų, Jėzus vaikštinėjo netoli, mokydamas žmones Saliamono Prieangyje, tikėdamasis, kad jį pakvies į Sanhedriną, kur jis galėtų jiems papasakoti gerąsias naujienas apie dieviškosios sūnystės laisvę ir džiaugsmą Dievo karalystėje. Bet jį kviestis jie bijojo. Jiems visada sukeldavo nerimo šitie Jėzaus netikėti ir vieši pasirodymai Jeruzalėje. Jėzus dabar jiems suteikė būtent šitą pačią progą, kurios jie taip karštai siekė, bet jie bijojo jį išsikviesti į Sanhedriną net ir kaip liudininką, ir dar labiau bijojo jį suimti.

^{164:5.2 (1815.3)} Jeruzalėje buvo viduržiemis, ir žmonės stengėsi nors kiek prisiglausti po Saliamono Prieangio pastogę; ir tuo metu, kada Jėzus lūkuriavo, susirinkusieji jam pateikė daug klausimų, ir jis minią mokė daugiau negu dvi valandas. Kai kurie žydų mokytojai stengėsi jį pagauti į spąstus, viešai jo paklausdami: “Kiek ilgai tu mus laikysi nežinomybėje? Jeigu tu esi Mesijas,

tai kodėl gi tu mums to aiškiai nepasakai?” Tarė Jėzus: “Apie save ir apie savąjį Tėvą aš jums pasakojau daug kartų, bet jūs nenorite manimi tikėti. Argi jūs negalite suprasti, jog tie darbai, kuriuos aš atlieku savojo Tėvo vardu, liudija vietoje manęs? Bet daugelis iš jūsų netikite, nes jūs nepriklausote manosios bandos avims. Tiesos mokytojas pritraukia tikrai tuos, kurie yra išalkę tiesos ir kurie yra ištroškę teisingumo. Manosios avys girdi mano balsą ir aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane. O visiems tiems, kurie vadovaujasi manuoju mokymu, aš suteikiu amžinąjį gyvenimą; jie tikrai niekada nežus ir tikrai jų niekas neišplėš iš mano rankos. Manasis Tėvas, kuris man davė šiuos vaikus, yra didingesnis už visus, tokiu būdu, iš manojų Tėvo rankos jų ištraukti nepajėgia niekas. Tėvas ir aš esame viena.” Kai kurie netikintieji žydai nulėkė ten, kur dar buvo tebestatoma šita šventykla, kad prisirinktų akmenų mesti į Jėzų, bet tikintieji juos sulaikė.

^{164:5.3 (1815.4)} Jėzus savo mokymą tęsė toliau: “Daug kupinų meilės darbų iš savojo Tėvo aš tikrai parodžiau jums, dėl to dabar norėčiau paklausti, už kurį iš šitų gerųjų darbų jūs manote mane užmėtyti akmenimis?” Ir tuomet atsakė vienas iš fariziejų: “Nė už vieną gerąjį darbą mes tikrai nenorime užmėtyti tavęs, bet tikrai už šventvagystę, kadangi tu, būdamas paprastas žmogus, drįsti susilyginti su Dievu.” Ir Jėzus atsakė: “Jūs kaltinate Žmogaus Sūnų šventvagyste, nes jūs atsisakote patikėti manimi, kada aš pareiškiau jums, jog mane atsiuntė Dievas. Jeigu aš nedarau Dievo darbų, jūs manimi netikite, bet, jeigu aš tikrai darau Dievo darbus, net jeigu jūs ir netikite į mane, aš manyčiau, kad turėtumėte patikėti tais darbais. Bet tam, kad jūs galėtumėte būti tikri dėl to, ką aš skelbiu, tai leiskite man vėl pareikšti, jog Tėvas yra manyje, o aš esu Tėve ir, kaip Tėvas

gyvena mano viduje, taip iš tikrųjų aš gyvensiu ir kiekvieno to, kuris tiki šita evangelija, viduje.” Ir kada žmonės išgirdo šiuos žodžius, daugelis iš jų puolė prie akmenų, kad sviestų į jį, bet jis išėjo iš šventyklos prieigų; ir susitikęs su Natanieliumi ir Tomu, kurie prieš tai dalyvavo Sanhedrino sesijoje, laukė su jais netoli šventyklos, kol iš tarybos galerijos išeis Josijas.

164:5.4 (1816.1) Jėzus ir šie du apaštalai Josijo ieškoti namuose nėjo tol, kol neišgirdo, kad jis buvo išvytas iš sinagogos. Kada jie atėjo į jo namus, tada Tomas pasikvietė jį į kiemą ir Jėzus, kalbėdamas su juo, pasakė: “Josijau, ar tu tiki į Dievo Sūnų?” Ir Josijas atsakė. “Pasakyk man, kas jis yra, kad aš galėčiau tikėti į jį.” Ir Jėzus tarė: “Tu jį tiek matei, tiek girdėjai, ir tai yra būtent tas, kuris dabar kalba su tavimi.” Ir Josijas tarė, “Viešpatie, aš tikiu,” ir parkritęs ant žemės, jis pagarbino.

164:5.5 (1816.2) Kada Josijas sužinojo, kad jis yra išvytas iš sinagogos, tada iš pradžių labai nusiminė, bet jis buvo labai padrąsintas, kai Jėzus paliepė, kad jis nedelsiant susiruoštų su jais eiti į Pelos stovyklą. Šitas naivus vyras iš Jeruzalės iš tikrųjų buvo išvytas iš vienos žydų sinagogos, bet žiūrėkit, visatos Kūrėjas veda jį pirmyn, kad jis susijungtų su to laikmečio ir tos kartos dvasine aristokratija.

164:5.6 (1816.3) Ir dabar Jėzus iš Jeruzalės išvyko, kad į ją vėl sugrįžtų likus nedaug laiko iki to meto, kada jis rengėsi šitą pasaulį palikti. Su šiais dviem apaštalais ir Josiju Mokytojas sugrįžo į Pelą. Ir Josijas pasirodė, jog buvo vienas iš tų, kurie tapo gera dirva Mokytojo stebuklingos tarnystės sėklai, davusiai vaisių, nes toliau per visą savo gyvenimą jis skelbė karalystės evangeliją.

165 Dokumentas. Perėjos misija prasideda

^{165:0.1 (1817.1)} ANTRADIENĮ, sausio 3-ąją, 30 m. po Kr. gim., Abneris, buvęs Jono Krikštytojo dvylikos apaštalų vadovas, nazarietis ir kažkada buvęs nazariečių mokyklos Engedyje vadovas, dabar šių septyniasdešimties karalystės žinianešių vadovas, sukvietė savo partnerius draugėn ir suteikė jiems paskutiniuosius pamokymus prieš išsiųsdamas juos į misiją po visus Perėjos miestus ir kaimus. Šita Perėjos misija tęsėsi beveik tris mėnesius, ir tai buvo paskutinioji Mokytojo tarnystė. Po šitų darbų Mokytojas nuėjo tiesiai į Jeruzalę, kad pereitų per savo paskutiniuosius patyrimus materialiam kūne. Šie septyniasdešimt, kuriems periodiškai padėdavo Jėzus ir dvylika apaštalų, dirbo šiuose didmiesčiuose ir miesteliuose, o taip pat ir maždaug penkiasdešimtyje kaimų: Zafone, Gadare, Makade, Arbeloje, Ramate, Edrėjuje, Bosore, Kaspine, Misperhe, Gerase, Ragabe, Sukote, Amtuse, Adome, Penuele, Kapitolijuje, Dione, Hatite, Gadoje, Filadelfijoje, Jogbehe, Gilyde, Bet-Nimre, Tyre, Elyle, Livyje, Hešbone, Kalijoje, Bet-Peore, Šitime, Sibmahe, Medeboje, Bet-Meone, Areopolyje, ir Aroere.

^{165:0.2 (1817.2)} Šitos kelionės per Perėją metu moterų korpusas, dabar turintis šešiasdešimt dvi nares, atliko didžiąją dalį ligonių slaugymo darbo. Tai buvo baigiamasis laikotarpis, per kurį buvo išvystyti karalystės evangelijos aukščiausieji dvasiniai aspektai ir, dėl to, stebuklų nebebuvo daroma. Jėzaus apaštalai ir mokiniai taip skrupulingai nedirbo nė vienoje kitoje Palestinos dalyje, ir nė viename kitame regione Mokytojo mokymo tokiu plačiu mastu nepriėmė aukštesnės piliečių klasės.

^{165:0.3 (1817.3)} Perėja šituo metu maždaug vienodu laipsniu buvo ir pagoniška ir žydiška, žydai apskritai iš šitų regionų buvo išstumti Judo Makabėjaus laikais. Perėja buvo pati gražiausia ir vaizdingiausia provincija visoje Palestinoje. Paprastai žydai ją apibūdindavo kaip “žemę už Jordano upės.”

^{165:0.4 (1817.4)} Per visą šitą laikotarpį Jėzus savo laiką padalino tarp stovyklos prie Pelos ir kelionių su šiais dvylika, kad padėtų šiems septyniasdešimčiai tuose įvairiuose miestuose, kur jie mokė ir pamokslavo. Vadovaudamiesi Abnerio nurodymu, šie septyniasdešimt krikštijo visus tikinčiuosius, nors šitą daryti Jėzus jiems nebuvo nurodęs.

1. Pelos stovykloje

^{165:1.1 (1817.5)} Iki sausio vidurio daugiau negu vienas tūkstantis du šimtai žmonių susirinko Pelos stovykloje, ir Jėzus šitą minią mokė bent jau vieną kartą kiekvieną dieną, kada jis būdavo stovykloje, paprastai kalbėdavo devintą valandą ryte, jeigu tam nesutrukdydavo lietus. Petras ir kiti apaštalai mokė kiekvieną popietę. Vakarus Jėzus paliko įprastiems klausimų ir atsakymų susibūrimams su šiais dvylika ir kitais pažengusiais į priekį mokiniais. Vakarinėse grupėse vidutiniškai būdavo apie penkiasdešimt žmonių.

^{165:1.2 (1817.6)} Iki kovo vidurio, to meto, kada Jėzus pradėjo savo kelionę į Jeruzalę, daugiau negu keturi tūkstančiai žmonių sudarė tą didžiulę auditoriją, kuri klausėsi Jėzaus arba Petro pamokslavimo kiekvieną rytą. Mokytojas nusprendė savo darbą žemėje užbaigti tuo metu, kada susidomėjimas jo žinia buvo pasiekęs aukštą tašką, aukščiausią tašką, kuris buvo pasiektas karalystės žengimo į priekį šitoje antrojoje arba be

stebuklų fazėje. Nors trys ketvirtadaliai žmonių šioje minioje ir buvo tiesos ieškotojai, tačiau taip pat čia buvo ir didelis skaičius fariziejų iš Jeruzalės ir iš kitur, kartu su dideliu skaičiumi abejojančiųjų ir priekabiautojų.

^{165:1.3 (1818.1)} Jėzus ir dvylika apaštalų didelę savo laiko dalį paskyrė miniai, susirinkusiai Pelos stovykloje. Šie dvylika mažai kreipė arba iš viso nekreipė dėmesio į misionieriškas keliones, tik tai kartas nuo karto su Jėzumi išeidavo aplankyti Abnerio partnerių. Abneriui Perėjos rajonas buvo gerai žinomas, kadangi būtent šitoje vietoje buvęs jo mokytojas, Jonas Krikštytojas, dirbo daugiausia. Po to, kada Abneris ir šie septyniasdešimt pradėjo Perėjos misiją, tada į Pelos stovyklą jie niekada daugiau nebesugrįžo.

2. Pamokslas apie gerąjį piemenį

^{165:2.1 (1818.2)} Grupė, kurią sudarė daugiau kaip trys šimtai jeruzaliečių, fariziejų ir kitokių žmonių, sekė Jėzų į šiaurę nuo Pelos, kada baigiantis atsidavimo šventei jis skubinosi palikti žydų valdovams pavaldžią teritoriją; ir būtent šitų žydų mokytojų ir vadų akivaizdoje, o taip pat girdint dvylikai apaštalų, Jėzus pasakė pamokslą apie “Gerąjį Piemenį.” Po pusvalandinės betarpiškos diskusijos, kreipdamasis į maždaug vieno šimto žmonių grupę, Jėzus pasakė:

^{165:2.2 (1818.3)} “Šitą vakarą aš jums turiu daug ką pasakyti, ir kadangi daugelis iš jūsų esate mano mokiniai, o kai kurie iš jūsų esate mano aršūs priešai, tai savo mokymą pateiksiu parabole, kad kiekvienas galėtų sau pasiimti tą, kas suvirpina jūsų širdį.

^{165:2.3 (1818.4)} “Šį vakarą čia prieš mane yra žmonių, kurie už mane ir už šitą karalystės evangeliją norėtų numirti, ir kai kurie iš jų šitaip save ir paaukos ateityje; ir čia tarp jūsų taip pat yra ir tokių, tradicijos vergų, kurie mane sekė iki šitos vietos nuo Jeruzalės ir kurie, su savo tamsiais ir apgautais vadais, siekia Žmogaus Sūnų nužudyti. Tas gyvenimas, kurį aš dabar gyvenu materialiam kūne, tikrai teis tiek vienus, tiek ir kitus, tikruosius piemenis ir netikrus piemenis. Jeigu netikras piemu būtų aklas, tai jis nuodėmės neturėtų, bet jūs gi tvirtinate, kad matote; jūs atvirai pareiškiate, kad esate mokytojai Izraelyje; dėl to jūsų nuodėmė iš tiesų krenta ant jūsų.

^{165:2.4 (1818.5)} “Tikrasis piemu savo avių bandą sugena į avidę nakčiai, kada yra pavojingas metas. O kada išaušta rytas, tada į avidę jis įeina per duris, ir jam pašaukus, avys atpažįsta jo balsą. Kiekvienas piemu, kuris į avidę patenka bet koku kitu būdu, tik ne per duris, yra vagis ir plėšikas. Tikrasis piemu į avidę įeina po to, kada jam duris yra atvėręs sargas, ir jo avys, atpažinusios jo balsą, išeina jam pakvietus; ir kada jos, kurios yra jo, šitokiu būdu yra išvedamos, tada tikrasis piemu eina pirma jų; jis rodo kelią ir avys seka paskui jį. Jo avys seka paskui jį, nes jos atpažįsta jo balsą; jos neseks paskui nepažįstamąjį. Jos pabėgs nuo nepažįstamojo, nes jos neatpažįsta jo balso. Šita minia, kuri čia susirinko prie mūsų, yra kaip avys be piemens, tačiau, kada mes joms ką nors pasakome, tada jos atpažįsta piemens balsą ir jos seka paskui mus; bent jau seka tos, kurios yra išalkusios tiesos ir ištroškusios teisingumo. Kai kurie iš jūsų nesate iš manosios avidės; jūs neatpažįstate manojo balso, ir jūs neseKate paskui mane. Ir kadangi jūs esate netikri piemenys, tai avys neatpažįsta jūsų balso ir neseks paskui jus.”

^{165:2.5 (1819.1)} Ir kada Jėzus papasakojo šią parabolę, tada niekas nepateikė jam nė vieno klausimo. Po kiek laiko jis vėl ėmė kalbėti ir toliau aptarinėjo šią parabolę:

^{165:2.6 (1819.2)} “Tie, kurie norėtumėte būti manojo Tėvo avių bandų žemesnieji piemenys, turite būti ne tik verti vadovai, bet taip pat jūs privalote šią bandą *maitinti* geru maistu; jūs nesate tikrieji piemenys, jeigu savųjų bandų nenuvedate į žaliąsias ganyklas ir prie ramiųjų vandenų.

^{165:2.7 (1819.3)} “Ir dabar, jeigu kas nors iš jūsų šią parabolę suvokia per daug lengvai, tai aš tikrai pareikšiu, kad aš esu ir tos durys į Tėvo avidę, ir tuo pačiu metu manojo Tėvo bandų tikrasis piemu. Nė vienam piemeniui, kuris stengiasi į šią avidę patekti be manęs, tikrai ten patekti nepavyks, ir šios avys jo balso neišgirs. Aš, drauge su tais, kurie tarnauja su manimi, iš tiesų esu tos durys. Kiekviena siela, kuri į amžinąjį kelią žengia mano sukurtų ir nurodytų priemonių dėka, tikrai bus išgelbėta ir galės eiti pirmyn stengdamasi pasiekti amžinąsias Rojaus ganyklas.

^{165:2.8 (1819.4)} “Bet aš taip pat esu ir tas tikrasis piemu, kuris už šias avis nori paaukoti net ir savąją gyvybę. Vagis įsilaužia į avidę tikrai tam, kad pavogtų, ir kad užmuštų, ir kad sunaikintų; bet aš atėjau tam, kad jūs visi galėtumėte turėti gyvenimą, ir turėti jį daug gausesnį. Tas, kuris yra samdinys, kilus pavojui, pabėgs ir leis, kad ir avys išsibėgiotų ir pražūtų; bet tikrasis piemu, kada ateis vilkas, nepabėgs; savąją bandą jis saugos ir, jeigu reikės, už savąsias avis paaukos ir savąją gyvybę. Tikrai, tikrai, aš sakau jums, draugams ir priešams, aš esu tas tikrasis piemu; aš pažįstu savąsias avis ir manosios pažįsta mane. Aš pavojaus akivaizdoje nepabėgsiu. Aš tikrai užbaigsiu šią

tarnystę iki galo įvykdydamas savojo Tėvo valią, ir aš tikrai neapleisiu šios bandos, kurią Tėvas patikėjo mano priežiūrai.

^{165:2.9 (1819.5)} “Bet aš turiu daug ir kitų avių, kurios yra ne iš šitos avidės, ir šitie žodžiai tinka ne tiktai šitam pasauliui. Šitos kitos avys taip pat girdi ir atpažįsta mano balsą, ir aš pažadėjau Tėvui, kad jos visos tikrai bus sugintos į vieną avidę, į Dievo sūnų vieną brolystę. Ir tuomet jūs iš tiesų visi atpažinsite vieno piemens, tikrojo piemens, balsą, ir tikrai visi pripažinsite Dievo tėvystę.

^{165:2.10 (1819.6)} “Ir šitaip jūs tikrai sužinosite, kodėl Tėvas myli mane ir kodėl jis visas savo bandas šitoje valdoje patikėjo man, kad jas prižiūrėčiau; tai yra dėl to, jog manasis Tėvas žino, kad saugodamas avidę aš nesudrebėsiu, kad savųjų avių aš nepaliksiu, ir kad, jeigu prireiks, nedvejodamas paaukosiu savąją gyvybę tarnaudamas daugybei jo bandų. Bet, įsidėmėkite, jeigu aš paaukosiu savąją gyvybę, tai aš vėl ją tikrai atgausiu. Nė vienas žmogus ir nė vienas kitas tvarinys gyvybės iš manęs atimti negali. Aš turiu teisę ir galią savąją gyvybę paaukoti, ir turiu tą pačią galią ir teisę vėl ją atgauti. Jūs negalite šito suprasti, bet tokią valdžią aš gavau iš savojo Tėvo net ir anksčiau negu atsirado šitas pasaulis.”

^{165:2.11 (1819.7)} Kada jie išgirdo šiuos žodžius, tada jo apaštalai suglumo, jo mokiniai nustebo, tuo tarpu fariziejai iš Jeruzalės ir apylinkių išėjo į naktį, sakydami, “Arba jis yra beprotis, arba jis turi velnią.” Tačiau net ir kai kurie Jeruzalės mokytojai sakė: “Jis kalba kaip tas, kuris turi valdžią; be to, kas yra kada nors matęs, jog tas, kuris turi velnią, duotų regėjimą tokiam vyrui, kuris gimė aklas, ir darytų visus tuos nuostabius darbus, kokius padarė šitas vyras?”

^{165:2.12} (1819.8) Kitą rytą maždaug pusė iš šitų žydų mokytojų išpažino tikėjimą į Jėzų, o kita pusė nusivylusi sugrįžo į Jeruzalę ir į savo namus.

3. Sabato pamokslas Peloje

^{165:3.1} (1819.9) Iki sausio pabaigos Sabato popietinės minios siekdavo maždaug tris tūkstančius. Šeštadienį, sausio 28-ąją, Jėzus pasakė atmintiną pamokslą apie “Pasitikėjimą kitu ir dvasinį pasirengimą.” Po Simono Petro parengiamųjų pastabų Mokytojas pasakė:

^{165:3.2} (1820.1) “Ką daug kartų aš esu sakęs savo apaštalams ir savo mokiniams, dabar pareiškiu šitai miniai: Saugokitės fariziejų mielių, kurios yra apgaulė, kilusi iš prietarų ir subrandinta vergavimu tradicijoms, nors daugelis šitų fariziejų savo širdyje yra sąžiningi, o kai kurie iš jų čia gyvena ir kaip mano mokiniai. Netrukus jūs visi tikrai suprasite mano mokymą, nes dabar nėra nieko paslėpta, kas tikrai nebus atskleista. Tai, kas dabar nuo jūsų yra paslėpta, tikrai bus jums viskas atskleista, kada Žmogaus Sūnus savąją misiją žemėje ir materialaus kūno pavidalu bus užbaigęs.

^{165:3.3} (1820.2) “Greitai, labai greitai, iš tikrųjų tie dalykai, kuriuos mūsų priešai dabar planuoja slapta ir tamsoje, bus iškelti į šviesą ir skelbiami nuo namų stogų. Bet jums, manieji draugai, aš sakau, kada jie siekia sunaikinti Žmogaus Sūną, nebijokite jų. Nebijokite tų, kurie, nors jie ir gali sugebėti nužudyti kūną, bet po šito daugiau jūsų atžvilgiu valdžios nebeturi. Aš patariu jums, nebijokite nieko, danguje ar ant žemės, bet džiaukitės tuo, jog pažįstate Tą, kuris turi galią iš viso neteisingumo jus išlaisvinti ir perduoti jus visatos teismui neturinčius kaltės.

165:3.4 (1820.3) “Argi neparduoda penkių žvirblių už du pensus? Ir vis tik, kada šitie paukščiai skrajoja ieškodami sau maisto, tada nė vienas iš jų neegzistuoja be Tėvo, visos gyvybės šaltinio, žinios. Serafiniai sargybiniai yra suskaičiavę visus jūsų plaukus ant galvos. Ir jeigu visa tai yra tiesa, tai kodėl gi jūs turėtumėte gyventi bijodami tų įvairių smulkmenų, kurios iškyla jūsų kasdieniame gyvenime? Aš jums sakau: Nebijokite; jūs esate daug vertingesni už daugybę žvirblių.

165:3.5 (1820.4) “Visus tuos, kurie turėjote drąsos prieš žmones prisipažinti, kad įtikėjote į mano evangeliją, aš tikrai netrukus pripažinsiu prieš dangaus angelus; bet tą, kuris mano mokymų tiesą prieš žmones paneigia sąmoningai, jo likimo sargybinis tikrai paneigs net ir prieš dangaus angelus.

165:3.6 (1820.5) “Kalbėkite apie Žmogaus Sūnų ką tik norite ir jums tikrai bus atleista; bet tas, kuris išdrįsta šventvagiauti prieš Dievą, tikrai vargu ar suras atleidimą. Kada žmonės nusirita tiek, jog Dievo darbus sąmoningai priskiria blogio jėgoms, tada tokie sąmoningi maištininkai vargu ar už savo nuodėmės ieškos atleidimo.

165:3.7 (1820.6) “Ir kada mūsų priešai nuves jus prieš sinagogų valdytojus ir prieš kitokią aukštąją valdžią, tada nesirūpinkite dėl to, ką jums reikėtų sakyti, ir nepergyvenkite dėl to, kaip jums reikėtų atsakinėti į jų klausimus, kadangi toji dvasia, kuri gyvena jūsų viduje, tikrai būtent tą pačią valandą jus išmokys, ką jums reikėtų pasakyti karalystės evangelijos garbei.

165:3.8 (1820.7) “Kiek dar ilgai jūs lauksite apsisprendimo slėnyje? Kodėl gi jūs lūkuriuojate tarp dviejų nuomonių? Kodėl žydai ar pagonys abejoja priimti ar ne gerąją naujieną, kad jis yra

amžinojo Dievo sūnus? Kiek mums prireiks laiko, kad įtikintume jus džiaugsmingai įeiti į savo dvasinį paveldą? Aš atėjau į šitą pasaulį, kad apreikščiau Tėvą jums ir kad jus vesčiau pas Tėvą. Pirmąjį dalyką aš padariau, bet antrojo dalyko aš negaliu padaryti be jūsų sutikimo; Tėvas niekada nė vieno žmogaus eiti į karalystę neverčia. Šitas kvietimas amžinai buvo ir visada bus toks: Kas tiktai nori, tegul ateina ir laisvai geria gyvybės vandenį.”

^{165:3.9 (1820.8)} Kada Jėzus pabaigė kalbėti, tada daugelis nuėjo, kad juos apaštalai pakrikštytų Jordano upėje, tuo tarpu jis klausėsi klausimų, kuriuos pateikė tie, kurie pasiliko.

4. Palikimo paskirstymas

^{165:4.1 (1821.1)} Kada apaštalai krikštijo tikinčiuosius, tada Mokytojas kalbėjosi su tais, kurie pasiliko laukti. Ir vienas jaunas vyras jam tarė: “Mokytojau, mano tėvas numirė palikęs didelį palikimą man ir mano broliui, bet mano brolis atsisako man duoti tai, kas yra mano. Ar, tuomet, tu negalėtum paliepti mano broliui pasidalinti šituo palikimu su manimi?” Jėzus truputį pasipiktino tuo, jog šitas materialiai mąstantis jaunuolis aptarinėjimui turėtų kelti tokį verslo klausimą; bet jis ir šita proga pasinaudojo tam, kad perteiktų tolimesnį mokymą. Tarė Jėzus: “Žmogau, kas iš manęs padarė dalintoją tarp jūsų? Kaip tau į galvą ir mintis atėjo, kad aš kreipiu dėmesį į šito pasaulio materialius reikalus?” Ir tada, pasisukęs į visus, kurie buvo prie jo, jis pasakė: “Atkreipkite dėmesį ir nebūkite godūs; žmogaus gyvenimą sudaro ne tų daiktų, kuriuos jis gali turėti, gausumas. Laimę atneša ne turto galia, ir džiaugsmą suteikia ne turtai. Turtas, pats savaime, nėra prakeikimas, bet meilė turtams dažnai veda į tokį atsidavimą šito pasaulio daiktams, jog siela

tampa akla Dievo karalystės žemėje dvasinių realybių nuostabiems potraukiams ir amžinojo gyvenimo danguje džiaugsams.

165:4.2 (1821.2) “Leiskite man jums papasakoti istoriją apie vieną turtingą žmogų, kurio žemė duodavo gausų derlių; ir kada jis tapo labai turtingu, tada pats sau ėmė svarstyti: ‘Ką aš darysiu su visais savo turtais? Aš dabar turtų turiu tiek daug, kad nebeužtenka ir vietos, kur juos laikyti.’ Ir kada šitą problemą jis apmąstė, tada tarė: ‘Iš tiesų padarysiu šitaip; tikrai nugriausiu savo svirnus ir pasistatysiu didesnius, ir šitokiu būdu iš tikrųjų turėsiu pakankamai vietos, kur laikyti savo derlių ir savo turtus. Tada tikrai savo sielai galėsiu pasakyti, siela, tu susikrovei daug turto, kurio pakaks daugeliui metų; dabar pailsėk; valgyk, gerk, ir džiaukis, nes tu esi turtinga ir šį turtą padidinau.

165:4.3 (1821.3) “Bet šitas turtingas žmogus taip pat buvo ir kvailas. Rūpindamasis savo proto ir kūno materialiais poreikiais, jis nebuvo susikrovęs turto danguje tam, kad patenkintų dvasią, ir tam, kad išgelbėtų sielą. Net ir tada jis nepatyrė malonumo ir nepasinaudojo savo sukauptais ir saugomais turtais, nes būtent tą pačią naktį buvo pareikalauta jo sielos. Tą naktį atėjo plėšikai, kurie įsilaužė į jo namus tam, kad jį užmuštų, ir po to, kada prisiplėšė iš jo svirnų, tada viską, kas liko, padegė. O dėl tos nuosavybės, kuri nepateko plėšikams, jo turto paveldėtojai pradėjo kovoti tarpusavyje. Šitas vyras turtus sau susikrovė ant žemės, bet jis nebuvo turtingas prieš Dievą.”

165:4.4 (1821.4) Jėzus šitaip pasielgė su jaunuuoju vyru ir jo palikimu, nes žinojo, kad jo problema yra godumas. Net jeigu problema būtų buvusi ir kitokia, tai Mokytojas nebūtų įsikišęs, nes jis

niekada nesikišdavo net į savo apaštalų, tuo labiau į savo mokinių, žemiškuosius reikalus.

^{165:4,5 (1821.5)} Kada Jėzus savo pasakojimą užbaigė, tada kitas vyras atsistojo ir jo paklausė: “Mokytojai, aš žinau, jog tavo apaštalai pardavė visus savo žemiškuosius turtus tam, kad sektų paskui tave, ir kad jie visais daiktais naudojasi bendrai, kaip ir eseniečiai, bet, ar tu norėtum, kad mes visi tie, kurie esame tavo mokiniai, irgi pasielgtume lygiai taip? Argi tai yra nuodėmė turėti sąžiningo turto?” Ir Jėzus į šią klausimą atsakė: “Mano drauge, tai nėra nuodėmė turėti doro turto; bet nuodėmė yra tai, jeigu jūs turimą materialų turtą paverčiate į *lobius*, kurie gali užvaldyti jūsų susidomėjimą ir jūsų meilę nukreipti į šalį nuo atsidavimo karalystės dvasiniams siekiams. Nėra jokios nuodėmės turėti sąžiningo turto žemėje, su sąlyga, jeigu jūsų *lobis* yra danguje, nes, kur yra jūsų lobis, ten taip pat iš tikrųjų bus ir jūsų širdis. Yra didžiulis skirtumas tarp turto, kuris veda į godumą ir savanaudiškumą, ir tokio turto, kurį laiko ir dalina su patikėtinio dvasia tie, kurie šito pasaulio turtų turi gausiai, ir kurie taip dosniai prisideda prie paramos tiems, kurie visą savo energiją yra pašventę karalystės darbui. Daugelis iš jūsų, kurie esate čia ir be pinigų, esate maitinami ir apgyvendinti štai tame palapinių miestelyje, kadangi dosnūs turtingi vyrai ir moterys tokiems tikslams davė pinigų jūsų šeiminkui Dovydui Zabediejui.

^{165:4,6 (1822.1)} “Bet niekada neužmirškite, jog, galų gale, turtas yra neilgalaikis. Meilė turtams per daug dažnai užgožia ir net sunaikina dvasinį matymą. Žiūrėkite, jog suvoktumėte tą pavojų, kada turtas tampa ne jūsų tarnu, bet jūsų šeiminku.”

^{165:4.7} (1822.2) Jėzus nemokė išlaidumo, tinginystės, abejingumo tam, kad nebūtų rūpinamasi savo šeimos materialiais poreikiais, ar priklausomybės nuo išmaldų, ir jis nepritarė tokiems dalykams. Bet jis iš tikrųjų mokė, jog tai, kas yra materialu ir žemiška, tas turi būti pavaldus sielos gerovei ir dvasinės prigimties žengimui į priekį dangaus karalystėje.

^{165:4.8} (1822.3) Tuomet, kada žmonės nusileido prie upės tam, jog pasižiūrėtų, kaip buvo krikštijama, prie Jėzaus vienas atskirai priėjo pirmasis vyras, klausęs dėl savo paveldėjimo, kadangi jis manė, kad Jėzus su juo pasielgė žiauriai; ir kada Mokytojas jį išklausė vėl, tada jis atsakė: “Mano sūnau, kodėl gi tu, atsiduodamas savo godžiam polinkiui, praleidi progą maitintis gyvenimo duona tokią dieną, kaip šitoji? Argi tu nežinai, jog žydų įstatymai dėl palikimo bus teisingai pritaikyti, jeigu tu su savo skundu iš tiesų nueisi į sinagogos teismą? Argi tu negali suprasti, jog manasis darbas yra susijęs su tuo, jog būtų užtikrinta tai, kad jūs sužinotumėte apie dangiškąjį palikimą? Argi tu neskaitei Rašto: ‘Tas, kuris turtą padidina savo apdairumo ir didelio suvaržymo dėka, ir tai yra jo atlygio dalis, sako: Aš sulaukiau poilsio ir dabar tikrai galėsiu savo gėrybėmis naudotis nuolat, bet jis nežino, kas jo laukia ateityje, o taip pat jis nežino, kad jis visus šiuos daiktus kada mirs turės palikti kitiems.’ Argi tu neskaitei šio įsakymo: ‘Nebūk godus.’ Ir dar, ‘Jie valgė ir prisivalgė, ir apaugo riebalais, ir tada jie tikrai nosisuko į kitus dievus.’ Ar tu skaitei Psalmėse, jog ‘Viešpats bjaurisi tais, kurie yra godūs,’ ir jog “tas nedaug, ką turi teisingus žmogus, yra geriau už daugelio nuodėmingųjų turtus.’ ‘Jeigu turtai auga, tai nenukreipk į juos savo širdies.’ Ar tu skaitei, kur Jeremijas sakė, ‘Tegul turtingas žmogus savo turtuose nešlovina turto,’ ir Ezekilis sakė tiesą, kada jis kalbėjo,

‘Savo kalbomis jie demonstruoja meilę, bet giliai širdyje jie siekia savanaudiškos naudos sau’.”

^{165:4.9 (1822.4)} Jėzus išsiuntė jaunąjį vyrą, tardamas jam, “Mano sūnau, kokia nauda iš to, jeigu tu laimėsi visą pasaulį ir prarasi savo paties sielą?”

^{165:4.10 (1822.5)} Kitam, stovėjusiam netoli, kuris paklausė Jėzaus, kaip turtingieji bus teisiami nuosprendžio dieną, jis atsakė: “Aš atėjau ne tam, kad teisčiau turtinguosius ar vargšus, bet tas gyvenimas, kokį gyvena žmonės, bus jų visų teisėjas. Be viso šito, kas yra susiję su turtingųjų teismu, tai visi tie, kurie įgijo didžiulį turtą, turės atsakyti mažiausiai į tris klausimus, ir šitie klausimai yra tokie:

^{165:4.11 (1822.6)} “1. Kiek turto tu sukaupei?

^{165:4.12 (1822.7)} “2. Kaip šitą turtą tu gavai?

^{165:4.13 (1822.8)} “3. Kaip savo turtą tu panaudojai?”

^{165:4.14 (1822.9)} Tada Jėzus įėjo į savo palapinę, kad prieš vakaro valgį valandėlę pailsėtų. Kada apaštalai baigė krikštyti, tada jie taip pat atėjo, ir norėjo su juo pasikalbėti apie turtą žemėje ir lobį danguje, bet jis miegojo.

5. Pokalbiai apie turtą su apaštalais

^{165:5.1 (1823.1)} Tą vakarą po vakarienės, kada Jėzus ir šie dvylika susirinko draugėn į savo kasdienius pasitarimus, Andriejus paklausė: “Mokytojai, tuo metu, kada mes krikštijome tikinčiuosius, tu laukiančiai miniai daug ką pasakei, ko mes

negirdėjome. Ar nenorėtum šitų žodžių pakartoti mūsų labui?”
Ir, atsakydamas į Andriejaus prašymą, Jėzus pasakė:

^{165:5.2 (1823.2)} “Taip, Andriejau, aš pasikalbėsiu su jumis apie šiuos turto ir savarankiškumo reikalus, bet manieji žodžiai jums, apaštalams, turi tam tikra prasme skirtis nuo tų žodžių, kuriuos pasakiau mokiniams ir miniai, kadangi jūs atsisakėte visko ne tiktai dėl to, jog eitumėte su manimi, bet ir dėl to, jog būtumėte įšventinti į karalystės ambasadorius. Jūs iš tiesų jau turite kelerių metų patyrimą, ir jūs žinote, jog Tėvas, kurio karalystę jūs skelbiate, jūsų neapleis. Jūs pašventėte savo gyvenimą, kad tarnautumėte karalystei; dėl to nepergyvenkite ir nesirūpinkite dėl žemiškojo gyvenimo dalykų, ką jūs iš tiesų valgysite, kaip ir dėl savo kūno, ką jūs iš tiesų vilkėsite. Sielos gerovė yra daugiau negu maistas ir gėrimas; žengimas į priekį dvasioje yra nepalyginamai aukščiau už apdaro poreikį. Kada kyla pagunda suabejoti, ar tikrai turėsite duonos, tada pamąstykite apie varnus; jie nei sėja, nei pjauna, jie neturi nei sandėlių, nei svirnų, ir vis tik Tėvas aprūpina maistu kiekvieną iš jų, kuris ieško sau maisto. O kiek daug vertingesni už daugybę paukščių esate jūs! Be to, visas jūsų nerimas arba graužiančios abejonės negali padaryti nieko, kad jūsų materialius poreikius patenkintų. Kuris gi iš jūsų nerimo dėka gali savo ūgį padidinti per plaštaką arba prie savojo gyvenimo pridurti dieną? Kadangi tokie dalykai nėra jūsų rankose, tai kodėl gi jūs nerimaujate dėl kurios nors iš šitų problemų?

^{165:5.3 (1823.3)} “Pamąstykite apie lelijas, kaip jos auga; jos nei dirba, nei verpia; vis tik aš jums sakau, kad net ir Saliamonas savo aukščiausioje šlovėje nebuvo pasipuošęs taip, kaip kuri nors iš šitų lelijų. Jeigu Dievas šitaip aprengia lauko žolę, kuri šiandien

yra gyva, o rytojaus dieną bus nupjauta ir įmesta į ugnį, tai kaip daug gražiau aprengs jus, dangiškosios karalystės ambasadorius. O jūs, turintys tokį mažą įtikėjimą! Kada jūs iš visos širdies pasišvenčiate karalystės evangelijos skelbimui, tada jums neturėtų kilti abejonių dėl paramos jums patiems ar jūsų šeimoms, kurias palikote. Jeigu jūs savo gyvenimą iš tikrųjų pašvęsite evangelijai, tada jūs tikrai pagal šią evangeliją gyvensite. Jeigu jūs esate tiktai tikintieji mokiniai, tada jūs turite duoną užsidirbti sau patiems ir prisidėti prie išlaikymo visų tų, kurie moko ir skelbia ir gydo. Jeigu jūs nerimaujate dėl savo duonos ir vandens, tai kuo gi jūs skiriatės nuo tų pasaulio nacijų, kurios taip uoliai siekia patenkinti tokius būtiniausius poreikius? Pasišvęskite savo darbui, tikėdami, jog tiek Tėvas, tiek aš žinome, kad jums yra reikalingi visi šitie dalykai. Leiskite man jus užtikrinti, kartą ir visiems laikams, kad, jeigu savo gyvenimą jūs pašvęsite karalystės darbui, tai visi jūsų realūs poreikiai tikrai bus patenkinti. Siekite didingesnio dalyko, ir mažesnįjį surasite jame; prašykite to, kas yra dangiška, ir į šią tikrai bus įtraukta ir tai, kas yra žemiška. Šešėlis tikrai turi būti kartu su kūnu.

^{165:5.4 (1823.4)} “Jūs esate tiktai maža grupė, bet jeigu jūs turite įtikėjimą, jeigu jūs tikrai nesuklupsite baimėje, tuomet aš pareiškiu, jog būtent manajam Tėvui yra labai malonu suteikti jums šią karalystę. Jūs savo lobį sukrovėte ten, kur turtai nesensta, iš kur nė vienas vagis negali jų pavogti, ir kur jokia kandis negali jo sunaikinti. Ir kaip aš sakiau šiems žmonėms, kur yra jūsų lobis, ten taip pat bus ir jūsų širdis.

^{165:5.5 (1824.1)} “Bet dirbant tą darbą, kuris kaip tik laukia mūsų, ir tą darbą, kuris liks jums po to, kada aš išvyksiu pas Tėvą, jus

išbandys didžiulės kančios. Jūs visi turite būti budrūs, kad neturėtumėte baimės ir abejonių. Kiekvienas iš jūsų, parenkite savo protą ir tegul jūsų šviestuvai visą laiką būna uždegti. Elkitės kaip tie vyrai, kurie žvalgosi savojo šeimininko, sugrižtančio iš vestuvių pokylio, kad tuomet, kai jis pareis ir pasibels, jūs galėtumėte jam greitai atidaryti. Tokius dėmesingus tarnus palaimina šeimininkas, kuris mato, kad jie yra ištikimi tokią nuostabią akimirką. Tuomet iš tiesų šeimininkas savuosius tarnus pasodins, tuo tarpu juos aptarnaus jis pats. Tikrai, tikrai, aš sakau jums, kad jūsų gyvenime netrukus bus krizė, ir jums dera žvalgytis ir būti pasirengusiems.

165:5.6 (1824.2) “Jūs gerai suprantate, jog nė vienas žmogus neleistų vagiui įsilaužti į savuosius namus, jeigu žinotų, kuriuo metu jis ateis. Bet jūs taip pat budėkite savo labui, nes tokiu metu, kada jūs mažiausia įtariate, ir tokiu būdu, apie kurį negalvojate, Žmogaus Sūnus tikrai išeis.”

165:5.7 (1824.3) Keletą minučių šie dvylika sėdėjo tyloje. Kai kuriuos iš šitų perspėjimų jie buvo girdėję ir anksčiau, bet anksčiau jie buvo perteikti ne tokiomis aplinkybėmis, kaip šitą kartą.

6. Atsakymas į Petro klausimą

165:6.1 (1824.4) Kada jie sėdėjo mąstydami, tada Simonas Petras paklausė: “Ar šitą parabolę tu papasakojai mums, savo apaštalams, ar ji yra skirta visiems mokiniams?” Ir Jėzus atsakė:

165:6.2 (1824.5) “Išbandymų metas atskleidžia žmogaus sielą; išmėginimas parodo, kas iš tikrųjų yra širdyje. Kada tarnas yra

išbandytas ir išmėgintas, tada namų šeimininkas tokį tarną gali paskirti, kad prižiūrėtų namus, ir šitam ištikimam prievaizdui ramiai patikėti, kad pamaitintų ir prižiūrėtų jo vaikus. Lygiai taip, iš tiesų ir aš greitai žinosiu, kam galima patikėti mano vaikų gerovę, kada aš būsiu sugįžęs pas Tėvą. Kaip namų šeimininkas teisingam ir išbandytam tarnui tikrai patikės savosios šeimos reikalus, taip ir aš iš tiesų išaukštinsiu tuos, kurie ištvers šito laikmečio išbandymus manosios karalystės reikaluose.

165:6.3 (1824.6) “Bet jeigu tas tarnas yra tingus ir savo širdyje ima sakyti, ‘Manasis šeimininkas ilgai negrižta,’ ir pradeda blogai elgtis su savo bičiuliais tarnais ir valgyti ir gerti su girtuokliais, tuomet to tarno šeimininkas sugriš tokiu metu, kada jo nelaukia ir, pamatęs kad jis yra neištikimas, gėdingai jį išmes. Todėl jūs gerai darote, kad ruošiatės tai dienai, kada jus tikrai aplankys netikėtai ir nelauktu būdu. Atsiminkite, kad jums buvo duota daug; dėl to iš jūsų tikrai bus ir pareikalauta daug. Žiaurūs išmėginimai artinasi prie jūsų. Aš turiu gauti kitokį krikštą, ir aš budėsiu tol, kol tai įvyks. Jūs skelbiate ramybę žemėje, bet manoji misija į žmonių materialiuosius reikalus ramybės neatneš—bent jau, kuriam laikui. Toji pasekmė gali būti tiktai susiskaldymas, kur du šeimos nariai į mane tiki, o trys nariai šitą evangeliją atstumia. Nulemta yra tai, jog šitoji evangelija, kurią jūs skelbiate, draugus, gimines, ir mylimuosius, nuteiks vienus prieš kitus. Tas tiesa, kiekvienas iš šitų tikinčiųjų tikrai patirs nuostabią ir tvirtą ramybę savojoje širdyje, bet ramybė į žemę ateis tiktai tada, kada tikėti ir patekti į savo šlovingą sūnystės su Dievu paveldėjimą norės visi. Nežiūrint šito, eikite po visą pasaulį skelbdami šitą evangeliją visoms nacijoms, kiekvienam vyrui, kiekvienai moteriai, ir kiekvienam vaikui.”

^{165:6.4 (1824.7)} Ir tai buvo visos ir užimtos Sabato dienos pabaiga. Ryte Jėzus ir šie dvylika išėjo į šiaurinės Perėjos miestus, kad aplankyti šiuos septyniasdešimt, kurie dirbo šituose regionuose Abnerio priežiūroje.

166 Dokumentas. Paskutinis apsilankymas šiaurinėje Perėjoje

^{166:0.1 (1825.1)} NUO vasario 11-sios iki 20-sios Jėzus ir šie dvylika apkeliavo šiaurinės Perėjos visus miestus ir kaimus, kur dirbo Abnerio partneriai ir moterų kopuso narės. Jie pamatė, jog šiuos evangelijos žinianešius lydi sėkmė, ir Jėzus nuolat atkreipdavo savo apaštalų dėmesį į tą faktą, jog karalystės evangelija gali plisti ir tada, kada jos nelydi stebuklai ir stebinantys dalykai.

^{166:0.2 (1825.2)} Visa šita trijų mėnesių misija Perėjoje vyko sėkmingai, mažai padedant dvylikai apaštalų, ir nuo šio meto evangelija atspindėjo ne tiek Jėzaus asmenybę, kiek jo *mokymus*. Bet jo pasekėjai neilgai laikėsi jo nurodymų, kadangi netrukus po Jėzaus mirties ir prisikėlimo, nuo jo mokymų jie nukrypo ir pradėjo kurti ankstyvąją bažnyčią, besiremiančią stebuklingomis sampratomis ir šlovingais prisiminimais apie jo dieviškąją-žmogiškąją asmenybę.

1. Fariziejai Ragabe

^{166:1.1 (1825.3)} Sabato dieną, vasario 18-ąją, Jėzus buvo Ragabe, kur gyveno turtingas fariziejus, vardu Natanielius; ir kadangi gana nemažai jo bičiulių fariziejų sekė paskui Jėzų ir šiuos dvylika po šalį, tai šitą Sabato rytą jis paruošė pusryčius jiems visiems, maždaug dvidešimčiai, ir Jėzų pakvietė garbės svečiu.

^{166:1.2} (1825.4) Iki to meto, kada į šiuos pusryčius atvyko Jėzus, didžioji dalis fariziejų su dviem ar trim įstatymų žinovais, buvo jau ten ir sėdėjo prie stalo. Mokytojas iš karto atsisėdo Natanieliui iš kairės, nenuėjęs prie vandens indų, kad nusiplautų rankas. Didelė dalis fariziejų, ypač tie, kurie Jėzaus mokymų atžvilgiu buvo nusiteikę palankiai, žinojo, kad jis rankas plaunasi tiktai švaros tikslu, kad jis bjaurisi šitais grynai ritualiniais vaidinimais; dėl to jie nenustebo, kad jis atėjo tiesiai prie stalo prieš tai nenusiplovęs rankų du kartus. Bet tai, kad jis fariziejų praktikos griežtų reikalavimų nesilaiko, Natanielių pritrenkė. Taip pat Jėzus nenusiplaudavo rankų, kaip tą darė fariziejai, nei po kiekvieno patiekalo, nei pavalgęs.

^{166:1.3} (1825.5) Po ilgoko šnibždėjimosi tarp Natanieliaus ir nedraugiško fariziejaus, sėdėjusio jam iš dešinės, ir po intensyvaus antakių kilnojimo ir lūpų paniekinančio patempimo tų, kurie sėdėjo priešais Mokytoją, Jėzus galiausiai tarė: “Aš maniau, kad į šiuos namus jūs mane pakvietėte tam, kad aš su jumis drauge pavalgyčiau ir galbūt, kad pasiteirautumėte manęs apie Dievo karalystės naujosios evangelijos skelbimą; bet aš suvokiu, kad jūs mane čia pasikvietėte, kad aš pamatyčiau, kaip jūs demonstruojate ritualinį atsidavimą savo pačių veidmainiškumui. Tą paslaugą jūs dabar man padarėte; su kuo šita proga toliau mane pagerbsite kaip savo svečią?”

^{166:1.4} (1826.1) Kada Mokytojas šitaip pakalbėjo, tada jie nudelbė akis į stalą ir tylėjo. Ir kadangi niekas neprabilo, tai Jėzus tęsė: “Daugelis iš jūsų fariziejų čia su manimi yra kaip draugai, kai kurie yra net ir mano mokiniai, bet didžioji dauguma fariziejų atkakliai atsisako pamatyti šviesą ir pripažinti tiesą, net ir tada,

kada evangelijos darbas yra pateikiamas prieš juos su didžiule galia. Kaip jūs rūpestingai valote puodukų ir lėkščių išorę, tuo tarpu dvasinio maisto indai yra purvini ir užteršti! Jūs pasirūpinate, kad žmonėms iš išorės atrodytumėte pamaldūs ir šventi, bet viduje jūsų sielos yra pripildytos veidmainystės, godumo, lupikavimo, ir visokiausių rūšių dvasinio nuodėmingumo. Jūsų lyderiai netgi išdrįsta regzti sąmokslą ir planuoti, kaip nužudyti Žmogaus Sūnų. Argi jūs, kvaili žmonės, nesuprantate, jog dangiškasis Dievas žvelgia į sielos vidinius motyvus, o taip pat ir į jūsų išorines pretenzijas ir į jūsų pamaldžius išpažinimus? Nemanykite, jog išmaldų davimas ir dešimtinės sumokėjimas jus apvalys nuo neteisumo ir leis jums kaip švariam stovėti visų žmonių Teisėjo akivaizdoje. Vargas jums tiems fariziejams, kurie atkakliai siekėte atstumti gyvenimo šviesą! Mokėdami dešimtinę esate skrupulingi ir teikdami išmaldą esate pretenzingi, bet jūs sąmoningai su panieka atmetate Dievo apsilankymą ir atstumiate jo meilės atskleidimą. Nors tai yra visiškai gerai, kada jūs skiriate dėmesį šitoms antraeilėms pareigoms, bet jums nereikėjo palikti neįvykdytų šitų svaresnių reikalavimų. Vargas visiems tiems, kurie nosisuka nuo teisingumo, paniekina gailestingumą, ir atstumia tiesą! Vargas visiems tiems, kurie niekina Tėvo apreiškimą ir tuo pačiu metu ieško pagrindinių vietų sinagogoje ir trokšta pataikūniškų pasveikinimų prekyvietėse!”

166:1.5 (1826.2) Kada Jėzus stojosi išeiti, tada vienas iš įstatymų žinovų, kuris buvo prie stalo, kreipdamasis į jį, tarė: “Bet, Mokytojau, kai kuriais savo teiginiais tu taip pat priekaištauji mums. Ar raštininkai, fariziejai, ar įstatymų žinovai neturi nieko gero?” Ir Jėzus, stovėdamas, atsakė: “Jūs, kaip ir fariziejai, jaučiate pasitenkinimą užimdami pirmąsias vietas

švenčių metu ir dėvėdami ilgus drabužius, nors ant žmonių pečių jūs užkraunate sunkią naštą, kuri smarkiai spaudžia. Ir kada nuo šitos sunkios naštos žmonių sielos klumpa, tada jūs nenorite nors pirštą pajudinti ją keliant. Vargas jums tiems, kurie jaučiate didžiausią pasitenkinimą statydami antkapius tiems pranašams, kuriuos nužudė jūsų tėvai! Ir tai, kad jūs pritariate tam, ką padarė jūsų tėvai, matyti iš to, jog dabar planuojate nužudyti ir tuos, kurie ateina šitą dieną, darydami tai, ką savo laiku darė ir tie pranašai—skelbdami Dievo teisumą ir apreikšdami dangiškojo Tėvo gailestingumą. Bet iš visų praeities kartų, būtent iš šitos iškrypusios ir veidmainiškos kartos tikrai bus pareikalauta užmokėti už pranašų ir apaštalų kraują. Vargas visiems tiems įstatymų žinovams, kurie iš paprastų žmonių atėmė žinių raktą! Jūs ir patys atsisakote įžengti į tiesos kelią, ir tuo pačiu metu jūs norite sutrukdyti visiems kitiems, kurie į jį stengiasi įžengti. Bet šitokiu būdu dangaus karalystės durų užtrenkti jūs negalite; mes jas atidarėme visiems tiems, kurie turi tą įtikėjimą, kad įeitų, ir šitų gailestingumo vartų tikrai neužkels prietarai ir įžulumas tų apgaulingų mokytojų ir netikrų piemenų, kurie yra kaip išbaltinta kapavietė, kuri, nors iš išorės atrodo graži, bet viduje pilna negyvų žmonių kaulų ir visokios rūšies dvasinio nešvarumo.”

^{166:1.6 (1826.3)} Ir kada Jėzus baigė kalbėti prie Natanieliaus stalo, tada iš šitų namų jis išėjo nevalgęs. O iš tų fariziejų, kurie girdėjo šituos žodžius, kai kurie tapo tikinčiaisiais į jo mokymą ir įėjo į karalystę, bet didesnis jų skaičius atkakliai laikėsi tamsos kelio, įgaudami dar daugiau ryžto patykoti jį tam, jog galėtų nugirsti kokius nors jo žodžius, kuriais remiantis galima būtų jį atvesti prieš Sanhedrino teisimą Jeruzalėje ir nuteisti.

^{166:1.7 (1827.1)} Fariziejai ypatingą dėmesį kreipė tiktai į tris dalykus:

^{166:1.8 (1827.2)} 1. Griežtai laikėsi dešimtinės mokėjimo praktikos.

^{166:1.9 (1827.3)} 2. Skrupulingai laikėsi apvalymo įstatymų.

^{166:1.10 (1827.4)} 3. Vengė bendrauti su visais tais, kurie nebuvo fariziejai.

^{166:1.11 (1827.5)} Šitą kartą Jėzus stengėsi demaskuoti pirmųjų dviejų papročių dvasinį nevaisingumą, tuo tarpu savo pastabas, sumanytas tam, jog papriekaištautų fariziejams dėl to, kad jie atsisako bendrauti su nefariziejais, jis pasiliko kitai ir vėlesniajai progai, kada jis vėl pietaus su didele dalimi šitų pačių vyrų.

2. Dešimt raupsuotųjų

^{166:2.1 (1827.6)} Kitą dieną Jėzus su šiais dvylika nuėjo į Amatą, netoli Samarijos sienos, ir jiems priartėjus prie miesto, jie sutiko dešimties raupsuotųjų grupę, kuri gyveno netoli šitos vietos. Šitoje grupėje devyni buvo žydai, vienas buvo samarietis. Šiaip jau šitie žydai būtų susilaikę nuo bet kokio bendravimo ar kontakto su šituo samariečiu, bet jų bendra liga buvo daugiau negu pakankama priežastis tam, kad jie visus religinius prietarus įveiktų. Jie buvo daug girdėję apie Jėzų ir apie jo ankstesnius išgydymo stebuklus, o kadangi šie septyniasdešimt buvo įpratę pranešti laiką, kada galima tikėtis Jėzaus atvykimo, kai Jėzus su šiais dvylika išvykdavo į šitas keliones, tai šiems dešimčiai raupsuotųjų buvo pranešta, kad jo pasirodymo šitoje vietovėje tikimasi maždaug šituo metu; ir jie, dėl to, išsidėstė čia miesto pakraštyje, kur tikėjosi atkreipti jo dėmesį ir paprašyti, kad jis išgydytų. Kada raupsuotieji pamatė

besiartinantį prie jų Jėzų, tuomet nedrįsdami prieiti arčiau, jie stovėjo tolokai nuo jo ir šaukė jam: “Mokytojai, būk mums gailestingas; apvalyk mus nuo mūsų kančios. Išgydyk mus taip, kaip tu išgydei ir kitus.”

^{166:2.2 (1827.7)} Jėzus šiems dvylikai kaip tik ir aiškino, kodėl Perėjos pagonys, kaip ir ne tokių griežtų pažiūrų žydai, labiau norėjo tikėti evangelija, kurią skelbė šie septyniasdešimt, negu griežtesnių pažiūrų ir tradicijų supančioti Judėjos žydai. Jis atkreipė jų dėmesį į tą faktą, kad jų žinią lygiai taip pat buvo palankiau sutikę galilėjiečiai, ir net samariečiai. Bet dvylika apaštalų vis tiek vargu ar norėjo puoselėti nuoširdų jausmą ilgą laiką niekintiems samariečiams.

^{166:2.3 (1827.8)} Todėl, kada Simonas Uolusis tarp raupsuotųjų pamatė šį samarietį, tada jis stengėsi priversti Mokytoją eiti tiesiai į miestą net ir trumpam nesustojus su jais pasisveikinti. Tarė Jėzus Simonui: “Bet kas, jeigu šis samarietis Dievą myli taip, kaip ir žydai? Argi mes turėtume teisti savo bičiulius žmones? Kas gali pasakyti? jeigu mes šiuos dešimt vyrų išgydysime, tai galbūt šis samarietis pasirodys, jog yra dėkingesnis net ir už šiuos žydus. Ar tu esi tikras dėl savo nuomonės, Simonai?” Ir Simonas iš karto atsakė, “Jeigu tu juos apvalysi, tai greitai ir pamatysi.” Ir Jėzus atsakė: “Taigi, iš tiesų tegul taip ir įvyksta, Simonai, ir tu greitai sužinosi tiesą apie žmonių dėkingumą ir kupiną meilės Dievo gailestingumą.”

^{166:2.4 (1827.9)} Jėzus, priėjęs arti prie raupsuotųjų, tarė: “Jeigu jūs tikrai būsite išgydyti, tuomet nueikite ir pasirodykite šventikams, kaip to reikalauja Mozės įstatymas.” Ir jiems einant, jie buvo išgydyti. Tačiau kada šis samarietis pamatė, kad jis yra pagydytas, tada apsisuko ir, ieškodamas Jėzaus, ėmė

garsiai šlovinti Dievą. Ir kada jis surado Mokytoją, tada parpuolė ant kelių prie jo kojų ir dėkojo už apvalymą. Kiti devyni, žydai, taip pat pamatė, kad yra išgydyti, ir nors jie taip pat buvo dėkingi už apvalymą, bet jie ir toliau keliavo, kad pasirodytų šventikams.

^{166:2.5 (1828.1)} Samariečiui tebeklūpant prie Jėzaus kojų, Mokytojas, žiūrėdamas į šiuos dvylika, ypač į Simoną Uolųjį, tarė: “Argi ne dešimt buvo apvalyta? Kur tuomet yra kiti devyni, tie žydai? Tiktai vienas, šitas svetimas, sugrįžo tam, kad suteiktų šlovę Dievui.” Ir tuomet jis tarė samariečiui, „Kelkis ir eik savo keliu; tavasis įtikėjimas išgydė tave.”

^{166:2.6 (1828.2)} Samariečiui nueinant Jėzus vėl pažvelgė į savo apaštalus. Ir visi apaštalai, išskyrus Simoną Uolųjį, kuris akis buvo nuleidęs, žiūrėjo į Jėzų. Šie dvylika nepratarė nė žodžio. Taip pat nieko nepasakė ir Jėzus; jam ką nors sakyti nebebuvo reikalo.

^{166:2.7 (1828.3)} Nors iš šitų vyrų visi dešimt iš tikrųjų tikėjo, kad jie serga raupsais, bet šita liga sirgo tiktai keturi iš jų. Kiti šeši buvo išgydyti nuo odos ligos, kuri buvo klaidingai palaikyta raupsais. Bet samarietis iš tiesų sirgo raupsais.

^{166:2.8 (1828.4)} Jėzus paliepė šiems dvylikai nieko nepasakoti apie raupsuotųjų apvalymą, ir jiems atėjus į Amatą, jis pastebėjo: “ Jūs matote, kaip būna, jog šeimos vaikai net ir tada, kada savojo Tėvo valiai nepaklūsta, tai jo palaiminimą priima kaip savaime suprantamą. Jie mano, jog tai yra nereikšmingas dalykas, jeigu Tėvui nepadėkos už tai, kad jis padovanoja jiems išgydymą, bet šie svetimieji, kada iš šeimos galvos gauna dovanų, tada būna kupini nuostabos ir negali nepadėkoti

suvokdami tą gėrį, kuris jiems buvo padovanotas.” Ir vis tiek apaštalai nieko neatsakė į Mokytojo žodžius.

3. Pamokslas Gerase

^{166:3.1 (1828.5)} Kada Jėzus ir šie dvylika kalbėjosi su karalystės žinianešiais Gerase, tada vienas iš fariziejų, kuris tikėjo į jį, paklausė šitą klausimą: “Viešpatie, ar išgelbėta iš tikrųjų bus nedaug ar daug?” Ir Jėzus, atsakydamas, tarė:

^{166:3.2 (1828.6)} “Jūs mokė, jog bus išgelbėti tikrai Abraomo vaikai; jog tikrai priėmę tikėjimą pagonyms gali tikėtis išgelbėjimo. Kai kurie iš jūsų mąstėte taip, kadangi Raštai pažymi, jog tikrai Kaleba ir Jošua iš visų gausybių, kurios išėjo iš Egipto, gyveno iki tiek, kad pateko į pažadėtąją žemę, tai santykinai tikrai nedidelė dalis iš tų, kurie ieško dangaus karalystės, iš tiesų į ją pateks.

^{166:3.3 (1828.7)} “Jūs taip pat turite kitą posakį, ir jame yra didelė dalis tiesos: Kad tas kelias, kuris veda į amžinąjį gyvenimą, yra tiesus ir siauras, kad tos durys, kurios veda į jį, yra lygiai taip pat siauros, tokiu būdu, iš tų, kurie ieško išgelbėjimo, tik nedidelė dalis gali įeiti per šitas duris. Jūs taip pat turite tokį mokymą, kad tas kelias, kuris veda į sunaikinimą, yra platus, kad įėjimas į jį yra didžiulis, ir kad yra daug tokių, kurie pasirenka eiti šituo keliu. Ir šitoji patarlė nėra tokia, jog savosios prasmės neturėtų. Bet aš pareiškiu, jog išgelbėjimas yra pirmiausia jūsų asmeninio pasirinkimo reikalas. Net jeigu tos durys į gyvenimo kelią ir yra siauros, bet jos yra pakankamai plačios, kad per jas patektų visi tie, kurie nuoširdžiai stengiasi įeiti, nes tos durys esu aš. Ir šis Sūnus

niekada neužkerta kelio nė vienam visatos vaikui, kuris, įtikėjimu, siekia surasti Tėvą per šį Sūnų.

166:3,4 (1829.1) “Bet čia slypi pavojus visiems tiems, kurie savo patekimą į karalystę norėtų atidėti, nors jie ir toliau siekia nesubrendimo malonumų ir atsiduoda savanaudiškumo patenkinimui: Atsisakę patekti į karalystę dvasiniu patyrimu, vėliau jie gali stengtis į ją patekti, kada ateities amžiuje bus apreikšta geresniojo kelio šlovė. Ir, dėl to, kada tie, kurie su panieka karalystę atstūmė tada, kada aš atėjau žmogiškuoju pavidalu, stengsis į ją patekti tada, kada ji bus apreikšta dieviškumo pavidalu, tada visiems tokiems savanaudžiams aš tikrai pasakysiu: Aš nežinau, iš kur jūs esate. Savąją galimybę pasiruošti šitai dangiškajai pilietybei jūs turėjote, bet visus tokius gailestingumo pasiūlymus jūs atstūmėte; visus kvietimus ateiti tuo metu, kada durys buvo atviros, jūs atmetėte. Dabar jums tiems, kurie išgelbėjimą atstūmėte, šitos durys yra užtrenktos. Šitos durys nėra atviros tiems, kurie į karalystę norėtų įeiti dėl savanaudiškos šlovės. Išgelbėjimas yra ne tiems, kurie nenori mokėti tokios kainos, kad iš visos širdies atsiduotų manojų Tėvo valios vykdymui. Kada dvasia ir siela nuo Tėvo karalystės jūs esate nusiųkę, tada beprasmiška protu ir kūnu stovėti prieš šitas duris ir belstis, sakant, ‘Viešpatie, atidaryk mums; mes taip pat norėtume būti dideli karalystėje.’ Tuomet aš tikrai pareikšiu, kad jūs nesate iš manosios avidės. Aš jūsų tikrai nepriimsiu, jog būtumėte tarp tų, kurie kovojo gerąją įtikėjimo kovą ir laimėjo atpildą už nesavanaudišką tarnystę karalystėje ant žemės. Ir kada jūs pasakysite, ‘Argi mes nevalgėme ir negėrėme drauge su tavimi ir argi tu nemokei mūsų gatvėse?’ tada aš iš tiesų vėl pareikšiu, kad jūs esate svetimi dvasiškai; kad mes nebuvo me bičiuliai

tarnai Tėvo gailestingumo tarnystėje žemėje; kad jūsų aš nepažįstu; ir tada visos žemės Teisėjas iš tikrųjų jums pasakys: ‘Išeikite iš mūsų jūs visi tie, kurie mėgavotės piktybinio blogio darbais.’

166:3.5 (1829.2) “Bet nebijokite; kiekvienas, kuris nuoširdžiai trokšta surasti amžinąjį gyvenimą įeidamas į Dievo karalystę, tokį amžinąjį išgelbėjimą iš tiesų suras. Bet jūs tie, kurie tokį išgelbėjimą atstumiate, kurią nors dieną pamatysite Abraomo sėklos pranašus sėdinčius su pagoniškųjų nacijų tikinčiaisiais šitoje pašlovintoje karalystėje, valgančius gyvenimo duoną ir atsigaivinančius gyvenimo vandeniui. Ir tie, kurie iš tiesų šitokiu būdu paims šitą karalystę dvasinės galios ir gyvojo įtikėjimo atkaklių antpuolių dėka, ateis iš šiaurės ir pietų ir iš rytų ir vakarų. Ir, žiūrėkite, daugelis iš tų, kurie yra pirmieji, bus paskutiniai, o tie, kurie yra paskutiniai, dažnai bus pirmieji.”

166:3.6 (1829.3) Tai buvo iš tikrųjų senos ir žinomos patarlės apie tiesų ir siaurą kelią nauja ir keista versija.

166:3.7 (1829.4) Po truputį apaštalai ir didelė dalis mokinių ėmė suprasti Jėzaus seniai išsakyto pareiškimo prasmę: “Jeigu jūs negimstate vėl, negimstate iš dvasios, tai į Dievo karalystę jūs įeiti negalite.” Nepaisant šito, visiems tiems, kurie yra sąžiningi iš širdies ir nuoširdžiai įtikėję, amžinai bus tiesa: “Žiūrėkite, aš stoviu prie žmonių širdžių durų ir beldžiu, jeigu bet koks žmogus tikrai man atidarys, tai aš iš tiesų įeisiu ir pavakarieniausiu su juo, ir tikrai pamaitinsiu jį gyvenimo duona; mes dvasia ir tikslu būsimė viena, ir šitaip mes amžinai iš tiesų būsimė sielos broliai ilgoje ir vaisingoje tarnystėje ieškodami Rojaus Tėvo.” Ir tokiu būdu, mažai ar daug turi būti

išgelbėta, tai visiškai priklauso nuo to, mažai ar daug atkreips dėmesį į šį pakvietimą: “Aš esu tos durys, aš esu tas naujasis ir gyvasis kelias, ir kas tik nori, tas gali pradėti begalinį tiesos ieškojimą, kad pasiektų amžinąjį gyvenimą.”

^{166:3.8 (1829.5)} Net ir apaštalai nesugebėjo iki galo suvokti jo mokymo apie būtinybę panaudoti dvasinę jėgą, turint tikslą prasiveržti pro bet kokią materialų pasipriešinimą ir nugalėti bet kokią žemiškąją kliūtį, kuri gali pasitaikyti tame kelyje, kuriame yra suvokiamos naujojo gyvenimo dvasioje kaip išlaisvintų Dievo sūnų pačios svarbiausios dvasinės vertybės.

4. Mokymas apie nelaimingus atsitikimus

^{166:4.1 (1830.1)} Nors didžioji dalis palestiniečių valgydavo tik tai du kartus per dieną, bet Jėzus ir apaštalai turėjo įprotį, kelionės metu, sustoti vidurdienį tam, kad pailsėtų ir pasistiprintų. Ir būtent tokio vidurdienio sustojimo metu pakeliui į Filadelfiją Tomas paklausė Jėzaus: “Mokytojai, po tų pastabų, kurias išgirdome keliaudami šįryt, aš norėčiau pasiteirauti, ar dvasinės būtybės yra susijusios su keistais ir nepaprastais įvykiais materialiaame pasaulyje ir, dar, paklausti, ar angelai ir kitos dvasinės būtybės sugeba užkirsti kelią nelaimingiems atsitikimams.”

^{166:4.2 (1830.2)} Atsakydamas į Tomo pasiteiravimą, Jėzus pasakė: “Aš tikrai buvau su jumis tiek ilgai, ir vis tiek tu toliau pateiki tokių klausimų? Argi tu nematei, kaip Žmogaus Sūnus gyvena lygiai taip, kaip ir jūs, ir visą laiką atsisako pasinaudoti dangiškosiomis jėgomis savo asmeniniam palaikymui? Argi mes visi negyvename tokiu pačiu būdu, koku egzistuoja visi žmonės? Ar jūs matote dvasinio pasaulio galią, kuri pasireikštų

šito pasaulio materialiam gyvenime, išskyrus Tėvo apreiškimą ir retkarčiais jo kenčiančių vaikų išgydymą?

166:4.3 (1830.3) “Perdaug ilgai jūsų tėvai tikrai tikėjo, jog klestėjimas yra dieviškojo pritarimo ženklas; jog nelaimė yra Dievo nepasitenkinimo įrodymas. Aš pareiškiu, jog tokie tikėjimai yra prietariai. Argi jūs nepastebite, jog nepalyginamai didesnis skaičius vargšų džiaugsmingai priima evangeliją ir nedelsiant įeina į karalystę? Jeigu turtai liudija dieviškąjį palankumą, tai kodėl gi turtingieji taip dažnai atsisako tikėti šitomis gerosiomis naujienomis iš dangaus?

166:4.4 (1830.4) “Tėvas savo lietų priverčia kristi ant teisingųjų ir neteisingųjų; saulė šviečia ir teisiems ir neteisiems. Jūs gi žinote apie tuos galilėjiečius, kurių kraują Pilotas sumaišė su aukomis, bet aš jums sakau, šitie galilėjiečiai jokių būdu nebuvo didesni nusidėjėliai už visus kitus savo bičiulius vien tik dėl to, jog visa tai atsitiko jiems. Jūs taip pat žinote apie tuos aštuoniolika vyrų, ant kurių užgriuvo Siloamo bokštas, juos užmušė. Nemanykite, jog šitie vyrai, kurie šitaip žuvo, buvo daugiau nusižengę už visus savo sielos brolius Jeruzalėje. Šitie žmonės buvo tiesiog vieno iš laiko nelaimingų atsitikimų nekaltos aukos.

166:4.5 (1830.5) “Jūsų gyvenime gali atsitikti trys grupės įvykių:

166:4.6 (1830.6) “1. Jūs galite patirti tuos normalius atsitikimus, kurie yra dalis jūsų ir jūsų bičiulių gyvenimo, kurį gyvenate ant žemės paviršiaus.

166:4.7 (1830.7) “2. Jūs galite atsitiktinai tapti vieno iš gamtos nelaimingų atsitikimų, vieno iš žmonių nelaimingų atsitikimų

auka, visiškai gerai žinodami, jog tokių atsitikimų iš anksto nerengia arba kokiu nors kitoku būdu nesukelia šios sferos dvasinės jėgos.

166:4.8 (1830.8) “3. Jūs galite nuimti savo tiesioginių pastangų laikytis gamtos dėsnių, valdančių šį pasaulį, derlių.

166:4.9 (1830.9) “Vienas žmogus savo kieme pasodino figos medį, ir kada jis daug kartų mėgino ant jo ieškoti vaisių ir nesurado nė vieno, tada pasikvietė vynuogmedžių prižiūrėtojus ir tarė: ‘Štai aš per šiuos trejus metus ieškojau vaisių ant šito figos medžio ir nesuradau nė vieno. Nukirskite šitą nevaisingą medį; kodėl gi jis turi užimti žemę?’ Bet vyriausiasis sodininkas savo šeimininkui atsakė: “Palik jį ramybėje dar vienerius metus, kad aš galėčiau aplink jį apkausti ir patręšti, ir tuomet kitais metais, jeigu jis neves vaisių, tai tikrai bus nukirstas.’ Ir kada jie šitokiu būdu pakluso vaisingumo dėsniams, kadangi šis medis buvo gyvas ir geras, tai jiems buvo atlyginta gausiu derliumi.

166:4.10 (1831.1) “Kai dėl ligų ir sveikatos, tai jūs turėtumėte žinoti, jog šitos kūno būsenos yra materialių priežasčių pasekmė; sveikata nėra dangaus šypsena, taip pat ir liga nėra Dievo susiraukimas.

166:4.11 (1831.2) “Žmogiškieji Tėvo vaikai turi vienodą sugebėjimą priimti materialias gėrybes; dėl to jis iš tikrųjų fizinius dalykus žmonių vaikams dovanoja vienodai be jokio išskirtinumo. Kada tai yra susiję su dvasinių dovanų padovanojimu, tada čia Tėvą apriboja žmogaus sugebėjimas šitas dieviškąsias dovanas priimti. Nors Tėvas nėra asmenų gerbėjas, bet dvasinių dovanų padovanojimo sferoje jį apriboja žmogaus įtikėjimas ir jo noras visada paklusti Tėvo valiai.”

^{166:4.12 (1831.3)} Jiems tęsiant kelionę į Filadelfiją, Jėzus toliau juos mokė ir atsakinėjo į jų klausimus apie nelaimingus atsitikimus, susirgimus, ir stebuklus, bet jie šito mokymo iki galo suvokti nesugebėjo. Viena mokymo valanda iki galo nepakeis visą gyvenimą išpažintų požiūrių, ir tokiu būdu Jėzus matė, kad jam yra būtina savąją žinią kartoti, vėl ir vėl pasakoti apie tai, ką jis norėjo, kad jie suprastų; ir net tada jo žemiškosios misijos prasmę jiems pavyko suvokti tikrai po jo mirties ir prisikėlimo.

5. Tikintieji Filadelfijoje

^{166:5.1 (1831.4)} Jėzus ir šie dvylika keliavo aplankyti Abnerio ir jo partnerių, kurie pamokslavo ir mokė Filadelfijoje. Iš visų Perėjos miestų, Filadelfijoje didžiausia grupė žydų ir pagonių, turtingų ir vargšų, mokytų ir nemokytų, priėmė šių septyniasdešimties mokymus, šituo įeidama į dangaus karalystę. Filadelfijos sinagoga niekada nebuvo pavaldi Jeruzalės Sanhedrino priežiūrai ir dėl to niekada nebuvo užtrenkusi durų Jėzaus ir jo pagalbininkų mokymams. Būtent šituo metu, Filadelfijos sinagogoje Abneris mokė tris kartus per dieną.

^{166:5.2 (1831.5)} Šitoji pati sinagoga vėliau tapo krikščioniškąja bažnyčia ir buvo misionierių būstinė skelbiant evangeliją tuose regionuose, kurie buvo į rytus. Ji ilgą laiką buvo Mokytojo mokymų tvirtovė, ir šitame regione viena laikėsi per amžius kaip krikščioniškojo mokymo centras.

^{166:5.3 (1831.6)} Žydai Jeruzalėje visada turėjo vargo su žydais iš Filadelfijos. O po Jėzaus mirties ir prisikėlimo Jeruzalės bažnyčiai, kurios galva buvo Mokytojo brolis Jokūbas, iškilo rimtų sunkumų santykiuose su Filadelfijos tikinčiųjų

kongregacija. Abneris tapo Filadelfijos bažnyčios vadovu, juo ir išbuvo iki pat savo mirties. Ir šitas santykių su Jeruzale atšalimas paaiškina, kodėl apie Abnerį ir jo darbą nė žodžiu neužsimenama Naujojo Testamento Evangelijos užrašuose. Šita nuolatinė nesantaika tarp Jeruzalės ir Filadelfijos truko per visą Jokūbo ir Abnerio gyvenimą ir kurį laiką tęsėsi po Jeruzalės sugriovimo. Filadelfija iš tikrųjų buvo ankstyvosios bažnyčios būstinė pietuose ir rytuose, kaip būstinė šiaurėje ir vakaruose buvo Antiokas.

^{166:5.4} (1831.7) Akivaizdu, jog tai buvo Abnerio nelaimė, kad jis nesutarė su visais ankstyvosios krikščioniškosios bažnyčios lyderiais. Jis susipyko su Petru ir Jokūbu (Jėzaus broliu) dėl Jeruzalės bažnyčios administravimo ir jurisdikcijos klausimų; jis nustojo bendrauti su Pauliumi dėl skirtingo požiūrio į filosofiją ir teologiją. Abnerio filosofija buvo labiau babilonietiška negu helenietiška, ir jis atkakliai priešinosi visiems Pauliaus bandymams Jėzaus mokymus pakeisti taip, kad iš pradžių žydams, o tada graikų-romėnų tikintiesiems į misterijas, būtų mažiau pateikiama tokių dalykų, kurie sukelia prieštaravimų.

^{166:5.5} (1832.1) Šitokiu būdu Abneris buvo priverstas gyventi izoliuotą gyvenimą. Jis vadovavo tokiai bažnyčiai, kuri neturėjo autoriteto Jeruzalėje. Jis išdrįso atvirai mesti iššūkį Jokūbui, Viešpaties broliui, kurį vėliau parėmė Petras. Toks elgesys iš esmės jį atskyrė nuo visų jo buvusių partnerių. Tada jis išdrįso pasipriešinti Pauliui. Nors jis visiškai palankiai žiūrėjo į Pauliaus misiją tarp pagonių, ir nors jis rėmė jį ginčiuose su bažnyčia Jeruzalėje, bet griežtai priešinosi tokiai Jėzaus mokymų versijai, kurią skelbti pasirinko Paulius.

Paskutiniaisiais gyvenimo metais Abneris pasmerkė Paulių kaip tą “gudrų Jėzaus iš Nazareto, gyvojo Dievo Sūnaus, gyvenimo mokymų iškraipytoją.”

^{166:5.6 (1832.2)} Per paskutiniuosius Abnerio gyvenimo metus ir dar kažkurį laiką po jo mirties, tikintieji Filadelfijoje griežčiau už bet kurią kitą grupę žemėje laikėsi Jėzaus religijos, taip, kaip jis gyveno ir mokė.

^{166:5.7 (1832.3)} Abneris sulaukė 89 metų amžiaus, mirė Filadelfijoje lapkričio 21-ąją, 74 m. po Kr. gim. Ir iki pat gyvenimo pabaigos jis buvo ištikimas tikintysis į dangaus karalystės evangeliją ir ištikimas jos mokytojas.

167 Dokumentas. Apsilankymas Filadelfijoje

^{167:0.1 (1833.1)} PER visą šitą tarnavimo Perėjoje laikotarpį, kada yra minimas Jėzaus ir apaštalų apsilankymas įvairiose vietovėse, kur dirbo šie septyniasdešimt, reikėtų prisiminti, jog, kaip taisyklė, su juo būdavo tik tai dešimt apaštalų, kadangi buvo įprasta bent jau du apaštalus palikti Pelloje, kad mokytų minias. Jėzui rengiantis vykti į Filadelfiją, Simonas Petras ir jo brolis, Andriejus, sugrįžo į Pelos stovyklavietę mokytį ten susirinkusių minių. Kada Mokytojas išvyko iš Pelos stovyklos, kad keliautų po Perėją, nebuvo nieko keisto, kad jį lydėtų nuo trijų iki penkių šimtų stovyklautojų. Kada jis atvyko į Filadelfiją, tada jį lydėjo daugiau negu šeši šimtai pasekėjų.

^{167:0.2 (1833.2)} Neseniai buvusios pamokslavimo kelionės po Dekapolį metu nebuvo jokių stebuklų, ir, išskyrus tų dešimties raupsuotųjų apvalymą, iki šiol nebuvo jokių stebuklų ir šitos Perėjos misijos metu. Tai buvo toks laikotarpis, kada

evangelija buvo skelbiama su galia be stebuklų, ir didžiąją laiko dalį asmeniškai nedalyvaujant Jėzui ar net jo apaštalams.

^{167:0.3 (1833.3)} Jėzus ir dešimt apaštalų atvyko į Filadelfiją trečiadienį, vasario 22-ąją, o ketvirtadienį ir penktadienį praleido ilsėdamiesi po savo nesenų kelionių ir sunkių darbų. Tą penktadienio vakarą Jokūbas kalbėjo sinagogoje, o bendras pasitarimas buvo sušauktas kitą vakarą. Jie labai džiaugėsi dėl to, jog Filadelfijoje ir aplinkiniuose kaimuose evangelija žengia į priekį. Dovydo pasiuntiniai taip pat atnešė žinių apie tolesnį karalystės vystymąsi per visą Palestiną, o taip pat ir gerų naujienų iš Aleksandrijos ir Damasko.

1. Pusryčiai su fariziejais

^{167:1.1 (1833.4)} Filadelfijoje gyveno labai turtingas ir įtakingas fariziejus, kuris buvo priėmęs Abnerio mokymus ir kuris pakvietė Jėzų į savo namus pusryčių Sabato rytą. Buvo žinoma, jog Filadelfijoje Jėzaus reikėtų laukti šituo metu; taigi didžiulis skaičius svečių, tarp jų daug fariziejų, buvo atvykę iš Jeruzalės ir iš kitur. Todėl, maždaug keturiasdešimt iš šitų žinomų vyrų ir keli įstatymų žinovai buvo pakviesti į šiuos pusryčius, kurie buvo surengti Mokytojo garbei.

^{167:1.2 (1833.5)} Jėzui užtrukus prie durų, besišnekant su Abneriu, ir po to, kada pats šeimininkas buvo atsisėdęs į savo vietą, tada į kambarį įėjo vienas iš žymiausių Jeruzalės fariziejų, Sanhedrino narys, ir, kaip buvo įpratęs, jis tiesiai priėjo prie garbės vietos šeimininkui iš kairės. Bet kadangi šitoji vieta buvo palikta Mokytojui, o vieta iš dešinės buvo palikta Abneriui, tai šeimininkas gestu parodė Jeruzalės fariziejui

atsisėsti už keturių vietų iš kairės, ir šitas aukšto rango dvasininkas labai įsižeidė, nes negavo garbės vietos.

167:1.3 (1834.1) Netrukus visi buvo susodinti ir džiaugėsi tarpusavio bendravimu, nes didžioji dalis dalyvaujančiųjų buvo Jėzaus mokiniai ar šiaip jau į evangeliją žvelgė draugiškai. Tik tai jo priešai pastebėjo tokį dalyką, kad prieš atsisėsdamas valgyti jis nesilaikė rankų nusiplovimo ritualo. Abneris rankas nusiplovė prieš pradėdamas valgyti, bet ne tarp atskirų patiekalų.

167:1.4 (1834.2) Baigiant valgyti, iš gatvės į vidų įėjo vienas vyras, kuris ilgą laiką sirgo chroniška liga ir dabar kentėjo nuo vandenligės. Šitas vyras buvo tikintysis, jį neseniai buvo pakrikštiję Abnerio partneriai. Jis neprašė, kad Jėzus jį pagydytų, bet Mokytojas puikiai žinojo, jog šitas kenčiantis vyras į šiuos pusryčius atėjo tikėdamasis šitaip išvengti Jėzų apgulios minios ir dėl to manydamas, jog yra didesnė tikimybė patraukti jo dėmesį. Šitas vyras žinojo, jog tada buvo daroma nedaug stebuklų; tačiau, jis svarstė savo širdyje, kad jo apgailėtina padėtis galbūt sukels Mokytojo užuojautą. Ir jis nesuklydo, nes, kada jis įėjo į kambarį, tada jį pastebėjo tiek Jėzus, tiek ir veidmainis fariziejus iš Jeruzalės. Fariziejus iš karto išreiškė pasipiktinimą, kad šitokiam reikia leisti įeiti į kambarį. Bet Jėzus pažvelgė į šitą sergantį vyrą ir nusišypsojo taip geranoriškai, kad šis prisiartino ir atsisėdo ant grindų. Pusryčiams artėjant prie pabaigos, Mokytojas peržvelgė savo bičiulius svečius ir tada, reikšmingai pažvelgęs į vyrą, sergantį vandenlige, tarė: “Mano draugai, mokytojai Izraelyje, ir mokyti įstatymų žinovai, aš norėčiau pateikti jums klausimą: Ar yra teisėta ar neteisėta sergantįjį ir negaluojuojantįjį išgydyti Sabato

dieną?” Bet tie, kurie ten dalyvavo, perdaug gerai pažinojo Jėzų; jie tylėjo; į šią klausimą jie neatsakė.

167:1.5 (1834.3) Tada Jėzus nuėjo ten, kur buvo sergantis vyras ir, paėmęs jį už rankos, tarė: “Kelkis ir eik savo keliu. Tu neprašei, kad tave išgydytų, bet aš žinau tavo širdies troškimą ir tavo sielos įtikėjimą.” Prieš šiam vyrui išeinant iš kambario, Jėzus sugrįžo į savo vietą ir kreipdamasis į tuos prie stalo, tarė: “Tokius darbus manasis Tėvas daro ne tam, kad suviliotų jus į karalystę, bet tam, kad atskleistų save tiems, kurie jau yra karalystėje. Jūs galite suvokti, jog pasielgti kaip tik šitaip ir būtų panašu į Tėvą, nes, kuris gi iš jūsų, turėdamas mylimą gyvulį, jeigu šis įkristų į šulinį Sabato dieną, tuoj pat neišeitumėte ir neištrauktumėte jo iš šulinio?” Ir kadangi nė vienas jam neatsakė, ir kadangi šeimininkas akivaizdžiai pritarė tam, kas vyko, tai Jėzus atsistojo ir prašneko visiems susirinkusiesiems: “Mano sielos broliai, kada jūs esate pakviesti į vestuvių puotą, tada neatsisėskite į svarbiausią vietą, nes, galbūt, buvo pakviestas garbingesnis už jus svečias, ir šeimininkas turės prieiti prie jūsų ir paprašyti, kad savo vietą užleistumėte šitam kitam ir garbingam svečiui. Šituo atveju, jūs būsite gėdingai paprašytas prie stalo užimti žemesnę vietą. Kada jūs esate pakviestas į puotą, tuomet būtų išmintinga, atėjus prie šventinio stalo, paieškoti žemiausios vietos ir į ją atsisėsti, kad šeimininkas, apžvelgęs svečius, galėtų jums pasakyti: ‘Mano drauge, kodėl gi sėdite paskutinėje vietoje? ateikite arčiau’; ir šitokiu būdu toks žmogus patirs šlovę savo bičiulių svečių akivaizdoje. Neužmirškite, kiekvienas, kuris išaukština save pats, tikrai bus pažemintas, tuo tarpu tas, kuris tikrai nusizemina, iš tikrųjų bus išaukštintas. Dėl to, kada jūs rengiate pietus ar kviečiate vakarienės, tada visada kvieskite ne

vien tikrai savo draugus, savo sielos brolius, savo gimines, ar turtingus kaimynus, kad savo ruožtu į savo šventes jie galėtų pakviesti ir jus, ir šitokiu būdu jums būtų atsilyginta. Kada jūs rengiate banketą, kartais pakvieskite vargšų, luošų, ir aklų. Šitokiu būdu jūs tikrai būsite palaiminti savo širdyje, nes jūs puikiai žinote, jog bekojai ir berankiai negali jums atsilyginti už jūsų kupiną meilės tarnystę.”

2. Didžiosios vakarienės parabolė

^{167:2.1 (1835.1)} Jėzui baigus kalbėti prie fariziejaus pusryčių stalo, vienas iš dalyvavusiųjų įstatymų žinovų, trokšdamas nutraukti tylą, negalvodamas tarė: “Palaimintas yra tas, kuris tikrai valgys duoną Dievo karalystėje”—tomis dienomis tai buvo įprastas posakis. Ir tuomet Jėzus papasakojo parabolę, kuri net jo draugišką šeimininką privertė susimąstyti. Jis pasakė:

^{167:2.2 (1835.2)} “Vienas valdovas surengė didžiulę vakarienę ir, pakvietęs daug svečių, išsiuntė savo tarnus, kad pasakytų tiems, kurie buvo pakviesti, ‘Ateikite, nes viskas dabar yra suruošta.’ Ir jie visi vieningai ėmė atsikalbinėti. Pirmasis pasakė, ‘Aš ką tik nusipirkau ūkį, ir privalau jį patikrinti; aš meldžiu, kad tu man atleistum.’ Kitas sakė, ‘Aš nusipirkau penkias poras jaučių, ir privalau eiti jų paimiti; aš meldžiu, kad tu man atleistum.’ Dar kitas sakė, ‘Aš ką tik vedžiau žmoną ir dėl to negaliu ateiti.’ Taigi, tarnai sugrįžo ir pranešė tai savo šeimininkui. Kada namų šeimininkas išgirdo šitą, tada jis labai užpyko ir, atsigręžęs į tarnus, tarė: ‘Aš suruošiau šitą vestuvių puotą; ėriukai yra paskersti, ir viskas yra paruošta mano svečiams, bet mano pakvietimą jie atstūmė; jie visi, kiekvienas iš tų vyrų, nuėjo paskui savo žemes ir paskui savo nupirktas prekes, ir jie net pademonstravo nepagarbą mano tarnams,

kurie kvietė juos ateiti į mano šventę. Dėl to, eikite greitai į miesto gatves ir skersgatvius, eikite už miesto į pagrindinius kelius ir šalutinius keliukus ir atveskite čia vargšus ir atstumtuosius, aklius ir luošus, kad per puotą būtų svečių.’ Ir tarnai padarė taip, kaip jiems buvo paliepęs jų šeimininkas, ir net tuomet buvo daug laisvos vietos, kad tilptų daugiau svečių. Tuomet šeimininkas savo tarnams tarė: ‘Eikite dabar už miesto į kelius ir į kaimus ir priverskite tuos, kurie ten yra, ateiti, kad mano namai būtų pilni. Aš pareiškiu, jog nė vienas iš tų, kurie buvo iš pradžių pakviesti, tikrai neparagaus mano vakarienės.’ Ir tarnai padarė taip, kaip jiems paliepė jų šeimininkas, ir namai buvo pilni.”

^{167:2.3 (1835.3)} Ir kada jie išklausė šiuos žodžius, tada išsiskirstė; kiekvienas vyras nuėjo į savuosius namus. Bent jau vienas iš besišaipančiųjų fariziejų, dalyvavusių tą rytą, šitos parabolės prasmę suvokė, nes tą dieną jis buvo pakrikštytas ir viešai prisipažino apie savo įtikėjimą į karalystės evangeliją. Abneris šitą parabolę panaudojo savo pamoksle tą vakarą vykusiame bendrame tikinčiųjų susibūrimė.

^{167:2.4 (1835.4)} Kitą dieną visi apaštalai įsitraukė į filosofinį pratimą, stengdamiesi išsiaiškinti, kokia yra parabolės apie didžiąją vakarienę prasmė. Nors Jėzus susidomėjęs klausėsi visų šitų skirtingų aiškinimų, bet pats jis atkakliai atsisakinėjo suteikti jiems tolimesnę pagalbą, kaip šitą parabolę suprasti. Jis tiktai atsakydavo, “Tegul šitą prasmę kiekvienas žmogus išsiaiškina sau ir savo sieloje.”

3. Moteris su negalios dvasia

^{167:3.1 (1835.5)} Abneris buvo susitaręs, kad Mokytojas sinagogoje mokys šitą Sabato dieną, Jėzus sinagogoje pasirodė pirmą kartą nuo to meto, kada Sanhedrino įsakymu jo mokymams jos visos buvo užtrenkusios duris. Pamaldų pabaigoje Jėzus pažvelgė žemyn prieš save į pagyvenusią moterį, kuri atrodė nusiminusi ir kurios figūra buvo labai sulinkusi. Šita moteris ilgą laiką buvo apimta baimės, ir iš jos gyvenimo buvo pasitraukęs visas džiaugsmas. Kada Jėzus iš sakyklos nulipo žemyn, tada priėjo prie jos ir, palietęs jos persikreipusio kūno petį, tarė: “Moterie, jeigu tu tikrai iš tikrųjų patikėtum, tai galėtum būti visiškai išlaisvinta iš savo negalios dvasios.” Ir šitoji moteris, kuri dėl baimės priespaudos buvo sulenкта ir susukta daugiau negu aštuoniolika metų, Mokytojo žodžiais patikėjo, ir įtikėjimo dėka tuoj pat atsitiesė. Kada šita moteris pamatė, kad ji yra atsitiesusi, tada ji pakėlė savo balsą ir pašlovino Dievą.

^{167:3.2 (1836.1)} Nežiūrint to, kad šitos moters negalavimas buvo visiškai protinis, kad jos perkreipta figūra buvo pasekmė to, kad jos protą buvo apėmusi depresija, bet žmonės manė, kad Jėzus išgydė tikrą fizinį susirgimą. Nors sinagogos kongregacija Filadelfijoje buvo draugiškai nusiteikusi Jėzaus mokymų atžvilgiu, bet pagrindinis sinagogos valdytojas buvo nedraugiškai nusiteikęs fariziejus. Ir, kadangi jis buvo tokios pačios nuomonės kaip ir kongregacija, kad Jėzus išgydė fizinį sutrikimą, ir pasipiktinęs tuo, kad Jėzus tokį dalyką išdrįso padaryti Sabato dieną, tai jis atsistojo prieš kongregaciją ir tarė: “Argi nėra šešių dienų, per kurias žmonės turėtų nudirbti visus savo darbus? Todėl, ateikite šitomis darbo dienomis ir būkite išgydyti, bet ne Sabato dieną.”

^{167:3.3} (1836.2) Kada šis nedraugiškas valdytojas šitaip pašnekėjo, tada Jėzus sugrižo ant kalbėtojo platformos ir tarė: “Kam vaidinti apgavikų vaidmenį? Argi ne kiekvienas iš jūsų, per Sabatą, paleidžia savo jautį iš gardo ir nuveda jį, kad pagirdytų? Jeigu Sabato dieną tokia tarnystė yra leistina, tai argi šitoji moteris, Abraomo dukra, kurią blogis laikė sulenktą šiuos aštuoniolika metų, neturėtų būti paleista iš šitokios vergystės ir nuvesta atsigerti laisvės ir gyvenimo vandens, net ir šitą Sabato dieną?” Ir kadangi ši moteris toliau šlovino Dievą, tai jo kritikas buvo sugėdintas, o kongregacija džiaugėsi drauge su ja, kad ji buvo išgydyta.

^{167:3.4} (1836.3) Dėl Jėzaus viešo kritikavimo šitą Sabato dieną pagrindinis sinagogos valdytojas buvo pašalintas iš pareigų, ir vietoje jo buvo paskirtas Jėzaus pasekėjas.

^{167:3.5} (1836.4) Jėzus dažnai išlaisvindavo tokias baimės aukas iš negalios dvasios, iš protinės depresijos, ir iš baimės vergystės. Bet žmonės manė, kad visi tokie negalavimai yra arba fiziniai sutrikimai, arba blogų dvasių apsėdimas.

^{167:3.6} (1836.5) Sekmadienį Jėzus vėl mokė sinagogoje, ir tos dienos vidurdienį Abneris daugelį pakrikštijo upėje, kuri tekėjo į pietus nuo miesto. Kitą rytą Jėzus ir dešimt apaštalų būtų išėję atgal į Pelos stovyklavietę, jeigu nebūtų atvykęs vienas iš Dovydo pasiuntinių, kuris Jėzui atnešė skubią žinią nuo jo draugų Betanėje, netoli Jeruzalės.

4. Žinia iš Betanės

^{167:4.1} (1836.6) Labai vėlų sekmadienio vakarą, vasario 26-ąją, bėgikas iš Betanės pasiekė Filadelfiją, atnešdamas žinią nuo

Mortos ir Marijos, kuri buvo tokia, “Viešpatie, tas, kuris tave myli, labai serga.” Šita žinia Jėzų pasiekė baigiantis vakariniam pasitarimui ir kaip tik tuo metu, kada jis buvo besiskirias su apaštalais nakčiai. Iš pradžių Jėzus nieko neatsakė. Atsitiko vienas iš tų keistų tarpsnių, toks momentas, kada atrodė, kad jis palaiko ryšį su kažkuo, kas yra ne jo paties viduje ir kas yra už jį aukštesnis. Ir tada, žvelgdamas į viršų, jis kreipėsi į šį pasiuntinį, girdint apaštalams, tardamas: “Šita liga iš tiesų nėra mirtina. Neabejok, kad ji gali būti panaudota tam, kad pašlovintų Dievą ir išaukštintų šį Sūnų.”

167:4.2 (1837.1) Jėzus labai mylėjo Mortą, Mariją, ir jų brolių, Lozorijų; jis juos mylėjo karšta meile. Jo pirmoji ir žmogiškoji mintis buvo eiti jiems į pagalbą iš karto, bet į apjungtą jo protą atėjo kita mintis. Jis buvo beveik atsisakęs vilties, jog žydų lyderiai Jeruzalėje kada nors priims karalystę, bet vis tiek jis mylėjo savo tautą, ir dabar jam kilo planas, pagal kurį Jeruzalės raštininkai ir fariziejai galėtų turėti dar vieną galimybę jo mokymus priimti; ir jis nusprendė, jo Tėvui panorėjus, šitą paskutinįjį kartą kreiptis į Jeruzalę pačiu giliausiu ir stebuklingu išoriniu darbu per visą savo žemiškąją karjerą. Žydai laikėsi minties apie stebuklus darantį išvaduotoją. Ir nors jis nesutiko su tuo, kad pasiduotų materialių stebuklų darymui arba kad imtų demonstruoti politinės galios žemėje įgyvendinimą, bet dabar jis iš tiesų paprašė Tėvo sutikimo, jog galėtų parodyti iki šiol nedemonstruotą savąją galią gyvybės ir mirties atžvilgiu.

167:4.3 (1837.2) Žydai laikėsi papročio mirusiųuosius laidoti jų mirties dieną; tai buvo būtina praktika tokio šilto klimato sąlygomis. Dažnai atsitikdavo taip, kad į kapavietę jie įdėdavo tokį žmogų,

kuris būdavo tikrai komos būsenoje, tokiu būdu, antrą, arba net ir trečią, dieną toks žmogus iš kapavietės išeidavo. Bet žydai turėjo būtent tokį tikėjimą, kad, nors dvasia ar siela šalia kūno gali laukti dvi ar tris dienas, bet ji niekada nelaukia po trečiosios dienos; kad iki ketvirtosios dienos irimas yra labai toli pažengęs pirmyn, ir, kad niekas niekada nėra sugrįžęs iš kapavietės praėjus tokiam laikotarpiui. Ir būtent dėl šitų priežasčių Jėzus Filadelfijoje laukė visas dvi dienas prieš tai, kada pasirengė išvykti į Betanę.

^{167:4.4 (1837.3)} Dėl to, ankstyvą trečiadienio rytą jis savo apaštalams tarė: “Tuo pat pasiruoškime vėl eiti į Judėją.” Ir kada apaštalai išgirdo šituos Mokytojo žodžius, tada jie pasitraukė kuriam laikui į šalį, kad pasitartų vienas su kitu. Pasitarimui ėmėsi vadovauti Jokūbas, ir jie visi sutiko, jog tai būtų tiesiog kvailystė leisti Jėzui vėl eiti į Judėją, ir jie sugrįžo turėdami vieningą nuomonę ir jam tą pasakė. Tarė Jokūbas: “Mokytojau, tu buvai Jeruzalėje prieš kelias savaites, ir lyderiai siekė tavosios mirties, tuo tarpu žmonės galvojo tave užmėtyti akmenimis. Tuo metu šitiems žmonėms tu suteikei galimybę priimti tiesą, ir mes tikrai neleisime tau vėl eiti į Judėją.”

^{167:4.5 (1837.4)} Tada Jėzus pasakė: “Bet argi jūs nesuprantate, jog yra dvylika dienos valandų, per kurias galima saugiai padaryti darbą? Jeigu žmogus eina dienos metu, tai jis neklumpa tol, kol yra šviesu. Jeigu žmogus eina nakties metu, tai jis gali suklypti, kadangi nėra šviesos. Tol, kol trunka manoji diena, tol aš nebijau eiti į Judėją. Šitiems žydams aš norėčiau padaryti dar vieną galingą darbą; aš tikrai norėčiau jiems suteikti dar vieną galimybę tikėti, net ir jų pačių sąlygomis—išorinės šlovės ir Tėvo galios ir šio Sūnaus meilės matomo pasireiškimo

sąlygomis. Be to, argi jūs nesuvokiate, jog mūsų draugas Lozorius užmigo, ir tikrai norėčiau eiti jo pažadinti iš šito miego!”

^{167:4.6 (1837.5)} Tada tarė vienas iš apaštalų: “Mokytojau, jeigu Lozorius užmigo, tuomet būtinai jis pasveiks.” Tuo metu žydai laikėsi papročio apie mirtį kalbėti kaip apie miego formą, bet kadangi apaštalai nesuprato, kad Jėzus turi omenyje tai, jog Lozorius šitą pasaulį paliko, tai dabar jis pasakė aiškiai: “Lozorius numirė. Ir aš džiaugiuosi dėl jūsų, net jeigu kiti šitaip ir negelbstimi, jog manęs ten nebuvo, dėl to, kad jūs dabar tikrai turėsite naują priežastį tikėti manimi; ir tai, ką jūs tikrai pamatysite, jus visus iš tiesų turėtų sustiprinti ruošiantis tai dienai, kada aš jus paliksiu ir išeisiu pas Tėvą.”

^{167:4.7 (1838.1)} Kada jie negalėjo jo įtikinti, kad jis į Judėją neitų, ir kada kai kurie apaštalai nenorėjo jo net ir lydėti, tada Tomas kreipėsi į savo bičiulius, sakydamas: “Mes išsakėme Mokytojui savo baimes, bet jis yra pasiryžęs į Betanę eiti. Aš esu patenkintas, nes tai reiškia pabaigą; jie tikrai jį nužudys, bet jeigu tai yra Mokytojo pasirinkimas, tuomet elkimės kaip drąsūs vyrai; mes taip pat eikime drauge, kad galėtume mirti su juo.” Ir visą laiką būdavo taip; tuose reikaluose, kuriems reikėjo gerai apsvarstytos ir pamatuotos drąsos, Tomas visada būdavo dvylikos apaštalų pagrindinis ramstis.

5. Pakeliui į Betanę

^{167:5.1 (1838.2)} Pakeliui į Judėją paskui Jėzų sekė maždaug penkiasdešimtys jo draugų ir priešų būrys. Vidurdienio valgio metu, trečiadienį, jis kalbėjo savo apaštalams ir šitai paskui jį einančiųjų grupei apie “Išgelbėjimo sąlygas,” ir šitos pamokos

pabaigoje jis papasakojo parabolę apie fariziejų ir publikaną (mokesčių rinkėją). Sakė Jėzus: “Tuomet, jūs matote, kad Tėvas išgelbėjimą suteikia žmonių vaikams, ir šitas išgelbėjimas yra nemokama dovana visiems tiems, kurie turi tokį įtikėjimą, jog priimtų sūnystę dieviškojoje šeimoje. Žmogus negali padaryti nieko, kad šitą išgelbėjimą užsidirbtų. Apgaulingais darbais Dievo palankumo nusipirkti negalima, ir didžiulis meldimasis viešai neatpirks to, kad trūksta gyvojo įtikėjimo širdyje. Savo išorine tarnyste jūs galite apgauti žmones, bet Dievas žvelgia į jūsų sielą. Tą, ką aš jums sakau, gerai iliustruoja du vyrai, kurie atėjo į šentyklą pasimelsti, vienas buvo fariziejus, kitas buvo publikanas. Fariziejus atsistojo ir meldėsi sau: ‘O Dieve, ačiū tau, kad aš esu ne toks, kaip kiti žmonės, lupikautojai, nemokyti, neteisingi, paleistuvaujantys, arba net ir tokie, kaip šitas publikanas. Aš pasninkauju dukart per savaitę; aš duodu dešimtinę nuo visko, ką gaunu.’ Bet publikanas, stovėdamas toliau nuošalyje, nedrįsdamas net ir tiek, kad pakeltų akis į dangų, bet mušdamasis sau į krūtinę, sakė, ‘Dieve, būk man, nuodėmingajam, gailestingas.’ Aš jums sakau, jog publikanas išėjo namo su Dievo pritarmu, o ne fariziejus, nes kiekvienas, kuris save išaukština, tas tikrai bus pažemintas, o kuris nusižemina pats, tas tikrai bus išaukštintas.”

167:5.2 (1838.3) Tą naktį, Jeriche, nedraugiški fariziejai mėgino pagauti Mokytoją į spąstus stengdamiesi priversti jį aptarti vedybas ir skyrybas, kaip vieną kartą Galilėjoje tą buvo padarę jų bičiuliai, bet Jėzus sumaniai išvengė jų pastangų, nukreiptų į tai, kad jis imtų prieštarauti jų įstatymams, susijusiems su skyrybomis. Kaip tas publikanas ir fariziejus iliustravo gerą ir blogą religiją, taip ir jų skyrybų praktika pasitarnavo tam, jog

žydų kodekso geresnieji vedybų įstatymai būtų pateikti kaip kontrastas šitiems Mozės skyrybų statutų gėdingai palaidiems fariziejiškiems aiškinimams. Tas fariziejus apie save sprendė pagal žemiausią normą; publikanas save vertino pagal aukščiausią idealą. Atsidavimas, tam fariziejui, buvo priemonė atsiduoti veidmainiškam neveiklumui ir netikro dvasinio saugumo užtikrinimams; atsidavimas, tam publikanui, buvo priemonė sužadinti savo sielą, kad būtų įgyvendintas poreikis atgailai, išpažinčiai, ir, įtikėjimo dėka, gailestingo atleidimo priėmimui. Fariziejus siekė teisingumo; publikanas siekė gailestingumo. Visatos dėsnis yra toks: Prašyk, ir tikrai gausi; ieškok, ir tikrai surasi.

^{167:5.3 (1838.4)} Nors Jėzus ir neleido savęs įvelti į ginčus su fariziejais dėl skyrybų, bet jis iš tikrųjų paskelbė teigiamą mokymą apie aukščiausius idealus, susijusius su vedybomis. Jis vedybas išaukštino kaip pačius idealiausius ir aukščiausius iš visų žmogiškųjų ryšių. Lygiai taip, jis atvirai pasmerkė palaidą ir nedorą skyrybų praktiką, kurios laikėsi Jeruzalės žydai, kurie tuo metu vyrui leido išsiskirti su savo žmona dėl pačių menkiausių priežasčių, pavyzdžiui, dėl to, kad žmona yra prasta virėja, menka namų prižiūrėtoja, arba dėl tokios priežasties, kuri jokių būdu nėra geresnė, kad vyras įsimylėjo geriau atrodančią moterį.

^{167:5.4 (1839.1)} Fariziejai buvo nuėję net tiek toli, kad mokė, jog tokio lengvo pobūdžio skyrybos yra ypatinga dieviškoji tvarka, padovanota žydų tautai, ypač fariziejams. Ir tokiu būdu, nors Jėzus atsisakė pateikti oficialių pareiškimų, susijusių su vedybomis ir skyrybomis, bet jis iš tikrųjų, kuo griežčiausiai pasmerkė šiuos gėdingus vedybinio ryšio pažeidinėjimus ir

nurodė, kad jie yra neteisingi moterų ir vaikų atžvilgiu. Jis niekada nepritarė nė vienai skyrybų formai, kuri vyrui suteiktų kokį nors privalumą moters atžvilgiu; Mokytojas pritarė tikrai tokiems mokymams, kurie moterims suteikia lygybę su vyrais.

^{167:5.5 (1839.2)} Nors Jėzus nepasiūlė naujų mandatų, reguliuojančių vedybas ir skyrybas, bet jis iš tikrųjų ragino žydus gyventi pagal savo pačių įstatymus ir aukstesnius mokymus. Jis nuolat pasiremdavo rašytiniais Raštais stengdamasis jų papročius pagerinti, kad atitiktų šitas visuomenines normas. Šitokiu būdu pritaręs vedybų aukštoms ir idealioms sampratoms, Jėzus sumaniai išvengė susirėmimo su savo klausinėtojais apie visuomeninius papročius, kuriuos išreiškė arba jų rašytiniai įstatymai arba jų labai puoselėjamos skyrybų privilegijos.

^{167:5.6 (1839.3)} Apaštalams buvo labai sunku suprasti Mokytojo nenorą pateikti aiškią nuomonę, susijusią su mokslinėmis, visuomeninėmis, ekonominėmis, ir politinėmis problemomis. Jie iki galo nesuprato, kad jo žemiškoji misija yra išimtinai susijusi su dvasinių ir religinių tiesų atskleidimu.

^{167:5.7 (1839.4)} Po to, kada Jėzus pakalbėjo apie vedybas ir skyrybas, vėliau tą vakarą jo apaštalai būdami su juo vieni paklausė daug papildomų klausimų, ir jo atsakymai į šiuos pasiteiravimus jų protą išvadavo iš daugelio klaidingų sampratų. Šito pasitarimo pabaigoje Jėzus tarė: “Vedybos yra garbingas dalykas ir jų turi norėti visi žmonės. Tas faktas, jog Žmogaus Sūnus savo žemiškąją misiją vykdo vienas, joku būdu neatspindi to, koku laipsniu vedybos yra pageidaujamos. Tai, kad man reikia dirbti šitokiu būdu, yra Tėvo valia, bet šitas pats Tėvas nurodė, jog būtų sukurtos vyriškoji giminė ir moteriškoji giminė, ir būtent

dieviškoji valia yra tokia, jog vyrai ir moterys savo aukščiausią tarnystę ir iš to kylantį džiaugsmą turėtų atrasti sukurdami šeimas tam, jog priimtų ir mokytų vaikus, kuriuos kurdami šitie tėvai tampa bendrais partneriais su dangaus ir žemės Sutvėrėjais. Ir dėl šitos priežasties vyras palieka savo tėvą, ir iš tikrųjų lieka artimas su savo žmona, ir jie abu tikrai tampa kaip vienas.”

^{167:5.8 (1839.5)} Ir šitaip Jėzus apaštalų protą išvadavo iš didelės dalies pergyvenimų, susijusių su vedybomis, ir išaiškino didelę dalį nesusipratimų, susijusių su skyrybomis; tuo pačiu metu jis daug padarė, kad išaukštintų jų visuomeninės sąjungos idealus ir padidintų jų pagarbą moterims ir vaikams ir šeimai.

6. Mažų vaikų laiminimas

^{167:6.1 (1839.6)} Tą vakarą Jėzaus pasisakymas apie vedybas ir vaikų palaimą pasklido po visą Jerichą, taip, kad kitą rytą, likus daug laiko iki to meto, kada jie susiruošė išvykti, net ir iki pusryčių meto, dešimtys moterų atėjo ten, kur buvo apsistojęs Jėzus, atsinešdamos savo vaikus ant rankų arba atsivesdamos už rankos, ir troško, kad šiuos mažylius jis palaimintų. Kada apaštalai išėjo į lauką ir pamatė šitą moterų su savo vaikais susibūrimą, tada jie stengėsi jas iš čia išprašyti, bet šitos moterys nesutiko išeiti tol, kol Mokytojas neuždės savo rankų ant jų vaikų ir kol jų nepalaimins. Ir kada apaštalai šitoms motinoms ėmė garsiai priekaištauti, tada Jėzus, išgirdęs šį šurmulį, išėjo į lauką ir su didžiuliu nepasitenkinimu jiems papriekaištavo, sakydamas: “Netrukdykite mažyliams vaikams ateiti pas mane; nedrauskite jiems, nes iš tokių yra dangaus karalystė. Tikrai, tikrai aš jums sakau, kas nepriima Dievo

karalystės kaip toks mažytis vaikelis, tas tikrai vargu ar įeis į ją, kad suaugtų dvasinės vyrystės pilnu ūgiu.”

^{167:6.2 (1840.1)} Ir kada Mokytojas šitą pasakė savo apaštalams, tada jis priėmė visus vaikus, uždėdamas savo rankas ant jų, tuo pačiu metu tardamas drąsos ir vilties žodžius jų motinoms.

^{167:6.3 (1839.8)} Jėzus savo apaštalams dažnai kalbėjo apie dangiškuosius gyvenamuosius pasaulius ir mokė juos, kad besivystantys Dievo vaikai ten turi augti dvasiškai, taip, kaip šitame pasaulyje vaikai auga fiziškai. Ir šitokiu būdu tai, kas yra šventa, pasirodo, jog dažnai yra tai, kas yra paprasta, kaip ir šitą dieną šie vaikai ir jų motinos ir supratimo neturėjo, jog stebinčios Nebadono išmintingos būtybės matė, kaip Jericho vaikai žaidžia su visatos Kūrėju.

^{167:6.4 (1839.9)} Jėzaus mokymas moterų statusą Palestinoje labai pagerino; ir šitaip būtų buvę visame pasaulyje, jeigu jo pasekėjai nebūtų taip toli atsitraukę nuo to, ko jis taip atkakliai juos mokė.

^{167:6.5 (1839.10)} Taip pat tai buvo būtent Jeriche, sąsajoje su diskusija apie ankstyvą vaikų religinį mokymą dieviškojo garbinimo papročių, kada Jėzus savo apaštalams įteigė didžiulę grožio vertybę kaip tokį poveikį, kuris veda į akstiną garbinti, ypač būdingą vaikams. Mokytojas nurodymu ir pavyzdžiu mokė, kaip yra vertinga Kūrėją garbinti kūrinio gamtinėje aplinkoje. Jis turėjo polinkį bendrauti su dangiškuoju Tėvu tarp medžių ir būdamas tarp gamtinio pasaulio žemųjų tvarinių. Jis džiaugėsi mąstydamas apie Tėvą ir žvelgdamas per Sūnų Kūrėjų žvaidždėtų sferų įkvepiantį reginį.

^{167:6.6 (1839.11)} Kada neįmanoma Dievo garbinti gamtos apsuptyje, tada žmonės turėtų padaryti viską, kas tik įmanoma, kad sukurtų grožio namus, patrauklaus paprastumo ir meniško išpuošimo šventyklas tam, kad būtų galima sužadinti pačias aukščiausias žmogiškąsias emocijas drauge su intelektualiu požiūriu į dvasinį bendravimą su Dievu. Tikrajam garbinimui tiesa, grožis, ir šventumas yra galingi ir veiksmingi pagalbininkai. Bet dvasinės komunijos neskatina tai, kada yra vien tik gausiai išgražinta ir perdėtai išpuošta žmogaus sudėtingo ir pretenzingo meno dėka. Grožis yra religingiausias tada, kada būna paprasčiausias ir labiausiai panašus į gamtą. Kaip gaila, kad mažieji vaikučiai savo pirmąjį įvadą į viešojo garbinimo sampratą turi gauti šaltuose ir nemieluose kambariuose, visiškai be jokio patraukiančio grožio ir visiškai neturinčiuose jokios užuominos apie gerą nuotaiką ir įkvepiantį šventumą! Vaiką supažindinti su garbinimu reikia atviroje gamtoje, o vėliau savo tėvus jis turi lydėti į viešus religinių susibūrimų namus, kurie bent jau materialiai yra patrauklūs ir meniškai gražūs, kaip ir tie namai, kuriuose jis gyvena kasdien.

7. Pokalbis apie angelus

^{167:7.1 (1840.6)} Kada jie keliavo aukštyn į kalnus iš Jericho į Betanę, tada Natanielius didžiąją kelio dalį ėjo šalia Jėzaus, ir jų diskusija apie vaikus, sąsajoje su dangaus karalyste, netiesiogiai atvedė į angelų tarnystės aptarimą. Natanielius galiausiai Mokytojui pateikė šį klausimą: “Matydamas, jog tas aukštasis šventikas yra sedukietis, o kadangi sedukiečiai netiki į angelus, tai ko tuomet mes turime mokyti žmones, kas susiję su šitais dangiškaisiais tarnais?” Tada, tarp kitų dalykų, Jėzus pasakė:

167:7.2 (1841.1) “Angelų gausybės yra sukurtų būtybių atskira kategorija; jie visiškai skiriasi nuo materialiosios mirtingųjų tvarinių kategorijos, ir jie veikia kaip visatos protingų būtybių atskira grupė. Angelai nepriklauso tai grupei tvarinių, kurie Raštuose yra vadinami “Dievo Sūnumis,” taip pat jie nėra ir mirtingųjų žmonių pašlovintos dvasios, kurios yra nuėjusios tolyn, kad žengtų į priekį per gyvenamuosius pasaulius danguje. Angelai yra tiesioginis kūrinys, jie patys nesidaugina. Angeliškosios gausybės su žmogiškąja rase turi tikrai dvasinį giminingumą. Kada žmogus žengia į priekį kelionėje pas Tėvą Rojuje, tada jis iš tiesų pereina per tokią būseną, kuri vienu metu būna analogiška angelų būsenai, bet mirtingasis žmogus angelu netampa niekada.

167:7.3 (1841.2) “Angelai niekada nemiršta, ne taip, kaip miršta žmogus. Angelai yra nemirtingi, nebent kartais jie būtų įsivėlę į nuodėmę, kaip kai kurie iš jų tą padarė su Liuciferio apgaulėmis. Angelai yra dvasiniai tarnai danguje, ir jie nėra nei visaišminčiai, nei visagaliai. Bet visi ištikimi angelai iš tikrųjų yra tyri ir šventi.

167:7.4 (1841.3) “Ir argi jūs neprisimenate, kad aš esu jums kartą sakęs anksčiau, jeigu jūsų akys būtų pateptos dvasiškai, tada jūs pamatytumėte, kaip atsiveria dangūs, ir pastebėtumėte Dievo angelus, kaip jie kyla ir leidžiasi? Būtent angelų tarnystės dėka vienas pasaulis palaiko ryšius su kitais pasauliais, nes, argi aš nuolat jums nekartojau, jog aš turiu ir kitų avių ne iš šitos avidės? Ir šitie angelai nėra dvasinio pasaulio šnipai, kurie jus stebi, o tada vyksta, kad perduotų Tėvui jūsų širdies mintis ir kad praneštų apie jūsų materialaus kūno poelgius. Tėvui tokios tarnystės nereikia, kadangi jūsų viduje gyvena jo paties dvasia.

Bet šitos angeliškosios dvasios iš tikrųjų veikia tam, kad vienai dangiškojo kūrinio daliai suteiktų informaciją apie kitų ir tolimų visatos dalių darbus. Ir daug angelų, nors jie veikia Tėvo vyriausybėje ir šių Sūnų visatose, yra paskiriami tam, kad tarnautų žmogiškosioms rasėms. Kada aš jus mokiau, jog daugelis iš šitų serafimų yra tarnaujančiosios dvasios, tada aš kalbėjau pavartodamas ne perkeltinę kalbą ir ne poetinę vaizdinę priemonę. Ir visa tai yra tiesa, nežiūrint to, kad jums tokius dalykus suvokti yra sunku.

167:7.5 (1841.4) “Daug iš šitų angelų yra įsitraukę į žmonių gelbėjimo darbą, nes, argi aš jums nepasakojau apie serafinį džiaugsmą, kada kokia nors siela nusprendžia apleisti nuodėmę ir pradėti Dievo ieškojimą? Aš tikrai jums esu net ir pasakojęs apie tą džiaugsmą dangaus *angelų akivaizdoje* dėl vieno nuodėmingojo, kuris atgailauja, šituo parodydamas, jog egzistuoja kitos ir aukštesnės dangiškųjų būtybių kategorijos, kurios lygiai taip pat rūpinasi mirtingojo žmogaus dvasine gerove ir dieviškuoju žengimu į priekį.

167:7.6 (1841.5) “Taip pat iš tiesų šitie angelai yra labai artimai susiję ir su tomis priemonėmis, kurių dėka žmogaus dvasia yra išvaduojama iš materialaus kūno tabernakulių ir jo siela yra palydima į gyvenamuosius pasaulius danguje. Angelai yra žmogaus sielos patikimi ir dangiški vadovai per tą nežinomą ir neapibrėžtą laikotarpį, kuris įsiterpia tarp materialaus kūno mirties ir naujojo gyvenimo dvasios buveinėse.”

167:7.7 (1841.6) Ir su Natanieliumi jis būtų ir toliau aptarinėjęs angelų tarnavimą, bet jam sutrukdė priėjusi Morta, kuriai draugai, pamatę jį kylantį į kalnus rytuose, buvo pranešę, kad Mokytojas artėja prie Betanės. Ir dabar ji skubėjo pasitikti jo.

168 Dokumentas. Lozorius prisikėlimas

^{168:0.1 (1842.1)} BUVO ką tik po pusiaudienio, kada Morta išėjo pasitikti Jėzaus, kai jis perėjo per aukščiausią kalno vietą netoli Betanės. Jos brolis, Lozorius, buvo keturios dienos kaip miręs, ir vėlyvą sekmadienio popietę buvo išneštas ir paguldytas į jų privačią kapavietę sodo tolimesniajame pakraštyje. Akmuo ties įėjimu į kapavietę buvo užridentas į vietą šitos dienos, ketvirtadienio, rytą.

^{168:0.2 (1842.2)} Kada Morta ir Marija pasiuntė žinią apie Lozorius ligą, tada jos buvo tikros, kad Mokytojas dėl šito ką nors padarys. Jos žinojo, kad jų brolis labai smarkiai serga, ir, nors jos vargu ar galėjo išdrįsti tikėtis, kad Jėzus paliks savo mokymo ir pamokslavimo darbą, kad ateitų joms į pagalbą, bet jos turėjo tokį tikėjimą jo galia išgydyti ligas, jog manė, kad jis tiesiog ištars tuos pagydančius žodžius ir Lozorius bus nedelsiant išgydytas. Ir kada Lozorius mirė kelioms valandoms praėjus po to, kai pasiuntiniai išvyko iš Betanės į Filadelfiją, tuomet jos samprotavo, jog taip atsitiko dėl to, kad Mokytojas apie jų brolio ligą sužinojo per vėlai, kada po jo mirties jau buvo praėjusios kelios valandos.

^{168:0.3 (1842.3)} Bet jas, ir visus jų tikinčius draugus, labai sutrikdė toji žinia, kurią bėgikas parnešė atgal antradienio priešpiečių, kada jis pasiekė Betanę. Pasiuntinys atkakliai tvirtino, kad girdėjo, kaip Jėzus pasakė, “...šita liga iš tiesų nėra mirtina.” Taip pat jie negalėjo suprasti, kodėl gi jis nepasiuntė jokios žinios joms, ir nepasiūlė jokios kitos savo pagalbos.

^{168:0.4 (1842.4)} Daug draugų iš aplinkinių kaimelių, o kiti iš Jeruzalės atėjo paguosti sielvarto prislėgtų seserų. Lozorius ir jo seserys

buvo turtingo ir gerbiamo žydo, žydo, kuris buvo mažo Betanės miestelio įžymus gyventojas, vaikai. Ir nežiūrint to, kad visi trys ilgą laiką buvo karšti Jėzaus pasekėjai, juos labai gerbė visi, kurie juos pažinojo. Šitoje apylinkėje jie buvo paveldėję didžiulius vynuogynus ir alyvmedžių sodus, ir tai, kad jie buvo turtingi, taip pat patvirtina ir tas faktas, jog jie galėjo sau leisti turėti privačią laidojimo kapavietę savo pačių žemėje. Abu jų tėvai jau buvo paguldyti šitame kape.

^{168:0.5 (1842.5)} Marija buvo praradusi viltį, kad Jėzus atvyks, ir buvo apimta sielvarto, bet Morta puoselėjo viltį, kad Jėzus ateis, vylėsi net ir iki pat tos akimirkos, kada jie turėjo ryte užridenti akmenį kapavietės priekyje ir uždaryti įėjimą. Net ir tuomet ji pamokė kaimynų vaiką stebėti Jericho kelią, besileidžiantį nuo kalno viršaus į rytus nuo Betanės; ir būtent šitas berniukas ir atnešė žinią Mortai, kad artinasi Jėzus ir jo draugai.

^{168:0.6 (1842.6)} Kada Morta pasitiko Jėzų, tada ji parkrito prie jo kojų, šaukdama, “Mokytojau, jeigu tu būtum buvęs čia, tai mano brolis nebūtų numiręs!” Mortos prote kirbėjo daug baimių, bet ji neišsakė nė vienos abejonės, taip pat ji nedrįso ir kritikuoti Mokytojo elgesio Lozorius mirties atžvilgiu ar suabejoti jo tokiu elgesiu. Kada ji baigė kalbėti, tada Jėzus pasilenkė ir, pakėlęs ją ant kojų, tarė, “Tikrai turėk įtikėjimo, Morta, ir tavo brolis tikrai prisikels vėl.” Tada atsakė Morta: “Aš žinau, kad jis vėl prisikels per paskutinės dienos prisikėlimą; ir net dabar aš tikiu, jog, ko tu tik tikrai prašysi, tą mūsų Tėvas duos tau.”

^{168:0.7 (1843.1)} Tada tarė Jėzus, žvelgdamas tiesiai Mortai į akis: „Aš esu tas prisikėlimas ir tas gyvenimas; tas, kuris tiki į mane, nors jis ir miršta, bet vis tiek tikrai tas gyvens. Iš tiesų taip yra, kas gyvena ir tiki į mane, tas tikrai niekada nemirs. Morta, ar tu tiki

šituo?” Ir Morta atsakė Mokytojui: “Taip, aš jau ilgą laiką tikiu, jog tu esi tas Išlaisvintojas, gyvojo Dievo Sūnus, net ir tas, kuris tikrai turėtų ateiti į šitą pasaulį.”

^{168:0.8 (1843.2)} Po to, kada Jėzus pasiteiravo apie Mariją, tada Morta iš karto nuėjo į namo vidų ir, pašnibždomis, seseriai pasakė, “Mokytojas yra čia ir kviečia tave.” Ir kada Marija šitą išgirdo, tada, ji greitai pakilo ir išlėkė susitikti su Jėzumi, kuris vis dar laukė toje vietoje, šiek tiek tolėliau nuo namo, kur Morta pirma jį pasitiko. Tie draugai, kurie buvo su Marija, stengdamiesi ją paguosti, kada pamatė, kad ji greitai pakilo ir išėjo į lauką, tada nusekė paskui ją, manydami, kad ji eina prie kapavietės paverkti.

^{168:0.9 (1843.3)} Didelė dalis čia susirinkusiųjų buvo Jėzaus aršūs priešai. Štai kodėl Morta jo pasitikti buvo išėjusi viena, o taip pat dėl to ji įėjo į vidų ir paslapčia pasakė Marijai, kad jis ją kviečia. Morta, nors ir troško pamatyti Jėzų, bet labai norėjo išvengti bet kokio nemalonumo, kurį galėjo sukelti jo netikėtas pasirodymas didžiulėje savo Jeruzalės priešų grupėje. Morta ketino su jų draugais pasilikti viduje, tuo metu, kada Marija išeis pasisveikinti su Jėzumi, bet šito padaryti jai nepavyko, nes jie visi nusekė paskui Mariją ir taip netikėtai atsidūrė Mokytojo akivaizdoje.

^{168:0.10 (1843.4)} Morta nuvedė Mariją pas Jėzų, ir kada ji pamatė jį, tada parkrito prie jo kojų, šaukdama, “Jeigu tikrai tu būtum buvęs čia, tai mano brolis nebūtų numiręs!” Ir kada Jėzus pamatė, kaip jie visi sielvartauja dėl Lozorius mirties, tada jo sielą apėmė užuojauta.

^{168:0.11} (1843.5) Kada gedintieji pamatė, jog Marija nuėjo pasisveikinti su Jėzumi, tada jie pasitraukė per nedidelį atstumą, tuo tarpu tiek Morta, tiek Marija šnekėjosi su Mokytoju ir sulaukė daugiau paguodos ir nuoširdaus patarimo žodžių, kad jos ir toliau išlaikytų stiprų įtikėjimą į Tėvą ir visiškai atsiduotų dieviškajai valiai.

^{168:0.12} (1843.6) Jėzaus žmogiškąją protą labai smarkiai sujaudino kova tarp jo meilės Lozorui ir sielvartaujančioms seserims ir jo pasibjaurėjimo ir paniekos išoriniam meilės demonstravimui, kurį rodė kai kurie iš šitų netikinčių ir kraugeriskai nusiteikusių žydų. Jėzus nepaprastai pasipiktino dėl to, kad dėl Lozorius buvo demonstruojamas dirbtinis ir išorinis gedulas, kurį rodė kai kurie iš šitų netikrų draugų, kadangi toks apgaulingas liūdesys jų širdyje buvo susietas su tokiu aršiu priešišku jam pačiam. Tačiau, kai kurie iš šitų žydų nuoširdžiai gedėjo, nes jie buvo tikri šios šeimos draugai.

1. Prie Lozorius kapo

^{168:1.1} (1843.7) Po keletos akimirkų, paskirtų Mortos ir Marijos paguodai, Jėzus jų vienų atskirai nuo gedinčiųjų paklausė, “Kur jūs jį paguldėte?” Tada Morta tarė, “Einam ir pamatysi.” Ir kada Mokytojas tylėdamas ėjo kartu su dviem sielvartaujančiomis seserimis, tada jis verkė. Kada draugiški žydai, kurie ėjo iš paskos, pamatė jo ašaras, tada vienas iš jų tarė: “Žiūrėk, kaip jis mylėjo jį. Ar tas, kuris atmerkė akis neregiiui, negalėjo šito vyro apsaugoti nuo mirties?” Iki šio laiko jie jau stovėjo prieš šeimos kapavietę, mažą natūralų urvą, arba nuolydį, atbrailoje tokios uolos, kuri buvo iškilusi maždaug per trisdešimtį pėdų sodo sklypo tolimesniajame gale.

^{168:1.2 (1844.1)} Žmogiškajam protui sunku išaiškinti, kodėl Jėzus verkė. Nors mes savo žinioje turime apjungtų žmogiškųjų jausmų ir dieviškųjų minčių užregistravimus, kaip visa tai yra užregistruota Personalizuoto Derintojo prote, bet mes visiškai nesame tikri dėl šitų emocinių pasireiškimų tikrosios priežasties. Mes esame linkę tikėti, kad Jėzus verkė dėl daugybės minčių ir jausmų tuo metu apėmusių jo protą, tokių kaip:

^{168:1.3 (1844.2)} 1. Jis jautė nuoširdžią ir kupiną liūdesio užuojautą Mortai ir Marijai; jis jautė realią ir gilią žmogiškąją meilę šitoms seserims, kurios buvo netekusios savojo brolio.

^{168:1.4 (1844.3)} 2. Jo protą jaudino tai, kad buvo susirinkusi minia gedinčiųjų, kai kurie iš jų nuoširdžiai gedėjo, o kai kurie tiktai apsimetinėjo. Jį visada piktino šitas išoriškas gedulo demonstravimas. Jis žinojo, kad seserys savo brolių mylėjo ir tikėjo į tikinčiųjų išlikimą. Šitos prieštaringos emocijos gali matyt paaiškinti, kodėl jis pravirko, kada jie priėjo prie kapavietės.

^{168:1.5 (1844.4)} 3. Jis iš tikrųjų abejojo, ar verta Lozorių sugrąžinti atgal į mirtingąjį gyvenimą. Seserims iš tiesų jo reikėjo, bet Jėzui buvo gaila savo draugą kviesti atgal tam, kad jis patirtų tą aršų persekiojimą, kurį, jis puikiai žinojo, Lozorius turės iškęsti dėl to, kad buvo Žmogaus Sūnaus dieviškosios galios paties didžiausiojo iš visų demonstruotų epizodų subjektas.

^{168:1.6 (1844.5)} Ir dabar mes galime papasakoti įdomų ir pamokantį faktą: Nors šitas pasakojimas atskleidžia akivaizdžiai natūralų ir normalų įvykį žmogiškajame gyvenime, bet jis turi kai kurių labai įdomių šalutinių aspektų. Nors pasiuntinys atbėgo pas

Jėzų sekmadienį, pranešdamas jam apie Lozorius ligą, ir nors Jėzus perdavė žinią, kad ji “nėra mirtina,” bet tuo pačiu metu jis asmeniškai nuėjo į Betanę ir net paklausė seserų, “Kur jūs jį paguldėte?” Nors atrodo, kad visa tai pažymi, jog Mokytojas elgėsi pagal šito gyvenimo manierą ir sutinkamai su savo žmogiškojo proto ribotomis žiniomis, bet, nežiūrint šito, visatos dokumentai atskleidžia, kad Jėzaus Personalizuotas Derintojas davė nurodymus Lozorius Minties Derintoją po Lozorius mirties sulaikyti planetoje neribotam laikui, ir kad šitas nurodymas buvo užregistruotas tiesiog likus penkiolikai minučių iki to, kada Lozorius išleido paskutinį kvapą.

^{168:1.7 (1844.6)} Ar Jėzaus dieviškasis protas žinojo, net prieš tai, kada numirė Lozorius, kad jis prikels jį iš mirusiųjų? Mes šito nežinome. Mes žinome tik tai, ką čia pateikiame užrašymui.

^{168:1.8 (1844.7)} Daugelis Jėzaus priešų buvo linkę pasišaipyti iš jo rodomos meilės, ir tarpusavyje jie šnekėjosi: “Jeigu jis taip daug galvoja apie šitą vyrą, tai kodėl gi jis taip ilgai delės prieš ateidamas į Betanę? Jeigu jis yra tas, kas jie tvirtina jis yra, tai kodėl gi jis iš tiesų savo brangaus draugo neišgelbėjo? Kas čia yra gera iš to, kad gydo svetimus Galilėjoje, jeigu jis negali išgelbėti tų, kuriuos jis myli?” Ir daugeliu kitokių būdų jie šaipėsi iš Jėzaus mokymų ir darbų ir juos menkino.

^{168:1.9 (1844.8)} Ir tokiu būdu, šitą ketvirtadienio popietę, maždaug pusę trijų, šitame mažičiame Betanės kaimelyje aplinka buvo visiškai parengta tam, kad būtų įvykdytas didingiausias iš visų darbų, susijusių su Nebadono Mykolo žemiškąja tarnyste, didingiausias dieviškosios galios pasireiškimas per jo įsikūnijimą materialiam kūne, kadangi jo paties prisikėlimas

įvyko po to, kada jis buvo išlaisvintas iš mirtingojo gyvenimo pančių.

^{168:1.10 (1845.1)} Toji nedidelė grupelė, kuri buvo susirinkusi prieš Lozorius kapavietę, visiškai nesuvokė, kad vadovaujamos Gabrielio visai šalia susirinko dangiškųjų būtybių visų kategorijų gausus kiekis ir dabar, Jėzaus Personalizuoto Derintojo nurodymu, su viltimi laukia virpėdamos ir pasirengusios įvykdyti savo mylimo Valdovo paliepimą.

^{168:1.11 (1845.2)} Kada Jėzus ištarė tuos įsakymo žodžius, “Pašalinkite akmenį,” tada susirinkusios dangiškosios gausybės pasirengė tam, jog įgyvendintų Lozorius prikėlimo mirtingojo materialaus kūno pavidalu dramą. Tokią prikėlimo formą labai sunku įgyvendinti ir ji nepalyginamai daug labiau pranoksta tą įprastą metodą, kada mirtingieji tvariniai yra prikeliama morontinėje formoje, ir tam, kad ši forma būtų įgyvendinta, reikia nepalyginamai daugiau dangiškųjų asmenybių ir nepalyginamai didesnės visatos priemonių organizacijos.

^{168:1.12 (1845.3)} Kada Morta ir Marija išgirdo šitą Jėzaus įsakymą, nurodantį, kad akmuo prieš kapą būtų nuridentas į šalį, tada jas apėmė prieštaringi jausmai. Marija puoselėjo viltį, kad Lozorius iš mirusiųjų bus prikeltas, bet Morta, nors tam tikru laipsniu irgi tikėjo kaip ir jos sesuo, bet ją buvo labiau apėmusi baimė, jog Lozorius, savo išvaizda, nebebus toks, kad jį būtų galima parodyti Jėzui, apaštalams, ir draugams. Tarė Morta: “Ar privalome šį akmenį nuridenti? Mano brolis jau keturios dienos kaip miręs, taigi iki šio laiko yra prasidėjęs jo kūno irimas.” Morta šitą pasakė taip pat ir dėl to, kad ji nebuvo tikra, dėl ko Mokytojas paprašė, jog akmuo būtų pašalintas; ji manė, kad Jėzus galbūt tikrai nori pažvelgti į Lozorius dar vieną

paskutinį kartą. Dėl savo požiūrio ji nebuvo apsisprendusi ir tvirta. Kadangi jos dvejojo, nuridenti akmenį ar ne, tai Jėzus tarė: “Argi aš jums nesakiau iš pradžių, kad jo liga nėra mirtina? Argi aš neatėjau tam, kad įvykdyčiau savo pažadą? Ir tada, kada atėjau pas jus, argi aš jums nesakiau, jeigu tik jūs tikėtumėte, tai jūs turėtumėte matyti Dievo šlovę? Tai kodėl gi jūs abejojate? Kiek dar praeis laiko, kol jūs patikėsite ir paklusite?”

^{168:1.13 (1845.4)} Kada Jėzus pabaigė kalbėti, tada jo apaštalai, kartu su pasisiūliusiais padėti artimaisiais, paėmė už akmens ir nurideno jį nuo įėjimo į kapavietę.

^{168:1.14 (1845.5)} Žydams buvo įprasta tikėti, kad tulžies lašas ant mirties angelo kardo galo pradeda veikti trečiosios dienos pabaigoje, tokiu būdu, savo visa galia jis ima veikti ketvirtą dieną. Jie sutiko, kad žmogaus siela prie kapo gali laukti iki trečiosios dienos pabaigos, stengdamasi negyvą kūną atgaivinti; bet jie tvirtai tikėjo, jog prieš išauštant ketvirtajai dienai tokia siela būna išėjusi į iškeliavusiųjų dvasių buveinę.

^{168:1.15 (1845.6)} Šitie tikėjimai ir nuomonės apie mirusiuosius ir apie mirusiųjų dvasių iškeliavimą pasitarnavo tam, kad savo protu įsitikintų visi tie, kurie dabar buvo prie Lozorius kapo, o vėliau ir visi tie, kurie galės išgirsti apie tai, kas turi netrukus įvykti, jog realiai ir iš tiesų buvo toks atvejis, kada mirusįjį prikėlė asmeniniu darbu tas, kuris pareiškė, kad jis yra “šis prisikėlimas ir šis gyvenimas.”

2. Lozorius prisikėlimas

^{168:2.1 (1845.7)} Kada šitoji grupė, kurią sudarė apie keturiasdešimt penki mirtingieji, stovėjo prieš kapavietę, tada neaiškiai jie galėjo matyti Lozorius formą, įvyniotą į lininę drobulę ir paguldytą laidojimo urvo dešinėje apatinėje nišoje. Kada šitie žemės tvariniai stovėjo ten beveik nekvėpuodami tyloje, tada didžiulė dangiškųjų būtybių gausybė užėmė savąsias vietas, pasirengusi sureaguoti į ženklą veikimui, kai jį turėtų duoti Gabrielis, jų vadas.

^{168:2.2 (1846.1)} Jėzus pakėlė akis ir tarė: “Tėve, aš esu dėkingas, kad tu išgirdai ir patenkinai mano prašymą. Aš žinau, jog tu mane girdi visada, bet dėl tų, kurie stovi čia su manimi, aš šitaip kalbu su tavimi tam, kad jie galėtų patikėti, jog tu mane pasiuntei į šį pasaulį, ir kad jie galėtų žinoti, jog tu veiki drauge su manimi tame darbe, kurį mes netrukus padarysime.” Ir kada jis pasimeldė, tada jis garsiu balsu sušuko, “Lozoriau, išeik!”

^{168:2.3 (1846.2)} Nors šitie stebintys žmonės ir nekrustelėjo, bet visa milžiniška dangiškoji gausybė vieningu veiksmu sujudo, pakludama Kūrėjo žodžiui. Praėjus vos dvylikai sekundžių žemės laiku iki tol be gyvybės ženklo Lozorius forma ėmė judėti ir netrukus atsisėdo ant akmeninės lentynos, ant kurios ji prieš tai gulėjo, krašto. Jo kūnas buvo įvyniotas į įkapes, o jo veidas buvo uždengtas servėtele. Ir kada jis atsistojo prieš juos—gyvas—tada Jėzus tarė, “Išvyniokite jį ir leiskite jam eiti.”

^{168:2.4 (1846.3)} Visi, išskyrus apaštalus, Mortą, ir Mariją, sulėkė į namą. Jie buvo išbalę nuo išgąščio ir sukrėsti. Nors kai kas ir pasiliko, bet didelė dalis išsiskubino namo.

^{168:2.5} (1846.4) Lozorius pasisveikino su Jėzumi ir apaštalais ir paklausė, ką reiškia ši įkapių drobulė ir kodėl jis atsibudo sode. Jėzus ir apaštalai pasitraukė į vieną pusę, tuo tarpu Morta papasakojo Lozoriui apie jo mirtį, palaidojimą, ir prisikėlimą. Ji turėjo jam paaiškinti, kad jis numirė sekmadienį, o dabar buvo sugrąžintas į gyvenimą ketvirtadienį, dėl to, kad jis nejautė sąmoningo laiko suvokimo nuo tada, kada užmigo mirties miegu.

^{168:2.6} (1846.5) Kada Lozorius išėjo iš kapavietės, tada Jėzaus Personalizuotas Derintojas, dabar šitos rūšies vyriausiasis šioje vietinėje visatoje, davė komandą buvusiam Lozoriaus Derintojui, dabar laukiančiam, sugrįžti gyventi į prikulto žmogaus protą.

^{168:2.7} (1846.6) Tada Lozorius priėjo prie Jėzaus ir, kartu su savo seserimis, atsiklaupė prie Mokytojo kojų, kad padėkotų ir pasiūlytų pašlovinimą Dievui. Jėzus, paėmęs Lozorių už rankos, pakėlė jį, sakydamas: “Mano sūnau, tą, kas atsitiko tau, taip pat patirs ir visi tie, kurie tiki šita evangelija, išskyrus tai, kad jie tikrai bus prikelti daug šlovingesnėje formoje. Tu iš tiesų busi gyvas liudininkas tos tiesos, apie kurią aš kalbėjau— aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Bet eikime visi į vidų ir pamaitinkime šituos fizinius kūnus.”

^{168:2.8} (1846.7) Jiems einant link namo, Gabrielis paleido sukviestų dangiškųjų gausybių papildomas grupes, tuo tarpu jis užregistravo pirmąjį atsitikimą Urantijoje, ir paskutinįjį, kur mirtingasis tvarinys buvo prikeltas iš mirties fizinio kūno pavidalu.

^{168:2.9 (1846.8)} Lozorius vargu ar galėjo suvokti, kas buvo atsitikę. Jis žinojo, kad sunkiai sirgo, bet prisiminti galėjo tik tai, jog užmigo ir buvo pažadintas. Jie niekada nesugebėjo jam papasakoti apie šitas keturias dienas kapavietėje, nes jis buvo visiškai be sąmonės. Laikas neegzistuoja tiems, kurie miega mirties miegu.

^{168:2.10 (1846.9)} Nors didelė dalis ėmė tikėti į Jėzų dėl šito galingo darbo, bet kiti tikrai dar labiau sukietino savo širdis, kad jį atstumtų. Iki kitos dienos vidurdienio šitoji istorija pasklido po visą Jeruzalę. Dešimtys vyrų ir moterų atėjo į Betanę, kad pasižiūrėtų į Lozorių ir pasišnekėtų su juo, o sunerimę ir susinervinę fariziejai skubiai sušaukė Sanhedrino susirinkimą, kad galėtų nuspręsti, ką reikėtų daryti dėl šitų naujų įvykių.

3. Sanhedrino susirinkimas

^{168:3.1 (1847.1)} Nors šito vyro, prikeltos iš mirusiųjų, liudijimas daug prisidėjo prie to, kad sustiprintų didelio skaičiaus tikinčiųjų į karalystės evangeliją įtikėjimą, bet tai turėjo mažą poveikį arba neturėjo jokio poveikio religinių lyderių ir valdytojų Jeruzalėje požiūriui, išskyrus tai, kad jie greičiau nusprendė Jėzų sunaikinti ir jo darbą nutraukti.

^{168:3.2 (1847.2)} Kitą dieną, penktadienį, pirmą valandą susirinko Sanhedrinai tam, kad toliau svarstytų klausimą, “Ką darysime su Jėzumi iš Nazareto?” Po daugiau negu dvi valandas trukusių diskusijų ir piktų debatų, vienas iš fariziejų pateikė rezoliuciją, raginančią Jėzų nužudyti nedelsiant, paskelbus, kad jis yra grėsmė visam Izraeliui, ir oficialiai įpareigojančią Sanhedriną priimti mirties nuosprendį be teismo ir nepaisant jokių precedentų.

^{168:3.3 (1847.3)} Ir vėl šitas imponantiškas žydų lyderių organas priėmė sprendimą Jėzų suimti ir atiduoti į teismą, apkaltinus jį šventvagyste ir pateikiant jam daugelį kitų kaltinimų dėl žydų šventojo įstatymo pažeidimų. Anksčiau jie vieną kartą jau buvo net ir tiek toli nuėję, jog pareiškė, kad jis tikrai turi mirti, bet dabar buvo pirmas kartas, kada Sanhedrinas oficialiai paskelbė, jog nuosprendį dėl jo mirties nori priimti iki teismo. Bet dėl šitos rezoliucijos balsuojama nebuvo, nes keturiolika Sanhedrino narių vieningai atsistatydino, kada buvo pasiūlytas toks negirdėtas veiksmas. Nors dėl to, kad šie nariai atsistatydino, sprendimas buvo priimtas beveik po dviejų savaitių, bet šitoji grupė iš keturiolikos iš Sanhedrino pasitraukė tą dieną, kad šios tarybos posėdžiuose daugiau nebedalyvautų niekada. Kada vėliau buvo svarstomi šitie atsistatydinimai, tada buvo išmesti kiti penki nariai, nes jų partneriai buvo įsitikinę, kad šie puoselėja draugiškus jausmus Jėzui. Išmetus šiuos devyniolika vyrų, Sanhedrine susidarė tokia padėtis, kad Jėzų buvo galima teisti ir pasmerkti su tokiu solidarumu, kuris ribojosi su vienbalsiškumu.

^{168:3.4 (1847.4)} Kitą savaitę Lozorius ir jo seserys buvo pakviestos pasirodyti prieš Sanhedriną. Kada jų parodymai buvo išklausyti, tada nebeliko jokios abejonės dėl to, kad Lozorius buvo prikeltas iš mirusiųjų. Nors Sanhedrino aktuose Lozorius prisikėlimas ir buvo realiai pripažintas, bet protokole buvo užfiksuota rezoliucija šitą ir kitus stebuklus, padarytus Jėzaus, priskyrusi velnių princui, su kuriuo, buvo pareikšta, Jėzus yra sąjungininkas.

^{168:3.5 (1847.5)} Nesvarbu, koks yra jo stebuklų darymo galios šaltinis, bet šitie žydų lyderiai buvo įsitikinę, kad jeigu jo tuoj

pat nesustabdys, tai labai greitai visi paprasti žmonės ims tikėti į jį; ir toliau, iškils rimtos komplikacijos su Roma, kadangi tokia didelė jo tikinčiųjų dalis jį laiko Mesijumi, Izraelio išvaduotoju.

^{168:3,6} (1847.6) Būtent šito Sanhedrino susirinkimo metu aukščiausias šventikas Kajafas pirmą kartą išreiškė tą seną žydų posakį, kurį jis tiek daug kartų vėliau pakartojo: “Geriau tegu miršta vienas žmogus, o ne žūsta visa bendruomenė.”

^{168:3,7} (1847.7) Nors Jėzus buvo gavęs perspėjimą apie Sanhedrino užmačias šito juodojo penktadienio popietę, bet jis nė truputėlio nesutriko ir toliau ilsėjosi Sabato dieną su draugais Betfage, kaimelyje netoli Betanės. Ankstyvą sekmadienio rytą Jėzus ir apaštalai susirinko, pagal išankstinį susitarimą, Lozoriaus namuose, ir atsisveikinę su šia Betanės šeima, pradėjo savo kelionę atgal į Pelos stovyklavietę.

4. Atsakymas į malda

^{168:4,1} (1848.1) Pakeliui iš Betanės į Pelą apaštalai pateikė Jėzui daug klausimų, į kuriuos Mokytojas laisvai atsakinėjo, išskyrus į tuos, kurie buvo susiję su mirusiųjų prisikėlimo smulkmenomis. Tokių problemų apaštalai nesugebėjo suvokti; todėl iš tikrųjų Mokytojas atsisakė su jais aptarinėti šiuos klausimus. Kadangi iš Betanės jie išėjo slapta, tai jie buvo vieni. Dėl to Jėzus pasinaudojo šia galimybe, kad šiam dešimtukui papasakotų daug dalykų, kurie, jo manymu, parengs juos toms išbandymų dienoms, kurios buvo kaip tik priešakyje.

^{168:4.2 (1848.2)} Savo mintyse apaštalai buvo labai įaudrinti ir daug laiko praleido aptarinėdami savo nesusis patyrimus, kadangi jie buvo susiję su malda ir atsakymu į ją. Jie visi prisiminė Jėzaus pareiškimą Betanės pasiuntiniui Filadelfijoje, kada jis aiškiai pasakė, “Šita liga nėra mirtina.” Ir vis tik, nepaisant šito pažado, Lozorius iš tiesų numirė. Visą tą dieną jie vėl ir vėl sugrįždavo prie atsakymo į maldą klausimo aptarinėjimo.

^{168:4.3 (1848.3)} Jėzaus atsakymus į daugelį jų klausimų galima būtų apibendrinti šitaip:

^{168:4.4 (1848.4)} 1. Malda yra ribinio proto išraiška, stengiantis prisiartinti prie Begaliniojo. Dėl to, maldos pateikimą būtinai apriboja ribinio žinios, išmintis, ir savybės; lygiai taip ir atsakymą būtinai sąlygoja Begaliniojo vizija, tikslai, idealai, ir išimtinės teisės. Niekada negalima matyti nepertraukiamo materialių reiškinių tęstinumo tarp maldos pateikimo ir visiškai dvasinio atsakymo į ją priėmimo.

^{168:4.5 (1848.5)} 2. Kada į maldą neatsakoma akivaizdžiai, tai šis uždelsimas dažnai reiškia geresnį atsakymą, nors tas atsakymas dėl kokios nors svarios priežasties yra smarkiai uždelstas. Kada Jėzus pasakė, jog Lozorius ligą iš tikrųjų nėra mirtina, tada jis jau vienuolika valandų buvo miręs. Nė viena nuoširdi malda nepaliekama be atsako, išskyrus tuomet, kai dvasinio pasaulio aukštesniojo lygio požiūris yra numatęs geresnį atsakymą, tokį atsakymą, kuris patenkina žmogaus dvasios prašymą kaip kontrastą vien tik tai žmogaus proto maldai.

^{168:4.6 (1848.6)} 3. Laiko maldos, kada jas padiktuoja dvasia ir išreiškia įtikėjimas, tada dažnai yra tokios plačios ir visaapimančios, kad į jas gali būti atsakyta tik tai amžinybėje;

ribinis prašymas kartais yra tiek kupinas noro suvokti Begalinį, kad atsakymas turi būti ilgam laikui atidėtas, laukiant, kol kūrinys turės adekvatų sugebėjimą imlumui; įtikėjimo malda gali būti tokia visaapimanti, jog tą atsakymą bus galima gauti tikrai Rojuje.

^{168:4.7 (1848.7)} 4. Atsakymai į mirtingojo proto maldą dažnai būna tokio pobūdžio, kad juos galima priimti ir suvokti tikrai vėliau, kada tas pats besimeldžiantis protas yra pasiekęs nemirtingą būvį. Į materialios būtybės maldą dažnai gali būti atsakoma tikrai tada, kada toks individas yra išsivystęs į dvasinį lygį.

^{168:4.8 (1848.8)} 5. Dievą pažįstančio asmens malda gali būti tiek iškreipta dėl neišmanymo ir tiek deformuota dėl prietarų, kad atsakymas į ją būtų labai nepageidautinas. Tuomet įsiterpiančios dvasinės būtybės iš tikrųjų turi tokią maldą išversti, jog, kada ateina atsakymas, tai prašantysis visiškai šito nesuvokia kaip atsakymo į savąją maldą.

^{168:4.9 (1848.9)} 6. Visos tikros maldos yra adresuojamos dvasinėms būtybėms, ir į visus tokius prašymus turi būti atsakoma dvasiniu požiūriu, ir visus tokius atsakymus turi sudaryti dvasinės realybės. Dvasinės būtybės negali padovanoti materialių atsakymų į dvasinius prašymus net ir iš materialių būtybių. Materialios būtybės gali veiksmingai melstis tikrai tada, kada jos “meldžiasi iš dvasios.”

^{168:4.10 (1849.1)} 7. Jokia malda negali tikėtis atsakymo, jeigu ji nėra gimusi iš dvasios ir nėra pamaitinta įtikėjimu. Jūsų nuoširdus įtikėjimas reiškia, kad jūs iš anksto iš tiesų suteikėte savo maldos išklausytojams visišką teisę atsakyti į jūsų prašymą sutinkamai su ta aukščiausiąja išmintimi ir ta dieviškąja meile,

kurias jūsų įtikėjimas pavaizduoja kaip visada sužadinančias veikti tas būtybes, kurioms jūs ir meldžiatės.

168:4.11 (1849.2) 8. Vaikas visada turi tam teisę, kada jis leidžia sau kreiptis su prašymu į kurį nors iš savo tėvų; o tėvas ar motina visada lieka ištikimi savo įsipareigojimams nesubrendusio vaiko atžvilgiu, kada motinos ar tėvo aukštesniojo lygio išmintis diktuoja, kad tas atsakymas į vaiko maldą būtų uždelstas, pakeistas, išskaidytas, pranoktas, ar atidėtas iki kito dvasinio pakilimo etapo.

168:4.12 (1849.3) 9. Neabejokite dėl to, jog verta melstis dvasinio troškimo maldomis; neabejokite dėl to, kad į savuosius prašymus atsakymus jūs tikrai gausite. Šitie atsakymai bus atidėti, kad lauktų, kada jūs pasieksite realaus kosminio pasiekimo tuos ateities dvasinius lygius, šitame pasaulyje ar kituose pasauliuose, kuriuose jums bus įmanoma suvokti ir pasiimti ilgai lauktus atsakymus į jūsų ankstenius, bet nesavalaikius prašymus.

168:4.13 (1849.4) 10. Į visus tikrai iš dvasios gimusius prašymus be jokių abejonių bus atsakyta. Prašykite ir jūs tikrai gausite. Bet jūs turėtumėte prisiminti, jog esate besivystantys laiko ir erdvės tvariniai; dėl to jūs tikrai turite nuolat atsižvelgti į laiko-erdvės faktorius tame patyrimo, kada jūs asmeniškai priimate pilnus atsakymus į savo daugybę maldų ir prašymų.

5. Kaip klojosi Lozoriui toliau

168:5.1 (1849.5) Lozorius pasiliko namuose Betanėje, būdamas didžiulio susidomėjimo centras daugeliui nuoširdžių tikinčiųjų ir gausiam skaičiui smalsių individų, iki Jėzaus nukryžiovimo

savaitės, kada jis gavo perspėjimą, jog Sanhedrinai priėmė dekretą dėl jo mirties. Žydų valdovai buvo pasiryžę sustabdyti Jėzaus mokymų tolimesnį plitimą, ir jie teisingai samprotavo, kad būtų beprasmiška nužudyti Jėzų, jeigu jie leistų Lozoriui, kuris buvo jo stebuklų darymo pati aukščiausioji viršūnė, gyventi ir liudyti tą faktą, kad Jėzus jį prikėlė iš mirusiųjų. Jau prieš tai Lozorius kentėjo nuo jų aršių persekiojimų.

168:5.2 (1849.6) Ir šitaip Lozorius skubiai atsisveikino su savo seserimis Betanėje ir pabėgo žemyn per Jerichą ir į kitą Jordano upės krantą, ir niekada sau neleido ilgėliau ilsėtis tol, kol nebuvo pasiekęs Filadelfijos. Lozorius gerai pažinojo Abnerį, ir čia jis jautėsi saugus nuo piktojo Sanhedrino kraugeriškų pinklių.

168:5.3 (1849.7) Netrukus po šito Morta ir Marija savo žemes Betanėje pardavė ir prisijungė prie savo brolio Perėjoje. Tuo tarpu Lozorius tapo bažnyčios Filadelfijoje išdininku. Jis tapo stipriu Abnerio rėmėju jo nesutarimuose su Pauliumi ir Jeruzalės bažnyčia, ir galiausiai numirė, kada jam buvo 67-eri metai, nuo tos pačios ligos, kuri jį nusinešė tada, kada jis buvo jaunesnis vyras Betanėje.

169 Dokumentas. Paskutinis mokymas Peloje

169:0.1 (1850.1) VĖLAI pirmadienio vakarą, kovo 6-ąją, Jėzus ir dešimt apaštalų atvyko į Pelos stovyklą. Tai buvo paskutinioji savaitė, kada Jėzus gyveno ten, ir jis buvo labai aktyvus mokydamas minias ir instruodamas apaštalus. Kiekvieną popietę jis pamokslavo minioms ir kiekvieną vakarą atsakinėjo į klausimus apaštalams ir kai kuriems kitiems labiau

pažengusiems į priekį mokiniams, kurie gyveno šioje stovykloje.

^{169:0.2 (1850.2)} Žinia apie Lozorius prisikėlimą stovyklą buvo pasiekusi likus dviems dienoms iki Mokytojo atvykimo, ir visi stovyklos gyventojai nekantriai laukė. Nuo pat to laiko, kada buvo pamaitinti tie penki tūkstančiai, nebuvo atsitikę nieko tokio, kas būtų taip sužadinęs žmonių vaizduotę. Ir šitokiu būdu būtent tada, kada karalystės viešojo tarnavimo antroji fazė buvo pasiekusi pačią aukščiausią viršūnę, Jėzus suplanavo, jog per šitą vieną trumpą savaitę mokys Peloje, o tada pradės kelionę po pietinę Perėją, kuri atvedė tiesiai į baigiamuosius ir tragiškus patyrimus per paskutiniąją savaitę Jeruzalėje.

^{169:0.3 (1850.3)} Tie fariziejai ir vyriausieji šventikai buvo pradėję formuluoti savo užsipuolimus ir koncentruoti kaltinimus. Jie prieštaravo Mokytojo mokymams tokiu pagrindu:

^{169:0.4 (1850.4)} 1. Jis yra publikanų ir nusidėjėlių draugas; jis priima tuos nedievingus ir net valgo su jais.

^{169:0.5 (1850.5)} 2. Jis yra šventvagis; jis kalba apie Dievą, kad jis yra jo Tėvas, ir galvoja, kad jis yra lygus su Dievu.

^{169:0.6 (1850.6)} 3. Jis yra įstatymo pažeidėjas. Jis gydo ligas Sabato dieną ir daugeliu kitokių būdų paniekina šventąjį Izraelio įstatymą.

^{169:0.7 (1850.7)} 4. Jis yra sąjungoje su velniais. Jis daro stebuklus ir atlieka tariamus stebuklingus darbus Belzebubo, velnių princo, galia.

1. Parabolė apie sūnų paklydėli

^{169:1.1} (1850.8) Ketvirtadienio popietę Jėzus miniai kalbėjo apie “Išgelbėjimo malonę.” Šito pamokslo metu jis atpasakojo istoriją apie pasiklydusią avį ir pamestą monetą, o tada pridūrė savo mėgstamiausią parabolę apie sūnų palaidūną. Sakė Jėzus:

^{169:1.2} (1850.9) “Pranašai, pradedant Samueliu ir baigiant Jonu, jus perspėjo, kad jūs turėtumėte ieškoti Dievo—ieškoti tiesos. Visada jie tikrai sakė, ‘Ieškokite Viešpaties tuo metu, kai jį būtų galima surasti.’ Ir visą tokį mokymą reikėtų įsidėti į širdį. Bet aš esu atėjęs tam, jog parodyčiau jums, kad, tuo metu, kada jūs stengiatės surasti Dievą, lygiai taip ir Dievas stengiasi surasti jus. Daug kartų iš tiesų aš jums esu pasakojęs istoriją apie gerąjį piemenį, kuris aptvare paliko tas devyniasdešimt devynias avis, tuo tarpu pats išėjo ieškoti tos vienos, kuri buvo pasiklydusi, ir kaip, kada jis surado nuklydusią avį, užsikėlė ją ant pečių ir rūpestingai nunešė į aptvarą. Ir kada toji pasilydusi avis buvo sugrąžinta į avidę, tada, jūs prisimenate, gerasis piemuo sukviėtė savo draugus ir paprašė pasidžiaugti drauge su juo dėl to, kad surado tą avį, kuri buvo pasiklydusi. Vėl aš sakau, danguje yra daugiau džiaugsmo dėl vieno nusidėjėlio, kuris atgailauja, negu dėl devyniasdešimt devynių teisingų asmenų, kuriems atgailauti nereikia. Tas faktas, jog sielos *pasiklysta*, dangiškojo Tėvo susidomėjimą tik padidina. Į šitą pasaulį aš esu atėjęs tam, kad įvykdyčiau savojo Tėvo paliepimą, ir apie Žmogaus Sūnų buvo teisingai pasakyta, kad jis yra publikanų ir nusidėjėlių draugas.

^{169:1.3} (1851.1) “Jūs buvote mokomi, jog dieviškasis pritarimas ateina po jūsų atgailos ir dėl jūsų paaukojimo ir atpirkimo darbų, bet aš jus užtikrinu, kad Tėvas jus priima net ir iki jūsų atgailos ir pasiunčia šį Sūnų ir jo pagalbininkus, kad jus surastų

ir atvestų, su džiugesiu, atgal į avidę, į sūnystės ir dvasinio žengimo į priekį karalystę. Jūs visi esate kaip avys, kurios yra pasimetusios, ir aš esu atėjęs surasti ir išgelbėti tuos, kurie yra pasiklydę.

169:1.4 (1851.2) “Ir jums taip pat reikėtų prisiminti pasakojimą apie tą moterį, kuri, turėjo dešimt sidabrinių, suvertų į papuošalo vėrinį ant kaklo, vieną iš jų pametė, ir kaip ji uždegė žiburį ir uoliai šlavė namus ir tol ieškojo, kol pamestą sidabrinį surado. Ir vos tik ji surado tą monetą, kurią buvo pametusi, tada draugėn ji sukvietė savuosius draugus ir kaimynus, sakydama, ‘Džiaukitės su manimi, nes aš suradau tą monetą, kurią buvau pametusi.’ Taigi vėl aš sakau, visada yra džiaugsmas dangaus angelų akivaizdoje dėl vieno nusidėjėlio, kuris atgailauja ir sugrįžta į Tėvo avidę. Ir aš pasakoju jums šitą istoriją, kad jums perteikčiau tai, jog Tėvas ir jo Sūnus išeina *ieškoti* tų, kurie yra pasimetę, ir šitame ieškojime mes panaudojame visus poveikius, kurie mūsų uoliose pastangose gali suteikti pagalbą, kad surastume tuos, kurie yra pasiklydę, tuos, kuriems reikalingas išgelbėjimas. Ir šitokių būdu, nors Žmogaus Sūnus išeina į tyrus, kad ieškotų nuklydusios avies, bet jis taip pat ieško ir tos monetos, kuri yra pamesta namuose. Avis nuklysta, nesąmoningai; monetą uždengia laiko dulkės ir ją pamatyti trukdo žmonių sukaupti daiktai.

169:1.5 (1851.3) “O dabar aš norėčiau jums papasakoti istoriją apie turtingo žemvaldžio nemąstantį sūnų, kuris savo tėvo namus paliko *sąmoningai* ir iškeliavo į svetimą kraštą, kur jis patyrė daug sukrėtimų. Jūs prisimenate, jog toji avis pasiklydo nesąmoningai, bet šitas jaunuolis savo namus paliko iš anksto apgalvojęs. Tai atsitiko šitaip:

^{169:1.6 (1851.4)} “Vienas žmogus turėjo du sūnus; vienas, jaunesnysis, buvo atlapaširdis ir nerūpestingas, visada ieškantis, kaip maloniai praleisti laiką ir išvengti pareigų, tuo tarpu jo vyresnysis brolis buvo rimtas, blaivus, darbštus, ir noriai užsikraunantis atsakomybę. Dabar šitie abu broliai tarpusavyje prastai sugyveno; jie visada ginčijosi ir pykosi. Jaunesnysis vaikiną buvo linksmas ir gyvybingas, bet tingus ir nepatikimas; vyresnysis sūnus buvo ramus ir darbštus, tuo pačiu metu egoistas, paniuręs, ir išpuikęs. Jaunesniajam sūnui patiko pramogauti, bet jis vengė darbo; vyresnysis atsidavė darbui, bet retai kada pramogavo. Šitoks bendravimas tapo toks nesuderinamas, kad jaunesnysis sūnus atėjo pas tėvą ir tarė: ‘Tėve, duok man trečiąją dalį savo nuosavybės, kuri atitektų man, ir leisk man išeiti į pasaulį ieškoti savosios laimės.’ Ir kada tėvas šitą prašymą išklausė, žinodamas, koks nelaimingas yra jaunas vyras namie dėl santykių su savo broliu, tada jis padalino savo nuosavybę ir jaunuoliui atidavė jo dalį.

^{169:1.7 (1851.5)} “Per kelias savaites jaunas vyras susirinko visus savo pinigus ir iškeliavo į tolimą šalį, ir nesuradęs, ką galėtų dirbti pelningai, kad tai taip pat būtų ir malonu, neužilgo visą savo paveldėjimą iššvaistė gyvendamas audringai. Ir kada jis buvo išleidęs viską, toje šalyje kilo ilgalaikis badas, ir jis atsidūrė nepritekliuje. Ir šitokiu būdu, kada jis kentė alkį ir kada jo nusiminimas buvo didžiulis, tada jis surado darbą pas vieną tos šalies gyventoją, kuris jį nusiuntė į laukus šerti kiaulių. Ir jaunas vyras būtų mielai valgęs žieveles, kurias ėdė kiaulės, bet niekas jam nieko nedavė.

^{169:1.8 (1852.1)} “Vieną dieną, kada buvo labai alkanas, jis atsikvošėjo ir tarė sau: ‘Kiek mano tėvo nusamdytų tarnų turi duonos

užtektinai ir jos dar lieka, tuo tarpu aš mirštu iš alkio, šerdamas kiaules čia toli svetimoje šalyje! Aš tikrai pakilsiu ir eisiu pas savo tėvą, ir tikrai jam pasakysiu: Tėve, aš esu nusidėjęs prieš dangų ir prieš tave. Aš daugiau nebesu vertas to, kad būčiau vadinamas tavuoju sūnumi; tiktai turėk noro padaryti mane vienu iš tavo nusamdytų tarnų.’ Ir kada jaunasis vyras priėmė tokį sprendimą, tada jis pakilo ir išėjo į savo tėvo namus.

169:1.9 (1852.2) “Dabar šitas tėvas labai liūdėjo dėl savojo sūnaus; jam trūko šio linksmo, nors ir nemąstančio, vaikino. Šitas tėvas mylėjo šį sūnų ir visada žvalgydavosi, ar jis nesugrįžta, tokiu būdu tą dieną, kada jis artinosi prie savo namų, net ir tuo metu, kai jis buvo dar toli, tėvas jį pamatė, ir apimtas kupinos meilės užuojautos, išbėgo jo pasitikti, ir su didžiule meile jį pasveikino, apkabindamas ir išbučiuodamas. Ir po to, kada jie šitaip susitiko, tada sūnus pažvelgė į savo tėvo ašarojantį veidą ir tarė: ‘Tėve, aš esu nusidėjęs prieš dangų ir tavo akyse; aš nesu daugiau vertas, kad būčiau vadinamas sūnumi’—bet vaikinai neturėjo progos užbaigti savo išpažinties, nes apimtas džiaugsmo tėvas pasakė savo tarnams, kurie iki šios akimirkos buvo subėgę: ‘Atneškite greitai jo geriausią mantiją, tą, kurią aš išsaugojau, ir apsiauskite jį, o ant jo rankos užmaukite sūnaus žiedą ir atneškite sandalus jo kojoms.’

169:1.10 (1852.3) “Ir tada, po to, kai šis laimingas tėvas nusivedė vaikina, kuriam skaudėjo kojas ir kuris buvo išsekęs, į namus, jis pakvietė savo tarnus: ‘Atveskite nupenėtą veršiuką ir paskerskite jį, ir valgykime ir džiaukimės, nes mano šitas sūnus buvo miręs ir dabar vėl yra gyvas; jis buvo pasiklydęs ir yra surastas.’ Ir jie visi susibūrė aplink tėvą, kad pasidžiaugtų su juo dėl to, kad jo sūnus sugrįžo.

^{169:1.11 (1852.4)} “Maždaug šiuo laiku, kada jie šventė, po savo dienos darbo laukuose ėjo vyresnysis sūnus, ir jam artinantis prie namų, jis išgirdo muzikos ir šokių garsus. Ir kada jis priėjo prie užpakalinių durų, tada pasišaukė vieną iš tarnų ir pasiteiravo, kokia viso šito šventimo prasmė. Ir tada tarė tarnas: ‘Tavo brolis, kuris ilgą laiką buvo pasiklydęs, sugrįžo namo, ir tavo tėvas paskerdė nupenėtą veršelių, kad pasidžiaugtų savo sūnaus saugiu sugrįžimu. Eik į vidų, kad ir tu galėtum pasveikinti savo brolių ir priimti jų sugrįžusį į savo tėvo namus.’

^{169:1.12 (1852.5)} “Tačiau kada vyresnysis brolis tą išgirdo, tada jis taip įsižeidė ir užpyko, kad į namo vidų nėjo. Kada jo tėvas išgirdo apie jo įsižeidimą dėl savo jaunesniojo brolio sutikimo, tada jis išėjo į lauką, kad nuoširdžiai jo paprašytų. Bet vyresnysis sūnus nenorėjo pasiduoti savo tėvo įkalbinėjimui. Jis atsakė tėvui, tardamas: ‘Štai per šiuos daugelį metų aš tau tarnavau, niekada nenusižengdamas nė mažiausiam tavo paliepimui, ir vis tiek tu niekada net ir ožiuko nesi paskerdęs, kad galėčiau su draugais pasilinksinti. Aš pasilikau čia, kad rūpinčiausi tavimi per visus šiuos metus, ir tu niekada neparodei džiaugsmo dėl mano ištikimos tarnystės, bet, kada sugrįžta šitas tavo sūnus, iššvaistęs tavo pinigus su paleistuvėmis, tai tu pasiskubini paskersti atšertą veršiuką ir džiaugtis juo.’

^{169:1.13 (1852.6)} “Kadangi šitas tėvas iš tikrųjų mylėjo abu savo sūnus, tai jis pamėgino šitam vyresniajam paaiškinti: ‘Bet, mano sūnau, tu gi visą laiką buvai su manimi, ir viskas, ką aš turiu, yra tavo. Tu galėjai paskersti ožiuką bet kuriuo metu, kai tik būtum susitaręs su savo draugais pasilinksinti. Bet dabar kaip tik derėtų, kad tu turėtum prisijungti prie manęs, jog pasidžiaugtum ir pasilinksintum dėl to, kad tavo brolis

sugrįžo. Pagalvok apie tai, mano sūnau, tavo brolis buvo dingęs, o dabar atsirado; jis gyvas sugrįžo pas mus!’”

^{169:1.14} (1853.1) Iš visų parbolių tai buvo viena labiausiai jaudinančių ir veiksmingiausių, kurią Jėzus kada nors buvo papasakojęs tam, kad jo besiklausantieji perteiktų Tėvo norą priimti visus tuos, kurie ieško įėjimo į dangaus karalystę.

^{169:1.15} (1853.2) Jėzus labai mėgdavo pasakoti šitas tris istorijas tuo pačiu metu. Pasakojimą apie pasiklydusią avį jis pateikdavo tam, kad parodytų, jog, kada žmonės iš gyvenimo kelio išklysta nesąmoningai, tada Tėvas rūpinasi tokiais *pasiklydusiais* ir išsina, su savo Sūnumis, šiais tikraisiais bandų piemenimis, ieškoti pasiklydusių avių. Tada jis papasakodavo istoriją apie namuose pamestą monetą tam, kad pailiustruotų, koks rūpestingas yra dieviškasis *ieškojimas* tų pasimetusių, sutrikusių, ir kitaip dvasiškai aklių dėl materialių rūpesčių ir gyvenimo problemų. Ir tuomet jis imdavo pasakoti šitą parabolę apie sūnų paklydėlį, apie sugrįžusio palaidūno sutikimą, kad parodytų, koks pilnutinis yra to sūnaus paklydėlio *sugrįžimas* į savojo Tėvo namus ir širdį.

^{169:1.16} (1853.3) Daug, daug kartų per savo mokymo metus, Jėzus pasakojo ir perpasakojo šitą istoriją apie paklydėlį sūnų. Šitoji parabolė ir pasakojimas apie gerąjį samarietį buvo jo mėgstamiausios priemonės mokant apie Tėvo meilę ir žmogaus artumą.

2. Parabolė apie gudrą prievaizdą

^{169:2.1} (1853.4) Vieną vakarą Simonas Uolusis, komentuodamas vieną iš Jėzaus teiginių, pasakė: “Mokytojai, ką tu turėjai

omenyje, kada šiandien pasakei, jog didelė dalis pasaulio vaikų savo kartoje yra išmintingesni už karalystės vaikus, kadangi jie yra sumanūs tam, kad susidraugautų su neteisingumo mamonu?” Jėzus atsakė:

^{169:2.2 (1853.5)} “Kai kurie iš jūsų, prieš patekdami į karalystę, buvote labai gudrūs bendraudami su savo verslo bičiuliais. Jeigu jūs būdavote neteisingi ir dažnai nedori, nepaisant šito, jūs būdavote išmintingi ir įžvalgūs tuo, kad savo verslą vykdėte mintyje turėdami vien tik savo tuometinį pelną ir saugumą ateityje. Lygiai taip jūs turėtumėte dabar sutvarkyti savo gyvenimą karalystėje, kad pasirūpintumėte savo dabartiniu džiaugsmu, tuo pačiu metu jūs taip pat turėtumėte užsitikrinti džiaugsmą ateityje dėl danguje sukrautų turtų. Jeigu jūs buvote tokie uolūs siekdami naudos sau, kada tarnavote savajam aš, tai kodėl gi jūs turėtumėte rodyti mažiau uolumo, kad laimėtumėte sielų karalystei, nes dabar jūs esate žmogaus brolystės tarnai ir Dievo prievaizdai?

^{169:2.3 (1853.6)} “Jūs visi galite pasimokyti iš pasakojimo apie vieną turtingą vyrą, kuris turėjo gudrų, bet neteisingą prievaizdą. Šitas prievaizdas ne tik išnaudojo savo šeimininko klientus siekdamas savanaudiškos naudos, bet taip pat jis tiesiogiai leido ir švaistė savo šeimininko pinigus. Kada pagaliau visa tai pasiekė šeimininko ausis, tada jis pasikvietė šį prievaizdą ir paprašė paaiškinti šitų gandų prasmę ir pareikalavo, kad jis nedelsiant pateiktų savo ataskaitą apie finansų priežiūrą ir pasiruoštų savo šeimininko reikalus perduoti kitam.

^{169:2.4 (1853.7)} “Dabar šitas neištikimas prievaizdas ėmė sau mintyti: ‘Ką man daryti, nes tuoj aš prarasiu šitą prievaizdo darbą? Žemę kasti aš neturiu sveikatos; išmaldos prašyti man gėda. Aš

žinau, ką aš tikrai padarysiu, kad užsigarantuočiau, jog, kada mane atleis iš šito prievaizdo darbo, mane iš tiesų priimtų namuose visų tų, kurie turi reikalų su mano šeimininku.' Ir tada, pasikvietęs kiekvieną iš savo šeimininko skolininkų, jis tarė pirmajam, 'Kiek esi skolingas mano šeimininkui?' Jis atsakė, 'Šimtą matų aliejaus.' Tada šitas prievaizdas pasakė, 'Pasiimk savo vaškinę lentelę su pasižadėjimu, greitai sėskis, ir pakeisk tai į penkiasdešimt.' Vėliau jis pasakė kitam skolininkui, 'Kiek tu esi skolingas?' Ir šis atsakė, 'Šimtą matų kviečių.' Tada tarė turto valdytojas: 'Pasiimk savo pasižadėjimą ir užrašyk aštuonias dešimtis.' Ir šitaip jis pasielgė su didele dalimi kitų skolininkų. Ir tokiu būdu šitas nesąžiningas prievaizdas iš tikrųjų stengėsi sau užsitikrinti tai, kad turėtų draugų po to, kai iš prievaizdo pareigų bus atleistas. Net ir jo ponas ir šeimininkas, kada vėliau apie tai sužinojo, buvo priverstas pripažinti, kad jo neištikimas prievaizdas bent jau parodė įžvalgumą tuo, kaip stengėsi apsirūpinti ateičiai, kada ateis nepriteklių ir nelaimių dienos.

169:2.5 (1854.1) "Ir būtent šita prasme šito pasaulio vaikai ruošdamiesi ateičiai kartais rodo daugiau išminties negu šviesos vaikai. Aš sakau jums tiems, kurie pretenduojate turtą kaupti danguje: Pasimokykite iš tų, kurie susidraugauja su neteisingumo mamonu, ir lygiai taip elkitės savo gyvenime, kad užmegztumėte amžinąją draugystę su teisingumo jėgomis tam, jog, kada viskas, kas yra žemiška, žlugs, tada jūs iš tikrųjų būtumėte su džiaugsmu priimti į amžinąsias buveines.

169:2.6 (1854.2) "Aš patvirtinu, jog tas, kuris yra patikimas mažame reikale, taip pat tikrai bus patikimas ir dideliame reikale, tuo tarpu tas, kuris yra neteisingas mažame reikale, taip pat tikrai

bus neteisingas ir dideliame reikale. Jeigu jūs neparodėte įžvalgumo ir dorumo šito pasaulio reikaluose, tai kaip gi galite tikėtis, jog būsite patikimi ir išmintingi tada, kada jums bus patikėta dangiškosios karalystės tikrųjų turtų priežiūra? Jeigu jūs nesate geri prievaizdai ir patikimi bankininkai, jeigu jūs nebuvote patikimi, kada tvarkėte tai, kas priklauso kitam, tai kas gi bus toks kvailas, jog didžiulį turtą jums duotų jūsų pačių vardu?

169:2.7 (1854.3) “Ir vėl aš tvirtai pareiškiu, jog nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeimininkams; arba jis neapkės vieno ir mylės kitą, arba kitu atveju, jis laikysis vieno, niekindamas kitą. Jūs negalite tarnauti Dievui ir mamonui.”

169:2.8 (1854.4) Kada fariziejai, kurie dalyvavo, išgirdo tai, tada ėmė paniekinančiai šaipytis ir tyčiotis, kadangi jie turėjo stiprų polinkį turtus kaupti. Šitie nedraugiški klausytojai stengėsi įtraukti Jėzų į nenaudingą ginčą, bet diskutuoti su savo priešais jis atsisakė. Kada fariziejai ėmė garsiai ginčytis tarpusavyje, tada jų garsus kalbėjimas pritraukė didžiulį skaičių žmonių iš tos minios, kuri gyveno stovykloje netoliese; o kada jie ėmė ginčytis vienas su kitu, tada Jėzus pasišalino, nueidamas į savo palapinę nakčiai.

3. Turtuolis ir elgeta

169:3.1 (1854.5) Kada susibūrimas tapo perdaug triukšmingas, tada Simonas Petras, atsistojęs, ėmėsi vadovavimo, sakydamas: “Žmonės ir sielos broliai, netinka jums tarpusavyje šitokiu būdu ginčytis. Mokytojas pasisakė, ir jūs gerai darote, kad jo žodžius apmąstote. Ir tai, ką jis paskelbė jums, visiškai nėra kokia nors nauja doktrina. Argi jūs nesate taip pat girdėję

nazariečių alegorijos apie turtuolį ir elgetą? Kai kurie iš mūsų girdėjo Joną Krikštytoją, griaudėjantį šitą perspėjančią parabolę tiems, kurie myli turtus ir geidžia nedoro turto. Ir nors šita senoji parabolė nėra pagal tą evangeliją, kurią skelbiame mes, bet jūs visi gerai pasielgtumėte atkreipdami dėmesį į jos pamokas iki tokio meto, kai suvoksite dangaus evangelijos naująją šviesą. Toji istorija, kaip ją pasakodavo Jonas, buvo šitokia:

169:3.2 (1854.6) “Gyveno vienas turtuolis, vardu Daivas, kuris, pasipuošęs karališkais ir plonyčiais apdais, kiekvieną dieną praleisdavo džiaugsme ir spindesyje. Ir gyveno vienas elgeta, vardu Lozorius, kuris gulėjo prie šito turčiaus vartų, nusėtas žaizdų ir geidžiantis pasimaitinti tais trupiniais, kurie nukrisdavo nuo šio turčiaus stalo; taip, net ir šunys ateidavo ir laižydavo jo žaizdas. Ir taip atsitiko, kad šitas elgeta numirė ir angelų buvo nuneštas, kad ilsėtųsi Abraomo krūtinėje. Ir tada, netrukus, taip pat numirė ir turtuolis, ir buvo palaidotas labai pompastiškai ir su karališku spindesiu. Kada turtuolis paliko šitą pasaulį, tada jis atsibudo pragare, ir atsidūręs kančiose, pakėlė akis į viršų ir tolumoje pamatė Abraomą, laikantį priglaustą prie savo krūtinės Lozorių. Ir tada Daivas garsiai sušuko: ‘Tėve Abraomai, būk gailestingas man ir atsiųsk Lozorių, kad jis galėtų pamirkyti savo piršto galiuką į vandenį tam, jog atvėsintų mano liežuvį, nes aš labai kenčiu dėl to, jog esu nubaustas.’ Ir tada Abraomas atsakė: ‘Mano sūnau, tau reikėtų prisiminti, jog per savojo gyvenimo laikotarpį tu patyrei tik gerus dalykus, tuo tarpu Lozorius lygiai tokiu pačiu būdu kentėjo nuo blogų. Bet dabar viskas pasikeitė, matai, kaip Lozorius yra paguostas, tuo tarpu tu kankiniesi. Ir, be to, tarp mūsų ir tavęs yra didžiulė bedugnė, tokiu būdu mes negalime

ateiti pas tave, taip pat ir tu negali ateiti pas mus.’ Tada Daivas pasakė Abraomui: ‘Aš meldžiu tave, nusiųsk Lozorių atgal į mano tėvo namus, nes aš turiu penkis brolius, kad jis galėtų šitaip paliudyti, jog mano broliams užkirstų kelią, kad šie nepatektų į šitą kankinimo vietą.’ Bet Abraomas tarė: ‘Mano sūnau, jie turi Mozę ir pranašus; tegu išgirsta juos.’ Ir tuomet atsakė Daivas: ‘Ne, Ne, Tėve Abraomai! bet jeigu vienas iš mirusiųjų nueis pas juos, tada jie atgailaus.’ Ir tada pasakė Abraomas: ‘Jeigu jie neišgirs Mozės ir pranašų, tai jų vis tiek neįtikins, net jeigu kas nors turėtų ir prisikelti iš mirusiųjų.’”

169:3.3 (1855.1) Po to, kada Petras papasakojo šitą nazariečių brolijos senąją parabolę, ir kadangi minia buvo nurimusi, tada atsistojo Andriejus ir paleido juos nakčiai. Nors tiek apaštalai, tiek ir jo mokiniai Jėzui dažnai pateikdavo klausimų iš parabolės apie Daivą ir Lozorių, bet jis niekada nesutikdavo jos komentuoti.

4. Tėvas ir jo karalystė

169:4.1 (1855.2) Jėzus visada turėjo vargo mėgindamas apaštalams paaiškinti, jog, nors jie ir skelbia Dievo karalystės įkūrimą, bet Tėvas danguje *nėra karalius*. Tuo metu, kada Jėzus gyveno žemėje ir mokė materialiam kūne, Urantijos žmonės iš esmės žinojo, kad nacijų vyriausybėse yra karaliai ir imperatoriai, o žydai ilgą laiką mąstė apie Dievo karalystės atėjimą. Dėl šitų ir kitų priežasčių, Mokytojas manė, jog dvasinę žmogaus brolystę geriausia pavadinti dangaus karalyste, o šitos brolystės dvasinį vadovą vadinti *Tėvu danguje*. Niekada iš tiesų Jėzus savojo Tėvo nevadino karaliumi. Savo atviruose pokalbiuose su apaštalais jis visada save vadino Žmogaus Sūnumi ir jų vyresniuoju broliu. Jis visus savo pasekėjus vadino žmonijos tarnais ir karalystės evangelijos pasiuntiniais.

^{169:4.2 (1855.3)} Jėzus niekada nepateikė savo apaštalams sisteminės pamokos apie Tėvo danguje asmenybę ir savybes. Jis niekada neprašė žmonių tikėti į jo Tėvą; jis tiesiogine prasme manė, kad jie tiki. Jėzus niekada nemenkindavo savęs, kad siūlytų argumentus, įrodančius Tėvo realybę. Jo visas mokymas apie Tėvą koncentravosi pareiškime, kad jis ir Tėvas yra viena; kad tas, kuris matė šį Sūnų, tas matė Tėvą; kad Tėvas, kaip ir šis Sūnus, žino viską; kad iš tikrųjų Tėvą pažįsta tik tai šis Sūnus ir tas, kuriam šis Sūnus jį apreikš; kad tas, kuris pažįsta šį Sūnų, taip pat iš tikrųjų pažįsta ir Tėvą; ir kad Tėvas atsiuntė jį į šį pasaulį tam, jog apreikštų jų sujungtą prigimtį ir pademonstruotų jų bendrą darbą. Jis niekada nepateikė jokių kitokių viešų pareiškimų apie savo Tėvą, išskyrus tai, ką pasakė tai moteriai iš Samarijos prie Jokūbo šulinio, kada jis pareiškė, “Dievas yra dvasia.”

^{169:4.3 (1856.1)} Jūs sužinote apie Dievą iš Jėzaus stebėdami jo gyvenimo dieviškumą, o ne remdamiesi jo mokymais. Iš Mokytojo gyvenimo kiekvienas iš jūsų galite įsisavinti tokią Dievo sampratą, kuri atitinka jūsų sugebėjimo laipsnį suvokti dvasines ir dieviškąsias realybes, tikrąsias ir amžinąsias tiesas. Ribinis niekada negali tikėtis to, jog galėtų suvokti Begalinį, išskyrus tai, kaip Begalinysis buvo sukoncentruotas Jėzaus iš Nazareto žmogiškojo gyvenimo ribinio patyrimo laiko-erdvės asmenybėje.

^{169:4.4 (1856.2)} Jėzus gerai suprato, jog Dievą galima pažinti tik tai patyrimo realybių dėka; niekada jo negalima suprasti vien tik tai proto mokymo dėka. Jėzus mokė savo apaštalus, kad, nors jie niekada negalėtų iki galo suprasti Dievo, bet jie galėtų kuo tikriausiai jį *pažinti*, net ir taip, kaip jie pažino Žmogaus Sūnų.

Jūs galite pažinti Dievą ne suprasdami tą, ką Jėzus sakė, bet žinodami, kas Jėzus buvo. Jėzus *buvo* Dievo apreiškimas.

^{169:4.5 (1856.3)} Išskyrus tada, kada cituodavo iš hebrajų raštų, Jėzus Dievybę vadindavo tikrai dviem vardais: Dievas ir Tėvas. Ir kada Mokytojas apie savąjį Tėvą kalbėdavo kaip apie Dievą, tada jis paprastai vartodavo hebrajų žodį, pažymintį daugiskaitinį Dievą (Trejybę), o ne žodį Jahvė, kuris išreiškė žydų gentinio Dievo besivystančią sampratą.

^{169:4.6 (1856.4)} Jėzus niekada nevadino Tėvo karaliumi, ir labai apgailestavo, jog dėl to, kad žydai tikėjosi karalystės atstatymo ir dėl to, kad Jonas skelbė ateinančią karalystę, jis buvo priverstas savo siūlomą dvasinę brolystę pavadinti dangaus karalyste. Išskyrus vienintelę išimtį—pareiškimą, jog “Dievas yra dvasia”—Jėzus niekada Dievybės neapibūdindavo koku nors kitoku būdu, kaip tik tokiais išsireiškimais, kurie išreiškė jo paties asmeninį ryšį su Rojaus Pirmuoju Šaltiniu ir Centru.

^{169:4.7 (1856.5)} Jėzus žodį Dievas vartojo tam, kad įvardintų Dievybės *idėją*, o žodį Tėvas vartojo tam, kad įvardintų Dievo pažinimo *patyrimą*. Kada žodis Tėvas yra vartojamas tam, kad pažymėtų Dievą, tada jį reikėtų suprasti kiek tikrai įmanoma platesne prasme. Žodžio Dievas negalima apibrėžti, ir dėl to jis išreiškia begalinę Tėvo sampratą, tuo tarpu terminą Tėvas, kurį iš dalies apibrėžti įmanoma, galima vartoti tam, kad būtų išreikšta dieviškojo Tėvo žmogiškoji samprata kaip jis yra siejamas su žmogumi per visą mirtingojo egzistenciją.

^{169:4.8 (1856.6)} Žydams Elohimas buvo dievų Dievas, tuo tarpu Jahvė buvo Izraelio Dievas. Jėzus sutiko su Elohimu samprata ir šitą aukščiausią būtybių grupę vadino Dievu. Vietoje sampratos

apie Jahvę, rasinę dievybę, jis įvedė Dievo tėvystės ir pasaulinės žmogaus brolystės idėją. Jis sudieviną sampratą apie rasinį Tėvą Jahvę išaukštino iki idėjos apie žmonių visų vaikų Tėvą, atskiro tikinčiojo dieviškąjį Tėvą. Ir jis toliau mokė, jog šitas visatų Dievas ir šitas visų žmonių Tėvas yra viena ir ta pati Rojaus Dievybė.

^{169:4.9 (1856.7)} Jėzus niekada netvirtino, kad yra Elohimio (Dievo) pasireiškimas materialaus kūno pavidalu. Jis niekada neskelbė, kad jis yra Elohimio (Dievo) apreiškimas pasauliams. Jis niekada nemokė, kad tas, kuris matė jį, matė Elohimą (Dievą). Bet jis iš tikrųjų skelbė, kad jis yra Tėvo apreiškimas materialiam kūne, ir jis iš tikrųjų sakė, kas tik yra matęs jį, tas yra matęs Tėvą. Kaip dieviškasis Sūnus jis tvirtino, jog atstovauja tikrai Tėvui.

^{169:4.10 (1857.1)} Jis buvo, iš tikrųjų, net ir Elohimio Dievo Sūnus; bet mirtingojo materialaus kūno pavidalu ir mirtingiesiems Dievo sūnums, jis nusprendė savo gyvenimo apreiškimą apriboti savojo Tėvo charakterį pavaizduodamas tokiu laipsniu, koku tokį apreiškimą galėtų suprasti mirtingasis žmogus. Kai dėl kitų Rojaus Trejybės asmenų charakterio, tai mes turime pasitenkinti tuo mokymu, kad jie yra visiškai tokie, kaip Tėvas, kurį atskleidė jo įsikūnijęs Sūnus, Jėzus iš Nazareto, savo asmeniniu gyvenimu.

^{169:4.11 (1857.2)} Nors savo žemiškuoju gyvenimu jis atskleidė dangiškojo Tėvo tikrąją prigimtį, bet apie jį jis mokė mažai. Iš esmės, jis mokė tikrai dviejų dalykų: kad Dievas pats savaime yra dvasia, ir kad, visuose ryšiuose su savo tvariniais, jis yra Tėvas. Šitą vakarą Jėzus pateikė paskutinįjį pareiškimą apie savo ryšį su Dievu, kada jis pareiškė: “Aš atėjau nuo Tėvo, ir

atėjau į šitą pasaulį; antra vertus, aš tikrai paliksiu šį pasaulį ir vyksiu pas Tėvą..”

169:4.12 (1857.3) Bet jūs iš tikrųjų įsidėmėkite! tikrai niekada Jėzus nesakė, “Kas girdėjo mane, tas girdėjo Dievą.” Bet jis tikrai sakė, “Kas *matė* mane, tas matė Tėvą.” Girdėti Jėzaus mokymą nėra tas pats, kaip Dievą pažinti, bet *matyti* Jėzų yra toks patyrimas, kuris pats savaime yra Tėvo atskleidimas sielai. Visatų Dievas valdo toli nusidriekiančią kūriniją, bet būtent Tėvas danguje pasiunčia savo dvasią tam, kad apsigyventų jūsų proto viduje.

169:4.13 (1857.4) Jėzus yra tas padidinamasis stiklas žmogiškuoju pavidalu, kuris materialiam tvariniui padaro matomą Tą, kuris yra nematomas. Jis yra jūsų vyresnysis brolis, kuris būdamas materialaus kūno pavidalu įgalina jus *pažinti* tokią begalinių savybių turinčią Būtybę, kurios iki galo suprasti negali net ir dangiškosios gausybės. Bet visa tai turi sudaryti *atskiro tikinčiojo* asmeninį patyrimą. Dievą, kuris yra dvasia, galima pažinti tiktai kaip dvasinį patyrimą. Dievą galima atskleisti materialių pasaulių ribiniams sūnums, dvasinių valdų dieviškųjų Sūnų dėka, tiktai kaip *Tėvą*. Jūs galite pažinti Amžinąjį kaip Tėvą; jūs galite jį garbinti kaip visatų Dievą, viso to, kas egzistuoja, begalinį Kūrėją.

170 Dokumentas. Dangaus karalystė

170:0.1 (1858.1) ŠEŠTADIENIO popietę, kovo 11-ąją, Jėzus pasakė savo paskutinį pamokslą Peloje. Tai buvo vienas iš nuostabiausių pasisakymų per jo viešą tarnystę, išsamiai ir iki galo aptaręs dangaus karalystę. Jis žinojo apie tą susipainiojimą, kuris buvo jo apaštalų ir mokinių protuose dėl

terminų “dangaus karalystė” ir “Dievo karalystė,” kuriuos jis vartojo kaip savęs padovanojimo misijos tarpusavyje kaitomus pavadinimus, prasmės ir reikšmės. Nors paties termino *dangaus* karalystė ir galėjo užtekti tam, kad būtų atskirta tai, ką jis išreiškė, nuo bet kokių saitų su *žemiškosiomis* karalystėmis ir laikinomis vyriausybėmis, bet neužteko. Žemiškojo karaliaus idėja žydų prote buvo per daug įsišaknijusi, kad ją būtų galima šitaip išrauti per vienos kartos gyvenimą. Dėl to šitai ilgai puoselėtai karalystės sampratai Jėzus iš pradžių atvirai nesipriešino.

^{170:0.2 (1858.2)} Šitą Sabato popietę Mokytojas stengėsi išaiškinti mokymą apie dangaus karalystę; šitą klausimą jis aptarė visais aspektais ir stengėsi paaiškinti tą daugelį skirtingų prasmių, kuriomis šitas terminas buvo pavartotas. Šitame pasakojime ši kreipimasi mes išplėtosime, pridėdami didelę dalį teiginių, kuriuos Jėzus buvo pareiškęs ankstesnėmis progomis, ir įtraukdami kai kurias pastabas, pareikštas tikrai apaštalams tos pačios dienos vakarinių diskusijų metu. Mes taip pat pateiksime kai kuriuos komentarus, nagrinėjančius vėlesnį karalystės idėjos vystymąsi, kaip ji yra susijusi su vėlesniąja krikščioniškąja bažnyčia.

1. Sampratos apie dangaus karalystę

^{170:1.1 (1858.3)} Sąsajoje su Jėzaus pamokslo atpasakojimu, reikėtų pastebėti, jog hebrajų raštuose buvo dualistinė dangaus karalystės samprata. Pranašai Dievo karalystę pateikė kaip:

^{170:1.2 (1858.4)} 1. Dabarties realybę; ir kaip

^{170:1.3 (1858.5)} 2. Ateities viltį—kada karalystė bus visiškai įgyvendinta pasirodžius Mesijui. Tai yra toji karalystės samprata, kokios mokė Jonas Krikštytojas.

^{170:1.4 (1858.6)} Nuo pat pradžių Jėzus ir apaštalai mokė šitų abiejų sampratų. Buvo ir kitos dvi idėjos apie karalystę, kurias reikėtų turėti omenyje:

^{170:1.5 (1858.7)} 3. Vėlesnioji žydų samprata apie viršgamtinės kilmės ir stebuklingo paskelbimo pasaulinę ir transcendentinę karalystę.

^{170:1.6 (1858.8)} 4. Persų mokymai, vaizduojantys dieviškosios karalystės įkūrimą kaip gėrio prieš blogį pergalės pasiekimą pasaulio pabaigoje.

^{170:1.7 (1858.9)} Tiesiog prieš pat Jėzaus atėjimą į žemę, žydai sujungė ir sumaišė visas šitas karalystės idėjas į savo epokalipsinę sampratą apie Mesijo atėjimą, kad įkurtų žydų triumfo amžių, Dievo aukščiausiosios valdžios žemėje amžinąjį amžių, naująjį pasaulį, tokią erą, kurioje visa žmonija garbintų Jahvę. Nusprendęs vartoti šitą dangaus karalystės sampratą, Jėzus apsisprendė pasinaudoti tiek žydų, tiek ir persų religijų pačiu gyvybingiausiu ir pačiu svarbiausiu palikimu.

^{170:1.8 (1859.1)} Toji dangaus karalystė, kaip ji buvo teisingai ir klaidingai suprantama per visus krikščioniškosios eros šimtmečius, apima keturias atskiras idėjų grupes:

^{170:1.9 (1859.2)} 1. Žydų sampratą.

^{170:1.10 (1859.3)} 2. Persų ampratą.

170:1.11 (1859.4) 3. Jėzaus asmeninę-patyrimo sampratą—“dangaus karalystė yra tavo paties viduje.”

170:1.12 (1859.5) 4. Sudėtinės ir supainiotos sampratos, kurias krikščionybės ikūrėjai ir skelbėjai stengėsi įteigti pasauliui.

170:1.13 (1859.6) Pasirodo, jog skirtingais periodais ir besikeičiančiomis aplinkybėmis Jėzus savo viešuose mokymuose galėjo būti pateikęs gausų skaičių “karalystės” sampratų, bet savo apaštalus jis visada mokė tokios karalystės, kuri apima žmogaus asmeninį patyrimą savo bičiulių atžvilgiu ir Tėvo danguje atžvilgiu. Kalbėdamas apie karalystę jis savo pasisakymą visada užbaigdavo taip, “Karalystė yra jūsų viduje.”

170:1.14 (1859.7) Painiavos amžius, kas susiję su termino “dangaus karalystė” prasme, sąlygojo tokie trys faktoriai:

170:1.15 (1859.8) 1. Tas supainiojimas, kuris atsirado stebint, kaip “karalystės” idėja vystėsi per savo įvairius perdarymo, įgyvendinto Jėzaus ir jo apaštalų, etapus.

170:1.16 (1859.9) 2. Tas supainiojimas, kuris buvo neišvengiamai susijęs su ankstyvosios krikščionybės perkėlimu iš žydiškosios dirvos į pagoniškąją.

170:1.17 (1859.10) 3. Tas supainiojimas, kuris buvo neatskiriamas nuo to fakto, jog krikščionybė tapo tokia religija, kuri buvo organizuota aplink Jėzaus asmens centrinę idėją; karalystės evangelija ėmė vis daugiau ir daugiau tapti religija *apie* jį.

2. Jėzaus samprata apie karalystę

170:2.1 (1859.11) Mokytojas aiškino, jog dangaus karalystė turi prasidėti nuo tiesos apie Dievo tėvystę ir su ja susijusio žmogaus brolystės fakto dualios sampratos ir turi koncentruotis į tiesos apie Dievo tėvystę ir su ja susijusio žmogaus brolystės fakto dualią sampratą. Tokio mokymo priėmimas, Jėzus skelbė, žmogų išlaisvintų iš amžius trunkančios gyvulinės baimės vergystės ir tuo pačiu metu žmogiškąjį gyvenimą praturtintų tokiomis naujojo dvasinės laisvės gyvenimo dovanomis:

170:2.2 (1859.12) 1. Naujos drąsos ir išaugusios dvasinės galios turėjimu. Karalystės evangelija turėjo žmogų išlaisvinti ir jį įkvėpti, kad jis išdrįstų tikėtis amžinojo gyvenimo.

170:2.3 (1859.13) 2. Evangelija nešė naujo pasitikėjimo ir tikros paguodos žinią visiems žmonėms, net ir neturtingiesiems.

170:2.4 (1859.14) 3. Ji pati savaime buvo naujoji moralinių vertybių norma, naujasis etinis matas, kuriuo būtų vertinamas žmogiškasis elgesys. Ji pavaizdavo dėl jos atsirandančios žmogiškosios visuomenės naujosios tvarkos idealą.

170:2.5 (1859.15) 4. Ji mokė, jog tai, kas yra dvasinis, yra aukščiau už tai, kas yra materialus; ji šlovino dvasines realybes ir išaukštino viršžmogiškuosius idealus.

170:2.6 (1860.1) 5. Šita naujoji evangelija dvasinį pasiekimą demonstravo kaip tikrąjį gyvenimo tikslą. Žmogiškasis gyvenimas gavo naują moralinės vertybės ir dieviškojo orumo dovaną.

^{170:2.7 (1860.2)} 6. Jėzus mokė, jog amžinosios realybės yra teisingo žemiškojo siekio pasekmė (atlygis). Žmogaus mirtingas gyvenimas žemėje įgavo naujų prasmių, kurios atsiranda suvokus kilnų likimą.

^{170:2.8 (1860.3)} 7. Naujoji evangelija tvirtino, kad žmogaus išgelbėjimas atskleidžia toli siekiantį dieviškąjį tikslą, kurį turi įgyvendinti ir realizuoti Dievo išgelbėtų sūnų begalinės tarnystės ateities likimas.

^{170:2.9 (1860.4)} Šitie mokymai apima išplėstą karalystės idėją, kurios mokė Jėzus. Vargu ar Jono Krikštytojo primityvūs ir supainioti mokymai apie karalystę turėjo šitą didingą sampratą.

^{170:2.10 (1860.5)} Apaštalai Mokytojo pasisakymų apie karalystę tikrosios prasmės nesugebėjo suvokti. Vėlesnis Jėzaus mokymų iškraipymas, kaip jie yra užrašyti Naujajame Testamente, yra dėl to, jog evangelijos rašytojų sampratą nuspalvino tas tikėjimas, kad Jėzus tada pasaulį paliko tiktai trumpam laikui; kad jis netrukus sugrįš tam, kad įkurtų karalystę turėdamas galią ir valdžią—tiesiog tokia idėja, kokios jie laikėsi tuo metu, kada su jais jis buvo materialaus kūno pavidalu. Bet Jėzus karalystės įkūrimo nesiejo su savo sugrįžimo į šitą pasaulį idėja. Tai, kad praėjo šimtmečiai be jokių ženklų apie “Naujojo Amžiaus” pasirodymą, visiškai nereiškia, jog tai nesiderina su Jėzaus mokymu.

^{170:2.11 (1860.6)} Tos didžiulės pastangos, kurias įkūnijo šitas pamokslas, buvo tas mėginimas, kad dangaus karalystės samprata būtų paversta į idėjos vykdyti Dievo valią idealą. Ilgą laiką Mokytojas savo pasekėjus buvo mokęs melstis: “Teateinie tavoji karalystė; tebūnie tavoji valia”; ir šiuo metu

jis atkakliai stengėsi priversti juos vietoje *Dievo karalystės* termino vartoti praktiškesnį ekvivalentą *Dievo valia*. Bet jam šito pasiekti nepavyko.

^{170:2.12 (1860.7)} Jėzus norėjo, kad karalystės, karaliaus, ir pavaldinių idėja būtų pakeista į sampratą apie dangiškąją šeimą, dangiškąjį Tėvą, ir išlaisvintus Dievo sūnus, įsitraukusius į džiaugsmingą ir savanorišką tarnystę savo bičiulių žmonių labui ir į Dievo Tėvo išaukštintą ir protingą garbinimą.

^{170:2.13 (1860.8)} Iki šito laiko apaštalai buvo įgavę dvigubą požiūrį į karalystę; jie žiūrėjo į ją kaip į:

^{170:2.14 (1860.9)} 1. Asmeninio patyrimo dalyką, kuris tuo metu buvo tikrų tikinčiųjų širdyje, ir kaip į

^{170:2.15 (1860.10)} 2. Rasinių ar pasaulinių reiškinių klausimą; jog karalystė yra ateityje, kažkas, ko reikia laukti.

^{170:2.16 (1860.11)} Jie žvelgė į ateinančią karalystę žmonių širdyse kaip į palaipsnį vystymąsi, kaip į mieles tešloje, arba kaip į garstyčių sėklos augimą. Jie tikėjo, kad karalystės atėjimas rasine ar pasauline prasme bus tiek netikėtas, tiek ir įspūdingas. Jėzus niekada nepavargdavo jiems kartoti, jog dangaus karalystė yra jų asmeninis patyrimas suvokiant aukščiausias dvasinio gyvenimo vertybes; jog šito dvasinio patyrimo realybės vis didesniu laipsniu yra paverčiamos į naujus ir aukštesnius dieviškojo užtikrintumo ir amžinojo didingumo lygius.

^{170:2.17 (1860.12)} Šitą popietę Mokytojas mokė aiškiai naujos sampratos apie karalystės dvigubą prigimtį tuo, kad jis pavaizdavo tokias dvi fazes:

170:2.18 (1860.13) “Pirmąją. Dievo karalystę šitame pasaulyje, aukščiausio laipsnio troškimą vykdyti Dievo valią, nesavanaudišką žmogaus meilę, kuri veda geresnio etinio ir moralinio elgesio gerus vaisius.

170:2.19 (1861.1) “Antrąją. Dievo karalystę danguje, mirtingųjų tikinčiųjų tikslą, tokią padėtį, kurioje toji meilė Dievui yra išstobulinta, ir kurioje Dievo valia yra vykdoma dieviškiau.”

170:2.20 (1861.2) Jėzus mokė, kad, įtikėjimo dėka, tikintysis įeina į karalystę *dabar*. Įvairiais pasisakymais jis mokė, kad įtikėjimo dėka įeinant į karalystę, esminiai yra du dalykai:

170:2.21 (1861.3) 1. *Įtikėjimas, nuoširdumas*. Ateiti kaip mažam vaikui, priimti sūnystės padovanojimą kaip dovaną; atsiduoti Tėvo valios vykdymui be dvejonių ir visiškai tikint ir nuoširdžiai pasitikint Tėvo išmintimi; ateiti į karalystę išsivadavus nuo prietarų ir išankstinių nuostatų; būti našališkiems ir tokiems, kuriuos būtų galima mokyti kaip nesugadintus vaikus.

170:2.22 (1861.4) 2. *Alkis tiesai*. Troškulys teisumui, proto pasikeitimas, motyvo būti panašiam į Dievą ir surasti Dievą įgijimas.

170:2.23 (1861.5) Jėzus mokė, jog nuodėmė nėra sugedusios prigimties vaikas, bet vietoje šito ji yra palikuonis tokio žinančio proto, kurį valdo nenusileidžianti valia. Kai dėl nuodėmės, tai jis mokė, kad Dievas *jau* atleido; kad tokį atleidimą mes asmeniškai padarome prieinamą sau patiems tokiu veiksmu, kada atleidžiame savo bičiuliams. Kada jūs atleidžiate savo broliui materialiam kūne, tada šito atleidimo dėka savo paties

sieloje jūs kuriate sugebėjimą už savo pačių klaidingus poelgius priimti Dievo atleidimo realybę.

170:2.24 (1861.6) Iki to laiko, kada Apaštalas Jonas ėmė rašyti istoriją apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus, ankstyvieji krikščionys buvo patyrę tiek daug vargo dėl Dievo karalystės idėjos kaip persekiojimų sukėlėjos, kad šį terminą didžiaja dalimi jie nustojo vartoti. Jonas daug kalba apie “amžinąjį gyvenimą.” Jėzus dažnai kalbėjo apie šį gyvenimą kaip apie “gyvenimo karalystę.” Jis taip pat dažnai užsimindavo apie “Dievo karalystę jūsų viduje.” Kartą jis kalbėjo apie tokį patyrimą kaip apie “šeimyninę bičiulystę su Dievu Tėvu.” Jėzus stengėsi karalystę pakeisti daugeliu terminų, bet visada nesėkmingai. Tarp kitų terminų, jis vartojo: Dievo šeima, Tėvo valia, Dievo draugai, tikinčiųjų bičiulystė, žmogaus brolystė, Tėvo avidė, Dievo vaikai, ištikimųjų bičiulystė, Tėvo tarnystė, ir išlaisvinti Dievo sūnūs.

170:2.25 (1861.7) Bet karalystės idėjos vartojimo išvengti jie negalėjo. Būtent praėjus daugiau negu penkiasdešimčiai metu, tiktai vėliau, kada Jeruzalę sugriovė romėnų armijos, tada karalystės samprata ėmė keistis į amžinojo gyvenimo kultą, kadangi jos visuomeninius ir institucinius aspektus perėmė sparčiai besiplečianti ir besikristalizuojanti krikščionių bažnyčia.

3. Kas susiję su teisumu

170:3.1 (1861.8) Jėzus visada stengėsi savo apaštalams ir mokiniams įteigti tai, kad jie turi įgyti, įtikėjimo dėka, tokį teisumą, kuris pranoktų tą vergiškų darbų teisumą, kurį kai kurie raštininkai ir fariziejai taip tuščiagarbiškai demonstravo prieš pasaulį.

170:3.2 (1861.9) Nors Jėzus ir mokė, jog įtikėjimas, paprastas kaip vaiko tikėjimas, yra tas raktas nuo karalystės durų, bet jis taip pat mokė, jog patekus per šias duris, ten yra vis augantys teisumo laipteliai, kuriais kiekvienas tikintis vaikas turi kilti tam, kad suaugtų tvirtų Dievo sūnų visu ūgiu.

170:3.3 (1861.10) Būtent kada yra apmąstomas Dievo atleidimo *priėmimo* metodas, tada atsiskleidžia karalystės teisumo pasiekimas. Įtikėjimas yra toji kaina, kurią jūs mokate už patekimą į Dievo šeimą; bet atleidimas yra toks Dievo veiksmas, kuris jūsų įtikėjimą priima kaip įsileidimo kainą. O kad karalystės tikintysis Dievo atleidimą priima, tai sudaro konkretų ir aktualų patyrimą ir apima tokius keturis žingsnius, vidinio teisumo karalystės žingsnius.

170:3.4 (1862.1) 1. Dievo atleidimas iš tikrųjų yra padaromas prieinamas ir jį žmogus asmeniškai patiria tiek, kiek jis atleidžia savo bičiuliams.

170:3.5 (1862.2) 2. Žmogus savo bičiuliams realiai neatleis, jeigu jų nemylės kaip paties savęs.

170:3.6 (1862.3) 3. Šitaip mylėti savo artimą kaip save patį yra aukščiausioji etika.

170:3.7 (1862.4) 4. Moralus elgesys, tikrasis teisumas, tampa, tuomet, tokios meilės natūralia pasekme.

170:3.8 (1862.5) Dėl to tai yra akivaizdu, jog karalystės tikroji ir vidinė religija būtinai ir vis labiau linksta į tai, kad pati pasireikštų visuomeninės tarnystės praktinėse srityse. Jėzus mokė tokios gyvos religijos, kuri pastūmėdavo tikinčiuosius atsiduoti

kupinai meilės tarnystei. Bet Jėzus religijos nepakeitė etika. Jis mokė religijos kaip priežasties, o etikos mokė kaip pasekmės.

170:3.9 (1862.6) Bet kokio veiksmo teismo dydis turi būti matuojamas motyvu; dėl to aukščiausios gėrio formos yra nesąmoningos. Jėzus niekada nekreipė dėmesio nei į moralę, nei į etiką, kaip į tokias. Jis domėjosi vien tikta ta vidine ir dvasine bičiulyste su Dievu Tėvu, kuri taip tvirtai ir tiesiai pati pasireiškia kaip išorinė ir kupina meilės tarnystė žmogui. Jis mokė, jog karalystės religija yra nuoširdus asmeninis patyrimas, kurio nė vienas žmogus negali laikyti savo paties viduje; jog ta sąmonė, kad esi tikinčiųjų šeimos narys, neišvengiamai veda į tai, kad būtų laikomasi šeimos elgesio taisyklių, į tarnystę savo broliams ir seserims stengiantis broliją padidinti ir išplėsti.

170:3.10 (1862.7) Karalystės religija yra asmeninė, individuali; vaisiai, rezultatai, yra šeimyniniai, visuomeniniai. Jėzus visą laiką aukštino individo kaip priešybės bendruomenei šventumą. Bet jis taip pat suvokė ir tai, kad žmogus savo charakterį vysto nesavanaudiško tarnavimo dėka; kad savo moralinę prigimtį jis atskleidžia kupiniais meilės ryšiais su savo bičiuliais.

170:3.11 (1862.8) Mokydamas to, jog karalystė yra žmogaus viduje, išaukštindamas individą, Jėzus senajai visuomenei sudavė mirtiną smūgį tuo, kad jis paskelbė tikrojo socialinio teisingumo naująją dieviškąją tvarką. Šią naująją visuomenės tvarką pasaulis pažįsta mažai, nes taikyti dangiškosios karalystės evangelijos principus jis atsisakė. Ir kada šitas dvasinės karalystės pranašumas į žemę ateis iš tiesų, tada jis pasireikš ne vien tikta geresnėmis visuomeninėmis ir materialiomis sąlygomis, bet vietoje šito jis pasireikš šlove tų

padidintų ir praturtintų dvasinių vertybių, kurios yra būdingos artėjančiam geresnių žmogiškųjų ryšių ir išvystytų dvasinių laimėjimų amžiui.

4. Jėzaus mokymas apie karalystę

170:4.1 (1862.9) Jėzus niekada nepateikė tikslaus karalystės apibrėžimo. Vienu atveju jis kalbėjo apie vieną karalystės fazę, o kitu atveju jis aptarė Dievo viešpatavimo žmonių širdyse kitą brolystės aspektą. Šito Sabato popietės pamokslo metu Jėzus pažymėjo ne mažiau kaip penkias karalystės fazes, arba epochas, ir jos yra tokios:

170:4.2 (1862.10) 1. Individualaus tikinčiojo bičiulystės su Dievu Tėvu dvasinio gyvenimo asmeninis ir vidinis patyrimas.

170:4.3 (1863.1) 2. Besiplečianti evangelijos tikinčiųjų brolystė, padidintos moralės ir sužadintos etikos visuomeniniai aspektai, kylantys iš to, kad Dievo dvasia valdo individualių tikinčiųjų širdyse.

170:4.4 (1863.2) 3. Viršmirtingoji nematomų dvasinių būtybių brolystė, kuri vyrauja žemėje ir danguje, viršžmogiškoji Dievo karalystė.

170:4.5 (1863.3) 4. Dievo valios tobulesnio įgyvendinimo perspektyva, žengimas į priekį link naujos visuomeninės tvarkos, sąsajoje su geresniu dvasiniu gyvenimu, aušros—link kito žmogaus amžiaus.

170:4.6 (1863.4) 5. Karalystė visoje savo pilnatvėje, ateities dvasinis šviesos ir gyvenimo amžius žemėje.

^{170:4.7 (1863.5)} Dėl to mes visada iš tiesų turime Mokytojo mokymą tikrinti, kad nustatytume, kurią iš šitų penkių fazių jis turi mintyje, kada pavartoja dangaus karalystės terminą. Šito proceso dėka palaipsniui keisdamas žmogaus valią ir šitaip paveikdamas žmogiškuosius sprendimus, Mykolas ir jo pagalbininkai lygiai taip palaipsniui, bet tvirtai keičia žmogiškosios evoliucijos, visuomeninę ir kitokią, tėkmę.

^{170:4.8 (1863.6)} Mokytojas šita proga pabrėžė tokius penkis punktus, išreiškiančius karalystės evangelijos esmingiausius bruožus:

^{170:4.9 (1863.7)} 1. Individo primatą.

^{170:4.10 (1863.8)} 2. Valią kaip lemiamą faktorių žmogaus patyrimė.

^{170:4.11 (1863.9)} 3. Dvasinę bičiulystę su Dievu Tėvu.

^{170:4.12 (1863.10)} 4. Aukščiausio laipsnio pasitenkinimą iš kupinos meilės žmogaus tarnystės.

^{170:4.13 (1863.11)} 5. Žmogiškojoje asmenybėje to, kas yra dvasinis, viršenybę atžvilgiu to, kas yra materialus.

^{170:4.14 (1863.12)} Šitas pasaulis niekada rimtai ar nuoširdžiai, ar sąžiningai Jėzaus dangaus karalystės doktrinos šitų dinamiškų idėjų ir dieviškųjų idealų neišmėgino. Bet jūs neturėtumėte nusivilti dėl akivaizdžiai lėto karalystės idėjos žengimo į priekį Urantijoje. Prisiminkite, jog besivystančios evoliucijos tvarką veikia staigūs ir netikėti periodiškai pasikeitimai tiek materialiuose, tiek dvasiniuose pasauliuose. Jėzaus kaip įsikūnijusio Sūnaus savęs padovanojimas buvo kaip tik toks keistas ir netikėtas įvykis šio pasaulio dvasiniame gyvenime. Taip pat nedarykite lemtingos klaidos, ieškodami karalystės

amžiaus matomų bruožų, kada jos įkūrimo neįgyvendinate savo pačių sielose.

170:4.15 (1863.13) Nors vieną karalystės fazę Jėzus siejo su ateitimi ir, daugeliu progų, iš tiesų užsiminė, jog toks įvykis galėtų pasireikšti kaip pasaulinės krizės dalis; ir nors jis lygiai taip kuo tvirčiausiai, keletą progų, konkrečiai pažadėjo kada nors sugrįžti į Urantiją, bet reikėtų pažymėti, kad šitų dviejų idėjų jis niekada aiškiai tarpusavyje nesiejo į vieną. Jis pažadėjo naują karalystės apreiškimą žemėje ir kuriuo nors laiku ateityje; jis taip pat pažadėjo kada nors į šitą pasaulį sugrįžti asmeniškai; bet jis nesakė, kad šie du įvykiai yra sinonimiški. Iš viso to, ką mes žinome, šitie pažadai galėtų būti siejami, arba galėtų ir nebūti siejami, su tuo pačiu įvykiu.

170:4.16 (1863.14) Jo apaštalai ir mokiniai šiuos du mokymus kuo tikriausiai sujungė draugėn. Kada karalystei nepavyko materializuotis taip, kaip tikėjosi jie, tada, prisimindami Mokytojo mokymą apie ateities karalystę ir neužmiršdami jo pažado ateiti vėl, jie skubiai padarė išvadą, jog šitie pažadai yra susiję su identišku įvykiu; ir dėl to jie gyveno vildamiesi, kad netrukus jis ateis antrą kartą tam, kad įkurtų karalystę visoje savo pilnatvėje ir su galia ir šlove. Ir šitaip iš tikrųjų žemėje gyveno viena po kitos tikinčios kartos, puoselėdamos tą pačią įkvepiančią, bet neišsipildančią viltį.

5. Vėlesnės idėjos apie karalystę

170:5.1 (1864.1) Apibendrinus Jėzaus mokymus apie dangaus karalystę, mums leidžiama papasakoti apie kai kurias vėlesnes idėjas, kurios buvo susietos su sampratomis apie karalystę, ir

pateikti pranašiską karalystės prognozę kaip ji galėtų vystytis ateities amžiuje.

170:5.2 (1864.2) Per krikščioniškosios propagandos pirmuosius šimtmečius, dangaus karalystės idėjai labai didelės įtakos turėjo tuo metu greitai plitusio graikų idealizmo sąvokos, tokia idėja, jog tai, kas yra gamtiška, yra šešėlis to, kas yra dvasiška—tas, kas yra laikina, yra laiko šešėlis to, kas yra amžina.

170:5.3 (1864.3) Bet tas didžiulis žingsnis, kuris pažymėjo Jėzaus mokymų perkėlimą iš žydiškosios dirvos į pagoniškąją, buvo žengtas tada, kada karalystės Mesijas tapo bažnyčios, religinės ir visuomeninės organizacijos, išaugusios iš Pauliaus ir jo perėmėjų veiklos ir pasirėmusios Jėzaus mokymais, papildytais Filono idėjomis ir persų doktrinomis apie gėrį ir blogį, Atpirkėju.

170:5.4 (1864.4) Jėzaus idėjų ir idealų, įkūnytų karalystės evangelijos mokyme, beveik nebuvo įgyvendinta, kadangi jo pasekėjai jo pasisakymus vis labiau iškreipė. Mokytojo karalystės sampratą žymiu mastu pakeitė dvi didžiulės tendencijos:

170:5.5 (1864.5) 1. Žydų tikintieji atkakliai laikėsi tokios nuomonės, kad jis yra *Mesijas*. Jie tikėjo, kad Jėzus labai greitai iš tikrųjų sugrįš tam, kad įkurtų pasaulinę ir daugiau ar mažiau materialią karalystę.

170:5.6 (1864.6) 2. Kitų genčių krikščionys labai anksti pradėjo priimti Pauliaus doktrinas, kurios vis labiau vedė į bendrą tikėjimą, kad Jėzus yra bažnyčios vaikų *Atpirkėjas*, ankstesniosios sampratos

apie grynai dvasinę karalystės brolystę naujasis ir institucinis perėmėjas.

170:5.7 (1864.7) Bažnyčia, kaip visuomeninė karalystės pasekmė, būtų buvusi visiškai natūrali ir net pageidautina. Bažnyčios blogis buvo ne jos egzistavimas, bet tai, kad Jėzaus karalystės sampratą ji beveik visiškai pakeitė savąja samprata. Pauliaus suinstitutinta bažnyčia tapo dangaus karalystės, kurią buvo skelbęs Jėzus, tikruoju pakaitalu.

170:5.8 (1864.8) Bet tikrai neabejokite, kad šitoji pati dangaus karalystė, kuri, kaip mokė Mokytojas, egzistuoja tikinčiojo širdyje, bus dar paskelbta šitai krikščioniškajai bažnyčiai, net kaip ir visoms kitoms religijoms, rasėms, ir nacijoms žemėje—net ir kiekvienam individui.

170:5.9 (1864.9) Jėzaus mokymo karalystė, dvasinis individualaus teismo idealas ir samprata apie žmogaus dieviškąją bičiulystę su Dievu, palaipsniui nugrimzdo į Jėzaus asmens kaip Atpirkėjo-Kūrėjo ir suvisuomenintos religinės bendruomenės dvasinio vadovo mistinę sampratą. Šitokiu būdu formali ir institucinė bažnyčia tapo pakaitalu tokiai karalystės brolystei, kurios kiekvieną narį dvasia veda individualiai.

170:5.10 (1864.10) Bažnyčia buvo neišvengiama ir naudinga Jėzaus gyvenimo ir mokymų *visuomeninė* pasekmė; tragediją sudarė tas faktas, kad šitoji visuomeninė reakcija į karalystės mokymus taip visiškai pakeitė dvasinę sampratą apie tokią realią karalystę, kokios mokė Jėzus ir kokia jis gyveno.

170:5.11 (1865.1) Toji karalystė, žydams, buvo izraeliečių *bendruomenė*; kitoms gentims ji tapo krikščioniškąja *bažnyčia*.

Jėzui karalystė buvo visuma *individy*, kurie buvo suvokę savo įtikėjimą į Dievo tėvystę, šituo pareikšdami savo pasišventimą Dievo valios vykdymui iš visos širdies, šitaip tapdami dvasinės žmogaus brolystės nariais.

170:5.12 (1865.2) Mokytojas iki galo suvokė, jog kai kurie visuomeniniai rezultatai pasaulyje atsiras kaip karalystės evangelijos pasklidimo pasekmė; bet jis norėjo, kad visi tokie pageidautini visuomeniniai pasireiškimai tikrai atsirastų kaip individualių tikinčiųjų šito asmeninio patyrimo, šitos grynai dvasinės bičiulystės ir komunijos su ta dieviškąja dvasia, kuri gyvena tokių tikinčiųjų viduje ir juos sužadina, nesąmoningi ir neišvengiami padariniai, arba natūralūs vaisiai.

170:5.13 (1865.3) Jėzus numatė, jog po tikrosios dvasinės karalystės pažangos atsiras visuomeninė organizacija, arba bažnyčia, ir štai kodėl jis niekada nesipriešino apaštalams, kada jie praktikavo Jono įvestą krikštijimo ritualą. Jis mokė, jog tiesą mylinti siela, toji, kuri yra išalkusi ir ištroškusi teisumo, išalkusi ir ištroškusi Dievo, į dvasinę karalystę yra priimama įtikėjimo dėka; tuo pačiu metu apaštalai mokė, jog toks tikintysis į mokinių visuomeninę organizaciją yra priimamas išorinio krikšto ritualo dėka.

170:5.14 (1865.4) Kada Jėzaus tiesioginiai pasekėjai suvokė tai, kad jiems iš dalies nepavyko įgyvendinti jo idealo įkurti dangiškąją karalystę žmonių širdyse, kur dvasia vadovautų individualiam tikinčiajam ir jį vesti, tada jie pamėgino jo mokymą gelbėti, kad jis nebūtų prarastas iš viso, pakeisdami Mokytojo karalystės idealą matomos visuomeninės organizacijos, krikščioniškosios bažnyčios, palaipsniu sukūrimu. Ir kada šitą pakeitimo programą jie buvo užbaigę, tada tam, kad išlaikytų

nuoseklumą ir kad užtikrintų Mokytojo mokymo, susijusio su karalystės faktu, pripažinimą, ėmėsi karalystės nukėlimo į ateitį. Bažnyčia, vos tikrai užėmė tvirtą padėtį, pradėjo mokytį, jog karalystė tikrovėje turi pasirodyti krikščioniškojo amžiaus kulminaciniu momentu, tuo metu, kada Kristus ateis antrą kartą.

170:5.15 (1865.5) Šitokiu būdu karalystė tapo amžiaus sąvoka, idėja apie būsimą apsilankymą, ir Paties Aukštojo šventųjų paskutiniojo atpirkimo idealu. Ankstyvieji krikščionys (ir per didelis vėlesniųjų skaičius) apskritai iš akiračio prarado tą Tėvo-ir-sūnaus idėją, kurią įkūnijo Jėzaus mokymas apie karalystę, tuo tarpu jie pakeitė ją gerai organizuota visuomenine bažnyčios bendrija. Šitokiu būdu bažnyčia tapo iš esmės *visuomenine* brolyste, kuri veiksmingai pakeitė Jėzaus sampratos ir idealo *dvasinę* brolystę.

170:5.16 (1865.6) Jėzaus idealios sampratos didžiaja dalimi nepavyko įdiegti, bet ant Mokytojo asmeninio gyvenimo ir mokymo pamatų, papildęs graikų ir persų sampratomis apie amžinąjį gyvenimą ir išplėtęs Filono doktrinomis apie tai, kas yra žemiškas, kaip kontrastas tam, kas yra dvasinis, Paulius nuėjo toliau, kad sukurtų vieną iš pačių progresyviausių žmogiškųjų draugijų, kurios kada nors egzistavo Urantijoje.

170:5.17 (1865.7) Jėzaus samprata vis dar tebėra gyva pasaulio išsivysčiusiose religijose. Pauliaus krikščioniškoji bažnyčia yra suvisuomenintas ir sužmogintas šešėlis tokios dangiškosios karalystės, kokios norėjo Jėzus—ir kokia ji tikrai vis tiek taps ateityje. Paulius ir jo perėmėjai amžinojo gyvenimo klausimus iš dalies perkėlė iš individo į bažnyčią. Šitokiu būdu Kristus tapo bažnyčios galva vietoje to, kad būtų kiekvieno atskiros

tikinčiojo vyresniuoju broliu Tėvo karalystės šeimoje. Paulius ir jo amžininkai visas Jėzaus išvadas, susijusias su jo paties ir atskiro tikinčiojo ryšiu, pritaikė *bažnyčiai* kaip tikinčiųjų grupei; ir šitaip pasielgdami, jie sudavė mirtiną smūgį Jėzaus sampratai apie dieviškąją karalystę atskiro tikinčiojo širdyje.

170:5.18 (1866.1) Ir tokiu būdu, per amžius, krikščioniškoji bažnyčia dirbo tokiais sąlygomis, kada nepaprastai didžiuliu laipsniu žmones painiojo, nes ji išdrįso pareikšti teises į tas paslaptingas karalystės galias ir privilegijas, kurios gali būti naudojamos ir patiriamos tikrai tarp Jėzaus ir jo dvasinių tikinčiųjų brolių. Ir šitokiu būdu tampa akivaizdu, jog narystė bažnyčioje nebūtinai reiškia bičiulystę karalystėje; viena yra dvasinė, kita iš esmės yra visuomeninė.

170:5.19 (1866.2) Anksčiau ar vėliau kitas ir didingesnis Jonas Krikštytojas turės pakilti, skelbdamas “Dievo karalystė yra šalia”—turėdamas omenyje sugrįžimą prie aukščiausiosios dvasinės Jėzaus sampratos, kuris skelbė, jog karalystė yra jo dangiškojo Tėvo valia, viešpataujanti ir viską pranokstanti tikinčiojo širdyje—ir visa tai darydamas be jokios nuorodos tiek į matomą bažnyčią žemėje, tiek ir į laukiamą antrąjį Kristaus atėjimą. Turi ateiti Jėzaus *tikrųjų* mokymų atgimimas, toks jų naujas pateikimas, kuris panaikins jo ankstyvųjų pasekėjų, kurie stengėsi sukurti tikėjimo sociofilosofinę sistemą, siejamą su Mykolo gyvenimo žemėje *faktu*, darbą. Per trumpą laiką šitos istorijos *apie* Jėzų mokymas beveik užėmė Jėzaus karalystės evangelijos skelbimo vietą. Šitaip viena istorinė religija išstūmė tą mokymą, kuriame Jėzus žmogaus aukščiausias moralines idėjas ir dvasinius idealus buvo suliejęs

su žmogaus didingiausia viltimi, siejama su ateitimi—amžinuoju gyvenimu. Ir tai buvo karalystės evangelija.

170:5.20 (1866.3) Būtent kaip tik dėl to, kad Jėzaus evangelija buvo tokia daugiapusė, tai per keletą amžių jo mokymų įrašus studijuojantys žmonės susiskaldė į tiek daug kultų ir sektų. Toks apgailėtinas krikščionių tikinčiųjų susiskaldymas kyla dėl to, kad jiems Mokytojo daugiapusiuose mokymuose nepavyko pamatyti jo neprilygstamo gyvenimo dieviškosios vienovės. Tačiau kada nors tikri tikintieji į Jėzų savo požiūriu nebebus šitaip dvasiškai susiskaldę netikinčiųjų akivaizdoje. Visada mes galime turėti intelektualaus suvokimo ir interpretavimo įvairovę, net ir suvisuomeninimo skirtingus laipsnius, bet tai, kad nėra dvasinės brolystės, yra tiek nepateisinama, tiek ir priekaištautina.

170:5.21 (1866.4) Nepadarykite klaidos! Jėzaus mokymuose yra tokia amžinoji prigimtis, kuri mąstančių žmonių širdyse neleis jiems likti navaisingiems amžinai. Tokia karalystė, kokią suvokė Jėzus, dideliu laipsniu žemėje sužlugo; kol kas, jos vietą užėmė išorinė bažnyčia; bet jūs turėtumėte suvokti, kad šitoji bažnyčia yra dvasinės karalystės, kuriai yra trukdoma, tikrai lervinė stadija, kuri ją nuneš per šitą materialų amžių ir tolyn į dvasingesnę dieviškąją tvarką, kur Mokytojo mokymai galės turėti vystymuisi geresnę galimybę. Šitokiu būdu iš tikrųjų vadinamoji krikščioniškoji bažnyčia tampa tuo kokonu, kuriame dabar miega Jėzaus sampratos karalystė. Dieviškosios brolystės karalystė tebėra gyva, ir galiausiai ir tikrai iškils iš šito ilgo nugrimzdimo, lygiai taip tikrai, kaip drugelis galiausiai pasirodo kaip gražus išsirutuliojimas iš savo mažiau patrauklaus metamorfozinio vystymosi tvarinio.

171 Dokumentas. Pakeliui į Jeruzalę

171:0.1 (1867.1) KITA dieną po įsimintino pamokslo apie “Dangaus karalystę,” Jėzus pranešė, jog kitą dieną jis ir apaštalai išvyks į Perėjimo šventę Jeruzalėje, pakeliui aplankydami daug miestų pietinėje Perėjoje.

171:0.2 (1867.2) Tas pamokslas apie karalystę ir pareiškimas, kad jis eina į Perėjimo šventę, visus jo pasekėjus vertė galvoti, jog į Jeruzalę jis eina tam, kad paskelbtų žydų viršenybės žemiškąją karalystę. Nesvarbu, kad ir ką Jėzus sakė apie karalystės nematerialų pobūdį, bet iš savo žydų klausytojų proto jis negalėjo iki galo pašalinti tos minties, jog Mesijas turi įkurti kokią nors nacionalistinę vyriausybę su centru Jeruzalėje.

171:0.3 (1867.3) Dėl to, ką Jėzus pasakė per pamokslą Sabato dieną, didžioji dauguma jo pasekėjų turėjo polinkį tikrai susipainioti; labai mažai ką Mokytojo kalba apšvietė. Geriausieji pasekėjai iš jo mokymų apie vidinę karalystę, “dangaus karalystę jūsų viduje,” šį tą suprato, bet jie taip pat žinojo, kad jis kalbėjo ir apie kitą ir ateities karalystę, ir jie buvo įsitikinę, jog būtent įkurti šią karalystę jis dabar ir eina į Jeruzalę. Kada šitas jų lūkestis neišsipildė, kada žydai jį atstūmė, ir vėliau, kada Jeruzalė tiesiogine prasme buvo sugriauta, tada šią viltį jie vis dar puoselėjo, nuoširdžiai tikėdami, jog Mokytojas greitai sugrįš į pasaulį su didžiule galia ir didinga šlove tam, kad įkurtų pažadėtąją karalystę.

171:0.4 (1867.4) Būtent šią sekmadienio popietę Salomėja, Jokūbo ir Jono Zabediejų motina, atėjo pas Jėzų su savo dviem sūnumis apaštalais, ir kreipdamasi taip, kaip rytietiška maniera kreipiamasi į valdovą, stengėsi iš Jėzaus gauti išankstinį

pažadą, kad jis patenkins bet kokį prašymą, kokį ji bepareikštų. Bet Mokytojas neprižadėjo; vietoje šito, jis paklausė jos, “Ką gi tu nori, jog aš tau padaryčiau?” Tuomet atsakė Salomėja: “Mokytojau, dabar, kada tu eini į Jeruzalę įkurti karalystę, aš norėčiau tavęs prašyti, kad iš anksto man prižadėtum, jog šitie mano sūnūs tikrai būtų pagerbti su tavimi, kad tavojoje karalystėje vienas sėdėtų tau iš dešinės, o kitas, iš kairės.”

171:0.5 (1867.5) Kada Jėzus išgirdo Salomėjos pageidavimą, tada jis tarė: “Moterie, tu nežinai, ko prašai.” Ir tada, žvelgdamas tiesiai į dviejų garbės ieškančių apaštalų akis, jis pasakė: “Kadangi aš pažįstu ir myliu jus ilgą laiką, kadangi aš net ir gyvenau jūsų motinos namuose; kadangi Andriejus jus paskyrė, kad būtumėte su manimi visą laiką; dėl to iš tiesų jūs leidžiate savo motinai ateiti pas mane slapčiomis, kad pareikštų šitą nepadorų prašymą. Bet leiskite man jūsų paklausti: Ar jūs galite išgerti tą taure, kurią aš netrukus išgersiu?” Ir nė akimirkos nesusimąstę, Jokūbas ir Jonas atsakė, “Taip, Mokytojau, mes galime.” Tarė Jėzus: “Mane nuliūdino tai, kad jūs nežinote, kodėl mes einame į Jeruzalę; aš sielvartauju dėl to, kad jūs nesuprantate manosios karalystės prigimties; aš esu nusivylęs, kad jūs atsivedėte savo motiną tam, kad iš manęs ji prašytų šito; bet aš žinau, jog savo širdyje jūs mane mylite; dėl to aš pareiškiu, kad jūs iš tiesų išgersite mano karčią taure ir pasidalinsite manuoju pažeminimu, bet, kad jūs sėdėtumėte man iš dešinės ir iš kairės, ne man suteikti. Tokia garbė yra palikta tiems, kuriuos yra paskyręs manasis Tėvas.”

171:0.6 (1868.1) Iki šitos akimirkos kažkas apie šitą pasitarimą buvo pasakęs Petruir ir kitiems apaštalams, ir jie labai pasipiktino, kad Jokūbas ir Jonas stengėsi sau gauti privilegijų, ir kad su

savo motina slapčiomis nuėjo pareikšti tokį prašymą. Kada jie ėmė tarpusavyje ginčytis, tada Jėzus juos visus pasikvietė draugėn ir tarė: “Jūs gerai suprantate, kaip pagonių valdovai savo pavaldinius valdo, ir kaip tie, kurie yra galingi, panaudoja valdžią. Bet tikrai dangaus karalystėje šitaip nebus. Kad ir kas būtų didis tarp jūsų, iš pradžių leiskite jam tapti jūsų tarnu. Tas, kuris karalystėje norėtų būti pirmasis, leiskite jam tapti jūsų tarnu. Aš pareiškiu jums, jog Žmogaus Sūnus atėjo ne dėl to, kad tarnautų jam, bet dėl to, kad tarnautų jis; ir dabar aš į Jeruzalę einu tam, kad vykdydamas Tėvo valią ir tarnaudamas savo sielos broliams atiduočiau savąją gyvybę.” Kada apaštalai išgirdo šiuos žodžius, tada jie pasišalino atskirai vieni, kad pasimelstų. Tą vakarą, reaguodami į Petro veiksmus, Jokūbas ir Jonas kaip ir dera atsiprašė šių dešimties ir jie vėl įgijo savo sielos brolių palankumą.

171:0.7 (1868.2) Prašydami vietų Jeruzalėje Jėzui iš dešinės ir iš kairės, Zabediejaus sūnūs mažai ką tesuvokė, jog mažiau negu po vieno mėnesio jų mylimas mokytojas bus pakabintas ant romėnų kryžiaus su mirstančiu vagimi iš vienos pusės ir su kitu įstatymo pažeidėju iš kitos pusės. O jų motina, kuri buvo nukryžiuavimo metu, gerai atsiminė tą kvailą prašymą, kurį ji pateikė Jėzui Pelloje, susijusį su ta garbe, kurią ji taip neišmintingai stengėsi gauti savo sūnams apaštalams.

1. Išvykimas iš Pelos

171:1.1 (1868.3) Pirmadienį, kovo 13-ąją, prieš pusiaudienį, Jėzus ir jo dvylika apaštalų galutinai išvyko iš Pelos stovyklavietės, savo kelionę po pietinės Perėjos miestus pradėdami pietuose, kur dirbo Abnerio partneriai. Jie praleido daugiau negu dvi

savaite, lankydamiesi pas tuos septyniasdešimt, o tada išėjo tiesiai į Jeruzalę į Perėjimo šventę.

171:1.2 (1868.4) Kada Mokytojas paliko Pelą, tada tie mokiniai, kurie stovykloje gyveno su apaštalais, maždaug vienas tūkstantis, sekė paskui jį. Maždaug pusė iš šitos grupės jį paliko prie Jordano upės brastos kelyje į Jerichą, kada sužinojo, kad jis eina į Hešboną, ir po to, kada jis pasakė pamokslą apie “Kainos apskaitą.” Jie toliau ėjo į Jeruzalę, tuo tarpu kita pusė paskui jį sekė dvi savaites, aplankydama tuos miestus pietinėje Perėjoje.

171:1.3 (1868.5) Iš esmės, didžioji dalis Jėzaus betarpiškų pasekėjų suvokė, jog stovykla Peloje buvo palikta, bet jie iš tikrųjų manė, jog tai reiškia, kad jų Mokytojas pagaliau ketina eiti į Jeruzalę ir pareikšti teises į Dovydo sostą. Didžioji dauguma jo pasekėjų niekada nesugebėjo suvokti kokios nors kitokios dangaus karalystės sampratos; nesvarbu, ko jis juos mokė, bet jie nenorėjo atsisakyti šitos žydų karalystės idėjos.

171:1.4 (1868.6) Veikdamas Apaštalo Andriejaus nurodymu, Dovydas Zabediejus uždarė lankytojų stovyklą Peloje trečiadienį, kovo 15-ąją. Šituo metu joje gyveno beveik keturi tūkstančiai atvykėlių, neskaičiuojant daugiau negu vieno tūkstančio asmenų, kurie gyveno su apaštalais toje vietoje, kuri buvo žinoma kaip mokytojų stovykla, ir kurie išėjo į pietus su Jėzumi ir šiais dvylika. Kad ir kaip tas Dovydui nepatiko, bet visą įrangą jis pardavė daugybei pirkėjų ir su pinigais išėjo į Jeruzalę, vėliau šiuos pinigus perdavė Judui Iskarijotui.

171:1.5 (1869.1) Dovydas Jeruzalėje buvo per tą tragišką paskutiniąją savaitę, po nukryžiovimo drauge su savo motina parvyko į Betsaidą. Kol laukė Jėzaus ir apaštalų, jis apsistojo pas Lozorių

Betanėje ir buvo nepaprastai sūnerimęs dėl to, kaip Lozorių po jo prisikėlimo fariziejai buvo pradėję persekioti ir gąsdinti. Andriejus buvo nurodęs Dovydui pasiuntinių tarnystę nutraukti; ir tą visi aiškinosi kaip ženklą, kad netrukus Jeruzalėje bus įkurta karalystė. Dovydas liko be darbo, ir jis beveik buvo nusprendęs pats save pasiskirti Lozorius gynėju, kai neužilgo jo pasipiktinimą keliančio nerimo objektas paskubomis pabėgo į Filadelfiją. Todėl, kada šiek tiek laiko praėjo po prisikėlimo, o taip pat ir po savo motinos mirties, Dovydas išvyko į Filadelfiją, prieš tai Mortai ir Marijai padėjęs parduoti jų nekilnojamąjį turtą; ir ten, kartu su Abneriu ir Lozoriumi, praleido savo gyvenimo likusią dalį tapęs visų tų didžiulių karalystės interesų, kuriuos turėjo jų centras Filadelfijoje per visą Abnerio gyvenimą, finansiniu prižiūrėtoju.

^{171:1.6 (1869.2)} Netrukus po Jeruzalės sugriovimo, Antiokas tapo *pauliškosios krikščionybės* būstine, tuo tarpu Filadelfija liko *abneriškosios dangaus karalystės* centras. Iš Antioko Jėzaus mokymų ir mokymų apie Jėzų pauliškoji versija pasklido po visą Vakarų pasaulį; iš Filadelfijos dangaus karalystės abneriškąją versiją misionieriai skleidė po visą Mesopotamiją ir Arabiją iki vėlesniųjų laikų, kada šiuos neinančius į kompromisus Jėzaus mokymų emisarus nušlavė staigus islamo iškilimas.

2. Kainos apskaita

^{171:2.1 (1869.3)} Kada Jėzus ir ta maždaug vieno tūkstančio pesekėjų kompanija atėjo prie Jordano upės Betanės brastos, kartais vadinamos Betabara, tada jo mokiniai ėmė suvokti, kad jis neina tiesiai į Jeruzalę. Tuo metu, kada jie dvejojo ir ginčijosi

tarpusavyje, Jėzus užlipo ant didžiulio akmens ir pasakė šią kalbą, kuri tapo žinoma, kaip “Kainos apskaita.” Mokytojas pasakė:

171:2.2 (1869.4) “Tie iš jūsų, kurie norite sekti paskui mane, nuo šiol turite norėti sumokėti tokią kainą, kad iš visos širdies atsiduotumėte manojo Tėvo valios vykdymui. Jeigu jūs norite būti mano mokiniai, tai turite norėti palikti tėvą, motiną, žmoną, vaikus, brolius, ir seseris. Jeigu bet kuris iš jūsų tikrai dabar nori būti mano mokinytis, tai tas turi norėti paaukoti net ir savąją gyvybę lygiai taip, kaip netrukus Žmogaus Sūnus paaukos savąją gyvybę tam, kad užbaigtų Tėvo valios vykdymo misiją žemėje ir materialiam kūne.

171:2.3 (1869.5) “Jeigu jūs nenorite sumokėti visos kainos, tai vargu ar galite būti mano mokinytis. Prieš einant toliau, kiekvienas iš jūsų turėtų atsisėsti ir apskaičiuoti tą kainą, kurią reikia mokėti būnant mano mokiniu. Kuris gi iš jūsų savo žemėse imtųsi statyti stebėjimo bokštą iš pradžių neatsisėdęs pasiskaičiuoti, kiek gi jis kainuos, kad pasižiūrėtų, ar turi pakankamai pinigų jam užbaigti? Jeigu jūs šitaip neapskaičiuosite kainos, tai vėliau, kada būsite padėję pamatus, galite pamatyti, jog nebepajėgiate užbaigti to, ką esate pradėję, ir dėl to iš tiesų visi kaimynai šaipysis iš jūsų, sakydami, ‘Žiūrėkite, šitas žmogus pradėjo statyti, bet nesugebėjo savo darbo užbaigti.’ Arba, koks gi karalius, kada ruošiasi kariauti su kitu karaliumi, iš pradžių neatsisėda ir nepasitaria dėl to, ar jis sugebės, su dešimčia tūkstančių vyrų, pasitikti tą, kuris prieš jį eina su dvidešimčia tūkstančių? Jeigu karalius negali sau leisti priešo pasitikti, nes yra nepasirengęs, tai jis pasiunčia

delegaciją pas šitą kitą karalių, net ir tada, kai šis dar yra labai toli, klausdamas, kokios yra taikos sąlygos.

171:2.4 (1879.1) “Dabar, dėl to, kiekvienas iš jūsų sėskitės ir pasiskaičiuokite buvimo mano mokiniu kainą. Nuo šiol jūs nebegalėsite sekti paskui mus, klausydamiesi mokymo ir stebėdami mūsų darbus; jūs turėsite patirti nuožmius persekiojimus ir žlugdančio nusivylimo akivaizdoje liudyti šitos evangelijos labui. Jeigu jūs nenorite atsisakyti viso to, kas jūs esate, ir paskirti viską, ką jūs turite, tuomet jūs esate neverti būti mano mokiniais. Jeigu jūs save jau esate nugalėję savo pačių širdyje, tuomet jums nereikia baimintis tos išoriškos pergalės, kurią jūs netrukus pasieksite, kada Žmogaus Sūnų vyriausieji šventikai ir sedukiečiai atstums ir atiduos į besityčiojančių netikinčiųjų rankas.

171:2.5 (1879.2) “Dabar iš tikrųjų jūs turėtumėte patikrinti save, kad išsiaiškintumėte savo pačių motyvą, kodėl jūs esate mano mokiniai. Jeigu jūs siekiate garbės ir šlovės, jeigu jūs žemiškai mąstote, tai jūs esate kaip toji druska, kada yra praradusi savąjį skonį. O kada tas, kas yra vertinamas dėl savo sūrumo, savo skonį yra praradęs, tai su kuo gi iš tikrųjų bus sūdoma? Toks prieskonis yra nebenaudingas; jį tinka tikrai išmesti kartu su kitomis šiukšlėmis. Dabar aš tikrai įspėjau jus, kad grįžtumėte atgal į savo namus ramybėje, jeigu nenorite išgerti su manimi tos taurės, kuri yra ruošiama. Vėl ir vėl aš tikrai jums kartočiau, kad manoji karalystė nėra iš šito pasaulio, bet manimi tikėti jūs nenorite. Tas, kuris turi ausis, kad girdėtų, teišgirsta, ką aš sakau.”

171:2.6 (1879.3) Tuo pat, kada tik pasakė šiuos žodžius, Jėzus, kartu su šiais dvylika, iškeliavo į Hešboną, lydimas maždaug penkių

šimtų žmonių. Po trumpo delsimo kita minios pusė išėjo į Jeruzalę. Jo apaštalai, drauge su geriausiais mokiniais, daug mąstė apie šiuos žodžius, bet vis vien jie laikėsi tokio tikėjimo, kad, po šio trumpo nelaimių ir išbandymų laikotarpio, karalystė koku nors būdu bus tikrai įkurta sutinkamai su jų ilgai puoselėtomis viltimis.

3. Kelione po Pereją

^{171:3.1 (1870.4)} Daugiau negu dvi savaites Jėzus ir šie dvylika, lydimi kelių šimtų mokinių minios, keliavo po pietinę Perėją, aplankydami visus tuos miestus, kuriuose dirbo tie septyniasdešimt. Šitame regione gyveno didelė dalis pagonių, ir kadangi nedaugelisėjo į Perėjimo šventę Jeruzalėje, tai karalystės pasiuntiniai iš karto pradėjo savo mokymo ir pamokslavimo darbą.

^{171:3.2 (1870.5)} Hešbone Jėzus susitiko su Abneriu, o Andriejus nurodė, jog tie septyniasdešimt neturėtų nutraukti darbo Perėjimo šventės metu; Jėzus patarė, jog šie žinianešiai toliau tęstų savo darbą visiškai nekreipdami dėmesio į tai, kas netrukus turi įvykti Jeruzalėje. Jis taip pat patarė Abneriui leisti moterų korpusui, bent jau toms, kurios pageidauja, eiti į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Ir tai buvo paskutinis kartas, kada Abneris Jėzų kada nors bematė materialiam kūne. Jo atsisveikinimas su Abneriu buvo: “Mano sūnau, aš žinau, jog karalystei tu būsi ištikimas, ir aš meldžiu Tėvą, kad tau suteiktų išminties, jog savo sielos brolius galėtum mylėti ir suprasti.”

^{171:3.3 (1870.6)} Jiems keliaujant iš miesto į miestą, didžiulis skaičius jų pasekėjų juos apleisdavo, kad eitų toliau į Jeruzalę, tokiu būdu iki to meto, kada Jėzus pasuko į Perėjimo šventę, tų, kurie

ėjo drauge su juo diena iš dienos, skaičius sumažėjo iki mažiau negu dviejų šimtų.

171:3.4 (1871.1) Apaštalai suprato, kad Jėzus eina į Jeruzalę į Perėjimo šventę. Jie žinojo, jog Sanhedrinas buvo perdavęs žinią visam Izraeliui, kad jis yra pasmerktas mirti ir nurodančią, jog bet kas, žinantis apie jo buvimo vietą, turi pranešti Sanhedrinui; ir vis tiek, nepaisant viso šito, jie nebuvo tiek sunerimę, kaip tuomet, kada jis pranešė jiems Filadelfijoje, kad jis eina į Betanę tam, jog pamatyti Lozorių. Šitas požiūrio pasikeitimas nuo intensyvios baimės iki užslopinto laukimo būsenos daugiausia buvo dėl Lozoriaus prisikėlimo. Jie buvo priėję išvados, kad Jėzus galėtų, nepaprastomis aplinkybėmis, pareikšti savo dieviškąją galią ir savo priešams padaryti gėdą. Šitoji viltis, papildyta jų gilesniu ir brandesniu įtikėjimu į savo Mokytojo dvasinį pranašumą, paaiškino tą išorinę drąsą, kurią rodė betarpiški jo pasekėjai, kurie dabar pasirengė eiti drauge su juo į Jeruzalę nepaisydami Sanhedrino atviro pareiškimo, kad jis turi mirti.

171:3.5 (1871.2) Dauguma apaštalų ir didelė dalis jo artimiausių mokinių netikėjo, kad Jėzus gali mirti; jie, tikėdami, kad jis yra “tas prisikėlimas ir tas gyvenimas,” jį laikė nemirtingu ir jau pasiekusiu pergalę prieš mirtį.

4. Mokymas Livijuje

171:4.1 (1871.3) Trečiadienio vakarą, kovo 29-ąją, Jėzus ir jo pasekėjai apsistojo stovykloje prie Livijaus, pakeliui į Jeruzalę, po to, kada užbaigė savo kelionę po pietinės Perėjos miestus. Būtent šitą naktį Livijuje Simonas Uolusis ir Simonas Petras, slapta sutarę, kad į jų rankas būtų perduota daugiau negu vienas

šimtas kardų, šiuos ginklus gavo ir išdalino visiems tiems, kurie norėjo juos paimti ir nešiotis paslėptus po savo mantijomis. Simonas Petras savąjį kardą tebesinešiojo ir tą naktį, kada Mokytojas buvo išduotas sode.

171:4.2 (1871.4) Anksti ketvirtadienio rytą prieš pabundant kitiems, Jėzus pasikvietė Andriejų ir tarė: “Pažadink savo sielos brolius! Aš turiu jiems ką pasakyti.” Jėzus žinojo apie tuos kardus ir kurie iš apaštalų buvo gavę ir šiuos ginklus nešiojosi, bet jis niekada jiems neatskleidė, jog tokius dalykus žino. Kada Andriejus pakėlė savo partnerius ir kada jie susirinko nuošalyje atskirai, tada Jėzus tarė: “Mano vaikai, su manimi jūs buvote ilgą laiką, ir aš mokiau jus daug ko, kas reikalinga šitam metui, bet dabar aš norėčiau perspėti jus, kad neatsiduotumėte nei materialaus kūno netvirtumui, nei žmogaus silpnybei gintis nuo tų išbandymų ir išmėginimų, kurie mūsų laukia ateityje. Aš čia jus pasikviečiau atskirai vienus, kad galėčiau dar kartą jums aiškiai pasakyti, jog mes einame į Jeruzalę, kur jūs žinote, jog Žmogaus Sūnus jau yra pasmerktas mirti. Vėl tikrai aš jums sakau, kad Žmogaus Sūnus bus atiduotas į vyriausiųjų šventikų ir religinių valdovų rankas; kad jie pasmerks jį ir tada atiduos į pagonių rankas. Ir iš tiesų jie taip tyčiosis iš Žmogaus Sūnaus, net spjaudys ir muš rykštėmis, ir jie atiduos jį mirčiai. Ir kada jie Žmogaus Sūną nužudys, tada nebūkite nusivylę, nes aš pareiškiu, jog trečiąją dieną jis tikrai prisikels. Įsidėmėkite patys ir prisiminkite, kad aš jus įspėjau iš anksto.”

171:4.3 (1871.5) Vėl apaštalai buvo nustebinti, pritrenkti; bet jie nepajėgė prisiversti į jo žodžius pažvelgti tiesiogine prasme; jie negalėjo suvokti, jog Mokytojas turėjo omenyje kaip tik tą, ką jis ir pasakė. Jie buvo taip apakinti savojo atkaklaus tikėjimo į

pasaulio karalystę žemėje, su būstine Jeruzalėje, kad jie tiesiog negalėjo—nenorėjo—leisti sau Jėzaus žodžius suprasti tiesiogine prasme. Visą tą dieną jie mąstė apie tai, ką Mokytojas galėtų turėti omenyje sakydamas tokius keistus pareiškimus. Bet nė vienas iš jų nedrįso paklausti klausimo, susijusio su šitais teiginiais. Tiktai po jo mirties iš tikrųjų šitie pasimetę apaštalai ėmė suvokti, jog Mokytojas su jais kalbėjo aiškiai ir tiesiog laukdamas savo nukryžiovimo.

171:4.4 (1872.1) Būtent Livijuje, tuoj po pusryčių kažkokie draugiški fariziejai priėjo prie Jėzaus ir tarė: “Bėk greitai iš šitų vietų, nes Erodas, lygiai taip, kaip stengėsi nužudyti Joną, dabar siekia nužudyti ir tave. Jis bijo tautos sukilimo ir yra nusprendęs tave nužudyti. Mes atnešame tau šitą perspėjimą tam, kad tu galėtum pabėgti.”

171:4.5 (1872.2) Ir tai buvo iš dalies tiesa. Lozorius prisikėlimas Erodą išgąsdino ir jam sukėlė nerimą, ir žinodamas, jog Sanhedrinas išdrįso Jėzų pasmerkti, net ir iki teismo, Erodas nusprendė arba Jėzų nužudyti, arba iš savųjų valdų jį išvyti. Jis tikrai troško jį išvyti, nes jo tiek bijojo, kad tikėjosi, jog nebus priverstas jo nužudyti.

171:4.6 (1872.3) Kada Jėzus išklausė tai, ką fariziejai turi pasakyti, tada jis atsakė: “Aš gerai žinau apie Erodą ir apie tai, kad jis šitos karalystės evangelijos bijo. Bet nedarykite klaidos, jis daug labiau norėtų, jog Žmogaus Sūnus eitų į Jeruzalę, kad kentėtų ir mirtų nuo vyriausiųjų šventikų rankų; jis, susitepęs rankas Jono krauju, visiškai nenori tapti atsakingu dėl Žmogaus Sūnaus mirties. Jūs eikite ir pasakykite tam lapinui, jog Žmogaus Sūnus šiandien pamokslauja Perėjoje, rytoj eina į

Judėją, o po kelių dienų savąją misiją žemėje bus užbaigęs ir pasirengęs pakilti pas Tėvą.”

171:4.7 (1872.4) Tada, pasisukęs į apaštalus, Jėzus tarė: “Nuo senovės laikų pranašai žūdavo Jeruzalėje, ir dėl to Žmogaus Sūnui visiškai dera eiti į tą Tėvo namų miestą, kad būtų paaukotas kaip žmogiškojo fanatiškumo kaina ir dėl religinių prietarų ir dvasinio aklumo. O Jeruzale, Jeruzale, kuri nužudai pranašus ir akmenimis užmėtai tiesos mokytojus! Kiek kartų aš norėjau surinkti tavuosius vaikus draugėn, net ir taip, kaip višta surenka savo pačios viščiukus po savo sparnais, bet šito padaryti tu man neleisdavai! Žiūrėk, netrukus tavo namas bus apleistas! Tu daug kartų norėsi mane pamatyti, bet tikrai nebepamatysi. Tada iš tiesų tu ieškosi, bet manęs nebesurasi.” Ir kada jis pabaigė šitą sakyti, tada atsisuko į tuos, kurie buvo aplink jį ir tarė: “Ir vis tik, eikime į Jeruzalę dalyvauti Perėjimo šventėje ir atlikti tai, ką mums priklauso padaryti vykdant Tėvo danguje valią.”

171:4.8 (1872.5) Tai buvo susipainiojusi ir suglumusi tikinčiųjų grupė, kuri šitą dieną sekė paskui Jėzų, kada jis ėjo į Jerichą. Apaštalai tegalėjo pastebėti tiktai tam tikrą baigiamojo triumfo gaidą Jėzaus pareiškimuose dėl karalystės; jie tiesiog negalėjo įsivaizduoti savęs tokioje padėtyje, kurioje jie norėtų suvokti tuos perspėjimus apie gresiantį pralaimėjimą. Kada Jėzus kalbėjo apie “prisikėlimą trečiąją dieną,” tai šitą teiginį jie suprato kaip pažymintį tikrą karalystės triumfą, kuris bus iškart po nemalonaus pradinio susirėmimo su žydų religiniais lyderiais. “Trečioji diena” buvo įprastas žydų išsireiškimas, reiškiantis “netrukus” arba “tuoj po šito.” Kada Jėzus kalbėjo apie “prisikėlimą,” tada jie manė, kad jis turi omenyje “karalystės prisikėlimą.”

171:4.9 (1872.6) Jėzų šitie tikintieji buvo priėmę kaip Mesiją, o žydai mažai ką žinojo arba nieko nežinojo apie kenčiantį Mesiją. Jie nesuprato, kad Jėzus savo mirtimi turėjo įvykdyti daugelį dalykų, kurių jis niekada nebūtų įvykdęs savo gyvenimu. Tuo metu, kai būtent Lozoriaus prisikėlimas apaštalams suteikė drąsos įeiti į Jeruzalę, tai Mokytoją per šitą savęs padovanojimo išmėginimo laikotarpį palaikė ne kas kita, kaip prisiminimas apie transfigūraciją.

5. Neregys Jeriche

171:5.1 (1873.1) Vėlyvą ketvirtadienio popietę, kovo 30-ąją, Jėzus ir jo apaštalai, maždaug dviejų šimtų pasekėjų grupės priešakyje, priartėjo prie Jericho sienų. Kada jie priėjo prie miesto vartų, tada jie sutiko elgetų minią, o tarp jų kažkokį Bartimių, senyvą vyrą, kuris buvo aklas nuo jaunumės. Šitas aklas elgeta buvo daug girdėjęs apie Jėzų ir viską žinojo, kaip jis Jeruzalėje išgydė neregį Josiją. Apie paskutinįjį Jėzaus apsilankymą Jeriche jis sužinojo tiktai tada, kada nuvyko į Betanę. Bartimiejus buvo nusprendęs, kad jis niekada daugiau neleis, jog atsitiktų taip, kad Jėzui apsilankius Jeriche, jis nesikreiptų į jį dėl savojo regėjimo atstatymo.

171:5.2 (1873.2) Žinia apie tai, kad Jėzus ateina, buvo paskleista po visą Jerichą, ir šimtai gyventojų išlėkė būriais jo pasitikti. Kada šita didžiulė minia ėjo atgal lydėdama Mokytoją į miestą, tada Bartimiejus, girdėdamas triukšmingą minios žygiavimą, žinojo, jog vyksta kažkas neįprasta ir todėl tų, kurie stovėjo šalia jo, paklausė, kas čia vyksta. Ir vienas iš elgetų atsakė, “Pro šalį eina Jėzus iš Nazareto.” Kada Bartimiejus išgirdo, kad Jėzus yra arti, tada jis pakėlė balsą ir ėmė garsiai šaukti, “Jėzau, Jėzau, būk gailestingas man!” Ir jam tebešaukiant vis garsiau ir

garsiau, kai kurie iš tų, buvusių greta Jėzaus, nuėjo prie jo ir papriekaištavo jam, pareikalaudami, kad jis nusiramintų; bet tai buvo tuščias reikalas; jis šaukė tik daugiau ir garsiau.

^{171:5.3 (1873.3)} Kada Jėzus išgirdo šaukiantį neregį, tada jis sustojo. Ir kuomet jį pamatė, tada savo draugams tarė, “Atveskite tą vyrą prie manęs.” Ir tada jie nuėjo prie Bartimiejaus, sakydami: “Džiaukis; eik su mumis, nes Mokytojas tave kviečia.” Kada Bartimiejus išgirdo šiuos žodžius, tada jis numetė šalin savo apsiaustą, šoko į priekį į kelio vidurį, tuo tarpu tie, buvę greta jo, nuvedė jį prie Jėzaus. Kreipdamasis į Bartimiejų, Jėzus paklausė: “Ko tu nori iš manęs, kad aš tau padaryčiau?” Tada atsakė neregys, “Aš norėčiau, kad man būtų sugrąžintas regėjimas.” Ir kada Jėzus išgirdo šitą prašymą ir pamatė jo įtikėjimą, tada jis tarė: “Tu tikrai atgausi savo regėjimą; eik savo keliu; tavasis įtikėjimas išgydė tave.” Iškart jis atgavo savo regėjimą, ir jis pasiliko prie Jėzaus, šlovindamas Dievą tol, kol Mokytojas kitą dieną išvyko į Jeruzalę, ir tada jis ėjo minios priekyje, skelbdamas visiems, kaip Jeriche jam buvo sugrąžintas regėjimas.

6. Apsilankymas pas Zakijų

^{171:6.1 (1873.4)} Kada Mokytojo procesija įžengė į Jerichą, tada buvo netoli saulėlydžio, ir jis buvo nusprendęs čia apsistoti nakčiai. Jėzui einant pro muitinę, Zakijus, vyriausiasis publikanas, arba mokesčių rinkėjas, ten irgi buvo, ir jis labai troško pasimatyti su Jėzumi. Šitas vyriausiasis publikanas buvo labai turtingas ir buvo daug girdėjęs apie šitą pranašą iš Galilėjos. Jis buvo nusprendęs, kad pasižiūrės, koks gi tas žmogus yra Jėzus, kai tik šis kitą kartą apsilankys Jeriche; dėl to, Zakijus stengėsi prasibrauti pro minią, bet ji buvo per daug didžiulė, o būdamas

nedidelio ūgio, per kitų galvas jis matyti negalėjo. Ir šitaip vyriausiasis publikanas sekė kartu su minia tol, kol jie priėjo beveik iki miesto centro ir netoli tos vietos, kur jis gyveno. Kada jis pamatė, jog pro minią prasiskverbti negalės, ir manydamas, kad Jėzus gali per miestą eiti toliau nesustodamas, tada jis nubėgo į priekį ir įlipo į plataninį klevą, kurio išsidriekusios šakos karojo virš to kelio. Jis žinojo, jog šitokiu būdu jis galės gerai matyti Mokytoją, kada šis eis pro šalį. Ir jis nebuvo apviltas, nes, kada Jėzus ėjo pro šalį, tada jis sustojo ir, žvelgdamas į viršų į Zakijų, tarė: “Paskubėk, Zakijau, ir lipk žemyn, nes šianakt aš turiu apsistoti tavo namuose.” Ir kada Zakijus išgirdo šiuos pritrenkiančius žodžius, tai skubėdamas nulipti jis vos nenukrito nuo medžio, ir priėjęs prie Jėzaus, jis išreiškė didžiulį džiaugsmą dėl to, jog Mokytojas nori apsistoti jo namuose.

171:6.2 (1874.1) Jie iš karto nuėjo į Zakijaus namus, ir tie, kurie gyveno Jeriche, labai nustebo dėl to, kad Jėzus sutiko apsigyventi pas vyriausiąjį publikaną. Net tada, kada Mokytojas ir jo apaštalai stovėjo su Zakijumi prieš jo namo duris, vienas iš Jericho fariziejų, stovintis greta, tarė: “Jūs matote, kaip šitas žmogus nuėjo apsigyventi pas nusidėjėlį, tikėjimo atsisakiusį Abraomo sūnų, kuris yra prievartautojas ir savo paties tautos plėšikas.” Ir kada Jėzus išgirdo tai, tada jis pasižiūrėjo žemyn į Zakijų ir nusišypsojo. Tuomet Zakijus atsistojo ant suoloelio ir tarė: “Jericho žmonės, paklausykite manęs! Aš galiu būti publikanas ir nusidėjėlis, bet didysis Mokytojas atėjo, kad apsistotų mano namuose; ir prieš jam įeinant į vidų, aš jums sakau, jog vieną pusę savo turto ketinu padovanoti vargšams, o pradedant rytojumi, jeigu aš esu neteisingai ką nors išreikalavęs iš bet kurio žmogaus, tai tikrai

sugrąžinsiu keturgubai. Aš iš visos širdies ketinu siekti išgelbėjimo ir išmokti elgtis teisingai Dievo akivaizdoje.”

171:6.3 (1874.2) Kada Zakijus baigė kalbėti, tada tarė Jėzus: “Šiandien išgelbėjimas atėjo į šituos namus, ir tu iš tikrųjų tapai Abraomo sūnumi.” Ir atsigręžęs į minią, susirinkusią aplink juos, Jėzus tarė: “Ir nesistebėkite dėl to, ką aš pasakiau ir neįsižeiskite dėl to, ką mes darome, nes aš visą laiką skelbiau, jog Žmogaus Sūnus atėjo tam, kad ieškotų ir išgelbėtų tą, kuris yra pasiklydęs.”

171:6.4 (1874.3) Jie pernakvojo pas Zakijų. Rytą jie atsikėlė ir toliau eidami į Perėjimo šventę Jeruzalėje iki Betanės keliavo “plėšikų keliu.”

7. “Jėzui einant pro šalį”

171:7.1 (1874.4) Jėzus paskleisdavo gerą nuotaiką visur, kur tik jis nueidavo. Jis buvo kupinas gailestingumo ir tiesos. Jo pagalbininkai niekada nenustojo stebėtis tais maloningais žodžiais, sklindančiais iš jo lūpų. Mandagumą jūs galite kultivuoti, bet maloningumas yra draugiškumo aromatas, kuris sklinda iš tokios sielos, kuri yra prisigėrusi meilės.

171:7.2 (1874.5) Gerumas visada sukelia pagarbą, bet kai jame nėra gailestingumo, tada dažnai jis meilę atstumia. Gerumas visuotinai patraukia tikrai tada, kada jis yra gailestingas. Gerumas yra veiksmingas tikrai tada, kada patraukia.

171:7.3 (1874.6) Jėzus iš tikrųjų žmones suprato; dėl to jis iš tiesų galėjo išreikšti tikrą gailestį ir parodyti nuoširdžią užuojautą. Bet jis retai kada pasiduodavo tam, jog gailėtų. Nors jo užuojauta buvo beribė, bet jo gailestis buvo praktinis,

asmeninis ir konstruktyvus. Jo betarpiškas ryšys su kančia iš tiesų niekada negimdė abejingumo, ir jis sugebėjo tarnauti prislėgtoms sieloms nedidindamas jų pačių jausmo gailėtis savęs.

171:7.4 (1874.7) Jėzus žmonėms galėjo padėti tiek daug, kadangi juos mylėjo taip nuoširdžiai. Jis iš tiesų mylėjo kiekvieną vyrą, kiekvieną moterį, ir kiekvieną vaiką. Jis galėjo būti toks tikras draugas dėl savo nuostabios įžvalgos—jis taip visapusiškai žinojo, kas yra žmogaus širdyje ir prote. Jis buvo susidomėjęs ir įžvalgus stebėtojas. Jis puikiai suvokė žmogiškuosius poreikius, protingai nustatydavo žmogiškuosius troškimus.

171:7.5 (1874.8) Jėzus niekada neskubėjo. Jis rasdavo laiko paguosti savo bičiulius žmones, “kada eidavo pro šalį.” Ir jis visada pasirūpindavo tuo, kad jo draugai jaustųsi patogiai. Jis buvo nuostabus klausytojas. Jis niekada nesiėlgė taip, kad įkyriai kištųsi į savo pagalbininkų sielas. Kada jis guosdavo alkanus protus ir ištroškusias sielas, tada tie, kurie jo gailestingumą priimdavo, jausdavo ne tiek tai, kad atvirai išsipasakoja *jam*, kiek tai, kad tariasi *su* juo. Jie jautė neribotą pasitikėjimą juo, nes matė, kad jis taip jais tiki.

171:7.6 (1875.1) Niekada neatrodė, kad jis apie žmones smalsautų, jis niekada neišreiškė troškimo jiems nurodinėti, juos valdyti, ar jais sekti. Jis įkvėpdavo gilų pasitikėjimą savimi ir didžiulę drąsą visiems tiems, kurie su juo bendravo. Kada žmogui jis nusišypsodavo, tada tas mirtingasis pajusdavo padidėjusį sugebėjimą spręsti savo įvairiapuses problemas.

171:7.7 (1875.2) Jėzus žmones mylėjo taip smarkiai ir taip išmintingai, kad jis niekada nedvejojo dėl to, kad būtų griežtas su jais, kada

susidariusi padėtis tokios drausmės reikalaudavo. Jis žmogui dažnai imdavo padėti paprašydamas jo pagalbos. Šitoku būdu jis sukeldavo susidomėjimą, žmogiškojoje prigimtyje kreipdavosi į geresnius dalykus.

171:7.8 (1875.3) Mokytojas tos moters, kuri siekė išgijimo paliesdama jo mantijos kraštelį, didžiuliame prietaringume galėjo pamatyti išgelbstintį įtikėjimą. Jis visada buvo pasirengęs nutraukti ir noriai nutraukdavo pamokslą ar sulaikydavo minią tuo metu, kada pasirūpindavo vienintelio asmens, net ir mažo vaikelio, poreikiais. Didingi dalykai atsitikdavo ne tikrai dėl to, kad žmonės turėjo įtikėjimą į Jėzų, bet taip pat ir dėl to, kad ir Jėzus labai tikėjo jais.

171:7.9 (1875.4) Didžioji dalis iš tų tikrai svarbių dalykų, apie kuriuos Jėzus pasakojo arba kuriuos padarė, atrodė, jog atsitinka atsitiktinai, “jam einant pro šalį.” Mokytojo žemiškasis tarnavimas turėjo tiek mažai to, kas yra profesionalu, gerai suplanuota, ar iš anksto apmąstyta. Jis dalino sveikatą ir barstė laimę natūraliai ir maloningai keliaudamas per gyvenimą. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, “Jis darė gerį.”

171:7.10 (1875.5) Ir Mokytojo pasekėjams per visus amžius reikia mokytis tarnauti “jiems einant pro šalį”—daryti nesavanaudišką gerį tuomet, kada jie vykdo kasdienes pareigas.

8. Parabolė apie svarus

171:8.1 (1875.6) Iš Jericho jie neišėjo beveik iki vidurdienio, kadangi jie ilgai iki išnaktų sėdėjo prieš tai, kada Jėzus karalystės evangelijos mokė Zakijų ir jo šeimą. Pasiekę maždaug

pusiaukelę į Betanę kylančiu keliu, ši grupė sustojo priešpiečių, tuo tarpu minia nuėjo tolyn į Jeruzalę, nežinodama, kad Jėzus ir apaštalai tą naktį ketino nakvoti ant Alyvmedžių Kalno.

171:8.2 (1875.7) Parabolė apie svarus, ne taip, kaip parabolė apie talentus, kuri buvo skiriama visiems mokiniams, visų pirma buvo skirta apaštalams, ir didžiąja dalimi rėmėsi Arkelajaus patirtimi ir jo bergždžiu mėginimu gauti valdžią Judėjos karalystėje. Tai yra viena iš tų nedaugelio Mokytojo parbolių, kurios rėmėsi realiu istoriniu charakteriu. Nebuvo nieko keisto, kad jie turėjo turėti omenyje Arkelajų, kadangi Zakijaus namas Jeriche buvo labai arti puošnių Arkelajaus rūmų, o jo vandentiekis buvo palei tą kelią, kuriuo jie išvyko iš Jericho.

171:8.3 (1875.8) Tarė Jėzus: “Jūs manote, kad Žmogaus Sūnus į Jeruzalę eina tam, jog gautų karalystę, bet aš pareiškiu, kad jūs esate pasmerkti nusivilti. Argi jūs neprisimenate vieno princo, kuris nukeliavo į tolimą šalį, kad gautų sau karalystę, bet net ir iki to laiko, kada jis galėjo grįžti, jo provincijos žmonės, kurie savo širdyje jį buvo atstūmę jau anksčiau, nusiuntė paskui jį savo delegaciją, sakydami, ‘Mes nenorime, kad mus valdytų šitas žmogus’? Kaip šitas karalius buvo atstumtas žemiškajame valdyme, taip ir Žmogaus Sūnus turės būti atstumtas dvasiniame valdyme. Vėl aš pareiškiu, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio; bet jeigu Žmogaus Sūnui būtų buvęs suteiktas savosios tautos dvasinis valdymas, tai tokią žmonių sielų karalystę jis būtų priėmęs ir tokią žmonių širdžių viešpatiją būtų valdęs. Nežiūrint to, kad mano dvasinį jų valdymą jie atstumia, bet aš tikrai sugrįšiu vėl, kad iš kitų gaučiau tokią dvasios karalystę, kokios dabar man nebuvo duota. Jūs dabar pamatysite Žmogaus Sūnų atstumtą, bet

kitame amžiuje, tai, ką Abraomo vaikai šiuo metu atstumia, bus priimta ir išaukštinta.

171:8.4 (1876.1) “Ir dabar, kaip tas atstumtasis didikas iš šitos parabolės, aš norėčiau prie savęs pasikviesti savo dvylika tarnų, ypatingų prievaizdų, ir į kiekvieno iš jūsų rankas įdėdamas po vieno svaro sumą, aš norėčiau kiekvienam patarti, kad gerai įsidėmėtumėte manusius nurodymus, stropiai elkitės su jums patikėtais pinigais tuo metu, kada manęs nebus, kad savąją tarnystę galėtumėte pateisinti, kada aš sugrįšiu, kai iš jūsų tikrai bus pareikalauta ataskaitos.

171:8.5 (1876.2) “Ir net jeigu šitas atstumtasis Sūnus ir nesugrįš, tai bus atsiųstas kitas Sūnus, kad priimtų šitą karalystę, ir tada šitas Sūnus pasiųs pakviesti jus visus, kad išklausytų ataskaitas apie jūsų tarnystę ir kad pasidžiaugtų jūsų laimėjimais.

171:8.6 (1876.3) “Ir kada vėliau šitie prievaizdai buvo sukviesti draugėn ataskaitai, tada pirmasis išėjo į priekį, sakydamas, ‘Šeimininke, su tavo svaru aš uždirbau dar dešimt svarų.’ Ir jo šeimininkas tarė jam: ‘Gerai padirbėta; tu esi geras tarnas; kadangi savąją ištikimybę šitame reikale tu įrodei, tai aš tau tikrai suteiksiu valdžią dešimčiai miestų.’ Ir antrasis atėjo, sakydamas, ‘Tavo svaras, kurį man palikai, Šeimininke, uždirbo penkis svarus.’ Ir šeimininkas tarė, ‘Dėl to aš tave tikrai padarysiu penkių miestų valdovu.’ Ir šitaip buvo su visais kitais, kol paskutinytis iš tarnų, kada buvo pakviestas atsiskaityti, pranešė: ‘Šeimininke, žiūrėk, čia yra tavo svaras, kurį aš saugiai išlaikiau įvyniotą į šitą nosinę. Ir šitaip aš padariau, nes bijojau tavęs; aš maniau, jog tu esi neprotingas, matydamas, kad paimi iš ten, kur nepasidėjai, ir stengiesi pjauti ten, kur akivaizdžiai nepasėjai.’ Tada tarė jo šeimininkas: ‘Tu,

aplaidus ir neištikimas tarne, tave aš nuteisiu tavo paties žodžiais. Tu žinotai, jog aš pjaunu ten, kur akivaizdžiai nesėjau; todėl tu žinotai, jog iš tavęs bus paprašyta šitos ataskaitos. Žinodamas tai, tu bent jau turėjai atiduoti mano pinigus bankininkui, jog man atvykus, aš juos turėčiau su deramomis palūkanomis.’

171:8.7 (1876.4) “Ir tada šitas valdovas tarė tiems, kurie stovėjo greta: “Paimkite pinigą iš šito tinginio tarno ir atiduokite jį tam, kuris turi dešimt svarų.’ O kada jie šeimininkui priminė, jog šis jau turi dešimt svarų, tada jis pasakė: ‘Kiekvienam, kuris turi, tikrai bus duota daugiau, bet iš to, kuris neturi, net ir tai, ką jis turi, tikrai bus atimta.’”

171:8.8 (1876.5) Ir tada apaštalai stengėsi sužinoti skirtumą tarp šitos parabolės prasmės ir ankstesniosios parabolės apie talentus prasmės, bet Jėzus, į jų daugelį klausimų, tikrai teatsakydavo: “Gerai apmąstykite šiuos žodžius savo širdyje, nors kiekvienas iš jūsų išsiaiškinsite jų tikrąją prasmę.”

171:8.9 (1876.6) Būtent Natanielius, kuris taip gerai mokė šitų dviejų parbolių prasmės vėlesniaisiais metais, savo mokymus apibendrino šitų išvadų dėka:

171:8.10 (1876.7) 1. Sugebėjimas yra praktinis gyvenimo galimybių matas. Jūs niekada nebūsite laikomas atsakingu už tai, kas yra už jūsų sugebėjimų ribų.

171:8.11 (1876.8) 2. Ištikimybė yra neklystantis žmogiškojo patikimumo matas. Tas, kuris yra ištikimas mažuose reikaluose, taip pat panašu, jog ištikimybę pademonstruos sutinkamai su savo sugebėjimais ir visuose reikaluose.

^{171:8.12 (1876.9)} 3. Mokytojas suteikia mažesnę atlygį už mažesnę ištikimybę, kada galimybės yra vienodos.

^{171:8.13 (1877.1)} 4. Jis suteikia vienodą atlygį už vienodą ištikimybę, kada galimybės yra menkesnės.

^{171:8.14 (1877.2)} Kada savo priešpiečius jie užbaigė, o minia pasekėjų buvo toliau patraukusi į Jeruzalę, tada Jėzus, stovėdamas prieš apaštalus prie kelio iš viršaus nukarusios uolos šešėlyje, su linksmu orumu ir maloningu didingumu pirštu parodė į vakarų pusę, sakydamas: “Gera, mano sielos broliai, eime į Jeruzalę tam, jog ten gautume tai, kas mūsų laukia; šitaip mes tikrai visuose reikaluose įvykdysime dangiškojo Tėvo valią.”

^{171:8.15 (1877.3)} Ir šitaip Jėzus ir jo apaštalai atnaujino šitą, Mokytojo paskutiniąją kelionę į Jeruzalę mirtingojo žmogaus materialaus kūno pavidalu.

172 Dokumentas. Ėjimas į Jeruzalę

^{172:0.1 (1878.1)} JĖZUS ir apaštalai į Betanę atvyko šiek tiek po keturių penktadienio popietę, kovo 31-ąją, 30 m. po Kr. gim. Lozorius, jo seserys, ir jų draugai jo laukė; ir kadangi tiek daug žmonių kiekvieną dieną ateidavo pasišnekėti su Lozoriumi apie jo prisikėlimą, tai Jėzui buvo perduota, jog yra susitarta, kad jis apsistos pas kaimynystėje gyvenantį tikintįjį, vardu Simonas, po Lozorius tėvo mirties tapusio šio mažo kaimelio seniūnu.

^{172:0.2 (1878.2)} Tą vakarą, Jėzus priėmė daug lankytojų, ir paprasti Betanės ir Betfago žmonės darė viską, kas tik įmanoma, kad jis pajustų, jog yra laukiamas. Nors daugelis manė, kad Jėzus dabar eina į Jeruzalę, visiškai nepaisydamas Sanhedrino paskelbto mirties dekreto, kad pasiskelbtų žydų karaliumi, bet

Betanės šeima—Lozorius, Morta, ir Marija—geriau suvokė, kad Mokytojas nėra tokios rūšies karalius; jie nujautė, jog tai gali būti jo paskutinis apsilankymas Jeruzalėje ir Betanėje.

^{172:0.3 (1878.3)} Vyriausiesiems šventikams buvo pranešta, kad Jėzus apsistojo Betanėje, bet jie manė, jog geriau nemėginti jo sučiupti tarp savo draugų; jie nusprendė palaukti, kol jis ateis į Jeruzalę. Jėzui visa tai buvo žinoma, bet jis buvo didingai ramus; draugai jo niekada nebuvo matę ramesnio ir malonesnio; net ir apaštalai buvo pritrenkti, kad jis tikrai buvo toks nesusirūpinęs, kada Sanhedrinai kreipėsi į visą žydiją jį atiduoti į jų rankas. Tuo metu, kada Mokytojas tą naktį miegojo, apaštalai jį saugojo keisdamiesi po du, ir daugelis iš jų buvo prisijusę kardus. Anksti kitą rytą juos pažadino šimtai piligrimų, kurie atėjo iš Jeruzalės, net ir Sabato dieną, kad pamatyti Jėzų ir Lozorį, kurį jis buvo prikėlęs iš mirusiųjų.

1. Sabatas Betanėje

^{172:1.1 (1878.4)} Piligrimai ne iš Judėjos, o taip pat ir žydų valdžia, visi klausinėjo: “Kaip jūs manot? ar Jėzus į šventę ateis?” Dėl to, kada žmonės išgirdo, kad Jėzus yra Betanėje, tada jie apsidžiaugė, bet vyriausieji šventikai ir fariziejai kažkiek pasimetė. Jie buvo patenkinti dėl to, kad jis buvo jų jurisdikcijoje, bet juos šiek tiek trikdė jo drąsumas; jie prisiminė, kad per jo ankstesnį apsilankymą Betanėje iš mirusiųjų buvo prikeltas Lozorius, ir Jėzaus priešams Lozorius ėmė vis labiau trukdyti.

^{172:1.2 (1878.5)} Iki Perėjimo šventės likus šešioms dienoms, vakare po Sabato, visa Betanė ir Betfagas susijungė, kad Jėzaus atvykimą atšvęstų viešu banketu Simono namuose. Šitoji

vakarienė buvo suruošta tiek Jėzaus, tiek ir Lozoriaus garbei; ji buvo surengta nekreipiant dėmesio į Sanhedriną. Maisto patiekimui į stalą vadovavo Morta; jos sesuo Marija buvo tarp tų moterų stebėtojų, nes tai, jog moteris sėdėtų viešame bankete, prieštaravo žydų papročiiui. Sanhedrino agentai irgi dalyvavo, bet Jėzų suimti tarp jo draugų jie bijojo.

172:1.3 (1879.1) Jėzus kalbėjosi su Simonu apie Jošua iš senovės, kurio bendravardis jis buvo, ir pasakojo, kaip Jošua ir izraelitai per Jerichą buvo atvykę į Jeruzalę. Komentuodamas legendą apie Jericho sienų griuvimą, Jėzus pasakė: “Aš nesirūpinu tokiomis sienomis, kurios yra iš plytų ir akmenų; bet aš tikrai norėčiau priversti prietarų, veidmainiškumo, ir neapykantos sienas griūti nuo šito skelbimo apie Tėvo meilę visiems žmonėms.”

172:1.4 (1879.2) Banketas vyko labai linksmam ir įprastai vaga, išskyrus tai, jog visi apaštalai buvo neįprastai rimti. Jėzus buvo nepaprastai linksmas, ir su vaikais žaidė iki pat to meto, kada buvo sėdama prie stalo.

172:1.5 (1879.3) Nieko tokio, kas būtų neįprasta, neatsitiko beveik iki pat vaisių pabaigos, kada Marija, Lozoriaus sesuo, iš moterų žiūrovių grupės išėjo į priekį ir, nužingsniavusi į tą vietą, kur Jėzus sėdėjo kaip garbės svečias, atidarė labai reto ir brangaus aliejaus didžiulį alebastro ąsotį; ir patepusi Mokytojo galvą, ėmė jį pilti ant jo kojų, tada paleido savo plaukus ir jais nušluostė jo kojas. Visi namai prisipildė aliejaus kvapo, ir visus dalyvavusiuosius nustebino tai, ką padarė Marija. Lozorius nepasakė nieko, tačiau kada kai kurie iš tų žmonių ėmė murmėti, reikšdami pasipiktinimą dėl to, kad šitaip vartojamas toks brangus aliejus, tada Judas Iskarijotas nužingsniavo ten,

kur patogiai sėdėjo Andriejus, ir tarė: “Kodėl šitas aliejus nebuvo parduotas ir tie pinigai nepadovanoti tam, kad būtų pamaitinti vargšai? Tu turėtum pasišnekėti su Mokytoju, kad jis papriekaištautų dėl tokio švaistymo.”

^{172:1.6 (1879.4)} Jėzus, žinodamas, ką jie galvoja, ir girdėdamas, ką jie sako, uždėjo savo ranką ant Marijos galvos, kada ji klūpojo prie jo, ir su malonia veido išraiška, tarė: “Palikite ją ramybėje, kiekvienas iš jūsų. Kodėl gi jūs varginate ją dėl šito, matydami, kad ji padarė gerą darbą vedina savo širdies? Tiems iš jūsų, kurie murma ir sako, jog šitas aliejus turėjo būti parduotas, o pinigai paskirti vargšams, leiskite man pasakyti, jog vargšai visada yra šalia jūsų, taip, kad jūs galite patarnauti jiems bet kokių metu, kuris jums atrodo patogus; bet aš su jumis būsiu ne visą laiką; netrukus aš išvyksiu pas savąjį Tėvą. Šitoji moteris ilgą laiką taupė šitą aliejų mano kūnui, kada jis bus laidojamas, ir dabar, kada jai atrodo, jog yra tinkamas metas šiam patepimui su nerimu laukiant manosios mirties, tai tikrai toks malonumas iš jos nebus atimtas. Šitą padarydama, Marija papriekaištavo jums visiems tuo, kad šituo veiksmu ji aiškiai parodo tikėjimą į tai, ką aš pasakiau apie savąją mirtį ir pakilimą pas savąjį Tėvą danguje. Šitai moteriai tikrai nebus priekaištaujama dėl to, ką šitą vakarą ji padarė; vietoje šito aš tikrai jums sakau, jog ateities amžiais, kur tik per visą pasaulį bus iš tiesų skelbiama šitoji evangelija, ten apie tai, ką ji padarė, bus kalbama prisimenant ją.”

^{172:1.7 (1879.5)} Būtent dėl šito priekaišto, į kurį jis žiūrėjo kaip pareikštą asmeniškai jam, Judas Iskarijotas galiausiai nusprendė siekti keršto dėl savo užgautų jausmų. Tokios mintys jam daug kartų šmėstelėdavo pasąmonėje, bet dabar

šitokias nuodėmingas mintis jis išdrįso įsileisti į savo protą atvirai ir sąmoningai. Ir daugelis kitų kurstė jo šitokį požiūrį, kadangi šito aliejaus kaina buvo tokia, kad prilygo vieno žmogaus vienerių metų uždarbiui—šito būtų užtekę duona pamaitinti penkis tūkstančius asmenų. Bet Marija mylėjo Jėzų; ji buvo pasirūpinusi šituo brangiu aliejumi, su kuriuo būtų pateptas jo miręs kūnas, nes ji tikėjo jo žodžiais, kada jis iš anksto įspėjo juos, kad jis turi mirti, ir toji galimybė iš jos neturėjo būti atimta, jeigu savo nuomonę ji pakeitė ir nusprendė šitą auką padovanoti Mokytojui tuo metu, kol jis vis dar buvo gyvas.

172:1.8 (1879.6) Tiek Lozorius, tiek Morta žinojo, kad Marija ilgą laiką taupė tuos pinigus, už kuriuos galėtų nusipirkti šitą kvapnaus aliejaus indą, ir jie nuoširdžiai pritarė tam, ką ji padarė, kaip šito troško jos širdis, nes jie buvo turtingi ir tokią auką galėjo sau lengvai leisti.

172:1.9 (1880.1) Kada apie šiuos pietus Jėzaus ir Lozorius garbei Betanėje sužinojo vyriausieji šventikai, tada jie pradėjo tarpusavyje tartis dėl to, ką reikėtų daryti su Lozoriumi. Ir netrukus jie nusprendė, jog Lozorius taip pat turi mirti. Jie priėjo teisingos išvados, jog būtų bergždžia nužudyti Jėzų, jeigu jie leistų toliau gyventi Lozoriui, kurį jis buvo prikėlęs iš mirusiųjų.

2. Sekmadienio rytą su apaštalais

172:2.1 (1880.2) Šitą sekmadienio rytą, gražiamame Simono sode Mokytojas pasikvietė savo dvylika apaštalų ir suteikė jiems paskutiniuosius pamokymus ruošiantis į Jeruzalę. Jiems jis pasakė, jog galbūt jis daug kartų kreipsis į žmones ir mokys

daug pamokų prieš sugrįždamas pas Tėvą, bet apaštalams patarė susilaikyti nuo bet kokio viešo darbo lankantis Jeruzalėje per šitą Perėjimo šventę. Jis paliepė jiems likti netoli jo ir “stebėti ir melstis.” Jėzus žinojo, jog didelė dalis jo apaštalų ir tiesioginių pasekėjų net ir tuo metu turėjo prie savęs pasislėpę kardus, bet apie tai jis neužsiminė nieko.

172:2.2 (1880.3) Šito ryto pamokymus sudarė trumpa jų tarnystės apžvalga nuo jų įšventinimo dienos netoli Kapernaumo iki šitos dienos, kada jie rengėsi įžengti į Jeruzalę. Apaštalai klausėsi tylėdami; jie nepaklausė nė vieno klausimo.

172:2.3 (1880.4) Anksti tą rytą Dovydas Zabediejus perdavė Judui pinigus, gautus už Pelos stovyklavietės įrangos pardavimą, o Judas, savo ruožtu, šitų pinigų didžiąją dalį atidavė pasaugoti į Simono, juos priimančio šeimininko rankas, ruošiantis tam, jeigu susidarytų nepaprasta padėtis tuo metu, kada jie bus Jeruzalėje.

172:2.4 (1880.5) Po pasitarimo su apaštalais Jėzus kalbėjosi su Lozoriumi ir nurodė jam vengti savo gyvybės paaukojimo kerštaujančiam Sanhedrinui. Būtent paklūsdamas šitam perspėjimui po kelių dienų Lozorius pabėgo į Filadelfiją, kada Sanhedrino pareigūnai pasiuntė vyrus jo suimti.

172:2.5 (1880.6) Tam tikra prasme, visi Jėzaus pasekėjai nujautė artėjančią krizę, bet jos rimtumą suvokti iki galo jiems trukdė Mokytojo nepaprastas linksmumas ir išimtinai puikus humoras.

3. Išėjimas į Jeruzalę

^{172:3.1 (1880.7)} Betanė buvo apie dvi mylias nuo šventyklos, o kada Jėzus susiruošė išeiti į Jeruzalę, buvo pusė dviejų to sekmadienio popietę. Jis jautė gilią meilę Betanei ir jos paprastiems žmonėms. Nazaretas, Kapernaumas, ir Jeruzalė jį buvo atstumę., bet Betanė jį buvo priėmusi, buvo įtikėjusi į jį. Ir būtent šitame mažame kaimelyje, kur beveik kiekvienas vyras, kiekviena moteris, ir kiekvienas vaikas buvo tikintieji, jis pasirinko įvykdyti savęs padovanojimo žemiškosios karjeros galingiausią darbą, Lozoriaus prikėlimą. Lozorių jis prikėlė ne tam, kad kaimiečiai galėtų tikėti, bet vietoje šito, dėl to, kad jie jau tikėjo.

^{172:3.2 (1880.8)} Visą rytą Jėzus mokė apie savo įėjimą į Jeruzalę. Iki šios akimirkos jis visada stengėsi nuslopinti tokį dalyką, kad jį viešai audringai sveikintų kaip Mesiją, bet dabar padėtis buvo kitokia; jis artėjo prie savosios karjeros materialiam kūne pabaigos, Sanhedrinai buvo nusprendę, kad jis turi mirti, ir nebūtų jokios žalos dėl to, kad jo mokiniams savuosius jausmus būtų leista išreikšti laisvai, kaip tik tai ir galėtų atsitikti, jeigu jis nuspręstų į miestą įžengti oficialiai ir viešai.

^{172:3.3 (1881.1)} Jėzus nusprendė į Jeruzalę įžengti viešai ne dėl to, kad paskutinį kartą siektų liaudies palankumo arba paskutinį kartą mėgintų gauti valdžią. Tą jis padarė taip pat visiškai ne dėl to, kad patenkintų savo mokinių ir apaštalų lūkesčius. Jėzus nepuoselėjo jokių iliuzijų, būdingų fantastiniam svajotojui; jis gerai žinojo, kokios turi būti šito apsilankymo pasekmės.

^{172:3.4 (1881.2)} Kada Mokytojas nusprendė, jog į Jeruzalę įeis viešai, tada jam iškilo būtinybė pasirinkti šito sprendimo įgyvendinimo deramą metodą. Jėzus permastė daugiau ar mažiau visas prieštaringas vadinamąsias mesijiškas

pranašystes, bet atrodė, jog iš viso yra tiktai vienintelė tinkama tam, kad jis ja pasinaudotų. Didžioji dauguma šitų pranašiškų pasakojimų vaizdavo karalių, Dovydo sūnų ir perėmėją, drąsų ir ryžtingą viso Izraelio žemiškąjį išvaduotoją iš svetimųjų viešpatavimo jungo. Bet buvo viena Rašto citata, kurią su Mesiju retkarčiais susiedavo tie, kurie jo misijos atžvilgiu laikėsi labiau dvasinės sampratos, ir kuria, Jėzaus manymu, būtų galima nuosekliai vadovautis ir jo planuojamo įžengimo į Jeruzalę metu. Šitą Rašto citatą jis surado pas Zakarijų, ir ji buvo tokia: “Džiūgauk, O Siono dukra; šauk, o Jeruzalės dukra. Žiūrėk, pas tave atvyksta tavasis karalius. Jis yra teisingas ir atneša išgelbėjimą. Jis atvyksta kaip tas, kuris yra nusižeminęs, joja ant mulo, ant jauno mulo, nė vienerių metų neturinčio asiliuko.”

^{172:3.5 (1881.3)} Karžygis karalius į miestą visada įjodavo ant arklio; karalius su taikos ir draugystės misija visada įžengdavo jodamas ant asilo. Jėzus į Jeruzalę nenorėjo įžengti kaip vyras ant arklio, bet jis norėjo įžengti taikingai ir su gera valia kaip Žmogaus Sūnus ant asilo.

^{172:3.6 (1881.4)} Savo apaštalams ir mokiniams Jėzus ilgą laiką mėgino tiesioginiu mokymu įteigti, kad jo karalystė yra ne iš šito pasaulio, kad ji yra grynai dvasinis dalykas; bet šitos jo pastangos buvo nesėkmingos. Dabar tą, ko jam nebuvo pavykę padaryti aiškiu ir asmeniniu mokymu, jis norėtų pasiekti simboliniu apeliavimu. Dėl to, iškart po vidurdienio valgio, Jėzus pasikvietė Petrą ir Joną, ir paliepęs jiems nueiti į Betfagą, kaimyninį kaimelį, šiek tiek nutolusį nuo pagrindinio kelio ir esantį netoli nuo Betanės į šiaurės vakarus, jis toliau pasakė: “Nueikite į Betfagą, o kai prieisite kelių sankryžą, ten surasite

pririštą jaunutį mulą. Atriškite šį asiliuką ir atsiveskite jį čia. Jeigu kas nors paklaus, kodėl jūs tą darote, atsakykite tikrai tiek, 'Jis reikalingas Mokytojui.'” Ir kada šie du apaštalai nuėjo į Betfagą, kaip ir buvo paliepęs Mokytojas, tada jie surado asiliuką, pririštą netoli savo motinos atviroje gatvėje ir arti prie kampinio namo. Petruį pradėjus atrišinėti asiliuką, priėjo savininkas ir paklausė, kodėl jie tą daro, ir kada Petras jam atsakė, kaip buvo nurodęs Jėzus, tada šis vyras tarė: “Jeigu jūsų Mokytojas yra Jėzus iš Galilėjos, tada tegul jis turi šį asiliuką.” Ir šitaip jie sugrįžo, atsivesdami šį asiliuką.

^{172:3,7 (1881.5)} Iki šito meto aplink Jėzų ir jo apaštalus buvo susirinkę keli šimtai piligrimų. Pro šalį keliaujantys į Perėjimo šventę atvykėliai laukė maždaug nuo pirmos dienos pusės vidurio. Tuo tarpu Dovydas Zabediejus ir kai kurie buvusieji jo pasiuntiniai pagalbininkai patys nusprendė nuskubėti žemyn į Jeruzalę, kur besilankančių piligrimų minioje prie šventyklos jie veiksmingai paskleidė žinią, kad Jėzus iš Nazareto triumfuojančiai žengia į miestą. Dėl to, keli tūkstančiai iš šitų besilankančiųjų išsiskubino būriais jo pasitikti, kad pasveikintų šitą daug apšnekėtą pranašą ir stebukladarį, kurį kai kurie laikė Mesiju. Šitoji gausybė, išėjusi iš Jeruzalės, sutiko Jėzų ir minią, einančius į miestą, kada tik jie buvo perėję per Alyvų Kalno aukščiausiąją vietą ir buvo pradėję leistis į miestą.

^{172:3,8 (1882.1)} Kada ši procesija išėjo iš Betanės, tada mokinių, tikinčiųjų, ir besilankančių piligrimų, kurių didelė dalis buvo atvykusi iš Galilėjos ir Perėjos, šventinėje minioje vyravo didžiulis entuziazmas. Prieš pat išeinant, dvylika moterų iš pirminio moterų korpuso, lydimos kai kurių savo

pagalbininkų, atvyko į šią vietą ir prisijungė prie šitos unikalios procesijos, kada ji džiūgavo judėdama link miesto.

172:3.9 (1882.2) Prieš jiems išvykstant, Alfiejų dvyniai savo apsiaustus uždėjo ant asilo ir jį laikė tuo metu, kada Mokytojas sėdosi ant jo. Procesijai judant link aukščiausiojo Alyvų Kalno taško, šventinė minia numetė savo apsiaustus ant žolės ir atsinešė šakų nuo netoli augusių medžių tam, kad padarytų garbės kilimą asilui, nešančiam karališkąjį Sūnų, pažadėtąjį Mesiją. Šiai linksmai miniai judant link Jeruzalės, ji ėmė giedoti, arba greičiau unisonu šaukti, Psalmę “Šlovė Dovydo sūnui; palaimintas yra tas, kuris ateina Viešpaties vardu. Šlovė aukštybėse. Tebūnie palaiminta toji karalystė, kuri nužengia iš dangaus.”

172:3.10 (1882.3) Jėzus buvo nerūpestingas ir linksmas jiems judant į priekį, kol priėjo prie aukščiausiosios Alyvų Kalno vietos, kur atsivėrė visas miesto ir šventyklų bokštų vaizdinys; čia Mokytojas procesiją sustabdė, ir tarp visų įsivyravo visiška tylą, kada jie pamatė, kad jis verkia. Žvelgdamas žemyn į didžiulę gausybę žmonių, ateinančių iš miesto jo pasveikinti, Mokytojas labai susijaudinęs ir liūdnu balsu tarė: “O Jeruzale, jeigu tu tikrai būtum pažinusi, net tu, bent jau šitą savo dieną, tuos dalykus, kurie yra tavoji ramybė ir kuriuos taip laisvai tu galėjai turėti! Bet dabar nuo tavųjų akių šitoji šlovė netrukus bus tikrai paslėpta. Netrukus Ramybės Sūnų tu atstumsi ir nuo išgelbėjimo evangelijos nusigręši. Greitai tave užgrius tokios dienos, kada tavo priešai aplink tave iškas apkasus ir apguls tave iš visų pusių; jie tikrai tave visiškai sugriaus, kadangi iš tiesų nepaliks akmenų ant akmenų. Ir visa tai tave iš tikrųjų užgrius, nes tu nežinotai dieviškojo apsireiškimo laiko.

Netrukus Dievo dovaną tu atstumsi, o visi žmonės atstums tave.”

172:3.11 (1882.4) Kada jis baigė kalbėti, tada jie ėmė leistis nuo Alyvų Kalno, ir neužilgo prie jų prisijungė toji atvykėlių gausybė, kuri buvo atėjusi iš Jeruzalės, mojuodama palmių šakomis, skanduodama šlovinimus, ir kitokiu būdu reikšdama džiūgavimą ir gerą bičiulystę. Mokytojas nebuvo suplanavęs, jog šitos minios turėtų išeiti iš Jeruzalės, kad juos pasitiktų; tai buvo kitų darbas. Jis niekada iš anksto neplanuodavo nieko tokio, kas buvo teatrališka.

172:3.12 (1882.5) Kartu su ta minia, kuri plūstelėjo už miesto, kad pasveikintų Mokytoją, taip pat atėjo ir daug fariziejų ir kitokių jo priešų. Jie taip smarkiai sunerimo dėl šito staigaus ir netikėto liaudies pasveikinimo prasiveržimo, jog pabijojo jį suimti, kad toks veiksmas nepaskatintų atviro liaudies maišto. Jie labai baiminosi didžiulio skaičiaus atvykėlių, kurie buvo daug girdėję apie Jėzų ir kurių didelė dalis tikėjo į Jėzų, požiūrio.

172:3.13 (1882.6) Jiems artinantis prie Jeruzalės, minia pradėjo dar labiau reikšti emocijas, taip smarkiai, jog kai kurie iš fariziejų prasiskynė kelią iki Jėzaus ir tarė: “Mokytojau, tu turėtum savo mokiniams papriekaištauti ir paliepti jiems tinkamiau elgtis.” Jėzus atsakė: “Būtent kaip tik tai ir tinka, jog šitie vaikai turėtų pasveikinti šį Ramybės Prinčą, kurį vyriausieji šventikai atstūmė. Juos stabdyti būtų beprasmiška, nebent vietoje jų imtų kaukti šitie pikelės akmenys.”

172:3.14 (1882.7) Šitie fariziejai nuskubėjo tolyn aplenkdami procesiją, kad vėl prisijungtų prie Sanhedrino, kuris tuo metu tarėsi šventykloje, ir savo partneriams jie pranešė: “Žiūrėkite,

viskas, ką mes darome yra bergždžia; šitas galilėjietis mūsų planus griauja. Žmonės dėl jo eina iš proto; jeigu mes šitų neišmanėlių nesustabdysime, tai paskui jį nueis visas pasaulis.”

^{172:3,15 (1883.1)} Iš tikrųjų šitam paviršutiniškam ir spontaniškam liaudies entuziazmo prasiveržimui nereikėtų suteikti kokios nors gilesnės reikšmės. Šitas pasveikinimas, nors ir buvo džiugus ir nuoširdus, bet visiškai nereiškė kokio nors realaus ar gilaus tikėjimo šitos šventinės minios širdyse. Vėliau šitą savaitę šitos pačios minios bus lygiai taip greitai pasirengusios Jėzų atstumti, kada tik Sanhedrinas užims prieš jį tvirtą ir ryžtingą nuostatą, ir kada jie bus nusivylę—kai suvoks, kad Jėzus neketina įkurti karalystės sutinkamai su jų ilgai puoselėtais lūkesčiais.

^{172:3,16 (1883.2)} Bet visas miestas buvo nepaprastai sujudęs, kadangi kiekvienas klausinėjo, “Kas gi yra šitas vyras?” Ir minia atsakinėjo, “Jis yra pranašas iš Galilėjos, Jėzus iš Nazareto.”

4. Apsilankymas prie šventyklos

^{172:4,1 (1883.3)} Tuo metu, kada Alfiejaus dvyniai asilą sugrąžino jo savininkui, Jėzus ir dešimt apaštalų atsiskyrė nuo savo artimiausių pagalbininkų ir vaikštinėjo aplink šventyklą, stebėdami, kaip vyksta pasiruošimas Perėjimo šventei. Nebuvo jokio mėginimo Jėzui trukdyti, nes Sanhedrinas labai bijojo liaudies, ir, galų gale, tai buvo viena iš tų priežasčių, kodėl Jėzus leido šiai gausybei jį šitaip audringai sveikinti. Apaštalai nesuvokė, jog tai buvo vienintelis žmogiškasis metodas, kuris galėjo veiksmingai užkirsti kelią tam, kad Jėzaus nesuimtų vos tik jam įžengus į miestą. Mokytojas Jeruzalės gyventojams, aukštiems ir žemiems, o taip pat ir dešimtims tūkstančių

atvykėlių į Perėjimo šventę, troško suteikti šitą dar vieną ir paskutiniąją galimybę išgirsti evangeliją ir priimti, jeigu tik jie panorės, Ramybės Sūnų.

^{172:4.2 (1883.4)} Ir dabar, labiau vakarėjant ir minioms išėjus ieškoti, kur pavalgyti, Jėzus ir jo artimiausi pasekėjai liko vieni. Kokia keista buvo diena! Apaštalai buvo susimąstę, bet nešnekūs. Niekada per visus savo bendravimo su Jėzumi metus tokios dienos jie nebuvo matę. Trumpam jie prisėdo prie iždinės, žiūrėdami, kaip žmonės meta į ją savo paaukojimus: turtingieji į priėmimo dėžutę dėjo daug ir visi kiti ką nors davė pagal savo turimą turtą. Pagaliau priėjo neturtinga našlė, apsirėdžiusi skurdžiai, ir jie matė, kaip į pailgą dėžutę ji įmetė du grašius (smulkias varines monetas). Ir tuomet tarė Jėzus, apaštalų dėmesį atkreipdamas į našlę: “Gerai įsidėmėkite tai, ką dabar matėte. Šita neturtinga našlė įmetė daugiau už visus kitus, kadangi šitie visi kiti, iš savo pertekliaus, įmetė kokį nors mažmožį kaip dovaną, bet šita vargšė moteris, nors ji ir pati yra prispausta nepriteklių, atidavė viską, ką turi, net ir savo pragyvenimą.”

^{172:4.3 (1883.5)} Vis labiau vakarėjant, jie vaikštinėjo po šventyklos kiemus tylėdami, ir kada Jėzus dar kartą apžvelgė šitą pažįstamą aplinką, prisimindamas savuosius jausmus iš ankstesniųjų apsilankymų, neišskiriant ir ankstyvųjų, tada jis pasakė, “Eikime į Betanę pailsėti.” Jėzus, su Petru ir Jonu, nuėjo į Simono namus, tuo tarpu likusieji apaštalai apsistojo pas savo draugus Betanėje ir Betfage.

5. Apaštalų požiūris

172:5.1 (1883.6) Šitą sekmadienio vakarą, jiems grįžtant į Betanę, Jėzus ėjo apaštalų priešakyje. Nė žodžio nebuvo ištarta tol, kol jie skyrėsi, atėję prie Simono namų. Niekada nebuvo kitų dvylikos žmogiškųjų būtybių, kurios būtų patyrusios tokių skirtingų ir nepaaiškinamų jausmų, kokie dabar užplūdo šitų karalystės ambasadorių protus ir sielas. Šitie tvirti galilėjiečiai buvo pasimetę ir sunerimę; jie nežinojo, ko tikėtis toliau; jie buvo per daug nustebinti, kad būtų išsigandę. Jie nieko nežinojo apie Mokytojo planus kitai dienai, ir jie nepateikė jokių klausimų. Jie nuėjo ten, kur buvo apsistoję, nors miegojo nedaug, išskyrus dvynius. Bet apsiginklavę jie Simono namuose Jėzaus nesaugojo.

172:5.2 (1884.1) Andriejus buvo visiškai suglumęs, beveik pasimetęs. Jis buvo tas vienintelis apaštalas, kuris nesiėmė tokios užduoties, kad rimtai svarstyti liaudies audringo pasveikinimo protrūkį. Jis buvo per daug užsiėmęs mintimi apie savąją atsakomybę kaip apaštališkojo korpuso vadovas, kad rimtai svarstyti garsių minios šlovinimų prasmę ar reikšmę. Andriejus buvo užimtas tuo, kad stebėjo kai kuriuos savo partnerius, kuriuos, jis baiminosi, gali į šalį nuvesti jų emocijos susijaudinimo metu, ypač Petrą, Jokūbą, Joną, ir Simoną Uolujį. Per šitą dieną ir per kelias kitas dienas, Andriejų kamavo rimtos dvejonės, bet nė apie vieną iš šitų negrų nuojautų jis niekada neužsiminė savo apaštališkiesiems bičiuliams. Jis buvo sunerimęs dėl šio dvyliktuko kai kurių narių, kurie, jis žinojo, buvo apsiginklavę kartais, požiūrio; bet jis nežinojo, kad tokį ginklą nešiojasi ir jo paties brolis, Petras. Ir dėl to į Jeruzalę einanti procesija Andriejui padarė palyginus paviršutinišką įspūdį; jis buvo per daug užsiėmęs savosios tarnybos pareigomis, kad jį paveiktų kas nors dar.

^{172:5.3} (1884.2) Simoną Petrą šitas liaudies entuziazmo pasireiškimas iš pradžių beveik pakerėjo; bet iki to laiko, kada tą naktį jie sugrįžo į Betanę, jis buvo didele dalimi prablaivėjęs. Petras tiesiog negalėjo suprasti, ką Mokytojas sumanė. Jis buvo siaubingai nusivylęs, kad Jėzus nepratęsė šitos liaudies palankumo bangos kokio nors pobūdžio pareiškimu. Petras negalėjo suprasti, kodėl Jėzus miniai nekalbėjo, kada jie atvyko prie šventyklos, arba kodėl neleido bent jau vienam iš apaštalų kreiptis į šią minią. Petras buvo puikus pamokslininkas, ir jam nepatiko matyti tai, kad tuščiai švaistomas toks didžiulis, imlus, ir entuziastingas auditorijos polėkis. Jis taip būtų norėjęs karalystės evangeliją skelbti tai miniai kaip tik ten šventykloje, bet Mokytojas buvo jiems ypač nurodęs, kad jie nemokytų ir nepamokslautų tuo metu, kada Jeruzalėje lankysis per šitą Perėjimo šventės savaitę. Toji reakcija, kurią Simonas Petras gavo iš tos vaizdingos procesijos, einančios į miestą, buvo siaubinga; iki vakaro jis prablaivėjo ir buvo neapsakomai nuliūdęs.

^{172:5.4} (1884.3) Jokūbui Zabediejui, šitas sekmadienis buvo susipainiojimo ir gilaus pasimetimo diena; jis negalėjo suvokti to, kas vyko, prasmės; jis negalėjo suvokti Mokytojo tikslo, kodėl jis leido šitą laukinį audringą pasveikinimą, o tada tiems žmonėms atsisakė tarti žodį, kada jie atėjo prie šventyklos. Tuo metu, kada procesija leidosi nuo Alyvų Kalno link Jeruzalės, dar labiau, kada juos pasitiko tūkstančiai piligrimų, išpuolusių Mokytoją pasveikinti, Jokūbą žiauriai draskė prieštaringos pakilios nuotaikos ir pasitenkinimo dėl to, ką jis matė, emocijos ir gilus baimės jausmas dėl to, kas gi atsitiks, kada jie pasieks šventyklą. Ir tada iš tiesų jis buvo nusiminęs ir nusivylęs, kada Jėzus nulipo nuo asilo ir neskubėdamas ėmė vaikštinėti po

šventyklos kiemus. Jokūbas negalėjo suprasti tos priežasties, kodėl nebuvo pasinaudota tokia nuostabi galimybė paskelbti karalystę. Prieš naktį, jo protą buvo tvirtai surakinęs slegiantis ir siaubingas netikrumas.

172:5,5 (1884,4) Jonas Zabediejus beveik priartėjo prie to, kad suprastų, kodėl gi Jėzus pasielgė šitaip; bent jau iš dalies jis suvokė šito vadinamojo triumfuojančio įžengimo į Jeruzalę dvasinę reikšmę. Kada minia toliau judėjo link šventyklos, ir kada Jonas stebėjo savo Mokytoją sėdintį apžergus šį jauniklį asilą, tada jis prisiminė, kaip vieną kartą girdėjo Jėzų cituojant pastraipą iš Raštų, Zakarijo pasisakymą, kuris pavaizdavo Mesijo atvykimą kaip ramybės vyrą ir į Jeruzalę įjojančią ant asilo. Kada Jonas perkratė šitą citatą savo galvoje, tada pradėjo suvokti šito sekmadienio popietinės procesijos simbolinę reikšmę. Bent jau, šitos citatos reikšmę jis suvokė užtektinai, kad tai jam leistų tam tikra prasme pasimėgauti šiuo epizodu ir kad užkirstų kelią per dideliui nusiminimui dėl to, jog taip akivaizdžiai tuščiai baigėsi ši triumfuojanti procesija. Jono protas buvo tokio tipo, kuris natūraliai turėjo polinkį mąstyti ir jausti simboliais.

172:5,6 (1885,1) Pilypą visiškai sutrikdė to protrūkio staigumas ir spontaniškumas. Tuo metu, kada jie leidosi nuo Alyvų Kalno, jis mintyse negalėjo pakankamai susikaupti, kad prieitų prie kokios nors tvirtos sampratos, ką reiškia visas šitas demonstravimas. Tam tikra prasme jam šis vaidinimas patiko, nes buvo pagerbiamas jo Mokytojas. Iki to meto, kada jie pasiekė šventyklą, jam nerimą ėmė kelti mintis, kad Jėzus galbūt gali jo paprašyti šitą minią pamaitinti, tokiu būdu Jėzaus elgesys, kada nuo minios jis ramiai pasitraukė, kas taip

skaudžiai nuvylė didžiąją daugumą apaštalų, Pilypui buvo didžiulis palengvėjimas. Šitam dvyliktuko ekonomui minios kartais tapdavo dideliu išbandymu. Po to, kada jis išsivadavo iš savo asmeninės baimės, susijusios su šių minių materialiais poreikiais, tada Pilypas, kaip ir Petras, ėmė reikšti nepasitenkinimą dėl to, jog nieko nebuvo daroma, kad ši minia būtų mokoma. Tą naktį Pilypas šiuos patyrimus apmąstė iš naujo ir jautė pagundą suabejoti visa karalystės idėją; jis nuoširdžiai stebėjosi, ką visi šitie dalykai gali reikšti, bet apie savo abejones neužsiminė niekam; jis per daug mylėjo Jėzų. Jo asmeninis įtikėjimas į Mokytoją buvo didžiulis.

^{172:5.7 (1885.2)} Natanielius, be simbolinių ir pranašišku aspektu, arčiausiai priartėjo prie to, kad suprastų Mokytojo priežastį, kodėl jis pasinaudojo Perėjimo šventės piligrimų masine parama. Jis išprotavo, prieš jiems pasiekiant šventyklą, jog be tokio demonstratyvaus įžengimo į Jeruzalę, Jėzų Sanhedrino pareigūnai būtų suėmę ir įmetę į kalėjimą tą pačią akimirką, kai tik jis būtų išdrįsęs įeiti į miestą. Dėl to, jis nė truputėlio nenustebo, jog toliau Mokytojas džiūgaujančiomis miniomis nebesinaudojo, kada jis jau buvo patekęs už sienų į miesto vidų ir šitokiu būdu žydų lyderiams buvo priverstinai įteigęs, kad jie nemėgintų jo suimti tuoj pat. Supratęs tikrąją priežastį, kodėl Mokytojas į miestą įėjo šitokiu būdu, savaime suprantama, kad Natanielius žygiavo labiau susitvardęs ir jį mažiau negu kitus apaštalus suglumino ir nuvylė vėlesnis Jėzaus elgesys. Natanielius didžiuliu laipsniu tikėjo tuo, kad Jėzus supranta žmones, o taip pat jo išmintingumu ir protingumu, kaip elgtis sunkiose situacijose.

172:5.8 (1885.3) Motiejų šitas šventinės procesijos vaidinimas iš pradžių suglumino. Jis negalėjo suvokti prasmės to, ką matė jo akys, tol, kol jis taip pat neprisiminė tos citatos iš Zakarijo, kur pranašas buvo užsiminęs apie Jeruzalės džiūgavimą, nes atvyko jos karalius, atnešantis išgelbėjimą ir jojantis ant jauno asilo. Procesijai judant miesto kryptimi, o tada toliau einant link šventyklos, Motiejų apėmė ekstazė; jis buvo tikras, jog atsitiks kažkas nepaprasta, kada Mokytojas nueis į šventyklą šitos šaukiančios minios priešakyje. Kai vienas iš fariziejų pasišaipė iš Jėzaus, sakydamas, “Žiūrėkit, visi, matot, kas čia atvyksta, žydų karalius, jojantis ant asilo!” Motiejus tikrai didžiulių pastangų dėka susilaikė, kad nepultų jo. Nė vienas iš šio dvyliktuko nebuvo prislėgtas labiau, tą vakarą grįžtant atgal į Betanę. Po Simono Petro ir Simono Uoliojo, jis patyrė aukščiausią nervinę įtampą, ir iki vakaro išseko visiškai. Bet ryte Motiejus buvo daug linksmesnis; jis, galų gale, mokėjo pralaimėti.

172:5.9 (1886.1) Tomas buvo labiausiai pasimetęs ir suglumęs vyras iš viso šio dvyliktuko. Didžiąją laiko dalį jis tiesiog žingsniavo, žiūrėdamas į šį reginį ir nuoširdžiai stebėdamasis, koks galėtų būti Mokytojo motyvas dalyvauti tokioje keistoje demonstracijoje. Giliai širdyje jis visą šį vaidinimą laikė šiek tiek vaikišku, jeigu iš viso ne kvailu. Jis niekada nebuvo matęs Jėzaus darančio ką nors panašaus, ir buvo pasimetęs, kad galėtų kaip nors paaiškinti jo keistą elgesį šitą sekmadienio popietę. Iki to meto, kada jie pasiekė šventyklą, Tomas išmastė, jog šitos masinės demonstracijos tikslas buvo taip išgąsdinti Sanhedriną, kad jis neišdrįstų Mokytojo suimti tuoj pat. Grįžtant į Betanę, Tomas galvojo daug, bet nieko nešnekėjo. Iki to meto, kada reikėjo eiti miegoti, Mokytojo protingumas

surengti šurmulingą įžengimą į Jeruzalę, ėmė atrodyti kaip kažkoks humoristinis kreipimasis, ir šitoks požiūris jam labai pakėlė nuotaiką.

172:5.10 (1886.2) Simonui Uoliajam šitas sekmadienis prasidėjo kaip puiki diena. Jis įsivaizdavo, kokie nuostabūs dalykai vyks Jeruzalėje per keletą kitų dienų, ir tuo jis buvo teisus, bet Simonas svajojo apie naujo žydų nacionalinio valdymo įkūrimą, su Jėzumi Dovydo soste. Simonas įsivaizdavo, kaip nacionalistai griebsis veiksmų, vos tik bus paskelbta karalystė, o jis pats bus naujosios karalystės besirenkančių karinių pajėgų vyriausiasis vadas. Leidžiantis nuo Alyvų Kalno, jis net įsivaizdavo, kad Sanhedrino nariai ir visi jiems prijauciantys bus nebegyvi iki tos dienos saulėlydžio. Jis iš tikrųjų tikėjo, jog turi atsitikti kažkas didinga. Jis buvo triukšmingiausias vyras visoje minioje. Iki tos popietės penktos valandos jis buvo tylus, sugniuždytas, ir praradęs viltį apaštalas. Jis niekada iki galo neatsigavo iš šios depresijos, kuri jį apėmė dėl šitą dieną patirto šoko; bent jau tol, kol nepraejo daug laiko po Mokytojo prisikėlimo.

172:5.11 (1886.3) Alfiejų dvyniams tai buvo puiki diena. Jie iš tikrųjų ja džiaugėsi visą laiką, ir nedalyvavę tuo metu, kada buvo ramiai vaikštinėjama prie šventyklos, jie didele dalimi nepajuto masinio entuziazmo atoslūgio. Jie akivaizdžiai negalėjo suprasti apaštalų prislėgto elgesio, kada tą vakarą jie sugrįžo į Betanę. Dvynių atmintyje šitoji diena visada išliko tokia, kada jie žemėje buvo arčiausia dangaus. Šita diena jiems suteikė aukščiausiąjį pasitenkinimą per visą jų kaip apaštalų karjerą. Ir prisiminimai apie šito sekmadienio popietės entuziazmą padėjo jiems pereiti per šitos kupinos įvykių savaitės, iki pat

nukryžiovimo valandos, visą tragediją. Tai buvo pats tinkamiausias karaliaus įžengimas, kokį tik galėjo dvyniai suvokti; jiems patiko viso skambaus reginio kiekviena akimirka. Jie visiškai pritarė viskam, ką matė, ir tą ilgai išlaikė savo atmintyje.

172:5.12 (1886.4) Iš visų apaštalų, Judui Iskarijotui šitas procesinis įžengimas į Jeruzalę turėjo labiausiai neigiamos įtakos. Jo protas buvo nepritariančiai sukilęs dėl Mokytojo priekaišto aną dieną, sąsajoje su Marijos patepimu banketo metu Simono namuose. Judas visu šiuo spektakliu bjaurėjosi. Jam jis atrodė vaikiškas, jeigu iš tikrųjų ne juokingas. Kada šitas kerštingas apaštalas žvelgė į šito sekmadienio popietės įvykius, tada Jėzus jam atrodė panašesnis į klouną, o ne į karalių. Iš visos širdies jis jautė pasipiktinimą dėl viso šito vaidinimo. Jis pritarė graikų ir romėnų pažiūroms, kurie niekino bet ką, kas sutikdavo joti ant asilo ar asiliuko. Iki to laiko, kada ši triumfuojanti procesija įžengė į miestą, Judas beveik apsisprendė apleisti tokios karalystės visą idėją; jis beveik pasiryžo atsisakyti visų tokių absurdiškų mėginimų, kad būtų įkurta dangaus karalystė. Ir tada jis pagalvojo apie Lozorius prisikėlimą, ir apie daugelį kitų dalykų, ir nusprendė toliau pasilikti su šiais dvylika, bent jau dar vieną dieną. Be to, jis nešiojo tą kapšą, o jis nenorėjo pabėgti turėdamas apaštališkuosius pinigus. Tą vakarą grįžtant į Betanę jo elgesys neatrodė keistas, kadangi visi apaštalai buvo lygiai taip prislėgti ir tylūs.

172:5.13 (1887.1) Judą nepaprastai paveikė tai, kad iš jo pasišaipė jo draugai sedukėjai. Nė vienas kitas faktorius, atskirai paimtas, neturėjo jam tokio stipraus poveikio, jam priimant galutinį sprendimą apleisti Jėzų ir savo bičiulius apaštalus, kaip vienas

toks epizodas, atsitikęs kaip tik tuomet, kada Jėzus pasiekė miesto vartus: Žymus sedukėjas (Judo šeimos draugas) pribėgo prie jo su piktdžiugiška pašaipos dvasia ir, plekštelėjęs jam per nugarą, tarė: “Kodėl gi tokia sunerimusi veido išraiška, mano gerasis drauge; pralinksmėk ir prisijunk prie mūsų visų, tuo metu, kada mes audringai sveikiname šitą Jėzų iš Nazareto, žydų karalių, kada jis joja per Jeruzalės vartus sėdėdamas ant asilo.” Judas niekada nebijojo persekiojimo, bet jis negalėjo pakęsti tokio pobūdžio pajuokos. Su tuo ilgai puoselėtu keršto jausmu dabar susimaišė šita fatališka pajuokos baimė, tas siaubingas ir baimę keliantis jausmas gėdytis savojo Mokytojo ir savo bičiulių apaštalų. Širdyje, šitas įšventintas karalystės ambasadorius jau buvo dezertyras; jam tiktai beliko surasti kokį nors tinkamą pretekstą ryšius su Mokytoju nutraukti atvirai.

173 Dokumentas. Pirmadienis Jeruzalėje

^{173:0.1 (1888.1)} ANKSTI šito pirmadienio rytą, iš anksto susitarus, Jėzus ir apaštalai susirinko Simono namuose Betanėje, ir po trumpo pasitarimo išėjo į Jeruzalę. Šie dvylika buvo keistai tylūs eidami link šventyklos; jie nebuvo atsigavę po praėjusios dienos patyrimo. Jie laukė, bijojo, ir juos giliai veikė kažkoks išsiskyrimo jausmas, kylantis dėl netikėto Mokytojo taktikos pasikeitimo ir dėl jo nurodymo neužsiimti jokių viešų mokymu per visą šitą Perėjimo savaitę.

^{173:0.2 (1888.2)} Šitai grupei leidžiantis nuo Alyvų Kalno, Jėzus ėjo pirmas, apaštalai sekė arti už jo, mąstydami tyloje. Visų, išskyrus Judo Iskarijoto, protą užvaldė vienintelė mintis, ir ji buvo tokia: Ką Mokytojas padarys šiandien? Vienintelė mintis, persmelkusi Judą, buvo: Ką man daryti? Ar eiti su Jėzumi ir

savo draugais, ar pasitraukti? Ir jeigu aš ketinu pasitraukti, tai kaip su jais ryšius nutraukti?

^{173:0.3 (1888.3)} Buvo maždaug devinta valanda, kada šitą puikų rytą šitie vyrai atėjo į šventyklą. Jie iš karto nuėjo į didžiąją galeriją, kur taip dažnai Jėzus mokė, ir pasisveikinęs su tikinčiais, kurie jo laukė, Jėzus užlipo ant vieno iš mokymui skirtų paaukštinimų ir kreipėsi į besirenkančią minią. Apaštalai truputį atsitraukė ir laukė įvykių.

1. Šventyklos išvalymas

^{173:1.1 (1888.4)} Buvo išaugęs didžiulis komercinis judėjimas, susijęs su garbinimo šventykloje pamaldomis ir ritualais. Tai buvo verslas, parūpinantis tinkamų gyvūnų įvairiems paaukojimams. Nors garbinančiajam ir buvo leidžiama atsivesti savo paties auką, bet buvo reikalaujama, kad šitas gyvūnas neturėtų jokio “defekto” levitų įstatymo prasme ir kaip tą aiškino šventyklos oficialūs inspektoriai. Ne vienas garbinantysis buvo patyręs tą pažeminimą, kada jo tariamai tobulą gyvūną šventyklos inspektoriai atmesdavo. Dėl to tapo labiau įprasta aukojamų gyvūnų nusipirkti šventykloje, ir nors keli punktai buvo ant netoli esančio Alyvų Kalno, kur buvo galima jų nusipirkti, bet buvo įsigalėjusi mada šitų gyvūnų nusipirkti tiesiai iš šventyklos gyvulių aptvarų. Palaipsniui šitas paprotys išsivystė į tai, jog šventyklos galerijose buvo pardavinėjami visų rūšių aukojimui skirti gyvūnai. Šitokiu būdu buvo sukurtas platus verslas, iš kurio buvo gaunamas didžiulis pelnas. Dalis šitų pajamų būdavo paliekama šventyklos išdui, bet didesnioji dalis netiesiogiai patekdavo į valdančių aukštųjų šventikų šeimų rankas.

173:1.2 (1888.5) Šitas gyvūnų pardavinėjimas šventykloje klestėjo, nes, kada garbinantysis nusipirkdavo tokį gyvūną, nors kaina kažkuria prasme galėjo būti ir aukšta, bet daugiau nebereikėjo mokėti jokių papildomų rinkliavų, ir jis galėjo būti tikras, jog numatyta auka nebus atmesta dėl to, kad ji turi tikrų ar formalių defektų. Vienu ar kitu metu paprastiems žmonėms būdavo taikomos be saiko padidintų kainų sistemos, ypač didžiųjų nacionalinių švenčių metu. Vienu metu godūs šventikai nuėjo tiek toli, jog už porą balandžių, kuriuos vargšams parduoti derėjo už kelis skatikus, reikalavo tokios sumos, kuri prilygo savaitės darbo užmokesčiui. “Anaso sūnūs” jau buvo pradėję savo turgus steigti šventyklos teritorijoje, tas pačias prekybines muges, kurios išsilaikė iki to laiko, kada minia jas galutinai nusiaubė likus trejiems metams iki pačios šventyklos sugriovimo.

173:1.3 (1889.1) Bet šventyklos galerijas išniekino ne vien tiktai prekyba aukojimui skirtais gyvūnais ir įvairiomis prekėmis. Šituo metu buvo skatinama plati bankinė ir komercinė pinigų keitimo sistema, kuri buvo organizuota tiesiog pačioje šventyklos teritorijoje. Ir visa tai atsirado tokiu būdu: Asmonėjų dinastijos metais žydai kaldino savo pačių sidabrinius pinigus, ir tapo įprasta reikalauti, jog pusės šekelio šventyklos mokestis ir kitos šventyklos rinkliavos būtų mokama šitą žydų monetą. Dėl šito nurodymo iškilo būtinybė suteikti pinigų keitėjams leidimą tuos įvairius pinigus, kurie cirkuliavo visoje Palestinoje ir Romos imperijos kitose provincijose, pakeisti į šitą žydų nukaldintą tradicinį šekelį. Pagrindinis šventyklos mokestis, kurį turėjo mokėti visi, išskyrus moteris, vergus, ir nepilnamečius, buvo pusė šekelio, tai buvo tokia moneta, kuri savo dydžiu prilygo maždaug

dešimties centų monetai, bet buvo dvigubai storesnė. Iki Jėzaus laikų šventikai taip pat buvo atleisti nuo šventyklos rinkliavos mokėjimo. Dėl to, prieš Perėjimo šventę einantį mėnesį, nuo 15-os iki 25-os dienos, akredituoti pinigų keitėjai savo būdeles įsirengdavo pagrindiniuose Palestinos miestuose tam, jog aprūpintų žydų tautą tinkamais pinigais susimokėti šventyklos rinkliavas po to, kada bus pasiekę Jeruzalę. Po šio dešimties dienų laikotarpio šitie pinigų keitėjai persikeldavo į Jeruzalę ir savo keitimo stalus imdavo statyti šventyklos kiemuose. Už maždaug dešimčiai centų prilygstančios monetos pakeitimą jiems buvo leidžiama imti tokį komisinį mokestį, kuris prilygo nuo trijų iki keturių centų vertei, o jeigu keitimui būdavo pasiūloma didesnės vertės moneta, tuomet jiems buvo leidžiama paimti dvigubą užmokestį. Lygiai taip šitie šventyklos bankininkai pelnydavosi keisdami visus pinigus, kurie buvo skiriami aukojamų gyvūnų pirkimui ir mokesčiui už pasižadėjimus ir paaukojimui.

^{173:1.4 (1889.2)} Šitie šventyklos pinigų keitėjai ne tik vykdė įprastą bankinį verslą siekdami pelno, kada keisdavo daugiau negu dvidešimties rūšių pinigus, kuriuos atvykstantys piligrimai periodiškai atsiveždavo į Jeruzalę, bet taip pat jie atlikdavo ir visas kitokias operacijas, susijusias su bankiniu verslu. Tiek šventyklos išdui, tiek šventyklos valdytojams šita komercinė veikla atnešdavo milžinišką pelną. Neretai šventyklos išde būdavo daugiau kaip dešimt milijonų dolerių, tuo metu, kada paprasti žmonės skendėjo skurde ir toliau mokėjo šiuos neteisingus mokesčius.

^{173:1.5 (1889.3)} Šitoje triukšmingoje pinigų keitėjų, prekeivių, ir gyvūnų pardavėjų sankaupoje, Jėzus, šitą pirmadienio rytą,

pamėgino mokyti dangiškosios karalystės evangelijos. Jis nebuvo vienintelis, kuris pasipiktino šitoku šventyklos išniekinimu; paprasti žmonės, ypač žydai atvykėliai iš kitų provincijų, taip pat iš visos širdies piktinosi šitoku savo nacionalinių garbinimo namų spekuliaciniu suteršimu. Šituo metu pats Sanhedrinas buvo surengęs eilinį susirinkimą tokioje patalpoje, kurią gaubė visas šitas prekybinis ir daiktų keitimo klegesys ir sąmyšis.

^{173:1.6 (1890.1)} Kai Jėzus buvo bepradedęs savo kreipimąsi, atsitiko du dalykai, kurie patraukė jo dėmesį. Prie netoli stovėjusio pinigų keitėjo stalo kilo energingas ir karštas ginčas dėl tariamai per didelio užmokesčio, paimto iš vieno žydo iš Aleksandrijos, tuo tarpu lygiai tuo pačiu metu orą šaižiai draskė maždaug vieno šimto veršiukų bandos, varomos iš gyvulių aptvaro vienos sekcijos į kitą, bliovimas. Kada Jėzus laukė, tyliai, bet giliai apmąstydamas šitą komercijos ir sąmyšio sceną, tada netoli savęs pastebėjo naivų galilėjietį, vyrą, su kuriuo jis vieną kartą šnekėjosi Irone, iš kurio tyčiojosi ir kurį stumdė niekinantys ir tariamai pranašesni judėjiečiai; ir dėl viso šito Jėzaus sieloje kilo viena iš tų keistų ir periodiškų pasipiktinimo jausmo bangų.

^{173:1.7 (1890.2)} Jo apaštalų, stovėjusių greta, kurie susilaikė nuo dalyvavimo tame, kas visiškai netrukus įvyko, nuostabai, Jėzus nulipo nuo pakylės, skirtos mokymui, ir priėjęs prie vaikino, kuris gynė gyvulius per galeriją, paėmė iš jo virvinį bizūną ir greitai išgynė gyvulius iš šventyklos. Bet tai buvo dar ne viskas; stebint į šventyklos galeriją susirinkusiųjų tūkstančiams nustebusių žvilgsnių jis didingai nužingsniavo į tolimiausią gyvulių aptvarą ir ėmė atidarinėti kiekvieno gardo vartus ir

varyti įkalintus gyvulius lauk. Iki šito meto susirinkę piligrimai įsiaudrino, ir garsiausiai šaukdami jie pajudėjo link prekyviečių ir pradėjo versti pinigų keitėjų stalus. Per mažiau kaip penkias minutes visa komercija iš šventyklos buvo iššluota. Iki to meto, kada arenoje pasirodė netoli buvę romėnų sargybiniai, viskas nurimo, minioje buvo tvarka; Jėzus, sugrįžęs ant kalbėtojo pakylęs, miniai sakė: “Jūs šiandien pamatėte tai, kas yra parašyta Raštuose: ‘Manieji namai iš tikrųjų bus vadinami maldos namais visoms nacijoms, bet jūs pavertėte juos plėšikų lindyne.’”

173:1.8 (1890.3) Bet prieš jam ištariant kitus žodžius, didžioji asamblėja pratrūko šlovinimo hosanomis, ir netrukus iš minios išėjo jaunuolių būrys, kad pagiedotų dėkingus pripažinimo himnus už tai, kad iš šventosios šventyklos buvo išvyti teršiantys ir spekuliuojantys prekeiviai. Iki šito laiko jau buvo pasirodę kai kurie šventikai, ir vienas iš jų tarė Jėzui, “Argi tu negirdi, ką sako levitų vaikai?” Ir Mokytojas atsakė, “Argi tu niekada neskaitei, ‘Iš kūdikių ir krūtimi žindomų vaikų lūpų sklinda ištobulintas garbinimas’?” Ir tos dienos visą likusiąją dalį tuo metu, kada mokė Jėzus, sargybiniai, pastatyti žmonių, stebėjo kiekvieną praėjimą po arkomis, ir jie niekam neleido nešiotis po šventyklos galerijas net ir tuščio indo.

173:1.9 (1890.4) Kada vyriausieji šventikai ir raštininkai išgirdo apie šiuos įvykius, tada jie neteko žado. Jie Mokytojo vis labiau bijojo, ir vis labiau rodė pasiryžimą jį sunaikinti. Bet jie buvo sutrikę. Jie nežinojo, kaip pasiekti tai, kad jis mirtų, nes jie labai bijojo minios, kuri dabar taip atvirai išreiškė savo pritarimą tam, kad jis išvijo tuos teršiančius spekuliantus. Ir visą šitą

dieną, tylos ir ramybės dieną šventyklos galerijose, žmonės klausėsi Jėzaus mokymo ir tiesiogine prasme jo žodžius gėrė.

173:1.10 (1890.5) Šito nuostabą sukėlusio Jėzaus veiksmo jo apaštalai negalėjo suprasti. Juos tiek pritrenkė jų Mokytojo šitas staigus ir netikėtas žingsnis, kad per visą šį epizodą jie išbuvo susispietę netoli kalbėtojo pakylos; jie ir piršto nepajudino, kad padėtų šventyklą išvalyti. Jeigu šitas įspūdingas įvykis būtų įvykęs prieš dieną, Jėzaus triumfuojančio atvykimo į šventyklą metu, užbaigiant jo triukšmingą procesiją įžengus per miesto vartus, kada visą laiką jį audringai sveikino minia, tada jie būtų tam pasirengę, bet dalyvauti tokioje įvykių tėkmėje, kuri vystėsi dabar, jie buvo visiškai nepasirengę.

173:1.11 (1891.1) Šitas šventyklos išvalymas atskleidžia Mokytojo požiūrį į religijos papročių komercializavimą, o taip pat ir jo pasibjaurėjimą bet kokio pobūdžio nedorumu ir pasipelnymu vargšų ir nemokytų sąskaita. Šitas epizodas taip pat parodo, kad Jėzus nepritarė ir tam, jog būtų atsisakoma pavartoti jėgą, kad būtų apginta bet kokios konkrečios žmogiškosios grupės dauguma nuo neteisingų mažumų, kurios gali sugebėti užsiimti geras pozicijas politinėje, ekonominėje, ar bažnytinėje valdžioje, nedorų ir pavergiančių papročių. Negalima leisti, jog gudrūs, nedori, ir klastingi žmonės organizuotųsi tam, kad išnaudotų ir engtų tuos, kurie, dėl savojo idealizmo, nėra linkę griebtis jėgos savigynos tikslu ar savo pagirtinų gyvenimo projektų parėmimo tikslu.

2. Iššūkis Mokytojo įgaliojimams

173:2.1 (1891.2) Sekmadienį tas triumfuojantis įžengimas į Jeruzalę žydų lyderiams sukėlė tokią baimę, kad jie ir nemėgimo Jėzaus

suimti. Šiandien šitas įspūdingas šventyklos išvalymas lygiai taip veiksmingai atitolino Mokytojo suėmimą. Diena po dienos žydų valdovai vis labiau ir labiau buvo pasiryžę jį sunaikinti, bet iš baimės jie buvo pametę galvą dėl dviejų dalykų, kurie juos privertė smūgio valandą uždelsti. Vyriausieji šventikai ir raštininkai nenorėjo suimti Jėzaus viešai, bijodami, jog minios, apimtos pasipiktinimo įtūžio, gali prieš juos sukilti; jie taip pat labai bijojo ir tokios padėties, kada liaudies sukilimo numalšinimui gali būti pakviesti romėnų sargybiniai.

^{173:2.2 (1891.3)} Sanhedrino vidurdienio sesijos metu buvo vienbalsiai sutarta, kad Jėzų privalu sunaikinti greitai, kadangi šitame susirinkime nedalyvavo nė vienas Mokytojo draugas. Bet jie negalėjo susitarti dėl to, kada ir kaip jis turėtų būti nuvestas į areštinę. Galiausiai jie susitarė paskirti penkias grupes, kad jos įsimašytų tarp žmonių ir siektų jį supainioti savo paties mokyme ar kitokiu būdu stengtųsi jį diskredituoti jo mokymo besiklausančiųjų akyse. Dėl to, maždaug antrą valandą, kada Jėzus ką tik buvo pradėjęs savo pasisakymą apie “Sūnystės laisvę,” viena grupė iš šitų Izraelio vyresniųjų prasiskynė kelią iki Jėzaus ir, pertraukdama jį įprastu būdu, paklausė šitą klausimą: “Kieno įgaliojimu tu darai šiuos dalykus? Kas tau suteikė šiuos įgaliojimus?”

^{173:2.3 (1891.4)} Šventyklos valdytojams ir žydų Sanhedrino pareigūnams tikrai visiškai derėjo šitą klausimą pateikti bet kam, kas išdrįso mokyti ir veikti tokiu nepaprastu būdu, kuris buvo būdingas Jėzui, ypač kiek tai buvo susiję su jo nesenu elgesiu išvalant šventyklą nuo bet kokios komercijos. Šitie prekeiviai ir pinigų keitėjai visi veikė turėdami tiesioginį leidimą iš aukščiausiųjų valdytojų, ir jų gaunamų pajamų

procentas turėjo pateikti tiesiai į šventyklos išdą. Neužmirškite, jog *įgaliojimai* buvo visos žydijos slaptažodis. Pranašai visada pridarydavo nemalonumų, nes jie taip drąsiai išdrįsdavo mokyti be įgaliojimų, negavę tinkamo mokymo rabinų akademijose ir vėliau, kaip buvo įprasta, Sanhedrino neįšventinti. Kai pretenzingas viešas mokymas šitų įgaliojimų neturi, buvo laikoma, jog tai reiškia neišmanėlišką perdėtą pasitikėjimą savimi arba atvirą maištą. Šituo metu vyresnįjį mokytoją arba mokytoją galėjo įšventinti tiktai Sanhedrinas, ir šitokia ceremonija turėjo vykti mažiausiai trijų asmenų, kurie šitokiu būdu buvo įšventinti anksčiau, akivaizdoje. Toks įšventinimas mokytojui suteikdavo “rabino” titulą, o taip pat jam leisdavo atlikti teisėjo funkcijas, “sprendžiant tokius reikalus, kokie galėtų būti pateikti jo svarstymui.”

^{173:2.4 (1892.1)} Šventyklos valdytojai šitą popiečio valandą atėjo į Jėzaus akivaizdą, mesdami iššūkį ne tik jo mokymui, bet ir jo veiksmams. Jėzus gerai žinojo, kad šitie patys vyrai ilgą laiką viešai mokė, kad jo įgaliojimai mokyti buvo šėtoniški, ir kad visi jo stebuklai buvo padaryti velnių princo galia. Dėl to savo atsakymą į jų klausimą Mokytojas iš tikrųjų pradėjo savo ruožtu pateikdamas klausimą jiems. Tarė Jėzus: “Aš taip pat norėčiau jums pateikti vieną klausimą, į kurį, jeigu jūs tikrai man atsakysite, tai aš lygiai taip atsakysiu ir jums, kieno įgaliojimu darau šiuos darbus. Jono krikštijimas, iš kur tai atėjo? Ar Jonas savo įgaliojimus gavo iš dangaus ar iš žmonių?”

^{173:2.5 (1892.2)} Ir kada jo klausėjai išgirdo tai, tada jie pasitraukė į vieną pusę, kad tarpusavyje pasitartų dėl to, kokį atsakymą jie galėtų pateikti. Jie buvo sumanę sutrikdyti Jėzų prieš minią, bet

dabar didele dalimi jie patys buvo pasimetę visų tų, kurie tuo metu buvo susirinkę šventyklos galerijoje, akivaizdoje. Ir jų sumišimas buvo dar akivaizdesnis, kada jie sugrįžo prie Jėzaus, sakydami: “Kai dėl Jono krikštijimo, tai mes negalime atsakyti; mes nežinome.” Ir Mokytojui jie atsakė šitaip, nes tarpusavyje prieš tai jie samprotavo taip: Jeigu mes pasakysime, iš dangaus, tuomet jis tikrai pasakys, Kodėl gi jūs netikėjote juo, ir galbūt pridurs, kad savuosius įgaliojimus jis gavo iš Jono; o jeigu pasakysime, iš žmonių, tada minia gali užsipulti mus, nes didžioji jos dauguma mano, kad Jonas buvo pranašas; ir šitaip jie buvo priversti ateiti prieš Jėzų ir tuos žmones, prisipažindami, kad jie, Izraelio religiniai mokytojai ir lyderiai, negali (ar nenori) pareikšti nuomonės apie Jono misiją. Ir kada jie pasakė, tada Jėzus, žvelgdamas žemyn į juos, tarė, “Taip pat ir aš tikrai jums nepasakysiu, kieno įgaliojimu darau visus šiuos dalykus.”

^{173:2.6 (1892.3)} Jėzus niekada ir minties neturėjo dėl savo įgaliojimų apeliuoti į Joną; Jono niekada nebuvo išventinės Sanhedrinas. Jėzaus įgaliojimai buvo jo paties viduje ir jo Tėvo amžinojoje aukštybėje.

^{173:2.7 (1892.4)} Pasinaudodamas šitokiu būdu bendrauti su savo priešais, Jėzus nesistengė išvengti šito klausimo. Iš pirmo žvilgsnio gali pasirodyti, kad jis meistriškai išsisuko, bet šitaip nebuvo. Jėzus niekada nenorėjo pasinaudoti nedoru pranašumu net ir savo priešų atžvilgiu. Šituo tariamu išsisukimu jis iš tiesų savo visiems klausytojams atsakė į fariziejų klausimą dėl tų įgaliojimų, kuriais rėmėsi jo misija. Jie tvirtino, kad jis veikia remdamasis velnių princo įgaliojimu. Jėzus daug kartų buvo pareiškęs, kad visas jo mokymas ir visi jo darbai rėmiasi jo

Tėvo danguje galia ir valdžia. Šitą žydų lyderiai atsisakė pripažinti ir stengėsi jį įvaryti į kampą, kad jis pripažintų, jog yra neteisėtas mokytojas, nes jam niekada nebuvo suteikęs leidimo Sanhedrinas. Atsakydamas jiems taip, kaip atsakė, jis, nors ir nepatvirtino to, kad įgaliojimus buvo gavęs iš Jono, bet tiek suteikė pasitenkinimo žmonėms, kad jie galėjo padaryti išvadą, kad jo priešų pastangos jam paspėsti žabangas veiksmingai atsisuko prieš juos pačius ir didele dalimi juos diskreditavo visų susirinkusiųjų akyse.

^{173:2.8 (1892.5)} Ir būtent šitas Mokytojo talentas bendrauti su savo priešais juos vertė taip jo bijoti. Tą dieną jie nemėgino daugiau klausti jokių klausimų; jie pasišalino, kad toliau pasitartų tarpusavyje. Bet žmonės šituose klausimuose, kuriuos paklausė žydų valdytojai, netruko pastebėti nedorumą ir nenuoširdumą. Net ir paprasti žmonės negalėjo nematyti skirtumo tarp Mokytojo moralinio didingumo ir jo priešų klastingos apgaulės. Bet šventyklos išvalymas sedukiečius buvo pastūmėjęs į fariziejų pusę, kada buvo rengiamas galutinis Jėzaus sunaikinimo planas. O sedukiečiai dabar sudarė Sanhedrino daugumą.

3. Parabolė apie du sūnūs

^{173:3.1 (1893.1)} Kada priekabiauojantys fariziejai stovėjo prieš Jėzų tylėdami, tada jis pažvelgė į juos apačioje ir tarė: “Kadangi jūs abejojate Jono misija ir esate priešišškai nusistatę prieš Žmogaus Sūnaus mokymą ir darbus, tai atidžiai klausykitės, kai aš jums pasakosiu vieną parabolę: Vienas didis ir gerbiamas žemvaldys turėjo du sūnus, ir norėdamas, kad sūnūs jam padėtų valdyti jo didžiulius dvarus, atėjo pas vieną iš jų ir sako, ‘Sūnau, eik šiandien dirbti į mano vynuogyną.’ Ir šitas

nemąstantis sūnus atsakė savo tėvui, tardamas, ‘Aš tikrai neisiu’; bet vėliau jis atgailavo ir nuėjo. Kada surado savo vyresnįjį sūnų, lygiai taip jam pasakė, ‘Sūnau, eik dirbti į mano vynuogyną.’ Ir šitas apgavikas ir neištikimas sūnus jam atsakė, ‘Gera, mano tėve, aš tikrai nueisiu.’ Tačiau, kada jo tėvas išėjo, tada šis sūnus nenuėjo dirbti. Leiskite man jūsų paklausti, kuris iš šitų sūnų iš tikrųjų įvykdė savojo tėvo valią?”

^{173:3.2} (1893.2) Ir žmonės vieningai atsakė, tardami, “Pirmasis sūnus.” Ir tada tarė Jėzus: “Būtent taip; ir dabar iš tiesų aš pareiškiu, kad publikanai ir paleistuvės, nors ir atrodo, jog atstumia raginimą atgailauti, bet tikrai pamatys savo elgesio klaidingumą ir toliau eis į Dievo karalystę pirma jūsų tų, kurie labai pretenduojate tarnauti Tėvui danguje, tuo tarpu patys jūs Tėvo darbus atlikti atsisakote. Būtent ne jūs, fariziejai ir raštininkai, patikėjote Jonu, bet publikanai ir nusidėjėliai; taip pat jūs netikite ir manuoju mokymu, bet paprasti žmonės mano žodžių klausosi su džiaugsmu.”

^{173:3.3} (1893.3) Jėzus neniekino fariziejų ir sedukėjų asmeniškai. Jis stengėsi diskredituoti būtent jų mokymo ir praktinio elgesio sistemas. Jis nebuvo priešiškas nusiteikęs nė prieš vieną žmogų, bet čia vyko tas neišvengiamas susikirtimas tarp naujos ir gyvos dvasios religijos ir senesniosios ritualo, tradicijos, ir valdžios religijos.

^{173:3.4} (1893.4) Visą šitą laiką dvylika apaštalų stovėjo netoli Mokytojo, bet šitose transakcijose jie visiškai nedalyvavo. Kiekvienas iš šių dvylikos savaip reagavo į Jėzaus tarnystės materialiam kūne baigiamųjų dienų įvykius, ir kiekvienas lygiai taip liko paklusnus Mokytojo paliepimui susilaikyti nuo

bet kokio viešojo mokymo ir pamokslavimo per šitą Perėjimo šventės savaitę.

4. Parabolė apie išvykusį žemvaldį

^{173:4.1 (1893.5)} Kada vyriausieji fariziejai ir raštininkai, kurie savo klausimais stengėsi Jėzų sugauti į spąstus, išklausė pasakojimą apie du sūnus, tada jie pasitraukė, kad toliau pasitartų, o Mokytojas, savo dėmesį nukreipęs į minią, papasakojo kitą parabolę:

^{173:4.2 (1893.6)} “Gyveno vienas geras žmogus, kuris buvo namų savininkas, ir jis pasodino vynuogyną. Jį apsodino gyvatvore, iškasė duobę vynui spausti, ir sargybiniams pastatė stebėjimo bokštą. Tada jis šitą vynuogyną išnuomojo gyventojams, tuo tarpu pats išvyko į ilgą kelionę į kitą šalį. Ir kada priartėjo metas derlių nuimti, tada pas nuomininkus jis nusiuntė tarnus, kad už nuomą gautų savąją dalį. Bet jie tarpusavyje pasitarė ir atsisakė atiduoti šiems tarnams tuos vaisius, kurie priklausė pastarųjų šeimininkui; vietoje šito, jo tarnus jie užpuolė, vieną primušė, kitą apmėtė akmenimis, o likusius išsiuntė tuščiomis rankomis. Ir kada namų savininkas išgirdo apie visa tai, tada jis pasiuntė kitus ir patikimesnius tarnus, kad sutvarkytų reikalus su šitais nedorais nuomininkais, ir šiuos jie sužeidė ir taip pat su jais pasielgė gėdingai. Ir tada namų savininkas pasiuntė savo mėgstamiausią tarną, savo prievaizdą, o jį jie nužudė. Ir vis vien, jis kantriai ir atkakliai siuntė daug kitų tarnų, bet jie nepriėmė nė vieno. Vienus jie primušė, kitus nužudė, ir kada šitaip su namų savininku buvo pasielgta, tada jis nusprendė pasiųsti savo sūnų, kad sutvarkytų reikalus su šitais nedėkingais nuomininkais, sau pačiam tardamas, ‘Jie gali blogai elgtis su mano tarnais, bet jie tikrai parodys pagarbą

mano mylimam sūnui.’ Tačiau kada šitie neatgailaujantys ir nedori nuomininkai pamatė sūnų, tada tarpusavyje jie samprotavo: ‘Jis yra paveldėtojas; imkime ir užmuškime jį ir tuomet šis palikimas bus mūsų.’ Taigi jie sučiupo jį, ir išmetę iš vynuogyno, nužudė. Kada to vynuogyno šeimininkas tikrai sužinos, kaip jie atstūmė ir nužudė jo sūnų, ką jis padarys šitiems nedėkingiems ir nedoriems nuomininkams?”

^{173:4.3 (1894.1)} Ir kada žmonės išgirdo šitą parabolę ir šį klausimą, kurį paklausė Jėzus, tada jie atsakė, “Jis tuos niekingus žmones sunaikins ir savo vynuogyną išnuomos kitiems ir sąžiningiems žmonėms, kurie jam atiduos jo dalį, kada ateis derliaus nuėmimo metas.” Ir kada kai kurie iš tų, kurie girdėjo, suvokė, jog šita parabolė kalba apie žydų naciją ir jos elgesį su pranašais ir apie artėjančią Jėzaus ir karalystės evangelijos atstūmimą, tada jie sakė nusiminę, “Dieve, neleisk, jog tokius dalykus mes darytume ir toliau.”

^{173:4.4 (1894.2)} Jėzus pamatė sedukėjų ir fariziejų grupę, kuri skynėsi kelią per minią, ir jis akimirkai nutilo, kol jie priėjo prie jo, tada jis tarė: “Jūs žinote, kaip jūsų tėvai pranašus atstūmė, ir jūs gerai žinote, kad savo širdyje jūs esate pasirengę atstumti Žmogaus Sūnų.” Ir tada, tiriančiu žvilgsniu nužvelgdamas tuos šventikus ir senolius, kurie stovėjo netoli jo, Jėzus tarė: “Argi jūs niekada neskaitėte Raštuose apie tą akmenį, kurio atsisakė statybininkai, ir kurį, kada žmonės surado, pavertė kertiniu akmeniu? Ir šitaip aš jus dar kartą iš tikrųjų perspėju, kad, jeigu jūs ir toliau atstumsite šitą evangeliją, tai Dievo karalystė iš jūsų tikrai netrukus bus atimta ir bus atiduota tokiai tautai, kuri šitas gerąsias naujienas nori priimti ir nori duoti dvasios vaisius. Ir su šituo akmeniu yra susieta paslaptis, nes kad ir kas

nukristų ant jo, nors jis dėl to ir užsimušų, bet jis tikrai bus išgelbėtas; bet ant ko benukristų šitas akmuo, tas bus sutrintas į dulkes, o jo pelenai bus išbarstyti į visas keturias puses.”

^{173:4.5 (1894.3)} Kada fariziejai išgirdo šiuos žodžius, tada jie suprato, kad Jėzus kalba apie juos pačius ir apie kitus žydų lyderius. Jie labai troško sučiupti jį tuoj pat, bet bijojo minios. Tačiau, jie buvo tiek įtūžę dėl Mokytojo žodžių, kad pasišalino ir toliau tarėsi tarpusavyje, kaip jie galėtų jį nužudyti. Ir tą vakarą tiek sedukėjai, tiek fariziejai ėmė drauge kurti planą, kaip jį kitą dieną pagauti į spąstus.

5. Parabolė apie vestuvių puotą

^{173:5.1 (1894.4)} Po to, kada raštininkai ir valdytojai pasišalino, tada Jėzus vėl kreipėsi į susirinkusią minią ir papasakojo parabolę apie vestuvių puotą. Jis pasakė:

^{173:5.2 (1894.5)} “Dangaus karalystę galima palyginti su tokiu karaliumi, kuris iškėlė vestuvių puotą savo sūnui ir išsiuntė pasiuntinius, kad pakviestų atvykti tuos, kurie į šią puotą buvo anksčiau kviešti, sakydamas, ‘Karaliaus rūmuose vestuvių vakarienei viskas yra paruošta.’ Dabar didelė dalis iš tų, kurie kažkada buvo pažadėję dalyvauti, šią kartą atvykti atsisakė. Kada karalius išgirdo apie tai, kad jo pakvietimas buvo atmestas, tada jis pasiuntė kitus tarnus ir pasiuntinius, sakydamas: ‘Pasakykite visiems tiems, kurie buvo kviešti, kad atvyktų, nes, žiūrėkit, mano vakarienė yra suruošta. Manieji jaučiai ir atpenėti veršiukai yra paskersti ir viskas yra paruošta mano sūnaus artėjančių vestuvių šventei.’ Bet ir vėl šie nemąstantieji tikrai lengvabūdiškai pasižiūrėjo į šią karaliaus kvietimą, ir nuėjo savais keliais, vieni į savo ūkį, kiti į puodų

žiedyklą, o kiti pardavinėti savo prekių. Dar kiti nepasitenkino tuo, kad šitaip ignoruotų karaliaus kvietimą, bet sukėlę atvirą maištą karaliaus pasiuntinius sučiupo ir pasityčiojo iš jų, kai kuriuos net ir nužudė. Ir kada karalius suvokė, kad jo pasirinktieji svečiai, net ir tie, kurie jo išankstinį pakvietimą buvo priėmę ir pažadėję dalyvauti vestuvių puotoje, šį pakvietimą galutinai atmetė ir maištaudami užpuolė ir nužudė jo pasirinktus pasiuntinius, jis labai smarkiai įtūžo. Ir tada šitas įžeistas karalius įsakė žygiuoti savo armijai ir savo sąjungininkų armijoms ir joms nurodė šiuos maištaujančius žmogžudžius sunaikinti ir jų miestą sudeginti iki pamatų.

173:5.3 (1895.1) “Ir kada jis nubaudė tuos, kurie pakvietimą paniekinančiai atmetė, tada vis tiek vestuvių puotai paskyrė kitą dieną, o savo pasiuntiniams tarė: ‘Tie, kurie buvo iš pradžių pakviesti į šias vestuves, nebuvo to verti; taigi dabar eikite į kelių sankryžas ir į vieškelius, ir net už miesto sienų, ir tiek, kiek iš tikrųjų surasite, pakvieskite net ir tuos nepažįstamuosius ateiti ir dalyvauti šitoje vestuvių puotoje.’ Ir tada šitie tarnai išėjo į vieškelius ir į tokias vietas, kurios buvo toli nuo kelių, ir jie surinko draugėn žmonių tiek, kiek surado, gerų ir blogų, turtingų ir vargšų, taip, kad pagaliau vestuvių salė prisipildė tokių svečių, kurie panorėjo ateiti. Kada viskas buvo parengta, tada įėjo karalius, kad pasižiūrėtų į savo svečius, ir didelei savo nuostabai jis ten pamatė vieną vyrą be vestuvinių drabužių. Karalius, kadangi jis buvoveltui davęs vestuvinius drabužius visiems savo svečiams, kreipdamasis į šitą vyrą, tarė: ‘Drauge, kaip čia yra, jog tu atėjai į mano svečių salę šita proga be vestuvinio apsirengimo?’ Ir šitas nepasiruošęs vyras nepratarė nė žodelio. Tada karalius savo tarnams paliepė: ‘Išmeskite šitą nemąstantį svečią iš mano namų, kad patirtų

visų kitų, kurie paniekino mano svetingumą ir atstūmė mano kvietimą, dalią. Tikrai čia bus tikrai tie, kurie jaučia malonumą priėmę mano pakvietimą, ir kurie pagerbia mane vilkėdami tuos svečių drabužius, kurie šitaip veltui buvo parūpinti visiems.””

173:5.4 (1895.2) Papasakojęs šią parabolę, Jėzus buvo bepaleidžiąs minią, kada vienas palankiai nusiteikęs tikintysis, prasibrovęs per minią prie jo, paklausė: “Bet, Mokytojau, kaip mes sužinosime apie šiuos dalykus? kaip mes pasiruošime šitam karaliaus pakvietimui? kokį ženklą tu mums duosi, pagal kurį mes pažinsime, jog tu esi Dievo Sūnus?” Ir kada Mokytojas tai išgirdo, tada jis tarė, “Jums iš tikrųjų bus duotas tikrai vienas ženklas.” Ir tuomet, rodydamas į savo paties kūną, jis tęsė, “Sugriaukite šią šventovę, ir po trijų dienų aš tikrai ją atstatysiu.” Bet jie nesuprato jo, ir skirstydamiesi šnekėjosi tarpusavyje, sakydami, “Šitoji šventykla buvo statoma beveik penkiasdešimt metų, ir vis tik jis sako, kad jis ją sugriaus ir ją atstatys po trijų dienų.” Net ir jo paties apaštalai šito pasakymo reikšmės nesuvokė, bet vėliau, po jo prisikėlimo, jie prisiminė, ką jis buvo sakęs.

173:5.5 (1895.3) Apie ketvirtą valandą šią popietę Jėzus pasikvietė savo apaštalus ir pranešė, kad jis nori palikti šventyklą ir eiti į Betanę, kad jie pavakarienautų ir eitų nakties poilsio. Kylant Alyvų Kalnu, Jėzus nurodė Andriejui, Pilypui, ir Tomui, kad, iš ryto, arčiau miesto jie turėtų įkurti stovyklą, kurioje jie būtų per likusią Perėjimo šventės savaitės dalį. Sutinkamai su šituo nurodymu kitą rytą jie savo palapines pastatė kalno šlaito siaurame slėnyje, iš viršaus žvelgiančiame į viešų iškylų

Getsemanės parką, žemės sklype, kuris priklausė Simonui iš Betanės.

^{173:5,6 (1896.1)} Vėl tai buvo tyli žydų grupė, kuri į viršų kopė Alyvų Kalno vakariniu šlaitu šitą pirmadienio vakarą. Šitie dvylika vyrų, kaip niekada anksčiau, ėmė jausti, jog netrukus turi atsitikti kažkas tragiška. Nors stulbinantis šventyklos išvalymas anksti ryte jiems buvo suteikęs vilčių, kad jie pamatys Mokytoją drąsiai pareiškiantį apie save ir pademonstruojantį savo galingas galias, bet visos popietės įvykiai rūtuliojosi tiktai kaip atoslūgis, nes visi jie rodė tik tai, jog žydų valdžia Jėzaus mokymą neabejotinai atmeta. Apaštalus apėmė įtemptas laukimas ir juos užvaldė siaubingas netikrumas. Jie suvokė, jog tiktai kelios trumpos dienos gali įsiterpti tarp ką tik praėjusios dienos įvykių ir to smūgio, kurį neišvengiamai suduos likimas. Jie visi jautė, jog netrukus turi atsitikti kažkas ypatinga, bet jie nežinojo, ko tikėtis. Jie nuėjo į savo skirtingas poilsio vietas, bet miegojo labai nedaug. Net ir Alfiejaus dvyniai pagaliau ėmė suvokti, jog Mokytojo gyvenimo įvykiai greitai judėjo link savo baigiamosios kulminacijos.

174 Dokumentas. Antradienio rytas šventykloje

^{174:0.1 (1897.1)} APIE septintą valandą šitą antradienio rytą Simono namuose Jėzus susitiko su apaštalais, moterų korpusu, ir maždaug dviem tuzinais kitų pažengusių į priekį mokinių. Šito susitikimo metu jis atsisveikino su Lozoriumi, davęs jam tą nurodymą, kuriuo vadovaudamasis šis netrukus pabėgo į Filadelfiją Perėjoje, kur vėliau užmezgė ryšius su misionierišku judėjimu, turėjusiu tame mieste savo būstinę. Jėzus taip pat atsisveikino su pagyvenusiu Simonu, ir išsiskyrimo patarimą

davė moterų korpusui, kadangi oficialiai jis daugiau į jas niekada nebesikreipė.

174:0.2 (1897.2) Šitą rytą jis kiekvieną iš šių dvylikos pasveikino kreipdamasis asmeniškai. Andriejui jis pasakė: “Nenusimink dėl tų įvykių, kurie yra kaip tik priešakyje. Tvirtai laikyk savo sielos brolius ir žiūrėk, kad jie tavęs nepamatytų sugniuždyto.” Petriui jis tarė: “Nepasitikėk nei materialiu kūnu, nei plieno ginklais. Įsitvirtink ant dvasinių amžinųjų uolų pamatų.” Jokūbui jis pasakė: “Nesuklupk dėl išorinės išvaizdos. Išlik tvirtas savo įtikėjimu, ir tikrai greitai pažinsi tą tikrovę, kuria tu tiki.” Jonui jis sakė: “Būk švelnus; mylėk net ir savo priešus; būk pakantus. Ir prisimink, jog aš patikėjau tau daug dalykų.” Natanieliui jis tarė: “Nespręsk pagal išvaizdą; lik tvirtas savo įtikėjimu, kada atrodo, jog viskas žlunga; būk ištikimas savajam įgaliojimui kaip karalystės ambasadorius.” Pilypui jis tarė: “Tegul tavęs nejaudina tie įvykiai, kurie dabar neišvengiamai artėja. Išlik tvirtas net ir tada, kada negalėsi matyti išeities. Būk ištikimas savajai išventinimo priesaikai.” Motiejui jis pasakė: “Neužmiršk to gailestingumo, kuris tave priėmė į karalystę. Neleisk nė vienam žmogui, kad apgaule iš tavęs atimtų tavo amžinąjį atlygį. Kadangi tu atsilaikei prieš mirtingosios prigimties potraukius, tai norėk būti atkaklus.” Tomui jis sakė: “Kad ir kaip būtų sunku, tiesiog dabar tu turi eiti remdamasis įtikėjimu, o ne tuo, ką matai. Neabejok, kad aš sugebu užbaigti tą darbą, kurį esu pradėjęs, ir kad galiausiai aš iš tiesų pamatysiu visus savo ištikimus ambasadorius karalystėje anapus.” Alfiejaus dvyniams jis pasakė: “Neleiskite, jog tie dalykai, kurių suprasti negalite, jus sugniuždytų. Būkite ištikimi savo širdies meilei ir nepasikliaukite nei didingais žmonėmis, nei kintančiu žmonių

požiūriu. Būkite šalia savo sielos brolių.” O Simonui Uoliajam jis pasakė: “Simonai, tave gali sugniuždyti nusivylimas, bet tavoji dvasia tikrai iškils aukščiau už visa tai, kas tau gali atsitikti. Ko tu nesupratai iš manęs, to tave išmokys manoji dvasia. Siek tikrųjų dvasios realybių ir tegul nustoja tave traukti nerealūs ir materialūs šešėliai.” Ir Judui Iskarijotui jis tarė: “Judai, aš mylėjau tave ir meldžiausi, jog ir tu mylėtum savo sielos brolius. Nepavark daryti gera; ir aš norėčiau įspėti tave, jog pasisaugotum slidžių pataikavimo kelių ir užnuodytų pajuokos strėlių.“

174:0.3 (1897.3) Ir kada jis užbaigė šiuos pasveikinimus, tada išvyko į Jeruzalę su Andriejumi, Petru, Jokūbu, ir Jonu, kai kiti apaštalai ėmėsi įrenginėti Getsemanės stovyklą, kur jie turėjo eiti šitą vakarą, ir kur jie įsirengė savo būstinę Mokytojo gyvenimo materialiam kūne likusiam laikotarpiui. Maždaug pusiaukelėje leidžiantis šlaitu nuo Alyvų Kalno Jėzus sustojo ir daugiau negu valandą bendravo su šiais keturiais apaštalais.

1. Dieviškasis atleidi mas

174:1.1 (1898.1) Kelias dienas Petras ir Jokūbas aptarinėjo savo skirtingas nuomones apie Mokytojo mokymą, susijusį su nuodėmės atleidimu. Jie abu susitarė, kad šitą reikalą pateiks Jėzui, ir Petras pasinaudojo šita proga, kaip tinkama galimybe, kad gautų Mokytojo patarimą. Dėl to, Simonas Petras įsiterpė į pokalbį, per kurį buvo aptariami skirtumai tarp gyriaus ir garbinimo, paklausdamas: “Mokytojau, Jokūbas ir aš nesutariame dėl tavo mokymų, susijusių su nuodėmės atleidimu. Jokūbas tvirtina, jog tu mokai, kad Tėvas atleidžia mums net ir prieš tai, kada mes jo paprašome, o aš manau, jog

anksčiau negu atleidimas turi eiti atgaila ir išpažintis. Kuris iš mūsų yra teisus? ką sakai tu?”

174:1.2 (1898.2) Po trumpos tylos Jėzus reikšmingai pažvelgė į visus keturis ir atsakė: “Mano sielos broliai, jūsų nuomonės yra klaidingos, nes jūs nesuvokiate tų artimų ir kupinų meilės ryšių tarp tvarinio ir Kūrėjo, tarp žmogaus ir Dievo, prigimties. Jums nepasiseka suvokti tos supratingos užuojautos, kurią rodo išmintingas tėvas savo nesubrendusiam ir kartais klystančiam vaikui. Iš tikrųjų yra abejotina, ar išmintingi ir mylintys tėvai yra kada nors raginami atleisti savo paprastam ir normaliam vaikui. Supratingas ryšys, susietas su kupinu meilės požiūriu, veiksmingai užkerta kelią bet kokiam tokiam susvetimėjimui, dėl kurio vėliau prie tėvo atleidimo būtina derintis vaiko atgailai.

174:1.3 (1898.3) “Kiekvieno tėvo dalis gyvena vaike. Tėvas turi supratimo prioritetą ir viršenybę visuose reikaluose, susijusiuose su vaiko-tėvo santykiais. Vaiko nesubrendimą tėvas sugeba pamatyti labiau išsivysčiusios tėviškos brandos, brandesnio vyresniojo partnerio patyrimo šviesoje. Santykiuose tarp žemiškojo vaiko ir dangiškojo Tėvo, dieviškasis gimdytojas turi užuojautos begalumą ir dieviškumą ir sugebėjimą kupinam meilės supratimui. Dieviškasis atleidimas yra neišvengiamas; jis yra neatskiriamas ir neatsiejamas nuo Dievo begalinio supratimo, nuo jo tobulo žinojimo apie viską, kas siejasi su vaiko neteisingu mąstymu ir klaidingu pasirinkimu. Dieviškasis teisingumas yra toks amžinai teisingas, kad jis būtinai įkūnija kupiną supratimo gailestingumą.

174:1.4 (1898.4) “Kada išmintingas žmogus supras savo bičiulių vidinius impulsus, tada jis juos pamils. O kada savo brolių jūs mylite, tada jūs esate jam jau atleidę. Šitas sugebėjimas žmogaus prigimtį suprasti ir akivaizdų skriaudimą jam atleisti yra panašus į Dievą. Jeigu jūs esate išmintingi tėvai, tai būtent tokiu būdu jūs mylėsite ir suprasite savo vaikus, net atleisite jiems, kada laikinas nesusipratimas akivaizdžiai jus yra išskyręs. Vaikas, būdamas nesubrendęs ir neturėdamas išsamesnio supratimo apie vaiko-tėvo ryšio gelmę, dažnai turi patirti kaltės jausmą, kad nutolsta nuo to, kam visiškai pritaria tėvas, bet tikras tėvas kokio nors tokio nutolimo niekada sąmoningai nesuvokia. Nuodėmė yra tvarinio sąmonės patyrimas; ji nėra Dievo sąmonės dalis.

174:1.5 (1898.5) “Jūsų nesugebėjimas arba nenoras savo bičiuliams atleisti yra jūsų nesubrendimo matas, jūsų nesugebėjimas pasiekti suaugusiojo užuojautą, supratingumą, ir meilę. Jūs nešiojate pyktį užantyje ir puoselėjate kerštą tiesiog proporcingai savo nežinojimui apie savo vaikų ir savo bičiulių būtybių vidinę prigimtį ir tikruosius troškimus. Meilė yra gyvenimo dieviškojo ir vidinio akstino padarinys. Jos pagrindas yra supratimas, ją ugdo nesavanaudiška tarnystė, ir ją tobulina išmintis.”

2. Žydų valdovų klausimai

174:2.1 (1899.1) Pirmadienio vakarą buvo surengtas pasitarimas tarp Sanhedrino ir maždaug penkiasdešimties papildomų lyderių, atrinktų iš raštininkų, fariziejų, ir sedukėjų. Būtent šitas susirinkimas vieningai sutarė, kad Jėzų suimti viešai būtų pavojinga dėl to, kad jį labai myli paprasti žmonės. Taip pat būtent didžiosios daugumos nuomonė buvo tokia, jog prieš jį

suimant ir atiduodant teismui, reikėtų imtis ryžtingų pastangų jį diskredituoti minios akyse. Dėl to, buvo paskirtos kelios grupės mokytų vyrų tam, jog kitą rytą šventykloje būtų pasirengusios jį pagauti į spąstus sunkiais klausimais ir kitokiais būdais stengtųsi pastatyti jį į nepatogią padėtį žmonių akivaizdoje. Pagaliau, fariziejai, sedukėjai, ir net erodiečiai visi susivienijo stengdamiesi diskredituoti Jėzų Perėjimo šventėje dalyvaujančių minių akyse.

174:2.2 (1899.2) Antradienio rytą, kada Jėzus atvyko į šventyklos galeriją ir ėmė mokyti, jis tebuvo pasakęs vos keletą žodžių, kai grupė jaunesniųjų studentų iš akademijų, kurie šitam tikslui buvo perengti, išėjo į priekį ir per savo atstovą kreipėsi į Jėzų: “Mokytojau, mes žinome, jog tu esi doras mokytojas, ir mes žinome, jog tu skelbi tiesos kelius, ir, jog tu tarnauji tiktai Dievui, nes tu nebijai nė vieno žmogaus, ir, jog tu nesi asmenų gerbėjas. Mes esame tiktai studentai, ir norėtume sužinoti tiesą apie tokį dalyką, kuris mums neduoda ramybės; mūsų sunkumas yra toks: Ar tai yra teisėta, jog mes mokėtume duoklę Cezariui? Ar mums mokėti ar nemokėti?” Jėzus, suvokdamas jų apgaulę ir klastą, jiems tarė: “Kodėl gi jūs šitokiu būdu ateinate, kad mane gundytumėte? Parodykite man tuos duoklės pinigus, ir aš jums atsakysiu.” Ir kada jie padavė jam dinarą, tada jis pažvelgė į jį ir paklausė, “Kieno atvaizdas ir vardas yra ant šitos monetos?” Ir kada jie atsakė jam, “Cezario,” tada Jėzus tarė, “Atiduokite Cezariui tai, kas yra Cezario, o Dievui atiduokite tai, kas yra Dievo.”

174:2.3 (1899.3) Kada jis šitaip atsakė šitiems jaunesiems raštininkams ir jų erodiečiams bendrininkams, tada iš jo akivaizdos jie pasišalino, ir žmonės, net ir sedukėjai, džiaugėsi

dėl jų visiško pralaimėjimo. Net ir tie jaunuoliai, kurie stengėsi spąstus paspėti jam, labai žavėjosi Mokytojo atsakymo netikėtu įžvalgumu.

174:2.4 (1899.4) Prieš dieną šie valdovai minios akivaizdoje stengėsi jį sutrikdyti dėl bažnytinės valdžios reikalų, ir kada jiems nepasisekė, tai dabar jie stengėsi įtraukti jį į pražūtingą diskusiją apie pilietinę valdžią. Tiek Pilotas, tiek Erodas šituo metu buvo Jeruzalėje, ir Jėzaus priešai priėjo tokios nuomonės, jeigu jis tikrai išdrįs patarti duoklės Cezariui nemokėti, tai jie iš karto galėtų vykti pas romėnų valdžią ir apkaltinti jį maišto kurstymu. Iš kitos pusės, jeigu jis tikrai patartų duoklę mokėti, tą pasakydamas tokia daugybe žodžių, tai, jie teisingai apskaičiavo, toks viešas pareiškimas labai smarkiai užgautų jo žydų klausytojų nacionalinę savigarbą, šituo atstumdamas minios gerą valią ir meilę.

174:2.5 (1899.5) Čia visur Jėzaus priešai buvo nugalėti, kadangi gerai buvo žinomas Sanhedrino nurodymas, kuris buvo skirtas tam, kad juo vadovautųsi tarp pagoniškųjų nacijų pasklidę žydai, jog “kas turi teisę kaldinti monetas, tas taip pat turi teisę ir mokesčius rinkti.” Šitokiu būdu Jėzus jų spąstų išvengė. Jeigu į jų klausimą būtų atsakęs “Ne,” tai būtų prilygę maišto kurstymui; jeigu būtų atsakęs “Taip,” tuomet būtų sukrėtęs giliai įsišaknijusius to laikmečio nacionalistinius jausmus. Mokytojas nevengė atsakyti į šį klausimą; jis tiesiog pasinaudojo išmintimi, kad pateiktų dvigubą atsakymą. Jėzus niekada neišsisukinėjo, bet turėdamas reikalo su tais, kurie stengėsi jam trukdyti ir jį sunaikinti, jis visada buvo išmintingas.

3. Sedukėjai ir prisikėlimas

174:3.1 (1900.1) Prieš tai, kada Jėzus galėjo pradėti mokymą, jo paklausinėti į priekį išėjo kita grupė, šitą kartą mokytų ir klastingų sedukėjų būrys. Jų atstovas, prisiartinęs prie jo, tarė: “Mokytojau, Mozė sakė, jeigu vedęs vyras mirtų, nepalikęs vaikų, tai jo brolis turėtų paimti jo žmoną ir paskleisti sėklą vietoje velionio brolio. Dabar buvo toks atvejis, kada vienas vyras, kuris turėjo šešis brolius, numirė bevaikis; kitas po jo likęs vyriausias brolis paėmė jo žmoną, bet taip pat greitai numirė, nepalikęs vaikų. Lygiai taip ir antrasis brolis paėmė jo žmoną, bet jis taip pat numirė, nepalikęs palikuonių. Ir taip toliau, kol visi iš šešių brolių buvo ją turėję, ir visi šeši numirė, nepalikę vaikų. Ir tada, po jų visų, numirė ir pati moteris. Dabar, ko mes norėtume tavęs paklausti yra štai kas: Kieno ji bus žmona prisikėlus, nes visi septyni iš šitų brolių ją turėjo?”

174:3.2 (1900.2) Jėzus žinojo, o taip pat tą žinojo ir žmonės, jog šitie sedukėjai nebuvo nuoširdūs paklausdami šitą klausimą, kadangi nebuvo panašu, jog toks atvejis iš tikrųjų galėtų būti; o be to, tokio papročio, kada mirusio vyro brolis stengdavosi turėti vaikų su jo žmona vietoje jo, tuo metu žydai iš esmės nebesilaikė. Nepaisant šito, Jėzus nuolankiai sutiko atsakyti į jų piktybišką klausimą. Jis pasakė: “Jūs visi klystate, klausdami tokius klausimus, nes nežinote nei Raštų, nei gyvosios Dievo galios. Jūs žinote, jog šito pasaulio vaikai gali vesti ir ištekėti, bet neatrodo, kad jūs suprastumėte, jog tie, kurie yra pripažįstami verti to, kad pasiektų būsimuosius pasaulius, teisiųjų prisikėlimo dėka, nei veda, nei išteka. Tie, kurie prisikelia iš mirusiųjų, yra labiau panašūs į dangiškuosius angelus, ir jie niekada nemiršta. Tie prisikėlusieji amžinai yra Dievo sūnūs; jie yra šviesos vaikai, prikelti į amžinojo gyvenimo žengimą į priekį. Ir net jūsų Tėvas Mozė suprato tai,

kadangi, ryšium su savo patyrimu prie degančio krūmo, jis išgirdo Tėvą sakant, ‘Aš *esu* Abraomo Dievas, Izaoko Dievas, ir Jokūbo Dievas.’ Ir tokiu būdu, kaip ir Mozė, aš iš tikrųjų pareiškiu, jog manasis Tėvas yra ne mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas. Jame jūs iš tiesų visi gyvenate, dauginatės, ir turite savo mirtingojo egzistenciją.”

174:3.3 (1900.3) Kada Jėzus pabaigė atsakinėti į šiuos klausimus, tada sedukėjai pasišalino, o kai kurie fariziejai tiek užsimiršo, kad ėmė šaukti, “Teisingai, teisingai, Mokytojau, tu gerai atsakei šitiems netikintiems sedukėjams.” Sedukėjai daugiau nebedrįso jo klausti jokių klausimų, o paprasti žmonės žavėjosi jo mokymo išmintimi.

174:3.4 (1900.4) Susidūrime su sedukėjais, Jėzus pasirinko tikrai Moze, kadangi šita religinė-politinė sekta pripažino tikrai penkių vadinamųjų Mozės Knygų teisėtumą; jie nesutiko, kad pranašų mokymus būtų galima pripažinti doktrininių mokymų pagrindu. Mokytojas savo atsakyme, nors aiškiai patvirtinęs mirtingųjų tvarinių išlikimo faktą prisikėlimo metodo dėka, visiškai nekalbėjo taip, kad pritartų fariziejų tikėjimui į materialaus žmogiškojo kūno prisikėlimą. Jėzus norėjo pabrėžti būtent štai ką: Kad Tėvas buvo sakęs, “Aš *esu* Abraomo, Izaoko, ir Jokūbo Dievas,” o ne aš *buvau* jų Dievas.

174:3.5 (1900.5) Sedukėjai buvo sugalvoję Jėzų paversti pražūtingos *pajuokos* objektu, puikiai žinodami, jog viešas persekiojimas tikrų tikriausiai minios akyse sukeltų jam didesnę užuojautą.

4. Didysis įsakymas

174:4.1 (1901.1) Kita sedukėjų grupė buvo pamokyta užduoti Jėzui supainiojančių klausimų apie angelus, bet kada jie pamatė, kokią dalį patyrė jų draugai, pamėginę pagauti jį į spąstus su klausimais apie prisikėlimą, tai jie labai išmintingai nusprendė laikytis ramiai; jie pasišalino, nepaklausę nė vieno klausimo. Tai buvo susijungusių fariziejų, raštininkų, sedukėjų, ir erodiečių iš anksto parengtas planas per visą dieną pateikinti šiuos painiojančius klausimus, tikintis šitokiu būdu diskredituoti Jėzų žmonių akyse ir tuo pačiu metu veiksmingai užkirsti kelią tam, kad jis neturėtų laiko savo nerimą keliančių mokymų skelbimui.

174:4.2 (1901.2) Tada į priekį išėjo viena iš fariziejų grupių, kad pateiktų priekabiaujančių klausimų, ir jų atstovas, duodamas ženklą Jėzui, tarė: “Mokytojau, aš esu įstatymo žinovas, ir norėčiau tavęs paklausti, kuris, tavo nuomone, yra didžiausias įsakymas?” Jėzus atsakė: “Yra tikrai vienas vienintelis įsakymas, ir jis yra didžiausias iš visų, o šitas įsakymas yra toks: “Klausyk, O Izraeli, Viešpats mūsų Dievas, Viešpats yra vienas; ir tu tikrai mylėsi Viešpatį savo Dievą iš visos širdies ir visa savo siela, visu savo protu ir iš visų jėgų.” Tai yra pirmasis ir didysis įsakymas. O antrasis įsakymas yra toks, kaip šitas pirmasis; iš tikrųjų jis tiesiogiai iškyla iš jo, ir yra toks: “Tu tikrai mylėsi savo artimą kaip save patį.” Nėra nė vieno kito įsakymo, kuris būtų didesnis už šiuos; šitais dviem įsakymais remiasi visi įstatymai ir pranašai.”

174:4.3 (1901.3) Kada įstatymo žinovas suvokė, kad Jėzus ne tikrai atsakė pagal žydų religijos aukščiausią sampratą, bet taip pat, kad jis susirinkusios minios akivaizdoje atsakė išmintingai, tada jis pamanė, jog bus derama drąsa Mokytojo atsakymą

atvirai pakomentuoti. Dėl to, jis pasakė: “Apie tokią tiesą, Mokytojai, tu gerai pasakei, jog Dievas yra vienas ir be jo nėra jokio kito; ir jog mylėti jį iš visos širdies, su visu supratingumu, ir iš visų jėgų, o taip pat ir mylėti savo artimą kaip save patį, yra pirmasis ir didysis įsakymas; ir mes sutinkame, jog šito didžiojo įsakymo reikia laikytis daug labiau negu visų sudegintų paaugimų ir aukų.” Kada įstatymo žinovas atsakė šitaip apdairiai, tada Jėzus pažvelgė žemyn į jį ir tarė, “Mano drauge, aš matau, jog tu esi netoli Dievo karalystės.”

174:4.4 (1901.4) Jėzus sakė teisybę, kada jis užsiminė šitam įstatymo žinovui, kad jis yra “netoli karalystės,” nes tą pačią naktį jis išėjo į Mokytojo stovyklą netoli Getsemanės, išpažino karalystės evangelijos tikėjimą, ir buvo Josijo, vieno iš Abnerio mokinių, pakrikštytas.

174:4.5 (1901.5) Kitos dvi ar trys žydų raštininkų ir fariziejų grupės irgi dalyvavo ir ketino paklausti klausimų, bet juos arba nuginklavo Jėzaus atsakymas įstatymo žinovui, arba išgąsdino visiškas pralaimėjimas visų tų, kurie stengėsi pagauti jį į spąstus. Po šito niekas nebedrįso jam viešai pateikti kito klausimo.

174:4.6 (1901.6) Kada daugiau klausimų nebebuvo, ir kadangi vidurdienio valanda buvo arti, tai Jėzus savojo mokymo nebetęsė, bet pasitenkino tiesiog tuo, kad fariziejams ir jų partneriams pateikė vieną klausimą. Tarė Jėzus: “Kadangi jūs daugiau jokių klausimų nebeklausiote, tai aš norėčiau vieną klausimą pateikti jums. Ką apie Išvaduotoją galvojate jūs? Tai yra, kieno jis yra sūnus?” Po trumpos pauzės vienas iš žydų raštininkų atsakė, “Mesijas yra Dovydo sūnus.” Ir kadangi Jėzus žinojo, jog buvo daug ginčų, net ir tarp jo mokinių, ar jis

yra ar nėra Dovydo sūnus, tai jis paklausė kitą klausimą: “Jeigu Išvaduotojas iš tikrųjų yra Dovydo sūnus, kaip čia išeina, jog toje Psalmėje, kurią jūs priskirate Dovydui, jis pats, kalbėdamas dvasioje, sako, ‘Viešpats tarė mano ponui, sėdėk man iš dešinės tol, kol aš iš tavo priešų padarysiu pakoją tavosioms kojoms.’ Jeigu Dovydas jį vadina Viešpačiu, tai kaip tada jis gali būti jo sūnus?” Nors valdovai, raštininkai, ir vyriausieji šventikai į šitą klausimą neatsakė, bet jie taip pat susilaikė ir nuo bet kokių klausimų jam, kad mėgintų jį pagauti į spąstus. Jie į šitą klausimą, kurį jiems pateikė Jėzus, neatsakė niekada, bet po Mokytojo mirties jie pamėgino išvengti šios sunkios padėties pakeitę šitos Psalmės aiškinimą taip, kad ji užsimintų apie Abraomą, o ne apie Mesiją. Kiti šios dilemos stengėsi išvengti tuo, jog nepripažino, kad šitos vadinamosios mesijiškos Psalmės autorius yra Dovydas.

^{174:4,7 (1902.1)} Vos prieš kelias minutes fariziejai džiaugėsi, kad Mokytojas sedukėjus nutildė; dabar sedukėjai jautė malonumą dėl fariziejų nesėkmės; bet tokios varžytuvės buvo tikrai trumpalaikės; jie greitai pamiršo apie savo ilgalaikius skirtumus vieningai stengdamiesi nutraukti Jėzaus mokymus ir darbus. Bet per visus šiuos nutikimus paprasti žmonės jo klausėsi su džiaugsmu.

5. Besiteiraujantys graikai

^{174:5.1 (1902.2)} Maždaug pusiaudienį, kada Pilypas naujajai stovyklai, kuri tą dieną buvo įrenginėjama netoli Getsemanės, pirkto maisto, jį užšnekino atvykėlių delegacija, grupė tikinčiųjų graikų iš Aleksandrijos, Atėnų, ir Romos, kurių atstovas apaštalui tarė: “Tave mums nurodė tie, kurie tave pažįsta; taigi mes atėjome pas tave, pone, su prašymu susitikti

su Jėzumi, tavuoju Mokytoju.” Pilypas buvo nustebintas, kad šitaip turgavietėje susitiko su šitais žymiais ir besiteiraujančiais pagonimis graikais, ir kadangi Jėzus visiems dvylikai buvo taip aiškiai nurodęs neužsiminėti jokių viešu mokymu per Perėjimo šventės savaitę, tai jis truputėlį buvo pasimetęs dėl to, kad su šiuo reikalu susitvarkytų teisingai. Jis taip pat buvo ir sunerimęs, kadangi šitie vyrai buvo svetimšaliai pagonys. Jeigu jie būtų buvę žydai arba netolimi ir pažįstami pagonys, tai jis nebūtų taip aiškiai dvejojęs. Jis pasielgė šitaip: Šiuos graikus paprašė pasilikti ten ir niekur neiti. Kada jis nuskubėjo tolyn, tai jie manė, kad jis nuėjo ieškoti Jėzaus, bet iš tikrųjų jis nulėkė į Juozapo namus, kur jis žinojo, jog Andriejus ir kiti apaštalai pietauja; ir pasikvietęs Andriejų į lauką, paaiškino jam savojo atėjimo tikslą, o tada, lydimas Andriejaus, jis sugrįžo prie laukiančiųjų graikų.

174:5.2 (1902.3) Kadangi maisto atsargų Pilypas buvo beveik baigęs pripirkti, tai jis ir Andriejus sugrįžo su graikais į Juozapo namus, kur juos priėmė Jėzus; ir jie sėdėjo šalia tuo metu, kada jis kalbėjo savo apaštalams ir kai kuriems savo geriausiems mokiniams, susirinkusiems į šiuos pietus. Sakė Jėzus:

174:5.3 (1902.4) “Manasis Tėvas pasiuntė mane į šitą pasaulį, kad žmonių vaikams atskleisčiau kupiną meilės jo gerumą, bet tie, pas kuriuos aš atėjau iš pradžių, mane priimti atsisakė. Tas tiesa, iš tikrųjų, daugelis iš jūsų tikėjote manąja evangelija patys vieni, bet Abraomo vaikai ir jų lyderiai netrukus mane atstums, o šitaip pasielgdami, jie atstums ir Tą, kuris pasiuntė mane. Aš dosniai skelbiau išgelbėjimo evangeliją šitai tautai; aš jiems pasakojau apie sūnystę su džiaugsmu, laisve, ir daug pilnesniu gyvenimu dvasioje. Manasis Tėvas padarė daug

stebuklą tarp šitų baimės apimtų žmonių sūnų. Bet teisingai Pranašas Isajas užsiminė apie šią tautą, kada jis rašė: “Viešpatie, kas mūsų mokymais patikėjo? Ir kam gi buvo apreikštas Viešpats?” Tikrai manosios tautos lyderiai jų akis sąmoningai apakino, kad jie nematytų, ir jų širdis sukietino, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. Visus šiuos metų metus aš tikrai stengiausi juos išgydyti nuo jų netikėjimo, kad jie galėtų priimti Tėvo amžinąjį išgelbėjimą. Aš žinau, jog mane nuvylė nevisi; kai kurie iš jūsų manąja žinia iš tikrųjų patikėjo. Dabar šitame kambaryje bus dvi dešimtys vyrų, kurie kažkada buvo Sanhedrino nariai arba kurie užėmė aukštas pareigas nacijos tarybose, nors kai kurie iš jūsų vis dar ir bijote tiesą išpažinti atvirai, kad jie neišmestų jūsų iš sinagogos. Kai kurie iš jūsų esate gundomi žmonių šlovę mylėti labiau už Dievo šlovę. Bet aš esu priverstas būti pakantus, kadangi aš bijau dėl saugumo ir ištikimybės net ir kai kurių tų, kurie taip ilgai buvo arti manęs ir kurie gyveno visiškai šalia manęs.

174:5.4 (1903.1) “Šitame banketų kambaryje aš matau, jog yra susirinkę maždaug po lygiai žydų ir pagonių, ir aš norėčiau kreiptis į jus, kaip į tokią pirmąją ir paskutiniąją grupę, kad galėčiau pamokyti karalystės reikalų prieš išvykdamas pas savąjį Tėvą.”

174:5.5 (1903.2) Šitie graikai uoliai lankė Jėzaus mokymus šventykloje. Pirmadienio vakarą jie buvo surengę pasitarimą Nikodemo namuose, kuris tęsėsi iki išaušo diena, ir trisdešimt iš jų nusprendė įeiti į karalystę.

174:5.6 (1903.3) Šiuo metu Jėzus stovėdamas prieš juos, suvokė, kad viena dieviškoji tvarka baigiasi ir prasideda kita. Nukreipdamas savo dėmesį į graikus, Mokytojas tarė:

174:5.7 (1903.4) “Tas, kuris tiki šita evangelija, tiki ne tiktai į mane, bet ir į Tą, kuris pasiuntė mane. Kada jūs žvelgiate į mane, tada jūs matote ne tiktai Žmogaus Sūnų, bet taip pat ir Tą, kuris pasiuntė mane. Aš esu pasaulio šviesa, ir kas tik patikės manuoju mokymu, tas tikrai daugiau nebegyvens tamsoje. Jeigu jūs, pagonys, tikrai išgirsite mane, tai jūs tikrai gausite gyvenimo žodžius ir su jais įeisite į sūnystės su Dievu tiesos džiaugsmingą laisvę. Jeigu mano bičiuliai tėvynainiai, žydai, nuspręs mane atstumti ir manusius mokymus atsisakys priimti, tai aš jų neteisiu, kadangi aš atėjau ne tam, kad pasaulį teisčiau, bet tam, kad pasiūlyčiau jam išgelbėjimą. Nežiūrint šito, tie, kurie mane atstums ir priimti mano mokymą atsisakys, deramu laiku tikrai bus pristatyti, kad juos teistų manasis Tėvas ir tie, kuriuos jis paskyrė, kad priimtų nuosprendį dėl tų, kurie gailestingumo dovaną ir išgelbėjimo tiesas atmetė. Prisiminkite, jūs visi, jog aš kalbu ne savo paties vardu, tačiau, kad aš ištikimai pareiškiau jums tai, ką Tėvas man paliepė atskleisti žmonių vaikams. Ir šitie žodžiai, kuriuos Tėvas man nurodė pasakyti pasauliui, yra dieviškosios tiesos, nuolatinio gailestingumo, ir amžinojo gyvenimo žodžiai.

174:5.8 (1903.5) “Bet tiek žydams, tiek pagonims aš pareiškiu, jog toji valanda beveik atėjo, kada Žmogaus Sūnus bus pašlovintas. Jūs gerai žinote, jeigu kviečio grūdas nenukrenta į žemę ir neišsmina, tai jis ir lieka vienas; bet jeigu jis įsmina į gerą dirvą, tai jis vėl pakyla gyvenimui ir duoda gerą derlių. Tas, kuris savo gyvenimą myli savanaudiškai, yra patekęs į pavojų, kad gali jį prarasti; bet tas, kuris savąjį gyvenimą nori paaukoti mano labui ir evangelijos labui, tas tikrai džiaugsis gausėsne egzistencija ant žemės ir danguje, amžinuoju gyvenimu. Jeigu jūs tikrai eisite paskui mane, net ir po to, kada aš jau būsiu

išėjęs pas savąjį Tėvą, tada tikrai jūs tapsite mano mokiniais ir savo bičiulių mirtingųjų nuoširdžiais tarnais.

174:5.9 (1903.6) “Aš žinau, manoji valanda artėja, ir aš esu susirūpinęs. Aš suvokiu, jog manoji tauta yra pasiryžusi karalystę su panieka atstumti, bet aš džiaugiuosi priimdamas šiuos tiesos ieškančius pagonis, kurie šiandien atėjo čia, teiraudamiesi šviesos kelio. Nepaisant šito, man maudžia širdį dėl manosios tautos, o mano sielą drasko tai, kas manęs laukia. Ką man sakyti, kada aš žiūriu į priekį ir matau, kas mane užgrius? Ar man sakyti, Tėve, išgelbėk mane nuo šitos siaubingos valandos? Ne! Būtent šituo tikslu aš iš tikrųjų ir esu atėjęs į šitą pasaulį ir net iki šitos valandos. Geriau aš tikrai pasakysiu ir melsiu, kad ir jūs prisijungtumėte prie manęs: Tėve, tebūnie pašlovintas tavasis vardas; tebūnie tavoji valia.”

174:5.10 (1904.1) Kada Jėzus šitaip pakalbėjo, tada tas Personalizuotas Derintojas, kuris gyveno jo viduje iki jo krikšto akimirkos, pasirodė prieš jį, ir kada jis padarė pastebimą pauzę, šitoji, dabar galinga atstovaujanti Tėvui dvasia prašneko Jėzui iš Nazareto, sakydama: “Per tavo savęs padovanojimus aš daug kartų šlovinau savąjį vardą, ir aš jį tikrai pašlovinsiu dar kartą.”

174:5.11 (1904.2) Nors čia susirinkę žydai ir pagonys jokio balso negirdėjo, bet jie negalėjo nepamatyti, kad Mokytojas savo kalboje padarė pauzę, tuo metu, kai ši žinia jį pasiekė iš kažkokio viršžmogiškojo šaltinio. Jie visi tarė, kiekvienas vyras greta buvusiam, “Angelas kalbėjo jam.”

174:5.12 (1904.3) Tada Jėzus toliau sakė: “Visa tai įvyko ne mano labui, bet jūsų labui. Aš tvirtai žinau, jog Tėvas mane sutiks ir priims manąją misiją, skirtą jūsų labui, bet reikia, kad jūs

būtumėte padrąsinti ir būtumėte paruošti aršiam išbandymui, kuris laukia kaip tik ateityje. Leiskite man jus užtikrinti, jog mūsų suvienytas pastangas apšviesti pasaulį ir išvaduoti žmoniją galiausiai apvainikuos pergalė. Senoji tvarka nuosprendį pasirašo pati sau; šito pasaulio Princą aš nutrenčiau žemyn; ir visi žmonės tikrai taps laisvi dėka šviesos iš tos dvasios, kurią aš tikrai išliesiu visiems materialiams kūnams po to, kai būsiu pakilęs pas savąjį Tėvą danguje.

174:5.13 (1904.4) “Ir dabar aš jums pareiškiu, kad aš, jeigu būsiu išaukštintas žemėje ir jūsų gyvenime, tikrai visus žmones pritrauksiu prie savęs ir į savojo Tėvo bičiulystę. Jūs manėte, jog Išvaduotojas gyvens žemėje amžinai, bet aš pareiškiu, kad Žmogaus Sūnų žmonės atstums, ir kad jis sugrįš pas Tėvą. Su jumis iš tiesų aš būsiu nebeilgai; tikrai trumpą laiką gyvoji šviesa bus šitoje tamsioje kartoje. Vaikščiokite, kol šitą šviesą turite, kad ateinanti tamsa ir pasimetimas jūsų negalėtų apimti. Tas, kuris vaikšto tamsoje, nežino, kur jis eina; bet jeigu jūs tikrai nuspręsite eiti šviesoje, tai jūs iš tiesų visi tapsite išlaisvintais Dievo sūnumis. O dabar, jūs visi, eikite su manimi, kada mes einame atgal į šventyklą, ir aš pasakysiu atsisveikinimo žodžius vyriausiesiems šventikams, raštininkams, fariziejams, sedukėjams, erodiečiams ir tamsiems Izraelio valdovams.”

174:5.14 (1904.5) Šitaip pasakęs, Jėzus visą kelią ėjo pirmas siauromis Jeruzalės gatvelėmis atgal į šventyklą. Jie ką tik girdėjo, kaip Mokytojas pasakė, jog tai turi būti jo atsisveikinimo kalba šventykloje, ir jie paskui jį ėjo tylėdami ir giliai susimąstę.

175 Dokumentas. Paskutinioji kalba šventykloje

^{175:0.1 (1905.1)} TUOJ po antros valandos šito antradienio popietę, Jėzus, lydimas vienuolikos apaštalų, Juozapo iš Arimatėjos, tų trisdešimties graikų, ir kai kurių kitų mokinių, atėjo į šventyklą ir pradėjo savo paskutinįjį kreipimąsi švento pastato galerijose. Šitoji kalba buvo sumanyta, kad būtų jo paskutinis apeliavimas į žydų tautą ir baigiamasis kaltinimas jo aršioms priešams ir būsimiesiems sunaikintojams—raštininkams, fariziejams, sedukėjams, ir vyriausiesiems Izraelio valdovams. Iki pusiaudienio tos įvairios grupės turėjo galimybę Jėzų klausinėti; šitą popietę niekas jam nepateikė nė vieno klausimo.

^{175:0.2 (1905.2)} Kada Mokytojas pradėjo kalbėti, tada šventyklos galerija buvo rami ir tvarkinga. Pinigų keitėjai ir prekeiviai nebedrįso vėl įeiti į šventyklą nuo to laiko, kada prieš dieną Jėzus ir pasipiktinusi minia juos išvijo į lauką. Prieš pradėdamas kalbą, Jėzus švelniai pažvelgė žemyn į žmones, kurie taip greitai turėjo išgirsti jo atsisveikinimo viešą gailestingumo kreipimąsi į žmoniją, drauge su jo paskutiniu žydų veidmainių mokytojų ir fanatiškų valdovų pasmerkimu.

1. Kalba

^{175:1.1 (1905.3)} “Šitą ilgą laiką, kada aš buvau su jumis, keliaudamas skersai išilgai šiame krašte skelbdamas Tėvo meilę žmonių vaikams, ir daugelis šią šviesą pamatė, ir įtikėjimo dėka, įėjo į dangaus karalystę. Dėl šito mokymo ir pamokslavimo Tėvas padarė daug stebuklų, net ir tokių, kad prikėlė iš mirusiųjų. Buvo išgydyta daug sergančiųjų ir kenčiančiųjų, nes jie tikėjo; bet visas šitas tiesos skelbimas ir ligų išgydymas neatmerkė akių tiems, kurie pamatyti šviesą atsisako, tiems, kurie šitą karalystės evangeliją yra pasiryžę atstumti.

175:1.2 (1905.4) “Visais būdais, kurie derinasi su manojo Tėvo valios vykdymu, aš ir manieji apaštalai padarėme viską, kas tik įmanoma, kad su savo sielos broliais gyventume ramybėje, kad paklustume protingiems Mozės įstatymo ir Izraelio tradicijų reikalavimams. Mes atkakliai siekėme ramybės, bet Izraelio lyderiai jos neturės. Atstumdami Dievo tiesą ir dangaus šviesą, jie atsistojo melo ir tamsos pusėje. Negali būti ramybės tarp šviesos ir tamsos, tarp gyvenimo ir mirties, tarp tiesos ir melo.

175:1.3 (1905.5) “Daugelis iš jūsų mano mokymais išdrįsote tikėti ir jau įėjote į sūnystės su Dievu sąmonės džiaugsmą ir laisvę. Ir jūs būsite mano liudininkai, kad šitą pačią sūnystę su Dievu aš siūliau visai žydų nacijai, net ir tiems patiems žmonėms, kurie dabar stengiasi mane sunaikinti. Ir net dabar šiuos aklius mokytojus ir šiuos veidmainius lyderius manasis Tėvas priimtų, jeigu tiktai jie atsigręžtų į jį ir priimtų jo gailestingumą. Net ir dabar šitai tautai nėra per daug vėlu dangiškąjį žodį priimti ir Žmogaus Sūnų pasveikinti.

175:1.4 (1906.1) “Manasis Tėvas su šita tauta gailestingai elgėsi ilgą laiką. Kartą po kartos mes tikrai siuntėme savuosius pranašus, kad jas mokytų ir perspėtų, ir kartą po kartos šiuos dangaus atsiųstus mokytojus jos nužudydavo. Ir dabar iš tikrųjų jūsų savavaliai aukštieji šventikai ir užsispyrę valdovai toliau daro lygiai tokį patį dalyką. Kaip Erodas nužudė Joną, lygiai taip jūs dabar rengiatės sunaikinti Žmogaus Sūnų.

175:1.5 (1906.2) “Tol, kol yra galimybė, jog žydai į manąjį Tėvą atsigręš ir išgelbėjimo ieškos, tol Abraomo, Izaoko, ir Jokūbo Dievas savo gailestingumo rankas laikys į jus ištiestas; tačiau, kada jūs kartą neatgailavimo taurę būsite pripildę ir kada kartą manojo Tėvo gailestingumą jūs būsite galutinai atstūmę, tada

šitoji nacija bus palikta su savo pačios ketinimais, ir ji tikrai greitai prieis prie gėdingos pabaigos. Šitoji tauta buvo pašaukta, kad taptų pasaulio šviesa, kad skleistų dvasinę Dievą-pažįstančios rasės šlovę, bet nuo savo dieviškųjų privilegijų įgyvendinimo jūs atsitraukėte tiek toli, kad netrukus jūsų lyderiai padarys aukščiausio laipsnio beprotystę per visus amžius tuo, kad Dievo dovaną visiems žmonėms ir visiems amžiams—Tėvo danguje meilės apreiškimą visiems jo tvariniams ant žemės—jie yra pasirengę atstumti galutinai.

175:1.6 (1906.3) “Ir kada šitą Dievo apreiškimą žmogui jūs iš tiesų atstumsite, tada dangaus karalystė tikrai bus suteikta kitoms tautoms, toms, kurios ją priims su džiaugsmu ir malonumu. Mane pasiuntusio Tėvo vardu, aš jus rimtai perspėju, kad pasaulyje savąją padėtį kaip amžinosios tiesos normos nešėjai ir dieviškojo įstatymo saugotojai netrukus jūs prarasite. Aš kaip tik dabar jums siūlau paskutiniąją galimybę eiti pirmyn ir atgailauti, parodyti savo ketinimą ieškoti Dievo iš visos širdies ir įeiti, kaip maži vaikai ir nuoširdaus įtikėjimo dėka, į dangaus karalystės saugumą ir išgelbėjimą.

175:1.7 (1906.4) “Manasis Tėvas jau ilgą laiką dirba, kad jūs būtumėte išgelbėti, ir aš atėjau žemyn, kad gyvenčiau tarp jūsų ir jums asmeniškai parodyčiau šį kelią. Didelė dalis tiek žydų, tiek samariečių, ir net daug pagonių, karalystės evangelija patikėjo, bet tie, kurie turėtų būti pirmieji, kad išeitų į priekį ir dangaus šviesą priimtų, atkakliai atsisako patikėti Dievo tiesos apreiškimu—Dievu, apreikštu žmoguje, ir žmogumi, išaukštintu iki Dievo.

175:1.8 (1906.5) “Šitą popietę manieji apaštalai stovi čia prieš jus tylėdami, bet jūs tikrai greitai išgirsite jų balsus, kaip jie

skamba kviesdami į išgelbėjimą ir ragindami susivienyti su dangaus karalyste kaip gyvojo Dievo sūnums. Ir dabar aš kviečiu šiuos mano mokinius ir tikinčiuosius į dangaus karalystę, o taip pat ir nematomus pasiuntinius, esančius prie jų, paliudyti, jog Izraeliui ir jo valdovams aš dar kartą pasiūliau išlaisvinimą ir išgelbėjimą. Bet jūs visi žiūrėkite, kaip Tėvo gailestingumas yra paniekinamas ir kaip tiesos žinianešiai yra atstumiami. Nepaisant šito, aš įspėju jus, jog šitie raštininkai ir fariziejai vis dar sėdi Mozės vietoje, ir dėl to, kol Patys Aukštieji, kurie valdo žmonių karalystėse, šitos nacijos iš tiesų galutinai nenuvers ir šitų valdovų vietos nesunaikins, tol aš kviečiu jus su šitais Izraelio vadovais bendradarbiauti. Jums nereikia su jais susivienyti jų sumanymuose Žmogaus Sūnų sunaikinti, bet visur, kas tik yra susiję su Izraelio ramybe, tai jūs turite jiems paklusti. Visuose šituose reikaluose darykite viską, ką jums daryti jie palieptų, ir laikykitės įstatymo pagrindų, bet nekartokite jų blogų darbų. Prisiminkite, šitų valdovų nuodėmė yra tokia: Jie kalba apie tai, kas yra gera, bet patys sutinkamai su šitais žodžiais nesieltgia. Jūs puikiai žinote, kaip šitie vadovai ant jūsų pečių užkrauna sunkią naštą, naštą, kurią sunku nešti, ir kad jie ir piršto nepajudins dėl to, jog šitą sunkią naštą jums nešti padėtų. Jie prispaudė jus ritualais ir pavergė tradicijomis.

175:1.9 (1907.1) “Dar daugiau, šitie egoistai valdovai mėgaujasi tuo, jog savo gerus darbus daro taip, kad juos pamatytų žmonės. Jie praplatina savo filakterijas ir pailgina savo oficialius drabužius. Jie trokšta garbingiausių vietų puotų metu ir reikalauja svarbiausių vietų sinagogoje. Jie geidžia pagiriamųjų pasveikinimų turgavietėse ir trokšta, kad visi žmonės juos vadintų rabinais. Ir nors iš žmonių jie siekia visos šitos garbės,

bet slapčiomis jie pasiglemžia našlių namus ir pasiima pelną iš šventos šventyklos pamaldų. Kaip pretekstą tam, kad atkreiptų žmonių dėmesį, šitie apgavikai viešai kalba ilgas maldas ir duoda išmaldą.

175:1.10 (1907.2) “Nors savo valdovus jūs ir turėtumėte gerbti ir savo mokytojams turėtumėte rodyti gilią pagarbą, bet nė vieno žmogaus neturėtumėte vadinti Tėvu dvasine prasme, nes yra tikrai vienintelis, kuris yra jūsų Tėvas, net pats Dievas. Taip pat ir į savo sielos brolius karalystėje jūs neturėtumėte žiūrėti iš aukšto. Prisiminkite, aš jus mokiau, jog tas, kuris nori būti didžiausias tarp jūsų, turėtų tapti visų tarnu. Jeigu jūs drįstate aukštinti save prieš Dievą, tai jūs tikrai būsite pažeminti; tačiau kas tik iš tiesų nusižemina, tas tikrai bus išaukštintas. Savo kasdieniame gyvenime siekite ne savo paties šlovinimo, bet Dievo šlovės. Protingai pažabokite savo paties norus, kad atsiduotumėte Tėvo danguje valiai.

175:1.11 (1907.3) “Supraskite mano žodžius teisingai. Aš nejaučiu pykčio šitiems vyriausiesiems šventikams ir valdovams, kurie net ir dabar stengiasi mane sunaikinti; aš neturiu piktos valios šitų raštininkų ir fariziejų atžvilgiu, kurie mano mokymus atstumia. Aš žinau, kad daugelis iš jūsų slapta tiki, ir aš žinau, kad savo ištikimybę karalystei jūs išpažinsite atvirai tada, kada ateis manoji valanda. Bet kaip pasiteisins jūsų rabinai, kadangi jie atvirai pareiškia, kad kalbasi su Dievu, o tada išdrįsta atstumti ir sunaikinti tą, kuris ateina pasauliams apreikšti Tėvą?

175:1.12 (1907.4) “Vargas jums, raštininkai ir fariziejai, veidmainiai! Jūs norite dangaus karalystės duris užtrenkti prieš nuoširdžius žmones tikrai dėl to, kad jie yra neišmokyti to, ko mokote jūs. Jūs į dangaus karalystę įeiti atsisakote ir tuo pačiu metu darote

viską, kas yra jūsų galioje, kad užkirstumėte kelią į ją patekti ir visiems kitiems. Jūs stovite nūsukę nuo išgelbėjimo durų ir kovojate prieš visus tuos, kurie į ją patekti nori.

175:1.13 (1907.5) “Vargas jums, raštininkai ir fariziejai, veidmainiai, kokie jūs esate! nes jūs iš tikrųjų keliaujate žeme ir jūra, kad priverstumėte žmogų tikėjimą pakeisti, ir kada jums tai pavyksta, tada jūs nepasitenkinate tol, kol nepadarote jo dvigubai blogesnio už tą, kai jis buvo kaip pagonio vaikas.

175:1.14 (1907.6) “Vargas jums, vyriausieji šventikai ir valdovai, kurie pasiglemžiate vargšų nuosavybę ir reikalaujate didelių mokesčių iš tų, kurie nori tarnauti Dievui taip, kaip jų manymu liepė Mozė! Jūs tie, kurie atsisakote parodyti gailestingumą, ar galite jūs tikėtis gailestingumo būsimuosiuose pasauliuose?

175:1.15 (1907.7) “Vargas jums, veidmainiai mokytojai, akli vadovai! Ko galima tikėtis iš tokios nacijos, kada aklas veda aklą? Jie abu įkris į sunaikinimo duobę.

175:1.16 (1907.8) “Vargas jums tiems, kurie veidmainiaujate, kada duodate priesaiką! Jūs esate apgavikai, kadangi mokote, jog žmogus gali prisiekti šventykla ir savo priesaiką gali sulaužyti, bet tas, kuris šventykloje šitaip prisiekia auksu, tai turi likti susaistytas ir toliau. Jūs visi esate kvailiai ir akli. Jūs net ir savojo nesąžiningumo atžvilgiu nesate nuoseklūs, nes kas gi yra didesnis, tas auksas ar toji šventykla, kuri tariamai tą auksą pašventino? Jūs taip pat mokote, kad jeigu žmogus prisiekia altoriumi, tai nieko nereiškia; bet, jeigu jis prisiekia ta dovana, kuri yra ant šio altoriaus, tada jis tikrai bus laikomas skolininku. Vėl, argi jūs esate akli tiesai, nes kas gi yra didesnis, toji dovana ar tas altorius, kuris pašventina tą dovaną?

Kaip gi jūs galite pateisinti tokią veidmainystę ir nesąžiningumą dangaus Dievo akivaizdoje?

175:1.17 (1908.1) “Vargas jums, raštininkai ir fariziejai ir visi kiti veidmainiai, kurie pasirūpinate, kad dešimtinę sumokėtumėte mėtomis, anyžiais, ir kmynais ir tuo pačiu metu ignoruojate įstatymo svaresnius dalykus—įtikėjimą, gailestingumą, ir teisingumą! Protingu mastu, jūs turėjote daryti viena, bet turėjote nepalikti ir taip, kad būtų nedaroma ir kita. Jūs iš tiesų esate akli vedliai ir kvaili mokytojai; jūs išspjaunate uodą, o prarijate kupranugarį.

175:1.18 (1908.2) “Vargas jums, raštininkai, fariziejai, ir veidmainiai! kadangi jūs skrupulingai šveičiate taurės ir lėkštės išorę, bet viduje tebelieka lupikavimo, piktnaudžiavimo, ir apgaulės purvas. Jūs esate dvasiškai akli. Argi jūs nesuvokiate, kaip būtų daug geriau iš pradžių išvalyti taurės vidų, o tada tai, kas teka per viršų, pats nuplautų ir išorę? Jūs, piktybiškai paskendę nuodėmėje! savuosius religijos išorinius vaidinimus jūs paverčiate tokiais, kad jie atitiktų jūsų aiškinamą Mozės įstatymo raidę, tuo tarpu jūsų pačių sielos yra nugrimzdusios į sąmoningą piktybinį blogį ir pilnos žmogžudysčių.

175:1.19 (1908.3) “Vargas jums visiems tiems, kurie atstumiate tiesą ir paniekinate gailestingumą! Daugelis iš jūsų yra kaip išbaltintos kapavietės, kurios iš išorės atrodo gražios, bet viduje yra pilnos negyvų žmonių kaulų ir visokiausių nešvarumų. Taip ir jūs tie, kurie sąmoningai atstumiate Dievo patarimą, iš išorės žmonėms atrodote šventi ir teisingi, bet iš vidaus jūsų širdys yra pripildytos apgaulės ir piktybinio blogio.

175:1.20 (1908.4) “Vargas jums, veidmainiai nacijos vedliai! Štai ten jūs pastatėte paminklą nukankintiems senovės pranašams, nors patys rezgate sąmokslą, kaip sunaikinti tą, apie kurį kalbėjo jie. Jūs išpuošiate teisingųjų kapus ir patys save liaupsinate, kad, jeigu jūs būtumėte gyvenę savo tėvų dienomis, tai tų pranašų nebūtumėte nužudę; ir tada tokio teisuoliško mąstymo akivaizdoje jūs rengiatės nužudyti tą, apie kurį kalbėjo tie pranašai, Žmogaus Sūnų. Kadangi jūs patys darote šiuos dalykus, tai jūs esate liudinkai patys sau, kad esate nedori sūnūs tų, kurie nužudė tuos pranašus. Eikite, tuomet, ir pripilkite savo pasmerkimo taurę iki kraštų!

175:1.21 (1908.5) “Vargas jums, blogio vaikai! Jonas iš tiesų jus teisingai vadino angių palikuonimis, o aš gi klausiu, kaip gi jūs galite išvengti to nuosprendžio, kurį Jonas paskelbė jums?

175:1.22 (1908.6) “Bet net ir dabar aš jums siūlau savojo Tėvo vardu gailestingumą ir atleidimą; net ir dabar aš siūlau amžinosios bičiulystės mylinčią ranką. Manasis Tėvas pasiuntė jums tuos išminčius ir tuos pranašus; vienus jūs persekiojote, o kitus nužudėte. Tada pasirodė Jonas, skelbiantis apie Žmogaus Sūnaus atėjimą, ir jį jūs sunaikinote po to, kada daugelis jo mokymu patikėjo. O dabar gi jūs rengiatės pralieti daugiau nekalto kraujo. Argi jūs nesuvokiate, jog siaubingoji atsiskaitymo diena ateis, kada visos žemės Teisėjas iš šitos tautos pareikalaus atsiskaitymo už tai, kaip jie atstūmė, persekiojo, ir sunaikino šiuos dangaus pasiuntinius? Argi jūs nesuprantate, kad jūs turite atsiskaityti už visą šitų teisingųjų kraują, pradedant pirmuoju nužudytu pranašu ir baigiant tarp šventyklos ir altoriaus nužudyto Zakarijo laikais? Ir jeigu jūs ir

toliau eisite blogio keliais, tai šito atsiskaitymo gali būti pareikalauta būtent iš šitos pačios kartos.

175:1.23 (1908.7) “O Jeruzale ir Abraomo vaikai, jūs tie, kurie negyvai akmenimis užmėtėte tuos pranašus ir nužudėte tuos mokytojus, kurie buvo atsiųsti jums, net ir dabar aš norėčiau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po savuoju sparnu, bet šito nenorite jūs!

175:1.24 (1908.8) “Ir dabar aš jus palieku. Jūs išgirdote manąją žinią ir priėmėte savąjį sprendimą. Tie, kurie patikėjo manąją evangeliją, net ir dabar yra saugūs Dievo karalystėje. Jums tiems, kurie nusprendėte Dievo dovaną atstumti, aš sakau, kad daugiau jūs manęs nebepamatysite mokančio šventykloje. Manasis darbas jums yra padarytas. Žiūrėkite, dabar aš išeinu su savo vaikais, o jūsų namai lieka jums apleisti!”

175:1.25 (1908.9) Ir tada Mokytojas linktelėjo savo pasekėjams, kad iš šventyklos išeitų.

2. Individualių žydų statusas

175:2.1 (1909.1) Tas faktas, jog žydų nacijos dvasiniai lyderiai ir religiniai mokytojai kažkada Jėzaus mokymus atstūmė ir slapta suplanavo jį žiauriai nužudyti, jokių būdu neturi įtakos nė vieno individualaus žydo statusui, kaip jis stovi prieš Dievą. Ir tie, kurie išpažįsta, kad yra Kristaus pasekėjai, neturėtų būti priešišškai nusistatę prieš žydą kaip savo bičiulį mirtingąjį. Žydai, kaip nacija, kaip sociopolitinė grupė, sumokėjo visą tą siaubingą kainą, kad Ramybės Princą atstūmė. Jau seniai jie nebėra dieviškosios tiesos dvasinio deglo nešėjai žmonijos rasėms, bet tai nėra rimta priežastis, dėl kurios šitie senovės

žydų atskiri palikuonys būtų verčiami patirti tuos kankinančius persekiojimus, kuriuos prieš juos vykdė nepakantūs, nedori, ir fanatiški Jėzaus iš Nazareto, kuris, ir pats, buvo žydas natūraliu gimimu, tariami pasekėjai.

175:2.2 (1909.2) Dažnai šita neprotinga ir nepanaši-į-Kristų neapykanta šiuolaikiniams žydams ir jų persekiojimas baigdavosi tuo, kad kentėdavo ir mirdavo kai kurie nekalti ir nenusidėję atskiri žydai, kurių tie patys protėviai, Jėzaus laikais, iš širdies priėmė jo evangeliją ir neužilgo bebaimiškai mirė už tą tiesą, kuria jie taip iš visos širdies tikėjo. Siaubo drebulys pereina per stebinčias dangiškąsias būtybes, kada jos mato, kaip tariami Jėzaus pasekėjai įsitraukia į Petro, Pilypo, Motiejaus, ir kitų Palestinos žydų, kurie taip šlovingai paaukojo savo gyvybes kaip dangaus karalystės pirmieji kankiniai, vėlesniųjų laikų palikuonių persekiojimus, užpuldinėjimus, ir net žudymus!

175:2.3 (1909.3) Kaip žiauru ir neprotinga versti nekaltus vaikus kentėti už savo protėvių nuodėmes, klaidingus poelgius, apie kuriuos jie visiškai nieko nežino ir už kuriuos jokių būdu jie negali būti atsakingi ! Ir daryti tokius nedorus darbus vardu to, kuris savo mokinius mokė mylėti net ir savo priešus! Šitame pasakojime apie Jėzaus gyvenimą, tapo būtina pavaizduoti tą būdą, kuriuo pasinaudodami kai kurie jo bičiuliai žydai jį atstūmė ir slapta suplanavo, kad jis mirtų gėdinga mirtimi; bet mes norime įspėti visus tuos, kurie skaito šitą pasakojimą, jog tokio istorinio pasakojimo pateikimas jokių būdu nepateisina šios neteisingos neapykantos, o taip pat neatleidžia ir tokiam nedoram proto požiūriui, kurio jau daug amžių laikosi individualių žydų atžvilgiu tokia didelė dalis tariamų

krikščionių. Karalystės tikintieji, tie, kurie laikosi Jėzaus mokymų, turi nustoti blogai elgtis su individualiu žydu, kaip su tokiu žydu, kuris yra atsakingas dėl to, kad Jėzus buvo atstumtas ir nukryžiuotas. Tėvas ir jo Sūnus Kūrėjas niekada nenustojė mylėti žydų. Dievas nėra asmenų gerbėjas, ir išgelbėjimas yra tiek žydui, tiek ir nežydui.

3. Lemtingas Sanhedrino susirinkimas

^{175:3.1 (1909.4)} Šitą antradienį aštuntą valandą vakare prasidėjo Sanhedrino lemingasis pasitarimas. Daugeliu ankstesniųjų atvejų šitas žydų nacijos aukščiausiasis teismas buvo neoficialiai priėmęs sprendimą dėl to, kad Jėzus turi mirti. Daug kartų iš tikrųjų šitas imponantiškas valdymo organas buvo pasiryžęs jo darbą sustabdyti, bet niekada anksčiau jis nesiryžo jo suimti ir pasiekti tai, kad jis mirtų bet kokia kaina. Tai įvyko būtent prieš pat pusiaunaktį šitą antradienį, balandžio 4-ąją, 30 m. po Kr. gim., kada Sanhedrinas, savo tuometinės sudėties, oficialiai ir *vienbalsiai* nubalsavo už mirties nuosprendį tiek Jėzui, tiek ir Lozoriui. Tai buvo atsakymas į Mokytojo paskutinįjį kreipimąsi į žydų lyderius, kurių šventykloje jis buvo padaręs vos prieš kelias valandas, ir tai parodė, kokia yra arši jų pasipiktinimo reakcija į Jėzaus paskutinįjį ir ryžtingą kaltinimą tiems patiems vyriausiesiems šventikams ir neatgailaujantiems sedukėjams ir fariziejams. Mirties nuosprendžio paskelbimas (net iki jo teismo) Dievo Sūnui buvo Sanhedrino atsakymas į paskutinįjį dangiškojo gailestingumo pasiūlymą, kuris kada nors buvo pateiktas žydų nacijai, kaip tokiai.

^{175:3.2 (1910.1)} Nuo šito momento žydai buvo palikti, kad užbaigtų savo glaustą ir trumpą nacionalinio gyvenimo nuomą visiškai

sutinkamai su savo grynai žmogiškuoju statusu tarp Urantijos nacijų. Izraelis su panieka atstūmė Dievo Sūnų, kuris sudarė sutartį su Abraomu, ir tas planas, jog Abraomo vaikai taptų tiesos šviesos nešėjais pasauliui, buvo sužlugdytas. Dieviškasis susitarimas buvo panaikintas, ir labai greitai artinosi hebrajų nacijos pabaiga.

^{175:3.3 (1910.2)} Sanhedrino pareigūnams buvo duotas įsakymas Jėzų suimti anksti kitą rytą, bet davus nurodymus, kad nereikia jo suimti prie žmonių. Jiems buvo pasakyta, kad parengtą planą, kaip jį suimti slapta, geriau netikėtai ir naktį. Suprasdami, kad jis gali negrįžti tą dieną (trečiadienį), kad mokytų šventykloje, jie nurodė šitiems Sanhedrino pareigūnams “atvesti jį prieš aukštąjį žydų teismą kuriuo nors metu ketvirtadienį prieš pusiaunaktį.”

4. Padėtis Jeruzalėje

^{175:4.1 (1910.3)} Pasibaigus Jėzaus paskutiniajai kalbai šventykloje, apaštalai ir vėl buvo pasimetę ir nustėrę. Prieš tai, kada Mokytojas pradėjo savo siaubingą žydų valdovų pasmerkimą, Judas buvo sugrįžęs į šventyklą, taip, kad visi dvylika girdėjo Jėzaus paskutiniosios kalbos šventykloje antrąją dalį. Gaila, kad Judas Iskarijotas negalėjo išgirsti šito atsisveikinimo kreipimosi pirmosios ir gailestingumą siūlančios dalies. Jis negirdėjo šito paskutiniojo gailestingumo pasiūlymo žydų valdovams, kadangi jis vis dar tarėsi su viena grupe sedukėjų giminių ir draugų, su kuriais drauge jis pietavo ir su kuriais jis tarėsi dėl tinkamiausio būdo, kaip jam pasitraukti nuo Jėzaus ir savo bičiulių apaštalų. Būtent tuo metu, kada jis klausėsi Mokytojo paskutiniojo kaltinimo žydų lyderiams ir valdovams, Judas galutinai ir visiškai apsisprendė apleisti evangelijos

judėjimą ir nusiplauti savo rankas nuo viso šito reikalo. Nežiūrint šito, iš šventyklos jis išėjo drauge su šiais dvylika, su jais nuėjo į Alyvų Kalną, kur, su savo bičiuliais apaštalais, jis klausėsi tos lemtingos kalbos apie Jeruzalės sugriovimą ir žydų nacijos pabaigą, ir pasiliko su jais tą antradienio naktį naujojoje stovykloje netoli Getsemanės.

^{175:4.2} (1910.4) Minia, kuri klausėsi, kaip Jėzus perėjo nuo gailestingo apeliavimo į žydų lyderius prie tų netikėtų ir žiauriai griežtų priekaištų, kurie ribojosi su negailestingu pasmerkimu, buvo pritrenkta ir pasimetusi. Tą naktį, kada Sanhedrinas svarstė mirties nuosprendį Jėzui, ir tuo metu, kada Mokytojas sėdėjo su savo apaštalais ir kai kuriais mokiniiais lauke ant Alyvų Kalno, pranašaudamas žydų nacijos mirtį, tai visa Jeruzalė rimtai ir pusbalsiu aptarinėjo tikrai vieną klausimą: “Ką jie darys su Jėzumi?”

^{175:4.3} (1910.5) Daugiau kaip trisdešimt žymių žydų, kurie slapta tikėjo į karalystę, susitiko Nikodemo namuose ir aptarinėjo, kaip jiems elgtis, jeigu įvyktų atviras konfliktas su Sanhedrinu. Visi dalyvavusieji sutarė, kad jie atvirai pareikš savo ištikimybę Mokytojui, būtent tą pačią valandą, kai tik išgirs apie jo suėmimą. Ir būtent kaip tik tą jie ir padarė.

^{175:4.4} (1911.1) Tie sedukėjai, kurie dabar valdė ir viešpatavo Sanhedrine, labai troško atsikratyti Jėzumi dėl tokių priežasčių:

^{175:4.5} (1911.2) 1. Jie bijojo, kad padidėjęs liaudies palankumas, su kuriuo minia žiūrėjo į jį, kelia pavojų žydų nacijos egzistavimui dėl to, kad gali įsikišti romėnų valdžia.

^{175:4.6 (1911.3)} 2. Jo atkaklus siekimas reformuoti šventyklas tiesiogiai sudavė smūgį jų pajamoms; šventyklos išvalymas atsiliepė jų piniginiams.

^{175:4.7 (1911.4)} 3. Jie jautėsi atsakingi už visuomeninės tvarkos išsaugojimą, ir jie bijojo tų pasekmių, kada toliau plis keistoji ir naujoji Jėzaus doktrina apie žmogaus brolystę.

^{175:4.8 (1911.5)} Fariziejai turėjo skirtingų motyvų, dėl kurių norėjo, kad Jėzus mirtų. Jo jie bijojo, nes:

^{175:4.9 (1911.6)} 1. Jis buvo pasirengęs išsakyti prieštaravimą jų tradiciniam žmonių valdymui. Fariziejai buvo ultrakonservatyvūs, ir jie labai aršiai piktinosi dėl šitų tariamai radikalių užsipuolimų prieš jų kaip religinių mokytojų teisėtą prestižą.

^{175:4.10 (1911.7)} 2. Jų manymu, Jėzus buvo įstatymo pažeidėjas; jis visiškai nekreipė dėmesio į Sabatą ir į daugelį kitų įstatymo ir ritualų reikalavimų.

^{175:4.11 (1911.8)} 3. Jie kaltino jį šventvagyste, kadangi jis užsiminė apie Dievą kaip apie savo Tėvą.

^{175:4.12 (1911.9)} 4. Ir dabar jie buvo nepaprastai ant jo supykę už jo paskutinę aštraus pasmerkimo kalbą, kurią jis šitą dieną pasakė šventykloje kaip savo atsisveikinimo kreipimosi baigiamąją dalį.

^{175:4.13 (1911.10)} Sanhedrinai, oficialiai priėmęs dekretą dėl Jėzaus mirties ir davęs nurodymus jį suimti, išsiskirstė šitą antradienį netoli pusiaunakčio, po to, kada buvo nuspręsta susirinkti kitą rytą dešimtą valandą Kajafo, aukštojo šventiko, namuose tam,

kad būtų suformuluoti kaltinimai, kuriais remiantis Jėzus turėtų būti patrauktas į teismą.

^{175:4.14 (1911.11)} Maža sedukėjų grupė iš tikrųjų buvo pasiūlusi atsikratyti Jėzaus jį nužudant, bet fariziejai visiškai atsisakė pritarti tokiam žingsniui.

^{175:4.15 (1911.12)} Ir tokia padėtis buvo Jeruzalėje ir tarp žmonių šitą gausią įvykiais dieną, tuo tarpu virš šitos svarbios scenos ant žemės sklandė didžiulė gausybė dangiškųjų būtybių, kurios nepaprastai troško, ką nors padaryti, kad padėtų savo mylimam Valdovui, bet buvo bejėgės veikti, nes jas veiksmingai sulaikė joms vadovaujantys vadovai.

176 Dokumentas. Antradienio vakarą ant Alyvų Kalno

^{176:0.1 (1912.1)} ŠITĄ antradienio vakarą, kada Jėzus ir apaštalai iš šventyklos išėjo, pakeliui į Getsemanės stovyklą, Motiejus, atkreipdamas dėmesį į šventyklos statinį pasakė: “Mokytojau, pažiūrėk, kokie yra šitie pastatai. Matai tuos masyvius akmenis ir gražų papuošimą; ar gali būti taip, jog šitie pastatai turi būti sugriauti?” Jiems einant tolyn link Alyvų Kalno, Jėzus tarė: “Jūs matote šiuos akmenis ir šitą masyvią šventyklą; tikrai, tikrai aš sakau jums: Tomis dienomis, kurios netrukus ateis, iš tikrųjų nebus palikta akmens ant akmens. Tikrai bus viskas sugriauta.” Šitos pastabos apie šventos šventyklos sugriovimą sukėlė apaštalų smalsumą jiems žygiuojant tolyn paskui Mokytoją; jie negalėjo suvokti jokio kito įvykio be pasaulio pabaigos, kuris šventyklą galėtų sugriauti.

^{176:0.2 (1912.2)} Kad išvengtų minių, einančių Kidrono slėniu link Getsemanės, Jėzus ir jo pagalbininkai nusprendė nedidelį atstumą užlipti Alyvų Kalno vakariniu šlaitu, o tada eiti taku į savo nuošalią stovyklą netoli Getsemanės, įrengtą nedideliu atstumu virš viešosios stovyklavietės. Jiems pasukus iš kelio, vedančio į Betanę, jie pamatė šią šventyklą, pašlovintą besileidžiančios saulės spindulių; ir tuo metu, kada jie buvo ant kalno, jie matė, kaip užsidega miesto šviesos, ir stebėjo apšviestos šventyklos grožį; ir ten, mėnulio pilnaties švelnioje šviesoje, Jėzus ir šie dvylika atsisėdo. Mokytojas šnekėjosi su jais ir netrukus Natanielius paklausė šitą klausimą: “Pasakyk mums, Mokytojau, kaip mes iš tikrųjų sužinosime, jog tie įvykiai, kurie netrukus įvyks, prasideda?”

1. Jeruzalės sugriovimas

^{176:1.1 (1912.3)} Atsakydamas į Natanieliaus klausimą, Jėzus pasakė: “Taip, aš tikrai jums papasakosiu apie šiuos laikus, kada šitoji tauta bus pripildžiusi piktybinio blogio taure; kada teisingumas tikrai sparčiai nusileis ant šito mūsų tėvų miesto. Netrukus aš jus paliksiu; aš vyksiu pas Tėvą. Po to, kai aš jus paliksiu, žiūrėkite, kad joks žmogus jūsų neapgautų, kadangi daug tokių ateis kaip išvaduotojai ir daugelį išves iš tikrojo kelio. Kada jūs išgirsite apie karus ir karo gandus, tada nesijaudinkite, ir nors visi šitie dalykai atsitiks, bet tuomet Jeruzalės pabaigos dar nebus. Jums nereikia nerimauti dėl bado ir žemės drebėjimų; taip pat jums nereikia jaudintis ir tada, kada jus atves pas pilietinę valdžią ir kada jūs būsite persekiojami evangelijos labui. Jus išmes iš sinagogos ir uždarys į kalėjimą mano labui, o kai kuriuos iš jūsų ir nužudys. Kada jus atves pas valdytojus ir valdovus, tai tikrai bus jūsų įtikėjimo paliudijimas ir tai pademonstruos jūsų tvirtumą karalystės evangelijoje. Ir kada

jūs stovėsite prieš teisėjus, tada iš anksto nepergyvenkite dėl to, ką jums reikės sakyti, nes dvasia jus išmokys būtent tą pačią valandą, ką jūs turėtumėte atsakyti savo priešams. Šitomis kančių dienomis, net ir jūsų pačių giminaičiai, vadovaujami tų, kurie Žmogaus Sūnų atstūmė, atves jus į kalėjimą ir mirtį. Kažkurį laiką dėl manęs jūsų galės nekęsti visi žmonės, bet net ir užgriuvus tiems persekiojimams tikrai aš jūsų neapleisiu; manoji dvasia jūsų nepaliks. Būkite kantrūs! neabejokite, jog šitoji karalystės evangelija nugalės visus priešus ir, galiausiai, bus skelbiama visoms nacijoms.”

176:1.2 (1913.1) Jėzus nutilo tuo metu, kada žvelgė žemyn į miestą. Mokytojas suvokė, kad Mesijo dvasinės sampratos atmetimas, pasiryžimas užsispyrusiai ir akiai laikytis lauktojo išvaduotojo materialios misijos, netrukus žydus atves į tiesioginį konfliktą su galingomis romėnų armijomis ir kad dėl tokio varžymosi žydų nacija gali būti tikrai galutinai ir visiškai nugalėta. Kada jo tauta atstūmė jo dvasinį savęs padovanojimą ir atsisakė priimti dangaus šviesą, kai ji taip gailestingai jiems švietė, tada šituo jie galutinai nulėmė savo kaip nepriklausomos tautos su ypatinga dvasine užduotimi žemėje dalį. Net ir žydų lyderiai vėliau pripažino, jog būtent šitoji Mesijo pasaulietinė idėja tiesiogiai atvedė į tuos neramumus, dėl kurių galiausiai jie ir buvo sunaikinti.

176:1.3 (1913.2) Kadangi Jeruzalė turėjo tapti ankstyvojo evangelijos judėjimo lopšiu, tai Jėzus nenorėjo, kad judėjimo mokytojai ir pamokslininkai žūtų žydų tautai patiriant siaubingą pralaimėjimą, sąsajoje su Jeruzalės sugriovimu; dėl to savo pasekėjams jis iš tiesų davė šiuos nurodymus. Jėzus buvo labai susirūpinęs, kad kai kurie iš jo mokinių neįsitrauktų į šiuos

greitai įvyksiančius maištus ir kad šitaip nežūtų žlungant Jeruzalei.

176:1.4 (1913.3) Tada Andriejus pasiteiravo: “Bet, Mokytojau, jeigu Šventasis Miestas ir šventykla turi būti sugriauti, ir jeigu tavęs nebebus, kad vadovautum mums, tai kada mums reikėtų Jeruzalę palikti?” Tarė Jėzus: “Mieste jūs galite pasilikti po to, kada aš būsiu išėjęs, net ir per šiuos kančių ir žiaurių persekiojimų laikus, tačiau, kada jūs galų gale pamatysite, kad Jeruzalę yra apsupusios romėnų armijos po veidmainių pranašų maišto, tada jūs iš tikrųjų žinosite, kad neužilgo ji bus sugriauta; tuomet jūs turite bėgti į kalnus. Tegul niekas iš miesto ir apylinkių gyventojų nelaukia, kad ką nors išgelbėtų, ir taip pat tegul tie, kurie yra už miesto, nedrįsta įeiti į jį. Ten bus didžiulis sielvartas, nes tada tikrai bus pagonių keršto dienos. Ir po to, kada jūs būsite miestą palikę, tada šita nepaklusnioji tauta kris nuo kardo asmenų ir pateks kaip belaisvė į visas tautas; ir šitokiu būdu tikrai Jeruzalė bus pagonių sutrypta. Tuo tarpu, aš įspėju jus, nebūkite apgauti. Jeigu koks nors žmogus ateis pas jus, sakydamas, ‘Žiūrėkit, štai Išvaduotojas,’ arba ‘Žiūrėkit, štai jis,’ netikėkite tuo, nes iškils daug veidmainių mokytojų ir daug bus išvesta iš tikrojo kelio; bet jūs neturėtumėte būti apgauti, nes aš jums apie visa tai pasakiau iš anksto.”

176:1.5 (1913.4) Apaštalai mėnesienoje ilgai sėdėjo tylėdami, tuo metu, kada šitie pritrenkiantys Mokytojo pranašavimai grimzdo į jų pasimetusį protą. Ir būtent dėl šito paties perspėjimo iš esmės ištisa tikinčiųjų ir mokinių grupė iš Jeruzalės pabėgo šiaurės kryptimi, suradusi saugų prieglobstį Peloje, kada pirmą kartą pasirodė romėnų kariuomenė.

^{176:1.6 (1913.5)} Net ir po šito aiškiai suformuluoto perspėjimo, daug Jėzaus pasekėjų šiuos pranašavimus aiškino kaip užsimenančius apie tokius pasikeitimus, kurie akivaizdžiai įvyks Jeruzalėje, kada dėl Mesijo naujo pasirodymo bus įkurta Naujoji Jeruzalė ir tas miestas išsiplės, kad taptų pasaulio sostine. Savo mintyse šitie žydai buvo pasiryžę šventyklos sugriovimą susieti su “pasaulio pabaiga.” Jie tikėjo, kad šita Naujoji Jeruzalė apims visą Palestiną; kad po pasaulio pabaigos nedelsiant pasirodys “naujieji dangūs ir naujoji žemė.” Ir dėl to nebuvo keista, jog Petras galėjo pasakyti: “Mokytojai, mes žinome, jog viskas baigsis, kada pasirodys naujieji dangūs ir naujoji žemė, bet, kaip mes žinosime, kada tu tikrai sugrįši, kad šitą viską įgyvendintum?”

^{176:1.7 (1914.1)} Kada Jėzus tai išgirdo, jis kurį laiką mąstė ir tada tarė: “Jūs visą laiką klystate, kadangi visada mėginate naująjį mokymą pritaikyti prie senojo; jūs esate pasiryžę klaidingai suprasti visą mano mokymą; jūs evangeliją atkakliai aiškinate pagal savo nusistovėjusius tikėjimus. Nežiūrint šito, aš tikrai pamėginsiu jus apšviesti.”

2. Mokytojo antrasis atėjimas

^{176:2.1 (1914.2)} Keliomis progomis Jėzus buvo pareiškęs taip, kad jo klausytojai linko į tokią nuomonę, jog, nors jis ir ketina netrukus šitą pasaulį palikti, bet jis tikrai sugrįš tam, kad dangaus karalystės darbą užbaigtų. Jo pasekėjų įsitikinimui augant, kad jis ketina juos palikti, ir po to, kada jis šitą pasaulį paliko, tai buvo tiesiog natūralu, jog visi tikintieji greitai ėmė remtis šitais pažadais sugrįžti. Šitokiu būdu doktrina apie Kristaus antrąjį atėjimą buvo anksti įtraukta į krikščionių mokymus, ir beveik kiekviena vėlesnioji mokinių karta

atsidavusiai tikėjo šita tiesa ir su įsitikiniu laukė jo atėjimo kada nors ateityje.

176:2.2 (1914.3) Jeigu su savo Mokytoju ir Auklėtoju jie turėjo išsiskirti, tai kaip gi daugiau šitiems pirmiesiems mokiniams ir apaštalams iš tiesų suvokti šitą pažadą sugrižti, ir jie tuoj pat pranašaujamą Jeruzalės sugriovimą susiejo su šituo pažadėtu antruoju atėjimu. Ir jo žodžius toliau jie šitaip aiškino, nežiūrint to, kad per šito vakaro visą mokymą ant Alyvų Kalno, Mokytojas ypač stengėsi užkirsti kelią kaip tik tokiai klaidai.

176:2.3 (1914.4) Toliau atsakydamas į Petro klausimą, Jėzus pasakė: “Kodėl gi jūs vis dar laukiate, kad Žmogaus Sūnus atsisės į Dovydo sostą, ir tikitės, jog išsipildys materialios žydų svajonės? Argi per visus tuos metus aš jums nesakiau, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio? Tai, ką jūs dabar matote tenai apačioje, artėja prie pabaigos, bet tai bus naujoji pradžia, iš kurios karalystės evangelija eis į visą pasaulį, ir šitas išgelbėjimas pasklis visoms tautoms. Ir kada karalystė bus visiškai išsipildžiusi, tada neabejokite, kad Tėvas danguje jus tikrai aplankys su didesniu tiesos apreiškimu ir padidintu teisumo pademonstravimu, net ir taip, kaip šitam pasauliui jis jau padovanojo tą, kuris tapo tamsos princu, o tada padovanojo Adomą, ir po jo davė Melkizedeką, o šitomis dienomis, padovanojo Žmogaus Sūnų. Ir šitaip manasis Tėvas iš tiesų ir toliau išreišk savo gailestingumą ir skleis savo meilę, net ir šitam tamsiam ir blogio pasauliui. Tokiu būdu aš irgi, po to, kada manasis Tėvas suteiks man visą galią ir valdžią, tikrai toliau stebėsiu jūsų likimus ir vadovausiu karalystės reikalams savosios dvasios, kuri netrukus iš tiesų bus išlieta visiems materialiams kūnams, buvimo dėka. Nors šitokiu būdu aš iš

tikrųjų būsiu su jumis dvasioje, bet taip pat prižadau, jog kada nors aš tikrai sugrįšiu į šitą pasaulį, kur gyvenau šitą gyvenimą materialaus kūno pavidalu ir įgijau tokį patyrimą, kai vienu ir tuo pačiu metu Dievas yra atskleidžiamas žmogui ir žmogus yra vedamas į Dievą. Labai greitai aš tikrai turėsiu jus palikti ir imtis to darbo, kurį Tėvas patikėjo man, bet būkite drąsūs, nes aš iš tiesų kada nors sugrįšiu. Tuo tarpu iki tol, visatos manoji Tiesos Dvasia iš tikrųjų jus guos ir ves.

176:2.4 (1915.1) “Jūs dabar mane matote silpną ir materialaus kūno pavidalu, tačiau, kada aš sugrįšiu, tai bus su galia ir dvasioje. Materialaus kūno akys Žmogaus Sūnų mato materialaus kūno pavidalu, bet tiktai dvasios akys matys šį Žmogaus Sūnų, pašlovintą Tėvo ir žemėje pasirodantį savo paties vardu.

176:2.5 (1915.2) “Tačiau šio Žmogaus Sūnaus kito pasirodymo laikai yra žinomi tiktai Rojaus tarybose; net ir dangaus angelai nežino, kada šitai įvyks. Tačiau, jūs turėtumėte suprasti, jog, kai šitoji karalystės evangelija bus tikrai paskelbta visam pasauliui, kad išgelbėtų visas tautas, ir kai amžiaus pilnatvė pasibaigs, tada Tėvas jums atsiųs kitą dieviškosios tvarkos padovanojimą, arba Žmogaus Sūnus sugrįš, kad teistų šitą amžių.

176:2.6 (1915.3) “O dabar kas susiję su Jeruzalės kančiomis, apie kurias aš jums šnekėjau, tai net ir šitoji karta dar nebus išmirusi, kada manieji žodžiai išsipildys; bet kai dėl to laiko, kada Žmogaus Sūnus ateis vėl, tai šito nedrįstų pasakyti niekas nei danguje, nei žemėje. Bet jūs turėtumėte būti išmintingi sprendami apie amžiaus brendimą; jūs turėtumėte būti budrūs, kad šitų laikų ženklus įžiūrėtumėte. Jūs žinote, kada figos medžio šakos suminkštėja ir atsiranda lapeliai, tada nebetoli

vasara. Lygiai taip, ir kada pasaulis bus perėjęs per ilgą materialaus mąstymo žiemą ir kada jūs pastebėsite naujosios dieviškosios tvarkos dvasinio pavasario atėjimą, tada jūs tikrai turėtumėte žinoti, kad naujojo apsilankymo vasaros metas artėja.

^{176:2.7 (1915.4)} “Tačiau kokia gi yra šito mokymo, susijusio su Dievo Sūnų atėjimu, reikšmė? Argi jūs nesuvokiate, jog, kada kiekvienas iš jūsų esate kviečiamas atsisakyti savojo gyvenimo kovos ir pereiti per mirties vartus, tada jūs nedelsiant stojate prieš teisumą, ir kad jūs akis į akį susiduriate su naujosios dieviškosios tvarkos tarnystės faktais begalinio Tėvo amžinajame plane? Su kuo visas pasaulis tiesiogine prasme turi susidurti amžiaus pabaigoje, su tuo jūs, kaip individai, turite kiekvienas būtinai susidurti savo asmeniniame patyrimo, kada pasiekiate savo natūralaus gyvenimo pabaigą, ir šito dėka einate tolyn, kad susidurtumėte su tomis sąlygomis ir tais reikalavimais, kurie yra neatskiriami nuo kito apreiškimo apie Tėvo karalystės amžinąjį žengimą į priekį.”

^{176:2.8 (1915.5)} Iš visų pasisakymų, kuriuos Mokytojas perteikė savo apaštalams, nė vienas jų galvose niekada nesusipainiojo tiek, kiek susipainiojo šitas, perteiktas šį antradienio vakarą ant Alyvų Kalno ir susijęs su dviem dalykais, Jeruzalės sugriovimu ir jo paties antruoju atėjimu. Dėl to, vėlesnieji rašytiniai paaiškinimai, paremti atsiminimais apie tai, ką Mokytojas pasakė ta nepaprasta proga, mažai kuo sutapo vienas su kitu. Dėl to, kai į šiuos įrašus nebuvo įtraukta daug to, kas buvo pasakyta tą antradienio vakarą, atsirado daug legendų; ir labai anksti antrajame amžiuje viena žydų apokalipsė apie Mesiją, užrašyta kažkokio Selto, kuris priklausė imperatoriaus

Kaligulos rūmams, buvo drąsiai įtraukta į Motiejaus Evangeliją, o vėliau papildė (iš dalies) Morkaus ir Luko užrašus. Būtent šituose Selto užrašuose atsirado parabolė apie dešimt nekaltų mergelių. Nė viena kita evangelijos užrašų dalis niekada nebuvo taip gluminančiai klaidingai aiškinama, kaip šito vakaro mokymas. Bet Apaštalas Jonas šitaip supainiotas nebuvo niekada.

^{176:2.9 (1915.6)} Kada šitie trylika vyrų vėl tęsė savo kelionę į stovyklą, tada jie nesikalbėjo ir jautė didžiulę emocinę įtampą. Judas buvo galutinai patvirtinęs savo sprendimą apleisti savo bičiulius. Buvo vėlyvas metas, kada Dovydas Zabediejus, Jonas Morkus, ir nemažas skaičius geriausių mokinių pasveikino Jėzų ir šiuos dvylika naujojoje stovykloje, bet apaštalai miego nenorėjo; jie norėjo daugiau sužinoti apie Jeruzalės sunaikinimą, Mokytojo išvykimą, ir pasaulio pabaigą.

3. Velesnė diskusija stovykloje

^{176:3.1 (1916.1)} Kada jie susėdo prie laužo, maždaug dvidešimt jų, tada Tomas paklausė: “Kadangi tu turi sugrįžti tam, jog užbaigtum karalystės darbą, tai koks turėtų būti mūsų požiūris į Tėvo reikalą tuo metu, kai tavęs nebus?” Kada Jėzus apžvelgė juos prie laužo, tada jis atsakė:

^{176:3.2 (1916.2)} “Ir net tu, Tomai, nesuvoki, ką aš esu sakęs. Argi aš visą šitą laiką jūsų nemokiau, kad jūsų ryšys su karalyste yra dvasinis ir individualus, visiškai asmeninio patyrimo reikalas dvasioje, įtikėjimo dėka suvokiant, kad tu esi Dievo sūnus? Ką gi aš daugiau pasakysiu? Nacijų nuopuolis, imperijų žlugimas, netikinčiųjų žydų sunaikinimas, amžiaus pabaiga, net ir šio

pasaulio pabaiga, ką gi šitie dalykai turi bendro su tuo, kuris tiki šita evangelija ir kuris savąjį gyvenimą yra paslėpęs amžinosios karalystės garantijoje? Jūs tie, kurie esate Dievą pažįstantys ir tikintys į evangeliją, jau tvirtai tikite į amžinąjį gyvenimą. Kadangi jūsų gyvenimas buvo gyvenamas dvasioje ir Tėvo labui, tai jums niekas negali sukelti rimto nerimo. Karalystės statytojų, dangiškųjų pasaulių akredituotų piliečių, neturi trikdyti laikini sukrėtimai arba kelti nerimo žemiškieji kataklizmai. Kokią tai turi reikšmę jums tiems, kurie tikite šita karalystės evangelija, jeigu nacijos žlunga, amžius pasibaigia, ar visi matomi dalykai griūna, kadangi jūs žinote, kad jūsų gyvybė yra šio Sūnaus dovana, ir kad ji yra amžinai saugi Tėve? Nugyvenę žemiškąjį gyvenimą tikėdami ir davę dvasios vaisių kaip kupino meilės tarnavimo savo bičiuliams teisumą, jūs galite drąsiai laukti kito žingsnio amžinojoje karjeroje su tokiu pačiu įtikėjimu į išlikimą, kuris jus pernešė per pirmąjį ir žemiškąjį jaudinantį patyrimą sūnystėje su Dievu.

176:3.3 (1916.3) “Kiekviena tikinčiųjų karta savo darbą turėtų tęsti, atsižvelgdama į galimą Žmogaus Sūnaus sugrįžimą, lygiai taip, kaip ir kiekvienas atskiras tikintysis savo gyvenimo darbą toliau atlieka, atsižvelgdamas į neišvengiamą ir nuolat gresiančią natūralią mirtį. Kada kartą įtikėjimo dėka save sukuriate kaip Dievo sūnų, tada daugiau niekas nebėra svarbu, kiek tai yra susiję su išlikimo garantija. Bet nepadarykite klaidos! šitas išlikimo įtikėjimas yra gyvas įtikėjimas, ir jis vis didesniu laipsniu pademonstruos tos dieviškosios dvasios, kuri jį iš pradžių įkvėpė žmogaus širdyje, vaisius. Tai, kad jūs kartą priėmėte sūnystę dieviškojoje karalystėje, jūsų neišgelbės, jeigu jūs sąmoningai ir atkakliai atmesite tas tiesas, kurios yra susijusios su Dievo sūnų materialame kūne vis gausesnių

dvasinių vaisių vedimu. Jūs tie, kurie buvote su manimi rūpinantis Tėvo reikalais žemėje, galite net ir dabar karalystę apieisti, jeigu matote, kad Tėvo tarnystės žmonijai kelias jums nepatinka.

176:3,4 (1916,4) “Kaip individai, ir kaip tikinčiųjų karta, išgirskite mane, kada aš pasakosiu parabolę: Gyveno toks didis žmogus, kuris, prieš išvykdamas į ilgą kelionę į kitą šalį, pasikvietė savo visus patikimus tarnus ir atidavė į jų rankas visus savo turtus. Vienam jis davė penkis talentus, kitam davė du, o dar kitam davė vieną. Ir šitaip jis pasielgė su visa garbingų prievaizdų grupe, kiekvienam jis savo turto patikėjo sutinkamai su jų individualiais sugebėjimais; ir tada jis išvyko į tą kelionę. Kada jų šeimininkas išvyko, tada jo tarnai ėmė dirbti, kad iš jiems patikėto turto gautų pelno. Tuo pat tas, kuris buvo gavęs penkis talentus, juos investavo, ir labai greitai gavo kitų penkių talentų pelną. Panašiu būdu tas, kuris buvo gavęs du talentus, netrukus gavo dar du. Ir taip visi tie tarnai iš tiesų gavo pelno savo šeimininkui, išskyrus tik tai vieną, kuris gavo vienintelį talentą. Jis nuėjo pats sau vienas atskirai ir žemėje iškasė duobę, kurioje savo pono pinigą paslėpė. Netrukus tų tarnų šeimininkas netikėtai sugrįžo ir pasišaukė savo prievaizdus ataskaitai. Ir kada jie visi buvo sukviesti prieš savo šeimininką, tas, kuris buvo gavęs penkis talentus, išėjo į priekį su tais pinigais, kurie buvo jam patikėti, ir atnešė penkis papildomus talentus, sakydamas: ‘Šeimininke, tu man davei penkis talentus, kad investuočiau, ir man džiugu atiduoti kitus penkis talentus kaip mano pelną.’ Ir tada jo šeimininkas jam tarė: ‘Gera padaryta, geras ir ištikimas tarne, tu buvai ištikimas dėl daugelio dalykų; dabar aš tave paskirsiu prievaizdu, kuris prižiūrės daug ką; dabar pasidžiauk su savo šeimininku.’ Ir

tuomet tas, kuris buvo gavęs du talentus, išėjo į priekį, sakydamas: ‘Pone, tu į mano rankas įdavei du talentus; žiūrėk, aš uždirbau šiuos kitus du talentus.’ Ir tada jo ponas jam tarė: ‘Gera! padaryta, esi geras ir ištikimas prievaizdas; tu irgi buvai ištikimas dėl daugelio dalykų, ir aš tikrai tave paskirsiu, kad prižiūrėtum daug ką; pasidžiauk su savo šeimininku.’ Ir tada atsiskaityti išėjo tas, kuriam buvo duotas tas vienas talentas. Šitas tarnas išėjo į priekį, sakydamas: ‘Pone, aš pažinau tave ir suvokiau, jog tu esi gudrus vyras tuo, kad tikėjaisi pelno ten, kur tu asmeniškai nedirbai; dėl to aš tikrai bijojau rizikuoti bet kokia dalimi to, kas buvo patikėta man. Aš tavąjį talentą saugiai paslėpiau žemėje; štai jis; dabar tu turi tai, kas priklauso tau.’ Bet jo ponas atsakė: ‘Tu esi nerangus ir tingus prievaizdas. Savo paties žodžiais tu prisipažįsti, jog žinojai, kad aš pareikalausiu iš tavęs ataskaitos su protingu pelnu, tokios, kokią šiandien pateikė tavo uolūs bičiuliai tarnai. Žinodamas tai, tu turėjai, dėl to, mano pinigus bent jau atiduoti į bankininkų rankas, jog man sugrįžus, galėčiau gauti savo paties pinigus su palūkanomis.’ Ir tada vyriausiajam prievaizdui šitas šeimininkas tarė: “Atimkite šitą vieną talentą iš šito tarno, kuris pelno negavo, ir atiduokite jį tam, kuris turi dešimt talentų.”

176:3.5 (1917.1) “Kiekvienam, kuris turi, tikrai bus duota daugiau, ir tas tikrai turės su kaupu; bet iš to, kuris neturi, net ir tai, ką jis turi, tikrai bus atimta. Jūs negalite stovėti sustingę amžinosios karalystės reikaluose. Manasis Tėvas reikalauja, kad visi jo vaikai augtų gailestingumu ir tiesos pažinimu. Jūs tie, kurie žinote šitas tiesas, turite duoti daugiau dvasios vaisių ir demonstruoti augantį atsidavimą nesavanaudiškam tarnavimui savo bičiuliams tarnams. Ir prisiminkite, jog tiek, kiek jūs

tarnaujate mažiausiajam iš mano sielos brolių, tiek jūs šitaip tarnaujate man.

176:3.6 (1917.2) “Ir šitaip jūs tikrai turėtumėte rūpintis Tėvo reikalais, dabar ir nuo šiol, net ir amžinai. Dirbkite tol, kol aš ateisiu. Pareigingai padarykite tai, kas patikėta jums, ir šitokiu būdu jūs tikrai būsite pasiruošę atsiskaityti, kada pašauks mirtis. Ir šitaip gyvenę Tėvo šlovės labui ir šio Sūnaus pasitenkinimui, jūs tikrai su džiaugsmu ir nepaprastai dideliu malonumu įeisite į amžinai trunkančios karalystės amžinąją tarnystę.”

176:3.7 (1917.3) Tiesa yra gyva; Tiesos Dvasia šviesos vaikus visą laiką veda į dvasinės tikrovės ir dieviškosios tarnystės naujas sferas. Tiesa jums yra suteikiama ne tam, kad ją kristalizuotumėte į nusistovėjusias, saugias, ir gerbias formas. Pereidamas per jūsų asmeninį patyrimą jūsų tiesos atskleidimas turi būti padidintas tiek, jog naujasis grožis ir realūs dvasiniai laimėjimai bus atskleisti visiems tiems, kurie mato jūsų dvasinius vaisius ir kaip tik dėl šito jie yra vedami į tai, kad šlovintų Tėvą, kuris yra danguje. Tiktai tie ištikimi tarnai, kurie šitokiu būdu auga tiesos pažinimu, ir kurie šituo išsiugdo sugebėjimą dvasines realybes suvokti dieviškai, gali kada nors tikėtis “visiškai patirti savo Viešpaties džiaugsmą.” Koks yra apgailėtinas vaizdas kada viena po kitos einančios tariamų Jėzaus pasekėjų kartos apie savo globojamą dieviškąją tiesą sako: “Štai čia, Mokytojau, yra toji tiesa, kurią tu mums patikėjai prieš vieną šimtą ar tūkstantį metų. Mes nieko nepraradome; mes ištikimai išsaugojome viską, ką tu mums įdavei; mes neleidome padaryti jokių pakeitimų tame, ko tu mus mokei; štai toji tiesa, kurią tu mums įdavei.” Bet toks pasiteisinimas dėl dvasinio tingumo nepateisins neveiklaus

tiesos prižiūrėtojo Mokytojo akivaizdoje. Sutinkamai su ta tiesa, kuri yra atiduota į jūsų rankas, tiesos Mokytojas iš tikrųjų pareikalaus ir ataskaitos.

^{176:3.8 (1918.1)} Kitame pasaulyje iš jūsų bus paprašyta atsiskaityti už šito pasaulio dovanas ir jų priežiūrą. Nesvarbu, ar įgimtų gabumų yra mažai ar daug, bet jums bus privalu stoti prieš teisingą ir gailestingą teismą. Jeigu sugebėjimai yra naudojami tiktai savanaudiškiems siekiams ir nė viena mintis nėra skiriama aukštesnei pareigai, kad būtų gauta daugiau dvasios vaisių, kaip jie pasireiškia visą laiką besiplečiančioje žmonių tarnystėje ir garbinant Dievą, tai tokie savanaudiški prižiūrėtojai turi būti pasirengę sulaukti savo sąmoningo pasirinkimo pasekmių.

^{176:3.9 (1918.2)} Ir kokia didele dalimi į visus savanaudiškus mirtinguosius buvo panašus šitas neištikimas tarnas su vienu talentu, nes dėl savojo tingumo tiesiogiai apkaltino savo šeimininką. Kaip žmogus, kada dėl savo kaltės patiria nesėkmę, yra linkęs kaltinti kitus, dažnai tuos, kurie šito nusipelno mažiausia!

^{176:3.10 (1918.3)} Sakė Jėzus tą naktį, kada jie ėjo poilsio: “Jūs iš tiesų esate gavę dosniai; dėl to jūs iš tikrųjų turėtumėte dangaus tiesą dosniai ir atiduoti, ir atiduodant tikrai šitoji tiesa dauginsis ir skleis gelbstinčio gailestingumo augančią šviesą, net ir taip, kaip ir jūs padedate jai.”

4. Mykolo sugrįžimas

^{176:4.1 (1918.4)} Iš visų Mokytojo mokymų nė viena fazė nebuvo taip klaidingai suprasta, kaip jo pažadas, kada nors asmeniškai

sugrįžti į šitą pasaulį. Nėra nieko keisto, jog Mykolas turėtų būti susidomėjęs tuo, kad kada nors sugrįžtų į šią planetą, kurioje jis patyrė savo septintąjį ir paskutinįjį savęs padovanojimą kaip šios sferos mirtingasis. Tiesiog natūralu manyti, kad Jėzus iš Nazareto, dabar milžiniškos visatos suverenų valdovas, norėtų sugrįžti, ne tik viena kartą, bet daug kartų, į šį pasaulį, kuriame jis gyveno tokį unikalų gyvenimą ir galiausiai sau laimėjo tai, kad Tėvas be apribojimų padovanojo visatos galią ir valdžią. Urantija amžinai bus viena iš tų septynių Mykolo gimtųjų sferų jam laimint aukščiausiąją visatos valdžią.

^{176:4.2 (1918.5)} Jėzus tikrai, daugeliu atvejų ir didelei daliai individų, pareiškė, jog ketina į šitą pasaulį sugrįžti. Kada jo pasekėjai suvokė tai, kad jų Mokytojas neketina veikti kaip žemiškasis išvaduotojas, ir kada jie klausėsi jo pranašavimų apie Jeruzalės sugriovimą ir žydų nacijos žlugimą, tada jie kuo natūraliausiai jo pažadėtą sugrįžimą ėmė sieti su šitais katastrofiškais įvykiais. Tačiau, kada romėnų armijos Jeruzalės sienas sulygino su žeme, sugriovė šventyklą, ir išsklaidė Judėjos žydus, ir vis tiek Mokytojas neapsireiškė su galia ir šlovėje, tada jo pasekėjai ėmė formuluoti tokį tikėjimą, kuris galiausiai antrąjį Kristaus atėjimą susiejo su amžiaus pabaiga, net ir su pasaulio pabaiga.

^{176:4.3 (1918.6)} Jėzus pažadėjo padaryti du dalykus po to, kada jis bus pakilęs pas Tėvą, ir po to, kada visa valdžia danguje ir ant žemės bus atiduota į jo rankas. Jis pažadėjo, pirma, atsiųsti į šį pasaulį, ir vietoje savęs, kitą mokytoją, Tiesos Dvasią; ir šitą jis padarė Pentakosto dieną. Antra, savo pasekėjams jis kuo tvirčiausiai pažadėjo, kad jis kada nors asmeniškai sugrįš į šitą

pasaulį. Bet jis nepasakė, kaip, kur, ar kada jis vėl aplankys šitą planetą, kurioje jis patyrė savęs padovanojimą materialaus kūno pavidalu. Viena proga jis užsiminė, jog, tuo tarpu, kai materialaus kūno akys jį matė tuo metu, kada jis čia gyveno materialaus kūno pavidalu, tai jam sugrįžus (bent jau per vieną iš įmanomų jo apsilankymų), jis bus matomas tiktai dvasinio įtikėjimo akimis.

^{176:4.4 (1919.1)} Daugelis iš mūsų yra linkę tikėti, kad per ateinančius amžius Jėzus sugrįš į Urantiją daug kartų. Konkretaus jo pažado, kad jis apsilankys daug kartų, mes neturime, bet atrodo, jog yra visiškai tikėtina, kad tas, kuris tarp savo visatinių titulų turi Urantijos Planetos Princo titulą, lankysis daug kartų tame pasaulyje, kurį nugalėjęs jam ir buvo suteiktas toks unikalus titulas.

^{176:4.5 (1919.2)} Mes kuo tikriausiai tikime, jog Mykolas vėl asmeniškai atvyks į Urantiją, bet mes neturime nė mažiausio supratimo, kada arba koku būdu jis galėtų pasirinkti savo atėjimą. Ar jo antrasis atėjimas į žemę bus pagal laiką priderintas prie to, jog vyktų ryšium su paskutiniuuoju nuosprendžiu šitam dabartiniam amžiui, arba drauge su Sūnaus Arbitro pasirodymu arba be jo pasirodymo? Ar jis ateis ryšium su kokio nors vėlesniojo Urantijos amžiaus užbaigimu? Ar jis ateis nepranešęs, ir ar tai bus kaip atskiras nesusietas įvykis? Mes nežinome. Tiktai dėl vieno dalyko mes esame tikri, tai yra, kada jis tikrai sugrįš, tada visas pasaulis panašu, kad sužinos apie tai, nes jis turi ateiti kaip visatos aukščiausiasis valdovas, o ne kaip nežinomas Betliejaus kūdikis. Bet, jeigu jį matyti turi kiekviena akis, ir jeigu jo buvimą bus galima matyti tiktai dvasinėmis akimis, tai jo atėjimas turi būti atidėtas ilgam.

^{176:4.6 (1919.3)} Jūs, dėl to, gerai padarytumėte, jeigu Mokytojo asmeninio sugrįžimo į žemę nesietumėte nei su koku nors atskiru įvykiu, nei su kokia nors ištisa įvykių grandine ar su kokiomis nors konkrečiomis epochomis. Mes esame tikri tikrai dėl vieno dalyko: Jis pažadėjo sugrįžti. Mes neturimo jokio supratimo, kada šitą pažadą jis įgyvendins arba su kuo tai bus susiję. Kiek mums yra žinoma, tai žemėje jis gali pasirodyti bet kurią dieną, o gali jis ir neateiti iki to meto, kada amžius bus keitęs amžių ir jiems nuosprendžius bus priėmę su juo susieti Sūnūs iš Rojaus korpuso.

^{176:4.7 (1919.4)} Mykolo antrasis atėjimas į žemę yra nuostabios emocinės reikšmės įvykis tiek tarpinėms būtybėms, tiek ir žmonėms; bet kitais požiūriais jis neturi tiesioginės svarbos tarpinėms būtybėms, o žmogiškosioms būtybėms neturi didesnės praktinės reikšmės negu natūralios mirties įprastas įvykis, kuris mirtingąjį žmogų taip staiga įmeta į visatos įvykių tos sekos tiesioginį grybšnį, kuris veda tiesiai pas tą patį Jėzų, mūsų visatos aukščiausiąjį valdovą. Visiems šviesos vaikams jį pamatyti yra lemta, ir tai nesudaro didelės reikšmės, ar mes einame pas jį, ar jam kartais reikėtų iš pradžių ateiti pas mus. Dėl to visada būkite pasiruošę jį pasveikinti žemėje, kaip ir jis yra pasiruošęs jus pasveikinti danguje. Mes su tvirtu įsitikinimu laukiame jo šlovingo pasirodymo, net ir daugkartinio atėjimo, bet visiškai nežinome, kaip, kada, ir su kuo tą susiejus, jam yra lemta pasirodyti.

177 Dokumentas. Trečiadienis, poilsio diena

^{177:0.1 (1920.1)} KADA žmonių mokymo darbas jų nespaudė, būtent tada Jėzus ir jo apaštalai buvo įpratę nuo savo darbų ilsėtis kiekvieną trečiadienį. Šitą konkretų trečiadienį jie pusryčiavo

šiek tiek vėliau negu įprasta, o stovykloje vyravo kažką negera lemianti tyla; per šito rytinio valgymo pirmąją pusę buvo šnekama mažai. Pagaliau Jėzus tarė: “Aš noriu, kad šiandien jūs pailsėtumėte. Neskubėdami apgalvokite viską, kas atsitiko nuo to laiko, kada mes atėjome į Jeruzalę, ir pamąstykite apie tai, kas laukia ateityje, apie ką aš jums aiškiai šnekėjau. Pasirūpinkite, kad tiesa išliktų jūsų gyvenime, ir, kad kasdien jūs augtumėte gailestingumu.”

177:0.2 (1920.2) Po pusryčių Mokytojas pranešė Andriejui, kad jis ketina dienai išvykti, ir patarė, jog apaštalams būtų leista šį laiką praleisti savo pačių nuožiūra, išskyrus tai, kad jokiais aplinkybėmis jie neturėtų eiti į Jeruzalę už jos sienų.

177:0.3 (1920.3) Kada Jėzus susirengė eiti į kalnus vienas, tada Dovydas Zabediejus kreipėsi į jį, sakydamas, “Tu gerai žinai, Mokytojau, jog fariziejai ir valdovai stengiasi tave sunaikinti, ir vis tiek tu rengiesi į kalnus eiti vienas. Šitą daryti yra kvailystė; dėl to aš su tavimi tikrai siunčiu tris vyrus, gerai pasirengusius, kad pasirūpintų tuo, jog tau neatsitiktų nieko blogo.” Jėzus nužvelgė šiuos tris gerai ginkluotus ir tvirtus galilėjiečius ir tarė Dovydui: “Tavo noras yra geras, bet tu klysti dėl to, nes nesupranti, jog Žmogaus Sūnui nereikia nė vieno gynėjo. Joks žmogus nepalies manęs iki tos valandos, kada aš būsiu pasirengęs savąją gyvybę atiduoti sutinkamai su savojo Tėvo valia. Šitie vyrai manęs gali ir nelydėti. Aš noriu eiti vienas, kad galėčiau pabendrauti su Tėvu.”

177:0.4 (1920.4) Išgirdę šiuos žodžius, Dovydas ir jo ginkluoti sargybiniai pasišalino; bet, kada Jėzus ėmė eiti vienas, tada prie jo priėjo Jonas Morkus su mažu krepšeliu, kuriame buvo maisto ir vandens, ir pareiškė, jeigu jis ketina nebūti visą dieną,

tai gali išalkti. Mokytojas nusišypsojo Jonui ir pasilenkė, kad pasiimtų krepšelį.

1. Vieną dieną vienas su Dievu

^{177:1.1 (1920.5)} Kada Jėzus buvo bepaaimas iš Jono rankų krepšį su maistu, tada jaunas vyras išdrįso tarti: “Bet, Mokytojau, tu gali pasidėti krepšelį tuo metu, kai pasitrauksi į šalį, kad pasimelstum, ir toliau nueiti be jo. Be to, jeigu aš eičiau drauge, kad paneščiau šiuos pietus, tai tu būtum laisvesnis tam, kad garbintum, o aš tikrai tylėsiu. Aš tikrai neklausiu jokių klausimų, ir pasiliksiu prie krepšio, kai tu nueisi atskirai vienas melstis.”

^{177:1.2 (1920.6)} Sakydamas šitą kalbą, kurios nutrūktgalviškas drąsumas nustebino ir kai kuriuos netoli buvusius klausytojus, Jonas išdrįso įsitverti į krepšį. Taip jie ir stovėjo, tiek Jonas, tiek Jėzus, laikydami krepšį abu. Netrukus Mokytojas jį paleido ir, žvelgdamas žemyn į vaikina, tarė: “Kadangi tu iš visos širdies trokšti eiti su manimi, tikrai iš tavęs nebus šitas atimta. Mes išeisime vieni atskirai ir gerai pabendrausime. Tu gali man pateikti bet kokį klausimą, kuris kyla tavo širdyje, ir mes paguosime ir nuraminsime vienas kitą. Tu gali pirmas nešti šiuos pietus, o kada pavargsi, tai aš tau padėsiu. Eime drauge su manimi.”

^{177:1.3 (1921.1)} Jėzus tą vakarą į stovyklą sugrįžo tiktai po saulėlydžio. Mokytojas šitą paskutiniąją ramybės dieną žemėje praleido bendraudamas su šituo tiesos išalkusiu jaunuoliu ir šnekėdamasis su savo Rojaus Tėvu. Danguje šitas įvykis tapo žinomas, kaip “toji diena, kurią jaunuolis kalnuose praleido su Dievu.” Šitas atvejis amžiams yra tas pavyzdys, kuris rodo

Kūrėjo norą bičiuliautis su tvariniu. Net ir jaunuolis, jeigu širdies troškimas yra iš tikrųjų aukščiausio laipsnio, gali atkreipti visatos Dievo dėmesį ir džiaugtis kupinu meilės bendravimu su juo, realiai patirti tą neužmirštamą ekstazę, jog yra kalnuose vienas su Dievu, ir ištisą dieną. Ir būtent toks buvo Jono Morkaus unikalus patyrimas šią trečią dieną Judėjos kalnuose.

177:1.4 (1920.8) Jėzus daug bendravo su Jonu, jam atvirai pasakojo apie šito pasaulio ir būsimąjo pasaulio reikalus. Jėzui Jonas pasisakė, kaip jam labai gaila, jog neturi pakankamai metų, kad būtų vienas iš apaštalų, ir išreiškė savo didelį dėkingumą, kad jam buvo leista eiti kartu su jais nuo to laiko, kada jie pirmą kartą pamokslavo prie Jordano upės brastos netoli Jericho, išskyrus kelionę į Finikiją. Jėzus įspėjo jaunuolį, jog dėl besiantinančių įvykių jis neprarastų drąsos, ir užtikrino jį, kad jis gyvens tam, jog taptų galingu karalystės žinianešiu.

177:1.5 (1920.9) Jonas Morkus su jauduliu prisimindavo šią dieną, praleistą su Jėzumi kalnuose, bet jis niekada neužmiršo Mokytojo paskutiniojo perspėjimo, išsakyto tiesiog prieš pat ruošiantis jiems jau grįžti į Getsemanės stovyklą, kada jis tarė: “Na, Jonai, mes gerai pabendravome, buvo tikra poilsio diena, bet žiūrėk, kad nepasakotum nė vienam žmogui apie tuos dalykus, apie kuriuos aš kalbėjau tau.” Ir Jonas Morkus niekada iš tikrųjų neatskleidė nieko, kas vyko šią dieną, kurią jis praleido su Jėzumi kalnuose.

177:1.6 (1920.10) Per tas keletą likusių Jėzaus žemiškojo gyvenimo valandų Jonas Morkus neleido, kad Mokytojas ilgam išnyktų iš jo akiračio. Šis vaikinys visada iš tiesų slėpėsi netoli jo; jis miegojo tiksliai tada, kada miegojo Jėzus.

2. Vaikystė šeimoje

^{177:2.1 (1921.5)} Per šitos dienos bendravimą su Jonu Morkumi, Jėzus žymią laiko dalį praleido lygindamas jų ankstyvosios vaikystės ir paauglystės patyrimus. Nors Jono tėvai šito pasaulio turto turėjo daugiau už Jėzaus tėvus, bet paauglystės metais jų patyrimas didele dalimi buvo labai panašus. Jėzus papasakojo daug dalykų, kurie Jonui padėjo geriau suprasti savo tėvus ir kitus savo šeimos narius. Kada berniukas Mokytojo paklausė, kaip jis gali žinoti, kad jis taps “galingu karalystės žinianešiu,” tada Jėzus atsakė:

^{177:2.2 (1921.6)} “Aš žinau, tu liksi ištikimas karalystės evangelijai, nes galiu pasikliauti tavo dabartiniu įtikėjimu ir meile, kada šitos savybės remiasi tokiu ankstyvu lavinimu, kokį tu gavai savo šeimoje. Tu esi padarinęs tokios šeimos, kurioje tėvai vienas kitam jaučia nuoširdžią meilę, ir dėl to tu nebuvai per daug išlepintas, kad žalingai išaukštintum savo sampratą apie savojo aš reikšmingumą. Taip pat ir tavoji asmenybė nebuvo iškreipta tuo, kad tavo tėvai tam, jog įgytų tavo pasitikėjimą ir atsidavimą, būtų be meilės pykę intrigas vienas prieš kitą. Tu patyrei tokią tėvų meilę, kuri užtikrina pagirtiną pasitikėjimą savimi ir kuri puoselėja normalius saugumo jausmus. Bet tau taip pat pasisekė ir tuo, jog tavo tėvai buvo ir išmintingi, ir mylėjo; ir būtent išmintis vedė juos į tai, kad atsispirtų didžiajai daliai pataikavimo formų ir daugeliui prabangos dalykų, kuriuos gali nupirkti turtas, tuo tarpu jie tave pasiuntė į sinagogos mokyklą kartu su kaimynystėje gyvenusiais tavo draugais, o taip pat jie tave skatino mokytis, kaip gyventi šitame pasaulyje, leisdami tau įgyti savo paties patyrimą. Tu, su savo jaunuoju draugu Amosu, atvykai prie Jordano upės, kur mes pamokslavome, o Jono mokiniai krikštijo. Jūs abu norėjote

eiti drauge su mumis. Kada tu sugrįžai į Jeruzalę, tavo tėvai sutiko; Amoso tėvai nesutiko; savo sūnų jie taip mylėjo, jog atėmė iš jo šitą palaimintą patyrimą, kurį tu esi įgijęs, net ir tokį patyrimą, kokį tu gauni šitą dieną. Pabėgdamas iš namų, Amosas galėjo prie mūsų prisijungti, bet šitaip pasielgdamas, jis būtų sužeidęs meilę ir paaukojęs ištikimybę. Net jeigu toks poelgis ir būtų buvęs išmintingas, bet tai būtų buvusi siaubinga kaina, kurią būtų tekę mokėti už patyrimą, savarankiškumą, ir laisvę. Išmintingi tėvai, tokie, kaip tavo, pasirūpina, kad jų vaikams nereikėtų sužeisti meilės ar pažaboti ištikimybės tam, kad pasiektų savarankiškumą ir patirtų gyvybingą laisvę, kada jie yra sulaukę tavojo amžiaus.

177:2.3 (1922.1) “Meilė, Jonai, yra aukščiausioji visatos tikrovė, kada yra padovanota visaišminčių būtybių, bet ji yra pavojinga ir dažnai pusiau savanaudiška savybė, kaip ji pasireiškia mirtingųjų tėvų patirtyje. Kada tu vesi ir turėsi savų vaikų, kuriuos auginsi, žiūrėk, kad tavo meilei patarinėtų išmintis ir vadovautų intelektas.

177:2.4 (1922.2) “Tavo jaunasis draugas Amosas tiki šita karalystės evangelija lygiai tiek, kiek ir tu, bet juo pasikliauti visiškai aš negaliu; aš nesu tikras dėl to, ką jis padarys ateityje. Jo vaikystė šeimoje nebuvo tokia, kad sukurtų visiškai patikimą asmenį. Amosas yra per daug panašus į vieną iš apaštalų, kuriam nepasisekė patirti normalaus, kupino meilės, ir išmintingo lavinimo šeimoje. Tavo visas tolimesnis gyvenimas bus laimingesnis ir patikimesnis, nes tu savo pirmuosius aštuonerius metus praleidai normalioje ir gerai suderintoje šeimoje. Tu turi stiprų ir gerai išugdytą charakterį, nes išaugai tokioje šeimoje, kur vyravo meilė ir valdė išmintis. Toks

lavinimas vaikystės metais sukuria tokį ištikimybės tipą, kuris man leidžia būti tvirtai įsitikinusiam, jog tu užbaigsi tą reikalą, kurį esi pradėjęs.”

177:2.5 (1922.3) Daugiau negu valandą Jėzus ir Jonas tęsė šią diskusiją apie šeimyninį gyvenimą. Mokytojas toliau aiškino Jonui, kaip vaikas yra visiškai priklausomas nuo savo tėvų ir nuo su šeima susieto gyvenimo, kas susiję su jo visomis pirmosiomis intelektualiomis, visuomeninėmis, moralinėmis, ir netgi dvasinėmis sampratomis, kadangi mažam vaikui šeima reiškia viską, ką jis iš pradžių gali sužinoti apie žmogiškuosius arba dieviškuosius ryšius. Vaikas savo pirmuosius įspūdžius apie visatą turi gauti iš motinos globos; jis yra visiškai priklausomas nuo savo žemiškojo tėvo, kas susiję su jo pirmosiomis sampratomis apie dangiškąjį Tėvą. Vėlesnis vaiko gyvenimas tampa laimingas arba nelaimingas, lengvas arba sunkus, sutinkamai su jo ankstyvuoju protiniu ir emociniu gyvenimu, kurį sąlygoja šitie visuomeniniai ir dvasiniai šeimos ryšiai. Visą vėlesnį žmogiškosios būtybės gyvenimą milžinišku laipsniu veikia tai, kas vyksta per pirmuosius kelerius egzistencijos metus.

177:2.6 (1922.4) Mes nuoširdžiai tikime, kad Jėzaus mokymo evangelija, grindžiama tėvo-vaiko ryšiais, vargu ar galės patirti pasaulinio masto pritarimą, kol neateis toks laikas, kai šiuolaikinių civilizuotų tautų šeimyniniame gyvenime bus daugiau meilės ir daugiau išminties. Nežiūrint to, jog dvidešimtojo amžiaus tėvai turi didžiulių žinių ir išplėstą tiesą tam, kad šeimą pagerintų ir šeimyninį gyvenimą sukilintų, bet vis tiek tebelieka toks faktas, kad labai mažai šiuolaikinių šeimų yra tokios geros vietos, kuriose berniukus ir mergaites

būtų galima auklėti taip, kaip Jėzaus šeimoje Galilėjoje ir Jono Morkaus šeimoje Judėjoje, nors dėl Jėzaus evangelijos priėmimo šeimyninis gyvenimas tuoj pat pagerės. Kupinas meilės išmintingos šeimos gyvenimas ir ištikimas tikrosios religijos atsidavimas sukuria giluminį vienas kitą veikiantį tarpusavio poveikį. Toks šeimyninis gyvenimas religiją sustiprina, o tikroji religija šeimą visada šlovina.

^{177:2.7 (1923.1)} Tas tiesa, didelė dalis geriau suderintų šiuolaikinių šeimų iš tikrųjų atsisakė daugelio nepageidaujamų, stabdančių augimą, poveikių ir kitų suvaržančių faktorių, kurie buvo būdingi senovės žydų šeimoms. Iš tikrųjų, yra daugiau spontaniškos nepriklausomybės ir nepalyginamai daugiau asmeninės laisvės, bet šitos laisvės nežaboja meilę, nemotyvuoja ištikimybės, taip pat jos nevaldo ir išminties protinga drausmė. Kol mes mokysime vaiką melstis, “Mūsų Tėve, kuris esi danguje,” tol milžiniška atsakomybė tenka visiems žemiškiesiems tėvams gyventi ir tvarkyti savo namus taip, kad žodis *tėvas* būtų deramai laikomas šventu visų augančių vaikų prote ir širdyje.

3. Diena stovykloje

^{177:3.1 (1923.2)} Šitos dienos didžiąją dalį apaštalai praleido vaikštinėdami po Alyvų Kalną ir bendraudami su tais mokiniiais, kurie stovykloje gyveno kartu su jais, bet jau tuoj po pusiaudienio labai norėjo pamatyti sugrįžtantį Jėzų. Dienai baigiantis, jie vis labiau ėmė nerimauti dėl jo saugumo; be jo jie jautėsi neapsakomai vieniši. Per visą dieną buvo daug diskutuojama dėl to, ar reikėjo leisti Mokytojui išeiti vienam į kalnus, lydimam tikrai pasiuntinuko. Nors nė vienas vyras savo

minčių atvirai šitaip neišreiškė, bet kiekvienas iš jų, išskyrus Judą Iskariją, norėjo pats būti Jono Morkaus vietoje.

^{177:3.2 (1923.3)} Buvo apie popietės vidurį, kada Natanielius sakė savo kalbą apie “Aukščiausią troškimą” maždaug pusei tuzino apaštalų ir tokiam pačiam skaičiui mokinių, kurios pabaiga buvo tokia: “Su mūsų didžiąja dauguma yra negerai tai, kad mes esame neryžtingi. Mes nemylime Mokytojo taip, kaip jis myli mus. Jeigu mes visi su juo eiti būtume norėję tiek, kiek norėjo Jonas Morkus, tada jis tikrai būtų pasiėmęs mus visus. Mes stovėjome šalia, tuo tarpu tas vaikinys priėjo prie Mokytojo ir pasiūlė jam krepšį, tačiau kada Mokytojas krepšį paėmė, tada vaikinys jo nepaleido. Ir šitaip Mokytojas paliko mus čia, tuo tarpu jis išėjo į kalnus su krepšiu, berniuku, ir viskas.”

^{177:3.3 (1923.4)} Apie ketvirtą valandą, pas Dovydą Zabediejų atvyko bėgikai, atnešę jam žinią nuo jo motinos Betsaidoje ir nuo Jėzaus motinos. Prieš keletą dienų Dovydas buvo nusprendęs, jog vyriausieji šventikai ir valdovai rengiasi Jėzų nužudyti. Dovydas žinojo, kad jie yra pasiryžę Mokytoją sunaikinti, ir jis buvo beveik įsitikinęs, kad Jėzus nei pasinaudos savo dieviškąja galia, kad išsigelbėtų, nei leis savo pasekėjams pavartoti jėgą, kad jį apgintų. Priėjęs tokių išvadų, jis negaišo laiko ir nusiuntė pasiuntinį pas savo motiną, ragindamas ją iš karto atvykti į Jeruzalę ir atsivesti Mariją, Jėzaus motiną, ir visus jo šeimos narius.

^{177:3.4 (1923.5)} Dovydo motina padarė taip, kaip jos sūnus prašė, ir dabar bėgikai sugrįžo pas Dovydą, atnešę žinią, kad jo motina ir visa Jėzaus šeima yra pakeliui į Jeruzalę ir turėtų atvykti kažkuriuo vėlyvu metu kitą dieną arba labai ankstų dar kitos

dienos rytą. Kadangi Dovydas šitą padarė savo paties iniciatyva, tai jis manė, jog bus išmintinga apie šį reikalą nepasakoti niekam. Dėl to, jis niekam ir nesakė, kad Jėzaus šeima yra pakeliui į Jeruzalę.

^{177:3.5 (1924.1)} Tuoį po vidurdienio daugiau kaip dvidešimt žmonių iš tos grupės graikų, kurie buvo susitikę su Jėzumi ir šiais dvylika Juozapo iš Arimatėjos namuose, atvyko į stovyklą, ir Petras ir Jonas keletą valandų praleido tardamiesi su jais. Šitie graikai, bent jau kai kurie iš jų, savo žiniomis apie karalystę buvo labai pažengę į priekį, gavę mokymą iš Rodano iš Aleksandrijos.

^{177:3.6 (1924.2)} Tą vakarą, sugrįžęs į stovyklą, Jėzus bendravo su šiais graikais, ir jeigu toks posūkis jo apaštalų ir didelės dalies jo geriausių mokinių nebūtų sutrikdęs, tai jis šiuos dvidešimt graikų būtų iššventinęs, net ir taip, kaip anksčiau jis buvo iššventinęs tuos septyniasdešimt.

^{177:3.7 (1924.3)} Tuo metu, kai stovykloje vyko visa tai, Jeruzalėje vyriausieji šventikai ir senoliai stebėjosi, kad Jėzus nesugrįžta tam, jog kreiptųsi į minias. Tas tiesa, prieš dieną, kada jis ėjo iš šventyklos, tada pasakė, “Jūsų namus aš jums palieku apleistus.” Bet jie negalėjo suprasti, kodėl gi jis turėtų atsisakyti to didžiulio pranašumo, kurį jis buvo įgijęs suformuodamas draugišką minios požiūrį. Nors jie ir baiminosi, kad jis sukels sujudimą tautoje, bet Mokytojo paskutiniai žodžiai miniai buvo raginimas prisiderinti visais protingais būdais prie valdžios tų, “kurie sėdi Mozės vietoje.” Bet mieste diena buvo įtempta, kada jie vienu ir tuo pačiu metu rengėsi Perėjimo šventei ir tobulino savo planus, kaip sunaikinti Jėzų.

^{177:3.8 (1924.4)} Stovykloje žmonių buvo nedaug, nes jos įkūrimą laikė didelėje paslapyje visi tie, kurie žinojo, kad Jėzus ketina ten gyventi vietoje to, jog kiekvieną vakarą eitų į Betanę.

4. Judas ir vyriausieji šventikai

^{177:4.1 (1924.5)} Netrukus po to, kada Jėzus ir Jonas Morkus išėjo iš stovyklos, Judas Iskarijotas iš savo sielos brolių būrio dingo, sugrįžo tiktai vėlyvą popietę. Šitas pasimetęs ir nepatenkintas apaštalas, nepaisant savo Mokytojo ypatingo prašymo susilaikyti nuo ėjimo į Jeruzalę, skubėjo į sutartą susitikimą su Jėzaus priešais aukštojo šventiko Kajafo namuose. Tai buvo neoficialus Sanhedrino susirinkimas, ir jis turėjo prasidėti šitą rytą šiek tiek po 10 valandos. Šitas susitikimas buvo sukviestas tam, kad jo metu būtų apsvarstytas kaltinimų, kurie turėtų būti pateikti Jėzui, pobūdis ir, kad būtų nuspręsta, kokia gi turėtų būti panaudota procedūra tam, kad jis būtų atvestas prieš romėnų valdžią, turint tikslą užsitikrinti reikalingą mirties nuosprendžio, kurį jam jie jau buvo paskyrę, pilietinį patvirtinimą.

^{177:4.2 (1924.6)} Viena diena anksčiau Judas kai kuriems savo giminėms ir savo tėvo šeimos kai kuriems sedukėjams draugams buvo atskleidęs tai, jog priėjo tokios išvados, kad nors Jėzus ir yra gero norintis svajotojas ir idealistas, bet jis nėra tas laukiamas Izraelio išvaduotojas. Judas pareiškė, kad jis labai norėtų surasti, kokį nors būdą iš viso šio judėjimo tinkamai pasitraukti. Jo draugai pataikaujančiai jį užtikrino, kad tokį jo pasitraukimą žydų valdovai sveikins kaip didžiulį įvykį, ir kad už tai jam nieko nebūtų per daug. Jie privertė jį patikėti, kad Sanhedrinas iš karto jam pareikš ypatingą garbę, ir kad pagaliau jis bus tokioje padėtyje, jog galės panaikinti

savo kupino gerų norų, bet “nevykusio bendravimo su nemokymais galilėjiečiais” stigmą.

177:4.3 (1924.7) Judas negalėjo iki galo patikėti, jog Mokytojas stebuklus padarė velnių princo galia, bet dabar jis buvo visiškai įsitikinęs, kad Jėzus savąja galia nepasinaudos tam, kad išaukštintų savąjį aš; pagaliau jis buvo įsitikinęs, kad Jėzus leis žydų valdovų sunaikinamas, o jis negalėjo išverti tos žeminančios minties, kad jis būtų tapatinamas su koku nors pralaimėjimo judėjimu. Jis nenorėjo puoselėti jokios minties apie menamą pralaimėjimą. Jis gerai suprato savo Mokytojo tvirtą charakterį ir to didingo ir gailestingo proto skvarbumą, ir vis tik jis jautė pasitenkinimą dėl to, kad bent jau iš dalies jis laikosi tokios pat minties, kokią išsakė vienas iš jo giminaičių, kad Jėzus, nors ir yra gero norintis fanatikas, bet galbūt yra nevisiškai sveiko proto; kad jis visada atrodė keistas ir nesuprantamas asmuo.

177:4.4 (1925.1) Ir dabar, kaip niekada anksčiau, Judas pajuto, jog ima jausti apmaudą dėl to, kad Jėzus niekada jam nebuvo skyręs garbingesnių pareigų. Visą laiką jis vertino tą garbę, kad jis yra apaštališkasis išdininkas, bet dabar jis ėmė jausti, kad yra neįvertintas; kad jo sugebėjimai yra nepripažinti. Jį netikėtai apėmė pasipiktinimas dėl to, kad Petras, Jokūbas, ir Jonas turėjo būti pagerbti tuo, kad su Jėzumi bendravo artimai, ir šiuo metu, kada jis buvo pakeliui į aukštojo šventiko namus, jis buvo labiau linkęs atsiskaityti su Petru, Jokūbu, ir Jonu negu ką nors galvoti apie Jėzaus išdavimą. Bet be visų kitų minčių, kaip tik tuo metu, nauja ir įsiviešpataujanti mintis ėmė skverbti į jo sąmoningo proto svarbiausiąją vietą: Jis rengėsi pasiekti garbę sau, ir jeigu tą būtų galima užsitikrinti tuo pačiu metu

atsiskaitant ir su tais, kurie buvo prisidėję prie jo gyvenime didžiausio nusivylimo, tai būtų dar geriau. Jį apėmė siaubingas pasimetimo, puikybės, nevilties, ir pasiryžimo suokalbis. Ir dėl to turi būti aišku, jog visiškai ne dėl pinigų tuo metu Judas ėjo į Kajafo namus, kad susitartų dėl Jėzaus išdavimo.

^{177:4.5 (1925.2)} Artindamasis prie Kajafo namų, Judas galutinai apsisprendė Jėzų ir savo bičiulius apaštalus apleisti; ir šitokiu būdu apsisprendęs pasitraukti iš dangiškiosios karalystės reikalo, jis buvo pasiryžęs užsitikrinti sau kiek tik įmanoma daugiau tos garbės ir šlovės, kurią, kaip jis manė anksčiau, kada nors jis turės, kada jis iš pradžių susiejo save su Jėzumi ir naująja karalystės evangelija. Kažkada visi apaštalai puoselėjo šitokių troškimų drauge su Judu, bet laikui einant, jie išmoko žavėtis tiesa ir mylėti Jėzų, bent jau išmoko daugiau už Judą.

^{177:4.6 (1925.3)} Kajafui ir žydų valdovams išdaviką pristatė pusbrolis, kuris paaiškino, kad Judas, supratęs savo klaidą, jog leidosi suklaidinamas subtilaus Jėzaus mokymo, atvyko į šią vietą, kur jis nori viešai ir oficialiai atsižadėti savo bendravimo su šiuo galilėjiečiu, ir tuo pačiu metu prašyti savo sielos brolių Judėjoje, kad jie vėl pasitikėtų juo ir vėl jį priimtų į savo draugiją. Šitas Judo atstovas toliau aiškino, kad Judas suvokia, jog Izraelio ramybei būtų geriausia, jeigu Jėzus tikrai būtų suimtas, ir, patvirtindamas savo apgailestavimą, jog dalyvavo tokiam klaidingame judėjime, ir įrodydamas savo nuoširdumą, jog dabar sugrįžta prie Mozės mokymų, jis atėjo tam, jog pasisiūlytų Sanhedrinui kaip tas, kuris drauge su tuo kapitonu, kuris turi įsakymą Jėzų suimti, gali taip pasirūpinti, kad jį būtų galima suimti tyliai, šitokiu būdu išvengiant bet

kokio pavojaus sukelti žmonių neramumus ar būtinybės jo suėmimą atidėti iki Perėjimo šventės pabaigos.

^{177:4.7 (1925.4)} Kada jo pusbrolis baigė kalbėti, tada jis pristatė Judą, kuris, išėjęs į priekį netoli aukštojo šventiko, tarė: “Viską, ką mano pusbrolis pažadėjo, aš tikrai padarysiu, tačiau ką jūs norite man duoti už šitą tarnystę?” Neatrodė, kad Judas pastebėjo paniekos ir net pasibjaurėjimo išraišką, kuri šmėkstelėjo kietaširdžio ir tuščiagarbio Kajafo veide; jo širdis buvo per daug susikoncentravusi ties savojo aš šlove ir ties troškimu patirti pasitenkinimą dėl savojo aš išaukštinimo.

^{177:4.8 (1926.1)} Ir tada Kajafas nužvelgė išdaviką, sakydamas: “Judai, tu nueisi pas sargybos kapitoną ir pasirūpinsi drauge su tuo karininku, kad tavasis Mokytojas pas mus būtų atvestas arba šiandakt, arba rytojaus naktį, o kada tu būsi jį atidavęs į mūsų rankas, tada už šitą tarnystę savąjį atlygį tu tikrai gausi.” Kada Judas išklausė tai, tada jis pasitraukė iš vyriausiųjų šventikų ir valdovų akivaizdos ir tarėsi su šventyklos sargybinių kapitonu dėl to, koku būdu Jėzus turi būti suimtas. Judas žinojo, kad tuo metu Jėzaus stovykloje nebuvo, ir neturėjo jokio supratimo, kada tą vakarą jis sugrįš, ir tokiu būdu jie tarpusavyje susitarė Jėzų suimti kitą vakarą (ketvirtadienį) po to, kada Jeruzalės gyventojai ir visi atvykę piligrimai bus pasišalinę nakčiai.

^{177:4.9 (1926.2)} Judas pas savo draugus stovykloje sugrįžo apsvaigęs nuo tokių minčių apie didybę ir šlovę, kokių nebuvo puoselėjęs daugelį dienų. Jis prisijungė prie Jėzaus tikėdamasis kažkurį dieną tapti didžiu vyru naujojoje karalystėje. Jis pagaliau suvokė, kad jokios naujosios karalystės, kokios jis laukė, neturi būti. Bet jis džiūgavo dėl to, jog buvo toks įžvalgas, kad savo nusivylimą dėl negalėjimo pasiekti šlovės lauktoje naujojoje

karalystėje išsikeitė į tai, kad tuoj pat sulauktų garbės ir atlygio esant senesnei tvarkai, kuri, dabar jis manė, jog išsilaikys, ir kuri, jis buvo dėl to tikras, sunaikins Jėzų ir visa tai, ką jis išreiškia. Išdavystės sąmoningo ketinimo paskutinis motyvas rodo, jog tai, kad Judas išdavė Jėzų, buvo bailus veiksmas savanaudžio dezertyro, kurio vienintelė mintis buvo jo paties saugumas ir šlovinimas, nesvarbu, kokios būtų jo elgesio pasekmės jo Mokytojui ir jo buvusiems bičiuliams.

^{177:4,10 (1926.3)} Bet visą laiką kaip tik taip ir buvo. Judas ilgą laiką buvo pasinėręs į šitą tyčinę, atkaklią, savanaudišką, ir kerštingą sąmonę, kuri jo prote ėmė vis labiau įtvirtinti, o jo širdyje vis daugiau puoselėti, šiuos keršto ir neištikimybės, kupinus neapykantos ir blogio troškimus. Jėzus mylėjo Judą ir juo pasitikėjo net ir taip, kaip jis mylėjo ir kitus apaštalus ir kaip jais pasitikėjo, bet Judui nepavyko išsiugdyti atsakomojo lojalaus pasitikėjimo kitu ir pajusti atsakomąją meilę iš visos širdies. Ir koks pavojingas gali tapti garbės troškimas, kada jis visiškai tvirtai susijungia su egoizmu ir kada aukščiausiu laipsniu jį motyvuoja piktas ir ilgai slopintas kerštas! Koks triuškinantis dalykas yra nusivylimas gyvenime tų kvailių, kurie, savo žvilgsnį nukreipę į šešėlines ir greitai pamiršamas laiko pagundas, tampa akli dieviškųjų vertybių ir tikrųjų dvasinių realybių amžinųjų pasaulių nesiliaujančių pasiekimų aukštesniems ir realesniems laimėjimams. Judas mintyse troško žemiškosios garbės ir šitą troškimą pamilo iš visos širdies; kiti apaštalai savo protu lygiai taip troško šitos pačios žemiškosios garbės, bet širdyje jie mylėjo Jėzų, ir darė viską, kas tik įmanoma, kad išmoktų mylėti ir tas tiesas, kurių jis mokė juos.

^{177:4.11 (1926.4)} Judas šiuo metu šito nesuvokė, bet pasąmonėje jis buvo Jėzaus kritikas visą laiką nuo to momento, kada Erodas nukirto galvą Jonui Krikštytojui. Giliai širdyje Judas visada piktinosi dėl to, kad Jėzus neišgelbėjo Jono. Jūs neturėtumėte užmiršti to, kad Judas prieš tapdamas Jėzaus pasekėju, buvo Jono mokinys. Ir visos šitos žmogiškojo pasipiktinimo ir kartaus nusivylimo sankaupos, kurias savo sieloje Judas įvilko į neapykantos apdarus, dabar buvo gerai organizuotos jo sąmoniniame prote ir buvo pasiruošusios išsiveržti, kad nugalėtų jį, kada jis kartą išdrįs nuo savo sielos brolių paremiančios įtakos atsiriboti, tuo pačiu metu apnuogindamas save Jėzaus priešų protingiems įžeidinėjimams ir rafinuotai pajuokai. Kiekvieną kartą, kada tik Judas leisdavo savo viltims pakilti aukštai, o Jėzus padarydavo arba pasakydavo ką nors tokio, kas jas sudaužydavo į šukes, Judo širdyje visada likdavo kartaus apmaudo randas; ir kada šitų randų daugėjo, tada greitai toji širdis, taip dažnai sužeidžiama, prarado visą tikrą meilę tam, kuris buvo užkrėtęs šitą nemalonų patyrimą gero norinčiai, bet bailiai ir savanaudiškai asmenybei. Judas to nesuvokė, bet jis buvo bailys. Dėl to jis visada buvo tikrai linkęs bailumą priskirti Jėzui kaip tą motyvą, dėl kurio jis taip dažnai atsisakydavo siekti valdžios ir šlovės, kada jam tai buvo akivaizdžiai lengvai pasiekama. Ir kiekvienas mirtingasis žmogus visiškai gerai žino, kaip meilė, net kažkada ir buvusi tikra, gali, per nusivylimą, pavydą, ir ilgai trunkantį apmaudą, galiausiai pavirsti į tikrą neapykantą.

^{177:4.12 (1927.1)} Pagaliau vyriausieji šventikai ir senoliai galėjo keletą valandų lengviau atsikvėpti. Jiems nebereikės Jėzaus suimti viešai, o Judo kaip išdavikiško sąjungininko užsitikrinimas

garantavo, kad Jėzus iš jų jurisdikcijos nebepabėgs, kaip praeityje jis tą buvo padaręs tiek daug kartų.

5. Paskutinioji visuomeninė valanda

^{177:5.1 (1927.2)} Kadangi tai buvo trečiadienis, tai šitas vakaras stovykloje buvo skirtas bendravimui. Mokytojas savo prislėgtiems apaštalams stengėsi nuotaiką pakelti, bet šitą padaryti buvo beveik neįmanoma. Jie visi pradėjo suvokti, kad neramūs ir gniuždantys įvykiai neišvengiamai artėja. Jie nebegalėjo pralinksmėti net ir tada, kada jų Mokytojas smulkiai prisiminė apie jų kupino įvykių ir meilės bendravimo metus. Jėzus rūpestingai teiravosi apie kiekvieno iš apaštalų šeimą ir, žiūrėdamas į Dovydą Zabediejų, paklausė, ar kas nors nebuvo neseniai gavęs kokių nors žinių nuo jo motinos, jo jauniausiosios sesers, ar kitų jo šeimos narių. Dovydas žvelgė žemyn į savo kojas; jis bijojo atsakyti.

^{177:5.2 (1927.3)} Tai buvo tas atvejis, kada Jėzus įspėjo savo pasekėjus nepasikliauti minios parama. Jis smulkiai prisiminė apie jų patyrimą Galilėjoje, kada ne kartą didžiulės žmonių minios entuziastingai sekė paskui juos visur ir tada lygiai taip su entuziazmu nuo jų nosisukdavo ir sugrįždavo prie savo ankstesniojo tikėjimo ir gyvenimo. Ir tada jis tarė: “Ir dėl to jūs neturite sau leisti, kad tos didžiulės minios, kurios mūsų klausėsi šventykloje ir kurios atrodė, kad mūsų mokymais tiki, jus apgautų. Šitos minios tiesos klausosi ir ja tiki paviršutiniškai savo protu, bet nedaugelis leidžia tiesos žodžiui įsiskverbti į širdį gyvomis šaknimis. Tais, kurie pažįsta evangeliją tikai protu, ir kurie jos nepatyrė širdimi, negalima pasikliauti, jog sulauksi iš jų paramos, kada ateis tikras vargas. Kada žydų valdovai susitars Žmogaus Sūnų sunaikinti, ir kada

jie smogs sutartinai, tada jūs pamatysite, kaip šitos minios arba pabėgs iš baimės, arba tylėdamos stovės nuošalyje nustebusios, tuo metu, kada šitie išprotėję ir apakę valdovai evangelijos tiesos mokytojus ves į mirtį. Ir tada, kada jus užgrius priešiškus ir persekiojimai, dar kiti, kurie jūs manote, jog myli tiesą, bus išsklaidyti, o kai kurie evangelijos atsižadės ir jus apleis. Kai kurie mums buvę labai artimi jau yra apsisprendę pabėgti. Šiandien jūs ilsėjotės, kad pasiruoštumėte tiems laikams, kurie dabar artėja. Dėl to, budėkite ir melskitės, kad rytoj būtumėte sustiprinti toms dienoms, kurios kaip tik mūsų ir laukia.”

177:5.3 (1927.4) Stovykloje viešpatavo nepaaiškinamos įtampos atmosfera. Tylūs pasiuntiniai ateidavo ir išeidavo, bendraudami tikrai su Dovydu Zabediejumi. Vakarui nepasibaigus, kai kurie žinojo, kad Lozorius skubiai pabėgo iš Betanės. Jono Morkaus tylėjimas po sugrįžimo į stovyklą, nežiūrint to, kad jis buvo praleidęs visą dieną Mokytojo draugijoje, kėlė nerimą. Visos pastangos įtikinti jį prabilti tikrai aiškiai rodė, kad Jėzus jam buvo sakęs nekalbėti.

177:5.4 (1928.1) Net ir Mokytojo gera nuotaika ir neįprastas bendravimas juos gąsdino. Jie visi jautė, kad link jų tikrai artinasi siaubinga izoliacija ir jie suvokė, kad ji netrukus užgrius juos su triuškinančiu netikėtumu ir neišvengiamu siaubu. Jie neaiškiai jautė, kas jų laukia, ir nė vienas nesijautė, kad būtų pasirengęs su šiuo išbandymu susidurti. Mokytojo nebuvo visą dieną; jiems jo labai smarkiai trūko.

177:5.5 (1928.2) Jų dvasinė būseną niekada iki pat tikrosios Mokytojo mirties valandos nebuvo smukusi tiek, kiek šią trečią dieną vakarą. Nors kita diena buvo dar viena diena arčiau to

tragiškojo penktadienio, vis tik, jis buvo drauge su jais, ir šios dienos neramias valandas jie praleido geriau.

^{177:5.6 (1928.3)} Buvo kaip tik prieš pusiaunaktį, kada Jėzus, žinodamas, jog tai bus paskutinioji naktis, kada jis kada nors daugiau miegos su savo pasirinkta šeima žemėje, tarė, paleisdamas juos nakčiai: “Eikite miegoti, mano sielos broliai, ir tegul ramybė bus su jumis, kol mes atsikelsime ryte, kad dar vieną dieną vykdytume Tėvo valią ir patirtume tą džiaugsmą, žinodami, jog esame jo sūnūs.”

178 Dokumentas. Paskutinioji diena stovykloje

^{178:0.1 (1929.1)} JĖZUS šitą ketvirtadienį, savo paskutiniąją laisvą dieną žemėje kaip įsikūnijęs materialaus kūno pavidalu dieviškasis Sūnus, planavo praleisti su savo apaštalais ir keliais ištikimais ir atsidavusiais mokiniais. Tuo po pusryčių valandos šitą gražų rytą, Mokytojas juos nusivedė į nuošalią vietą nedideliu atstumu virš jų stovyklos ir ten juos mokė daugelio naujų tiesų. Nors Jėzus apaštalams pateikė ir kitų pasakojimų tos dienos ankstyvaus vakaro valandomis, bet šitas pokalbis ketvirtadienio rytą buvo jo atsisveikinimo kreipimasis į apaštalų ir pasirinktų mokinių, tiek žydų, tiek pagonių, mišrią grupę. Šie dvylika dalyvavo visi, išskyrus Judą. Petras ir keli kiti apaštalai pareiškė pastabų dėl jo nedalyvavimo, o kai kurie iš jų manė, kad Jėzus jį pasiuntė į miestą atlikti kokį nors reikalą, galbūt pasirūpinti Perėjimo šventės jų būsimo šventimo smulkmenomis. Judas į stovyklą sugrįžo tikrai apie popietės vidurį, likus nedaug laiko iki to meto, kada šiuos dvylika Jėzus išsivedė į Jeruzalę valgyti Paskutiniosios Vakarienės.

1. Kalba apie sunyste ir pilietybę

178:1.1 (1929.2) Jėzus kalbėjo maždaug penkiasdešimčiai savo ištikimų pasekėjų beveik dvi valandas ir atsakė į dvi dešimtis klausimų apie dangaus karalystės ryšį su šito pasaulio karalystėmis, apie sūnystės su Dievu ryšį su žemiškųjų vyriausybių pilietybėmis. Šitas pokalbis, kartu su jo atsakymais į klausimus, gali būti apibendrintas ir perteiktas šiuolaikine kalba šitaip:

178:1.2 (1929.3) Šito pasaulio karalystėms, kadangi jos yra materialios, gali dažnai prireikti pavartoti fizinę jėgą tam, kad įgyvendintų savo įstatymus ir palaikytų tvarką. Tikri tikintieji dangaus karalystėje fizinės jėgos panaudojimo nesigriebs. Dangaus karalystę, kuri yra iš dvasios gimusiųjų Dievo sūnų dvasinė brolystė, galima skelbti tiktai dvasios galios dėka. Šitas procedūros skirtumas nurodo tikinčiųjų karalystės ryšius su pasaulietinės vyriausybės karalystėmis ir iš visuomeninių tikinčiųjų grupių neatima teisės palaikyti tvarką savo gretose ir drausminti maištingus ir netinkamus narius.

178:1.3 (1929.4) Nėra nieko nesuderinamo tarp dvasinės karalystės sūnystės ir pasaulietinės arba pilietinės vyriausybės pilietybės. Būtent tai ir yra tikinčiojo pareiga Cezariui atiduoti tai, kas priklauso Cezariui, o Dievui atiduoti tai, kas priklauso Dievui. Negali būti jokio nesutarimo tarp šitų dviejų reikalavimų, vienas iš jų yra materialus, o kitas yra dvasinis, nebent atsitiktų taip, jog koks nors Cezaris išdrįstų uzurpuoti išskirtines Dievo teises ir reikalauti, jog dvasinė pagarba ir aukščiausiasis garbinimas būtų reiškiamas jam. Tokiu atveju garbinkite tiktai Dievą, tuo tarpu tokius suklaidintus žemiškuosius valdovus stenkitės apšviesti ir šitokiu būdu juos taip pat vesti į Tėvo danguje pripažinimą. Nesuteikite dvasinio garbinimo

žemiškiesiems valdovams; taip pat ir jums nereikėtų naudotis žemiškųjų vyriausybių, kurių valdovai gali kada nors tapti tikinčiaisiais, fizinėmis jėgomis tam, kad paremtumėte dvasinės karalystės misijos darbą.

178:1.4 (1930.1) Sūnystė karalystėje, besivystančios civilizacijos požiūriu, turėtų jums padėti tapti šito pasaulio karalysčių idealiais piliečiais, kadangi brolystė ir tarnavimas yra karalystės evangelijos kertiniai akmenys. Dvasinės karalystės meilės šauksmas turėtų būti žemiškųjų karalysčių netikinčių ir karingai mąstančių piliečių neapykantos akstino veiksmingas sunaikintojas. Bet šitie materialiai mąstantys sūnūs tamsoje niekada nepažins jūsų dvasinės tiesos šviesos, jeigu jūs nepriartėsite prie pat jų tąja nesavanaudiška visuomenine tarnyste, kuri yra dvasinių vaisių vedimo padarinys kiekvieno atskiuro tikinčiojo gyvenimo patyrimė.

178:1.5 (1930.2) Kaip mirtingieji ir materialūs žmonės, jūs iš tikrųjų esate žemiškųjų karalysčių piliečiai, ir jūs turėtumėte būti geri piliečiai, tuo labiau, kadangi esate iš naujo gimę dangaus karalystės dvasiniai sūnūs. Kaip įtikėjimo apšviesti ir dvasios išlaisvinti dangaus karalystės sūnūs, jūs turite dvigubą pareigą žmogui ir Dievui tuo metu, kada jūs savanoriškai prisiimate trečią ir šventą įsipareigojimą: tarnauti Dievą-pažįstančių tikinčiųjų brolijai.

178:1.6 (1930.3) Jums nereikia garbinti savo žemiškųjų valdovų ir jūs neturėtumėte vartoti žemiškosios galios tam, kad paremtumėte dvasinę karalystę; bet jūs turėtumėte demonstruoti kupinos meilės tarnystės teisingą pagalbą tikintiesiems ir netikintiesiems vienodai. Karalystės evangelijoje gyvena toji galinga Tiesos Dvasia, ir netrukus aš tikrai išliesiu šitą pačią

dvasią visiems materialiams kūnams. Šios dvasios vaisiai, jūsų nuoširdi ir kupina meilės tarnystė, ir yra ta stipri visuomeninė svirtis, kad pakeltų tas tamsos rases, ir šitoji Tiesos Dvasia tampa ta priemone, kuri didins ir jūsų galią.

178:1.7 (1930.4) Parodykite išmintį ir pademonstruokite įžvalgumą bendraudami su netikinčiais pilietiniais valdovais. Protingumu pasirodykite, jog esate sumanūs tam, kad nereikšmingus nesutarimus pašalintumėte ir neesminius nesusipratimus suderintumėte. Visais įmanomais būdais—visose srityse, nesusijusiose su jūsų dvasine ištikimybe visatos valdovams—stenkitės gyventi taikiai su visais žmonėmis. Visada būkite išmintingi kaip gyvatės, bet taikūs kaip balandžiai.

178:1.8 (1930.5) Jūs turėtumėte tapti dar geresniais pasaulietinės vyriausybės piliečiais dėl to, kad tampate apšviestais karalystės sūnumis; lygiai taip ir žemiškųjų vyriausybių valdovai tampa dar geresniais valdovais pasaulietiniuose reikaluose dėl to, kad tiki šita dangaus karalystės evangelija. Nesavanaudiškos žmogaus tarnystės ir išmintingo Dievo garbinimo požiūris turėtų visus karalystės tikinčiuosius paversti geresniais pasaulio piliečiais, tuo tarpu sąžiningos pilietybės ir nuoširdaus atsidavimo savo žemiškajai pareigai požiūris tikrai padėtų tokių pilietį paversti lengviau pasiekiamu dvasios raginimui tapti sūnumi dangaus karalystėje.

178:1.9 (1930.6) Kol žemiškųjų vyriausybių valdovai stengsis pasinaudoti religinių diktatorių valdžia, tol jūs tie, kurie tikite šita evangelija, galite tikėtis tikrai nemalonumų, persekiojimų, ir net mirties. Bet pati ta šviesa, kurią jūs nešate pasauliui, ir net tai, kokių būdu jūs kentėsite ir mirsite už šitą karalystės evangeliją, galiausiai, irgi, apšvies visą pasaulį ir dėl to

palaipsniui politika atsiskirs nuo religijos. Šitos karalystės evangelijos atkaklus skelbimas kurią nors dieną atneš visoms nacijoms naują ir neįtikėtiną išsivadavimą, intelektualią nepriklausomybę, ir religinę laisvę.

178:1.10 (1931.1) Per netrukus prasidėsiančius persekiojimus, kuriuos vykdys tie, kurie neapkenčia šitos džiaugsmo ir laisvės evangelijos, jūs klestėsite ir karalystė vešės. Bet jūs atsidursite didžiuliame pavojuje vėlesniaisiais laikais, kada didžioji dauguma žmonių apie karalystės tikinčiuosius šnekės gražiai ir daugelis aukštų pareigūnų formaliai dangaus karalystės evangeliją priims. Išmokite būti ištikimi karalystei net ramybės ir klestėjimo laikais. Negundykite jus prižiūrinčiųjų angelų, kad jūsų nevestų nerimą sukeliančiais keliais, nes kupina meilės drausmė yra skirta tam, kad išgelbėtų lengvai pasroviui plaukiančias jūsų sielas.

178:1.11 (1931.2) Prisiminkite, kad jūs esate įgalioti skelbti šitą karalystės evangeliją—aukščiausiojo laipsnio troškimą vykdyti Tėvo valią drauge su tuo aukščiausiojo laipsnio džiaugsmu, kada jūs įtikėjimo dėka suvokiate sūnystę su Dievu—ir jūs neturite leisti, kad kas nors jūsų atsidavimą šitai vienintelei pareigai nukreiptų į šalį. Tegul jūsų kupino meilės tarnavimo, apšviečiančios intelektualios komunijos, ir išaukštinančios visuomeninės tarnystės perteklius būna naudingas visai žmonijai; bet neleistina yra tai, kad nors vienas iš šitų humanistinių darbų, arba jie visi drauge, užimtų evangelijos skelbimo vietą. Šitas galingas tarnavimas yra šalutinis produktas dar galingesnio ir didingesnio tarnavimo ir transformavimo, kuriuos karalystės tikinčiojo širdyje pagimdo gyvoji Tiesos Dvasia ir asmeninis suvokimas, jog iš dvasios

gimusiojo žmogaus įtikėjimas suteikia įsitikinimą dėl gyvos bičiulystės su amžinuoju Dievu.

178:1.12 (1931.3) Jūs neturite stengtis skelbti tiesą ir įtvirtinti teisumą pilietinių vyriausybių galios arba pasaulietinių įstatymų įgyvendinimo dėka. Jūs turite visada įtemptai dirbti, kad žmonių protą įtikintumėte, bet niekada nedirškite šito daryti priedarta. Jūs turite neužmiršti žmogiškojo teisingumo didžiojo įstatymo, kurio aš jus mokiau teigiama forma: Visada su žmonėmis elkitės taip, kaip jūs norėtumėte, kad jie elgtųsi su jumis.

178:1.13 (1931.4) Kada karalystės tikintysis yra pakviečiamas tarnauti pilietinei vyriausybei, tada tegul jis tarnauja kaip tokios vyriausybės žemiškasis pilietis, nors savo pilietinėje tarnystėje toks tikintysis turėtų demonstruoti visas įprastas piliečio savybes, pagerintas to dvasinio apšvietimo, kai mirtingojo žmogaus protas patiria kilninantį bendravimą su savo viduje gyvenančia amžinojo Dievo dvasia. Jeigu netikintis yra geresnis pilietinis tarnas už jus, tai jūs turėtumėte rimtai pasvarstyti, ar tiesos šaknys jūsų širdyje nenunyks dėl to, kad trūksta bendros dvasinės komunijos ir visuomeninės tarnystės gyvojo vandens. Sūnystės su Dievu sąmonė turėtų pagyvinti kiekvieno vyro, moters, ir vaiko, kuris įgavo tokį galingą akstiną visoms įgimtoms žmogiškosios asmenybės galioms, viso gyvenimo tarnystę.

178:1.14 (1931.5) Jūs neturite būti pasyvūs mistikai ar neišraiškingi asketai; jums nereikia būti svajotojais ir plaukiančiais pasroviui, pasyviai pasikliaujančiais įsivaizduojama Apvaizda, kuri pasirūpintų net ir pačiais būtiniausiais dalykais. Jūs iš tiesų turite būti gailestingi, turėdami reikalo su klystančiais

mirtingaisiais, kantrūs savo santykiuose su neišmanančiais žmonėmis, ir tvirti provokacijų atvejais; bet jūs taip pat turite būti drąsūs gindami teisingumą, galingi viešai skelbdami tiesą, ir energingi pamokslaudami šitą karalystės evangeliją, net iki pačių žemės pakraščių.

^{178:1.15 (1931.6)} Šita karalystės evangelija yra gyvoji tiesa. Aš jums sakiau, kad ji, kaip tos mielės tešloje, kaip tie garstyčių sėklų grūdėliai; o dabar aš pareiškiu, kad ji yra kaip gyvos būtybės sėkla, kuri, iš kartos į kartą, nors ir išlieka tokia pati gyva sėkla, bet būtinai atsiskleidžia naujais pasireiškimais ir palankiai auga tokiuose kanaluose, kurie naujai prisitaiko prie kiekvienos vėlesniosios kartos konkrečių poreikių ir sąlygų. Tas apreiškimas, kurį aš pateikiau jums yra *gyvas apreiškimas*, ir aš noriu, kad jis tikrai duotų tinkamų vaisių kiekviename individe ir kiekvienoje kartoje sutinkamai su dvasinio augimo, didėjimo, ir adaptacinio vystymosi dėsniais, Iš kartos į kartą šitoji evangelija turi rodyti didėjantį gyvybingumą ir demonstruoti didesnę dvasinės galios gelmę. Negalima leisti, kad ji taptų vien tiktai šventu prisiminimu, tik pasakojimu apie mane ir tuos laikus, kuriais mes dabar gyvename.

^{178:1.16 (1932.1)} Ir nepamirškite: Mes tiesiogiai neužsipuolėme nei tų asmenų, nei valdžios tų, kurie sėdi Mozės vietoje; mes tiktai siūlėme jiems naująją šviesą, kurią jie taip kategoriškai atstūmė. Mes juos užsipuolėme tiktai tuo, kad pasmerkėme jų dvasinę neištikimybę toms pačioms tiesoms, kurių, kaip jie atvirai pareiškia, jie moko ir kurias jie saugo. Su šitais įtvirtintais lyderiais ir pripažintais valdovais mes susirėmėme tiktai tada, kada jie patys stojo tiesiai skersai kelio tam, kad žmonių sūnums būtų skelbiama karalystės evangelija. Ir net

dabar, ne mes užsipuolame juos, bet būtent jie stengiasi sunaikinti mus. Neužmirškite, kad jūs esate įgalioti eiti pirmyn skelbdami tikrai gerąją naujieną. Jūs neturite užsipulti senųjų metodų; jūs turite sumaniai įdėti naujosios tiesos mielių į senuosius tikėjimus. Tegul Tiesos Dvasia daro savo darbą. Tegul ginčai kyla tikrai tada, kada tie, kurie tiesą niekina, stengsis jėga jums primesti savąją. Tačiau, kada netikintis užsipuls jus tyčia, tada nedvejodami ryžtingai ginkite tą tiesą, kuri jus išgelbėjo ir pašventino.

^{178:1.17 (1932.2)} Per visus gyvenimo vingius, visada prisiminkite mylėti vienas kitą. Nesipykite su žmonėmis, net ir su netikinčiais. Rodykite gailestingumą net ir tiems, kurie niekindami jus įžeidinėja. Pasirodykite, kad jūs esate ištikimi piliečiai, moralūs darbininkai, pagyrimo verti kaimynai, atsidavę giminaičiai, supratingi tėvai, ir nuoširdūs tikintieji į Tėvo karalystės brolystę. O manoji dvasia tikrai bus su jumis, dabar ir net iki pasaulio pabaigos.

^{178:1.18 (1932.3)} Kada Jėzus savąjį mokymą pabaigė, tada buvo jau beveik pirma valanda, ir jie tuoj pat sugrįžo į stovyklą, kur Dovydas ir jo pagalbininkai jiems buvo paruošę vidurdienio valgį.

2. Po vidurdienio valgio

^{178:2.1 (1932.4)} Nedaug Mokytojo klausytojų jo rytinį kreipimąsi galėjo suvokti nors iš dalies. Iš visų tų, kurie jo klausėsi, daugiausia suvokė graikai. Net ir šiuos vienuolika apaštalų suglumino jo užuominos apie ateities politines karalystes ir viena po kitos gyvensiančias karalystės tikinčiųjų kartas. Jėzui labiausiai atsidavę pasekėjai negalėjo suderinti neišvengiamai

artėjančios jo žemiškosios tarnystės pabaigos su šitomis užuominomis apie evangelinės veiklos tolimesnę ateitį. Kai kurie iš šitų žydų tikinčiųjų ėmė jausti, jog netrukus įvyks didžiausia tragedija žemėje, bet su tokia neišvengiamai besiantinančia katastrofa jiems visiškai nesiderino nei Mokytojo linksmi abejingas asmeninis požiūris, nei jo rytinė kalba, kurioje jis daug kartų užsiminė apie dangaus karalystės ateities transakcijas, nusidriekiančias per milžinišką laiko tarpą ir apimančias ryšius su daugeliu žemės karalysčių, kurios egzistuos viena po kitos.

^{178:2.2 (1932.5)} Iki šitos dienos vidurdienio visi apaštalai ir mokiniai sužinojo apie skubų Lozoriaus pabėgimą iš Betanės. Jie ėmė jausti žydų valdovų nuožmų pasiryžimą sunaikinti Jėzų ir jo mokymus.

^{178:2.3 (1932.6)} Dovydas Zabediejus, per savo slaptus agentus Jeruzalėje, buvo iki galo informuotas apie tai, kaip vystėsi planas Jėzų suimti ir nužudyti. Jis žinojo viską apie Judo vaidmenį šitame sąmoksle, bet šių žinių jis niekada neatskleidė nei kitiems apaštalams, nei kuriam nors iš mokinių. Iškart po pietų jis iš tikrųjų pasivedė Jėzų į šalį ir, sukaupęs drąsą, jo paklausė, ar jis žino—bet toliau savo klausimo jis taip ir nebeužbaigė. Mokytojas, pakėlęs ranką, sustabdė jį, sakydamas: “Taip, Dovydai, apie tai aš žinau viską, ir aš žinau ir tai, kad ir tu žinai, bet žiūrėk, kad to nepasakotum nė vienam žmogui. Tikrai savo širdyje neabejok, jog galiausiai triumfuos Dievo valia.”

^{178:2.4 (1933.1)} Šią pašnekesį su Dovydu nutraukė pasiuntinio iš Filadelfijos atvykimas, atnešusio žinią, jog Abneris sužinojo apie sąmokslą nužudyti Jėzų ir klausia, ar jam reikėtų vykti į

Jeruzalę. Šitas bėgikas į Filadelfiją išskubėjo su šitokia žinia Abneriui: “Tęsk savo darbą. Jeigu aš paliksiu jus materialiam kūne, tai tikrai dėl to, jog galėčiau sugrįžti dvasioje. Aš jūsų tikrai neapleisiu. Aš tikrai su jumis būsiu iki galo.”

178:2.5 (1933.2) Maždaug šiuo metu Pilypas priėjo prie Mokytojo ir paklausė: “Mokytojau, kadangi Perėjimo šventimas artėja, tai kur tu norėtum, kad mes paruoštume šventinį valgymą?” Ir kada Jėzus išgirdo Pilypo klausimą, tada jis atsakė: “Eik ir atvesk Petrą ir Joną, ir aš jums duosiu nurodymus dėl vakarienės, kurią mes valgysime drauge šią naktį. Kai dėl Perėjimo šventės, tai jūs turėsite tą apsvarstyti po to, kai iš pradžių mes būsimė padarę šitą.”

178:2.6 (1933.3) Kada Judas išgirdo, kaip apie šiuos reikalus Mokytojas kalbėjosi su Pilypu, tada jis prislinko arčiau, kad nugirstų jų pašnekesį. Bet Dovydas Zabediejus, kuris stovėjo netoli, priėjo ir įtraukė Judą į pokalbį tuo metu, kada Pilypas, Petras, ir Jonas nuėjo į šalį, kad pasišnekėtų su Mokytoju.

178:2.7 (1933.4) Jėzus tarė šitiems trims: “Eikite nedelsiant į Jeruzalę, ir kai eisite per vartus, tuomet sutiksite vyrą, nešantį vandens ąsotį. Jis užkalbins jus, ir tada jūs iš tikrųjų nueikite drauge su juo. Kada jis palydės jus iki vieno namo, tada drauge įeikite į jį ir paklauskite tų namų šeimininko, ‘Kur yra tas svečių kambarys, kuriame Mokytojas su savo apaštalais turi valgyti vakarienę?’ Ir kada jūs šitaip pasiteirausite, tai šitas namų šeimininkas parodys jums didžiulį viršutinį kambarį, visą sutvarkytą ir paruoštą mums.”

178:2.8 (1933.5) Kada apaštalai pasiekė miestą, tada netoli vartų jie sutiko vyrą su vandens ąsočiu ir nusekė paskui jį iki Jono

Morkaus namo, kur šio vaikinio tėvas sutiko juos ir parodė jiems viršutinį kambarį, paruoštą vakariniam valgymui.

^{178:2.9 (1933.6)} Ir visa tai įvyko dėl to, kad Mokytojas buvo susitaręs su Jonu Morkumi per ankstesniosios dienos popietę, kada jie buvo vieni kalnuose. Jėzus norėjo būti tikras, kad tuo metu, kada jis paskutinį kartą valgys drauge su savo apaštalais, niekas netrukdytų, ir turėdamas omenyje, jeigu apie jų susirinkimo vietą Judas sužinotų iš anksto, tai jis galėtų susitarti su jo priešais jį suimti, dėl to su Jonu Morkumi jis sudarė šitą slaptą susitarimą. Šitokiu būdu Judas nieko nesužinojo apie jų susirinkimo vietą tol, kol į ten neatėjo drauge su Jėzumi ir kitais apaštalais.

^{178:2.10 (1933.7)} Dovydas Zabediejus turėjo sutvarkyti daug reikalų su Judu, taip, kad jam buvo lengvai užkirstas kelias sekti paskui Petrą, Joną, ir Pilypą, ką jis taip troško padaryti. Kada Judas padavė Dovydui tam tikrą sumą pinigų maistui, tada Dovydas jam tarė: “Judai, ar nebūtų geriau, esant tokioms aplinkybėms, kad tu man iš anksto duotum šiek tiek pinigų visiems mano realioms poreikiams?” Ir po to, kada Judas minutėlę pasvarstė, jis atsakė: “Taip, Dovydai, aš manau tai būtų išmintinga. Iš esmės, turint omenyje neramią padėtį Jeruzalėje, manau, kad man geriausia būtų tau perduoti visus pinigus. Prieš Mokytoją jie rengia sąmokslą, ir jeigu kas nors atsitiktų man, tai jūs nebūsite suvaržyti.”

^{178:2.11 (1934.1)} Ir šitaip Dovydas gavo visus apaštališkus grynuosius pinigus ir kvitus už visus piniginius indėlius. Apaštalai apie šitą perdavimą sužinojo tik kitos dienos vakare.

^{178:2.12} (1934.2) Buvo maždaug pusė penkių, kada sugrįžo šie trys apaštalai ir informavo Jėzų, jog vakarienei viskas parengta. Mokytojas iškart pasiruošė savo dvylika apaštalų vestis taku iki Betanės kelio, o toliau į Jeruzalę. Ir tai buvo paskutinioji kelionė, kurią jis kada nors atliko drauge su visais dvylika.

3. Einant valgyti Vakarienės

^{178:3.1} (1934.3) Stengdamiesi vėl išvengti tų minių, kurios per Kidrono slėnį vaikščiojo pirmyn ir atgal tarp Getsemanės Parko ir Jeruzalės, Jėzus ir šie dvylika ėjo Alyvų Kalno vakarine ketera, kad pasiektų kelią iš Betanės besileidžiantį į miestą. Jiems artinantis prie tos vietos, kur praėjusį vakarą Jėzus sustojo, kad papasakotų apie Jeruzalės sugriovimą, jie nesąmoningai stabtelėjo, tuo metu jie tylėdami stovėjo ir žvelgė žemyn į miestą. Kadangi jiems buvo truputį per anksti ir kadangi Jėzus nenorėjo eiti per miestą tol, kol nenusileido saulė, tai savo draugams jis tarė:

^{178:3.2} (1934.4) “Sėskitės ir ilsėkitės tuo metu, kada aš jums pasakosiu apie tai, kas netrukus turi įvykti. Visus tuos metus, kada aš gyvenau su jumis kaip su sielos broliais, aš jus mokiau tiesos, susijusios su dangaus karalyste ir jums atskleidžiau jos paslaptis. Ir manasis Tėvas iš tikrųjų padarė daug stebuklų, sąsajoje su manaja misija žemėje. Jūs buvote viso šito liudininkai ir drauge dalyvavote tame patyrime, nes dirbote kartu su Dievu. Ir jūs būsite man liudininkai, jog aš kelis kartus jus įspėjau, kad netrukus turiu sugrįžti prie to darbo, kurį dirbti man pavedė Tėvas; aš jums aiškiai pasakiau, jog šitame pasaulyje turiu jus palikti tam, kad toliau dirbčiau karalystės darbą. Būtent šituo tikslu aš jus atskyriau, Kapernaumo kalnuose. Ta patirtimi, kurią jūs patyrėte drauge su manimi,

dabar jūs turite pasiruošti dalintis su kitais. Kaip į šitą pasaulį Tėvas pasiuntė mane, taip neužilgo aš pasiųsiu jus, kad atstovautumėte man ir tą darbą, kurį pradėjau aš, užbaigtumėte.

178:3.3 (1934.5) “Jūs žvelgiate žemyn į štai ten esantį miestą liūdni, nes jūs girdėjote manusius žodžius apie Jeruzalės pabaigą. Aš jus iš anksto įspėjau, kad nežūtumėte per jos sunaikinimą ir šitaip neuždelstumėte karalystės evangelijos skelbimo. Lygiai taip aš tikrai perspėjau jus atkreipti dėmesį į tai, kad be reikalo nestatytumėte savęs į pavojų, kada jie ateis suimti Žmogaus Sūnaus. Aš turiu išvykti, bet jūs turite pasilikti, kad paliudytumėte šitą evangeliją, kada aš būsiu išvykęs, net ir taip, kaip aš nurodžiau Lozoriui bėgti nuo žmogaus įtūžio, kad jis galėtų gyventi tam, jog Dievo šlovę padarytų žinomą. Jeigu tokia yra Tėvo valia, kad aš išvykčiau, tai niekas, kad ir ką jūs galėtumėte padaryti, negali sutrukdyti dieviškajam planui. Pasirūpinkite savimi, kad jie taip pat nenužudytų ir jūsų. Tegul jūsų sielos būna drąsios gindamos evangeliją dvasios galia, bet nebūkite suklaidinti, kad imtumėtės kokio nors kvailo mėginimo ginti Žmogaus Sūną. Man nereikia to, kad mane gintų žmogaus ranka; dangaus armijos net ir dabar yra šalia; bet aš esu pasiryžęs įvykdyti savojo Tėvo danguje valią, ir dėl to mes tikrai turime atsiduoti visam tam, kas taip greitai mus užgrius.

178:3.4 (1934.6) “Kada jūs pamatysite šitą miestą sugriautą, tada neužmirškite, kad jūs jau įžengėte į begalinės tarnystės amžinąjį gyvenimą visą laiką besivystančioje dangaus, net dangų dangaus, karalystėje. Jūs turėtumėte žinoti, jog manojo Tėvo visatoje ir manojoje visatoje yra daug gyvenamųjų buveinių, ir kad ten šviesos vaikų laukia pažinimas tokių

miestų, kurių statytojas yra Dievas, ir tokių pasaulių, kurių gyvenimo įprotis yra teisumas ir džiaugsmas tiesoje. Dangaus karalystę aš jums atnešiau čia, į žemę, bet aš pareiškiu, kad jūs visi tie, kurie į ją įeinate įtikėjimo dėka ir joje pasiliekate gyva tiesos tarnyste, tikrai pakilsite į tuos pasaulius danguje ir sėdėsite su manimi mūsų Tėvo dvasinėje karalystėje. Bet iš pradžių jūs turite pasirengti ir užbaigti tą darbą, kurį jūs pradėjote su manimi. Iš pradžių jūs turite pereiti per didžiulį sukrėtimą ir iškęsti daug vargo—ir šitie išbandymai net ir dabar yra pakibę virš mūsų—ir kada jūs būsite užbaigę savąjį darbą žemėje, tada tikrai mano džiaugsmui ateisite pas mane, net ir taip, kaip ir aš esu užbaigęs savojo Tėvo darbą žemėje ir netrukus sugrįšiu į jo glėbį.”

^{178:3.5 (1935.1)} Kada Mokytojas baigė kalbėti, tada atsistojo, ir jie visi nuėjo paskui jį žemyn nuo Alyvų Kalno ir į šitą miestą. Nė vienas iš apaštalų, išskyrus tuos tris, nežinojo, kur jie eina, kada jie žengė siauromis gatvelėmis besiartinančioje tamsoje. Jie yrėsi per minią, bet niekas jų neatpažino ir nežinojo, kad pro šalį eina Dievo Sūnus pakeliui į paskutinįjį mirtingojo pavidalu susitikimą su savo pasirinktais karalystės ambasadoriais. Ir apaštalai iš tikrųjų nieko nežinojo, kad vienas iš jų įžengė į sąmokslą, kad Mokytoją išduotų į jo priešų rankas.

^{178:3.6 (1935.2)} Jonas Morkus sekė paskui juos visą kelią iki miesto, ir kada jie įėjo per vartus, tada jis nuskubėjo pirmyn kita gatve, taip, kad jis laukė, kada jie atėjo, jog pasveikintų juos savo tėvo namuose.

179 Dokumentas. Paskutinioji Vakariene

179:0.1 (1936.1) PER šito ketvirtadienio popietę, kada Pilypas priminė Mokytojui apie artėjančią Perėjimo šventę ir pasiteiravo, kaip jis rengiasi ją švęsti, tada jis omenyje turėjo Perėjimo šventės vakarienę, kuri turėjo būti valgoma kitos dienos, penktadienio, vakarą. Buvo toks paprotys pasiruošimą Perėjimo šventimui pradėti ne vėliau kaip per pusiaudienį išvakarėse. Ir kadangi žydų nuomone diena prasideda saulėlydžiu, tai reiškė, jog šeštadieninė Perėjimo vakarienė turėtų būti valgoma penktadienio naktį, kažkuriuo metu prieš pusiaunakčio valandą.

179:0.2 (1936.2) Dėl to, apaštalai visiškai susipainiojo stengdamiesi suprasti Mokytojo pareiškimą, kad Perėjimo šventę jie pažymės viena diena anksčiau. Jie galvojo, bent jau kai kurie iš jų galvojo, kad jis žino, jog bus suimtas iki Perėjimo šventės vakarienės penktadienio naktį ir dėl to juos visus drauge kviečia ypatingai vakarienei šitą ketvirtadienio vakarą. Kiti manė, jog tai bus tiesiog ypatinga proga, kuri turi eiti prieš įprastą Perėjimo šventimą.

179:0.3 (1936.3) Apaštalai žinojo, kad Jėzus ankstesnes Perėjimo šventes buvo šventęs be ėriuko; jie žinojo, kad jis asmeniškai nedalyvavo jokiose žydų sistemos aukojimo apeigose. Jis daug kartų velykinį ėriuką valgė kaip svečias, bet niekuomet, kada šeimininkas buvo jis, nebuvo patiekiamas į stalą jokio ėriuko. Apaštalams tai nebūtų sukėlę didžiulės nuostabos, jeigu ėriuko nebūtų buvę Perėjimo naktį, o kadangi šitoji vakarienė buvo viena diena anksčiau, tai jie nieko ir nepagalvojo, kad ėriuko ir nebuvo.

179:0.4 (1936.4) Išklause sutikimo pasveikinimus, kuriuos išsakė Jono Morkaus tėvas ir motina, apaštalai iškart nuėjo į viršutinį

kambarį, tuo tarpu Jėzus pasiliko pasišnekėti su Morkaus šeima.

^{179:0.5 (1936.5)} Iš anksto buvo sutarta, jog šita proga Mokytojas turi švęsti vienas su savo dvylika apaštalų; dėl to buvo pasirinkta, kad nė vienas tarnas jų nelauktų.

1. Troškimas pirmenybės

^{179:1.1 (1936.6)} Kada Jonas Morkus apaštalus palydėjo laiptais į viršų, tada jie pamatė didžiulį ir erdvų kambarį, kuriame viskas buvo suruošta vakarienei, ir pastebėjo, jog duona, vynas, vanduo, ir žalumynai visi buvo padėti viename stalo gale. Išskyrus tą galą, kuriame buvo duona ir vynas, aplink šitą ilgą stalą stovėjo trylika kušėčių, lygiai tokių, kokios būtų, švenčiant Perėjimo šventę turtinguose žydų namuose.

^{179:1.2 (1936.7)} Kada šie dvylika įėjo į šitą viršutinį kambarį, tada jie pastebėjo, tiesiai už durų, ąsočius su vandeniu, dubenis, ir rankšluosčius tam, kad galėtų nusimazgoti savo sudulkėjusias kojas; ir kadangi nebuvo palikta nė vieno tarno tam, kad atliktų šitą patarnavimą, tai apaštalai ėmė žvilgčioti vienas į kitą, vos tik išėjo Jonas Morkus, ir kiekvienas ėmė pats sau galvoti, Kas iš tikrųjų mums numazgos kojas? Ir lygiai taip kiekvienas mąstė, jog būtent ne jis turėtų būti šitas tarnas visiems kitiems.

^{179:1.3 (1937.1)} Kada jie ten stovėjo, svarstydami mintyse, tada jie nužvelgė, kokia tvarka bus sodinama prie stalo, atkreipdami dėmesį į šeimininko aukštesniąją kušetę ir jam iš dešinės stovinčią vieną kušetę, o vienuolika kitų, sustatytų aplink stalą iki tos vietos tiesiai prieš šitą antrąją garbės vietą šeimininkui iš dešinės.

179:1.4 (1937.2) Jie laukė, kad Mokytojas pasirodys bet kurią akimirką, bet nežinojo, ką daryti toliau, ar jiems reikėtų atsisėsti ar laukti tol, kol ateis jis, ir pasikliauti juo, kad jiems paskirtų vietas. Jiems dvejojant, Judas priėjo prie garbės vietos, šeimininkui iš kairės, ir leido suprasti, kad jis ketina įsitaisyti kaip privilegijuotas svečias. Šitas Judo veiksmas iškart sukėlė karštą ginčą tarp kitų apaštalų. Nespėjo Judas užgrobti šitos garbės vietos, kai Jonas Zabediejus pareiškė savo teises į kitą privilegijuotą vietą, į tą, kuri buvo šeimininkui iš dešinės. Simoną Petrą tiek įsiutino toks Judo ir Jono akiplėšiškumas šiems pasirenkant vietas, jog tuo metu, kada kiti supykę apaštalai tebežiūrėjo, jis demonstratyviai nužingsniavo aplink stalą ir atsisėdo ant žemiausios kušetės, susodinimo tvarkos pabaigoje, kaip tik priešais tą, kurią pasirinko Jonas Zabediejus. Kadangi kiti buvo užgrobę aukštas vietas, tai Petras sąmoningai nusprendė pasirinkti žemiausiąją, ir jis šitaip pasielgė ne vien tik protestuodamas prieš savo sielos brolių netinkamą išdidumą, bet ir vildamasis, kad Jėzus, kada ateis ir pamatys jį mažiausiai garbingoje vietoje, tada jį pakvies į aukštesnę vietą, šitaip iš savo vietos pakeldamas tą, kuris išdrįso pagerbti save pats.

179:1.5 (1937.3) Kada šitaip buvo užimtos aukščiausios ir žemiausioji vietos, tada sau vietas pasirinko likusieji apaštalai, vieni atsisėdo netoli Judo, o kiti pasirinko vietas arčiau Petro, kol susėdo visi. Aplink U-formos stalą ant kušečių jie susėdo tokia tvarka: į dešinę nuo Mokytojo, Jonas; į kairę, Judas, Simonas Uolusis, Motiejus, Jokūbas Zabediejus, Andriejus, Alfiejaus dvyniai, Pilypas, Natanielius, Tomas, ir Simonas Petras.

^{179:1.6 (1937.4)} Kartu jie buvo surinkti tam, kad pažymėtų, bent jau dvasioje, tokį paprotį, kuris buvo net ir iki Mozės, ir užsiminė apie tuos laikus, kada jų tėvai buvo vergai Egipte. Šitoji vakarienė yra jų paskutinis pasimatymas su Jėzumi, ir net tokioje rimtoje aplinkoje, pradėjus Judui, apaštalai ir vėl pasiduoda savo seniems polinkiams siekti garbės, privilegijų, ir asmeninio išaukštinimo.

^{179:1.7 (1937.5)} Jie vis dar vienas kitam garsiai tebereiškė piktus kaltinimus, kai Mokytojas pasirodė tarpduryje, kur jis akimirką svyravo, kada jo veidu pamažu nuslinko nusivylimo išraiška. Nieko nesakydamas jis nuėjo į savąją vietą, ir jų susėdimo tvarkos nepakeitė.

^{179:1.8 (1937.6)} Dabar jie buvo pasiruošę vakarienę pradėti, išskyrus tai, kad jų kojos vis dar buvo nenumazgotos, o ir jų pačių nuotaika visiškai nebuvo maloni. Kada įėjo Mokytojas, tuo metu jie vis dar vienas kitam tebereiškė nemalonias pastabas, jau nekalbant apie mintis tų, kurie turėjo pakankamai emocinės kontrolės tam, kad savo jausmų nereikštų viešai.

2. Pradedant Vakariene

^{179:2.1 (1937.7)} Mokytojui nuėjus į savąją vietą, kažkurį laiką įsivyravo tyla. Jėzus apžvelgė juos visus ir, šią įtampą ištirpdęs šypsena, tarė: “Aš labai troškau valgyti šitą Perėjimo vakarienę su jumis. Aš norėjau su jumis pavalgyti dar vieną kartą prieš savo kančias, ir, suvokdamas, jog manoji valanda atėjo, susitariau, kad šitoji vakarienė su jumis būtų šiandakt, kadangi, kas susiję su rytojumi, tai visi mes esame Tėvo, kurio valią aš esu atėjęs vykdyti, rankose. Aš daugiau su jumis nebevalgysiu iki to meto, kada jūs sėdėsite su manimi karalystėje, kurią man

suteiks Tėvas, kai būsiu užbaigęs tai, dėl ko į šitą pasaulį jis mane ir pasiuntė.”

^{179:2.2 (1938.1)} Po to, kada vynas ir vanduo buvo sumaišyti, tada jie taureį atnešė Jėzui, kuris, ją paėmęs iš Tadejaus rankų, laikė savo rankoje tuo metu, kada kalbėjo padėkos maldą. Ir užbaigęs padėkos maldą, jis tarė: “Paimkite šitą taureį ir pasidalinkite ją tarpusavyje ir, kada iš jos gersite, tada pamąstykite, jog vynuogmedžių vaisiaus aš tikrai daugiau su jumis nebegersiu, nes dabar yra mūsų paskutinioji vakarienė. Kada tokiu pačiu būdu mes susėsime vėl, tai šitas bus būsimojoje karalystėje.”

^{179:2.3 (1938.2)} Jėzus su savo apaštalais ėmė kalbėti šitokiu būdu, nes jis žinojo, kad jo valanda atėjo. Jis suprato, jog tas metas, kada jis turi sugrįžti pas Tėvą, atėjo, ir kad jo darbas žemėje yra beveik užbaigtas. Mokytojas žinojo, kad jis yra apreiškęs Tėvo meilę žemėje ir parodęs jo gailestingumą žmonijai, ir kad jis yra užbaigęs tai, dėl ko atėjo į šitą pasaulį, net ir tiek, jog gautų visą galią ir valdžią danguje ir ant žemės. Lygiai taip, jis žinojo, kad Judas Iskarijotas yra visiškai apsisprendęs dėl to, jog tą naktį jį atiduos į jo priešų rankas. Jis iki galo suvokė, kad šita niekinga išdavystė yra Judo darbas, bet taip pat suvokė ir tai, kad ji teikia malonumo Liuciferiui, Šėtonui, ir tamsos princui Kaligastijai. Bet nė vieno iš tų, kurie siekė jo dvasinio nuvertimo, jis nė kiek nebijojo daugiau už bet kurį kitą iš tų, kurie siekė užbaigti jo fizinį sunaikinimą. Mokytojui buvo neramu tikrai dėl vieno dalyko, ir jis nerimavo dėl jo pasirinktų pasekėjų saugumo ir išgelbėjimo. Ir dėl to, visiškai suvokdamas, kad Tėvas visą valdžią yra atidavęs jam, dabar Mokytojas pasirengė įgyvendinti broliškosios meilės parabolę.

3. Apaštalų kojų mazgojimas

179:3.1 (1938.3) Išgėrus Perėjimo šventės pirmąją taurę, pagal žydų paprotį šeimininkas pakildavo nuo stalo ir nusiplaudavo rankas. Vėliau per valgymą ir po antrosios taurės, visi svečiai lygiai taip pakildavo ir nusiplaudavo rankas. Kadangi apaštalai žinojo, jog Mokytojas niekada nesilaikė šitų ritualinių rankų plovimosi apeigų, tai jiems buvo labai smalsu sužinoti, ką gi jis rengiasi daryti, kada, jiems išgėrus šitą pirmąją taurę, jis pakilo nuo stalo ir tyliai nuėjo beveik iki durų, kur buvo padėti vandens ąsočiai, dubenys, ir rankšluosčiai. Ir jų smalsumas peraugo į nuostabą, kada jie pamatė Mokytoją nusivelkantį viršutinius drabužius, apsijuosiantį rankšluosčiu, ir pradedantį pilti vandenį į vieną iš dubenių kojoms. Įsivaizduokite, kaip buvo nustebę šitie dvylika vyrų, kurie taip neseniai buvo atsisakę mazgoti kojas vienas kitam ir kurie buvo įsitraukę į nederamus ginčus dėl garbės vietų prie stalo, kada jie pamatė, kaip jis eina aplink stalą prie žemiausiosios šventinės vietos, kur buvo įsitaisęs Simonas Petras, ir, atsiklaupia tarno poza, pasiruošdamas numazgoti Simono kojas. Kada Mokytojas atsiklaupė, tada visi dvylika kaip vienas pašoko ant kojų; net ir išdavikas Judas šituo metu akimirkai savo niekšybę užmiršo, kad pakiltų drauge su savo bičiuliais apaštalais išreiškiančiais šitą netikėtumą, pagarbą, ir visišką nusistebėjimą.

179:3.2 (1938.4) Simonas Petras stovėjo, žvelgdamas žemyn į savo Mokytojo atsuktą į viršų veidą. Jėzus nepasakė nieko; nebuvo reikalo, kad jis šnekėtų. Jo nuostata aiškiai rodė, kad jis ruošiasi Simono Petro kojas numazgoti. Nežiūrint savo žmogiškųjų silpnybių, Petras Mokytoją mylėjo. Šitas galilėjietis žvejys buvo pirmoji žmogiškoji būtybė, kuri iš visos širdies patikėjo Jėzaus dieviškumu *ir* visiškai ir viešai pareiškė apie šitą tikėjimą. Ir nuo to laiko Petras tikrai niekada neabejojo

Mokytojo dieviškąją prigimtį. Kadangi Petras širdyje taip garbino ir gerbė Jėzų, tai nebuvo nieko keisto, kad jo siela negalėjo ir pagalvoti, kad Jėzus klūpėtų prieš jį vergiška tarno poza ir siūlytų numazgoti jam kojas, kaip tą siūlytų vergas. Kada netrukus Petras pakankamai atsitokėjo, kad galėtų į Mokytoją kreiptis, tada jis išreiškė savo visų bičiulių apaštalų širdies jausmus.

179:3.3 (1939.1) Po kelių šito didžiulio nejaukumo akimirkų, Petras tarė, “Mokytojau, ar tu iš tikrųjų ruošiesi mano kojas mazgoti?” Ir tada, žvelgdamas į viršų Petrai į akis, Jėzus pasakė: “Tu gali ne iki galo suprasti tai, ką aš netrukus padarysiu, bet po šito visų šitų dalykų prasmę sužinosi.” Tada Simonas Petras, giliai įkvėpęs, tarė: “Mokytojau, tu tikrai mano kojų nemazgosi niekada!” Ir kiekvienas iš apaštalų linksėdamas pritarė Petro ryžtingam pareiškimui neleisti Jėzui šitokiu būdu prieš juos nusižeminti.

179:3.4 (1939.2) Šitos neįprastos scenos dramatiškas apeliavimas iš pradžių sujaudino net ir Judo Iskarijoto širdį; tačiau kada jo tuščiajaukė intelektas šitą reginį apsvarstė, tada jis priėjo išvados, kad šitas nusižeminimo ženklas yra kaip tik dar vienas epizodas, kuris įtikinamai įrodo, kad Jėzus niekada nebus Izraelio išvaduotojas, ir kad jis nepadarė jokios klaidos nusprendęs Mokytojo reikalą apleisti.

179:3.5 (1939.3) Jiems visiems stovint kvapą užėmusios nuostabos būsenoje, Jėzus tarė: “Petrai, aš pareiškiu, jeigu tavo kojų aš nenumazgosiu, tai tu visai nedalyvausi su manimi tame, ką aš netrukus padarysiu.” Kada Petras išgirdo šitą pareiškimą, o taip pat ir dėl to, kad Jėzus ir toliau klūpėjo prie jo kojų, tada jis priėmė vieną iš tų aklo tylaus paklusimo sprendimų, atitinkantį

pageidavimą to, kurį jis gerbia ir myli. Kada Simonui Petruui ėmė atrodyti, kad šitam pasiūlytam patarnavimo įgyvendinimui yra suteikiama kažkokia reikšmė, kuri lemia kiekvieno ryšį su Mokytojo darbu ateityje, tada jis ne tik susitaikė su ta mintimi leisti Jėzui numazgoti jo kojas, bet, jam būdinga ir impulsyvia maniera, pasakė: “Tada, Mokytojau, ne tik numazgok mano kojas, bet nuplauk ir mano rankas ir nuprausk mano veidą.”

^{179:3.6 (1939.4)} Kada Mokytojas ruošėsi pradėti mazgoti Petro kojas, tada jis tarė: “Tam, kuris jau yra švarus, tereikia numazgoti tiktai kojas. Jūs tie, kurie šį vakarą sėdite su manimi, esate švarūs—bet nevisi. Tačiau dulkes nuo jūsų kojų reikėjo numazgoti prieš tai, kada jūs susėdote su manimi valgyti. Ir be to, aš norėčiau šitą patarnavimą jums atlikti kaip parabolę tam, kad pailustruočiau naujojo įsakymo, kurį aš jums tikrai netrukus pateiksiu, prasmę.”

^{179:3.7 (1939.5)} Lygiai tokiu pačiu būdu Mokytojas ėjo aplink stalą, tylėdamas, mazgodamas savo dvylikos apaštalų kojas, nepraeidamas net ir pro Judą. Kada Jėzus šių dvylikos kojas baigė mazgoti, tada jis apsirengė savo drabužius, sugrįžo į savo vietą kaip šeimininkas, ir apžvelgęs savo sutrikusius apaštalus, tarė:

^{179:3.8 (1939.6)} “Argi jūs iš tiesų suprantate, ką aš jums padariau? Jūs mane vadinate Mokytoju, ir teisingai vadinate, nes aš toks ir esu. Tuomet, jeigu jūsų kojas numazgojo Mokytojas, tai kodėl gi jūs nenorėjote mazgoti kojų vienas kitam? Kokią pamoką turėtumėte gauti iš šitos parabolės, kurioje Mokytojas su tokiu noru šitaip patarnauja, kaip patarnauti vienas kitam nenorėjo jo sielos broliai? Tikrai, tikrai aš jums sakau: Tarnas nėra didingesnis už savo šeimininką; taip pat ir tas, kuris yra

atsiūstas, nėra didingesnis už tą, kuris jį siunčia. Jūs matėte, kaip aš tarnavau gyvendamas tarp jūsų, ir palaiminti esate jūs tie, kurie turėsite tos maloningos drąsos šitaip tarnauti. Bet kodėl gi jūs taip lėtai mokotės, jog dvasinėje karalystėje didingumo paslaptis nėra panaši į galios metodus materialiaame pasaulyje?

179:3.9 (1940.1) “Kada šį vakarą aš įėjau į šitą kambarį, tada jūs nepasitenkinote tuo, kad išdidžiai atsisakėte numazgoti kojas vienas kitam, bet jūs taip pat turėjote įsivelti ir į tarpusavio ginčą dėl to, kas turėtų užimti garbės vietas prie manojo stalo. Tokių garbės ženklų siekia fariziejai ir šito pasaulio vaikai, bet šitaip neturėtų būti tarp dangiškosios karalystės ambasadorių. Argi jūs nežinote, jog prie manojo stalo negali būti nė vienos vietos, kuri turėtų privilegijų? Argi jūs nesuprantate, kad kiekvieną iš jūsų aš myliu taip, kaip myliu ir visus kitus? Argi jūs nežinote, jog arčiausia vieta prie manęs, taip, kaip ją garbinga supranta žmonės, gali visiškai nieko nereikšti, kiek tai yra susiję su jūsų padėtimi dangaus karalystėje? Jūs žinote, jog pagonių karaliai turi valdžią savo pavaldiniams, tuo tarpu tie, kurie šitą valdžią panaudoja, kartais yra vadinami geradariais. Bet tikrai šitaip nebus dangaus karalystėje. Tas, kuris tarp jūsų norėtų būti didis, tegul tampa toks, kaip jaunesnysis; tuo tarpu tas, kuris valdo, tegul tampa toks, kuris patarnauja. Kuris gi yra didingesnis, ar tas, kuris sėdi prie stalo, ar tas, kuris patarnauja? Argi neįprasta laikyti, jog tas, kuris sėdi prie stalo, yra didingesnis? Bet jūs pamatysite, jog aš esu tarp jūsų kaip tas, kuris patarnauja. Jeigu vykdančias Tėvo valią jūs norite su manimi būti bičiuliai tarnai, tada būsimosiose karalystėse jūs tikrai sėdėsite su manimi galioje, ir ateities šlovėje toliau vykdydami Tėvo valią.”

^{179:3.10} (1940.2) Kada Jėzus baigė kalbėti, tada Alfiejaus dvyniai atnešė duoną ir vyną, su karčiomis žolėmis ir džiovintų vaisių pasta, kaip Paskutiniosios Vakarienės kitą patiekalą.

4. Paskutinieji žodžiai išdavikui

^{179:4.1} (1940.3) Keletą minučių apaštalai valgė tyloje, bet veikiami Mokytojo linksmo elgesio, netrukus jie įsitraukė į pokalbį, ir neužilgo valgymas tęsėsi tarsi ir nebūtų atsitikę nieko ypatingo, kas jų gerą nuotaiką ir visuomeninę santarvę šita nepaprasta proga būtų sudrumstę. Po to, kada praėjo šiek tiek laiko, maždaug įpusėjus valgyti antrąjį patiekalą, Jėzus, apžvelgdamas juos, tarė: “Aš jums sakiau, kaip aš trokštu su jumis valgyti šitą vakarienę, ir, žinodamas, kad blogosios tamsos jėgos paslapčiomis suplanavo Žmogaus Sūnų nužudyti, tai aš nusprendžiau šitą vakarienę valgyti su jumis šitame slaptame kambaryje, ir viena diena anksčiau iki Perėjimo šventės, kadangi aš nebebūsiu kartu su jumis šituo laiku rytojaus naktį. Aš jums daug kartų esu sakęs, jog turiu sugrįžti pas Tėvą. Dabar manoji valanda tikrai atėjo, bet nebuvo būtina, jog vienas iš jūsų mane išduotų į mano priešų rankas.”

^{179:4.2} (1940.4) Kada šie dvylika išgirdo šitą, jau didele dalimi nebetekę per daug geros nuomonės apie save ir per didelio pasitikėjimo savimi dėl to, jog buvo išsakyta prabolė apie kojų mazgojimą ir dėl vėlesnės Mokytojo kalbos, tada jie ėmė žvilgčioti vienas į kitą nerimastingu tonu neryžtingai klausdami, “Ar tai aš?” Ir kada jo šitaip pasiteiravo visi, tada Jėzus tarė: “Nors pas Tėvą aš turiu vykti būtinai, bet nebuvo būtina vienam iš jūsų tapti išdaviku tam, kad būtų įvykdyta Tėvo valia. Toks yra vaisius, kurį davė užslėptas blogis širdyje to, kuris visa savo siela tiesos nepamilo. Koks apgaulingas yra

intelektualus išpuikimas, kuris eina prieš pat dvasinį nuopuolį! Tas, kuris buvo mano draugas daugelį metų ir kuris net ir dabar valgo mano duoną, norės mane išduoti, nors dabar jis savo ranką su manimi padažo į dubenį.”

179:4.3 (1940.5) Ir kada Jėzus baigė šitą sakyti, tada jie visi vėl ėmė klausinėti, “Ar tai aš?” Ir kai Judas, sėdintis savo Mokytojui iš kairės, vėl paklausė, “Ar tai aš?” Jėzus, padažydamas duoną į dubenį su žolėmis, padavė ją Judui, tardamas, “Tu pasakei.” Bet kiti negirdėjo, ką Jėzus pasakė Judui. Jonas, kuris sėdėjo Jėzui iš dešinės, pasilenkė ir Mokytojo paklausė: “Kas jis? Mes turėtume žinoti, kas yra tas, kuris pasirodė, jog yra neištikimas jam parodytam pasitikėjimui.” Jėzus atsakė: “Jau iš tiesų aš jums pasakiau, kaip tik tas, kuriam aš padaviau pamirkytą duonos gabalėlį.” Bet buvo taip natūralu, kad pamirkytą duonos gabalėlį šeimininkas paduotų šalia sėdinčiam iš kairės, jog niekas iš jų į tai dėmesio neatkreipė, nors Mokytojas pasakė taip aiškiai. Bet Judas iki skausmo sąmoningai suvokė Mokytojo žodžių, susietų su jo veiksmu, prasmę, ir jis išsigando, kad jo sielos broliai lygiai taip nesužinotų, jog šis išdavikas yra jis.

179:4.4 (1941.1) Petras labai susijaudino dėl to, kas buvo pasakyta, ir pasilenkęs į priekį per stalą, jis kreipėsi į Joną, “Paklausk jo, kas jis, arba jeigu jis pasakė tau, tai pasakyk man, kas yra šis išdavikas.”

179:4.5 (1941.2) Jėzus nutraukė jų šnibždėjimą, sakydamas: “Man liūdna dėl to, jog šitas blogis turėjo įvykti, ir aš tikėjausi net iki pat šios valandos, jog tiesos galia galėtų triumfuoti prieš blogio apgaules, bet šitokių pergalių nelaimima neturint tokio įtikėjimo, kuriam yra būdinga nuoširdi meilė tiesai. Aš

nebūčiau sakęs šitų dalykų per šitą, mūsų paskutiniąją vakarienę, bet aš noriu jus įspėti apie šitą liūdėsį ir šitaip jus parengti tam, kas yra pakibę virš mūsų. Aš jums pasakiau tai, nes noriu, kad jūs prisimintumėte, kai aš būsiu išėjęs, jog aš žinojau apie visus šiuos slaptus blogio suokalbius, ir apie tai, jog mane išduos, aš jus perspėjau iš anksto. Ir visa tai aš darau tikrai dėl to, kad jūs būtumėte sustiprinti prieš tas pagundas ir išbandymus, kurie kaip tik ir laukia ateityje.”

179:4.6 (1941.3) Kada Jėzus šitaip pakalbėjo, tada pasilenkęs prie Judo, tarė: “Tą, ką tu nusprendei padaryti, daryk greičiau.” Ir kada Judas išgirdo šiuos žodžius, tada jis pakilo nuo stalo ir skubiai išėjo iš kambario, išėjo į naktį, kad įvykdytų tai, ką įvykdyti buvo nusprendęs jo protas. Kada kiti apaštalai pamatė, kaip Judas skubiai išėjo, po to, kai Jėzus jam pasakė, tada jie pamanė, kad jis išėjo dar kuo nors papildomai pasirūpinti vakarienei arba atlikti kokį nors kitą pavedimą Mokytojui, kadangi jie manė, kad jis vis dar tebenešioja tą maišelį.

179:4.7 (1941.4) Jėzus dabar žinojo, jog dėl to, kad Judas netaptų išdaviku, nieko padaryti nebegalima. Jis pradėjo su dvylika—dabar jis turi vienuolika. Iš šitų apaštalų jis pasirinko šešis, ir nors Judas buvo tarp tų, kuriuos pasirinko tie jo apaštalai, kuriuos jis buvo pasirinkęs pats, bet vis tiek Mokytojas jį priėmė ir darė, iki pat šitos pačios valandos, viską, kas tikrai įmanoma, kad jį atitrauktų nuo nuodėmės ir išgelbėtų, net ir taip, kaip jis dirbo ir kitų ramybės ir išgelbėjimo labui.

179:4.8 (1941.5) Šitoji vakarienė, su jos jautriais epizodais ir sušvelninančiomis smulkmenomis, buvo Jėzaus paskutinytis kreipimasis į dezertyruojantį Judą, bet tai buvo bergždžia. Įspėjimas, net ir tada, kada yra perteikiamas pačiu taktiškiausiu

būdu ir išsakomas pačia geranoriškiausia dvasia, paprastai, neapykantą tikrai sustiprina ir uždega nusikalstamą pasiryžimą, kad iki pat pat galo būtų įvykdyti savo paties savanaudiški ketinimai, kuomet meilė iš tiesų yra nebegyva.

5. Atminimo Vakarienės sukūrimas

^{179:5.1} (1941.6) Kada Jėzui jie atnešė trečiąją taurę vyno, “palaiminimo taurę,” tada jis pakilo nuo kušetės, ir paėmęs taurę į rankas, ją palaimino, tardamas: “Paimkite šitą taurę, jūs visi, ir išgerkite iš jos. Ji iš tikrųjų bus mano atminimo taurė. Tai yra gailestingumo ir tiesos naujosios dieviškosios tvarkos palaiminimo taurė. Ji iš tikrųjų jums bus Tiesos Dvasios padovanojimo ir tarnavimo simbolis. Ir tikrai aš daugiau nebegersiu šios taurės su jumis iki to meto, kada ją gersiu su jumis naujuoju pavidalu Tėvo amžinojoje karalystėje.”

^{179:5.2} (1942.1) Apaštalai visi pajuto, kad jiems geriant iš šitos palaiminimo taurės gilaus pagarbumo ir tobulos tylos aplinkoje, vyksta kažkas nepaprasta. Senoji Perėjimo šventė buvo skirta pažymėti jų tėvų išsivadavimą iš rasinės vergovės ir individualios laisvės pasiekimą; dabar Mokytojas įveda naują atminimo vakarienę kaip naujosios dieviškosios tvarkos simbolį, kada pavergtas individas išsilaisvina iš rituališkumo ir savanaudiškumo vergovės ir įtikėjimo dėka pasiekia gyvojo Dievo išsilaisvinusių sūnų brolystės ir bičiulystės dvasinį džiaugsmą.

^{179:5.3} (1942.2) Kada jie pabaigė gerti šitą naują atminimo taurę, tada Mokytojas paėmė duoną ir, sukalbėjęs padėkos maldą, ėmė ją laužyti į gabalus ir, liepęs jiems šiuos gabalus perduoti kitiems, tarė: “Imkite šitą atminimo duoną ir valgykite ją. Aš jums

sakiau, jog aš esu gyvenimo duona. Ir šitoji gyvenimo duona yra Tėvo ir šio Sūnaus suvienytas gyvenimas vienoje dovanoje. Tėvo žodis, kaip yra apreikštas šiame Sūnuje, iš tiesų yra gyvenimo duona.” Kada jie suvalgė šitą atminimo duoną, tiesos, įsikūnijusios mirtingojo materialaus kūno pavidalu, gyvojo žodžio simbolį, tada jie visi atsisėdo.

179:5.4 (1942.3) Įvesdamas šitą atminimo vakarienę, Mokytojas, koks visada buvo jo įprotis, pasinaudojo parabolėmis ir simboliais. Jis pasinaudojo simboliais, kadangi norėjo pamokyti kai kurių dvasinių tiesų tokiu būdu, kad jo pasekėjams būtų sunku jo žodžiams suteikti tikslius aiškinimus ir konkrečias prasmes. Šitaip jis stengėsi užkirsti kelią tam, kad viena po kitos einančios kartos jo mokymo nepaverstų į sustabarėjusį ir jo dvasinių prasmų nesupančiotų tradicijos ir dogmos negyvomis grandinėmis. Sukurdamas vienintelį ritualą arba sakramentą, susietą su jo viso gyvenimo misija, Jėzus iš visų jėgų stengėsi *pasiūlyti* savo prasmes, o ne susaistyti save su *tiksliais apibrėžimais*. Jis nenorėjo sugriauti individo sampratos apie dieviškąją komuniją nustatydamas tikslią formą; jis taip pat nenorėjo apriboti tikinčiojo dvasinės vaizduotės formaliai ją suvaržydamas. Vietoje šito jis stengėsi iš naujo gimusią žmogaus sielą išlaisvinti, kad ji skrietų ant naujos ir gyvos dvasinės laisvės džiaugsmo sparnų.

179:5.5 (1942.4) Nežiūrint Mokytojo pastangų šitokiu būdu sukurti atminimo šitą naująjį sakramentą, tie, kurie buvo jo pasekėjai per vėlesnius amžius, pasirūpino, kad jo aiškiai išreikštam norui būtų sėkmingai pasipriešinta tuo, jog tos paskutiniosios nakties, kada jis buvo materialaus kūno pavidalu, jo paprastas dvasinis simboliškumas buvo įspraustas į tikslius aiškinimus ir

buvo veikiamas nustatytos formulės, turinčios beveik matematinį tikslumą. Iš visų Jėzaus mokymų nė vienas netapo toks, kurį tradicija būtų labiau sustandartinusi.

^{179:5.6 (1942.5)} Šitos atminimo vakarienės, kada ją valgo tie, kurie yra tikintys į šį Sūnų ir pažįstantys Dievą, simboliškumo nėra reikalo sieti su kokiu nors iš žmogaus kvailokų klaidingų aiškinimų apie dieviškojo buvimo prasmę, nes visomis tokiomis progomis Mokytojas *iš tikrųjų dalyvauja*. Atminimo vakarienė yra to tikinčiojo simbolinis susitikimas su Mykolu. Kada jūs tampate šitokie dvasiškai sąmoningi, tada šis Sūnus realiai dalyvauja, ir jo dvasia broliaujasi su viduje gyvenančiu savojo Tėvo fragmentu.

^{179:5.7 (1942.6)} Po to, kada keletą akimirkų jie buvo susimąstę, Jėzus toliau kalbėjo: “Kada jūs darysite šiuos dalykus, tada prisiminkite tą gyvenimą, kurį aš gyvenau žemėje tarp jūsų, ir džiaukitės, jog aš turiu ir toliau gyventi žemėje su jumis ir tarnauti per jus. Kaip individai, tarpusavyje nesiginčykite dėl to, kas iš tiesų bus didžiausias. Visi būkite kaip sielos broliai. O kada karalystė išaugs tiek, kad ją sudarys didelės tikinčiųjų grupės, tada lygiai taip jūs neturėtumėte varžytis dėl didingumo ir tarp tokių grupių nesiekti privilegijų.”

^{179:5.8 (1943.1)} Ir šitas didingas įvykis vyko vieno draugo viršutiniame kambaryje. Nei ši vakarienė, nei šis pastatas nebuvo niekuo susiję su kokia nors šventa forma ar kokiu nors ritualiniu pašventinimu. Atminimo vakarienė buvo sukurta be kokio nors bažnytinio leidimo.

^{179:5.9 (1943.2)} Kada Jėzus šitokiu būdu sukūrė atminimo vakarienę, tada apaštalams tarė: “Ir kiekvieną kartą, kada jūs šitą darysite,

darykite tai manajam atminimui. Ir kada jūs iš tiesų mane prisiminsite, tada iš pradžių prisiminkite mano gyvenimą materialaus kūno pavidalu, prisiminkite, jog aš kažkada buvau drauge su jumis, o tada, įtikėjimo dėka, suvokite, kad jūs iš tikrųjų visi kada nors vakarieniausite su manimi Tėvo amžinojoje karalystėje. Tai yra naujoji Perėjimo šventė, kurią aš palieku jums, net ir atminimą apie manąjį savęs padovanojimo gyvenimą, amžinosios tiesos žodį; ir apie manąją meilę jums, manosios Tiesos Dvasios išliejimą visiems materialiams kūnams.”

179:5.10 (1943.3) Ir jie užbaigė šitą senosios, bet bekraujės Perėjimo šventės pažymėjimą, ryšium su naujosios atminimo vakarienės pradžia, sugiedodami, visi drauge, vienas šimtas aštuonioliktąją Psalmę.

180 Dokumentas. Atsisveikinimo kalba

180:0.1 (1944.1) PO TO, kada buvo sugiedota Psalmė, užbaigiant Paskutiniąją Vakarienę, apaštalai manė, kad Jėzus ruošiasi tuoj pat sugrįžti į stovyklą, bet jis ženklu parodė, kad jie atsisėstų. Tarė Mokytojas:

180:0.2 (1944.2) “Jūs gerai prisimenate, kada aš jus siunčiau be piniginės ir kapšo ir net patariau, kad su savimi neimtumėte jokių papildomų drabužių. Ir jūs visi prisiminsite, kad jums nieko nestigo. Bet dabar jūsų tikrai laukia neramūs laikai. Daugiau jūs nebegalite pasikliauti minių gera valia. Nuo šiol, tas, kuris turi piniginę, tegul ją pasiima su savimi. Kada skelbti šitos evangelijos jūs išeisite į pasaulį, tada pasirūpinkite savojo pragyvenimo tokiomis lėšomis, kokios atrodys, jog yra

geriausios. Aš atėjau tam, kad atneščiau ramybę, bet kažkurį laiką jos nebus.

180:0.3 (1944.3) “Dabar atėjo tas metas, kad būtų šlovinamas Žmogaus Sūnus, ir manyje bus iš tikrųjų šlovinamas Tėvas. Mano draugai, su jumis aš turiu pabūti tik šiek tiek ilgėliau. Netrukus jūs manęs ieškosite, bet nebesurasite, nes aš vyksiu į tokią vietą, į kurią, šiuo metu, jūs atvykti negalite. Tačiau, kada jūs savo darbą žemėje būsite užbaigę taip, kaip ir aš dabar esu užbaigęs savąjį, tada jūs tikrai ateisite pas mane net ir taip, kaip aš dabar rengiuosi vykti pas savąjį Tėvą. Visiškai neužilgo aš ruošiuosi jus palikti, žemėje manęs daugiau nebematysite, bet jūs iš tiesų visi mane pamatysite būsimajame amžiuje, kada pakilsite į tą karalystę, kurią manasis Tėvas yra davęs man.”

1. Naujasis įsakymas

180:1.1 (1944.4) Po kelias akimirkas trukusio nesuvaržyto pašnekesio, Jėzus atsistojo ir tarė: “Kada aš jums perteikiau parabolę, rodančią, kaip jūs tikrai turėtumėte norėti tarnauti vienas kitam, tada sakiau, jog noriu jums duoti naują įsakymą; ir tai aš tikrai padarysiu dabar, kadangi netrukus aš jus paliksiu. Jūs gerai žinote tą įsakymą, kuris nurodo, kad jūs mylėtumėte vienas kitą; kad savo artimą mylėtumėte net ir taip, kaip save patį. Bet aš nesu iki galo patenkintas net ir tokiu nuoširdžiu savo vaikų atsidavimu. Aš norėčiau, kad jūs atliktumėte dar didingesnius meilės veiksmus tikinčios brolijos karalystėje. Ir todėl aš jums duodu šitą naująjį įsakymą: Kad jūs mylėtumėte vienas kitą net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Ir pagal tai visi žmonės iš tikrųjų žinos, kad jūs esate mano mokiniai, jeigu šitaip jūs mylėsite vienas kitą.

180:1.2 (1944.5) “Kada aš jums suteikiu šitą naująjį įsakymą, tada jūsų sieloms aš neužkraunu jokios naujos naštos; vietoje šito aš iš tiesų jums atnešu naują džiaugsmą ir padarau įmanoma tai, kad jūs patirtumėte naują malonumą pažindami tą palaimą, kai savo širdies meilę dovanojate savo bičiuliams žmonėms. Neužilgo aš patirsiu didžiausią džiaugsmą, nors ir kentėdamas išorinį skausmą, padovanodamas savąją meilę jums ir jūsų bičiuliams mirtingiesiems.

180:1.3 (1944.6) “Kada aš kviečiu jus mylėti vienas kitą, net ir taip, kaip jus mylėjau aš, tada aš jums siūlau tikros meilės aukščiausiojo laipsnio matą, nes didesnės meilės už šitą negali turėti nė vienas žmogus: kad savąją gyvybę jis atiduos už savo draugus. O jūs esate mano draugai; jūs ir toliau liksite mano draugais, jeigu tikrai norėsite daryti tą, ko aš jus mokiau. Mane jūs vadinate Mokytoju, bet aš nevadinu jūsų tarnais. Jeigu tikrai jūs tikrai mylėsite vienas kitą taip, kaip jus myliu aš, tai jūs iš tiesų būsite mano draugai, ir aš visada tikrai pasakysiu jums tą, ką Tėvas apreiškia man.

180:1.4 (1945.1) “Ne vien tik jūs pasirinkote mane, bet taip pat ir aš pasirinkau jus, ir aš jums liepiau eiti į pasaulį, kad vestumėte kupino meilės tarnavimo savo bičiuliams vaisius, net ir taip, kaip tarp jūsų gyvenau aš ir kaip jums apreiškiau Tėvą. Tėvas ir aš tikrai abu dirbsime drauge su jumis, ir jūs iš tikrųjų patirsite dieviškąją džiaugsmo pilnatvę, jeigu tikrai jūs iš tikrųjų paklusite mano įsakymui mylėti vienas kitą net ir taip, kaip jus mylėjau aš.”

180:1.5 (1945.2) Jeigu jūs norite dalintis Mokytojo džiaugsmu, tai jūs turite dalintis ir jo meile. O dalintis jo meile reiškia, kad jūs esate pasidalinę ir jo tarnystę. Tokia meilės patirtis jūsų

neišvaduoja iš šito pasaulio sunkumų; ji nesukuria naujo pasaulio, bet kuo tikriausiai senąjį pasaulį ji paverčia nauju.

180:1.6 (1945.3) Turėkite omenyje: Jėzus reikalauja būtent ištikimybės, o ne pasiaukojimo. Aukojimosi sąmonė reiškia, kad tos iš visos širdies meilės, kuri tokį kupiną meilės tarnavimą būtų pavertusi didžiausiu džiaugsmu, nėra. *Pareigos* idėja rodo, kad jūs turite tarno mąstymą, ir dėl to nepatiriate to galingo jaudulio, kurį patirtumėte tarnaudamas kaip draugas ir draugui. Draugystės akstinas pranoksta visus įsitikinimus apie pareigą, ir draugo tarnystė draugui niekada negali būti vadinama auka. Mokytojas apaštalus mokė, kad jie yra Dievo sūnūs. Juos jis vadino sielos broliais, ir dabar, prieš jam išvykstant, jis juos vadina savo draugais.

2. Vynmedis ir šakos

180:2.1 (1945.4) Tada Jėzus vėl atsistojo ir savo apaštalus mokė toliau: “Aš esu tas tikrasis vynmedis, o manasis Tėvas yra tas žemdirbys. Aš esu tas vynmedis, o jūs esate šakos. Ir Tėvas iš manęs reikalauja tiktai to, kad jūs iš tiesų duotumėte daug vaisių. Vynmedį apkarpo tiktai tam, kad padidėtų jo šakų vaisingumas. Kiekvieną šaką, išaugančią iš manęs, kuri neveda vaisių, Tėvas pašalins. Kiekvieną šaką, kuri duoda vaisių, Tėvas nuvalys tam, kad ji galėtų duoti daugiau vaisių. Jūs jau tikrai apsivalėte mano pasakyto žodžio dėka, bet jūs turite ir toliau likti švarūs. Jūs turite gyventi manyje, o aš turiu gyventi jumyse; šaka nudžius, jeigu ji bus atskirta nuo vynmedžio. Kaip šaka negali duoti vaisių, jeigu ji negyvena vynuogmedyje, lygiai taip ir jūs negalite duoti kupino meilės tarnavimo vaisių, jeigu negyvenate manyje. Prisiminkite: aš esu tas tikrasis vynmedis, o jūs esate tos gyvosios šakos. Tas, kuris gyvena

manyje, ir kurio viduje gyvenu aš, duos daug dvasios vaisių ir patirs didžiausią džiaugsmą vesdamas šiuos dvasinius vaisius. Jeigu jūs norite palaikyti šitą gyvą dvasinį ryšį su manimi, tai jūs duosite gausų derlių. Jeigu jūs gyvensite manyje, o manieji žodžiai bus gyvi jumyse, tuomet jūs galėsite su manimi bendrauti laisvai, ir tada manoji gyva dvasia galės į jus įsilieti tiek, kad jūs galėsite paprašyti bet ko, ko tik nori manoji dvasia, ir padaryti viską, būdami garantuoti, jog manasis Tėvas mūsų prašymą patenkins. Šitaip iš tiesų yra šlovinamas Tėvas: kad vynmedis turi daug gyvų šakų, ir kad kiekviena šaka duoda daug vaisių. Ir kada pasaulis pamatys šitas vaisius vedančias šakas—manuosius draugus, kurie vienas kitą myli, net ir taip, kaip juos mylėjau aš—tada visi žmonės žinos, kad jūs iš tikrųjų esate mano mokiniai.

180:2.2 (1945.5) “Taip, kaip Tėvas mylėjo mane, taip iš tikrųjų jus mylėjau aš. Gyvenkite manajoje meilėje net ir taip, kaip aš gyvenu Tėvo meilėje. Jeigu jūs darysite taip, kaip jus mokiau aš, tuomet jūs tikrai gyvensite manajoje meilėje, net ir taip, kaip ir aš laikiausi Tėvo žodžio ir visą laiką gyvenu jo meilėje.”

180:2.3 (1946.1) Žydai nuo seno mokė, jog Mesijas bus Dovydo protėvių “stiebas, išaugantis iš vynmedžio,” ir šito senojo mokymo atminimui didžiulis ženklas su vynuogėmis ir vynmedžiu puošė įėjimą į Erodo šventyklą. Visi apaštalai šiuos dalykus prisiminė tuo metu, kada Mokytojas kalbėjosi su jais šitą naktį viršutiniame kambaryje.

180:2.4 (1946.2) Bet vėliau klaidingus aiškinimus, susijusius su Mokytojo išvadomis apie malda, lydėjo didžiulė širdgėla. Dėl šitų mokymų būtų kilę nedaug sunkumų, jeigu jo tikslūs žodžius būtų prisiminę ir vėliau teisingai užrašę. Tačiau, kada

tai buvo užrašyta, tada tikintieji malda Jėzaus vardu laikė tam tikros rūšies aukščiausia magija, manydami, kad iš Tėvo jie gaus bet ką, ko tik paprašys. Per amžius sąžiningos sielos savo įtikėjimą griovė toliau, užkliūdamos už šitos koją pakišančios užtvaros. Kiek tikinčiųjų pasauliui dar prireiks laiko, kad suprastų, jog malda tai nėra toks procesas, kada pasiekama tai, ko norite jūs, bet vietoje šito, tai yra tokia programa, kada pasirenkamas Dievo kelias, toks patyrimas, kada mokomasi suvokti ir vykdyti Tėvo valią? Tai yra visiškai teisinga, jog, kada jūsų valia iš tiesų yra susieta su jo valia, tada jūs galite prašyti bet ko, ką suvokia šitoji valios sąjunga, ir prašymas bus patenkintas. Ir tokia valios sąjunga yra įgyvendinama Jėzaus ir per Jėzų, net ir taip, kaip ir vynmedžio gyvybė teką į gyvas šakas ir per šitas šakas.

180:2.5 (1946.3) Kada yra šitas gyvas ryšys tarp dieviškumo ir žmonijos, jeigu žmonija tikrai nemąstydamą ir nemokėsiškai meldžia savanaudiško lengvumo ir tuščiagarbiškų laimėjimų, tada gali būti tikrai vienintelis toks atsakymas: daugiau ir gausesnį dvasios vaisių derliaus ant gyvųjų šakų stiebo. Kada vynmedžio šaka yra gyva, tada gali būti tikrai vienintelis atsakymas į jos visus prašymus: gausesnį vynuogių derliaus. Iš esmės, toji šaka egzistuoja tikrai tam, kad vestų vynuoges, duotų vynuogių derlių, ir negali daryti nieko kito. Šitai iš tiesų ir tikras tikintysis egzistuoja tikrai tam, kad duotų dvasios vaisius: mylėtų žmogų taip, kaip ir jį patį myli Dievas—kad mes mylėtume vienas kitą, net ir taip, kaip mus mylėjo Jėzus.

180:2.6 (1946.4) Ir kada Tėvo drausminanti ranka paliečia vynmedį, tada tai yra daroma su meile tam, kad šakos galėtų duoti gausų

vaisių. Ir išmintingas žemdirbys išpjauna tikrai negyvas ir bevaises šakas.

180:2.7 (1946.5) Jėzui buvo labai sunku net ir apaštalams išaiškinti tai, kad jie suvoktų, jog malda yra iš dvasios gimusiųjų tikinčiųjų veikimas šioje karalystėje, kurioje viešpatauja dvasia.

3. Pasaulio priešiškus

180:3.1 (1946.6) Šie vienuolika nespėjo užbaigti diskusijų dėl pasisakymo apie vynmedį ir šakas, kada Mokytojas, parodęs, kad jis nori kalbėti jiems toliau ir žinodamas, jog turi nedaug laiko, pasakė: “Kada aš būsiu jus palikęs, tada nepraraskite drąsos dėl to, jog pasaulis bus priešiškas. Nenusiminkite net ir tada, kada bailūs tikintieji atsigręš prieš jus ir susikabins rankomis su karalystės priešais. Jeigu pasaulis tikrai neapkės jūsų, tuomet jūs turėtumėte prisiminti, kad jis ėmė nekęsti manęs net ir anksčiau negu jis ėmė neapkęsti jūsų. Jeigu jūs būtumėte iš šito pasaulio, tuomet iš tiesų pasaulis saviškius mylėtų, bet kadangi jūs nesate tokie, tai pasaulis jus mylėti atsisako. Jūs esate šitame pasaulyje, bet jūsų gyvenimas neturi būti panašus į šio pasaulio gyvenimą. Aš jus pasirinkau iš šio pasaulio tam, kad jūs atstovautumėte kito pasaulio dvasiai net ir šitame pasaulyje, iš kurio jūs buvote pasirinkti. Bet visada prisiminkite tuos žodžius, kuriuos aš jums sakiau: Tarnas nėra didingesnis už savo šeiminką. Jeigu jie drįsta persekioti mane, tai jie taip pat persekios ir jus. Jeigu mano žodžiai įžeidžia netikinčiuosius, lygiai taip ir jūsų žodžiai iš tikrųjų įžeis tuos nuodėminguosius. Ir visa tai jie iš tikrųjų darys jums dėl to, nes jie netiki nei į mane, nei į Tą, kuris atsiuntė mane; todėl, iš tikrųjų jūs daug kentėsite manosios evangelijos vardan. Tačiau, kada jums reikės šiuos sukrėtimus išverti, tada

turėtumėte prisiminti, jog anksčiau negu jūs aš taip pat kentėjau šitos dangiškosios karalystės evangelijos labui.

180:3.2 (1947.1) “Didelė dalis iš tų, kurie užsipuls jus, apie dangaus šviesą nieko neišmano, bet šito nepasakys apie kai kuriuos iš tų, kurie mus persekioja dabar. Jeigu mes nebūtume jų mokę tiesos, tai jie galėtų padaryti daug keistų dalykų, už kuriuos jų nesmerktų, bet dabar, kadangi šitą šviesą jie pažino ir išdrįso ją atmesti, tai savajam požiūriui jie nebeturi jokio pateisinimo. Tas, kuris neapkenčia manęs, tas neapkenčia ir manojo Tėvo. Negali būti kitaip; toji šviesa, kuri jus išgelbėtų, jeigu būtų priimta, gali jus pasmerkti tikrai tuomet, jeigu ji būtų sąmoningai atstumta. Ir ką gi aš padariau šitiems žmonėms, kad jie turėtų manęs neapkęsti tokia siaubinga neapykanta? Nieko, išskyrus tai, kad jiems siūlau bičiulystę žemėje ir išgelbėjimą danguje. Bet argi jūs neskaitėte Rašto tos vietos, kur pasakyta: ‘Ir jie neapkentė manęs be jokios priežasties’?

180:3.3 (1947.2) “Bet aš tikrai jūsų nepaliksiu pasaulyje vienu. Labai greitai, po to, kai būsiu išėjęs, aš tikrai atsiųsiu dvasinį pagalbininką. Jūs iš tikrųjų turėsite su savimi tą, kuris užims mano vietą tarp jūsų, tą, kuris jus toliau mokys tiesos kelio, kuris net ir guos jus.

180:3.4 (1947.3) “Tegul jūsų širdys nebūna sunerimusios. Jūs tikite į Dievą; taip pat toliau tikėkite ir į mane. Nors aš ir turiu jus palikti, bet tikrai nuo jūsų nebūsiu toli. Aš jau sakiau jums, kad manojo Tėvo visatoje yra daug laukimo vietų. Jeigu tai nebūtų tiesa, tai apie jas aš jums nebūčiau ir kalbėjęs nuolat. Aš rengiuosi sugrįžti į šiuos šviesos pasaulius, Tėvo danguje buveines, į kurias jūs tikrai kažkuriuo metu pakilsite. Į šitą

pasaulį aš atėjau iš tokių vietų, o dabar netoli yra toji valanda, kada turėsiu sugrįžti į savojo Tėvo darbą tose sferose danguje.

180:3.5 (1947.4) “Tokių būdu, jeigu jau aš anksčiau už jus einu į Tėvo dangiškąją karalystę, tai būtinai pasirūpinsiu, kad jus atgabentų tam, jog su manimi galėtumėte būti tose vietose, kurios mirtingiesiems Dievo sūnums buvo parengtos anksčiau negu buvo šitas pasaulis. Nors ir turiu jus palikti, bet aš tikrai būsiu su jumis dvasioje, ir galiausiai jūs tikrai būsite su manimi asmeniškai, kada būsite pakilę pas mane manojoje visatoje net ir taip, kaip aš netrukus pakilsiu pas savąjį Tėvą didesnėje jo visatoje. Ir tai, ką aš jums esu sakęs, yra tikra ir egzistuoja amžinai, nors jūs šito suvokti iki galo ir negalite. Aš vykstu pas Tėvą, ir nors jūs dabar paskui mane sekti ir negalite, bet jūs tikrai paskui mane seksite per ateinančius amžius.”

180:3.6 (1947.5) Kada Jėzus atsisėdo, tada atsistojo Tomas ir tarė: “Mokytojau, mes nežinome, kur tu eini; todėl, aišku, mes nežinome ir to kelio. Bet mes tikrai paskui tave seksime šitą pačią naktį, jeigu tu mums tą kelią parodysi.”

180:3.7 (1947.6) Kada Jėzus išklausė Tomą, tada jis atsakė: “Tomai, aš esu tas kelias, toji tiesa, ir tas gyvenimas. Nė vienas žmogus nepatenka pas Tėvą kaip nors kitaip, kaip tik per mane. Visi tie, kurie suranda Tėvą, iš pradžių suranda mane. Jeigu jūs pažįstate mane, tai tą kelią pas Tėvą jūs žinote. O jūs iš tikrųjų mane pažįstate, nes su manimi gyvenote ir dabar mane matote.”

180:3.8 (1947.7) Bet daugeliui apaštalų šitas mokymas buvo per daug gilus, ypač Pilypui, kuris, persimetęs keliais žodžiais su Natanieliumi, atsistojo ir tarė: “Mokytojau, parodyk mums Tėvą, ir viskas, ką tu pasakei, bus aišku.”

180:3.9 (1947.8) Ir kada Pilypas šitaip pasakė, tada Jėzus tarė: “Pilypai, nors su jumis aš buvau taip ilgai, ir vis tiek tu net ir manęs nepažįsti? Vėl aš tikrai pareiškiu: Tas, kuris matė mane, tas matė Tėvą. Kaip gi tuomet tu gali sakyti, Parodyk mums Tėvą? Argi tu netiki, jog aš esu Tėvo viduje, o Tėvas yra manyje? Argi aš nemokiau jūsų, jog tie žodžiai, kuriuos aš sakau, nėra mano žodžiai, bet jie yra Tėvo žodžiai? Aš kalbu Tėvo vardu, o ne savo vardu. Šitame pasaulyje aš esu tam, kad vykdyčiau Tėvo valią, ir tą aš padariau. Manasis Tėvas gyvena manyje ir dirba per mane. Tikėkite manimi, kada aš sakau, jog Tėvas yra manyje, ir kad aš esu Tėvo viduje, arba tiesiog tikėkite manimi paties to gyvenimo, kurį aš gyvenau, labui - šio darbo labui.”

180:3.10 (1948.1) Kai Mokytojas nuėjo į šalį, kad atsigaijintų vandeniui, tada šie vienuolika įsitraukė į dvasinę diskusiją apie šiuos mokymus, o Petras buvo pradėjęs išsilieti išplėsta kalba, kada sugrįžo Jėzus ir ženklų parodė jiems sėstis.

4. Pažadėtasis pagalbininkas

180:4.1 (1948.2) Jėzus toliau mokė, sakydamas: “Kada aš būsiu išėjęs pas Tėvą, ir po to, kai jis bus visiškai priėmęs šį darbą, kurį aš jums dariau žemėje, ir po to, kai būsiu gavęs savo paties sferos visišką aukščiausiąją valdžią, tada savajam Tėvui pasakysiu: Palikęs savo vaikus žemėje vienus, aš turiu ištęsti savo pažadą ir pasiųsti jiems kitą mokytoją. Ir kada Tėvas iš tiesų pritars, tada aš tikrai išliesiu Tiesos Dvasią visiems materialiams kūnams. Manojų Tėvo dvasia jau yra jūsų širdyse, ir kada šitoji diena iš tiesų ateis, tada jūs taip pat su savimi turėsite ir mane, net ir taip, kaip jūs dabar turite Tėvą. Šita naujoji dovana yra gyvosios tiesos dovana. Netikintieji iš pradžių neklausys šitos

dvasios mokymų, bet šviesos sūnūs ją visi priims su džiaugsmu ir iš visos širdies. Ir jūs tikrai pažinsite šitą dvasią, kada ji ateis, net ir taip, kaip jūs pažinote mane, ir jūs priimsite šitą dovaną į savo širdis, ir ji gyvens su jumis. Štai taip jūs suvokiate, jog aš nesirengiu jus palikti be pagalbos ir vadovavimo. Aš tikrai nepaliksiu jūsų vienus apleistų. Šiandien aš galiu būti su jumis tiktai kaip asmuo. Ateityje aš tikrai būsiu su jumis ir su visais kitais žmonėmis, kurie trokšta manojų buvimo, kad ir kur jūs būtumėte, ir vienu ir tuo pačiu metu su kiekvienu iš jūsų. Argi jūs nematote, jog man geriau išeiti; kad aš jus palieku materialiam kūne tam, kad galėčiau geriau ir labiau iki galo būti su jumis dvasioje?

180:4.2 (1948.3) “Vos kelioms valandoms praėjus pasaulis manęs daugiau nebematys; bet jūs ir toliau pažinsite mane savo širdyse net ir iki to laiko, kada aš jums atsiųsiu šitą naująjį mokytoją, Tiesos Dvasią. Taip, kaip aš gyvenau su jumis asmeniškai, taip tada aš tikrai gyvensiu jūsų viduje; aš būsiu vienovė su jūsų asmeniniu patyrimu dvasios karalystėje. Ir kada tai įvyks, tada jūs tvirtai žinosite, kad aš esu Tėvo viduje, ir, kad tuo metu, kai jūsų gyvenimas su Tėvu ir yra paslėptas manyje, bet taip pat ir aš esu jūsų viduje. Aš mylėjau Tėvą ir laikiausi jo žodžio; jūs mylėjote mane, ir jūs laikysitės manojų žodžio. Kaip mano Tėvas savo dvasią yra davęs man, taip ir aš iš tikrųjų savo dvasią duosiu jums. Ir šitoji Tiesos Dvasia, kurią iš tiesų aš jums padovanosiu, tikrai jus ves ir ramins, ir galiausiai jus tikrai nuves į visą tiesą.

180:4.3 (1948.4) “Aš jums sakau šiuos dalykus tuo metu, kada vis dar esu su jumis, dėl to, kad jūs galėtumėte geriau pasirengti ištverti tuos išbandymus, kurie net ir dabar yra pakibę virš

mūsų. Ir kada šita naujoji diena ateis, tada jūsų viduje gyvens šis Sūnus, o taip pat ir Tėvas. Ir šitos dangiškosios dovanos visą laiką dirbs viena drauge su kita net ir taip, kaip Tėvas ir aš dirbome žemėje prieš jūsų pačių akis kaip vienas asmuo, Žmogaus Sūnus. Ir šitas dvasinis draugas primins jums viską, ko aš jus mokiau.”

180:4.4 (1948.5) Kada Mokytojas akimirksniui padarė pauzę, tada Judas Alfiejus įsidrąsino paklausti vieną iš tų nedaugelio klausimų, kuriuos arba jis, arba jo brolis per visą laiką buvo paklausęs Jėzaus viešai. Tarė Judas: “Mokytojau, tu visada gyvenai tarp mūsų kaip draugas; kaip iš tikrųjų mes tave pažinsime, kada daugiau tu nebeapsireikši mums pats, o tikrai per šitą dvasią? Jeigu pasaulis tavęs nebematys, tai kaip mes iš tikrųjų būsime tikri dėl tavęs? Kaip tu pasirodysi mums?”

180:4.5 (1949.1) Jėzus pažvelgė žemyn į juos visus, nusišypsojo, ir tarė: “Mano mažieji vaikai, aš išeinu, grįžtu pas savąjį Tėvą. Neužilgo jūs nebematysite manęs tokio, kokį matote čia, kaip materialų kūną ir kraują. Labai greitai aš jums atsiųsiu savo dvasią, lygiai tokią pačią kaip aš, tikrai be šito materialaus kūno. Šitas naujas mokytojas yra Tiesos Dvasia, kuri gyvens su kiekvienu iš jūsų, jūsų širdyse, ir šitaip iš tiesų visi šviesos vaikai taps kaip vienas ir juos trauks vieną prie kito. Lygiai tokiu pačiu būdu iš tiesų mano Tėvas ir aš galėsime gyventi kiekvieno iš jūsų sieloje, o taip pat ir širdyse visų kitų žmonių, kurie myli mus ir savo patyrimu tą meilę padaro realią, mylėdami vienas kitą, net ir taip, kaip dabar jus myliu aš.”

180:4.6 (1949.2) Judas Alfiejus iki galo nesuprato, ką sakė Mokytojas, bet jis suvokė šį pažadą dėl naujojo mokytojo, o iš Andriejaus

veido išraiškos pajuto, kad į jo klausimą buvo atsakyta pakankamai.

5. Tiesos Dvasia

180:5.1 (1949.3) Šis naujasis pagalbininkas, kurį Jėzus pažadėjo atsiųsti į tikinčiųjų širdis, išlieti visiems materialiams kūnams, yra *Tiesos Dvasia*. Šita dieviškoji dovana nėra tiesos raidė ar įstatymas, taip pat ji nėra ir tokia, kad veiktų kaip tiesos forma ar išraiška. Naujasis mokytojas yra *įsitikinimas tiesa*, tikrųjų prasmių suvokimas ir užtikrinimas realiuose dvasiniuose lygiuose. Ir šitas naujasis mokytojas yra gyvos ir augančios tiesos, besiplečiančios, atsiskleidžiančios, ir prisitaikančios tiesos dvasia.

180:5.2 (1949.4) Dieviškoji tiesa yra suvokiama dvasia ir yra gyva tikrovė. Tiesa egzistuoja tikrai dieviškumo suvokimo ir bendravimo su Dievu sąmonės aukščiausiuose dvasiniuose lygiuose. Jūs galite pažinti tiesą ir galite gyventi tiesa; jūs galite patirti tiesos augimą sieloje ir džiaugtis jos apšvietimo prote laisve, bet tiesos jūs negalite įkalinti formulėse, kodeksuose, tikėjimuose, ar intelektualiuose žmogaus elgesio modeliuose. Kada jūs pradedate žmogiškai formuluoti dieviškąją tiesą, tada netrukus ji miršta. Įkalintos tiesos pomirtinis išgelbėjimas, net ir geriausiu atveju, gali duoti tikrai tai, jog bus įgyvendinta kokia nors ypatinga pašlovintos išminties intelektualizuota forma. Statiška tiesa yra negyva tiesa, ir tikrai negyva tiesa gali būti laikoma teorija. Gyva tiesa yra dinamiška, ir žmogiškajame prote ji gali egzistuoti tikrai patirtiškai.

180:5.3 (1949.5) Intelktas išauga iš materialios egzistencijos, kurią apšviečia kosminio proto buvimas. Išmintį sudaro pažinimo

sąmonė, pakylėta į naujus prasmės lygius ir sužadinta pagalbinės išminties dvasios visatos dovanos buvimo. Tiesa yra dvasinės tikrovės vertybė, kurią patiria tikrai dvasia apdovanotos būtybės, kurios veikia viršmaterialiuose visatos sąmonės lygiuose, ir kurios, suvokusios tiesą, leidžia jos sužadino dvasiai gyventi ir valdyti savo sielų viduje.

180:5.4 (1949.6) Tikrasis visatos įžvalgos vaikas gyvos Tiesos Dvasios ieško kiekviename išmintingame pasakyme. Dievąpažįstantis individas išmintį nuolat iškelia į dieviškojo pasiekimo gyvos tiesos lygius; dvasiškai nesivystanti siela gyvą tiesą visą laiką tempia žemyn į išminties negyvus lygius ir tiesiog į išaukštintų žinių sferą.

180:5.5 (1949.7) Auksinė taisyklė, kada joje nėra Tiesos Dvasios viršžmogiškosios įžvalgos, tampa ne kuo nors daugiau, kaip tikrai labai etiško elgesio taisykle. Auksinė taisyklė, kada yra aiškinama tiesiogine prasme, gali tapti tuo instrumentu, kuris bičiulius gali smarkiai įžeisti. Į auksinę išminties taisyklę nežiūrėdami dvasiniu požiūriu jūs galėtumėte samprotauti taip, kadangi jūs norite, kad visi žmonės jums sakytų visą tiesą ir atvirai, ką jie galvoja, dėl to ir jūs savo bičiuliams turėtumėte iki galo ir atvirai išsakyti absoliučiai viską, ką galvojate. Toks nedvasinis auksinės taisyklės aiškinimas galėtų sukelti neapsakomą nelaimę ir begalinį skausmą.

180:5.6 (1950.1) Vieni žmonės auksinę taisyklę supranta ir aiškina kaip grynai intelektualų žmogiškosios brolybės patvirtinimą. Kiti žmonės šią žmogiškojo ryšio išraišką patiria kaip žmogiškosios asmenybės švelnių jausmų emocinį patenkinimą. Dar kiti mirtingieji šią pačią auksinę taisyklę suvokia kaip tą matą, kuriuo yra matuojami visi visuomeniniai santykiai, kaip

visuomeninio elgesio normą. O dar kiti į ją žiūri kaip į konkretų įsakymą, pateiktą kokio nors didingo moralės mokytojo, kuris šitame teiginyje ikūnijo aukščiausią sampratą apie moralinį įsipareigojimą visų broliškų santykių atžvilgiu. Tokių mirtingųjų būtybių gyvenime auksinė taisyklė tampa visos jų filosofijos išmintingu centru ir išorine riba.

180:5.7 (1950.2) Dievą-pažįstančių tiesos mylėtojų tikinčios brolystės karalystėje šitoji auksinė taisyklė įgauna gyvų dvasinio suvokimo savybių tuose aukštesniuose aiškinimo lygiuose, kurie sužadina mirtinguosius Dievo sūnus tam, kad į šitą Mokytojo įsakymą žvelgtų kaip į tokį, kuris reikalauja, kad su savo bičiuliais jie save susietų taip, kad dėl šito jų ryšio su tikinčiuoju šie gautų kiek tik įmanoma didžiausią gėrį. Tikrosios religijos esmė yra tokia: kad savo artimą jūs mylėtumėte kaip save patį.

180:5.8 (1950.3) Bet auksinės taisyklės aukščiausią suvokimą ir teisingiausią aiškinimą sudaro tokio dieviškojo pareiškimo nuolatinės ir gyvos tikrovės tiesos dvasios sąmonė. Šitos visuotinio ryšio taisyklės tikrąją kosminę prasmę atskleidžia tiktai jos dvasinis suvokimas, tai, kaip elgesio įstatymą aiškina Sūnaus dvasia Tėvo dvasiai, kuri gyvena mirtingojo žmogaus sieloje. Ir kada tokie dvasios vadovaujami mirtingieji suvokia šitos auksinės taisyklės tikrąją prasmę, tada draugiškoje visatoje juos iki pat kraštų pripildo pilietybės garantijos, ir jų dvasinės tikrovės idealai yra patenkinami tiktai tada, kada jie myli savo bičiulius taip, kaip ir mus visus mylėjo Jėzus, ir tokia yra Dievo meilės suvokimo tikrovė.

180:5.9 (1950.4) Dieviškosios tiesos gyvo lankstumo ir kosminio prisitaikymo prie kiekvieno Dievo sūnaus individualių

reikalavimų ir sugebėjimo tą pačią filosofiją reikia suvokti anksčiau negu jūs galite tikėtis tinkamai suprasti Mokytojo nesipriešinimo blogiui mokymą ir praktiką. Mokytojo mokymas yra iš pagrindų dvasinis pareiškimas. Net ir jo materialių filosofijos poteksčių negalima sėkmingai nagrinėti nuošalyje palikus jų dvasinius tarpusavio ryšius. Mokytojo įsakymo dvasią sudaro bet kokios savanaudiškos reakcijos nesipriešinimas visatai, drauge su tikrų dvasinių vertybių: dieviškojo grožio, begalinio gėrio, ir amžinosios tiesos— energingu ir vis augančiu teisingų lygių pasiekimu, kad pažintumėte Dievą ir kad vis labiau panašėtumėte į jį.

180:5.10 (1950.5) Meilė, nesavanaudiškumas, turi patirti tokį nuolatinį ir gyvą vis naujai ir naujai prisitaikantį santykių aiškinimą sutinkamai su Tiesos Dvasios vedimu. Šituo meilė turi suvokti to individo, kuris yra mylimas, visą laiką besikeičiančias ir besiplečiančias sampratas apie aukščiausią kosminį gėrį. Ir tuomet meilė sukelia tokį patį požiūrį visų kitų individų atžvilgiu, kuriuos galbūt galėtų paveikti vieno mirtingojo, kurį veda dvasia, meilės kitiems visatos piliečiams augantis ir gyvas ryšys. Ir šitas ištisai gyvas meilės prisitaikymas turi būti įgyvendinamas atsižvelgiant tiek į dabartinio blogio aplinkybes, tiek į dieviškojo likimo tobulumo amžinąjį tikslą.

180:5.11 (1950.6) Ir šitokiu būdu tikrai mes turime suvokti, jog tiek auksinės taisyklės, tiek mokymo apie nesipriešinimą niekada nebus galima teisingai suprasti kaip dogmų ar priesakų. Jūs galima suprasti tiktai gyvenant jais, suvokiant jų prasmes taip, kaip jas gyvai aiškina Tiesos Dvasia, kuri reguliuoja kupiną meilės vienos žmogiškosios būtybės ryšį su kita.

180:5.12 (1951.1) Ir visa tai aiškiai rodo, koks yra skirtumas tarp senosios religijos ir naujosios. Senoji religija mokė savo paties pasiaukojimo; naujoji religija moko tikrai savojo aš užmiršimo, padidintos saviraiškos, kada tuo pačiu metu ir tarnaujama visuomenei, ir pažįstama visata. Senąją religiją motyvavo baimės sąmonė; naujojoje karalystės evangelijoje viešpatauja įsitikinimas tiesa, amžinosios ir visuotinės tiesos dvasia. Ir kad ir koks būtų pamaldumas ar atsidavimas savo tikėjimams, bet tai negali kompensuoti to, kad karalystės tikinčiųjų gyvenimo patyrimė nėra to spontaniško, kilnaus, ir nuoširdaus draugiškumo, kuris yra būdingas gyvojo Dievo iš dvasios gimusiems sūnums. Nei tradicija, nei ritualinė formalaus garbinimo sistema negali atitaisyti to, kad nėra tikros užuojautos savo bičiuliams.

6. Butinybė išvykti

180:6.1 (1951.2) Po to, kada Petras, Jokūbas, ir Motiejus pateikė Mokytojui daug klausimų, jis tęsė savo atsisveikinimo kalbą, sakydamas: «Ir aš jums visa tai pasakoju prieš palikdamas jus, kad galėtumėte tam, kas netrukus jus užgrius, pasirengti tiek, kad nepadarytumėte rimtos klaidos. Valdžia nepasitenkins vien tik tuo, kad jus išvarys iš sinagogų; aš jus įspėju, toji valanda artinasi, kai tie, kurie jus žudys, galvos, kad jie iš tikrųjų tarnauja Dievui. Ir visus šiuos dalykus jie darys jums ir tiems, kuriuos jūs atvesite į dangaus karalystę, kadangi Tėvo jie nepažįsta. Jie atsisakė pažinti Tėvą atsisakydami priimti mane; ir jie atsisako priimti mane, kada atstumia jus, su sąlyga, jeigu jūs laikėtės mano naujojo įsakymo, jog mylėtumėte vienas kitą, net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Apie šiuos dalykus aš jums sakau iš anksto tam, jog kada ateis jūsų valanda, kaip dabar yra atėjusi manoji, jus galėtų sustiprinti tas žinojimas, kad man

viskas buvo žinoma, ir kad manoji dvasia tikrai bus su jumis visose jūsų kančiose mano labui ir evangelijos labui. Būtent šituo tikslu nuo pat pradžios aš su jumis kalbėjausi taip aiškiai. Aš net įspėjau jus, kad žmogaus priešais gali būti ir jo paties šeimos nariai. Nors šitoji karalystės evangelija visada atneša didžiulę ramybę atskiro tikinčiojo sielai, bet į žemę ramybę ji atneš tikrai tada, kada manuoju mokymu žmogus norės tikėti iš visos širdies ir kada sukurs tokį realų įprotį, kad gyvenant mirtingąjį gyvenimą pagrindinis tikslas bus Tėvo valios vykdymas.

180:6.2 (1951.3) “Dabar, kai aš jus palieku, matydamas, jog yra atėjusi toji valanda, kada aš netrukus vyksiu pas Tėvą, aš esu nustebęs, jog nė vienas iš jūsų nepaklausėte, Kodėl gi tu mus palieki? Nežiūrint šito, aš žinau, kad tokius klausimus jūs klausiate savo širdyje. Aš jums pasakysiu atvirai, kaip atvirai vienas draugas sako kitam. Tai, kad aš išeinu, yra tikrai naudinga būtent jums. Jeigu aš neišeisiu, tai naujasis mokytojas negalės ateiti į jūsų širdis. Aš turiu atsikratyti šito mirtingojo kūno ir sugrįžti į savo vietą danguje prieš tai, kada atsiųsiu šitą dvasinį mokytoją, kad gyventų jūsų sieloje ir vestų jūsų dvasią į tiesą. Ir kada manoji dvasia ateis, kad apsigyventų jūsų viduje, tada ji apšvies tą skirtumą tarp nuodėmės ir teisumo ir jus įgalins išmintingai apie tai spręsti savo širdyje.

180:6.3 (1951.4) “Aš vis dar turiu jums daug ką pasakyti, bet kaip tik dabar jūs negalite kiek nors daugiau suvokti. Nors, kada ji, Tiesos Dvasia, ateis, tada ji galiausiai jus atves į visą tiesą, kai jūs eisite per daugelį gyvenamųjų buveinių mano Tėvo visatoje.

180:6.4 (1951.5) “Šitoji dvasia nekalbės savo vardu, bet ji pareikš jums tai, ką Tėvas atskleidė šiam Sūnui, ir ji net parodys būsimuosius dalykus; ji šlovins mane net ir taip, kaip savąjį Tėvą šlovinau aš. Šitoji dvasia pasklinda iš manęs ir ji apreikš mano tiesą jums. Viskas, ką Tėvas turi šitose valdose, dabar yra mano; štai kodėl aš iš tiesų pareiškiau, jog šitas naujasis mokytojas paims tai, kas yra mano, ir tą atskleis jums.

180:6.5 (1952.1) “Visiškai netrukus aš paliksiu jus trumpam. Po šito, kada jūs vėl mane pamatysite, tada aš jau būsiu pakeliui pas Tėvą, taip, kad net ir tada jūs mane matysite neilgai.”

180:6.6 (1952.2) Tuo metu, kai jis trumpam nutilo, apaštalai ėmė šnekėtis vienas su kitu: “Ką čia jis mums sako? ‘Visiškai netrukus aš paliksiu jus,’ ir ‘Kada jūs vėl mane pamatysite, tada jūs mane matysite neilgai, nes aš jau būsiu pakeliui pas Tėvą.’ Ką jis turi omenyje šituo ‘visiškai netrukus’ ir ‘neilgai’? Mes negalime suprasti, ką jis mums sako.”

180:6.7 (1952.3) Ir kadangi Jėzus žinojo, kad jie pateikia tokius klasimus, tai jis tarė: “Ar jūs teiraujatės tarp savęs, ką aš turėjau omenyje, kada sakiau, jog visiškai netrukus aš nebebūsiu su jumis, ir, kada jūs vėl pamatysite mane, tada aš būsiu pakeliui pas Tėvą? Aš jums aiškiai esu pasakęs, jog Žmogaus Sūnus turi mirti, bet, kad jis ir vėl prisikels. Argi jūs tuomet negalite suprasti mano žodžių prasmės? Iš pradžių jūs patirsite skausmą, bet vėliau džiūgausite su daugeliu iš tų, kurie šiuos dalykus supras po to, kada jie įvyks. Moteris iš tikrųjų jaučia skausmą gimdymo kančių valandą, tačiau, kada ji galų gale išsivaduoja iš savojo vaikelio, tada ji nedelsiant užmiršta apie savo skausmą patirdama žinojimo džiaugsmą, jog pasaulyje gimė žmogus. Ir šitaip jūs iš tiesų netrukus patirsite skausmą dėl

manojo išėjimo, bet greitai aš jus tikrai vėl pamatysiu, ir tada iš tikrųjų skausmas pavirs į džiūgavimą, ir iš tikrųjų jums ateis naujas apreiškimas apie Dievo išgelbėjimą, kurio nė vienas žmogus niekada negalės iš jūsų atimti. Ir visi pasauliai bus palaiminti šituo pačiu gyvenimo apreiškimu, kurio dėka bus nugalėta mirtis. Iki šiol jūs iš tikrųjų visus prašymus reiškėte mano Tėvo vardu. Po to, kada jūs pamatysite mane vėl, tada jūs taip galėsite prašyti mano vardu, ir aš iš tikrųjų jus išgirsiu.

180:6.8 (1952.4) “Čia apačioje aš jus mokiau patarlėmis ir kalbėjau jums parabolėmis. Aš taip dariau, nes jūs buvote tiktai vaikai dvasioje; bet ateina tas metas, kada aš iš tiesų jums kalbėsiu apie Tėvą ir jo karalystę atvirai. Ir aš tą padarysiu, nes pats Tėvas myli jus ir nori, kad būtų pilniau apreikštas jums. Mirtingasis žmogus dvasios Tėvo matyti negali; dėl to iš tikrųjų aš ir atėjau į pasaulį, kad Tėvą parodyčiau jūsų tvarinio akims. Bet tuomet, kai jūs būsite ištobulinti dvasios augime, tada jūs tikrai pamatysite ir patį Tėvą.”

180:6.9 (1952.5) Kada šie vienuolika išklausė Jėzų, tada vienas kitam sakė: “Žiūrėk, jis iš tiesų mums kalba atvirai. Tikrai Mokytojas yra atėjęs nuo Dievo. Bet kodėl gi jis sako, kad jis turi sugrįžti pas Tėvą?” Ir Jėzus matė, kad jie taip ir nesuvokė jo. Šitie vienuolika vyrų negalėjo skirtis su savo ilgą laiką puoselėtomis idėjomis, kurioms buvo būdingos žydų sampratos apie Mesiją. Kuo labiau jie tikėjo į Jėzų kaip į Mesiją, tuo daugiau nerimo kėlė šitos giliai įsišaknijusios sampratos apie karalystės žemėje šlovingą materialų triumfą.

181 Dokumentas. Paskutiniai pamokymai ir perspėjimai

^{181:0.1 (1953.1)} UŽBAIGĖS atsisveikinimo kalbą šiems vienuolikai, Jėzus ėmė su jais bendrauti laisvai ir prisiminė daugelį epizodų iš jų kaip grupės ir kaip individualių narių patyrimo. Pagaliau šitie galilėjiečiai ėmė suvokti, kad jų draugas ir mokytojas ruošiasi juos palikti, ir dėl to jų viltis pasigriebė tą pažadą, kad, neužilgo, jis ir vėl bus su jais, bet jie buvo linkę užmiršti tai, jog šitas apsilankymas sugrįžus taip pat truks neilgai. Didelė dalis apaštalų ir geriausių mokinių iš tikrųjų manė, jog šitas pažadas sugrįžti trumpam laikui (tas neilgas tarpsnis tarp prisikėlimo ir pakilimo) rodė tai, kad Jėzus tiesiog trumpam išvyksta pabendrauti su Tėvu, po šito jis sugrįš tam, kad įkurtų karalystę. Ir toks jo mokymo aiškinimas derinosi tiek su jų pačių anksčiau suvoktais tikėjimais, tiek ir su jų aistringomis viltimis. Kadangi šitokiu būdu buvo suderinti jų visą gyvenimą puoselėti tikėjimai ir viltys, siejamos su jų norų išsipildymu, tai jiems nebuvo sunku Mokytojo žodžiams surasti tokį aiškinimą, kuris pateisintų jų karštus troškimus.

^{181:0.2 (1953.2)} Po to, kada atsisveikinimo kalba buvo aptarta ir ėmė nusėsti jų sąmonėje, Jėzus vėl paragino apaštalus laikytis tvarkos ir pradėjo paskutiniųjų pamokymų ir perspėjimų perteikimą.

1. Paskutiniai paguodos žodžiai

^{181:1.1 (1953.3)} Kada šie vienuolika užėmė savo vietas, tada Jėzus atsistojo ir kreipėsi į juos: “Kol aš esu su jumis materialaus kūno pavidalu, tol aš negaliu būti kas nors kitas, kaip tik vienas individas tarp jūsų arba visame pasaulyje. Tačiau kada iš šito mirtingosios prigimties apdaro aš būsiu išlaisvintas, tada aš tikrai galėsiu sugrįžti kaip dvasinis gyventojas kiekvieno iš jūsų viduje ir visų kitų tikinčiųjų į šitą karalystės evangeliją

viduje. Šitokiu būdu Žmogaus Sūnus taps dvasiniu įsikūnijimu visų tikrų tikinčiųjų sielose.

181:1.2 (1953.4) “Kada aš būsiu sugrįžęs tam, kad gyvenčiau jūsų viduje ir dirbčiau per jus, tada galėsiu dar geriau jus vesti per šitą gyvenimą ir vadovauti jums, kai jūs eisite per daugelį gyvenamųjų buveinių būsimajame gyvenime dangų danguje. Gyvenimas amžinojoje Tėvo kūrinijoje nėra begalinio dykinėjimo poilsis ir savanaudiškas lengvumas, bet vietoje šito jis yra nenutrūkstantis vystymasis gailestingume, tiesoje, ir šlovėje. Kiekviena iš daugelio, daugelio buveinių manojo Tėvo namuose yra toks sustojimas, toks gyvenimas, kuris yra numatytas tam, kad jus parengtų kitam sustojimui, kuris yra priešakyje. Ir šitokiu būdu šviesos vaikai ir toliau žengs iš šlovės į šlovę tol, kol jie pasieks tokią dieviškąją būseną, kurioje jie yra dvasiškai išstobulinti net ir taip, koks tobulas visais atžvilgiais yra Tėvas.

181:1.3 (1953.5) “Jeigu jūs norėtumėte sekti paskui mane, kada aš jus paliksiu, tuomet atkakliai stenkitės gyventi sutinkamai su manųjų mokymų dvasia ir manojo gyvenimo idealu—vykdydami manojo Tėvo valią. Elkitės šitaip vietoje to, kad mėgintumėte imituoti mano žemiškąjį gyvenimą materialaus kūno pavidalu, kurį, būtinai, man reikėjo nugyventi šitame pasaulyje.

181:1.4 (1954.1) “Tėvas mane atsiuntė į šitą pasaulį, bet tikrai nedaugelis iš jūsų nusprendė mane priimti iki galo. Aš tikrai išliesiu savąją dvasią visiems materialiams kūnams, bet nevisi žmonės šitą naująjį mokytoją nuspręs primti kaip sielos vedlį ir patarėją. Bet visi tie, kurie iš tikrųjų ją priims, tikrai bus apšviesti, apvalyti, ir paguosti. Ir šitoji Tiesos Dvasia taps jų

viduje gyvojo vandens šaltiniu, ištrykstančiu į amžinąjį gyvenimą.

181:1.5 (1954.2) “Ir dabar, kada netrukus aš jus paliksiu, aš tikrai norėčiau pasakyti paguodos žodžius. Ramybę aš palieku jums; savąją ramybę aš suteikiu jums. Aš dovanuju šitas dovanas ne taip, kaip dovanoja šis pasaulis—pagal matą—aš kiekvienam iš jūsų duodu viską, kiek tik jūs norite priimti. Tegul jūsų širdis nepergyvena, o taip pat tegul ji ir nebijo. Aš nugalėjau šį pasaulį, ir mano viduje jūs tikrai visi triumfuosite per įtikėjimą. Aš esu jus įspėjęs, kad Žmogaus Sūnus bus nužudytas, bet aš užtikrinu jus, aš tikrai sugrįšiu prieš išvykdamas pas Tėvą, nors tai bus tik trumpam. O kada aš būsiu pakilęs pas Tėvą, tada tikrai atsiųsiu naująjį mokytoją, kad būtų su jumis ir gyventų pačioje jūsų širdyje. Ir kada jūs pamatysite, jog visa tai įvyko, tada nepraraskite drąsos, bet vietoje šito tikėkite, kadangi jūs apie visa tai žinojote iš anksto. Aš jus mylėjau didžiule meile ir aš tikrai nenorėčiau jūsų palikti, bet tokia yra Tėvo valia. Manoji valanda atėjo.

181:1.6 (1954.3) “Nesuabejokite nė viena iš šitų tiesų net ir po to, kada persekiojimai jus išsklaidys po pasaulį ir kada būsite prislėgti didžiulio skausmo. Kada jausite, jog esate vieniši pasaulyje, tada aš tikrai žinosiu apie jūsų izoliaciją net ir taip, kaip ir jūs žinosite apie manąjį vienišumą, kada būsite išsklaidyti kiekvienas žmogus kas sau, palikdami Žmogaus Sūnų priešų rankose. Bet aš niekada nesu vienišas, visada iš tiesų Tėvas yra su manimi. Net ir tokiu laiku aš tikrai melsiuosi už jus. Ir apie visus šiuos dalykus aš iš tikrųjų pasakojau tam, kad jūs galėtumėte turėti ramybę, ir turėtumėte jos daug daugiau. Šitame pasaulyje jūs patirsite sukrėtimų, bet būkite geros

nuotaikos; šiame pasaulyje aš pasiekiau pergalę ir jums parodžiau kelią į amžinąjį džiaugsmą ir amžinai trunkančią tarnystę.”

181:1.7 (1954.4) Jėzus savo bičiuliams Dievo valios vykdytojams suteikia ramybę, bet ne tokios kategorijos, kaip šito materialaus pasaulio džiaugsmai ir pasitenkinimai. Netikintieji materialistai ir fatalistai gali tikėtis patirti tikrai dviejų rūšių ramybę ir sielos paguodą: Arba jie turi būti stoikai, atkakliai pasiryžę susidurti su tuo, kas yra neišvengiama, ir išverti tai, kas gali būti blogiausia; arba jie turi būti optimistai, visą laiką pasiduodantys tai vilčiams, kuri amžinai iškyla žmogaus krūtinėje, tuščiai ilgėdamiesi tokios ramybės, kuri niekada realiai neateina.

181:1.8 (1954.5) Gyvenant žemėje tam tikras laipsnis tiek optimizmo, tiek stoicizmo praverčia, bet nė vienas iš jų neturi nieko bendro su ta nuostabią ramybe, kurią šis Dievo Sūnus padovanoja savo sielos broliams, turintiems materialų kūną. Ramybė, kurią Mykolas suteikia savo vaikams žemėje, yra būtent toji pati ramybė, kuri pripildė jo sielą tada, kada jis ir pats gyveno mirtingojo gyvenimą materialaus kūno pavidalu ir šitame pačiame pasaulyje. Jėzaus ramybė yra tas džiaugsmas ir pasitenkinimas tokio Dievą-pažįstančio individo, kuris pasiekė tokią pergalę, jog iki galo išmoko, kaip vykdyti Dievo valią gyvenant mirtingąjį gyvenimą materialiam kūne. Jėzaus proto ramybė buvo grindžiama absoliučiu žmogiškuoju įtikėjimu į tai, kad realiai egzistuoja dieviškojo Tėvo išmintinga ir užjaučianti viršgloba. Žemėje Jėzus susidūrė su sunkumais, jis netgi buvo klaidingai vadinamas “kančių žmogumi,” bet visuose šituose patyrimuose ir per visus šiuos patyrimus jis

jautė tą paguodą, kurią suteikia toks įsitikinimas, kuris visą laiką jam teikė galios eiti į priekį į savo gyvenimo tikslą būnant visiškai įsitikinusiam, kad jis įgyvendina Tėvo valią.

181:1.9 (1954.6) Jėzus buvo ryžtingas, atkaklus, ir visiškai pasišventęs savosios misijos įgyvendinimui, bet jis nebuvo bejausmis ir sudiržęs stoikas; savo gyvenimo patyrimuose jis visą laiką ieškojo džiaugsmingų aspektų, bet jis nebuvo aklas ir save apgaudinėjantis optimistas. Mokytojas žinojo viską, kas jį turėjo ištikti, ir jis nebijojo. Po to, kada jis šitą ramybę padovanojo kiekvienam iš savo pasekėjų, tada jis galėjo nuolat sakyti, “Tegul tavoji širdis nebūna sunerimusi, taip pat tegul ji ir nebijo.”

181:1.10 (1955.1) Jėzaus ramybė, tada, yra ramybė ir užtikrintumas tokio sūnaus, kuris visiškai tiki, kad jo karjerą laikui ir amžinybei saugiai ir visiškai globoja ir saugo visažinis, visus mylintis, ir visagalis dvasinis Tėvas. Ir tai, iš tikrųjų, yra tokia ramybė, kuri pranoksta mirtingojo proto supratimą, bet kurią iki pat pilnatvės gali patirti tikinti žmogiškoji širdis.

2. Atsisveikinimo asmeniniai patarimai

181:2.1 (1955.2) Mokytojas savo atsisveikinimo pamokymų ir paskutiniųjų patarimų perteikimą apaštalams kaip grupei užbaigė. Tada atsisveikindamas jis kreipėsi individualiai ir kiekvienam duodamas asmeninį patarimą, kartu su savo išsiskyrimo palaiminimu. Apaštalai vis dar tebesėdėjo prie stalo taip, kaip iš pradžių buvo susėdę valgyti Paskutiniosios Vakarienės, ir kada Mokytojas ėjo aplink stalą, kalbėdamas jiems, tada kiekvienas vyras atsistodavo, kai Jėzus kreipdavosi į jį.

181:2.2 (1955.3) Jonui, Jėzus tarė: “Tu, Jonai, esi jauniausias iš mano sielos brolių. Tu buvai labai arti manęs, ir nors aš myliu jus visus ta pačia meile, kurią bet kuris tėvas padovanoja savo sūnams, bet Andriejus tave buvo paskyręs vienu iš tų trijų, kurie visada turėjo būti arti manęs. Be šito, tu veikei mano vardu ir turi toliau taip veikti daugelyje reikalų, susijusių su mano žemiškąja šeima. Ir aš išeinu pas Tėvą, Jonai, būdamas visiškai įsitikinęs, jog tu ir toliau prižiūrėsi tuos, kurie yra maniškiai materialaus kūno pavidalu. Žiūrėk, kad jų dabartinis pasimetimas, kas susiję su manąja misija, jokių būdu neužkirstų tau kelio suteikti jiems visišką užjautimą, patarimą, ir pagalbą net ir taip, kaip tu žinai, tą suteikčiau aš, jeigu turėčiau likti materialiam kūne. Ir kada jie visi ateis, kad pamatytų tą šviesą, ir iki galo įeitų į šią karalystę, tuo metu, kai jūs visi juos sveikinsite su džiaugsmu, aš pasikliauju tavimi, Jonai, kad juos pasveikintum manuoju vardu.

181:2.3 (1955.4) “Ir dabar, kada prasideda mano žemiškosios karjeros paskutinės valandos, pasilik šalia manęs, kad aš galėčiau tau perduoti bet kokią žinią, skirtą manajai šeimai. Kai dėl darbo, kurį padaryti man patikėjo Tėvas, tai dabar jis yra užbaigtas, išskyrus manąją mirtį materialaus kūno pavidalu, ir aš esu pasirengęs išgerti šitą paskutiniąją taurę. Bet kas susiję su mano pareigomis, kurias man paliko mano žemiškasis tėvas, Juozapas, tai nors jas aš vykdžiau per savo gyvenimą, bet dabar turiu pasikliauti tavimi, kad visuose šituose reikaluose tu veiktum vietoje manęs. Ir tave pasirinkau, kad šitą darytum vietoje manęs, nes tu esi jauniausias, ir dėl to labai panašu, kad pergyvensi visus kitus apaštalus.

181:2.4 (1955.5) “Kažkada mes vadinome tave ir tavo brolių perkūno sūnumis. Tu išėjai su mumis būdamas užsispyręs ir nepakantus, bet tu labai pasikeitėi nuo to momento, kada norėjai, jog aš pakviesčiau žemyn ugnį ant neišmanančių ir nemąstančių netikinčiųjų galvų. Ir tu turi pasikeisti dar daugiau. Tu turėtumei tapti naujojo įsakymo, kurį aš jums daviau šianakt, apaštalu. Pašvęsk savo gyvenimą tam, kad savo sielos brolius mokytum, kaip mylėti vienam kitą, net ir taip, kaip jus mylėjau aš.”

181:2.5 (1955.6) Kada Jonas Zabediejus stovėjo ten, viršutiniame kambaryje, ašaroms riedant per skruostus, tada jis pažvelgė Mokytojui į akis ir tarė: “Ir aš šito tikrai noriu, mano Mokytojau, bet kaip aš galiu išmokti savo sielos brolius mylėti labiau?” Ir tada atsakė Jėzus: “Tu išmoksi savo sielos brolius mylėti labiau, kada iš pradžių išmoksi labiau mylėti jų Tėvą danguje, ir po to, kai tu iš tikrųjų imsi labiau domėtis jų gerove laike ir amžinybėje. Ir bet kokį tokį žmogišką susidomėjimą skatina supratinga užuojauta, nesavanaudiška tarnystė, ir beribis atleidimas. Nė vienas žmogus neturėtų smerkti tavo jaunumo, bet aš tave įspėju, jog visada deramai atsižvelgtum į tą faktą, kad amžius dažnai išreiškia patyrimą, ir kad žmogiškuosiuose reikaluose realaus patyrimo pakeisti negali niekas. Stenkis taikiai sugyventi su visais žmonėmis, ypač su savo draugais dangiškosios karalystės brolijoje. Ir, Jonai, visada prisimink, nekovok su tomis sielomis, kurias tu norėtum laimėti karalystei.”

181:2.6 (1956.1) Ir tada Mokytojas, praeidamas pro savo paties vietą, minutėlei stabtelėjo prie Judo Iskarijoto vietos krašto. Apaštalai buvo gana nustebę, kad Judas iki šiol nebuvo

sugrįžęs, ir jiems labai knietėjo sužinoti Jėzaus liūdnos veido išraiškos prasmę, kada jis stovėjo prie tuščios išdaviko vietos. Bet nė vienas iš jų, išskyrus galbūt Andriejų, neturėjo nė menkiausios minties, kad jų iždininkas išėjo savo Mokytoją išduoti, kaip Jėzus šitą buvo jiems atvirai pasakęs anksčiau tą vakarą ir per vakarienę. Tiek daug visko atsitiko, kad jie, laikinai, buvo visiškai užmiršę Mokytojo pareiškimą, jog vienas iš jų išduos jį.

181:2.7 (1956.2) Jėzus dabar priėjo prie Simono Uoliojo, kuris atsistojo ir klausėsi pamokymo: “Tu esi tikras Abraomo sūnus, bet koks tai buvo man laikas, kada aš mėginau tave paversti šitos dangiškiosios karalystės sūnumi. Aš myliu tave, o taip pat aš myliu ir visus tavo sielos brolius. Aš žinau, jog ir tu myli mane, Simonai, ir, jog tu myli šią karalystę, bet tu vis dar stengiesi daryti taip, kad priverstum karalystę ateiti tokią, kokia ji patinka tau. Aš visiškai gerai žinau, jog galiausiai tu suvoksi manosios evangelijos dvasinę prigimtį ir prasmę, ir kad tu padarysi drąsų darbą ją skelbdamas, bet man neramu dėl to, kas tau gali atsitikti, kada aš išvyksiu. Aš tikrai džiaugčiausi žinodamas, jog tu nesuklups; aš tikrai būčiau laimingas, jeigu galėčiau žinoti, kad po to, kada aš išvyksiu pas Tėvą, tu nenustosi būti mano apaštalas, ir jog deramai elgsiesi kaip dangiškiosios karalystės ambasadorius.”

181:2.8 (1956.3) Nespėjo Jėzus baigti kalbėti Simonui Uoliajam, kai šis karštas patriotas, nusišluostęs akis, atsakė: “Mokytojau, nesibaimink dėl manosios ištikimybės. Aš nusisukau nuo visko, kad savąjį gyvenimą galėčiau pašvęsti tavosios karalystės sukūrimui žemėje, ir aš tikrai nesuklupsiu. Kol kas aš ištvėriau visus nusivylimus, ir aš tikrai tavęs neapleisiu.”

181:2.9 (1956.4) Ir tuomet, uždėjęs savo ranką Simonui ant peties, Jėzus tarė: “Iš tikrųjų malonu girdėti, kai tu kalbi šitaip, ypač tokiu laikmečiu, koks yra dabar, bet, mano mielas drauge, tu vis tiek dar nesupranti, apie ką tu kalbi. Nė vienai akimirkai aš nenorėčiau suabejoti tavąja ištikimybe, tavuoju atsidavimu; aš žinau, jog tu nedvejodamas eitum į mūšį ir už mane žūtum, kaip ir visi kiti tą padarytų” (ir jie visi linksėjo galvas energingai pritardami), “bet šito iš tavęs nebus reikalaujama. Aš jums nuolat kartodavau, jog manoji karalystė nėra iš šito pasaulio, ir kad manieji mokiniai nekovos dėl to, kad ją įkurtų. Aš tą esu jums sakęs daug kartų, Simonai, bet tu atsisakai pažvelgti tiesai į akis. Aš nesijaudinu dėl tavosios ištikimybės man ir karalystei, tačiau, ką tu darysi tada, kada aš išeisiu ir kada tu pagaliau imsi suprasti, jog tu nesuvokei manojų mokymo prasmės, ir jog tu turi savo klaidingas sampratas priderinti prie kitokios ir dvasinės reikalų tvarkos karalystėje?”

181:2.10 (1956.5) Simonas norėjo kalbėti toliau, bet Jėzus iškėlė savo ranką ir, jį sustabdęs, tęsė toliau: “Nė vienas iš mano apaštalų širdyje nėra nuoširdesnis ir sąžiningesnis už tave, bet iš jų nė vienas nebus nusiminęs ir besisielojantis tiek, kiek tu, po to, kada aš išvyksiu. Per visą tą laikotarpį, kada tu būsi netekęs dramos, manoji dvasia iš tiesų gyvens drauge su tavimi, ir šitie, tavieji sielos broliai, tavęs neapleis. Nepamiršk to, ko aš jus esu mokęs apie pilietybės žemėje ryšį su sūnyste Tėvo dvasinėje karalystėje. Gera apmąstyk viską, ką aš jums esu sakęs, jog Cezariui atiduotumėte tai, kas yra Cezario, o Dievui atiduotumėte tai, kas yra Dievo. Pašvesk savąjį gyvenimą, Simonai, tam, kad parodytum, kaip deramai mirtingasis žmogus gali įgyvendinti mano įsakymą dėl to, kad vienu ir tuo pačiu metu pripažintų žemiškąją pareigą pilietinei valdžiai ir

dvasinę tarnystę karalystės brolijoje. Jeigu tu tikrai mokysiesi iš Tiesos Dvasios, tuomet niekada nebus konflikto tarp tų reikalavimų, kuriuos kelia pilietybė žemėje ir sūnystė danguje, nebent žemiškieji valdovai išdrįstų reikalauti iš jūsų tokios pagarbos ir garbinimo, kokie priklauso tikrai Dievui.

181:2.11 (1957.1) “Ir dabar, Simonai, kada tu pagaliau viską suprasi, ir po to, kada tu būsi atsikratęs depresijos ir būsi išėjęs skelbti šitos evangelijos su didžiule galia, niekada neužmiršk, jog aš su tavimi buvau net ir per visą tą laikotarpį, kada tu drąsos buvai netekęs, ir jog aš tikrai eisiu su tavimi iki pačios pabaigos. Tu visada iš tiesų būsi mano apaštalas, ir po to, kada tu pradėsi norėti žvelgti dvasios akimis ir didesniu laipsniu savąją valią užleisti Tėvo danguje valiai, tada tu iš tiesų sugrįši, kad dirbtum manuoju ambasadoriumi, ir, dėl tavojo lėtumo suvokti tas tiesas, kurių aš jus mokiau, tikrai niekas neatims iš tavęs to įgaliojimo, kurį aš tau suteikiau. Ir šitokiu būdu, Simonai, aš dar kartą įspėju tave, kad tie, kurie kovoja su kardu, nuo kardo ir žūsta, tuo tarpu tie, kurie dirba dvasioje, pasiekia amžinai trunkantį gyvenimą būsimajoje karalystėje, patirdami džiaugsmą ir ramybę šioje karalystėje, kuri yra dabar. Ir kada šis darbas, patikėtas tau, bus užbaigtas žemėje, tada tu, Simonai, su manimi tikrai sėdėsi manajoje karalystėje štai ten. Tu iš tikrųjų pamatysi šią karalystę, kurios tu taip ilgėjaisai, bet ne šitame gyvenime. Toliau tikėk į mane ir į tai, ką aš jums apreiškiau, ir tu tikrai gausi amžinojo gyvenimo dovaną.”

181:2.12 (1957.2) Kada Jėzus baigė kalbėti Simonui Uoliajam, tada jis priėjo prie Motiejaus Levio ir tarė: “Daugiau tau nebereikės rūpintis, kaip papildyti apaštališkosios grupės išdą. Greitai, labai greitai, jūs visi būsite išsklaidyti; jums nebeleis patirti

raminančio ir palaikančio bendravimo bent su vienu iš savo sielos brolių. Kada jūs eisite ir toliau skelbsite šitą karalystės evangeliją, tada jūs turėsite susirasti sau naujų draugų. Aš jus esu siuntęs po du tais laikais, kai jūs mokėtės, bet dabar, kada aš jus palieku, po to, kada jūs atsitokėsite po šoko, tada jūs išeisite po vieną, ir eisite iki pat žemės pakraščių, skelbdami šitą gerąją naujieną: Kad įtikėjimo dėka sužadinti mirtingieji yra Dievo sūnūs.”

^{181:2.13 (1957.3)} Tada tarė Motiejus: “Bet, Mokytojau, kas mus išsiųs, ir kaip mes iš tiesų žinosime, kur eiti? Ar tą kelią mums parodys Andriejus? Ir Jėzus atsakė: “Ne, Levi, jums Andriejus daugiau nebevadovaus skelbiant evangeliją. Jis, iš tikrųjų, ir toliau bus jūsų draugas ir patarėjas iki tos dienos, kada atvyks naujasis mokytojas, ir tuomet Tiesos Dvasia tikrai ves kiekvieną iš jūsų į tolimuosius kraštus, kad dirbtumėte tam, jog karalystė išsiplėstų. Tu daug kuo pasikeitei nuo tos dienos prie maitinės, kada pirmą kartą išėjai, kad sektum paskui mane; bet daug daugiau dar turėsi pasikeisti prieš tai, kada tu galėsi įsivaizduoti tokią broliją, kurioje pagonis sėdi kartu su žydu broliškai bendraudami. Bet ir toliau taip stenkis laimėti savo sielos brolius žydus, kol būsi iki galo patenkintas, o tada su galia atsigręžk į pagonis. Dėl vieno dalyko gali būti tikras, Levi: Tu laimėjai savo sielos brolių pasitikėjimą ir meilę; jie visi tave myli.” (Ir visi dešimt iš jų parodė, jog su Mokytojo žodžiais sutinka.)

^{181:2.14 (1958.1)} “Levi, apie tavo susirūpinimą, pasiaukojimą, ir darbus, kad išdas būtų nuolat papildomas, aš žinau daug to, ko tavieji sielos broliai nežino, ir džiaugiuosi, dėl to, kad, nors to, kuris nešiojo maišelį ir nėra, bet publikanas ambasadorius yra

čia per mano atsisveikinimo sisibūrimą su karalystės pasiuntiniais. Aš meldžiuosi, kad manojo mokymo prasmę tu galėtum pamatyti dvasios akimis. Ir kada naujasis mokytojas įeis į tavo širdį, tada sek paskui, kai jis tave ves ir tavo sielos broliams—net ir visam pasauliui—leis pamatyti, ką Tėvas gali padaryti su neapkenčiamu mokesčių rinkėju, kuris išdrįso sekti paskui Žmogaus Sūnų ir tikėti karalystės evangelija. Net ir iš pat pradžių, Levi, aš tave mylėjau, kaip mylėjau ir šiuos kitus galilėjiečius. Tuomet taip gerai žinodamas, jog nei Tėvas, nei šis Sūnus nėra asmenų gerbėjai, žiūrėk, kad nedarytum jokių skirtumų tarp tų, kurie tampa tikinčiaisiais į evangeliją tavojo tarnavimo dėka. Ir šitokiu būdu, Motiejau, pašvęsk visą savo ateities gyvenimo tarnystę tam, kad visiems žmonėms rodytum, jog Dievas nėra asmenų gerbėjas; jog, Dievo požiūriu ir karalystės bičiulystėje, visi žmonės yra lygūs, visi tikintieji yra Dievo sūnūs.”

181:2.15 (1958.2) Jėzus tuomet priėjo prie Jokūbo Zabediejaus, kuris stovėjo tylėdamas, kai Mokytojas kreipėsi į jį, tardamas: “Jokūbai, kada tu ir tavo jaunesnysis brolis kartą atėjote pas mane, siekdami privilegijų karalystės garbėje, ir kada aš jums pasakiau, jog tokią garbę turi dovanoti Tėvas, tada aš paklausiau, ar pajėgsite išgerti manąją taurę, ir jūs abu atsakėte, kad pajėgsite. Net jeigu tuomet jūs ir nepajėgėte, ir jeigu nepajėgiate ir dabar, bet netrukus jūs būsite parengti tokiai tarnystei tuo patyrimu, kurį jūs netrukus patirsite. Tokiu elgesiu jūs tuo metu supykdytė savo sielos brolius. Jeigu jie dar ne iki galo jums atleido, tai atleis, kada pamatys, kaip jūs išgeriate manąją taurę. Nesvarbu, ar tavoji tarnystė bus ilga ar trumpa, tegul tavo siela būna kantri. Kada ateis naujasis mokytojas, tada tegul jis tave moko užuojautos stabilumo ir to užjaučiančio

pakantumo, kuris gimsta iš aukščiausiojo laipsnio pasitikėjimo manimi ir iš tobulo atsidavimo Tėvo valiai. Savo gyvenimą pašvęsk tam, kad rodytum Dievą-pažįstančio ir Sūnumi-tikinčio mokinio tą sujungtą žmogiškąją meilę ir dieviškąją orumą. Ir visi tie, kurie gyvena šitaip, evangeliją apreikš net ir tuo, koku būdu jie mirs. Tu ir tavo brolis Jonas nueisite skirtingais keliais, ir vienas iš jūsų galės su manimi sėdėti amžinojoje karalystėje daug anksčiau už kitą. Tau didele dalimi padėtų tai, jeigu žinotum, jog tikrąją išmintį sudaro sprendimo laisvė, o taip pat ir drąsa. Tu turėtum išmokti įžvalgumo, kaip sutarti su savo agresyvumu. Ateis tokios nuostabiausios akimirkos, kada už šitą evangeliją mano mokiniai nedvejodami paaukos savąją gyvybę, bet visomis įprastomis aplinkybėmis būtų nepalyginamai geriau netikinčiųjų įniršį nuraminti tam, kad galėtumėte gyventi ir gerąsias naujienas toliau skelbti. Kiek tai priklauso nuo tavo galios, gyvenk žemėje ilgai, kad tavo ilgametis gyvenimas galėtų būti vaisingas sielomis, laimėtomis dangiškajai karalystei.”

181:2.16 (1958.3) Kada Mokytojas pabaigė kalbėti Jokūbui Zabediejui, tada jis apėjo aplink stalo galą, kur sėdėjo Andriejus ir, žiūrėdamas savo ištikimam padėjėjui į akis, tarė: “Andriejau, tu man ištikimai atstovavai kaip laikinai einantis dangiškosios karalystės ambasadorių vadovo pareigas. Nors kartais tu ir dvejojai, o kartais rodei pavojingą drovumą, ir vis tik, tu visada buvai nuoširdžiai teisingas ir išskirtinai doras bendraudamas su savo bičiuliais. Visą laiką nuo tos akimirkos, kada tu ir tavo sielos broliai buvote įšventinti į karalystės pasiuntinius, jūs turėjote savivaldą visuose administraciniuose grupės reikaluose, išskyrus tai, jog aš tave paskyriau į laikinojo vadovo šitiems pasirinktiesiems pareigas. Nė vienoje kitoje žemiškojo

pobūdžio sferoje aš tikrai nesielgiau taip, kad nurodinėčiau tau ar paveikčiau tavo sprendimus. Ir šitaip aš dariau dėl to, jog suteikčiau vadovą, kuris vadovautų visoms vėlesnėms jūsų grupės diskusijoms. Manojoje visatoje ir manojų Tėvo visatų visatoje, su mūsų sielos broliais-sūnumis yra bendraujama kaip su individualiais visuose jų dvasiniuose ryšiuose, bet visuose grupiniuose ryšiuose mes būtinai suteikiame konkrečią vadovybę. Mūsų karalystė yra tvarkos valda, ir ten, kur bendradarbiaudami veikia du valiniai tvariniai arba daugiau valinių tvarinių, ten vadovavimui visada yra suteikiamas vadovas.

181:2.17 (1959.1) “Ir dabar, Andriejau, kadangi tu esi savo sielos brolių vadovas, paskirtas mano įgaliojimu, ir kadangi tu šitaip tarnavai kaip mano asmeninis atstovas, ir dėl to, jog aš netrukus jus paliksiu ir vyksiu pas savąjį Tėvą, tai aš tave atleidžiu nuo bet kokios atsakomybės, kas susiję su šiais žemiškaisiais ir administraciniais reikalais. Nuo šiol savo sielos broliams tu turėsi tiktai tokią valdžią, kokią užsitarnavai savo poste kaip dvasinis lyderis, ir kurią, dėl to, tavo sielos broliai laisvai pripažįsta. Nuo šios valandos savo sielos broliams tu nebegali naudoti jokios valdžios, nebent tokią valdžią jie tau sugrąžintų konkrečiu įstatymišku veiksmu po to, kada aš būsiu išvykęs pas Tėvą. Bet šitas išlaisvinimas nuo administracinio grupės vadovo pareigų jokių būdu nesumažina tavo moralinės atsakomybės daryti viską, kas yra tavojoje galioje, kad tvirtai ir su meile tavo sielos broliai būtų išlaikyti drauge per tuos išmėginimų laikus, kurie yra kaip tik priešakyje, per tas dienas, kurios turi įsiterpti tarp mano išvykimo materialaus kūno pavidalu ir naujojo mokytojo, kuris gyvens jūsų širdyse ir kuris galiausiai atves jus į visą tiesą, pasiuntimo. Kada aš rengiuosi

jus palikti, tada aš tikrai norėčiau iki galo tave išlaisvinti nuo bet kokių administracinių pareigų, kurios prasidėjo ir turėjo galią tuomet, kai aš buvai vienas iš jūsų. Nuo šiol jums ir tarp jūsų aš naudosisi tikrai dvasinę galią.

181:2.18 (1959.2) “Jeigu tavo sielos broliai nori tave tebeturėti kaip savo patarėją, tai aš nurodau, jog visuose reikaluose, žemiškuosiuose ir dvasiniuose, tu darytum viską, kas tik įmanoma, kad tarp nuoširdžių evangelijos tikinčiųjų įvairių grupių skatintum ramybę ir santarvę. Savo likusį gyvenimą pašvęsk tam, jog tarp savo sielos brolių skatintum broliškosios meilės praktinius aspektus. Būk geras mano broliams materialiam kūne, kada jie ims iki galo tikėti šita evangelija; rodyk kupiną meilės ir nešališką atsidavimą graikams Vakaruose ir Abneriui Rytuose. Nors šitie, mano apaštalai, netrukus bus išsklaidyti į visas keturias žemės puses, kad ten skelbtų sūnystės su Dievu išgelbėjimo gerąją naujieną, bet tu turi juos išlaikyti draugėje per tą išbandymų metą, kuris jūsų kaip tik dabar ir laukia, per tą didžiulio išmėginimo laikotarpį, per kurį jūs turite išmokti tikėti šita evangelija, kada manęs nebebus asmeniškai, tuo metu, kai jūs kantriai lauksite naujojo mokytojo, Tiesos Dvasios, atvykimo. Ir tokiu būdu, Andriejau, nors tau gali netekti atlikti tokių didelių darbų, kaip juos supranta žmonės, bet pasitenkink tuo, kad būtum mokytojas ir patarėjas tiems, kurie tokius darbus daro. Tęsk savąjį darbą žemėje iki galo, ir tuomet tu tikrai tęsi šitą tarnavimą amžinojoje karalystėje, nes argi aš nesu daug kartų sakęs, jog turiu ir kitų avių ne iš šitos bandos?”

181:2.19 (1959.3) Tada Jėzus priėjo prie Alfiejaus dvynių ir, atsistojęs tarp jų, tarė: “Mano mažieji vaikai, jūs esate viena iš tų trijų

brolių grupių, nusprendusių eiti paskui mane. Jūs visi šeši gerai pasielgėte, kad dirbote sutardami su savo pačių kūnu ir krauju, bet nė vienas nepadarė šito geriau už jus. Sunkūs laikai mūsų kaip tik dabar ir laukia. Jūs galite ne viską suprasti, kas jus ir jūsų sielos brolius užgrius, bet niekada neabejokite, jog kažkada jūs buvote pakviesti į karalystės darbą. Kažkurį laiką nebus minių, kurias reikėtų tvarkyti, bet nepraraskite drąsos; kada jūsų gyvenimo darbas bus užbaigtas, tada aš tikrai priimsiu jus danguje, kur šlovėje jūs iš tikrųjų apie savo išgelbėjimą pasakosite serafinams gausybėms ir aukštų Dievo Sūnų minioms. Pašvęskite savo gyvenimą tam, jog išaukštintumėte kasdienį sunkų darbą. Parodykite visiems žmonėms žemėje ir dangaus angelams, kaip linksmai ir drąsiai mirtingasis žmogus gali sugrįžti prie ankstesniųjų dienų sunkių darbų po to, kada buvo pakviestas laikinai dirbti Dievo ypatingoje tarnystėje. Jeigu, kol kas, jūsų darbas karalystės išoriniuose reikaluose tikrai turėtų ir pasibaigti, tai jūs turėtumėte sugrįžti prie savo ankstesniųjų darbų būdami naujai apšviesti sūnystės su Dievu patyrimo ir turėdami tokį išaukštiną suvokimą, jog tam, kuris pažįsta Dievą, nėra tokio dalyko, kaip kasdienis sunkus darbas arba pasaulietinis alinantis darbas. Jums, kurie dirbote su manimi, visi dalykai tapo šventi, ir visas žemiškasis darbas tapo tarnavimu net ir Dievui Tėvui. Ir kada jūs išgirsite naujienas apie savo buvusių apaštališkųjų bičiulių darbus, tada džiaukitės su jais ir toliau tęskite savo kasdienį darbą, kaip ir tie, kurie laukia Dievo, ir tarnauja tuo metu, kada laukia. Jūs buvote mano apaštalai, ir visada iš tikrųjų būsite, ir aš tikrai jus prisiminsiu ateities karalystėje.”

Ir tuomet Jėzus priėjo prie Pilypo, kuris, stovėdamas, išklausė tokią Mokytojo žinią: “Pilypai, tu man esi pateikęs daug neprotingų klausimų, bet aš dariau viską, kas tik įmanoma, kad atsakyčiau į kiekvieną klausimą, o dabar aš tikrai norėčiau atsakyti į paskutinįjį iš tokių paklausimų, kuris kilo tavo kuo nuoširdžiausiame, bet nedvasingame prote. Visą tą laiką, kada aš ėjau aplinkui stalą, artėdamas prie tavęs, tu pats savęs klausei, ‘Ką man reikės daryti, jeigu Mokytojas išvyks ir paliks mus vienus šitame pasaulyje?’ O, tu, turintis mažą įtikėjimą! Ir vis tik tu jo turi beveik tiek pat, kiek ir daugelis iš tavo sielos brolių. Tu buvai geras ekonomas, Pilypai. Tu mus apvylei tik keletą kartų, ir vieną iš tokių nepasisekimų mes panaudojome tam, jog pademonstruotume Tėvo šlovę. Tavasis ekonomo darbas yra beveik užbaigtas. Netrukus tu daug daugiau dirbsi tą darbą, kurį dirbti ir buvai pašauktas—skelbsi šios karalystės evangeliją. Pilypai, tu visą laiką norėjai, kad tau būtų parodyta, ir labai greitai tu iš tikrųjų pamatysi didingus dalykus. Būtų buvę nepalyginamai geriau, jeigu visa tai būtų pamatęs įtikėjimu, bet kadangi tu buvai nuoširdus net ir savo materialiu matymu, tai tu gyvensi, kad pamatytum, kaip išsipildo manieji žodžiai. Ir tada, kada tu būsi palaimintas dvasios matymu, eik prie savojo darbo, pašvęsk savąjį gyvenimą tam, kad vestum žmoniją ieškoti Dievo ir siekti amžinųjų realybių dvasinio įtikėjimo akimis, o ne materialaus proto akimis. Prisimink, Pilypai, kad žemėje tu turi didžią misiją, nes pasaulyje yra pilna tokių, kurie į gyvenimą žvelgia lygiai taip, kaip ir tu turėjai polinkį į jį žvelgti. Tu turi nuveikti didžiulį darbą, ir kada jis bus užbaigtas su įtikėjimu, tada tu tikrai ateisi į manąją karalystę, ir man tikrai bus didžiulis malonumas parodyti tau tai, ko akis nematė, ausis negirdėjo, ir mirtingojo protas nesuvokė. Tuo tarpu dabar, tapk toks, kaip

mažas vaikas dvasios karalystėje ir leisk man, kaip naujojo mokytojo dvasiai, vesti tave į priekį dvasios karalystėje. Iš šitokiu būdu aš tikrai galėsiu padaryti tau daug to, ko negalėjau pasiekti tada, kada gyvenau su jumis kaip šios sferos mirtingasis. Ir visada prisimink, Pilypai, tas, kuris matė mane, tas matė Tėvą.”

181:2.21 (1960.2) Tada Mokytojas priėjo prie Natanieliaus. Kada Natanielius atsistojo, tada Jėzus paliepė jam sėstis ir, atsisėdęs greta jo, tarė: “Natanieli, nuo to laiko, kada tapai mano apaštalu, tu išmokai gyventi aukščiau prietarų ir rodyti didesnę pakantumą. Bet tau dar reikės daug daugiau ko išmokti. Savo bičiuliams tu buvai palaima tuo, kad juos visada perspėdavo tavo nuolatinis nuoširdumas. Kada aš būsiu išėjęs, gali atsitikti taip, jog tavo atvirumas galės tau trukdyti sutarti su savo sielos broliais, tiek su senaisiais, tiek ir su naujaisiais. Tu turėtum išmokti, kad net ir geros minties išreiškimas turi būti moduluojamas pagal klausytojo intelektualų statusą ir dvasinį išsivystymą. Nuoširdumas karalystės darbe pasitarnauja labiausiai tada, kada jis yra glaudžiai susietas su apdairumu.

181:2.22 (1961.1) “Jeigu tu tikai išmoktum dirbti su savo sielos broliais, tai galėtum pasiekti tvirtesnių rezultatų, bet jeigu atsitiks taip, kad tau teks išeiti ieškoti bendraminčių, tai ir šitokiu atveju savo gyvenimą pašvęsk tam, kad įrodytum, jog karalystės statytoju Dievą-pažįstantis mokinys gali tapti net ir būdamas pasaulyje vienas ir visiškai izoliuotas nuo savo tikinčiųjų bičiulių. Aš žinau, tu liksi ištikimas iki galo, ir kada nors aš tikrai tave pasveikinsiu savosios karalystės danguje didesnėje tarnystėje.”

181:2.23 (1961.2) Tada prašneko Natanielius, Jėzui pateikdamas šitoki klausimą: “Tavojo mokymo aš klausiausi visą laiką nuo tada, kada pirmą kartą tu mane pašaukei į šitos karalystės tarnystę, bet aš nuoširdžiai turiu pasakyti, kad negaliu iki galo suprasti viso to, apie ką tu mums pasakoji, prasmės. Aš nežinau, ko tikėtis toliau, ir manau, jog didžioji dalis mano sielos brolių yra lygiai taip susipainioję, bet jie nesiryžta prisipažinti, jog yra pasimetę? Ar tu gali man padėti?” Jėzus, uždėjęs savo ranką ant Natanieliaus peties, tarė: “Mano drauge, nieko čia nėra keisto, kad tu susipainioji stengdamasis suvokti manojo dvasinio mokymo prasmę, kadangi tave tiek suvaržo tavo išankstinės žydų tradicijos nuostatos ir tiek supainioja tavo nuolatinis polinkis mano evangeliją aiškinti sutinkamai su raštininkų ir fariziejų mokymais.

181:2.24 (1961.3) “Aš jus daug ko mokiau žodžiu, pasakytu lūpomis, ir aš gyvenau savo gyvenimą tarp jūsų. Aš padariau viską, ką galima padaryti, kad apšviesčiau jūsų protus ir išlaisvinčiau jūsų sielas, ir ko jūs negalėjote gauti iš mano mokymų ir iš mano gyvenimo, tą dabar jūs turite pasiruošti gauti iš to visų mokytojų mokytojo—realaus patyrimo. Ir visoje šitoje patirtyje, kuri dabar jūsų laukia, aš eisiu pirma jūsų, o Tiesos Dvasia tikrai bus su jumis. Nebijokite; tą, ko dabar nesuprantate, naujasis mokytojas, kada bus atėjęs, apreikš jums per likusį jūsų gyvenimą žemėje ir tuo metu, kada jūs toliau būsite lavinami amžinųjų amžių tėkmėje.”

181:2.25 (1961.4) Ir tada Mokytojas, pasisukdamas į juos visus, tarė: “Nebūkite nusivylę dėl to, kad jums nepavyksta iki galo suvokti evangelijos prasmės. Jūs esate tikrai ribiniai, mirtingieji žmonės, o tai, ko aš jus mokiau, yra be galo, dieviška, ir

amžina. Būkite kantrūs ir drąsūs, kadangi prieš jus nusidriekia amžinieji amžiai, per kuriuos galima tęsti savo vis labiau augantį pasiekimą to patyrimo, kai tampama tobulu, net ir tokiu, koks tobulas yra jūsų Tėvas Rojuje.”

181:2.26 (1962.1) Ir tuomet Jėzus priėjo prie Tomo, kuris, stovėdamas, klausėsi, ką sakė jam: “Tomai, tau dažnai stigdavo įtikėjimo; tačiau, kada tau užeidavo abejojimų laikotarpiai, tada tau niekada nepritrūkdavo drąsos. Aš gerai žinau, jog veidmainiai pranašai ir netikri mokytojai tavęs neapgaus. Po to, kada aš būsiu išėjęs, tada tavo sielos broliai iš tiesų daugiau įvertins tavo kritišką požiūrį į naujus mokymus. Ir kuomet jūs visi būsite išsklaidyti iki pat žemės pakraščių per tuos laikus, kurie ateis, tada prisimink, kad tu vis dar esi mano ambasadorius. Savąjį gyvenimą pašvęsk tam didžiam darbui, kad parodytum, kaip žmogaus kritiškas materialus protas gali nugalėti intelektualaus abejojimo inerciją, kada susiduria su gyvos tiesos pasireiškimo demonstravimu jai veikiant iš dvasios gimusių vyrų ir moterų patyrimo, kurie savo gyvenime veda dvasios vaisius ir vienas kitą myli, net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Tomai, aš džiaugiuosi, kad tu prisijungei prie mūsų, ir aš žinau, jog po trumpo pasimetimo laikotarpio, tu toliau tęsi karalystės tarnystę. Tavo dvejojimai suglumindavo tavo sielos brolius, bet jie niekada nesukėlė nerimo man. Aš tavimi pasitikiu, ir aš tikrai eisiu pirma tavęs net iki pačių tolimiausių žemės pakraščių.”

181:2.27 (1962.2) Tada Mokytojas priėjo prie Simono Petro, kuris atsistojo, kai Jėzus kreipėsi į jį: “Petrai, aš žinau, jog tu mane myli ir jog tu savo gyvenimą pašvęsi tam, kad viešai skelbtum šitą karalystės evangeliją žydams ir pagonims, bet man skaudu

dėl to, jog tokio artimo bendravimo su manimi metai tau nepadarė didesnės įtakos, kad prieš sakydamas tu pagalvotum. Kokius išbandymus tu turi patirti prieš tai, kada tu išmoksi pastatyti sargą prie savo lūpų? Kiek tu mums sukėlei daug nerimo savo neapgalvotu kalbėjimu, savo nepagrįstai drąsiu pasitikėjimu savimi! Ir tu tikrai prisidarysi sau daug daugiau vargo, jeigu šitos savo silpnybės neįveiksi. Tu žinai, jog tavo sielos broliai tave myli, nežiūrint šitos tavo silpnybės, ir tu turėtum suprasti, kad šitoji yda jokių būdu nesumažina mano meilės tau, bet ji sumažina tavo naudingumą ir visada sukelia problemų tau pačiam. Bet tau neabejotinai bus naudingi tie išmėginimai, kuriuos patirsi dar šiąnakt. Ir tai, ką dabar aš sakau tau, Simonai Petrai, lygiai tą patį sakau ir visiems čia susirinkusiems tavo sielos broliams: Šitą naktį jums visiems iškils didžiulis pavojus suabejoti manimi. Jūs žinote, jog yra parašyta, ‘Piemuo bus nužudytas, ir avys bus išblaškytos.’ Kada manęs nebebus, tada kils didžiulis pavojus dėl to, jog kai kurie iš jūsų pasiduos abejonėms ir suklups dėl to, kas užgrius mane. Bet aš prižadu jums dabar, jog tikrai sugrįšiu pas jus trumpam, ir tuomet aš tikrai eisiu pirma jūsų į Galilėją.”

181:2.28 (1962.3) Tada tarė Petras, uždėjęs savo ranką ant Jėzaus peties: “Net jeigu ir visi mano sielos broliai pasiduos abejonėms dėl tavęs, bet aš prižadu, jog tikrai nesuabejosiu dėl to, ką tu bepadarytum. Aš tikrai eisiu su tavimi ir, jeigu iškils būtinybė, tai dėl tavęs ir mirsiu.”

181:2.29 (1962.4) Kada Petras stovėjo prieš savo Mokytoją, visas virpantis iš gilaus susijaudinimo ir per kraštus plūstančios meilės jam, tada Jėzus, žvelgdamas jam tiesiai į sudrėkusias akis, tarė: “Petrai, tikrai, tikrai aš tau sakau, šiąnakt dar iki

pirmųjų gaidžių tu būsi manęs atsisakęs tris ar keturis kartus. Ir šitokiu būdu, ko tau nepavyko išmokti iš ramaus bendravimo su manimi, to tu išmoksi per didelį vargą ir daugybę kančių. Ir po to, kada tu iš tikrųjų būsi įsisavinęs šitą reikalingą pamoką, tada tu turėtum sustiprinti savo sielos brolius ir toliau gyventi tokį gyvenimą, kuris būtų pašvęstas šitos evangelijos skelbimui, nors tu gali patekti į kalėjimą ir, galbūt, eiti paskui mane, sumokėdamas kupinos meilės tarnystės aukščiausiąją kainą kuriant Tėvo karalystę.

181:2.30 (1962.5) “Bet prisimink mano pažadą: Kada aš prisikėlsiu, tada kažkiek laiko aš pabūsiu su jumis prieš išeidamas pas Tėvą. Ir net šiąnakt aš tikrai nuolankiai melsiu Tėvą, kad jis sustiprintų kiekvieną iš jūsų tam, ką jūs taip greitai turėsite patirti. Aš jus visus myliu tokia meile, kokia meile mane myli Tėvas, ir dėl to nuo šiol jūs turėtumėte mylėti vienas kitą net ir taip, kaip jus mylėjau aš.”

181:2.31 (1962.6) Ir tada, sugiedoję giesmę, jie išėjo į stovyklą ant Alyvų Kalno.

182 Dokumentas. Getsemanėje

182:0.1 (1963.1) BUVO maždaug dešimta valanda šito ketvirtadienio naktį, kada Jėzus vienuolika apaštalų vedė iš Elijo ir Marijos Morkaus namų atgal į Getsemanės stovyklą. Visą laiką nuo tos dienos kalnuose, Jonas Morkus tai pavertė savuoju reikalu budria akimi stebėti Jėzų. Jonas, kuriam labai trūko miego, gavo keletą valandų poilsio tuo metu, kada Mokytojas su savo apaštalais buvo viršutiniame kambaryje, bet išgirdęs, kaip jie lipa laiptais žemyn, jis atsistojo ir, greitai užsimetęs lininį apsiaustą, nusekė paskui juos per miestą, per Kidrono upelį, ir

toliau iki jų nuošalios stovyklavietės, kuri buvo šalia Getsemanės Parko. Ir Jonas Morkus pasiliko per visą šitą naktį ir kitą dieną taip arti Mokytojo, kad jis matė viską ir nugirdo didelę dalį to, ką Mokytojas sakė nuo šio meto iki nukryžiovimo valandos.

^{182:0.2 (1963.2)} Kada Jėzus ir šie vienuolika buvo pakeliui į stovyklą, tada apaštalai pradėjo stebėtis, ką galėtų reikšti tai, kad taip ilgai nėra Judo, ir vienas su kitu jie šnekėjosi apie Mokytojo išankstinį numatymą, jog vienas iš jų išduos jį, ir pirmą kartą jie įtarė, jog su Judu Iskarijotu ne viskas yra gerai. Bet atvirai apie Judą jie ėmė diskutuoti tik tai tada, kada pasiekė stovyklą ir pamatė, kad ir ten jo nėra, kad jis nelaukia ir nepasitinka jų. Kada jie visi apgulė Andriejų, kad sužinotų, kas gi nutiko Judui, tada jų vadovas tikrai pastebėjo, “Aš nežinau, kur yra Judas, bet bijau, kad jis mus apleido.”

1. Paskutinioji grupinė malda

^{182:1.1 (1963.3)} Netrukus po to, kada jie atvyko į stovyklą, Jėzus jiems tarė: “Mano draugai ir sielos broliai, dabar su jumis aš būsiu labai trumpai, ir aš noriu, jog mes pasitrauktume nuošaliau vieni ir pasimelstume mūsų Tėvui danguje prašydami stiprybės, kad palaikytų mus šitą valandą ir vėliau visuose darbuose, kuriuos mes turime dirbti jo vardu.”

^{182:1.2 (1963.4)} Šitą pasakęs, Jėzus nuvedė juos šiek tiek į Alyvų Kalno viršų, ir kada visiškai atsivėrė Jeruzalės vaizdas, tada paliepė jiems atsiklausti ant didžiulės plokščios uolos ratu aplink jį, kaip tą jie buvo padarę savo įšventinimo dieną; ir tuomet, kai jis stovėjo ten tarp jų, pašlovintas švelnios mėnulio šviesos, jis pakėlė akis į dangų ir meldėsi:

182:1.3 (1963.5) “Tēve, manoji valanda atėjo; dabar pašlovink savo Sūnų, kad šis Sūnus galėtų pašlovinti tave. Aš žinau, jog manojoje valdoje tu man suteikei visišką valdžią visų gyvųjų tvarinių atžvilgiu, ir amžinąjį gyvenimą aš tikrai suteiksiu visiems tiems, kurie taps įtikėjusiais Dievo sūnumis. Ir amžinasis gyvenimas yra toks, jog mano tvariniai turėtų pažinti tave kaip vienintelį tikrą Dievą ir visų Tėvą, ir kad jie turėtų tikėti į tą, kurį tu atsiuntei į šį pasaulį. Tėve, aš tave išaukštinau žemėje ir užbaigiau tą darbą, kurį tu man patikėjai, kad aš padaryčiau. Aš beveik užbaigiau savęs padovanojimą mūsų pačių kūrinijos vaikams; man belieka tiktai atiduoti savąją gyvybę materialame kūne. Ir dabar, O mano Tėve, pašlovink mane ta šlove, kurią aš turėjau su tavimi, kai dar nebuvo šito pasaulio, ir dar kartą mane priimk sau iš dešinės.

182:1.4 (1964.1) “Aš tave parodžiau šitiems žmonėms, kuriuos iš šio pasaulio tu pasirinkai ir davei man. Jie yra tavo—kaip ir visa gyvastis yra tavo rankose—tu davei juos man, ir aš gyvenau tarp jų, mokydamas juos gyvenimo būdo, ir jie patikėjo. Šitie žmonės ima suprasti, jog viskas, ką aš turiu, kyla iš tavęs, ir jog šis gyvenimas, kurį aš gyvenu materialame kūne, yra skirtas tam, kad manasis Tėvas būtų žinomas šiems pasauliams. Tą tiesą, kurią tu suteikei man, aš apreiškiau jiems. Jie, mano draugai ir ambasadoriai, nuoširdžiai norėjo priimti tavo žodį. Aš jiems pasakojau, jog esu atėjęs nuo tavęs, jog tu mane atsiuntei į šitą pasaulį, ir jog netrukus aš sugrįšiu pas tave. Tėve, aš iš tikrųjų meldžiuosi už šiuos pasirinktus vyrus. Ir aš meldžiuosi už juos ne taip, kaip melsčiausi už šį pasaulį, bet kaip už tuos, kuriuos iš šio pasaulio aš išsirinkau tam, kad po to, kada būsiu sugrįžęs prie tavojo darbo, šiame pasaulyje atstovautų man, net ir taip, kaip šitame pasaulyje per savo

gyvenimą materialaus kūno pavidalu tau atstovavau aš. Šitie vyrai yra mano; juos davei man tu; bet viskas, kas yra mano, amžinai yra ir tavo, ir viskas, kas buvo tavo, dabar tu esi padaręs taip, kad būtų ir mano. Tu buvai išaukštintas manyje, o dabar aš meldžiu, jog aš būčiau pagerbtas ir šituose vyruose. Šiame pasaulyje aš nebegaliu būti ilgiau; netrukus aš sugįšiu prie to darbo, kurį tu man esi davęs dirbti. Šiuos vyrus aš turiu palikti čia, kad mums ir mūsų karalystei atstovautų tarp žmonių. Tėve, išlaikyk šiuos vyrus ištikimus, kai aš rengiuosi atiduoti savąją gyvybę materialiam kūne. Padėk jiems, mano draugams, dvasioje būti kaip vienam, net ir taip, kaip vienas esame mes. Kol aš galėjau būti su jais, tol galėjau juos prižiūrėti ir jiems vadovauti, bet dabar aš netrukus išvyksiu. Būk arti jų, Tėve, tol, kol mes galėsime atsiųsti naująjį mokytoją, kad juos guostų ir stiprintų.

182:1.5 (1964.2) “Tu man davei dvylika vyrų, ir aš juos išlaikiau visus, išskyrus vieną, keršto sūnų, kuris nepanoro toliau likti mūsų bičiuliu. Šitie vyrai yra silpni ir pažeidžiami, bet aš žinau, mes galime jais pasikliauti; aš juos išmėginau; mane jie myli, net ir taip, kaip jie rodo gilų pagarbumą ir tau. Nors jie turi daug iškentėti dėl manęs, bet aš noriu, kad juos taip pat užlietų sūnystės dangiškojoje karalystėje užtikrintumo džiaugsmas. Šitiems vyrams aš perdaviau tavo žodį ir mokiau juos tiesos. Pasaulis gali jų neapkęsti, net ir taip, kaip jis neapkentė ir manęs, bet aš neprašau, jog tu juos iš šio pasaulio paimtum, prašau, kad tikrai tu juos apsaugotum nuo to blogio, kuris yra šiame pasaulyje. Pašventink juos tiesa; tavasis žodis yra tiesa. Ir kaip tu mane išsiuntei į šitą pasaulį, aš net lygiai taip netrukus į šį pasaulį išsiųsiu ir šiuos vyrus. Tarp žmonių aš gyvenau jų labui ir savąją gyvenimą pašvenčiau tavo tarnystei, kad galėčiau

įkvėpti juos, kad jie būtų apvalyti per tą tiesą, kurios aš juos mokiau, ir per tą meilę, kurią aš jiems apreiškiau. Aš gerai žinau, mano Tėve, jog man nėra jokio reikalo prašyti tavęs, jog šiuos sielos brolius prižiūrėtum po to, kada aš būsiu išėjęs; aš žinau, tu juos myli net ir taip, kaip ir aš, bet aš šitą darau, kad jie galėtų geriau suvokti, jog Tėvas myli mirtinguosius žmones net ir taip, kaip juos myli ir šis Sūnus.

182:1.6 (1964.3) “Ir dabar, mano Tėve, aš iš tiesų norėčiau pasimelsti ne tiktai už šiuos vienuolika vyrų, bet taip pat ir už visus kitus, kurie dabar tiki arba kurie gali vėliau tikėti karalystės evangelija jų būsimosios tarnystės žodžio dėka. Aš noriu, kad jie visi būtų kaip vienas, net ir taip, kaip tu ir aš esame vienas. Tu esi manyje, o aš esu tavyje, ir aš trokštu, jog ir šitie tikintieji lygiai taip būtų mumyse; jog mūsų abiejų dvasios gyventų jų viduje. Jeigu mano vaikai yra kaip vienas, taip, kaip vienas esame mes, ir jeigu jie myli vienas kitą taip, kaip juos mylėjau aš, tuomet visi žmonės tikės, jog aš atėjau nuo tavęs ir norės priimti tiesos ir šlovės apreiškimą, kurį aš pateikiau. Tą šlovę, kurią man davei tu, aš apreiškiau šitiems tikintiesiems. Kaip su manimi tu gyvenai dvasioje, taip iš tiesų ir aš su jais gyvenau materialiam kūne. Kaip su manimi tu buvai vienas, taip iš tiesų ir aš su jais buvau vienas, ir lygiai taip ir naujasis mokytojas iš tikrųjų visą laiką bus su jais ir juose vienas. Ir visa tai aš iš tiesų padariau tam, jog mano sielos broliai materialiam kūne galėtų žinoti, jog Tėvas juos myli net ir taip, kaip juos myli ir šis Sūnus, ir jog tu juos myli net ir taip, kaip myli ir mane. Tėve, dirbk su manimi, kad būtų išgelbėti šitie tikintieji, jog netrukus jie galėtų ateiti tam, kad būtų su manimi šlovėje, o tada eitų tolyn, kad prisijungtų prie tavęs Rojaus glėbyje. Tie, kurie su manimi tarnauja nuolankiai, aš tikrai

norėčiau, kad jie būtų su manimi šlovėje, taip, kad jie galėtų pamatyti viską, ką tu atidavei į manąsias rankas kaip tos sėklos, kuri yra sėjama mirtingojo kūno pavidalu laike, amžinąjį derlių. Aš laikiu, kad savo žemiškiesiems sielos broliams parodyčiau tą šlovę, kurią aš turėjau iki šito pasaulio sukūrimo. Šitas pasaulis apie tave, teisingasis Tėve, žino labai mažai, bet tave pažįstu aš, ir aš padariau taip, kad tu būtum žinomas šitiems tikintiesiems, o jie padarys taip, kad tavo vardą žinotų ir kitos kartos. Ir dabar aš prižadu jiems, jog šiame pasaulyje su jais būsi tu net ir taip, kaip buvai ir su manimi—netgi ir šitaip.”

182:1.7 (1965.1) Šie vienuolika ratu aplink Jėzų dar tebeklūpėjo keletą minučių, o tada pakilo ir tylėdami sugrįžo į netoli buvusią stovyklą.

182:1.8 (1965.2) Jėzus meldėsi, kad tarp tikinčiųjų būtų *vienybė*, bet jis nenorėjo, kad jie būtų vienodi. Nuodėmė sukuria negyvą blogio inercijos lygį, bet teisumas ugdo kūrybinę individualaus patyrimo dvasią amžinosios tiesos gyvose realybėse ir vis didesniu laipsniu bendraujant su Tėvo ir šio Sūnaus dieviškosiomis dvasiomis. Tikinčiojo sūnaus dvasinėje bičiulystėje su dieviškuoju Tėvu niekada negali būti doktrininio užbaigtumo ir sektantiškos grupinės sąmonės viršenybės.

182:1.9 (1965.3) Mokytojas, šitos paskutiniosios maldos su savo apaštalais metu, užsiminė apie tą faktą, kad jis buvo apreiškęs Tėvo *vardą* šiam pasauliui. Ir iš tikrųjų būtent tą jis ir darė apreikšdamas Dievą savo ištobulintu gyvenimu materialaus kūno pavidalu. Tėvas stengėsi save apreikšti Mozei, bet jis negalėjo žengti kiek nors toliau, jog būtų pasakyta, “AŠ ESU.” Ir kada labai reikėjo, kad jis toliau save apreikštų, tada tebuvo

atskleista, “AŠ ESU tai, kas AŠ ESU.” Tačiau kada savo žemiškąjį gyvenimą užbaigė Jėzus, tada šitas Tėvo vardas buvo atskleistas taip, jog Mokytojas, kuris buvo Tėvo įsikūnijimas, galėjo iš tiesų pasakyti:

182:1.10 (1965.4) Aš esu toji gyvenimo duona.

182:1.11 (1965.5) Aš esu tas gyvasis vanduo.

182:1.12 (1965.6) Aš esu toji pasaulio šviesa.

182:1.13 (1965.7) Aš esu tas visų amžių troškimas.

182:1.14 (1965.8) Aš esu tos atviros durys į amžinąjį išgelbėjimą.

182:1.15 (1965.9) Aš esu toji begalinio gyvenimo tikrovė.

182:1.16 (1965.10) Aš esu tas gerasis piemuo.

182:1.17 (1965.11) Aš esu tas kelias į begalinį tobulumą.

182:1.18 (1965.12) Aš esu tas prisikėlimas ir tas gyvenimas.

182:1.19 (1965.13) Aš esu toji amžinojo išlikimo paslaptis.

182:1.20 (1965.14) Aš esu tas kelias, toji tiesa, ir tas gyvenimas.

182:1.21 (1965.15) Aš esu tas begalinis savo ribinių vaikų Tėvas.

182:1.22 (1965.16) Aš esu tas tikrasis vynmedis; jūs esate tos šakos.

182:1.23 (1965.17) Aš esu toji viltis visų tų, kurie pažįsta gyvąją tiesą.

182:1.24 (1965.18) Aš esu tas gyvasis tiltas iš vieno pasaulio į kitą.

182:1.25 (1965.19) Aš esu ta gyvoji grandis tarp laiko ir amžinybės.

182:1.26 (1965.20) Šitokiu būdu Jėzus iš tikrųjų išplėtė gyvąjį Dievo vardo apreiškimą visoms kartoms. Kaip dieviškoji meilė apreiškia Dievo prigimtį, taip ir amžinoji tiesa jo vardą atskleidžia visą laiką augančiomis proporcijomis.

2. Paskutinioji valanda prieš išdavystę

182:2.1 (1966.1) Apaštalai buvo nepaprastai sukrėsti, kada sugrįžo į savo stovyklą ir pamatė, kad Judo nėra. Tuo metu, kada šie vienuolika buvo įsitraukę į karštus ginčus apie savo bičiulį apaštalą išdaviką, Dovydas Zabediejus ir Jonas Morkus pasivedė Jėzų į šoną ir jam atskleidė tai, kad Judą jie stebėjo keletą dienų ir kad jie žino, jog šis ruošiasi jį išduoti į priešų rankas. Jėzus juos išklausė, bet tepasakė tiek: “Mano draugai, Žmogaus Sūnui negali atsitikti nieko, nebent šito nori Tėvas danguje. Tegul jūsų širdys nebūna sunerimusios; viskas vyksta Dievo šlovės ir žmonių išgelbėjimo labui.”

182:2.2 (1966.2) Jėzaus linksmas požiūris ėmė bankti. Laikui einant, jis darėsi vis rimtesnis, net liūdnas. Apaštalai, būdami labai susijaudinę, nenorėjo sugrįžti į savo palapines, net ir tada, kada šitą padaryti paprašė pats Mokytojas. Sugrįžęs po pasikalbėjimo su Dovydu ir Jonu, jis ištarė savo paskutiniuosius žodžius, skirtus visiems vienuolikai, sakydamas: “Mano draugai, eikite ilsėtis. Ruoškitės rytojaus darbui. Prisiminkite, mes visi turime atsiduoti Tėvo danguje valiai. Savąją ramybę aš palieku jums.” Ir šitaip taręs, jis nurodė jiems eiti į savo palapines, bet kada jie ėjo, tada jis šūktelejo Petru, Jokūbui, ir Jonui, sakydamas: “Aš noriu, kad jūs minutėlę pasiliktumėte su manimi.”

182:2.3 (1966.3) Apaštalai užmigo tikrai dėl to, jog tiesiogine prasme buvo išsekę; jiems visą laiką trūko miego nuo to meto, kada atvyko iš Jeruzalės. Prieš tai, kai jie išsiskirstė į savo atskiras miegojimo vietas, Simonas Uolusis juos nusivedė į savąją palapinę, kur jis laikė kardus ir kitus ginklus, ir kiekvieną aprūpino šitokia kovos įranga. Jie visi gavo šiuos ginklus ir juos prisijusė prie savęs, išskyrus Natanielių. Natanielius, atsisakęs apsiginkluoti, tarė: “Mano sielos broliai, Mokytojas daug kartų mums yra sakęs, kad jo karalystė yra ne iš šito pasaulio, ir, kad jo mokiniai neturėtų kavoti su kardu tam, kad jį įkurtų. Aš tikiu šituo; aš nemanau, jog Mokytojui reikia, kad mes pavartotume kardą gindami jį. Mes visi matėme jo galingą jėgą ir žinome, kad nuo savo priešų jis galėtų apsiginti, jeigu tikrai jis šito panorėtų. Jeigu savo priešams jis tikrai nesipriešins, tai reikš, jog tokia įvykių tėkmė atitinka jo mėginimą vykdyti savojo Tėvo valią. Aš tikrai melsiuosi, bet kardo jokių būdu nekelsiu.” Kada Andriejus išklausė Natanieliaus kalbą, tada savo kardą atidavė Simonui Uoliajam. Ir šitokiu būdu devyni iš jų buvo ginkluoti, kada jie išsiskyrė nakčiai.

182:2.4 (1966.4) Apmaudas dėl to, kad Judas yra išdavikas, šią akimirką apaštalių prote užtemdė visa kita. Mokytojo pastaba dėl Judo, pasakyta paskutiniosios maldos metu, atmerkė jų akis prieš tą faktą, kad jis juos apleido.

182:2.5 (1966.5) Po to, kada šie aštuoni apaštalai pagaliau nuėjo į savo palapines, ir tuo metu, kada Petras, Jokūbas, ir Jonas stovėjo greta, kad gautų Mokytojo nurodymus, tada Jėzus šūktelėjo Dovydui Zabediejui, “Atsiųsk pas mane savo greičiausią ir patikimiausią pasiuntinį.” Kada Dovydas pas Mokytoją atvedė

kažkokį Jokūbą, kuris vienu metu buvo bėgikas naktinių pasiuntinių tarnystėje tarp Jeruzalės ir Betsaidos, tada Jėzus, kreipdamasis į jį, tarė: “Iš visų jėgų skubėk pas Abnerį į Filadelfiją ir pasakyk: ‘Mokytojas tau siunčia ramybės linkėjimus ir sako, jog atėjo toji valanda, kada jis tikrai bus atiduotas į savo priešų rankas, kurie jį nužudys, bet iš mirusiųjų jis vėl prisikels ir netrukus pasirodys tau, prieš jam išvykstant pas Tėvą, ir kad tada jis tau duos nurodymus, jog vadovautumeisi iki to laiko, kada iš tikrųjų atvyks naujasis mokytojas, kad gyventų jūsų širdyse.’” Ir kada Jokūbas šitą pranešimą Mokytojo pasitenkinimui pakartojo, tada Jėzus išsiuntė jį į kelią, tardamas: “Nebijok nieko, kad tau ką nors galėtų padaryti koks nors žmogus, Jokūbai, nes šitą naktį nematomas žinianešys bėgs šalia tavęs.”

182:2.6 (1967.1) Tada Jėzus atsisuko į atvykėlių graikų, kurie drauge su jais gyveno stovykloje, vadovą ir tarė: “Mano broli, nesijaudink dėl to, kas netrukus įvyks, nes aš jus iš anksto jau įspėjau, kad Žmogaus Sūnus bus nužudytas sukursčius jo priešams, vyriausiesiems šventikams, ir žydų valdovams, bet aš tikrai prisikelsiu, kad trumpai pabūčiau su jumis prieš išvykdamas pas Tėvą. Ir kada tu pamatysi, jog visa tai įvyko, tada šlovink Dievą ir stiprink savo sielos brolius.”

182:2.7 (1967.2) Įprastomis aplinkybėmis Mokytojui apaštalai būtų palinkėję geros nakties asmeniškai, bet šitą naktį juos buvo užvaldęs visiškai netikėtas suvokimas apie Judo dezertyravimą ir tiek persmelkęs tas neįprastas Mokytojo atsisveikinimo maldos pobūdis, kad jie išklausė jo paskutinįjį palinkėjimą ir tylėdami išsiskirstė.

182:2.8 (1967.3) Jėzus iš tikrųjų šitą pasakė Andriejui, kada su juo atsisveikino tą naktį: “Andriejau, padaryk, ką gali, kad savo sielos brolius išlaikytum drauge tol, kol aš vėl ateisiu pas jus, kada būsiu šitą taurę išgėręs. Sustiprink savo sielos brolius, suprasdamas tai, kad jums aš visa tai jau esu sakęs. Tebūnie ramybė su jumis.”

182:2.9 (1967.4) Nė vienas iš apaštalų nesitikėjo, jog kas nors nepaprasta įvyks tą naktį, kadangi buvo jau taip vėlu. Jie nuėjo miegoti, kad galėtų atsikelti anksti ryte ir pasiruošti tam, kas gali atsitikti blogiausia. Jie manė, kad jų Mokytoją vyriausieji šventikai tikrai stengsis suimti anksti ryte, kadangi niekada joks pasaulietinis darbas nebuvo atliekamas po pusiaudienio tą dieną, per kurią būdavo ruošiamasi Perėjimo šventei. Tiktai Dovydas Zabediejus ir Jonas Morkus suprato, kad Jėzaus priešai ateis su Judu šitą pačią naktį.

182:2.10 (1967.5) Dovydas susitarė, kad tą naktį stovės sargyboje prie viršutinio tako, kuris veda į Betanės-Jeruzalės kelią, tuo tarpu Jonas Morkus turi stebėti palei kelią, einantį šalia Kidrono į Getsemanę. Prieš išeidamas į sau pačiam pasiskirtą užduotį budėti priešakiniam poste, Dovydas atsisveikino su Jėzumi, sakydamas: “Mokytojau, aš patyriau didžiulį džiaugsmą savo tarnystėje su tavimi. Mano broliai yra tavo apaštalai, bet man malonumo teikė daryti mažesnius darbus, nes ir juos reikia padaryti, ir man tavęs trūks iš visos širdies, kada tu išeisi.” Ir tada Jėzus tarė Dovydui: “Dovydai, mano sūnau, kiti darė tą, ką daryti jiems buvo nurodyta, bet šitą tarnystę tu iš tikrųjų atlikai vedamas savo paties širdies, ir nebuvo taip, kad aš būčiau neatkreipęs dėmesio į tavo atsidavimą. Tu taip pat kažkurią dieną su manimi tarausi amžinojoje karalystėje.”

182:2.11 (1967.6) Ir tada, kada jis ruošėsi eiti budėti prie viršutinio tako, Dovydas tarė Jėzui: “Tu žinai, Mokytojau, aš pakviečiau tavo šeimą, ir iš pasiuntinio gavau žinią, kad šiandakt jie yra Jeriche. Čia jie bus rytoj anksti pirmoje dienos pusėje, kadangi jiems būtų pavojinga šituo siaubingu keliu į viršų eiti naktį.” Ir Jėzus, pažvelgęs žemyn į Dovydą, tepasakė: “Tebūnie šitaip, Dovydai.”

182:2.12 (1967.7) Kada Dovydas kopė į Alyvų Kalną, tada Jonas Morkus ėmė budėti netoli kelio, vedančio palei upelį žemyn į Jeruzalę. Ir Jonas būtų pasilikęs šitame poste, jeigu ne didžiulis jo troškimas būti netoli Jėzaus ir žinoti, kas vyksta. Netrukus po to, kada su juo išsiskyrė Dovydas ir kada Jonas Morkus pamatė Jėzų pasišalinantį su Petru, Jokūbu, ir Jonu į netoliese buvusią įdubą, tada jį tiek apėmė bendras atsidavimo ir smalsumo jausmas, kad jis apleido savo sargybos postą ir nusekė paskui juos, slėpdamasis krūmuose, iš kur jis matė ir nugirdo viską, kas tomis paskutiniuosiomis akimirkomis vyko šiame sode ir prieš pat pasirodant Judui ir ginkluotiems sargybiniams suimti Jėzaus.

182:2.13 (1968.1) Tuo metu, kada visa tai vyko Mokytojo stovykloje, Judas Iskarijotas tarėsi su šventyklos sargybinių kapitonu, kuris buvo surinkęs savo vyrus ruošdamasis išeiti, vadovaujant išdavikui, suimti Jėzaus.

3. Vienas Getsemanėje

182:3.1 (1968.2) Po to, kada viskas nurimo ir stovykloje buvo ramu, Jėzus pasiėmęs Petrą, Jokūbą, ir Joną, truputėlį paėjo į viršų į netoli esančią siaurą daubą, į kurią anksčiau jis dažnai ateidavo pasimelsti ir atvirai pabendrauti. Šie trys apaštalai negalėjo

nepastebėti, kad jis yra labai smarkiai prislėgtas; niekada anksčiau savo Mokytojo jie nebuvo matę taip smarkiai kenčiančio ir nusiminusio. Kada jie atėjo į jo maldų vietą, tada jis paliepė šiems trims atsisėsti ir budėti su juo, tuo tarpu jis nuėjo maždaug per sviedžiamo akmens atstumą pasimelsti. Ir kada jis parkrito veidu ant žemės, tada jis meldėsi: “Mano Tėve, aš atėjau į šitą pasaulį, kad įvykdyčiau tavąją valią, ir šitą aš iš tikrųjų padariau. Aš žinau, jog atėjo toji valanda, kad būtų atiduota šitoji gyvybė materialiam kūnei, ir šito aš nevengiu iš baimės, bet aš tikrai noriu žinoti, jog tavoji valia yra būtent tokia, kad aš išgerčiau šitą taurę. Atsiųsk man užtikrinimą, jog savąja mirtimi aš tave patenkinsiu net ir taip, kaip aš patenkinau savuoju gyvenimu.”

182:3.2 (1968.3) Keletą akimirkų Mokytojas liko tokioje pozoje, kokioje ir meldėsi, o tada, priėjęs prie šių trijų apaštalų, rado juos giliai užmigusius, nes jų akys buvo sunkios ir jie nebepajėgė nemiegoti. Kada Jėzus juos pažadino, tada tarė: “Ką! argi jūs nebepajėgiate pabudėti su manimi net ir vienos valandos? Argi jūs nematote, jog manoji siela nepaprastai kenčia, net ir mirtinai, ir jog aš noriu jūsų draugijos?” Po to, kai šie trys išsibudino, Mokytojas vėl nuėjo atskirai vienas ir, parkritęs ant žemės, vėl meldėsi: “Tėve, aš žinau, jog šitos taurės įmanoma išvengti—visi dalykai yra įmanomi su tavimi—bet aš atėjau tam, kad vykdyčiau tavąją valią, ir nors tai yra karti taurė, bet aš ją išgersiu, jeigu tokia yra tavoji valia.” Ir kada jis šitaip pasimeldė, tada galingas angelas nusileido prie jo šono ir, pakalbėjęs su juo, palietė jį ir sustiprino jį.

182:3.3 (1968.4) Kada Jėzus sugrįžo pasikalbėti su šiais trimis apaštalais, tada jis vėl juos surado greitai užmigusius. Jis

pažadino juos sakydamas: “Tokią valandą man reikia, kad jūs budėtumėte ir melstumėtės su manimi—tuo labiau melstis tikrai reikia jums, kad nebūtumėte sugundyti—dėl kokios priežasties jūs iš tiesų užmiegate, kada aš jus palieku?”

182:3,4 (1968.5) Ir tada trečią kartą Mokytojas pasišalino ir meldėsi: “Tėve, tu matai mano miegančius apaštalus; būk jiems gailestingas. Dvasia iš tikrųjų nori, bet materialus kūnas yra silpnas. Ir dabar, O Tėve, jeigu šitos taurės išvengti negalima, tuomet aš ją tikrai išgersiu. Ne manoji valia, bet tavoji, tebūnie.” Ir kada jis pabaigė melstis, tada kurį laiką dar gulėjo kniūbsčias ant žemės. Kada jis atsikėlė ir sugrįžo pas savo apaštalus, tada dar kartą jis rado juos bemiegančius. Jis apžvelgė juos, ir užjaučiančiai mostelėjęs ranka, švelniai tarė: “Miegokite toliau ir ilsėkitės; sprendimo metas praėjo. Atėjo valanda, kada Žmogaus Sūnus bus išduotas į savo priešų rankas.” Kada jis pasilenkė papurtyti jų, kad galėtų juos pažadinti, tada jis tarė: “Pabuskite, grįžkime atgal į stovyklą, nes, žiūrėkite, tas, kuris mane išduoda, yra netoli, ir atėjo toji valanda, kada manoji banda iš tiesų bus išsklaidyta. Bet apie šiuos dalykus aš jums jau esu pasakojęs.”

182:3,5 (1968.6) Per tuos metus, kada Jėzus gyveno tarp savo bičiulių, jie iš tikrųjų turėjo daug jo dieviškosios prigimties įrodymų, bet kaip tik dabar jie netrukus pamatys naujų jo žmogiškumo įrodymų. Tiesiog prieš didingiausią iš visų jo dieviškumo atskleidimų, jo prisikėlimą, dabar iš tikrųjų turi būti jo mirtingojo prigimties didžiausias įrodymas, jo pažeminimas ir nukryžiuojimas.

182:3,6 (1969.1) Kaskart, kada jis meldėsi sode, jo žmogiškumas įtikėjimo dėka vis tvirčiau ėmė įvaldyti jo dieviškumą; jo

žmogiškoji valia vis labiau ėmė susiliesti su jo Tėvo dieviškąja valia. Tarp kitų žodžių, kuriuos jam pasakė šis galingas angelas, buvo ir tokia žinia, jog Tėvas nori, kad jo Sūnus savo žemiškąją savęs padovanojimą užbaigtų, patirdamas tvarinio mirtį, tiesiog taip, kaip ir visi mirtingieji tvariniai turi patirti materialų suirimą, pereidami iš laiko egzistencijos į žengimą pirmyn amžinybėje.

182:3.7 (1969.2) Anksčiau tą vakarą neatrodė, jog šią taurę išgerti būtų buvę taip sunku, tačiau, kada žmogiškasis Jėzus atsisveikino su savo apaštalais ir pasiuntė juos ilsėtis, tada šis išmėginimas ėmė atrodyti siaubingesnis. Jėzus patyrė tą natūralią jausmų kaitą, kuri yra bendra visam žmogiškajam patyrimui, ir kaip tik dabar jis buvo išvargęs ir nuo darbo, jį išsekino ilgos įtempto darbo valandos ir skausmingas nerimas dėl savo apaštalų saugumo. Nors nė vienas mirtingasis negali imtis tokios užduoties, kad suprastų įsikūnijusio Dievo Sūnaus mintis ir jausmus tokią akimirką, kaip šitoji, bet mes žinome, kad jis patyrė didžiulę vidinę kančią ir jį draskė neapsakomas skausmas, nes nuo jo veido prakaitas varvėjo dideliais lašais. Jis pagaliau įsitikino, jog Tėvas rengiasi leisti įvykiams vystytis natūralia tėkme; jis buvo iki galo apsisprendęs dėl to, kad nepasinaudos jokiais savo kaip aukščiausiojo visatos valdovo galiomis tam, jog save išgelbėtų.

182:3.8 (1969.3) Dabar virš šitos arenos sklandė milžiniškos kūrinijos susirinkusios gausybės, kurioms laikinai drauge vadovavo Gabrielis ir Jėzaus Personalizuotas Derintojas. Šitų dangiškųjų armijų skyrių vadai buvo nuolat įspėjami, kad į šiuos įvykius žemėje nesikištų, nebent jiems įsikišti tikrai įsakytų pats Jėzus.

Išsiskyrimo su apaštalais patyrimas Jėzaus žmogiškąją širdį užgulė kaip didžiulis akmuo; jį prislėgė šitas meilės skausmas ir dar labiau apsunkino jo susitikimą su tokia mirtimi, kokia, kaip jis gerai žinojo, jo laukia. Jis suvokė, kokie silpni ir kokie neišmanantys yra jo apaštalai, ir jis bijojo juos palikti. Jis gerai žinojo, kad jo išvykimo laikas atėjo, bet jo žmogiškoji širdis troško išsiaiškinti, ar negalėtų būti, kokio nors įmanomo teisėto kelio, kaip šitos siaubingos kančios ir skausmo situacijos išvengti. Ir kada šitokiu būdu jo širdis stengėsi surasti išeitį iš šios padėties, ir nesurado, tada ji buvo pasirengusi šią taurę išgerti. Dieviškasis Mykolo protas žinojo, kad dvylikai apaštalų jis buvo padaręs viską, ką tik buvo įmanoma padaryti; bet žmogiškoji Jėzaus širdis norėjo, kad jiems būtų buvę padaryta daugiau iki to meto, kada šiame pasaulyje jie bus palikti vieni. Jėzaus širdis buvo draskoma; savo sielos brolius jis iš tikrųjų mylėjo. Jis buvo izoliuotas nuo savosios šeimos materialiam kūne; vienas iš jo pagalbininkų dabar jį išduoda. Jo tėvo Juozapo tauta jį atstūmė ir šituo visiškai ir iki galo užkirto kelią savo daliai, kad būtų tokia tauta, kuri turi ypatingą misiją žemėje. Jo sielą kankino gluminanti meilė ir atstumtas gailestingumas. Tai buvo kaip tik viena iš tų siaubingų žmogiškųjų akimirų, kada viskas atrodo, jog ritasi žemyn su naikinančiu žiaurumu ir siaubinga agonija.

Jėzaus žmogiškumas nebuvo toks, kad liktų nejautrus šitai asmeninio vienišumo, viešos gėdos, ir savojo reikalo išorinio žlugimo situacijai. Visi šitie jausmai jį neapsakomai prislėgė. Esant šitam didžiuliam skausmui jo protas sugrįžo į vaikystės Nazarete ir į ankstyvojo darbo Galilėjoje dienas. Šito didžiojo išbandymo metu jo prote iškilo didelė dalis tų malonių scenų iš jo žemiškosios tarnystės. Ir

būtent šitais senais prisiminimais apie Nazaretą, Kapernaumą, Hermono Kalną, ir apie saulėtekį ir saulėlydį prie raibuliuojančios Galilėjos Jūros, jis ramino save, kada savo žmogiškąją širdį stiprino ir rengė susitikti su tuo išdaviku, kuris taip greitai turi jį išduoti.

182:3.11 (1969.6) Iki to laiko, kada atėjo Judas ir kareiviai, Mokytojas buvo visiškai atgavęs savo įprastą pusiausvyrą; dvasia nugalėjo materialų kūną; įtikėjimas nugalėjo visus žmogiškuosius polinkius į baimę ar dvejonį puoselėjimą. Aukščiausiasis išbandymas, kada buvo visiškai suvokta žmogiškoji prigimtis, buvo ištvertas ir tinkamai išlaikytas. Dar kartą Žmogaus Sūnus buvo pasiruošęs su savo priešais susitikti kaip be galo atsidavęs savo Tėvo valios vykdymui mirtingasis žmogus su savo protiniu ir emociniu stabilumu ir visišku užtikrintumu dėl savo nenugalimumo.

183 Dokumentas. Jėzaus išdavimas ir suėmimas

183:0.1 (1971.1) KADA Jėzus pagaliau Petrą, Jokūbą, ir Joną pažadino, tada jis patarė jiems eiti į savo palapines ir pasistengti pamiegoti, kad pasirengtų rytojaus pareigoms. Bet iki šito meto šie trys apaštalai buvo visiškai išsiblaivę iš miegų; jie buvo atsigaivinę trumpais snūstelėjimais, o be to, juos paveikė ir jiems sukėlė nerimo pasirodę du susijaudinę pasiuntiniai, kurie teiravosi Dovydo Zabediejaus ir greitai išėjo jo ieškoti, kada Petras jiems pasakė, kur jis budi.

183:0.2 (1971.2) Nors aštuoni apaštalai ir miegojo giliai, bet tie graikai, kurie kartu su jais gyveno stovykloje, nelaimės bijojo labiau, tiek bijojo, kad buvo išstatę sargybinių, jog duotų pavojaus signalą, jeigu iškiltų grėsmė. Kada šitie du

pasiuntiniai įskubėjo į stovyklą, tada graikų sargybinis nubėgo žadinti savo visų bičiulių tėvynainių, kurie išlėkė iš savo palapinių, visiškai apsirengę ir pilnutinai apsiginklavę. Dabar buvo sukelta visa stovykla, išskyrus šiuos aštuonis apaštalus. Petras norėjo savo bičiulius pakviesti, bet Jėzus tą daryti jam kategoriškai uždraudė. Mokytojas jiems visiems švelniai patarė sugrįžti į savo palapines, bet jo patarimui jie nenorėjo paklusti.

183:0.3 (1971.3) Negalėdamas priversti savo pasekėjų išsiskirstyti, Mokytojas juos paliko ir nuėjo žemyn prie alyvų preso, esančio netoli įėjimo į Getsemanės Parką. Nors šie trys apaštalai, graikai, ir kiti stovyklos nariai nesiryžo tuoj pat eiti paskui jį, tuo tarpu Jonas Morkus nuskubėjo aplinkui pro alyvų medžius ir pasislėpė mažoje pašiūrėje netoli alyvų preso. Jėzus pasišalino iš stovyklos ir nuo savo draugų tam, kad tie, kurieėjo jo suimti, kada ateis, galėtų jį suimti netrikdydami jo apaštalų. Mokytojas bijojo, kad jo apaštalai gali atsibusti ir būti jo suėmimo metu, o tas reginys, kai Judas jį išduoda, galėtų sukelti jų priešišumą, kad jie imtų kareiviams priešintis ir dėl to būtų suimti drauge su juo. Jis baiminosi ir dėl to, jeigu juos suimtų drauge su juo, tai jie taip pat galėtų žūti su juo.

183:0.4 (1971.4) Nors Jėzus žinojo, kad jo mirties planas buvo kilęs žydų valdovų tarybose, bet jis taip pat žinojo, kad visiems tokiems niekšiškiems suokalbiams visiškai pritaria Liuciferis, Šėtonas, ir Kaligastija. Ir jis gerai žinojo, kad šitie valdų maištininkai būtų taip pat patenkinti, matydami, jog visi apaštalai yra nužudyti drauge su juo.

183:0.5 (1971.5) Jėzus atsisėdo, vienas, ant alyvų preso, kur jis ėmė laukti, kada ateis išdavikas, ir šituo metu jį matė tiktai Jonas Morkus ir nesuskaičiuojamos dangiškųjų stebėtojų gausybės.

1. Tėvo valia

183:1.1 (1971.6) Egzistuoja didžiulis pavojus dėl to, kad daugelio posakių ir daugelio įvykių, susijusių su Mokytojo karjeros materialiam kūne užbaigimu, prasmę galima suprasti klaidingai. To, kaip su Jėzumi žiauriai elgėsi nemokšos tarnai ir neįautrūs kareiviai, kaip nesąžiningai vyko jo teismas, ir koks buvo bejausmis tariamų religinių vadovų požiūris, nereikia painioti su tuo faktu, kad Jėzus, kantriai atsiduodamas visam šitam kentėjimui ir pažeminimui, tikrai vykdė Tėvo Rojuje valią. Iš tikrųjų ir tai yra tiesa, jog būtent tokia ir buvo Tėvo valia, kad jo Sūnus išgertų sklidiną mirtingosios egzistencijos taurę, nuo gimimo iki mirties, bet Tėvas danguje visiškai neturėjo nieko bendro su tuo, kad sukurstytų tą barbarišką elgesį tų tariamai civilizuotų žmogiškųjų būtybių, kurios Mokytoją taip žiauriai kankino ir taip siaubingai tyčiojosi nuolat pažemindamos jo nesipriešinantį asmenį. Šitie nežmoniški ir pritrenkiantys patyrimai, kuriuos Jėzus buvo pašauktas ištverti paskutinėmis savojo mirtingojo gyvenimo valandomis, jokių būdu nebuvo dalis Tėvo dieviškosios valios, kurią jo žmogiškoji prigimtis taip triumfuojančiai buvo pasižadėjusi įvykdyti, kada žmogus galutinai atsiduoda Dievui, kaip tą išreiškė jo trikartė malda, kurią jis sukalbėjo sode tuo metu, kai jo išvargę apaštalai miegojo fizinio išsekimo miegu.

183:1.2 (1972.1) Tėvas danguje norėjo, kad save padovanojantis Sūnus savo žemiškąją karjerą užbaigtų *natūraliai*, lygiai taip, kaip savąjį gyvenimą žemėje ir materialiam kūne turi užbaigti ir visi mirtingieji. Eiliniai vyrai ir moterys negali tikėtis to, kad jų paskutines valandas žemėje ir būsimą mirties epizodą palengvins ypatinga dieviškoji tvarka. Dėl to, Jėzus nusprendė su savąja gyvybe materialiam kūne išsiskirti tokiu būdu, kuris

atitiko natūralią įvykių tėkmę, ir jis atkakliai atsisakinėjo save ištraukti iš nežmoniškų įvykių, kurie su siaubingu tikrumu skriejo link jo neįtikėtino pažeminimo ir gėdingos mirties, niekšingo suokalbio žiaurių gniaužtų. Ir viso šito pritrenkiančio neapykantos pasireiškimo ir šito neturinčio precedento žiaurumo demonstravimo kiekvienas trupinėlis buvo blogų žmonių ir nuodėmingų mirtingųjų darbas. Dievas danguje nenorėjo šito, taip pat šito daryti tikrai neliepė ir pagrindiniai Jėzaus priešai, nors jie daug padarė dėl to, jog užtikrintų tai, kad nemąstantys ir blogi mirtingieji norėtų šitokiu būdu atstumti save padovanojantį Sūnų. Net ir nuodėmės tėvas nususuko nuo neapsakomą siaubą keliančios nukryžiovimo scenos.

2. Judas mieste

^{183:2.1 (1972.2)} Kada Judas taip netikėtai pakilo nuo stalo tuo metu, kai buvo valgoma Paskutinioji Vakarienė, tada jis nuėjo tiesiai į savo pusbrolio namus, ir tuomet iš tikrųjų tie du nuėjo tiesiai pas šventyklos sargybinių kapitoną. Judas paprašė, kad kapitonas surinktų sargybinius ir jam pranešė, kad jis yra pasirengęs juos nuvesti pas Jėzų. Judas pasirodė truputėlį anksčiau negu buvo jo laukiama, bet šiek tiek buvo uždelsta išeiti į Morkaus namus, kur Judas tikėjosi surasti Jėzų tebebendraujantį su apaštalais. Mokytojas ir šie vienuolika Elijo Morkaus namus paliko penkiolika minučių anksčiau negu pasirodė išdavikas ir kareiviai. Iki to laiko, kada tie, ėję suimti, pasiekė Morkaus namus, Jėzus ir šie vienuolika buvo gerokai už miesto sienų ir pakeliui į Alyvų Kalno stovyklą.

^{183:2.2 (1972.3)} Judas labai sunerimo dėl to, kad Jėzaus nepasisekė surasti Morkaus namuose ir vienuolikos vyrų draugijoje, iš

kurių tiktai du buvo apsiginklavę tam, kad pasipriešintų. Jam atsitiktinai buvo pavykę sužinoti, jog tą popietę, kada jie išėjo iš stovyklos, tiktai Simonas Petras ir Simonas Uolusis buvo užsijuosę kardus; Judas tikėjosi suimti Jėzų tuo metu, kada miestas bus nurimęs ir kada bus maža galimybė pasipriešinti. Išdavikas bijojo, jeigu jis lauks tol, kol jie sugrįš į stovyklą, tuomet reikės susidurti su daugiau negu trimis dvidešimtimis atsidavusių mokinių, ir jis taip pat žinojo, jog Simonas Uolusis turi didžiules ginklų atsargas. Judas ėmė vis labiau nervintis, kada mąstė, kaip šie vienuolika ištikimų apaštalų juo pasibjaurės, ir jis bijojo, kad jie visi stengsis jį sunaikinti. Jis buvo ne tik neištikimas, bet širdyje ir tikras bailys.

183:2.3 (1973.1) Kada jie nesurado Jėzaus viršutiniame kambaryje, tada Judas paprašė gvardijos kapitono grįžti atgal į šventyklą. Iki šito meto tie valdovai buvo pradėję rinktis aukštojo šventiko namuose, ruošdamiesi susitikti su Jėzumi, žinodami, kad jų sandėris su išdaviku reikalavo, kad Jėzus būtų suimtas iki tos dienos vidurnakčio. Judas savo partneriams paaiškino, kad Morkaus namuose Jėzaus jie neberado, ir kad jo suimti reikės eiti į Getsemanę. Tada išdavikas toliau aiškino, kad daugiau kaip trys dvidešimtys atsidavusių pasekėjų stovykloje gyvena kartu su juo, ir kad jie visi yra gerai ginkluoti. Žydų valdovai Judui priminė, kad Jėzus visada skelbė nesipriešinimą, bet Judas atsakė, jog negali jie pasikliauti tuo, kad visi Jėzaus pasekėjai tokiam mokymui paklus. Jis iš tikrųjų bijojo dėl savęs, ir todėl išdrįso paprašyti keturiasdešimties ginkluotų kareivių būrio. Kadangi žydų valdžia savo jurisdikcijoje tokios ginkluotų vyrų jėgos neturėjo, tai jie iš karto nuėjo į Antonijo tvirtovę ir paprašė romėnų vado suteikti jiems šitą apsaugą; tačiau, kada jis sužinojo, kad jie rengiasi suimti Jėzų, tada iškart

atsisakė jų prašymą patenkinti ir juos nusiuntė pas savo vadą. Šitokiu būdu vaikstant nuo vienos valdžios pas kitą buvo praleista daugiau kaip viena valanda, kol galiausiai tam, kad gautų leidimą pasinaudoti ginkluotais romėnų sargybiniais, jie buvo priversti eiti pas patį Pilotą. Kada jie atėjo prie Piloto namo, buvo jau vėlu, ir jis buvo nuėjęs su žmona į savo miegamąjį. Jis dvejojo, ar turėti, ką nors bendra su šita užmačia, tuo labiau, kad jo žmona buvo jo prašiusi šito prašymo nepatenkinti. Bet kadangi čia buvo žydų Sanhedrino vadovas ir šitos pagalbos prašė asmeniškai, tai gubernatoriui atrodė, jog būtų išmintinga šį prašymą patenkinti, manydamas, kad vėliau jis galės ištaisyti bet kokią neteisingą veiksmą, kurį jie galėtų padaryti.

^{183:2,4 (1973.2)} Todėl, kada Judas Iskarijotas išėjo iš šventyklos, apie pusę dvyliktos, tada jį lydėjo daugiau negu šešiasdešimt asmenų—šventyklos sargybiniai, romėnų kareiviai, ir vyriausiųjų šventikų ir valdovų smalsūs tarnai.

3. Mokytojo suemimas

^{183:3,1 (1973.3)} Kada šitas ginkluotų kareivių ir sargybinių būrys, nešinas deglais ir lanternomis, prisiartino prie sodo, tada Judas išėjo gerokai į priekį prieš būrį, kad galėtų pasiruošti greitai parodyti Jėzų taip, kad tie, kurie turi suimti, galėtų jį lengvai sučiupti iki tos akimirkos, kai jo padėjėjai galės susitelkti jo gynimui. Ir buvo dar kita priežastis, dėl ko Judas nusprendė būti Mokytojo priešų priekyje: Jis mąstė, jog tai atrodys, kad į įvykio vietą jis buvo atvykęs anksčiau už kareivius, taip, kad apaštalai ir kiti susirinkusieji aplink Jėzų negalėtų jo tiesiogiai susieti su ginkluotais sargybiniais, taip arti jam lipančiais ant kulnų. Judas net buvo sugalvojęs vaizduoti, jog atskubėjo juos

perspėti apie besiartinimą tų, kurie ateina suimti, bet šitam sumanymui sutrukdė sužlugdantis Jėzaus pasisveikinimas su išdaviku. Nors Mokytojas ir prašneko Judui maloniai, bet su juo pasisveikino kaip su išdaviku.

183:3.2 (1973.4) Kai tik Petras, Jokūbas, ir Jonas, maždaug su trisdešimčia savo bičiulių stovyklautojų, pamatė ginkluotą būrį su deglais, judantį per kalno aukščiausią keterą, tuomet jie suprato, jog šitie kareiviai eina suimti Jėzaus, ir jie visi nuskubėjo žemyn netoli alyvų preso, kur vienatvėje apšviestas mėnulio sėdėjo Mokytojas. Kada kareivių būrys prisiartino iš vienos pusės, tada iš kitos pusės priėjo šie trys apaštalai ir jų draugai. Kada Judas išėjo į priekį, kad kreiptųsi į Mokytoją, tada šios dvi grupės stovėjo nejudėdamos, Mokytojas buvo tarp jų ir Judo, besirengiančio pabučiuoti jį į kaktą tuo išdavikišku bučiniu.

183:3.3 (1974.1) Išdavikas anksčiau turėjo vilties, kad, atvedęs sargybinius į Getsemanę, galėtų šitiems kareiviams Jėzų tiesiog parodyti, arba vykdydamas tą pažadą, ką galėtų padaryti daugiausia, tai pasveikinti jį bučiniu, o tada iš tos vietos greitai pasišalinti. Judas labai bijojo, kad bus visi apaštalai, ir kad jie savo puolimą nukreips į jį, keršydami už tai, kad jis išdrįso jų mylimą mokytoją išduoti. Tačiau, kada Mokytojas su juo pasisveikino kaip su išdaviku, tada jis buvo tiek pasimetęs, jog nebemėgino ir pabėgti.

183:3.4 (1974.2) Jėzus pabandė Judą paskutinį kartą gelbėti nuo to, kad jo neišduotų realiai, tuo, kad anksčiau negu išdavikas galėjo jį pasiekti, jis vieną žingsnį žengė į šalį ir, kreipdamasis į toliausia kairėje stovintį kareivį, romėnų kapitoną, tarė, “Ko jūs ieškote?” Kapitonas atsakė, “Jėzaus iš Nazareto.” Tada Jėzus

nedelsiant priėjo prie karininko ir, ten stovėdamas su visos šitos kūrinijos Dievo ramiu didingumu, tarė, “Aš esu jis.” Didelė dalis šito ginkluoto būrio kareivių buvo girdėję Jėzų, kada jis mokė šventykloje, kiti žinojo apie jo stebuklus, o kada jie išgirdo, kaip jis šitaip drąsiai pagarsino savąją tapatybę, tai tie, kurie buvo pirmose gretose, netikėtai žengtelėjo atgal. Juos apėmė nuostaba dėl to, kad jis taip ramiai ir didingai paskelbė savąją tapatybę. Todėl, Judui nebebuvo jokio reikalo toliau tęsti savo išdavystės planą. Mokytojas savo priešams atsiskleidė drąsiai, ir jie būtų galėję jį suimti be Judo pagalbos. Bet išdavikas turėjo kažką padaryti, kad pateisintų savo buvimą su šituo ginkluotu būriu, o, be to, jis norėjo padaryti reginį iš to, jog šiame išdavikiškame sandėryje su žydų valdovais savo vaidmenį jis atliko, kad turėtų teisę gauti didesnę atlygį ir garbę, kuo, jis tikėjo, bus apipiltas kaip kompensacija už savąjį pažadą atiduoti Jėzų į jų rankas.

183:3.5 (1974.3) Kada sargybiniai atsitokėjo po savo pirmojo pasimetimo, pamačius Jėzų ir išgirdus jo neįprastą balsą, ir kada apaštalai ir mokiniai prisislinko arčiau, tada Judas priėjo prie Jėzaus ir, pabučiavęs jį į kaktą, tarė, “Labas, Mokytojau ir Auklėtojau.” Ir kada Judas šitaip apkabino savo Mokytoją, tada Jėzus tarė, “Drauge, argi nepakaks šito daryti! Argi tu nori Žmogaus Sūnų išduoti net ir bučiniu?”

183:3.6 (1974.4) Apaštalus ir mokinius tiesiogine prasme pritrenkė tai, ką jie matė. Akimirka niekas nepajudėjo. Tada Jėzus, išsivadavęs iš Judo išdavikiško glėbio, priėjo prie sargybinių ir kareivių ir vėl paklausė, “Ko jūs ieškote?” Ir vėl kapitonas tarė, “Jėzaus iš Nazareto.” Ir Jėzus vėl atsakė: “Aš sakiau tau, jog aš

esu jis. Todėl, jeigu jūs ieškote manęs, tai tegul šitie kiti eina savo keliu. Aš esu pasirengęs eiti su jumis.”

183:3.7 (1974.5) Jėzus buvo pasirengęs eiti atgal į Jeruzalę su sargybiniais, ir kareivių kapitonas tikrai norėjo leisti šiems trimis apaštalams ir jų partneriams eiti savo keliu ramybėje. Bet prieš tai, kada jie galėjo pradėti eiti, Jėzui stovint ir laukiant kapitono nurodymų, kažkoks Malkus, aukštojo šventiko sirietis asmens sargybinis, priėjo prie Jėzaus ir ruošėsi jo rankas surišti už nugaros, nors romėnų kapitonas ir nebuvo liepęs, kad Jėzus būtų šitaip surištas. Kada Petras ir jo bičiuliai pamatė, kaip su jų Mokytoju yra šitaip žeminančiai elgiamasi, tada jie nebegalėjo ilgiau tvardyti. Petras išsitraukė savo kardą ir su kitais puolė į priekį, kad kirstų Malkui. Bet anksčiau negu kareiviai galėjo ateiti į pagalbą, kad apgintų aukštojo šventiko tarną, Jėzus savo iškeltos rankos gestu Petrą sustabdė ir, griežtu balsu, tarė: “Petrui, kišk kardą atgal į makštį. Tie, kurie pakels kardą, tie tikrai ir žus nuo kardo. Argi tu nesupranti, jog būtent tokia yra Tėvo valia, kad aš išgerčiau šitą taurę? Ir argi tu taip pat nežinai ir šito, jog net ir dabar aš vadovauju daugiau negu dvylikai legionų angelų ir jų bičiuliams, kurie mane išlaisvintų iš šitų kelių vyrų rankų?”

183:3.8 (1975.1) Nors Jėzus šitaip veiksmingai nutraukė šitą savo pasekėjų fizinio pasipriešinimo demonstravimą, tačiau to užteko, kad įvartytų baimės sargybinių kapitoniui, kuris dabar, padedamas savo kareivių, tvirtomis rankomis sugriebė Jėzų ir greitai jį surišo. Ir tuo metu, kada jie rišo jo rankas storomis virvėmis, Jėzus jiems tarė: “Kodėl ateinate prieš mane su kardais ir su lazdomis tarsi sučiupti plėšiko? Aš kasdien buvau

su jumis šventykloje, viešai mokydamas žmones, ir jūs nesistengėte manęs suimti.”

183:3.9 (1975.2) Kada Jėzus buvo surištas, tada kapitonas, bijodamas, kad Mokytojo pasekėjai gali pamėginti jį išvaduoti, davė įsakymą sučiupti ir juos; bet kareiviai nebuvo pakankamai greiti, kadangi, nugirdę kapitano įsakymą juos suimti, Jėzaus pasekėjai greitai pabėgo atgal į įdubą. Visą šitą laiką Jonas Morkus slėpėsi netoliese esančioje pašiūrėje. Kada sargybiniai patraukė atgal į Jeruzalę su Jėzumi, tada Jonas Morkus pamėgino slapčiomis iš pašiūrės išsėlinti tam, kad bėgančius apaštalus ir mokinius pasivytų; bet kai tik jis išlindo, tada vienas iš paskutiniųjų sugrįžtančių kareivių, kurie persekiojo bėgančius mokinius, ėjo visai netoli ir, pamatęs šitą jauną vyrą lininiu apdaru, ėmė jį persekioti, ir beveik prisivijo jį. Iš tikrųjų kareivis Joną prisivijo tiek arti, kad sugriebė jį už apdaro, bet jaunas vyras iš savo drabužio išsilaisvino, pabėgdamas nuogas, tuo tarpu kareivio rankoje liko tuščias apdaras. Jonas Morkus iš visų jėgų nulėkė pas Dovydą Zabediejų ant viršutinio tako. Kada jis papasakojo Dovydui, kas atsitiko, tada jie abu nuskubėjo atgal prie miegančių apaštalų palapinių ir visiems aštuoniems pranešė apie Mokytojo išdavimą ir suėmimą.

183:3.10 (1975.3) Maždaug tuo metu, kada šie aštuoni apaštalai buvo pažadinti, tai tie, kurie buvo pabėgę viršun į įdubą, ėmė grįžti atgal, ir jie visi susirinko drauge netoli alyvų preso, kad aptartų, ką reikėtų daryti toliau. Tuo laiku, Simonas Petras ir Jonas Zabediejus, kurie slapstėsi už alyvų medžių, jau buvo nuėję paskui kareivių, sargybinių, ir tarnų minią, kuri Jėzų atgal į Jeruzalę dabar vedė taip, kaip jie būtų vedę siaubingą

nusikaltėlių. Jonas paskui minią sekė visiškai arti jos, bet Petras iš paskos sekė toliau nuo minios. Po to, kada Jonas Morkus paspruko iš kareivio gniaužtų, tada jis pasirūpino apdaru, kurį susirado Simono Petro ir Jono Zabediejaus palapinėje. Jis įtarė, kad sargybiniai Jėzų ruošiasi vesti į Anaso, pasitraukusio iš aktyvios veiklos, bet išlaikiusio aukštojo šventiko rangą, namus; taigi, jis lėkė pirmyn per alyvų sodus ir buvo ten anksčiau negu pasirodė minia, slėpdamasis netoli vartų į aukštojo šventiko rūmus.

4. Diskusija prie alyvų preso

^{183:4.1 (1975.4)} Jokūbas Zabediejus pamatė, kad jis atsiskyrė nuo Simono Petro ir savo brolio Jono, ir todėl jis prie alyvų preso dabar prisijungė prie kitų apaštalų ir jų bičiulių iš šios stovyklos, kad apsvarstytų, ką reikia daryti, atsižvelgiant į tai, kad Mokytojas yra suimtas.

^{183:4.2 (1975.5)} Andriejus nuo savo bičiulių apaštalų grupės valdymo visų pareigų buvo atleistas; dėl to, šitoje per jų gyvenimą didžiausioje iš visų krizių, jis tylėjo. Po trumpo nevaržomo aptarinėjimo Simonas Uolusis užlipo ant alyvų preso akmeninės sienos ir, aistringai pareiškęs ištikimybę Mokytojui ir karalystės reikalui, paragino savo bičiulius apaštalus ir kitus mokinius skubėti paskui tą minią ir Jėzų išvaduoti. Didžioji šios grupės dauguma jo ryžtingam vadovavimui buvo linkusi paklusti, jeigu ne Natanieliaus patarimas, kuris atsistojo tą pačią akimirką, kada tik baigė kalbėti Simonas, ir jų dėmesį atkreipė į Jėzaus dažnai kartotus mokymus apie nesipriešinimą. Jis toliau jiems priminė, kad Jėzus šitą pačią naktį juos buvo mokęs, kad jie turėtų savo gyvybę išsaugoti tam laikui, kada jiems reikės išeiti į pasaulį skelbiant dangiškosios karalystės

evangelijos gerąją naujieną. O Natanielių šitaip pasielgti paskatino Jokūbas Zabediejus, kuris dabar papasakojo, kaip Petras ir kiti buvo išsitraukę kardus ginti Mokytoją, kad jo nesuimtų, ir kad Jėzus Simonui Petru ir jo bičiuliams su kardais paliepė sukišti juos į makštis. Motiejus ir Pilypas taip pat pasisakė, bet iš šitos diskusijos nieko konkretaus neišėjo tol, kol Tomas, atkreipęs jų dėmesį į tą faktą, kad Jėzus buvo pataręs Lozoriui nelįsti tiesiai į mirtį, nurodė, kad jie negali padaryti nieko dėl to, jog savo Mokytoją išgelbėtų, kadangi savo draugams savęs ginti jis neleido, ir kadangi jis pats atkakliai nenaudojo savo dieviškųjų galių tam, kad nugalėtų savo žmogiškuosius priešus. Tomas juos įtikino išsiskirstyti, atskirai po vieną, turint omenyje, jog Dovydas Zabediejus liks šioje stovykloje tam, kad palaikytų informacinį centrą ir pasiuntinių būstinę šiai grupei. Iki pusės trijų tą rytą stovykla ištuštėjo; pasiliko tiktai Dovydas, turėdamas tris ar keturis pasiuntinius, kiti buvo išsiųsti, kad rinktų informaciją apie tai, kur buvo nuvestas Jėzus ir ką buvo ketinama su juo daryti.

183:4.3 (1976.1) Penki apaštalai, Natanielius, Motiejus, Pilypas, ir dvyniai, išėjo slėptis Betfage ir Betanėje. Tomas, Andriejus, Jokūbas, ir Simonas Uolusis slėpėsi mieste. Simonas Petras ir Jonas Zabediejus sekė visą kelią iki Anaso namų.

183:4.4 (1976.2) Iškart prašvitus, Simonas Petras klajodamas parėjo atgal į Getsemanės stovyklą, apverktinas gilaus nusivylimo vaizdas. Dovydas jį nusiuntė, prižiūrimą pasiuntinio, kad prisijungtų prie savo brolio Andriejaus, kuris buvo Nikodemo namuose Jeruzalėje.

183:4.5 (1976.3) Iki pat nukryžiovimo pabaigos, Jonas Zabediejus pasiliko, kaip jam ir buvo nurodęs Jėzus, visą laiką šalia, ir

būtent jis valanda po valandos Dovydo pasiuntiniams suteikdavo informaciją, kurią jie nunešdavo Dovydui, esančiam sodo stovykloje, ir kuri po to buvo perduodama besislapstantiems apaštalams ir Jėzaus šeimai.

183:4,6 (1976,4) Iš tikrųjų, piemeniui suduotas smūgis ir avys yra išsklaidytos! Tuo tarpu jie visi miglotai suvokia, kad Jėzus iš anksto juos buvo įspėjęs dėl šitos pačios situacijos, bet juos perdaug žiauriai pritrenkė netikėtas Mokytojo išnykimas, kad jie galėtų protauti normaliai.

183:4,7 (1976,5) Kai tiktai išaušo diena, ir kaip tik kada Petras buvo išsiųstas prisijungti prie savojo brolio, tada Judas, Jėzaus materialaus kūno brolis, atvyko į stovyklą, uždusęs ir anksčiau už visus kitus Jėzaus šeimos narius, tiktai tam, kad sužinotų, jog Mokytojas jau yra suimtas; ir jis išskubėjo žemyn į Jericho kelią, kad šitą informaciją nuneštų savo motinai ir savo broliams ir seserims. Dovydas Zabediejus, per Judą, pasiuntė žinią Jėzaus šeimai, kad susirinktų Mortos ir Marijos namuose Betanėje ir ten lauktų žinių, kurias jiems reguliariai atneš jo pasiuntiniai.

183:4,8 (1976,6) Tokia buvo Jėzaus apaštalų, svarbiausių mokinių, ir žemiškosios šeimos padėtis per ketvirtadienio nakties antrąją pusę ir ankstyvosiomis penktadienio ryto valandomis. Ir šitos visos grupės ir atskiri individai vieni su kitais ryšį palaikė per pasiuntinių tarnybą, kuriai Dovydas Zabediejus ir toliau vadovavo iš savo būstinės Getsemanės stovykloje.

5. Pakeliui į aukštojo šventiko rūmus

183:5.1 (1977.1) Prieš jiems išsivedant Jėzų iš sodo, kilo ginčas tarp šventyklos sargybinių žydų kapitono ir kareivių būrio romėnų kapitono dėl to, kur jie turi Jėzų nuvesti. Šventyklos sargybinių kapitonas davė nurodymus, kad jį reikia nuvesti pas Kajafą, laikinai einantį aukštojo šventiko pareigas. Romėnų kareivių kapitonas nurodė, kad Jėzų reikia nuvesti į Anaso, buvusio aukštojo šventiko ir Kajafo uošvio, rūmus. Ir taip jis pasielgė dėl to, kad romėnai buvo įpratę visus reikalus, susijusius su žydų bažnytinių įstatymų vykdymu, spręsti tiesiogiai su Anasu. Ir romėnų kapitono įsakymams buvo paklūsta; jie nuvedė Jėzų į Anaso namus pirminei apklausai.

183:5.2 (1977.2) Judas žygiavo netoli kapitonų, girdėdamas viską, kas buvo sakoma, bet ginče nedalyvavo, nes nei žydų kapitonas, nei romėnų karininkas nenusileido tiek, kad imtų šnekėtis su išdaviku—į jį jie žvelgė su tokia panieka.

183:5.3 (1977.3) Maždaug šituo metu Jonas Zabediejus, prisimindamas savo Mokytojo nurodymus visą laiką būti šalia, nuskubėjo prie Jėzaus, kuris žingsniavo tarp abiejų kapitonų. Šventyklos sargybinių vadas, pamatęs Joną prieinantį artyn, savo padėjėjui paliepė: “Suimk šitą vyrą ir surišk jį. Jis yra vienas iš tų pasekėjų bičiulių.” Tačiau, kada romėnų kapitonas tą išgirdo ir, apsidairęs aplink, pamatė Joną, tada jis davė komandą, kad apaštalas prie jo prieitų, ir kad nė vienas vyras jam netrukdytų. Tuomet romėnų kapitonas tarė žydų kapitonui: “Šitas vyras nėra nei išdavikas, nei bailsys. Aš jį mačiau sode, ir jis neišsitraukė kardo tam, jog mums pasipriešintų. Jis turi drąsos prieiti artyn, kad būtų su savo Mokytoju, ir nė vienas vyras tikrai jo nepalies. Romėnų įstatymas leidžia, kad bet koks kalinys gali turėti bent vieną draugą, kuris stovėtų su juo prieš

teismą, ir šitam vyrui iš tikrųjų niekas nesutrukdys, kad jis būtų šalia savo Mokytojo, šio kalinio.” Ir kada Judas šitą išgirdo, tada jis buvo tiek sugėdytas ir pažemintas, kad nuo žygiuojančiųjų jis atsiliko, ir prie Anaso rūmų priėjo vienas.

183:5.4 (1977.4) Ir tai paaiškina, kodėl Jonui Zabediejui buvo leista pasilikti netoli Jėzaus visą laiką per jo nepaprastai sunkius išbandymus šitą naktį ir kitą dieną. Žydai bijojo, ką nors sakyti Jonui ar koku nors būdu jam trukdyti, nes jis turėjo kažką panašaus į statusą romėnų patarėjo, paskirto stebėti žydų bažnytinio teismo veiksmus. Jono privilegiuota padėtis buvo dar labiau sustiprinta, kada prie Anaso rūmų vartų romėnas, perduodamas Jėzų šventyklos sargybinių kapitonui, kreipdamasis į savo padėjėją, pasakė: “Eik kartu su šituo kaliniu ir žiūrėk, kad šitie žydai jo neužmuštų be Piloto sutikimo. Stebėk, kad jie jo nenužudytų, ir žiūrėk, kad ir jo draugui, šitam galilėjiečiui, būtų leidžiama stovėti šalia ir stebėti viską, kas vyksta.” Ir šitokiu būdu Jonas galėjo būti arti Jėzaus iki pat jo mirties ant kryžiaus meto, nors kiti dešimt apaštalų ir buvo priversti slapstyti. Jonas veikė saugomas romėnų, ir žydai nedrįso jam trukdyti iki Mokytojo mirties.

183:5.5 (1977.5) Ir visą kelią iki Anaso rūmų, Jėzus nepravėrė burnos. Nuo jo suėmimo akimirkos iki jo pasirodymo prieš Anasą momento, Žmogaus Sūnus neištarė nė žodžio.

184 Dokumentas. Sanhedrino teisme

184:0.1 (1978.1) ANASO atstovai romėnų kareivių kapitoną buvo slapta instruktavę dėl to, kad Jėzų į Anaso rūmus atvestų iškart po to, kada tik jis bus suimtas. Buvęs aukštasis šventikas troško išlaikyti savo kaip aukščiausiosios žydų bažnytinės valdžios

prestižą. Jis taip pat turėjo ir kitą tikslą kelioms valandoms Jėzų sulaikyti savo namuose, ir tai buvo dėl to, jog užtektų laiko teisetai sušaukti Sanhedrino teismą. Sanhedrino teismą sukviesti anksčiau negu šventykloje ryte yra aukojamos aukos, buvo neteisėta, o šitos aukos buvo aukojamos maždaug trečią valandą iš ryto.

184:0.2 (1978.2) Anasas žinojo, kad Sanhedrino teismas yra susirinkęs jo žento, Kajafo, rūmuose. Iki vidurnakčio to aukštojo šventiko namuose buvo susirinkę apie trisdešimt Sanhedrino narių, tokiu būdu jie būtų pasirengę Jėzų teisti, kada jį galėtų atvesti pas juos. Pakviesti buvo tik tai tie nariai, kurie Jėzui ir jo mokymui aršiai ir atvirai priešinosi, kadangi buvo reikalingi tik tai dvidešimt trys nariai tam, kad teismo posėdis būtų teisėtas.

184:0.3 (1978.3) Jėzus maždaug tris valandas praleido Anaso rūmuose ant Alyvų Kalno, netoli Getsemanės sodo, kur jie jį suėmė. Jonas Zabediejus Anaso rūmuose buvo laisvas ir saugus ne tik dėl romėnų kapitono žodžio, bet taip pat ir dėl to, kad jis ir jo brolis Jokūbas buvo gerai pažįstami senesniems tarnams, nes šituose rūmuose jie daug kartų buvo viešėję kaip svečiai, kadangi buvęs aukštasis šventikas buvo jų motinos, Salomėjos, tolimas giminaitis.

1. Anasas apklausia

184:1.1 (1978.4) Anasas, praturtėjęs iš šventyklos įplaukų, jo žentui laikinai einant aukštojo šventiko pareigas, ir dėl savo ryšių su romėnų valdžia, iš tikrųjų buvo pats galingiausias atskiras individas visoje žydijoje. Jis buvo lipšnus ir gudrus intrigantas ir suokalbininkas. Jis troško vadovauti atsikratymo Jėzumi reikalui; jis bijojo tokią svarbią užduotį iki galo patikėti savo

grubiam ir agresyviai žentui. Anasas norėjo įsitikinti, jog Mokytojo teismo kontrolė išliktų sedukėjų rankose; jis bijojo kai kurių fariziejų galimų simpatijų, matydamas, jog iš esmės visi tie Sanhedrino nariai, kurie Jėzaus reikalą palaikė, yra fariziejai.

184:1.2 (1978.5) Anasas nebuvo matęs Jėzaus keletą metų, nuo to laiko, kada Mokytojas buvo užsukęs į jo namus ir nedelsiant išėjo, pastebėjęs jo šaltumą ir santūrumą jį priimant. Anasas manė leisti sau pasiremti šita ankstesniąja pažintimi ir pamėginti įtikinti Jėzų, kad šis savo teiginių atsisakytų ir Palestiną paliktų. Jis nenorėjo dalyvauti nužudant gerą žmogų ir samprotavo, kad Jėzus galėtų pasirinkti išvykimą iš šalies, o ne kankinančią mirtį. Tačiau, kada Anasas stovėjo prieš šį atkaklų ir ryžtingą galilėjietį, tada jis iš karto suvokė, jog tai būtų bergždžia tokius pasiūlymus pateikti. Jėzus buvo net ir dar didingesnis ir labiau išlaikantis pusiausvyrą, palyginus su tuo, kokį jį prisiminė Anasas.

184:1.3 (1979.1) Kada Jėzus buvo jaunas, tada Anasas rodė didžiulį susidomėjimą juo, bet dabar jo įplaukoms iškilo grėsmė dėl to, ką Jėzus taip neseniai padarė iš šventyklos išvaręs pinigų keitėjus ir kitus komercinius prekeivius. Šitas veiksmas buvusiam aukštajam šventikui sukėlė nepalyginamai didesnę priešiškumą negu Jėzaus mokymai.

184:1.4 (1979.2) Anasas įėjo į savo erdvų kambarį, skirtą audiencijoms, atsisėdo ant didžiulės kėdės, ir įsakė pas jį atvesti Jėzų. Po kelių akimirų, trukusių tyloje nužvelgiant Mokytoją, jis tarė: “Tu suvoki, jog tavojo mokymo atžvilgiu privalu kažką daryti, kadangi tu trik dai mūsų šalies ramybę ir tvarką.” Kada Anasas žvelgė į Jėzų klausiančiai, tada Mokytojas žiūrėjo jam

tiesiai į akis, bet neatsakė nieko. Vėl prašneko Anasas, “Kokie yra tavo mokinių vardai, be Simono Uoliojo, to kurstytojo?” Vėl Jėzus žvelgė į jį žemyn, bet neatsakė.

184:1.5 (1979.3) Jėzaus atsisakymas atsakinėti į klausimus Anasui sukėlė didžiulį nerimą, tokį didžiulį, kad jis tarė jam: “Argi tau nerūpi, ar aš tavo atžvilgiu esu draugiškas, ar ne? Argi tu nekreipi dėmesio į tą valdžią, kurią aš turiu, galėdamas nulemti tavo būsimo teismo nuosprendį?” Kada Jėzus tai išgirdo, tada jis tarė: “Anasai, tu gi žinai, jog mano atžvilgiu tu negalėtum turėti jokios valdžios, jeigu šito neleistų manasis Tėvas. Kai kurie norėtų Žmogaus Sūnų sunaikinti, kadangi jie yra neišmanėliai; jie nežino, ką daro, bet tu gi, drauge, žinai, ką darai. Dėl to, kaip gi tu gali atstumti Dievo šviesą?”

184:1.6 (1979.4) Ta maloni maniera, kuria Jėzus šnekėjo su Anasu, jį beveik suglumino. Bet savo protu jis jau buvo apsisprendęs, kad Jėzus turi arba Palestiną palikti, arba mirti; todėl, jis sukaupė savo drąsą ir paklausė: “Tiesiog, kas gi tai yra, ko tu bandai mokyti tautą? Kas tu tvirtini esi?” Jėzus atsakė: “Tu visiškai gerai žinai, jog pasauliui aš kalbėjau atvirai. Aš mokiau sinagogose ir daug kartų šventykloje, kur manęs klausėsi visi žydai ir daug pagonių. Aš nieko nekalbėjau slapta; kodėl gi, tada, tu manęs klausi apie mano mokymą? Kodėl gi tu nepakvieti tų, kurie manęs klausėsi, ir kodėl gi nepasiteirauji jų? Žiūrėk, visa Jeruzalė girdėjo tą, ką aš kalbėjau, net jeigu tu pats ir negirdėjai šitų mokymų.” Bet anksčiau negu Anasas galėjo atsakyti, rūmų vyriausiasis prievaizdas, kuris stovėjo greta, trenkė ranka Jėzui į veidą, tardamas, “Kaip tu drįsti aukštajam šventikui atsakyti tokiais žodžiais?” Anasas savo prievaizdui neištarė jokių priekaišto žodžių, bet Jėzus kreipėsi

į jį, sakydamas, “Mano drauge, jeigu aš pasakiau, ką nors bloga, tai pasakyk, ką bloga aš pasakiau; bet jeigu aš pasakiau tiesą, tuomet, kodėl gi tu turėtum man smogti?”

184:1.7 (1979.5) Nors Anasas ir apgailestavo, kad jo prievaizdas trenkė Jėzui, bet jis buvo per daug išdidus, kad atkreiptų dėmesį į šį reikalą. Pasimetęs jis išėjo į kitą kambarį, beveik valandai palikęs Jėzų vieną su namų patarnautojais ir šventyklos sargybiniais.

184:1.8 (1979.6) Kada jis sugrįžo, tada eidamas į Mokytojo pusę, tarė: “Ar tu tvirtini, jog esi Mesijas, Izraelio išvaduotojas?” Tarė Jėzus: “Anasai, tu mane pažinėjai nuo mano jaunystės laikų. Tu žinai, kad aš tvirtinu, jog nesu kas nors kitas, bet tik tai tas, kurį paskyrė manasis Tėvas, ir kad aš esu atsiųstas pas visus žmones, pas pagonis, o taip pat ir pas žydus.” Tada tarė Anasas: “Man sakė, jog tu tvirtinai, kad esi Mesijas; ar tai tiesa?” Jėzus pažvelgė į Anasą, bet tik tiek teatsakė, “Šitaip tu pasakei.”

184:1.9 (1980.1) Maždaug šituo metu pasiuntiniai atvyko iš Kajafo rūmų pasiteirauti, kuriuo metu Jėzus bus atvestas prieš Sanhedrino teismą, ir kadangi artėjo aušra, tai Anasui atrodė, jog bus geriausia pas Kajafą pasiųsti Jėzų surištą ir saugomą šventyklos sargybinių. Netrukus jis ir pats išėjo jiems iš paskos.

2. Petras kieme

184:2.1 (1980.2) Kada sargybinių ir kareivių būrys priėjo prie įėjimo į Anaso rūmus, tada Jonas Zabediejus žingsniavo šalia romėnų kareivių kapitono. Judas buvo kažkiek atsilikęs, o Simonas Petras sekė toli iš paskos. Kada Jonas su Jėzumi ir sargybiniais įėjo į rūmų kiemą, tada prie vartų priėjo Judas, bet, pamatęs

Jėzų ir Joną, nuėjo tolyn prie Kajafo namo, kur jis žinojo vėliau vyks tikrasis Mokytojo teismas. Iškart kai tik Judas nuėjo, tada pasirodė Simonas Petras, ir kada jis stovėjo prieš vartus, tada Jonas jį pamatė kaip tik tuo metu, kai jie rengėsi Jėzų įvesti į rūmus. Vartininkė, kuri atidarinėjo vartus, Joną pažinojo, ir kada jis tarė jai, prašydamas, kad ši į vidų įleistų ir Petrą, tai ji mielai sutiko.

184:2.2 (1980.3) Petras, įėjęs į kiemą, nužingsniavo prie medžio anglių laužo ir stengėsi sušilti, kadangi naktis buvo šaltoka. Jis jautėsi labai nevietoje čia tarp Jėzaus priešų, ir iš tikrųjų jis buvo nevietoje. Mokytojas jam nebuvo nurodęs laikytis šalia, kaip buvo įspėjęs Joną. Petras turėjo elgtis kaip ir likusieji apaštalai, kurie buvo specialiai įspėti savąja gyvybe nerizikuoti per tą laikotarpį, kada jų Mokytojas bus teisiamas ir nukryžiuojamas.

184:2.3 (1980.4) Petras savo kardą išmetė prieš pat prieidamas prie rūmų vartų, šitokiu būdu į Anaso kiemą jis įėjo neginkluotas. Jo protas buvo patekęs į susipainiojimo verpetą; jis vargu ar galėjo suprasti, kad Jėzus yra suimtas. Jis negalėjo suvokti situacijos tikroviškumo—kad jis yra čia, Anaso kieme, šildosi kartu su šio aukštojo šventiko tarnais. Jam buvo įdomu, ką veikia kiti apaštalai, ir, perkratęs galvoje tai, kaip galėjo atsitikti, kad į rūmus buvo įleistas Jonas, jis priėjo išvados, jog taip buvo dėl to, kad tarnams jis yra pažįstamas, kadangi jis paprašė vartininkės, kad įleistų ir jį.

184:2.4 (1980.5) Iškart kai tik vartininkė Petrą įleido į vidų, ir jam besišildant prie laužo, ji priėjo prie jo ir šelmiškai tarė, “Argi taip pat ir tu nesi vienas iš šito vyro mokinių?” Dabar Petras nebūtų nusteбęs dėl šito atpažinimo, nes būtent Jonas buvo paprašęs, jog ši mergina leistų jam įeiti per rūmų vartus; bet jo

nervinė būseną buvo tokia įtempta, jog tai, kad jis buvo atpažintas kaip mokinys, jį išmušė iš pusiausvyros, ir tikrai turėdamas vienintelę mintį, apvaldžiusią jo protą—mintį, kad pabėgtų gyvas—jis greitai atsakė į merginos klausimą ištardamas, “Ne, nesu.”

184:2.5 (1980.6) Labai greitai kitas tarnas priėjo prie Petro ir paklausė, “Argi ne tave aš mačiau sode, kada jie suėmė šitą vaikina? Argi taip pat ir tu nesi vienas iš jo pasekėjų?” Petras dabar visiškai rimtai sunerimo; jis nematė jokios galimybės, kaip saugiai pabėgti nuo šitų kaltintojų; taigi jis labai energingai paneigė bet kokią ryšį su Jėzumi, sakydamas, “Šito vyro aš nepažįstu, taip pat nesu ir vienas iš jo pasekėjų.”

184:2.6 (1980.7) Maždaug šituo metu vartininkė pasivedė Petrą į šoną ir tarė: “Aš esu tikra, jog tu esi šito Jėzaus mokinys ne tikrai dėl to, kad vienas iš jo pasekėjų paprašė manęs įleisti tave į kiemą, bet mano sesuo čia tave matė šventykloje su šituo vyru. Kodėl gi tu šitą neigi?” Kada Petras išgirdo, kaip ši mergina jį kaltina, tada jis paneigė, kad apie Jėzų iš viso nežino nieko, smarkiai plūsdamasis ir keikdamasis, vėl pasakydamas, “Aš nesu šito vyro pasekėjas; Aš jo net ir nepažįstu; apie jį aš niekada anksčiau nebuvau girdėjęs.”

184:2.7 (1981.1) Petras kuriam laikui nuo laužo nuėjo tuo metu, kada vaikščiojo po kiemą. Jis būtų norėjęs pabėgti, bet bijojo atkreipti į save dėmesį. Kada sušalo, tada sugrįžo prie laužo, ir vienas iš vyrų, stovėjęs netoli jo, pasakė: “Tikrai, tu esi vienas iš šito vyro mokinių. Šitas Jėzus yra galilėjietis, o tavoji kalba tave išduoda, nes tu irgi šneki kaip galilėjietis.” Ir vėl Petras paneigė bet kokią ryšį su savo Mokytoju.

184:2.8 (1981.2) Petras buvo tiek sutrikęs, kad su savo kaltintojais stengėsi išvengti bet kokio kontakto nueidamas nuo laužo ir likdamas vienas verandoje. Po daugiau kaip valandą trukusio šitokio atsiskyrimo, vartininkė ir jos sesuo atsitiktinai sutiko jį, ir abi jos erzindamos apkaltino jį esant Jėzaus pasekėju. Ir vėl jis šį kaltinimą paneigė. Kada tik jis dar kartą bet kokią ryšį su Jėzumi paneigė, tada užgiedojo gaidys, ir Petras prisiminė tuos perspėjimo žodžius, kuriuos anksčiau tą pačią naktį jam buvo pasakęs jo Mokytojas. Jam stovint ten, sunkumo užgulta širdimi ir prislėgtam kaltės jausmo, rūmų durys atsidarė, ir sargybiniai pravedė Jėzų tolyn pas Kajafą. Kada Mokytojas ėjo pro Petrą, tada jis pamatė, deglų apšviestą, savo anksčiau buvusio savimi pasitikinčio ir paviršutiniškai drąsaus apaštalo veide nevilties išraišką, ir jis atsisuko ir pasižiūrėjo į Petrą. Petras niekada, kol gyvas buvo, to žvilgsnio nepamiršo. Tai buvo toks žvilgsnis, kuriame susimaišė užuojauta ir meilė, ir kokio mirtingasis žmogus Mokytojo veide niekada nebuvo matęs.

184:2.9 (1981.3) Po to, kada Jėzus ir sargybiniai išėjo per rūmų vartus, tada Petras sekė paskui juos, bet tikrai nedidelį atstumą. Toliau eiti jis nebepajėgė. Jis atsisėdo šalia kelio ir graudžiai pravirko. Ir kada jis šitas agonijos ašaras nubraukė, tada pasuko atgal į stovyklą, tikėdamasis surasti savo brolių, Andriejų. Atėjęs į stovyklą, jis surado tikrai Dovydą Zabediejų, kuris nusiuntė pasiuntinį, kad jį nuvestų į ten, kur Jeruzalėje slėptis buvo išėjęs jo brolis.

184:2.10 (1981.4) Viskas, ką patyrė Petras, atsitiko Anaso rūmų kieme ant Alyvų Kalno. Jis nesekė paskui Jėzų iki aukštojo šventiko, Kajafos, rūmų. Tai, kad dėl gaidžio giedojimo Petras ėmė

suvokti, kad jis ne kartą atsižadėjo savojo Mokytojo, rodo, jog visa tai vyko už Jeruzalės, kadangi tai buvo įstatymo pažeidimas naminius paukščius laikyti tikrojo miesto teritorijoje.

184:2.11 (1981.5) Kol gaidžio giedojimas nesugrąžino Petrui tikrovės pojūčio, tol jis tiktai galvojo, vaikščiodamas po verandą pirmyn ir atgal, kad sušiltų, kaip jis protingai išvengė tarnų kaltinimų, ir kaip jis sužlugdė jų ketinimus susieti jį su Jėzumi. Kurį laiką, jis tiktai mąstė apie tai, kad šitie tarnai neturėjo jokios moralinės ir juridinės teisės šitaip jo klausinėti, ir jis iš tikrųjų pasveikino save dėl šitokio metodo, kurio dėka, jo nuomone, jis išvengė to, kad būtų atpažintas ir galbūt suimtas ir įkalintas. Tiktai tada, kada užgiedojo gaidys, iš tikrųjų Petrui dingtelėjo, kad savojo Mokytojo jis atsižadėjo. Tiktai kada Jėzus pažvelgė į jį, tada jis iš tikrųjų suvokė, kad jam nepasisekė gyventi laikantis savo kaip karalystės ambasadoriaus ypatingų privilegijų.

184:2.12 (1981.6) Žengęs pirmąjį žingsnį kompromiso ir mažiausio pasipriešinimo keliu, Petras nematė nieko aiškaus, išskyrus tai, kad ir toliau eitų iš anksto pasirinkto elgesio kryptimi. Reikalingas didis ir kilnus charakteris tam, jog žengus klaidingą žingsnį, galima būtų apsisukti ir eiti teisingai. Perdaug dažnai žmogaus protas yra linkęs pateisinti tai, kodėl ir toliau yra einama klaidingu keliu, kada jau kartą pradėta juo žengti.

184:2.13 (1982.1) Petras niekada iki galo netikėjo, kad jam gali būti atleista, kol sutiko savo Mokytoją po prisikėlimo ir pamatė, kad nuomonė apie jį yra lygiai tokia pati, kaip ir prieš šitos tragiškos atsižadėjimų nakties patyrimus.

3. Sanhedristų teisme

^{184:3.1 (1982.2)} Buvo maždaug pusė keturių šito penktadienio rytą, kada vyriausiasis šventikas, Kajafas, paragino sanhedristų apklausiantį teismą laikytis tvarkos ir paprašė atvesti Jėzų, kad jis būtų teisiamas oficialiai. Trimis ankstesniais atvejais Sanhedrinas, didžiule balsų dauguma, Jėzui buvo paskelbęs mirties nuosprendį, buvo nusprendęs, kad jis nusipelno mirti, remiantis neoficialiais kaltinimais dėl įstatymo pažeidimo, šventvagystės, ir Izraelio tėvų tradicijų paniekinimo.

^{184:3.2 (1982.3)} Tai nebuvo sukviestas eilinis Sanhedrino posėdis ir nevyko jis įprastinėje vietoje, šventyklos salėje iš tašytų akmenų. Tai buvo specialus teismo posėdis, kuriame dalyvavo maždaug trisdešimt sanhedristų, ir jis buvo sušauktas aukštojo šventiko rūmuose. Jonas Zabediejus buvo su Jėzumi per visą šitą vadinamąjį teismą.

^{184:3.3 (1982.4)} Kaip šitie vyriausieji šventikai, raštininkai, sedukėjai, ir kai kurie iš fariziejų gyrėsi, kad Jėzus, kėlęs grėsmę jų padėčiai ir metęs iššūkį jų valdžiai, dabar yra tvirtai laikomas jų rankose! Ir jie buvo nusprendę, kad jis daugiau nebeturi gyventi, kad nebeištrūktų iš jų kerštingų nagų.

^{184:3.4 (1982.5)} Paprastai, žydai, kada teisdavo tokį žmogų, kuriam pareiškiami kaltinimai numatė mirties bausmės skyrimą, elgdavosi labai atsargiai ir suteikdavo visas garantijas, kad liudininkai būtų parenkami ir visas teismo procesas būtų vykdomas sąžiningai. Bet šiuo atveju Kajafas buvo greičiau prokuroras, o ne nešališkas teisėjas.

184:3.5 (1982.6) Jėzus pasirodė prieš šitą teismą apsirengęs savo įprastais drabužiais ir surištomis už nugaros rankomis. Visas teismas buvo pritrenktas ir kažkiek pasimetęs dėl jo didingos išvaizdos. Niekada anksčiau jiems neteko žvelgti į tokį kalinį, o taip pat neteko matyti ir mirties bausmės teisiamo žmogaus tokio ramumo.

184:3.6 (1982.7) Žydų įstatymas reikalavo, kad bent jau du liudininkai turi duoti vienodus parodymus kokių nors klausimų prieš tai, kada kaliniui yra pateikiamas kaltinimas. Judo nebuvo galima prieš Jėzų panaudoti kaip liudininko, nes žydų įstatymas ypatingai draudė tai, kad parodymus duotų išdavikas. Daugiau negu dvi dešimtys veidmainių liudininkų buvo šalia, kad paliudytų prieš Jėzų, bet jų parodymai buvo tokie prieštaringi ir taip akivaizdžiai sufabrikuoti, jog dėl šio spektaklio ir patys sanhedristai labai susigėdo. Jėzus stovėjo ten, žvelgdamas geranoriškai į šiuos priesaiką laužančius liudytojus, ir šiems meluojantiems liudininkams pati jo veido išraiška kėlė nerimo. Per visą šitą veidmainišką liudijimą Mokytojas neištarė nė žodžio; jis nieko neatsakė ir į jų daugybę melagingų kaltinimų.

184:3.7 (1982.8) Pirmą kartą, kada kažkurie du iš liudininkų priartėjo bent jau prie panašaus paliudijimo buvo tuo metu, kai abu vyrai paliudijo, kad jie girdėjo, kaip šventykloje Jėzus viename iš savo pasisakymų pasakė, kad jis “sugriauš šitą šventyklą, pastatytą rankomis, ir po trijų dienų pastatys kitą šventyklą be rankų.” Tai, ką pasakė Jėzus, nebuvo visiškai taip, tuo labiau, kad pareikšdamas šitą pastabą, apie kurią dabar ir buvo užsiminta, jis rodė į savo paties kūną.

184:3.8 (1982.9) Nors aukštasis šventikas ir sušuko Jėzui, “Argi tu neatsakysi nė į vieną iš šitų kaltinimų?” Jėzus neištarė nė

žodžio. Jis stovėjo ten tylėdamas, tuo metu, kada visi šitie veidmainiai liudininkai davė savo parodymus. Šitų melagingų liudytojų žodžiai buvo tokie kupini neapykantos, fanatizmo, ir besaikio sutirštino, kad jų parodymai sužlugo dėl savo pačių susipainiojimo. Jų veidmainiškus kaltinimus geriausiai paneigė Mokytojo ramus ir didingas tylėjimas.

184:3.9 (1983.1) Tik pradėjus liudyti veidmainiams liudininkams, įėjo Anasas ir užėmė savo vietą šalia Kajafo. Anasas dabar atsistojo ir pareiškė, jog Jėzaus šito grasinimo sugriauti šventyklą užtenka tam, kad jam būtų pateikti trys kaltinimai:

184:3.10 (1983.2) 1. Kad jis yra pavojingas žmonių apgavikas. Kad jis mokė juos neįmanomų dalykų ir kitaip juos apgaudinėjo.

184:3.11 (1983.3) 2. Kad jis yra revoliucionierius fanatikas dėl to, kad pasisako už tai, kad prieš šventyklą būtų panaudota prievarta, nes kaip gi kitaip jis galėtų ją sugriauti?

184:3.12 (1983.4) 3. Kad jis mokė magijos, kadangi prižadėjo pastatyti naują šventovę, ir priedo be rankų.

184:3.13 (1983.5) Visas Sanhedrinas buvo jau sutaręs, kad Jėzus yra kaltas dėl žydų įstatymų tokių pažeidimų, už kuriuos yra baudžiama mirtimi, bet dabar jie buvo daugiau susirūpinę dėl to, kaip dėl jo elgesio ir mokymų suformuluoti šiuos kaltinimus, kad Pilotas galėtų jų kaliniui paskelbti mirties nuosprendį. Jie žinojo, kad prieš tai, kada Jėzų būtų galima nubauti mirtimi, jie turi gauti romėnų gubernatoriaus sutikimą. Ir Anasas buvo nusprendęs toliau veikti tokiu būdu, kad padarytų taip, jog atrodytų, kad Jėzus yra pavojingas mokytojas, kad būtų laisvas tarp žmonių.

184:3.14 (1983.6) Bet Kajafas daugiau nebegalėjo ištvirti to vaizdo, kada Mokytojas stovėjo būdamas tobulai ramus ir visiškai tylėdamas. Jis manė, kad jis žino bent jau vieną būdą, kuriuo būtų galima priversti šį kalinį prabilti. Todėl, jis prišoko prie Jėzaus iš šono ir grasindamas pirštu Mokytojui į veidą, tarė: “Aš reikalauju, gyvojo Dievo vardu, kad mums pasakytum, ar tu esi tas Išvaduotojas, Dievo Sūnus.” Jėzus atsakė Kajafui: “Aš esu. Greitai aš vyksiu pas Tėvą, ir netrukus iš tikrųjų Žmogaus Sūnui bus suteikta galia ir jis vėl valdys dangiškąsias gausybes.”

184:3.15 (1983.7) Kada aukštasis šventikas išgirdo, kaip Jėzus sakė šiuos žodžius, tada jis nepaprastai įniršo, ir nervingai tampydamas savo viršutinį aprėdą, suriko: “Ko gi mums dar daugiau reikia iš liudininkų? Žiūrėkite, dabar iš tiesų jūs visi išgirdote iš šito vyro šventvagystę. Ką, jūsų nuomone, dabar reikėtų daryti su šiuo šventvagiui ir įstatymo pažeidėju?” Ir jie visi atsakė vienbalsiai, “Jis nusipelno mirties; tegul jis bus nukryžiuotas.”

184:3.16 (1983.8) Jėzus nesusidomėjo nė vienu klausimu, kurie jam buvo pateikti, kada jis buvo prieš Anasą ar sanhedristus, išskyrus tą vienintelį klausimą, susijusį su jo savęs padovanojimo misija. Kada jo paklausė, ar jis yra Dievo Sūnus, tai jis iškart ir nedviprasmiškai atsakė teigiamai.

184:3.17 (1983.9) Anasas norėjo, jog teismas vyktų toliau, ir kad Jėzaus atžvilgiu būtų suformuluoti konkretaus pobūdžio kaltinimai, kiek tai yra susiję su romėnų teise ir romėnų institucijomis, kad vėliau juos būtų galima perduoti Pilotui. Tarybos nariai šiuos reikalus labai norėjo užbaigti greitai ne tik dėl to, jog tai buvo toji diena, kada yra ruošiamasi Perėjimo šventei ir kada po

pusiaudienio nebeturi būti dirbama jokių pasaulietinių darbų, bet taip pat ir dėl to, kad jie bijojo, jog Pilotas gali bet kuriuo metu sugrįžti į Judėjos romėnų sostinę, Cezarėją, kadangi Jeruzalėje jis buvo tikrai tam, kad atšvęstų Perėjimo šventę.

184:3.18 (1983.10) Bet Anasui nepavyko išlaikyti kontrolės teismo atžvilgiu. Kada Jėzus taip netikėtai atsakė Kajafui, tada šis aukštasis šventikas žengė į priekį ir ranka jam smogė į veidą. Anasas buvo iš tikrųjų sukrėstas, kada ir kiti teismo nariai, išeidami iš kambario, spjaudė Jėzui į veidą, o daugelis iš jų tyčiodamiesi sušerdavo delnu. Ir šitokiu būdu netvarkingai ir neapsakomai susipaniejus pusę penkių baigėsi pirmasis Sanhedrino posėdis, kurio metu buvo teisiamas Jėzus.

184:3.19 (1984.1) Trisdešimt iš anksto nusistačiusių ir tradicijos apakintų veidmainių teisėjų, su savo melagingais liudytojais, drįsta teisti teisų visatos Kūrėją. Ir šiuos aistringus kaltintojus siutina šito Dievo-žmogaus didingas tylėjimas ir nuostabi savitvarda. Jo tylėjimas yra toks, kad jį siaubingai sunku išverti; jo kalba yra bebaimiškai nepaklūstanti. Jis yra abejingas jų grasinimams ir jo negąsdina jų užsipuolimai. Žmogus teisia Dievą, bet net ir tuomet jis myli juos, ir juos išgelbėtų, jeigu galėtų.

4. Pažeminimo valanda

184:4.1 (1984.2) Žydų teisė reikalavo, jog tais atvejais, kada reikėdavo priimti mirties nuosprendį, turėjo vykti du teismo posėdžiai. Šitas antrasis posėdis turėdavo vykti kitą dieną po pirmojo posėdžio, o tą laiką tarp šių posėdžių teismo nariai turėdavo praleisti pasninkaudami ir gedėdami. Bet šitie vyrai negalėjo laukti kitos dienos tam, jog patvirtintų savo sprendimą, kad

Jėzus turi mirti. Jie tepalaukė tikrai vieną valandą. Tuo metu Jėzus buvo paliktas kambaryje, kuris buvo skirtas audiencijoms, saugomas šventyklos sargybinių, kurie, drauge su aukštojo šventiko tarnais, pasidarė sau pramogą visaip įžeidinėdami Žmogaus Sūnų. Jie tyčiojosi iš jo, spjaudė ant jo, ir jį žiauriai daužė. Jie rykšte sušerdavo jam per veidą ir tada sakydavo, “Tu, Išvaduotojau, išpranašauk mums, kuris tau sudavė.” Ir šitą jie darė ištisą valandą, įžeidinėdami ir žiauriai elgdamiesi su šiuo nesipriešinančiu vyru iš Galilėjos.

184:4.2 (1984.3) Per šitą tragišką kančią ir kupiną patyčių kamantinėjimo valandą, surengtą neišmanėlių ir bejausmių sargybinių ir tarnų, Jonas Zabediejus apimtas siaubo laukė vienas gretimame kambaryje. Kada šitie įžeidinėjimai tik prasidėjo, tada Jėzus galvos linktelėjimu parodė Jonui, kad šis turėtų pasišalinti. Mokytojas gerai žinojo, jeigu jis leis savo apaštalui pasilikti šiame kambaryje, kad matytų šiuos įžeidinėjimus, tai Jono pasipiktinimas bus toks, kad sukels įnirtingą protesto protrūkį, kuris galbūt pasibaigtų jo mirtimi.

184:4.3 (1984.4) Šitai švelniai ir jautriai žmogiškajai sielai, kuri asmenybės ryšiu buvo susieta su šitos visos visatos Dievu, iš jos pažeminimo taurės nebuvo kartesnio gurkšnio už šitą siaubingą valandą, kada ji buvo visiškai priklausoma nuo šitų nemokšų ir žiaurių sargybinių ir tarnų, kuriuos ją įžeidinėti paskatino šitas vadinamojo sanhedristų teismo narių pavyzdys.

184:4.4 (1984.5) Žmogiškoji širdis galbūt negali ir suvokti, koks buvo pasipiktinimo krūptelėjimas, nubangavęs per visą milžinišką visatą, kada dangiškosios protingos būtybės pamatė šitą reginį, kaip jų mylimas Valdovas visiškai atsiduoda savo neišmanėlių

ir suklaidintų tvarinių valiai nuodėmės aptemdytoje nelaimingos Urantijos sferoje.

184:4.5 (1984.6) Kokia gi žmoguje glūdi gyvuliška savybė, vedanti jį į tai, kad jis nori įžeisti ir fiziškai užsipulti tai, ko jis negali pasiekti dvasiškai arba suvokti intelektualiai? Pusiau civilizuotas žmogus vis dar tebeturi slypintį ydingą žiaurumą, kuris stengiasi išsilieti ant tų, kurių išmintis ir dvasinis išsivystymas yra aukštesnio lygio. Pasižiūrėkite į šitų tariamai civilizuotų žmonių ydingą grubumą ir brutalų žiaurumą, kada jie jautė tam tikrą gyvulinį pasitenkinimą šitaip fiziškai užsipuolę nesipriešinantį Žmogaus Sūnų. Kada šitie įžeidinėjimai, patyčios, ir smūgiai teko Jėzui, tada jis nesigynė, bet nebuvo bejėgis. Jėzus nebuvo nugalėtas, tiesiog nekovojo materialiaja prasme.

184:4.6 (1985.1) Šitie momentai yra Mokytojo didingiausių pergalių akimirkos per visą jo ilgą ir kupiną įvykių karjerą, kurios metu jis veikė kaip milžiniškos ir toli nusidriekiančios visatos sutvėrėjas, rėmėjas, ir išgelbėtojas. Iki pat galo nugyvenęs visą gyvenimą, kuriuo Dievą atskleidė žmogui, Jėzus dabar yra įsitraukęs į naują ir precedento neturintį žmogaus atskleidimą Dievui. Dabar Jėzus pasauliams atskleidžia galutinąją pergalę prieš bet kokią baimę, susijusią su tvarinio asmenybės izoliacija. Pagaliau Žmogaus Sūnus savąją tapatybę sąmoningai suvokė kaip Dievo Sūnaus tapatybę. Jėzus be dvejonių pareiškia, kad jis ir Tėvas yra vienas; ir remdamasis to aukščiausiojo ir dieviškojo patyrimo faktu ir tiesa, jis ragina kiekvieną karalystės tikintįjį tapti su juo vienu, net ir tokiu, koks vienas yra jis ir Tėvas. Šitokiu būdu Jėzaus religijoje gyvasis patyrimas tampa tikru ir tvirtu metodu, kurio dėka

dvasiškai izoliuoti ir kosmiškai vieniši žemės mirtingieji yra įgalinami išvengti asmenybės izoliacijos, su visomis iš to kylančiomis pasekmėmis, kurias sudaro baimė ir su ja susiję bejėgiškumo jausmai. Dievo įtikėjimo sūnūs išsilaisvinimą iš savojo aš izoliacijos, tiek asmeninės, tiek planetinės, suranda dangaus karalystės broliškose realybėse. Dievą-pažįstantis tikintysis vis didesniu laipsniu patiria dvasinio suvisuomenėjimo ekstazę ir didybę visatos mastu—dangaus pilietybę drauge su tuo, jog amžinai suvokia dieviškąjį tobulumo pasiekimo likimą.

5. Antrasis teismo posėdis

184:5.1 (1985.2) Penktą trisdešimt teismas susirinko vėl, ir Jėzus buvo įvestas į gretimą kambarį, kur laukė Jonas. Čia romėnų kareivis ir šventyklos sargybiniai saugojo Jėzų tuo metu, kada teismas ėmė formuluoti tuos kaltinimus, kurie turėjo būti perduoti Pilotui. Anasas savo partneriams išaiškino, jog kaltinimas šventvagyste Pilotui neturės jokios reikšmės. Šitame antrajame posėdyje dalyvavo ir Judas, bet jokių parodymų jis nedavė.

184:5.2 (1985.3) Šitas teismo posėdis tetruko tikrai pusę valandos, ir kada jie padarė pertrauką, kad eitų pas Pilotą, tada Jėzui, kaip nusipelnančiam mirties bausmės, jie buvo parengę kaltinimą, susidedantį iš trijų pagrindinių punktų:

184:5.3 (1985.4) 1. Kad jis yra žydų nacijos klaidintojas; jis apgaudinėjo žmones ir kurstė juos maištui.

184:5.4 (1985.5) 2. Kad jis mokino žmones, jog atsisakytų mokėti mokesčius Cezariui.

184:5.5 (1985.6) 3. Kad, tvirtindamas, jog yra naujos rūšies karalystė karalius ir įkūrėjas, jis kurstė išduoti imperatorių.

184:5.6 (1985.7) Visas procesas buvo neteisėtas ir visiškai prieštaravo žydų įstatymams. Nebuvo dviejų liudininkų, kurie būtų kokių nors klausimų davę vienodus parodymus, išskyrus tuos du, kurie paliudijo Jėzaus teiginį apie šventyklos sugriovimą ir jos atstatymą iš naujo po trijų dienų. Ir net dėl šito punkto nebuvo nė vieno liudininko, atstovaujančio kaltinamajam, o taip pat ir Jėzaus nepaprašė paaiškinti, ką jis tuo norėjo pasakyti.

184:5.7 (1985.8) Vienintelis punktas, dėl kurio teismas galėjo jį nuosekliai teisti, buvo šventvagystės klausimas, bet ir šiuo atveju viskas būtų grindžiama vien tik tai jo paties parodymais. Net ir šventvagystės klausimu, jiems nepavyko surengti oficialaus slapto balsavimo dėl mirties bausmės nuosprendžio.

184:5.8 (1985.9) Ir dabar jie išdrįso suformuluoti tris kaltinimus, su kuriais jie rengėsi eiti pas Pilotą, dėl kurių nebuvo išklaustas nė vienas liudininkas, ir dėl kurių buvo susitarta tuo metu, kada paties kaltinamojo nebuvo. Kada buvo pasielgta šitokiu būdu, tada trys fariziejai išėjo; jie norėjo matyti tai, kad Jėzus yra sunaikintas, bet jie nenorėjo formuluoti jam kaltinimų be liudininkų ir jam pačiam nedalyvaujant.

184:5.9 (1986.1) Jėzus prieš Sanhedrino teismą daugiau nebepasirodė. Jie nebenorėjo vėl žiūrėti jam į akis, kada teisė jo nekaltą gyvybę. Jėzus nieko nežinojo (kaip žmogus) apie jų formalius kaltinimus iki tos akimirkos, kada išgirdo, kaip juos išsakė Pilotas.

^{184:5.10} (1986.2) Tuo metu, kada Jėzus buvo kambaryje su Jonu ir sargybiniais, ir tuo metu, kada teismas buvo susirinkęs į antrąjį posėdį, tada kai kurios iš moterų aukštojo šventiko rūmuose, kartu su savo draugais, atėjo pasižiūrėti į šį keistą kalinį, ir viena iš jų paklausė jo, “Ar tu esi Mesijas, Dievo Sūnus?” Ir Jėzus atsakė: “Jeigu aš tau pasakysiu, tu manimi nepatikėsi; o jeigu aš paklausi tavęs, tai tu man neatsakysi.”

^{184:5.11} (1986.3) Šeštą valandą tą rytą Jėzus iš Kajafo namų buvo išvestas, jog pasirodytų prieš Pilotą tam, kad jam būtų patvirtintas mirties nuosprendis, kurį šitas Sanhedrino teismas priėmė taip neteisingai ir neteisėtai.

185 Dokumentas. Teismas pas Pilotą

^{185:0.1} (1987.1) TUOJ po šeštos valandos šito penktadienio rytą, balandžio 7-ąją, 30 m. po Kr. gim., Jėzus buvo atvestas pas Pilotą, romėnų prokuratorių, kuris valdė Judėją, Samariją, ir Idumėją, būdamas betarpiškai pavaldus Sirijos legatui. Mokytoją romėnų gubernatoriaus akivaizdon atvedė, surištą, šventyklos sargybiniai, o jį atlydėjo apie penkiasdešimt jo kaltintojų, įskaitant sanhedristų teismą (iš esmės sedukėjus), Judą Iskariją, ir aukštąjį šventiką, Kajafą, ir apaštalą Joną. Anasas pas Pilotą nepasirodė.

^{185:0.2} (1987.2) Pilotas buvo atsikėlęs ir pasirengęs šitą ankstyvo rytmečio lankytojų grupę priimti, prieš tai informaciją gavęs iš tų, kurie užsitikrino jo sutikimą, ankstesniojo vakaro metu, jog suimant Žmogaus Sūnų būtų panaudoti romėnų kareiviai, kad pas jį Jėzus bus atvestas anksti. Buvo sutarta, kad šitas teismas turi vykti prieš pretoriją, Antonijo tvirtovės priestatą, kur Pilotas ir jo žmona apsistodavo tada, kada atvykdavo į Jeruzalę.

185:0.3 (1987.3) Nors Pilotas didelę dalį Jėzaus apklausos atliko pretorijos salėse, bet viešas teismas buvo surengtas lauke ant laiptų, vedančių prie pagrindinio įėjimo. Tai buvo nuolaida tiems žydams, kurie atsisakydavo įeiti į bet kokio pagoniško pastato vidų, kur šitą Perėjimo šventei pasirengimo dieną gali būti vartojamos mielės. Toks elgesys ritualo požiūriu juos ne tik suteptų ir tuo jiems užkirstų kelią dalyvauti padėkos popietinėje šventėje, bet taip pat dėl to jiems iškiltų būtinybė po saulėlydžio atlikti apsivalymo ritualus, prieš tai, kada jie turėtų teisę valgyti Perėjimo šventės vakarienę.

185:0.4 (1987.4) Nors šitų žydų visiškai negraužė sąžinė, kada jie rezgė suokalbi, kad įvykdytų juridinę Jėzaus žmogžudystę, bet nežiūrint šito, visų šitų ritualinės švaros ir tradicinio nuoseklumo dalykų jie laikėsi skrupulingai. Ir šitie žydai tokie buvo ne vieninteliai, kurie nepripažino dieviškosios prigimties aukščiausiųjų ir šventų įsipareigojimų, tuo tarpu ypač rūpestingai kreipė dėmesį į tuos žmogiškajai gerovei menkos svarbos dalykus tiek laike, tiek ir amžinybėje.

1. Pontijus Pilotas

185:1.1 (1987.5) Jeigu Pontijus Pilotas nebūtų buvęs pakankamai geras mažesniųjų provincijų gubernatorius, tai Tiberijus vargu ar būtų jam leidęs likti Judėjos prokuratoriumi dešimčiai metų. Nors jis ir buvo visiškai geras administratorius, bet jis buvo moralinis bailys. Jis nebuvo pakankamai plataus požiūrio žmogus, kad suvoktų savo kaip žydų gubernatoriaus užduoties pobūdį. Jis nesuvokė to fakto, jog šitie hebrajai turi *tikrą* religiją, tikėjimą, už kurį jie yra pasirengę mirti ir kad jų milijonų milijonai, išsklaidyti po visą imperiją, į Jeruzalę žiūri

kaip į savo tikėjimo šventovę, o Sanhedriną gerbia kaip aukščiausiąjį tribunolą žemėje.

185:1.2 (1988.1) Pilotas žydų nemylėjo, ir šita giliai įsišaknijusi neapykanta ėmė anksti pasireikšti. Iš visų Romos provincijų, nė vienos nebuvo taip sunku valdyti, kaip Judėjos. Pilotas niekada iš tikrųjų nesuprato tų problemų, kurios kildavo valdant žydus, ir, dėl to, labai anksti savo patyrimė kaip gubernatorius padarė ištisą virtinę beveik fatališkų ir beveik savižudiškų klaidų. Ir būtent šitos klaidos žydams ir suteikė tokią valdžią jo atžvilgiu. Kada jie norėdavo įtakoti jo sprendimus, tada jiems užtekėdavo tikrai pagrasinti sukilimu, ir Pilotas greitai kapituliavo. Ir šitoks akivaizdus prokuratoriaus neryžtingumas, arba moralinės drąsos stoka, buvo daugiausia dėl to, kad buvo prisimenama daug susidūrimų, kuriuos jis buvo patyręs su žydais, ir dėl to, jog kiekvienu iš šitų atvejų jie prieš jį buvo laimėję. Žydai žinojo, kad Pilotas jų bijo, kad jis jų bijo dėl savo prestižo Tiberijaus akyse, ir daugeliu atvejų šituo žinojimu jie pasinaudodavo didžiulei gubernatoriaus nenaudai.

185:1.3 (1988.2) Tai, kad Piloto žydai nemėgo, kilo dėl daugelio nevykusių susidūrimų. Pirmiausia, jis nežiūrėjo rimtai į jų giliai įsišaknijusį prietarą, nukreiptą prieš bet kokius atvaizdus kaip stabų garbinimo simbolius. Dėl to savo kareiviams jis leido įeiti į Jeruzalę nuo savo vėliavų Cezario atvaizdo nepašalinus, kaip šitą romėnų kareiviai darydavo anksčiau vadovaujant jo pirmtakui. Penkias dienas Pilotą lydėjo didžiulė žydų delegacija, maldaudama jį, kad šitie atvaizdai nuo karinių vėliavų būtų pašalinti. Jis kategoriškai atsisakė jų prašymą patenkinti ir pagrasino, jog tuoj pat juos nubaus mirtimi. Pats

Pilotas, būdamas skeptikas, nesuprato, jog žmonės, turintys stiprių religinių jausmų, už savo religinius įsitikinimus mirs nedvejodami; ir todėl jis iš tikrųjų pajuto nerimą, kada šitie žydai iššaukiančiai išsirikiavo prieš jo rūmus, nulenkę savo galvas iki žemės, ir pasiuntė žinią, kad mirti jie yra pasirengę. Tada Pilotas suvokė, kad buvo pagrasinęs tuo, ką įvykdyti jis nenori. Jis pasidavė, įsakė pašalinti atvaizdus nuo savo kareivių vėliavų Jeruzalėje, ir nuo tos dienos atsidūrė tokioje padėtyje, kad jį dideliu laipsniu galėjo įtakoti užgaidos žydų lyderių, kurie tokiu būdu atrado jo silpnąją vietą, kad jis grasindavo tuo, ką įvykdyti bijodavo.

185:1.4 (1988.3) Vėliau Pilotas pasiryžo šitą prarastą prestižą atstatyti ir dėl to pasirūpino, kad imperatoriaus skydai, kokie paprastai būdavo naudojami garbinant Cezarį, būtų iškelti ant Erodo rūmų sienų Jeruzalėje. Kada žydai ėmė protestuoti, tada jis buvo nepalenkiamas. Kada jų protestus jis atsisakė išklaudyti, tada jie iškart kreipėsi į Romą, ir imperatorius lygiai taip greitai įsakė įžeidžiančius skydus nuimti. Ir tada pagarbos Pilotui buvo reiškama dar mažiau negu anksčiau.

185:1.5 (1988.4) Kitas dalykas, dėl kurio žydai jo labai nemėgo, buvo tai, kad norėdamas sumokėti už nutiesimą naujo vandentiekio, kuris užtikrintų geresnį vandens aprūpinimą milijonams atvykstančiųjų į Jeruzalę didžiųjų religinių švenčių metu, jis išdrįso imti pinigų iš šventyklos iždo. Žydai manė, jog šventyklos pinigais gali naudotis tiktai Sanhedrinai, ir jie niekada nenustojo plūsti Pilotą už šitoki per daug įžulų valdymą. Dėl šito sprendimo kilo nemažiau kaip dvi dešimtys riaušių ir buvo pralieta daug kraujo. Paskutinis iš šitų rimtų

protrūkių buvo susijęs su didžiulio galilėjiečių būrio išžudymu, nors tuo metu prie altoriaus jie meldėsi.

185:1.6 (1988.5) Reikšminga yra tai, jog nors šitas neryžtingas romėnų valdovas iš baimės prieš žydus ir dėl to, kad išsaugotų savo asmeninę padėtį, ir paaukojo Jėzų, bet galiausiai jis buvo pašalintas iš pareigų dėl to, kad be reikalo buvo išžudyti samariečiai, ryšium su tokiomis pretenzijomis, pareikštomis netikro Mesijo, kuris atvedė minias į Gerizimo kalną, kur, jis tvirtino, yra užkasti šventyklos indai; ir kilo žiaurios riaušės, kada jam nepavyko parodyti šventųjų indų paslėpimo vietos, ką padaryti jis buvo pažadėjęs. Dėl šito įvykio, Sirijos legatas įsakė Pilotui vykti į Romą. Tiberijus mire tuo metu, kada Pilotas buvo pakeliui į Romą, ir Judėjos prokuratoriumi jo daugiau nebepaskyrė. Jis niekada iki galo ir neatsigavo iš to keliančio apgailestavimą pasmerkimo, kad sutiko nukryžiuoti Jėzų. Neturėdamas jokio palankumo naujojo imperatoriaus akyse, jis pasitraukė į Lozanos provinciją, kur vėliau nusižudė.

185:1.7 (1989.1) Klaudija Prokula, Piloto žmona, apie Jėzų buvo daug girdėjusi iš savo tarnaitės, kuri buvo finikietė tikinčioji į karalystės evangeliją. Po Piloto mirties, Klaudija pagarsėjo gerųjų naujienų skleidimu.

185:1.8 (1989.2) Ir visa tai dideliu laipsniu paaiškina, kas vyko šito tragiškojo penktadienio pirmojoje pusėje. Lengva suprasti, kodėl žydai išdrįso Pilotui diktuoti savo sąlygas—prikelti jį šeštą valandą ryto, kad teistų Jėzų—ir taip pat, kodėl jie nedvejodami pagrasino jam, kad jį apkaltins imperatoriaus išdavyste, jeigu jų reikalavimų nubausti Jėzų mirtimi jis išdrįstų nepatenkinti.

^{185:1.9 (1989.3)} Save gerbiantis romėnų gubernatorius, kuris nebūtų patekęs į nepalankią padėtį dėl savo santykių su žydų valdovais, niekada nebūtų leidęs šitiems kraujo ištroškusiems religiniams fanatikams nužudyti tokį žmogų, kurį jis pats buvo paskelbęs nekaltu jų veidmainiškų kaltinimų atžvilgiu ir kuris nieko nebuvo pažeidęs. Roma padarė didžiulę klaidą, tokią klaidą, kuri žemiškuosiuose reikaluose turėjo toli siekiančių pasekmių, kada valdyti Palestiną ji pasiuntė tokį antrarūšį valdytoją, kaip Pilotą. Geriau Tiberijui reikėjo pas žydus pasiųsti patį geriausią provincijos administratorių visoje imperijoje.

2. Jėzus pasirodo prieš Pilotą

^{185:2.1 (1989.4)} Kada Jėzus ir jo kaltintojai susirinko prieš Piloto teismo salę, tada išėjo šis romėnų valdytojas ir, kreipdamasis į susirinkusį būrį, paklausė, “Kokius kaltinimus jūs pateikiate šitam žmogui?” Tie sedukėjai ir tarybos nariai, kurie ėmėsi pašalinti iš kelio Jėzų, buvo apsisprendę eiti pas Pilotą ir prašyti Jėzui paskelbti mirties nuosprendžio patvirtinimą, nepateikdami jokio konkretaus kaltinimo. Dėl to sanhedristų teismo atstovas iš tikrųjų atsakė Pilotui: “Jeigu šitas žmogus nebūtų nusikaltėlis, tai pas tave mes nebūtume jo atvedę.”

^{185:2.2 (1989.5)} Kada Pilotas pamatė, kad savo kaltinimų Jėzui jie pateikti nenori, nors jis žinojo, kad visą naktį jie diskutavo apie jo kaltę, tada jis atsakė jiems: “Kadangi jūs nesuformulavote nė vieno konkretaus kaltinimo, tai kodėl gi jums šito vyro nepasiėmus ir jo nenuteisus remiantis savo pačių įstatymais?”

^{185:2.3 (1989.6)} Tada Sanhedrino teismo pareigūnas tarė Pilotui: “Tai nėra teisėta, kad kokį nors žmogų mes nubaustume mirties

bausme, o šitas mūsų nacijos ramybės trikdytojas nusipelno mirties bausmės už tai, ką jis yra sakęs ir daręs. Dėl to iš tikrųjų mes atėjome pas tave, kad šitą nuosprendį patvirtintum.”

185:2.4 (1989.7) Atėjimas pas romėnų valdytoją mėginant šitaip išsisukinėti atskleidžia sanhedristų tiek negeranoriškumą, tiek priešišką nusistatymą Jėzaus atžvilgiu, o taip pat ir jų pagarbos stoką Piloto dorumui, garbingumui, ir orumui. Koks begėdiškas įžūlumas šitiems pavaldiems piliečiams pasirodyti pas savo provincijos valdytoją, prašant leidimo įvykdyti mirties bausmę tokiam žmogui, kuriam nebuvo surengtas teisingas teismas ir net nebuvo pateikti konkretūs kriminaliniai kaltinimai!

185:2.5 (1989.8) Pilotas apie Jėzaus darbą tarp žydų šį tą žinojo, ir jis įtarė, kad tie kaltinimai, kurie gali būti jam pateikti, yra susiję su žydų bažnytinių įstatymų pažeidimais; dėl to jis stengėsi sugrąžinti bylą atgal į jų pačių tribunolą. Pilotas vėl pajuto pasitenkinimą, privertęs juos viešai prisipažinti, kad jie yra bejėgiai paskelbti ir įvykdyti mirties nuosprendį net ir savosios rasės atstovui, kurį jie buvo pradėję niekinti reikšdami jam aršią ir kupiną pavydo neapykantą.

185:2.6 (1990.1) Būtent prieš kelias valandas, prieš pat pusiaunaktį ir kai tik jis buvo davęs sutikimą panaudoti romėnų kareivius tam, kad slapta būtų suimtas Jėzus, Pilotas daugiau išgirdo apie Jėzų ir jo mokymą iš savo žmonos, Kaudijos, kuri buvo iš dalies atsivertusi į judaizmą, ir kuri vėliau ėmė iki galo tikėti į Jėzaus evangeliją.

185:2.7 (1990.2) Pilotas šitą apklausą būtų norėjęs atidėti, bet jis matė, kad žydų lyderiai yra pasiryžę šią bylą svarstyti toliau. Jis

žinojo, kad dabar yra ne tik rytas tos dienos, kada yra ruošiamasi Perėjimo šventei, bet ir tai, jog šitoji diena yra penktadienis, o tuo pačiu tai yra pasiruošimo diena žydų poilsio ir garbinimo Sabatui.

185:2.8 (1990.3) Pilotas, labai jautriai reaguodamas į šitų žydų atėjimo nepagarbų būdą, su jų reikalavimais, kad Jėzui būtų paskirta mirties bausmė be teismo, nenorėjo sutikti. Dėl to, kada jis kelias akimirkas išlaukęs tam, kad šiam kaliniui pateikiamus savo kaltinimus jie išsakytų, pasisuko į juos ir tarė: “Aš tikrai neskirsiu šitam žmogui mirties bausmės be teismo; taip pat aš tikrai nesutiksiu jo apklausti tol, kol jam keliamų kaltinimų nebūsime pateikę raštiškai.”

185:2.9 (1990.4) Kada aukštasis šventikas ir kiti išgirdo šiuos Piloto žodžius, tada jie davė ženklą teismo sekretoriui, kuris tuomet Pilotui įteikė užrašytus Jėzui reiškiamus kaltinimus. Ir šitie kaltinimai buvo tokie:

185:2.10 (1990.5) “Mes Sanhedrino teisme nustatėme, kad šitas žmogus yra nusikaltėlis ir mūsų nacijos ramybės drumstėjas, nes jis yra kaltas dėl to, kad:

185:2.11 (1990.6) “1. Klaidina mūsų naciją ir kursto mūsų žmones maištui.

185:2.12 (1990.7) “2. Draudžia žmonėms mokėti duoklę Cezariui.

185:2.13 (1990.8) “3. Save vadina žydų karaliumi ir moko apie naujos karalystės įkūrimą.”

185:2.14 (1990.9) Jėzus nebuvo nei teisėtai teisiamas, nei juridiskai nuteistas nė dėl vieno iš šitų kaltinimų. Šitų kaltinimų jis net ir

negirdėjo, kada jie buvo pirmą kartą pareikšti, bet Pilotas paliepė jį atvesti iš pretorijos, kur jis buvo saugomas sargybinių, ir pareikalavo šiuos kaltinimus pakartoti girdint Jėzui.

185:2.15 (1990.10) Kada Jėzus šiuos kaltinimus išgirdo, tada jis puikiai žinojo, kad žydų teismas dėl šitų dalykų jo ir apklausęs nebuvo, ir šitą žinojo ir Jonas Zabediejus, o taip pat ir jo kaltintojai, bet į jų melagingus kaltinimus jis neatsakė nieko. Net ir tada, kada Pilotas paliepė jam atsakyti savo kaltintojams, jis nepravėrė burnos. Pilotą tiek pritrenkė viso proceso nesąžiningumas ir tiek paveikė Jėzaus tyli ir nuostabi laikysena, kad jis nusprendė įsivesti kalinį į vidų ir apklausti jį vieną.

185:2.16 (1990.11) Piloto protas buvo pasimetęs, savo širdyje žydų jis bijojo, o dvasioje jį labai smarkiai sujaudino tas Jėzaus vaizdas, kada jis didingai stovi prieš kraujo ištroškusius savo kaltintojus ir žvelgia žemyn į juos ne tyliai neapkęsdamas, bet su nuoširdaus gailesčio ir kenčiančios meilės išraiška.

3. Pilotas apklausia vienas

185:3.1 (1991.1) Pilotas nusivedė Jėzų ir Joną Zabediejų į savo privačius apartamentus, sargybinius palikęs už durų salėje, ir paprašęs kalinio atsisėsti, jis atsisėdo šalia ir paklausė kelis klausimus. Pilotas savo pokalbį su Jėzumi pradėjo nuo to, jog užtikrino jį, kad jis netiki pirmuoju punktu jam pateikiamu kaltinimu: kad jis yra nacijos klaidintojas ir maišto kurstytojas. Tada jis paklausė, “Ar tu kada nors mokei, kad duoklės nereikėtų mokėti Cezariui?” Jėzus, rodydamas į Joną tarė, “Paklausk jo arba bet kurio kito žmogaus, kuris girdėjo mano mokymą.” Tada Pilotas paklausė Joną apie šitą duoklės reikalą,

ir Jonas davė parodymus apie Mokytojo mokymą ir paaiškino, kad Jėzus ir apaštalai mokėjo mokesčius tiek Cezariui, tiek šventyklai. Kada Pilotas buvo apklausęs Joną, tada jis tarė, “Žiūrėk, kad nesakytum nė vienam žmogui, jog aš kalbėjausi su tavimi.” Ir Jonas šito dalyko iš tikrųjų niekada neatskleidė.

185:3.2 (1991.2) Tada Pilotas pasisuko, kad toliau apklaustų Jėzų, sakydamas: “O dabar apie trečiąją kaltinimą tau, ar tu esi žydų karalius?” Kadangi Piloto balse buvo galima jausti nuoširdaus smalsumo gaidelę, tai Jėzus nusišypsojo prokuratoriui ir tarė: “Pilote, ar tu šito klausai savo vardu, ar šitą klausimą paimi iš tų klausimų, kuriuos pateikia kiti, mano kaltintojai?” Į tai, iš dalies pasipiktinusi tonu, valdytojas atsakė: “Argi aš esu žydas? Tautos atstovai ir vyriausieji šventikai atvedė tave čia ir paprašė mane, kad paskirčiau tau mirties nuosprendį. Aš abejoju jų kaltinimų pagrįstumu ir tikrai mėginu pats sau išsiaiškinti, ką gi tu esi padaręs. Pasakyk man, ar tu sakei, jog esi žydų karalius, ir ar tu stengeisi įkurti naują karalystę?”

185:3.3 (1991.3) Tada tarė Jėzus Pilotui: “Argi tu nesuvoki, jog manoji karalystė yra ne iš šito pasaulio? Jeigu manoji karalystė būtų iš šito pasaulio, tai tikrai manieji mokiniai kovotų dėl to, jog į žydų rankas aš nebūčiau atiduotas. Mano buvimas čia prieš tave su šitais pančiais yra pakankamas įrodymas, kad būtų parodyta visiems žmonėms, jog manoji karalystė yra dvasinė viešpatija, net ir brolystė žmonių, kurie įtikėjimo ir meilės dėka tapo Dievo sūnumis. Ir šitas išgelbėjimas yra lygiai tiek pagoniui, kiek ir žydui.”

185:3.4 (1991.4) “Tada galų gale tu esi karalius?” pasakė Pilotas. Ir Jėzus atsakė: “Taip, aš esu toks karalius, ir manoji karalystė yra manojo Tėvo, kuris yra danguje, tokia šeima, kurią sudaro

įtikėję sūnūs. Šituo tikslu aš ir gimiau šitame pasaulyje, net ir tam, kad parodyčiau savąjį Tėvą visiems žmonėms ir paliudyčiau Dievo tiesą. Ir net dabar aš iš tiesų pareiškiu tau, jog kiekvienas, kuris myli tiesą, mano balsą girdi.”

185:3.5 (1991.5) Tada tarė Pilotas, pusiau juokais ir pusiau nuoširdžiai, “Tiesa, kas yra tiesa—kas žino?”

185:3.6 (1991.6) Pilotas Jėzaus žodžių suvokti nesugebėjo, taip pat jis nesugebėjo suprasti ir jo dvasinės karalystės pobūdžio, bet dabar jis buvo tikras, kad kalinys nebuvo padaręs nieko tokio, už ką nusipelnytų mirties bausmės. Vieno žvilgsnio į Jėzų, akis į akį, pakako, kad įtikintų net ir Pilotą, jog šitas švelnus ir pavargęs, bet didingas ir sąžiningas vyras nėra beprotiškas ir pavojingas revoliucionierius, kuris stengtųsi įsitvirtinti Izraelio žemiškajame soste. Pilotas manė, kad jis kažką suprato iš to, ką omenyje turėjo Jėzus, kada save vadino karaliumi, nes jis buvo susipažinęs su stoikų mokymais, kurie skelbė, jog “išminčius yra karalius.” Pilotas visiškai įsitikino, jog vietoje to, kad būtų maišto kurstytojas, Jėzus yra nei daugiau nei mažiau kaip nekenksmingas svajotojas, nekaltas fanatikas.

185:3.7 (1991.7) Apklausęs Mokytoją, Pilotas sugrįžo pas vyriausiuosius šventikus ir Jėzaus kaltintojus ir tarė: “Aš apklausiau šitą vyrą ir nematau jokios jo kaltės. Aš nematau, kad jis būtų kaltas dėl tų kaltinimų, kuriuos jūs pateikėte jam; aš manau, kad jį reikia paleisti.” Ir kada žydai išgirdo tai, juos apėmė didžiulis pyktis, toks didžiulis, kad jie laukiniais balsais ėmė šaukti, kad Jėzus turi mirti; o vienas iš sanhedristų drąsiai užlipo iki Piloto, sakydamas: “Šitas žmogus kursto žmones, pradedant Galilėja, ir toliau per visą Judėją. Jis yra nesantaikos

sukėlėjas ir nusikaltėlis. Tu dar ilgai gailėsiesi, jeigu leisi šitam pavojingam žmogui išeiti į laisvę.”

185:3.8 (1992.1) Pilotas buvo smarkiai spaudžiamas, kad priimtų sprendimą dėl Jėzaus; todėl, kai tik jis išgirdo juos sakant, jog savo darbą jis pradėjo Galilėjoje, tada jis pamanė, kad išvengs atsakomybės išsprendžiant šią bylą, bent jau laimės laiko pamąstymui, nusiųsdamas Jėzų pas Erodą, kuris atvykęs į Perėjimo šventę tuo metu buvo mieste. Pilotas taip pat manė, jog šitoks žingsnis padės sumažinti kai kuriuos nemalonius jausmus, kurie tarp jo ir Erodo kurį laiką egzistavo dėl daugelio nesusipratimų, susijusių su valdžios pasidalijimo klausimais.

185:3.9 (1992.2) Pilotas, pašaukęs sargybinius, tarė: “Šitas vyras yra galilėjietis. Nuveskite jį pas Erodą, ir kada jis apklaus jį, tada man praneškite jo išvadas.” Ir jie išvedė Jėzų pas Erodą.

4. Jėzus pas Erodą

185:4.1 (1992.3) Kada Erodas Antipas atvykdavo į Jeruzalę, tada jis apsigyvendavo Erodo Didžiojo senuosiuose makabėjų rūmuose, ir būtent į šiuos buvusio karaliaus namus šventyklos sargybiniai dabar vedė Jėzų, o paskui jį ėjo jo kaltintojai ir vis didėjanti minia. Erodas jau seniai buvo girdėjęs apie Jėzų, ir jis kėlė jam smalsumą. Kada Žmogaus Sūnus stovėjo prieš jį, šitą penktadienio rytą, tada šis nedoras idumėjietis nė akimirksniui neprisiminė to vaikinio iš ankstesniųjų laikų, kuris buvo pasirodęs prieš jį Sepforyje, prašydamas teisingo sprendimo dėl tų pinigų, priklaususių jo tėvui, kuris nelaimingo atsitikimo metu žuvo dirbdamas prie vieno iš visuomeninių pastatų. Kiek buvo žinoma Erodui, tai jis niekada nebuvo matęs Jėzaus, nors šis ir buvo jam sukėlęs daug nerimo, kada savo darbą buvo

sukoncentravęs Galilėjoje. Dabar, kada jis buvo Piloto ir judėjiečių rankose, Erodas troško jį pamatyti, jausdamasis saugus dėl to, kad ateityje jis daugiau nebepridarys jokių nemalonumų. Erodas buvo daug girdėjęs apie tuos stebuklus, kuriuos padarė Jėzus, ir jis tikrai tikėjosi pamatyti, kaip jis koki nors stebuklą padarys.

185:4.2 (1992.4) Kada jie atvedė Jėzų pas Erodą, tada šį provincijos tetrarchą pritrenkė jo ori išvaizda ir rami veido išraiška. Maždaug penkiolika minučių Erodas klausinėjo Jėzų, bet Mokytojas į klausimus neatsakinėjo. Erodas iš jo tyčiojosi ir drįso versti jį, kad jis padarytų stebuklą, bet Jėzus neatsakinėjo į jo daugybę klausimų ir į jo patyčias nereagavo.

185:4.3 (1992.5) Tada Erodas pasisuko į vyriausiuosius šventikus ir sedukėjus ir, išklausęs jų kaltinimus, sužinojo viską ir daugiau negu buvo sužinojęs Pilotas apie Žmogaus Sūnaus tariamai blogus darbus. Pagaliau, įsitikinęs, kad Jėzus nei kalbės, nei padarys jam stebuklą, Erodas, po to, kada kurį laiką pasijuokė iš jo, tada jį aprenge senu purpurinės spalvos karališku drabužiu ir nusiuntė atgal pas Pilotą. Erodas žinojo, kad Jėzui jis neturėjo juridinės valdžios Judėjoje. Nors jis ir džiaugėsi manydamas, kad galų gale bus atsikratęs Jėzaus Galilėjoje, bet jis buvo dėkingas už tai, kad būtent Pilotas yra atsakingas už mirties nuosprendžio Jėzui priėmimą. Erodas niekada iki galo neatsigavo iš tos baimės, kuri prakeikė jį už Jono Krikštytojo nužudymą. Erodas kai kuriais momentais net imdavo baimintis, kad Jėzus yra iš mirusiųjų prisikėlęs Jonas. Dabar jis išsivadavo iš tos baimės, kadangi jis matė, kad Jėzus yra labai skirtingas asmuo palyginus su tiesmuku ir aršiu pranašu, kuris išdrįso demaskuoti ir pasmerkti jo privatų gyvenimą.

5. Jėzus sugrįžta pas Pilotą

185:5.1 (1993.1) Kada sargybiniai atvedė Jėzų atgal pas Pilotą, tada jis išėjo į lauką ant pretorijo priekinių laiptų, kur buvo pastatytas jo kaip teisėjo krėslas, ir pasikvietęs vyriausiuosius šventikus ir sanhedristus, tarė jiems: “Jūs atvedėte šitą žmogų pas mane, kaltindami, kad jis klaidina žmones, draudžia mokėti mokesčius, ir tvirtina esąs žydų karalius. Aš apklausiau jį ir nematau jo kaltės šitų kaltinimų požiūriu. Iš esmės, aš nematau jokios jo kaltės. Tada aš nusiunčiau jį pas Erodą, ir šis tetrarchas galbūt priėjo tokios pačios išvados, kadangi jis atsiuntė jį atgal pas mus. Aišku, šitas žmogus napadarė nieko tokio, už ką nusipelnytų mirties bausmės. Jeigu jūs vis dar manote, kad jis turi būti nubaustas, tai prieš paleisdamas aš esu pasirengęs jį nuplakti.”

185:5.2 (1993.2) Kaip tik tuo metu, kada žydai buvo bepradedę šaukti protestuodami prieš Jėzaus paleidimą, prie pretorijos atžygiavo didžiulė minia turėdama tikslą paprašyti Pilotą, kad šis paleistų vieną kalinį Perėjimo šventės proga. Kurį laiką romėnų valdytojai laikėsi tokio papročio, leisdavo liaudžiai pasirinkti kokį nors įkalintą arba pasmerktą žmogų, kad jam būtų suteikta malonė Perėjimo šventės metu. Ir dabar, kada šita minia atėjo pas jį, kad paprašytų paleisti vieną kalinį, ir kadangi visiškai neseniai ši minia buvo tokia nepaprastai palanki Jėzui, tai Pilotui dingtelėjo mintis, kad jis galbūt galėtų išsivaduoti iš tokios nemalonios padėties pasiūlydamas šitai grupei, kad jis pas juos išleistų šitą vyrą iš Galilėjos kaip geros valios ženklą Perėjimo šventės proga, kadangi Jėzus, dabar stovintis prieš jo kaip teisėjo krėslą, yra kalinys.

185:5.3 (1993.3) Kada minia plūstelėjo į viršų pastato laiptais, tada Pilotas girdėjo juos šaukiančius kažkokio Barabo vardą. Barabas buvo žinomas politinis agitatorius, žmogžudys, ir plėšikas, šventiko sūnus, kuris buvo neseniai suimtas apiplėšimo ir žmogžudystės metu Jericho kelyje. Šitas žmogus buvo nuteistas mirties bausme, kuri bus įvykdyta, kada tik pasibaigs Perėjimo šventė.

185:5.4 (1993.4) Pilotas atsistojo ir miniai paaiškino, kad Jėzų pas jį atvedė vyriausieji šventikai, kurie siekia, kad jis būtų nuteistas mirties bausme remiantis tam tikrais kaltinimais, ir, kad jis nemano, jog šis žmogus nusipelno mirties bausmės. Tarė Pilotas: “Todėl, kurį iš jų jūs norėtumėte, jog aš paleisčiau pas jus, šitą Barabą, žmogžudį, ar šitą Jėzų iš Galilėjos?” Ir kada Pilotas šitaip pašnekėjo, tada vyriausieji šventikai ir Sanhedrino tarybos nariai visa gerkle šaukė, “Barabą, Barabą!” Ir kada žmonės pamatė, jog vyriausieji šventikai yra nusiteikę taip, kad Jėzui būtų paskirta mirties bausmė, tada jie greitai prisijungė prie tų, kurie garsiai reikalavo iš jo gyvybę atimti, tuo tarpu jie garsiai šaukė, kad būtų paleistas Barabas.

185:5.5 (1993.5) Prieš keletą dienų šios gausybės rodė baimingą pagarbą Jėzui, bet minia nepakėlė akių į tą, kuris, pareiškęs, jog yra Dievo Sūnus, dabar buvo vyriausiųjų šventikų ir valdovų suimtas ir stojo prieš Piloto teismą dėl savo gyvybės. Liaudies akyse Jėzus galėjo būti didvyris tuo metu, kada pinigų keitėjus ir prekeivius vijo iš šventyklos, bet ne tada, kada buvo nesipriešinantis kalinys savo priešų rankose ir teisme, kurio metu buvo sprendžiamas jo gyvybės klausimas.

185:5.6 (1993.6) Pilotas įniršo matydamas, kaip vyriausieji šventikai šaukia malonę suteikti niekingam žmogžudžiui ir tuo pačiu

metu jie šaukia, kad būtų pralietas Jėzaus kraujas. Jis matė jų nusikalstamą ketinimą ir neapykantą ir jautė jų nusistatymą ir pavydą. Dėl to jis tarė jiems: “Kaip jūs galite pirmenybę teikti žmogžudžio gyvybei palyginus su šito žmogaus gyvybe, kurio didžiausias nusikaltimas yra tai, kad jis perkeltine prasme save vadina žydų karaliumi?” Bet tai nebuvo išmintingas pareiškimas, kokį vertėjo Pilotui išsakyti. Žydai buvo išdidi tauta, dabar pavergta romėnų politinio jungo, bet puoselėjanti viltį, kad ateis Mesijas, kuris juos išvaduos iš pagonių priespaudos, demonstruodamas didžiulę galią ir šlovę. Jie pasipiktino, daugiau negu Pilotas galėjo suprasti, ta užuomina, jog šitas mokantis keistų doktrinų nuolankaus būdo mokytojas, dabar suimtas ir kaltinamas nusikaltimais, už kuriuos galima skirti mirties bausmę, turėtų būti vadinamas “žydų karaliumi.” Jie manė, kad tokia pastaba įžeidžia viską, kas, jų nuomone, yra šventa ir garbinga jų nacionalinėje egzistencijoje, ir dėl to iš tiesų jie visi tiek, kiek tik išgalėjo, šaukė, kad būtų paleistas Barabas ir nužudytas Jėzus.

^{185:5.7 (1994.1)} Pilotas žinojo, kad Jėzus yra nekaltas dėl tų katinimų, kurie jam buvo pareikšti, ir jeigu jis būtų buvęs teisingas ir drąsus teisėjas, tai jis būtų jį išteisinęs ir paleidęs. Bet atvirai pasipriešinti šitiems įtūžusiems žydams jis bijojo, ir tuo metu, kada jis nesiryžo atlikti savosios pareigos, tada priėjo pasiuntinys ir jam įteikė užantspauduotą laišką nuo jo žmonos, Klaudijos.

^{185:5.8 (1994.1)} Pilotas ženklų parodė tiems, kurie buvo susirinkę prie jo, kad šį pranešimą, kurį ką tik buvo gavęs, jis nori perskaityti prieš tai, kada šitą bylą tęs toliau. Kada Pilotas atplėšė šitą laišką iš savo žmonos, tada jis perskaitė: “Aš meldžiu, kad tu

neliestum šito nekalto ir teisingo žmogaus, kurį jie vadina Jėzumi. Aš dėl jo iškentėjau daug dalykų sapne šią naktį.” Šita žinia nuo Klaudijos ne tik smarkiai nuliūdino Pilotą ir tuo uždelsė šitos bylos nagrinėjimą, bet taip pat, nelaimei, suteikė ir nemažai laiko, per kurį žydų valdovai laisvai vaikščiojo po minią ir ragino žmones šaukti, kad būtų paleistas Barabas, ir triukšmingai reikalauti Jėzaus nukryžiovimo.

185:5.9 (1994.2) Pagaliau, Pilotas vėl ėmė spręsti šitą problemą, su kuria buvo susidūręs, paklausdamas mišrų sambūrį, kurį sudarė žydų valdovai ir malonės siekianti minia, “Ką gi man daryti su tuo, kuris yra vadinamas žydų karaliumi?” Ir jie visi vienu balsu ėmė šaukti, “Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!” Šito reikalavimo vieningumas, kurį rodė mišri minia, pritrenkė ir baugino Pilotą, šį neteisingą ir baimės apimtą teisėją.

185:5.10 (1994.3) Tada dar kartą Pilotas tarė: “Kodėl gi jūs norite nukryžiuoti šitą žmogų? Ką gi blogo jis padarė? Kas išeis į priekį, kad paliudytų prieš jį?” Tačiau kada jie išgirdo, kaip šneka Pilotas gindamas Jėzų, tada jie tikrai dar garsiau ėmė šaukti, “Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!”

185:5.11 (1994.4) Tada Pilotas vėl kreipėsi į juos dėl Perėjimo šventės kalinio paleidimo, tardamas: “Dar kartą aš jūsų klausiu, kurį iš šitų kalinių man išleisti pas jus šitos jūsų Perėjimo šventės metu?” Ir vėl minia ėmė šaukti, “Duok mums Barabą!”

185:5.12 (1994.5) Tada Pilotas pasakė: “Jeigu aš paleisiu šį žmogžudį, Barabą, tai ką gi man daryti su Jėzumi?” Ir dar kartą gausybė šaukė vienu balsu, “Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!”

185:5.13 (1994.6) Pilotas buvo terorizuojamas šios minios, kuriai tiesiogiai vadovavo vyriausieji šventikai ir Sanhedrino tarybos nariai, atkaklaus triukšmingo reikalavimo; nežiūrint šito, jis nusprendė bent jau dar kartą pamėginti kreiptis į minią ir išgelbėti Jėzų.

6. Piloto paskutinis kreipimasis

185:6.1 (1994.7) Visame tame, kas šito penktadienio ankstų rytą vyksta pas Pilotą, dalyvauja tiktai Jėzaus priešai. Jo daugelis draugų arba dar nežino apie jo suėmimą naktį ir teismą ankstyvą rytmetį, arba slapstosi, kad ir jų pačių taip pat nesuimtų ir nenuiteistų mirties bausmė, nes jie tiki Jėzaus mokymais. Šioje minioje, kuri dabar triukšmingai reikalauja Jėzaus mirties, yra tiktai jo prisiekę priešai ir šitokia lengvai vedžiojama ir nemąstanti prastuomenė.

185:6.2 (1995.1) Pilotas iš tiesų paskutinį kartą apeliuos į jų gailestingumą. Bijodamas atvirai pasipriešinti šitos suklaidintos minios, kuri šaukėsi Jėzaus kraujo, triukšmingam reikalavimui, jis įsakė žydų sargybiniams ir romėnų kareiviams paimti Jėzų ir nuplakti. Šitas veiksmas buvo savaime neteisingas ir neteisėtas, nes romėnų teisė numatė, jog šitaip nuplakami turi būti tiktai tie, kurie yra pasmerkti mirti ant kryžiaus. Sargybiniai nuvedė Jėzų į atvirą pretorijos kiemą šitai žiauriai fizinei kančiai. Nors jo priešai šito plakimo nematė, bet Pilotas šitą matė, ir jiems dar nebaigus šito niekingo pasityčiojimo, jis įsakė plakėjams nustoti ir davė ženklą Jėzų atvesti prie jo. Prieš tai, kada plakėjai savo sumazgytais rimbais ėmė plakti Jėzų, kai jis buvo prištas prie plakimo stulpo, jie vėl jam užvilko tą purpurinį rūbą, ir supynę erškėčių karūną, užmovė jam iki kaktos. Ir kada jie įspraudė jam į ranką nendrę,

kaip pajuokos skeptrą, tada atsiklaupė prieš jį ir ėmė tyčiotis iš jo, sakydami, “Sveikas, žydų karaliau!” Ir jie spjaudė ant jo ir daužė rankomis jam į veidą. O vienas iš jų, prieš jiems jį vėl nuvedant pas Pilotą, paėmė nendrę iš jo rankos ir šėrė ja per galvą.

185:6.3 (1995.2) Tada Pilotas nuvedė šitą kraujuojančią ir su plėštinėmis žaizdomis kalinį ir, parodęs jį margai miniai, tarė: “Štai šis žmogus! Vėl aš jums pareiškiu, jog nematau, kad jis būtų kuo nors nusikaltęs, ir nuplakęs jį, aš noriu jį paleisti.”

185:6.4 (1995.3) Ten stovėjo Jėzus iš Nazareto, aprengtas senu purpuriniu karališku drabužiu su erškėčių karūna, persmeigiančia jo švelnią kaktą. Jo veidas buvo kraujuoatas, o jo kūnas sulinkęs nuo kančios ir sielvarto. Bet niekas negali sujaudinti bejausmės širdies tų, kurie yra didžiulės emocinės neapykantos aukos ir religinių prietarų vergai. Šitas vaizdas privertė nepaprastai pašiurpti milžiniškos visatos visas sferas, tačiau tų, kurie buvo pasiryžę Jėzų sunaikinti, širdies jis nesujaudino.

185:6.5 (1995.4) Kada jie atsigavo po pirmojo šoko, pamatę, kaip atrodo Mokytojas, tada jie tikrai dar garsiau ir ilgiau šaukė, “Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį! Nukryžiuok jį!”

185:6.6 (1995.5) Ir dabar Pilotas tikrai suvokė, kad bergždžia apeliuoti į jų tariamos užuojautos jausmus. Jis išėjo į priekį ir tarė: “Aš matau, kad jūs esate įsitikinę, jog šitas žmogus tikrai turi mirti, bet ką gi jis padarė, kad nusipelno mirties? Kas pagarsins jo nusikaltimą?”

^{185:6.7 (1995.6)} Tada pats aukštasis šventikas išėjo į priekį ir, priėjęs prie Piloto, piktai pareiškė: “Mes turime šventą įstatymą, ir pagal šį įstatymą šitas žmogus turi mirti, kadangi jis pats tvirtina, jog yra Dievo Sūnus.” Kada Pilotas šitai išgirdo, tada dar labiau išsigando, ne tiktai žydų, bet prisiminęs savo žmonos žinutę ir graikų mitologiją apie nusileidžiančius į žemę dievus, jis dabar drebėjo nuo tos minties, kad Jėzus galbūt yra dieviškasis asmuo. Jis pamoko miniai, kad ji laikytųsi ramybės, tuo tarpu jis paėmė Jėzų už rankos ir vėl įsivedė į pastato vidų, kad galėtų jį toliau apklausti. Pilotas dabar buvo susipainiojęs iš baimės, suglumintas prietarų, ir išvargintas užsispyrusio minios požiūrio.

7. Piloto paskutinis klausinėjimas

^{185:7.1 (1995.7)} Kada Pilotas, drebantis iš baimės, atsisėdo šalia Jėzaus, tada jis pasiteiravo: “Iš kur tu esi kilęs? Iš tikrųjų, kas tu? Kas tai yra, kada jie sako, jog tu esi Dievo Sūnus?”

^{185:7.2 (1996.1)} Bet Jėzus vargu ar galėjo atsakyti į tokius klausimus, kada juos klausė išsigandęs žmogus, silpnas ir neryžtingas teisėjas, kuris buvo toks neteisingas, kad jį nuplakė net ir tada, kada pats buvo pareiškęs, kad jis yra visiškai nekaltas, ir anksčiau negu jis buvo deramai nuteistas mirties bausme. Jėzus žiūrėjo Pilotui tiesiai į akis, bet jam neatsakė. Tada tarė Pilotas: “Argi tu su manimi atsisakai kalbėtis? Argi tu nesuvoki, jog aš vis dar turiu valdžią tave paleisti arba nukryžiuoti?” Tuomet tarė Jėzus: “Tu negalėtum turėti man valdžios, jeigu to nebūtų leista iš viršaus. Tu negalėtum pademonstruoti jokios valdžios šiam Žmogaus Sūnui, jeigu Tėvas danguje šito neleistų. Bet tu nesi toks kaltas, kadangi evangelijos tu nežinai. Tas, kuris

išdavė mane, ir tas, kuris atvedė mane pas tave, padarė didesnes nuodėmes.”

185:7.3 (1996.2) Šitas paskutinis pasikalbėjimas su Jėzumi visiškai išgąsdino Pilotą. Šitą moralinį bailį ir silpnavalį teisėją dabar prislėgė prietaringos baimės Jėzui ir mirtinos žydų lyderių baimės dvigubas svoris.

185:7.4 (1996.3) Pilotas vėl pasirodė prieš minią, sakydamas: “Aš esu įsitikinęs, kad šitas žmogus yra tikrai religinis pažeidėjas. Jūs turėtumėte jį pasiimti ir nuteisti pagal savąjį įstatymą. Kodėl gi jūs turėtumėte tikėtis, jog aš tikrai sutiksiu su tuo, kad jis mirtų, kadangi jis sulaužė jūsų tradicijas?”

185:7.5 (1996.4) Pilotas jau buvo pasirengęs Jėzų paleisti, kada Kajafas, tas aukštasis šventikas, priėjo prie bailaus romėnų teisėjo ir, kerštingai grasindamas pirštu Pilotui į veidą, ištare tuos piktus žodžius, kuriuos visa minia galėjo išgirsti: “Jeigu šitą žmogų tu paleisi, tai tu nesi Cezario draugas, ir aš tikrai pasirūpinsiu, kad imperatorius sužinotų viską.” Šito viešo grasinimo Pilotui buvo perdaug. Baimė dėl savo asmeninės gerovės dabar užtemdė visas kitas aplinkybes, ir šis bailus valdytojas įsakė atvesti Jėzų į lauką prie teisėjo krėslo. Kada Mokytojas stovėjo ten prieš juos, tada jis parodė į jį ir pašiepiančiai ištare, “Štai jūsų karalius.” O žydai atsakė, “Šalin jį. Nukryžiuok jį!” Ir tada Pilotas pasakė, su didžiule ironija ir sarkazmu, “Ar man nukryžiuoti jūsų karalių?” Ir žydai atsakė, “Taip, nukryžiuok jį! Mes neturime jokio kito karaliaus, tik Cezarį.” Ir tada Pilotas suvokė, jog nėra jokios vilties Jėzų išgelbėti, kadangi šiems žydams atvirai priešintis jis nenorėjo.

8. Piloto tragiškas pasidavimas

185:8.1 (1996.5) Čia stovėjo Dievo Sūnus, įsikūnijęs kaip Žmogaus Sūnus. Jis buvo suimtas be oficialaus apkaltinimo; apkaltintas be įrodymų; nuteistas be liudininkų; nubaustas be nuosprendžio; ir dabar neteisingas teisėjas, kuris prisipažino, kad jis nemato jokios jo kaltės, netrukus turi jį pasmerkti mirčiai. Jeigu Pilotas prieš tai manė apeliuoti į jų patriotiškumą, Jėzų pavadindamas “žydų karaliumi,” tai šitas jam visiškai nepavyko. Šie žydai nelaukė tokio karaliaus. Vyriausiųjų šventikų ir sedukėjų pareiškimas, “Mes neturime jokio kito karaliaus, tik Cezarį,” buvo šokas net ir nemąstančiai prastuomenei, bet dabar Jėzų išgelbėti buvo per vėlu, net jeigu minia ir būtų išdrįsusi Mokytojo reikalą paremti.

185:8.2 (1996.6) Pilotas bijojo neramumų arba riaušių. Jis nedrįso rizikuoti, kad tokie neramumai kiltų Perėjimo šventės metu Jeruzalėje. Neseniai jis iš Cezario buvo gavęs papeikimą, ir jis nenorėjo rizikuoti, kad gautų kitą. Minia džiūgavo, kada jis įsakė paleisti Barabą. Tada jis paliepė atnešti dubenį ir šiek tiek vandens, ir ten prieš minią jis nusiplovė rankas, sakydamas: “Aš esu nekaltas dėl šito žmogaus kraujo. Jūs nusprendėte, kad jis iš tikrųjų turi mirti, bet aš nematau jokios jo kaltės. Užsiimkite tuo patys. Kareiviai jį nuves.” Ir tada ši minia džiūgavo ir atsakė, “Jo kraujas kris ant mūsų ir ant mūsų vaikų.”

186 Dokumentas. Prieš pat nukryžiovimą

186:0.1 (1997.1) KADA JĖZUS ir jo kaltintojai išėjo pas Erodą, tada Mokytojas pasisuko į Apaštalą Joną ir tarė: “Jonai, dėl manęs tu negali padaryti daugiau nieko. Eik pas mano motiną ir atvesk ją, kad pamatyti mane prieš man mirštant.” Kada Jonas išgirdo savo Mokytojo prašymą, nors ir nenorėdamas palikti jį vieną tarp priešų, išskubėjo į Betanę, kur visa Jėzaus šeima buvo

susirinkusi laukdama žinių Lozoriaus, kuri Jėzus prikėlė iš mirusiųjų, seserų, Mortos ir Marijos, namuose.

186:0.2 (1997.2) Kelis kartus ryte pasiuntiniai Mortai ir Marijai buvo atnešę žinių apie Jėzaus teismo eigą. Bet Jėzaus šeima Betanę pasiekė likus vos kelioms minutėms iki to meto, kada atvyko Jonas, atnešęs Jėzaus prašymą pasimatyti su motina prieš savo mirtį. Kai tik Jonas Zabediejus jiems viską papasakojo, kas atsitiko nuo tos akimirkos, kai vidurnaktį buvo suimtas Jėzus, tada Marija, jo motina, tuoj pat išėjo lydimą Jono, kad pasimatyti su savo vyriausiuoju sūnumi. Iki to meto, kada Marija ir Jonas pasiekė miestą, Jėzus, lydimas romėnų kareivių, kurie turėjo jį nukryžiuoti, jau buvo atėjęs į Golgotą.

186:0.3 (1997.3) Kada Marija, Jėzaus motina, su Jonu išėjo pas savo sūnų, tada jo sesuo Rūta atsisakė pasilikti su kitais šeimos nariais. Kadangi ji buvo pasiryžusi savo motiną lydėti, tai jos brolis Judas išėjo kartu su ja. Likusieji Mokytojo šeimos nariai pasiliko Betanėje Jokūbo priežiūroje, ir beveik kas valandą Dovydo Zabediejaus pasiuntiniai jiems atnešdavo žinių apie to siaubingo reikalo eigą, baudžiant jų vyriausiąjį brolių, Jėzų iš Nazareto, mirties bausme.

1. Judo Iskarijoto galas

186:1.1 (1997.4) Buvo maždaug pusė devynių šitą penktadienio rytą, kada Jėzaus apklausa pas Pilotą buvo baigta ir Mokytojas buvo perduotas romėnų kareiviams, kurie turėjo jį nukryžiuoti. Kai tik tai šie romėnai Jėzų pasiėmė, tuomet žydų sargybinių kapitonas su savo vyrais nužygiavo atgal į šventyklą. Vyriausiasis šventikas ir jo partneriai iš Sanhedrino sekė paskui šiuos sargybinius, nuėjo tiesiai į šventykloje savo įprastą

susirinkimų vietą tašyto akmens salėje. Čia jie surado daug kitų Sanhedrino narių, laukiančių, kad sužinotų, kas gi buvo padaryta su Jėzumi. Tuo metu, kada Kajafas informavo Sanhedriną apie Jėzaus teismo eigą ir nuosprendžio paskelbimą, prieš juos pasirodė Judas, norėdamas pareikalauti savojo atlygio už tą vaidmenį, kurį jis suvaidino suimant ir nuteisiant mirties bausme savo Mokytoją.

186:1.2 (1997.5) Visi šitie žydai bjaurėjosi Judu; išdavikui jie jautė vien tikrai akivaizdžios paniekos jausmus. Per visą Jėzaus teismą pas Kajafą ir per visą tą laiką, kada jis buvo pas Pilotą, Judas jautė aštrius sąžinės priekaištus dėl savo išdavikiško elgesio. Ir jis taip pat pradėjo tam tikra prasme jausti nusivylimą ir dėl atlygio, kurį turėjo gauti kaip užmokestį už Jėzaus išdaviko paslaugas. Jam nepatiko žydų valdžios šaltumas ir abejingumas; nežiūrint šito, jis tikėjosi, kad jam bus gausiai atlyginta už jo bailų elgesį. Jis tikėjosi, kad jį pakvies prieš visą Sanhedrino susirinkimą, ir ten, mintyse girdėdamas jam sakomas pagyrų kalbas tuo metu, kada jie išreikš jam deramą pagarbą kaip pripažinimo ženklą už didžią tarnystę, kurią, jis su pasitenkinimu manė, kad atliko savo nacijai. Dėl to įsivaizduokite šito egoisto išdaviko tą didžiulę nuostabą, kada aukštojo šventiko vienas tarnas, paplekšnojęs jam per petį, pakvietė jį tiesiog išeiti iš salės ir tarė: “Judai, man liepta sumokėti tau už Jėzaus išdavimą. Štai tavo atlygis.” Ir šitaip pasakęs, Kajafo tarnas padavė Judui maišelį su trisdešimčia sidabrinių—tuometinę gero, sveiko vergo kainą.

186:1.3 (1998.1) Judas buvo pritrenktas, priblokštas. Jis puolė atgal mėgindamas įeiti į salę, bet durininkas kelią užtvėrė. Jis norėjo kreiptis į Sanhedriną, bet jie nenorėjo įleisti jo. Judas negalėjo

patikėti, kad šitie žydų valdovai jam leido išduoti savuosius draugus ir savo Mokytoją, o tada siūlo jam kaip atlygį trisdešimt sidabrinių. Jis buvo pažemintas, nusivylęs, ir visiškai palaužtas. Jis išėjo iš šventyklos, tarsi, transo būsenoje. Jis nesąmoningai pinigų maišelį įsimetė į savo gilią kišenę, į tą pačią kišenę, kurioje jis ilgą laiką buvo nešiojęs maišelį su apaštalių pinigais. Ir jis klajojo po miestą paskui tas minias, kurios ėjo pasižiūrėti nukryžiovimo.

186:1.4 (1998.2) Iš tolo Judas matė, kaip jie pakėlė kryžių su prikaltu ant jo Jėzumi, ir šitą pamatęs, jis nulėkė atgal į šventyklą, ir jėga prasibrovęs pro durininką, atsidūrė Sanhedrino, kuris vis dar posėdžiavo, akivaizdoje. Išdavikas beveik duso ir buvo labai smarkiai pakrikęs, bet jis įstengė išmikčioti šiuos žodžius: “Aš nusidėjau tuo, kad išdaviau nekaltą kraują. Jūs mane įžeidėte. Už mano paslaugą jūs man pasiūlėte atlygį, pinigus—vergo kainą. Aš gailiuosi dėl to, ką padariau; štai jūsų pinigai. Aš noriu atsikratyti šito poelgio kaltės.”

186:1.5 (1998.3) Kada žydų valdovai išklause Judą, tada jie ėmė iš jo tyčiotis. Vienas iš jų, sėdintis netoli tos vietos, kur stovėjo Judas, gestu parodė, kad jis išeitų iš salės, ir tarė: “Tavo Mokytojui romėnai mirties bausmę jau įvykdė, o kai dėl tavosios kaltės, tai koks mūsų reikalas? Pats tuo pasirūpink—ir eik lauk!”

186:1.6 (1998.4) Kada Judas išėjo iš Sanhedrino patalpos, tada jis išėmė iš maišelio tuos trisdešimt sidabrinių ir sviedė juos plačiai ant šventyklos grindų. Išdavikui einant iš šventyklos, jis buvo beveik pamišęs. Judas dabar žengė per tą patyrimą, kada ėmė suvokti nuodėmės tikrąją prigimtį. Išnyko visi nusižengimo kerai, susižavėjimas, ir apsvaigimas. Dabar šis

piktadarys stovėjo vienas ir betarpiškai prieš iliuzijas praradusios ir nusivylusios savosios sielos teismo nuosprendį. Nuodėmė buvo pakerinti ir rizikingai jaudinanti, kol buvo daroma, bet dabar reikia pažvelgti į nuogų ir neromantiškų faktų derlių.

186:1.7 (1998.5) Šitas vienu metu buvęs dangaus karalystės ambasadorius žemėje, dabar ėjo Jeruzalės gatvėmis, apleistas ir vienišas. Jo neviltis buvo desperatiška ir beveik absoliuti. Tolyn jis ėjo per miestą ir už jo sienų, toliau žemyn į siaubingą vienatvę Hinomo slėnyje, kur jis užkopė ant stačių uolų ir, pasiėmęs savo apsiausto juostą, jos vieną galą pritvirtino prie mažo medžio, kitą galą surišo aplink savo kaklą, ir pats šoko nuo bedugnės krašto. Jis dar buvo gyvas, kai tas mazgas, kurį buvo surišusios jo nervingos rankos, atsirišo, ir išdaviko kūnas tęškėsi į gabalus, kada nukrito ant aštrių uolų apačioje.

2. Mokytojo požiūris

186:2.1 (1999.1) Kada Jėzų suėmė, tada jis žinojo, kad jo darbas žemėje mirtingojo kūno pavidalu yra užbaigtas. Jis iki galo suprato, kokio pobūdžio mirtimi jis mirs, ir mažai pergyveno dėl savo vadinamųjų teismų smulkmenų.

186:2.2 (1999.2) Stojęs prieš sanhedristų teismą Jėzus atsisakė atsakinėti į tuos parodymus, kuriuos davė veidmainiai liudininkai. Buvo tiktai vienas vienintelis klausimas, į kurį jis visada atsakydavo, nesvarbu kas bepaklaustų, draugas ar priešas, ir tai buvo klausimas apie jo misijos žemėje pobūdį ir dieviškumą. Kada jo paklausdavo, ar jis yra Dievo Sūnus, tada jis būtinai atsakydavo. Jis atkakliai nekalbėjo, kada buvo smalsaus ir piktadario Erodo akivaizdoje. Pas Pilotą jis kalbėjo

tiktai tada, kada manė, jog Pilotui ar kuriam nors kitam nuoširdžiam asmeniui savo atsakymais galėtų padėti geriau pažinti tiesą. Jėzus savo apaštalus buvo mokęs, jog neverta barstyti perlų prieš kiaules, ir dabar jis išdrįso praktiškai pritaikyti tai, ko buvo mokęs. Šiuo metu jo elgesys iliustravo tai, koks yra kantrus žmogiškosios prigimties nuolankumas drauge su dieviškosios prigimties didingu tylėjimu ir rimtumu. Jis iš viso norėjo su Pilotu aptarti bet koki klausimą, susijusį su jam iškeltais politiniais kaltinimais—bet koki klausimą, kuris, jo nuomone, priklausė šio valdytojo kompetencijai.

186:2.3 (1999.3) Jėzus buvo įsitikinęs, jog Tėvo valia yra būtent tokia, kad jis atsiduotų natūraliai ir įprastai žmogiškųjų įvykių tėkmei, lygiai taip, kaip tam turi atsiduoti ir kiekvienas kitas mirtingasis tvarinys, ir dėl to jis atsisakė pasinaudoti net ir grynai žmogiškosiomis įtaigios iškalbos galiomis, kad paveiktų savo visuomeniškai trumparegių ir dvasiškai apakintų bičiulių mirtingųjų intrigų baigtį. Nors Jėzus gyveno ir mirė Urantijoje, bet jo visa žmogiškoji karjera, nuo pat pradžių iki pat pabaigos, buvo toks reginys, numatytas tam, kad paveiktų ir mokyėtų jo sukurtą ir be perstojo remiamą visą visatą.

186:2.4 (1999.4) Šitie trumparegiai žydai neprideramai triukšmingai reikalavo Mokytojo mirties tuo metu, kada jis stovėjo ten siaubingoje tyloje, žvelgdamas į nacijos—savo žemiškojo tėvo tautos—mirties sceną.

186:2.5 (1999.5) Jėzus buvo įgavęs tokį žmogiškojo charakterio tipą, kuris galėjo išlaikyti pusiausvyrą ir patvirtinti savo orumą nuolatinio ir nepateisinamo įžeidinėjimo akivaizdoje. Jo įbauginti buvo neįmanoma. Kada iš pradžių jį užpuolė Anaso

tarnas, tada jis tikrai buvo pataręs, kad derėtų pakviesti liudininkus, kurie galėtų tinkamai duoti parodymus prieš jį.

186:2.6 (1999.6) Nuo pat pradžių iki pat pabaigos, per vadinamąjį jo teismą pas Pilotą, stebinčios dangiškosios gausybės negalėjo susilaikyti nuo to, kad netransliuotų visatai scenos “Jėzus teisia Pilotą” pavaizdavimo.

186:2.7 (1999.7) Kada buvo pas Kajafą, ir kada žlugo visi melagingi parodymai, tada Jėzus nedvejodamas atsakė į vyriausiojo šventiko klausimą, šituo savo paties liudijimu pateikdamas tai, ką jie troško paversti pagrindu, kad jį nuteistų už šventvagystę.

186:2.8 (1999.8) Mokytojas nė akimirkai neparodė nė mažiausio susidomėjimo Piloto geranoriškomis, bet neryžtingomis pastangomis jį išlaisvinti. Jis iš tikrųjų gailėjosi Piloto ir nuoširdžiai stengėsi jo aptemdytą protą apšviesti. Jis visiškai nereagavo į romėnų valdytojo visus apeliavimus į žydus, kad jie atsisakytų savo kriminalinių kaltinimų, keliamų jam. Per visą šį kankinantį išmėginimą jo laikysena buvo natūraliai ori ir kukliai didinga. Jo atsakyme savo būsimiesiems žudikams, kada jie paklausė, ar jis yra “žydų karalius,” nebuvo nė menkiausio nenuoširdumo atspindžio. Tikrai su nedideliu patikslinančiu paaiškinimu jis priėmė šitokį pavadinimą, suvokdamas tai, jog, nors jie ir buvo nusprendę jį atstumti, bet jis yra visiškai ne tas, kuris leistųsi būti nacionalinis lyderis, net ir dvasine prasme.

186:2.9 (2000.1) Jėzus mažai kalbėjo šitų teismų metu, bet jis pasakė užtektinai, kad visiems mirtingiesiems parodytų, kokią žmogiškąją charakterį gali žmogus išstobulinti bendradarbiaudamas su Dievu, ir kad visai visatai atskleistų tą

būdą, kuriuo Dievas gali pasireikšti tvarinio gyvenime, kada toks tvarinys tikrai nusprendžia vykdyti Tėvo valią, šitokiu būdu tapdamas aktyviu gyvojo Dievo sūnumi.

186:2.10 (2000.2) Jo meilę neišmanantiems mirtingiesiems iki galo atskleidžia jo kantrybė ir didžiulė savitvarda tuo metu, kada jis patyrė grubių kareivių ir nemąstančių tarnų patyčias, smūgius, ir daužymus. Jis ne tik nepyko, kada jie užrišo jam akis ir pasityčiodami daužė per veidą, sušukdami: “Išpranašauk mums, kuris tau trenkė.”

186:2.11 (2000.3) Pilotas pasakė daugiau tiesos negu jis suvokė, kada po Jėzaus nuplakimo, jis parodė jį miniai, sušukdamas, “Štai šis žmogus!” Iš tikrųjų, baimės apimtas romėnų gubernatorius net ir neįsivaizdavo, jog kaip tik tuo metu visata savo dėmesį buvo nukreipusi stebėdama šitą sceną, kaip jų mylimą valdovą pasityčiodami ir daužydami šitaip žemina jo tamsūs ir degradavę mirtingieji pavaldiniai. Ir kada Pilotas ištare, tada aidu nuskriejo per visą Nebadoną, “Štai Dievas ir žmogus!” Per visą visatą, nuo tos dienos visą laiką nesuskaičiuojami milijonai toliau stebėjo tą žmogų, tuo tarpu Havonos Dievas, visatų visatos aukščiausiasis valdovas, priima šį žmogų iš Nazareto, kaip šitos laiko ir erdvės vietinės visatos mirtingųjų tvarinių idealo įgyvendinimą. Gyvendamas savo neprilygstamą gyvenimą jis visą laiką žmogui apreiškė Dievą. Dabar, per savo mirtingosios karjeros paskutiniuosius epizodus ir savo vėlesne mirtimi, jis naujai ir jaudinančiai atskleidė Dievui žmogų.

3. Patikimasis Dovydas Zabediejus

186:3.1 (2000.4) Tuo po to, kada Jėzus buvo perduotas romėnų kareiviams, užbaigus apklausą pas Pilotą, šventyklos

sargybinių būrys išskubėjo į Getsemanę, kad išvaikytų arba suimtų Mokytojo pasekėjus. Bet likus daug laiko iki jų pasirodymo šitie pasekėjai buvo išsisklaidę. Apaštalai buvo pasitraukę į jiems nurodytas slapstymosi vietas; graikai buvo atsiskyrę ir išsivaikščioję po įvairius namus Jeruzalėje; likusieji mokiniai lygiai taip buvo išnykę. Dovydas Zabediejus manė, kad Jėzaus priešai sugrįš; todėl jis iš anksto perkėlė kokias penkias ar šešias palapines aukštyne į ildubą, netoli tos vietos, kur Mokytojas taip dažnai atsiskirdavo pasimelsti ir garbinti. Čia jis pasiūlė pasislėpti ir tuo pačiu turėti centrą, arba koordinavimo punktą, savo pasiuntinių tarnybai. Vos tik Dovydas stovyklą paliko, kai pasirodė šventyklos sargybiniai. Nieko nesuradę, jie pasitenkino tuo, kad sudegino stovyklą ir tada nuskubėjo atgal į šventyklą. Išklause jų ataskaitą, Sanhedrinai buvo patenkinti dėl to, kad Jėzaus pasekėjai buvo taip smarkiai įbauginti ir prislėgti, jog nebebus jokio pavojaus kilti sukilimui arba kokio nors mėginimo išgelbėti Jėzų iš jo budelių rankų. Pagaliau jie galėjo lengvai atsikvėpti, ir dėl to jie laikinai nutraukė posėdį, kiekvienas vyras išėjo savu keliu ruošti Perėjimo šventei.

186:3.2 (2000.5) Kada tikrai Pilotas Jėzų buvo perdavęs romėnų kareiviams, kad nukryžiuotų, tada vienas pasiuntinys nuskubėjo į Getsemanę informuoti Dovydą, ir po penkių minučių bėgikai buvo pakeliui į Betsaidą, Pelą, Filadelfiją, Sidoną, Šekemą, Hebroną, Damaską, ir Aleksandriją. Ir šitie pasiuntiniai nešė žinią, kad atkakliu žydų valdovų reikalavimu romėnai Jėzų netrukus nukryžiuos.

186:3.3 (2001.1) Per visą šitą tragišką dieną, kol galiausiai buvo pasiųsta žinia, kad Mokytojas paguldytas į kapavietę, Dovydas

maždaug kas pusvalandį su pranešimais siuntė pasiuntinius pas apaštalus, graikus, ir Jėzaus žemiškąją šeimą, susirinkusią Lozoriaus namuose Betanėje. Kada pasiuntiniai išvyko su žinia, kad Jėzus yra palaidotas, tada Dovydas vietinių bėgikų korpusą paleido, kad atšvęstų Perėjimo šventę ir artėjančiam poilsio Sabatui, nurodęs jiems vėl pas jį pasirodyti, neatkreipus į save dėmesio, sekmadienio rytą Nikodemo namuose, kur jis ketino keletą dienų slėptis su Andriejumi ir Simonu Petru.

186:3.4 (2001.2) Šitas savitai mąstantis Dovydas Zabediejus buvo vienintelis iš Jėzaus geriausių mokinių, kuris buvo linkęs į Mokytojo tvirtinimą, kad jis mirs ir “trečiąją dieną vėl prisikels,” pažvelgti tiesiogine ir aiškia dalykine prasme. Dovydas vieną kartą buvo girdėjęs, kaip jis išsakė šitą pranašystę ir, turėdamas tokį protą, kuris mąsto tiesiogine prasme, dabar savo pasiuntiniams pasiūlė susirinkti ankstyvą sekmadienio rytą Nikodemo namuose tokiu būdu, kad jie būtų pasirengę paskleisti žinią tuo atveju, jeigu Jėzus prisikeltų iš mirusiųjų. Dovydas netrukus suprato, jog nė vienas iš Jėzaus pasekėjų nesitiki, kad iš kapo jis sugrįžtų taip greitai; dėl to iš tiesų jis mažai kalbėjo apie savo įsitikinimą ir nieko nekalbėjo apie tai, kad visus savo žinianešius, išskyrus tuos bėgikus, kurie penktadienį iki vidurdienio buvo išsiųsti į tolimus miestus ir tikinčiųjų centrus, kviečia susirinkti ankstų sekmadienio rytą.

186:3.5 (2001.3) Ir šitokiu būdu šitie Jėzaus pasekėjai, išsisklaidę po visą Jeruzalę ir jos apylinkes, tą naktį valgė Perėjimo šventės vakarienę, ir kitą dieną liko atsiskyrę.

4. Pasiruošimas nukryžiovimui

186:4.1 (2001.4) Po to, kada Pilotas prieš minią nusiplovė rankas, šitokiu būdu stengdamasis atsikratyti kaltės už tai, jog nekaltą žmogų atidavė nukryžiuoti vien tik dėl to, kad pabūgo pasipriešinti žydų valdovų triukšmingam reikalavimui, tada jis įsakė Mokytoją perduoti romėnų kareiviams ir jų kapitonui nurodė jį nukryžiuoti tuoj pat. Perdavus Jėzų kareiviams, šie jį nusivedė atgal į pretorijos kiemą, ir nurengę tą rūbą, kuriuo jį buvo apvilkęs Erodas, aprenge jį savo paties drabužiu. Šitie kareiviai tyčiojosi ir šaipėsi iš jo, bet fiziškai daugiau nebebaudė. Dabar Jėzus su šitais romėnų kareiviais buvo vienas. Jo draugai slapstėsi; jo priešai nuėjo savais keliais; net ir Jono Zabediejaus šalia jo daugiau nebebuvo.

186:4.2 (2001.5) Buvo šiek tiek po aštuonių, kada Pilotas perdavė Jėzų kareiviams, ir beveik devynios, kada jie išėjo į nukryžiovimo vietą. Per šitą ilgesnį negu pusės valandos laiką Jėzus nepratarė nė žodžio. Didžiulės visatos valdymo reikalai iš esmės apmirė. Gabrielis ir Nebadono vyriausieji valdovai buvo arba susirinkę čia Urantijoje, arba kitais būdais labai atidžiai sekė archangelų pranešimus erdvėje, stengdamiesi sužinoti, kas gi vyksta su Žmogaus Sūnumi Urantijoje.

186:4.3 (2001.6) Iki to laiko, kada kareiviai buvo pasirengę su Jėzumi išeiti į Galgotą, jiems ėmė daryti įspūdį jo neįprasta savitvarda ir nepaprastas orumas, jo kantrus tylėjimas.

186:4.4 (2001.7) Tai, kad išeiti su Jėzumi į nukryžiovimo vietą buvo delsiama, didele dalimi buvo dėl to, jog paskutinę akimirką kapitonas nusprendė kartu pasiimti ir du vagis, kurie buvo nuteisti mirties bausme; kadangi Jėzus turėjo būti nukryžiuotas tą rytą, tai romėnų kapitonas manė, jog šitie du lygiai taip pat

galėtų mirti kartu su juo, o nelaukti iki Perėjimo šventės pabaigos.

^{186:4.5 (2002.1)} Kai tiktai šie vagys buvo parengti, jie buvo įvesti į kiemą, kur jie pažvelgė į Jėzų, vienas iš jų pirmą kartą, bet kitas buvo dažnai girdėjęs, kada šis kalbėjo tiek šventykloje, tiek ir prieš daugelį mėnesių Pelos stovykloje.

5. Jėzaus mirtis Perejimo šventės atžvilgiu

^{186:5.1 (2002.2)} Tiesioginio ryšio tarp Jėzaus mirties ir žydų Perėjimo šventės nėra. Tas tiesa, Mokytojas iš tikrųjų savo gyvybės materialame kūne neteko šitą dieną, pasiruošimo žydų Perėjimo šventei dieną, ir maždaug tuo metu, kada šventykloje buvo aukojami Perėjimo šventės avinėliai. Bet šitas atsitiktinis sutapimas jokių būdu nerodo, jog Žmogaus Sūnaus mirtis žemėje turi kokią nors ryšį su žydų aukojimo sistema. Jėzus buvo žydas, bet kaip Žmogaus Sūnus jis buvo šių sferų mirtingasis. Tų įvykių, jau papasakotų ir vedančių į šitą grėsmingai besiantinantį Mokytojo nukryžiavimą, užtenka, jog būtų parodyta, kad jo mirtis maždaug šituo laiku buvo grynai natūralus ir žmogaus kontroliuojamas reikalas.

^{186:5.2 (2002.3)} Būtent žmogus, o ne Dievas suplanavo ir įvykdė mirties bausmę Jėzui ant kryžiaus. Tas tiesa, Tėvas atsisakė kištis į žmogiškųjų įvykių tėkmę Urantijoje, bet Tėvas Rojuje nenurodė, neliepė, ir nereikalavo, kad jo Sūnus mirtų taip, kaip jis mirė žemėje. Tai yra faktas, jog tam tikru būdu, anksčiau ar vėliau, Jėzus būtų turėjęs atsikratyti savo paties mirtingojo kūno, savojo įsikūnijimo materialialaus kūno pavidalu, bet tokią užduotį jis būtų galėjęs įvykdyti begaline gausybe būdų,

o ne mirdamas ant kryžiaus tarp dviejų vagių. Visa tai padarė žmogus, ne Dievas.

186:5.3 (2002.4) Mokytojo krikšto metu jis jau buvo tobulai įsisavinęs reikalaujamo patyrimo žemėje ir materialiam kūne metodą, kuris buvo reikalingas jo septintajam ir paskutiniajam savęs padovanojimui visatoje. Šituo pačiu laiku Jėzaus pareiga žemėje buvo įvykdyta. Visas jo gyvenimas, kurį jis gyveno po šito, ir net jo mirties pobūdis, iš jo pusės buvo grynai jo asmeninė tarnystė savo mirtingųjų tvarinių gerovei ir jų dvasiniam išaukštinimui šitame pasaulyje ir kituose pasauliuose.

186:5.4 (2002.5) Gerosios naujienos evangelija, jog mirtingasis žmogus gali, įtikėjimo dėka, tapti dvasiškai sąmoningai suvokiančiu tai, kad jis yra Dievo sūnus, nepriklauso nuo Jėzaus mirties. Tas tiesa, iš tikrųjų visą šitą karalystės evangeliją nepaprastai smarkiai apšvietė Mokytojo mirtis, bet jo gyvenimas ją apšvietė dar daugiau.

186:5.5 (2002.6) Visa, ką žemėje sakė arba darė Žmogaus Sūnus, nepaprastai papuošė doktrinas apie sūnystę su Dievu ir apie žmonių brolystę, bet šitie esminiai Dievo ir žmogaus ryšiai yra neatskiriami nuo Dievo meilės savo tvariniams ir dieviškųjų Sūnų įgimto gailestingumo visatos faktų. Šitie jaudinantys ir dieviškai gražūs ryšiai tarp žmogaus ir jo Sutvėrėjo šitame pasaulyje ir kituose pasauliuose per visą visatą egzistavo nuo amžinybės; ir jokių būdu jie nepriklauso nuo šitų periodiškų savęs padovanojimų, kuriuos įgyvendina Dievo Sūnūs Kūrėjai, kurie tokiu būdu įgauna savo sukurtų protingų būtybių prigimtį ir pavidalą, ir tai sudaro tos kainos dalį, kurią

jie turi sumokėti už tai, kad galutinai įgyja beribę valdžią savo atitinkamoms vietinėms visatoms.

186:5.6 (2002.7) Tėvas danguje mirtingąjį žmogų žemėje mylėjo lygiai taip smarkiai iki Jėzaus gyvenimo ir mirties Urantijoje, kaip ir po šito žmogaus ir Dievo transcendentinio partnerystės pademonstravimo. Šita galinga Nebadono Dievo įsikūnijimo transakcija kaip Urantijos žmogaus negalėjo padidinti amžino, begalinio, ir visuotinio Tėvo savybių, bet ji tikrai praturtino ir apšvietė Nebadono visatos visus kitus administratorius ir tvarinius. Nors dėl šito Mykolo savęs padovanojimo Tėvas danguje mus myli ne daugiau, bet visos kitos dangiškosios protingos būtybės mus myli labiau. Ir tai yra dėl to, kad Jėzus ne tikrai atskleidė Dievą žmogui, bet lygiai taip jis naujai atskleidė ir žmogų Dievams ir visatų visatos dangiškosioms protingoms būtybėms.

186:5.7 (2003.1) Jėzus netrukus nemirs kaip auka už nuodėmę. Jis nesiruošia išpirkti žmogiškosios rasės įgimtos moralinės kaltės. Prieš Dievą žmonija tokios rasinės kaltės neturi. Kaltė yra grynai asmeninės nuodėmės ir žinojimo dalykas, tyčinis maištas prieš Tėvo valią ir jo Sūnų valdymą.

186:5.8 (2003.2) Nuodėmė ir maištas neturi nieko bendro su Dievo Rojaus Sūnų savęs padovanojimų fundamentaliu planu, nors mums iš tikrųjų atrodo, kad šis išgelbėjimo planas yra savęs padovanojimo plano laikinasis bruožas.

186:5.9 (2003.3) Dievo suteikiamas išgelbėjimas Urantijos mirtingiesiems būtų buvęs lygiai toks pat veiksmingas ir neklystamai užtikrintas, jeigu Jėzaus ir nebūtų nužudžiusios neišmanėlių mirtingųjų žiaurios rankos. Jeigu žemės

mirtingieji Mokytoją ir būtų sutikę palankiai ir jeigu jis ir būtų išvykęs iš Urantijos jam savanoriškai atsisakius savosios gyvybės materialaus kūno pavidalu, visa tai nebūtų turėję jokios įtakos Dievo meilės ir šio Sūnaus gailestingumo faktui—sūnystės su Dievu faktui. Jūs mirtingieji esate Dievo sūnūs, ir yra reikalaujama tikrai vieno dalyko, kad tokia tiesa taptų reali jūsų asmeniniame patyrimo, ir tai yra jūsų iš dvasios gimęs įtikėjimas.

187 Dokumentas. Nukryžiavimas

187:0.1 (2004.1) PO TO, kada du plėšikai buvo parengti, tada kareiviai, vadovaujami centuriono, išėjo į nukryžiavimo vietą. Šis centurionas, kuris vadovavo šitiems dvylikai kareivių, buvo tas pats kapitonas, kuris praėjusią naktį vedė romėnų kareivius, kad suimtų Jėzų Getsemanėje. Romėnai turėjo paprotį paskirti po keturis kareivius kiekvienam nuteistajam, kuris turi būti nukryžiuotas. Abu plėšikai buvo deramai nuplakti prieš tai, kada jie buvo išvesti, kad būtų nukryžiuoti, bet Jėzaus daugiau fiziškai nebebaudė; kapitonas be jokios abejonės manė, kad jis jau buvo pakankamai nuplaktas, net anksčiau negu buvo pasmerktas.

187:0.2 (2004.2) Šie du vagys, nukryžiuoti drauge su Jėzumi, buvo Barabo partneriai ir būtų buvę vėliau nubausti mirties bausme su savo lyderiu, jeigu jo nebūtų paleidęs Pilotas, suteikdamas jam malonę Perėjimo šventės proga. Tokiu būdu Jėzus buvo nukryžiuotas vietoje Barabo.

187:0.3 (2004.3) Tai, ką dabar Jėzus netrukus ketina padaryti, atsiduoti mirčiai ant kryžiaus, tą jis daro savo paties valia. Iš anksto numatydamas šitą patyrimą, jis sakė: “Tėvas myli ir palaiko

mane, nes aš noriu atiduoti savąją gyvybę. Bet aš tikrai ją vėl atgausiu. Jos iš manęs atimti negali niekas—ją aš atiduodu savo paties valia. Mano galioje ją atiduoti ir mano galioje ją vėl atgauti. Tokį įsakymą aš esu gavęs iš savojo Tėvo.”

187:0.4 (2004.4) Buvo kaip tik prieš pat devynias valandas šitą rytą, kada iš pretorijos kareiviai išvedė Jėzų į Golgotą. Juos sekė daug tokių, kurie Jėzų paslapčiomis užjautė, bet didžioji dalis iš šitos grupės, kurią sudarė du šimtai ar daugiau asmenų, buvo arba jo priešai, arba nieko neveikiantys smalsuoliai, kurie tiesiog norėjo patirti šoką pamatydami nukryžiovimą. Tikrai keletas žydų lyderių išėjo pasižiūrėti, kaip Jėzus miršta ant kryžiaus. Žinodami, kad Pilotas jį perdavė romėnų kareiviams, ir kad jis buvo pasmerktas mirti, jie užsiėmė savo susirinkimu šventykloje, kuriame jie svarstė, ką reikėtų daryti su jo pasekėjais.

1. Pakeliui į Golgotą

187:1.1 (2004.5) Prieš išeidami iš pretorijos kiemo, kareiviai kryžiaus skersinį uždėjo ant Jėzaus pečių. Buvo toks paprotys priversti pasmerktąjį žmogų nusinešti kryžiaus skersinį į nukryžiovimo vietą. Toks pasmerktasis žmogus nenešdavo viso kryžiaus, o tikrai šitą trumpesnę jo buomą. Ilgesni ir vertikalūs trijų kryžių buomai jau buvo nugabenti į Golgotą ir, iki kareivių ir kalinių atvykimo meto, jau gerai įtvirtinti žemėje.

187:1.2 (2004.6) Pagal paprotį, kapitonas ėjo procesijos priešakyje, nešdamas mažas baltas lenteles, ant kurių medžio anglimi buvo parašyta nusikaltėlių vardai ir jų nusikaltimų, už kuriuos jiems buvo paskirta mirties bausmė, pobūdis. Tiems dviems vagims centurionas laikė užrašus su jų vardais, po jais buvo parašytas

vienas žodis, “Plėšikas.” Buvo toks paprotys, kai tik auką prikaldavo prie kryžiaus skersinio ir pakeldavo į savo vietą ant vertikalaus buomo, tada šitą užrašą prikaldavo ant kryžiaus viršaus, tiesiog virš nusikaltėlio galvos, kad visi liudininkai galėtų sužinoti, už kokį nusikaltimą pasmerktasis žmogus buvo nukryžiuotas. Tą užrašą, kurį centurionas nešė tam, kad uždėtų ant Jėzaus kryžiaus, pats Pilotas užrašė lotyniškai, graikiškai, ir aramėjiškai, ir tas užrašas buvo toks: “Jėzus iš Nazareto—žydų karalius.”

187:1.3 (2005.1) Kai kurie iš žydų valdžios atstovų, kurie vis dar buvo tada, kada Pilotas šį užrašą rašė, labai smarkiai protestavo dėl to, kad Jėzus būtų vadinamas “žydų karaliumi.” Bet Pilotas jiems priminė, jog toks kaltinimas sudaro dalį to apkaltinimo, dėl kurio jis ir buvo pasmerktas. Kada žydai pamatė, kad jie neprivers Piloto pakeisti savo nuostatos, tada jie prašė, kad bent jau jis būtų pakeistas į tokį, “Jis sakė, ‘Aš esu žydų karalius.’” Bet Pilotas buvo neperkalbamas; jis nenorėjo pakeisti užrašo. Į visus tolimesnius pareiškimus jis tikrai atsakydavo, “Ką parašiau, tą parašiau.”

187:1.4 (2005.2) Paprastai, į Golgotą buvo einama ilgiausiu keliu dėl to, kad pasmerktąjį nusikaltėlį galėtų pamatyti didžiulis skaičius žmonių, bet šitą dieną jie ėjo pačiu tiesiausiu maršrutu prie Damasko vartų, kurie vedė iš miesto į šiaurę, ir eidami šituo keliu, jie netrukus pasiekė Golgotą, oficialią nukryžiovimų vietą Jeruzalėje. Už Golgotos buvo turtuolių vilos, o kitoje kelio pusėje buvo daugelio turtingų žydų kapavietės.

187:1.5 (2005.3) Nukryžiovimas nebuvo žydiškas bausmės metodas. Tiek graikai, tiek romėnai šito nukryžiovimo metodo išmoko iš

finikiečių. Net Erodas, kad ir koks buvo žiaurus, nesigriebė nukryžiovimo. Romėnai niekada nenukryžiuodavo romėnų piliečio; tikrai vergai ir jiems pavaldžios tautos buvo baudžiami tokiu negarbingu mirties būdu. Jeruzalės apgulties metu, praėjus tikrai keturiasdešimčiai metų po Jėzaus nukryžiovimo, visa Golgota buvo nusėta tūkstančių tūkstančiais kryžių, ant kurių diena iš dienos žūdavo žydų rasės žiedas. Iš tikrųjų šią dieną sėjamos sėklos davė siaubingą derlių.

187:1.6 (2005.4) Kada mirties procesija judėjo siauromis Jeruzalės gatvelėmis, tada daug geraširdžių žydžių, kurios buvo girdėjusios Jėzaus paramos ir paguodos žodžius ir kurios buvo girdėjusios apie jo kupiną meilės tarnavimą, negalėjo susilaikyti neraudojusios, kai jos pamatė, kaip ji veda į tokią negarbingą mirtį. Kada jis ėjo pro šalį, daugelis iš šitų moterų balsu kūkčiojo ir raudėjo. O kada kai kurios iš jų išdrįsdavo eiti šalia jo, tada Mokytojas pasukdavo galvą į jas ir pasakydavo: “Jeruzalės dukros, neverkite dėl manęs, bet geriau verkite dėl savęs ir dėl savo vaikų. Manasis darbas yra beveik padarytas—netrukus aš vyksiu pas savąjį Tėvą—bet kaip tik dabar prasideda siaubingų vargų metai Jeruzalei. Žiūrėkite, ateina tos dienos, kada jūs tikrai pasakysite: Palaimintos yra tos, kurios yra nevaisingos, ir tos, kurių krūtų niekada nežindė jų mažyliai. Tomis dienomis jūs tikrai melsite, jog kalnų akmenys kristų ant jūsų tam, kad jus išlaisvintų iš jūsų nelaimių siaubo.”

187:1.7 (2005.5) Šitos Jeruzalės moterys iš tiesų buvo drąsios atvirai pareikšdamos Jėzui užuojautą, nes įstatymas griežtai draudė rodyti draugiškus jausmus tam, kuris yra vedamas į nukryžiovimą. Prastuomenei buvo leidžiama iš pasmerktojo tyčiotis, jį erzinti ir pašiepti, bet nebuvo leidžiama jam reikšti

jokios užuojautos. Nors Jėzus buvo dėkingas už jam reiškiamą užuojautą šitą juodą valandą, kada jo draugai slapstėsi, bet jis nenorėjo, jog šitos geraširdės moterys užsitrauktų valdžios nemalonę už tai, jog išdrįso jam parodyti užuojautą. Net ir šitokių metu Jėzus mažai galvojo apie save, jis galvojo vien tikrai apie tos tragedijos siaubingas dienas, kurios laukė Jeruzalės ir visos žydų nacijos ateityje.

187:1.8 (2006.1) Kada Mokytojas sunkiai judėjo į nukryžiovimo vietą, tada jis buvo labai pavargęs; jis buvo beveik visiškai išsekęs. Jis nebuvo nei valgęs, nei vandens gėręs nuo Paskutiniosios Vakariinės Elijo Morkaus namuose; taip pat jam nebuvo leista nė valandėlės ir nusenūsti. Priedo, apklausos vyko viena po kitos iki pat pasmerkimo valandos, jau neminint neteisingo nuplakimo, kuris sukėlė fizinę kančią ir nukraujavimą. Ir šalia viso šito jis jautė didžiausią protinę kančią, didžiulę dvasinę įtampą, ir siaubingą žmogiškojo vienišumo pojūtį.

187:1.9 (2006.2) Tuoj išėjus pro vartus, kur baigėsi miestas, kai Jėzus svirduliavo nešdamas kryžiaus skersinį, tada akimirksniui jo fizinės jėgos jį apleido ir nuo savo sunkios naštos svorio jis susmuko. Kareiviai rėkė ant jo ir spardė jį, bet jis nepajėgė atsikelti. Kada kapitonas šitą pamatė, žinodamas, ką Jėzus jau buvo ištvėręs, įsakė kareiviams liautis. Tada jis paliepė vienam praeiviui, kažkokiam Simonui iš Sirenės, nuimti kryžiaus skersinį nuo Jėzaus pečių ir jį patį privertė nunešti šį skersinį likusį kelią iki Golgotos.

187:1.10 (2006.3) Šitas vyras, Simonas, nuėjo visą kelią iš Sirenės, šiaurės Afrikoje, kad dalyvautų Perėjimo šventėje. Drauge su kitais samariečiais jis buvo apsistojęs iškart už miesto sienų ir ėjo į pamaldas šventykloje mieste, kada romėnų kapitonas

įsakė jam nešti Jėzaus kryžiaus skersinį. Simonas buvo per visas Mokytojo mirties ant kryžiaus valandas, kalbėjosi su didele dalimi jo draugų ir su jo priešais. Po prisikėlimo ir prieš išeidamas iš Jeruzalės, jis tapo narsiu tikinčiuoju į karalystės evangeliją, o kada sugrįžo į namus, tada savąją šeimą jis vedė į dangiškąją karalystę. Jo du sūnūs, Aleksandras ir Rufas, tapo labai sumaniais naujosios evangelijos mokytojais Afrikoje. Bet Simonas niekada nesužinojo, kad Jėzus, kurio naš tą jis nešė, ir tas žydų mokytojas, kuris kažkada padėjo jo sužeistam sūnui, buvo tas pats asmuo.

187:1.11 (2006.4) Buvo šiek tiek po devynių, kada šitoji mirties procesija atėjo į Golgotą, ir romėnų kareiviai ėmėsi užduoties kalti vinimis du plėšikus ir Žmogaus Sūnų prie kryžių.

2. Nukryžiovimas

187:2.1 (2006.5) Iš pradžių kareiviai storomis virvėmis prie skersinio pririšo Mokytojo rankas, o tada prie medžio jo rankas jie prikėlė. Kada šitą skersinį buomą jie iškėlė ant stulpo ir po to, kada skersinį tvirtai prikėlė prie kryžiaus vertikalaus buomo, tada prie medžio jie pririšo ir prikėlė jo kojas, paėmę vieną ilgą vinį, kad perkaltų per abi kojas. Ant vertikalaus buomo buvo pritaisytas didžiulis kaištis, įtvirtintas tinkamame aukštyje tam, kad tarsi balnas laikytų kūno svorį. Kryžius nebuvo aukštas, Mokytojo pėdos buvo maždaug per tris pėdas nuo žemės. Dėl to jis galėjo girdėti viską, kas su panieka buvo kalbama apie jį, ir galėjo aiškiai matyti veidų išraišką tų, kurie šitaip nemąstančiai iš jo tyčiojosi. O taip pat ir tie, kurie buvo susirinkę, galėjo lengvai girdėti viską, ką Jėzus sakė per šitas ilgai truncančio kankinimo ir lėtos mirties valandas.

187:2.2 (2007.1) Buvo toks paprotys nurengti visus drabužius nuo tų, kurie turėjo būti nukryžiuoti, bet kadangi žydai labai griežtai protestavo prieš žmogaus nuogo kūno viešą demonstravimą, tai romėnai visada parūpindavo tinkamą strėnų raištį visiems asmenims, kurie būdavo nukryžiuojami Jeruzalėje. Dėl to, kada Jėzui nurengė drabužius, tada jam buvo užrištas šis raištis prieš tai, kada jį užkėlė ant kryžiaus.

187:2.3 (2007.2) Nukryžiovimas buvo taikomas tam, kad būtų užtikrinama žiauri ir ilgai trunkanti bausmė, kartais aukos nenumirdavo kelias dienas. Jeruzalėje buvo ir tokia nuomonė, kuri aiškiai pasisakė prieš nukryžiovimą, ir čia veikė žydų moterų draugija, kuri visada į nukryžiovimo vietą pasiųsdavo savo atstovę, turėdama tikslą aukai pasiūlyti narkotizuoto vyno, kad jos kančia būtų sumažinta. Tačiau, kada šito narkotizuoto vyno paskanavo Jėzus, tada, nors ir kaip jis buvo ištroškęs, jį gerti atsisakė. Mokytojas nusprendė išlaikyti žmogiškąją sąmonę iki pat galo. Jis troško pasitikti mirtį, net ir šitokią žiaurią ir nežmoniškos formos, ir ją nugalėti savanoriškai atsiduodamas žmogiškojo patyrimo visiškai pilnatvei.

187:2.4 (2007.3) Prieš tai, kada Jėzus buvo užkeltas ant kryžiaus, abu plėšikai jau kabėjo ant kryžių, visą laiką keikdami savo budelius ir spjaudydami ant jų. Vieninteliai Jėzaus žodžiai, kada jie kalė jį prie skersinio buomo, buvo, “Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.” Jis nebūtų galėjęs savo budelių taip su gailesčiu ir meile užtarti, jeigu tokios mintys apie kupiną meilės atsidavimą nebūtų buvusios viso jo nesavanaudiškos tarnystės gyvenimo pagrindinis akstinas. Viso gyvenimo mintys, motyvai, ir troškimai atsiskleidžia iki galo krizės metu.

187:2.5 (2007.4) Kai tik Mokytoją pakėlė ant kryžiaus, kapitonas virš jo galvos prikėlė užrašą, o ten trimis kalbomis buvo parašyta, “Jėzus iš Nazareto—žydų karalius.” Žydai įsiuto dėl tokio, jų nuomone, įžeidimo. Bet Pilotą sunervino jų nepagarbus elgesys; jis jautė, kad buvo bauginamas ir žeminamas, ir jis pasirinko šitą smulkaus atsikeršijimo būdą. Jis galėjo užrašyti “Jėzus, maištininkas.” Bet jis gerai žinojo, kaip šitie Jeruzalės žydai niekino net ir patį Nazareto pavadinimą, ir jis pasiryžo šitokiu būdu juos pažeminti. Jis žinojo, kad jie taip pat bus iki gelmių įžeisti, pamatę, jog šitas mirties bausmės nubaustas galilėjietis yra vadinamas “Žydų karaliumi.”

187:2.6 (2007.5) Daugelis žydų lyderių, kada sužinojo, kaip Pilotas nusprendė iš jų pasityčioti, pakabinęs šitą užrašą ant Jėzaus kryžiaus, išlėkė į Golgotą, bet pamėginti užrašą nuimti jie neišdrįso, nes romėnų kareiviai stovėjo sargyboje. Negalėdami šio užrašo nukabinti, šitie lyderiai įsimaišė į minią ir darė viską, kas tiktai įmanoma, jog kurstytų panieką ir pašaipas tam, kad niekas šio užrašo nelaikytų rimtu..

187:2.7 (2007.6) Apaštalas Jonas, su Marija, Jėzaus motina, Rūta, ir Judu atėjo į šią vietą kaip tik po to, kada Jėzus buvo iškeltas ant kryžiaus, ir kaip tik tuo metu, kada kapitonas virš Mokytojo galvos kėlė užrašą. Jonas buvo vienintelis iš vienuolikos apaštalų, kuris matė nukryžiovimą, ir net ir jis čia buvo ne visą laiką, kadangi jis bėgo į Jeruzalę, kad atsivestų savo motiną ir jos drauges iškart po to, kada į šią vietą jis atvedė Jėzaus motiną.

187:2.8 (2007.7) Kada Jėzus pamatė savo motiną, su Jonu ir su savo broliu ir seserimi, tada jis nusišypsojo, bet nepasakė nieko. Tuo tarpu tie keturi kareiviai, kuriems buvo paskirta nukryžiuoti

Jėzų, sutinkamai su papročiu, jo drabužius pasidalino tarpusavyje, vienas pasiėmė sandalus, kitas turbaną, trečias juosmens juostą, o ketvirtasis apsiaustą. Po šito liko tunika, arba be siūlių drabužis, siekiantis beveik iki kelių, kad būtų suplėšytas į keturis gabalus, tačiau kada kareiviai pamatė, koks tai yra neįprastas viršutinis drabužis, tada jie nusprendė dėl jo mesti burtus. Jėzus žvelgė į juos žemyn tuo metu, kada šie dalinosi jo drabužius, o nemąstanti minia tyčiojosi iš jo.

187:2.9 (2008.1) Gerai, kad romėnų kareiviai Mokytojo drabužius pasiėmė. Priešingu atveju, jeigu šiuos jo aprėdus būtų gavę jo pasekėjai, tai jie būtų galėję susigundyti dėl to, kad imtų prietaringai garbinti relikvijas. Mokytojas troško, kad jo pasekėjai neturėtų nieko materialaus, ką būtų galima susieti su jo gyvenimu žemėje. Žmonijai jis norėjo palikti tiktai prisiminimą apie tokį žmogiškąjį gyvenimą, kuris buvo gyvenamas atsidavus aukštajam dvasiniam idealui būti pasišventusiam vykdyti Tėvo valią.

3. Tie, kurie matė nukryžiavimą

187:3.1 (2008.2) Maždaug pusę dešimtos tą penktadienio rytą, Jėzus buvo pakabintas ant kryžiaus. Iki vienuoliktos valandos, susirinko daugiau kaip vienas tūkstantis žmonių, kad pamatytų šitą Žmogaus Sūnaus nukryžiavimo reginį. Per visas šitas siaubingas valandas visatos nematomos gausybės laukė tylėdamos tuo metu, kada jos stebėjo šitą nepaprastą Kūrėjo reiškinių, jam mirštant tvarinio mirtimi, net pačia gėdingiausia pasmerkto nusikaltėlio mirtimi.

187:3.2 (2008.3) Vienu arba kitu momentu nukryžiavimo metu šalia kryžiaus stovėjo Marija, Rūta, Judas, Jonas, Salomėja (Jono

motina), ir nuoširdžių tikinčiųjų moterų grupė, įskaitant Mariją, Kleopo žmoną ir Jėzaus motinos seserį, Mariją Magdalena, ir Rebeką, kažkada gyvenusią Sepforyje. Šitie ir kiti Jėzaus draugai laikėsi ramiai tuo metu, kada matė jo didžiulę kantrybę ir tvirtybę ir stebėjo jo didžiules kančias.

187:3.3 (2008.4) Didelė dalis tų, kurie praeidavo, kraipydavo galvas ir, plūsdami jį, sakė: “Ei, tu, kuris norėjai sugriauti šventyklą ir ją vėl atstatyti per tris dienas, išsigelbėk pats. Jeigu tu esi Dievo Sūnus, tai kodėl gi nenulipi nuo kryžiaus?” Kai kurie žydų lyderiai panašiu būdu irgi šaipėsi iš jo, sakydami, “Jis gelbėjo kitus, bet pats išsigelbėti nebesugeba.” Kiti sakė, “Jeigu tu esi žydų karalius, tai nulipk nuo kryžiaus, ir mes įtikėsime į tave.” O vėliau iš jo jie dar labiau tyčiojosi, sakydami, “Jis pasitikėjo Dievu, kad jį išvaduos. Jis net tvirtino, jog yra Dievo Sūnus—pažiūrėkite į jį dabar—nukryžiuotas tarp dviejų vagių.” Net ir šie du vagys jį koneveikė ir svaidė jam priekaištus.

187:3.4 (2008.5) Kadangi Jėzus į jų patyčias niekaip neatsakinėjo, ir kadangi artinosi šitos ypatingos pasiruošimo dienos pusiaudienis, tai pusę dvyliktos didžioji dalis besityčiojančios ir besišaipančios minios buvo išėjusi savais keliais; šioje vietoje buvo likę mažiau negu penkiasdešimt žmonių. Kareiviai dabar ruošėsi valgyti ir gerti pigų, rūgštų vyną, pasirengę stebėti ilgą mirtį. Kada jie gėrė vyną, tada paniekinančiai pasiūlė tostą už Jėzų, sakydami, “Būk sveikas ir geros kloties! už žydų karalių.” Ir juos nustebino Mokytojo pakantus požiūris į jų pašaipas ir patyčias.

187:3.5 (2008.6) Kada Jėzus pamatė, kaip jie valgo ir geria, tada jis pažvelgė į juos žemyn ir tarė: “Aš ištroškęs.” Kai sargybinių kapitonas išgirdo Jėzų sakant, “Aš ištroškęs,” tuomet iš savojo

butelio šiek tiek vyno užpylė ant plaušinio kamščio ir, jį permirkusį užmovęs ant ieties galo, pakėlė Jezui, kad šis galėtų sudrėkinti savo sukepusias lūpas.

187:3.6 (2008.7) Jėzus turėjo tikslą gyventi nesinaudojant savo viršgamtinėmis galiomis, ir lygiai taip pat jis nusprendė ir mirti kaip paprastas mirtingasis ant kryžiaus. Jis gyveno kaip žmogus, ir jis mirs kaip žmogus—vykdydamas Tėvo valią.

4. Vagis ant kryžiaus

187:4.1 (2008.8) Vienas iš plėšikų plūdo Jėzų, sakydamas, “Jeigu tu esi Dievo Sūnus, kodėl gi pats neišsigelbsti ir neišgelbsti mūsų?” Tačiau kada šis Jezui priekaištavo, tada kitas vagis, kuris buvo daug kartų girdėjęs, kaip Mokytojas mokė, tarė: “Argi tu nebijai net Dievo? Argi tu nematai, jog mes kančių nusipelnėme už savo poelgius, bet šitas žmogus kenčia nepelnytai? Geriau būtų, kad mes stengtumėmės gauti atleidimą už savo nuodėmes ir išgelbėjimą savo sieloms.” Kada Jėzus išgirdo, kaip šis vagis šitaip pasakė, tada jis pasuko veidą į jį ir pritariamai nusišypsojo. Kada šis nusikaltėlis pamatė Jėzaus veidą, atsuktą į jį, tada sukaupė savo drąsą, įpūtė savojo įtikėjimo silpnai degančią liepsną, ir tarė: “Viešpatie, prisimink ir mane, kada tu ateisi į savąją karalystę.” Ir tada pasakė Jėzus, “Tikrai, tikrai, aš sakau tau šiandien, tu tikrai kada nors būsi su manimi Rojuje.”

187:4.2 (2009.1) Kęsdamas mirtingojo mirties skausmus Mokytojas turėjo laiko išklaudyti įtikėjusio plėšiko įtikėjimo išpažintį. Kada šitas vagis siekė išgelbėjimo, tada jis surado išsilaisvinimą. Daug kartų iki tol jis jautė poreikį tikėti į Jėzų, bet tik tai šitomis paskutiniomis sąmonės valandomis jis iš

tiesų iš visos širdies atsigrėžė į Mokytojo mokymą. Kada jis pamatė, kaip Jėzus sutinka mirtį ant kryžiaus, tada šitas vagis nebegalėjo ilgiau priešintis tam įsitikinimui, jog Žmogaus Sūnus iš tikrųjų yra Dievo Sūnus.

187:4.3 (2009.2) Šito epizodo metu, kada Jėzus kalbėjosi su šiuo vagimi ir priėmė jį į karalystę, Apaštalo Jono nebuvo, nes buvo išėjęs į miestą atsivesti savo motinos ir jos draugių į nukryžiovimo vietą. Lukas šitą pasakojimą vėliau išgirdo iš atsivertusio romėnų sargybos kapitono.

187:4.4 (2009.3) Apaštalas Jonas apie nukryžiovimą pasakojo taip, kaip šitą įvykį jis prisiminė praėjus dviems trečdaliams amžiaus po šio atsitikimo. Kiti pasakojimai rėmėsi tuo, ką papasakojo budėjęs romėnų centurionas, kuris dėl to, ką pamatė ir išgirdo, vėliau įtikėjo į Jėzų ir tapo dangaus karalystės žemėje bičiulystės pilnateisiu nariu.

187:4.5 (2009.4) Šitą jauną vyrą, atgailaujantį plėšiką, į prievartos ir nusikaltimų gyvenimą įtraukė tie, kurie tokią plėšikavimo karjerą išliaupsino kaip veiksmingą patriotinį protestą prieš politinę priespaudą ir visuomeninį neteisingumą. Ir šitokios rūšies mokymas, plius nuotykių akstinas, didelę dalį šiaip jau geranoriškų jaunuolių atvedė į tai, kad jie ėmė dalyvauti šitose įžuliose plėšikavimo ekspedicijose. Šitas jaunas vyras į Barabą anksčiau žiūrėjo kaip į didvyrį. Dabar jis pamatė, kad klydo. Čia ant kryžiaus šalia savęs jis matė iš tikrųjų didį vyrą, tikrą didvyrį. Čia buvo didvyris, kuris uždegė jo aistrą ir įkvėpė aukščiausias moralinės savigarbos idėjas ir atgaivino visus drąsos, vyriškumo, ir narsumo idealus. Žiūrint į Jėzų, jo širdyje kilo didžiulis meilės, ištikimybės, ir tikrojo didingumo jausmas.

187:4.6 (2009.5) Ir jeigu bet koks žmogus iš besityčiojančios minios būtų patyręs tai, kad jo sieloje gimė įtikėjimas, ir būtų meldęs, kad Jėzus jo pasigailėtų, tai jis būtų buvęs sutiktas su tokiu pačiu kupinu meilės dėmesiu, koks buvo parodytas ir įtikėjusiam plėšikui.

187:4.7 (2009.6) Iškart kai tik atgailaujantis vagis išgirdo Mokytojo pažadą, kad jie kada nors turėtų susitikti Rojuje, sugrįžo iš miesto Jonas, atsivedęs savo motiną ir maždaug tuziną tikinčiųjų moterų. Jonas atsistojo šalia Marijos, Jėzaus motinos, palaikydamas ją. Jos sūnus Judas stovėjo iš kitos pusės. Kada Jėzus pažvelgė žemyn į šitą vaizdą, buvo pusiaudienis, ir jis tarė savo motinai, “Moterie, štai tavo sūnus!” O kreipdamasis į Joną, jis tarė, “Mano sūnau, štai tavo motina!” Ir tuomet jis kreipėsi į juos abu, sakydamas, “Aš noriu, kad iš šitos vietos jūs išeitumėte.” Ir tokiu būdu Jonas ir Judas Mariją išvedė iš Golgotos. Jonas nuvedė Jėzaus motiną į tą vietą, kur jis apsistojo Jeruzalėje ir tuomet nuskubėjo atgal į nukryžiovimo vietą. Po Perėjimo šventės Marija sugrįžo į Betsaidą, kur savo natūralaus gyvenimo likusią dalį ji gyveno Jono namuose. Po Jėzaus mirties Marija neišgyveno ir vienerių metų.

187:4.8 (2010.1) Kai tik Marija išėjo, tada kitos moterys pasitraukė šiek tiek atokiau ir pasiliko prie Jėzaus tol, kol jis užgeso ant kryžiaus, ir jos vis dar tebestovėjo šalia, kada Mokytojo kūnas buvo nuimtas, kad būtų palaidotas.

5. Paskutiniai valanda ant kryžiaus

187:5.1 (2010.2) Nors tokiam reiškiniui tai buvo ankstyvas metų laikas, bet netrukus po dvyliktos valandos dangus aptemo dėl

smulkaus smėlio audros ore. Jeruzalės gyventojai žinojo, jog tai reiškia, kad ateina viena iš tų karšto vėjo nešamų iš Arabijos dykumos smėlio audrų. Prieš pirmą valandą dangus buvo toks tamsus, kad saulė buvo paslėpta, ir minios likučiai nuskubėjo atgal į miestą. Kada Mokytojas atidavė savąją gyvybę iškart po šitos valandos, šalia tebuvo mažiau negu trisdešimt žmonių, tikrai tie trylika romėnų kareivių ir maždaug penkiolikos tikinčiųjų grupė. Šią grupę sudarė vien tikrai moterys, išskyrus du vyrus, Judą, Jėzaus brolių, ir Joną Zabediejų, kuris sugrįžo į šią vietą prieš pat tą akimirką, kada Mokytojo gyvybė užgeso.

187:5.2 (2010.3) Tuoju po pirmos valandos, vis labiau temstant dėl didžiulės smėlio audros, Jėzus ėmė prarasti žmogiškąją sąmonę. Paskutiniai jo gailestingumo, atlaidumo, ir perspėjimo žodžiai buvo pasakyti. Jo paskutinis noras—susijęs su savo motinos globa—buvo išreikštas. Per šią besiantinančios mirties valandą Jėzaus žmogiškasis protas ėmė kartoti daugelį pastraipų iš Hebrajų raštų, ypač Psalmes. Žmogiškojo Jėzaus paskutinioji sąmoninga mintis buvo susijusi su kartojimu mintyse tos Psalmių Knygos dalies, kuri dabar yra žinoma kaip dvidešimtoji, dvidešimt pirmoji, ir dvidešimt antroji Psalmės. Nors jo lūpos dažnai sujudėdavo, bet jis buvo per silpnas, kad žodžius ištartų, kai šitos pastraipos, kurias jis taip gerai žinojo atmintinai, pasiekdavo jo protą. Tikrai keletą kartų tie, kurie stovėjo greta, tikrai nugirdo atskiras frazes, tokias kaip, “Aš žinau, Viešpats išgelbės savo pateptąjį,” “Tavoji ranka tikrai išsiaiškins visus mano priešus,” ir “Dieve mano, Dieve mano, kodėl gi tu mane apleidai?” Jėzus nė vienai akimirkai neturėjo nė menkiausios abejonės, kad jis gyvena sutinkamai su Tėvo valia; ir jis niekada neabejojo, kad dabar jis savąją gyvybę materialia kūne atiduoda sutinkamai

su savojo Tėvo valia. Jis nejautė to, kad Tėvas jį būtų apleidęs; tiesiog jis kartojo savo blėstančioje sąmonėje daug ištraukų iš Raštų, tarp jų ir šitą dvidešimt antrąją Psalmę, kuri prasideda “Dieve mano, Dieve mano, kodėl gi tu mane apleidai?” Ir atsitiko taip, jog vieną iš tų trijų pastraipų, kurios buvo ištartos pakankamai aiškiai, išgirdo tie, kurie stovėjo šalia.

187:5.3 (2010.4) Paskutinysis pageidavimas, kurį mirtingasis Jėzus išreiškė savo bičiuliams, buvo maždaug pusę antros, kada jis antrą kartą pasakė: “Aš ištroškęs,” ir tas pats sargybos kapitonas vėl jam suvilgė lūpas tuo pačiu kamščiu, sudrėkintu rūgščiame vyne, tomis dienomis paprastai vadintu actu.

187:5.4 (2010.5) Smėlio audra stiprėjo ir dangūs vis labiau temo. Kareiviai ir šita maža tikinčiųjų grupelė vis tiek tebestovėjo greta. Kareiviai gūžėsi netoli kryžiaus, susispietė draugėn, kad apsisaugotų nuo čaižančio smėlio. Jono motina ir kitos moterys stebėjo iš toliau, kur jas šiek tiek pridengė iš viršaus nukarusi uola. Kada Mokytojas pagaliau iškvėpė paskutinį kartą, tada prie jo kryžiaus buvo Jonas Zabediejus, Jėzaus brolis Judas, jo sesuo Rūta, Marija Magdalena, ir Rebeka, kažkada gyvenusį Sepforyje.

187:5.5 (2011.1) Buvo prieš pat tris, kada Jėzus, garsiu balsu, sušuko, “Baigta! Tėve, į tavąsias rankas aš atiduodu savąją dvasią.” Ir kada jis šitai pasakė, tada nulenkę galvą ir užbaigė gyvybės kovą. Kada romėnų centurionas pamatė, kaip mirė Jėzus, tada jis sudavė sau į krūtinę ir pasakė: “Iš tikrųjų tai buvo teisingas žmogus; tikrai jis turėjo būti Dievo Sūnus.” Ir nuo tos valandos jis ėmė tikėti į Jėzų.

187:5.6 (2011.2) Jėzus mirė karališkai—kaip ir gyveno. Jis atvirai pripažino savo karališkąjį orumą ir išliko padėties šeimininkas per visą tą tragišką dieną. Jis savo valia ėjo į savo nešlovingą mirtį, kai tik pasirūpino savo pasirinktų apaštalų saugumu. Jis išmintingai pažabojo daug vargo sukeliančią Petro jėgą ir pasirūpino, kad Jonas galėtų būti šalia jo iki pat jo mirtingosios egzistencijos pabaigos. Jis atskleidė savo tikrąją prigimtį žmogžudiškam Sanhedrinui ir priminė Pilotui apie savo kaip Dievo Sūnaus aukščiausiosios valdžios šaltinį. Jis išėjo į Golgotą, nešdamas savo kryžiaus skersinį buomą, o mirtingojo įgytą savąją dvasią atiduodamas Rojaus Tėvui meilės kupiną savęs padovanojimą užbaigė. Po tokio gyvenimo—ir tokios mirties akimirką—Mokytojas iš tikrųjų galėjo pasakyti, “Baigta.”

187:5.7 (2011.3) Kadangi tai buvo pasiruošimo diena tiek Perėjimo šventei, tiek ir Sabatui, tai žydai nenorėjo, kad šitie kūnai būtų palikti Golgotoje. Dėl to jie nuėjo pas Pilotą paprašyti, kad šitų trijų vyrų kojos būtų sulaužytos, kad jie būtų pribaigti, tokiu būdu, jog prieš saulėlydį būtų galima juos nuimti nuo kryžių ir įmesti į nusikaltėlių laidojimo duobes. Kada Pilotas šitą pageidavimą išklaušė, tada iš karto pasiuntė tris kareivius, kad sulaužytų kojas ir pribaigtų Jėzų ir tuos du plėšikus.

187:5.8 (2011.4) Kada šitie kareiviai atėjo į Golgotą, tada tą jie padarė tiems dviems vagims, bet jie pamatė, didžiulei savo nuostabai, kad Jėzus jau yra nebegyvas. Tačiau tam, jog būtų tikri, kad jis tikrai yra nebegyvas, vienas iš kareivių savo ietimi persmeigė jo kairįjį šoną. Nors buvo įprasta, jog nukryžiuojamo aukos ant kryžiaus būtų gyvos net dvi ar tris dienas, bet Jėzaus didžiulis emocinis sielvartas ir aštrus dvasinis skausmas jo mirtingąjį

gyvenimą materialiam kūne užbaigė šiek tiek greičiau negu per penkias su puse valandos.

6. Po nukryžiavimo

187:6.1 (2011.5) Smėlio audros tamsoje, maždaug apie pusę keturių, Dovydas Zabediejus išsiuntė savo paskutiniuosius pasiuntinius, nešančius žinią apie Mokytojo mirtį. Paskutinį savo žinianešį jis nusiuntė į Mortos ir Marijos namus Betanėje, kur jis manė yra apsistojusi Marija su likusiais šeimos nariais.

187:6.2 (2011.6) Po Mokytojo mirties Jonas išsiuntė moteris, Judo priežiūroje, į Elijo Morkaus namus, kur jos išbuvo per šio Sabato dieną. Pats Jonas, iki šito laiko jau gerai pažįstamas romėnų centurionui, pasiliko Golgotoje tol, kol čia atvyko Juozapas ir Nikodemas su Piloto įsakymu, leidžiančiu jiems Jėzaus kūną pasiimti.

187:6.3 (2011.7) Šitaip pasibaigė tragedijos ir sielvarto diena milžiniškai visatai, kurios nesuskaičiuojamas protingų būtybių gausybes pribloškė tas kraupus vaizdas, kada buvo nukryžiuotas jų mylimo Valdovo žmogiškasis įsikūnijimas; juos pritrenkė šitas mirtingojo negailestingumo ir žmogiškojo iškrypimo pademonstravimas.

188 Dokumentas. Laikas kapavietėje

188:0.1 (2012.1) TOJI viena su puse dienos, kada Jėzaus mirtingas kūnas gulėjo Juozapo kapavietėje, tas laikotarpis tarp jo mirties ant kryžiaus ir jo prisikėlimo, yra Mykolo žemės karjeroje toks skyrius, apie kurį mes labai mažai ką žinome. Mes galime papasakoti apie Žmogaus Sūnaus palaidojimą ir į šį dokumentą įtraukti tuos įvykius, kurie yra susiję su jo prisikėlimu, bet mes

neturime daug autentiško pobūdžio informacijos apie tai, kas gi iš tikrųjų vyko per šitą maždaug tridešimt šešių valandų laikmetį, nuo penktadienio trečios valandos po pietų iki sekmadienio trečios valandos iš ryto. Šitas laikotarpis Mokytojo karjeroje prasidėjo prieš pat tą momentą, kada romėnų kareiviai jį nuėmė nuo kryžiaus. Po savo mirties jis kabėjo ant kryžiaus maždaug vieną valandą. Jį būtų nukabinę anksčiau, jeigu ne ta gaišatis pribaiigiant šiuos du plėšikus.

188:0.2 (2012.2) Žydų valdovai buvo suplanavę, kad Jėzaus kūnas būtų įmestas į Gehenos atviras laidojimo duobes, į pietus nuo miesto; toks buvo paprotys šitokiu būdu atsikratyti nukryžiuavimo aukų. Jeigu šitas planas būtų pavykęs, tai Mokytojo kūną būtų suėdę laukiniai žvėrys.

188:0.3 (2012.3) Tuo metu, Juozapas iš Arimatėjos, lydimas Nikodemo, nuėjo pas Pilotą ir paprašė, kad Jėzaus kūnas būtų perduotas jiems tam, kad būtų deramai palaidotas. Neretai nukryžiuotųjų draugai romėnų valdžiai pasiūlydavo kyšių už leidimą tokius kūnus pasiimti. Juozapas nuėjo pas Pilotą su didžiule suma pinigų, jeigu iškiltų reikalas sumokėti už leidimą perkelti Jėzaus kūną į privačią kapavietę. Bet Pilotas už tai pinigų nepaėmė. Kada jis išklausė šį prašymą, tada jis greitai pasirašė tokį įsakymą, kuris leido Juozapui vykti į Golgotą ir tuoj pat ir visiškai pasiimti Mokytojo kūną. Tuo tarpu, smėlio audrai smarkiai apimus, grupė žydų, atstovaujančių Sanhedrinui, buvo išėjusi į Golgotą turėdama tikslą įsitikinti, kad Jėzaus kūnas kartu su plėšikų kūnais būtų išmestas į atviras viešas laidojimo duobes.

1. Jėzaus palaidojimas

188:1.1 (2012.4) Kada Juozapas ir Nikodemas atėjo į Golgotą, tada jie pamatė, jog kareiviai Jėzų nuima nuo kryžiaus, o Sanhedrino atstovai stovi šalia, kad nė vienas iš Jėzaus pasekėjų nesutrukdytų tam, kad jo kūnas patektų į nusikaltėlių laidojimo duobes. Kada Juozapas centurionui padavė Piloto įsakymą dėl Mokytojo kūno, tada šie žydai pakėlė triukšmą ir šaukdami reikalavo jo kūno. Įtūžę jie stengėsi kūną pasiimti jėga, ir kada jie tą padarė, tada centurionas įsakė keturiems kareiviams atsistoti greta jo, ir išsitraukę iš makščių kardus jie apžergė Mokytojo kūną, gulintį ant žemės. Likusiems kareiviams centurionas įsakė palikti tuos du vagis ir šitą įniršusių žydų piktą minią patraukti atgal. Kada tvarka buvo atstatyta, tada centurionas žydams perskaitė Piloto leidimą ir, pasitraukęs į šalį, tarė Juozapui: “Šitas kūnas yra jūsų, galite su juo daryti, kas jums atrodo yra tinkama. Aš ir mano kareiviai būsime greta, kad stebėtume, jog nė vienas žmogus jums nesutrukdytų.”

188:1.2 (2013.1) Nukryžiuotasis asmuo negalėjo būti palaidotas žydų kapinėse; buvo griežtas įstatymas, kuris tokią procedūrą draudė. Juozapas ir Nikodemas žinojo šį įstatymą, ir eidami į Golgotą jie nusprendė Jėzų palaidoti Juozapo šeimos naujojoje kapavietėje, kuri buvo ištašyta didelėje uoloje, esančioje nedideliu atstumu į šiaurę nuo Golgotos ir kelio, vedančio į Samariją, kitoje pusėje. Niekas dar niekada nebuvo palaidotas šitame kape, ir jie manė, kad bus tinkama, jog Mokytojas turėtų ilsėtis ten. Juozapas iš tiesų tikėjo, kad Jėzus iš numirusiųjų prisikels, bet Nikodėmas tuo labai abejojo. Šitie buvusieji Sanhedrino nariai savo įtikėjimą į Jėzų buvo išlaikę daugiau ar mažiau paslapyje, nors jų bičiuliai iš Sanhedrino ilgą laiką juos įtarinėjo net ir iki to meto, kada jie iš tarybos pasitraukė. Nuo

šiол jie buvo labiausiai atvirai pasisakantys Jėzaus mokiniai visoje Jeruzalėje.

188:1.3 (2013.2) Maždaug pusę penkių Jėzaus iš Nazareto laidojimo procesija pajudėjo iš Golgotos į Juozapo kapavietę kitoje kelio pusėje. Kūnas buvo suvyniotas į drobulę, kai jį nešė keturi vyrai, už jų ėjo ištikimos moterys stebėtojos iš Galilėjos. Tie mirtingieji, kurie nešė Jėzaus materialų kūną, buvo Juozapas, Nikodemas, Jonas, ir romėnų centurionas.

188:1.4 (2013.3) Jie įnešė kūną į kapavietę, maždaug dešimties pėdų ploto patalpą, kur skubiai jį parengė palaidojimui. Savo mirusiųosius žydai nevisiškai laidojo; iš esmės jie juos balzamuodavo. Juozapas ir Nikodemas su savimi atsinešė didelį kiekį miros ir alavijo sulčių, ir dabar jie apvyniojo kūną tvarsčiais, sumirkytais šituose tirpaluose. Kada balzamavimas buvo užbaigtas, tada jie apie veidą aprišo nedidelį rankšluostį kūną įvyniojo į drobulę, ir labai pagarbiai uždėjo jį ant lentynos kapavietėje.

188:1.5 (2013.4) Kai tik kūnas buvo patalpintas į kapavietę, centurionas davė ženklą savo kareiviams, kad šie padėtų užridenti durų akmenį prie įėjimo į kapavietę. Tada šie kareiviai išėjo į Geheną su vagių kūnais, tuo tarpu visi kiti sugrįžo į Jeruzalę, sielvartaudami, kad pažymėtų Perėjimo šventę sutinkamai su Mozės įsakymais.

188:1.6 (2013.5) Laidojant Jėzų buvo labai skubama ir dirbama sparčiai, nes tai buvo pasirengimo diena ir greitai artėjo Sabatas. Vyrai nuskubėjo atgal į miestą, bet moterys pasiliko prie kapavietės tol, kol buvo visiškai tamsu.

^{188:1.7 (2013.6)} Tuo metu, kada visa tai vyko, moterys slėpėsi netoliese, šitokiu būdu jos stebėjo viską ir matė, kur buvo paguldytas Mokytojas. Jos šitaip slėpėsi, kadangi tokiu metu moterims nebuvo leidžiama bendrauti su vyrais. Šitos moterys nemanė, kad Jėzus buvo tinkamai paruoštas palaidojimui, ir jos tarpusavyje susitarė sugrįžti atgal į Juozapo namus, per Sabatą pailsėti, pasiruošti įvairių rūšių aromatų ir aliejų, o sekmadienio rytą sugrįžti, kad Mokytojo kūną deramai paruoštų mirties poilsui. Tos moterys, kurios šitaip laukė šito penktadienio vakarą buvo: Marija Magdalena, Marija, Kleopo žmona, Morta, kita Jėzaus motinos sesuo, ir Rebeka iš Sepforio.

^{188:1.8 (2013.7)} Be Dovydo Zabediejaus ir Juozapo iš Arimatėjos labai mažai kas iš Jėzaus mokinių iš tikrųjų tikėjo arba suprato, kad jis turi prisikelti iš kapo trečiąją dieną.

2. Saugant kapavietę

^{188:2.1 (2014.1)} Jeigu Jėzaus pasekėjai neatkreipė dėmesio į jo pažadą prisikelti iš kapo trečiąją dieną, tai jo priešai atkreipė. Vyriausieji šventikai, fariziejai, ir sedukėjai prisiminė, kad jie buvo gavę pranešimų apie tai, kad jis buvo sakęs, jog iš mirusiųjų jis prisikels.

^{188:2.2 (2014.2)} Šią penktadienio naktį, po Perėjimo šventinės vakarienės, maždaug apie vidurnaktį žydų lyderių grupė susirinko Kajafo namuose, kur jie aptarė savo nuogastavimus, susijusius su Mokytojo tvirtinimais, kad iš mirusiųjų jis prisikels trečiąją dieną. Šitas susirinkimas pasibaigė tuo, jog buvo paskirtas sanhedristų komitetas, kuris turėjo anksti kitą dieną nueiti pas Pilotą, ir jam perduoti oficialų Sanhedrino

prašymą, jog prie Jėzaus kapo būtų pastatyta romėnų sargyba, kad jo draugams užkirstų kelią, ką nors su juo padaryti slapčiomis. Šito komiteto atstovas Pilotui tarė: “Pone, mes prisimename, jog šitas apgavikas, Jėzus iš Nazareto, dar tuomet, kai buvo gyvas, sakė, ‘Po trijų dienų aš vėl prisikelsiu.’ Dėl to, mes atėjome pas tave paprašyti, jog tu duotum tokius nurodymus, kad kapavietė būtų apsaugota nuo jo pasekėjų, bent jau tol, kol baigsis trečioji diena. Mes labai bijome, kad jo mokiniai neateitų ir neišvogtų jo naktį, o tada paskelbtų žmonėms, kad jis prisikėlė iš mirusiųjų. Jeigu mes tikrai leistume, kad šitai atsitiktų, tai šitoji klaida būtų nepalyginamai blogiau negu tai, kad mes būtume jam leidę gyventi.”

188:2.3 (2014.3) Kada Pilotas išklausė šitą Sanhedrino prašymą, tada jis tarė: “Aš jums tikrai duosiu dešimties kareivių sargybą. Eikite ir pasirūpinkite kapo saugumu.” Jie sugrįžo į šventyklą, pasiėmė savo pačių dešimt sargybinių, ir tuomet iškeliavo, net ir šitą Sabato rytą, prie Juozapo kapavietės su šitais dešimt žydų sargybinių ir dešimt romėnų kareivių, kad prie kapavietės pastatytų juos į sargybą. Šitie vyrai užrideno dar vieną akmenį prie įėjimo į kapavietę ir uždėjo Piloto antspaudus ant akmenų ir aplink juos, kad jų niekas nepajudintų be jų žinios. Ir šitie dvidešimt vyrų pasiliko saugoti iki prisikėlimo valandos, žydai atnešdavo jiems maisto ir gėrimo.

3. Sabato dieną

188:3.1 (2014.4) Per visą šitą Sabato dieną mokiniai ir apaštalai slėpėsi, tuo tarpu visa Jeruzalė aptarinėjo Jėzaus mirtį ant kryžiaus. Šituo metu Jeruzalėje buvo apie vieną su puse milijono žydų, suplūdusių iš visų Romos imperijos dalių ir iš Mesopotamijos. Tai buvo Perėjimo šventinės savaitės pradžia,

ir visi šitie piligrimai bus mieste, kad sužinotų apie Jėzaus prisikėlimą ir šitą žinią nusineštų atgal į savo namus.

188:3.2 (2014.5) Vėlyvą šeštadienio naktį Jonas Morkus sukvietė vienuolika apaštalu, kad slapta ateitų į jo tėvo namus, kur prieš pat pusiaunaktį jie visi susirinko tame pačiame viršutiniame kambaryje, kur prieš dvi naktis su savo Mokytoju jie valgė Paskutiniąją Vakarienę.

188:3.3 (2014.6) Marija, Jėzaus motina, su Rūta ir Judu, sugrįžo į Betanę, kad prisijungtų prie savosios šeimos šitą šeštadienio vakarą prieš pat saulėlydį. Dovydas Zabediejus pasiliko Nikodemo namuose, kur jis buvo sutaręs su savo pasiuntiniais, kad jie susirinktų anksti sekmadienio ryte. Tos moterys iš Galilėjos, kurios paruošė aromatus tolimesniam Jėzaus kūno balzamavimui, laukė Juozapo iš Arimatėjos namuose.

188:3.4 (2014.7) Mes nepajėgiame iki galo paaiškinti, kas atsitiko Jėzui iš Nazareto per šitą pusantros dienos laikotarpį, kada jis turėjo gulėti miręs Juozapo naujojoje kapavietėje. Akivaizdu, kad jis mirė tokia pačia natūralia mirtimi ant kryžiaus, kaip mirtų ir bet koks kitas mirtingasis tokiomis pat aplinkybėmis. Mes girdėjome, kaip jis pasakė, “Tėve, į tavąsias rankas aš atiduodu savąją dvasią.” Mes ne iki galo suprantame tokio pareiškimo prasmę, kadangi jo Minties Derintojas jau seniai buvo personalizuotas ir todėl savo egzistenciją palaikė nepriklausomai nuo Jėzaus mirtingosios būtybės. Mokytojo Personalizuoto Derintojo jokių būdu negalėjo įtakoti jo fizinė mirtis ant kryžiaus. Tai, ką Jėzus kažkuriam laikui atidavė į Tėvo rankas, turėjo būti Derintojo ankstesniojo darbo dvasinant mirtingojo protą dvasinė kopija dėl to, kad būtų pasirūpinta žmogiškojo patyrimo kopijos perkėlimu į

gyvenamuosius pasaulius. Jėzaus patyrimė turėjo būti kažkokia dvasinė realybė, kuri būtų analogiška dvasinei prigimčiai, arba sielai, kokią turi šių sferų įtikėjmu augantys mirtingieji. Bet tai yra vien tik tai mūsų nuomonė—mes nežinome iš tiesų, ką Jėzus atidavė savojo Tėvo globai.

188:3.5 (2015.1) Mes žinome, jog Mokytojo fizinis kūnas Juozapo kapavietėje gulėjo maždaug iki sekmadienio ryto trečios valandos, bet mes visiškai nesame tikri dėl Jėzaus asmenybės statuso per tą trisdešimt šešių valandų laikotarpį. Kartais šiuos dalykus mes sau patiems drįsdavome aiškinti maždaug šitaip:

188:3.6 (2015.2) 1. Mykolo Kūrėjo sąmonė turėjo būti laisva ir visiškai nepriklausoma nuo su ja susieto mirtingojo proto, kuris buvo fizinio įsikūnijimo metu.

188:3.7 (2015.3) 2. Mes žinome, jog buvęs Jėzaus Minties Derintojas šituo laikotarpiu buvo žemėje ir asmeniškai vadovavo susirinkusioms dangiškosioms gausybėms.

188:3.8 (2015.4) 3. Žmogaus iš Nazareto įgyta dvasinė tapatybė, kuri susiformavo per savo gyvenimą materialiam kūne, pirma, dėl betarpiškų jo Minties Derintojo pastangų, o vėliau dėl to, kad jis pats tobulai suderino idealios mirtingojo egzistencijos fizinius poreikius ir dvasinius reikalavimus, kaip tai buvo įgyvendinta niekada nenutrūkstamu pasirinkimu vykdyti Tėvo valią, turėjo būti atiduota Rojaus Tėvo globai. Ar šitoji dvasinė realybė sugrįžo, kad taptų prisikėlusios asmenybės dalimi, ar nesugrįžo, tai šito mes nežinome, bet mes manome, kad ji sugrįžo. Bet visatoje yra ir tokių, kurie laikosi tokios nuomonės, jog šitoji Jėzaus sielos tapatybė dabar ilsisi “Tėvo krūtinėje,” kad vėliau būtų paleista tam, jog vadovautų

Nebadono Užbaigtumo Korpusams jų neatskleistame likime ryšium su išorinės erdvės neorganizuotų sferų nesukurtomis visatomis.

188:3.9 (2015.5) 4. Mes manome, kad Jėzaus žmogiškoji arba mirtingoji sąmonė per šitas trisdešimt šešias valandas miegojo. Mes turime pagrindo manyti, kad žmogiškasis Jėzus nieko nežinojo, kas vyko visatoje per šitą laikotarpį. Mirtingojo sąmonei nebebuvo laiko tėkmės; gyvybės prisikėlimas ėjo po mirties miego tarsi tą patį akimirksnį.

188:3.10 (2015.6) Ir tai yra maždaug viskas, ką mes galime pasakyti apie Jėzaus statusą per šitą laikotarpį kapavietėje. Yra daug tarpusavyje susijusių faktų, į kuriuos mes galime daryti nuorodą, nors vargu ar mes esame kompetentingi tam, kad imtumėmės jų aiškinimo.

188:3.11 (2015.7) Satanijos pirmojo gyvenamojo pasaulio prisikėlimo salių milžiniškame kieme dabar galima matyti nuostabų materialų-morontinį statinį, žinomą kaip “Mykolo Memorialas,” ant kurio dabar yra uždėtas Gabrielio antspaudas. Šitas memorialas buvo sukurtas netrukus, kai tik Mykolas iš šito pasaulio išvyko, ir ant jo yra užrašas: “Prisimenant Jėzaus iš Nazareto mirtingąjį perėjimą Urantijoje.”

188:3.12 (2016.1) Tebėra išlikę dokumentai, kurie rodo, jog per šitą laikotarpį Salvingtono aukščiausioji taryba, susidedanti iš šimto narių, Urantijoje buvo surengusi administracinį susirinkimą, kuriam vadovavo Gabrielis. Taip pat yra dokumentai, rodantys, jog Uversos Dienų Senieji per šį laikotarpį buvo susisiekę su Mykolu, kad aptartų Nebadono visatos statusą.

^{188:3.13 (2016.2)} Mes žinome, jog bent jau vieną pranešimą Mykolas perdavė Emanueliui Salvingtone tuo metu, kada Mokytojo kūnas gulėjo kapavietėje.

^{188:3.14 (2016.3)} Yra rimta priežastis tikėti, jog kažkokia asmenybė sėdėjo Kaligastijos vietoje sistemos Planetų Princų taryboje Jeruseme, kada buvo posėdžiaujama tuo metu, kada Jėzaus miręs kūnas gulėjo kapavietėje.

^{188:3.15 (2016.4)} Edentijos dokumentai pažymi, jog Žvaigždyno Tėvas iš Norlatiadeko buvo Urantijoje, ir kad jis gavo nurodymus iš Mykolo per šį laikotarpį, kada Jėzaus kūnas buvo kapavietėje.

^{188:3.16 (2016.5)} O taip pat yra daug ir kitų duomenų, kurie liudija, jog nevisa Jėzaus asmenybė miegojo ir buvo be sąmonės šituo akivaizdžios fizinės mirties laikotarpiu.

4. Mirties ant kryžiaus prasmė

^{188:4.1 (2016.6)} Nors Jėzus šita mirtimi ant kryžiaus mirė ne dėl to, kad atpirktų mirtingojo žmogaus rasinę kaltę, o taip pat ir ne dėl to, kad suteiktų tam tikros rūšies veiksmingą priėjimą prie Dievo, kuris priešingu atveju būtų įsižeidęs ir neatlaidus; nors Žmogaus Sūnus nepasiūlė savęs kaip aukos, kad nuramintų Dievo įniršį ir kad nuodėmingam žmogui atvertų kelią į išgelbėjimą; nežiūrint to, jog šitos idėjos apie atpirkimą ir nuraminimą yra klaidingos, ir vis tiktai, Jėzaus mirtis ant kryžiaus turi didžiulės svarbos, kurios nereikėtų išleisti iš akiračio. Tai yra faktas, jog Urantija tapo žinoma tarp kitų apgyvendintų planetų kaip “Kryžiaus Pasaulis.”

188:4.2 (2016.7) Urantijoje Jėzus troško gyventi pilnavertį mirtingojo gyvenimą materialiam kūne. Mirtis, paprastai, yra gyvenimo dalis. Mirtis yra paskutinis veiksmas mirtingojo dramoje. Geranoriškai stengdamiesi išvengti prietaringų klaidų, susijusių su mirties ant kryžiaus prasmės klaidingu aiškinimu, jūs turėtumėte būti atsargūs, kad nepadarytumėte didžiosios klaidos nesuvokdami Mokytojo mirties teisingos reikšmės ir tikrosios svarbos.

188:4.3 (2016.8) Mirtingasis žmogus niekada nebuvo aršiausių apgavikų nuosavybė. Jėzus nemirė tam, kad žmogų išpirktų iš šių sferų apleidusių tikėjimą valdovų ir puolusių princų gniaužtų. Tėvas danguje niekada neturėjo mintyje tokio didžiulio neteisingumo, kad mirtingojo sielą prakeiktų už jo protėvių piktadarybes. Mokytojo mirtis ant kryžiaus taip pat nebuvo ir tokia auka, kurios dėka buvo stengiamasi sumokėti Dievui skolą, kurią jam buvo skolinga žmonijos rasė.

188:4.4 (2016.9) Iki Jėzaus gyvenimo žemėje, būtų buvę galima jus pateisinti, kad tikite į tokį Dievą, bet ne po to, kada Mokytojas gyveno ir mirė tarp jūsų bičiulių mirtingųjų. Mozė mokė Kūrėjo Dievo orumo ir teisingumo; bet Jėzus pavaizdavo dangiškojo Tėvo meilę ir gailestingumą.

188:4.5 (2016.10) Gyvulinė prigimtis—polinkis į piktadarystę—gali būti paveldima, bet nuodėmė nėra perduodama vaikui iš tėvo. Nuodėmė yra toks veiksmas, kada atskiras tvarinys sąmoningai ir tyčia maištauja prieš Dievo valią ir šio Sūnaus įstatymus.

188:4.6 (2017.1) Jėzus gyveno ir mirė visos visatos labui, o ne vien tik tai šito pasaulio rasių labui. Nors šios sferos mirtingieji turėjo išgelbėjimą net ir prieš tai, kada Urantijoje gyveno ir

numirė Jėzus, nežiūrint šito, tai yra faktas, kad jo savęs padovanojimas šitame pasaulyje išgelbėjimo kelią labai smarkiai apšvietė; jo mirtis daug prisidėjo prie to, kad amžiams būtų aišku, jog po mirties materialame kūne mirtingojo išlikimas tikrai yra.

188:4.7 (2017.2) Nors vargu ar tinka apie Jėzų kalbėti kaip apie pasiaukotoją, išpirkėją, ir atpirkėją, bet visiškai teisinga jį vadinti *išgelbėtoju*. Jis išgelbėjimo (išlikimo) kelią amžiams padarė aiškesnį ir tikresnį; jis tą išgelbėjimo kelią Nebadono visatos visų pasaulių visiems mirtingiesiems iš tiesų parodė geriau ir tikriau.

188:4.8 (2017.3) Kada tik Dievo idėją jūs imate suvokti kaip teisingą ir mylintį Tėvą, tokios vienintelės sampratos visą laiką mokė Jėzus, tada nedelsiant, visiškai nuosekliai, jūs turite iš viso atsisakyti visų primityvių sampratų apie Dievą, kad jis yra kaip įsižeidęs monarchas, griežtas ir visagalis valdovas, kuriam didžiausias malonumas yra išsiaiškinti, kurie iš jo pavaldinių daro piktadarystes, ir pasirūpinti, kad jie būtų tinkamai nubausti, nebent kokia nors būtybė beveik prilygstanti jam pačiam pati pasisiūlytų kentėti už juos, mirti kaip pakaitalas ir vietoje jų. Visa idėja apie išpirkimą ir atpirkimą yra nesuderinama su tokia Dievo samprata, kokios mokė ir kokią pademonstravo Jėzus iš Nazareto. Dievo begalinė meilė nėra antrinė, kad dieviškojoje prigimtyje eitų po ko nors kito.

188:4.9 (2017.4) Visa šitoji samprata apie atpirkimą ir išgelbėjimą aukos dėka savo šaknimis kyla iš savanaudiškumo ir remiasi savanaudiškumu. Jėzus mokė, jog *tarnavimas* savo bičiuliams yra dvasinės tikinčiųjų brolystės aukščiausioji samprata. Išgelbėjimas yra savaime suprantamas dalykas tiems, kurie tiki

į Dievo tėvystę. Tikinčiojo pagrindiniu rūpesčiu neturėtų būti savanaudiškas troškimas siekti asmeninio išsigelbėjimo, o vietoje šito tai turėtų būti nesavanaudiškas akstinas mylėti ir, dėl to, savo bičiuliams tarnauti, net ir taip, kaip mirtinguosius žmones mylėjo ir kaip jiems tarnavo Jėzus.

188:4.10 (2017.5) Tikri tikintieji taip pat tiek daug nepergyvena ir dėl bausmės už nuodėmę ateityje. Tikras tikintysis yra susirūpinęs tikrai dėl dabartinio atsiskyrimo nuo Dievo. Tas tiesa, išmintingi tėvai savo sūnus gali nubausti, bet visa tai jie daro iš meilės ir siekdami auklėjimo tikslų. Jie nebaudžia iš pykčio, taip pat jie nebaudžia ir iš keršto.

188:4.11 (2017.6) Net jeigu Dievas ir būtų griežtas ir teisėtas monarchas tokioje visatoje, kur aukščiausiuoju laipsniu valdo teisingumas, tai jis tikrai nebūtų patenkintas dėl tokio vaikiško plano, kada vietoje kalto nusikaltėlio yra pakeičiamas nekaltas kankinys.

188:4.12 (2017.7) Jėzaus mirties, kaip ji yra susijusi su žmogiškojo patyrimo praturtinimu ir išgelbėjimo kelio praplėtimu, didingumas yra ne jo mirties *faktas*, bet toji nuostabi maniera ir neprilygstama dvasia, kaip jis mirtį pasitiko.

188:4.13 (2017.8) Šita visa idėja apie atleidimo išpirką perkelia išgelbėjimą į nerealybės lygį; tokia samprata yra grynai filosofinė. Žmogiškasis išgelbėjimas yra *realus*; jis remiasi dviem realybėmis, kurias gali suvokti tvarinio įtikėjimas ir šitokiu būdu jos gali būti įtrauktos į individualų žmogiškąjį patyrimą: Dievo tėvystės faktų ir su tuo susieta tiesa, žmogaus brolyste. Galų gale, tas yra tiesa, kad jums turi būti

“atleidžiamos jūsų kaltės taip, kaip jūs atleidžiate savo skolininkams.”

5. Kryžiaus pamokos

^{188:5.1 (2017.9)} Jėzaus kryžius visu dydžiu atskleidžia tikrojo piemens aukščiausiojo laipsnio atsidavimą net ir nevertiems savo bandos nariams. Jis amžiams visus ryšius tarp Dievo ir žmogaus perkelia ant šeimos pagrindo. Dievas yra Tėvas; žmogus yra jo sūnus. Meilė, tėvo meilė savo sūnui, visatos ryšiuose tarp Kūrėjo ir tvarinio tampa centrine tiesa—ne tokio karaliaus teisingumas, kuris siekia pasitenkinimo dėl to, kad prasižengiantis pavaldinys kenčia ir kad šitą pavaldinį nubaudžia.

^{188:5.2 (2018.1)} Šis kryžius amžiams rodo tai, kad Jėzaus požiūris į nusidėjėlius nebuvo nei pasmerkimas, nei atleidimas, bet vietoje šito amžinas ir kupinas meilės išgelbėjimas. Jėzus iš tikrųjų yra išgelbėtojas ta prasme, kad jo gyvenimas ir mirtis tikrai laimi žmones gėrio ir teismo išlikimui. Jėzus žmones myli taip smarkiai, kad jo meilė žmogiškojoje širdyje pažadina atsakomąją meilę. Meilė iš tikrųjų yra užkrečianti ir amžinai kurianti. Jėzaus mirtis ant kryžiaus demonstruoja tokią meilę, kuri yra pakankamai stipri ir dieviška, kad atleistų nuodėmę ir nuleistų negirdomis visas piktadarybes. Šitam pasauliui Jėzus atskleidė aukštesnę už teisingumą teismo kokybę—tiesiog formalų gėrį ir blogį. Dieviškoji meilė ne vien tik atleidžia prasižengimus; ji juos sugeria ir iš esmės sunaikina. Meilės atleidimas visiškai pranoksta gailestingumo atleidimą. Gailestingumas piktadarystės kaltę nustumia į šoną; bet meilė amžiams sunaikina tą nuodėmę ir visą silpnumą, kuris kyla iš jos. Jėzus į Urantiją atnešė naują gyvenimo metodą. Jis mus

mokė blogiui ne priešintis, bet per jį, Jėzų, surasti tokį gėrį, kuris blogį veiksmingai sunaikina. Jėzaus atleidimas nėra dovanojimas; tai yra išgelbėjimas iš pasmerkimo. Išgelbėjimas blogio nemažina; jis *paverčia jį gėriu*. Tikroji meilė neina į kompromisą su neapykanta, taip pat ji ir neatleidžia už neapykantą; ji sunaikina ją. Jėzaus meilė niekada nepasitenkina tiesiog vien tiktai atleidimu. Mokytojo meilė reiškia perauklėjimą, amžinąjį išlikimą. Visiškai tinka apie išgelbėjimą kalbėti kaip apie atpirkimą, jeigu jūs turite omenyje šitą amžinąjį perauklėjimą.

188:5.3 (2018.2) Jėzus savo asmeninės meilės žmonėms galios dėka sugebėjo sulaužyti nuodėmės ir blogio gniaužtus. Šituo jis išlaisvino žmones tam, kad jie pasirinktų geresnius gyvenimo kelius. Jėzus pavaizdavo išsivadavimą iš praeities, kas savaime žadėjo pergalę ateities labui. Šitokiu būdu atleidimas užtikrina išgelbėjimą. Dieviškosios meilės grožis, kada tiktai patenka į žmogaus širdį, amžiams sunaikina nuodėmės kerus ir blogio galią.

188:5.4 (2018.3) Jėzaus kančios neapsiriboja nukryžiovimu. Tikrovėje, Jėzus iš Nazareto praleido daugiau negu dvidešimt penkerius metus ant realaus ir įtempto mirtingojo egzistavimo kryžiaus. Tikrąją kryžiaus vertę sudaro tas faktas, jog tai buvo aukščiausia ir galutinė jo meilės išraiška, jo gailestingumo užbaigtas atskleidimas.

188:5.5 (2018.4) Milijonuose apgyvendintų pasaulių dešimtys trilijonų besivystančių tvarinių, kurie galėjo susigundyti tuo, jog atsisakytų moralinės kovos ir apleistų gėrio kovą, į kurią veda įtikėjimas, dar kartą pažvelgė į Jėzų ant kryžiaus ir tuomet, įkvėpti to vaizdo, kaip Dievas atiduoda savo įsikūnijusią

gyvybę, būdamas atsidavęs nesavanaudiškai žmogaus tarnystei, su sunkumais grūmėsi toliau.

188:5.6 (2018.5) Mirties ant kryžiaus triumfą apibendrina Jėzaus požiūrio į savo kankintojus dvasia. Jis kryžių pavertė meilės triumfo prieš neapykantą ir tiesos pergalės prieš blogį amžinuoju simboliu, kada meldėsi, “Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro.” Tas meilės atsidavimas užkrėtė visą milžinišką visatą; mokiniai ją užsikrėtė nuo savo Mokytojo. Pats pirmasis jo evangelijos mokytojas, kuris buvo pašauktas atiduoti savąją gyvybę šitoje tarnystėje, sakė, kada jie mirtinai užmėtė jį akmenimis, “Nekaltink jų dėl šitos nuodėmės.”

188:5.7 (2018.6) Kryžius aukščiausiu laipsniu apeliuoja į tai, kas žmoguje yra geriausia, kadangi jis atskleidžia tą, kuris buvo pasirengęs atiduoti savąją gyvybę tarnaudamas savo bičiuliams žmonėms. Nė vienas žmogus negali turėti tokios meilės, kuri būtų didesnė už šitą: kad savąją gyvybę jis norėtų atiduoti už savo draugus—o Jėzus turėjo tokią meilę, kad savąją gyvybę jis norėjo atiduoti už savo priešus, tokią meilę, kuri buvo didesnė už bet kokią meilę iki tol žinomą žemėje.

188:5.8 (2019.1) Kituose pasauliuose, taip pat ir Urantijoje, šitas didingas vaizdinys, kaip ant Golgotos kryžiaus mirė žmogiškasis Jėzus, sužadino mirtingųjų jausmus, tuo tarpu angelams jis sukėlė aukščiausią atsidavimą.

188:5.9 (2019.2) Kryžius yra šventos tarnystės, gyvenimo, kuris yra pašvenčiamas savo bičiulių gerovei ir išgelbėjimui, tas aukštasis simbolis. Kryžius nėra simbolis to, kad nekaltas Dievo Sūnus buvo paaukotas vietoje kaltų nusidėjėlių, ir tam, kad būtų nuramintas įžeisto Dievo įtūžis, bet, žemėje ir per visą

milžinišką visatą, amžiams jis yra šventas simbolis to, kaip teisieji save padovanoja piktadariams ir juos išgelbsti šitos pačios meilės atsidavimo dėka. Kryžius iš tiesų yra nesavanaudiškos tarnystės aukščiausios formos simbolis, bet kokio teisingo gyvenimo visiškas padovanojimas, kada aukščiausiu laipsniu yra atsiduodama tarnystei iš visos širdies, net mirčiai, mirčiai ant kryžiaus. Ir Jėzaus savęs padovanojimo gyvenimo šito didingo simbolio pats tas vaizdas mus visus tikrai įkvepia, kad mes norėtume eiti ir padaryti lygiai tą patį.

188:5.10 (2019.3) Kada mąstantys vyrai ir moterys žvelgs į Jėzų, kaip jis savąją gyvybę atiduoda ant kryžiaus, tada vargu ar jie galės vėl sau leisti skųstis net ir dėl žiauriausių gyvenimo sunkumų, tuo labiau dėl smulkių rūpesčių ir dėl daugelio grynai įsivaizduojamų skriaudų. Jo gyvenimas buvo toks šlovingas, o mirtis tokia pergalinga, jog mes visi esame suvilioti tokio noro, kad patirtume tiek vieną, tiek ir kitą. Visas Mykolo savęs padovanojimas, pradedant jo jaunystės dienomis ir baigiant jo mirties ant kryžiaus šituo sukrečiančiu reginiu, turi tikrą traukiamąją galią.

188:5.11 (2019.4) Tada, žvelgdami į kryžių kaip į Dievo apreiškimą, įsitikinkite, kad į jį nežiūrite primityvaus žmogaus akimis, o taip pat ir vėlesniojo barbaro požiūriu, nes ir vienas, ir kitas Dievą laikė negailestingu Valdovu, kuris remiasi rūšiu teisingumu ir griežtu įstatymo įgyvendinimu. Vietoje šito, įsitikinkite, kad šiame kryžiuje jūs matote Jėzaus meilės ir atsidavimo savo gyvenimo misijai save padovanoti savo milžiniškos visatos mirtingųjų rasėms baigiamąjį pasireiškimą. Žmogaus Sūnaus mirtyje pamatykite aukščiausiąją viršūnę to, kaip atsiskleidžia Tėvo dieviškoji meilė savo sūnams

mirtingosiose sferose. Šitokiu būdu kryžius išreiškia atsidavimą savanoriškai meilei ir savanoriško išgelbėjimo padovanojimą visiems tiems, kurie tokias dovanas ir atsidavimą nori priimti. Kryžius nebuvo susijęs su kokiais nors Tėvo reikalavimais—tikrai su tuo, ką Jėzus taip noriai davė ir ko išvengti jis atsisakė.

188:5.12 (2019.5) Jeigu žmogus negali deramai įvertinti Jėzaus ir suprasti jo savęs padovanojimo žemėje reikšmės, tai jam bent jau gali būti suprantamos ir artimos jo fizinės kančios. Nė vienam žmogui daugiau niekada nebereikės baimintis, jog Kūrėjas nežino jo žemiškųjų kančių pobūdžio ir laipsnio.

188:5.13 (2019.6) Mes žinome, jog mirtis ant kryžiaus nebuvo tam, kad būtų pasiektas žmogaus susitaikymas su Dievu, bet ji buvo tam, kad stimuliuotų žmogaus *suvokimą* apie Tėvo amžinąją meilę ir jo Sūnaus nesibaigiantį gailestingumą, ir kad šitas visuotines tiesas praneštų visai visatai.

189 Dokumentas. Prisikėlimas

189:0.1 (2020.1) NETRUKUS, kai tik Jėzus penktadienio popietę buvo palaidotas, Neadono archangelų vadovas, tuo metu buvęs Urantijoje, sukviėtė miegančiųjų valinių tvarinių prikėlimo tarybą ir ėmė svarstyti, koku metodu būtų galima prikelti Jėzų. Šitie susirinkę vietinės visatos sūnūs, Mykolo tvariniai, šitaip padarė savo pačių iniciatyva; Gabrielis jų nebuvo sukviėtęs. Iki vidurnakčio jie buvo priėję tokios išvados, jog tvarinys negali nieko padaryti, kad Kūrėjo prisikėlimą palengvintų. Jie nusprendė įsiklausyti į tą patarimą, kurį jiems pateikė Gabrielis, jiems paaiškinęs, kadangi Mykolas “savąją gyvybę atidavė savo laisva valia, tai jis taip

pat turi ir tą galią ją susigražinti sutinkamai su savo apsisprendimu.” Iškart kai tik šitoji archangelų, Gyvybės Nešėjų, ir jų įvairių partnerių, kurie jiems padeda tame darbe, kai tvariniai atstatomi ir sukuriami morontijoje, taryba savo pasitarimą baigė, tada Jėzaus Personalizuotas Derintojas, kuris asmeniškai vadovavo susirinkusioms dangiškosioms gausybėms tuo metu buvusioms Urantijoje, nerimastingai laukiantiems stebėtojams pasakė šiuos žodžius:

189:0.2 (2020.2) “Nė vienas iš jūsų negali nieko padaryti, kad padėtų savo Kūrėjui-tėvui sugrįžti į gyvenimą. Kaip šios sferos mirtingasis jis patyrė mirtingojo mirtį; kaip visatos Valdovas jis vis tiek gyvena. Tai, ką jūs stebite, yra Jėzaus iš Nazareto mirtingas perėjimas iš gyvenimo materialiam kūne į gyvenimą morontijoje. Šito Jėzaus dvasinis perėjimas buvo užbaigtas tuo metu, kada aš atsiskyriau nuo jo asmenybės ir tapau jūsų laikinuoju valdytoju. Jūsų Kūrėjas-tėvas nusprendė pereiti per visą savo mirtingųjų tvarinių patyrimą, nuo gimimo materialiuose pasauliuose, toliau per natūralią mirtį ir prisikėlimą morontijoje, į tikrosios dvasinės egzistencijos statusą. Tam tikrą šito patyrimo fazę jūs netrukus pamatysite, bet joje dalyvauti jūs negalite. Tų dalykų, kuriuos jūs paprastai darote tvariniui, negalite padaryti Kūrėjui. Sūnus Kūrėjas pats savyje turi tą galią, kad save padovanotų bet kurio iš savo sukurtų sūnų pavidalu; jis pats savyje turi tą galią, kad atiduotų savo matomą gyvybę ir ją vėl susigražintų; ir šitą galią jis turi Rojaus Tėvo tiesioginiu įsakymu, ir aš žinau, ką sakau.”

189:0.3 (2020.3) Kada jie išgirdo šiuos Personalizuoto Derintojo žodžius, tada visi ėmė nerimastingai laukti, pradedant Gabrieliumi ir baigiant pačiu nuolankiausiu cherubimu. Jie

matė Jėzaus mirtingą kūną kape; jie pastebėjo jų mylimo Valdovo veiklos visatoje įrodymų; ir tokių reiškinių nesuprasdami, jie kantriai laukė naujų įvykių.

1. Morontinis perėjimas

^{189:1.1 (2020.4)} Sekmadienio rytą antrą keturiasdešimt penkios, Rojaus įsikūnijimų komisija, susidedanti iš septynių nenustatytų Rojaus asmenybių, atvyko į vietą ir nedelsiant išsidėstė prie kapavietės. Be dešimties minučių trečią, iš Juozapo naujosios kapavietės ėmė skliti sumaišytos materialios ir morontinės veiklos intensyvios vibracijos, o dvi minutės po trijų, šitą sekmadienio rytą, balandžio 9-ąją, 30 m. po Kr. gim., prisikėlusį Jėzaus iš Nazareto morontinė forma ir asmenybė išėjo iš kapavietės.

^{189:1.2 (2021.1)} Kai tik prisikėlęs Jėzus laidojimo kapavietę paliko, tai materialus kūnas, kuriame jis gyveno ir dirbo žemėje beveik trisdešimt šešerius metus, vis dar tebegulėjo kapavietės nišoje, nepajudintas ir suvyniotas į drobulę, lygiai taip, kaip penktadienio popietę jį ilsėtis ramybėje buvo paguldę Juozapas ir jo pagalbininkai. Taip pat ir akmuo prieš įėjimą į kapavietę buvo visiškai nepajudintas; Piloto antspaudas buvo vis dar nesulaužytas; kareiviai vis dar tebebuvo sargyboje. Šventyklos sargybiniai budėjo visą laiką; romėnų sargyba buvo pakeista vidurnaktį. Nė vienas iš šitų sargų neįtarė, kad tas objektas, dėl kurio jie budi, prisikėlė nauja ir aukštesnė egzistencijos forma, ir kad jo kūnas, kurį jie saugo, dabar yra nebereikalingas išorinis apvalkalas, kuris nebeturi jokio tolimesnio ryšio su išlaisvinta ir prikelta Jėzaus morontine asmenybe.

189:1.3 (2021.2) Žmonija neskuba suvokti, jog, viso to, kas yra asmenis, materija yra morontijos griaučiai, ir jog ir vienas, ir kitas yra besitęsiančios dvasinės tikrovės atspindėtas šešėlis. Kiek dar praeis laiko iki to meto, kada jūs žiūrėsite į laiką kaip į amžinybės ir erdvės judantį atvaizdą, kaip į Rojaus realybių pralekiantį šešėlį?

189:1.4 (2021.3) Tiek, kiek mes galime spręsti, nė vienas tvarinys iš šitos visatos, o taip pat ir jokia kita asmenybė iš kitos visatos visiškai nebuvo susijusi su Jėzaus iš Nazareto šituo morontiniu prisikėlimu. Penktadienį savąją gyvybę jis atidavė kaip šios sferos mirtingasis; sekmadienio rytą jis vėl ją susigrąžino kaip Norlatiadeko žvaigždyno Satanijos sistemos morontinė būtybė. Daug ko, kas yra susiję su Jėzaus prisikėlimu, mes nesuprantame. Bet mes žinome, jog tai atsitiko taip, kaip mes papasakojome ir maždaug mūsų nurodytu laiku. Mes taip pat galime pastebėti, jog visi žinomi reiškiniai, susiję su morontiniu perėjimu, arba morontiniu prisikėlimu, įvyko tiesiog Juozapo naujojoje kapavietėje, kur mirtingi materialūs Jėzaus palaikai gulėjo įvynioti į laidojimo drobulę.

189:1.5 (2021.4) Mes žinome, kad nė vienas vietinės visatos tvarinys šitame morontiniame pažadinime nedalyvavo. Mes pastebėjome, kaip tos septynios Rojaus asmenybės kapavietę apsupo, bet nematėme nieko, kad jos ką nors darytų, kas būtų susiję su Mokytojo pažadinimu. Kai tikrai Jėzus pasirodė greta Gabrielio, tiesiog virš kapavietės, tada tos septynios asmenybės iš Rojaus davė ženklą, rodantį, kad jos ketina nedelsiant išvykti į Uversą.

189:1.6 (2021.5) Imkime ir amžiams paaiškinkime Jėzaus prisikėlimo sampratą pateikdami tokius teiginius:

189:1.7 (2021.6) 1. Jo materialus arba fizinis kūnas nebuvo prisikėlusios asmenybės dalis. Kada Jėzus išėjo iš kapo, tada jo materialus kūnas liko kapavietėje nepaliestas. Jis paliko kapavietę nepajudinęs tų akmenų, kurie buvo užtvėrę įėjimą, ir nepažeidęs Piloto antspaudų.

189:1.8 (2021.7) 2. Iš kapavietės jis nepasirodė kaip dvasia, o taip pat ir kaip Nebadono Mykolas; jis nepasirodė Kūrėjo Valdovo pavidalu, kokį jis buvo turėjęs iki savojo įsikūnijimo mirtingojo materialaus kūno pavidalu Urantijoje.

189:1.9 (2021.8) 3. Iš šitos Juozapo kapavietės jis tikrai išėjo turėdamas tokį morontinių asmenybių pavidalą, kokį turi tie, kurie, kaip prikeltos morontinės kylančiosios būtybės, išeina iš Satanijos vietinės sistemos pirmojo gyvenamojo pasaulio prisikėlimo salių. Ir Mykolo memorialo egzistavimas mansonijos pirmojo gyvenamojo pasaulio prisikėlimo salių milžiniško kiemo centre leidžia mums daryti išvadą, jog Mokytojo prisikėlimui Urantijoje buvo kažkokiu būdu padedama šitame, pirmajame iš sistemos gyvenamųjų pasaulių.

189:1.10 (2022.1) Jėzaus pirmasis veiksmas prisikėlus iš kapo buvo pasisveikinimas su Gabrieliu ir nurodymas jam toliau likti atsakingu už vykdomosios valdžios reikalus visatoje vadovaujant Emanueliui, o tada Melkizedekų vadovui jis nurodė perduoti jo broliškus linkėjimus Emanueliui. Po šito jis paprašė Edentijos Patį Aukštąjį, kad jo mirtingąjį perėjimą patvirtintų Dienų Senieji; ir atsisukęs į susirinkusias morontines grupes iš šių septynių gyvenamųjų pasaulių, čia atvykusias pasveikinti savo Kūrėjo kaip savosios kategorijos tvarinio, Jėzus ištarė pirmuosius savo pomirtinės karjeros žodžius. Morontinis Jėzus pasakė: “Užbaigęs savo gyvenimą

materialiame kūne, aš norėčiau trumpą laiką iš tikrųjų pabūti čia laikinojoje formoje, kad galėčiau geriau pažinti savo kylančiųjų tvarinių gyvenimą ir toliau apreikšti savo Tėvo Rojuje valią.”

189:1.11 (2022.2) Baigęs kalbėti, Jėzus davė ženklą Personalizuotam Derintojui, ir tuomet visos protingos visatos būtybės, kurios buvo surinktos į Urantiją, kad pamatytų prisikėlimą, nedelsiant buvo išsiųstos su atitinkamomis savo užduotimis visatoje.

189:1.12 (2022.3) Dabar Jėzus užmezgė morontinio lygio ryšius, jį supažindino, kaip tvarinį, su gyvenimo, kurį jis buvo apsisprendęs trumpą laiką gyventi Urantijoje, reikalavimais. Šitam įvadui į morontinį pasaulį prireikė daugiau negu vienos valandos žemės laiku, ir du kartus reikėjo padaryti pertrauką dėl jo troškimo pabendrauti su savo buvusiais bičiuliais materialiam kūne, kada jie išėjo iš Jeruzalės, kad stebėdamiesi įdėmiai apžiūrėtų tuščią kapavietę tam, jog surastų tai, ką jie laikė jo prisikėlimo įrodymu.

189:1.13 (2022.4) Dabar Jėzaus mirtingas perėjimas—morontinis Žmogaus Sūnaus prisikėlimas—yra užbaigtas. Mokytojo, kaip tokios asmenybės, kuri yra tarpinė tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis, pereinamoji patirtis prasidėjo. Ir jis visa tai atliko dėka tos galios, kuri neatskiriamai yra jo paties viduje; nė viena asmenybė jokios pagalbos jam nesuteikė. Dabar jis gyvena kaip morontijos Jėzus, ir tuo metu, kada jis pradeda šitą morontinį gyvenimą, jo materialus kūnas nepalietas guli tenai kapavietėje. Kareiviai vis dar tebesaugo, o gubernatoriaus antspaudas ant akmenų dar nesulaužytas.

2. Jėzaus materialus kūnas

189:2.1 (2022.5) Dešimt minučių po trijų, kada prisikėlęs Jėzus bendravo su susirinkusiomis morontinėmis asmenybėmis iš Satanijos septynių gyvenamųjų pasaulių, archangelų—prisikėlimo angelų—vadovas kreipėsi į Gabrielį ir paprašė Jėzaus mirtingojo kūno. Tarė archangelų vadovas: “Mes negalime dalyvauti Mykolo, mūsų valdovo, savęs padovanojimo patyrimo morontiniame prisikėlime, bet mes norėtume jo mirtingus palaikus paimti į savąją globą, kad jie nedelsiant būtų sunaikinti. Mes nesiūlome panaudoti savojo dematerializavimo metodo; mes tiesiog norėtume sukelti pagreitinto laiko procesą. Užtenka to, kad mes matėme, kaip Valdovas gyvena ir miršta Urantijoje; dangiškųjų gausybių bus pasigailėta tuo, kad jų atmintyje nebus to vaizdo, kaip ilgai irsta visatos Kūrėjo ir Rėmėjo žmogiškoji forma. Viso Nebadono protingų būtybių vardu, aš prašau mandato, kad į mano globą būtų atiduotas Jėzaus iš Nazareto mirtingas kūnas ir kad mes būtume įgalioti jį nedelsiant sunaikinti.”

189:2.2 (2023.1) Ir kada Gabrielis pasitarė su vyresnioju Pačiu Aukštuoju iš Edentijos, tada dangiškųjų gausybių atstovui archangelui buvo duotas leidimas atlikti tokį Jėzaus fizinių palaikų sunaikinimą, koks jam atrodys tinkamas.

189:2.3 (2023.2) Kai tik šitas archangelų vadovo prašymas buvo patenkintas, tada jis pasikvietė sau į pagalbą daug savo bičiulių, drauge su didžiuliu kiekiu atstovų iš visų dangiškųjų asmenybių kategorijų, ir tuomet, padedant Urantijos tarpinėms būtybėms, pradėjo Jėzaus fizinio kūno pasiėmimo procesą. Šitas miręs kūnas buvo grynai materialus kūrinys; jis buvo fizinis ir materialus tikrąja šio žodžio prasme; iš kapavietės jo nebuvo galima pašalinti taip, kaip iš užantspauduoto kapo

galėjo išeiti prisikėlusį morontinę formą. Padedant tam tikroms morontinėms pagalbinėms asmenybėms, morontinę formą galima padaryti tokią, kad vienu metu, ji būtų tarsi dvasinė, taip, kad ji nereaguotų į įprastą materiją, tuo tarpu kitu metu, ji gali tapti matoma materialioms būtybėms ir su ja gali bendrauti materialios būtybės, tokios, kaip ir šių sferų mirtingieji.

189:2.4 (2023.3) Ruošiantis Jėzaus kūną iš kapavietės pašalinti prieš tai, kada jie oriai ir pagarbiai jį sunaikins beveik tik akimirksnį trunkančio suirimo dėka, Urantijos antrinės tarpinės būtybės gavo užduotį nuo įėjimo į kapavietę nuridenti į šalį akmenis. Didesnis iš šitų dviejų akmenų buvo masyvus apskritas luitas, didele dalimi panašus į malūno girmas, ir jis judėjo griovelio, iškalto uoloje, tokiu būdu, kad jį buvo galima ridenti pirmyn ir atgal, atidarant arba uždarant kapavietę. Kada saugantys žydų sargybiniai ir romėnų kareiviai, blankioje ryto šviesoje, pamatė, kaip šitas didžiulis akmuo ima risti į šalį nuo įėjimo į kapavietę, akivaizdžiai pats savaime—be kokių nors matomų priemonių, kurios tokį judėjimą paaiškintų—tada juos apėmė baimė ir panika, ir jie lėkte nulėkė iš tos vietos. Žydai parbėgo į namus, po to sugrįžo, kad apie šiuos dalykus praneštų savo kapitonui šventykloje. Romėnai nulėkė į Antonijo tvirtovę ir pranešė, ką buvo matę, centurionui, kai tik tai šis atvyko į budėjimą.

189:2.5 (2023.4) Žydų lyderiai pradėjo tą nešvarų reikalą, kad tariamai atsikratytų nuo Jėzaus pasiūlydami kyšį išdavikui Judui, o dabar, kada susidūrė su šita gluminančia padėtimi, vietoje to, kad galvotų, kaip nubausti tuos sargybinius, kurie pabėgo iš savo posto, jie griebėsi to, kad šiuos sargybinius ir romėnų kareivius ėmė papirkinėti. Jie kiekvienam iš šitų dvidešimties

vyrų sumokėjo tam tikrą sumą pinigų ir paliepė jiems, kad visiems sakytų: “Tuo metu, kada mes naktį miegojome, jo mokiniai užpuolė mus ir jo kūną išsinešė.” Ir žydų lyderiai kareiviams tvirtai pažadėjo, kad juos gins prieš Pilotą, jeigu kada nors gubernatorius sužinotų, kad jie paėmė kyšį.

189:2.6 (2023.5) Krikščioniškas tikėjimas į Jėzaus prisikėlimą buvo grindžiamas “tuščios kapavietės” faktu. Iš tikrųjų tai buvo *faktas*, jog kapavietė buvo tuščia, bet kai dėl prisikėlimo, tai nėra *tiesa*. Kapavietė iš tiesų buvo tuščia, kada atėjo pirmieji tikintieji, ir šitas faktas, susietas su neabejotinu Mokytojo prisikėlimo faktu, atvedė į tai, kad buvo suformuluotas toks tikėjimas, kuris buvo neteisingas: mokymas, kad iš kapo prisikėlė Jėzaus materialus ir mirtingas kūnas. Tiesa, turinti reikalo su dvasinėmis realybėmis ir amžinosiomis vertybėmis, nevisada gali būti sukuriama akivaizdžių faktų suderinimu. Nors atskiri faktai gali būti materialiai ir teisingi, bet tai nereiškia, jog faktų grupės sujungimas turi būtinai vesti į teisingas dvasines išvadas.

189:2.7 (2023.6) Juozapo kapavietė buvo tuščia ne dėl to, kad Jėzaus kūnas buvo atstatytas arba prikeltas, bet dėl to, kad buvo patenkintas dangiškųjų gausybių prašymas ypatingai ir unikalčiai jį sunaikinti, kad būtų “dulkės į dulkę” sugrįžimas, neįsiterpiant laiko uždelsimui ir nevykstant mirtingo irimo ir materialaus gedimo įprastiems ir matomiems procesams.

189:2.8 (2024.1) Mirtingi Jėzaus palaikai patyrė tą patį natūralų elementų suirimo procesą, koks yra būdingas visiems žmogiškiems kūnams žemėje, išskyrus tai, kad laiko atžvilgiu, šitas natūralus suirimo būdas buvo nepaprastai

paspartintas, pagreitis iki tokio laipsnio, kad įvyko beveik akimirksniu.

189:2.9 (2024.2) Mykolo prisikėlimo tikrieji įrodymai savo prigimtimi yra dvasiniai, nors šitą mokymą ir sustiprina šios sferos daugelio mirtingųjų, kurie su prisikėlusiu morontiniu Mokytoju susitiko, jį atpažino, ir su juo bendravo, parodymai. Jis tapo beveik vieno tūkstančio žmoniškųjų būtybių asmeninio patyrimo dalimi iki to laiko, kada su Urantija atsisveikino galutinai.

3. Prisikėlimas dėl naujos dieviškosios tvarkos

189:3.1 (2024.3) Šiek tiek po pusės penkių šitą sekmadienio rytą Gabrielis sukviėtė archangelus ir pasirengė paskelbti bendrą prisikėlimą, susijusį su Adominės dieviškosios tvarkos užbaigimu Urantijoje. Kada milžiniška serafimų ir cherubimų gausybė, susijusi su šituo didžiu įvykiu, buvo išdėstyta tinkama tvarka, tada morontinis Mykolas pasirodė prieš Gabrielį, sakydamas: “Kaip manasis Tėvas gyvybę turi savyje, lygiai taip jis iš tikrųjų davė ją šiam Sūnui, kad turėtų gyvybę savyje. Nors aš dar ne iki galo naudojuosi visatos valdžia, bet šitas savo paties nustatytas apribojimas jokia būdu neapriboja gyvybės padovanojimo mano miegantiesiems sūnums; tegul prasideda planetinio prisikėlimo kvietimas pagal sąrašą.”

189:3.2 (2024.4) Tada archangelų grandinė pirmą kartą veikė iš Urantijos. Gabrielis ir archangelų gausybės nuvyko į planetos dvasinio poliariškumo vietą, ir kada Gabrielis davė ženklą, tada į sistemos pirmąjį gyvenamąjį pasaulį akimirksniu nuskriejo Gabrielio balsas, sakantis: “Mykolo nurodymu, Urantijos naujosios dieviškosios tvarkos mirusieji teprisikelia!” Tada visi

Urantijos žmogiškųjų rasių išlikusieji, kurie buvo užmigę nuo Adomo laikų, ir kuriems dar nebuvo paskelbtas nuosprendis, atsirado mansonijos prisikėlimo salėse, parengti tam, kad gautų morontinį pavidalą. Ir akimirksniu serafimai ir jų pagalbininkai pasirengė išvykti į gyvenamuosius pasaulius. Paprastai šitie serafiniai sargybiniai, kažkada paskirti į šitų išliekančiųjų mirtingųjų grupinę apsaugą, būtų dalyvavę jų pažadinimo metu mansonijos prisikėlimo salėse, bet šituo laiku jie buvo šitame pačiame pasaulyje, kadangi čia būtinai turėjo dalyvauti Gabrielis, sąsajoje su Jėzaus morontiniu prisikėlimu.

189:3.3 (2024.5) Nežiūrint to, kad nesuskaičiuojamas kiekis individų, turėjusių asmeninius serafinius sargus, ir tų, kurie buvo pasiekę reikalingą dvasinės asmenybės išsivystymą, buvo patekęs į mansoniją vėlesniaisiais amžiais po Adomo ir Ievos laikų, ir nors buvo daug specialiųjų ir tūkstantmečių Urantijos sūnų prisikėlimų, bet šitas buvo trečiasis iš planetinių kvietimų pagal sąrašą, arba prisikėlimų dėl užbaigtos naujosios dieviškosios tvarkos. Pirmasis įvyko Planetos Princo atvykimo metu, antrasis buvo Adomo laikais, o šitas, trečiasis, pažymėjo Jėzaus iš Nazareto morontinį prisikėlimą, mirtingojo perėjimą.

189:3.4 (2024.6) Kada archangelų vadovas gavo planetinio prisikėlimo ženklą, tada Žmogaus Sūnaus Personalizuotas Derintojas savosios valdžios dangiškosioms gausybėms, suburtoms Urantijoje, atsisakė, sugrąžindamas visus šiuos vietinės visatos sūnus atgal į jų atitinkamų vadovų jurisdikciją. Ir kada jis tą padarė, tada išvyko į Salvingtoną, kad pas Emanuelį užregistruotų tai, jog Mykolas mirtingąjį perėjimą užbaigė. Ir nedelsiant juo pasekė visos dangiškosios gausybės,

kurių paslaugos nebebuvo reikalingos Urantijoje. Bet Gabrielis pasiliko Urantijoje su morontiniu Jėzumi.

189:3.5 (2025.1) Ir tai yra pasakojimas apie Jėzaus prisikėlimo įvykius, kaip į juos žvelgė tie, kurie matė juos tokius, kokie jie iš tikrųjų buvo, be šališko ir suvaržyto žmogiškojo požiūrio apribojimų.

4. Tuščios kapavietės suradimas

189:4.1 (2025.2) Kada mes artėjame prie Jėzaus prisikėlimo laiko šitą ankstyvą sekmadienio rytą, tada reikėtų prisiminti, jog šie dešimt apaštalų buvo Elijo ir Marijos Morkaus namuose, kur jie miegojo viršutiniame kambaryje, ilsėdamiesi ant tų pačių kušėčių, ant kurių jie buvo patogiai įsitaisę per paskutiniąją vakarienę su savo Mokytoju. Šitą sekmadienio rytą jie buvo susirinkę visi, išskyrus Tomą. Tomas su jais pabuvo keletą minučių vėlyvą šeštadienio vakarą, kada jie pirmą kartą susirinko drauge, bet matyti apaštalus, o taip pat galvoti apie tai, kas atsitiko Jėzui, jam buvo perdaug. Jis nužvelgė savo bičiulius ir tuoj pat iš kambario išėjo, nukeliavo į Simono namus Betfage, kur jis nusprendė sielvartauti vienatvėje. Visi apaštalai kentėjo, ne tiek dėl to, kad juos būtų apėmusios abejonės ir neviltis, kiek iš baimės, sielvarto, ir gėdos.

189:4.2 (2025.3) Nikodemo namuose buvo drauge susirinkę, su Dovydu Zabediejumi ir Juozapu iš Arimatėjos, maždaug dvylika ar penkiolika žymesnių Jėzaus mokinių iš Jeruzalės. Juozapo iš Arimatėjos namuose buvo apie penkiolika ar dvidešimt geriausių moterų tikinčiųjų. Juozapo namuose gyveno tiktai šitos moterys, ir jos buvo drauge, iš namų neišėjo niekur, Sabato dienos valandomis ir vakare po Sabato, tokiu

būdu jos nieko nežinojo ir apie karinę sargybą, kuri saugojo kapavietę; jos taip pat tikrai nieko nežinojo ir apie tai, kad prie įėjimo į kapavietę buvo atridentas antrasis akmuo, ir kad ant šitų abiejų akmenų buvo uždėti Piloto antspaudai.

189:4.3 (2025.4) Šiek tiek prieš tris šitą sekmadienio rytą, kada rytuose ėmė rodytis pirmieji dienos požymiai, penkios iš šių moterų išėjo prie Jėzaus kapavietės. Jos buvo gausiai pasiruošusios specialių balzamavimo losjonų, ir su savimi nešėsi daug lininių tvarsčių. Jos turėjo tikslą Jėzaus kūnui suteikti kruopštesnį mirusiojo patepimą ir jį rūpestingiau apvynioti naujais tvarsčiais.

189:4.4 (2025.5) Šios moterys, kurios ėjo atlikti šitos Jėzaus kūno patepimo misijos buvo: Marija Magdalena, Marija, Alfiejaus dvynių motina, Salomėja, Zabediejų brolių motina, Joana, Kuzo žmona, ir Suzana, Ezro iš Aleksandrijos dukra.

189:4.5 (2025.6) Buvo maždaug pusė keturių, kada šios penkios moterys, apsikrovusios savo aliejais, atėjo prie tuščios kapavietės. Kada jos ėjo iš miesto per Damasko vartus, tada sutiko būrį kareivių, lekiančių į miestą, daugiau ar mažiau apimtų panikos, ir tai jas privertė kelioms minutėlėms stabtelėti; bet, kai nieko daugiau neatsitiko, tai savo kelionę jos tęsė toliau.

189:4.6 (2025.7) Jos labai nustebo, kada pamatė nuo įėjimo į kapavietę į šalį nuridentus akmenis, kadangi išeidamos tarpusavyje šnekėjosi, “Kas gi mums padės nuridenti į šalį tą akmenį?” Jos pasidėjo savo nešulius ir ėmė su baime ir dideliu nusistebėjimu dairytis viena į kitą. Tuo metu, kada jos stovėjo ten, drebėdamos iš baimės, Marija Magdalena surizikavo apeiti

aplink mažesniąjį akmenį ir išdrįso įeiti į tuščią kapavietę. Šita Juozapo kapavietė buvo jo sode ant kalno šlaito rytinėje kelio pusėje, ir įėjimas į ją taip pat buvo rytų pusėje. Iki šitos valandos nauja diena buvo pakankamai išaušusi, jog Marija galėtų pažvelgti gilyn į tą vietą, kur buvo paguldytas Mokytojo kūnas ir, jog pamatyti, kad jo nebėra. Akmens nišoje, kur jie buvo paguldę Jėzų, Marija matė tikrai tą sulankstyta rankšluostį, tą sulankstyta nedidelį rankšluostį, kur ilsėjosi jo galva, ir tuos tvarsčius, į kuriuos jis buvo įvyniotas, kurie gulėjo nepalieti, ir taip, kaip jie buvo padėti iki to laiko, kada dangiškosios gausybės kūną pašalino. Drobulė gulėjo prie laidojimo nišos pagrindo.

189:4.7 (2026.1) Kai tik Marija keletą akimirkų pastovėjo kapavietės tarpduryje (iš pradžių įėjusi į kapavietę, ji nematė aiškiai), ji pamatė, kad Jėzaus kūno nebėra, o jo vietoje buvo tikrai šitos įkapės, ir tada ji sušuko tokiu balsu, kuriame buvo nerimas ir kančia. Visos moterys buvo nepaprastai susijaudinusios; jos buvo nervingai įsitempusios visą laiką nuo tos akimirkos, kada prie miesto vartų sutiko panikos apimtus kareivius, o kada Marija šitaip skausmingai surėkė, tada jas apėmė siaubas, ir jos tekinomis pabėgo. Ir nesustojo tol, kol nenubėgo viso kelio iki Damasko vartų. Iki šito laiko Joana suvokė, kad jos paliko Mariją; ji padėjo savo kompanionėms atsipeikėti, ir jos vėl pasuko link kapavietės.

189:4.8 (2026.2) Joms artinantis prie kapavietės, išsigandusi Magdalena, kurią dar labiau apėmė siaubas, kada išėjusi iš kapavietės, nebesurado laukiančių savo seserų, dabar bėgo pas jas, iš susijaudinimo šaukdama: “Jo ten nebėra—jie išsinešė

jį!” Ir ji nuvedė jas atgal prie kapavietės, ir jos visos įėjo į vidų ir pamatė, kad ji yra tuščia.

189:4.9 (2026.3) Tada visos penkios moterys atsisėdo ant akmens netoli įėjimo ir aptarė padėtį. Joms dar nebuvo atėjusi mintis, kad Jėzus buvo prikeltas. Per Sabatą jos buvo pačios atskirai vienos, ir jos priėjo nuomonės, jog kūnas buvo perneštas į kitą kapavietę. Tačiau, kada jos aptarinėjo šitokią dilemos sprendimą, tada jos niekaip negalėjo paaiškinti, kodėl įkapės buvo sudėtos tvarkingai; kaip buvo galima pašalinti kūną, kadangi patys tie tvarsčiai, į kuriuos jis buvo įvyniotas, yra palikti toje pačioje padėtyje ir akivaizdžiai nepalieti ant laidojimo lentynos?

189:4.10 (2026.4) Ten šitoms moterims besėdint šitos naujos dienos ankstyvomis aušros valandomis, jos pažvelgė į vieną pusę ir pastebėjo tylintį ir nejudantį nepažįstamąjį. Akimirksniui jos ir vėl išsigando, bet Marija Magdalena, pribėgusi ir kreipdamasi į jį, tarsi ji būtų pamaniusi, kad jis galėtų būti šito sodo prižiūrėtojas, paklausė: “Kur jūs nunešėte Mokytoją? Kur jūs jį paguldėte? Pasakyk mums, kad mes galėtume nueiti ir paimiti jį.” Kada nepažįstamasis Marijai neatsakė, tada ji ėmė verkti. Tuomet joms prašneko Jėzus, tardamas, “Ko jūs ieškote?” Marija atsakė: “Mes ieškome Jėzaus, kuris buvo palaidotas, kad ilsėtųsi Juozapo kapavietėje, bet jo nebėra. Ar tu žinai, kur jie nunešė jį?” Tuomet tarė Jėzus: “Argi šitas Jėzus nesakė jums, dar Galilėjoje, kad jis mirs, bet ir vėl prisikels?” Šitie žodžiai moteris pritrenkė, bet Mokytojas buvo taip pasikeitęs, kad jos vis dar neatpažino jo, nugarą atsukusio į blyšką šviesą. Ir joms apmąstant jo žodžius, jis kreipėsi į Magdalėną pažįstamu balsu, ištardamas, “Marija.” Ir kada ji išgirdo tą

gerai pažįstamos užuojautos ir kupino meilės pasveikinimo žodį, tada ji suprato, jog tai buvo Mokytojo balsas, ir ji greitai parklupo ant kelių prie jo kojų, tuo pačiu metu sušukdama, “Mano Viešpatie, ir mano Mokytojau!” Ir visos kitos moterys suvokė, jog būtent Mokytojas ir stovi prieš jas pašlovintoje formoje, ir jos tuoj pat puolė prieš jį ant kelių.

189:4.11 (2027.1) Šitos žmogiškosios akys galėjo pamatyti morontinę Jėzaus formą dėka specialios tarnystės, kurią atliko transformuotojai ir tarpinės būtybės, drauge su tam tikromis morontinėmis asmenybėmis tuo metu lydėjusiomis Jėzų.

189:4.12 (2027.2) Kada Marija siekė jo kojas apkabinti, tada Jėzus tarė: “Neliesk manęs, Marija, nes aš nebesu toks, kokį tu mane pažinojai materialaus kūno pavidalu. Šitoje formoje kažkurį laiką aš tikrai pabūsiu su jumis, prieš tai, kada pakilsiu pas Tėvą. Bet dabar eikite, jūs visos, ir pasakykite mano apaštalams—ir Petru—kad aš prisikėliau ir kad su manimi jūs šnekėjotės.”

189:4.13 (2027.3) Kai tik šitos moterys atsigavo iš nuostabos šoko, jos nuskubėjo atgal į miestą ir į Elijo Morkaus namus, kur šiems dešimčiai apaštalų papasakojo viską, kas joms buvo atsitikę; bet apaštalai nebuvo linkę jomis patikėti. Iš pradžių jie manė, kad jos buvo mačiusios viziją, tačiau, kada Marija Magdalena pakartojo tuos žodžius, kuriuos joms buvo sakęs Jėzus, ir kada Petras išgirdo savo vardą, tada jis išlėkė iš viršutinio kambario, tuoj pat juo pasekė ir Jonas, ir bėgo greitai, kad pasiektų kapavietę ir visa tai pamatytų pats.

189:4.14 (2027.4) Moterys pakartojo pasakojimą apie pašnekesį su Jėzumi likusiems apaštalams, bet jie nepatikėjo; o patys išsiaiškinti jie neišėjo, kaip tą padarė Petras ir Jonas.

5. Petras ir Jonas prie kapavietės

189:5.1 (2027.5) Šiems dviems apaštalams bėgant į Golgotą ir prie Juozapo kapavietės, Petro mintyse baimė ir viltis keitė viena kitą; jis bijojo sutikti Mokytoją, bet jo viltį sužadino tas pasakojimas, kad Jėzus pasiuntė žodį specialiai jam. Jis buvo pusiau įtikintas, kad Jėzus iš tikrųjų yra gyvas; jis prisiminė tą pažadą prisikelti trečiąją dieną. Keista tą sakyti, bet šitas pažadas jam ir į galvą neatėjo nuo nukryžiovimo iki šitos akimirkos, kada dabar jis lekia į šiaurę per Jeruzalę. Kada Jonas išbėgo iš miesto, tada jo sieloje ėmė trykšti keista džiaugsmo ir vilties ekstazė. Jis buvo pusiau įsitikinęs, jog moterys tikrai matė prisikėlusį Mokytoją.

189:5.2 (2027.6) Jonas, būdamas jaunesnis už Petrą, jį pralenkė ir prie kapavietės atbėgo pirmas. Jonas laukė prie įėjimo, apžiūrinėdamas kapavietę, o ji buvo tokia, kaip ją ir buvo pavaizdavusi Marija. Labai greitai atbėgo ir Simonas Petras ir, įėjęs, pamatė tą patį tuščią kapą su įkapėmis taip ypatingai sudėtomis. Ir kada Petras išėjo į lauką, tada Jonas taip pat įėjo į vidų ir visa tai pamatė pats, ir tuomet jie atsisėdo ant akmens, kad apmąstytų prasmę to, ką pamatė ir išgirdo. Ir tuo metu, kada jie ten sėdėjo, mintyse permąstė visa tai, kas jiems buvo pasakyta apie Jėzų, bet jie negalėjo suvokti aiškiai to, kas buvo atsitikę.

189:5.3 (2027.7) Petras iš pradžių padarė prielaidą, jog kapas buvo apiplėštas, jog priešai kūną pavogė, galbūt sargybą papirko. Bet

Jonas samprotavo, kad vargu ar kapas būtų buvęs paliktas toks tvarkingas, jeigu kūnas būtų išvogtas, ir jis taip pat pateikė klausimą, kaip galėjo atsitikti, jog tvarsčiai buvo palikti, ir taip akivaizdžiai nepaliesti. Ir vėl jie abu įėjo į kapavietę antrą kartą, kad įkapes apžiūrėtų atidžiau. Kada iš kapavietės jie išėjo antrą kartą, tada pamatė, jog Marija Magdalena buvo sugrįžusi ir prie įėjimo verkė. Marija nuėjo pas apaštalus tikėdama, kad Jėzus buvo prisikėlęs iš kapo, tačiau kada jie visi jos pasakojimu patikėti atsisakė, tada ji buvo prislėgta ir apimta nevilties. Ji norėjo sugrįžti prie kapavietės, kur ji manė, jog buvo girdėjusi pažįstamą Jėzaus balsą.

189:5.4 (2027.8) Kada Marija laukė po to, kai Petras ir Jonas buvo nuėję, tada Mokytojas jai vėl pasirodė, sakydamas: “Neabejok; turėk drąsos tikėti tuo, ką tu matei ir girdėjai. Sugrįžk pas mano apaštalus ir vėl jiems pasakyk, kad aš prisikėliau, kad aš tikrai apsireikšiu ir jiems, ir kad netrukus aš tikrai eisiu pirma jų į Galilėją kaip ir prižadėjau.”

189:5.5 (2028.1) Marija nulėkė atgal į Morkaus namus ir papasakojo apaštalams, kad ji vėl kalbėjosi su Jėzumi, bet ja jie nepatikėjo. Tačiau kada sugrįžo Petras ir Jonas, tada šaipytis jie nustojo ir juos apėmė baimė ir nuogąstavimas.

190 Dokumentas. Morontiniai Jėzaus apsireiškimai

190:0.1 (2029.1) PRISIKĖLĘS Jėzus dabar ruošiasi praleisti trumpą laikotarpį Urantijoje, turėdamas tikslą patirti šios sferos kylančiąją mirtingojo morontinę karjerą. Nors šitą morontinio gyvenimo laiką jam reikia praleisti savo mirtingojo įsikūnijimo pasaulyje, bet visais atžvilgiais tai bus Satanijos mirtingųjų,

kurie pereina per Jerusemo septynių gyvenamųjų pasaulių besivystantį morontinį gyvenimą, patyrimo ekvivalentas.

190:0.2 (2029.2) Visa šitoji galia, kuri yra neatskiriama nuo Jėzaus -- gyvybės padovanojimas—ir kuri įgalino jį prisikelti iš mirusiųjų, yra būtent ta amžinojo gyvenimo dovana, kurią jis padovanoja karalystės tikintiesiems, ir kuri net ir dabar garantuoja, kad jie prisikels iš natūralios mirties pančių.

190:0.3 (2029.3) Šios sferos mirtingieji prisikėlimo rytą prisikels su tokios pačios rūšies pereinamuoju arba morontiniu kūnu, kokį turėjo Jėzus tada, kada prisikėlė iš kapo šitą sekmadienio rytą. Šitie kūnai neturi kraujo apytakos, ir tokios būtybės nevalgo įprasto materialaus maisto; ir vis tik, šitos morontinės formos yra *realios*. Kada tie įvairūs tikintieji pamatė Jėzų po jo prisikėlimo, tada jie iš tikrųjų jį matė; jie nebuvo vizijomis ar haliucinacijomis save apgavusios aukos.

190:0.4 (2029.4) Tvirtas įtikėjimas į Jėzaus prisikėlimą buvo tas kardinalus bruožas, kurį turėjo ankstyvojo evangelijos mokymo visų atšakų tikėjimas. Jeruzalėje, Aleksandrijoje, Antioke, ir Filadelfijoje visus evangelijos mokytojus vienijo šitas neabejotinas įtikėjimas į Mokytojo prisikėlimą.

190:0.5 (2029.5) Žvelgiant į tą svarbų vaidmenį, kurį atliko Marija Magdalena, skelbdama Mokytojo prisikėlimą, reikėtų pastebėti, jog Marija buvo pagrindinė moterų korpuso atstovė, koks buvo Petras apaštalams. Marija nebuvo moterų darbininkių vadovė, bet ji buvo pagrindinė jų mokytoja ir atstovė visuomenei. Marija buvo tapusi labai atsargia moterimi, tokiu būdu jos drąsumas užkalbinant kažkokį vyrą, kurį ji palaikė Juozapo sodo prižiūrėtoju, tiktai parodo, koks ją buvo

apėmęs siaubas, kada kapavietę rado tuščią. Būtent jos meilės gilumas ir agonija, jos visiškas atsidavimas, privertė ją, akimirkai, užmiršti tuos įprastinius suvaržymus, keliamus žydų moteriai kreipiantis į nepažįstamą vyrą.

1. Prisiikėlimo šaukliai

^{190:1.1 (2029.6)} Apaštalai nenorėjo, kad Jėzus paliktų juos; dėl to iš tikrųjų jie visus jo teiginius apie mirtį, kartu su jo pažadais vėl prisikelti, laikė nereikšmingais. Jie nelaukė šio prisikėlimo tokio, koks jis įvyko, ir jie atsisakė tuo patikėti tol, kol tą padaryti buvo priversti, kada susidūrė su neabejotiniais faktais ir absoliučiais įrodymais savo pačių patyrimė.

^{190:1.2 (2030.1)} Kada apaštalai atsisakė patikėti šių penkių moterų, kurios pareiškė, kad matė Jėzų ir šnekėjosi su juo, žinia, tada Marija Magdalena sugrižo prie kapavietės, o likusios moterys nuėjo atgal į Juozapo namus, kur apie savo patyrimus papasakojo jo dukrai ir kitoms moterims. Ir šios moterys jų pasakojimu patikėjo. Šiek tiek po šeštos valandos Juozapo iš Arimatėjos duktė ir tos keturios moterys, kurios buvo mačiusios Jėzų, nuėjo į Nikodemo namus, kur viską, kas buvo atsitikę, papasakojo Juozapui, Nikodemui, Dovydui Zabediejui, ir kitiems ten susirinkusiems vyrams. Nikodemas ir kiti suabejojo jų pasakojimu, suabejojo tuo, kad Jėzus yra prisikėlęs iš mirusiųjų; jie manė, jog kūną buvo paėmę žydai. Juozapas ir Dovydas šita žinia buvo linkę tikėti, ir tiek smarkiai, kad jie išskubėjo patikrinti kapavietės, ir jie viską atrado taip, kaip moterys buvo nupasakojusios. Ir jie buvo paskutiniai šitaip apžiūrėję kapavietę, nes pusę aštuonių aukštasis šventikas pasiuntė į kapavietę šventyklos sargybinių

kapitoną, kad paimtų įkapes. Kapitonas jas visas suvyniojo į drobulę ir nuo greta buvusios stačios uolos numetė žemyn.

190:1.3 (2030.2) Iš kapavietės Dovydas ir Juozapas tuoj pat pasuko į Elijo Morkaus namus, kur viršutiniame kambaryje jie surengė pasitarimą su šiais dešimčia apaštalu. Tiktai Jonas Zabediejus buvo linkęs tikėti, nors ir silpnai, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė. Petras iš pradžių patikėjo, tačiau, kada Mokytojo nesurado, tada ėmė labai smarkiai abejoti. Jie visi buvo linkę tikėti, kad kūną paėmė žydai. Dovydas su jais nepradėjo ginčytis, bet išeidamas tarė: “Jūs esate tie apaštalai, ir jūs turėtumėte šiuos dalykus suprasti. Su jumis aš nesiginčysiu; vis tik, dabar aš einu atgal į Nikodemo namus, kur esu sutaręs susitikti su savo pasiuntiniais šitą rytą, ir kada jie bus susirinkę draugėn, tada aš tikrai juos pasiųsiu į jų paskutiniąją misiją kaip Mokytojo prisikėlimo šauklus. Aš girdėjau, kaip Mokytojas sakė, jog po to, kai jis turėtų mirti, jis prisikels trečiąją dieną, ir aš juo tikiu.” Ir šitaip taręs prislėgtiems ir nuliūdusiems karalystės ambasadoriams, šitas pats save pasiskyręs ryšio ir informacijos rinkimo vadovas su apaštalais išsiskyrė. Eidamas iš viršutinio kambario jis numetė Motiejui Leviui ant kelių Judo kapšą, kuriame buvo visi apaštališkieji pinigai.

190:1.4 (2030.3) Buvo maždaug pusė dešimtos, kada paskutinysis iš dvidešimt šešių Dovydo pasiuntinių atvyko į Nikodemo namus. Dovydas juos iškart pakvietė į erdvų kiemą ir kreipėsi į juos:

190:1.5 (2030.4) “Vyrai ir sielos broliai, visą šitą laiką jūs tarnavote man sutinkamai su savo priesaika man ir vienas kitam, ir aš kviečiu jus paliudyti, jog aš dar niekada nepasiunčiau klaidingos informacijos iš jūsų rankų. Netrukus kaip savanorius karalystės pasiuntinius aš jus pasiųsiu į paskutiniąją

užduotį, ir šitą darydamas aš jus atleidžiu nuo jūsų priesaikos ir šituo pasiuntinių korpusą išformuoju. Vyrai, aš jums pareiškiu, jog savąjį darbą mes užbaigėme. Daugiau Mokytojui mirtingųjų pasiuntinių tikrai nebereikia; jis prisikėlė iš mirusiųjų. Jis mums sakė anksčiau negu jį suėmė, kad jis mirs ir vėl prisikels trečiąją dieną. Aš mačiau kapavietę—ji yra tuščia. Aš šnekėjausi su Marija Magdalena ir kitomis keturiomis moterimis, kurios kalbėjosi su Jėzumi. Dabar aš jus išformuoju, su jumis atsisveikinu, ir siunčiu jus su atitinkama užduotimi, ir toji žinia, kurią jūs tikrai nunešite tikintiesiems yra tokia: ‘Jėzus prisikėlė iš mirusiųjų; kapavietė yra tuščia.’”

190:1.6 (2030.5) Didžioji dauguma susirinkusiųjų stengėsi įtikinti Dovydą šito nedaryti. Bet jie negalėjo jo paveikti. Tuomet jie siekė įtikinti šiuos pasiuntinius, kad šito nedarytų, bet jie nekreipė dėmesio į dvejonų žodžius. Ir tokiu būdu, šiek tiek prieš dešimtą valandą šitą sekmadienio rytą, šitie dvidešimt šeši bėgikai išskubėjo kaip pirmieji šaukliai, pranešantys galingą tiesą-faktą apie prisikėlusį Jėzų. Ir jie išvyko į šitą misiją, kaip ir į daugybę kitų, vykdydami savo priesaiką Dovydui ir vienas kitam. Šitie vyrai jautė didžiulį pasitikėjimą Dovydu. Jie išvyko su šita užduotimi net ir nelaukdami, kad pasišnekėtų su tais, kurie Jėzų buvo matę; jie patikėjo Dovydo žodžiu. Didžioji jų dauguma tikėjo tuo, ką jiems pasakė Dovydas, ir net tie, kurie kažkuria prasme abejojo, šitą žinią nunešė lygiai taip užtikrintai ir lygiai taip greitai.

190:1.7 (2031.1) Apaštalai, tas karalystės dvasinis korpusas, šitą dieną yra susirinkę viršutiniame kambaryje, išsigandę ir abejojantys, tuo tarpu šitie mėgėjai, išreiškiantys pirmąjį bandymą socializuotis su žmogaus brolystės Mokytojo evangelija,

vykdydami savo bebaimio ir sumanaus vadovo nurodymus, vyksta tolyn, kad skelbtų prisikėlusį pasaulio ir visatos Išgelbėtoją. Ir į šitą reikšmingą tarnystę jie įsitraukia anksčiau negu jo pasirinktieji atstovai nori patikėti jo žodžiu arba pritarti savo akimis mačiusiųjų liudininkų parodymams.

^{190:1.8 (2031.2)} Šitie dvidešimt šeši buvo pasiųsti į Lozorius namus Betanėje ir į visus tikinčiųjų centrus, pradedant Beršeba pietuose ir baigiant Damasku ir Sidonu šiaurėje; ir nuo Filadelfijos rytuose iki Aleksandrijos vakaruose.

^{190:1.9 (2031.3)} Kada Dovydas su savo sielos broliais išsiskyrė, tada jis nuėjo į Juozapo namus pasiimti savo motinos, ir jie išėjo į Betanę, kad prisijungtų prie laukiančios Jėzaus šeimos. Dovydas gyveno ten Betanėje su Morta ir Marija iki to laiko, kada jos savo žemiškąją nuosavybę pardavė, ir jis lydėjo jas kelionėje pas jų brolių, Lozorius, į Filadelfiją.

^{190:1.10 (2031.4)} Maždaug po vienos savaitės nuo šito laiko Jonas Zabediejus pasiėmė Mariją, Jėzaus motiną, į savo namus Betsaidoje. Jokūbas, Jėzaus vyriausiasis brolis, su savo šeima pasiliko Jeruzalėje. Rūta liko Betanėje su Lozorius seserimis. Likusieji Jėzaus šeimos nariai sugrįžo į Galilėją. Dovydas Zabediejus išvyko iš Betanės su Morta ir Marija į Filadelfiją, birželio pradžioje, kitą dieną po savo vedybų su Rūta, Jėzaus jauniausiąja seserimi.

2. Jėzaus apsireiškimas Betanėje

^{190:2.1 (2031.5)} Nuo morontinio prisikėlimo laiko iki savo dvasios pakilimo į dangų valandos, Jėzus atskirai žemėje savo tikintiesiems matoma forma apsireiškė devyniolika kartų. Jis

neapsireiškė savo priešams arba tiems, kurie iš jo pasirodymo matoma forma negalėjo gauti dvasinės naudos. Jo pirmasis apsireiškimas buvo toms penkioms moterims prie kapavietės; antrasis apsireiškimas buvo Marijai Magdalenai, taip pat prie kapavietės.

190:2.2 (2031.6) Trečiasis apsireiškimas įvyko Betanėje šitą sekmadienį maždaug apie pusiaudienį. Iškart po vidurdienio Jėzaus vyriausiasis brolis, Jokūbas, stovėjo Lozorius sode prieš Mortos ir Marijos prikelto brolio tuščią kapavietę, galvoje perkratydamas tas naujienas, kurias prieš vieną valandą jiems buvo atnešę Dovydo pasiuntiniai. Jokūbas visada buvo linkęs tikėti į savo vyriausiojo brolio misiją žemėje, bet su Jėzaus darbu ryšį jis buvo praradęs jau seniai ir buvo pradėjęs giliai abejoti apaštalų vėlesniaisiais tvirtinimais, kad Jėzus yra Mesijas. Visą šeimą pritrenkė ir suglumino tos žinios, kurias atnešė pasiuntiniai. Kol Jokūbas stovėjo prieš Lozorius tuščią kapavietę, pasirodė Marija Magdalena ir susijaudinusi pasakojo šiai šeimai apie savo patyrimus ankstyvo ryto valandomis ties Juozapo kapavieta. Prieš jai užbaigiant, atėjo Dovydas Zabediejus ir jo motina. Rūta, aišku, šita žinia patikėjo, Judas tuo irgi patikėjo po to, kada pasišnekėjo su Dovydu ir Salomėja.

190:2.3 (2032.1) Tuo metu, kada jie ieškojo Jokūbo ir prieš tai, kada surado jį stovintį ten sode prie kapavietės, jis pajuto kažkieno buvimą šalia, tarsi kažkas būtų palietęs jo petį; ir kada jis atsisuko pasižiūrėti, tada greta savęs pamatė vis labiau apsireiškiančią keistą formą. Jis buvo per daug nusteбęs, kad prašnektų, ir per daug išsigandęs, kad pabėgtų. Ir tuomet keistoji forma prašneko, tardama: “Jokūbai, aš ateinu pakviesti

tavęs į karalystės tarnystę. Susikabink nuoširdžiai rankomis su savo sielos broliais ir eikite paskui mane.” Kada Jokūbas išgirdo pasakytą savo vardą, tada jis suprato, kad į jį kreipėsi būtent jo vyriausiasis brolis, Jėzus. Jiems visiems daugiau ar mažiau buvo sunku atpažinti Mokytojo morontinę formą, bet nedaugelis iš jų turėjo vargo dėl to, kad atpažintų jo balsą, ar kaip nors kitaip identifikuotų jo žavingą asmenybę, kai tik jis imdavo su jais bendrauti.

^{190:2.4 (2032.2)} Kada Jokūbas suvokė, kad Jėzus kreipiasi į jį, tada jis ėmė klauptis, šaukdamas: “Mano tėve ir mano broli,” bet Jėzus paliepė jam stovėti tuo metu, kada jis šnekėsis su juo. Ir jie ėjo per sodą ir kalbėjosi beveik tris minutes; kalbėjosi apie praėjusių dienų patyrimus ir prognozavo artimos ateities įvykius. Jiems artėjant prie namo, Jėzus tarė, “Iki pasimatymo, Jokūbai, kada aš pasveikinsiu jus visus drauge.”

^{190:2.5 (2032.3)} Jokūbas įlėkė į vidų, nors jie tuo metu jo ieškojo Betfage, šaukdamas: “Aš ką tik mačiau Jėzų ir šnekėjausi su juo, bendravau su juo. Jis nėra miręs; jis prisikėlė! Jis išnyko prieš mane, sakydamas, ‘Iki pasimatymo, kada aš pasveikinsiu jus visus drauge.’” Vos tik jis spėjo baigti pasakojimą, kai sugrįžo Judas, ir Judui jis vėl papasakojo apie susitikimą su Jėzumi sode. Ir jie visi pradėjo tikėti į Jėzaus prisikėlimą. Jokūbas dabar pareiškė, kad jis nebegrįš į Galilėją, o Dovydas sušuko: “Jį mato ne tik susijaudinusios moterys; net ir tvirtaširdžiai vyrai pradėjo jį matyti. Aš tikiuosi jį pamatyti ir pats.”

^{190:2.6 (2032.4)} Ir Dovydui nereikėjo ilgai laukti, nes Jėzaus ketvirtasis apsireiškimas, kad jį atpažintų mirtingieji, įvyko šiek tiek prieš antrą valandą šituose pačiuose Mortos ir Marijos

namuose, kada jis matomas apsireiškė savo žemiškajai šeimai ir jos draugams, iš viso dvidešimčiai asmenų. Mokytojas apsireiškė užpakalinių durų tarpduryje, sakydamas: “Tebūna jums ramybė. Sveikinimai tiems, kurie kažkada buvo šalia manęs materialiam kūne, ir bičiulystė mano broliams ir seserims dangaus karalystėje. Kaip gi jūs galėjote suabejoti? Kodėl gi jūs taip ilgai delsėte, kol nusprendėte iš visos širdies sekti tiesos šviesa? Dėl to, visi ateikite į Tiesos Dvasios bičiulystę Tėvo karalystėje.” Kada jie ėmė atsigauti iš pirminio nuostabos šoko ir judėti link jo tarsi mėgindami jį apkabinti, tada iš jų akiračio jis išnyko.

^{190:2.7 (2032.5)} Jie visi norėjo lėkti į miestą papasakoti abejojantiems apaštalams apie tai, kas tik ką atsitiko, bet Jokūbas juos sulaikė. Tiktai, Marijai Magdalenai buvo leista sugrįžti į Juozapo namus. Jokūbas uždraudė toli platinti šį faktą apie šitą morontinį apsilankymą dėl tam tikrų dalykų, kuriuos Jėzus buvo jam sakęs, kada jie šnekėjosi sode. Bet apie savo bendravimą šitą dieną prie Lozorius namų Betanėje su prisikėlusiu Mokytoju Jokūbas niekada nieko daugiau nepasakojo.

3. Juozapo namuose

^{190:3.1 (2033.1)} Penktasis morontinis Jėzaus apsireiškimas, kad jį pamatytų mirtingųjų akys, įvyko gal kokių dvidešimt penkių tikinčiųjų moterų akivaizdoje, susirinkusių Juozapo iš Arimatėjos namuose, maždaug penkiolika minučių po keturių šitą pačią sekmadienio popietę. Marija Magdalena į Juozapo namus buvo sugrįžusi likus tik kelioms minutėms iki šito apsireiškimo. Jokūbas, Jėzaus brolis, buvo paprašęs, jog apaštalams nieko nebūtų sakoma apie Mokytojo apsireiškimą

Betanėje. Jis nebuvo prašęs Marijos susilaikyti nuo to, kad apie šitą atsitikimą nieko nepasakotų savo seserims tikinčiosioms. Todėl, kada Marija visas moteris prisaikdino niekam neprasitarti, tada ji ėmė pasakoti apie tai, kas taip neseniai buvo atsitikę tuo metu, kai ji buvo su Jėzaus šeima Betanėje. Ir ji buvo pačiame šito jaudinančio pasakojimo įkarštyje, kada tarp jų įsivyravo netikėta ir rimta tyła; jos pamatė tarp jų pačių visiškai matomą prisikėlusio Jėzaus formą. Jis pasveikino jas, tardamas: “Tebus jums ramybė. Karalystės bičiulystėje tikrai nebus nei žydo, nei pagonio, nei turtuolio, nei vargšo, nei laisvo, nei supančioto, nei vyro, nei moters. Jūs taip pat esate pakviestos skelbti gerąją naujieną apie žmonijos laisvę, pasiekiamą sūnystės su Dievu dangiškojoje karalystėje evangelijos dėka. Eikite per visą pasaulį, skelbdamos šitą evangeliją ir sustiprindamos tikinčiuosius, kad jie labiau tikėtų į ją. Ir šitą darydamos, neužmirškite tarnauti sergantiesiems ir sustiprinti tuos, kurie yra palūžę širdyje ir apimti baimės. Ir aš tikrai visada būsiu su jumis, net iki žemės pakraščių.” Ir kada jis šitą pasakė, tada išnyko joms iš akiračio, tuo tarpu moterys parkrito ant kelių veidu į žemę ir tyloje garbino.

190:3.2 (2033.2) Iš penkių morontinių Jėzaus apsireiškimų, įvykusių iki šito laiko, Marija Magdalena buvo mačiusi keturis.

190:3.3 (2033.3) Dėl to, kad buvo išsiųsti tie pasiuntiniai iki vidurdienio ir dėl to, kad pasakojimai apie šitą Jėzaus apsireiškimą Juozapo namuose netyčia pasklido, žydų valdovus ankstyvą vakarą ėmė pasiekti žinios, jog mieste kalbama, kad Jėzus prisikėlė ir kad daug žmonių tvirtina, jog matė jį. Dėl šitų gandų sanhedristai nepaprastai sunerimo. Po skubių konsultacijų su Anasu, Kajafas sušaukė Sanhedrino

susirinkimą tą vakarą aštuntą valandą. Būtent šito susirinkimo metu buvo imtasi veiksmų iš sinagogų išmesti bet kokį asmenį, kuris užsimins apie Jėzaus prisikėlimą. Buvo net pasiūlyta, jog bet kas, tvirtinantis, jog matė jį, turėtų būti nubaustas mirties bausme; tačiau, dėl šito pasiūlymo nebuvo balsuota, kadangi susirinkimas pasibaigė įsivyravus pasimetimui, kuris pasiekė beveik tikros panikos ribą. Jie išdrįso galvoti, jog su Jėzumi susidorojo. Netrukus jie turėjo pamatyti, kad tikrosios jų problemos su vyru iš Nazareto tikrai prasideda.

4. Apsireiškimas graikams

^{190:4.1 (2033.4)} Maždaug pusę penkių, Flavijaus namuose, įvyko Mokytojo šeštasis morontinis apsireiškimas gal kokiems keturiasdešimčiai graikų tikinčiųjų, kurie buvo ten susirinkę. Tuo metu, kada jie buvo įsitraukę į pranešimų apie Mokytojo prisikėlimą aptarinėjimą, jis pasirodė tarp jų, nežiūrint to, kad durys buvo tvirtai užremtos, ir kreipdamasis į juos, tarė: “Tebus jums ramybė. Nors Žmogaus Sūnus ir pasirodė žemėje tarp žydų, bet jis atėjo tarnauti visiems žmonėms. Manojų Tėvo karalystėje tikrai nebus nei žydo, nei pagonio; jūs visi būsite sielos broliai—Dievo sūnūs. Dėl to, eikite po visą pasaulį, skelbdami šitą išgelbėjimo evangeliją, kokią esate gavę iš karalystės ambasadorių, ir aš iš tikrųjų priimsiu jus į įtikėjimo ir tiesos Tėvo sūnų bičiulystę.” Ir kada jis šitaip juos įpareigojo, tada jis išnyko, ir jie daugiau jo nebematė. Visą vakarą jie niekur neišėjo iš namų; jie buvo per daug apimti baimingos pagarbos ir išsigandę, kad surizikuotų išeiti į lauką. Ir nė vienas iš šitų graikų tikrai nemiegojo tą naktį; jie nėjo miegoti, nes aptarinėjo šiuos reikalus ir tikėjosi, gal Mokytojas gali juos vėl aplankyti. Šitoje grupėje buvo didelė dalis iš tų graikų, kurie

buvo Getsemanėje tuo metu, kada kareiviai suėmė Jėzų ir kada Judas jį išdavė bučiniu.

^{190:4.2 (2034.1)} Greitai sklinda gandai apie Jėzaus prisikėlimą ir pranešimai apie daugelį apsireiškimų jo pasekėjams, ir visą miestą apima didžiulis susijaudinimas. Mokytojas jau apsireiškė savo šeimai, moterims, ir šiems graikams, ir neužilgo jis apsireiškė tarp savo apaštalų. Sanhedrinas netrukus turi pradėti svarstyti šitas naujas problemas, kurios taip netikėtai užgriuvo žydų valdovus. Jėzus daug galvoja apie savo apaštalus, bet nori, kad jie būtų palikti vieni dar kelioms rimto apmąstymo ir gilaus svarstymo valandoms prieš tai, kada jis aplankys ir juos.

5. Einant su dviem broliais

^{190:5.1 (2034.2)} Emause, esančiame maždaug už septynių mylių į vakarus nuo Jeruzalės, gyveno du broliai, piemenys, kurie Perėjimo šventės savaitę praleido Jeruzalėje, dalyvavo aukojimuose, ritualuose, ir šventime. Kleopas, vyresnysis, iš dalies tikėjo į Jėzų; bent jau jis buvo išmestas iš sinagogos. Jo brolis, Jokūbas, nebuvo tikintis, nors jį labai suintrigavo tai, ką jis buvo girdėjęs apie Mokytojo mokymus ir darbus.

^{190:5.2 (2034.3)} Šitą sekmadienio popietę, maždaug už trijų mylių nuo Jeruzalės ir be kelių minučių penktą, kada šitie du broliai pavargę sunkiai ėjo keliu į Emausą, tada jie labai rimtai kalbėjosi apie Jėzų, jo mokymus, darbą, ir ypač apie tuos gandus, kad jo kapavietė yra tuščia, ir kad kai kurios moterys su juo šnekėjosi. Kleopas šitais pranešimais buvo linkęs pusiau patikėti, bet Jokūbas atkakliai tvirtino, jog visas šis reikalas galbūt yra apgaulė. Kada jie šitaip ginčijosi ir diskutavo eidami

link savo namų, tada morontinis Jėzaus pavidalas, jo septintasis apsireiškimas, prisiartino prie jų jiems keliaujant toliau. Kleopas dažnai klausydavosi Jėzaus mokymų ir kelis kartus su juo valgė Jeruzalės tikinčiųjų namuose. Bet jis Mokytojo neatpažino, net ir tada, kada šis laisvai prašneko jiems.

190:5.3 (2034.4) Nuėjęs neilgą kelią kartu su jais, Jėzus tarė: “Ką jūs taip rimtai aptarinėjote, kai aš priėjau prie jūsų?” Ir kai Jėzus šito paklausė, tada jie sustojo ir pažvelgė į jį su liūdnu nustebimu. Tarė Kleopas: “Argi gali būti taip, kad tu gyveni Jeruzalėje ir nežinai apie tuos dalykus, kurie neseniai atsitiko?” Tada paklausė Mokytojas: “Apie kokius dalykus?” Kleopas atsakė: “Jeigu tu nieko nežinai apie tuos dalykus, tai Jeruzalėje tu esi vienintelis toks, kuris negirdėjo šitų gandų apie Jėzų iš Nazareto, kuris buvo pranašas, galingas žodžiu ir veiksmu Dievo ir visų žmonių akivaizdoje. Vyriausieji šventikai ir mūsų valdovai atidavė jį romėnams ir pareikalavo, kad jie nukryžiuotų jį. Dabar daugelis iš mūsų tikėjosi, jog būtent jis išlaisvins Izraelį iš pagonių jungo. Bet tai neviskas. Dabar yra trečioji diena po jo nukryžiovimo, ir kažkokios moterys šitą dieną iš tikrųjų mus nustebino pareikšdamos, kad labai anksti šitą rytą jos nuėjo į jo kapavietę ir ją surado tuščią. Ir šitos pačios moterys atkakliai tvirtina, kad su šiuo vyru jos šnekėjosi; jos mano, kad jis prisikėlė iš mirusiųjų. Ir kada šios moterys apie tai papasakojo vyrams, tada du iš jo apaštalų nubėgo į kapavietę ir lygiai taip surado ją tuščią”—ir čia Jokūbas nutraukė savo brolių, kad pasakytų, “bet jie Jėzaus nematė.”

190:5.4 (2035.1) Jiems einant toliau, Jėzus tarė: “Kaip lėtai jūs suvokiate tiesą! Kada jūs man sakote, jog būtent apie šito vyro

mokymus ir darbą jūs diskutuojate, tai gal aš galiu jus apšviesti, kadangi su šitais mokymais aš esu daugiau negu susipažinęs. Argi jūs neprisimenate, kad šitas Jėzus visada mokė, kad jo karalystė yra ne iš šito pasaulio, ir kad visi žmonės, būdami Dievo sūnūs, turėtų surasti laisvę ir nepriklausomybę tame dvasiniame džiaugsme, kurį suteikia kupino meilės brolijos tarnavimo bičiulystė šitoje naujojoje dangiškojo Tėvo meilės tiesos karalystėje? Argi jūs neprisimenate, kaip šitas Žmogaus Sūnus skelbė Dievo išgelbėjimą visiems žmonėms, kurie tarnauja sergantiesiems ir kenčiantiesiems ir kurie išlaisvina tuos, kurie yra supančioti baimės ir pavergti blogio? Argi jūs nežinote, jog šitas vyras iš Nazareto savo mokiniams sakė, kad jis turi eiti į Jeruzalę, turi būti atvestas pas savo priešus, kurie jį nužudys, ir kad jis prisikels trečiąją dieną? Argi viso šito jums nepasakojo? Ir argi jūs niekada neskaitėte Raštuose apie šitą išgelbėjimo dieną žydui ir pagoniui, kur yra pasakyta, kad iš tiesų per jį bus palaimintos žemės visos šeimos; kad jis išgirs verksmą tų, kurie yra varge, ir išgelbės vargšų, kurie jo ieško, sielas; kad visos nacijos tikrai jį vadins palaimintuoju? Kad toks Išlaisvintojas tikrai bus kaip didžiulės uolos šešėlis nualintoje žemėje. Kad jis pamaitins bandą kaip tikras piemuo, paėmęs šiuos ėriukus ant rankų ir neš juos švelniai priglaudęs prie krūtinės. Kad jis atvers akis tiems, kurie yra dvasiškai akli, ir nevilties kalinius išves laukan į visišką laisvę ir šviesą; kad visi tie, kurie sėdi tamsoje, tikrai pamatys didingą amžinojo išgelbėjimo šviesą. Kad jis sutvirtins palūžusiuosius, skelbs laisvę tiems, kurie yra nuodėmės belaisviai, ir atvers kalėjimo duris, kad jį paliktų tie, kuriuos pavergė baimė ir supančiojo blogis. Kad jis paguos tuos, kurie gedi, ir padovanos jiems išgelbėjimo džiaugsmą vietoje liūdesio ir skausmo. Kad jis iš tiesų bus visų nacijų troškimas ir amžinas džiaugsmas tiems,

kurie siekia teismo. Kad šitas tiesos ir teismo Sūnus iš tikrųjų pakils virš šito pasaulio su gydančia šviesa ir gelbstinčia galia; net ir tai, kad jis išgelbės savo žmones iš nuodėmių; kad jis iš tikrųjų ieškos ir išgelbės tuos, kurie yra pasiklydę. Kad jis nesunaikins silpnųjų, bet suteiks išgelbėjimą visiems tiems, kurie yra išalkę ir ištroškę teismo. Kad tie, kurie tiki į jį, tikrai turės amžinąjį gyvenimą. Kad jis išlies savąją dvasią visiems materialiams kūnams, ir kad šitoji Tiesos Dvasia kiekvieno tikinčiojo viduje tikrai bus vandens šaltinis, trykštantis į amžinai trunkantį gyvenimą. Argi jūs nesupratote, kokia didi yra karalystės evangelija, kurią šitas vyras atnešė jums? Argi jūs nesuvokiate, koks didis išgelbėjimas atėjo pas jus?”

190:5.5 (2035.2) Iki šito laiko jie buvo atėję netoli to kaimo, kur šitie broliai gyveno. Šitie du vyrai nepratarė nė vieno žodžio nuo to laiko, kada Jėzus ėmė juos mokyti jiems einant keliu. Netrukus jie priėjo prie jų kuklios gyvenamosios buveinės, ir Jėzus jau rengėsi su jais išsiskirti, kad keliu eitų tolyn, bet jie privertė jį įeiti į vidų ir apsistoti pas juos. Jie atkakliai tvirtino, kad naktis arti ir kad jis pernaktotų pas juos. Galų gale Jėzus nusileido, ir labai greitai po to, kada įėjo į vidų, jie sėdo valgyti. Jie padavė jam duonos, kad palaimintų ir, kada jis ėmė laužyti ir duoti jiems, tada jų akys buvo atsimerkusios ir Kleopas atpažino, kad jų svečias yra pats Mokytojas. Ir kada jis ištarė, “Tai yra Mokytojas—,” tada morontinis Jėzus iš jų akiračio išnyko.

190:5.6 (2036.1) Ir tada jie tarė vienas kitam, “Nieko nuostabaus, jog mūsų širdys degė, kada jis kalbėjo mums, kaiėjome keliu! ir kai Raštų mokymus jis atvėrė mums, kad juos suprastume!”

190:5.7 (2036.2) Jie nenorėjo gaišti laiko, kad pavalgytų. Jie pamatė morontinį Mokytoją, ir jie išlėkė iš namų, skubėdami atgal į

Jeruzalę, kad paskleistų gerąsias naujienas apie prisikėlusį Išgelbėtoją.

^{190:5.8 (2036.3)} Tą vakarą apie devintą valandą ir kaip tik prieš tai, kada Mokytojas apsireiškė šiems dešimčiai, šitie du įsiveržė pas apaštalus, buvusius viršutiniame kambaryje, pareikšdami, kad jie matė Jėzų ir su juo šnekėjosi. Ir jie papasakojo viską, ką jiems buvo sakęs Jėzus ir kaip jie nepažino jo tol, kol jis nepradėjo laužyti duonos.

191 Dokumentas. Apsireiškimai apaštalams ir kitiems lyderiams

^{191:0.1 (2037.1)} PRISIKĖLIMO sekmadienis apaštalo gyvenime buvo siaubinga diena; dešimt iš jų didesnę dienos dalį praleido viršutiniame kambaryje už užremtų durų. Jie būtų galėję iš Jeruzalės pabėgti, bet bijojo, kad juos gali suimti Sanhedrino agentai, jeigu surastų išėjusius į lauką. Tomas apie savo vargus visą laiką mąstė vienas Betfage. Jam būtų buvę daug geriau, jeigu jis būtų pasilikęs su savo bičiuliais apaštalais, ir jis būtų padėjęs jiems diskusijas nukreipti naudingesne kryptimi.

^{191:0.2 (2037.2)} Visą dieną Jonas laikėsi tos minties, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė. Jis prisiminė ne mažiau kaip penkis atskirus atvejus, kada Mokytojas buvo pareiškęs, kad jis prisikels vėl, ir bent tris kartus, kada jis užsiminė apie trečiąją dieną. Jono požiūris turėjo jiems didelės įtakos, ypač jo broliui Jokūbui ir Natanieliui. Jonas būtų juos įtakojęs dar daugiau, jeigu nebūtų buvęs jauniausias grupės narys.

^{191:0.3 (2037.3)} Jų problemos didele dalimi kilo dėl to, kad jie buvo izoliuoti. Jonas Morkus jiems pranešinėjo, kas vyksta prie

šventyklos, ir informuodavo apie tuos daugelį gandų, vis labiau sklindančių mieste, bet jam neatėjo į galvą mintis surinkti visas tas naujienas iš įvairių tikinčiųjų grupių, kurioms Jėzus jau buvo apsireiškęs. Tai buvo tos rūšies tarnyba, kurią iki tol vykdė Dovydo pasiuntiniai, bet dabar jie visi buvo išvykę su savo paskutiniąja užduotimi kaip šio prisikėlimo šaukliai toms tikinčiųjų grupėms, kurios gyveno toli nuo Jeruzalės. Pirmą kartą per visus šiuos metus apaštalai suvokė, kaip daug jie priklausė nuo Dovydo pasiuntinių kasdien gaudami informaciją apie karalystės reikalus.

191:0.4 (2037.4) Visą šitą dieną Petras, kaip jam ir būdinga, emocionaliai svyravo tarp įtikėjimo ir dvejonų, susijusių su Mokytojo prisikėlimu. Petras negalėjo užmiršti gulinčių kapavietėje įkapių vaizdo, tarsi Jėzaus kūnas būtų ką tik išgaravęs iš vidaus. “Bet,” samprotavo Petras, “jeigu jis yra prisikėlęs ir gali pasirodyti šioms moterims, tai kodėl gi jis nepasirodo mums, savo apaštalams?” Petras nusimindavo, kai pagalvodavo, jog galbūt pas juos Jėzus neateina dėl to, kad tarp apaštalų yra jis, kadangi Jėzaus jis buvo išsižadėjęs tą naktį Anaso kieme. Ir tada jis save padrašindavo ta žinia, kurią buvo atnešusios moterys, “Eikite pasakyti mano apaštalams—ir Petrai.” Bet pasidrašinti šitokia žinia reiškė, kad jis turi patikėti, jog šios moterys iš tikrųjų matė ir girdėjo prisikėlusį Mokytoją. Šitaip Petras svyravo tarp įtikėjimo ir abejonių per visą dieną, iki to meto, kai buvo šiek tiek po aštuonių, kada surizikavo išeiti laukan į kiemą. Petras galvojo pasišalinti nuo apaštalų, taip, kad negalėtų trukdyti Jėzui ateiti pas juos dėl to, kad Mokytojo buvo išsižadėjęs.

191:0.5 (2037.5) Jokūbas Zabediejus iš pradžių pasisakė už tai, kad jie visi eitų prie kapavietės; jis buvo labai nusiteikęs daryti ką nors tam, jog šią paslaptį išsiaiškintų iki galo. Būtent Natanielius juos sulaikė nuo to, kad jie pasirodytų viešai atsiliepdami į Jokūbo raginimą, ir šitą jis padarė primindamas jiems Jėzaus įspėjimą, kad šituo metu nerizikuotų savąja gyvybe be reikalo. Iki vidurdienio Jokūbas kartu su kitais nusiramino, kad toliau budriai lauktų. Jis kalbėjo mažai; jis buvo nepaprastai nusivylęs, kadangi Jėzus jiems neapsireiškė, o apie Mokytojo daugelį apsireiškimų kitoms grupėms ir kitiems individams jis nieko nežinojo.

191:0.6 (2038.1) Andriejus šitą dieną daug klausėsi. Ši situacija jį nepaprastai glumino ir jis daugiau negu įprasta dvejojo, bet jis bent jau jautė tam tikrą laisvės pojūtį dėl to, kad nebeturėjo pareigos vadovauti savo bičiuliams apaštalams. Jis iš tikrųjų buvo dėkingas, kad Mokytojas jį buvo išlaisvinęs nuo vadovavimo naštos prieš tai, kada juos užgriuvo šitie sunkūs laikai.

191:0.7 (2038.2) Ne kartą per šitos tragiškos dienos ilgas ir sekinančias valandas vienintelė paguoda grupei buvo Natanieliui būdingos filosofinio pobūdžio pastabos. Per visą dieną jis iš tiesų turėjo tą kontroliuojantį poveikį šitiems dešimčiai. Jis iš tikrųjų nė karto neišsakė savo nuomonės, tiki ar netiki Mokytojo prisikėlimu. Bet dienai slenkant, jis vis labiau linko tikėti tuo, kad Jėzus savo pažadą vėl prisikelti buvo įvykdęs.

191:0.8 (2038.3) Simonas Uolusis buvo per daug prislėgtas, jog dalyvautų diskusijose. Didžiąją laiko dalį jis praleido įsitaišęs ant krėslų kambario kampe žiūrėdamas į sieną; per ištisą dieną jis nekalbėjo ir pusės tuzino kartų. Jo samprata apie karalystę

sudužo, ir jis negalėjo suprasti to, jog Mokytojo prisikėlimas galėtų šitą padėtį iš esmės pakeisti. Jo nusivylimas buvo labai asmeniškasis ir iš viso per daug gilus, kad po jo būtų galima greitai laiku atsigauti, net ir tokio nepaprasto fakto, kaip šis prisikėlimas, akivaizdoje.

191:0.9 (2038.4) Keista, bet paprastai nešnekus Pilypas per šitos dienos visą popietę šnekėjo daug. Iki vidurdienio jis mažai ką turėjo pasakyti, bet visą popietę jis klausinėjo kitų apaštalų. Pilypo klausimai Petrą dažnai suerzindavo, bet kiti į jo klausinėjimus žiūrėjo geranoriškai. Pilypas ypač norėjo sužinoti, jeigu Jėzus yra prisikėlęs iš kapo, tai ar ant jo kūno liko nukryžiuavimo fizinės žymės.

191:0.10 (2038.5) Motiejus buvo labai sutrikęs; jis savo bičiulių diskusijų klausėsi, bet didžiausią laiko dalį skyrė tam, kad mintyse apmąstytų finansų problemą, kuri jiems iškils ateityje. Nežiūrint tariamo Jėzaus prisikėlimo, Judo nebebuvo, Dovydas be jokių ceremonijų pinigus perdavė jam, ir jie nebeturėjo autoritetingo vadovo. Prieš Motiejui pradėdant rimtai svarstyti jų argumentus, susijusius su prisikėlimu, jis jau pats betarpiškai išvydo Mokytoją.

191:0.11 (2038.6) Alfiejaus dvyniai šitose rimtose diskusijose beveik nedalyvavo; jie buvo visiškai įsitraukę į savo įprastus užsiėmimus. Vienas iš jų išreiškė jų abiejų požiūrį, kada pasakė, atsakydamas į Pilypo klausimą: “Apie prisikėlimą mes nieko nesuprantame, bet mūsų motina sako, kad ji šnekėjosi su Mokytoju, o ja mes tikime.”

191:0.12 (2038.7) Tomą buvo apėmusi jam būdinga depresinė nevilties būseną. Dalį dienos jis pramiegojo, o likusį laiką vaikščiojo po

kalnus. Jis jautė akstiną sugrįžti pas savo bičiulius apaštalus, bet vienatvės troškimas buvo didesnis.

191:0.13 (2038.8) Mokytojas pirmąjį morontinį apsireiškimą apaštalams atidėliojo dėl daugelio priežasčių. Pirmą, jis norėjo, kad jie turėtų laiko, kada išgirs apie jo prisikėlimą, gerai apmąstyti tai, ką jis jiems buvo sakęs apie savo mirtį ir prisikėlimą, kai jis vis dar buvo su jais materialiam kūne. Mokytojas norėjo, kad Petras įveiktų kai kuriuos iš jam būdingų sunkumų prieš tai, kada jis pats apsireikš jiems visiems. Antroje vietoje, jis norėjo, kad Tomas būtų su jais tuo metu, kada jiems apsireikš pirmą kartą. Jonas Morkus surado Tomą Simono namuose Betfage ankstyvą šito sekmadienio rytą, apaštalams apie tai jis pranešė maždaug vienuoliktą valandą. Šitą dieną bet kurią akimirką Tomas būtų sugrįžęs pas juos, jeigu Natanielius arba bet kurie du iš likusių apaštalų būtų atėję jo pakviesti. Jis iš tikrųjų sugrįžti norėjo, bet išėjęs taip, kaip jis išėjo praėjusį vakarą, jis buvo per daug išdidus, kad taip greitai sugrįžtų savo noru. Kitą dieną jis buvo tiek prislėgtas, kad jam prireikė beveik savaitės tam, kad apsispręstų sugrįžti. Apaštalai jo laukė, o jis laukė, kad jo sielos broliai surastų jį ir paprašytų jį sugrįžti pas juos. Šitokiu būdu Tomas išbuvo atsiskyręs nuo savo draugų iki kito šeštadienio vakaro, kada sutemus, Petras ir Jonas nuėjo į Betfagą ir parsivedė jį atgal. Ir tai taip pat buvo priežastis, kodėl jie neišėjo į Galilėją iš karto po to, kada Jėzus jiems apsireiškė pirmą kartą; jie nenorėjo eiti be Tomo.

1. Apsireiškimas Petrui

191:1.1 (2039.1) Buvo beveik pusė devynių šito sekmadienio vakarą, kada Jėzus apsireiškė Simonui Petrui Morkaus namo kieme.

Tai buvo jo aštuntasis morontinis pasirodymas. Petras visą laiką nuo tada, kai savojo Mokytojo išsižadėjo, gyveno su sunkia dvejonės ir kaltės našta. Visą šeštadienio dieną ir šitą sekmadienį jis kovojo su baime, jog, galbūt, jis daugiau nebėra apaštalas. Jis sudrebėdavo nuo Judo dalios ir net nuo minties, kad jis, taip pat, savo Mokytoją išdavė. Visą šitą popietę jis mąstė, jog galbūt būtent jo buvimas su apaštalais ir trukdo Jėzui apsireikšti jiems, aišku, su sąlyga, jeigu jis iš tikrųjų yra prisikėlęs iš mirusiųjų. Ir būtent Petrui, kai jis šitaip mąstė ir kai jo sielos būseną buvo tokia, Jėzus apsireiškė tuo metu, kada prislėgtas apaštalas vaikščiojo tarp gėlių ir krūmų.

191:1.2 (2039.2) Kada Petras pagalvojo apie tą kupiną meilės Mokytojo žvilgsnį, tada jam praeinant pro Anaso portiką, ir kada mintyse jis susimąstė apie tą puikią žinią, kurią jam buvo anksti tą rytą atnešusios tos moterys, kurios atėjo iš tuščios kapavietės, “Eikite pasakyti mano apaštalams—ir Petrui”—kada jis mąstė apie šiuos gailestingumo ženklus, tada jo įtikėjimas ėmė nustelbti abejones, ir, sugniaužęs kumščius, jis stabtelėjo tuo metu, kai garsiai ištare: “Aš tikiu, kad iš mirusiųjų jis prisikėlė; aš tikrai eisiu ir pasakysiu savo sielos broliams.” Ir kai tik jis šitaip pasakė, tada netikėtai prieš jį apsireiškė vyro forma, kuri prašneko jam pažįstamu balsu, sakydama: “Petrui, priešai norėjo turėti tave, bet aš nenorėjau tavęs atsisakyti. Aš žinojau, jog tai nebuvo iš širdies, kada tu atsižadėjai manęs; dėl to aš tau atleidau net ir anksčiau negu tu paprašei; bet dabar tu turi nustoti galvojęs apie save ir šios valandos vargus ir ruošti evangelijos gerąsias naujienas nešti tiems, kurie sėdi tamsoje. Daugiau tu nebeturėtum jaudintis dėl to, ką gali gauti iš karalystės, o vietoje šito rūpinkis tuo, ką tu gali duoti tiems, kurie gyvena siaubingame dvasiniame skurde.

Pasiruošk, Simonai, naujos dienos mūšiui, kovai su dvasine tamsybe ir natūralaus žmonių proto blogomis abejonėmis.”

191:1.3 (2039.3) Petras ir morontinis Jėzus ėjo per sodą ir šnekėjosi apie praeities, dabarties, ir ateities reikalus maždaug penketą minučių. Tada Mokytojas iš jo akiračio išnyko, taręs, “Iki pasimatymo, Petrai, kada aš pamatysiu tave su tavaisiais sielos broliais.”

191:1.4 (2039.4) Akimirkai, Petrą apėmė tas suvokimas, kad jis šnekėjosi su prisikėlusiu Mokytoju, ir kad jis gali būti tikras, jog vis dar yra karalystės ambasadorius. Jis ką tik buvo girdėjęs, kaip pašlovintas Mokytojas nuoširdžiai paragino jį tęsti evangelijos skelbimą. Ir apimtas visų šitų trykštančių jausmų širdyje, jis užlėkė į viršutinį kambarį ir pas savo draugus, šaukdamas ir dusdamas iš susijaudinimo: “Aš mačiau Mokytoją; jis buvo sode. Aš kalbėjausi su juo; ir jis man atleido.”

191:1.5 (2040.1) Petro pareiškimas, kad jis matė Jėzų sode, padarė gilų poveikį jo bičiuliams apaštalams, ir jie buvo beveik pasirengę savo abejonių atsisakyti, kada atsistojo Andriejus ir perspėjo juos, kad jie nebūtų per daug paveikti jo brolio pranešimo. Nors Andriejus tiesiogiai ir neužsiminė apie tos nakties Galilėjos jūroje sapną, kuriame Petras tvirtino matęs Mokytoją, ateinantį pas juos per vandenį, bet jis pasakė užtektinai, kad išduotų visiems dalyvaujantiems, jog mintyse jis turėjo šitą epizodą. Simoną Petrą labai įskaudino jo brolio insinuacijos ir jis tuoj pat nuolankiai nutilo. Dvyniams labai pagailo Petro, ir jie abu pradėjo reikšti savo užuojautą ir sakyti, kad jie tiki juo ir vėl tvirtinti, kad jų motina taip pat Mokytoją buvo mačiusi.

2. Pirmasis apsireiškimas apaštalams

^{191:2.1 (2040.2)} Tą vakarą šiek tiek po devynių, išėjus Kleopui ir Jokūbui, tuo metu, kada Alfiejaus dvyniai ramino Petrą, ir tuo metu, kada Natanielius ginčijosi su Andriejumi, ir kada tie dešimt apaštalų buvo susirinkę viršutiniame kambaryje, visas duris užsklendę bijodami suėmimo, tada Mokytojas, morontinės formos pavidalu, netikėtai apsireiškė tarp jų, sakydamas: “Ramybė tebūnie jums. Kodėl gi jūs tokie išsigandę, kada aš apsireiškiu, tarsi jūs būtumėte pamatę dvasią? Argi apie šiuos dalykus aš jums nepasakojau, kada buvau su jumis materialiam kūne? Argi aš jums nesakiau, jog vyriausieji šventikai ir valdovai atiduos mane, kad būčiau nužudytas, jog vienas iš jūsų pačių mane išduos, ir jog trečiąją dieną aš iš tikrųjų prisikelsiu? Tai iš kur gi visos jūsų abejonės ir visi šitie ginčai dėl tų moterų, dėl Kleopo ir Jokūbo, ir net dėl Petro pranešimų? Kiek gi dar jūs abejosite mano žodžiais ir atsisakysite tikėti mano pažadais? Ir dabar, kada jūs tikrai mane matote, ar patikėsite? Net ir dabar vieno iš jūsų nėra. Kada jūs susirinksite drauge dar kartą ir po to, kada jūs visi tikrai žinosite, kad Žmogaus Sūnus prisikėlė iš kapo, tada iš karto eikite į Galilėją. Tikėkite į Dievą; tikėkite vienas kitu; ir šitaip jūs tikrai įžengsite į dangaus karalystės naująją tarnystę. Aš tikrai pabūsiu su jumis Jeruzalėje tol, kol jūs būsite pasirengę išvykti į Galilėją. Savo ramybę aš palieku su jumis.”

^{191:2.2 (2040.3)} Kada morontinis Jėzus jiems baigė kalbėti, tada iš jų akiračio akimirksniu išnyko. Ir jie visi parpuolė ant kelių, girdami Dievą ir garbindami savo išnykusį Mokytoją. Tai buvo devintasis Mokytojo morontinis apsireiškimas.

3. Su morontiniais tvariniais

191:3.1 (2040.4) Visa kita diena, pirmadienis, buvo praleista su morontiniais tvariniais, tuo metu buvusiais Urantijoje. Kaip dalyviai Mokytojo morontiniame perėjimo patyrimo, į Urantiją buvo atvykę daugiau negu vienas milijonas morontinių reguliuotojų ir padėjėjų, drauge su įvairių kategorijų pereinamaisiais mirtingaisiais iš Satanijos septynių gyvenamųjų pasaulių. Morontinis Jėzus su šitomis nuostabiomis protingomis būtybėmis gyveno keturiasdešimt dienų. Jis mokė jas, o iš jų reguliuotojų jis sužinojo apie morontinio perėjimo gyvenimą, kaip per jį keliauja Satanijos apgyvendintų pasaulių mirtingieji, kada jie pereina per sistemos morontines sferas.

191:3.2 (2041.1) Šitą pirmadienį maždaug vidurnaktį Mokytojo morontinė forma buvo suderinta tam, kad pereitų į morontinio vystomosi antrąjį etapą. Kada jis kitą kartą apsisireiškė savo mirtingiesiems vaikams žemėje, tada tai buvo antrosios pakopos morontinė būtybė. Morontinėje karjeroje Mokytojui žengiant į priekį, morontinėms būtybėms ir transformuojantiems jų padėjėjams buvo, techniškai, vis sunkiau ir sunkiau padaryti taip, kad Mokytoją matytų mirtingos ir materialios akys.

191:3.3 (2041.2) Jėzus perėjo į morontijos trečiąjį etapą penktadienį, balandžio 14-ąją; į ketvirtąjį etapą, pirmadienį, 17-ąją; į penktąjį etapą, šeštadienį, 22-ąją; į šeštąjį etapą, ketvirtadienį, 27-ąją; į septintąjį etapą, antradienį, gegužės 2-ąją; į Jeruzalės pilietybę, sekmadienį, 7-ąją; ir jis buvo apkabintas Edentijos Pačių Aukštųjų sekmadienį, 14-ąją.

191:3.4 (2041.3) Šitokiu būdu Neadono Mykolas iš tikrųjų užbaigė savo empirinį tarnavimą visatoje, kadangi jis jau anksčiau buvo

iki galo patyręs, ryšium su savo ankstesniaisiais savęs padovanojimais, laiko ir erdvės kylančiųjų mirtingųjų gyvenimą, pradedant žvaigždyno būstine ir net toliau iki tarnavimo, ir tarnaujant, supervisatos būstinės tarnystėje. Ir būtent šito paties morontinio patyrimo dėka Nebadono Sūnus Kūrėjas iš tiesų užbaigė ir tinkamai įvykdė savo septintąjį ir paskutinįjį savęs padovanojimą visatoje.

4. Dešimtasys apsireiškimas (Filadelfijoje)

^{191:4.1 (2041.4)} Dešimtasys Jėzaus apsireiškimas, kurį galėjo pamatyti mirtingasis, įvyko šiek tiek po aštuonių, antradienį, balandžio 11-ąją, Filadelfijoje, kur jis apsireiškė Abneriui ir Lozorui ir maždaug vienam šimtui penkiasdešimčiai jų pagalbininkų, įskaitant daugiau negu penkiasdešimt narių iš tų septyniasdešimties evangelininkų korpuso. Šitas apsireiškimas įvyko kaip tik tuo metu, kada sinagogoje prasidėjo specialus susirinkimas, kurį Abneris sušaukė tam, kad apsvarstytų Jėzaus nukryžiovimą ir labai neseną pranešimą apie prisikėlimą, kurį buvo atnešę Dovydo pasiuntiniai. Kadangi prisikėlęs Lozorius dabar buvo šitos tikinčiųjų grupės narys, tai jiems nebuvo sunku patikėti tuo pranešimu, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė.

^{191:4.2 (2041.5)} Susirinkimą sinagogoje kaip tik pradėjo Abneris ir Lozorius, kurie sakykloje stovėjo drauge, kada visa tikinčiųjų auditorija pamatė netikėtai apsireiškusį Mokytojo pavidalą. Jis išėjo į priekį iš ten, kur buvo apsireiškęs tarp Abnerio ir Lozorius, nė vienas iš jų nebuvo jo pastebėjęs, ir sveikindamas susirinkusiuosius, tarė:

^{191:4.3 (2041.6)} “Ramybė tebūnie jums. Jūs visi žinote, kad mes turime vienintelį Tėvą danguje, ir kad nėra jokios kitos,

išskyrus vienintelę karalystės evangeliją—gerųjų naujienų apie amžinojo gyvenimo dovaną, kurią žmonės gauna įtikėjimo dėka. Kada jūs džiūgaujate dėl savosios ištikimybės evangelijai, tada melskite tiesos Tėvą, kad savo širdies naująją ir didesnę meilę toli išspinduliuotumėte savo sielos broliams. Jūs turite mylėti visus žmones taip, kaip jus mylėjau aš; jūs turite tarnauti visiems žmonėms taip, kaip jums tarnavau aš. Supratingos užuojautos ir broliškos meilės dėka, būkite draugiški su visais savo sielos broliais, kurie yra atsidavę gerųjų naujienų skelbimui, nesvarbu, ar jie būtų žydai, ar pagonys, graikai ar romėnai, persai ar etiopai. Jonas paskelbė karalystę iš anksto; jūs paskelbėte tą evangeliją, kuri yra valdžioje; graikai jau moko gerųjų naujienų; o aš netrukus turėsiu pasiųsti Tiesos Dvasią į sielas visų tų, mano sielos broliai, kurie taip nesavanaudiškai savo gyvenimą pašventė tam, kad apšviestų savo bičiulius, kurie sėdi dvasiniame patamsyje. Jūs esate šviesos vaikai; dėl to neužkliūkite už mirtingojo įtarumo ir žmogiškojo nepakantumo nesutarimų užtvarų. Jeigu jūs esate sukilninti, įtikėjimo malonės dėka, kad mylėtumėte netikinčius, tai argi tuomet neturėtumėte lygiai taip mylėti ir tų, kurie yra jūsų bičiuliai tikintieji toli išsiplėtusioje įtikėjimo šeimynoje? Prisiminkite, taip, kaip jūs mylite vienas kitą, visi žmonės žinos, kad jūs esate mano mokiniai.

191:4,4 (2042.1) “Eikite, tuomet, po visą pasaulį skelbdami šią Dievo tėvystės ir žmonių brolystės evangeliją visoms nacijoms ir rasėms, ir visą laiką būkite išmintingi rinkdamiesi savo metodus, kaip pateikti tą gerąją naujieną žmonijos skirtingoms rasėms ir gentims. Veltui jūs gavote šią karalystės evangeliją, ir jūs veltui suteikite šią gerąją naujieną visoms nacijoms.

Nebijokite blogio pasipriešinimo, nes su jumis aš esu visada, net iki amžių pabaigos. Ir savąją ramybę aš palieku su jumis.”

191:4.5 (2042.2) Kada jis ištarė, “Savąją ramybę aš palieku su jumis,” tada iš jų akiračio jis išnyko. Išskyrus vieną iš savo apsireiškimų Galilėjoje, kada jį vienu metu matė daugiau negu penki šimtai tikinčiųjų, šitą grupę Filadelfijoje sudarė didžiausias skaičius mirtingųjų, kurie jį matė vienu atskiru atveju.

191:4.6 (2042.3) Anksti kitą rytą, tuo metu, kada apaštalai vis dar tebebuvo Jeruzalėje laukdami, kol emociškai atsigaus Tomas, šitie tikintieji iš Filadelfijos išėjo tolyn skelbdami, kad Jėzus iš Nazareto prisikėlė iš mirusiųjų.

191:4.7 (2042.4) Kitą dieną, trečiadienį, Jėzus be pertraukos praleido savo morontinių padėjėjų draugijoje, o popietinėmis valandomis priėmė atvykusius morontinius delegatus iš gyvenamųjų pasaulių, priklausančių Norlatiadeko žvaigždyno visų apgyvendintų sferų vietinėms sistemoms. Ir jie visi džiūgavo dėl to, kad savo Kūrėją pažino kaip visatos protingą būtybę, priklausančią jų pačių kategorijai.

5. Antrasis apsireiškimas apaštalams

191:5.1 (2042.5) Keliančią liūdėsį savaitę Tomas praleido visiškai vienas klajodamas po kalvas Alyvų Kalno apylinkėse. Per šitą laiką jis matėsi tikrai su tais, kurie buvo Simono namuose, ir su Jonu Morkumi. Buvo maždaug devinta valanda šeštadienį, balandžio 15-ąją, kada šie du apaštalai jį susirado ir nusivedė atgal į savo susitikimų vietą Morkaus namuose. Kitą dieną Tomas išklausė pasakojimą apie Mokytojo įvairių apsireiškimų

istorijas, bet jis atkakliai nenorėjo tuo patikėti. Jis tvirtino, jog Petro entuziazmas privertė juos galvoti, kad jie buvo matę Mokytoją. Natanielius įtikinėjo jį, bet tai nieko gero nedavė. Tai buvo emocinis užsispyrimas, kartu su jam būdingu abejojimu, ir šitokia proto būseną, drauge su ta graužatimi, kad nuo jų pabėgo, sujungė viską taip, kad sukurtų tokią izoliacijos padėtį, kurią net ir pats Tomas ne iki galo suprato. Jis buvo pasišalinęs nuo savo bičiulių, jis buvo nuėjęs savo keliu, ir dabar, net ir sugrįžęs atgal pas juos, jis nesąmoningai linko į tai, kad laikytųsi prieštaraujančio požiūrio. Jis nemokėjo nusileisti greitai; jam nepatiko pasiduoti. Sąmoningai to nesuvokdamas, jis iš tikrųjų džiaugėsi tuo dėmesiu, kuris buvo rodomas jam; jis jautė nesąmoningą pasitenkinimą dėl to, kad jo visi bičiuliai stengėsi įtikinti ir atversti jį. Jam trūko jų visą savaitę, ir jis jautė didžiulį malonumą dėl to, kad jie rodė jam nuolatinį dėmesį.

^{191:5.2 (2042.6)} Jie valgė vakarienę šiek tiek po šešių, Petras sėdėjo vienoje Tomo pusėje, o Natanielius kitoje, kai šis abejojantis apaštalas tarė “Aš tikrai nepatikėsiu, jeigu Mokytojo nepamatysiu savo paties akimis ir savo pirštu nepaliesiu vinių paliktos žymės.” Jiems šitaip bevakarieniaujant, ir nors durys buvo tvirtai uždarytos ir užremtos, netikėtai morontinis Mokytojas apsireiškė pasagos formos stalo viduje, ir stovėdamas tiesiai prieš Tomą, tarė:

^{191:5.3 (2043.1)} “Ramybė tebūnie jums. Visą savaitę aš laukiau, kad galėčiau vėl apsireikšti, kada jūs būsite visi, kad dar kartą išgirstumėte įgaliojimą eiti į visą pasaulį ir skelbti šitą karalystės evangeliją. Vėl aš jums sakau: Kaip į šitą pasaulį mane pasiuntė Tėvas, taip ir aš siunčiu jus. Kaip Tėvą

apreiškiau aš, taip ir jūs iš tikrųjų apreikšite šitą dieviškąją meilę ne vien tikrai žodžiais, bet ir savo kasdieniu gyvenimu. Aš jus išsiunčiu į pasaulį ne tam, kad mylėtumėte žmonių sielas, bet vietoje šito, kad *mylėtumėte žmones*. Jūs turite ne vien tikrai skelbti dieviškuosius džiaugsmus, bet taip pat ir rodyti šitas dieviškojo gyvenimo dvasines realybes savo kasdieniame patyrimo, nes jūs jau turite amžinąjį gyvenimą, kaip Dievo dovaną, įtikėjimo dėka. Kada jūs esate įtikėję, kada galia iš dangaus, Tiesos Dvasia, bus nusileidusi pas jus, tada savo šviesos jūs neslėpsite čia už uždarytų durų; jūs padarysite taip, kad Dievo meilė ir gailestingumas būtų žinomi visai žmonijai. Dabar iš baimės jūs bėgate nuo nepriimtino patyrimo faktų, tačiau, kada jūs tikrai būsite pakrikštyti Tiesos Dvasia, tada jūs drąsiai ir džiaugsmingai eisite pirmyn, kad pasitiktumėte naujus patyrimus skelbiant gerąsias naujienas apie amžinąjį gyvenimą Dievo karalystėje. Jūs galite šiek tiek palaukti čia ir Galilėjoje, kol atsigausite iš sukrėtimo pereidami nuo tradicionalizmo valdžios netikro saugumo į naująją tvarką, kurią sudaro faktų, tiesos, ir įtikėjimo į gyvojo patyrimo aukščiausias realybes, valdžia. Jūsų misija pasauliui remiasi tuo faktu, jog aš tarp jūsų gyvenau Dievą atskleidžiantį gyvenimą; remiasi ta tiesa, kad jūs ir visi kiti žmonės esate Dievo sūnūs; ir ją tikrai sudarys toks gyvenimas, kokį jūs gyvensite tarp žmonių—realus ir gyvas patyrimas to, kaip žmonės jūs mylite ir kaip jiems tarnaujate, net ir taip, kaip jus mylėjau ir jums tarnavau aš. Tegul įtikėjimas atskleidžia pasauliui jūsų šviesą; tegul tiesos apreikškimo dėka praregi tos akys, kurias yra apakinusį tradicija; tegul jūsų kupina meilės tarnystė veiksmingai sunaikina tuos prietarus, kuriuos sukėlė neišprusimas. Šitaip suartėję su savo bičiuliais žmonėmis supratingos užuojautos ir nesavanaudiško atsidavimo dėka, jūs

atvesite juos į Tėvo meilės išgelbstintį pažinimą. Žydai išliaupsino gėrį; graikai išaukštino grožį; indusai skelbia pasišventimą; toli esantys asketai moko didžiulės pagarbos; romėnai reikalauja ištikimybės; bet aš iš savo mokinių reikalauju gyvenimo, net ir tokio gyvenimo, kada su meile jūs tarnaujate savo sielos broliams materialiam kūne.”

191:5.4 (2043.2) Kada Mokytojas šitaip pakalbėjo, tada jis pažvelgė žemyn Tomui į akis ir tarė: “O tu, Tomai, kuris sakei, jog nepatikėsi, nebent galėtum mane pamatyti ir uždėti pirštą ant vinių paliktų žymių ant mano rankų, dabar tikrai mane pamatei ir girdėjai mano žodžius; ir nors tu ant mano rankų nematai jokių žymių nuo vinių, kadangi aš esu prisikėlęs tokiu pavidalu, kokį jūs tikrai turėsite, kada šitą pasaulį paliksite, ką tu pasakysi savo sielos broliams? Tu pripažinsi tą tiesą, nes širdyje tu jau pradėjai tikėti net ir tada, kada tu taip tvirtai gynei savo netikėjimą. Tavo abejonės, Tomai, visada su didžiausiu užsispyrimu pasireiškia kaip tik tada, kada jos neužilgo subliūkšta. Tomai, aš prašau tave, nebūk neįtikėjęs, bet būk tikintis—ir aš žinau, tu tikėsi, net ir iš visos širdies.”

191:5.5 (2043.3) Kada Tomas išgirdo šiuos žodžius, tada jis puolė ant kelių prieš morontinį Mokytoją ir sušuko, “Aš tikiu! Mano Viešpatie ir mano Mokytojau!” Tada Jėzus tarė Tomui: “Tu patikėjai, Tomai, nes tu iš tikrųjų mane pamatei ir išgirdai. Palaiminti yra tie, kurie per ateities amžius tikės, nors jie ir nebus pamatę savo materialaus kūno akimis arba išgirdę mirtingomis ausimis.”

191:5.6 (2043.4) Ir tada, kai Mokytojo pavidalas judėdamas pasiekė beveik stalo pradžią, jis kreipėsi į juos visus, sakdamas: “O

dabar jūs visi eikite į Galilėją, kur aš tikrai netrukus jums apsireikšiu.” Tai pasakęs, iš jų akiračio jis išnyko.

191:5.7 (2044.1) Šie vienuolika apaštalų dabar buvo visiškai įtikinti, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė, ir labai anksti kitą rytą, prieš aušrą, jie išėjo į Galilėją.

6. Apsireiškimas Aleksandrijoje

191:6.1 (2044.2) Tuo metu, kada šie vienuolika apaštalų buvo pakeliui į Galilėją, artėdami prie kelionės pabaigos, antradienio vakarą, balandžio 18-ąją, apie pusę devynių, Jėzus apsireiškė Rodanui ir maždaug aštuoniasdešimčiai kitų tikinčiųjų Aleksandrijoje. Tai buvo Mokytojo dvyliktasis apsireiškimas morontiniu pavidalu. Jėzus apsireiškė šitiems graikams ir žydams tuo metu, kada Dovydo pasiuntinys užbaigė pranešimą apie nukryžiovimą. Šitas pasiuntinys, kuris Jeruzalės-Aleksandrijos estafetėje buvo penktasis bėgikas, į Aleksandriją atbėgo vėlyvą popietę, ir kada savo pranešimą jis perdavė Rodanui, tada buvo nuspręsta sukviesti tikinčiuosius draugėn, kad šitą tragišką žinią jie išgirstų iš paties pasiuntinio. Apie aštuntą valandą šis pasiuntinys, Natanas iš Busirio, išėjo prieš šitą grupę ir išsamiai papasakojo jiems viską, ką jam buvo perdavęs iki jo bėgęs bėgikas. Natanas savo jaudinantį pasakojimą baigė tokiais žodžiais: “Bet Dovydas, kuris siunčia mums šitą žinią, praneša, jog Mokytojas, iš anksto numatęs savo mirtį, pareiškė, kad jis prisikels vėl.” Natanui dar tebekalbant, morontinis Mokytojas apsireiškė toks, kad jį galėjo matyti visi. Ir kada Natanas atsisėdo, tada Jėzus tarė:

191:6.2 (2044.3) “Ramybė tebūnie jums. Tai, ką manasis Tėvas pasiuntė mane įkurti šiame pasaulyje, nepriklauso vienai rasei,

nacijai, ar ypatingai mokytojų ar pamokslininkų grupei. Šitoji karalystės evangelija priklauso tiek žydui, tiek pagoniui, tiek turtingam, tiek vargšui, tiek laisvam, tiek pavergtam, tiek vyrui, tiek moteriai, net ir mažiems vaikams. Ir jūs visi turite skelbti šitą meilės ir tiesos evangeliją tuo gyvenimu, kurį jūs gyvenate materialiam kūne. Jūs iš tikrųjų mylėsite vienas kitą nauja ir pritrenkiančia meile, net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Jūs tarnausite žmonijai su nauju ir stebinančiu pasišventimu, net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Ir kada žmonės matys, kad jūs taip juos mylite, ir kada jie pastebės, kaip nuoširdžiai jūs tarnaujate jiems, tada jie suvoks, kad jūs tapote dangaus karalystės įtikėjimo bičiuliais, ir jie eis paskui Tiesos Dvasią, kurią jie pamatys jūsų gyvenime, kad surastų amžinąjį išgelbėjimą.

191:6.3 (2044.4) “Kaip Tėvas pasiuntė mane į šitą pasaulį, lygiai taip aš dabar siunčiu jus. Jūs visi esate pašaukti, kad neštumėte gerąsias naujienas tiems, kurie sėdi tamsoje. Šitoji karalystės evangelija priklauso visiems tiems, kurie ja tiki; ji neturi būti perduota vien tikrai į šventikų globą. Netrukus pas jus ateis Tiesos Dvasia, ir ji tikrai ves jus į visą tiesą. Dėl to, eikite po visą pasaulį skelbdami šitą evangeliją, ir pamatysite, jog aš su jumis būsiu visada, net iki amžių pabaigos.”

191:6.4 (2044.5) Kada Mokytojas šitaip pakalbėjo, tada iš jų akiračio jis išnyko. Visą tą naktį šitie tikintieji pasiliko ten drauge aptarinėdami savo patyrimus kaip karalystės tikintieji ir klausydamiesi Rodano ir jo draugų daugybės pasakojimų. Ir jie visi tikėjo, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė. Įsivaizduokite, kaip nustebo Dovydo šauklis, atnešęs žinią apie prisikėlimą, kuris atvyko antrą dieną po šito, kada jie atsakė į jo pareiškimą,

tardami: “Taip, mes žinome, nes jį matėme. Jis mums apsireiškė užvakar.”

192 Dokumentas. Apsireiškimai Galilėjoje

192:0.1 (2045.1) IKI TO laiko, kada apaštalai iš Jeruzalės išėjo į Galilėją, žydų lyderiai žymia dalimi buvo apsiraminę. Kadangi Jėzus apsireiškė tikrai savo karalystės tikinčiųjų šeimai, ir kadangi apaštalai slapstėsi ir viešai nepamokslavo, tai žydų valdovai priėjo išvados, jog evangelinis judėjimas, galų gale, yra veiksmingai numalšintas. Aišku, jiems buvo neramu dėl vis augančių gandų, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė, bet jie pasitikėjo papirktais sargybiniais, kad tokius pranešimus šie sumaniai paneigs nuolat kartodami savo pasakojimą, jog kūną išsinešė būrys jo pasekėjų.

192:0.2 (2045.2) Nuo šito momento, iki to meto, kada apaštalai buvo išsklaidyti kylančios persekiojimų bangos, Petras buvo bendrai pripažintas apaštališkojo korpuso vadovas. Jėzus tokios valdžios jam niekada nesuteikė, o jo bičiuliai apaštalai į tokį atsakingą postą jo oficialiai niekada neišrinko; jis natūraliai užėmė jį ir išlaikė jį bendru sutarimu, o taip pat ir dėl to, kad jis buvo jų pagrindinis pamokslininkas. Nuo šiol viešas pamokslavimas tapo pagrindine apaštalų veikla. Po savo sugrįžimo iš Galilėjos, Motiejų jie pasirinko savo iždininku vietoje Judo.

192:0.3 (2045.3) Tą savaitę, kada jie laukė Jeruzalėje, Marija, Jėzaus motina, didelę laiko dalį praleido su tomis tikinčiomis moterimis, kurios buvo apsistojusios Juozapo iš Arimatėjos namuose.

^{192:0.4 (2045.4)} Anksti šitą pirmadienio rytą, kada apaštalai išėjo į Galilėją, Jonas Morkus ėjo kartu. Jis ėjo paskui juos, kol išėjo iš miesto, o kada jie buvo tolokai už Betanės, tada jis drąsiai priėjo prie jų, būdamas tikras, kad jo neišsiųs atgal.

^{192:0.5 (2045.5)} Apaštalai pakeliui į Galilėją keletą kartų buvo sustoję, kad papasakotų istoriją apie prisikėlusį savo Mokytoją ir dėl to į Betsaidą atėjo tikrai vėlai trečiadienio naktį. Buvo ketvirtadienio vidurdienis, kada jie visi atsikėlė ir susirengė valgyti pusryčius.

1. Apsireiškimas prie ežero

^{192:1.1 (2045.6)} Apie šeštą valandą penktadienio rytą, balandžio 21-ąją, morontinis Jėzus apsireiškė tryliktąją kartą, pirmąją Galilėjoje, dešimčiai apaštalo, kada jų valtis priartėjo prie kranto netoli įprastinės prieplaukos prie Betsaidos.

^{192:1.2 (2045.7)} Po to, kada apaštalai ketvirtadienio popietę ir ankstyvą vakarą buvo praleidę laukdami Zabediejaus namuose, Simonas Petras pasiūlė jiems plaukti žvejoti. Kada Petras pasiūlė žvejybinę išvyką, tada visi apaštalai nusprendė vykti kartu. Visą naktį jie be pertrūkio metė tinklus, bet žuvų nesugavo. Jie daug nepergyveno, kad nepavyko sugauti žuvų, nes jie buvo patyrę daug įdomių dalykų, kuriuos reikėjo aptarti, tokių dalykų, kurie taip neseniai jiems buvo nutikę Jeruzalėje. Tačiau kada išaušo, tada jie nusprendė sugrįžti į Betsaidą. Jiems artėjant prie kranto, jie pamatė kažką krante, netoli valčių prieplaukos, stovintį prie laužo. Iš pradžių jie pamanė, jog tai yra Jonas Morkus, kuris atėjo pasveikinti jų, sugrįžusių su laimikiu, bet jiems plaukiant artyn prie kranto, jie pamatė, kad klydo—tas vyras buvo per daug aukštas, kad būtų Jonas. Nė

vienam iš jų ir minties nekilo, kad tas asmuo ant kranto, yra Mokytojas. Jie iš viso nesuprato, kodėl Jėzus su jais nori susitikti tose vietose, kur jie anksčiau bendravo ir atvirame ore, kad būtų ryšys su gamta, toli nuo Jeruzalės uždaros aplinkos, su jos baimės, išdavystės, ir mirties tragiškomis asociacijomis. Jis buvo jiems sakęs, jeigu jie eis į Galilėją, tai jis tikrai juos sutiks ten, ir netrukus šitą pažadą turi įvykdyti.

^{192:1.3 (2046.1)} Kada jie išmetė inkarą ir rengėsi lipti į mažą valtelę, kad plauktų į krantą, tada tas vyras ant kranto jiems sušuko, “Vaikiniai, ar jūs ką nors pagavote?” Ir kada jie atsakė, “Ne,” tada jis šūktelėjo vėl. “Meskite tinklą dešinėje laivo pusėje ir jūs surasite žuvų.” Nors jie nežinojo, kad tas, kuris jiems nurodė, buvo Jėzus, bet jie vienu sutarimu išmetė tinklą kaip buvo pamokyti ir jis nedelsiant prisipildė, tiek daug, kad jie vos begalėjo jį ištraukti. Dabar, Jonas Zabediejus ėmė greitai suvokti, ir kada jis pamatė perpildytą tinklą, tada jis suvokė, jog būtent Mokytojas ir šnekėjosi su jais. Kada šitoji mintis jam šovė į galvą, tada jis pasilenkė ir pašnibždėjo Petriui, “Tai yra Mokytojas.” Petras visą laiką buvo toks žmogus, kuris veikdavo neapgalvotai ir pasiduodamas impulsui; todėl, kada Jonas sušnibždėjo šitai jam į ausį, tada jis greitai atsistojo ir šoko į vandenį, kad galėtų greičiau pasiekti Mokytoją. Jo sielos broliai plaukė paskui jį, krantą pasiekė maža valtele, paskui save vilkdami žuvų tinklą.

^{192:1.4 (2046.2)} Iki šito laiko Jonas Morkus buvo atsikėlęs ir, matydamas atplaukiančius į krantą apaštalus su pilnu žuvų tinklu, nubėgo į pakrantę jų pasveikinti; ir kada jis pamatė vienuolika vyrų vietoje dešimties, tada pamanė, jog tas neatpažintasis yra prisikėlęs Jėzus, ir kada tie nustebe dešimt,

stovėjo tylėdami, tai jaunuolis pribėgo prie Mokytojo ir, parpuolęs ant kelių prie jo kojų, tarė: “Mano Viešpatie ir mano Mokytojau.” Ir tada prašneko Jėzus, ne taip, kaip jis kalbėjo Jeruzalėje, kada juos pasveikino, tardamas “Ramybė tebūnie jums,” bet įprastu tonu jis kreipėsi į Joną Morkų: “Na, Jonai, aš džiaugiuosi tave vėl matydamas ir nerūpestingoje Galilėjoje, kur mes galime gerai pabendrauti. Pasilik su mumis, Jonai, ir papusryčiauk.”

192:1.5 (2046.3) Kada Jėzus šnekėjosi su jaunučiu vyru, tada šie dešimt buvo taip pritrenkti ir nustebę, kad nebekreipė dėmesio į tai, jog tinklą su žuvimis ištrauktų ant kranto. Dabar tarė Jėzus: “Atsineškite savo laimikį ir kelias žuvis paruoškite pusryčiams. Mes jau įkūrėme laužą ir turime daug duonos.”

192:1.6 (2046.4) Tuo metu, kada Morkus reiškė pagarbą Mokytojui, Petras akimirka buvo pritrenktas, matydamas ten ant kranto raudonuojančias laužo anglis; šitoji scena jam taip vaizdžiai priminė degančias vidurnakčio laužo anglis Anaso kieme, kur jis Mokytojo išsižadėjo, bet jis pasipurtė ir, atsiklaupęs prie Mokytojo kojų, sušuko, “Mano Viešpatie ir mano Mokytojau!”

192:1.7 (2046.5) Tada Petras prisijungė prie savo draugų, traukiančių tinklą. Kada laimikį jie ištraukė į krantą, tada šias žuvis suskaičiavo, ir ten buvo 153 didelės žuvis. Ir vėl iš tiesų buvo padaryta klaida, pavadinant tai dar vienu stebuklingu žuvų sugavimu. Šitas epizodas nebuvo susijęs su kokiu nors stebuklu. Tai buvo vien tiktai Mokytojo išankstinių žinių pademonstravimas. Jis žinojo, kad ten žuvų buvo ir dėl to apaštalams nurodė, kur tinklą išmesti.

192:1.8 (2047.1) Jėzus prašeko jiems, sakydamas: “Dabar ateikite, visi, papusryčiauti. Net ir dvyniai turėtų atsisėsti, kada aš bendrausiu su jumis; Jonas Morkus paruoš žuvį.” Jonas Morkus atnešė septynias stambias žuvis, kurias Mokytojas uždėjo ant laužo, ir kada jos iškepė, tuomet vaikinai jas patiekė šiems dešimčiai. Tada Jėzus sulaužė duoną ir ją padavė Jonui, kuris savo ruožtu ją išdalino išalkusiems apaštalams. Kada jiems visiems buvo patarnauta, tada Jėzus paliepė Jonui Morkui sėstis, tuo tarpu žuvį ir duoną šitam vaikinui jis padavė pats. Ir jiems bevalgant, Jėzus bendravo su jais ir prisiminė apie jų daugelį patyrimų Galilėjoje ir prie šito paties ežero.

192:1.9 (2047.2) Tai buvo trečias kartas, kada Jėzus apsireiškė apaštalams kaip grupei. Kada Jėzus iš pradžių kreipėsi į juos, klausdamas, ar jie pagavo nors kiek žuvų, tada jie neįtarė, kas klausia, nes šitiems žvejams prie Galilėjos jūros buvo įprasta, kada jie parplaukdavo į krantą, kad į juos šitaip kreiptųsi Tarikėjos žuvų pirkliai, kurie paprastai būdavo netoli, kad šviežią laimikį nupirktų džiovinimo įmonėms.

192:1.10 (2047.3) Jėzus su dešimčia apaštalų ir Jonu Morkumi bendravo daugiau negu valandą, o tada vaikščiojo pakrante pirmyn ir atgal, kalbėdamasis su jais po du—bet ne su tomis pačiomis poromis, kurias jis iš pradžių buvo išsiuntęs, kad mokytų. Visi vienuolika apaštalų iš Jeruzalės išėjo drauge, bet jiems artinantis prie Galilėjos Simonas Uolusis ėmė vis labiau ir labiau nusiminti, tokiu būdu, jiems pasiekus Betsaidą, jis savo sielos brolius apleido ir sugrįžo namo.

192:1.11 (2047.4) Prieš išsiskirdamas su jais šitą rytą, Jėzus nurodė, jog du savanoriai apaštalai turėtų nueiti pas Simoną Uolųjį ir tą pačią dieną parsivesti jį atgal. Ir šitą padarė Petras ir Andriejus.

2. Bendravimas su apaštalais po du

^{192:2.1 (2047.5)} Kada jie baigė pusryčiauti ir tuo metu, kai kiti sėdėjo prie laužo, Jėzus linktelėjo Petruui ir Jonui, kad jie eitų su juo pasivaikščioti pakrante. Jiems einant, Jėzus tarė Jonui, “Jonai, ar tu myli mane?” Ir kada Jonas atsakė, “Taip, Mokytojau, iš visos širdies,” tada Mokytojas tarė: “Tuomet, Jonai, atsisakyk savo nepakantumo ir išmok mylėti žmones taip, kaip jus mylėjau aš. Savąjį gyvenimą pašvęsk tam, kad įrodytum, jog pasaulyje didžiausias dalykas yra meilė. Būtent Dievo meilė žmogų verčia siekti išgelbėjimo. Meilė yra viso dvasinio gėrio protėvis, viso to, kas yra teisinga ir kas yra gražu, pagrindas.”

^{192:2.2 (2047.6)} Tada Jėzus atsisuko į Petrą ir paklausė, “Petrai, ar tu myli mane?” Petras atsakė, “Viešpatie, tu gi žinai, kad aš myliu tave visa savo siela.” Tuomet tarė Jėzus: “Jeigu, Petrai, tu mane myli, tai ganyk manusius avinėlius. Neignoruok patarnauti silpniems, vargšams, ir jauniems. Skelbk evangeliją be baimės ar šališkumo; visada prisimink, jog Dievas nėra asmenų gerbėjas. Tarnauk savo bičiuliams žmonėms net ir taip, kaip jums tarnavau aš; atleisk savo bičiuliams mirtingiesiems, net ir taip, kaip tau atleidau aš. Tegul patyrimas tave moko meditavimo vertybės ir išmintingo apmąstymo galios.”

^{192:2.3 (2047.7)} Po to, kada jie drauge nuėjo šiek tiek toliau, tada Mokytojas pasisuko į Petrą ir paklausė, “Petrai, ar tu tikrai myli mane?” Ir tuomet tarė Simonas, “Taip, Viešpatie, tu gi žinai, kad aš myliu tave.” Ir vėl tarė Jėzus: “Tuomet pasirūpink mano avelėmis. Būk bandai geras ir teisingas piemuo. Neišduok jų pasitikėjimo tavimi. Tegul tavęs neužklumpa netikėtai priešo ranka. Visą laiką būk budrus—stebėk ir melskis.”

192:2.4 (2047.8) Kada jie nuėjo keletą žingsnių toliau, tada Jėzus pasisuko į Petrą ir, trečią kartą, paklausė, “Petrai, ar tu tikrai myli mane?” Ir tuomet Petras, šiek tiek nuliūdęs dėl to, kad jam pasirodė, jog Mokytojas juo nepasitiki, tarė su ryškiai išreikštu jausmu, “Viešpatie, tu žinai viską, ir dėl to tu iš tiesų žinai, jog aš realiai ir tikrai myliu tave.” Tada tarė Jėzus: “Ganyk manąsias avis. Neapleisk bandos. Būk pavyzdys ir įkvėpimas visiems savo bičiuliams piemenims. Mylėk šią bandą taip, kaip jus mylėjau aš, ir pasišvęsk jų gerovei net ir taip, kaip savo gyvenimą jų gerovei pašvenčiau aš. Ir eik paskui mane net ir iki pačios pabaigos.”

192:2.5 (2048.1) Petras šitą paskutinį teiginį—kad jis turėtų ir toliau eiti paskui jį—suprato tiesiogine prasme, ir pasisukęs į Jėzų, jis parodė į Joną, klausdamas, “Jeigu aš toliau eisiu paskui tave, tai ką iš tiesų darys šitas vyras?” Ir tuomet, suvokęs, jog Petras klaidingai suprato jo žodžius, Jėzus tarė: “Petrai, nesirūpink dėl to, ką iš tikrųjų darys tavo sielos broliai. Jeigu aš noriu, kad Jonas palauktų, kai tavęs nebebus, net ir tol, kol aš sugrįšiu atgal, ką tai reiškia tau? Tu tikrai žiūrėk, jog paskui mane eitum pats.”

192:2.6 (2048.2) Šitoji pastaba pasklido tarp sielos brolių ir buvo suprasta, kaip Jėzaus teigimas, kad Jonas nemirs tol, kol sugrįš Mokytojas tam, kaip daugelis manė ir tikėjosi, jog sukurtų šitą karalystę valdžioje ir šlovėje. Būtent šitoks aiškinimas to, ką sakė Jėzus, didele dalimi prisidėjo prie to, kad Simonas Uolusis sugrįžo atgal į tarnystę, ir dirbo toliau.

192:2.7 (2048.3) Kada jie sugrįžo pas kitus, tada Jėzus išėjo pasivaikščioti ir pasišnekėti su Andriejumi ir Jokūbu. Jiems nuėjus nedidelį atstumą, Jėzus tarė Andriejui: “Andriejau, ar tu

manimi pasitiki?” Ir kada buvęs apaštalų vadovas išgirdo Jėzų, klausiantį tokį klausimą, tada jis sustojo ir atsakė: “Taip, Mokytojai, tikrai aš tavimi pasitikiu, ir tu žinai, kad tavimi aš pasitikiu.” Tuomet tarė Jėzus: “Andriejau, jeigu tu manimi pasitiki, tuomet daugiau pasitikėk ir savo sielos broliais—net ir Petru. Aš kažkada tau patikėjau vadovavimą tavo sielos broliams. Dabar pasitikėti kitais turi tu, kadangi aš jus palieku, kad vykčiau pas Tėvą. Kada tavo sielos broliai pradės pasklisti po kitas šalis dėl aršių persekiojimų, tada būk rūpestingas ir išmintingas patarėjas Jokūbai, manajam broliui materialiam kūnei, kada jie užkraus jam sunkią naštą, kurios nešti savo patyrimu jis nėra pasirengęs. Ir tada toliau pasitikėk, nes aš tikrai tavęs nepaliksiu. Kada tu užbaigsi reikalus žemėje, tada tu tikrai ateisi pas mane.”

192:2.8 (2048.4) Tuomet Jėzus atsigręžė į Jokūbą, klausdamas, “Jokūbai, ar tu pasitiki manimi?” Ir, žinoma, Jokūbas atsakė, “Taip, Mokytojai, aš pasitikiu tavimi iš visos širdies.” Tada tarė Jėzus: “Jokūbai, jeigu tu pasitikėsi manimi dar daugiau, tai su savo sielos broliais nebūsi toks nekantrus. Jeigu tu tikrai pasitikėsi manimi, tai šitai tau padės būti geram tikinčiųjų brolijai. Mokykis įvertinti savo pasisakymų ir savo poelgių pasekmes. Prisimink, kokia sėja, tokia ir pjūtis. Melsk dvasios ramybės ir puoselėk kantrybę. Šitos dovanos, drauge su gyvuoju įtikėjimu, tikrai tave parems, kada ateis toji valanda išgerti pasiaukojimo taurę. Bet niekada nenusimink; kada užbaigsi reikalus žemėje, tu taip pat tikrai ateisi, kad būtum su manimi.”

192:2.9 (2048.5) Po šito Jėzus kalbėjosi su Tomu ir Natanieliumi. Tarė jis Tomui, “Tomai, ar tu man tarnauji?” Tomas atsakė, “Taip,

Viešpatie, aš tau tarnauju dabar ir visada.” Tada tarė Jėzus: “Jeigu tu nori tarnauti man, tai tarnauk ir mano sielos broliams materialiam kūne net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Ir nepavark darydamas tai, kas yra gera, bet būk atkaklus, kaip tas, kurį į šitą meilės tarnystę išventino Dievas. Kada tu būsi užbaigęs savo tarnystę su manimi žemėje, tada tu tikrai tarnausi su manimi šlovėje. Tomai, tu turi nustoti abejojęs; tavo įtikėjimas ir tavo žinios apie tiesą turi augti. Tikėk į Dievą kaip vaikas, bet nustok elgtis taip vaikiškai. Būk drąsus; būk stiprus įtikėjimu ir galingas Dievo karalystėje.”

192:2.10 (2049.1) Tada Mokytojas tarė Natanieliui, “Natanieli, ar tu tarnauji man?” Ir šitas apaštalas atsakė, “Taip, Mokytojau, ir jausdamas didžiulę meilę.” Tuomet tarė Jėzus: “Todėl, jeigu tu man tarnauji iš visos širdies, tai, žiūrėk, kad būtum atsidavęs mano sielos brolių žemėje gerovei jausdamas nepailstančią meilę. Į savo filosofiją įmaišyk draugystę su savo patarimu ir pridėk meilės. Tarnauk savo bičiuliams žmonėms net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Būk ištikimas žmonėms taip, kaip jumis rūpinausi aš. Būk ne toks kritiškas; iš kai kurių žmonių tikėkis mažiau, ir šituo sumažink savojo nusivylimo laipsnį. Ir kada šis žemiškasis darbas bus užbaigtas, tada tu tikrai tarnausi su manimi danguje.”

192:2.11 (2049.2) Po šito Mokytojas šnekėjosi su Motiejumi ir Pilypu. Pilypui jis tarė, “Pilypai, ar tu paklūsti man?” Pilypas atsakė, “Taip, Viešpatie, aš tikrai paklūsiu tau net ir savąja gyvybe.” Tada sakė Jėzus: “Jeigu tu tikrai man paklūsti, tai tuomet eik į pagonių kraštus ir skelbk šitą evangeliją. Pranašai tau pasakė, jog paklūsti yra geriau negu pasiaukoti. Įtikėjimo dėka tu tapai Dievą-pažįstančiu karalystės sūnumi. Reikia paklūsti tiktai

vieninteliam įstatymui—tai yra, tokiam įsakymui, eik į pasaulį skelbdamas karalystės evangeliją. Nustok bijoti žmonių; nebijok skelbti gerųjų naujienų apie amžinąjį gyvenimą savo bičiuliams, kurie skęsta tamsybėje ir kurie jaučia alkį tiesos šviesai. Pilypai, tu tikrai daugiau nebesirūpinsi pinigais ir prekėmis. Tu dabar esi laisvas, kad skelbtum gerąją naujieną lygiai taip, kaip ir tavo sielos broliai. Ir aš tikrai eisiu pirma tavęs ir būsiu su tavimi net ir iki pačios pabaigos.”

192:2.12 (2049,3) Ir tuomet, kreipdamasis į Motiejų, Mokytojas paklausė, “Motiejau, ar tu jauti širdyje, kad paklustum man?” Motiejus atsakė, “Taip, Viešpatie, aš esu iki galo atsidavęs tam, kad vykdyčiau tavąją valią.” Tada tarė Mokytojas: “Motiejau, jeigu tu esi pasirengęs paklusti man, tai eik į pasaulį, kad šitos karalystės evangelijos mokytum visas tautas. Daugiau tu tikrai nebetarnausi savo sielos broliams taip, kad aprūpintum juos gyvenimo materialiais daiktais; nuo šiol tu taip pat turi skelbti dvasinio išgelbėjimo gerąją naujieną. Nuo šiol rūpinkis vien tik tai tuo, kad paklustum savo pavedimui skelbti šitą Tėvo karalystės evangeliją. Taip, kaip aš vykdžiau Tėvo valią žemėje, taip ir tu tikrai vykdysi šį dieviškąjį pavedimą. Prisimink, tiek žydai, tiek pagonys yra tavo sielos broliai. Nebijok nė vieno žmogaus, kada tu skelbsi dangaus karalystės evangelijos išgelbstinčias tiesas. Ir ten, kur aš einu, tu tikrai netrukus irgi ateisi.”

192:2.13 (2049,4) Tada jis vaikštinėjo ir šnekėjosi su Alfiejaus dvyniais, Jokūbu ir Judu, ir kreipdamasis į juos abu, jis paklausė, “Jokūbai ir Judai, ar jūs tikite į mane?” Ir kada jie abu atsakė, “Taip, Mokytojau, mes tikrai tikime,” tuomet jis tarė: “Aš iš tiesų greitai jus paliksiu. Jūs dabar matote, kad aš jus jau

palikau materialiam kūne. Aš tikrai neilgai pabūsiu šitokiu pavidalu prieš vykdamas pas savąjį Tėvą. Jūs tikite į mane—jūs esate mano apaštalai, ir visada jais būsite. Toliau tikėkite ir prisiminkite savo bendravimą su manimi, kada manęs nebebus, ir kada jūs, galbūt, būsite sugrįžę prie to darbo, kurį dirbote iki to meto, kai atėjote gyventi su manimi. Niekada neleiskite, kad pasikeitimas jūsų išoriniame darbe turėtų įtakos jūsų ištikimybei. Išlaikykite įtikėjimą į Dievą iki savo paskutiniųjų dienų žemėje. Niekada neužmirškite, jog kada esi įtikėjęs Dievo sūnus, tada bet koks doras šios sferos darbas yra šventas. Ką daro Dievo sūnus, tas negali būti kasdieniška. Dėl to, nuo šiol dirbkite savo darbą taip, kaip dirbtumėte Dievui. Ir kai savo darbus pabaigsite šitame pasaulyje, tai aš turiu kitų ir geresnių pasaulių, kuriuose jūs lygiai taip iš tiesų dirbsite man. Ir jums dirbant visus šiuos darbus, šitame pasaulyje ir kituose pasauliuose, aš tikrai dirbsiu su jumis, o manoji dvasia iš tikrųjų gyvens jūsų viduje.”

192:2.14 (2049.5) Buvo beveik dešimta valanda, kada Jėzus sugrįžo po savo pabendravimo su Alfiejaus dvyniais, ir palikdamas apaštalus, tarė: “Iki pasimatymo, kada aš susitiksiu su jumis visais ant jūsų iššventinimo kalno rytoj vidurdienį.” Kada jis šitą pasakė, tada iš jų akiračio išnyko.

3. Ant iššventinimo kalno

192:3.1 (2050.1) Sekmadienio pusiaudienį, balandžio 22-ąją, vienuolika apaštalų susirinko pagal susitarimą ant kalno netoli Kapernaumo, ir Jėzus apsireiškė tarp jų. Šitas susitikimas įvyko ant to paties kalno, kur Mokytojas juos buvo išskyręs kaip savo apaštalus ir Tėvo karalystės žemėje ambasadorius. Ir tai buvo keturioliktasis Mokytojo morontinis apsireiškimas.

^{192:3.2 (2050.2)} Šituo metu vienuolika apaštalų klūpėjo ratu aplink Mokytoją ir klausėsi, kaip jis pakartojo užduotis ir matė, kaip jis vėl iš naujo pakartojo iššventinimo sceną net ir taip, kaip jie pirmą kartą buvo išskirti ypatingam karalystės darbui. Ir visa tai jiems buvo prisiminimas apie jų ankstesnįjį iššventinimą į Tėvo tarnystę, išskyrus Mokytojo maldą. Kada Mokytojas—morontinis Jėzus—meldėsi dabar, tą jis darė didingu tonu ir tokiais galingais žodžiais, kokių apaštalai niekada anksčiau nebuvo girdėję. Jų Mokytojas dabar kalbėjosi su visatų valdovais kaip tas, į kurio rankas, savo paties visatoje, buvo perduota visiška galia ir valdžia. Ir šitie vienuolika vyrų niekada neužmiršo šito morontinio patyrimo, kada iš naujo buvo pakartotas pasišventimas ankstesniems ambasadorystės įžadams. Mokytojas ant šito kalno su ambasadoriais praleido tikrai vieną valandą, ir kada jis su meile atsisveikino su jais, tada iš jų akiračio išnyko.

^{192:3.3 (2050.3)} Ir dabar niekas nematė Jėzaus ištisą savaitę. Apaštalai iš tiesų neturėjo jokio supratimo, ką daryti, nes nežinojo, ar Mokytojas išvyko pas Tėvą ar ne. Šitoje netikrumo būsenoje jie laukė Betsaidoje. Jie bijojo plaukti žvejoti, nes jeigu jis ateitų aplankyti jų, tai jie nepamatytų jo. Per visą šitą savaitę Jėzus buvo užsiėmęs morontiniais tvariniais žemėje ir morontinio perėjimo, kurį jis dabar patiria šitame pasaulyje, reikalais.

4. Susibūrimas ežero pakrantėje

^{192:4.1 (2050.4)} Žinia apie Jėzaus apsireiškimus sklido po visą Galilėją, ir kiekvieną dieną vis didesnis skaičius tikinčiųjų atvykdavo prie Zabediejaus namų, kad pasiteirautų apie Mokytojo prisikėlimą ir kad išsiaiškintų tiesą apie šiuos

išgarsėjusius apsireiškimus. Petras, savaitės pradžioje, pasiuntė žinią, jog viešas susirinkimas bus surengtas jūros pakrantėje kitą Sabatą trečią valandą po pusiaudienio.

^{192:4.2 (2050.5)} Dėl to, šeštadienį, balandžio 29-ąją, trečią valandą, daugiau negu penki šimtai tikinčiųjų iš Kapernaumo apylinkių susirinko Betsaidoje pasiklaudyti Petro, sakančio pirmąjį viešą pamokslą po prisikėlimo. Apaštalas kalbėjo kuo puikiausiai, ir po to, kada jis savo nuostabią kalbą pabaigė, mažai kas iš besiklausančiųjų abejojo, kad Mokytojas iš mirusiųjų prisikėlė.

^{192:4.3 (2050.6)} Petras užbaigė savo pamokslą, sakydamas: “Mes patvirtiname, kad Jėzus iš Nazareto nėra miręs; mes pareiškiame, kad iš kapo jis prisikėlė; mes skelbiame, jog mes jį matėme ir su juo šnekėjomės.” Kai tik jis pabaigė šitą įtikėjimo pareiškimą, tada šalia jo, visiems šitiems žmonėms matant, Mokytojas apsireiškė morontiniu pavidalu ir, kreipdamasis į juos pažįstama maniera, tarė, “Ramybė tebūnie jums, ir savąją ramybę aš palieku su jumis.” Šitaip apsireiškęs ir taip jiems pasakęs, iš jų akiračio jis išnyko. Tai buvo prisikėlusio Jėzaus penkioliktasis morontinis apsireiškimas.

^{192:4.4 (2051.1)} Dėl tam tikrų dalykų, pasakytų šiems vienuolikai tuo metu, kada jie tarėsi su Mokytoju ant įšventinimo kalno, apaštalams susidarė įspūdis, kad jų Mokytojas netrukus viešai apsireikš galilėjiečių tikinčiųjų grupei ir, kad vėliau, kai jis bus tą padaręs, jie turės sugrįžti į Jeruzalę. Dėl to, anksti kitą dieną, sekmadienį, balandžio 30-ąją, šie vienuolika išėjo iš Betsaidos į Jeruzalę. Jie daug mokė ir pamokslavo pakeliui palei Jordano upę, tokiu būdu Morkaus namus Jeruzalėje jie pasiekė tikrai trečiadienio, gegužės 3-osios, vėlų vakarą.

192:4.5 (2051.2) Jonui Morkui tai buvo liūdnas sugrįžimas namo. Vos prieš kelias valandas iki jam pasiekiant namus, jo tėvas, Elijas Morkus, netikėtai mirė nuo kraujo išsiliejimo į smegenis. Nors mintis apie mirusiųjų prisikėlimo tikrumą labai guodė sielvartaujančius apaštalus, bet tuo pačiu metu jie tikrai gedėjo netekę savo gero draugo, kuris buvo nepalaužiamas šalininkas net didžiųjų vargų ir nusivylimo laikais. Jonas Morkus darė viską, ką tik galėjo, kad paguostų savo motiną ir, kreipdamasis jos vardu, pakvietė apaštalus ir toliau apsistoti jų namuose. Ir šie vienuolika šitame viršutiniame kambaryje apsistojo iki pasibaigė Pentakosto diena.

192:4.6 (2051.3) Apaštalai sąmoningai įėjo į Jeruzalę jau visiškai sutemus, kad jų negalėtų pamatyti žydų valdžia. Jie taip pat viešai nepasirodė ir Elijo Morkaus laidotuvėse. Visą kitą dieną jie praleido ramiai užsidarę šitame viršutiniame kambaryje, kuriame buvo įvykę daug svarbių įvykių.

192:4.7 (2051.4) Ketvirtadienio naktį šitame viršutiniame kambaryje apaštalai surengė nuostabų susirinkimą, ir visi, išskyrus Tomą, Simoną Uolųjį, ir Alfiejaus dvynius, pasižadėjo eiti ir viešai skelbti naująją evangeliją apie prisikėlusį Viešpatį. Jau buvo žengti pirmieji žingsniai į tai, kad karalystės evangelija—sūnystė su Dievu ir brolystė su žmogumi—būtų keičiama į skelbimą apie Jėzaus prisikėlimą. Natanielius prieštaravo tam, jog šitaip būtų perkeliami jų viešos žinios pagrindiniai akcentai, bet jis negalėjo atsilaikyti prieš Petro iškalbą, taip pat jis nepajėgė įveikti ir mokinių entuziazmo, ypač moterų tikinčiųjų.

192:4.8 (2051.5) Ir šitokiu būdu, energingai vadovaujant Petru ir anksčiau negu Mokytojas pakilo pas Tėvą, pilni gerų norų jo

atstovai pradėjo šitą subtilų procesą palaipsniui ir užtikrintai pakeisdami *Jėzaus* religiją į religijos *apie* Jėzų naują ir modifikuotą formą.

193 Dokumentas. Paskutinieji apsireiškimai ir pakilimas

193:0.1 (2052.1) JĖZAUS šešioliktabis morontinis apsireiškimas įvyko penktadienį, gegužės 5-ąją, Nikodemo kieme, apie devintą valandą vakare. Šitą vakarą Jeruzalės tikintieji pamėgino po prisikėlimo pirmą kartą susirinkti drauge. Šiuo metu čia buvo susirinkę vienuolika apaštalu, moterų korpusas ir jų padėjėjos, ir apie penkiasdešimt kitų geriausių Mokytojo mokinių, įskaitant ir didelę dalį graikų. Šita tikinčiųjų draugija betarpiškai bendravo ilgiau negu pusę valandos, kada, netikėtai, morontinis Mokytojas apsireiškė visiškai matomas ir tuoj pat pradėjo juos mokyti. Sakė Jėzus:

193:0.2 (2052.2) “Ramybė tebūnie jums. Tai yra pati autoritetingiausia tikinčiųjų grupė—apaštalai ir mokiniai, tiek vyrai, tiek moterys—kuriai aš apsireiškiau nuo to laiko, kada išsilaisvinau iš materialaus kūno. Aš dabar jus kviečiu paliudyti, kad aš iš anksto jums sakiau, jog mano gyvenimas tarp jūsų turi pasibaigti; aš jums sakiau, jog netrukus turėsiu grįžti pas Tėvą. Ir tada aš jums aiškiai sakiau, kaip vyriausieji šventikai ir žydų valdovai perduos mane, kad būčiau nužudytas ir, kad aš tikrai iš kapo prisikelsiu. Kodėl gi, tuomet, jūs leidote sau taip sunerinti dėl viso šito, kada visa tai įvyko? ir kodėl gi jūs taip nustebote, kada trečiąją dieną aš iš kapo prisikėliau? Jūs netikėjote manimi, nes mano žodžių jūs klausėtės nesuvokdami jų prasmės.

193:0.3 (2052.3) “Ir dabar jūs turėtumėte įsiklausyti į manusius žodžius, kad ir vėl nepadarytumėte tos klaidos, kai manojo mokymo klausotės protu, tuo tarpu prasmės nesuvokiate savo širdyje. Nuo savo gyvenimo, kurį gyvenau kaip vienas iš jūsų, pradžios aš jus mokiau, jog mano tikslas yra savąjį Tėvą danguje atskleisti jo vaikams žemėje. Aš gyvenau Dievą atskleidžiantį savęs padovanojimą tam, kad jūs galėtumėte patirti Dievo pažinimo karjerą. Aš atskleidžiau Dievą kaip jūsų Tėvą danguje; jus aš atskleidžiau kaip Dievo sūnus žemėje. Tai yra faktas, jog Dievas myli jus, savo sūnus. Įtikėjimo į mano žodžius dėka šitas faktas tampa amžinąja ir gyvąja tiesa jūsų širdyse. Kada, gyvojo įtikėjimo dėka, jūs įgaunate Dievo sąmonę, tada jūs gimstate iš dvasios kaip šviesos ir gyvenimo vaikai, net ir kaip vaikai iš amžinojo gyvenimo, kuriame jūs tikrai pakilsite į visatų visatą ir pasieksite tokį patyrimą, kada yra surandamas Dievas Tėvas Rojuje.

193:0.4 (2052.4) “Aš patariu jums visą laiką prisiminti, kad jūsų misija tarp žmonių turi būti karalystės evangelijos— Dievo tėvystės tikrovės ir žmogaus sūnystės tiesos—skelbimas. Skelbkite gerųjų naujienų visą tiesą, o ne vien tik tai šios gelbstinčios evangelijos vieną dalį. Mano prisikėlimo patyrimas jūsų žinios nekeičia. Sūnystė su Dievu, įtikėjimo dėka, vis vien yra karalystės evangelijos toji gelbstinti tiesa. Jūs turite eiti į pasaulį skelbdami Dievo meilę ir žmogaus tarnystę. Tai, ką pasauliui reikia žinoti labiausia, yra: Žmonės yra Dievo sūnūs, ir įtikėjimo dėka jie gali realiai įgyvendinti, ir kasdien patirti, šitą kilninančią tiesą. Manasis savęs padovanojimas turėtų padėti visiems žmonėms sužinoti, kad jie yra Dievo vaikai, tačiau tokių žinių neužteks, jeigu jie asmeniškai įtikėjimo dėka nesuvoks šios išgelbstinčios tiesos, kad jie yra gyvi dvasiniai

amžinojo Tėvo sūnūs. Karalystės evangelija yra susijusi su Tėvo meile ir jo vaikų tarnyste žemėje.

193:0.5 (2053.1) “Jūs visi, čia, žinote, jog aš prisikėliau iš mirusiųjų, bet šitai nėra keista. Aš turiu galią savąją gyvybę atiduoti ir susigražinti ją atgal; Tėvas tokią galią suteikia savo Rojaus Sūnams. Vietoje šito jus širdyje turėtų sujaudinti toks žinojimas, jog amžiaus mirusieji pradėjo amžinąjį kilimą netrukus po to, kada aš palikau Juozapo naująją kapavietę. Aš savąjį gyvenimą materialame kūne gyvenau tam, kad jums parodyčiau, jog ir jūs galite, kupinos meilės tarnystės dėka, tapti tokie, jog Dievą atskleistumėte savo bičiuliams žmonėms net ir taip, kaip aš, mylėdamas jus ir tarnaudamas jums, tapau toks, kad Dievą atskleidžiau jums. Aš gyvenau tarp jūsų kaip Žmogaus Sūnus tam, kad jūs, ir visi kiti žmonės, galėtų sužinoti, kad iš tikrųjų jūs visi esate Dievo sūnūs. Dėl to, dabar eikite po visą pasaulį skelbdami šitą dangaus karalystės evangeliją visiems žmonėms. Mylėkite visus žmones taip, kaip jus mylėjau aš; tarnaukite savo bičiuliams mirtingiesiems taip, kaip jums tarnavau aš. Veltui jūs gavote, veltui ir atiduokite. Tikrai palaukite čia Jeruzalėje tol, kol aš išvyksiu pas Tėvą, ir kol jums atsiųsiu Tiesos Dvasią. Ji tikrai jus ves į išplėstą tiesą, ir aš tikrai eisiu su jumis po visą pasaulį. Aš esu su jumis visada, ir savąją ramybę aš palieku su jumis.”

193:0.6 (2053.2) Kada Mokytojas šitą jiems pasakė, tada iš jų akiračio jis išnyko. Buvo jau netoli aušros, kada šitie tikintieji išsiskirstė; visą naktį jie praleido drauge, karštai aptarinėdami Mokytojo patarimus ir apmąstydami visa tai, kas jiems atsitiko. Jokūbas Zabediejus ir kai kurie kiti apaštalai taip pat pasidalino su jais savuoju patyrimu, kaip jie bendravo su morontiniu

Mokytoju Galilėjoje, ir papasakojo, kaip jiems jis buvo apsireiškęs tris kartus.

1. Apsireiškimas Saikare

^{193:1.1 (2053.3)} Sabato popietę maždaug ketvirtą valandą, gegužės 13-ąją, Mokytojas apsireiškė Naldai ir maždaug septyniasdešimt penkiems samariečiams tikintiesiems prie Jokūbo šulinio, Saikare. Tikintieji turėjo įprotį susirinkti šitoje vietoje, netoli tos vietos, kur Jėzus kalbėjosi su Nalda apie gyvenimo vandenį. Šią dieną, kai tik jie užbaigė savo diskusiją apie praneštą prisikėlimą, Jėzus netikėtai apsireiškė prieš juos, sakydamas:

^{193:1.2 (2053.4)} “Ramybė tebūnie jums. Jūs džiūgaujate, žinodami, jog aš esu tas prisikėlimas ir tas gyvenimas, bet tai neduos jums jokios naudos, jeigu jūs iš pradžių nebūsime gimę iš amžinosios dvasios, šituo įgydami savo nuosavybėn, įtikėjimo dėka, amžinojo gyvenimo dovaną. Jeigu jūs esate mano Tėvo įtikėję sūnūs, tai jūs tikrai niekada nežūsime. Karalystės evangelija jus išmokė, jog visi žmonės yra Dievo sūnūs. Ir šitos gerosios naujienos apie dangiškojo Tėvo meilę savo vaikams žemėje turi būti nešamos po visą pasaulį. Atėjo laikas, kada Dievą jūs turite garbinti ne ant Gerizimo kalno, ir ne Jeruzalėje, bet ten, kur jūs esate, tokie, kokie esate, dvasioje ir tiesoje. Būtent jūsų įtikėjimas gelbsti jūsų sielas. Išgelbėjimas yra Dievo dovana visiems tiems, kurie tiki, kad jie yra jo sūnūs. Bet neapsigaukite; nors išgelbėjimas yra nemokama Dievo dovana ir yra padovanojama visiems tiems, kurie ją priima įtikėjimo dėka, bet po to eina toks patyrimas, kada būna vedami šito dvasinio gyvenimo, kaip jis yra gyvenamas materialiam kūne, vaisiai. Dievo tėvystės doktrinos priėmimas reiškia, kad jūs

taip pat laisvai priimate ir su ja susijusią tiesą apie žmogaus brolystę. Ir jeigu žmogus yra jūsų brolis, tai jis yra net ir daugiau negu jūsų artimas, kurį Tėvas reikalauja mylėti kaip save patį. Savo brolių, kuris yra jūsų šeimos narys, jūs ne tik mylėsite šeimyniška meile, bet taip pat ir tarnausite jam taip, kaip tarnautumėte ir sau pačiam. Ir jūs šitokiu būdu mylėsite savo brolių ir tarnausite jam, nes jūs, savo sielos brolius, šitaip mylėjau ir šitaip jums tarnavau aš. Eikite, tuomet, po visą pasaulį pranešdami šitą gerąją naujieną kiekvienos rasės, genties, ir nacijos visiems tvariniams. Manoji dvasia eis pirma jūsų, o aš tikrai su jumis būsiu visada.”

193:1.3 (2054.1) Šiuos samariečius nepaprastai nustebino šitas Mokytojo apsireiškimas, ir jie išskubėjo į gretimus miestus ir kaimus, kur paskleidė tolyn tą žinią, kad jie matė Jėzų, ir kad jis kalbėjosi su jais. Ir tai buvo Mokytojo septynioliktasis morontinis apsireiškimas.

2. Apsireiškimas Finikijoje

193:2.1 (2054.2) Mokytojo aštuonioliktasis morontinis apsireiškimas buvo Tyre, antradienį, gegužės 16-ąją, šiek tiek prieš devynias vakare. Vėl jis apsireiškė pasibaigus tikinčiųjų susiejimui, kada jie ruošėsi skirstytis, sakydamas:

193:2.2 (2054.3) “Ramybė tebūnie jums. Jūs džiaugiatės sužinoję, jog Žmogaus Sūnus prisikėlė iš mirusiųjų, kadangi šito dėka jūs žinote, kad jūs ir jūsų sielos broliai taip pat tikrai išliks po mirtingojo mirties. Bet kiekvienas toks išlikimas priklauso nuo to, ar jūs prieš tai užgimėte iš dvasios, kuri siekia tiesos ir ieško Dievo. Gyvenimo duona ir gyvenimo vanduo yra duodami tik tai tiems, kurie yra išalkę tiesos ir ištroškę teismo—ištroškę

Dievo. Tas faktas, kad mirusieji prisikelia, nėra karalystės evangelija. Šitos didžios tiesos ir šitie visatos faktai yra visi susieti su šita evangelija tuo, jog jie yra tikėjimo gerąją naujieną pasekmės dalis, ir visa tai sudaro vėlesnį patyrimą tų, kurie, įtikėjimo dėka, tampa, realiai ir tikrai, amžinojo Dievo amžinaisiais sūnumis. Manasis Tėvas atsiuntė mane į šį pasaulį, kad paskelbčiau šią sūnystės išgelbėjimą visiems žmonėms. O aš lygiai taip siunčiu į kitus kraštus jus, kad skelbtumėte šią sūnystės išgelbėjimą. Išgelbėjimas yra Dievo nemokama dovana, bet tie, kurie yra gimę iš dvasios, nedelsiant pradės duoti šios dvasios vaisius su meile tarnaudami savo bičiuliams tvariniams. O šios dieviškosios dvasios vaisiai, kuriuos duoda iš dvasios gimusiųjų ir Dievą pažįstančiųjų gyvenimas, yra tokie: kupina meilės tarnystė, nesavanaudiškas pasišventimas, drąsi ištikimybė, nuoširdus dorumas, apšviestas sąžiningumas, nemirštanti viltis, pasikliaujantis pasitikėjimas kitu, gailestingas tarnavimas, nepalaujamas gerumas, atleidžiantis pakantumas, ir nuolatinė ramybė. Jeigu išpažįstantys tikintieji savo gyvenime neveda tokių dieviškosios dvasios vaisių, tai jie yra negyvi; Tiesos Dvasios juose nėra; jie yra gyvo vynuogmedžio nenaudingos šakos ir greitai jos bus nugenėtos. Manasis Tėvas iš įtikėjusių vaikų reikalauja, kad jie vestų daug dvasios vaisių. Dėl to, jeigu jūs esate nevaisingi, tai jis apkas aplink jūsų šaknis ir nugenės jūsų nevaisingas šakas. Vis daugiau, jūs turite vesti dvasios vaisių, kada Dievo karalystėje jūs žengiate į priekį link dangaus. Į karalystę jūs galite įeiti kaip vaikas, bet Tėvas reikalauja, kad jūs, gailestingumo dėka, išaugtumėte dvasinio suaugimo visu ūgiu. Ir kada jūs eisite į kitus kraštus pranešdami visoms nacijoms šitos evangelijos gerąją naujieną, tada aš tikrai eisiu

pirma jūsų, o manoji Tiesos Dvasia tikrai apsigyvens jūsų širdyse. Savąją ramybę aš palieku su jumis.”

193:2.3 (2054.4) Ir tada Mokytojas iš jų akiračio išnyko. Kitą dieną iš Tyro išėjo tie, kurie šitą pasakojimą nunešė į Sidoną ir net į Antioką ir Damaską. Jėzus su šitais tikinčiaisiais buvo susitikęs turėdamas materialų kūną, ir jie greitai jį atpažino, kada jis pradėjo juos mokyti. Nors jo draugai ir negalėjo iš karto atpažinti jo morontinės formos, kada ji buvo paversta matoma, bet jie visada greitai nustatydavo jo asmenybę, kai tik jis prašnekdavo jiems.

3. Paskutinysis apsireiškimas Jeruzalėje

193:3.1 (2055.1) Ankstų ketvirtadienio rytą, gegužės 18-ąją, Jėzus paskutinįjį kartą žemėje apsireiškė kaip morontinė asmenybė. Kada vienuolika apaštalų ruošėsi sėstis pusryčių Marijos Morkaus namų viršutiniame kambaryje, tada Jėzus apsireiškė jiems ir tarė:

193:3.2 (2055.2) “Ramybė tebūnie jums. Aš jūsų paprašiau palaukti čia Jeruzalėje tol, kol išvyksiu pas Tėvą, net ir tol, kol aš atsiųsiu jums Tiesos Dvasią, kuri tikrai greitai bus išlieta visiems materialiams kūnams ir kuri jus apdovanos galia iš dangaus.” Simonas Uolusis pertraukė Jėzų, paklausdamas, “Tuomet, Mokytojau, ar tu atstatysi tą karalystę, ir ar mes tikrai pamatysime Dievo šlovę pasireiškiančią žemėje?” Kada Jėzus išklause Simono klausimą, tada jis atsakė: “Simonai, tu vis dar kabiniesi už savo senųjų idėjų apie žydų Mesiją ir materialią karalystę. Bet jūs gausite dvasinę galią, po to, kada šitoji dvasia bus nusileidusi ant jūsų, ir jūs netrukus išeisite po visą pasaulį skelbdami šitą karalystės evangeliją. Kaip Tėvas pasiuntė mane

į šitą pasaulį, taip iš tiesų ir aš siunčiu jus. Ir aš linkiu, kad jūs mylėtumėte vienas kitą ir pasitikėtumėte vienas kitu. Judo su jumis daugiau nebėra dėl to, kad jo meilė atšalo, ir dėl to, kad jis atsisakė pasitikėti jumis, savo ištikimais sielos broliais. Argi jūs neskaitėte Rašte, kur yra parašyta: ‘Negerai žmogui būti vienam. Nė vienas žmogus negyvena vienas sau’? O taip pat ir tos vietos, kur yra sakoma: ‘Tas, kuris nori turėti draugų, turi ir pats elgtis draugiškai’? O argi aš jūsų nesiunčiau mokyti poromis, kad jūs nesijaustumėte vieniši ir neipultumėte į izoliacijos nelaimę ir vargą? Jūs taip pat gerai žinote, jog kada aš buvau materialiam kūnei, tada aš neleidau sau ilgą laiką būti vienam. Nuo pat mūsų bendravimo pradžios, visada su manimi arba bent jau visiškai netoli manęs būdavo vienas arba du iš jūsų, net ir tada, kada aš bendraudavau su Tėvu. Todėl, pasitikėkite ir tikėkite vienas kitu. O viso šito tuo labiau reikia ir dėl to, kadangi šitą dieną aš rengiuosi jus palikti vienus pasaulyje. Šitoji valanda atėjo; netrukus aš vyksiu pas Tėvą.”

193:3.3 (2055.3) Kada jis šitą pasakė, tada davė jiems ženklą eiti drauge su juo, ir jis juos išsivedė ant Alyvų Kalno, kur su jais atsisveikino rengdamasis išvykti iš Urantijos. Tai buvo rimta kelionė į Alyvų Kalną. Nė vienas iš jų nepratarė nė žodžio nuo to laiko, kada jie išėjo iš viršutinio kambario iki tos akimirkos, kada Jėzus su jais sustojo ant Alyvų Kalno.

4. Judo nuopuolio priežastys

193:4.1 (2055.4) Mokytojo atsisveikinimo kalbos savo apaštalams kaip tik pirmojoje dalyje jis užsiminė apie Judo praradimą ir jų dėmesį atkreipė į tai, jog kartu dirbusio bičiulio išdaviko tragiškas likimas yra rimtas perspėjimas dėl visuomeninės ir broliškos izoliacijos pavojų. Tikintiesiems, šitame ir ateities

amžiais, gali praversti pateikta Judo nuopuolio priežasčių trumpa apžvalga Mokytojo pastabų šviesoje ir atsižvelgiant į sukaupą apšvietimą per vėliauėjusius amžius.

193:4.2 (2055.5) Kada mes žvelgiame atgal į šią tragediją, tada suvokiame, kad Judas nuklydo, pirmiausia, dėl to, kad jis buvo labai aiškiai izoliuota asmenybė, tokia asmenybė, kuri buvo užsisklendusi ir atsiribojusi nuo įprastų visuomeninių kontaktų. Jis atkakliai nenorėjo pasikliauti savo bičiuliais apaštalais, arba būti su jais atviras. Dėl to, kad jis buvo atsiribojusio tipo asmenybė, tai nebūtų, savaime, Judo atvedę į tokią piktadarybę, bet jam taip pat nepavyko išsiugdyti didesnės meilės ir išvystyti didesnio dvasinio gailestingumo. Ir priedo, tarsi tam, kad dar labiau pablogintų ir taip jau blogus reikalus, jis nuolat užantyje laikė pyktį ir puoselėjo tokius psichologinius priešus, kaip kerštą ir apskritai troškimą dėl visų savo nusivylimų su kažkuo “atsiskaityti.”

193:4.3 (2056.1) Šita nevykusi individualių savybių ir protinių polinkių kombinacija slapta sukurstė tai, kad sunaikintų geranorių žmogų, kuris šito blogio nesugebėjo pažaboti meilės, įtikėjimo, ir pasitikėjimo kitu dėka. Tai, kad Judui nebuvo būtina nuklysti, gerai įrodo Tomo ir Natanieliaus atvejai, juos abu graužė lygiai tos pačios rūšies įtarimas ir per daug išvystytas individualistinis polinkis. Net Andriejus ir Motiejus turėjo daug šitokio pobūdžio polinkių; bet, laikui einant, visų šitų vyrų meilė Jėzui ir savo bičiuliams apaštalams augo, o ne silpnėjo. Jų gailestingumas ir tiesos pažinimas augo. Jie ėmė vis daugiau pasitikėti savo sielos broliais ir palengva išsiugdė tą atsivėrimą savo sielos broliams. Judas atkakliai atsisakinėjo atsiverti savo sielos broliams. Kada jis buvo priverstas, dėl

susikaupusių emocinių prieštaravimų, palengvėjimo ieškoti saviraiškoje, tada patarimo jis nuolat ieškodavo ir sulaukdavo neišmintingos paguodos iš savo nedvasingų giminaičių arba iš tų atsitiktinių pažįstamų, kurie dangiškosios karalystės, kurios vienas iš šių dvylikos įšventintų ambasadorių žemėje buvo ir jis pats, dvasinių realybių gerovei ir žengimui į priekį buvo arba abejingi, arba iš tiesų priešiški.

193:4.4 (2056.2) Judas žemiškosios kovo mūšius pralaimėjo dėl tokių asmeninių savybių ir charakterio silpnumo faktorių:

193:4.5 (2056.3) 1. Jis buvo izoliuotas žmogiškosios būtybės tipas. Jis buvo labai didelis individualistas ir pasirinko tai, kad išaugtų į tvirtą “užsisklendusios” ir nebendraujančios rūšies asmenį.

193:4.6 (2056.4) 2. Kada buvo vaikas, tada gyvenimas jam buvo padarytas per daug lengvas. Jis nepaprastai pykdavo dėl trukdymų. Jis visada tikėdavosi laimėti; jis visiškai nemokėjo pralaimėti.

193:4.7 (2056.5) 3. Jis niekada neįsisavino filosofinio metodo, kaip žvelgti į nusivylimą. Vietoje to, kad nusivylimus laikytų žmogiškosios egzistencijos įprastu ir kasdieniu bruožu, jis būtinai kaltindavo ką nors konkrečiai, arba savo partnerius kaip grupę, dėl visų savo asmeninių sunkumų ir nusivylimų.

193:4.8 (2056.6) 4. Jis turėjo polinkį užantyje laikyti pyktį; jis visą laiką puoselėjo keršto mintį.

193:4.9 (2056.7) 5. Jis nemėgo atvirai pažvelgti į faktus; savo požiūriu į gyvenimo situacijas jis buvo nesąžiningas.

^{193:4.10 (2056.8)} 6. Jis nemėgo aptarinėti savo asmeninių problemų su savo artimiausiais bičiuliais; jis atsisakydavo pasikalbėti apie savo sunkumus su savo tikraisiais draugais arba su tais, kurie jį iš tiesų mylėjo. Per visus jų bendravimo metus, jis nė karto nenuėjo pas Mokytoją grynai su asmenine problema.

^{193:4.11 (2056.9)} 7. Jis niekada neišmoko to, jog tikrasis atlygis už kilnų gyvenimą, galų gale, yra dvasiniai prizai, kurie nevisada būna padalinami per šitą trumpą gyvenimą materialiam kūne.

^{193:4.12 (2056.10)} Dėl šitos nuolatinės asmenybės izoliacijos jo sielvartas didėjo, jo kančia augo, jo nerimas plėtėsi, ir jo neviltis gilėjo beveik neištveriamai.

^{193:4.13 (2057.1)} Nors šitas savanaudis ir ultraindividualistas apaštalas turėjo daug psichinių, emocinių, ir dvasinių problemų, bet jo pagrindiniai sunkumai buvo tokie: Asmenybės sferoje, jis buvo izoliuotas. Proto srityje, jis buvo įtarus ir kerštingas. Temperamento sferoje, jis buvo irzlus ir kerštaujantis. Jausmų srityje, jis buvo be meilės ir neatlaidus. Visuomeninėje srityje, jis nepasitikėjo kitais ir buvo beveik visiškai užsisklendęs. Dvasinėje sferoje, jis tapo įžūlus ir savanaudiškai ambicingas. Gyvenime, jis ignoravo tuos, kurie jį mylėjo, o mirtyje, jis liko be draugų.

^{193:4.14 (2057.2)} Tokie, tuomet, yra proto faktoriai ir blogio poveikiai, kurie, paimti drauge, paaiškina, kodėl geranoris ir šiaip jau kažkada buvęs nuoširdus tikintysis į Jėzų, net po kelerių metų artimo bendravimo su transformuojančia jo asmenybe, savo bičiulius apleido, šventą reikalą su panieka atstūmė, savo šventojo pašaukimo atsižadėjo, ir savo dieviškąjį Mokytoją išdavė.

5. Mokytojo pakilimas

193:5.1 (2057.3) Buvo beveik pusė aštuonių šitą ketvirtadienio rytą, gegužės 18-ąją, kada Jėzus atvyko ant vakarinio Alyvų Kalno šlaito su savo vienuolika tylinčių ir tam tikra prasme suglumusių apaštalų. Iš šitos vietos, užkopus apie du trečdalius kelio link kalno viršūnės, jie galėjo pažvelgti tolyn į Jeruzalę ir žemyn į Getsemanę. Dabar Jėzus pasiruošė apaštalams pasakyti savo paskutinįjį atsisveikinimo palinkėjimą prieš jam išvykstant iš Urantijos. Jam ten stovint prieš juos, be jokio paliepmo jie atsiklaupė aplink jį ratu, ir Mokytojas tarė:

193:5.2 (2057.4) “Aš liepiu jums laukti Jeruzalėje tol, kol jūs būsite apdovanoti galia iš dangaus. Netrukus su jumis aš išsiskirsiu; aš ruošiuosi pakilti pas savo Tėvą, ir greitai, labai greitai mes iš tikrųjų pasiūsime į šitą pasaulį, kuriame aš gyvenau, Tiesos Dvasią; ir kada ji bus atvykusi, tada jūs iš tiesų pradėsite naują karalystės evangelijos skelbimą, iš pradžių Jeruzalėje, o tada iki tolimiausių pasaulio kraštų. Mylėkite žmones tokia meile, kokia meile jus mylėjau aš, ir tarnaukite savo bičiuliams mirtingiesiems net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Savo gyvenimo dvasiniais vaisiais priverskite sielas tikėti ta tiesa, kad žmogus yra Dievo sūnus, ir kad visi žmonės yra sielos broliai. Prisiminkite viską, ko aš jus mokiau ir tą gyvenimą, kurį aš gyvenau tarp jūsų. Manoji meilė suteikia jums gaivą, manoji dvasia apsigyvens su jumis, ir manoji ramybė tikrai apims jus. Sudie.”

193:5.3 (2057.5) Kada morontinis Mokytojas šitą pasakė, tada iš jų akiračio jis išnyko. Šitas vadinamasis Jėzaus pakilimas niekuo nesiskyrė nuo jo kitų išnykimų iš mirtingojo akiračio per savo morontinę keturiasdešimties dienų karjerą Urantijoje.

^{193:5.4 (2057.6)} Mokytojas per Jerusimą nuvyko į Edentiją, kur Patys Aukštieji, stebint Rojaus Sūnui, išlaisvino Jėzų iš Nazareto iš morontinio statuso ir, dvasiniais pakilimo kanalais, jį sugrąžino į Rojaus sūnystės ir aukščiausiosios valdžios Salvingtone statusą.

^{193:5.5 (2057.7)} Buvo maždaug septynios keturiasdešimt penkios šita rytą, kada morontinis Jėzus išnyko iš savo vienuolikos apaštalu akiračio, kad pradėtų kilimą į vietą Tėvui iš dešinės, kad ten gautų oficialų patvirtinimą apie savo pilnutinę aukščiausiąją valdžią Nebadono visatai.

6. Petras kviečia susirinkimą

^{193:6.1 (2057.8)} Veikdamas Petro nurodymu, Jonas Morkus ir kiti išėjo kviesti geriausius mokinius susirinkti Marijos Morkaus namuose. Iki pusės vienuoliktos, vienas šimtas dvidešimt pačių geriausių Jėzaus mokinių, gyvenančių Jeruzalėje, buvo susirinkę, kad išgirstų pranešimą apie Mokytojo atsisveikinimo žinią ir kad sužinotų apie jo pakilimą. Šitoje draugijoje buvo ir Marija, Jėzaus motina. Ji buvo sugrįžusi į Jeruzalę su Jonu Zabediejumi, kada apaštalai sugrįžo iš savo nesenos viešnagės Galilėjoje. Tuo po Pentakosto ji sugrįžo į Salomėjos namus Betsaidoje. Jokūbas, Jėzaus brolis, taip pat dalyvavo šitame susirinkime, pirmajame Mokytojo mokinių pasitarime, sušauktame po jo planetinės karjeros užbaigimo.

^{193:6.2 (2058.1)} Simonas Petras ėmėsi pats kalbėti savo bičiuliams apaštalams ir pateikė jaudinantį pasakojimą apie šių vienuolikos paskutinįjį susitikimą su savo Mokytoju ir labai jausmingai pavaizdavo Mokytojo baigiamąjį atsisveikinimą ir jo išnykimą, kada jis pakilo. Tai buvo toks susirinkimas, kokio

šitame pasaulyje anksčiau niekada nebuvo. Šitoji susirinkimo dalis užtruko mažiau negu vieną valandą. Tada Petras paaiškino, kad jie buvo nutarę pasirinkti Judo Iskarijoto perėmėją, ir kad bus padaryta pertrauka tam, jog apaštalai galėtų tarpusavyje apsispręsti, kuri iš šių dviejų vyrų, Matijaus ir Justo, pasiūlytų į šitą vietą, pasirinkti.

193:6.3 (2058.2) Tada vienuolika apaštalų nulipo laiptais, kur jie sutarė mesti burtus tam, kad nuspręstų, kuris iš šitų vyrų turėtų tapti apaštalu, jog tarnautų vietoje Judo. Burtai iškrito Matijui, ir jis buvo paskelbtas naujuoju apaštalu. Jis buvo tinkamai priimtas į savo pareigas, o tada paskirtas įždininku. Bet Matijus atliko mažą vaidmenį apaštalų vėlesnėje veikloje.

193:6.4 (2058.3) Tuoj po Pentakosto dvyniai sugrįžo į savo namus Galilėjoje. Simonas Uolusis kurį laiką buvo atsiskyręs prieš tai, kada jis išėjo skelbti evangelijos. Tomas buvo sunerimęs trumpesnį laikotarpį, o tada savo mokymą atnaujino. Natanielius vis labiau nesutarė su Petru, kad būtų pamokslaujama apie Jėzų, o ne skelbiama pirmesnė karalystės evangelija. Šitas nesutarimas iki kito mėnesio vidurio tiek paaštrėjo, kad Natanielius pasitraukė, nuvyko į Filadelfiją, kad aplankyti Abnerį ir Lozorių; ir ten praleidęs daugiau negu metus laiko, išvyko į tuos kraštus, kurie buvo už Mesopotamijos, skelbdamas evangeliją taip, kaip ją suprato jis.

193:6.5 (2058.4) Po viso šito iš pirmųjų apaštalų liko šeši tam, kad taptų atlikėjais ankstyvojo evangelijos skelbimo arenoje Jeruzalėje: Petras, Andriejus, Jokūbas, Jonas, Pilypas, ir Motiejus.

^{193:6.6 (2058.5)} Kaip tik apie pusiaudienį apaštalai sugrįžo pas savo sielos brolius viršutiniame kambaryje ir paskelbė, jog Matijus yra pasirinktas naujuoju apaštalu. O tada Petras paragino visus tikinčiuosius pasimelsti, pasimelsti, kad jie galėtų pasirengti tam, jog priimtų dvasios dovaną, kurią Mokytojas buvo pažadėjęs atsiųsti.

194 Dokumentas. Tiesos Dvasios padovanojimas

^{194:0.1 (2059.1)} MAŽDAUG pirmą valandą, kada tas vienas šimtas dvidešimt tikinčiųjų buvo įsitraukę į malda, tada jie visi pajuto kažkokį keistą buvimą kambaryje. Tuo pačiu metu šitie visi tikintieji ėmė sąmoningai suvokti naują ir giluminį dvasinio džiaugsmo, saugumo, ir tikėjimo jausmą. Po šito dvasinės stiprybės naujos sąmonės pajutimo tuoj pat kilo stiprus akstinas išeiti į pasaulį ir viešai skelbti karalystės evangeliją ir gerąją žinią, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė.

^{194:0.2 (2059.2)} Petras atsistojo ir pareiškė, jog tai turėtų būti Tiesos Dvasios atėjimas, kurį jiems buvo pažadėjęs Mokytojas, ir pasiūlė, kad jie eitų į šventyklą ir pradėtų skelbti gerąsias naujienas, patikėtas į jų rankas. Ir jie padarė kaip tik tą, ką jiems patarė Petras.

^{194:0.3 (2059.3)} Šitie vyrai buvo mokomi ir instruktuojami, jog toji evangelija, kurią jie turėtų skelbti, yra Dievo tėvystė ir žmogaus sūnystė, bet kaip tik šitą dvasinės ekstazės ir asmeninio triumfo akimirką, geriausios naujienos, didžiausios žinios, apie kurias šitie vyrai galėjo galvoti, buvo tas prisikėlusio Mokytojo *faktas*. Ir šitokiu būdu jie ėjo pirmyn, apdovanoti galia iš dangaus, skelbdami gerąsias naujienas žmonėms—net ir išgelbėjimą per Jėzų—bet nesąmoningai jie

suklupo, padarę klaidą, kada pačios evangelijos žinią pakeitė kai kuriais faktais, susijusiais su evangelija. Petras nesąmoningai pirmasis padarė šitą klaidą, o kiti ją pakartojo iki pat Pauliaus, kuris sukūrė naują religiją iš gerųjų naujienų naujosios versijos.

194:0.4 (2059.4) Karalystės evangelija yra tokia: Dievo tėvystės faktas, drauge su dėl to atsirandančia žmonių sūnystės-brolystės tiesa. Krikščionybė, kaip ji išsivystė nuo to laiko, yra tokia: Dievo kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvo faktas, susietas su tikinčiojo-bičiulystės su prisikėlusiu ir pašlovintu Kristumi patyrimu.

194:0.5 (2059.5) Nėra nieko keisto, jog šitiems žmonėms, į kurių vidų įėjo dvasia, reikėjo pasinaudoti šita proga, kad išreikštų savo pergalės jausmus prieš tas jėgas, kurios stengėsi sunaikinti jų Mokytoją ir padaryti galą jo mokymų įtakai. Tokią akimirką, kokia buvo dabar, jie galėjo lengviau prisiminti savo asmeninį bendravimą su Jėzumi ir pajusti jaudulį dėl to tikrumo, kad Mokytojas vis tik yra gyvas, kad jų draugystė nepasibaigė, ir kad toji dvasia iš tiesų atėjo pas juos net ir taip, kaip jis ir buvo pažadėjęs.

194:0.6 (2059.6) Šitie tikintieji patys pajuto, jog netikėtai buvo pervesti į kitą pasaulį, naują džiaugsmo, galios, ir šlovės egzistenciją. Mokytojas jiems buvo pasakojęs, jog toji karalystė ateis su galia, ir kai kurie iš jų manė, kad jie pradeda suprasti, ką jis turėjo omenyje.

194:0.7 (2059.7) Ir kada į visa tai atsižvelgiama, tada nesunku suprasti, kaip šitie vyrai ėmė skelbti *naująją evangeliją apie Jėzų* vietoje jų ankstesniosios žinios apie Dievo tėvystę ir žmonių brolystę.

1. Pentakosto pamokslas

^{194:1.1 (2060.1)} Apaštalai slapstėsi keturiasdešimt dienų. Šitoji diena sutapo su žydų Pentakosto švente, ir Jeruzalėje buvo tūkstančiai atvykėlių iš visų pasaulio kraštų. Didelė dalis atvyko į šitą šventę, bet dauguma laukė mieste nuo Perėjimo šventės. Dabar šitie išsigandę apaštalai pasirodė po savo atsiskyrimo savaitę, kad drąsiai ateitų į šventyklą, kur jie pradėjo skelbti naują žinią apie prisikėlusį Mesiją. Ir visi mokiniai lygiai taip pat sąmoningai pajuto, jog yra gavę kažkokią naują dvasinę įžvalgą ir galios dovaną.

^{194:1.2 (2060.2)} Buvo maždaug antra valanda, kada Petras atsistojo į tą pačią vietą, kur jo Mokytojas šitoje šventykloje mokė paskutinį kartą, ir pateikė tą ugningą kreipimąsi, kurio dėka buvo laimėta daugiau kaip du tūkstančiai sielų. Mokytojo nebebuvo, bet jie netikėtai pamatė, kad šitas pasakojimas apie jį žmonėms daro didžiulę įtaką. Nieko nuostabaus, kad jie ėmė toliau skelbti tai, kas pateisino jų ankstesnį atsidavimą Jėzui ir tuo pačiu metu šitaip vertė žmones tikėti į jį. Šitame susibūrime dalyvavo šeši apaštalai: Petras, Andriejus, Jokūbas, Jonas, Pilypas, ir Motiejus. Jie kalbėjo daugiau kaip pusantros valandos ir pateikė žinią graikų, hebrajų, ir aramėjų kalbomis, o taip pat keletą žodžių pasakė net ir kitomis kalbomis, su kuriomis jie buvo susipažinę tiek, kad galėjo šnekėti.

^{194:1.3 (2060.3)} Apaštalu drąsumas žydų lyderius pritrenkė, bet jie bijojo jiems trukdyti dėl didelio skaičiaus tikinčiųjų, kurie jų pasakojimu tikėjo.

^{194:1.4 (2060.4)} Iki pusės penkių daugiau negu du tūkstančiai naujų tikinčiųjų ėjo paskui apaštalus iki Siloamo tvenkinio, kur

Petras, Andriejus, Jokūbas, ir Jonas pakrikštijo juos Mokytojo vardu. Buvo jau sutemę, kada šitą minią jie baigė krikštyti.

194:1.5 (2060.5) Pentakostas buvo didžiulė krikštijimo šventė, toks metas, kada į draugiją priimdavo vartų prozelytus, tuos pagonis, kurie troško tarnauti Jahvei. Dėl to, šitą dieną didžiuliam skaičiui tiek žydų, tiek tikinčiųjų pagonių pasikrikštyti buvo lengviau. Šitai pasielgę, jie jokių būdų neatsiribojo nuo žydų tikėjimo. Net ir kurį laiką po šito tikintieji į Jėzų buvo sekta judaizmo viduje. Visi jie, įskaitant ir apaštalus, vis dar ištikimai laikėsi žydų ritualinės sistemos pagrindinių reikalavimų.

2. Pentakosto reikšmė

194:2.1 (2060.6) Jėzus gyveno žemėje ir mokė tokios evangelijos, kuri atperka žmogų iš to prietaro, kad jis yra velnio vaikas ir išaukština jį iki turinčio įtikėjimą Dievo sūnaus orumo. Jėzaus žinia, kaip savo laiku jis skelbė ją ir kaip jis gyveno ja, buvo žmogaus dvasinių sunkumų veiksmingas tirpiklis jos skelbimo laikotarpiu. Ir dabar, kada asmeniškai iš šito pasaulio jis yra išvykęs, vietoje savęs atsiunčia Tiesos Dvasią, kuri yra sumanyta tam, kad gyventų žmoguje ir, kiekvienai naujai kartai, kad iš naujo perteiktų Jėzaus žinią taip, jog kiekviena nauja mirtingųjų grupė, kuri pasirodo ant žemės paviršiaus, tikrai turėtų naują ir šiuolaikinę evangelijos versiją, tiesiog tokią asmeninį apšvietimą ir grupinį vedimą, kuris pasirodys, jog yra veiksmingas visą laiką naujų ir skirtingų žmogaus dvasinių sunkumų tirpiklis.

194:2.2 (2060.7) Aišku, šitos dvasios pirmoji misija yra puoselėti ir įasmeninti tiesą, nes būtent tiesos suvokimas ir sudaro

aukščiausiąją žmogiškosios laisvės formą. Antra, būtent šitos dvasios tikslas yra sunaikinti tikinčiojo tokį jausmą, kad jis yra našlaitis. Jėzui pabuvus tarp žmonių, visi tikintieji patirtų vienišumo jausmą, jeigu Tiesos Dvasia nebūtų atėjusi gyventi žmonių širdyse.

194:2.3 (2061.1) Šio Sūnaus dvasios padovanojimas veiksmingai parengė visų normalių žmonių protą tam, kad vėliau visai žmonijai būtų visuotinai padovanota Tėvo dvasia (Derintojas). Tam tikra prasme šitoji Tiesos Dvasia yra tiek Visuotinio Tėvo, tiek šio Sūnaus Kūrėjo dvasia.

194:2.4 (2061.2) Nepadarykite klaidos tikėdamiesi šią išlietą Tiesos Dvasią sąmoningai stipriai pajusti intelektualiai. Ši dvasia niekada nesukuria tokio jausmo, kad pajustumėte ją sąmoningai, ji sukuria tikrai tokį jausmą, kad sąmoningai pajustumėte Mykolą, šį Sūnų. Iš pat pradžių Jėzus mokė, jog ši dvasia nekalbės savo vardu. Dėl to jūsų bičiulystės su Tiesos Dvasia įrodymas nebus tai, kad šią dvasią jūs imtumėte suvokti sąmoningai, bet vietoje šito toks įrodymas bus tai, kad jūs imsite patirti padidintą bičiulystę su Mykolu.

194:2.5 (2061.3) Ši dvasia taip pat atėjo ir dėl to, kad padėtų žmonėms prisiminti ir suprasti Mokytojo žodžius, o taip pat, kad apšviestų ir iš naujo paaiškintų jo gyvenimą žemėje.

194:2.6 (2061.4) Be to, Tiesos Dvasia atėjo ir tam, kad padėtų tikinčiajam paliudyti Jėzaus mokymų ir jo gyvenimo, kokį jis gyveno materialiam kūne, ir kokį jis iš naujo ir naujai dabar vėl gyvena Dievo dvasia-pripildytų sūnų kiekvienos praeinančios kartos individualiame tikinčiajame, realybės.

^{194:2.7 (2061.5)} Šitokiu būdu pasirodo, jog Tiesos Dvasia ateina, kad iš tikrųjų visus tikinčiuosius vestų į visą tiesą, į besiplečiantį žinojimą apie tą patyrimą, kurį sudaro amžinos ir kylančios sūnystės su Dievu dvasinės tikrovės gyvenimas ir auganti sąmonė.

^{194:2.8 (2061.6)} Jėzus gyveno tokį gyvenimą, kuris yra atsidavusio Tėvo valiai žmogaus atskleidimas, o ne pavyzdys, kad juo tiesiogine prasme mėgintų sekti bet koks žmogus. Šitas gyvenimas materialame kūne, kartu su jo mirtimi ant kryžiaus ir vėlesniu prisikėlimu, netrukus tapo naująja evangelija apie išpirką, kuri šitokiu būdu buvo sumokėta dėl to, kad žmogus būtų išpirktas iš to nelabojo gniaužtų—nuo įsižeidusio Dievo pasmerkimo. Nežiūrint šito, nors evangelija iš tikrųjų ir buvo labai iškraipyta, bet tebelieka ir toks faktas, kad šita naujoji žinia apie Jėzų taip pat turėjo ir daug fundamentalių tiesų ir mokymų iš jo ankstesniosios karalystės evangelijos. Ir, anksčiau ar vėliau, šitos paslėptos tiesos apie Dievo tėvystę ir žmonių brolystę iškils, kad veiksmingai transformuotų visos žmonijos civilizaciją.

^{194:2.9 (2061.7)} Bet šitos intelekto klaidos jokių būdu nesutrukdė tikinčiojo dideliame žengime į priekį jam augant dvasioje. Mažiau kaip per mėnesį po Tiesos Dvasios padovanojimo, apaštalai padarė didesnę individualią dvasinę pažangą negu per savo asmeninio ir kupino meilės bendravimo su Mokytoju beveik ketverių metų laikotarpį. Taip pat ir tai, kad sūnystės su Dievu gelbstinčios evangelijos *tiesa* buvo pakeista Jėzaus prisikėlimo *faktu*, jokių būdu nesutrukdė tam, kad jų mokymai sparčiai plistų; priešingai, tai, kad šitą Jėzaus žinią nustelbė

nauji mokymai apie jo asmenį ir prisikėlimą, atrodė, jog labai padeda skelbti gerąsias naujienas.

194:2.10 (2061.8) Terminas “dvasios krikštas,” kuris buvo pradėtas taip plačiai vartoti maždaug tuo metu, tiesiog reiškė tai, jog šitoji Tiesos Dvasios dovana yra sąmoningai priimama ir šitoji nauja dvasinė galia yra asmeniškai pripažįstama kaip tokia, kuri Dievą-pažįstančių sielų visus anksčiau patirtus dvasinius poveikius padidina.

194:2.11 (2061.9) Nuo to momento, kada buvo padovanota Tiesos Dvasia, žmogų veikia trigubos dvasinės dovanos mokymas ir vadovavimas: Tėvo dvasia, Minties Derintojas; Sūnaus dvasia, Tiesos Dvasia; Dvasios dvasia, Šventoji Dvasia.

194:2.12 (2062.1) Tam tikra prasme, žmoniją veikia visatos dvasinių poveikių septinkarčio kreipimosi dviguba įtaka. Ankstyvasias evoliucines mirtingųjų rases veikia vietinės visatos Motinos Dvasios septynių pagalbinių proto dvasių progresinis ryšys. Žmogui vystantis aukštyn protingumo ir dvasinio suvokimo skalėje, galiausiai pradeda virš jo sklaidyti ir gyventi jo viduje septynios aukščiausiosios dvasinės įtakos. Ir šitos septynios besivystančių pasaulių dvasios yra tokios:

194:2.13 (2062.2) 1. Padovanotoji Visuotinio Tėvo dvasia—Minties Derintojai.

194:2.14 (2062.3) 2. Amžinojo Sūnaus dvasinis buvimas—visatų visatos dvasinė gravitacija ir bet kokio dvasinio bendravimo patikimas kanalas.

194:2.15 (2062.4) 3. Begalinės Dvasios dvasinis buvimas—visos kūrinijos visuotinė dvasia-protas, visų progresuojančių protingų būtybių intelektualaus giminingumo dvasinis šaltinis.

194:2.16 (2062.5) 4. Visuotinio Tėvo ir Sūnaus Kūrėjo dvasia—Tiesos Dvasia, apskritai laikoma Visatos Sūnaus dvasia.

194:2.17 (2062.6) 5. Begalinės Dvasios ir Visatos Motinos Dvasios dvasia—Šventoji Dvasia, apskritai laikoma Visatos Dvasios dvasia.

194:2.18 (2062.7) 6. Visatos Motinos Dvasios protas-dvasia—vietinės visatos pagalbinės proto dvasios.

194:2.19 (2062.8) 7. Tėvo, Sūnų, ir Dvasių dvasia—šių sferų kylančiųjų mirtingųjų naujo vardo dvasia po to, kada mirtingojo, gimusio iš dvasios, siela susilieja su Rojaus Minties Derintoju ir po to, kada vėliau pasiekia Užbaigtumo Rojaus Korpuso statuso dieviškumą ir pašlovinimą.

194:2.20 (2062.9) Ir šitaip iš tiesų Tiesos Dvasios padovanojimas pasauliui ir jo tautoms atneša paskutiniąją iš dvasinių dovanų, sumanytų tam, kad būtų suteikiama pagalba, kada kylant ieškoma Dievo.

3. Kas atsitiko Pentakosto metu

194:3.1 (2062.10) Daug abejotinų ir keistų mokymų buvo susieta su ankstyvaisiais pasakojimais apie Pentakosto dieną. Vėlesniaisiais laikais šitos dienos, kada Tiesos Dvasia, šis naujasis mokytojas, atėjo, kad gyventų su žmonija, įvykiai buvo supainioti su kvailokais nesuvaldomo jausmingumo protrūkiais. Šitos išlietos Tėvo ir šio Sūnaus dvasios pagrindinė

misija yra mokyti žmones tiesų apie Tėvo meilę ir šio Sūnaus gailestingumą. Šitos yra dieviškumo tiesos, kurias žmonės gali suvokti geriau negu visus kitus dieviškuosius charakterio bruožus. Tiesos Dvasia pirmiausia rūpinasi tuo, kad būtų atskleista Tėvo dvasios prigimtis ir šio Sūnaus moralinis charakteris. Šis Sūnus Kūrėjas, būdamas materialiam kūne, žmonėms atskleidė Dievą; Tiesos Dvasia, širdyje, žmonėms atskleidžia šį Sūnų Kūrėją. Kada savo gyvenime žmogus duoda “dvasios vaisių,” tada jis tiesiog demonstruoja tuos bruožus, kuriuos Mokytojas demonstravo savo paties žemiškajame gyvenime. Kada Jėzus buvo žemėje, tada jis savo gyvenimą gyveno kaip viena asmenybė—Jėzus iš Nazareto. Kaip ši viduje gyvenanti “naujojo mokytojo” dvasia, Mokytojas, nuo Pentakosto, gali iš naujo gyventi savo gyvenimą kiekvieno tiesa-mokomo tikinčiojo patyrimė.

194:3.2 (2062.11) Daugelį dalykų, kurie atsitinka žmogiškojo gyvenimo metu, sunku suprasti, jie sunkiai derinasi su ta mintimi, jog yra tokia visata, kurioje vyrauja tiesa ir kurioje triumfuoja teisumas. Taip dažnai atrodo, jog vyrauja šmeižtas, melas, nesąžiningumas, ir neteisumas—nuodėmė. Galų gale, ar įtikėjimas nugali blogį, nuodėmę, ir piktybinį blogį? Taip, nugali. Ir Jėzaus gyvenimas ir mirtis yra amžinas įrodymas, jog gėrio tiesa ir dvasios vadovaujamo tvarinio įtikėjimas visada bus pateisinami. Jie tyčiojosi iš Jėzaus ant kryžiaus, sakydami, “Pažiūrėkime, ar Dievas tikrai ateis ir išvaduos jį.” Tą nukryžiovimo dieną aplinkui vyravo tamsybė, bet prisikėlimo rytą buvo šlovingai šviesu; dar šviesiau ir džiugiau buvo Pentakosto dieną. Pesimistinės nevilties religijos stengiasi pasiekti išsivadavimą nuo gyvenimo naštos; jos geidžia išnykimo pasineriant į begalinį miegą ir poilsį. Šitos religijos

remiasi primityvia baime ir siaubu. Jėzaus religija yra naujoji įtikėjimo evangelija, kuri turi būti skelbiama kovojančiai žmonijai. Šita naujoji religija yra grindžiama įtikėjimu, viltimi, ir meile.

194:3.3 (2063.1) Jėzui, mirtingojo gyvenimas sudavė sunkiausių, žiauriausių, ir karčiausių savo smūgius; ir šitas žmogus šiuos nevilties pasireiškimus sutiko su įtikėjimu, drąsa, ir nepalaužiamu pasiryžimu vykdyti savojo Tėvo valią. Jėzus pasitiko gyvenimą su jo visa žiauria tikrove ir jį nugalėjo—net ir mirtyje. Jis nesinaudojo religija kaip išsilaisvinimu iš gyvenimo. Jėzaus religija nesiekia pabėgti iš šito gyvenimo tam, kad būtų patiriama kitos egzistencijos laukimo palaima. Jėzaus religija suteikia kitos ir dvasinės egzistencijos džiaugsmą ir ramybę tam, kad padidintų ir sukilnintų tą gyvenimą, kurį žmonės dabar gyvena materialiam kūne.

194:3.4 (2063.2) Jeigu religija yra opiumas liaudžiai, tai ji nėra Jėzaus religija. Ant kryžiaus jis atsisakė gerti nuskausminančius narkotikus, ir jo dvasia, išlieta visiems materialiams kūnams, yra galingas pasaulinis poveikis, kuris veda žmogų į viršų ir ragina jį žengti pirmyn. Dvasinis raginimas žengti pirmyn yra pati galingiausia varomoji jėga, esanti šitame pasaulyje; tiesą sužinantis tikintysis yra toji siela, kuri žemėje žengia į priekį ir yra aktyvi.

194:3.5 (2063.3) Pentakosto dieną Jėzaus religija sutraukė visus nacionalinius suvaržymus ir rasines grandines. Amžiams tai yra tiesa, “Ten, kur yra Viešpaties dvasia, ten yra laisvė.” Šią dieną Tiesos Dvasia tapo asmenine dovana nuo Mokytojo kiekvienam mirtingajam. Šita dvasia buvo padovanota turint tikslą tikinčiuosius veiksmingiau parengti tam, kad jie skelbtų

karalystės evangeliją, bet priimdami tą patyrimą šią išlietą dvasią jie klaidingai palaikė naujosios evangelijos, kurią jie nesąmoningai ėmė formuluoti, dalimi.

194:3.6 (2063.4) Neišleiskite iš akiračio ir to fakto, kad Tiesos Dvasia buvo padovanota visiems nuoširdiems tikintiesiems; šitoji dovana neatėjo vien tik pas apaštalus. Tie vienas šimtas dvidešimt vyrų ir moterų, susirinkusių viršutiniame kambaryje, visi gavo naująjį mokytoją, kaip ir visi nuoširdžiai sąžiningi žmonės visame pasaulyje. Šitas naujasis mokytojas buvo padovanotas žmonijai, ir kiekviena siela jį gavo sutinkamai su meile tiesai ir sugebėjimu suprasti ir suvokti dvasines realybes. Pagaliau, tikroji religija yra išlaisvinta iš šventikų ir visų šventųjų klasių globos ir realiai pasireiškia individualiose žmonių sielose.

194:3.7 (2063.5) Jėzaus religija skatina aukščiausios rūšies žmogiškąją civilizaciją tuo, kad ji sukuria aukščiausią dvasinės asmenybės tipą ir skelbia to asmens šventumą.

194:3.8 (2063.6) Tiesos Dvasios atėjimas Pentakosto dieną atvėrė kelią tokiai religijai, kuri nėra nei radikali, nei konservatyvi; ji nėra nei nauja, nei sena; joje neviešpatauja nei seni, nei jauni. Jėzaus žemiškojo gyvenimo faktas suteikia fiksuotą tašką sustabdant laiką, tuo tarpu Tiesos Dvasios padovanojimas užtikrina tos religijos, kuria jis gyveno, ir tos evangelijos, kurią jis skelbė, visą laiką trunkantį plėtimąsi ir begalinį augimą. Ši dvasia veda į *visą* tiesą; ji yra begalinės pažangos ir dieviškojo vystymosi besiplečiančios ir visada augančios religijos mokytojas. Šitas naujasis mokytojas tiesos siekiančiam tikinčiajam amžinai vis daugiau atskleis to, kas buvo taip dieviškai sudėta į Žmogaus Sūnaus asmenį ir prigimtį.

194:3.9 (2064.1) Tie pasireiškimai, susiję su “naujojo mokytojo” padovanojimu, ir tai, kad įvairių rasių ir nacijų žmonės, susirinkę draugėn Jeruzalėje, priėmė apaštalų pamokslavimą, rodo Jėzaus religijos universalumą. Karalystės evangelija neturėjo būti sutapatinama nė su viena konkrečia rase, kultūra, ar kalba. Šita Pentakosto diena paliudijo šios dvasios didžiules pastangas Jėzaus religiją išlaisvinti iš jos paveldėtų žydų pančių. Net ir po šito dvasios išliejimo visiems materialiams kūnams pademonstravimo apaštalai savo atsivertėliams iš pradžių stengėsi primesti judaizmo reikalavimus. Net ir Paulius turėjo vargo bendraudamas su savo sielos broliais Jeruzalėje, kadangi jis atsisakė primesti pagonims žydų papročius. Jokia apreikštoji religija negali pasklisti po pasaulį, kada ji padaro rimtą klaidą prisigerdama kurios nors nacionalinės kultūros ar save susiedama su nusistovėjusiais rasiniais, visuomeniniais, ar ekonominiais papročiais.

194:3.10 (2064.2) Tiesos Dvasios padovanojimas buvo nepriklausomas nuo kokių nors formų, ritualų, šventų vietų, ir ypatingo elgesio tų, kurie priėmė jos apsireiškimo pilnatvę. Kada šitoji dvasia atėjo pas tuos, kurie buvo susirinkę viršutiniame kambaryje, tada jie tiesiog sėdėjo ten, ką tik pradėję tyliai melstis. Ši dvasia buvo padovanota tiek kaime, tiek ir mieste. Apaštalai nebūtinai turėjo eiti atsiskyrę į nuošalią vietą, kad vienatvėje metų metais medituotų tam, kad gautų šią dvasią. Visiems laikams, Pentakostas dvasinio patyrimo idėją atskyrė nuo sampratos apie ypatingai palankią aplinką.

194:3.11 (2064.3) Pentakostas, su savo dvasine dovana, buvo sumanytas tam, kad visiems laikams Mokytojo religiją išlaisvintų iš bet kokios priklausomybės nuo fizinės jėgos; šitos

naujos religijos mokytojai dabar yra aprūpinti dvasiniais ginklais. Jie turi eiti užkariauti pasaulio su nepaliaujamu atleidimu, neprilygstama gera valia, ir nesibaigiančia meile. Jie yra aprūpinti tuo, kad blogį nugalėtų gėriu, neapykantą įveiktų meile, baimę sunaikintų drąsiu ir gyvu įtikėjimu į tiesą. Jėzus savo pasekėjus jau buvo mokęs, kad jo religija niekada nebūna pasyvi; jo mokiniai iš tiesų visada turėjo būti aktyvūs ir pozityvūs patys gailestingai tarnaudami ir reikšdami savo meilę. Iš tikrųjų šitie tikintieji daugiau nebežiūrėjo į Jahvę kaip į “Gausybių Viešpatį.” Jie dabar amžiną Dievybę laikė “Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievą ir Tėvą.” Jie padarė, bent jau, tą pažangą, net jeigu tam tikru laipsniu ir nesuvokė iki galo tos tiesos, kad Dievas taip pat yra ir kiekvieno individo dvasinis Tėvas.

194:3.12 (2064.4) Pentakostas mirtingąjį žmogų apdovanojo galia atleisti už asmenines nuoskaudas, toliau būti geram net ir esant didžiausiam neteisingumui, išlikti ramiam siaubingo pavojaus akivaizdoje, ir mesti iššūkį neapykantos ir pykčio blogiui meilės ir ištvermės bebaimiais veiksmais. Savo istorijoje Urantija patyrė didelių ir griauinančių karų nuniokojimą. Šitose siaubingose kovose pralaimėjo visi dalyviai. Nugalėtojas buvo vienintelis; po šitų nuožmių mūšių liko vienintelis toks, kurio reputacija buvo išaukštinta—tai buvo Jėzus iš Nazareto ir jo evangelija, nugalinti blogį gėriu. Geresnės civilizacijos paslaptis glūdi Mokytojo mokymuose apie žmogaus brolystę, meilės gerą valią, ir abipusį pasitikėjimą.

194:3.13 (2065.1) Iki Pentakosto, religija buvo atskleidusi tiktai žmogų, ieškančių Dievo; po Pentakosto, žmogus vis vien ieško Dievo, bet pasauliui spinduliuoja Dievo, taip pat ieškančio

žmogaus ir pasiunčiančio savo dvasią, kad apsigyventų žmogaus viduje, kada šis yra jį suradęs, vaizdas.

194:3.14 (2065.2) Iki Jėzaus mokymų, kurie kulminaciją pasiekė Pentakostu, senųjų religijų dogmos moterims skyrė labai menką dvasinį svorį arba iš viso neskyrė jokio. Po Pentakosto, karalystės brolijoje moterys Dievo akivaizdoje atsistojo į vienodą padėtį su vyrais. Tarp to vieno šimto dvidešimties dalyvių, kurie gavo šitą ypatingą dvasios apsireiškimą, buvo daug mokinių moterų, ir jos buvo palaimintos vienodai su tais tikinčiaisiais vyrais. Vyras daugiau nebegali drįsti toliau monopolizuoti religinės tarnystės darbą. Fariziejus galėjo ir toliau dėkoti Dievui, kad jis “negimė moterimi, raupsuotuoju, ar pagonimi,” bet tarp Jėzaus pasekėjų moteris buvo amžiams išlaisvinta iš bet kokio religinio diskriminavimo lyties pagrindu. Pentakostas ištrynė bet koki religinį diskriminavimą, paremtą rasiniu išskirtinumu, kultūros skirtumais, visuomenine kasta, ar prietarais lyties pagrindu. Nieko nuostabaus, kad šitie tikintieji į naująją religiją sušukdavo, “Ten, kur yra Viešpaties dvasia, ten yra laisvė.”

194:3.15 (2065.3) Jėzaus tiek motina, tiek brolis buvo tarp tų vieno šimto dvidešimties tikinčiųjų, ir kaip šitos bendros tikinčiųjų mokinių grupės nariai, jie taip pat gavo šią išlietą dvasią. Jie negavo šitos gerosios dovanos daugiau už savo bičiulius. Jėzaus žemiškajai šeimai nebuvo padovanota jokios ypatingos dovanos. Pentakostas pažymėjo pabaigą šventikų išskirtinumui ir bet kokiam tikėjimui į šventąsias šeimas.

194:3.16 (2065.4) Iki Pentakosto apaštalai buvo daug ko atsisakę dėl Jėzaus. Jie buvo paaukoję savo namus, šeimas, draugus, pasaulietiškas gėrybes, ir padėtį. Pentakosto metu jie Dievui

atidavė save, o Tėvas ir šis Sūnus atsakė atiduodami save žmogui—pasiųsdami savo dvasias, kad gyventų žmonių viduje. Šitas patyrimas prarandant savąjį aš ir surandant šią dvasią nebuvo emocinis patyrimas; tai buvo savojo aš išmintingo atsisakymo ir begalinio pasišventimo veiksmas.

194:3.17 (2065.5) Pentakostas buvo raginimas į dvasinę vienybę tarp evangelijos tikinčiųjų. Kada ši dvasia nusileido ant šių mokinių Jeruzalėje, tas pats atsitiko Filadelfijoje, Aleksandrijoje, ir visose kitose vietose, kur gyveno tikri tikintieji. Tiesiogine prasme tai buvo teisinga, kad “tikinčiųjų gausybės turėjo vieną širdį ir sielą.” Jėzaus religija yra pats galingiausias vienijantis veiksnys, kurį kada nors pažino šis pasaulis.

194:3.18 (2065.6) Pentakostas buvo sumanytas tam, kad sumažintų individų, grupių, nacijų, ir rasių perdėtą pasitikėjimą savimi. Būtent šitoji perdėto pasitikėjimo savimi dvasia tiek padidina įtampą, jog periodiškai ji ištrūksta į laisvę naikinančiais karais. Žmoniją gali suvienyti tiktai dvasinis požiūris, o Tiesos Dvasia ir yra toks pasaulinis veiksnys, kuris yra visuotinis.

194:3.19 (2065.7) Tiesos Dvasios atėjimas žmogaus širdį apvalo ir tą, kuris ją priėmė, veda į tai, kad jis suformuluotų gyvenimo tikslą, kuris būtų paskirtas vien tiktai Dievo valios vykdymui ir žmonių gerovei. Materialią savanaudiškumo dvasią pasiglemžia šita naujoji dvasinė nesavanaudiškumo dovana. Pentakostas tada reiškė, ir dabar reiškia, kad tas istorinis Jėzus tapo dieviškuoju gyvojo patyrimo Sūnumi. Šitos išlietos dvasios sukeliamas džiaugsmas, kada žmogiškajame gyvenime ji yra sąmoningai patiriama, tonizuoja sveikatą, stimuliuoja protą, ir suteikia sielai neišsemiamos energijos.

^{194:3.20 (2065.8)} Pentakosto dieną šios dvasios neatnešė malda, bet ji iš tiesų buvo didelė dalimi susijusi su tuo, kad nulėmė imlumo sugebėjimą, kuris buvo būdingas atskiriems tikintiesiems. Malda dieviškosios širdies nesujaudino, kad ši imtų dosniai dalyti dovanas, bet ji iš tikrųjų taip dažnai iškasa platesnius ir gilesnius kanalus, kuriais gali tekėti dieviškosios dovanos į širdis ir sielas tų, kurie šitokiu būdu prisimena palaikyti nenutrūkstamą komuniką su savo Sutvėrėju per nuoširdžią maldą ir tikrąjį garbinimą.

4. Krikščioniškosios bažnyčios pradžia

^{194:4.1 (2066.1)} Kada Jėzų taip netikėtai sučiupo jo priešai ir taip greitai nukryžiuo tarp dviejų vagių, tada jo apaštalai ir mokiniai buvo visiškai demoralizuoti. Mintis apie Mokytoją, suimtą, surištą, nuplaktą, ir nukryžiuotą, buvo per daug skausminga net ir apaštalams. Jie užmiršo jo mokymus ir jo perspėjimus. Jis iš tikrųjų galėjo būti “pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visų žmonių akyse,” bet vargu ar jis galėjo būti tas Mesijas, kuris, kaip jie tikėjosi, atstatys Izraelio karalystę.

^{194:4.2 (2066.2)} Tada įvyksta prisikėlimas, kuris juos išlaisvina iš nevilties ir sugrąžina jų įtikėjimą į Mokytojo dieviškumą. Vėl ir vėl jie mato jį ir kalba su juo, ir jis juos išsiveda ant Alyvų Kalno, kur su jais atsisveikina ir jiems praneša, kad išvyksta atgal pas Tėvą. Jis pasakė jiems laukti Jeruzalėje tol, kol jie bus apdovanoti galia—kol tikrai ateis Tiesos Dvasia. Ir Pentakosto dieną šitas naujasis mokytojas ateina, ir jie iš karto išeina skelbti savo evangelijos su nauja galia. Jie yra gyvojo Viešpaties, o ne mirusio ir nugalėto lyderio, drąsūs ir bebaimiajai pasekėjai. Mokytojas gyvena šitų evangelininkų širdyse;

Dievas nėra kokia nors doktrina jų protuose; jis yra tapęs gyvuoju buvimu jų sielose.

194:4.3 (2066.3) “Diena iš dienos jie toliau atkakliai ir vieningai mokė šventykloje ir laužė duoną namuose. Savo maistą jie valgė su džiaugsmu ir nuoširdžiu vieningumu, girdami Dievą ir jausdami palankumą visiems žmonėms. Jie visi buvo pripildyti šios dvasios, ir žodį apie Dievą jie sakė drąsiai. Ir minios tų, kurie tikėjo, buvo vieningos širdyje ir sieloje; ir nė vienas iš jų nesakė, kad bet kokie daiktai, kuriuos jis turi, yra jo, ir jie visais daiktais naudojosi bendrai.”

194:4.4 (2066.4) Kas atsitiko šitiems vyrams, kuriems Jėzus buvo įsakęs eiti skelbti karalystės evangeliją, Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę? Jie turi naują evangeliją; jie dega nauju patyrimu; juos yra užliejusi nauja dvasinė energija. Jų žinia netikėtai pasisuko į tai, kad būtų skelbiamas prisikėlęs Kristus: “Jėzus iš Nazareto, toks žmogus, kurį Dievas patvirtino galingais darbais ir stebuklais; jį, atsiųstą remiantis Dievo lemiamu patarimu ir išankstiniu numatymu, jūs iš tikrųjų nukryžiuavote ir nužudėte. Tie dalykai, kuriuos Dievas iš anksto perdavė visų pranašų lūpomis, buvo šitaip įgyvendinti. Šitą Jėzų Dievas iš tikrųjų prikėlė. Dievas jį padarė tiek Viešpačiu, tiek Kristumi. Dievo dešinėje, išaukštintas ir gavęs iš Tėvo dvasios pažadą, jis išliejo tai, ką jūs galite matyti ir girdėti. Atgailaukite, kad jūsų nuodėmės būtų sunaikintos; kad Tėvas galėtų atsiųsti Kristų, kuris buvo jums paskirtas, net ir Jėzų, kuris danguje turi likti iki visų daiktų atstatymo laikų.”

194:4.5 (2066.5) Karalystės evangelija, Jėzaus žinia, netikėtai buvo pakeista į evangeliją apie Viešpatį Jėzų Kristų. Jie dabar skelbė faktus apie jo gyvenimą, mirtį, ir prisikėlimą ir pamokslavo

viltį apie jo greitą sugrįžimą į šitą pasaulį, kad užbaigtų savo pradėtus darbus. Šitokių būdu ankstyvųjų tikinčiųjų žinia buvo susijusi su tuo, kad buvo skelbiami faktai apie jo pirmąjį atėjimą, ir su tuo, kad buvo mokoma turėti vilties dėl jo antrojo atėjimo, dėl tokio įvykio, kuris, jie manė, turi atsitikti netrukus.

194:4.6 (2067.1) Greitai Kristus turėjo tapti sparčiai besiformuojančios bažnyčios tikėjimu. Jėzus gyvena; jis mirė dėl žmonių; jis davė šią dvasią; jis ateina vėl. Jėzus buvo visose jų mintyse ir nulėmė jų visą naują sampratą apie Dievą ir apie viską kitą. Juos per daug užliejo entuziazmas, susijęs su naująja doktrina, jog “Dievas yra Viešpaties Jėzaus Tėvas,” kad jie atkreiptų dėmesį į senąją žinią, jog “Dievas yra mylintis visų žmonių Tėvas,” net ir kiekvieno atskiro individo. Tas tiesa, broliškos meilės ir precedento neturinčios geros valios nuostabūs pasireiškimai iš tiesų atsirado šitose ankstyvosiose tikinčiųjų bendruomenėse. Bet tai buvo tikinčiųjų į Jėzų bičiulystė, o ne brolių bičiulystė Tėvo danguje šeimos karalystėje. Jų gera valia kilo iš meilės, kurią pagimdė samprata apie Jėzaus savęs padovanojimą, o ne mirtingojo žmogaus brolystės suvokimas. Nežiūrint šito, jie buvo kupini džiaugsmo, ir jie gyveno tokį naują ir unikalų gyvenimą, kad visus žmones patraukė jų mokymai apie Jėzų. Jie padarė didžiulę klaidą dėl to, kad pasinaudojo karalystės evangelijos gyvuoju ir iliustratyviu komentaru vietoje tos evangelijos, bet net ir tai išreiškė didžiausią religiją, kokią tik žmonija kada nors buvo pažinusi.

194:4.7 (2067.2) Be jokios abejonės, pasaulyje ėmė atsirasti nauja brolija. “Tos minios, kurios tikėjo, toliau atkakliai laikėsi apaštalų mokymo ir brolijos, duonos laužymo, ir maldų.” Šie

žmonės vienas kitą vadino broliu ir sese; jie vienas kitą sveikindavo šventu bučiniu; jie patarnaudavo vargšams. Tai buvo gyvenimo brolija, o taip pat ir garbinimo brolija. Jų bendruomeniškumas rėmėsi ne dekretu, bet troškimu pasidalinti savo materialiomis gėrybėmis su savo bičiuliais tikinčiaisiais. Jie buvo įsitikinę, kad Jėzus sugrįš tam, jog užbaigtų Tėvo karalystės sukūrimą jų kartos gyvenimo laikotarpiu. Šitas spontaniškas dalinimasis žemiškuoju turtu nebuvo tiesioginis Jėzaus mokymo bruožas; jis atsirado dėl to, kad šitie vyrai ir moterys taip nuoširdžiai ir taip pasitikinčiai tikėjo, kad jis turi sugrįžti bet kurią dieną, jog savo darbą padarytų iki galo ir karalystę užbaigtų. Bet šito geranoriško eksperimento su beatodairiška broliška meile galutinės pasekmės buvo katastrofiškos ir atnešė sielvartą. Tūkstančiai nuoširdžių tikinčiųjų savo nuosavybę pardavė ir atsikratė visos savo nekilnojamosios nuosavybės ir bet kokio kito duodančio pajamas turto. Einant laikui, nykstantys krikščioniškojo “lygaus pasidalinimo” resursai atėjo prie *pabaigos*— bet pasaulis ne. Neužilgo tikintieji Antioke ėmė rinkti pinigus, kad savo bičiulius tikinčiuosius Jeruzalėje apsaugotų nuo bado.

^{194:4.8 (2067.3)} Šitomis dienomis jie švęsdavo Viešpaties Vakarienę tokiu pačiu būdu, kaip ji ir vyko pirmą kartą; tai yra, jie susirinkdavo tam, kad valgytų bendrai geroje brolijoje ir valgymo pabaigoje duodavo priesaiką.

^{194:4.9 (2067.4)} Iš pradžių jie krikštijo Jėzaus vardu; tik praėjus beveik dvidešimčiai metų, jie ėmė krikštyti “Tėvo, Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu.” Priėmimui į tikinčiųjų broliją buvo reikalaujama tiktai krikšto. Dar jie neturėjo jokios organizacijos; tai buvo tiesiog Jėzaus brolija.

194:4.10 (2067.5) Šita išpažįstanti Jėzų sekta sparčiai augo, ir vėl sedukėjai atkreipė į juos dėmesį. Fariziejai mažai jaudinosi dėl šios padėties, matydami, kad nė vienas iš šių mokymų netrukdo laikytis žydų įstatymų. Bet sedukėjai šios Jėzų išpažįstančios sekto lyderius ėmė sodinti į kalėjimą, ir tą darė tol, kol juos įtikino pasinaudoti vieno iš vadovaujančių rabinų, Gamalilio, patarimu: “Nuo šitų žmonių laikykitės atokiau ir palikite juos ramybėje, nes jeigu šis planas arba šitas darbas yra nuo žmonių, tai jis sužlugęs; bet jeigu jis yra nuo Dievo, tai jūs nepajėgsite jų sužlugdyti, kad ir jūsų pačių nepalaikytų net ir tokiais, kurie kovoja prieš Dievą.” Jie nusprendė Gamalilio patarimu pasinaudoti, ir Jeruzalėje įsivyravo taikos ir ramybės laikotarpis, per kurį naujoji evangelija apie Jėzų sparčiai plito.

194:4.11 (2068.1) Ir šitokiu būdu Jeruzalėje reikalai klostėsi gerai iki to meto, kada iš Aleksandrijos atvyko gausus kiekis graikų. Į Jeruzalę atvyko du iš Rodano mokinių ir atvertė didžiulį skaičių heleniečių. Tarp jų ankstyvųjų atsivertėlių buvo Steponas ir Barnabas. Šitie gabūs graikai didele dalimi turėjo ne žydišką požiūrį, ir jie žydiškų garbinimo ir kitų ritualinių papročių laikėsi ne taip skrupulingai. Ir būtent šitų graikų tikinčiųjų veiksmai ir nutraukė taikius ryšius tarp Jėzaus brolijos ir fariziejų ir sedukėjų. Steponas ir jo graikas bičiulis ėmė pamokslauti didesniu laipsniu taip, kaip mokė Jėzus, ir dėl to nedelsiant kilo konfliktas su žydų valdovais. Steponui sakant vieną iš viešų pamokslų, kada jis priėjo prie nepageidaujamos pasisakymo dalies, tada jie be jokių teismo formalumų čia pat negyvai jį užmėtė akmenimis.

194:4.12 (2068.2) Steponas, tikinčiųjų į Jėzų graikų kolonijos vadovas Jeruzalėje, šitokiu būdu tapo pirmuoju kankiniu už naująjį

tikėjimą ir ypatinga priežastimi tam, kad būtų formaliai organizuota ankstyvoji krikščioniška bažnyčia. Šita nauja krizė atvedė į tai, jog buvo pripažinta, kad tikintieji toliau nebegali veikti kaip sekta žydų tikėjimo viduje. Jie visi sutiko, kad nuo netikinčiųjų turi atsiskirti; ir per vieną mėnesį nuo Stepono mirties Jeruzalėje vadovaujant Petriui buvo organizuota bažnyčia, o Jėzaus brolis Jokūbas buvo paskirtas jos oficialiu vadovu.

^{194:4.13 (2068.3)} Ir tada žydai pradėjo naujus ir negailestingus persekiojimus, tokiu būdu naujosios religijos apie Jėzų, kuri vėliau Antioke buvo pavadinta krikščionybe, aktyvūs mokytojai išėjo į pačius atokiausius imperijos pakraščius skelbdami Jėzų. Nešant šitą žinią, iki Pauliaus pasirodymo vadovavimas buvo graikų rankose; ir šitie pirmieji misionieriai, kaip ir vėlesnieji, ėjo tuo keliu, kuriuo ankstesniaisiais laikais žygiavo Aleksandras, ėjo Gazos ir Tyro keliu iki Antioko, o tada per Mažąją Aziją į Makedoniją, tada tolyn į Romą ir iki pačių tolimiausių imperijos kampelių.

195 Dokumentas. Po Pentakosto

^{195:0.1 (2069.1)} PETRO pamokslavimo Pentakosto dieną pasekmė buvo tokia, kad apsprendė ateities politiką, ir nulėmė planus, kurių siekė didžioji apaštalų dauguma jiems stengiantis skelbti karalystės evangeliją. Petras buvo tikrasis krikščioniškosios bažnyčios įkūrėjas; Paulius krikščioniškąją žinią nunešė pagonims, o graikai tikintieji ją nunešė visai Romos imperijai.

^{195:0.2 (2069.2)} Nors tradicijų supančioti ir šventikų valdomi hebrajai, kaip tauta, atsisakė priimti tiek Dievo tėvystės ir žmogaus brolystės evangeliją, tiek Petro ir Pauliaus skelbimą

apie Kristaus prisikėlimą ir pakilimą (vėliau pagimdžiusį krikščionybę), bet likusioji Romos imperijos dalis pasirodė, kad atsirandančios krikščionybės mokymus priima. Šituo metu Vakarų civilizacija buvo intelektualiai, išsekinta karų, ir visiškai skeptiškai žiūrinti į visas egzistuojančias religijas ir visatos filosofijas. Vakarų pasaulio tautos, patyrusios graikų kultūros teigiamą įtaką, puoselėjo tokią tradiciją, kuri rodė gilią pagarbą didingai praeičiai. Jos galėjo apmąstyti palikimą tų didžiulių laimėjimų, kurie buvo filosofijoje, mene, literatūroje, ir politinės pažangos sferoje. Bet net ir pasiekę visų šitų laimėjimų jie neturėjo sielą patenkinančios religijos. Jų dvasiniai troškimai tebeliko nepatenkinti.

195:0.3 (2069.3) Būtent tokioje žmogiškosios visuomenės aplinkoje Jėzaus mokymai, įtraukti į krikščioniškąją žinią, netikėtai tapo varomąja jėga. Šitokiu būdu Vakarų tautų išalkusioms širdims buvo pateikta naujoji gyvenimo tvarka. Tokia padėtis iškart sukėlė konfliktą tarp senesniųjų religinių papročių ir Jėzaus žinios naujos sukrikščionintos versijos pasauliui. Toks konfliktas turi baigtis arba aiškia pergale to, kas yra nauja, arba to, kas yra sena, arba tam tikro laipsnio *kompromisu*. Istorija rodo, kad ši kova baigėsi kompromisu. Krikščionybė išdrįso aprėpti per daug to, ką bet kuri viena tauta, galėtų įsisavinti per vieną kartą ar per dvi kartas. Ji nebuvo paprastas dvasinis apeliavimas, toks, kokį žmonių sieloms buvo pateikęs Jėzus; ji anksti išreiškė ryžtingą požiūrį į religinius ritualus, švietimą, magiją, kerėjimus, meną, literatūrą, įstatymus, valdymą, moralę, lytinį reguliavimą, poligamiją, ir, ribotu laipsniu, net vergovę. Krikščionybė kilo ne tiesiog kaip nauja religija—kaip kažkas, ko laukė visa Romos imperija ir visi Rytai—bet kaip *nauja žmogiškosios visuomenės tvarka*. Ir turėdama tokią

pretenziją ji greitai atvedė į visuomeninį-moralinį amžių susirėmimą. Jėzaus idealai, kaip juos iš naujo aiškino graikų filosofija ir kaip suvisuomenino krikščionybė, dabar drąsiai metė iššūkį žmogiškosios rasės tradicijoms, kurias įkūnijo etika, moralė, ir Vakarų civilizacijos religijos.

195:0.4 (2069.4) Iš pradžių, krikščionybė atsivertėlių laimėjo tikrai iš žemiausių visuomeninių ir ekonominių sluoksnių. Bet iki antrojo amžiaus pradžios visa tai, kas buvo geriausia graikų-romėnų kultūroje, vis didesniu laipsniu gręžėsi į šitą krikščioniškojo tikėjimo naująją tvarką, į šitą naująją sampratą apie gyvenimo prasmę ir egzistavimo tikslą.

195:0.5 (2070.1) Kaip šita žydiškos kilmės naujoji žinia, kuri savo atsiradimo krašte buvo beveik žlugusi, taip greitai ir veiksmingai užvaldė pačius geriausius Romos imperijos protus? Krikščionybės pergalę prieš filosofines religijas ir misterinius kultus apsprendė tokie faktoriai:

195:0.6 (2070.2) 1. Organizacija. Paulius buvo didis organizatorius, o jo perėmėjai nustatytą jo tempą išlaikė.

195:0.7 (2070.3) 2. Krikščionybė buvo visiškai helenizuota. Joje buvo visa, kas yra geriausia graikų filosofijoje, o taip pat ir hebrajų teologijos puikiausi dalykai.

195:0.8 (2070.4) 3. Bet geriausia yra tai, kad ji turėjo naują ir didingą *idealą*, Jėzaus savęs padovanojimo gyvenimo aidą ir jo žinios apie išgelbėjimą, skirtos visai žmonijai, atspindį.

195:0.9 (2070.5) 4. Krikščioniškieji lyderiai norėjo padaryti tokių kompromisų su mitraizmu, kad didesnė pusė jo pasekėjų perėjo į Antioko kultą.

195:0.10 (2070.6) 5. Lygiai taip krikščioniškųjų lyderių kita karta, o taip pat ir šių lyderių vėlesniosios kartos pagonybei iš tiesų toliau padarė tokių nuolaidų, kad net ir Romos imperatorius Konstantinas išpažino naująją religiją.

195:0.11 (2070.7) Bet krikščionys su pagonimis sudarė gudrų sandėrį tuo, kad jie pasiėmė pagonio ritualinį iškilmingumą, tuo pačiu metu priversdami pagonį priimti Pauliaus krikščionybės helenizuotą versiją. Jie su pagonimis sudarė geresnį sandėrį negu su mitros kultu, bet net ir po šito ankstesniojo kompromiso jie buvo daugiau negu nugalėtojai tuo, kad jiems pasisekė pašalinti didžiulį amoralumą, o taip pat ir daug kitų peiktinų persų misterijos papročių.

195:0.12 (2070.8) Išmintingai ar neišmintingai, šitie krikščionybės ankstyvieji lyderiai sąmoningai aukojo Jėzaus *idealus*, stengdamiesi išsaugoti ir paremti didelę dalį jo *idėjų*. Ir tą jiems pavyko padaryti nuostabiai. Bet nesuklyskite! šitie kompromisiniai Mokytojo idealai jo evangelijoje vis dar yra paslėpti, ir galiausiai jie visą savo jėgą pasauliui parodys.

195:0.13 (2070.9) Šitokiu krikščionybės pagonizavimu senesnioji tvarka laimėjo daug nereikšmingų ritualinio pobūdžio pergalių, bet krikščionys laimėjo viršų tuo, kad:

195:0.14 (2070.10) 1. Žmogaus moralėje suskambo nauja ir nepaprastai aukšta gaida.

^{195:0.15 (2070.11)} 2. Pasauliui buvo pateikta nauja ir labai išplėsta Dievo samprata.

^{195:0.16 (2070.12)} 3. Viltis dėl nemirtingumo tapo pripažintos religijos garantijos dalimi.

^{195:0.17 (2070.13)} 4. Žmogaus išalkusi siela gavo Jėzų iš Nazareto.

^{195:0.18 (2070.14)} Didelė dalis iš tų didžiųjų tiesų, kurių mokė Jėzus, buvo beveik prarastos padarius ankstyvuosius kompromisus, bet vis vien jos glūdi šitoje pagonizuotos krikščionybės religijoje, kuri savo ruožtu buvo Žmogaus Sūnaus gyvenimo ir mokymų Pauliaus versija. Ir krikščionybė, net prieš savo pagonizavimą, iš pradžių buvo visapusiškai helenizuota. Krikščionybė daug, labai daug yra skolinga graikams. Būtent vienas graikas, iš Egipto, taip drąsiai atsistojo Nikėjoje ir taip bebaimiškai metė iššūkį šitai asamblėjai, kad ji neišdrįso sampratos apie Jėzaus prigimtį padaryti tokią neaiškią, kad tikroji tiesa apie jo savęs padovanojimą galėjo patekti į tokį pavojų, jog pasauliui būtų buvusi iš viso prarasta. Šito graiko vardas buvo Atanasijus, ir jeigu ne šito tikinčiojo iškalba ir logika, tai Arijaus įtikinėjimai būtų nugalėję.

1. Graikų įtaka

^{195:1.1 (2071.1)} Krikščionybės helenizavimas uoliai prasidėjo tą kupiną įvykių dieną, kada Apaštalas Paulius stovėjo prieš Areopago susirinkimą Atėnuose ir atėniečiams pasakojo apie “Nežinomąjį Dievą.” Ten, po Akropolio šešėliu, šitas Romos pilietis paskelbė šitiems graikams naujosios religijos savąją versiją, kuri buvo kilusi Galilėjos žydų krašte. Ir buvo kažkas keistai panašu graikų filosofijoje ir didelėje dalyje Jėzaus

mokymų. Jie turėjo bendrą tikslą—abu siekė *individo iškilimo*. Graikai, visuomeninio ir politinio iškilimo; Jėzus, moralinio ir dvasinio iškilimo. Graikai mokė intelektualaus liberalizmo, vedančio į politinę laisvę; Jėzus mokė dvasinio liberalizmo, vedančio į religinę laisvę. Šitos abi idėjos, sudėtos drauge, sudarė naują ir galingą žmogiškosios laisvės chartiją; jos pranašavo žmogaus visuomeninę, politinę, ir dvasinę laisvę.

195:1.2 (2071.2) Krikščionybė atsirado ir nugalėjo visas kitas besivaržančias religijas pirmiausia dėl dviejų dalykų:

195:1.3 (2071.3) 1. Graikų protas naujų ir gerų idėjų buvo pasirengęs skolintis net ir iš žydų.

195:1.4 (2071.4) 2. Paulius ir jo perėmėjai buvo ne kas kita, kaip gudrūs ir įžvalgūs kompromiso įgyvendintojai; jie buvo sumanūs teologiniai prekiautojai.

195:1.5 (2071.5) Tuo metu, kada Paulius atsistojo Atėnuose skelbdamas “Kristų ir Jį Nukryžiuotą,” graikai buvo dvasiškai išalkę; jie klausinėjo apie dvasinę tiesą, domėjosi ja, ir tikrai jos ieškojo. Niekada neužmirškite, kad iš pradžių romėnai prieš krikščionybę kovojo, tuo tarpu graikai ją priėmė, ir būtent graikai tiesiogine prasme vėliau privertė romėnus šitą naująją religiją priimti, kaip ji tuo metu buvo modifikuota, kaip graikų kultūros dalį.

195:1.6 (2071.6) Graikai giliai gerbė grožį, žydai giliai gerbė šventumą, bet abi tautos mylėjo tiesą. Per amžius graikai rimtai mąstė ir nuoširdžiai diskutavo apie visas žmogiškąsias problemas—visuomenines, ekonomines, politines, ir filosofines—išskyrus religiją. Nedaug kas iš graikų didžiulį

dėmesį kreipė į religiją; jie net ir į savo pačių religiją nežiūrėjo rimtai. Žydai per amžius šitas kitas minties sritis ignoravo, tuo tarpu savo protą jie pašventė religijai. Jie labai rimtai žiūrėjo į savo religiją, per daug rimtai. Apšviestas Jėzaus žinios turinio, šitų dviejų tautų per amžius trukusios minties suvienytas produktas dabar tapo žmogiškosios visuomenės naujosios tvarkos ir, tam tikru laipsniu, žmogiškojo religinio tikėjimo ir religinės praktikos naujosios tvarkos varomąja jėga.

^{195:1.7 (2071.7)} Graikų kultūros įtaka jau buvo įsiskverbusi į tuos kraštus, kurie buvo Viduržemio jūros vakarinėje pakrantėje, kada Aleksandras helenistinę civilizaciją paskleidė po visą Artimųjų Rytų pasaulį. Graikams savo religijos ir savo politikos užteko tol, kol jie gyveno mažuose miestuose-valstybėse, tačiau kada Makedonijos karalius išdrįso išplėsti Graikiją iki imperijos, nusidriekusios nuo Adrijos jūros iki Indo upės, tada prasidėjo problemos. Graikijos menas ir filosofija visiškai prilygo imperinio plėtimosi užduočiai, bet šito nebuvo galima pasakyti apie graikų politinį administravimą arba religiją. Kai tik Graikijos miestai-valstybės išsiplėtė į imperiją, tada jų gana siauro vietinio pobūdžio dievai atrodė truputį keisti. Graikai iš tikrųjų ieškojo *vieno Dievo*, didingesnio ir geresnio Dievo, kada juos pasiekė senesniosios žydų religijos sukurkščioninta versija.

^{195:1.8 (2072.1)} Helenistinė imperija, kaip tokia, išsilaikyti negalėjo. Jos kultūrinė įtaka tęsėsi, bet ji išliko tikrai po to, kada imperijos administravimui iš Vakarų užsigarantavo romėnų politinį talentą, ir po to, kada iš Rytų gavo tokią religiją, kurios vienas Dievas turėjo imperinį orumą.

^{195:1.9 (2072.2)} Pirmajame amžiuje po Kristaus, helenistinė kultūra savo aukščiausiuosius lygius jau buvo pasiekusi; buvo prasidėjęs jos smukimas; nors išsimokymas ir kilo, bet talentas nyko. Būtent šituo pačiu metu Jėzaus idėjos ir idealai, kuriuos iš dalies įkūnijo krikščionybė, tapo graikų kultūros ir mokslo išgelbėjimo dalimi.

^{195:1.10 (2072.3)} Aleksandras suteikė Rytams graikų civilizacijos kultūros dovaną; Paulius energingai šurmavo Vakarų su Jėzaus evangelijos krikščioniškąja versija. Ir kur tik graikų kultūra įsivyravavo Vakaruose, ten šaknis įleisdavo ir helenizuota krikščionybė.

^{195:1.11 (2072.4)} Jėzaus žinios rytietiškoji versija, nežiūrint to, kad ji išliko ištikimesnė jo mokymams, ir toliau laikėsi Abnerio požiūrio, kuris kompromisų nepripažino. Ji niekada neišplito, kaip išplito helenistinis variantas, ir galiausiai ji ištirpo islamo judėjime.

2. Romėnų įtaka

^{195:2.1 (2072.5)} Romėnai drąsiai pasiėmė graikų kultūrą, įvesdami atstovaujamąjį valdymą vietoje valdymo burtų keliu. Ir netrukus šitas pasikeitimas sukūrė palankias sąlygas krikščionybei tuo, kad Roma į visą Vakarų pasaulį atnešė naują pakantumą keistoms kalboms, tautoms, ir net religijoms.

^{195:2.2 (2072.6)} Didele dalimi krikščionių ankstyvasis persekiojimas Romoje buvo daugiausia dėl to, kad jie savo pamoksluose nevykusiai vartojo terminą “karalystė.” Romėnai buvo pakantūs bet kokiai religijai ir visoms religijoms, bet juos labai įžeisdavo tai, kas turėjo nors kokį politinio varžymosi

prieskonį. Ir dėl to, kada šitie ankstyvieji persekiojimai, tokia didele dalimi kilę dėl nesusipratimo, pasibaigė, tada religinei propagandai atsivėrė plati arena. Romėnas domėjosi politiniu administravimu; jam mažai rūpėjo menas ar religija, bet jis buvo neįprastai pakantus tiek vienam, tiek ir kitam.

^{195:2.3 (2072.7)} Rytų įstatymas buvo griežtas ir diktatoriškas; graikų įstatymas buvo nestabilus ir meninis; romėnų įstatymas buvo orus ir ugdantis pagarbą. Romėnų švietimas ugdė negirdėtą ir bejausmę ištikimybę. Ankstyvieji romėnai buvo politiškai atsidavę ir nuostabiai pasišventę individai. Jie buvo sąžiningi, uolūs, ir atsidavę savo idealams, bet neturėjo tokios religijos, kuri būtų verta vadintis šituo vardu. Nieko nuostabaus, kad jų mokytojai graikai galėjo juos įtikinti, kad jie priimtų Pauliaus krikščionybę.

^{195:2.4 (2072.8)} Ir šitie romėnai buvo didi tauta. Jie galėjo Vakarų valdyti, nes jie iš tiesų valdė save. Toks neprilygstamas sąžiningumas, atsidavimas, ir nepalaužiama savikontrolė buvo ideali dirva krikščionybės priėmimui ir augimui.

^{195:2.5 (2072.9)} Šitiems graikams-romėnams buvo lengva tapti tokiems, kad jie dvasiškai atsiduotų suinstitutintai bažnyčiai lygiai tiek, kiek politiškai jie buvo atsidavę valstybei. Romėnai prieš bažnyčią kovojo tikrai tada, kada jos bijojo kaip valstybės varžovo. Roma, turėjusi nedaug nacionalinės filosofijos arba gimtosios kultūros, perėmė graikų kultūrą ir drąsiai priėmė Kristų kaip jos moralinę filosofiją. Krikščionybė tapo Romos moraline kultūra, bet vargu ar ji tapo jos religija ta prasme, kad dvasiškai augant tiems, kurie naująją religiją apkabino tokiu masiniu būdu, būtų individualiu patyrimu. Tas tiesa, daug individų, iš tikrųjų, įsiskverbė giliau už visos šitos valstybinės

religijos paviršių ir savo sieloms pamaitinti surado paslėptų prasmų tikrąsias vertybes, laikomas tarp paslėptų helenizuotos ir supagonintos krikščionybės tiesų.

195:2.6 (2073.1) Stoikai ir jų ryžtingas apeliavimas į “prigimtį ir sąmonę” buvo dar geriau parengę visą Romą tam, kad priimtų Kristų, bent jau intelektualia prasme. Romėnas prigimtimi ir išlaviniu buvo įstatymų šalininkas; jis giliai gerbė net ir gamtos dėsnius. Ir dabar, krikščionybėje, tarp gamtos dėsnių jis pamatė Dievo dėsnius. Tokia tauta, kuri galėjo duoti Ciceroną ir Vergilijų, buvo pribrendusi Pauliaus helenizuotai krikščionybei.

195:2.7 (2073.2) Ir šitaip iš tikrųjų šitie suromėninti graikai privertė tiek žydus, tiek krikščionis į savo religiją įtraukti filosofinį turinį, suderinti jos idėjas, ir susisteminti jos idealus, religinius papročius pritaikyti prie egzistuojančios gyvenimo tėkmės. Ir visam tam milžinišką pagalbą suteikė hebrajų Raštų išvertimas į graikų kalbą, o taip pat ir vėliau Naujojo Testamento užrašymas graikų kalba.

195:2.8 (2073.3) Graikai, priešingai negu žydai ir daugelis kitų tautų, ilgą laiką ir iki to meto su tam tikra išlyga tikėjo į nemirtingumą, į tam tikros rūšies išlikimą po mirties, o kadangi šitai buvo Jėzaus mokymo pati šerdis, tai buvo aišku, kad krikščionybė labai smarkiai juos patrauks.

195:2.9 (2073.4) Viena po kitos ėjusios graikų kultūros ir romėnų politikos pergalės Viduržemio jūros pakrantės kraštus buvo sutelkusios į vieną imperiją, su viena kalba ir viena kultūra, ir Vakarų pasaulį buvo parengusios vieno Dievo sampratai. Judaizmas šitą Dievą suteikė, bet kaip religija judaizmas

nebuvo priimtinas šitiems suromėnintiems graikams. Filonas kai kuriems iš jų savo prieštaravimus padėjo sušvelninti, bet krikščionybė jiems atskleidė net ir geresnę vieno Dievo sampratą, ir jie priėmė ją be jokių dvejonų.

3. Romos imperijos priespaudoje

^{195:3.1 (2073.5)} Po to, kada buvo įtvirtintas romėnų politinis valdymas, ir po to, kada krikščionybė išplito, krikščionys pamatė, kad jie turi vieną Dievą, didžią religinę sampratą, bet nebeturi imperijos. Graikai-romėnai pamatė, kad turi didžiulę imperiją, bet neturi tokio Dievo, kuris būtų tinkama religinė koncepcija, kad ją būtų galima garbinti imperijoje ir kad ji dvasiškai vienytų. Krikščionys šią imperiją priėmė; imperija priėmė krikščionybę. Romėnas suteikė politinio valdymo vienybę; graikas suteikė kultūros ir mokymo vienybę; krikščionybė suteikė religinės minties ir praktikos vienybę.

^{195:3.2 (2073.6)} Roma nacionalizmo tradiciją nugalėjo imperiniu universalumu ir pirmą kartą istorijoje padarė tai, kad skirtingoms rasėms ir nacijoms būtų įmanoma bent jau formaliai priimti vieną religiją.

^{195:3.3 (2073.7)} Romoje palankumas krikščionybei pasireiškė tokiu metu, kada vyko didžiulis varžymasis tarp stoikų energingų mokymų ir misterinių kultų išgelbėjimo pažadų. Krikščionybė atėjo su gaivinančia paguoda ir išlaisvinančia galia pas dvasiškai išalkusią tautą, kurios kalboje nebuvo žodžio “nesavanaudiškumas.”

^{195:3.4 (2073.8)} Krikščionybei didžiausią galią suteikė tai, kaip jos tikintieji gyveno savo tarnystės gyvenimą ir net tai, kaip jie

mirdavo už savo tikėjimą ankstyvaisiais žiaurių persekiojimų laikais.

195:3.5 (2073.9) Mokymas apie Kristaus meilę vaikams netrukus padarė galą plačiai paplitusiai praktikai atiduoti vaikus tikrai mirčiai į nagus, kada jų nebuvo norima, ypač kūdikius mergaites.

195:3.6 (2074.1) Ankstyvoji krikščioniškojo garbinimo tvarka didele dalimi buvo perimta iš žydų sinagogos, modifikuota mitrų ritualo; vėliau buvo pridėta didelė dalis pagonių iškilmingumo. Ankstyvosios krikščioniškosios bažnyčios stuburą sudarė į judaizmą atversti sukrikščioninti prozelitai graikai.

195:3.7 (2074.2) Antrasis amžius po Kristaus gimimo buvo geriausias laikas per visą pasaulio istoriją gerai religijai žengti į priekį Vakarų pasaulyje. Pirmajame amžiuje, kovodama ir padarydama kompromisų, krikščionybė pati pasirengė tam, kad įleistų šaknis ir greitai išplistų. Krikščionybė priėmė imperatorių; vėliau, jis priėmė krikščionybę. tai buvo didis amžius naujosios religijos pasklidimui. Egzistavo religinė laisvė; keliavimas buvo visuotinis, ir mintis buvo nežabojama.

195:3.8 (2074.3) Formaliai priimamos helenizuotos krikščionybės dvasinis postūmis Romai buvo per daug vėlyvas tam, kad užkirstų kelią giliai įsišaknijusiam moraliniam nuosmukiui arba kad kompensuotų jau plačiai išplitusį ir didėjantį rasinį gedimą. Imperinei Romai šita naujoji religija buvo kultūrinė būtinybė, ir nepaprastai gaila, kad ji netapo dvasinio išgelbėjimo priemone platesniaja prasme.

^{195:3.9 (2074.4)} Net ir gera religija negalėjo išgelbėti didingos imperijos nuo neišvengiamų pasekmių, kada individas valdymo reikaluose nedalyvavo, kada buvo per didelis paternalizmas, per dideli mokesčiai ir piktnaudžiavimas visomis rinkliavomis, kada buvo nesubalansuota prekyba su Levantu, kuri išsunkė auksą, kada buvo pasilinksminimų beprotybė, romėnų standartizacija, moterų degradavimas, vergovės ir rasės smukimas į menkesnį lygį, fizinės nelaimės, ir valstybinės bažnyčios, kuri buvo suinstitutinta beveik iki dvasinio nevaisingumo lygio.

^{195:3.10 (2074.5)} Tačiau, sąlygos nebuvo tokios blogos Aleksandrijoje. Ankstyvosios mokyklos išsaugojo didelę dalį Jėzaus mokymų, nepadariusios kompromisų. Pantenas mokė Klementą, o vėliau išėjo paskui Natanielių skelbdamas Kristų Indijoje. Nors kai kurie iš Jėzaus idealų ir buvo paaukoti kuriant krikščionybę, bet vertėtų visiškai dorai pažymėti, jog antrojo amžiaus pabaigoje, iš esmės visi didieji graikų-romėnų pasaulio protai buvo tapę krikščionimis. Triumfas artėjo prie užbaigimo.

^{195:3.11 (2074.6)} Ir šitoji Romos imperija išsilaikė užtektinai ilgai, kad užtikrintų krikščionybės išlikimą net ir po to, kada imperija žlugo. Bet mes dažnai pamąstome, kas būtų atsitikę Romoje ir pasaulyje, jeigu būtų buvusi priimta būtent karalystės evangelija, o ne graikų krikščionybė.

4. Europos viduramžiai

^{195:4.1 (2074.7)} Bažnyčia, būdama visuomenės priedėlis ir politikos sąjungininkė, buvo pasmerkta patirti vadinamųjų Europos “viduramžių” intelektualų ir dvasinį nuosmukį. Per šitą

laikotarpį, religija buvo vis labiau ir labiau suvienuolinta, suasketinta, ir sujstatyminta. Dvasine prasme, krikščionybė miegojo žiemos miegu. Per visą šitą laikotarpį, kartu su šita miegančia ir sekuliarizuota religija, egzistavo nenutrūkstanti misticismo srovė, fantastinis dvasinis patyrimas, besiribojantis su nerealybe ir filosofiskai giminingas panteizmui.

195:4.2 (2074.8) Per šiuos tamsos ir nevilties amžius religija iš esmės vėl tapo antraeilė. Individas beveik pradingo valdžios, tradicijos, ir bažnyčios diktato šešėlyje. Naujas dvasinis pavojus iškilo sukūrus galaktiką “šventųjų,” kurie, kaip buvo nepagrįstai tvirtinama, esą turi ypatingos įtakos dieviškuosiuose teismuose, ir kurie, dėl to, jeigu į juos yra veiksmingai kreipiamasi, galės žmogų užtarti prieš Dievus.

195:4.3 (2075.1) Bet krikščionybė buvo pakankamai suvisuomeninta ir supagoninta, kad, nors ji ir buvo nepajėgi sulaikyti ateinančių tamsiųjų amžių, bet ji buvo geriau pasiruošusi išgyventi per šitą ilgą moralinės tamsos ir dvasinės stagnacijos periodą. Ir ji iš tikrųjų išsilaikė per ilgą Vakarų civilizacijos naktį ir vis dar tebeveikė kaip moralinis poveikis pasaulyje, kada išaušo renesansas. Dėl krikščionybės atstatymo, praėjus tamsos amžiams, atsirado daug krikščioniškojo mokymo sektų, tikėjimų, pritaiktų žmogiškosios asmenybės ypatingiems intelektualiams, emociniams, ir dvasiniams tipams. Ir didelė dalis iš šitų ypatingų krikščioniškųjų grupių, arba religinių šeimų, vis dar egzistuoja ir šiuo metu, kada yra pateikiami šitie dokumentai.

195:4.4 (2075.2) Krikščionybės istorija yra tokia, kad ji atsirado nesąmoningai transformavus Jėzaus religiją į religiją apie Jėzų. Toliau ji patyrė helenizavimą, supagoninimą, sekuliarizavimą,

suinstitutinimą, intelektualų nuosmukį, dvasinį išsigimimą, moralinį žiemos miegą, gresiantį išnykimą, vėlesnį atsinaujinimą, fragmentavimąsi, ir visai neseniai, santykinį atgimimą. Tokia genealogija rodo įgimtą gyvybingumą ir milžiniškus atstatomuosius resursus. Ir šita pati krikščionybė dabar yra civilizuotame Vakarų tautų pasaulyje ir dėl savosios egzistencijos turi akivaizdžiai stoti į kovą, kuri yra net dar grėsmingesnė negu tos įsimintinos krizės, kurios apibūdino jos praeities mūšius dėl viešpatavimo.

195:4.5 (2075.3) Dabar religija susiduria su mokslinių protų ir materialistinių polinkių naujo amžiaus iššūkiu. Šitoje gigantiškoje kovoje tarp to, kas yra pasaulietiška ir kas yra dvasiška, galų gale triumfuos Jėzaus religija.

5. Šiuolaikinė problema

195:5.1 (2075.4) Dvidešimtas amžius atnešė naujų problemų krikščionybei ir visoms kitoms religijoms, kad jas spręstų. Kuo civilizacija kyla aukščiau, tuo reikalingesnė visose žmogaus pastangose stengiantis stabilizuoti visuomenę ir palengvinti jos materialių problemų sprendimą tampa pareiga “pirmiausia siekti dangaus realybių.”

195:5.2 (2075.5) Dažnai tiesa tampa gluminanti ir net klaidinanti, kada būna padalinta, atskirta, izoliuota, ir per daug analizuojama. Gyvoji tiesa teisingo kelio tiesos ieškotoją moko tikrai tada, kada ji yra aprėpiama visa ir kaip gyva dvasinė tikrovė, o ne kaip materialaus mokslo faktas ar įsiterpiančio meno įkvėpimas.

^{195:5.3 (2075.6)} Religija žmogui yra jo dieviškojo ir amžinojo likimo atskleidimas. Religija yra grynai asmeninis ir dvasinis patyrimas ir amžinai turi būti atskirtas nuo žmogaus kitų aukštų minties formų, tokių kaip:

^{195:5.4 (2075.7)} 1. Žmogaus loginis požiūris į materialios tikrovės dalykus.

^{195:5.5 (2075.8)} 2. Žmogaus estetinio grožio kaip kontrasto bjaurumui suvokimas.

^{195:5.6 (2075.9)} 3. Žmogaus visuomeninių įsipareigojimų ir politinės pareigos etinis suvokimas.

^{195:5.7 (2075.10)} 4. Net žmogui būdingas žmogiškosios moralės jausmas nėra, pats savaime, religinis.

^{195:5.8 (2075.11)} Religija yra skirta tam, kad visatoje būtų surastos tos vertybės, kurios sukelia įtikėjimą, pasitikėjimą kitu, ir užtikrintumą; religijos aukščiausioji viršūnė yra garbinimas. Religija sielai atranda tas aukščiausias vertybes, kurios kontrastuoja su santykinėmis vertybėmis, kurias atranda protas. Tokią viršžmogiškąją išvalgą galima įgyti tikrai nuoširdaus religinio patyrimo dėka.

^{195:5.9 (2075.12)} Tvirtos visuomeninės sistemos negali būti be moralės, kuri remiasi dvasinėmis realybėmis, lygiai taip, kaip ir saulės sistemos negali būti be gravitacijos.

^{195:5.10 (2076.1)} Nemėginkite patenkinti smalsumo ar paslėpto potraukio nuotykiams augančios sielos viduje per vieną trumpą gyvenimą materialiam kūne. Būkite kantrūs! nesusigundykite pasiduoti troškimui nežabotai pasinerti į pigų ir purviną

nuotyki. Pažabokite savo energijas ir suvaldykite savo aistras; būkite ramūs tuo metu, kada laukiate, kaip didingai atsiskleis vis neįprastesnio patyrimo ir jaudinančio atradimo begalinė karjera.

195:5.11 (2076.2) Painiodamiesi dėl žmogaus kilmės, iš akiračio neišleiskite jo amžinojo likimo. Neužmirškite, kad Jėzus mylėjo net ir mažus vaikus, ir kad jis amžiams išaiškino didingą žmogiškosios asmenybės vertę.

195:5.12 (2076.3) Kada jūs žvelgiate į pasaulį, tada prisiminkite, kad blogio juodosios dėmės, kurias jūs matote, yra parodomos galutiniojo gėrio baltame fone. Jūs tiesiog nematote baltų gėrio dėmių, kurios atrodo menkos juodame blogio fone.

195:5.13 (2076.4) Kada yra tiek daug geros tiesos tam, kad ji būtų skleidžiama ir skelbiama, tai kodėl gi žmonės turėtų taip daug mąstyti apie blogį pasaulyje vien tik dėl to, kad jis pasirodo yra faktas? Tiesos dvasinių vertybių grožybės yra malonesnės ir labiau pakeliančios dvasią negu blogio reiškiny.

195:5.14 (2076.5) Religijoje, Jėzus gynė ir naudojo patyrimo metodą, net ir taip, kaip šiuolaikinis mokslas naudoja eksperimento metodą. Mes Dievą surandame dvasinės išvalgos vedimo dėka, bet prie sielos šitos išvalgos mes priartėjame meilės tam, kas yra gražu, dėka, siekdami tiesos, būdami ištikimi pareigai, ir garbindami dieviškąjį gėrį. Bet iš visų šitų vertybių, teisingas vedlys į tikrąją išvalgą yra meilė.

6. Materializmas

195:6.1 (2076.6) Mokslininkai žmoniją nesąmoningai įstūmė į materialistinę paniką; jie pradėjo neapmąstytą moralinio amžių

banko apgultį, bet šitas žmogiškojo patyrimo bankas turi milžiniškus dvasinius resursus; jis gali patenkinti visus reikalavimus, kurie yra jam pateikiami. Tikrai nemąstančius žmones apima panika dėl žmogiškosios rasės dvasinių aktyvų. Kada materialistinė-sekuliarinė panika pasibaigs, tada Jėzaus religija nebus bankrutavusi. Dangiškosios karalystės dvasinis bankas išmokės įtikėjimu, viltimi, ir moraliniu saugumu visiems tiems, kurie iš indėlio sąskaitos ims “Jo vardu.”

195:6.2 (2076.7) Nesvarbu, koks bebūtų akivaizdus konfliktas tarp materializmo ir Jėzaus mokymų, bet jūs galite būti visiškai ramūs, kad, per ateinančius amžius, Mokytojo mokymai visiškai triumfuos. Tikrovėje, tikros religijos negalima įtraukti į kokį nors ginčą su mokslu; ji visiškai nesirūpina materialiais dalykais. Religija yra tiesiog abejinga, bet geranoriška, mokslui, tuo tarpu ji aukščiausiu laipsniu yra susirūpinusi *mokslininku*.

195:6.3 (2076.8) Vien tik žinių siekimas, kada jo nelydi religinio patyrimo išminties ir dvasinės išvalgos paaiškinimas, galų gale veda į pesimizmą ir į žmogiškąją neviltį. Menkos žinios tikrai sukelia nerimą.

195:6.4 (2076.9) Šitų dokumentų užrašymo metu tai, kas materialistiniame amžiuje yra blogiausia, pasibaigė; geresnio supratimo diena jau pradeda aušti. Mokslinio pasaulio geriausieji protai savo filosofijoje daugiau nebėra vien tikrai materialistai, bet eiliniai žmonės dėl ankstesniųjų mokymų toki polinkį vis dar tebeturi. Bet šitas fizinio realizmo amžius yra tikrai trumpalaikis epizodas žmogaus gyvenime žemėje. Šiuolaikinis mokslas tikrąją religiją—Jėzaus mokymus, kokie buvo perkelti į tikinčiųjų gyvenimą—paliko nepaliestą.

Mokslui pavyko sugriauti tikrai gyvenimo klaidingų aiškinimų vaikiškas iliuzijas.

195:6.5 (2077.1) Mokslas yra kiekybinis patyrimas, religija yra kokybinis patyrimas, kas susiję su žmogaus gyvenimu žemėje. Mokslas turi reikalo su reiškiniiais; religija yra susijusi su kilmėmis, vertybėmis, ir tikslais. Pateikti *priežastis* kaip fizinių reiškinių paaiškinimą, reiškia prisipažinti apie galutinybių nežinojimą, ir galų gale mokslininką tai atveda tiesiai atgal prie pirmosios didžiosios priežasties—Rojaus Visuotinio Tėvo.

195:6.6 (2077.2) Energingas šuolis iš stebuklų amžiaus į mašinų amžių pasirodė, jog žmogui yra iš viso apverktinas. Apgaulingų mechanistinių filosofijų gudrumas ir miklumas neteisingai nušviečia savo pačių mechanistinius tvirtinimus. Materialisto proto fatališkas judrumas visam laikui paneigia jo tvirtinimus, jog visata yra aklas ir neturintis tikslo energetinis reiškinys.

195:6.7 (2077.3) Kai kurių tariamai išsilavinusių žmonių mechanistinis natūralizmas ir žmogaus iš gatvės beatodairiškas sekuliarizmas rūpinasi išimtinai tik *daiktais*; jie neturi kokių nors tikrųjų vertybių, moralinių principų, ir dvasinio pabūdžio pasitenkinimų, o taip pat jiems stinga įtikėjimo, vilties, ir amžinųjų garantijų. Viena iš didžiausių šiuolaikinio gyvenimo problemų yra ta, jog žmogus mano, kad jis yra per daug užimtas, jog surastų laiko dvasiniam meditavimui ir religiniam atsidavimui.

195:6.8 (2077.4) Materializmas žmogų sumažina iki besielio automato ir padaro jį vien tikrai aritmetiniu simboliu, kuris užima bejėgišką vietą neromantiškos ir mechanistinės visatos matematinėje formulėje. Bet iš kur gi atsiranda visa šita

milžiniška matematikos visata be Pagrindinio Matematiko? Mokslas gali smulkiai aiškinti apie materijos apsaugą, bet religija patvirtina žmonių sielų apsaugą—ji susieja jų patyrimą su dvasinėmis realybėmis ir amžinosiomis vertybėmis.

195:6.9 (2077.5) Šiandieninis materialistas sociologas stebi visuomenę, pateikia apie ją pranešimą, ir žmones palieka tokius, kokius surado. Prieš tūkstantį devynis šimtus metų, nemokyti galilėjiečiai stebėjo Jėzų žmogaus vidiniam patyrimui suteikiantį savąjį gyvenimą kaip dvasinį indėlį ir tuomet išėjo į pasaulį ir visą Romos imperiją apvertė aukštyn kojom.

195:6.10 (2077.6) Bet religiniai lyderiai daro didžiulę klaidą, kada jie mėgina šiuolaikinį žmogų kviesti į dvasinę kovą Viduriniųjų Amžių trimitų garsais. Religija turi apsirūpinti naujais ir šiuolaikiniais šūkiais. Nei demokratija, nei bet kokia kitokia politinė panacėja neužims dvasinio vystymosi vietos. Veidmainiškos religijos gali atstovauti bėgimui nuo tikrovės, bet Jėzus savo evangelijos dėka mirtingąjį žmogų atvedė prie paties įėjimo į dvasinio vystymosi amžinąją tikrovę.

195:6.11 (2077.7) Pasakyti, jog protas “atsirado” iš materijos, tai reiškia nepaiškinti nieko. Jeigu ši visata būtų vien tik mechanizmas, o protas būtų neatskiriamas nuo materijos, tai mes niekada neturėtume bet kokio stebimo reiškinio dviejų skirtingų aiškinimų. Tiesos, grožio, ir gėrio sampratos nėra būdingos fizikai ar chemijai. Mašina negali *pažinti*, tuo labiau ji negali pažinti tiesos, trokšti teisingumo, ir puoselėti gėrio.

195:6.12 (2077.8) Mokslas gali būti fizinio pobūdžio, bet tiesą pastebinčio mokslininko protas iš karto yra viršmaterialus.

Materija nepažįsta tiesos, taip pat ji negali mylėti gailestingumo ar mėgautis dvasinėmis realybėmis. Moraliniai įsitikinimai, grindžiami dvasiniu švietimu ir įleidę šaknis į žmogiškąjį patyrimą, yra lygiai taip realūs ir tikri, kaip ir matematiniai apskaičiavimai, paremti fiziniais stebėjimais, bet tikrai kitokiu ir aukštesniu lygiu.

195:6.13 (2077.9) Jeigu žmonės būtų vien tiktai mašinos, tai į materialią visatą jie reaguotų daugiau ar mažiau vienodai. Individualybė, tuo labiau asmenybė, neegzistuos.

195:6.14 (2077.10) Tai, kad yra absoliutus Rojaus mechanizmas visatų visatos centre, Antrojo Šaltinio ir Centro besąlyginės valios akivaizdoje, amžiams užtikrina tai, jog determinantai nėra išimtinis kosmoso įstatymas. Materializmas egzistuoja, bet jis nėra išimtinis; mechanizmas egzistuoja, bet jis nėra besąlyginis; determinizmas egzistuoja, bet jis nėra vienintelis.

195:6.15 (2078.1) Ribinė materijos visata galų gale taptų vienoda ir deterministinė, jeigu ne apjungtas dvasios ir proto buvimas. Kosminio proto poveikis nuolat įšvirkščia spontaniškumo net ir į materialius pasaulius.

195:6.16 (2078.2) Laisvė arba iniciatyva bet kurioje egzistencijos sferoje yra tiesiog proporcinga dvasinio poveikio ir kosminio proto kontrolės laipsniui; tai yra, žmogiškajame patyrime, kiek realiai yra vykdoma “Tėvo valia.” Ir šitokiu būdu, kada jūs kartą išėjote ieškoti Dievo, tai yra įtikinamas įrodymas, jog Dievas jus jau surado.

195:6.17 (2078.3) Nuoširdus siekimas gėrio, grožio, ir tiesos veda pas Dievą. Ir kiekvienas mokslinis atradimas demonstruoja, kad

visatoje egzistuoja tiek laisvė, tiek pastovumas. Atradėjas buvo laisvas, kad atrastų. Atrastas dalykas yra realus ir akivaizdžiai pastovus, kitaip nebūtų tapęs žinomas kaip toks *dalyk-as*.

7. Materializmo pažeidžiamumas

^{195:7.1 (2078.4)} Kaip kvaila, jog materialiai mąstantis žmogus leidžia tokioms pažeidžiamoms teorijoms, kaip mechanistinės visatos teorijos, iš jo atimti tikrosios religijos asmeninio patyrimo milžiniškus dvasinius resursus. Faktai niekada nesiginčija su tikru dvasiniu įtikėjimu; ginčytis gali teorijos. Geriau jau mokslas atsiduotų prietarų naikinimui, o ne mėgintų nugalėti religinį įtikėjimą—žmogiškąjį tikėjimą į dvasines realybes ir dieviškasias vertybes.

^{195:7.2 (2078.5)} Mokslas žmogui turėtų padaryti materialiai tą, ką religija jam padaro dvasiškai: gyvenimo horizontą praplėsti ir jo asmenybę padidinti. Tikrasis mokslas negali ilgą laiką ginčytis su tikrąja religija. “Mokslinis metodas” yra tiktai intelektualus matas, kuriuo yra matuojami materialūs pasiekimai ir fiziniai laimėjimai. Bet būdamas materialus ir visiškai intelektualus, jis yra visiškai bevertis vertinant dvasines realybes ir religinius patyrimus.

^{195:7.3 (2078.6)} Šiuolaikinio mechanisto nenuoseklumas yra toks: Jeigu tai būtų tiesiog materiali visata, o žmogus būtų tiktai mašina, tai toks žmogus visiškai nepajėgtų suvokti paties savęs, kaip tokios mašinos, ir lygiai taip tokia mašina-žmogus iš tiesų sąmoningai visiškai nesuvoktų tokios materialios visatos egzistavimo fakto. Mechanistinio mokslo materialistinė baimė ir neviltis nepripažino to fakto, kad dvasia gyvena to mokslininko proto viduje, kurio pati ta viršmateriali įžvalga ir

formuluoja šitas klaidingas ir viena kitai prieštaraujančias materialistinės visatos *sampratas*.

195:7.4 (2078.7) Amžinybės ir begalybės, tiesos, grožio, ir gėrio Rojaus vertybės yra paslėptos laiko ir erdvės visatų reiškinių faktuose. Bet tam, kad šitos dvasinės vertybės būtų pastebėtos ir matomos, iš dvasios gimusiam mirtingajam reikalinga įtikėjimo akis.

195:7.5 (2078.8) Dvasinio vystymosi realybės ir vertybės nėra “psichologinė projekcija”—tiesiog pašlovinta materialaus proto įsivaizduojama vizija. Tokie dalykai yra viduje gyvenančio Derintojo, Dievo dvasios, gyvenančios žmogaus prote, dvasinės prognozės. Ir neleiskite, kad jūsų paviršutiniškas domėjimasis su menkai ištyrinėtais “santykinumo” įrodymais sugriautų jūsų sampratas apie Dievo amžinybę ir begalybę. Ir visuose savo prašymuose, susijusiuose su būtinybe *saviraiškai*, nepadarykite tokios klaidos, jog nepasirūpintumėte *Derintojo išraiška*, savo tikrojo ir geresniojo aš pasireiškimu.

195:7.6 (2079.1) Jeigu tai būtų vien tiktai materiali visata, tuomet materialus žmogus niekada negalėtų prieiti prie mechanistinio pobūdžio sampratos apie tokią išskirtinai materialią egzistenciją. Pati šita visatos *mechanistinė samprata* pati savaime yra nematerialus proto reiškinys, ir visas protas yra nematerialios kilmės, nesvarbu, kaip visapusiškai jis gali atrodyti, jog yra materialiai sąlygojamas ir mechanistiškai kontroliuojamas.

195:7.7 (2079.2) Mirtingojo žmogaus iš dalies išsivystęs protinis mechanizmas nėra per daug apdovanotas nuoseklumu ir

išmintimi. Žmogaus išpuikimas dažnai pranoksta jo protą ir prasilenkia su jo logika.

195:7.8 (2079.3) Pesimistiškiausio materialisto pats tas pesimizmas, savaime, yra pakankamas įrodymas, jog šio pesimisto visata nėra vien tiktai materiali. Tiek optimizmas, tiek pesimizmas yra koncepcinės reakcijos tokiam prote, kuris sąmoningai suvokia *vertybes*, o taip pat ir *faktus*. Jeigu visata iš tiesų būtų tokia, kokią ją laiko šis materialistas, tada žmogus kaip žmogiškoji mašina visiškai negalėtų sąmoningai suvokti šito paties *fakto*. Sąmoningai nesuvokęs *vertybių* koncepcijos iš dvasios kilusio proto viduje, žmogus iš viso nesuvoktų visatos materializmo fakto ir visatos veikimo mechanistinių reiškinių. Viena mašina negali sąmoningai suvokti kitos mašinos prigimties ar vertės.

195:7.9 (2079.4) Gyvybės ir visatos mechanistinė filosofija negali būti mokslinė, kadangi mokslas pripažįsta medžiagas ir faktus ir turi reikalo su medžiagomis ir faktais. Filosofija yra neišvengiamai viršmokslinė. Žmogus yra materialus gamtos faktas, bet jo *gyvybė* yra toks reiškinys, kuris pranoksta materialius gamtos lygius tuo, kad joje pasireiškia proto kontrolės požymiai ir kūrybinės dvasios savybės.

195:7.10 (2079.5) Nuoširdus žmogaus siekimas tapti mechanistu išreiškia tragišką reiškinį, kaip tas žmogus bergždžiai stengiasi įvykdyti intelektualią ir moralinę savižudybę. Bet šito padaryti jis negali.

195:7.11 (2079.6) Jeigu visata būtų vien tiktai materiali, o žmogus būtų vien tiktai mašina, tai nebūtų ir jokio mokslo, kuris padrąsintų šį mokslininką postuluoti šitą visatos mechanizavimą. Mašinos

negali matuoti, klasifikuoti, o taip pat ir įvertinti pačios save. Tokį mokslinį darbą gali padaryti tikrai tam tikra esybė, turinti aukštesnį negu mašinos statusą.

195:7.12 (2079.7) Jeigu visatos tikrovė yra tikrai viena milžiniška mašina, tada žmogus turi būti už šios visatos ribų ir atskirai nuo jos tam, kad suvoktų toki *faktą* ir imtų sąmoningai suvokti tokio *įvertinimo supratimą*.

195:7.13 (2079.8) Jeigu žmogus yra tikrai mašina, tai koku būdu šitas žmogus ima *tikėti* ar tvirtinti, kad jis *žino*, jog jis yra vien tikrai mašina? Savojo aš savimoningo įvertinimo patyrimas niekada nebūna vien tikrai mašinos savybė. Save sąmoningai suvokiantis ir pripažįstantis mechanistas yra pats geriausias, koks tikrai yra įmanoma, atsakymas mechanizmui. Jeigu materializmas būtų faktas, tai nebūtų jokio savimoningo mechanisto. Tai taip pat yra tiesa, jog kiekvienas iš pradžių turi būti moralus asmuo prieš tai, kada jis gali atlikti amoralius veiksmus.

195:7.14 (2079.9) Materializmo pats tas tvirtinimas reiškia viršmaterialią sąmonę to proto, kuris išdrįsta drąsiai teigti tokias dogmas. Mechanizmas gali prastėti, bet jis niekada negali vystytis į priekį. Mašinos nemąsto, nekuria, nesvajoja, netrokšta, neidealizuoja, neišalksta tiesos, ir neištrokšta teisumo. Jų gyvenimo nemotyvuoja aistra tarnauti kitoms mašinoms ir savo amžinojo žengimo į priekį tikslu pasirinkti išaukštiną užduotį surasti Dievą ir stengtis būti panašiam į jį. Mašinos niekada nebūna intelektualios, emocingos, estetišės, etinės, moralios, ar dvasinės.

195:7.15 (2079.10) Menas įrodo, jog žmogus nėra mechanistinis, bet neįrodo, kad jis yra dvasiškai nemirtingas. Menas yra mirtingojo morontija, įsiterpianti sritis tarp žmogaus, kuris yra materialus, ir žmogaus, kuris yra dvasinis. Poezija yra mėginimas pabėgti iš materialių realybių į dvasines vertybes.

195:7.16 (2080.1) Aukštai išvystytoje civilizacijoje, menas humanizuoja mokslą, tuo tarpu jį savo ruožtu sudvasina tikroji religija—įžvalga į dvasines ir amžinąsias vertybes. Menas išreiškia žmogiškąjį ir laiko-erdvės tikrovės įvertinimą. Religija yra kosminių vertybių dieviškasis apkabinimas ir pažymi amžinąjį žengimą į priekį dvasiškai kylant ir augant. Laiko menas yra pavojingas tikrai tada, kada jis tampa aklas dvasiniams standartams tų dieviškųjų modelių, kuriuos amžinybė atspindi kaip laiko tikrovės šešėlius. Tikrasis menas yra materialių gyvenimo dalykų veiksmingas manipuliavimas; religija yra materialių gyvenimo faktų kilninantis transformavimas, ir ji niekada nenustoja meno vertinti dvasiškai.

195:7.17 (2080.2) Kaip kvaila drįsti tvirtinti, jog automatas galėtų suvokti automatizmo filosofiją, ir kaip juokinga, kad jis turėtų išdrįsti formuoti tokią sampratą apie kitus ir tokius pačius automatus!

195:7.18 (2080.3) Bet koks materialios visatos mokslinis aiškinimas yra bevertis, jeigu jis deramai nepripažįsta *mokslininko*. Meno suvokimas yra tikras tikrai tada, kada jis pripažįsta *menininką*. Moralės įvertinimas yra vertingas tikrai tada, kada jis apima ir *moralistą*. Joks filosofijos suvokimas nėra tobulinantis, jeigu jis ignoruoja *filosofą*, o religija negali egzistuoti be tikrojo patyrimo to *religininko*, kuris, šitame pačiame patyrimo ir šituo

pačiu patyrimu, stengiasi surasti Dievą ir pažinti jį. Lygiai taip ir visatų visata tikrai neturi prasmės atskirai nuo šio AŠ ESU, šio begalinio Dievo, kuris ją sutvėrė ir be perstojo ją valdo.

195:7.19 (2080.4) Mechanistai—humanistai—turi polinkį plaukti pasroviui materialioje tėkmėje. Idealistai ir dvasistai *išdrįsta* išmintingai ir energingai pasinaudoti savo irklais tam, kad keistų akivaizdžiai grynai materialų energijos srovių kursą.

195:7.20 (2080.5) Mokslas gyvena proto matematika; muzika išreiškia emocijų tempą. Religija yra dvasinis sielos ritmas laiko-erdvės harmonijoje su Begalybės aukščiausiosios ir amžinosios melodijos matmenimis. Žmogaus gyvenime religinis patyrimas yra kažkas toks, kas tikrai yra viršmatematiška.

195:7.21 (2080.6) Kalboje, abėcėlė yra materializmo mechanizmas, tuo tarpu žodžiai, pateikiantys tūkstančio minčių, didingų idėjų, ir kilnių idealų—meilės ir neapykantos, drąsos ir bailumo—prasmės, yra proto veikimas tokiu diapazonu, kurį apibrėžia tiek materialus, tiek dvasinis įstatymas, kurį reguliuoja asmenybės valios pareiškimas, ir riboja įgimti situaciniai sugebėjimai.

195:7.22 (2080.7) Visata nėra tokia, kaip tie dėsniai, mechanizmai, ir vienodumai, kuriuos atranda mokslininkas, ir kuriuos jis ima laikyti mokslu, bet vietoje šito ji yra kaip tas žingeidus, mąstantis, pasirenkantis, kuriantis, derinantis, ir nešališkas *mokslininkas*, kuris šitokiu būdu stebi visatos reiškinius ir klasifikuoja matematinius faktus, kurie yra neatskiriami nuo kūrinijos materialiosios pusės mechanistinių aspektų. Visata taip pat nėra panaši ir į menininko meną, bet vietoje šito ji yra kaip tas siekiantis, svajojantis, trokštantis, ir žengiantis į priekį

menininkas, kuris stengiasi pranokti materialių daiktų pasaulį tam, kad pasiektų dvasinį tikslą.

195:7.23 (2080.8) Mokslininkas, ne mokslas, suvokia besivystančios ir žengiančios į priekį energijos ir materijos visatos tikrovę. Menininkas, ne menas, demonstruoja pereinamojo morontinio pasaulio, įsiterpiančio tarp materialiosios egzistencijos ir dvasinės laisvės, egzistavimą. Religininkas, ne religija, įrodo tai, kad egzistuoja dvasinės realybės ir dieviškosios vertybės, kurios turi būti sutinkamos amžinybės žengime į priekį.

8. Pasaulietinis totalitarizmas

195:8.1 (2081.1) Bet net ir po to, kada materializmas ir mechanizmas daugiau ar mažiau bus nugalėti, griaunantis dvidešimtojo amžiaus pasaulietiško poveikis vis dar kenks milijonų naivių sielų dvasiniam patyrimui.

195:8.2 (2081.2) Šiuolaikinį pasaulietišumą puoselėjo du pasaulinio masto poveikiai. Pasaulietiško tėvas buvo devynioliktojo ir dvidešimtojo amžių vadinamojo mokslo—ateistinio mokslo—siauro mąstymo ir bedievis požiūris. Šiuolaikinio sekuliarizmo motina buvo totalitarinė viduramžių krikščioniškoji bažnyčia. Sekuliarizmas savo pradžią gavo kaip kylantis protestas prieš beveik visišką suinstitutintos krikščioniškosios bažnyčios viešpatavimą Vakarų civilizacijoje.

195:8.3 (2081.3) Šito apreiškimo metu, vyraujantis intelektualus ir filosofinis klimatas tiek Europos, tiek Amerikos gyvenime yra aiškiai pasaulietinis—humanistinis. Tris šimtus metų vakarietiškas mąstymas buvo vis labiau pasaulietinamas. Religija vis labiau ir labiau ėmė tapti formaliu poveikiu, didele

dalimi ritualo atlikimu. Dauguma tų, kurie Vakarų civilizacijoje save laiko krikščionimis, šito patys nežinodami, yra tikri pasauliečiai.

195:8.4 (2081.4) Reikėjo didžiulės jėgos, galingo poveikio, kad mąstančios ir gyvos Vakarų tautos būtų išvaduotos iš pražūtingo totalitarinio ekleziastinio viešpatavimo glėbio. Sekuliarizmas iš tikrųjų sutraukė bažnyčios kontrolės pančius, o dabar savo ruožtu jis grasina įvesti naują ir bedievišką šiuolaikinio žmogaus širdies ir proto valdymo tipą. Tironiška ir diktatoriška politinė valstybė yra mokslinio materializmo ir filosofinio sekuliarizmo tiesioginis palikuonis. Sekuliarizmas, vos tik išvadavęs žmogų iš suinstitutintos bažnyčios viešpatavimo, tuoj pat jį parduoda į totalitarinės valstybės vergovę. Sekuliarizmas žmogų išlaisvina iš ekleziastinės vergijos tiktai tam, kad jį išduotų į politinės ir ekonominės vergovės tironiją.

195:8.5 (2081.5) Materializmas Dievą neigia, sekuliarizmas jį tiesiog ignoruoja; bent jau toks buvo ankstesnis požiūris. Pastaruoju metu, sekuliarizmas įgavo karingesnį požiūrį, išdrįsdamas užimti vietą tos religijos, kurios totalitariniams pančiams jis kažkada ir priešinosi. Dvidešimtojo amžiaus sekuliarizmas turi polinkį tvirtinti, jog žmogui Dievo nereikia. Bet žinokite! Šitoji bedievė žmogiškosios visuomenės filosofija ves vien tiktai į bruzdėjimus, priešišumą, nelaimes, karą, ir pasaulinio masto katastrofą.

195:8.6 (2081.6) Sekuliarizmas niekada negali atnešti žmonijai ramybės. Žmogiškojoje visuomenėje Dievo vietos užimti negali niekas. Bet jūs gerai įsidėmėkite! neskubėkite atsisakyti pasaulietinio maišto naudingų iškovojoimų iš ekleziastinio

totalitarizmo. Dėl pasaulietinio maišto Vakarų civilizacija šiandien naudojasi daugybe laisvių ir patiria daugybę pasitenkinimų. Sekuliarizmo didžioji klaida buvo tokia: Sukilę prieš tai, kad religinė valdžia beveik visiškai kontroliavo gyvenimą, ir išsivadavę iš tokios ekleziastinės tironijos, pasauliečiai žengė toliau, kad sukeltų maištą ir prieš patį Dievą, kartais paslapčiomis ir kartais atvirai.

195:8.7 (2081.7) Pasaulietiškam maištui jūs turite būti dėkingi už Amerikos industrializmo stebinantį kūrybingumą ir už Vakarų civilizacijos precedento neturinčią materialią pažangą. Ir kadangi pasaulietinis maištas nuėjo per daug toli ir iš akiračio prarado Dievą ir *tikrąją* religiją, dėl to taip pat buvo pasaulio karų ir tarptautinių neramumų nelauktas derlius.

195:8.8 (2081.8) Nebūtina paaukoti įtikėjimą į Dievą tam, kad būtų galima pasidžiaugti šiuolaikinio sekuliaristinio maišto palaima: pakantumu, visuomenine tarnyste, demokratiniu valdymu, ir pilietinėmis laisvėmis. Pasauliečiams nebuvo būtina priešpastatyti tikrąją religiją tam, kad būtų skatinamas mokslas ir vystomas švietimas.

195:8.9 (2082.1) Bet sekuliarizmas nėra visų šitų nesenų laimėjimų išplečiant gyvenimą vienintelis šaltinis. Už dvidešimtojo amžiaus laimėjimų stovi ne tik mokslas ir sekuliarizmas, bet taip pat ir Jėzaus iš Nazareto gyvenimo ir mokymo nepripažinti ir neįvertinti dvasiniai poveikiai.

195:8.10 (2082.2) Be Dievo, be religijos, mokslinis sekuliarizmas niekada negali koordinuoti savo jėgų, suderinti savo skirtingų ir besivaržančių interesų, rasių, ir nacionalizmų. Šita pasaulietinė žmogiškoji visuomenė, nežiūrint savo nematytų

materialistinių pasiekimų, iš lėto byra. Pagrindinė išlaikanti jėga, kuri priešinasi šitam antagonizmo byrėjimui, yra nacionalizmas. O nacionalizmas yra pagrindinis barjeras pasaulinei taikai.

195:8.11 (2082.3) Sekuliarizmo neatskiriama silpnoji vieta yra tai, kad jis atmeta etiką ir religiją dėl politikos ir valdžios. Jūs tiesiog negalite sukurti žmonių brolystės ignoruodami arba atstumdami Dievo tėvystę.

195:8.12 (2082.4) Sekuliarinis visuomeninis ir politinis optimizmas yra iliuzija. Be Dievo, nei laisvė ir nepriklausomybė, nei nuosavybė ir turtas į ramybę neatves.

195:8.13 (2082.5) Mokslo, švietimo, gamybos, ir visuomenės visiškas sekuliarizavimas gali vesti vien tiktai į katastrofą. Per dvidešimtojo amžiaus pirmąjį trečdalį urantai žmogiškųjų būtybių nužudė daugiau negu iki to meto jų buvo nužudyta per visą krikščioniškosios tvarkos laiką. Ir tai yra materializmo ir sekuliarizmo siaubingo derliaus tiktai pradžia; dar siaubingesnis sunaikinimas laukia ateityje.

9. Krikščionybės problema

195:9.1 (2082.6) Neignoraukite savo dvasinio palikimo vertybės, tiesos upės, atitekančios artyn per šimtmečius, net iki materialistinio ir sekuliaristinio amžiaus bevaisių laikų. Visose savo vertingose pastangose, kada stengiatės atsikratyti prietaringų praeities amžių tikėjimų, žiūrėkite, kad tvirtai laikytumėtės amžinosios tiesos. Bet būkite kantrūs! kada dabartinis prietarų maištas pasibaigs, tada Jėzaus evangelijos tiesos šlovingai išliks tam, kad apšviestų naują ir geresnį kelią.

195:9.2 (2082.7) Bet supagonintai ir suvisuomenintai krikščionybei reikia naujo ryšio su neiškreiptais Jėzaus mokymais; ji vysta, nes jai trūksta Mokytojo gyvenimo žemėje naujo matymo. Naujam ir pilnesniam Jėzaus religijos apreiškimui yra lemta nugalėti materialistinio sekuliarizmo imperiją ir nuversti mechanistinio natūralizmo pasaulinį viešpatavimą. Dabar Urantija virpėdama stovi ties pačia bedugne vienos iš tų labiausiai stebinančių ir jaudinančių visuomeninio persitvarkymo, moralinio sužadavimo, ir dvasinio apšvietimo epochų.

195:9.3 (2082.8) Jėzaus mokymai, nors ir labai smarkiai pakeisti, išgyveno ilgiau už misterinius kultus, kurie egzistavo mokymų atsiradimo metu, už viduramžių nemokšišumą ir prietarus, ir net dabar palaipsniui ima nugalėti dvidešimtojo amžiaus materializmą, mechanizmą, ir sekuliarizmą. Ir tokie didelių išbandymų ir grasinančių pralaimėjimų laikai visada būna didingo apreiškimo laikai.

195:9.4 (2082.9) Religijai tikrai reikia naujų lyderių, dvasingų vyrų ir moterų, kurie išdrįs pasikliauti vien tiktai Jėzumi ir jo neprilygstamais mokymais. Jeigu krikščionybė toliau ignoruos savo dvasinę misiją, tuo tarpu ir toliau užsiiminės visuomeninėmis ir materialiomis problemomis, tuomet dvasinis renesansas turi laukti, kada ateis šitie naujieji Jėzaus religijos mokytojai, kurie bus išimtinai atsidavę žmonių dvasiniam atgimimui. Ir tuomet iš tiesų šitos iš dvasios gimusios sielos greitai suteiks tą vadovavimą ir įkvėpimą, reikalingą visuomeniniam, moraliniam, ekonominiam, ir politiniam pasaulio pertvarkymui.

195:9.5 (2083.1) Šiuolaikinis amžius atsisakys priimti tokią religiją, kuri neatitinka faktų ir nesiderina su tiesos, grožio, ir gėrio aukščiausiomis sampratomis. Išmuša toji valanda, kada reikia iš naujo atrasti šiandien iškraipytos ir kompromisinės krikščionybės tikruosius ir pirminius pamatus—Jėzaus tikrąjį gyvenimą ir mokymus.

195:9.6 (2083.2) Primityvusis žmogus gyveno tokį gyvenimą, kuris buvo prietaringa vergovė religinei baimei. Šiuolaikiniai, civilizuoti žmonės bijo ir minties, kad galėtų patekti į stiprių religinių įsitikinimų viešpatavimą. Mąstantis žmogus visada bijojo to, kad jį *kontroliuotų* religija. Kada stipri ir jaudinanti religija grasina, kad jį valdys, tada jis nuolat mėgina ją racionalizuoti, sutradicinti, ir suinstitutinti, šituo tikėdamasis pasiekti tai, jog kontroliuotų ją. Esant tokiam veikimo būdai, net ir apreišktoji religija tampa tokia, kad ją ima kurti žmogus ir joje ima viešpatauti žmogus. Šiuolaikiniai protingi vyrai ir moterys Jėzaus religijos vengia bijodami to, ką ji padarys *jiems* — ir *su* jais. Ir šitoji baimė yra visiškai pagrįsta. Jėzaus religija savo tikinčiuosius, tikrai, valdo ir transformuoja, reikalaujama, jog žmonės savo gyvenimą paskirtų tam, kad stengtųsi pažinti Tėvo danguje valią, ir nurodydama, kad gyvenimo energijos būtų pašvęstos nesavanaudiškai tarnystei žmogaus brolijai.

195:9.7 (2083.3) Savanaudiški vyrai ir moterys tokios kainos tiesiog nemokės net ir už didžiausius kada nors mirtingajam žmogui pasiūlytus dvasinius turtus. Tikrai tada, kada žmogų pakankamai nuvils kankinantis nepasitenkinimas, kuris lydi savanaudiškumo kvailus ir apgaulingus siekius, ir vėliau, kada jis pamatys formalizuotos religijos nevaisingumą, tada tikrai jis

bus linkęs iš visos širdies atsigręžti į karalystės evangeliją, Jėzaus iš Nazareto religiją.

195:9.8 (2083.4) Pasauliui labiau reikalinga pirminio šaltinio religija. Net ir krikščionybė—geriausia iš dvidešimtojo amžiaus religijų—yra ne vien tikrai religija *apie* Jėzų, bet didele dalimi ji yra tokia religija, kurią žmonės patiria iš antrinio šaltinio. Jie savo religiją priima visiškai tokia, kokią jiems perteikia jų pripažinti religiniai mokytojai. Kaip prabustų pasaulis, jeigu tikrai jis galėtų pamatyti Jėzų tokį, kaip jis iš tikrųjų gyveno žemėje, ir pažinti, iš pirminio šaltinio, jo mokymus, suteikiančius gyvenimą! Gražius daiktus apibūdinantys žodžiai negali jaudinti taip, kaip pačių tų daiktų vaizdas, taip pat ir tikėjimo žodžiai negali įkvėpti žmonių sielų taip, kaip tas patyrimas, kada yra pažįstamas Dievo buvimas. Bet būsimasis įtikėjimas visą laiką laikys žmogaus sielos vilties duris atvertas, kad įeitų dangiškųjų pasaulių dieviškųjų vertybių amžinosios dvasinės realybės.

195:9.9 (2083.5) Krikščionybė savo idealus išdrįso sumažinti dėl to, kad iššūkį metė žmogiškasis godumas, karo beprotybė, ir valdžios geidimas; bet Jėzaus religija stovi kaip nesuteptas ir transcendentinis raginimas, kviečiantis tą, kas žmoguje yra geriausia, iškilti virš visų šitų gyvulinės evoliucijos paveldėjimų ir, gailestingumu, pasiekti tikrojo žmogiškojo likimo moralines aukštumas.

195:9.10 (2083.6) Krikščionybei gresia lėta mirtis dėl formalizmo, biurokratizmo, intelektualizmo, ir kitų nedvasinių tendencijų. Šiuolaikinė krikščioniškoji bažnyčia nėra tokia aktyvių tikinčiųjų brolija, kaip Jėzus buvo įpareigojęs vienai kartai

keičiant kitą nuolat įgyvendinti žmonijos dvasinį transformavimą.

195:9.11 (2083.7) Vadinamoji krikščionybė tapo visuomeniniu ir kultūriniu judėjimu, o taip pat religiniu tikėjimu ir praktika. Šiuolaikinės krikščionybės srovė nusausina ne vieną senovinę pagonišką pelkę ir ne vieną barbarišką kemsyną; daug senųjų kultūrinių drenažo upelių suteka į šiandieninės kultūros upę, o taip pat į aukštas Galilėjos plokštikalnes, kurios turi būti jos išskirtinis šaltinis.

10. Ateitis

195:10.1 (2084.1) Krikščionybė šitam pasauliui iš tikrųjų padarė didžiulę paslaugą, bet tai, ko dabar reikia labiausiai, yra Jėzus. Pasauliui reikia pamatyti Jėzų vėl gyvenantį žemėje matant patyrimą tų iš dvasios gimusių mirtingųjų, kurie Mokytoją veiksmingai apreiškia visiems žmonėms. Bergždžia kalbėti apie primityviosios krikščionybės atgimimą; jūs turite eiti į priekį nuo ten, kur esate. Šiuolaikinę kultūrą reikia dvasiškai pakrikštyti Jėzaus gyvenimo nauju atskleidimu ir apšviesti jo amžinojo išgelbėjimo evangelijos nauju supratimu. Ir kada Jėzus bus šitaip išaukštintas, tada į save jis patrauks visus žmones. Jėzaus mokiniai turi būti daugiau negu užkariautojai, net gausūs įkvėpimo ir geresnio gyvenimo šaltiniai visiems žmonėms. Religija yra vien tiktai išaukštintas humanizmas tol, kol ji yra paverčiama į dievišką asmeniniame patyrimo atradus Dievo buvimo tikrovę.

195:10.2 (2084.2) Jėzaus gyvenimo žemėje grožis ir didingumas, humaniškumas ir dieviškumas, paprastumas ir unikalumas, sudaro tokį pritrenkiantį ir dėmesį patraukiantį žmogaus

išgelbėjimo ir Dievo atskleidimo vaizdą, jog visų laikų teologai ir filosofai turėtų veiksmingai susilaikyti nuo to, kad išdrįstų formuoti tikėjimus arba kurti dvasinių pančių teologines sistemas iš Dievo tokio transcendentinio savęs padovanojimo žmogaus forma. Jėzaus pavidalu visata sukūrė mirtingąjį žmogų, kuriame meilės dvasia triumfavo prieš laiko materialias kliūtis ir nugalėjo fizinės kilmės faktą.

195:10.3 (2084.3) Visą laiką prisiminkite—Dievui ir žmogui vienam kito reikia. Jie vienas kitam yra reikalingi tam, jog visiškai ir galutinai pasiektų amžinąjį asmenybės patyrimą dieviškajame visatos užbaigtumo likime.

195:10.4 (2084.4) “Dievo karalystė yra jūsų viduje,” galbūt tai buvo didingiausias pareiškimas, kokį Jėzus kada nors buvo pateikęs po savojo pareiškimo, kad jo Tėvas yra gyva ir mylinti dvasia.

195:10.5 (2084.5) Laimint sielas Mokytojui, žmogų ir jo pasaulį keis būtent ne pirmoji priverstinė, pareigos, arba susitarimo mylia, bet vietoje šito laisvanoriškos tarnystės ir laisvę-mylinčio atsidavimo *antroji* mylia parodys, kad Jėzujietis ištiesia rankas tam, jog su meile apkabintų savo brolių ir toliau jį vestų dvasinio vadovavimo dėka į aukščiausiąją ir dieviškąją mirtingojo egzistencijos tikslą. Krikščionybė net ir dabar noriai žengia *pirmąją* mylią, bet žmonija kankinasi ir klupinėja moralinėje tamsybėje, nes tiek nedaug yra tikrų antramylininkų—tiek nedaug yra prisiekusių Jėzaus pasekėjų, kurie iš tikrųjų gyvena ir myli taip, kaip jis savo mokinius mokė gyventi ir mylėti ir tarnauti.

195:10.6 (2084.6) Kvietimas į jaudinantį patyrimą, kad būtų sukurta nauja ir transformuota žmogiškoji visuomenė, dvasiškai

atgaivinant Jėzaus brolystės karalystę, turėtų sujaudinti visus tuos, kurie tiki į jį, nes žmonės nebuvo sujaudinti nuo tų dienų, kada jie vaikščiojo žeme kaip jo palydovai materialiam kūne.

195:10.7 (2084.7) Nė viena visuomeninė sistema ar politinis režimas, paneigiantis Dievo tikrovę, negali kaip nors konstruktyviai ir tvirtai prisidėti prie žmogiškosios civilizacijos vystymo. Bet krikščionybė, kaip ji yra susiskaldžiusi ir sekuliarizuota šiandien, sudaro didžiausią atskirą kliūtį savo tolimesniam vystymuisi; ypač tą tinka pasakyti, kas susiję su Rytais.

195:10.8 (2084.8) Ekleziasticizmas yra visiškai nesuderinamas su Jėzaus draugų, tikinčių į žmogaus brolystę dangaus karalystės dvasinėje bendrijoje, gyvu įtikėjimu, augančia dvasia, ir pirminio šaltinio patyrimu. Pagirtinas bruožas išsaugoti praeities laimėjimų tradicijas dažnai veda į peraugtų garbinimo sistemų gynimą. Geranoriškas troškimas puoselėti senovės minties sistemas veiksmingai užkerta kelią tam, kad būtų paremtos naujos ir adekvačios priemonės ir metodai, sumanyti tam, jog būtų patenkinti šiuolaikinių žmonių besiplečiančio ir besivystančio proto dvasiniai troškimai. Lygiai taip, ir dvidešimtojo amžiaus krikščioniškos bažnyčios yra didžiulės, bet visiškai sąmoningai nesuvoktos kliūtys tam, kad betarpiškai į priekį žengtų tikroji evangelija—Jėzaus iš Nazareto mokymai.

195:10.9 (2085.1) Daugeliui nuoširdžių žmonių, kurie mielai būtų ištikimi evangelijos Kristui, buvo labai sunku su entuziazmu remti tokią bažnyčią, kuri demonstruoja tiek mažai jo gyvenimo ir mokymų dvasios, ir kurią, kaip jie buvo klaidingai mokomi, jis įkūrė. Jėzus vadinamosios krikščioniškosios bažnyčios neįkūrė, bet visais įmanomais būdais, atitinkančiais

savo prigimtį, *skatino* ją kaip geriausią egzistuojantį jo gyvenimo darbo žemėje aiškintoją.

195:10.10 (2085.2) Jeigu tikrai krikščioniškoji bažnyčia tikrai išdrįstų palaikyti Mokytojo programą, tuomet tūkstančiai akivaizdžiai abejingų jaunuolių lėktų pirmyn dalyvauti tokioje dvasinėje užduotyje, ir jie nedvejodami nueitų visą kelią per šitą didingą jaudinantį patyrimą.

195:10.11 (2085.3) Krikščionybei rimtai gresia tokia lemtis, kurią įkūnija vienas iš jos pačios šūkių: “Tarpusavyje susiskaldžiusi šeima išsilaikyti negali.” Nekrikščioniškas pasaulis vargu ar kapituliuos prieš į sektas susiskaldžiusią krikščionystę. Gyvasis Jėzus yra vienintelė viltis įmanomam krikščionybės susivienijimui. Tikroji bažnyčia—Jėzaus brolystė—yra nematoma, dvasinė, ir ją apibūdina *vienybė*, nebūtinai *vienodumas*. Vienodumas yra mechanistinės prigimties fizinio pasaulio skiriamoji žymė. Dvasinė vienybė yra įtikėjimo sąjungos su gyvu Jėzumi vaisius. Matoma bažnyčia turėtų nustoti trukdyti Dievo karalystės nematomos ir dvasinės brolijos žengimui į priekį. Ir šitoji brolija turi lemtį tapti *gyvu organizmu*, kaip kontrastas suinstitutintai visuomeninei organizacijai. Ji gali dažnai panaudoti tokias visuomenines organizacijas, bet jos neturi užimti šios brolijos vietos.

195:10.12 (2085.4) Bet net ir dvidešimtojo amžiaus krikščionybės nereikia niekinti. Ji yra daugelio rasių Dievą-pažįstančių žmonių bendro moralinio didžiulio talento produktas per daugelį amžių, ir iš tikrųjų gėriui ji buvo viena iš didžiausių jėgų žemėje, ir dėl to nė vienas žmogus neturėtų į ją žiūrėti nerimtai, nežiūrint jos įgimtų ir įgytų trūkumų. Krikščionybė

vis dar sugeba sujaudinti mąstančių žmonių protą stipriomis moralinėmis emocijomis.

195:10.13 (2085.5) Bet nėra jokio pateisinimo tam, kad bažnyčia įsitraukia į komerciją ir politiką; tokios nešventos sąjungos yra siaubingas Mokytojo išdavimas. Ir tikrieji tiesos mylėtojai negreit užmirš tai, jog šita galinga suinstitutinta bažnyčia dažnai išdrįsdavo smaugti ką tik gimusį naują tikėjimą ir persekioti tiesos skleidėjus, kuriems tekdavo pasirodyti netradiciniais apdariais.

195:10.14 (2085.6) Visiškai akivaizdu, jog tokia bažnyčia nebūtų išsilaikiusi, jeigu nebūtų buvę tokių žmonių, kurie teikė pirmenybę tokiam garbinimo stiliui. Daug dvasiškai aptingusių sielų trokšta senovinės ir įsakmios religijos, kuri remiasi ritualais ir šventomis tradicijomis. Vargu ar žmogiškosios evoliucijos ir dvasinio vystymosi pakanka tam, kad žmonės galėtų apsieiti be religinės valdžios. Ir nematomoje karalystės brolijoje tikrai gali būti šitos šeimyninės grupės, priklausančios įvairioms visuomeninėms ir temperamentinėms klasėms, jeigu tiktai jos iš tiesų nori tapti dvasios vedamais Dievo sūnumis. Bet šitoje Jėzaus brolystėje nėra vietos sektantiškam varžymuisi, priešiškamui tarp grupių, o taip pat ir tvirtinimams apie moralinį pranašumą ir dvasinį neklystamumą.

195:10.15 (2086.1) Šitos įvairios krikščionių grupuotės gali pasitarnauti tam, kad suderintų didžiulį skaičių skirtingų būsimųjų tikinčiųjų tipų, kurie yra Vakarų civilizacijos įvairiose tautose, bet toks krikščionybės susiskaldymas yra rimta silpnoji vieta, kada Jėzaus evangeliją ji mėgina nešti Rytų tautoms. Šitos rasės dar nesupranta, kad *Jėzaus religija* yra atskira nuo, ir

kažkuria prasme greta, krikščionybės, kuri vis labiau ir labiau tampa *religija apie Jėzų*.

195:10.16 (2086.2) Urantijos didžioji viltis yra toji galimybė, kad vėl iš naujo būtų apreiškintas Jėzus ir išplėstai pateikta jo gelbstinti žinia, kuri šiandieninių prisiekusių jo pasekėjų didžiules šeimas dvasiškai suvienytų kupinoje meilės tarnystėje.

195:10.17 (2086.3) Net ir pasaulietinis švietimas galėtų padėti šitam didingam dvasiniam renesansui, jeigu tiktai jis tikrai daugiau dėmesio kreiptų į jaunimo mokymą, kaip įsitraukti į gyvenimo planavimą ir charakterio ugdymą. Bet kokio švietimo tikslas turėtų būti gyvenimo aukščiausiojo tikslo, didingos ir gerai subalansuotos asmenybės vystymo, puoselėjimas ir skatinimas. Egzistuoja didžiulis poreikis tam, kad būtų mokoma moralinės drausmės, o ne tokio didžiulio savęs patenkinimo. Remdamasi tokiais pagrindais religija savo dvasiniu paskatinimu gali įnešti indėlį į mirtingojo gyvenimo išplėtimą ir praturtinimą, net ir į amžinojo gyvenimo saugumą ir sustiprinimą.

195:10.18 (2086.4) Krikščionybė yra improvizuota religija, ir dėl to ji iš tiesų turi veikti mažu greičiu. Tam, kad dvasiniai procesai vyktų didžiuliu greičiu, reikia laukti naujo apreiškimo ir kad tikroji Jėzaus religija būtų priimta didesniu mastu. Bet krikščionybė yra galinga religija, matant, kaip nukryžiuoto dailidės paprasti mokiniai išjudino tuos mokymus, kurie per tris šimtus metų užkariavo romėnų pasaulį ir tuomet toliau tęsė triumfą prieš tuos barbarus, kurie nuvertė Romą. Šita pati krikščionybė nugalėjo—absorbavo ir išaukštino—visą hebrajų teologijos ir graikų filosofijos srovę. Ir tada, kada šita krikščioniškoji religija komos būsenoje praleido daugiau negu tūkstantį metų dėl per didelės dozės misterijų ir pagoniškumo,

ji prisikėlė ir iš esmės užkariavo visą Vakarų pasaulį. Krikščionybė Jėzaus mokymų turi pakankamai, kad taptų nemirtinga.

195:10.19 (2086.5) Jeigu tikrai krikščionybė suvoktų didesnę dalį Jėzaus mokymų, tai ji galėtų padaryti nepalyginamai daugiau padėdama šiuolaikiniam žmogui spręsti savo naujas ir vis sudėtingesnes problemas.

195:10.20 (2086.6) Krikščionybė kenčia dėl didžiulio kliuvinio, nes ji viso pasaulio mintyse yra sutapatinama su Vakarų civilizacijos visuomeninės sistemos, industrinio gyvenimo, ir moralinių normų dalimi; ir šitokiu būdu iš tiesų atrodo, jog krikščionybė nesąmoningai remia tokią visuomenę, kuri svirduliuoja nuo tos kaltės, kad toleruoja mokslą be idealizmo, politiką be principų, turtą be darbo, malonumus be suvaržymų, žinias be ugdymo, valdžią be sąžinės, ir gamybą be moralės.

195:10.21 (2086.7) Šiuolaikinės krikščionybės viltis yra ta, kad jai reikėtų nustoti remti Vakarų civilizacijos visuomenines sistemas ir gamybinę politiką, tuo pačiu nuolankiai nusilenkti prieš tą kryžių, kurį ji taip drąsiai liaupsina, kad iš naujo sužinotų iš Jėzaus iš Nazareto tas didingiausias tiesas, kurias mirtingasis žmogus kada nors gali išgirsti—gyvąją evangeliją apie Dievo tėvystę ir žmogaus brolystę.

196 Dokumentas. Jėzaus įtikėjimas

196:0.1 (2087.1) JĖZAUS įtikėjimas į Dievą buvo didingas ir iš visos širdies. Jis patyrė įprastus mirtingosios egzistencijos pakilimus ir nuosmukius, bet religiniu požiūriu jis niekada neabejojo Dievo globos ir vadovavimo tikrumu. Jo įtikėjimas išsivystė iš

įžvalgos, gimusios iš to dieviškojo buvimo veiklos, iš jo viduje gyvenančio Derintojo. Jo įtikėjimas nebuvo nei tradicinis, nei vien tiktai intelektualus, jis buvo visiškai asmeninis ir grynai dvasinis.

196:0.2 (2087.2) Žmogiškasis Jėzus Dievą matė tokį, kuris yra šventas, teisingas, ir didis, o taip pat ištikimas, gražus, ir geras. Visus šiuos dieviškumo požymius jis sutelkė į savo protą kaip “Tėvo danguje valią.” Jėzaus Dievas vienu ir tuo pačiu metu buvo “Izraelio Šventasis” ir “Gyvas ir mylintis Tėvas danguje.” Dievo kaip Tėvo sampratą pirmasis pateikė ne Jėzus, bet šią idėją jis iškėlė ir išaukštino iki didingo patyrimo, pateikdamas naują Dievo atskleidimą ir paskelbdamas, jog kiekvienas mirtingasis tvarinys yra šito meilės Tėvo vaikas, Dievo sūnus.

196:0.3 (2087.3) Jėzus nesikabino į įtikėjimą į Dievą taip, kaip kabintųsi tokia kovojanti siela, kuri kariauja su visata ir mirtinoje kovoje susikabina su priešišku ir nuodėmingu pasauliu; jis nesigriebė įtikėjimo vien tik kaip paguodos, kada iškildavo sunkumai, ar kaip nusiraminimo, kada grėsdavo neviltis; įtikėjimas nebuvo tiesiog iliuzinė kompensacija už gyvenimo nemalonias realybes ir skausmus. Visų natūralių sunkumų ir mirtingojo egzistencijos laikinųjų prieštaračių akivaizdoje, jis patyrė aukščiausio laipsnio ir neabejotino pasitikėjimo Dievu ramybę ir, įtikėjimo dėka, pačioje dangiškojo Tėvo akivaizdoje jautė nuostabų gyvenimo jaudulį. Ir šitas triumfuojantis įtikėjimas buvo realaus dvasinio pasiekimo gyvas patyrimas. Jėzaus milžiniškas indėlis į žmogiškojo patyrimo vertybes buvo ne tai, kad jis atskleidė tiek daug naujų idėjų apie Tėvą danguje, o tai, kad jis taip nuostabiai ir žmogiškai pademonstravo naują ir aukštesnį

gyvojo įtikėjimo į Dievą tipą. Niekada šitos visatos nė viename pasaulyje, nė vieno mirtingojo gyvenime, Dievas tikrai niekada nebuvo tapęs tokia *gyva realybe*, kaip tai buvo Jėzaus iš Nazareto žmogiškajame patyrimo.

196:0.4 (2087.4) Mokytojo gyvenime Urantijoje, šios vietinės kūrinijos šitas pasaulis ir kiti pasauliai atranda naują ir aukštesnę religijos tipą, religiją, kuri remiasi grynai asmeniniais dvasiniais ryšiais su Visuotiniu Tėvu ir kurią visiškai patvirtina tikro asmeninio patyrimo aukščiausias autoritetas. Šitas gyvas Jėzaus įtikėjimas buvo daugiau negu intelektualus atspindys, ir jis nebuvo mistinis meditavimas.

196:0.5 (2087.5) Teologija gali nustatyti, formuluoti, apibrėžti, ir dogmatizuoti įtikėjimą, bet Jėzaus žmogiškajame gyvenime įtikėjimas buvo asmeninis, gyvas, savitas, savaiminis, ir grynai dvasinis. Šitas įtikėjimas nebuvo gili pagarba tradicijai, o taip pat nebuvo ir vien tiktai intelektualus tikėjimas, už kurio jis laikėsi kaip už švento tikėjimo, bet vietoje šito tai buvo didingas patyrimas ir gilus įsitikinimas, kuris *tvirtai laikė jį*. Jo įtikėjimas buvo toks realus ir visaapimantis, kad į šalį nušlavė absoliučiai bet kokias abejones ir veiksmingai sunaikino bet kokią šiam įtikėjimui prieštaraujantį troškimą. Niekas negalėjo jo atplėšti nuo šios patikimos atramos, kuria buvo šitas aistringas, didingas, ir nepalaužiamas įtikėjimas. Net ir akivaizdaus pralaimėjimo akivaizdoje arba patirdamas nusivylimo ir grėsmingos nevilties kančias, jis ramiai stovėdavo dieviškoje būsenoje nejausdamas baimės ir sąmoningai suvokdamas savo dvasinį nenugalimumą. Jėzus turėjo tą gaivinantį įsitikinimą, kurį suteikia nepalaužiamas įtikėjimas, ir kiekvienoje sunkioje gyvenimo situacijoje jis

būtinai demonstruodavo neabejotiną ištikimybę Tėvo valiai. Ir šito nuostabaus įtikėjimo neatėmė net ir žiauri ir nepakeliama gėdingos mirties grėsmė.

196:0.6 (2088.1) Religinį genijų, stiprus dvasinis įtikėjimas taip dažnai nuveda tiesiai į pragaištingą fanatizmą, į religinio ego pervertinimą, bet šito neatsitiko Jėzui. Jo nepaprastas įtikėjimas ir dvasinis pasiekimas praktiniame gyvenime neturėjo jam neigiamo poveikio, nes šitas dvasinis išaukštinimas buvo jo asmeninio patyrimo su Dievu visiškai nesąmoninga ir spontaniška sielos išraiška.

196:0.7 (2088.2) Jėzaus viską sugeriantis ir nepalenkiamas įtikėjimas niekada netapo fanatiškas, nes šis įtikėjimas niekada nemėgino atsiskirti nuo jo gerai subalansuotų intelektualių samprotavimų, susijusių su praktinių ir kasdienių visuomeninių, ekonominių, ir moralinių gyvenimo situacijų proporcingomis vertybėmis. Žmogaus Sūnus buvo nuostabiai suvienyta žmogiškoji asmenybė; jis buvo tobulai apdovanota žmogiškoji būtybė; jis taip pat buvo didingai suderintas kaip apjungta žmogiškoji ir dieviškoji būtybė, veikianti žemėje kaip atskira asmenybė. Visada Mokytojas sielos įtikėjimą tikrai suderindavo su užgrūdinto patyrimo išmintimi-įvertinimais. Asmeninis įtikėjimas, dvasinė viltis, ir moralinis atsidavimas visada buvo tarpusavyje susieti į harmoningo bendravimo neprilygstamą religinę vienybę giliai suvokiant bet kokios rūšies žmogiškosios ištikimybės—asmeninės garbės, šeimos meilės, religinio įsipareigojimo, visuomeninės pareigos, ir ekonominės būtinybės—tikrovę ir šventumą.

196:0.8 (2088.3) Jėzaus įtikėjimas visas dvasines vertybes įsivaizdavo tokias, kurios yra surandamos Dievo karalystėje; dėl to jis ir

sakė: “Pirmiausia ieškokite dangaus karalystės.” Jėzus išsivysčiusioje ir idealioje karalystės bičiulystėje matė “Dievo valios” pasiekimą ir įgyvendinimą. Maldos, kurios jis mokė savo mokinius, pati ta šerdis yra tokia: “Teateinie tavoji karalystė; tebūnie tavoji valia.” Šitoku būdu suvokęs karalystę kaip apimančią Dievo valią, jis pasišventė jos įgyvendinimo reikalui su stebinančiu nesavanaudiškumu ir beribiu entuziazmu. Bet per visą savo intensyvią misiją ir nepaprastą gyvenimą niekada nepasireiškė fanatiko įniršis arba paviršutiniško religinio egoisto putojimas.

196:0.9 (2088.4) Visą Mokytojo gyvenimą nuosekliai sąlygojo šitas gyvasis įtikėjimas, šitas kilnus religinis patyrimas. Šitas dvasinis požiūris visiškai viešpatavo jo mąstyme ir jausmuose, jo tikėjime ir maldose, jo mokymuose ir pamoksluose. Šitas asmeninis sūnaus įtikėjimas į dangiškojo Tėvo vadovavimo ir saugojimo tikrumą ir saugumą jo unikaliam gyvenimui suteikė giluminį sugebėjimą pajusti dvasinę tikrovę. Ir vis tik, nežiūrint būtent šito gilaus artimų ryšių su dieviškumu suvokimo, šitas Galilėjietis, Dievo Galilėjietis, kada į jį kreipėsi žodžiais Gerasis Mokytojai, tuoj pat atsakė, “Kodėl gi tu mane vadini geruoju?” Kada mes susiduriame su tokiu nuostabiu nesavanaudiškumu, tada pradedame suprasti, kaip Visuotiniam Tėvui buvo įmanoma taip iki galo pasireikšti jam ir per jį save atskleisti šios sferos mirtingiesiems.

196:0.10 (2088.5) Jėzus atnešė Dievui, kaip šios sferos žmogus, didingiausią iš visų aukų: savo paties valios pašventimą ir atsidavimą dieviškosios valios vykdymo didingai tarnystei. Jėzus visada ir nuosekliai religiją aiškino vien tiktai Tėvo valios požiūriu. Studijuodami Mokytojo karjerą, kiek ji yra

susijusi su malda ar su bet kuriuo kitu religinio gyvenimo aspektu, dėmesį kreipkite ne tiek į tai, ko jis mokė, kiek į tai, ką jis darė. Jėzui malda niekada nebuvo religinė pareiga. Jam malda buvo nuoširdi dvasinio požiūrio išraiška, sielos ištikimybės pareiškimas, asmeninio pasišventimo išsakymas, padėkos pareiškimas, emocinės įtampos išvengimas, kelio užkirtimas konfliktui, mąstymo išaukštinimas, troškimo sukilninimas, moralinio sprendimo įrodymas, minties praturtinimas, aukščiausiųjų polinkių pagyvinimas, impulso pašventinimas, požiūrio išsiaiškinimas, įtikėjimo deklaravimas, transcendentinis valios atidavimas, didingas pasitikėjimo patvirtinimas, drąsos atskleidimas, atradimo paskelbimas, prisipažinimas apie aukščiausią atsidavimą, pasišventimo patvirtinimas, metodas, kaip suderinti sunkumus, ir galingas apjungtų sielos galių mobilizavimas, kad pasipriešintų visiems žmogiškiesiems polinkiams į savanaudiškumą, blogį, ir nuodėmę. Jis gyveno kaip tik tokį maldingo pasišventimo vykdyti Tėvo valią gyvenimą ir pabaigė savo gyvenimą triumfuodamas kaip tik su tokia malda. Jo neprilygstamo religinio gyvenimo paslaptis buvo šitas sąmoningas Dievo buvimo suvokimas; ir jis šį suvokimą pasiekė išmintinga malda ir nuoširdžiu garbinimu—nenutraukiama komunija su Dievu—o ne nurodymais, balsais, vizijomis, ar nepaprastais religiniais ritualais.

^{196:0.11 (2089.1)} Jėzaus žemiškajame gyvenime, religija buvo gyvasis patyrimas, tiesioginis ir asmeninis judėjimas nuo dvasinio gilaus gerbimo į praktinį teisumą. Jėzaus įtikėjimas davė dieviškosios dvasios transcendentinius vaisius. Jo įtikėjimas nebuvo nesubrendęs ir per daug patiklus, koks būna vaiko tikėjimas, bet daugeliu aspektų jis iš tikrųjų buvo panašus į

vaiko proto neįtarų pasitikėjimą kitu. Jėzus pasitikėjo Dievu didele dalimi taip, kaip vaikas pasitiki savo tėvu ar motina. Jis turėjo giluminį pasitikėjimą visata—tiesiog pasitikėjo ja taip, kaip vaikas pasitiki tėvų aplinka. Jėzaus iš visos širdies įtikėjimas į visatos fundamentalų gėrį buvo labai panašus į vaiko pasitikėjimą savo žemiškosios aplinkos saugumu. Jis atsirėmė į dangiškąjį Tėvą taip, kaip vaikas atsiremia į vieną iš savo žemiškųjų tėvų, o jo karštas įtikėjimas niekada nė vienai akimirkai nesuabejojo dangiškojo Tėvo globos iš viršaus tikrumu. Jo niekada rimtai nesutrikdė baimė, abejonės, ir skepticizmas. Jis neturėjo netikėjimo, kuris būtų trukdęs jo gyvenimui reikštis laisvai ir savitai. Jis visiškai suaugusio žmogaus nepalaužiamą ir išmintingą drąsą sujungė su tikinčio vaiko tokiu optimizmu, kuris yra nuoširdus ir pasitiki kitu. Jo įtikėjimas išaugo į tokias pasitikėjimo kitu aukštumas, kad šis pasitikėjimas nebeturėjo baimės.

196:0.12 (2089.2) Jėzaus įtikėjimas pasiekė vaiko pasitikėjimo kitu tyrumą. Jo įtikėjimas buvo toks absoliutus ir nedvejojantis, kad reagavo į bendravimo su bičiuliais tvariniais žavesį ir į visatos stebuklus. Tuo, kas yra dieviška, jo pasitikėjimo jausmas buvo toks visiškas ir toks tvirtas, kad suteikė absoliutaus asmeninio saugumo džiaugsmą ir garantiją. Jo religiniame patyrimo nebuvo jokio abejojančio apsimesimo. Šitą visiškai suaugusio žmogaus milžinišką intelektą aukščiausiu laipsniu valdė vaiko įtikėjimas sprendžiant visus reikalus, susijusius su religine sąmone. Nėra nieko keisto, jog kartą jis pasakė: “Jeigu jūs netapsite tokie, koks yra mažas vaikas, tai į karalystę tikrai nepateksite.” Nežiūrint to, kad Jėzaus įtikėjimas buvo *kaip vaiko*, bet jis visiškai nebuvo *vaikiškas*.

^{196:0.13 (2089.3)} Jėzus reikalauja, kad jo mokiniai tikėtų ne į jį, bet *su* juo, tikėtų į Dievo meilės tikrovę ir visiškai pasitikėdami priimtų sūnystės su dangiškuoju Tėvu garantijos saugumą. Mokytojas trokšta, kad jo visi pasekėjai turėtų visišką jo transcendentinį įtikėjimą. Jėzus savo pasekėjams metė nepaprastai jaudinantį iššūkį, kad jie ne tiktai tikėtų *tuo*, *kuo* tiki jis, bet ir tikėtų *taip*, *kaip* tiki jis. Tokia yra jo vieno aukščiausiojo reikalavimo, “Eik su manimi” giluminė reikšmė.

^{196:0.14 (2090.1)} Jėzaus žemiškasis gyvenimas buvo pašvęstas vienam didingam tikslui—Tėvo valios vykdymui, gyvenant žmogiškąjį gyvenimą religingai ir įtikėjimu. Jėzaus įtikėjimas buvo pasitikintis kitais, toks, kaip vaiko įtikėjimas, bet jam visiškai nebuvo būdingas perdėtas pasitikėjimas savimi. Jis priimdavo energingus ir vyriškus sprendimus, drąsiai žvelgdavo į daugkartinius nuvylimus, ryžtingai įveikdavo nepaprastus sunkumus, ir nesigūždamas vykdė griežtus pareigos reikalavimus. Reikėjo stiprios valios ir neabejojančio pasitikėjimo, kad būtų tikima tuo, kuomet tikėjo Jėzus ir *taip*, *kaip* tikėjo jis.

1. Jėzus — žmogus

^{196:1.1 (2090.2)} Jėzaus atsidavimas Tėvo valiai ir žmogaus tarnystei buvo net ir daugiau negu mirtingojo sprendimas ir žmogiškasis pasiryžimas; tai buvo iš visos širdies savo paties pasišventimas šitokiam beribiam meilės padovanojimui. Nesvarbu, koks bebūtų didis Mykolo aukščiausiosios valdžios faktas, bet iš žmonių jūs neturėtumėte atimti žmogiškojo Jėzaus. Mokytojas pakilo į dangų tiek kaip žmogus, tiek ir kaip Dievas; jis priklauso žmonėms; žmonės priklauso jam. Kaip gaila, jog pati religija turėtų būti aiškinama šitaip klaidingai, kad žmogiškasis

Jėzus būtų atimtas iš kovojančių mirtingųjų! Tegul diskusijos apie Kristaus žmogiškumą ar dieviškumą neužtemdo šios gelbstinčios tiesos, kad Jėzus iš Nazareto buvo religingas žmogus, kuris, įtikėjimo dėka, pasiekė Dievo valios pažinimą ir vykdymą; jis buvo iš tikrųjų pats religingiausias žmogus, kuris kada nors buvo gyvenęs Urantijoje.

196:1.2 (2090.3) Pribrendo laikas paliudyti žmogiškojo Jėzaus simbolinį prisikėlimą iš kapavietės tarp devyniolikos amžių teologinių tradicijų ir religinių dogmų. Jėzaus iš Nazareto daugiau nebereikia aukoti net ir dėl nuostabios pašlovintojo Kristaus sampratos. Kokia tai būtų transcendentinė tarnystė, jeigu šito apreiškimo dėka, Žmogaus Sūnus būtų prikeltas iš tradicinės teologijos kapo ir būtų pateiktas kaip gyvasis Jėzus tai bažnyčiai, kuri vadinasi jo vardu, ir visoms kitoms religijoms! Iš tikrųjų krikščioniškoji tikinčiųjų bičiulija nesudvejos dėl to, jog padarytų tokius įtikėjimo ir gyvensenos pakeitimus, kurie ją įgalintų “eiti kartu” su Mokytoju, kad pademonstruotų jo religinio atsidavimo vykdyti Tėvo valią ir pasišventimo nesavanaudiškai žmogaus tarnystei tikrąjį gyvenimą. Ar prisiekę krikščionys bijo, kad bus demaskuota per daug savimi pasitikinti ir nepasišventusi bičiulija, siekianti visuomeninio respektabilumo ir savanaudiško netinkamo ekonominio prisitaikymo? Ar institucinė krikščionybė bijo galimo pavojaus tradicinei bažnytinei valdžiai, ar net jos nuvertimo, jeigu į mirtingųjų žmonių protą ir sielas Galilėjos Jėzus bus iš naujo sugražintas kaip asmeninio religinio gyvenimo idealas? Iš tikrųjų, krikščioniškosios civilizacijos visuomeniniai pertvarkymai, ekonominės transformacijos, moralinis atsinaujinimas, ir religinės revizijos būtų drastiškos

ir revoliucinės, jeigu Jėzaus gyvoji religija staiga pakeistų teologinę religiją apie Jėzų.

196:1.3 (2090.4) “Eiti su Jėzumi” reiškia asmeniškai turėti jo religinį įtikėjimą ir pasinerti į Mokytojo gyvenimo dvasią nesavanaudiškai tarnaujant žmogui. Žmogiškajame gyvenime vienas iš svarbiausių dalykų yra išsiaiškinti, kuo tikėjo Jėzus, atrasti jo idealus, ir stengtis pasiekti jo išaukštinto gyvenimo tikslą. Iš viso žmogiškojo pažinimo, kuris turi didžiausios vertės, yra Jėzaus religinio gyvenimo pažinimas ir kaip jis jį nugyveno.

196:1.4 (2090.5) Paprasti žmonės Jėzaus klausėsi su džiaugsmu, ir jie vėl sureaguotų į pasakojimą apie jo pasišventusios religinės motyvacijos nuoširdų žmogiškąjį gyvenimą, jeigu tokios tiesos iš tikrųjų vėl būtų skelbiamos pasauliui. Žmonės jo klausėsi su džiaugsmu, nes jis buvo vienas iš jų, kuklus pasaulietis; pasaulio didingiausias religinis mokytojas iš tikrųjų buvo pasaulietis.

196:1.5 (2091.1) Karalystės tikinčiųjų tikslas turėtų būti ne tiesiogine prasme imituoti Jėzaus išorinį gyvenimą materialaus kūno pavidalu, bet turėti jo įtikėjimą; Dievu pasitikėti taip, kaip jis pasitikėjo Dievu, ir žmonėmis tikėti taip, kaip jis tikėjo žmonėmis. Jėzus niekada neįrodinėjo nei Dievo tėvystės, nei žmonių brolystės; jis buvo gyva iliustracija vieno ir giluminis pademonstravimas kito.

196:1.6 (2091.2) Lygiai taip, kaip žmonės turi žengti pirmyn iš žmogiškosios sąmonės į dieviškąjį suvokimą, taip ir Jėzus tikrai pakilo iš žmogiškosios prigimties į Dievo prigimties sąmonę. Ir Mokytojas įgyvendino šitą didį pakilimą nuo to, kas

yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, savo mirtingojo intelekto įtikėjimo ir savo viduje gyvenančio Derintojo veiksmų bendru pasiekimu. To fakto, kad pasiekta dieviškumo visuma, suvokimą (visą laiką visiškai sąmoningai suvokiant žmogiškąją tikrovę) lydėjo septyni etapai, per kuriuos buvo pasiekta vis didesnio sudievinimo įtikėjimo sąmonė. Šiuos savojo aš vis didesnio suvokimo etapus Mokytojo savęs padovanojimo patyrimė žymėjo tokie nepaprasti įvykiai:

196:1.7 (2091.3) 1. Minties Derintojo atvykimas.

196:1.8 (2091.4) 2. Emanuelio žinianešys, kuris jam pasirodė Jeruzalėje, kada jis buvo maždaug dvylikos metų amžiaus.

196:1.9 (2091.5) 3. Apsireiškimai, lydėję jo krikštą.

196:1.10 (2091.6) 4. Patyrimai ant Transfigūracijos Kalno.

196:1.11 (2091.7) 5. Morontinis prisikėlimas.

196:1.12 (2091.8) 6. Dvasinis pakilimas.

196:1.13 (2091.9) 7. Baigiamasis Rojaus Tėvo apkabinimas, suteikiantis beribį jo visatos suverenumą.

2. Jėzaus religija

196:2.1 (2091.10) Kada nors krikščioniškosios bažnyčios reformavimas bus pakankamai gilus, kad būtų sugrįžta prie grynujų Jėzaus, mūsų įtikėjimo autoriaus ir užbaigėjo, religinių mokymų. Jūs galite *skelbti* religiją *apie* Jėzų, bet, būtinai, turite *gyventi Jėzaus* religija. Pentakosto entuziazmo metu, Petras nesąmoningai pradėjo naują religiją, religiją apie prisikėlusį ir pašlovintą Kristų. Vėliau Apaštalas Paulius šitą naują

evangeliją transformavo į krikščionybę, į tokią religiją, kuri įkūnija jo paties teologines pažiūras ir vaizduoja jo paties *asmeninį patyrimą* su Jėzumi Damasko kelyje. Karalystės evangelija remiasi Jėzaus iš Galilėjos asmeniniu religiniu patyrimu; krikščionybė remiasi beveik išimtinai Apaštalo Pauliaus asmeniniu religiniu patyrimu. Beveik visas Naujasis Testamentas yra skirtas ne Jėzaus reikšmingo ir įkvepiančio religinio gyvenimo pavaizdavimui, bet diskusijai apie Pauliaus religinį patyrimą ir jo asmeninių religinių įsitikinimų pavaizdavimui. Vienintelės reikšmingos išimtys ir šito teiginio, be kai kurių vietų iš Motiejaus, Morkaus, ir Luko, yra Laiškas Hebrajams ir Jokūbo Laiškas. Net ir Petras, savo rašinyje, tikrai vieną kartą užsiminė apie Mokytojo asmeninį religinį gyvenimą. Naujasis Testamentas yra nuostabus krikščioniškas dokumentas, bet jis tikrai menku laipsniu yra Jėzujetiškas.

196:2.2 (2091.11) Jėzaus gyvenimas materialame kūne pavaizduoja transcendentinį religinį augimą nuo primityvaus garbinimo iš baimės ir žmogiškosios gilios pagarbos ankstyvųjų idėjų, vystantis aukštyn per asmeninės dvasinės komunijos metus iki to, kol galų gale jis pasiekė tą išvystytą ir išaukštintą statusą, kad sąmoningai suvokė savo vienovę su Tėvu. Ir šitokiu būdu, per vieną trumpą gyvenimą, Jėzus iš tiesų sukaupė visą tą religinio dvasinio vystymosi patyrimą, kurį žmogus pradeda žemėje ir paprastai pasiekia tikrai užbaigdamas ilgą mokymąsi dvasinio lavinimo mokyklose per savo ikirojinės karjeros vienas po kito einančius lygius. Jėzus vystėsi nuo grynai žmogiškosios sąmonės, suvokdamas įtikėjimo tikrumą savo asmeniniame religiniame patyrimo, iki didingų dvasinių aukštumų, kada aiškiai suvokė savo dieviškąją prigimtį, ir iki sąmoningo suvokimo, kad jis artimai bendrauja su Visuotiniu

Tėvu valdant visatą. Jis vystėsi iš nuolankaus mirtingojo priklausomybės statuso, kuris jam pasufleruodavo spontaniškai atsakyti tam, kuris jį pavadindavo Geruoju Mokytoju, “Kodėl gi tu mane vadini geruoju? Nė vienas, išskyrus Dievą, nėra geras,” iki tos didingos pasiekto dieviškumo sąmonės, kuri privertė jį sušukti, “Kuris gi iš jūsų teisia mane už nuodėmę?” Ir šitas palaipsnis kilimas nuo to, kas yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, buvo išskirtinai mirtingojo laimėjimas. Ir kada jis šitokiu būdu buvo pasiekęs dieviškumą, tada jis vis vien buvo tas pats žmogiškasis Jėzus, Žmogaus Sūnus, o taip pat ir Dievo Sūnus.

^{196:2.3 (2092.1)} Morkus, Motiejus, ir Lukas kai ką išsaugojo iš žmogiškojo Jėzaus paveikslo, kada jis įsitraukė į nuostabią kovą tam, kad išsiaiškintų dieviškąją valią ir kad vykdytų šitą valią. Jonas pateikia triumfuojančio Jėzaus vaizdą, kada jis eina žeme visiškai sąmoningai suvokdamas savo dieviškumą. Didelė klaida, kurią padarė tie, kurie studijavo Mokytojo gyvenimą, yra ta, jog kai kurie jį suvokė kaip visiškai žmogišką, tuo tarpu kiti manė, kad jis yra vien tiktai dieviškas. Per visą savo patyrimą jis iš tiesų buvo tiek žmogiškas, tiek ir dieviškas, net ir dabar jis yra toks.

^{196:2.4 (2092.2)} Bet didžiausia klaida buvo ta, jog tuo metu, kada žmogiškasis Jėzus buvo suvokiamas kaip *turintis* religiją, tai dieviškasis Jėzus (Kristus) religija tapo beveik per vieną naktį. Pauliaus krikščionybė pasirūpino, kad būtų garbinamas dieviškasis Kristus, bet ji beveik visiškai iš savo akiračio išleido kovojantį ir drąsų žmogiškąjį Jėzų iš Galilėjos, kuris, savo asmeninio religinio įtikėjimo drąsos ir jo viduje gyvenančio Derintojo didvyriškumo dėka, pakilo iš žemų

žmogiškųjų lygių, kad taptų vienu su dieviškumu, šitokiu būdu tapdamas naujuoju ir gyvuoju keliu, kuriuo visi mirtingieji šitaip gali pakilti iš žmogiškumo į dieviškumą. Mirtingieji visuose dvasingumo etapuose ir visuose pasauliuose Jėzaus asmeniniame gyvenime gali surasti tai, kas juos sustiprins ir įkvėps, kada jie žengs į priekį iš žemiausių dvasinių lygių į aukščiausias dieviškas vertybes, nuo viso asmeninio religinio patyrimo pradžios iki pabaigos.

^{196:2.5 (2092.3)} Tuo metu, kada buvo rašomas Naujasis Testamentas, autoriai ne tik kuo giliausiai tikėjo į prisikėlusiojo Kristaus dieviškumą, bet taip pat jie atsidavusiai ir nuoširdžiai tikėjo į jo nedelsiamą sugrįžimą į žemę tam, kad dangiškąją karalystę užbaigtų. Didele dalimi dėl šito stipraus tikėjimo į Viešpaties nedelsiamą sugrįžimą buvo polinkis iš užrašų praleisti tas užuominas, kurios vaizdavo Mokytojo grynai žmogiškuosius patyrimus ir savybes. Visas krikščioniškas judėjimas atsitraukė nuo Jėzaus iš Nazareto žmogiškojo poveikio link prisikėlusiojo Kristaus, pašlovinto ir netrukus sugrįšiančio Viešpaties Jėzaus Kristaus, išaukštinimo.

^{196:2.6 (2092.4)} Jėzus sukūrė asmeninio patyrimo religiją, kada yra vykdoma Dievo valia ir tarnaujama žmogiškai brolijai; Paulius sukūrė tokią religiją, kurioje pašlovintasis Jėzus tapo garbinimo objektu, o broliją sudarė bičiuliai tikintieji į dieviškąjį Kristų. Jėzaus savęs padovanojime šitos dvi koncepcijos buvo potencialios jo dieviškajame-žmogiškajame gyvenime, ir iš tikrųjų gaila, kad jo pasekėjai nepajėgė sukurti suvienytos religijos, kuri būtų galėjusi deramai suvokti Mokytojo tiek žmogiškąją, tiek dieviškąją prigimtį, kaip jos

buvo neatskiriamai susietos jo žemiškajame gyvenime ir taip šlovingai išreikštos karalystės pirminėje evangelijoje.

196:2.7 (2093.1) Jūsų nei pritrenktų, nei jums sukeltų nerimo kai kurie iš Jėzaus griežtų pareiškimų, jeigu tikrai jūs iš tikrųjų prisimintumėte, kad jis buvo, kuo nuoširdžiausias ir labiausiai atsidavęs pasaulio religininkas. Jis buvo visiškai pasišventęs mirtingasis, be galo atsidavęs savo Tėvo valios vykdymui. Didelė dalis iš jo akivaizdžiai griežtų pasakymų buvo daugiau asmeninė įtikėjimo išpažintis ir atsidavimo pasižadėjimas, o ne įsakymai savo pasekėjams. Ir būtent šitas vieno tikslo siekimas ir nesavanaudiškas atsidavimas leido jam pasiekti tokios nepaprastos pažangos nugalint žmogiškąją protą per vieną trumpą gyvenimą. Į didelę dalį jo pareiškimų reikėtų žiūrėti kaip į išpažintį, ko jis reikalavo iš savęs, o ne iš visų savo pasekėjų. Būdamas pasišventęs karalystės reikalui, Jėzus už savęs sudegino visus tiltus; jis paaukojo viską, kas trukdė jo Tėvo valios vykdymui.

196:2.8 (2093.2) Jėzus laimino neturtinguosius, nes jie paprastai būdavo nuoširdūs ir religingi; jis smerkė turtinguosius, nes jie paprastai būdavo pasileidę ir nereligingi. Jis vienodai pasmerkdamas nereliginą elgetą ir pagirdavo pasišventusį ir garbinantį Dievą turtuolį.

196:2.9 (2093.3) Jėzus padėdavo žmonėms šiame pasaulyje jaustis patogiai; jis išvadavo juos iš tabu vergystės ir mokė juos, kad pasaulis nėra iš pagrindų blogas. Jis netroško pabėgti iš savo žemiškojo gyvenimo; jis įsisavino tą metodą, kaip tinkamai atlikti Tėvo valią būnant materialaus kūno pavidalu. Jis pasiekė idealistinį religinį gyvenimą esant realistinio pasaulio sąlygoms. Jėzus neturėjo Pauliaus pesimistinio požiūrio į

žmoniją. Mokytojas žiūrėjo į žmones kaip į Dievo sūnus ir numatė nuostabią ir amžiną ateitį tiems, kurie pasirenka išlikimą. Jis nebuvo moralus skeptikas; jis žvelgė į žmogų iš teigiamos, o ne iš neigiamos pusės. Jis matė, jog didžioji dauguma žmonių yra silpni, o ne blogi, daugiau intelektualiai susipainioję, o ne moraliai smukę. Bet nežiūrint jų statuso, jie visi buvo Dievo vaikai ir jo sielos broliai.

196:2.10 (2093.4) Jis mokė žmones vertinti save aukštai laike ir amžinybėje. Dėl to, kad Jėzus šitaip aukštai vertino žmones, jis buvo pasirengęs visas atsiduoti nepertraukiamai tarnystei žmonijai. Ir būtent šito ribinio beribis vertingumas auksinę taisyklę jo religijoje pavertė esminiu faktoriumi. Kokio gi mirtingojo negali išaukštinti tas nepaprastas tikėjimas mirtinguoju, kokį tikėjimą juo turi Jėzus?

196:2.11 (2093.5) Jėzus nesiūlė jokių taisyklių visuomeniniam vystymuisi; jo misija buvo religinė, o religija yra išimtinai individualus patyrimas. Labiausiai išsivysčiusios visuomenės tobuliausias tikslas niekada negali tikėtis, kad pranoks Jėzaus žmonių brolystę, grindžiamą Dievo tėvystės pripažinimu. Jokio visuomeninio išsivystymo idealo negalima įgyvendinti neatėjus šitai dieviškajai karalystei.

3. Religijos viršenybė

196:3.1 (2093.6) Asmeninis, dvasinis religinis patyrimas veiksmingai palengvina didžiąją dalį mirtingojo sunkumų; jis yra visų žmogiškųjų problemų veiksmingas rūšiuotojas, įvertintojas, ir suderintojas. Religija žmogiškųjų vargų nepašalina ir nesunaikina, bet ji iš tikrųjų ištirpdo, sugeria, apšviečia, ir pranoksta juos. Tikroji religija asmenybę suvienija

veiksmingam prisiderinimui prie visų mirtingojo reikalavimų. Religinis įtikėjimas—viduje gyvenančio dieviškojo buvimo teigiamas vedimas—Dievą-pažįstantį žmogų neabejotinai įgalina pastatyti tiltą virš tos bedugnės, kuri egzistuoja tarp intelektualios logikos, pripažįstančios Visuotinę Pirmąją Priežastį kaip *Tai*, ir tų sielos teigiamų tvirtinimų, kurie įrodinėja, kad šitoji Pirmoji Priežastis yra *Jis*, Jėzaus evangelijos dangiškasis Tėvas, žmogiškojo išgelbėjimo asmeninis Dievas.

196:3.2 (2094.1) Visuotinėje tikrovėje yra tiktai trys elementai: faktas, idėja, ir ryšys. Religinė sąmonė šitas realybes identifikuoja kaip mokslą, filosofiją, ir tiesą. Filosofija būtų linkusi į šitas veiklas žiūrėti kaip į priežastį, išmintį, ir įtikėjimą—fizinę tikrovę, intelektualią tikrovę, ir dvasinę tikrovę. Mes esame įpratę šitas realybes įvardinti kaip dalyką, prasmę, ir vertybę.

196:3.3 (2094.2) Besivystantis tikrovės suvokimas yra ekvivalentiškas artėjimui prie Dievo. Dievo suradimas, susitapatinimo su tikrove sąmonė, yra ekvivalentiška savojo aš užbaigtumo—savojo aš pilnatvės, savojo aš visumos—patyrimui. Visuminės tikrovės patyrimas yra visiškas Dievo suvokimas, Dievo pažinimo patyrimo užbaigtumas.

196:3.4 (2094.3) Visą žmogiškojo gyvenimo apibendrinimą sudaro žinojimas, kad žmogų lavina faktas, sukilnina išmintis, ir išgelbsti—pateisina—religinis įtikėjimas.

196:3.5 (2094.4) Fizinį tikrumą sudaro mokslo logika; moralinį tikrumą sudaro filosofijos išmintis; dvasinį tikrumą sudaro tikro religinio patyrimo tiesa.

196:3.6 (2094.5) Žmogaus protas gali pasiekti dvasinės įžvalgos aukštus lygius ir atitinkamas vertybių dieviškumo sferas, kadangi jis nėra vien tiktai materialus. Žmogaus prote yra dvasinis branduolys—dieviškojo buvimo Derintojas. Tai, kad šitoji dvasia gyvena žmogiškajame prote, įrodo trys atskiri dalykai:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanistinė bičiulystė—meilė. Grynai gyvulinis protas gali gyventi bandoje dėl savisaugos, bet tiktai toks intelektas, kuriame gyvena dvasia, yra nesavanaudiškai altruistinis ir besąlygiškai mylintis.

196:3.8 (2094.7) 2. Visatos aiškinimas—išmintis. Tiktai toks protas, kuriame gyvena dvasia, gali suvokti, kad visata individui yra draugiška.

196:3.9 (2094.8) 3. Dvasinis gyvenimo įvertinimas—garbinimas. Tiktai toks žmogus, kuriame gyvena dvasia, gali suvokti dieviškąjį buvimą ir stengtis pasiekti visapusiškesnį patyrimą šitame išankstiniame dieviškumo pajutime ir su šituo išankstiniu dieviškumo pajutimu.

196:3.10 (2094.9) Žmogiškasis protas realių vertybių nesukuria; žmogiškasis patyrimas visatos įžvalgos nesuteikia. Kai dėl įžvalgos, moralinių vertybių suvokimo ir dvasinių prasmų supratimo, tai viskas, ką gali padaryti žmogiškasis protas, yra atrasti, suvokti, paaiškinti, ir *pasirinkti*.

196:3.11 (2094.10) Moralinės visatos vertybės tampa intelektualia nuosavybe mirtingojo protui pareiškus tris pagrindines nuomones, arba pasirinkimus:

196:3.12 (2094.11) 1. Nuomonę apie savąjį aš—moralinis pasirinkimas.

196:3.13 (2094.12) 2. Nuomonę apie visuomenę—etinis pasirinkimas.

196:3.14 (2094.13) 3. Nuomonę apie Dievą—religinis pasirinkimas.

196:3.15 (2094.14) Šitokiu būdu pasirodo, kad visas žmogiškasis vystymasis yra įgyvendinamas bendros *apreikštinės evoliucijos* metodu.

196:3.16 (2094.15) Jeigu toks dieviškasis mylėtojas negyventų žmogaus viduje, tai šis negalėtų nesavanaudiškai ir dvasingai mylėti. Jeigu toks aiškintojas negyventų prote, tai žmogus negalėtų teisingai suvokti visatos vienybės. Jeigu toks įvertintojas negyventų su žmogumi, tai jis iš tiesų negalėtų įvertinti moralinių vertybių ir suvokti dvasinių prasmų. Ir šitas mylėtojas yra kilęs iš paties begalinės meilės šaltinio; šitas aiškintojas yra Visuotinės Vienybės dalis; šitas įvertintojas yra dieviškosios ir amžinosios tikrovės visų absoliučių vertybių Centro ir Šaltinio vaikas.

196:3.17 (2095.1) Moralinis įvertinimas, turintis religinės prasmės—dvasinė įžvalga—pažymi individo pasirinkimą tarp gėrio ir blogio, tiesos ir suklydimo, materialaus ir dvasinio, žmogiškojo ir dieviškojo, laiko ir amžinybės. Žmogiškasis išlikimas dideliu laipsniu priklauso nuo žmogiškosios valios pašventimo pasirinkti tas vertybes, kurias parinko šitas dvasinių vertybių rūšiuotojas—viduje gyvenantis aiškintojas ir vienytojas. Asmeninį religinį patyrimą sudaro dvi fazės: atradimas žmogiškajame prote ir viduje gyvenančios dieviškosios dvasios apreikšimas. Dėl per didelio sudėtingumo arba dėl prisiekusių religininkų nereliginio elgesio, žmogus, arba net ir žmonių

karta, gali pasirinkti tai, jog nutrauktų savo pastangas surasti Dievą, kuris gyvena jų viduje; jis gali dieviškajame atskleidime į priekį nebežengti ir dieviškojo atskleidimo nebesiekti. Bet tokios dvasinio nesivystymo nuostatos ilgai išsilaikyti negali dėl viduje gyvenančių Minties Derintojų buvimo ir poveikio.

^{196:3.18 (2095.2)} Šitas giluminis patyrimas suvokiant, jog viduje tikrai gyvena dieviškasis gyventojas, visiems laikams pranoksta fizinių mokslų primityvų materialistinį metodą. Jūs negalite po mikroskopu padėti dvasinio džiaugsmo; jūs negalite meilės pasverti svarstyklėmis; jūs negalite išmatuoti moralinių vertybių; taip pat jūs negalite ir įvertinti dvasinio garbinimo kokybės.

^{196:3.19 (2095.3)} Hebrajai turėjo moralinio didingumo religiją; graikai išvystė grožio religiją; Paulius ir jo pasekėjai įkūrė įtikėjimo, vilties, ir užuojautos religiją. Jėzus apreiškė ir pademonstravo meilės religiją: saugumą Tėvo meilėje, su džiaugsmu ir pasitenkinimu, kurie atsiranda dėl to, kad šita meile yra dalijamasi žmogiškosios brolystės tarnystėje.

^{196:3.20 (2095.4)} Kiekvieną kartą, kada žmogus apmąstęs priima moralinį sprendimą, tada jis nedelsiant savo sieloje patiria naują dieviškąjį antplūdį. Moralinis pasirinkimas sudaro religiją kaip tą motyvą, kada viduje reaguojama į išorines sąlygas. Bet tokia reali religija nėra grynai subjektyvus patyrimas. Ji rodo to individo, kuris prasmingai ir išmintingai reaguoja į visuminį objektyvumą—visatą ir jos Sutvėrėją—subjektyvumo visumą.

^{196:3.21 (2095.5)} Didžiulis ir transcendentinis patyrimas mylėti ir būti mylimam nėra tiesiog psichinė iliuzija, kadangi jis yra toks

grynai subjektyvus. Vienintelė iš tikrųjų dieviška ir objektyvi tikrovė, kuri yra susieta su mirtingosiomis būtybėmis, Minties Derintojai, kad ją galėtų stebėti žmogus, veikia akivaizdžiai kaip išskirtinai subjektyvus reiškinys. Žmogaus ryšys su aukščiausia objektyvia tikrove, Dievu, yra tiktai per grynai subjektyvų patyrimą, kaip jis yra pažįstamas, kaip jis yra garbinamas, kaip yra suvokiama sūnystė su juo.

196:3.22 (2095.6) Tikrasis religinis garbinimas nėra tuščias saviapgaulės monologas. Garbinimas yra asmeninė komunija su tuo, kas yra dieviškai tikras, su tuo, kas yra pats tas tikrovės šaltinis. Garbinimo dėka žmogus trokšta tapti geresnis, ir šito dėka galų gale pasiekia tai, kas yra *geriausia*.

196:3.23 (2095.7) Tiesos, grožio, ir gėrio idealizavimas ir mėginimas tarnauti tiesai, grožiui, ir gėriui nėra tikrojo religinio patyrimo—dvasinės tikrovės—pakaitalas. Psichologija ir idealizmas nėra religinės tikrovės ekvivalentas. Žmogiškojo intelekto projekcijos iš tikrųjų gali sukurti netikrus dievus—dievus, sukurtus pagal žmogaus atvaizdą—bet tikroji Dievo-sąmonė nėra tokios kilmės. Dievo-sąmonė yra viduje gyvenančioje dvasioje. Daugelis žmogaus religinių sistemų atsiranda iš žmogiškojo intelekto formulavimų, bet Dievo-sąmonė nebūtinai yra religinės vergovės šitų groteskiškų sistemų dalis.

196:3.24 (2095.8) Dievas nėra tiesiog žmogaus idealizmo išradimas; jis yra visų tokių viršgyvulinių įžvalgų ir vertybių pats tas šaltinis. Dievas nėra hipotezė, suformuluota tam, kad suvienytų tiesos, grožio, ir gėrio žmogiškąsias sampratas; jis yra meilės asmenybė, iš kurios atsiranda visi šitie pasireiškimai visatoje. Žmogaus pasaulio tiesą, grožį, ir gėrį suvienija mirtingųjų,

kylančių link Rojaus realybių, augantis patyrimo dvasingumas. Tiesos, grožio, ir gėrio vienybę galima įgyvendinti tikrai Dievą-pažįstančios asmenybės dvasiniame patyrimo.

196:3.25 (2096.1) Moralė yra pagrindinė dirva, kurioje vėliau atsiras asmeninė Dievo-sąmonė, asmeninis suvokimas apie Derintojo buvimą viduje, bet tokia moralė nėra religinio patyrimo ir iš jo atsirandančios dvasinės įžvalgos šaltinis. Mirtingojo prigimtis yra viršgyvulinė, bet ikidvasinė. Moralė yra ekvivalentiška pareigos suvokimui, gėrio ir blogio supratimui. Moralinė zona įsiterpia tarp gyvulinio ir žmogiškojo proto tipų taip, kaip morontija veikia tarp materialių ir dvasinių asmenybės pasiekimo sferų.

196:3.26 (2096.2) Evoliucinis protas sugeba atrasti įstatymą, moralę, ir etiką; bet padovanotoji dvasia, viduje gyvenantis Derintojas, besivystančiam žmogiškajam protui apreiškia įstatymo suteikėją, viso to, kas yra teisinga, gražu, ir gera Tėvą-šaltinį; ir toks apšviestas žmogus turi religiją ir yra dvasiškai aprūpintas tam, kad pradėtų ilgą ir jaudinantį Dievo ieškojimą.

196:3.27 (2096.3) Moralė nebūtinai yra dvasinė; ji gali būti visiškai ir grynai žmogiška, nors tikroji religija pakelia visas moralines vertybes, jas paverčia prasmingesnėmis. Moralė be religijos neatskleidžia galutinio gėrio, o taip pat ji neužtikrina išlikimo net ir savo pačios moralinėms vertybėms. Religija pasirūpina, kad būtų pakeliama, šlovinama, ir garantuotai išliktų viskas, ką moralė pripažįsta ir kam pritaria.

196:3.28 (2096.4) Religija yra iškilusi virš mokslo, meno, filosofijos, etikos, ir moralės, bet nėra nuo jų nepriklausoma. Visa tai tarpusavyje yra neatskiriamai susieta žmogiškajame patyrimo,

asmeniniame ir visuomeniniame. Religija yra žmogaus aukščiausias patyrimas mirtingoje prigimtyje, bet ribinė kalba padaro amžiams neįmanoma tai, jog teologija kada nors deramai pavaizduotų tikrąjį religinį patyrimą.

196:3.29 (2096.5) Religinė išvalga turi tą galią, jog pralaimėjimą paverstų aukštesniais troškimais ir nauju pasiryžimu. Meilė yra aukščiausias motyvavimas, kurį žmogus gali panaudoti savo kilime visatoje. Bet meilė, neturinti tiesos, grožio, ir gėrio, yra tiktai sentimentas, filosofinis iškraipymas, psichinė iliuzija, dvasinė apgaulė. Meilė visada turi būti iš naujo apibrėžiama morontinio ir dvasinio vystymosi vienas po kito einančiuose lygiuose.

196:3.30 (2096.6) Menas kyla iš žmogaus mėginimo pabėgti iš grožio stygiaus savo materialioje aplinkoje; tai yra žingsnis link morontinio lygio. Mokslas yra žmogaus pastangos išspręsti akivaizdžias materialios visatos mįsles. Filosofija yra žmogaus mėginimas suvienyti žmogiškąjį patyrimą. Religija yra žmogaus aukščiausias gestas, jo nuostabus galutinės tikrovės siekis, jo pasiryžimas surasti Dievą ir būti panašiam į jį.

196:3.31 (2096.7) Religinio patyrimo sferoje, dvasinė galimybė yra potenciali tikrovė. Žmogaus dvasinis akstinas žengti pirmyn nėra psichinė iliuzija. To, kaip žmogus suromantina visatą, tikrovėje gali ir nebūti, bet didelė, tikrai didelė to dalis yra tiesa.

196:3.32 (2096.8) Kai kurių žmonių gyvenimas yra per daug didingas ir kilnus, kad nusileistų į tokį žemą lygį, jog būtų tiesiog tik sėkmingas. Gyvūnas turi prisitaikyti prie aplinkos, bet religingas žmogus savo aplinką pranoksta ir šitokiu būdu išsivaduoja iš dabartinio materialaus pasaulio apribojimų šitos

dieviškosios meilės įžvalgos dėka. Šita meilės samprata žmogaus sieloje pagimdo tą viršgyvulinį siekį surasti tiesą, grožį, ir gerį; ir kada jis iš tikrųjų juos suranda, tada būna pašlovintas jų glėbyje; jis būna prisigėręs to troškimo, kad gyventų jais, kad kurtų gerį.

196:3.33 (2097.1) Nepraraskite drąsos: žmogiškoji evoliucija vis dar žengia į priekį, ir Dievo apreiškimas šiam pasauliui, Jėzuje ir per jį, tikrai bus įgyvendintas.

196:3.34 (2097.2) Šiuolaikiniam žmogui yra didžiulis iššūkis pasiekti geresnį ryšį su dieviškuoju Pagalbininku, kuris gyvena žmogiškojo proto viduje. Žmogaus didingiausią jaudinantį patyrimą materialame kūne sudaro gerai subalansuotos ir protingos pastangos išplėsti į išorę savimonės ribas per embrioninės sielos-sąmonės neryškias sferas iš visos širdies stengiantis pasiekti dvasios-sąmonės ribas—ryšį su dieviškuoju buvimu. Toks patyrimas sudaro Dievo-sąmonę, tokį patyrimą, kuris galingai patvirtina anksčiau egzistavusią tiesą apie Dievo pažinimo religinį patyrimą. Tokia dvasios-sąmonė yra ekvivalentiška žinojimui apie sūnystės su Dievu aktualybę. Kitaip sakant, sūnystės garantija yra įtikėjimo patyrimas.

196:3.35 (2097.3) Ir Dievo-sąmonė yra ekvivalentiška savojo aš integracijai į visatą, ir jos aukščiausiuose dvasinės tikrovės lygiuose. Bet kokios vertybės nesunaikinamas yra tikrai dvasinis turinys. Net ir tai, kas yra teisinga, gražu, ir gera negali žūti ir žmogiškajame patyrimo. Jeigu žmogus išlikimo nepasirenka, tuomet išliekantis Derintojas tikrai išsaugo tas realybes, kurios buvo gimusios iš meilės ir buvo subrandintos tarnaujant. Ir visi šitie dalykai yra Visuotinio Tėvo dalis. Tėvas

yra gyvoji meilė, ir šitas Tėvo gyvenimas yra jo Sūnuose. O Tėvo dvasia yra jo Sūnų sūnuose—mirtinguosiuose žmonėse. Kada viskas yra pasakyta ir padaryta, tada Tėvo idėja vis tiek yra aukščiausioji žmogiškoji Dievo samprata.